

ပိဋကတ်သုံးပုံ အနှစ်ချုပ် ကျမ်းစာတော်
(ပထမတွဲ)

ပိဋကတ်သုံးပုံ
အနှစ်ချုပ်
ကျမ်းစာတော်
(ပထမတွဲ)

မိုးမြင့်တင်သင်္ကြံစာရံ၊ ရန်ကုန်၊ မြန်မာ့စာရံအသင်း
မိန့်ရတနာ ဝပ္ပာစရိယ စာသင်တိုက်
ပဓာန နာယက ဆရာတော်
ဘဒ္ဒန္တသာသနဝရ
ပြုစုသည်

ಇದರಲ್ಲಿ ಕವಿಚಕ್ರವರ್ತಿ ಧರ್ಮಸ್ಥಿತಿಗಳು

ಅದರ ಮೂಲಕ ಉಪ ಬಿಟ್ಟಿದೆ.

စာပိုဒ် စိတ္တိ ပဒေသာသုတ်ကို ပဟိ ဝိသုဒ္ဓါသုတ် ဟု ခေါ်ဝေါ်

[illegible]

ပိဋကတ်သုံးပုံ အနှစ်ချုပ် ကျမ်းစာတော်

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ဒဂုံမြို့နယ်၊ မြို့မကျောင်းလမ်း

စိန်ရတနာ ဓမ္မာစရိယ စာသင်တိုက်

ပဓာန နာယက ဆရာတော်

ဘဒ္ဒန္တသာသနဝရ

ပြုစုသည်

First Printing: April 2020

Circulation: 500 Copies

Price - kyats.....

Publisher: U Maung Maung Htut
(Kaung Htut Literary House- Registration No. 01280)
No. 27, Man Pyay 21st Street, East Ward 3
Thaketa Township, Yangon

Cover Design: Myint Maung Kyaw
Layout Design: U Tun Naing
Printed by KHL Printing CO PTE LTD, Singapore

CIP

၂၉၄-၃၈၂

သာ သာသနဝရ၊ ဘဒ္ဒန္တ
ပိဋကတ်သုံးပုံ အနှစ်ချုပ် ကျမ်းစာတော်(ပထမတွဲ)
ဘဒ္ဒန္တ သာသနဝရ။ ရန်ကုန်၊ ကောင်းထွဋ်စာပေ၊ ၂၀၂၀။
၉၀၀ စာ၊ ၃၀ စင်တီ
၁။ ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေ
၂။ တိပိဋက
(၁) ပိဋကတ်သုံးပုံ အနှစ်ချုပ် ကျမ်းစာတော်(ပထမတွဲ)
(၂) စိန်ရတနာ ဓမ္မာစရိယ စာသင်တိုက်

ဝိဇ္ဇာတိသုတ္တံ

အနုဘိဇ္ဇာသုတ္တံ

ကျမ်းစာတော်

ကိ

ကန်တော့ပန်း

ကနိတောပန်း

ယော ဇိနော ဗုဒ္ဓဉာဏာယ၊ ပူရေသိ ဒသ ပါရမီ၊

အတုလံ ပုညံ ကတောန၊ ဝန္ဒာမ ကတအဂ္ဂလီ၊

ယော ဇိနော- လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ စသား။ အတွင်းရန်များနှင့်၊ ဆိုးဝါးယုတ်လှ၊ မာရ်နှုတ်စသား။ အပြင်ရန်များကို၊ တုတ်စားမဖက်၊ တရားလက်နက်ဖြင့်၊ ဖြိုဖျက်သုတ်သင်၊ အောင်ပွဲဆင်၍၊ အောင်မြင်သူတို့အတွက်၊ တမ္မတ်ဥသျှောင်၊ အခေါင်ထိပ်ဖျား၊ အကြင် အောင်တော်မူမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗုဒ္ဓဉာဏာယ- သိရန်မှန်သမျှ၊ မကျန်ရအောင်၊ တိကျစုံလင်၊ အကုန်မြင်လတ်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်မြတ်အကျိုးငှာ၊ ဗုဒ္ဓဉာဏာယ- ကျွတ်ထိုက်ကြပေ၊ များဝေနေ၏။ ကုဇန္ဓစရိုက်၊ သူ့အကြိုက်ကို၊ နှိုက်ချွတ် စုံလင်၊ အကုန်မြင်လတ်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်မြတ်အကျိုးငှာ၊ ဗုဒ္ဓဉာဏာယ- ဟောကြားစဖွယ်၊ နည်းသွယ်သွယ်ကို၊ ခြယ်လှယ်စုံလင်၊ အကုန်မြင်လတ်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်မြတ်အကျိုးငှာ။

(၁၊ ၁) အတုလံ ပုညံ ကတောန- စီးပုံအတွင်း၊ ခုန်ကာ ဆင်း၍၊ ယုန်မင်းကိုယ့်အသား၊ လှူခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၁၊ ၂) အတုလံ ပုညံ ကတောန- ဒါနမျိုးစုံ၊ အကုန်ပြုတ်၊ မင်းသိဝိက၊ မျက်စိနှစ်ကွင်း၊ ထုတ်လှူခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၁၊ ၃) အတုလံ ပုညံ ကတောန- သဒ္ဓါဝေလံ၊ မင်းဝေသန်က၊ ရတနာတန်ဆာ၊ မျိုးစုံပါသည်၊ ရတနာဆင်တော်၊ သားသမီးတော်နှင့်၊ ဇနီးတော်က အစ၊ တောင်းသမျှ မျိုးစုံ၊ အဖုံဖုံကို၊ အကုန်မချင်း၊ ပေးလှူခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၁၊ ၄) အတုလံ ပုညံ ကတောန- အကိတ္တိဟ၊ မည်ရှိ ထင်ရှား၊ လောင်းညွန့်ဖျားက၊ ပုဏ္ဏားဟန်ဆောင်ထား၊ နတ်သီကြားကို၊ ကိုယ်စားမည့် ကံပျင်းရွက်၊ သုံးရက်ဆက်ပင်၊ ကိုယ့်တွက်မထားလှူခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၁၊ ၅) အတုလံ ပုညံ ကတောန-

သင်္ခပုဏ္ဏား၊ လောင်းညွန့်များက၊ ဘုရားပစ္စေက၊ နေပု ကြွ၍၊ ခြေမှ ဖိနပ်၊ အမြန် ချွတ်လျက်၊ ကုန်းညွတ်ဝပ်တွား၊ လှူခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၁၊ ၆) အတုလ် ပုည ကတ္တာန- ကုရတိုင်းမှ၊ မင်းနေဥယျာ၊ အဉ္စနမည်လတ်၊ ဆင်တော်မြတ်ကို၊ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါး၊ အစာရှား၍၊ များလှ အစုံစုံ၊ မျိုးစုံဒုက္ခ၊ ကြုံနေရသည့်၊ ကလိပ်တိုင်းအား၊ လှူခြင်းအားဖြင့်၊ အများတွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ တိုင်းစရာ ကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၁၊ ၇) အတုလ် ပုည ကတ္တာန- မဟာသုဒဿန၊ အမည်တော်ရလျှင်း၊ စကြာမင်းက၊ ငင်းကျင်း ပြထား၊ လူ့ဗွယ် များကို၊ အလိုရှိရာ၊ ကြိုက်တာ ယူသွား၊ နှုတ်မြှက်ကြားလျက်၊ သူတစ်သက်လုံး၊ အုန်းအုန်းကျက်ကျက်၊ ရက်ရက်ရောရော၊ တပေါ်ဝေါပင်၊ အောတိုက် ချထား၊ လှူခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်း ဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၁၊ ၈) အတုလ် ပုည ကတ္တာန- မဟာဂေါပိန္ဒ၊ ဗုဒ္ဓလောင်းလျာ၊ မင်းဆရာက၊ မဟာ သမုဒြာအလား၊ လှူခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူး အားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၁၊ ၉) အတုလ် ပုည ကတ္တာန- နိမိမင်းမြတ်၊ ဗောဓိသတ်က၊ အလှူစရပ်လေးခု၊ ကောင်းစွာ ပြုလျက်၊ ရာသက်ပန် လူ့ဗွယ်များ၊ လှူခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၁၊ ၁၀) အတုလ် ပုည ကတ္တာန- စန္ဒကုမာရ၊ အမည်တော်ရလတ်၊ ဗောဓိသတ်က၊ တာဝရ လူရန်၊ အဓိဋ္ဌာန်၍၊ အလှူပံ့ပိုးပိုက်များ၊ မလာရောက်ငြားက၊ ငါး၊ခြောက်ရက်တိုင်၊ မစားသောက်နိုင်ဘဲ၊ အောင့်အံ ခံစား၊ စောင့်ခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊

(၂၊ ၁) အတုလ် ပုည ကတ္တာန- တန်ခိုးကြီးမား၊ သင်္ခပါလ နဂါးက၊ မုဆိုးသား ဆယ့်ခြောက်ယောက်၊ နှာခေါင်း ဖောက်ကာ၊ ထမ်းပိုးမှာ လျှို့ဝှား၊ ထမ်းကြဲငြားလည်း၊ နဂါးအမျက်၊ လုံးဝ မထွက်အောင်၊ ငြိမ်သက် မလုပ်ရှား၊ ထိန်းခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၂၊ ၂) အတုလ် ပုည ကတ္တာန- မိခင်လုပ်ကျွေး၊ ဆင်ငယ်ကလေးက၊ သီလစောင့်မည်၊ စိတ်က ရည်၍၊ ဆင်ဆရာတွေ့ကာ၊ ဖမ်းယူပါလည်း၊ ဆင်ဆရာအား၊ အမျက်မထားဘဲ၊ ကိုယ့်အား ရွယ်ချိန်၊ ပုဆိန်အသုံးပြု၊ တဂုန်းဝုန်း ထုလည်း၊ သူ့ကို အမျက်၊ မထွက်ရလို၊ နှုတ်က ဆို၍၊ သီလကို အလေးထား၊ စောင့်ခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၂၊ ၃) အတုလ် ပုည ကတ္တာန- ဘုရိဒတ္တနဂါး၊ အလမ္ဘာယ်သမားက၊ ပြစားစဉ်ခါ၊ ရိုက်ပုတ်ပါလည်း၊ စိတ်မှာအမျက်၊ လုံးဝ မထွက်အောင်၊ ငြိမ်သက် မလုပ်ရှား၊ ထိန်းခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၂၊ ၄) အတုလ် ပုည ကတ္တာန- စမ္မေယျနဂါး၊ အလမ္ဘာယ်သမားက၊ များပြား အထွေထွေ၊ အရောင်ထွက်စေသော်၊ သေလျှင် သေစေ၊ ထွက်စေမည်ဟု၊ အဓိဋ္ဌာန်ပြုကာ၊ မြဲမြံသမျှ၊ နုနု ပြလျက်၊ သီလကို လေးစား၊ စောင့်ခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၂၊ ၅)

အတုလ်ပုည ကတ္တာန- စူဠဗောဓိပုဏ္ဏား၊ ကိုယ့်မယားကို၊ မင်းကား ချစ်ကြိုက်၊ သိမ်းယူလိုက်စဉ်၊ စိတ်တွင် ဒေါသ၊ ဖြစ်တုံ့ရလည်း၊ ဒေါသရပ်သိမ်း၊ သီလထိန်းကာ၊ အသည်းပမာ မယား၊ စွန့်ခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၂၊ ၆) အတုလ် ပုည ကတ္တာန- ဗောဓိသတ္တ၊ ကွဲမင်းဘဝက၊ မျောက်က ခုန့်တက်၊ ကျောအထက်တွင်၊ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်၊ မဖွယ်မရာ၊ စွန့်တုပါလည်း၊ ချို့၊ ခွာဖြင့် ပြန်၊ မဝေ့၊ မကန်ဘဲ၊ သည်းခံ မလှုပ်ရှား၊ နေခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၂၊ ၇) အတုလ် ပုည ကတ္တာန- ရေဝယ်မျောပါ၊ သူယုတ်မာကို၊ ကရုဏာထား၊ ဆယ်မိငြားလတ်၊ အလောင်းတော်ဆတ်က၊ ကျေးစွပ်ယောက်ျား၊ ထိုသူအားပင်၊ မေတ္တာတရား၊ ရင်ဝယ် ထားလျက်၊ အသက်ပင် စွန့်အား၊ ပေးခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၂၊ ၈) အတုလ် ပုည ကတ္တာန- အလောင်းတော် မာတက၊ ရသေ့ဘဝက၊ ဒေါသပြင်းထန်၊ အံ့ကို ကြိတ်ခဲ၊ ကိုယ့်ကို ဆိကာ၊ ဇာတိမာန်အား၊ ခက်ထန်ပွားသည့်၊ ပုဏ္ဏားကိုပင်၊ ဆံချည်မျှင်မျှ၊ ဒေါသမထွက်၊ စိတ်မကွက်ဘဲ၊ အသက်ကိုပင်၊ ပြန်လျှင် သနား၊ ကယ်ခြင်း အားဖြင့်၊ အများတွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၂၊ ၉) အတုလ် ပုည ကတ္တာန- ဓမ္မ နတ်သား၊ လောင်းညွန့်ဖျားက၊ ရထားဦးတွေက၊ ရန်တွေ့လာလတ်၊ အဓမ္မနတ်အား၊ ရန်မပွားရေး၊ ကြံဆ တွေး၍၊ လမ်းပေး ရှောင်ရှား၊ သွားခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာ ကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၂၊ ၁၀) အတုလ် ပုည ကတ္တာန- အလီနသတ္တပင်းသား၊ လောင်းညွန့်ဖျားက၊ ဖခင်ကိုယ်စား၊ ကိုယ့်ကို ထား၍ လူသားစားသည့်၊ ပေါရိသဒ္ဓါအထံ၊ အစားခံ မရွံ့မရှား၊ သွားခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊

(၃၊ ၁) အတုလ် ပုည ကတ္တာန- အလောင်းတော်မြတ်၊ မင်း သောမနသံက၊ ကိုယ်ရသည့် ထီးနန်း၊ မစ်မြန်းဘဲ၊ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ထိန်၊ မင်းစည်းစိမ်မြတ်၊ အရပ်ရပ်ကို၊ နှပ်တံတွေးအလား၊ စွန့်ခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၃၊ ၂) အတုလ် ပုည ကတ္တာန- နေဠောဠာ၊ ပျက်ယွင်း၊ ဆီးနင်း မြင်ရ၊ သံဝေဂ ရကာ၊ ယုဇ္ဈပယမင်းသား၊ လောင်းညွန့်ဖျားက၊ မင်းသားစည်းစိမ်၊ တထိန်ထိန်နင်း၊ အရှိန်အဝါ မြင့်မား၊ အခြံအရံများကို၊ ပယ်ရှားရှောင်ခွာ၊ ရောင်ဝါ ဆင်မြန်း၊ မြတ်သက်နိုးဖြင့်၊ ရဟန်းပြုရန်၊ ခွင့်ပန်စကား၊ ဆိုခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၃၊ ၃) အတုလ် ပုည ကတ္တာန- အယောယရမင်းသား၊ လောင်းညွန့်ဖျားက၊ လောကဒုက္ခ၊ သံဝေဂ ရကာ၊ လောကဓေါင်ထိပ်၊ မင်းတံဆိပ်ကိုပင်၊ စိတ်တွင် မထား၊ စွန့်ခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၃၊ ၄) အတုလ် ပုည ကတ္တာန- မဟာကဋ္ဌနသတို့သား၊ လောင်းညွန့်ဖျားက၊ များလှ ဥစ္စာ၊ စွန့်ပစ်ခွာ၍၊ တောမှာ ဝင်သွား၊ ရဟန်းပြုခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၃၊ ၅) အတုလ် ပုည

ကတောန- ဗောဓိသတ္တ၊ သောကမည်တိ၊ ပညာရှိက၊ ကာမချမ်းသာ၊ အခြာဖြာကို၊ ရှောင်ခွာ ပယ်ရှား၊ တောထွက်ခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ တိုင်းစရာကင်းတုံ၊ အနှိုင်းမဲ့ ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊

(၄) အတုလ ပုည ကတောန- သေနကမင်းသာ၊ လောင်းညွန့်များက၊ ပုဂ္ဂားအိတ်တွင်း၊ မြွေရှိ ခြင်းကို၊ ထင်လင်းတိကျ၊ ဟောညွန့်ပြုလျက်၊ ပုဂ္ဂားအသက်သော၊ ကင်းစင်ဝေးအောင်၊ ကြံဆောင် ညွန့်ကြား၊ ပေးခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတုံ၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊

(၅) အတုလ ပုည ကတောန- သမုဒြာလှိုင်းလုံး၊ တဝန်းဝန်းထက်၊ လက်ပစ်ကျားထ၊ မင်းဇနက က၊ ငါဟ ယောကျ်ား၊ ပြုခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတုံ၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊

(၆) အတုလ ပုည ကတောန- ခန္တီဝါဒီ၊ မည်တော်ရှိလတ်၊ ရသေ့မြတ်က၊ လက်မြတ် ခြေမြတ်၊ နားနားခေါင်း မြတ်လျက်၊ နှိပ်စက်ထန်ခြင်း၊ ကလာဗုမင်းအပေါ်၊ စိတ်ထားတော် မပြု၊ မေတ္တာတော်ကို မယွင်း၊ သည်းခံခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတုံ၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊

(၇၊ ၁) အတုလ ပုည ကတောန- မဟာသုတသောမ၊ ဗုဒ္ဓလောင်းလျှာ၊ မင်းမဟာက၊ သစ္စာစောင့်က၊ သက်စွန့်ကတပ်၊ မင်းတစ်ရာတစ်ပါး၊ လွှတ်စေခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတုံ၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်း ဖြင့်လည်းကောင်း၊

(၇၊ ၂) အတုလ ပုည ကတောန- ဗောဓိသတ္တ၊ မျောက်မင်းဘဝက၊ ဒုက္ခတွေ့ကြောင်း၊ မိကျောင်း ခေါ်ရာခေါ်၊ လာမည် ပြောကာ၊ လာသာ လာလျက်၊ သစ္စာစကား၊ ပြုခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတုံ၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်း ဖြင့်လည်းကောင်း၊

(၇၊ ၃) အတုလ ပုည ကတောန- သစ္စမည်လတ်၊ ရသေ့မြတ်က၊ လောကအထွတ်၊ သစ္စာ မြတ်ဖြင့်၊ ညီညွတ်စေခြင်း၊ စောင့်ရှောက်ခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတုံ၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊

(၇၊ ၄) အတုလ ပုည ကတောန- အမွေးအတောင် မစုံသေး၊ ငှက်မင်းကလေးက၊ ရှေ့မှ တိုးလာ၊ ရောင်ဝါ ထိန်ညှိ၊ တောမီးကြိုကို၊ သစ္စာဆိုထား၊ တားခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာ ကင်းတုံ၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၇၊ ၅) အတုလ ပုည ကတောန- ငါးတို့သနင်း၊ ငါးရုံမင်းက၊ အိုင်တွင်း ရေရှား၊ ဒုက္ခများသော်၊ ငါးတို့ ချမ်းသာ၊ ရစ်ခိုရာဟု၊ သစ္စာပြုကာ၊ မိုးဒေဝါကို၊ သည်းစွာ ထန်စွာ၊ လျှံစွာ အလွန်အမင်း၊ ရွာစေခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတုံ၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၇၊ ၆) အတုလ ပုည ကတောန- ကကုဒီပါယန၊ ရသေ့ဘဝဝယ်၊ သူငယ်ချင်း၏ သား၊ မြွေကိုက်ထားစဉ်၊ ငါးကား ရသေ့ဘဝ၊ နှစ်ပရိစ္ဆေဒကို၊ တွက်ဆရသော်၊ ငါးဆယ်ကျော်အထိ၊ မပျော်မရွှင်၊ မကြည်လင် မချမ်းမြေ့၊ နေရသည်မှာ၊ မှန်ကန်ပါက၊ ကလေးမှ အဆိပ်များ၊ ပြယ်စေသားဟု၊ သစ္စာပြုလျက်၊

ကလေးအသက်အား။ ကယ်ခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း။

(၈) အတုလံ ပုည ကတ္တာန- တေမိမင်းသာ။ လောင်းညွန့်ဖျားက၊ ဖျောက်မရဘဲ၊ စိတ်ဝယ်ခွဲသည့်၊ ငရဲလမ်းလျှောက်၊ မင်းအဖြစ် ကြောက်ကာ၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်မျှ၊ ဆွံ့အ လေဟန်၊ အဗိဋ္ဌာန်၍၊ ကျင့်ကြံ ပွားများ၊ နေသောအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း။

(၉ ခ) အတုလံ ပုည ကတ္တာန- စကရာဇ်မင်း။ ထင်လင်းမည်သာ၊ အလောင်းလျာတို့၊ ကိုယ့်ကို မြေမြှုပ်၊ အလွန်ယုတ်မာ၊ နန်းလုလာသည့်၊ လွန်စွာ ဆိုးလှ၊ ဗုဒ္ဓသေန၊ မင်းဗာလအား၊ သားလှပမာ၊ မေတ္တာတရား၊ ထားသောအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်း ဖြင့်လည်းကောင်း။ (၉ ည) အတုလံ ပုည ကတ္တာန- သုဝဏ္ဏသာမ၊ မင်းသားဘဝက၊ မိဘနှစ်ပါး၊ ကျောင်းမှာ ထားလျက်၊ တောသို့ ထွက်ကာ၊ အသီးအရွက် ရှာစဉ်၊ များစွာ တိရစ္ဆာန်၊ အခြံအရံ၊ အဖန်ဖန် အထပ်ထပ်၊ မေတ္တာ ဖြန့်၍၊ အကြောက်အလန့်ကင်းပါ။ နေခြင်းအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း။

(၁၀) အတုလံ ပုည ကတ္တာန- မဟာလောမဟံသာ၊ အမည်တော်ရတောင်း၊ ဘုရားအလောင်း၊ ရသေ့က၊ ဦးခေါင်းရိုးများ၊ ခေါင်းခုထားကာ၊ သုသာန်မှာ မလွှပ်မယှက်၊ အိပ်စက်လတ်သော်၊ နှပ်တံတွေး ထွေး၊ ပန်းပန်ပေးကာ၊ မျိုးစုံစွာပင်၊ ချမ်းသာသုခ၊ ဒုက္ခတွေ့ ပေး၊ ကလေးတို့ကို၊ မဆိုမမြည်၊ မကြည်မချစ်၊ ဥပေက္ခာတရား၊ ပွားသောအားဖြင့်၊ အများ တွန့်ကာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်၍၊ နှိုင်းစရာ ခိုင်းစရာ၊ တိုင်းစရာကင်းတဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ကောင်းမှု၊ ကုသိုလ်အထူး၊ ဆည်းပူးအားထုတ်၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း။ ဒသ ပါရမီ-

ဒါန သီလ၊ နေက္ခမ္မ၊ ပညာ ဝီရိယာ။
ဓန္တိ သစ္စ၊ ဓိဋ္ဌာန၊ မေတ္တာ ဥပေက္ခာ-ဆိုတဲ့

ဆယ်ဖြာစုံညီ၊ ပါရမီအပေါင်း၊ အကျင့်ကောင်းတို့ကို၊ ပူရေသိ-မိုးကြိုးအလား၊ စိတ်ခွန်အားဖြင့်၊ ကြားကြားဝင့်ဝင့်၊ မားမားတင့်စွာ၊ ဗြည့်ကျင့် ဆည်းပူးတော်မူခဲ့လေပြီ။ တံ ဇိနံ- ပါရမီတော်ဂုဏ်၊ ကောင်းမှုဟုန်ဖြင့်၊ ရန်အကုန် အောင်ပြီး၊ ထိုဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို၊ ဖယ်- ရှင်တော် ဟောကြား၊ မြတ်တရားကို၊ လေးစားကော်ရော်၊ ပူဇော်လိုသည့်၊ ဘုရားတပည့်တော်တို့သည်၊ ကတအဇ္ဈင်- အလွတ် သည်းလျှိုက်၊ နှစ်ခြိုက် ကြည်နူး၊ ဦးထိပ်ထက်တွင်၊ လက်အုပ်တင်ကြကုန်လျက်၊ ဝန္ဓာမ- ဘုရားဖြစ်ရန်၊ အဗိဋ္ဌာန်ဖြင့်၊ ကျင့်ကြံ ကြိုးကုတ်၊ အားထုတ်ခဲ့ပုံ၊ ဂုဏ်ပေါင်းစုံကို၊ အာရုံယူကာ၊ ရည်စူးကာဖြင့်၊ သစ္စမြတ်နိုး၊ ရှိရှိ ကျိုးစွာ၊ ရှိခိုးကန်တော့ကြပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရား--မြတ်စွာဘုရား--။ ။

မုတ္တမ

နိဒါန်း

နိဒါန်း

၁။ ဤကျမ်းစာ ဖြစ်ပေါ်လာကြောင်း

၂.၁။ မိမိသည် ဗုဒ္ဓသာသနာတော် ထွန်းကား ပြန့်ပွားရေးကို မကြာမကြာ စဉ်းစားမိ၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားရင်း ကမ္ဘာမှာ ရှိသော ဗုဒ္ဓဘာသာဦးရေကို လေ့လာမိသည်။ အထူးသဖြင့် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဦးရေကို လေ့လာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ လေ့လာသောအခါ ပီတာဟာဗေး၏ ၂၀၁၃ ခုနှစ် လေ့လာတွေ့ရှိချက်အရ တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဦးရေသည် သန်း(၁၅၀)ကျော် ရှိသည်-ဟု သိရပါသည်။ ကမ္ဘာလူဦးရေသည် သန်း (၇၀၀၀) ကျော် ရှိရကား ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဦးရေသည် ကမ္ဘာလူဦးရေ၏ ၂% ကျော်ကျော်သာ ရှိသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ထိုသို့ တစ်ကမ္ဘာလုံးအတိုင်းအတာဖြင့် ကြည့်သောအခါ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဦးရေသည် အလွန် နည်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုအခါ ထိုသို့ နည်းနေခြင်း၏ အကြောင်းကို ဆက်လက်တွေးမိ၏။ ထိုသို့ ဘာကြောင့် နည်းနေရသနည်း? ဘာ လိုနေသနည်း? တို့ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ တရားတွေ များစွာ ရှိပါလျက် ဘာကြောင့် ဘာသာဝင်အရေအတွက် နည်းနေရသနည်း?... စသည် စသည်ဖြင့် တွေးတော စဉ်းစားသောအခါ (၁) ဘာသန္တရ (အထူးသဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာ) ကျွမ်းကျင်သော ရဟန်းတော်များ နည်းပါးခြင်း၊ (၂) ပိဋကတ်ကျမ်းစာများက နိုင်ငံခြားဘာသာဖြစ်သော ပါဠိဘာသာဖြင့်သာ တည်ရှိနေ၍ လေ့လာရ ခက်ခဲခြင်း၊ (၃) ထိုပိဋကတ်ကျမ်းစာများကို တစ်စုတစ်စည်းတည်း ရေးသားထားသော ကျမ်းစာ မရှိ သေးခြင်း၊ (၄) အသင်းအဖွဲ့ဖြင့် သာသနာပြုမှု နည်းပါးခြင်း၊ (၅) နည်းဗျူဟာပိုင်း အားနည်းခြင်း- စသည်တို့ကို ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အရေအတွက် နည်းခြင်း၏ အကြောင်းအဖြစ် တွေ့ရပါသည်။

မှန်ပါသည်။ (၁) မိမိတို့ ရဟန်းတော်များ ဘာသန္တရ (အထူးသဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာ)ကျွမ်းကျင်မှု အားနည်းသောအခါ အရေးကြီးသော၊ လေးနက်သော တရားစကားများကို ပေါက်အောင်၊ ယုံကြည်အောင်၊ သက်ဝင်အောင် ဟောဖို့ ပြောဖို့ မလွယ်ကူပါ။ လူတို့သည် မိမိတို့၏ ဘာသာကို ပင်ကိုကပင် အလွန် အစွဲ ကြီးကြ၏။ တခြားဘာသာတရားကိုမလေ့လာဖြစ်အောင်ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်များကတံခါးပိတ်ထားကြ၏။ တခြားဘာသာတရားသည် မိစ္ဆာဝါဒ (မှားယွင်းသော အယူ) ဖြစ်ကြောင်း ဟောပြော ရေးသားထားကြ၏။ မှိုင်းတိုက်ထားကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ လူတို့သည် သက်ဆိုင်ရာ မိမိတို့ဘာသာသာ အမှန်၊ အခြား ဘာသာများကား

အမှား-ဟု ထင်နေတတ်ကြသည်။ ထို့ပြင် သက်ဆိုင်ရာ ဘာသာဝင်အားလုံးကလည်း ထိုသို့ပင် ထင်နေကြပြီး အခြားဘာသာ လေ့လာနေသူတစ်ယောက်ကို တွေ့က ကျီးကန်းများပမာ ဝိုင်း၍ ဒီအားပေးကြသည်။ ထိုအခါ အလွန် စိတ်ထက်သန်သူများကသာ အခြားဘာသာကျမ်းစာများကို ခိုး၍ လေ့လာကြရသည်။ ဘယ်သူမှ မသိအောင် ခြင်ထောင်ထဲမှာ လေ့လာဖတ်ရှုကြရသည်။ ဘာသာတစ်ခုကို လေ့လာခွင့်ရရှိမှာ ထိုမျှအထိ ခက်ခဲပါ၏။ ယခု အခါမှာတော့ အင်တာနက်မှ လေ့လာခွင့် ရနိုင်၍ တော်ပါသေး၏။ ထိုသို့ပင် လေ့လာခွင့် ရလင့်ကစား ခိုး၍သာ လေ့လာရမည် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ အခြားဘာသာကို လေ့လာခွင့် နည်းနေကြသည့် အတွက်လည်း အခြားဘာသာအကြောင်းကို မသိကြရကား အခြားဘာသာကို လွယ်လွယ်နှင့် ယုံကြည်ကြဖို့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ မိမိတို့နိုင်ငံက အောက်တန်းကျနေသည့်အတွက်ကြောင့်လည်း ဒီနိုင်ငံသူနိုင်ငံသားတွေ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာဟာ အဆင့်အတန်း မမြင့်နိုင်ဘူး-ဟု အချို့ နိုင်ငံကြီးသားများက ထင်ကောင်း ထင်နိုင် စရာ ရှိသည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့်လည်း အချို့နိုင်ငံကြီးသားများက ပင်ကိုကပင် ယုံကြည်မှု နည်းနေနိုင်စရာ ရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ တခြားဘာသာဝင် တစ်ယောက်အား ဗုဒ္ဓဘာသာတရားကို ယုံကြည်အောင် ဟောပြောသည်မှာ လွန်စွာ ခက်ခဲလှ၏။ ပင်ကိုကပင် ခက်ခဲလှသည့်အတွက် ဘာသန္တရ (အထူးသဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာ)မကျွမ်းကျင် လျှင်ကား ပြောဖွယ်ပင် မရှိတော့ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာ ကမ္ဘာကို ထိုးဖောက်ဖို့ဆိုလျှင် ဘာသန္တရ (အထူးသဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာ)ကို အထူး ကျွမ်းကျင်အောင် လေ့လာသင့်ကြပါသည်။

(၂) ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အရေအတွက် နည်းနေခြင်း၏ နောက်တစ်ကြောင်းက ပိဋကတ် ကျမ်းစာများ နိုင်ငံခြားဘာသာဖြစ်သော ပါဠိဘာသာဖြင့်သာ တည်ရှိနေ၍ လေ့လာရ ခက်ခဲခြင်း ဖြစ်သည်။ မှန်ပါသည်။ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားကို သက်ဆိုင်ရာ ဘာသာအသီးအသီးသို့သာ ပြန်ထားပါက လေ့လာရ လွယ်ကူ လျှင်မြန်ရကား သိသူ၊ ယုံကြည်သက်ဝင်သူ၊ ကိုးကွယ်သူ ပိုမို များပြားလာပြီး ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အရေအတွက် များစွာ တိုးပွားလာနိုင်ပါသည်။ ဤအကြောင်းကို မိမိတို့ မြန်မာနိုင်ငံ၌ပင် အထင်အရှား တွေ့မြင် နိုင်ပါသည်။ အချို့ အခြားဘာသာမှ ကူးပြောင်းလာပြီး ဆရာတော်များ (ဆရာတော်များမှ ပညာရှိ နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာ ဆရာတော်များ)ပင် ဖြစ်နေကြပါသည်။ ထိုဆရာတော်များသည် ဘာသာပြန်ကျမ်းစာများကို ဖတ်ရှု လေ့လာပြီး ထိုသို့ အကျော်အမော် ဆရာတော်များအထိ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။ ရန်ကုန်မြို့၌ပင် ကြည့်ပါ။ အချို့ ဒကာ၊ဒကာမများသည် အဘိဓမ္မာ၊ ဋီကာကျော်၊ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကျမ်းစာတို့ကို အလွန် ကျွမ်းကျင်နေကြပြီ။ တပည့်ပေါင်းများစွာကို ပို့ချပေးနေသော ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများ ဖြစ်နေကြပြီ။ တချို့ဆရာမကြီးများသည် တပည့်ပေါင်း သိန်းနှင့် ချီ၍ပင် မွေးထုတ်ပြီးကြပြီ။ တချို့ဆရာကြီးများလည်း ခေတ်မီလေ့လာနည်း အဘိဓမ္မာစာအုပ်များကိုပင် ရေးသားထားကြပြီ။ ထိုဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများသည် ပါဠိကျမ်းကျင်သူများ မဟုတ်ကြပါ။ အဘိဓမ္မာ၊ ဋီကာကျော်၊ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ပါဠိကျမ်းစာများကို မဖတ်နိုင်ကြပါ။ အဘိဓမ္မာ၊ ဋီကာကျော်၊ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မြန်မာပြန်များကို ဖတ်ရှုလေ့လာပြီး ထိုဘာသာရပ်တို့တွင် ကျွမ်းကျင်သူများ ဖြစ်နေကြပါသည်။ ကျွမ်းကျင်ရုံမျှမက သိန်းနှင့်ချီသော တပည့်များကိုပင် ပို့ချပေးပြီး ဖြစ်ကြပါသည်။ သို့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား ပိဋကတ် သုံးပုံနှင့် စာလျှင်တော့ သူတို့တတ်ကျွမ်းမှုမှာ နည်းပါးသေးသည်။ ကျန်ပိဋကတ်ကျမ်းစာများကိုလည်း ထိုသို့ ဘာသာပြန်ထားပါက ထိုသို့ပင် ကျယ်ပြန့်လာနိုင်စရာ ရှိပါသည်။ အထူးသဖြင့် အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာများ ဘာသာပြန်စရာများစွာပြန်ပါသေးသည်။ ပညာရှင်များအနေဖြင့် တစ်ဦးချင်းသော်လည်းကောင်း၊ အဖွဲ့ အစည်း ဖွဲ့၍သော်လည်းကောင်း ကျန်နေသေးသော ကျမ်းစာများကိုလည်း မြန်မာပြန်ဆိုသင့်ကြပါသည်။ မကြာသော

ကာလမှာတော့ နည်းပညာဖြင့် အလွန် လျှင်မြန်စွာ ပြန်ဆိုနိုင်ကောင်း ပြန်ဆိုနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ပါဠိဘာသာမှ မြန်မာ၊ အင်္ဂလိပ်နှင့် အခြားဘာသာအမျိုးမျိုးသို့ ပြန်ဆိုနိုင်လျှင်ကား မိမိတို့ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာ ဒီရေအလား တိုးပွားလာမည်မှာ မလွဲသေချာဖြစ်ပါသည်။ ယခုမှကား ပါဠိဘာသာဖြင့်သာရှိသော ကျမ်းစာကဗျာများနေ၍ လူဝတ် ကြောင်များ မဆိုထားနှင့်၊ ရဟန်းတော်များပင် ပိဋကတ်သုံးပုံကို ကုန်စင်အောင် ဖတ်ဖူးသော ရဟန်းတော်များ အတော်ရှားပါသည်။ ဤနေရာ၌ အမြော်အမြင်ရှိသော အခြားဘာသာဝင်ခေါင်းဆောင်များသည် သူတို့ ဘာသာ၏ ကျမ်းစာကို မြန်မာပြန်ပြီး ဖြန့်ချိလိုက်၍ မြန်မာနိုင်ငံ၌ သူတို့ဘာသာဝင်များ တိုးပွားလာသည်ကို သတိပြုသင့်ပါသည်။

ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဝင် နည်းပါးခြင်း၏ အခြားအကြောင်းများမှာ (၃) ပိဋကတ်ကျမ်းစာများကို တစ်စု တစ်စည်းတည်း ရေးထားသော ကျမ်းစာ မရှိသေးခြင်း၊ (၄) အသင်းအဖွဲ့ဖြင့် သာသနာပြုမှု နည်းပါးခြင်း၊ (၅) နည်းဗျူဟာပိုင်း အားနည်းခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချက်များအနက် မိမိသည် နံပါတ် (၃) အချက်ကို အထူးစဉ်းစားမိပါသည်။ အချိန်တိုအတွင်း ဘာသာဝင်အရေအတွက် ကြောက်မနပ်းလိလိ တိုးပွား သွားသော တခြားဘာသာများသည် အဓိက သူတို့ကျမ်းစာကား တစ်အုပ်၊ နှစ်အုပ်မျှသာ ရှိကြပါသည်။ သူတို့ဘာသာဝင်များသည် သူတို့ဘာသာ၏ ကျမ်းစာများကို နှံ့စပ်စွာ၊ နက်ရှိုင်းစွာ၊ ကျွေးမွန်းစွာ၊ ကျွမ်းကျင် သည်အထိ လေ့လာနိုင်ကြပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူတို့သည် သူတို့ဘာသာအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိကြ၊ ပြောပြနိုင်ကြ၊ ရှင်းပြနိုင်ကြ၊ ဆွေးနွေးနိုင်ကြပါသည်။

မိမိတို့ဘာသာ၌ကား ပါဠိတော်ချည်း အုပ်ရေ (၄၀)၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာနှင့်ပါ ဆိုလျှင် အုပ်ရေ (၁၀၀)ကျော်အထိ ရှိပါသည်။ ထိုကျမ်းစာများကား အရေအတွက် များစွာသာမက ခက်လည်း ခက်ခဲလှပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုကျမ်းစာများကို ရဟန်းတော်များသည်ပင် ကုန်စင်အောင်၊ နှံ့စပ်အောင်၊ ကျွမ်းကျင်အောင် (နက်နက် ရှိုင်းရှိုင်း၊ လွှမ်းလွှမ်းခြုံခြုံ) လေ့လာနိုင်သူ ရှားပါးလှပါသည်။ လူပုဂ္ဂိုလ်အများစုကား ရဟန်းတော်များ တစ်ဆင့် ဟောပြော၊ ရေးသားပြသော ကောက်နုတ်ချက်သာသာမျှကိုသာ သိနားလည်ခွင့် ရှိကြပါသည်။ နှံ့စပ်ဖို့၊ ကျွမ်းကျင်ဖို့ဆိုသည်မှာ အတော်ပင် အလွမ်းဝေးလှပါသည်။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် မနှံ့စပ်၊ မကျွမ်းကျင်ရကား သူတစ်ပါးတို့အား ဟောပြော၊ ပြောပြ၊ သင်ကြားပြ၊ ဆွေးနွေးပြဖို့ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ ထိုသို့ ဟောပြော သင်ကြား၊ ဆွေးနွေးမပြနိုင်လျှင် အဘယ်မှာ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တိုးပွားပါတော့မည်နည်း။ ဤအချက်ကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားမိသောအခါ မိမိသည် မိမိတို့ဘာသာ၏ ကျမ်းစာများဖြစ်သော ပိဋကတ်သုံးပုံကျမ်းစာ များကို ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာကျင့်စဉ်ကျမ်းအမည်ဖြင့် တစ်စုတစ်စည်းတည်း ရေးသင့်ကြောင်း စဉ်းစားမိပါ တော့သည်။ ထိုသို့ ရေးသောအခါ အဖွဲ့ဖွဲ့ကာ ရေးသင့်ကြောင်း၊ ထိုအဖွဲ့က ရေးသားပြီးသောအခါ ဤ ကျမ်းစာကို ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာအားလုံး တညီတညွတ်တည်း အသုံးပြုရမည့် ကျမ်းစာအဖြစ် ပြဋ္ဌာန်းပေးဖို့ နိုင်ငံတော်သံဃမဟာနာယကအဖွဲ့သို့ တင်ပြသင့်ကြောင်း၊ နိုင်ငံတော်သံဃမဟာနာယကအဖွဲ့က အများ ပြည်သူတို့ ချပြပြီး ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေကိုသို့ ပြည်သူ့ဆန္ဒခံယူပွဲ ကျင်းပသင့်ကြောင်း၊ ထိုသို့ ကျင်းပ၍ ပြည်သူ့ဆန္ဒ ရပြီးပါက နိုင်ငံတော်သံဃမဟာနာယကက တစ်နိုင်ငံလုံး ဗုဒ္ဓဘာသာစုံညီအစည်းအဝေးကြီး ခေါ်ယူ၍ သို့မဟုတ် တိုင်းနှင့်ပြည်နယ်အလိုက် ဗုဒ္ဓဘာသာကိုယ်စားလှယ်စုံညီ အစည်းအဝေးကြီး ခေါ်ယူ၍ ထိုကျမ်းစာကို ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာကျင့်စဉ်ကျမ်းအဖြစ် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာအားလုံး တညီတညွတ်တည်း တစ်ပြေးညီ အသုံးပြုရမည့် ကျမ်းစာအဖြစ် ပြဋ္ဌာန်းပေးသင့်ကြောင်း၊ ထို့နောင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် အခြား ဘာသာအသီးအသီးသို့ ပြန်ဆိုသင့်ကြောင်း၊ ထိုသို့ စီစဉ်နိုင်ပါက ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာ အတိုင်းထက်အလွန်

ထွန်းကား ပြန်ပွားလာနိုင်ကြောင်း... စသည် စသည်ဖြင့် မီးခိုးကြွက်လျှောက် တွေးကာ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ ဖိပါသည်။ ထိုသို့ စိတ်ကူးယဉ်ရုံသာမက (၂၇၊ ၆၊ ၂၈၁၃)နေ့က ရန်ကုန်မြို့ အောင်ဆန်းတောရပ် ကျင်းပသော မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ သံဃာ့အစည်းအဝေးကြီးသို့ တင်ပြလျှောက်ထားသော လျှောက်ထားလွှာ၌ပင် ထည့်သွင်း လျှောက်ထားခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုလျှောက်ထားလွှာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

- (၁) ပရိယတ္တိပညာရေးနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာပညာရေး မြှင့်တင်ရန်၊
- (၂) သာသနာ့သမိုင်းလေ့လာရေးဌာန တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ရန်၊
- (၃) ဘာသာခြားများ၏ အယူဝါဒကို လေ့လာရေးဌာန တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ရန်၊
- (၄) ဘာသာပြန်ဌာန တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ရန်၊
- (၅) နိုင်ငံတကာဆက်ဆံရေးဌာန တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ရန်၊
- (၆) ဗုဒ္ဓဘာသာ ဂျာနယ်၊ သတင်းစာ-စသည် ထုတ်ဝေရန်၊
- (၇) ဗုဒ္ဓဘာသာ ရေဒီယို၊ ရုပ်သံလိုင်းတစ်လိုင်း တည်ထောင်ရန်၊
- (၈) ဗုဒ္ဓဘာသာကျင့်စဉ်ကျမ်းကြီး ရေးသားပြုစု၍ ဆန္ဒမဲ့ယူကာ အတည်ပြု ထုတ်ဝေရန်၊**
- (၉) တိုင်းရင်းသား ဗုဒ္ဓဘာသာသင်တန်းကျောင်း ဖွင့်လှစ်ရန်၊
- (၁၀) နိုင်ငံခြားသား ဗုဒ္ဓဘာသာသင်တန်းကျောင်း ဖွင့်လှစ်ရန်။

ထိုသို့တင်ပြသည်အထိ စိတ်ဝင်တစားကြိုးစားခဲ့သော်လည်း ထိုသို့အဆင့်ဆင့် စီစဉ်ရန် ခဲယဉ်းကြောင်း တစ်ဖန် တွေးမိပြန်ပါသည်။ ထိုသို့ တွေးမိ၍ မိမိကိုယ်တိုင် တစ်ပါးတည်း ရေးနိုင်လောက်၊ မရေးနိုင်လောက် မိမိကိုယ်ကိုသာ မေးခွန်းထုတ်ခဲ့ရပါသည်။ မိမိကိုယ်ကို အထပ်ထပ် မေးကြည့်သောအခါ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ် ကျော်ကျော်ကပင် မူလပဏ္ဏာသနနှင့် ဥပရိပဏ္ဏာသနစံကျမ်းကို အနှစ်ချုပ် မြန်မာပြန်ဆို၍ "အနှိုင်းမဲ့ဗုဒ္ဓ၏ အနှိုင်းမဲ့တရားတော်များ" အမည်ဖြင့် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ဖူးရာ ထိုပုံစံမျိုး ရေးရလျှင် ရေးနိုင်လောက်ပါသည်-ဟု စဉ်းစားမိခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ စဉ်းစားပြီး ဤကျမ်းစာကို ရေးသားရန် အားခဲခဲ့ပါတော့သည်။

(၄) အသင်းအဖွဲ့ဖြင့် သာသနာပြုမှု နည်းပါးခြင်းသည်လည်း ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဝင် နည်းပါးခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ခုဖြစ်သည်-ဟူသော စကားကို နိုင်ငံတကာသို့ပြန်ပွားမှုနည်းပါးခြင်း၏အကြောင်းကို ရည်ရွယ်၍ ဆိုခဲ့ပါသည်။ မှန်ပါသည်။ ရံဖန်ရံခါ မြန်မာနိုင်ငံမှ သာသနာပြုစွမ်းရည် အလွန်မှ ပြည့်ဝသော ပညာရှင် ဆရာတော်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ဆရာတော်များသည် များသောအားဖြင့် တစ်သီးပုဂ္ဂလသာ သာသနာပြုတော်မူခဲ့ကြပါသည်။ အဖွဲ့အစည်းဖြင့် သာသနာပြုတော်မူခဲ့ကြပါ။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာတော်များသည် ဆရာတော်များ သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်မှာသာ အောင်မြင်တော်မူကြပြီး ဆရာတော်များလွန်တော်မူသောအခါ အဆက်ပြတ်သွားခဲ့ကြပါသည်။ အဖွဲ့အစည်းဖြင့် သာသနာပြုလျှင်ကား ထိုသို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ လက်ဆင့်ကမ်းကာ မျိုးဆက်ပေါင်းများစွာ သာသနာပြုသွားနိုင်ကြပါမည်။ သို့ဖြစ်၍ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာတော် ပိုမို ထွန်းကား ပြန့်ပွားဖို့ရာ အဖွဲ့အစည်းဖြင့် သာသနာပြုသော အလေ့အကျင့်ကို ပြုစုပျိုးထောင်သင့်ကြပါသည်။

(၅) နည်းဗျူဟာပိုင်း အားနည်းခြင်းကိုလည်း အကြောင်းတစ်ခုအဖြစ် တင်ပြခဲ့ရာ နည်းဗျူဟာ ဟူသည် စည်းရုံးခြင်း၊ သင်ကြားခြင်း၊ ဟောပြောခြင်း၊ ဆွေးနွေးခြင်း၊ ရေးသားခြင်းစေခြင်း၊ ကြော်ငြာခြင်း- စသည်ကို ဆိုလိုပါသည်။ တစ်ချို့ဘာသာများကား အလွန်စည်းရုံးကြသည်။ အိမ်တံခါး လာခေါက်၍ပင်

လက်ကမ်းစာစောင် ဖြန့်ဝေကြသည်။ ကိုးရီးယားနိုင်ငံ၌ တခြားဘာသာဝင်များသည် မြန်မာလုပ်သားများကိုပင် စနေ၊ တနင်္ဂနွေများ၌ အဆောင်တံခါး လာခေါက်ကာ စည်းရုံးကြသည်။ ကားဖြင့် လာခေါ်သည်၊ မုန့်ကြွေးသည်၊ အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်း၊ လက်မှုပညာသင်တန်း-စသည်ကို ပို့ချပေးကြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့နှင့် အတူ ဝတ်ပြုဖို့ ခေါ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၌လည်း ရုတ်တရက်၊ ကားဂိတ်၊ လေဆိပ်-စသည်၌ သူတို့လက်ကမ်းစာစောင်လေးများ ကမ်း၍ စည်းရုံးကြသည်။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် မိမိတို့ ဘုန်းကြီးများကိုပင် သူတို့လက်ကမ်းစာစောင်ကို ထိုးပေး၍ စည်းရုံးသွားကြသေးသည်။ မိမိတို့ဘာသာ၌ကား စည်းရုံးသည်-ဟု မကြားဖူးသလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ စည်းရုံးသည့် နည်းဗျူဟာကိုပင် မစဉ်းစားမိကြပါ။ ဤအချက်ကိုလည်း စဉ်းစားသင့်ကြပါသည်။ သင်ကြား၊ ဟောပြော၊ ဆွေးနွေး၊ ရေးသားရာ၌ အဆင့်အမျိုးမျိုး စီစဉ်သင့်ပါသည်။ အစမှ စ၍ အဆင့်ဆင့် သင်ယူ လေ့လာနိုင်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ကျဉ်းရာမှ ကျယ်ရာသို့၊ တိမ်ရာမှ နက်ရာသို့၊ နိမ့်ရာမှ မြင့်ရာသို့၊ လွယ်ရာမှ ခက်ရာသို့ အဆင့်ဆင့် စီစဉ်ထားသင့်ပါသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သင်ယူသူပဟ်ပြုစနစ်ဖြင့် စီစဉ်ထားသင့်ပါသည်။ နိုင်ငံခြားသားများ အများအားဖြင့် သိလိုသော အချက်အလက်များကိုလည်း စစ်တမ်းကောက်ကာ ထိုအချက်များနှင့် ညီအောင်လည်း စီစဉ်သင့်ပါသည်။ သို့မှသာ ပိုမို ထိရောက်ပါမည်။

ဤပြဆိုခဲ့သော အကြောင်းများအပြင် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဝင်နည်းပါးခြင်း၏ အခြားအကြောင်း များလည်း ရှိနိုင်ပါသေးသည်။ ထိုအကြောင်းများကိုလည်း စဉ်းစား ဖော်ထုတ်၍ ပြုပြင်သင့်ကြပါသည်။

၂။ ရေးသားထားပုံ အစီအစဉ်

၂.၂။ မိမိသည် ပြဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီး ဤကျမ်းစာကို အောက်ပါ အစီအစဉ်အတိုင်း ရေးသားပြုစုရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည်။

ဝိဇ္ဇာကတ်သုံးပုံ အနှစ်ချုပ် ကျမ်းစာတော် အခန်းကြီးဖွဲ့ပုံ အစီအစဉ်

- (၁) ကန်တော့ပန်း
- (၂) နိဒါန်း
- (၃) ဘုရားအလောင်းတော် ဆုတောင်းခန်း
- (၄) ဘုရားအလောင်းတော် ပါရမီဖြည့်ခန်း
- (၅) ဘုရားအလောင်းတော်၏ နောက်ဆုံးဘဝ ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်အထိ ဖြစ်တော်စဉ်
- (၆) ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များ
- (၇) ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်များ
- (၈) ဘုရားရှင် ဟောတော်မူခဲ့သော သုတ္တန်များ (၁) (ဒီဃနိကာယ်)
- (၉) ဘုရားရှင် ဟောတော်မူခဲ့သော သုတ္တန်များ (၂) (မဇ္ဈိမနိကာယ်)
- (၁၀) ဘုရားရှင် ဟောတော်မူခဲ့သော သုတ္တန်များ (၃) (သံယုတ္တနိကာယ်)
- (၁၁) ဘုရားရှင် ဟောတော်မူခဲ့သော သုတ္တန်များ (၄) (အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်)
- (၁၂) ဘုရားရှင် ဟောတော်မူခဲ့သော သုတ္တန်များ (၅) (ဓုဒ္ဓကနိကာယ်)
- (၁၃) ဘုရားရှင် ပညတ်တော်မူခဲ့သော ဝိနည်းများ (ဓုဒ္ဓကနိကာယ်)

(၁၄) ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့သော အဘိဓမ္မာများ (ရဒ္ဒကနိကာယ်)

(၁၅) ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူခန်း-တို့ ဖြစ်ပါသည်။

(၃) ဘုရားအလောင်းတော် ဆုတောင်းခန်း

ထို(၁၅)ခန်းအနက် ဘုရားအလောင်းတော် ဆုတောင်းခန်းကို ဗုဒ္ဓဘဝပါဠိတော်လာ သုဗေပတ္ထနာ ကထာကိုဘာသာပြန်၍ရေးသားထားပါသည်။ ထိုသို့ရေးသားရာ၌သာသနာရေးဦးစီးဌာနကပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသော ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော်မြန်မာပြန်ကို ဝီခြမ်းပြုပါသည်။ ဖတ်ရှု လေ့လာသူများ လွယ်ကူစွာ ဖတ်ရှုလေ့လာနိုင်ရန် ဝါကျ တိုများ သုံး၍ သွက်သွက်လက်လက် ရေးသားထားပါသည်။ လှလှပပ ရေးသားထားပါသည်။ စာပေရသာ မွေရသကို အပြည့်အဝ ခံစားကြရပါလိမ့်မည်။

(၄) ဘုရားအလောင်းတော် ပါရမီ ဖြည့်ခန်း

ဘုရားအလောင်းတော် ပါရမီဖြည့်ခန်းကိုကား စရိယာပိဋကပါဠိတော် တစ်ကျမ်းလုံးကို ဘာသာပြန်ဆို ရေးသားထားပါသည်။ မိမိကား ပါဠိတော်များအနက် ဤစရိယာပိဋကပါဠိတော်ကို အခံစားရဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤပါဠိတော်၏ အနှစ်ချုပ်ကိုပင် ယူ၍ ဤကျမ်း၏ ကျမ်းဦးဘုရားရှိခိုးဂါထာ၏ အနက်များကို ရေးသား ခြယ်မှုန်းထားပါသည်။ ဤအခန်းကို ဖတ်ရှု၍ စာရှုသူများလည်း မိမိနည်းတူ မွေရသကို ခံစားကြရလိမ့်မည်- ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ ဤပါဠိတော်သည် ဘုရားအလောင်း ပါရမီဖြည့်တော်မူခဲ့ပုံကို အနှစ်ချုပ် ဟောကြား ထားသော ပါဠိတော် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤပါဠိတော်ကို ဘာသာပြန်ဆိုကာ ဘုရားအလောင်းတော် ပါရမီဖြည့်ခန်းအဖြစ် တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(၅) ဘုရားအလောင်းတော်၏ နောက်ဆုံးဘဝ ဘုရားဖြစ်သည်အထိ ဖြစ်တော်စဉ်

ဘုရားအလောင်းတော်၏ နောက်ဆုံးဘဝ ဘုရားဖြစ်သည်အထိ ဖြစ်တော်စဉ်ကို တင်ပြရာ၌ ပါဠိတော်များတွင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် တိုက်ရိုက်ဟောကြားထားသော၊ သို့မဟုတ် တိုက်ရိုက် ပါရှိသော အကြောင်းအရာများကိုသာ တင်ပြထားပါသည်။ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာများမှာ ပါသော အကြောင်းအရာများကို တင်ပြထားပါ။ ထိုသို့တင်ပြထားခြင်းမှာ ဘုရားဟော သက်သက်ကိုသာ ခံစားစေလိုခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

(၆) ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များ အခန်း

ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များအခန်းကို ရေးသားရာ၌လည်း ပါဠိတော်များတွင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် တိုက်ရိုက်ဟောကြားထားသော၊ သို့မဟုတ် တိုက်ရိုက်ပါရှိသော ဂုဏ်တော်များကိုသာ ရေးသားတင်ပြ ထားပါသည်။ ဤအခန်းကို ဖတ်ပြီးပါက ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များကို ပိုမို ကြည်ညိုလာကြပါလိမ့်မည်။ ဝီတိများ တဖွားဖွား ဖြစ်ရပါလိမ့်မည်။ ယခင်က မသိဖူး၊ မကြည်ညိုဖူးသေးသော ဂုဏ်တော်များကိုလည်း သိခွင့်၊ ကြည်ညိုခွင့် ရကြပါလိမ့်မည်။

(၃) ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်များ အခန်း

ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်များအခန်းကိုလည်း ထိုအတူပင် ရေးသားထားပါသည်။ ဤအခန်း၌ ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်များကို အံ့ဩဖွယ်ရာ ဖတ်၍ ကြည်ညိုခွင့် ရကြပါမည်။ ဥပမာ- ပါဏိကတက္ကတွန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဘုရားရှင် တန်ခိုးပြတော်မူရာ၌ စိတ်ဝင်စားဖွယ်၊ ရင်ခုန်ဖွယ်၊ ရင်သပ်စွာမောဖွယ်၊ ကြည်ညိုဖွယ် အလွန်ကောင်းလှပါသည်။ ထိုအခန်းကို ဖတ်၍ပြီး စာရှုသူတို့ ဘုရားရှင်ကို တစ်ဝကြီး ကြည်ညိုကြရပါလိမ့်မည်။

(၈-၁၄) ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့သော သုတ္တန်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာ အခန်းများ

ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့သော သုတ္တန်များအခန်းကား အကျယ်ဝန်းဆုံးအခန်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤအခန်း၌လည်း သုတ္တန်များကို တင်ပြရာ၌ ဘုရားဟောသုတ္တန်များကိုသာ တင်ပြ၍ မထေရ်မြတ်များ ဟောသည့် သုတ္တန်များကိုကား ချန်လှပ်ထားခဲ့ပါသည်။ ဘုရားဟောသက်သက် ဖတ်၍ ကြည်ညိုရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် သုတ္တန်ဆိုသော်လည်း သုတ္တန်အားလုံးကို ရေးသားမထားပါ။ ဒီဃနိကာယ်၊ မဇ္ဈိမနိကာယ်၊ သံယုတ္တနိကာယ်နှင့် အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်-ဟူသော နိကာယ်ကြီးလေးရပ်နှင့် ခုဒ္ဒကနိကာယ်မှ ခုဒ္ဒကငါးကျမ်း တို့ကိုသာ ရေးသား တင်ပြထားပါသည်။ အခြားခုဒ္ဒကကျမ်းစာများကိုကား အနှစ်သာရအားဖြင့် ပြဆိုခဲ့သော ကျမ်းများ၌ အများအားဖြင့် အကျုံးဝင်သည်-ဟု ယူဆပါသည်။ တိပိဋကစာမေးပွဲကြီး ပြဋ္ဌာန်းကျမ်းစာများကိုပင် သုတ်သုံးကျမ်းကိုသာ သုတ္တန်ဝိဋ္ဌကအဖြစ် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်ကို နမူနာယူပါသည်။ ဤအခန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သုတ္တန်၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်းကောင်း၊ အခြားအခန်းများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဝိနည်း၏ အဓိပ္ပာယ်၊ အဘိဓမ္မာ၏ အဓိပ္ပာယ်၊ ဝိဋ္ဌက၏ အဓိပ္ပာယ်နှင့် နိကာယ်၏ အဓိပ္ပာယ်တို့ကိုလည်းကောင်း ကျမ်းစာများ၌ ရေးသားထားတော် မူကြသည့်အတိုင်း အသီးအသီး ရေးသား တင်ပြပါဦးမည်။

သုတ္တန်မည်

ဤ၌ ကြိုတင် မှတ်သားထားရမည်မှာ သုတ္တန်နှင့် သုတ်သည် အဓိပ္ပာယ်အားဖြင့် အတူတူပင် ဖြစ်သည်-ဟူသော အချက် ဖြစ်ပါသည်။

သုတ္တန်ဟူသည်- မိမိအကျိုးစီးပွား၊ သူတစ်ပါးအကျိုးစီးပွား- စသော အကျိုးစီးပွားတို့ကို ထင်ရှားပြသော တရား ဖြစ်သည်။(၁)

တစ်နည်းအားဖြင့် သုတ္တန်၌ မိမိအကျိုးစီးပွား၊ သူတစ်ပါးအကျိုးစီးပွား- စသော အကျိုးစီးပွားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည်။ မှန်ပါသည်။ သုတ္တန်တရားသည် တရားနာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အလိုဆန္ဒကို လိုက်လျော၍ ဟောတော်မူထားသော တရား ဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အလိုဆန္ဒမှာလည်း မိမိအကျိုးစီးပွား၊ သူတစ်ပါး အကျိုးစီးပွား- စသော အကျိုးစီးပွားတို့ကို ရလိုမူပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ သုတ္တန်ဟူသည် မိမိအကျိုးစီးပွား၊ သူတစ်ပါး အကျိုးစီးပွား- စသော အကျိုးစီးပွားတို့ကို ကောင်းစွာ ဟောကြားတော်မူရာ နေရာဌာနသဖွယ် ဖြစ်သော တရား ဖြစ်သည်။ (၂)

တစ်နည်းအားဖြင့် သုတ္တန်ဟူသည် မိမိအကျိုးစီးပွား၊ သူတစ်ပါးအကျိုးစီးပွား- စသော အကျိုးစီးပွား

တို့ကို သီးပွင့်ပေးတတ်သော တရား ဖြစ်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် သစ်ပင်သည် အသီးအပွင့်ကို သီးပွင့်ပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ (၃)

တစ်နည်းအားဖြင့် သုတ္တန်ဟူသည် မိမိအကျိုးစီးပွား၊ သူတစ်ပါးအကျိုးစီးပွား- စသော အကျိုးစီးပွားတို့ကို ယိုစီးသွန်ချပေးသော တရား ဖြစ်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် နွားမသည် နို့ရည်ကို ယိုစီးသွန်ချပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ (၄)

တစ်နည်းအားဖြင့် သုတ္တန်ဟူသည် မိမိအကျိုးစီးပွား၊ သူတစ်ပါးအကျိုးစီးပွား- စသော အကျိုးစီးပွားတို့ကို ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်တတ်သော တရား ဖြစ်သည်။ (၅)

တစ်နည်းအားဖြင့် သုတ္တန်ဟူသည် တမည်းကြိုး ပန်းသီချည်နှင့် တူသော တရား ဖြစ်သည်။ မှန်ပါသည်။ လက်သမားတို့၏ တမည်းကြိုးသည် တိုင်းတာစရာ ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်သကဲ့သို့ သုတ္တန်သည်လည်း တရားဆုံးဖြတ်သော ပညာရှိတို့ နှိုင်းယှဉ် စံထား၍ ဆုံးဖြတ်ဖွယ်ရာ တရားကျင့်ထုံး ဖြစ်ပါသည်။

ပန်းသီချည်နှင့်တူပုံမှာ-ချည်ဖြင့်သီကုံးထားသောပန်းတို့သည်သာမန်အနှောင့်အယှက်ကြောင့်မပြန့်ကျဲမပျောက်ပျက်နိုင်ကြပါ။ ထိုအတူ သုတ္တန်ဖြင့် သီကုံးထားသော မိမိအကျိုးစီးပွား၊ သူတစ်ပါးအကျိုးစီးပွား- စသော အကျိုးစီးပွားတို့သည်လည်း မိစ္ဆာဝါဒအနှောင့်အယှက်ကြောင့် မပြန့်ကျဲ မပျောက်ပျက်နိုင်ကြပါ။ (၆)

ဖော်ပြပါ အဓိပ္ပာယ်များကား ကျမ်းစာများ၌ ဖွင့်ဆိုထားသော သုတ္တန်၏ အဓိပ္ပာယ်များ ဖြစ်ပါသည်။

မဟာသတိပဋ္ဌာန သုတ္တန်

ဤအခန်းကား ကျယ်ဝန်းရုံသာမက မှတ်သားဖွယ်၊ လိုက်နာကျင့်ကြံဖွယ်လည်း များပြားလှပါသည်။ သာဓကအားဖြင့် မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်ကို ရှေးဦးစွာ ဖော်ပြလိုပါသည်။ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်သည် ပိဋကတ်သုံးပုံထဲမှ ကြည်ညိုစရာ အကောင်းဆုံး သုတ်၊ မှတ်သားဖွယ် လိုက်နာကျင့်ကြံဖွယ် အများဆုံးသုတ် ဖြစ်ပါသည်။ ဤမဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်ကို ဒီဃနိကာယ် မဟာဝါပါဠိတော်နှင့် ဖရိဒ္ဓနိကာယ် မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်၌ တွေ့ရှိရပါသည်။ ဤကျမ်း၌ကား ဖရိဒ္ဓနိကာယ် မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်၌ လာသော သုတ္တန်ကိုသာ ဖော်ပြထားပါသည်။ မိမိသည် ဤသုတ္တန်ကို တစ်မိနစ် ဖတ်တိုင်းဖတ်တိုင်း ငြိမ်းချမ်း အေးမြလှပါသည်။ ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားများရပါသည်။ စာရသုများလည်း မိမိကဲ့သို့ပင် ဤသုတ္တန်ကို ဖတ်ရှုလေ့လာသော အခါ ငြိမ်းချမ်း အေးမြကြ၊ ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ပွားကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ ထို့အပြင် ဤသုတ္တန်ကြီးကို စာပေရသပါ ထည့်ဝေ၍ ခံစားကြည်ညိုနိုင်ရန် လင်္ကာရေးဖွဲ့ ပူဇော်ထားပါသည်။ ခံစား ကြည်ညိုကြည့်ပါ-

မဟာသတိပဋ္ဌာန သုတ္တန် လင်္ကာ

သံသရာထဲဝယ်၊ တဝဲလည်လည်ကို၊ ကြောက်ဖွယ်ရှုပွား၊ ရဟန်းများတို့၊ နိဗ္ဗာန်သွားရန်၊
လမ်းကြောင်းမှန်ကား၊ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး၊ ခြုံမှတ်သားလော့။

လေးပါးသတိပဋ္ဌာန်၊ တရားမွန်မှာ၊ ကိုယ်မှာ သတိ၊ ဝေဒနာသတိနှင့်၊ စိတ်သတိတစ်ဖြာ၊
သဘောမှာ သတိတရား၊ ထားခြင်းများတည်း။

မှတ်သားတစ်ဖြာ၊ ကိုယ်မှာ သတိတရား၊ ထားပုံကားမူ၊ နှာသီးဖျား၌၊ သတိစိုက်လျက်၊
 ဝင်ထွက်လေနှစ်ခု၊ ကောင်းစွာ ရှု၏၊ ဥပမာကား၊ ပွတ်သမားမှာ၊ ပွတ်ဆွဲရာတွင်၊ ရှည်လျှင် ရှည်ဆွဲ၊
 တို တို ဆွဲရာ၊ သိပ်မာသို့၊ အာနာပါနေ၊ ထွက်ဝင်လေကို၊ ရှည်လျှင် ရှည်သိ၊ တို၊ တို သိ၏။
 လေ၏ ဝင်တုန်း၊ စ၊ လယ်၊ ဆုံးကို၊ အားလုံး သိကာ၊ ထွက်လာပြန်တုန်း၊ စ၊ လယ်၊ ဆုံးလည်း၊
 အားလုံးပင် သိ၊ ကြမ်းသည့် ဝင်လေ၊ ထွက်သည့်လေကို၊ ငြိမ်းစေလျက် တစ်ဖန်၊ ရှုရှုက်ပြန်၏။
 ဤသည့်နည်းမှာ၊ အာနာပါနု၊ မှတ်သားကြလော့။ ကုရိယာပထကား၊ သွား၊ ရပ်၊ ထိုင်၊ လျောင်း၊
 မြဲတုံရှောင်းက၊ ပြသမျှပင် သိ၊ မြဲ မှတ်သိလော့။ သတိသမ္ပဇင်၊ ဆင်ခြင်ပုံကား၊ ရှေ့တိုးသွားရာ၊
 နောက်ဆုတ်ရာနှင့်၊ တည့်တည့်သာကြည့်၊ စောင်းဝှဲကြည့်ရာ၊ ကွေး၊ ဆန့်ရာပြင်၊ သတိတိ၊ သင်္ကန်း၊
 ကိုင်၊ ဖုံးလွှမ်းရာ၊ စားရာတစ်ချက်၊ သောက်၊ ခဲ၊ လျက်၊ ရာ၊ ကျင်နှစ်ဖြာစွန့်လတ်၊ သွား၊ ရပ်၊ ထိုင်စဉ်၊
 အိပ်စဉ်၊ ထ၊ ပြော၊ ငြိမ်သော အခါ၊ အသီးသီးမှာပင်၊ မြဲ ဆင်ခြင်၏။ ထို့ပြင် တစ်ပါး၊ ကောက်စပါး၊ ပဲ၊
 နှမ်း၊ ဆန်လည်း ရှိ၊ ပြည့်သည့် အိတ်မှာ၊ ဖြေကာ အထဲရှိ၊ ခွဲကာ ကြည့်သို့ မိမိခန္ဓာ၊ ကိုယ်မှာ
 ပေါ်လွင်၊ ဆိပ်အခါ၊ ဆုံးမှ ကျင်ငယ်၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်သာ၊ ရှိကြပါ-ဟု၊ ကြည့်ရှု အစဉ်၊ မြဲ ဆင်ခြင်၏။
 ထို့ပြင်တစ်ပါး၊ နွားသတ်သမားလည်း၊ နွားအား သတိပြီး၊ လမ်းမကြီး၏၊ အသီးအသီး ပေါင်းဆုံ၊
 လမ်းခွဆုံ၌၊ အသားပုခိုးရုံ၊ ပုံကာ ပုံကာ၊ ကြည့်သည့်ပမာသို့၊ ဤခန္ဓာတွင်၊ ပေါ်လွင်လှပေ၊ မြေ၊
 ရေ၊ လေ၊ မီး၊ ဓာတ်ကြီးတို့သာ၊ ရှိကြပါ-ဟု၊ ကြည့်ရှု အစဉ်၊ မြဲ ဆင်ခြင်၏။ ထို့ပြင်တစ်ထွေ၊
 သူသေပုပ်အလား၊ ခွေးစားအလောင်း၊ သွေးသားကောင်းလျက်၊ ကြောယုက် အလောင်းအသွင်၊
 အသားပင် မရှိ၊ သွေးမရှိသား၊ အရိုးများ တခြားစီ၊ တစ်လီ ခရုသင်း၊ အဆင်းပမာ၊ ရိုးဖြူသာ ရှိ၊
 ကြာသည့် အချိန်မှာ၊ နှစ်ချီလာ၍၊ အရိုးမှာ ဆွေးသွား၊ အမှုန့် ဖြစ်သွားသည်၊ အလောင်းများပမာ၊
 ကိုယ့်ခန္ဓာကို၊ ယှဉ်ကာ အစဉ်၊ ရှုဆင်ခြင်၏။

ထို့ပြင်ဝေဒနာ၊ နပဿနာ၌၊ ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲ၊ မဆင်းရဲ မချမ်းသာ၊ ခံစားပါက၊ ခံစားရမှု၊
 ဉာဏ်ဖြင့် ရှု၏။ ငါးခုအာရုံ၊ ကာမဂုဏ် စပ်၊ မစပ်၊ ခြောက်ရပ် ဝေဒနာ၊ ခံစားပါက၊ ခံစားရမှု၊
 ဉာဏ်ဖြင့် ရှုကာ၊ ဆင်ခြင်ရာ၏။

တစ်ဖြာ စိတ္တာ၊ နပဿနာ၌၊ ရာ၊ ဒေါ၊ မော၊ သံ၊ မဟဂ္ဂတံနှင့်၊ ဥတ္တရံ၊ သမာ၊ ဝိမုတ္တာစိတ်၊
 ဆန့်ကျင်စိတ်ကို၊ ခွဲစိတ် တိကျ၊ ရှုကြည့်ရ၏။

ထိုမှ တစ်ဖန်၊ မွောနပဿနာ၊ ရှုမှားရာတွင်၊ ကိုယ်တွင် နီဝရကာ၊ ရှိတုံကမူ၊ ရှိသမျှ
 ရှိရှိ၊ ရှု၍ ကြည့်၏။ မှတ်သိ တစ်ဖြာ၊ ခန္ဓာတွင်လည်း၊ သည်ပင် သည်ခန္ဓာ၊ သည်ဟာ ဖြစ်ပျက်၊
 အချက်ချက်ကို၊ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း၊ ရှင်းရှင်း သေချာ၊ ရှုကြည့်ရာ၏။ တစ်ဖြာ မှတ်ကြ၊
 အာယတန၌၊ ဒွါရကို သိ၊ အာရုံ သိကာ၊ ထိုနှစ်ဖြာ ပေါင်းမှ၊ ဖြစ်ကြ ပေါ်လွင်၊ သံယောဇဉ်နှင့်၊
 သံယောဇဉ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကင်းပျောက်ကြောင်းပါ၊ နောင်ခါ မဖြစ်ကြောင်း၊ အကြောင်းကြောင်းကို၊
 ကောင်းကောင်း စုံစီ၊ အကုန်သိ၏။ မှတ်သိ တစ်ဖြာ၊ ဖောဇ္ဈင်မှာလည်း၊ ကိုယ်မှာ ရှိ၊ မရှိ၊
 ရှိမည့်အကြောင်း၊ ပြည့်စုံကြောင်းကို၊ ကောင်းကောင်း စုံလင်၊ အသီးအသီး မြင်၏။ ထို့ပြင်
 တစ်ဖြာ၊ သစ္စာမှာလည်း၊ ဤဟာ ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ ဖြစ်ကြောင်း၊ ချုပ်၊ ချုပ်ကြောင်းပင်၊ အမှန် မြင်၏။
 ထို့ပြင် တစ်ဖြာ၊ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ မရဏာ၊ သောကာ၊ ပရိဒေဝနှင့်၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါနသေ၊ ဥပါယာသတို့၊

ဒုက္ခ အစစ်၊ အမှန် ဖြစ်၏။ မချစ်နှင့် တွဲ၊ ချစ်နှင့် ခွဲရ၊ မရ လိုရာ၊ အချုပ်မှာကား၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ ငါးဖြာ မွေ၊ ဒုက္ခ အစစ်၊ အမှန် ဖြစ်၏။ စင်စစ် သမုဒယ၊ မှန်သစ္စကား၊ ကာမ၊ ဘဝ၊ ဝိဘဝ တကုာ၊ ဤသုံးဖြာတည်း။ သစ္စာနိရောဓ၊ နိဗ္ဗာနသဘာ၊ သစ္စာမဂ္ဂ၊ မြတ်ဓမ္မကား၊ ရှစ်ဝ မဂ္ဂင်၊ တရား ပင်-ဟု၊ ဖြစ်စဉ် သဘာဝ၊ ရှုကြည့်ရ၏။

သတိပဋ္ဌာန်လေးဝ၊ ဤဓမ္မကို၊ ဗုဒ္ဓဟောပြု၊ နည်းနုယအတိုင်းသာ၊ ပွားတုံပါက၊ မှန်စွာ မယွင်း၊ ခုနစ်ရက်အတွင်းမှာ၊ အနာဂါမ် ရဟန္တာ၊ ဖြစ်နိုင်ပါကြောင်း၊ ကောင်းစွာ တိကျ၊ မိန့်မြွက် ဟသည်၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ခြင်္သေ့တည်း။ ❖

ကကဇူပမ သုတ္တန်

ထိုအပြင် ကကဇူပမသုတ္တန်ခေါ် လှညပမာ ဒေသနာတော်မြတ်ကလည်း ကမ္ဘာကျော် ဒေသနာတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။ ဤဒေသနာတော်မြတ်၌ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဇာတ်လမ်းတတ္ထုလေးလည်း ပါရှိပါသေးသည်။ ထိုဝတ္ထု၏ အမည်မှာ ဝေဒေဟိကာဝတ္ထု ဖြစ်၏။ ဗတ်ရူ ခံစားကြည့်ပါ---

“ရဟန်းတို့--- ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်ကား-ဤသာဝတ္ထိမြို့၌ပင် ဝေဒေဟိကာ-ဟူသော အိမ်ရှင်မ တစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူး၏။ ရဟန်းတို့--- ထိုဝေဒေဟိကာအိမ်ရှင်မ၏ ကောင်းသတင်းသည် ‘ဝေဒေဟိကာ သည် သိမ်မွေ့ နူးညံ့သူ ဖြစ်၏။ မိမိကိုယ်ကို နှိမ့်ချသူ ဖြစ်၏။ ငြိမ်းအေးသူ ဖြစ်၏’ဟု ကျော်စောနေ၏။ ရဟန်းတို့---ထိုဝေဒေဟိကာအိမ်ရှင်မမှာ ကာဠီ-ဟူသော ကျွန်မလေးတစ်ယောက်ရှိ၏။ ထိုကာဠီသည် ကျွမ်းကျင်သူ၊ မပျင်းရိသူ၊ အိမ်မှုကိစ္စတို့ကို ကောင်းစွာ ပြုစီရင်တတ်သူ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---တစ်နေ့၌ ကာဠီ-ဟူသော ကျွန်မသည် ‘ငါ့အရှင်မ၏ ကောင်းသတင်းသည် အတော် ကျော်စောနေ၏။ ငါ့အရှင်မ၏ သန္တာန်၌ အမျက်ဒေါသ ရှိပါလျက် အပြင် မထွက်လေသလော? သို့မဟုတ် အမျက်ဒေါသ တကယ် မရှိ၍ အပြင် မထွက်လေသလော? သို့မဟုတ် အိမ်မှုကိစ္စတို့ကို ငါက ကောင်းစွာ ပြုစီရင်ပေးသောကြောင့် သူ့သန္တာန်၌ အမျက်ဒေါသ ရှိပါလျက် အပြင် မထွက်လေ သလော? သို့မဟုတ် အမျက်ဒေါသ တကယ် မရှိ၍ အပြင် မထွက်လေသလော? ထိုအကြောင်းကို သေချာ သိရအောင် အရှင်မကို ငါ စမ်းကြည့်ရလျှင် ကောင်းမည်ဟု စဉ်းစား၏။ ရဟန်းတို့--- ကာဠီကျွန်မသည် ထိုသို့ စမ်းကြည့်လိုသည့်အတွက် တစ်နေ့၌ နေမြင့်မှ အိပ်ရာထ၏။ ထိုအခါ၌ ဝေဒေဟိကာက ကာဠီအား ဤသို့ မေး၏-

‘ဟဲ့ ကာဠီ---’

‘ရှင်---’

‘ဟဲ့ ဘာဖြစ်လို့ နေမြင့်မှ အိပ်ရာထသလဲ’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး’

‘ဘာမှ မဖြစ်ဘဲနင်များ။ ကျွန်ယုတ်မနယ် နေမြင့်မှ အိပ်ရာထရတယ်-လို့’ဟု ပြောကာ စိတ်ဆိုး

မာန်ဆိုးဖြင့် မျက်မှောင်ကြွတ်ပြု၏။ ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ ကာဠီသည် 'ငါ့အရှင်မ၏ သန္တာန်၌ အမျက်
ဒေါသ ရှိပါလျက် အပြင် မထွက်ခြင်း ဖြစ်၏။ တကယ် မရှိ၍ မဟုတ်။ တကယ်တော့ ငါက အိမ်မှကိစ္စ
များကို ကောင်းစွာ ပြုစီရင်ပေးနေသောကြောင့်သာ သူ့သန္တာန်၌ ရှိသော ဒေါသအမျက် အပြင်မထွက်
ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒေါသအမျက် တကယ် မရှိ၍ အပြင် မထွက်ခြင်း မဟုတ်။ ပိုသေချာအောင် ငါ အရှင်မကို
တိုးပြီး စမ်းရလျှင် ကောင်းမည်'ဟု စဉ်းစားပြန်၏။

ရဟန်းတို့---နောက်တစ်နေ့၌ ကာဠီသည် ပိုပြီး နေမြင့်မှ အိပ်ရာထ၏။ ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌
ဝေဒေဟိကာက ကာဠီအား ဤသို့ မေး၏-

'ဟဲ့ ကာဠီ---'

'ရှင်---'

'ဟဲ့ ဘာဖြစ်လို့ နေမြင့်မှ အိပ်ရာထသလဲ'

'ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး'

'ဘာမှ မဖြစ်ဘဲနင့်များ။ ကျွန်ယုတ်မနယ် နေမြင့်မှ အိပ်ရာထရတယ်-လို့'ဟု ပြောကာ
စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်း၏။ ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ ကာဠီသည် 'ငါ့အရှင်မ၏ သန္တာန်၌
အမျက်ဒေါသ ရှိပါလျက် အပြင် မထွက်ခြင်း ဖြစ်၏။ တကယ် မရှိ၍ မဟုတ်။ တကယ်တော့ ငါက
အိမ်မှကိစ္စများကို ကောင်းစွာ ပြုစီရင်ပေးနေသောကြောင့်သာ သူ့သန္တာန်၌ ရှိသော ဒေါသအမျက်
အပြင် မထွက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒေါသအမျက် တကယ် မရှိ၍ အပြင် မထွက်ခြင်း မဟုတ်။ ပိုသေချာအောင်
ငါ အရှင်မကို တိုးပြီး စမ်းရလျှင် ကောင်းမည်'ဟု စဉ်းစားပြန်၏။

ရဟန်းတို့---နောက်တစ်နေ့၌ ကာဠီသည် ပိုပြီး နေမြင့်မှ အိပ်ရာထ၏။ ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌
ဝေဒေဟိကာက ကာဠီအား ဤသို့ မေး၏-

'ဟဲ့ ကာဠီ---'

'ရှင်---'

'ဟဲ့ ဘာဖြစ်လို့ နေမြင့်မှ အိပ်ရာထသလဲ'

'ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး'

'ဘာမှ မဖြစ်ဘဲနင့်များ။ ကျွန်ယုတ်မနယ် နေမြင့်မှ အိပ်ရာထရတယ်-လို့'ဟု ပြောကာ စိတ်ဆိုး
မာန်ဆိုးဖြင့် တံခါးကျင်(ကန့်လန့်ကျင်)ကို ယူပြီး ကာဠီ၏ ဦးခေါင်းကို ရိုက်ခွဲ၏။ ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ၌
ကာဠီသည် သွေးသံရဲရဲ ကွဲနေသော ဦးခေါင်းကြီးဖြင့် 'အရပ်ကတို့--- သိမ်မွေ့ နူးညံ့သူ၏ လုပ်ရပ်ကို
ကြည့်ကြပါဦး။ မိမိကိုယ်ကို နှိမ့်ချသူ၏ လုပ်ရပ်ကို ကြည့်ကြပါဦး။ ဘယ်နှယ့်တော်။ နေမြင့်မှ အိပ်ရာ
ထရမလား ဆိုပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် တံခါးကျင်ကို ယူပြီး ကျွန်မလေးတစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းကို
ရက်ရက် စက်စက် ရိုက်ခွဲရတယ်-လို့'ဟု အိမ်နီးချင်းတို့အား ပြောဆို တိုင်တန်းရှာ၏။

ရဟန်းတို့---ထိုအခါမှ စ၍ 'ဝေဒဒေဟိကာအိမ်ရှင်မသည် ကြမ်းတမ်း၏၊ ရိုင်းစိုင်း၏၊ ခက်မာ၏' ဟု ဝေဒဒေဟိကာ၏ သတင်းဆိုးသည် ပျံ့နှံ့သွားတော့၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုအတူပင် ဤသာသနာတော်၌ တချို့ရဟန်းသည် မနှစ်သက်ဖွယ်စကားများ မိမိကို မထိသေးမီ အလွန်နူးညံ့သူ၊ မိမိကိုယ်ကို အလွန်နှိမ်ချသူ၊ အလွန်ငြိမ်းအေးသူ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့--- ထိုရဟန်းကို တကယ် နူးညံ့သူ၊ တကယ် မိမိကိုယ်ကို နှိမ်ချသူ၊ တကယ် ငြိမ်းအေးသူ-ဟု မဆိုထိုက်သေး။ **မနှစ်သက်ဖွယ်စကားများ မိမိကို ထိကြပါလျက် အလွန်နူးညံ့၊ မိမိကိုယ်ကို အလွန်နှိမ်ချ၊ အလွန် ငြိမ်းအေးသော ရဟန်းကိုသာ တကယ် နူးညံ့သူ၊ တကယ် မိမိကိုယ်ကို နှိမ်ချသူ၊ တကယ် ငြိမ်းအေးသူ-ဟု ဆိုထိုက်၏။**

ဤသုတ္တန်၏ ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်က ရှင်းလှပါသည်။ ဤသုတ္တန်ဒေသနာတော်မြတ်ကိုလည်း အကျဉ်းချုံး၍ လင်္ကာရေးဖွဲ့ ပူဇော်ထားပါသည်။ လင်္ကာကို ဖတ်ရှုရင်းပင် ဤသုတ္တန်၏ အရသာကို ခံစားကြည်ညိုနိုင်ပါသည်။

ကကဇ္ဇပမ သုတ္တန် လင်္ကာ

မိမိအပြစ်၊ ချစ်သူအပြစ်ကို၊ သူတစ်ပါးဆိုကာ၊ သည်းခံကြကာ၊ အာဇာနည်မည်လျှင်း၊ မြင်းကဲ့သို့သာ၊ မြတ်စွာဗုဒ္ဓ၊ အဆုံးအမကို၊ နှလုံးက ခိုက်စွာ၊ လိုက်နာရာ၏။ တစ်ဖြာ ထို့ပြင်၊ အင်ကြင်းပင်တော၊ ကောင်းသော အပင်မှန်၊ အကုန်ချန်၍၊ မကောင်းမှန်သမျှ၊ သုတ်သင်ရသို့၊ ကုသလထိုက်၊ ချိုးစုံကို စု၊ အကုန်ပြုကာ၊ အကုသလ၊ မပြုကြနှင့်၊ ရှေးက ဖြစ်ဘိ၊ ဝေဒဒေဟိကာ၊ ပုံပမာသို့၊ သူတကာ ကောင်းမှ၊ ကောင်းမပြနှင့်၊ ပစ္စယအတွက်၊ ဆုံးမ ခက်တာ၊ မခိုင်မာဘူး။ ချိန်ခါသင့်တန်၊ ဟုတ်မှန် ချို့သာ၊ ကျိုးရှိစွာနှင့်၊ မေတ္တာတရား၊ ငါးပါးစုံစွာ၊ ပါ မပါ-ဟု၊ ဆယ်ဖြာစကား၊ နားဝယ် ကြားက၊ တိုးတိုက် ကျားကိုက်၊ စိတ်လိုက် မာန်ပါ၊ မတုံ့ရာဘူး၊ မေတ္တာတရား၊ ခြံစွာထားလော့၊ မမြားတူစွာ၊ မမြ၊ အာကာသ၊ ဂင်္ဂတစ်ထွေ၊ ကြောင်ရေအိတ်ပမာ၊ မေတ္တာတရား၊ ကောင်းစွာ ထားလော့၊ တခြားသူက၊ လွှဲဖြင့် ခန္ဓာ၊ တိုက်တုံပါလည်း၊ စိတ်မှာ စိုးစိ၊ မဆိုးဘိဘိ၊ တိုးထည့် မေတ္တာ၊ ပွားတုံရာ-ဟု၊ ကရုဏာရှေ့ထား၊ မိန့်မြွက်ကြားသည်၊ မာန်အား ခြံသည့် ပုဆိန်တည်း။ ။ ❖

တဒ္ဓိက္ခန္ဓာပမ သုတ္တန်

နောက်သုတ္တန်တစ်မျိုးကိုလည်း ဖတ်ရှု ခံစားစေချင်ပါသည်။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသလတိုင်းသို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် အတူ ရဟန်းသံဃာ များစွာလည်း လိုက်ပါလာကြ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ခုသော အရပ်၌ မီးပုံကြီးတစ်ပုံကို မြင်တော်မူ၏။ ထိုမီးပုံကြီးသည် အစိုးအလှူများ ထွက်နေ၏။ မီးတောက်မီးလျှံများ တစ်ပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည်လမ်းပေါ်မှသွားသို့ ဆင်းကြွတော်မူပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်၏အောက် ခင်းထားသော နေရာတစ်နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏။ ထိုသို့ ထိုင်တော်မူလျက် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ၏-

“ရဟန်းတို့---မီးပုံကြီးကို သင်တို့ မြင်ကြ၏လော”

“မှန်ပါ၊ မြင်ကြပါသည် ဘုရား”

ထို့နောင် မြတ်စွာဘုရားသည် အဂ္ဂိက္ခန္ဓာပမသုတ္တန်မြတ်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုသုတ္တန်မြတ်ကို မိမိက လက်ခံ၍ ဖော်ကျူးထားပါသည်။ ဖတ်၍ ခံစားကြည့်ပါ။

ဘဒ္ဒိက္ခန္ဓာပမ သုတ္တန် လင်္ကာ

(၁) လောကထွတ်ထား၊ မြတ်ဘုရား၏၊ သားလု-ဟုခေါ်၊ ရဟန်းတော်သည်၊ ရဲရဲနီတုံ၊ မီးပုံပိုက်လျက်၊ ခြုံသိုင်းဖက်ကာ၊ ပူလှ လောင်လှ၊ ပြင်းထန်လှ၍၊ ဒုက္ခ ကြီးစွာ၊ ခံရပါလည်း၊ ငရဲဘုံဘဝ၊ ပလံကနဲ ကျကာ၊ ဒုက္ခခံရေ၊ ကွာလှမ်းဝေး၍၊ မြတ်သေးသည်သာ။ မာတုဂါမ၊ ထိတုံကမူ၊ မုချမလွဲ၊ ငရဲဘုံဘဝ၊ ပလံကနဲ ကျကာ၊ ကြီးစွာ ဒုက္ခ၊ ခံရမည်မှာ၊ လွန်သေချာ၍၊ လွန်စွာ ဆိုးလတ်၊ မမြတ်သည်သာ။

(၂) မှတ်ပါ တစ်မူ၊ အားရှိသူက၊ ရှိသမျှ အကုန်လုံး၊ အားကို သုံး၍၊ ခြေသလုံးနှစ်ရပ်၊ သားမြီးပတ်ကာ၊ စူးလှ ရှလှ၊ နာကျင်လှသည်၊ ဒုက္ခကြီးစွာ၊ ခံရပါလည်း၊ ငရဲဘုံဘဝ၊ ပလံကနဲ ကျကာ၊ ဒုက္ခခံရေ၊ ကွာလှမ်းဝေး၍၊ မြတ်သေးသည်သာ။ ကိုယ့်မှာ သီလ၊ ကင်းစင်ပလျက်၊ ဒကာဒကာမ ရှိကျိုး၊ မြတ်မြတ်နိုးစွာ၊ ရှိခိုးပူဇော်၊ ဖူးမြော်မာန်လျော့၊ ကန်တော့သည်ကို၊ မိန့်မိန့် ခံကာ၊ မုချမလွဲ၊ ငရဲဘုံဘဝ၊ ပလံကနဲ ကျကာ၊ ကြီးစွာ ဒုက္ခ၊ ခံရမည်မှာ၊ လွန်သေချာ၍၊ လွန်စွာ ဆိုးလတ်၊ မမြတ်သည်သာ။

(၃) မှတ်ပါ တစ်မူ၊ အားရှိသူက၊ ကိုယ့်ရင်ဝ၌၊ လုံထိုးစိုက်မှု၊ ကိုက်လှ ခဲလှ၊ မူးလဲ ကျအောင်၊ ဒုက္ခ ပြင်းစွာ၊ ခံရပါလည်း၊ ငရဲဘုံဘဝ၊ ပလံကနဲ ကျကာ၊ ဒုက္ခခံရေ၊ ကွာလှမ်းဝေး၍၊ မြတ်သေးသည်သာ။ ကိုယ့်မှာ သီလ၊ ကင်းစင်ပလျက်၊ ဒကာဒကာမ ရှင်ကြည်၊ လက်အုပ်ချီခြင်း၊ ခံတလျှင်းက၊ မုချမလွဲ၊ ငရဲဘုံဘဝ၊ ပလံကနဲ ကျကာ၊ ကြီးစွာ ဒုက္ခ၊ ခံရမည်မှာ၊ လွန်သေချာ၍၊ လွန်စွာ ဆိုးလတ်၊ မမြတ်သည်သာ။

(၄) မှတ်ပါ တစ်လီ၊ ရဲရဲနီအောင်၊ တပြောင်ပြောင်ဖြင့်၊ တောက်လောင်နေပြေး၊ သံပြား သံချပ်၊ ကိုယ့်ကို ပတ်ကာ၊ ပူလှ လောင်လှ၊ ပြင်းထန်လှ၍၊ ဒုက္ခ ကြီးစွာ၊ ခံရပါလည်း၊ ငရဲဘုံဘဝ၊ ပလံကနဲ ကျကာ၊ ဒုက္ခခံရေ၊ ကွာလှမ်းဝေး၍၊ မြတ်သေးသည်သာ။ ကိုယ့်မှာ သီလ၊ ကင်းစင်ပလျက်၊ ဒကာဒကာမ လှူဒါန်း၊ မြတ်သင်္ကန်းကို၊ ဖုံးလွှမ်းဝတ်ရုံ၊ သုံးစွဲတုံကာ၊ မုချမလွဲ၊ ငရဲဘုံဘဝ၊ ပလံကနဲ ကျကာ၊ ကြီးစွာ ဒုက္ခ၊ ခံရမည်မှာ၊ လွန်သေချာ၍၊ လွန်စွာ ဆိုးလတ်၊ မမြတ်သည်သာ။

(၅) မှတ်ပါ တစ်လီ၊ ရဲရဲနီအောင်၊ တပြောင်ပြောင်ဖြင့်၊ တောက်လောက်နေဆဲ၊ သံတွေခဲကို၊ ကိုက်ခဲချိုကာ၊ ပူလှ လောင်လှ၊ ပြင်းထန်လှ၍၊ ဒုက္ခကြီးစွာ၊ ခံရပါလည်း။

ငရဲဘုံဘဝ၊ ပလုံကနဲ ကျကာ၊ ဒုက္ခခံရေ။ ကွာလှမ်းဝေး၍၊ မြတ်သေးသည်သာ။ ကိုယ့်မှာ သီလ၊ ကင်းစင်ပလျက်၊ ဒကာဒကာမ ကြီးပန်း၊ လှူသည့်ဆွမ်းကို၊ ငန်းငန်းတက် သာယာ၊ တကာအလိုလိုက်၊ မျက်နှာပြောင်တိုက်ကာ၊ စားသောက်ပါက၊ မုချမလွဲ၊ ငရဲဘုံဘဝ၊ ပလုံကနဲ ကျကာ၊ ကြီးစွာ ဒုက္ခ၊ ခံရမည်မှာ၊ လွန်သေချာ၍၊ လွန်စွာ ဆိုးလတ်၊ မမြတ်သည်သာ။

(၆) မှတ်ပါ တစ်မျှ၊ လောလောပူကျက်၊ သံကုတင်ထက်မှာ၊ ထိုင်၊ အိပ်ပါက၊ ပူလှ လောင်လှ၊ ပြင်းထန်လှ၍၊ ဒုက္ခကြီးစွာ၊ ခံရပါလည်း၊ ငရဲဘုံဘဝ၊ ပလုံကနဲ ကျကာ၊ ဒုက္ခခံရေ။ ကွာလှမ်းဝေး၍၊ မြတ်သေးသည်သာ။ ကိုယ့်မှာ သီလ၊ ကင်းစင်ပလျက်၊ ဒကာဒကာမ လူကြံ ကုတင်-စသော၊ နေရာများ၌၊ အိပ်လိုက်၊ ထိုင်လိုက်၊ သုံးစွဲလိုက်က၊ မုချမလွဲ၊ ငရဲဘုံဘဝ၊ ပလုံကနဲ ကျကာ၊ ကြီးစွာ ဒုက္ခ၊ ခံရမည်မှာ၊ လွန်သေချာ၍၊ လွန်စွာ ဆိုးလတ်၊ မမြတ်သည်သာ။

(၇) မှတ်ပါတစ်မျှ၊ အားရှိသူသည်၊ ခဲရနီအောင်၊ ရှိရဲလောင်သည်၊ ပြောင်ပြောင်ညီးညီး၊ ကြေးအိုးကြီး၌၊ ခေါင်းငိုက်စိုက်တွဲ၊ ကိုယ့်ကို ဆွဲချ၊ ထည့်တုံကမူ၊ ပူလှ လောင်လှ၊ ပြင်းထန်လှ၍၊ ဒုက္ခကြီးစွာ၊ ခံရပါလည်း၊ ငရဲဘုံဘဝ၊ ပလုံကနဲ ကျကာ၊ ဒုက္ခခံရေ။ ကွာလှမ်း ဝေး၍၊ မြတ်သေး သည်သာ၊ ကိုယ့်မှာ သီလ၊ ကင်းစင်ပလျက်၊ ဒကာဒကာမလူအပ်၊ ကျောင်းတော်မြတ်၌၊ နေလတ်၊ ထိုင်လတ်၊ သုံးစွဲလတ်က၊ မုချမလွဲ၊ ငရဲဘုံဘဝ၊ ပလုံကနဲ ကျကာ၊ ကြီးစွာ ဒုက္ခ၊ ခံရမည်မှာ၊ လွန်သေချာ၍၊ လွန်စွာ ဆိုးလတ်၊ မမြတ်သည်သာ။

သို့တွက်တာကြောင့်၊ ဒကာ၊ ဒကာမလူထာ၊ အကျိုးများစေ၊ တစ်ထွေ ရဟန်းဘဝ၊ အကျိုး များလှဖို့၊ အပ္ပမာဒတရား၊ လက်ကိုင်ထား၍၊ ကြိုးစား သီလ၊ ဖြည့်ကျင့်ကြ-ဟု၊ ဩဝါဒ တရား၊ မိန့်မြွက်ကြားသည်၊ တရားကြိမ်ဒဏ် ပြင်းပြင်းတည်း။ ။

မြတ်စွာဘုရား၏ ဤသုတ္တန်ဒေသနာတော်မြတ် ပြီးဆုံးသော အခါ ရဟန်းခြောက်ကျိပ်တို့ သွေးအန် ကြ၏။ ဒုတိယ ရဟန်းခြောက်ကျိပ်တို့ကား လူထွက်ခဲ့ကြ၏။ တတိယ ရဟန်းခြောက်ကျိပ်တို့ကား ရဟန္တာ ဖြစ်ခဲ့ ကြလေသည်။ ၊

မှတ်ချက်။ ။ ဤသုတ္တန်၌ "မှတ်ပါ တစ်မျှ၊ အားရှိသူက၊ ရှိသမျှ အကုန်လုံး၊ အားကို သုံး၍၊ ခြေသလုံးနှစ်ရပ်၊ သားဦးပတ်က၊ စူးလှ ရှလှ၊ နာကျင်လှသည်၊ ဒုက္ခကြီးစွာ၊ ခံရပါလည်း၊ ငရဲဘုံဘဝ၊ ပလုံကနဲ ကျကာ၊ ဒုက္ခခံရေ။ ကွာလှမ်းဝေး၍၊ မြတ်သေးသည်သာ။ ကိုယ့်မှာ သီလ၊ ကင်းစင်ပလျက်၊ ဒကာ ဒကာမ ရှိကျိုး၊ မြတ်မြတ်နိုးစွာ၊ ရှိရှိပူဇော်၊ ဖူးမြော်မာန်လျှော့၊ ကန်တော့သည်ကံ၊ မိန့်မိန့်ခံက၊ မုချမလွဲ၊ ငရဲဘုံဘဝ၊ ပလုံကနဲ ကျကာ၊ ကြီးစွာ ဒုက္ခ၊ ခံရမည်မှာ၊ လွန်သေချာ၍၊ လွန်စွာ ဆိုးလတ်၊ မမြတ်သည်သာ။"-ဟူသော ဤစကားသည် သားဦးဖြင့် ခြေသလုံးအပတ်ခံရသည်ကတော်သေး၏။ ကိုယ်က သီလမရှိဘဲ သူတစ်ပါး၏ ရှိရှိခံက ခံရရမှာ သေချာ၍ မမြတ်-ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ဤစကားကို ထောက်ဆလျှင် ရှိရှိခြင်းသည် ရဟန်း၏ ခြေထောက်ကို မိမိ၏ ဦးခေါင်းဖြင့် တိုက်၍ အရှိအသေ ပြုခြင်း-ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ဤအဓိပ္ပာယ်သည် ယုတ္တိ ရှိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိ ရိုသေလေးစားရသူ၏ အနိမ့်ဆုံး-ဟု သတ်မှတ်ကြသော ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းကို မိမိ၏

အမြတ်ဆုံးဟု သတ်မှတ်ကြသော ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းဖြင့် အရှိအသေပြခြင်း ဖြစ်သော ကြောင့်တည်း။

ဝေပဇိတ္တိ သုတ္တန်

နောက်သုတ္တန်တစ်မျိုးကိုကား ဒေသနာဖြစ်ပေါ်လာပုံ ဇာတ်လမ်းကိုပါ လင်္ကာဖွဲ့ဆိုထားပါ၏။ ထို သုတ္တန်ကား ဝေပဇိတ္တိသုတ္တန်ပါ။ ဖတ်ရှု ခံစားကြည့်ကြရအောင်ပါ။

ဝေပဇိတ္တိ သုတ္တန် လင်္ကာ

ရှေးသရောအခါ၊ နတ်အသုရာတို့၊ သူငါပြိုင်ကြ၊ စစ်ဆင်နွှဲရာ၊ အသုရာများ၊ တဖွားဖွားကျ၊
ရှုံးကုန်ကြ၏။ ထိုသည့်အခါ၊ နတ်ဒေဝါတို့၊ အသုရာခေါင်ထိပ်၊ ဝေပဇိတ်အား၊ နတ်သိကြားထံသို့၊
ဖမ်း၍ပို့ရာ၊ အသုရာခေါင်ထိပ်၊ ဝေပဇိတ်က၊ ဒေါသပီးပေါက်၊ ဟုန်းဟုန်းတောက်ကာ၊ ခြိမ်းခြောက်
စကား၊ အမြောက်အမြားကို၊ သိကြားနား အရောက်၊ တည့်တည့် ပေါက်၏။ ထိုသည့်အခါ၊
အနားမှာရှိ၊ မာတလိက၊ ဝေပဇိတ္တိဒဏ်၊ သည်းမခံရေး၊ တုံ့ပြန်ရေးကို၊ အလေးပေး လျှောက်
ထား၊ တောင်းဆိုငြားသော်၊ နတ်များသနင်း၊ သိကြားမင်းက၊ ခွေးက ကိုယ့်ကိုက်၊ ပြန်မကိုက်
သို့၊ လူမိုက်ယှဉ်တိုက်၊ ခြင်္သေ့မိုက်ရာ၊ ထိုအခါ ပြန်လျက်၊ သူအမျက်အား၊ တားပြီးသားတည်း၊
မှတ်သား တစ်ဖန်၊ သည်းခံခြင်းထက်၊ ကဲလွန်တက်လတ်၊ မြတ်သည့်ဓမ္မာ၊ မရှိရာဘူး၊
ကိုယ်မှာ ခွန်အား၊ ရှိတုံ့ငြားလျက်၊ အားနွဲ့သုအား၊ သည်းခံငြားမှ၊ မှတ်သား ခန္တီ၊ မြတ်လှ
သည်သာ၊ ကိုယ်မှာ အဟုတ်၊ ခွန်အားယုတ်က၊ မဟုတ်လည်း ခံ၊ ဟုတ်လည်း ခံလိမ့်၊ တစ်ဖန်
မှတ်သား၊ လူမိုက်အားကား၊ ခွန်အားမစစ်၊ ဆိုတုံ့လစ်၏၊ အားအစစ်ကား၊ တရား စောင့်သူ၊
အားသာဟူ၏၊ သူ အမျက်ထွက်၊ ကိုယ် ပြန်ထွက်က၊ ထိုအမျက်မှာ၊ လွန်ယုတ်မာ၏၊ ပြန်ကာ
အမျက်၊ ကိုယ်မထွက်က၊ အောင်ဇက်ခဲလှ၊ အောင်ပွဲရဟူ၊ မိမိသူတစ်ပါး၊ ကျိုးစီးပွား
လည်း၊ ကြီးထွားတိုးအောင်၊ အကျိုးဆောင်၏၊ အသိတရား၊ ကင်းသူများက၊ နှစ်ပါး
ထိုအကျိုး၊ ပွားများတိုးဖို့၊ သယ်ပိုးသူကို၊ လူအ ဆိုကြ၊ ချိုးနှိမ်ကြ-ဟု၊ မိုးတိမ်က သိကြား၊
တန်ခိုးအရှိန်က ထွားလျက်၊ လက်နက်ဝရရန်၊ အရှိန်မာန်ကင်း၊ သည်းခံခြင်း၏၊ ကောင်းမြတ်ခြင်း
ဂုဏ်၊ အစုံစုံကို၊ စုံစုံစိစိ၊ ပြောတုံ့တိ၏၊ ငါ၏ ချစ်သား၊ ရဟန်းများတို့၊ ချစ်သားတို့ကား၊
ဘုရားသားမွန်၊ ပုဂ္ဂိုလ် မှန်လျက်၊ ဘယ်တွက် ဘယ်တာ၊ သည်းမခံရာဟု၊ မြတ်စွာဗုဒ္ဓ၊ မိန့်မြွက်
ဟသည်-----ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးတရားတည်း။ ။ ❖

သလ္လေခ သုတ္တန်

နောက်တစ်မျိုးက သလ္လေခသုတ္တန်ပါ။ ဤသုတ္တန်က လောကအတွက်ရော သာသနာအတွက်ပါ အလွန်
အကျိုးများသည့် သုတ္တန်ပါ။ မိမိစိတ်ကို ဖြူစင်အောင် ထားနည်း၊ သန့်ရှင်းအောင် ထားနည်း၊ စင်ကြယ်အောင်
ထားနည်း၊ စိတ်၏ အညစ်အကြေးတို့ကို ဆေးကြောနည်း၊ သန့်စင်နည်း၊ အချပ်လိုက် ခွာချနည်းတို့ကို

ဟောထားတာပါ။ ဤသုတ္တန်ကိုသာ ဆောင်ထားပြီး အမြဲတမ်း ဆင်ခြင် ပြုပြင်နေပါက မိမိတို့စိတ်က ထာဝရ လှပနေမှာပါ။ လင်္ကာဖွဲ့ ဆိုထားသည့် ဤသုတ္တန်ဒေသနာတော်မြတ်ကို ဖတ်ရှု ခံစားကြည့်ရအောင်။

သဇ္ဇေဓ သုတ္တန် လင်္ကာ

ရုပ်နာမ်နှစ်ဖြာ၊ ငါးခန္ဓာကို၊ ငါ၊ ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့လိပ်ပြာတို့၊ ဘာတစ်ခုမျှ၊ မဟုတ်ကြဟု၊ အမှန် ရှုလျှင်၊ အမြင်မှောက်မှား၊ အယူများကို၊ မြစ်ဖျားကလှန်း၊ ဘာမျှ မကျန်အောင်၊ ဧကန်ပိုင်ပိုင်၊ ပယ်နုတ်နိုင်၏။ မှတ်သိတစ်ဖြာ၊ သူတကာက၊ မညာတာညည်းဆဲ၊ ရှောင်လွှဲသုစရိုက်၊ အမှိုက်တိုက် မဂ္ဂင်၊ ဆယ်ခွင် ခြံသိုင်း၊ ထိုင်းမှိုင်း၊ ပျံ့ပြား၊ လှံမှား၊ မျက်ကြိုး၊ ရန်ငြိုးကြီးကာ၊ တစ်ဖြာ ကျေးဇူးကန်း၊ ပြိုင်းဆိုင်တန်းလျက်၊ တစ်ချက် မနာလို၊ ဝန်တို၊ စဉ်းလဲ၊ လှည့်လည်း လှည့်ပတ်၊ တစ်ရပ် ခက်ထန်၊ မာန်မာနကြီးလျက်၊ အပြောခက်သိ၊ မိတ်ယုတ်ရှိကာ၊ တစ်ဖြာ မေ့လျော့၊ ပေါ့ဆ မယုံကြည်၊ တစ်လီ မရှက်ကြောက်၊ ထို့နောက်တစ်ခွင်၊ အကြားအမြင်နည်းသိ၊ လွန်ပျင်းရိ၍၊ သတိ၊ ပညာ၊ ကင်းကွာ တစ်ယူသန်၊ ဖြစ်တုံ့ပြန်လည်း၊ ဧကန် တို့က၊ မဖြစ်စေရဟု၊ စိတ်က တွေးလစ်၊ ကြေးအညစ်ကို၊ ဆေးပစ် ခွာချ၊ သုတ်သင်ကြလော့၊ ကုသလအရာ၊ စိတ်ဖြစ်ကာမျှ၊ ကျိုးများလှ၏၊ ကာယနှင့် နှုတ်၊ ပြော၊ ပြုလုပ်ကာ၊ ပြောပြဖွယ်ရာ၊ ဘယ်ဟာ တစ်စုံ၊ အမှန် ရှိလိမ့်၊ မှတ်သိတစ်ဖြာ၊ ကိုယ်သာညွှန်ညစ်၊ နှစ်တုံ့လစ်ကာ၊ ညွှန်နှစ်သူတစ်ပါး၊ မကယ်အားနိုင်၊ ကိုယ်ကား တရား၊ မရှိကြားကာ၊ တစ်ပါးသူအား၊ တရားစကားကို၊ ဟောကြားရန်ဖြင့်၊ မှန်မသင့်သည်----ချင်၍ ချင်၍ ကျင့်ရန်တည်း။ ။ ❖

အလဂန္တုပမ သုတ္တန်

နောက်သုတ္တန်တစ်မျိုးကလည်း ကမ္ဘာကျော် သုတ္တန်ပါ။ ထိုသုတ္တန်ကတော့ အလဂန္တုပမသုတ္တန် ဖြစ်ပါ၏။ ရဟန်းများ ပညာသင်မမှားဖို့ သတိပေးထားတော်မူတာပါ။ သတိပေးထားတော်မူပုံက မြွေဖမ်းပုံ ဥပမာပြု၍ သတိပေးထားတော်မူတာပါ။ ထိုမျှမက ဝိပဿနာသဘောတရားတို့ကိုလည်း ဆက်လက် ဟောပြထားပါ၏။ ဤသုတ္တန်ဒေသနာတော်မြတ်ကိုလည်း မိမိက လင်္ကာရေးဖို့၊ ပူဇော်ထားပါသည်။ ဖတ်ရှု ပူဇော်ကြရအောင်။

အလဂန္တုပမ သုတ္တန် လင်္ကာ

ကာမဂုဏ်ထု၊ ပမာပြုကာ၊ အရိုးစုအလား၊ အသားတစ်ပမာ၊ တစ်ဖြာ မြက်မီး၊ မီးတွင်း အိပ်မက်၊ တစ်ချက်အငှား၊ ပစ္စည်းအလားတည့်၊ သီးရို သစ်ပင်၊ ထို့ပြင် စင်းတုံး၊ လုံးလုံး တူပြန်၊ လှံတံကျင် မြွေခေါင်၊ ဤပုံအပေါင်းကား၊ ကောင်းကောင်း ပြီသ၊ တူညီမျှ၍၊ ကာမဥပမာ၊ မှန်လှ စွာ၏။ တစ်ဖြာထို့ပြင်၊ မြွေဖမ်းစဉ်မှာ၊ မကျွမ်းကျင်ကာ၊ အကိုက်ခံရသို့၊ ဓမ္မသင်ပြန်၊ မကြံ၊ မသိ၊ မကျင့်ဘိကာ၊ ကာလကြာညောင်း၊ ဆင်းရဲကြောင်းတည်း။ တစ်ကြောင်း ထို့ပြင်၊ မြွေ ဖမ်းစဉ်မှာ၊ ကျွမ်းကျင်တုံက၊ အကိုက်မခံရသို့၊ ဓမ္မသင်ပြန်၊ ကြံစည် သုံးသပ်၊ မပြတ် အစဉ်၊ ရှု ဆင်ခြင်၍၊

သီလျှင် ကောင်းစွာ၊ ကျင့်တုံပါက၊ ကာလကြာညောင်း၊ ရှမ်းသာကြောင်းတည်း။ တစ်ကြောင်းမှတ်လင့်၊ ဖောင်ဖြင့် ကူးပြီး၊ ဖောင်ကြီးကို ကြိုက်၊ မသိမ်းပိုက်သို့၊ နှစ်မြှက်ဖွယ်ရာ၊ မြတ်မွှောလည်း၊ သံသရာရေပြင်၊ ကူးဖို့ပင်တည်း။ စိတ်တွင် အလွန်ကြိုက်၊ မသိမ်းပိုက်နှင့်။ နှစ်မြှက်လွန်ကာ၊ ရုပ်ခန္ဓာနှင့်၊ နာမ်ခန္ဓာ သုံးဝ၊ ပဉ္စ အာရုံ၊ တစ်စုံ မိစ္ဆာ၊ အယူကိုသာလျှင်၊ ငါ၊ ဝိညာဉ်၊ ငါလိပ်ပြာ-ဟု၊ လွဲစွာ နှလုံးပြု၊ ပုထုဇဉ် ရှု၏။ ထိုသည့်တရား၊ ခြောက်ပါးသည်ပင်၊ အရိယာအမြင်က၊ ငါ၊ ဝိညာဉ်၊ ငါလိပ်ပြာတို့၊ မပါ ကင်းပ၊ အနတ္တတည်း။ ကိုယ်ပ ဝတ္ထု၊ မရှိမှုက၊ ပန်းမှု၊ မပန်းမှု၊ နှစ်ခု နှစ်ထွေ၊ ဖြစ်နိုင်စေ၏။ တစ်ထွေ ကိုယ်တွင်း၊ ဖြစ်စေခြင်းမှာ၊ နည်းတူ သာတည်း။ ဘယ်အရာ ဘယ်ဝတ္ထု၊ ဘယ်တစ်ခုမျှ၊ မမြဲကြဘူး။ အတ္တဝါဒ၊ ယုမှားမှုမှာ၊ ကြီးစွာဒုက္ခ၊ ဖြစ်စေကြ၏။ ငါ၊ ဝိညာဉ်၊ ငါလိပ်ပြာတို့၊ ဘာတစ်ခုမျှ၊ မရှိကြဘဲ၊ နောင်လည်းပဲ ငါ၊ မြဲတော့မှာ-ဟု၊ လွဲစွာ ရှုက၊ လူ့ဘလန္နာ၊ တရားအစစ်၊ ဧကန် ဖြစ်၏။ စင်စစ် နှစ်ဖြာ၊ ရုပ်နာမ်မှာလည်း၊ ဘယ်ဟာမျှ မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲက၊ ငါ၊ ဝိညာဉ်၊ ငါလိပ်ပြာသာဘဝ၊ ကင်းစင်ကြ-ဟု၊ အမြဲ ရှုလော့။ ရှုက ရဟန္တာ၊ ဖြစ်မည်သာတည်း။ တစ်ဖြာထိုးပြင်၊ အမြင်ကွဲပြား၊ သူတစ်ပါးက၊ မတရား ကျိန်ဖွ၊ ကိုယ်နှိမ်ချလည်း၊ အာယာတတရား၊ မထားကြရာ၊ မြှောက်ပြန်ပါလည်း။ ဝမ်းသာရွှင်ပျ၊ မမြှောက်ကြလင့်၊ ထင်းနှင့် တူစွာ၊ ငါးခန္ဓာကို၊ တွယ်တာကင်းပ၊ ပယ်စွန့်ကြ-ဟု၊ ဗုဒ္ဓဘုရား၊ မိန့်မှာကြားသည်၊ သနားကရုဏာ အပြည့်တည်း။ ။

နိဗ္ဗိကာလူ သုတ္တန်

နောက်သုတ္တန်တစ်မျိုးကတော့ နိဗ္ဗိကာလူသုတ္တန်ပါ။ ဤသုတ္တန်မှာ ဘုရားရှင်က ကောင်းမှုကို ရွှေအိုးနှင့် နှိုင်းဟောထားပါသည်။ လောက၌ ပကတိရွှေအိုး မြှုပ်ထားပါက အကြောင်းမညီညွတ်လျှင် ပျောက်ပျက်တတ်ကြောင်း၊ ထိုပကတိရွှေအိုးသည် တမလွန်ဘဝသို့လည်း မလိုက်ပါနိုင်ကြောင်း၊ ကောင်းမှုရွှေအိုးကတော့ မည်သည့်အခါမှ မပျောက်ပျက်တော့ကြောင်း၊ ရောက်လေရာဘဝသို့ လိုက်ပါကြောင်း၊ ဘုရားဖြစ်သည်အထိ ကောင်းကျိုးအမျိုးမျိုးကို လိုရာပေးနိုင်ကြောင်း ဖြိုဖြိုဆိုင်ဆိုင် ဟောကြားထားပါသည်။ ဤသုတ္တန်ကို ဖတ်၍ လေ့လာပါက ကုသိုလ်ပြုဖို့ အားတက်စေပါသည်။ ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါတရားကိုလည်း ပိုမို ခိုင်မြဲစေပါသည်။ ဤသုတ္တန်အသနာတော်မြတ်ကိုလည်း မိမိက လက်ရေးဖို့ ပူဇော်ထားပါ၏။ ဖတ်၍ လေ့လာ ပူဇော်စေချင်ပါသည်။

နိဗ္ဗိကာလူ သုတ္တန် လင်္ကာ

မြေမြှုပ်ထားရာ၊ ရွှေအိုးမှာကာ၊ နေရာရွေ့တတ်၊ မေ့လျော့တတ်နှင့်၊ နတ်နဂါးရွေ့၊ သီလူးပွေ့ယူ၊ မုန်းသူမွေ့မ၊ နှိပ်စက်ဖန်ကြောင့်၊ ကံကုန်လတ်က၊ ပျောက်ပျက်ရ၏၊ ဒါန၊ သီလာ၊ ဘာဝနာဖြင့်၊ သံဃာ၊ စေတီ၊ တစ်လီ ပုဂ္ဂလ၊ ဝေးမှ ဧည့်များ၊ မိဘများနှင့် ကို၊ မ များထံ၊ မြှုပ်နှံရွှေအိုး၊ ကောင်းမှုမျိုးကာ၊ သူများမဖောက်၊ ကိုယ့်နောက်သို့သာ၊ အစဉ်ပါလျက်၊ သွားရာ ဘဝ၊ ယူသွားရ၏၊ သူများ မဆိုင်၊ ကိုယ်သာပိုင်လျက်၊ မဖျက် သူခိုး၊ မြတ်ရွှေအိုးတည်း၊ နှစ်မျိုး နတ်လူ၊ ဆူဆူသုခ၊ တောင့်တတိုင်းသာ၊ ပေးတတ်စွာ၏၊ တစ်ဖြာ ထိုးပြင်၊ ကံစွမ်းအကြောင်း၊ အသွင်

လှပ၊ အသံက သာ၊ အာကာ ခြွေရုံ၊ အတန်တန်ကို၊ လိုပြန် ကြံဆ၊ ပြည့်စုံရ၏။ ပဒေသမင်း၊ စကြာ
မင်းနှင့်၊ နတ်မင်းဘဝ၊ လိုတိုင်းရ၏။ သုခအတန်တန်၊ ပြည့်စုံပြန်က၊ ဈာန်၊ မဂ်၊ ဖလ၊ နိဗ္ဗာန် တိုင်၊
မှချမသွေ၊ ရနိုင်ပေ၏။ တစ်တွေ သာဝက၊ ပစ္စေကနှင့်၊ ဗုဒ္ဓဖြစ်ရန်၊ ကောင်းမှုကံသာ၊ အားကိုး
ရာသည်၊ လိုတာပေးရိုး မြတ်ရွှေအိုး။ ။

ရာဟုလ သံဃုတိ

နောက်တစ်မျိုးကတော့ သုတ်တစ်သုတ်တည်း မဟုတ်ပါ။ သုတ္တန်များစွာကို လင်္ကာဖွဲ့ဆို ပူဇော်ထား
ပါ၏။ ထိုသုတ္တန်များကား ရာဟုလသံဃုတိမှာ ဟောကြားထားသော သုတ္တန်များပါ။ ဤသုတ္တန်များကလည်း
မိမိနလုံးသားကို ထိလှပါ၏။ စာရှုသူတို့နလုံးသားကိုလည်း အတော်ပင် ထိလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ဤလင်္ကာ
များကိုကား ဖတ်ရှု ခံစားရုံသာမက ကောင်းစွာ ဆောင်ထား၊ ပွားများထားသင့်ကြပါသည်။

ရာဟုလ သံဃုတိ လင်္ကာများ

(၁)

- (က) မျက်စိတွင်မည်၊ ရုပ်အကြည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ခ) နားဟု တွင်မည်၊ ရုပ်အကြည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ဂ) နှာခေါင်းတွင်မည်၊ ရုပ်အကြည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ဃ) လျှာဟု တွင်မည်၊ ရုပ်အကြည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (င) ကိုယ်ဟု တွင်မည်၊ ရုပ်အကြည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (စ) မနောတွင်မည်၊ စိတ်အကြည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။

(၂)

- (က) အဆင်းတွင်မည်၊ ရုပ်တို့သည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ခ) အသံတွင်မည်၊ ရုပ်တို့သည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ဂ) အနံ့တွင်မည်၊ ရုပ်တို့သည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ဃ) အရသာတွင်မည်၊ ရုပ်တို့သည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (င) အတွေ့တွင်မည်၊ ရုပ်တို့သည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (စ) သဘောတွင်မည်၊ ရုပ်နာမ်သည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။

(၃)

- (က) မျက်စိ၌ ဖို့၊ သိစိတ်သည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ခ) နား၌ တည်ဖို့၊ သိစိတ်သည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ဂ) နှာခေါင်း၌ ဖို့၊ သိစိတ်သည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ဃ) လျှာ၌ တည်ဖို့၊ သိစိတ်သည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။

- (င) ကိုယ်၌ တည်မှီ၊ သိစိတ်သည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (စ) မနောတွင်မည်၊ သိစိတ်သည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။

(၄)

- (က) မျက်စိ၌ မှီ၊ အတွေ့သည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ခ) နား၌ တည်မှီ၊ အတွေ့သည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ဂ) နှာခေါင်း၌ မှီ၊ အတွေ့သည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ဃ) လျှာ၌ တည်မှီ၊ အတွေ့သည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (င) ကိုယ်၌ တည်မှီ၊ အတွေ့သည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (စ) စိတ်နှင့် ယှဉ်မှီ၊ အတွေ့သည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။

(၅)

- (က) မျက်စိအတွေ့၊ ကြောင်းပြု၍ပင်၊ ဖြစ်ပေါ်၍လော၊ ဝေဒနာသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ခ) နား၌ အတွေ့၊ ကြောင်းပြု၍ပင်၊ ဖြစ်ပေါ်၍လော၊ ဝေဒနာသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ဂ) နှာခေါင်းအတွေ့၊ ကြောင်းပြု၍ပင်၊ ဖြစ်ပေါ်၍လော၊ ဝေဒနာသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ဃ) လျှာ၌ အတွေ့၊ ကြောင်းပြု၍ပင်၊ ဖြစ်ပေါ်၍လော၊ ဝေဒနာသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (င) ကိုယ်၌ အတွေ့၊ ကြောင်းပြု၍ပင်၊ ဖြစ်ပေါ်၍လော၊ ဝေဒနာသည်လည်းလည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (စ) စိတ်၌ အတွေ့၊ ကြောင်းပြု၍ပင်၊ ဖြစ်ပေါ်၍လော၊ ဝေဒနာသည်လည်းလည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။

(၆)

- (က) အဆင်းအဆင်းဟု၊ မှတ်သားမှုမည်၊ သညာသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ခ) အသံ အသံဟု၊ မှတ်သားမှုမည်၊ သညာသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ဂ) အနံ့ အနံ့ဟု၊ မှတ်သားမှုမည်၊ သညာသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ဃ) အရသာ အရသာဟု၊ မှတ်သားမှုမည်၊ သညာသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (င) အတွေ့အတွေ့ဟု၊ မှတ်သားမှုမည်၊ သညာသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (စ) သဘော သဘောဟု၊ မှတ်သားမှုမည်၊ သညာသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။

(၇)

- (က) အဆင်း ကြည့်ရေး၊ လှုံ့ဆော်ပေးမှု၊ စေတနာဟုမည်၊ သဘောသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ခ) အသံ နားထောင်ရေး၊ လှုံ့ဆော်ပေးမှု၊ စေတနာဟုမည်၊ သဘောသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ဂ) အနံ့ ရှူရေး၊ လှုံ့ဆော်ပေးမှု၊ စေတနာဟုမည်၊ သဘောသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ဃ) အရသာ ခံစားရေး၊ လှုံ့ဆော်ပေးမှု၊ စေတနာဟုမည်၊ သဘောသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (င) တွေ့ထိပ္ပယ် ထိရေး၊ လှုံ့ဆော်ပေးမှု၊ စေတနာဟုမည်၊ သဘောသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (စ) သဘော သိရေး၊ လှုံ့ဆော်ပေးမှု၊ စေတနာဟုမည်၊ သဘောသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။

(၈)

- (က) အဆင်းမက်မှု၊ တဏှာဟုမည်၊ သဘောသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ခ) အသံ မက်မှု၊ တဏှာဟုမည်၊ သဘောသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ဂ) အနံ့ မက်မှု၊ တဏှာဟုမည်၊ သဘောသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ဃ) အရသာ မက်မှု၊ တဏှာဟုမည်၊ သဘောသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (င) အတွေ့ မက်မှု၊ တဏှာဟုမည်၊ သဘောသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (စ) သဘော မက်မှု၊ တဏှာဟုမည်၊ သဘောသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။

(၉)

- (က) ခက်မာနေတတ်၊ ပထဝီဓာတ်မည်၊ သဘောသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ခ) ယိုစီးနေတတ်၊ အာပေါဓာတ်မည်၊ သဘောသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ဂ) လောင်မြိုက်နေတတ်၊ တေဇောဓာတ်မည်၊ သဘောသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ဃ) တွန်းကန်နေတတ်၊ ဝါယောဓာတ်မည်၊ သဘောသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။

- (င) အကြားအလင်း၊ အာကာသဓာတ်မည်၊ သဘောသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (စ) အာရုံသိတတ်၊ ဝိညာဏဓာတ်မည်၊ သဘောသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။

(၁၀)

- (က) ဖောက်ပြန်တတ်မှု၊ ရှုပ်အစုမည်၊ သဘောသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ခ) ခံစားတတ်မှု၊ ဝေဒနာအစုမည်၊ သဘောသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ဂ) မှတ်သားတတ်မှု၊ သညာအစုမည်၊ သဘောသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (ဃ) နှိုးဆော်တတ်မှု၊ သမီရအစုမည်၊ သဘောသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။
- (င) အာရုံသိမှု၊ ဝိညာဏ်အစုမည်၊ သဘောသည်လည်း၊ မတည်မမြဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၊ အစိုးလည်း မရပါ။

သမုဒြာပမာ ဒေသနာ

ဤသည်ကား စာရူပသုများကို အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော သုတ္တန်အချို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါ၏။ ဤကျမ်း၌ သုတ္တန်ဒေသနာသည် သမုဒြာပမာ ကျယ်ဝန်းစွာ ပါရှိ၏။ ထိုသုတ္တန်ဒေသနာတို့ကား တစ်မျိုးစီ တစ်မျိုးစီ ကောင်းသည်ချည်း ဖြစ်ပါ၏။ ဥပါလီသုတ်၊ ရွှေပါလသုတ်၊ ဗာလပဏ္ဍိတသုတ်၊ ဒေဝဒူတသုတ်၊ အနာထဝိက္ခိကောဝါဒသုတ်၊ ဓာတုဝိဘင်္ဂသုတ်၊ ဒက္ခိကဝိဘင်္ဂသုတ်၊ နန္ဒကောဝါဒသုတ်၊ ပုတ္တမံသုပသုတ်-စသည်တို့သည် ဆယ်ခါမက၊ အခါတစ်ရာဖတ်လည်း ကောင်းနေမည်သာ ဖြစ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဒေသနာတို့ကား အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပါးလုံး ကောင်းမြတ်လှပေသည်။ သေချာ ဖတ်ကြည့်လျှင်ကား မကြည်ညိုဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ရပါ၏။ ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို သိရပြီး ထိုသို့မနေနိုင်အောင် ခံစားရသောကြောင့်ပင် ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားကြီးသည် မိမိကိုယ်တိုင်က အသက်(၁၂၀) ရှိနေသူ ဖြစ်လျက် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို သူ၏ ခံတွင်းဖြင့် စုပ်ကာ အရှိအသေ ပြုခဲ့လေသည်။

ကောသလမင်းကလည်း သူကိုယ်တိုင် ရှင်ဘုရင်တစ်ပါး ဖြစ်ပါလျက် ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားကြီးကဲ့သို့ပင် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို သူ၏ ခံတွင်းဖြင့် စုပ်ကာ အရှိအသေ ပြုခဲ့ဖူးပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်တို့သည် ထိုမျှအထိ ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းကြ၏။ စာရူပလည်း ဤစာအုပ်ကို ဖတ်နေသောအခါ ထိုသို့ ကြည်ညိုစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်လာပါလိမ့်မည်။ ထိုအပြင် တရားဈေးရုံကြီးထဲ ရောက်နေသည့်အလား၊ တရားပန်းခြံကြီးထဲ ရောက်နေသည့်အလား၊ တရားရတနာသိုက်ကို တွေ့နေသည့်အလား ခံစားရပါလိမ့်မည်။ မိမိကလည်း စာရူပသုကို အောက်ပါအတိုင်း တိုက်တွန်းလိုပါ၏-

ယထာပိ အာပကာ ပဗ္ဗယေ၊ အနန္တဝိကော ဥစ္စိနေ။

ဝေပိမံ ပေက္ခိတ္တာန၊ အနန္တပံ ဝရိတံ ဝရေ။

ယထာပိ ပုပ္ဖယျာနာ၊ အနန္တဝိကော ဥစ္စိနေ။

ဝေပိမံ ပေက္ခိတ္တာန၊ အနန္တပံ ဝရိတံ ဝရေ။

ယထာပိ ရတနရာသိမှာ၊ အနန္တဝိကော ဥစ္စိနေ။

ဝေပိမံ ပေက္ခိတ္တာန၊ အနန္တပံ ဝရိတံ ဝရေ။

ဈေးရုံကြီးထဲမှ မိမိနှင့် သင့်လျော်သည့် ပစ္စည်းတို့ကို ရွေးချယ် ဝယ်ယူသကဲ့သို့ ဤကျမ်းစာကို ဖတ်ရှု လေ့လာ၍ မိမိစရိုက်နှင့် သင့်လျော်သည့် တရားတို့ကို ကျင့်ကြံပါ။

ပန်းခြံကြီးထဲမှ မိမိနှင့် သင့်လျော်သည့် ပန်းပွင့်တို့ကို ရွေးချယ် ရူးယူသကဲ့သို့ ဤကျမ်းစာကို ဖတ်ရှု လေ့လာ၍ မိမိစရိုက်နှင့် သင့်လျော်သည့် တရားတို့ကို ကျင့်ကြံပါ။

ရတနာသိုက်ကြီးထဲမှ မိမိနှင့် သင့်လျော်သည့် ရတနာတို့ကို ရွေးချယ် ကောက်ယူ ပန်ဆင်သကဲ့သို့ ဤကျမ်းစာကို ဖတ်ရှု လေ့လာ၍ မိမိစရိုက်နှင့် သင့်လျော်သည့် တရားတို့ကို ကျင့်ကြံပါ။

ဦးနည်းမည်ပုံ

- (၁) နည်းမျိုးစုံရှိသော ပိဋကသည် ဝိနည်းပိဋက မည်၏။
- (၂) ထူးဆန်းသည့်နည်းရှိသော ပိဋကသည် ဝိနည်းပိဋက မည်၏။
- (၃) ကိုယ်နှင့် နှုတ်ကို ဆုံးမတတ်သော ပိဋကသည် ဝိနည်းပိဋက မည်၏။

ဤကျမ်း၌ သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာ-ဟု လောက၌ သုံးနှုန်းနေကျ အစဉ်အတိုင်း ရေးသားထားပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် လူပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်ပါ သက်ဆိုင်သော သုတ္တန်ပိဋကကို ရှေ့မှာ ထားပါသည်။ ဝိနည်း အကြောင်းအရာများကို ရေးသားရာ၌ ကျမ်းကြီး သိပ်ကြီးလွန်းသွားမည် စိုးသောကြောင့် လိုရင်းကျင့်ဝတ် သိက္ခာပုဒ်များကိုသာ အဓိက ရေးသားထားပါသည်။ ဝိနည်းဟူသည် စည်းကမ်းဥပဒေပင် ဖြစ်၍ လိုရင်း စည်းကမ်းဥပဒေများကိုသာ ဦးစားပေး ရေးသားထားပါသည်။ အကျယ် သိလိုပါက ဝိနည်းပါဠိတော်၊ မြန်မာပြန် - စသည်တို့ကို ကြည့်ရှုရန် ဖြစ်ပါသည်။

အဘိဓမ္မာမည်ပုံ

- (၁) တိုးပွားခြင်းရှိသော(ကျယ်ပြန့်သော) တရားတို့ကို ဟောကြားထားရာ ဖြစ်သော ပိဋကသည် အဘိဓမ္မာပိဋကမည်၏။
- (၂) အမှတ်အသားနှင့် တကွ ဖြစ်သော တရားတို့ကို ဟောကြားထားရာ ဖြစ်သော ပိဋကသည် အဘိဓမ္မာပိဋကမည်၏။
- (၃) ပူဇော်ထိုက်သော တရားတို့ကို ဟောကြားထားရာ ဖြစ်သော ပိဋကသည် အဘိဓမ္မာ ပိဋကမည်၏။

(၄) ပိုင်းခြား(သတ်မှတ်)ထားသော တရားတို့ကို ဟောကြားထားရာ ဖြစ်သော ပိဋကသည် အဘိဓမ္မာပိဋကမည်၏။

(၅) လွန်ကဲသော(သာလွန် မြင့်မြတ်သော) တရားတို့ကို ဟောကြားထားရာ ဖြစ်သော ပိဋကသည် အဘိဓမ္မာပိဋကမည်၏။

အဘိဓမ္မာသည် တရားသဘောချည်း ဖြစ်၏။ နက်ပြောလည်း နက်ပြော၊ ကျယ်ဝန်းလည်း ကျယ်ဝန်း လှပါ၏။ သို့ဖြစ်၍ အနစ်ချုပ်-ဟု ဆိုသော်လည်း အဘိဓမ္မာစုနစ်ကျမ်းလုံး ခြုံမိသိအောင် အနစ်ချုပ်ရန် မလွယ်ကူပါ။ သို့သော် အရှင်အနုဒ္ဓါ မထေရ်မြတ်ကား အဘိဓမ္မာစုနစ်ကျမ်းကို အနစ်ချုပ်၍ အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟ (အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟ) ကျမ်းအမည်ဖြင့် ပြုစုတော်မူခဲ့ပါသည်။ အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟကျမ်းသည် အဘိဓမ္မာ စုနစ်ကျမ်းလုံးကို ခြုံမိသိအောင် အနစ်ချုပ်ထားသော ကျမ်း ဖြစ်ပါ၏။ သို့ဖြစ်၍ ထို(အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟ) ကျမ်းကိုပင် ဘာသာပြန်၍ အဘိဓမ္မာအနစ်ချုပ်အဖြစ် ရေးသားထားပါသည်။ ထိုသို့ရေးသားရာ၌ ကျေးဇူးရှင် ပန်းကုံးဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တကုမာရမထေရ်မြတ်၏အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟပန်းကုံးကျမ်းကိုအထူးမိငြိမ်းပြုထားပါသည်။ လိုအပ်ရာရာ၌ သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဦးကာ၊ အဘိဓမ္မာအဋ္ဌကထာများနှင့် ဆိုင်ရာအဖွင့်ကျမ်းစာများ၊ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာနှင့် ဆိုင်ရာ အဖွင့်ကျမ်းစာများ၊ မဟာစည်ဆရာတော်၏ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မြန်မာပြန်- စသည်တို့ကိုလည်း မှီငြမ်းပြုပါသည်။ ဤအဘိဓမ္မာအခန်းသည် ကျဉ်းပင် ကျဉ်းသော်လည်း အတော်ပင် ပြည့်စုံပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤအဘိဓမ္မာအနစ်ချုပ်အခန်းကလည်း စာရှုသူ၏ စိတ်နှလုံးကို အထူးနှစ်သက် ရွှင်ပြုံးစေပါလိမ့်မည်။ ဤနေရာ၌ လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးလိုပါ၏။ ထိုလက်ဆောင်မှာ ဝီထိအချုပ်မှတ်ဖွယ်လင်္ကာ ဖြစ်ပါသည်။ ဤလင်္ကာသည် မိမိ ရဟန်းတစ်ပါးအရ မြောင်းမြဲ၍ တိုက်သစ်ပဇ္ဇောတာရုံစာသင်တိုက်၌ စာချုပ်သုန်းကြီးပေါက်စ ဖြစ်စဉ်က ထိုအခါက တိုက်သစ်ပဇ္ဇောတာရုံစာသင်တိုက်၏ ပဓာန နာယကဆရာတော် ဖြစ်တော်မူသော (ဗောဓိဆရာတော်) ဘဒ္ဒန္တ ဂုဏိသာရ မထေရ်မြတ်က "သာသန... မင်း ကလေးတွေကို ဝီထိတွေ ပိုင်အောင် ချပေးစမ်း"ဟု မိန့်တော်မူချက်အရ မိမိကိုယ်တိုင် ရေးသားခဲ့သော လင်္ကာ ဖြစ်ပါသည်။ အမှတ်တရလက်ဆောင် အဖြစ် စာရှုသူတို့အား မျှဝေပေးလိုက်ပါသည်။

ဝီထိအချုပ် မှတ်ဖွယ် လင်္ကာ

ပဋိနောင်တွင်၊ ဘဝင် ဆယ့်ခြောက်၊ ထို့နောက် မနော၊ လော ခုနစ်ဝ၊ များစွာ ဘဝင်၊
ဇနီး၊ ညာဉ်၊ သမ၊ တိ၊ ဝုဠီ၊ ဇောယုဉ်၊ ရုံ၊ ဘဝင်ချ၊ မန၊ ဇော၊ ရုံ၊ တစ်ဖုံ ဘဝင်နော၊ မနော၊ ပ၊
ဥ၊ န၊ ဝေါ၊ ဈာန် တစ်၊ အာဒိ ဖြစ်၏။ ဘိဉ် တစ်၊ မဂ် တစ်၊ ဇိုလ် ဖြစ် ဦး၊ တိ၊ နိရောသမံ၊ စတုဈာန်
ဒွါ၊ နိ ဝါ၊ ဟတ် ဇိုလ်၊ တစ်ကြိမ် ဆိုကာ၊ ဈာန်သမာဉ်၊ များစွာ ဈာန်ချ၊ ဖလသမာ၊ ဥပစာကို၊ န
ချည်း ဆို၍၊ ဇိုလ် ကြိမ် များစွာ၊ ချကြရာ၏။ မရကာသန္န၊ ဇောချ ငါးခြာ၊ တဒါ၊ ဘဝင်၊ စုတိ၊
ကျလေဘိသည်၊ ဝီထိအချုပ် မှတ်ဖွယ်တည်း။ ။

ပိဋကမည်ပုံ

(၁) သင်ယူထိုက်သော ကျမ်းဂန်သည် ပိဋကမည်၏။ †

(၂) သုတ်-စသည်တို့ကို ထည့်စရာ ဖြစ်သော(တောင်းစသည်နှင့် တူသော) ကျမ်းဂန်သည် ပိဋက မည်၏။ ††

၈၇

ပိဋကတ်သုံးဆူအနှစ်ချုပ်ကျမ်းစာတော်

နိကာယ်ခေါ်ပို့

(၁) အပေါင်းအစုကို နိကာယ်-ဟု ခေါ်သည်။

(၂) တည်နေရာ(တည်ရှိရာ နေရာ)ကို နိကာယ်-ဟု ခေါ်သည်။ ။

ဒီဃနိကာယ်

ရှည်လျားသော သုတ္တန်တို့၏ အပေါင်းအစုကို ဒီဃနိကာယ်-ဟု ခေါ်သည်။

မဇ္ဈိမနိကာယ်

အလယ်အလတ် (မတို မရှည်) ဖြစ်သော သုတ္တန်တို့၏ အပေါင်းအစုကို မဇ္ဈိမနိကာယ်-ဟု ခေါ်သည်။

သံယုတ္တနိကာယ်

သုတ်နှင့် ဝဂ်တို့ကို ယှဉ်စပ်ထားရာဖြစ်သော နိကာယ်ကို သံယုတ္တနိကာယ်-ဟု ခေါ်သည်။ ။

တစ်နည်း ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်ထိုထိုဓမ္မတို့နှင့် ဆက်စပ်၍ ဟောထားသော သုတ်တို့၏ အပေါင်းအစုကို သံယုတ္တနိကာယ်-ဟု ခေါ်သည်။ ရာဟုလနှင့် စပ်၍ ဟောထားသော သုတ်များကို ရာဟုလသံယုတ်၊ ထိုသုတ်တို့၏ အပေါင်းအစုကို သံယုတ္တနိကာယ် - စသည်ဖြင့် ယူဆထားပါသည်။ (အတ္ထနော မတိ)

အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်

အင်္ဂါ(အချက်အလက်)တစ်ခု တစ်ခု တိုး၍တိုး၍ တစ်ဆင့် တစ်ဆင့် မြှင့်ကာ မြှင့်ကာ အဆင့်ဆင့် ဟောကြားထားသော သုတ်တို့၏ အပေါင်းအစုကို အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်-ဟု ခေါ်သည်။

ဓုဒ္ဓကနိကာယ်

သေးငယ်သော သုတ်တို့၏ အပေါင်းအစုကို ဓုဒ္ဓကနိကာယ်-ဟု ခေါ်သည်။

ပိဋကနှင့် နိကာယ် ဆက်နွှယ်ပုံ

ပိဋက \ နိကာယ်	ဒီဃ	မဇ္ဈိမ	သံယုတ္တ	အင်္ဂုတ္တရ	ဓုဒ္ဓက
ပိနည်း					။
သုတ္တန်	။	။	။	။	။
အဘိဓမ္မာ					။

(၁၅) ဘုရားရှင် ယဇီနိဗ္ဗာန်စံတော်မူခန်း

ဤအခန်းကိုကား ဒီဃနိကာယ်လာ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်ကို မြန်မာပြန်၍ ဒီဃနိကာယ်အခန်း၌ မထည့်တော့ဘဲ ဤအခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ထားပါသည်။ တရားဓမ္မအားလုံး ဟောကြားတော်မူပြီး ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်သွားတော်မူပုံကို အစဉ်အတိုင်း သိရှိ ခံစားနိုင်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ဤအခန်း၌ သိမှတ်ဖွယ်ရာ အခြားဖြာနှင့် အတူ ကြေကွဲဖွယ်၊ ဝမ်းနည်းဖွယ်၊ လွမ်းဆွတ်တသဖွယ်၊ မျက်ရည်ကျဖွယ်တို့ကိုလည်း တစ်ပြိုင်နက် ခံစားကြရပါမည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဘုရားရှင်သည်ပင် မပြီပုံကို အထူး သံဝေဂ ယူကြရပါမည်။

၃။ ဘာသာအယူဝါဒအမျိုးအမျိုးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဘုရားရှင်၏ မိန့်မှာချက်

၂.၃။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသလတိုင်းသို့ ဒေသစာရီ ကြချီတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကေသမုတ္တနိဂုံးသို့ ရောက်တော်မူ၏။ ကေသမုတ္တနိဂုံးသား ကာလာမမင်းတို့သည် မြတ်စွာ ဘုရား ရောက်တော်မူလာကြောင်း ကြားသိကြ၍ မြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကာ ဤသို့ လျှောက် ထားကြကုန်၏-

မြတ်စွာဘုရား---အချို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ဤနိဂုံးသို့ ရောက် လာကြပါကုန်၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏတို့သည် မိမိတို့အယူဝါဒကိုသာ လွန်စွာ မြှင့်တင်၍ ဟောကြပါကုန်၏။ သူတစ်ပါးတို့၏ အယူဝါဒကိုကား ထိပါးကြ၊ ပုတ်ခတ်ကြ၊ မထိမဲ့မြင်မြဲကြ၊ ရွတ်ချကြ၊ ချေဖျက်ကြပါကုန်၏။ တခြား သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏများ၊ တခြား သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏများလည်း ထို့အတူပင် ဖြစ်ကြပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား--- အလွန်များပြားသော အယူဝါဒများကို ကြားရသည့်အတွက် တပည့်တော်တို့လည်း ငသိုင်းများ ဟင်းဟုန်း- ဆိုသကဲ့သို့ ဟုန်ကုန်၊ ထွေကုန်၊ ထွေဝေကုန်ပါပြီ။ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုသမဏဗြာဟ္မဏများ၏ အယူဝါဒများ အနက် အဘယ်သမဏဗြာဟ္မဏ၏ အယူဝါဒသည် မှန်ပါသနည်း။ မိန့်ကြားတော်မူပါ။ ကာလာမမင်းတို့က ထိုသို့ လျှောက်ထားကြ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသုတ္တန်ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။ ဤသုတ္တန်သည် ကေသမုတ္တ နိဂုံး၌ ဟောတော်မူသော သုတ္တန်ဖြစ်၍ ကေသမုတ္တသုတ္တန်-ဟု အမည်တွင်ခဲ့သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကာလာမမင်းတို့အား ဟောကြားတော်မူသော သုတ္တန် ဖြစ်၍ ကာလာမသုတ္တန်-ဟုလည်း အမည်တွင်ခဲ့သည်။ မိမိက ဤသုတ္တန်ကိုလည်း လက်ာရေးဖွဲ့ ပူဇော်ထားပါ၏။ ဖတ်၍ လေ့လာ ပူဇော်ကြည့်ပါ။

ကေသမုတ္တိ သုတ္တန် လင်္ကာ

ကာလာမမင်းသား၊ ဒကာများတို့၊ မှတ်သားကုန်လင့်၊ စိတ်မလွင့်နှင့်၊ (၁) တစ်ဆင့်စကား၊
(၂) အဆင့်ဆင့်စကားနှင့်၊ (၃) အများပြောကြ၊ ကောလာဟလ ယုံ၊ (၄) တစ်ဖုံ ပိဋက၊ ကျမ်းကိုး
ပြလျက်၊ (၅) ကြံဆ၊ နည်းမှီ၊ (၆) အကြောင်းသည် ကောင်းလှ၊ (၇) သဘောကျသည့် အယူ၊
(၈) ထိုသူ သင့်မြတ်၊ (၉) ဆရာမြတ်-ဟု၊ အတည်ပြုကာ၊ မယူရာဘူး။ ကိုယ်မှာ ကျင့်ငြား၊
ဆိုးကျိုးများက၊ တရားမစစ်၊ အမှားဖြစ်၍၊ ထား မသင့်စွာ၊ ပယ်ခွင့်ရာ၏။ တစ်ပြာ လောဘ၊
ဒေါသ၊ မောဟာ၊ ဖြစ်တုံပါက၊ ပါဏတိကံ၊ အဒိန္န နှင့်၊ ကာမံ မုသာ။ ဤလေးပါးကို၊ များထိုထိုမျှ၊

ကိုယ်တိုင်ပြုကာ၊ ပြုစေရာ၏။ ထိုမှာ မကောင်း၊ ဆင်းရဲကြောင်း-ဟု၊ ကောင်းကောင်း မှတ်ကြ။
 ထိုမှ တစ်ဖြာ၊ ကိုယ်မှာ ကျင့်ငြား၊ ကောင်းကျိုးများက၊ တရားအစစ်၊ အမှန် ဖြစ်၍၊ နှစ်နှစ်ကာကာ၊
 ကျင့်သုံးရာ၏။ တစ်ဖြာအလောဘ၊ အဒေါသနှင့်၊ အမောဟတို့သာ၊ ဖြစ်တုံပါက၊ ပါကာတိ-စသား၊
 အပြစ်များကို၊ ရှောင်ရှား ဝေးစွာ၊ ရှောင်စေရာ၏။ ထိုမှာ အကျင့်ကောင်း၊ ချမ်းသာကြောင်းသာ၊
 မှတ်ဖွယ်ရာတည်း။ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာနှင့်၊ ဥပေက္ခာတရား၊ ကျင့်ကြံပွားက၊ လောက၊
 တမလွန်၊ အမှန် စင်စစ်၊ ရှိတုံလစ်က၊ ရောက်ရ နတ်ဘုံ၊ မရှိတုံက၊ ပစ္စက္ခချမ်းသာ၊ ရရှိရာ ဖြစ်၊
 စင်စစ် ပါ၊ ရှိက ကင်းကွာ၊ မရှိပါက၊ နှစ်ဖက်လှ စင်ကြယ်၊ ကိုယ်ဝယ် အပြည့်အဝ၊ တွေ့မြင်ရ-ဟု၊
 လေးဝ ထောက်တည်ရာ၊ ရမည်သာတည်း၊ မြတ်စွာဗုဒ္ဓ၊ ဟောညွှန်ပြသည်-----ဓမ္မ ကြေညာ
 စာတမ်းတည်း။

ယခုခေတ်၌လည်း ဘာသာအမျိုးမျိုးက အမျိုးမျိုး စည်းရုံးနိုင်စရာ ရှိပါသည်။ တစ်ချို့ ဘာသာများက
 သူတို့ဘာသာသို့ ကူးပြောင်းလာသူများအကြောင်း၊ ထောက်ခံသူများအကြောင်း ဗီဒီယိုနိဒါန်းများ တင်ကာ
 လိုင်းပေါ်မှ တွင်တွင် စည်းရုံးနေပုံကို မကြာမကြာ တွေ့ရ၏။ အင်တာနက်ခေတ်မှာ သာ၍ စည်းရုံးမှု များပြား
 ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ မိမိတို့က မိမိတို့ဘာသာအကြောင်းကို နိုင်နိုင်မာမာ သိထားဖို့ လိုပါသည်။ ကိုယ်ခံအား
 ကောင်းထားဖို့ လိုပါသည်။ ဤကျမ်းစာမျိုးကို အထူး ကျေပွန်အောင် လေ့လာထားဖို့ လိုပါသည်။ အခြား ဘာသာ
 များ၏ အကြောင်းကိုလည်း သိတန်သမျှ သိထားဖို့ လိုပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ အခြားဘာသာများ၏ အချုပ်ကို ကြိုတင်
 လေ့လာထားပြီး မိမိတို့ဘာသာနှင့် နှိုင်းယှဉ် လေ့လာနိုင်ရန် အမြဲကြိုးပမ်း ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ခရစ်ယာန်ဘာသာ အချုပ်

ခရစ်ယာန်ဘာသာ၏ ဝတ္ထုကြောင်းသည် ထိုဘာသာကို ထူထောင်သော ထာဝရနတ်ဘုရားသခင်က
 လူ့ပြည်သို့ လူသားအသွင်ဖြင့် သက်ဆင်းတော်မူလာသည်။ ထိုသို့ ဆင်းသက်လာသူမှာ သခင်ယေရှု ဖြစ်သည်။
 ဟူသော ဝတ္ထုကြောင်းအရ ပေါ်ထွန်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤဘာသာ၏ ဦးတည်ချက်မှာ ထာဝရ နတ်ဘုရားသခင်ကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ရေး၊ ထာဝရဘုရား
 သခင်၏ ဝိညာဉ်တော်ကိုးသော ယေရှုကို ယုံကြည်ရေး၊ လူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို လေးစားရေး၊ လူသားအားလုံးကို
 အပြည့်အဝမေတ္တာထားရေးနှင့် အစွမ်းကုန်သည်းခံရေး၊ အလုပ်အကိုင်ထက်ကိုယ်ကျင့်တရားကို ဦးစားပေးရေး၊
 အပေါ်ယံ ဟန်ပြမဟုတ်ဘဲ အတွင်းစိတ်ဓာတ်ကပါ ကောင်းမွန်ရေး၊ ယေရှုသခင် ပြန်ရှင်လာမည်ဟု
 ယုံကြည်ရေး-စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ၁၉ ရာစုနှစ် ကုန်ခါနီးသောအခါ ဇီဝဓာတုဗေဒ သိပ္ပံပညာက သက်ရှိ ရုပ်များကို ဖြစ်ပေါ်
 စေသော တန်ခိုးတော်ရှင် မရှိကြောင်းသဘောတရားကို ထုတ်ဖော်လာပြီး စိတ်ပညာကလည်း အတ္တဝိညာဉ်
 ဟူသည် မရှိကြောင်း (စိတ်ဝိညာဉ်လည်း သီးခြားမရှိ၊ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှသာ (ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သဘောအရ)
 ဖြစ်ပေါ်လာသော အရာ ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားသော အရာသာ ဖြစ်ကြောင်း) ထုတ်ဖော် ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။
 (လူတို့ကိုးကွယ်ရာ ဘာသာကြီးများ၊ စာ၊ ၆၁၀။)

အစ္စလာမ်ဘာသာ အချုပ်

- အစ္စလာမ်သည် မွတ်စလင်တို့၏ ဘာသာ ဖြစ်သည်။ တစ်ဆူတည်းသော ထာဝရနတ်ဘုရားအား ယုံကြည်မှုကို အခြေခံသည်။ တမန်တော် မုဟမ္မဒ်က တစ်ဆင့် ဟောပြောသည်။
- မွတ်စလင်၏ အဓိပ္ပါယ်မှာ "သစ္စာခံသူ"ဟု ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် မွတ်စလင်ဆိုသည်မှာ အစ္စလာမ်ဘာသာကို ကိုးကွယ်သူ ဖြစ်သည်။
- အလ္လာဟ်၏ အဓိပ္ပါယ်မှာ ထာဝရနတ်ဘုရား ဖြစ်သည်။
- ဤဘာသာက အခြေခံကျမ်းစာ ကုရ်အာန်တစ်စုတည်းကိုသာ အဓိအရ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။
- ရုပ်တုကိုးကွယ်မှုကို တားမြစ်သည်။

အစ္စလာမ်ဘာသာ၏ ခေါင်းစဉ် (၃)ခု

- (၁) အိမန် -ယုံကြည်ကိုးကွယ်ရာ အယူဝါဒ
- (၂) အီဗဒသ်-ဘာသာရေးတာဝန်နှင့်
- (၃) အီဆန် -အကျင့်သီလ

(၁)အိမန်-ယုံကြည်ကိုးကွယ်ရာအယူဝါဒ

သရကုတ်(၂) ပါး

ပထမသရကုတ်-"လားအီလားဟာ အီလ္လာအလ္လာဟ်" (အလ္လာဟ်အရှင်မြတ်မှ တစ်ပါး အခြားကိုးကွယ်ရာ ဘုရားမရှိ)။

ဒုတိယသရကုတ်- 'မုဟမ္မဒ် ရှုလ် အလ္လာ' (မုဟမ္မဒ်သခင်သည် အလ္လာဟ်အရှင်မြတ်၏ တမန်တော် ဖြစ်သည်)။

အလ္လာကိုယုံကြည်ပုံ

အလ္လာဟ်အရှင်မြတ်သည် သူ၏ ဗျာဒိတ်တော်များ၊ မုက္ခပါဠိတော်များကို (၁) တမန်တော် မုဟမ္မဒ် သခင်မှ တစ်ဆင့်၊ (၂) ကုရ်အာန်ကျမ်းဖြင့်၊ (၃)သူ၏ ကောင်းကင်တမန်များမှ တစ်ဆင့် ချပေးသည်။

ကုရ်အာန်ကျမ်းတော်မြတ်သည် ကောင်းကင်ဘုံ၌ ထာဝရဘုရားသခင် ရေးသားထားသော စာခွေထဲမှာ ပါသော စာများနှင့် ထပ်တူထပ်မျှပင် ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာပျက်သော (ကေယာမတ်)နေ့တွင် အလ္လာသာလျှင် တရားစီရင်မည်

သေသူများအားလုံး ပြန်လည်ရှင်ပြန် ထမြောက်ကြလတ္တံ့၊ ထိုအခါ အလ္လာက ထာဝရတရားစီရင်ခြင်းကို နောက်ဆုံးအမိန့် ချလတ္တံ့၊ မိမိတို့ ပြုခဲ့ကြသော ကုသိုလ် အကုသိုလ်အလျောက် ငရဲနှင့် ကောင်းကင်သုခဘုံသို့ အသီးသီး သွားကြရလတ္တံ့။

သာ

ပိဋကတ်သုံးအုပ်အနှစ်ချုပ်ကျမ်းစာတော်

(၂) အိဗာဒသ် - သာသာရေးတာဝန်

ကျင့်စဉ်ကျောက်တိုင်ကြီး (၅) ခု

- (၁) အိမန်-သရကုတ်ကို အထပ်ထပ် ရွတ်ပွားခြင်း။
- (၂) နာမာဇိ-ဘုရားဝတ်ပြု ဆုတောင်းခြင်း။ (ပါဠိမှ နမောနှင့် အဓိပ္ပာယ်တူနေသည်။)
- (၃) ဇကုတ်-ဒါနပြုခြင်း။ (ပါဠိမှ စာဂနှင့် အဓိပ္ပာယ်တူနေသည်။)
- (၄) ရှိဇာ(ရမ္မာဒမ်(ရမ်ဇမ်)) ဝါရှောင်လမြတ်တွင် ဥပုသ်ရက်ရှည် စောင့်ရခြင်း။
- (၅) ဟာရို-ဘုရားဖူးသွားခြင်း။ (ဘုရားဖူးသွားရာ၌ တရားထိုင်ခြင်း။ သားကောင် သတ်၍ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းများ ပါဝင်သည်။)

(၃) အိဆန် - ကိုယ်ကျင့်သီလ

မိဘများကို ရွတ်ခင်စွာ ဆက်ဆံရမည်။ သူတစ်ပါးအိမ်ရာကို မပြစ်မှားရ၊ မလိမ့်ညာရ၊ ပေးကမ်းရမည်။ မိန်းမ(၄)ယောက်အထိ လက်ထပ်နိုင်သည်။ ကျေးကျွန်မကို လက်ထပ်နိုင်သည်။

မွတ်ဆလင်အချင်းချင်း ညီရင်းအစ်ကို - ဟု မှတ်ယူရသည်။ တရားဥပဒေ အုပ်စိုးမှု လုံးဝ မရှိတော့သော အခါကျမှသာ ရန်သူတို့ကို တိုက်ခိုက်ကြရမည်။ ချုပ်တည်း၍ ခုခံတိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ နေသူများကို ရန်မပြုရစေသည်။

ဗဒိန္ဒူဘာသာ အချုပ်

သံသရာမှလွတ်မြောက်ရန်နည်း (၃) နည်း

- (၁) ကမ္မမဂ္ဂ-ကံဖြင့် သံသရာမှ လွတ်စေသော နည်း
- (၂) ဉာဏမဂ္ဂ-ဉာဏ်ဖြင့် သံသရာမှ လွတ်စေသော နည်း
- (၃) ဘတ္တိမဂ္ဂ-ဆုတောင်းပတ္တနာပြုခြင်းဖြင့် သံသရာမှ လွတ်စေသော နည်း

(၁) ကမ္မမဂ္ဂ-ကံဖြင့် သံသရာမှလွတ်စေသောနည်း

ဤနည်း၌ ကံဟုသည် ကောင်းမှုပြုခြင်းသဘော ဖြစ်သည်။ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း၊ လှူမှုကျင့်ဝတ်တို့ကို ပြုခြင်း၊ သီလစောင့်ခြင်း၊ သေသူကို ရည်စူး၍ ထမင်းကျွေးခြင်း၊ ဂင်္ဂါမြစ်ထဲ ရေဆင်းချိုး၍ အပြစ်များကို ဆေးကြောသန့်စင်ခြင်းစသည်တို့ ဖြစ်သည်။

(၂) ဉာဏမဂ္ဂ-ဉာဏ်ဖြင့် သံသရာမှလွတ်စေသောနည်း

ဤနည်းကား အာထဗ္ဗနဝေဒ-ကျမ်း၌ လာသော (အစွမ်းမျိုးစုံပြ) မန္တန်၊ မန္တရားများကို ရွတ်ဆိုခြင်း၊ ယောဂကျင့်ခြင်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား အားထုတ်ခြင်း၊ (ထိုသို့ အားထုတ်၍ စတုတ္ထဈာန်နှင့် အဘိညာဉ်အထိ ရကြသည်။)

(၃) ဘတ္တိမဂ္ဂ - ဆုတောင်းပတ္ထနာပြခြင်းဖြင့် သံသရာမှ လွတ်စေသော နည်း

ဤနည်းသည် နတ်ပူဇော်၍ ဆုတောင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ဤနည်းသည် လူကြိုက်အများဆုံးနည်းဖြစ်သည်။
(၁) ကုရုဝေဒ၊ (၂) ယရုဝေဒ၊ (၃) သာမဝေဒ-ဟူသော ဝေဒကျမ်းတို့၌ လာသော နည်းအတိုင်း နတ်များစွာကို ပူဇော် ဆုတောင်းခြင်း၊ ဇန်ဆင်းရှင် ဗြဟ္မာ၊ ဖျက်ဆီးရှင် သီဝနှင့် စောင့်ရှောက်သော အရှင်ဗိဿနိုးတို့ကို ပူဇော် ဆုတောင်းခြင်း၊ သီဝ၏ ကြင်ရာများကို ပူဇော်ဆုတောင်းခြင်း။ (ဟိန္ဒူများ ကိုးကွယ်သော နတ်များမှာ ၃၃ ကုဋေအထိ ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။) ထူးခြားသည်မှာ ဟိန္ဒူများသည် နွားမကိုလည်း ကိုးကွယ် ပူဇော်ကြသည်။ နွားထီးများကိုကား ဘေးမဲ့ လွတ်လေ့ရှိကြသည်။

ဟိန္ဒူဘာသာ၏ အယူအဆ

ကောင်းသော ကံက ကောင်းသော အကျိုးကို ပေး၍ မကောင်းသော ကံက မကောင်းသော အကျိုးကို ပေးသည်ဟု ယုံကြည်သည်။ အရာအားလုံးတို့၏ အစစ်အမှန် တည်ရှိခြင်းသဘောကို ဗြဟ္မာ၊ အတ္တမ-ဟု ယူဆသည်။ (တချို့က ဘာမှ မရှိခြင်းသဘောကို ဗြဟ္မာ၊ အတ္တမ-ဟု ဆိုသည်။) သက်ရှိသက်မဲ့တို့၏ ခြပ်အသွင်သည် ဗြဟ္မာ၊ အတ္တမ၏ အစိတ်အပိုင်းသာ ဖြစ်သည်။ သမုဒြာနှင့် သမုဒြာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ရေမွှားပမာ ဖြစ်သည်-ဟု ယူဆသည်။ ဝိညာဉ်က ကိုယ်ခန္ဓာမှ ထွက်၍ သံသရာလည်သည်-ဟု ယူဆသည်။ ထိုဝိညာဉ်သည် ဗြဟ္မာ၊ အတ္တမ၏ အစိတ်အပိုင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဗြဟ္မာ၊ အတ္တမမှ အရာခပ်သိမ်း ဖြစ်ပေါ်လာ၍ နောက်ဆုံး ထိုဗြဟ္မာ၊ အတ္တမသို့ပင် ပြန်လည် ပေါင်းစည်းသွားရမည်။ ထိုသို့ ပေါင်းစည်းသွားခြင်းသည် နိဗ္ဗာန်ရောက်ခြင်း ဖြစ်သည်-ဟု ယူဆသည်။ ထိုသို့ ပေါင်းစည်းသွားရန်နှင့် သုဂတိဘဝသို့ ရောက်ရန် နည်းလမ်းသုံးသွယ်ဖြင့် ကျင့်ကြသည်။ စတုတ္ထဈာန် ရရှိကာ ထိုသို့ ပေါင်းစည်းသွားပြီး-ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ အဟိံသာဝါဒကို ဂျိန်းဘာသာမှ ယူကာ သက်သတ်လွတ် စားလေ့ရှိသည်။

ဤကား ယခုခေတ်၌ တွေ့ရသည့် အထင်ရှားဆုံး ဘာသာကြီးများ ဖြစ်သည်။ ဂျိန်းဘာသာ၊ ဆစ်စ်ဘာသာ၊ တောက်ဘာသာ၊ ကွန်ဖြူးရှပ်ဘာသာ၊ ရှင်တိုဘာသာ၊ ဖိုရိုအက်စတာဘာသာ၊ ယုဒဘာသာ- စသော ဘာသာများလည်း ရှိကြသေးသည်။ အားလုံး သိကြသည်အတိုင်း ယခုခေတ်၌ စည်းရုံးရန် အလွန် လွယ်ပါ၏။ အင်တာနက် ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စွေးမြိုင်စနစ်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေရကား ဘာသာတိုင်း ဘာသာတိုင်းက စည်းရုံးကြပေလိမ့်မည်။ ထိုထိုစည်းရုံးမှုကို ခံနိုင်ရန် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအနေဖြင့် ဤကျမ်းစာမျိုးကို ကျွန်ုပ်တို့ ဖတ်ရှု လေ့လာ ထားကြရန် လိုအပ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကေသမုတ္တိသုတ် (ကာလာမသုတ်)ကို ဒိုးလိုမွေ့ ရေလိုနောက် လေ့လာထားရန် လိုအပ်ပါသည်။

၄။ ဘုရားရှင် ချီးမြှင့်တော်မူသော ဘာသာရေး လွတ်လပ်ခွင့်

၂.၄။ ဤ၌ အချို့ဘာသာတို့သည် သူတို့၏ ဘုရားသခင်ကို အကြွင်းမဲ့ ကြည်ညိုတို့ ကြည်ညို ယုံကြည်ကို ယုံကြည်ရမည်-ဟု ဆိုကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကား ထိုသို့ မိန့်တော်မူ၊ ဘာသာရေးလွတ်လပ်ခွင့် အထူး ချီးမြှင့်တော်မူသည်။ မဇ္ဈိမပုတ္တာသပါဠိတော်၊ ဥပါလိသုတ္တန်(မ၊ ၂၂၄။)၌ တခြားဘာသာဝင် ဖြစ်သူ

ဥပါလီသုတ္တယ်သည် ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို ကြားနာရပြီး “ဗုဒ္ဓဘာသာ ပြောင်းပါတော့မည် ဘုရား”-ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်က-“သုတ္တယ်--- စဉ်းစားပါဦး။ သင်ကဲ့သို့ ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် သေသေချာချာ ကျကျနန စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည်သာ ကောင်းပါ၏” ဟု မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သည်။ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ သီဟသူတ္တန်(အံ၊၃၊၂၉)၌လည်း သီဟစစ်သူကြီးအား ထို့အတူပင် မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သည်။

ထို့အပြင် မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်၊ ဝိမံသကသုတ်(မ၊၁၊၃၉၂)၌ “ငါဘုရားကိုပင် ဘုရား ဟုတ်၊ မဟုတ် သေချာ စုံစမ်းပြီးမှ ကိုးကွယ်လိုက ကိုးကွယ်ကြ” ဟု မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သည်။

ဤသည်တို့ကား ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ချီးမြှင့်တော်မူခဲ့သော ဘာသာရေး လွတ်လပ်ခွင့်များ ဖြစ်ပါသည်။

၅။ ဆုံးဖြတ်ချက် အထူးများ

၂.၅။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အကာအကွယ်မတို့သည် ပိဋကတ်သုံးပုံ-ဟူသော အသံကို ကြားလျှင် သံသယလွင် ကြည်ညိုကြ၏။ ပိဋကတ်သုံးပုံဆိုလျှင်မိမိတို့ကိုယ်တိုင်လည်းဖတ်ရှုကြည်ညိုချင်ကြ၏။ နီးစပ်ရာဆရာတော်များ ကိုလည်း လူမည် လူမည် တကက် ပြကြ၏။ ဤကျမ်းစာကလည်း ပိဋကတ်သုံးပုံ အနှစ်ချုပ် ဖြစ်နေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဤကျမ်းစာမျိုးကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အကာအကွယ်မတို့သည် မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ဖတ်ရှု ကြည်ညို၍ နီးစပ်ရာ ဆရာတော်များကိုလည်း လူချင်ကြမည်မှာ သေချာ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဤကျမ်းစာ၏ ပရိသတ်သည် အလွန် ကျယ်ဝန်း များပြားလှ၏။ အလယ်တန်းအဆင့်မှ စ၍ ပိဋကတ်ပညာရှင်ဆရာတော်များအထိ ဖတ်ရှု လေ့လာကြမည်မှာ သေချာ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဤကျမ်းစာမျိုးကို သမန်ကာ လှံကာ တော်အောင်လျော်အောင် မရေးရဲပါ။ သတိ၊ ဝီရိယ၊ ဉာဏ် စီးကုန်ယမ်းကုန် သုံး၍ သေသေချာချာ ကျကျနန ရေးရပါသည်။ ပရုဗ်ကိုပင် မိမိကိုယ်တိုင် ခုနစ်ကြိမ်၊ မြန်မာစာပါမောက္ခ ဆရာမကြီး ဒေါက်တာ ဒေါ်အေးချမ်းက တစ်ကြိမ်၊ ပေါင်း ရှစ်ကြိမ်အထိ ဖတ်ထားကြပါသည်။ ထိုမျှအထိ ကျကျနန ကြီးစား ရေးသားထား၍ အချို့ အလွန်ခက်ခဲသော ပုဒ်များကိုပင် ယုတ္တိရှိရှိ ဝီရိယပြင်ပြင် ပညာရှင်များ လက်စံနိုင်လောက်၊ သဘောကျလောက်အောင် ဆုံးဖြတ်ထားသည်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ဥပမာ- သုတ္တန်ပါတ်ပါဠိတော် (၃၈၃) ၌ လာသော ယံ ယံ ဒိသက-ပုဒ်၏ အဆုံးအဖြတ်မျိုး- သုတ္တန်ပါတ်ပါဠိတော်၌ပင် (၃၈၄)၌ လာသော အာရုဇယာရုဇယာ-ပုဒ်၏ အဆုံးအဖြတ်မျိုး- စသည်တို့ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ အခြား အဆုံးအဖြတ်များလည်း များစွာ ပါဝင်ပါသေး၏။ ထိုထိုအဆုံးအဖြတ်များကို ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ထိုထိုသုတ္တန်များ၌ တွေ့ကြရပါလိမ့်မည်။ ထိုထိုအဆုံးအဖြတ်များကို တွေ့၍ ပညာရှင်ဆရာတော်များ နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ကြ လိမ့်မည်။ နောင်လာနောက်သားများအတွက်လည်း ဗဟုသုတ များစွာ တိုးပွားကြလိမ့်မည်-ဟု ယုံကြည် မျှော်လင့်ပါသည်။

၆။ ဤကျမ်းစာကို ပတ်ရှုလေ့လာရကိစ္စ

၂.၆။ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်(ဒီ၊၂၀၂၇)၌အာနန္ဒာ---ငါဘုရားဟောကြားထား၊ ပညတ်ထားခဲ့သောတရား တော်နှင့် ဝိနည်းတော်သည် ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူသွားသော အခါ၌ သင်တို့၏ ဆရာ (ဘုရား) ပင်

ဖြစ်ပေ၏-ဟု ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် မိန့်ကြားတော်မူခဲ့၏။ ဝတ္ထုလီသုတ်(သံ၊ ၂၊ ၉၈)၌လည်း "ဝတ္ထုလီ--- တရားကို မြင်သော သူသည် ငါဘုရားကို မြင်သည် မည်၏။ ငါဘုရားကို မြင်သော သူသည် တရားကို မြင်သည် မည်၏"ဟု ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။ ဤကောင်းတော်တို့ကို ထောက်ဆပါက တရားသည်ပင် ဘုရား မည်၏။ သာကေတစ်ခု ပြပါဦးမည်။

ဥပရိပုဏ္ဏာသပါဠိတော် ဓာတုဝိဘင်္ဂသုတ္တန်(မ၊ ၃၊ ၂၈၁)၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့၊ ဘဂ္ဂဝ အိုးထိန်းသည်ထံသို့ ကြွတော်မူ၍ ဤသို့ ခွင့်တောင်းတော်မူ၏-

"ဘဂ္ဂဝ--- အကယ်၍ သင့်မှာ ဝန်မလေးလျှင် သင်၏ အိုးလုပ်တံ၌ တစ်ညည့်မျှ တည်းခိုပါရစေ"

"မြတ်စွာဘုရား--- တပည့်တော်မှာတော့ ဝန်မလေးပါ။ သို့သော် ဤတံထဲသို့ ပထမရောက်နှင့်နေသော ရဟန်းတစ်ပါး ရှိပါသည် ဘုရား---။ သူ သဘောတူ ခွင့်ပြုလျှင် ချမ်းသာသလို(စိတ်တိုင်းကျ) သီတင်းသုံး တော်မူပါ ဘုရား---"

ထိုအခါ၌ ပုဂ္ဂုဿာတိ-ဟူသော အမျိုးကောင်းသား တစ်ယောက်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ရည်မှန်းကာ လူ့ဘောင်မှ ထွက်ခွာ၍ ရဟန်းဘောင်သို့ သဒ္ဓါတရားဖြင့် ဝင်ရောက်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ထိုပုဂ္ဂုဿာတိရဟန်းသည် ဘဂ္ဂဝအိုးထိန်းသည်၏ တံထဲသို့ ရှေးဦးစွာ ရောက်နှင့်နေသူ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဂ္ဂုဿာတိရဟန်းထံ ကြွရောက်တော်မူ၍ ဤသို့ခွင့်တောင်းတော်မူသည်-

"ရဟန်း--- အကယ်၍ သင့်မှာ ဝန်မလေးလျှင် ဤအလုပ်တံ၌ တစ်ညည့်မျှ တည်းခိုပါရစေ"

"ငါ့ရှင်--- အိုးထိန်းသည်၏ တံကြီးသည် အကျယ်ကြီး ဖြစ်၏။ ချမ်းသာသလို (စိတ်တိုင်းကျ) တည်းခို နိုင်ပါသည် ငါ့ရှင်--- "

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အိုးထိန်းသည်၏ အလုပ်တံထဲသို့ ဝင်တော်မူ၍ တစ်နေရာ၌ မြက် အခင်းကို ခင်းကာ တင်ပလွှင်စွေလျက် ထိုင်တော်မူ၏။ အထက်ပိုင်းကိုယ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ် ထားတော် မူပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ဦးတည်သော သတိကို ထားတော်မူ၏ (ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ညဉ့်၏ အချိန်ပိုင်းများစွာကို (သန်းခေါင်လောက်အထိ) ထိုင်လျက်ပင် ကုန်လွန်စေတော်မူ၏။ အရှင်ပုဂ္ဂုဿာတိသည်လည်း ညဉ့်၏ အချိန်ပိုင်းများစွာကို ထိုင်လျက်ပင် ကုန်လွန်စေ၏။

ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားမှာ "ဤအမျိုးကောင်းသားလေးသည် ကြည်ညိုဖွယ် နေထိုင်၏။ (သွား၊ ရပ်၊ ထိုင်၊ လျောင်းမှု ပြု၏) ငါ သူကို မေးမြန်းရလျှင် ကောင်းမည်"ဟု အကြံဖြစ်တော်မူ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဂ္ဂုဿာတိရဟန်းအား ဤသို့ မေးမြန်းတော်မူသည်-

"ရဟန်း--- ဘယ်သူ့ကို ရည်မှန်း၍ သင် ရဟန်းပြုလာသနည်း။ သင်၏ ဆရာ အဘယ်သူနည်း။ အဘယ်သူ၏ တရားကို သင် နှစ်သက် သဘောကျသနည်း"

"ငါ့ရှင်--- သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသွားသော သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းဂေါတမ-ဆိုသူသည် ရှိ၏။ သူ၏ ဂုဏ်သတင်းသည် ဤသို့ ကျော်စောနေ၏-

ယု

ပိဋကတ်သုံးပုံအနှစ်ချုပ်ကျမ်းစာတော်

“မြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သောကြောင့် အရဟံမည်တော်မူပါပေ၏”- စသည်ဖြင့် ကျော်စောနေ၏။ ငါသည် ထိုသို့ ကျော်စောတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ရည်မှန်း၍ ရဟန်းပြုခဲ့၏။ ထိုဘုရားသည် ငါ၏ ဆရာ ဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုဘုရား၏ တရားတော်ကို ငါ နှစ်သက်သဘောကျ၏။”

“ရဟန်း--- ထိုဘုရား အခု ဘယ်မှာ သီတင်းသုံးတော်မူသနည်း”

“ငါ့ရှင်--- ဥတ္တရတိုင်း နယ်တစ်နယ်၌ သာဝတ္ထိဆိုသော မြို့ ရှိ၏။ ထိုသာဝတ္ထိမြို့၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။”

“ရဟန်း--- ထိုဘုရားကို သင် မြင်ဖူးသလော၊ မြင်ရင်ကော သင် သိလောက်သလော”

“ငါ့ရှင်--- ထိုဘုရားကို ငါ မမြင်ဖူးဘူး၊ မြင်ရင်လည်း ငါ မသိလောက်ဘူး”

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားမှာ “ဪ---ဤအမျိုးကောင်းသားလေးသည် ငါ့ကို ရည်မှန်းပြီး ရဟန်းပြုလာ ပေ၏။ ငါ သူ့အား တရားဟောရလျှင် ကောင်းမည်”ဟု အကြံ ဖြစ်တော်မူ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ပုတ္တုသာတီရဟန်းအား “ရဟန်း--- သင့်အား ငါ တရားဟောမည်၊ ထိုဘုရားကို သင် နာယူပါ၊ ကောင်းစွာ နှလုံး သွင်းပါ”ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

“ကောင်းပါပြီ ငါ့ရှင်---”ဟု ပုတ္တုသာတီ ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ကတိပေး၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပုတ္တုသာတီရဟန်းအား တရားဟောတော်မူ၏။ တရားပြီးဆုံးသောအခါ အရှင်ပုတ္တုသာတီသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားကို ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်၏။ အချို့ရာ သကကတွေ့ သက်သို့ ခံစားရ၏။ ပီတိများ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၏။ “ဒါ ငါ့ရှာနေတဲ့ ဘုရား ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမည်”ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချနိုင်၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုင်နေရာမှ ထကာ သင်္ကန်းကို လက်ဝဲပုခုံးပေါ်၌ လက်ကန်တော့တင်ပြီး မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေဖမ်းတော်တို့ကို မိမိဦးခေါင်းဖြင့် တိုက်၍ ရိုခိုးဦးချ၏။ ထိုသို့ ရိုခိုးဦးချပြီး မြတ်စွာဘုရားအား အခုလို လျှောက်ထား တောင်းပန်လေသည်-

“မြတ်စွာဘုရား--- မိုက်သည့်အလျောက် တွေဝေသည့်အလျောက် မကျွမ်းကျင်သည့်အလျောက် အပြစ်က တပည့်တော်ကို လွှမ်းမိုးသွားပါသည် ဘုရား။ မြတ်စွာဘုရားကိုပင် ‘ငါ့ရှင်’ဟူသော အသုံးအနှုန်းဖြင့် သုံးနှုန်းသင့်၏-ဟု မှတ်ထင်ခဲ့မိပါသည် ဘုရား။ မြတ်စွာဘုရား--- တပည့်တော်၏ အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့် ခံယူ တော်မူပါဘုရား။ နောင်အခါ အပြစ်မဖြစ်အောင် စောင့်စည်းပါမည် ဘုရား---”။

ဤ၌ စာရသုသေရာစဉ်းစားကြည့်ပါ။ အရှင်ပုတ္တုသာတီသည် တရားမနာရသေးခင်က မြတ်စွာဘုရား၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖူးမြင်ရသော်လည်း မြတ်စွာဘုရား-ဟု မသိသေးပါ။ ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို နာကြား ပြီး၍ တရားတော်ကို သဘောပေါက်သွားသော အခါ ပီတိတွေ တဖွားဖွား ဖြစ်၏။ ပြောမပြနိုင်လောက် အောင်သော ခံစားမှုတို့ကို ခံစားရ၏။ ဤမျှအထိ အဆင့်မြင့်သည့်တရားတို့ကို ဟောနိုင်သူသည် ဘုရားပဲ ဖြစ်ရမည်။ အခြားသူ မဖြစ်နိုင်-ဟု ရဲရဲကြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၏။ အရှင်ပုတ္တုသာတီသည် တရားကို မြင်၍ ဘုရားကို မြင်ခဲ့ပြီ။ သို့ဖြစ်၍ အထက်ပါအတိုင်း လျှောက်ထားခဲ့၏။ ဤ၌ အရှင်ပုတ္တုသာတီသည် သုတ္တန်တစ်ခုတည်းကို နာကြား၍ ဘုရား-ဟု သိသွားခဲ့သည်။ စာရသုသည့်ကား ဘုရားရှင် ၄၅ ဝါပတ်လုံး ဟောကြားတော်မူခဲ့သော တရားတော်များကို အနှစ်ချုပ်အားဖြင့် အကုန် သိခွင့်ရပြီ။ စာရသုသည့် အဘယ်မှာ ဘုရားကို မမြင်သူ

ဖြစ်ပါ တော့မည်နည်း။ ဘုရားကို မြင်သူ ဧကန်ပင် ဖြစ်တော့မည်သာ။ အမှန်တကယ်လည်း ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း မြတ်စွာဘုရားကို မျက်စိဖြင့် ဖူးမြင်နေရသကဲ့သို့ စိတ်ထဲမှာ ဖူးမြင်ရပါလိမ့်မည်။ ထို့အတူ တရားတော်၏ အရသာကိုလည်း အရှင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကဲ့သို့ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် ခံစားရပါ လိမ့်မည်။ အရှင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကဲ့သို့သော သံဃာများစွာကိုလည်း မျက်စိဖြင့် ဖူးမြင်နေရသကဲ့သို့ စိတ်ထဲမှာ ဖူးမြင်နေရ ပါလိမ့်မည်။ ဤတရားတို့ကို သံဃာတော်များ အဆက်ဆက် လက်ဆင့်ကမ်း သယ်ဆောင်လာ၍သာ ဤတရားများကို သိခွင့်ရပေသည်-ဟု သံဃာတော်များ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို လက်တွေ့ သိရှိလာပါလိမ့်မည်။ မြတ်စွာဘုရားကိုလည်း ရှေးကထက် ပို၍ ကြည်ညိုလာပါလိမ့်မည်။ စာရှုသူ စုတ်ဆိုနေကျဖြစ်သော ဗုဒ္ဓ သရဏ် ဂစ္ဆာမိ၊ နမော တဿ၊ ဣတိပိ သော ဘဂဝါ- စသည်တို့သည် ရှေးကထက် ပို၍ လေးနက်လာပါလိမ့်မည်။ ရတနာသုံးပါးကို ရိုသေခြင်းအား၊ အလေးအမြတ်ပြုခြင်းအား၊ သဒ္ဓါအား၊ သတိအား၊ ပညာအားတို့လည်း ဆထက်ထမ်းပိုး တိုးပွားလာပါလိမ့်မည်။ ကောင်းမှုတရားများလည်း တိုးပွားလာပါလိမ့်မည်။ လောကဓံကိုလည်း ခံနိုင်ရည် ရှိလာပါလိမ့်မည်။ ပိုမို ရင့်ကျက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာပါလိမ့်မည်။ "ငါ မြတ်စွာဘုရားနှင့် အတူတကွ နေနေသည်"-ဟု မှတ်ထင်လာပါလိမ့်မည်။ စာရှုသူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် စေတိထိုက်သော ခန္ဓာကိုယ် ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။ ဘုရားဆုကိုပင် တောင်းချင်လာတတ်ပါသည်။ ကျူးလွန်ဖွယ် တစ်စုံတစ်ခု ကြုံသောအခါ မြတ်စွာဘုရားကို မျက်စိထဲ မြင်နေရသကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ ရှက်ကြောက်မှု ဖြစ်ပြီး ရှောင်ကြဉ်ပါလိမ့်မည်။ ဘုရားရှင်က လက်တို့ပြီး ဟောပြောသကဲ့သို့လည်း ခံစားရပါလိမ့်မည်။ မသိသေးသော အကြောင်းအရာများကိုလည်း သိရှိလာပါလိမ့်မည်။ သိပြီးသော အကြောင်းအရာများလည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။ ယုံမှား သံသယများလည်း ကင်းပျောက်သွားပါလိမ့်မည်။ အယူအဆများလည်း ပိုမို ခိုင်မာလာပါလိမ့်မည်။ အလွန် အလွန် ခိုင်မာသည့် အားကိုးရာ ရ၍ အားရှိပြီး လက်မတထောင်ထောင် ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။ နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ပြောရလျှင် ကောင်းကင်ပေါ်က ကြယ်တာရာများကို ရေတွက်နေက ကုန်မည် မဟုတ်ဘဲ မောရုံသာ အဖတ်တင် သကဲ့သို့ ဤကျမ်းစာ ဖတ်၍ လေ့လာရကျိုးများကို ဖော်ပြနေက ကုန်နိုင်မည် မဟုတ်ဘဲ မောရုံသာ အဖတ်တင်ပါ လိမ့်မည်။ ဤတရားတော်များသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့သည့်အတိုင်း တစ်သွေမတိမ်း ရှိပါ၏။ ဤတရားတော်များကို နာကြား၍ လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာ၊ ဗျာနချမ်းသာ၊ မဂ်ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာတို့ကို ရရှိသွားသော လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့သည် ကုဋေကုဋာမက အသချေ အသချာမက အလွန်အလွန် များပြားလှပြီ။ စာရှုသူလည်း ထိုတရားတို့ကိုပင် ဖတ်၍ လေ့လာနေသည် ဖြစ်ရကား သူတို့ ရသော ထိုချမ်းသာတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် မရဘဲ ရှိမည်နည်း။ ဧကန်မူချ ရကို ရရမည်သာ။

၇။ ကျေးဇူးဂုဏ်အင် မှတ်တမ်းတင်

၂.၇။ မိမိသည် ဤမျှအထိ ကြီးမားသော ကျမ်းစာကြီးကို ပြုစုနိုင်သည့် စွမ်းရည်၊ ပီရကတ်သုံးပုံကို လေ့လာနိုင်သည့် အသိဉာဏ်တို့ကို လမ်းပေါ်က ကောက်ရခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရား များက သင်ကြားပေးလိုက်၍သာ ရရှိခဲ့ပါသည်။ သိဖြစ်၍ ထိုကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားများ၏ ကျေးဇူးသည် အလွန်အလွန် ကြီးမားလှပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားများအား ဤကျမ်းစာကြီးဖြင့် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကျေးဇူးဆပ်ပါသည်။

ထိုဆရာတော်ဘုရားများမှာ-

မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး မြင်းခြံမြို့နယ်၊ ကံတော်ရွာ၊ ထန်းပင်ခြံကျောင်း ဆရာတော်ဘုရားများ ဖြစ်ကြပါသော ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ အဂ္ဂဝံသ၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ တေဇနိယ (ကကြီး စက္ကေမှ စ၍ အခြေခံအားလုံး သင်ပေးတော်မူခဲ့သောဆရာတော်၊ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားဤကျမ်းစာကြီးကိုမြင်သွားတော်မူစေချင်ပါသည်။)၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ စန္ဒမာ၊ မြောင်းမြမြို့ တိုက်သစ်ပဇ္ဇေတာရုံ စာသင်တိုက်နှင့် မှော်ဘီမြို့ သာသနာ့ဝန်ဆောင် စာသင်တိုက်တို့၏ ပဓာန နာယကဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ကုမာရ (ပန်းကုံးဆရာတော်)၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ဓမ္မိကာ၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ဂုဏိဿရ(ဗောဓိကျမ်းပြုဆရာတော်)၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ကုဿလ၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ နန္ဒ၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ဩဘာသ၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ဝဇီရဉာဏ၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ တေဇနိယ-တို့ဖြစ်ပါသည်။

ထို့အပြင် အောက်ဖော်ပြပါ ဒကာဒကာမများအားလည်း ဤကျမ်းစာကြီးဖြင့် လေးလေးနက်နက် ကျေးဇူးဆပ်ပါသည်။

မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး မြင်းခြံမြို့နယ်၊ ကံတော်ရွာ ခမည်းတော် ဦးဉာဏ်ထွန်း+မယ်တော် ဒေါ်ရှိန် (ခမည်းတော် မယ်တော်တို့လည်း ဤကျမ်းစာကြီးကို မြင်စေချင်စမ်းပါသည်။)၊ ရဟန်းဒါယကာ+ရဟန်းဒါယိကာမများ ဖြစ်ကြသော ဦးသာဇံ+ဒေါ်စန်းစိုး၊ ဒေါ်ခင်မျိုးညွန့်၊ ဒေါ်မိမိအောင်၊ ဦးယဉ်ဇော်ထူး+ ဒေါ်ခင်မာလာထွန်း၊ ဦးလှဝင်း+ဒေါ်အေးမြသဖြူ၊ ဒေါ်သန်းမြင့်၊ ဦးရန်အောင်+ဒေါက်တာ ဒေါ်ပပ၊ ဒေါ်ခင်ထွေးစိုးနှင့် ပစ္စည်းလေးပါး ဒကာဒကာမများ။

ထို့အပြင် ဤကျမ်းစာကြီး ပြုစုနိုင်ရေးအတွက် မိမိကိုယ်စား စာသင်တိုက်တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်နေကြပါသော စိန်ရတနာ စာချဘုန်းကြီးများ၊ ဤကျမ်းစာကြီးကို ကူညီ ပရုဏ်ဖတ်ပေးပါသော မြန်မာစာပါမောက္ခ ဒေါက်တာ ဒေါ်အေးချမ်း၊ ဤကျမ်းစာကြီး ပြီးစီးအောင်မြင်ရေးအတွက် အဖက်ဖက်က ဝိုင်းဝန်းကူညီကြပါသော ပန်းချီ ဒီဇိုင်းပညာရှင် ဦးမြင့်မောင်ကျော်၊ ပန်းချီ ဒီဇိုင်းပညာရှင် ဦးကျော်မင်းမောင်၊ ဦးစန်းဦး (စိတ်ကူးချိုချိုအုပ်တိုက်)၊ ဦးထွန်းနိုင်(စိန်ရတနာ)၊ ဦးစန်းလွင်(စိန်ရတနာ)၊ ဤကျမ်းစာကြီး ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ပင်မအလှူရှင် ဒေါက်တာ ဒေါ်ခင်ခင်ရီ(ရှိုင်းဟပ်)မိသားစုနှင့် မိမိတို့ တတ်အားသမျှ လှူဒါန်းကြပါသော (ဦးကျော်စောနိုင်)+ဒေါ်တင်ဝင်းရည်၊ ဒေါ်သဇင်မြင့်၊ ဒေါ်လှလှဝင်း၊ ဒေါ်မြင့်မြင့်မိုး၊ ဦးကျော်ကျော်ဝေ+ Dr ဝါဝါမချို၊ ဦးထွေးမောင်+ဒေါ်မြစန်း၊ ဦးမောင်မောင်+(ဒေါ်စန်းစန်းအေး)၊ ဦးမောင်သန်း+ဒေါ်ရူအင်၊ ဦးတီပိုး+ဒေါ်ချင်းဟွားတို့အားလည်း အထူး ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ဤနိဒါန်းတွင် မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

၈။ ပန်ကြားလွှာ

၂.၈။ အာဒိမဇ္ဈကလျာဏံ၊ သုဒ္ဓိ ပုဂ္ဂိုလ် ကေဝလံ။
 အနယုတ္တံ ကရောက္ခေပိ၊ စေ န သာဓေမိ ဣစ္ဆိတံ။
 တံ ဟာယနံ ပူရေယျာဏ၊ သကဂန္ထံ ဓာရယံ။

မိမိသည် ဤကျမ်းစာကြီးကို အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပါးလုံး ကောင်းအောင်၊ ထက်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်း စင်ကြယ် ပြည့်စုံအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစား ပြုစုခဲ့ပါသော်လည်း ပုထုဇဉ်အလျောက် လိုအပ်ချက် ရှိကောင်း ရှိနိုင်ပါသည်။ အကယ်၍ ရှိခဲ့ပါက ထိုလိုအပ်ချက်ကို ပညာရှိများက မိမိတို့ ကျမ်းစာအလား သဘောထားလျက် ဖြည့်စွက်ပေးတော်မူကြစေလိုပါသည်။

၉။ ထိုက်တွန်းလွှာ

၂.၉။ မဟာ ကာရုဏီကော ပညော၊ ပါယေသီ ဓမ္မဓီရကံ။
 ဣမိနာ သောဣပတ္တေန၊ ဘာဇယာမိ ကရာ ကဏံ။
 အဟော ဝေါ တဿ ပီတတ္ထံ၊ အဟော ဝေါ တဿ သာယနံ။

မဟာကာရုဏာတော်ရှင်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ရှင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်သည် ရနံ့ပျံ့မွှေး တရား နို့ချိုအေးကို သားလှရတနာ ဝေနေယျအား ယုယပိုက်ထွေး တိုက်ကျွေးတော်မူခဲ့လေပြီ။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်၏ ရနံ့ပျံ့မွှေး ထိုတရားနို့ချိုအေးကို အကျွန်ုပ်က ပိဋကတ်အနှစ်ချုပ် ရတနာရွှေအုပ် ဖြင့် ဗုဒ္ဓသွေးသား စာရှုသူများအား ယုယကြိုင်နာစွာ လက်ဆင့်ကမ်းပါ၏။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်၏ ရနံ့ပျံ့မွှေး ထိုတရားနို့ချိုအေးကို အားရဝမ်းသာ သောက်ကျိုက်ခွင့်ရ ခံစားခွင့် ရကြသည့် ဗုဒ္ဓသွေးသား စာရှုသူများကား ဩဌာ---ကံကောင်းပေစွ ကောင်းပေစွ။

အယံ ဂစ္ဆော ဗုဒ္ဓေါ နာမ၊ သော ယာတော တဝ သန္တိကံ။
 တပိ စိတ္တံ ပဿဒေဟိ၊ မာ ပိရာဓေသိ တံ ဇနံ။

ယော ဝေါ အာနန္ဒ ယော ဓမ္မော စ ပိနယော စ ဒေသိတော ပညတ္တော၊ သော ဝေါ မမစ္စယေန သတ္တာ။ အာနန္ဒာ---သုတံ၊ အဘိဓမ္မာ၊ ပိနည်းတရားတို့ကို ငါဘုရား အပြည့်အစုံ ဟောကြား၊ ပညတ်ထားခဲ့ပြီ၊ ငါဘုရား လွန်တော်မူသောအခါ ထိုသုတံ၊ အဘိဓမ္မာ၊ ပိနည်းတရားတို့သည် သင်တို့၏ ဆရာဘုရားပင် ဖြစ်သည်-ဟူသော ဘုရားရှင်၏ မိန့်မှာတော်မူချက်နှင့် အညီ ဤပိဋကတ်သုံးပုံ အနှစ်ချုပ်ကျမ်းစာသည် မြတ်စွာဘုရားပင် မည်၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် စာရှုသူတို့ထံသို့ ကြွရောက်တော်မူလာပါပြီ။ စာရှုသူ၏ စိတ်ကို ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ကြည်ညိုစေလော့၊ ရောမအခွင့်အရေးကြီးကို လက်မလွှတ်စေလင့်။

အရှင်သာသနဝရ

သုဝေ ခုနစ်၊ သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၄ ရက်
 (၂။ ၁၀၊ ၂၀၁၉) ဗုဒ္ဓဟူးနေ့
 ညနေ ၅ နာရီတိတိ

စာပိုဒ် တပ်ထားပုံ

- ၁.၁= အခန်းကြီး ၁ (ကန်တော့ပန်း)၊ စာပိုဒ် ၁။
- ၂.၁= အခန်းကြီး ၂ (နိဒါန်း)၊ စာပိုဒ် ၁။
- ၃.၀၀၁= အခန်းကြီး ၃ (ဘုရားအလောင်းတော် ဆုတောင်းခန်း)၊ စာပိုဒ် ၀၀၁။
- ၄.၁.၀၀၁= အခန်းကြီး ၄ (ဘုရားအလောင်းတော် ပါရမီဖြည့်ခန်း)၊ အခန်း ၁ (ဒါနပါရမီဖြည့်ကျင့်ခုံပုံများ)၊ စာပိုဒ် ၀၀၁။
- ၄.၂.၀၀၁= အခန်းကြီး ၄ (ဘုရားအလောင်းတော် ပါရမီဖြည့်ခန်း)၊ အခန်း ၂ (သီလပါရမီဖြည့်ကျင့်ခုံပုံများ)၊ စာပိုဒ် ၀၀၁။
- ၄.၃.၀၀၁= အခန်းကြီး ၄ (ဘုရားအလောင်းတော် ပါရမီဖြည့်ခန်း)၊ အခန်း ၃ (နေက္ခမ္မပါရမီ-စသည်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်ခုံပုံများ)၊ စာပိုဒ် ၀၀၁။
- ၅.၀၁= အခန်းကြီး ၅ (ဘုရားအလောင်းတော်၏ နောက်ဆုံးဘဝ ဘုရားဖြစ်တော်စဉ်)၊ စာပိုဒ် ၀၁။
- ၆.၀၁= အခန်းကြီး ၆ (ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များ)၊ စာပိုဒ် ၀၁။
- ၇.၀၀၁= အခန်းကြီး ၇ (ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်များ)၊ စာပိုဒ် ၀၀၁။
- ၈.၁.၀၀၁= အခန်းကြီး ၈ (ဘုရားရှင် ဟောတော်မူခဲ့သော သုတ္တန်များ (၁) (ဒီဃနိကာယ်))၊ သီလက္ခန္ဓာပါဠိတော်၊ စာပိုဒ် ၀၀၁။
- ၈.၂.၀၀၁= အခန်းကြီး ၈ (ဘုရားရှင် ဟောတော်မူခဲ့သော သုတ္တန်များ (၁) (ဒီဃနိကာယ်))၊ မဟာဝါပါဠိတော်၊ စာပိုဒ် ၀၀၁။
- ၈.၃.၀၀၁= အခန်းကြီး ၈ (ဘုရားရှင် ဟောတော်မူခဲ့သော သုတ္တန်များ (၁) (ဒီဃနိကာယ်))၊ ဝါထိကဝင်ပါဠိတော်၊ စာပိုဒ် ၀၀၁။
- ၉.၁.၀၀၁= အခန်းကြီး ၉ (ဘုရားရှင် ဟောတော်မူခဲ့သော သုတ္တန်များ (၂) (မဇ္ဈိမနိကာယ်))၊ မူလပဏ္ဏာသ ပါဠိတော်၊ စာပိုဒ် ၀၀၁။
- ၉.၂.၀၀၁= အခန်းကြီး ၉ (ဘုရားရှင် ဟောတော်မူခဲ့သော သုတ္တန်များ (၂) (မဇ္ဈိမနိကာယ်))၊ မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသ ပါဠိတော်၊ စာပိုဒ် ၀၀၁။
- ၉.၃.၀၀၁= အခန်းကြီး ၉ (ဘုရားရှင် ဟောတော်မူခဲ့သော သုတ္တန်များ (၂) (မဇ္ဈိမနိကာယ်))၊ ဥပရိပဏ္ဏာသ ပါဠိတော်၊ စာပိုဒ် ၀၀၁။

ပိဋကတ်သုံးပုံ အနှစ်ချုပ်

ကျမ်းစာတော်

(ပထမတွဲ)

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

ကဏ္ဍ

ကန်တော့ပန်း

ကိ

အုပ်

နိဂါန်း

၁။ ဤကျမ်းစာ ဖြစ်ပေါ်လာရကြောင်း

ကံ

၂။ ရေးသားထားပုံ အစီအစဉ်

ခိ

ပိဋကတ်သုံးပုံ အနှစ်ချုပ်ကျမ်းစာတော် အခန်းကြီးဖွဲ့ပုံ အစီအစဉ်

ခိ

(၃) ဘုရားအလောင်းတော် ဆုတောင်းခန်း၌

ခိ

(၄) ဘုရားအလောင်းတော် ပါရမီ ဖြည့်စုံခန်း၌

ခိ

(၅) ဘုရားအလောင်းတော်၏ နောက်ဆုံးဘဝ ဘုရားဖြစ်သည်အထိ

ဘုရားဖြစ်တော်မူအခန်း၌

ခိ

(၆) ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များ အခန်း၌

ခိ

(၇) ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်များ အခန်း၌

ခု

(၈-၁၄) ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့သော သုတ္တန်၊ ဝိနည်းနှင့်

အဘိဓမ္မာအခန်းများ၌

ခု

သုတ္တန်မည်ပုံ

ခု

မဟာသတိပဋ္ဌာန သုတ္တန် အညွှန်း

ရူ

မဟာသတိပဋ္ဌာန သုတ္တန် လင်္ကာ

ရူ

ကကဗူပမ သုတ္တန် အညွှန်း

ခဲ

ကကဗူပမ သုတ္တန် လင်္ကာ

ခေါ်

အဂ္ဂိက္ခန္ဓောပမ သုတ္တန် အညွှန်း

ခေါ်

အဂ္ဂိက္ခန္ဓောပမ သုတ္တန် လင်္ကာ

ခဲ

ဃား

ပိဋကတ်သုံးဆူ အနှစ်ချုပ် ကျမ်းစာတော် (ပထမတွဲ)

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

ဝေပစိတ္တိ သုတ္တန် အညွှန်း	၈
ဝေပစိတ္တိ သုတ္တန် လင်္ကာ	၈
သလ္လေခ သုတ္တန် အညွှန်း	၈
သလ္လေခ သုတ္တန် လင်္ကာ	၈၁
အလဂဒ္ဓူပမ သုတ္တန် အညွှန်း	၈၁
အလဂဒ္ဓူပမ သုတ္တန် လင်္ကာ	၈၁
နိမိကဏှ သုတ္တန် အညွှန်း	၈၆
နိမိကဏှ သုတ္တန် လင်္ကာ	၈၆
ရာဟုလ သံယုတ် အညွှန်း	၈၆
ရာဟုလ သံယုတ် လင်္ကာများ	၈၆
သမုဒြာပမာ ဒေသနာ	၈၈
ဝိနည်းမည်ပုံ	၈၈
အဘိဓမ္မာမည်ပုံ	၈၈
ဝိထိအချုပ် မှတ်ဖွယ် လင်္ကာ	၈၈၁
ဝိဋ္ဌကမည်ပုံ	၈၈၁
နိကာယ်ခေါ်ပုံ	၈၈၁
ဒီဃနိကာယ်	၈၈၁
မဇ္ဈိမနိကာယ်	၈၈၁
သံယုတ္တနိကာယ်	၈၈၁
အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်	၈၈၁
ခုဒ္ဒကနိကာယ်	၈၈၁
ဝိဋ္ဌကနှင့် နိကာယ် ဆက်နွယ်ပုံ	၈၈၁
(၁၅) ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူခန်း	၈၈
၃။ ဘာသာအယူဝါဒအမျိုးအမျိုးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဘုရားရှင်၏ မိန့်မှာချက်	၈၈
ကေသမုတ္တိ သုတ္တန် လင်္ကာ	၈၈
ခရစ်ယာန်ဘာသာ အချုပ်	၈၈၆
အစ္စလာမ်ဘာသာ အချုပ်	၈၈
အစ္စလာမ်ဘာသာ၏ ခေါင်းစဉ် (၃)ခု	၈၈
(၁) အီမန် - ယုံကြည်ကိုးကွယ်ရာ အယူဝါဒ	၈၈
သရဏဂုံနှစ်ပါး	၈၈
အဇ္ဈာဟံကို ယုံကြည်ပုံ	၈၈
(၂) အီဗာဒသ် - ဘာသာရေးတာဝန်	၈၈
ကျင့်စဉ်ကျောက်တိုင်ကြီး ငါးခု	၈၈
(၃) အီဆန် - ကိုယ်ကျင့်သီလ	၈၈

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

ဟိန္ဒူဘာသာ အချုပ်	ယာ
သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရန် နည်း သုံးနည်း	ယာ
(၁) ကမ္မမဂ္ဂ - ကံဖြင့် သံသရာမှ လွတ်စေသော နည်း	ယာ
(၂) ဉာဏမဂ္ဂ - ဉာဏ်ဖြင့် သံသရာမှ လွတ်စေသော နည်း	ယာ
(၃) ဘတ္တိမဂ္ဂ - ဆုတောင်းပစ္ဆန္နာမြဲခြင်းဖြင့်	
သံသရာမှ လွတ်စေသော နည်း	ယိ
ဟိန္ဒူဘာသာ၏ အယူအဆ	ယိ
၄။ ဘုရားရှင် ချီးမြှင့်တော်မူသော ဘာသာရေး လွတ်လပ်ခွင့်	ယိ
၅။ ဆုံးဖြတ်ချက် အထူးများ	ယိ
၆။ ဤကျမ်းစာကို ဖတ်ရှုလေ့လာရကျိုး	ယိ
၇။ ကျေးဇူးဂုဏ်အင် မှတ်တမ်းတင်	ယေ
၈။ ပန်ကြားလွှာ	ယဲ
၉။ တိုက်တွန်းလွှာ	ယော
စာပိုဒ်တပ်ထားပုံ	ယော်
သင်္ကေတများ၏ အဓိပ္ပါယ်	ဇော

ဥပ

ဘုရားအလောင်းတော် ဆုတောင်းခန်း	ဇု
ဘုရားအလောင်းတော် သုမေဓာ ဘုရားဆုပန်ခုံ	ဈ

ဇယား

ဘုရားအလောင်းတော် ပါရမီခြည့်ခန်း	၁၅
၁။ ဒါနပါရမီခြည့်ကျင့်ခုံများ	၁၇
၁။ အင်္ဂုတ္တိရသေ့ ဒါနပါရမီ ခြည့်ကျင့်ခုံ	၁၇
၂။ သင်္ခပုဏ္ဏား ဒါနပါရမီ ခြည့်ကျင့်ခုံ	၁၈
၃။ ကုရုမင်း ဒါနပါရမီ ခြည့်ကျင့်ခုံ	၁၈
၄။ မဟာသုဒဿန စကြဝတေးမင်း ဒါနပါရမီ ခြည့်ကျင့်ခုံ	၁၉
၅။ မဟာဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏား ဒါနပါရမီ ခြည့်ကျင့်ခုံ	၁၉
၆။ နိမိမင်း ဒါနပါရမီ ခြည့်ကျင့်ခုံ	၁၉
၇။ စန္ဒကုမာရမင်းသား ဒါနပါရမီ ခြည့်ကျင့်ခုံ	၂၀

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၈။ သီဝိမင်း ဒါနပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၂၀
၉။ ဝေဿန္တရာမင်း ဒါနပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၂၁
၁၀။ ယုန်ပညာရှိ ဒါနပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၂၄
၂။ သီလပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံများ	၂၅
၁။ အမိကို လုပ်ကျွေးသော သီလဝံဆင် သီလပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၂၅
၂။ ဘူရိဒတ္တနဂါးမင်း သီလပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၂၆
၃။ စဗ္ဗေယျနဂါးမင်း သီလပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၂၆
၄။ စူဠဗေဒနိပုတ္တား သီလပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၂၆
၅။ ကျွဲမင်း သီလပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၂၇
၆။ ဆတ်မင်း သီလပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၂၈
၇။ မာတင်္ဂရဓေသု သီလပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၂၈
၈။ ဓမ္မနုတ်သား သီလပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၂၉
၉။ အလီနုသတ္တမင်းသား သီလပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၂၉
၁၀။ သင်္ခပါလနဂါးမင်း သီလပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၃၀
၃။ နေက္ခမ္မပါရမီ-စသည်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံများ	၃၁
၁။ ယုဝေဿမင်းသား နေက္ခမ္မပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၃၁
၂။ သောမနသမင်းသား နေက္ခမ္မပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၃၁
၃။ အယောဗရမင်းသား နေက္ခမ္မပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၃၂
၄။ မဟာကဉ္စနုသတို့သား နေက္ခမ္မပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၃၃
၅။ သောကပညာရှိ နေက္ခမ္မပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၃၃
၆။ တေမိမင်းသား အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၃၄
၇။ မျောက်မင်း သစ္စာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၃၅
၈။ သစ္စရဓေသု သစ္စာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၃၅
၉။ ငှက်မင်း သစ္စာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၃၅
၁၀။ ငါးမင်း သစ္စာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၃၆
၁၁။ ကကုဒိပါယနရဓေသု သစ္စာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၃၆
၁၂။ သုတသောမမင်း သစ္စာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၃၇
၁၃။ သုဝဏ္ဏသာမသတို့သား မေတ္တာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၃၇
၁၄။ ဧကရာဇမင်း မေတ္တာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၃၇
၁၅။ မဟာလောမဟံသရဓေသု ဥပေက္ခာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ	၃၈

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

ဇါး

ဘုရားအလောင်းတော်၏ နေ့ကံဆုံးဘဝ ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း	၃၉
ဘုရားအလောင်းတော်၏ အံ့ဖွယ်များ	၄၁
ဘုရားအလောင်းတော် မွေးဖွားရာဒေသ-စသည်	၄၁
ဘုရားအလောင်းတော် တောထွက်တော်မူခြင်း	၄၃
ဘုရားအလောင်းတော် အာဠာရနှင့် ဥဒကတို့ထံ ချဉ်းကပ်ခြင်း	၄၃
ဘုရားအလောင်းတော်၏ ဉာဏ်၌ ထင်လာသော ဥပမာသုံးမျိုး	၄၅
ဘုရားအလောင်းတော် ဒုက္ခရစရိယာ ကျင့်တော်မူ	၄၆
ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း	၄၇

မြွက်

ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များ	၄၉
ဘုရားဂုဏ်တော် ကိုးပါး	၅၁
ဘုရားရှင်၏ လက္ခဏာတော်ကြီး ၃၂ ပါးနှင့် အခြားဂုဏ်တော်များ	၅၂
စူဠသီလ	၅၆
မဇ္ဈိမသီလ	၅၇
မဟာသီလ	၅၉
ဘုရားရှင်၏ အားတော် ၁၀ ပါး	၆၁
ဘုရားရှင်၏ ဝေသာရဋ္ဌဉာဏ်တော် ၄ ပါး	၆၂
ဘုရားရှင်သည် ခြင်္သေ့နှင့် တူတော်မူပုံ	၆၃

ခုနစ်

ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်များ	၆၅
ဥရုဝေလကဿပအား တန်ခိုးပြတော်မူပုံ	၆၇
ကောရစတ္ထိယတက္ကတွန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တန်ခိုးပြတော်မူပုံ	၇၀
ဂင်္ဂါမြစ်ကို ကူးရာ၌ တန်ခိုးပြတော်မူပုံ	၇၁
ရတနာစင်္ကြာကို ဖန်ဆင်း၍ တန်ခိုးပြတော်မူပုံ	၇၁
ဝကပြဟောအား တန်ခိုးပြတော်မူပုံ	၇၂
ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အား တန်ခိုးပြတော်မူပုံ	၇၃
သောက်ရေကြည်အောင် တန်ခိုးပြတော်မူပုံ	၇၃

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
တဝရီပုဏ္ဏားကြီးတပည့်တို့အား တန်ခိုးပြတော်မူပုံ	၇၄
ဝတ္ထုလီရဟန်းအား တန်ခိုးပြတော်မူပုံ	၇၅
သုပ္ပဝါသာမင်းသမီးအား တန်ခိုးပြတော်မူပုံ	၇၆
ထူကရွာ၌ တန်ခိုးပြတော်မူပုံ	၇၇
ကဠာရမဇ္ဇကတက္ကတွန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တန်ခိုးပြတော်မူပုံ	၇၇
ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တန်ခိုးပြတော်မူပုံ	၇၈

ရှစ်

ဘုရားရှင် ဟောတော်မူခဲ့သော သုတ္တန်များ (၁) (ဒိဃနိကာယံ)	၈၅
---	----

၁။ သီလတွန့်ပါဠိငါး

၁။ ဗြဟ္မဏသုတ်	၈၉
ပရိဗ္ဗာဇကကထာ	၈၉
စူဠသီလခန်း	၉၀
မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိပြခန်း	၉၀
နိဂုံး	၉၁

၂။ သာဓဉ္ဇလသုတ်

မင်းနှင့်အမတ်တို့ ဆိုင်ရာစကား	၉၂
ရဟန်းဘဝ၏ လက်တွေ့အကျိုး (၁)	၉၄
ရဟန်းဘဝ၏ လက်တွေ့အကျိုး (၂)	၉၅
ရဟန်းဘဝ၏ သာ၍မွန်မြတ်သော အကျိုးများ (၃-၁၄)	၉၅
ဣန္ဒြေကို စောင့်စည်းခြင်း	၉၆
တရားသတိနှင့် ဆင်ခြင်ဉာဏ်	၉၆
ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်း	၉၇
နီဝရကငါးပါးကို ပယ်ခြင်း	၉၇
ဈာန်အဘိညာဉ်များကို ရခြင်း	၉၈
နိဂုံး	၉၈

၃။ အဗ္ဗဋ္ဌသုတ်

ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားဝတ္ထု	၁၀၀
အဗ္ဗဋ္ဌလုလင်ကို ဘုရားရှင်ထံ စေလွှတ်ခြင်း	၁၀၀
ဇာတ်နိဂုံး-ဟူသော စကားဖြင့် ရှေးဦးစွာ ရှုတ်ချခြင်း	၁၀၁

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

ဇာတ်နိဗ္ဗာန်-ဟူသော စကားဖြင့် နှစ်ကြိမ်မြောက် ရှုတ်ချခြင်း	၁၀၂
ဇာတ်နိဗ္ဗာန်-ဟူသော စကားဖြင့် သုံးကြိမ်မြောက် ရှုတ်ချခြင်း	၁၀၂
ကျွန်မ၏သား ဝါဒ	၁၀၂
အမွေဌ၏ အဆက်အနွယ်အကြောင်း	၁၀၄
မင်းမျိုးသည် မြင့်မြတ်သည့် အကြောင်း	၁၀၅
အသိဉာဏ်(ဝိဇ္ဇာ)နှင့် အကျင့် (စရက)အကြောင်း	၁၀၅
ပျက်စီးကြောင်း လေးပါး	၁၀၅
ရှေးက ရသေ့တို့အကြောင်းကို မေးမြန်းခြင်း	၁၀၆
လက္ခဏာနှစ်မျိုးကို ပြတော်မူခြင်း	၁၀၈
ပေါက္ခရသဘာဝပုဏ္ဏား ဘုရားထံတော် ချဉ်းကပ်ခြင်း	၁၀၉
ပေါက္ခရသဘာဝပုဏ္ဏား ဥပါသကာအဖြစ် လျှောက်ထားခြင်း	၁၁၀
၄။ သောကဒဏ္ဍသုတ်	၁၁၁
စမ္ဘာမြို့နေ ပုဏ္ဏားတို့နှင့် အမျိုးသားတို့အကြောင်း	၁၁၁
သောကဒဏ္ဍပုဏ္ဏား၏ ဂုဏ်ကို ပြဆိုရာ	၁၁၂
မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကို ချီးကျူးပြဆိုရာ	၁၁၃
သောကဒဏ္ဍပုဏ္ဏား စိတ်အကြံဖြစ်ပုံ	၁၁၄
ပုဏ္ဏား-ဟု သတ်မှတ်ခြင်း	၁၁၅
သီလနှင့် ပညာကို အမြတ်ဆုံး-ဟု ဆိုခြင်း	၁၁၇
သောကဒဏ္ဍပုဏ္ဏားက ဆွမ်းစားပင့်ခြင်း	၁၁၈
၅။ ကုဋဒန္တသုတ်	၁၁၉
ခါကုမတရွာနေ ပုဏ္ဏားတို့နှင့် အမျိုးသားတို့အကြောင်း	၁၁၉
ကုဋဒန္တပုဏ္ဏား၏ ဂုဏ်ကို ပြဆိုရာ	၁၂၀
မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကို ချီးကျူးခြင်း	၁၂၀
မဟာဝိနိတမင်း ယဇ်ပူဇော်ပုံကို ပြဆိုရာ	၁၂၀
အင်္ဂါလေးပါး	၁၂၁
အင်္ဂါရှစ်ပါး	၁၂၂
အင်္ဂါလေးပါး	၁၂၂
စိတ်ထားသုံးပါး	၁၂၂
အခြင်းအရာဆယ်ပါး	၁၂၂
တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးသော အကြောင်း	၁၂၃
အမြဲတမ်းအလှူဖြစ်သော မျိုးရိုးစဉ်ဆက်အလှူ	၁၂၅
ကုဋဒန္တပုဏ္ဏားက သတ္တဝါတို့အား ဘေးမဲ့ပေးခြင်း	၁၂၇
ကုဋဒန္တပုဏ္ဏား သောတာပန် တည်ခြင်း	၁၂၇

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၆။ မဟာလိသုတ်	၁၂၈
ပုဏ္ဏားတမန်ဝတ္ထု	၁၂၈
တစ်စုံတည်းအတွက် ပွားများထားသော သမာဓိ	၁၂၉
အရိယဒီလိလေးပါး	၁၃၀
အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော အရိယမဂ်	၁၃၀
ရဟန်းနှစ်ပါးဝတ္ထု	၁၃၀
၇။ မဟာသီဟနာဒသုတ်	၁၃၃
အစေလကဿပဝတ္ထု	၁၃၃
မေးမြန်းစိစစ်စေခြင်းကို ပြရာ	၁၃၄
အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော အရိယမဂ်	၁၃၅
မြူးမြဲသောအကျင့် အားထုတ်မှုကို ပြဆိုရာ	၁၃၅
မြူးမြဲသောအကျင့်ကို အားထုတ်၍ အကျိုးမရှိပုံကို ပြဆိုရာ	၁၃၆
သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း	၁၃၇
ရဲရင့်သော စကားကို မြွက်ဆိုခြင်း	၁၃၈
တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူတို့ အစမ်းကျင့်သုံးရခြင်းကို ပြဆိုရာ	၁၃၉
၈။ ပေါဋ္ဌပါဒသုတ်	၁၄၀
ပေါဋ္ဌပါဒပရိနိဝိဇ္ဇာ	၁၄၀
သညာ၏ ချုပ်ခြင်းကို ပြဆိုရာ	၁၄၁
အကြောင်းရှိ၍ သညာဖြစ်ခြင်း၊ သညာချုပ်ခြင်းကို ပြဆိုရာ	၁၄၁
သညာသည် အတ္တဟုတ် မဟုတ် ပြဆိုရာ	၁၄၃
ဆင်ဆရာသား စိတ္တနှင့် ပေါဋ္ဌပါဒပရိနိဝိဇ္ဇာ	၁၄၅
ဧကန် (နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း) မဟုတ်သော တရားများ	၁၄၅
ဧကန် (နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း) တရားများ	၁၄၅
အတ္တဘောရခြင်း သုံးမျိုး	၁၄၇
ဆင်ဆရာသား စိတ္တ ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းခြင်း	၁၅၀
၉။ ကေဝလသုတ်	၁၅၁
သူကြွယ်သား ကေဝလဝတ္ထု	၁၅၁
ပြာဋိဟာ (စွမ်းရည်ထူး) သုံးပါး	၁၅၁
တန်ခိုးပြာဋိဟာ (တန်ခိုးစွမ်းရည်ထူး)	၁၅၂
အတပ်ဟောခြင်း ပြာဋိဟာ (အတပ်ဟောခြင်း စွမ်းရည်ထူး)	၁၅၂
ဆုံးမခြင်းပြာဋိဟာ (ဆုံးမခြင်းစွမ်းရည်ထူး)	၁၅၃
မဟာဘုတ်လေးပါးချုပ်ရာကို ရှာသော ရဟန်းဝတ္ထု	၁၅၃
ကမ်းကြည့်ငှက် ဥပမာ	၁၅၄

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁၀။ လောဟိစ္စသုတ်	၁၅၅
လောဟိစ္စပုဏ္ဏားဝတ္ထု	၁၅၅
လောဟိစ္စပုဏ္ဏားအား မေးမြန်းစိစစ်ခြင်း	၁၅၆
အပြစ်တင်ထိုက်သော ဆရာသုံးဦး	၁၅၈
အပြစ်မတင်ထိုက်သော ဆရာများ	၁၅၉
၁၁။ တေဝိဇ္ဇသုတ်	၁၆၀
ဝါသေဋ္ဌနှင့် ဘာရုဒ္ဓါဒတို့ တိုင်ပင်ခန်း	၁၆၀
အစီရဝတီမြစ် ဥပမာ	၁၆၂
မြဟ္မာ့မြည်သို့ သွားရာလမ်းကို ဟောကြားခြင်း	၁၆၄
၂။ ပဏဝါဝါဠိဇာတ်	
၁။ မဟာပဒါနသုတ်	၁၆၉
ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်နှင့် စပ်သော စကား	၁၆၉
နိဒါန်း	၁၆၉
မြဟ္မာတို့ လျှောက်ထားကြခြင်း	၁၇၁
၂။ မဟာနိဒါနသုတ်	၁၇၃
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော်	၁၇၃
၃။ မဟာသုဒဿနသုတ်	၁၈၀
ကုသာဝတီနေပြည်တော်	၁၈၀
စကြာရတနာ	၁၈၁
ဆင်ရတနာ	၁၈၁
မြင်းရတနာ	၁၈၁
ပတ္တမြားရတနာ	၁၈၂
မိဖုရားရတနာ	၁၈၂
သူဌေးရတနာ	၁၈၂
သားကြီးရတနာ	၁၈၂
တန်ခိုးလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံခြင်း	၁၈၂
ဓမ္မနန်းပြာသာဒ်နှင့် ဓမ္မဓရကန်	၁၈၃
ဈာန်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း	၁၈၄
ဇြို့ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် - စသည်	၁၈၄
သုဘဒ္ဒါမိဖုရားကြီး ခစားခြင်း	၁၈၅
မြဟ္မာ့မြည်သို့ လားတော်မူခြင်း	၁၈၆

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၄။ ဇနဝသဘသုတ်	၁၈၇
နာတိကရွာသားတို့၏ အမေးကို ဖြေတော်မူခြင်း	၁၈၇
အရှင်အာနန္ဒာ၏ သွယ်ဝိုက်သော စကား	၁၈၇
ဇနဝသဘနတ်သား	၁၈၉
နတ်သဘင်	၁၉၀
သနကုမာရဗြဟ္မာမင်းအကြောင်း	၁၉၁
ဣဒ္ဓိပါဒ်ကို ပွားများပြီးသူ	၁၉၂
သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး	၁၉၄
သမာဓိ၏ အမြဲအရံ ခုနစ်ပါး	၁၉၄
၅။ မဟာဂေါရိန္ဒသုတ်	၁၉၆
နတ်သဘင်	၁၉၆
မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သော ဂုဏ်ရှစ်ပါး	၁၉၆
သနကုမာရဗြဟ္မာအကြောင်း	၁၉၈
မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သော ဂုဏ်ရှစ်ပါး	၁၉၈
ဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏားဝတ္ထု	၁၉၉
မဟာဂေါရိန္ဒဝတ္ထု	၁၉၉
မင်းစည်းစိမ်ကို ခွဲဝေခြင်း	၂၀၀
ကျော်စောသတင်း ပျံ့နှံ့၍ ထွက်ခြင်း	၂၀၁
ဗြဟ္မာမင်းနှင့် ဆွေးနွေးခြင်း	၂၀၂
ရေကုမင်းအား လျှောက်ထားခြင်း	၂၀၃
မင်းခြောက်ပါးတို့အား လျှောက်ထားခြင်း	၂၀၄
ပုဏ္ဏားသူဌေး - စသည်တို့အား ပြောကြားခြင်း	၂၀၅
မယားတို့အား ပြောကြားခြင်း	၂၀၅
မဟာဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏား ရဟန်းပြုခြင်း	၂၀၅
၆။ မဟာသမေသသုတ်	၂၀၇
နတ်အစည်းအဝေး	၂၀၈
၇။ သတ္တပဉ္စသုတ်	၂၁၃
ပဉ္စသီခနတ်သား၏ သီချင်းဂီတ	၂၁၄
သီကြားမင်း ချဉ်းကပ်ခြင်း	၂၁၅
ဂေါပကနတ်သားဝတ္ထု	၂၁၆
ဝေဒနာကမ္မဋ္ဌာန်း	၂၁၈
ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ	၂၁၉

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

ကျွန်ုပ်တို့သံဝရသီလ
ဝမ်းမြောက်မှုကို ရဖူးခြင်း

၂၂၀
၂၂၃

၃။ ပါထိကသုတ်

၁။ ပါထိကသုတ်

သုနက္ခတ်ရဟန်းဝတ္ထု
အစ-ဟု သိအပ်သော တရားကို သတ်မှတ်ခြင်း

၂၂၇
၂၂၇
၂၂၉

၂။ ဥဒ္ဓန္ဓရီကသုတ်

နိဂြောဓပရိဝိဇ္ဇာဝတ္ထု
ညစ်ညူးခြင်း အမျိုးမျိုး
အခွံအပွေးနှင့် တူသော စင်ကြယ်ခြင်းကို မြဆိုရာ
အခေါက်နှင့်တူသော စင်ကြယ်ခြင်းကို မြဆိုရာ
အကာနှင့် တူသော စင်ကြယ်ခြင်းကို မြဆိုရာ
အထွတ်အထိပ်၊ အနှစ်သာရနှင့် တူသော စင်ကြယ်ခြင်းကို မြဆိုရာ
နိဂြောဓပရိဝိဇ္ဇာ နှိုင်းတွဲခြင်း
အရဟတ္တဝိဇ္ဇာကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ခြင်း
ပရိဝိဇ္ဇာတို့ နှိုင်းတွဲကြခြင်း

၂၃၄
၂၃၄
၂၃၆
၂၃၈
၂၃၉
၂၄၀
၂၄၀
၂၄၁
၂၄၂
၂၄၃

၃။ စက္ကဝတ္ထိသုတ်

မိမိသာလျှင် ကျွန်းကြီးသဖွယ် နှိမ့်ရာ ဖြစ်ခြင်း
ဒဏ္ဍဓနမိစကြဝတေးမင်း
မြတ်သော စကြာမင်း ကျင့်ဝတ်
စကြာရတနာ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း
ဒုတိယစကြာမင်း - စသည်
အသက်အဆင်း - စသည် ယုတ်လျော့ခြင်းအကြောင်း
ဆယ်နှစ်သက်တမ်းအချိန်
အသက်၊ အဆင်း - စသည် တိုးပွားခြင်း အကြောင်း
သစ်စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်ပေါ်ခြင်း
မေတ္တေယျဉာဏ် ပွင့်တော်မူခြင်း
ရဟန်း၏ အသက်၊ အဆင်း - စသည် တိုးပွားခြင်းအကြောင်း

၂၄၅
၂၄၅
၂၄၅
၂၄၆
၂၄၇
၂၄၇
၂၄၈
၂၄၉
၂၅၁
၂၅၃
၂၅၃
၂၅၄
၂၅၄

၄။ အဂ္ဂညသုတ်

ဝါသေဋ္ဌနှင့် ဘာရဒွါဇ

၂၅၆
၂၅၆

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
အမျိုးလေးပါး	၂၅၇
မြေဆီဖြစ်ပေါ်လာခြင်း	၂၅၉
လ၊ နေ - စသည်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း	၂၅၉
မြေလွှာဖြစ်ပေါ်လာခြင်း	၂၅၉
နွယ်ချိုဖြစ်ပေါ်လာခြင်း	၂၆၀
အလိုအလျောက် သလေးဆန် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း	၂၆၀
မိန်းမ၊ ယောက်ျား လိင် ထင်ရှားဖြစ်ခြင်း	၂၆၀
မေထုန်အကျင့်	၂၆၁
သလေးဆန် ခွဲဝေခြင်း	၂၆၁
မဟာသမ္ပတမင်း	၂၆၂
ပုဏ္ဏားအစု	၂၆၂
အသည် (ကုန်သွယ်လယ်လုပ်) အစု	၂၆၃
သူဆင်းရဲအစု	၂၆၃
ဒုစရိုက် - စသည်အကြောင်း	၂၆၄
တေဓိပက္ခိယတရား ပွားများခြင်း	၂၆၄
၅။ သမ္ဘာဒနိယသုတ်	၂၆၆
အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ရဲရင့်သော စကားသံ	၂၆၆
ကုသိုလ်တရားဒေသနာ	၂၆၈
အာယတနကို သတ်မှတ်ခြင်း ဒေသနာ	၂၆၈
အဝိဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေယူပုံ ဒေသနာ	၂၆၈
အတပ်ညွှန်းခြင်း အစီအရင် ဒေသနာ	၂၆၈
ဉာဏ်အမြင်သို့ ရောက်ခြင်း ဒေသနာ	၂၆၈
ပုဂ္ဂိုလ်ကို သတ်မှတ်ခြင်း ဒေသနာ	၂၆၉
ပဓာနတေဇ္ဈင် ဒေသနာ	၂၆၉
အကျင့်ပဋိပဒါ ဒေသနာ	၂၆၉
နှုတ်အကျင့် ပဋိပဒါ ဒေသနာ	၂၆၉
လူတို့၏ အကျင့်သီလ ဒေသနာ	၂၆၉
ဆုံးမနည်း ဒေသနာ	၂၆၉
တစ်ပါးသူတို့ လွတ်မြောက်သော ဉာဏ်အရာ ဒေသနာ	၂၆၉
သဿတဝါဒ ဒေသနာ	၂၆၉
ပုဗ္ဗေနိဝါသာနဿတိဉာဏ်အရာ ဒေသနာ	၂၆၉
စုတုပပါတဉာဏ် ဒေသနာ	၂၆၉
ဣဒ္ဓိဝိဒေသနာ	၂၆၉

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

ဘုရားရှင်၏ အခြားသော ဂုဏ်ကို မြခြင်း	၂၇၀
အနုယောဂဒါန အမျိုးအစား	၂၇၀
အံ့ဩစွယ်မြစ်ပုံ ထူးဆန်းပုံ အချက်	၂၇၁

၆။ ပါသာဒိကသုတ်

ဘုရားမဟုတ်သူ ဟောအပ်သော သာသနာ	၂၇၂
ဘုရားအစစ် ဟောအပ်သော သာသနာ	၂၇၃
တပည့်တို့ တောင့်တပူပန်ထိုက်သော ဆရာ	၂၇၄
တပည့်တို့ မတောင့်တပူပန်ထိုက်သော ဆရာ	၂၇၄
သာသနာမပြည့်စုံခြင်း - စသည်	၂၇၅
သံဂါယနာတင်ထိုက်သော တရား	၂၇၈
သီစေသင့်သော အစီအရင်	၂၇၈
ပစ္စည်းလေးပါး ခွင့်မြို့ကြောင်း	၂၇၉
ချမ်းသာခံစားကြောင်း အကျင့်	၂၈၀
ချမ်းသာခံစားကြောင်းအကျင့်၏ အကျိုးအာနိသင်	၂၈၁
အာသဝေါကင်းသူနှင့် မထိုက်သောအရာ	၂၈၁
အမေးနှင့် အဖြေ	၂၈၁
မဟောကြားသော အရာ	၂၈၂
ဟောကြားသော အရာ	၂၈၃
ရှေ့အပိုင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်သော မိစ္ဆာအယူ	၂၈၄
နောက်အပိုင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်သော မိစ္ဆာအယူ	၂၈၅

၇။ လက္ခဏသုတ်

မဟာပုရိသလက္ခဏာ သုံးဆယ့်နှစ်ပါး	၂၈၈
(၁) သုပ္ပတိဋ္ဌိတ ပါဒ လက္ခဏာတော်	၂၈၈
(၂) ပါဒ တလ စက္က လက္ခဏာတော်	၂၈၉
(၃-၅) အာယတ ပကို - စသော လက္ခဏာတော် သုံးပါး	၂၈၉
(၆) သတ္တုဿဒ လက္ခဏာတော်	၂၉၀
(၇-၈) မုဒု တလုန ဟတ္ထ ပါဒ လက္ခဏာတော်နှင့် ဇာလ ဟတ္ထ ပါဒ လက္ခဏာတော်	၂၉၀
(၉-၁၀) ဥဿင်္ဂပါဒ လက္ခဏာတော်နှင့် ဥဒ္ဒုဂ္ဂ လောမ လက္ခဏာတော်	၂၉၀
(၁၁) ဇဏီ ဇယံ လက္ခဏာတော်	၂၉၁
(၁၂) သုခုစ္ဆေဝိ လက္ခဏာတော်	၂၉၁
(၁၃) သုဝဏ္ဏ ဝဏ္ဏ လက္ခဏာတော်	၂၉၂
(၁၄) ကောသောဟိတ ဝတ္ထ ဝုယု လက္ခဏာတော်	၂၉၂

ငါး

ပိဋကတ်သုံးဆူ အနှစ်ချုပ် ကျမ်းအတော် (ပထမတွဲ)

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

(၁၅-၁၆) ပရိမက္ခလ လက္ခဏာတော်နှင့်	
အနောနမ ဒဏ္ဍု ပရိမသန လက္ခဏာတော်	၂၉၃
(၁၇-၁၉) သီဟ ပုဗ္ဗဒ္ဓ ကာယ-စသော လက္ခဏာတော်သုံးပါး	၂၉၃
(၂၀) ရသက္ခ သက္ခိတာ လက္ခဏာတော်	၂၉၄
(၂၁-၂၂) အဘိနီလ နေတ္တ လက္ခဏာတော်နှင့်	
ဝေါပဓမ လက္ခဏာတော်	၂၉၄
(၂၃) ဥက္ကိသ သီသ လက္ခဏာတော်	၂၉၅
(၂၄-၂၅) ဧကေက လောမ တာ လက္ခဏာတော်နှင့် ဥဏ္ဍာ လက္ခဏာတော်	၂၉၅
(၂၆-၂၇) စတ္တာလီသ သမ ဒန္တ လက္ခဏာတော်နှင့် အ ဝိရဋ္ဌ ဒန္တ လက္ခဏာတော်	၂၉၅
(၂၈-၂၉) ပဟူတ ဖိဝါ လက္ခဏာတော်နှင့် ဗြဟ္မဿရ လက္ခဏာတော်	၂၉၆
(၃၀) သီဟ ဟန လက္ခဏာတော်	၂၉၆
(၃၁-၃၂) သမ ဒန္တ လက္ခဏာတော်နှင့် သုသုတ္တ ဒိဌ လက္ခဏာတော်	၂၉၇
ခ။ သီဂီလသုတ်	၂၉၈
သီဂီလလုလင်	၂၉၈
အရပ်ခြောက်မျက်နှာ	၂၉၈
ညစ်ညူးသော ကံလေးပါး	၂၉၉
အကြောင်းလေးပါး	၂၉၉
စည်းစိမ်ပျက်ကြောင်း ခြောက်ပါး	၂၉၉
သေရည်သေရက်သောက်ခြင်း၏ အပြစ်ခြောက်ပါး	၂၉၉
အခါမဲ့ သွားလာခြင်း၏ အပြစ်ခြောက်ပါး	၂၉၉
ပွဲလမ်းသဘင် ကြည့်ရှုခြင်း၏ အပြစ် ခြောက်ပါး	၃၀၀
လောင်းကစားခြင်း၏ အပြစ် ခြောက်ပါး	၃၀၀
ခင်ပွန်းယုတ်၏ အပြစ် ခြောက်ပါး	၃၀၀
ပျင်းရိခြင်း၏ အပြစ် ခြောက်ပါး	၃၀၀
မိတ်ဆွေတူ	၃၀၁
စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိသော မိတ်ဆွေ	၃၀၂
အရပ်ခြောက်ပါးကို လုံခြုံစေခြင်း	၃၀၃
ဇ။ အာဇာနည်သုတ်	၃၀၇

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

ဣန္ဒြေ

ဘုရားရှင် ဟောတော်မူခဲ့သော သုတ္တန်များ (၂) (မဇ္ဈိမနိကာယံ) ၃၁၁

၁။ ဂူလပရိယာယဝါဠိဇာတ်

၁။ ဂူလပရိယာယဝါဠိဇာတ်

၃၁၅

၁။ ဂူလပရိယာယသုတ်

၃၁၇

အမှတ် (၁) ပုထုဇဉ်အပိုင်း

၃၁၇

အမှတ် (၂) သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်အပိုင်း

၃၁၈

အမှတ် (၃) ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အပိုင်း

၃၁၈

အမှတ် (၄) မြတ်စွာဘုရားအပိုင်း

၃၁၉

၂။ သဗ္ဗာသဝသုတ်

၃၂၀

သိမြင်ခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ

၃၂၀

စောင့်စဉ်းခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ

၃၂၂

စိုးစံခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ

၃၂၂

သည်းခံခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ

၃၂၂

ရှောင်ကြဉ်ခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ

၃၂၃

ပယ်ဖျောက်ခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ

၃၂၃

ပွားများခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ

၃၂၃

၃။ ဓမ္မဒါယာဒသုတ်

၃၂၅

၄။ ဘယဘောရဝသုတ်

၃၂၈

၅။ အာကဓေယျသုတ်

၃၃၁

၆။ ဝတ္ထုသုတ်

၃၃၃

၇။ သလ္လေခသုတ်

၃၃၅

၈။ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်

၃၃၉

ကာယာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန် အကျယ်

၃၃၉

(၁) ထွက်သက်ဝင်သက်ကို ရှုဆင်ခြင်ပုံ အပိုင်း

၃၃၉

(၂) ကုရိယာပုတ်ကို ဆင်ခြင်ပုံအပိုင်း

၃၄၀

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
(၃) သတိသမ္ပဇင်ဖြင့် ဆင်ခြင်ပုံ အပိုင်း	၃၄၁
(၄) စက်ဆုပ်စွယ်-ဟု နှလုံးသွင်းပုံ အပိုင်း	၃၄၁
(၅) ဓာတ်ခွဲ၍ နှလုံးသွင်းပုံ အပိုင်း	၃၄၂
(၆) သူသေကောင် ကိုးမျိုးကိုသို့ ဆင်ခြင်ပုံအပိုင်း	၃၄၂
ဝေဒနာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန် အကျယ်	၃၄၃
ဝိတ္တာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန် အကျယ်	၃၄၄
ဓမ္မာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်အကျယ်	၃၄၅
နီဝရဏအပိုင်း	၃၄၅
ခန္ဓာအပိုင်း	၃၄၅
အာယတနအပိုင်း	၃၄၆
ဗောဇ္ဈင်အပိုင်း	၃၄၆
သစ္စာအပိုင်း	၃၄၇
ဒုက္ခသစ္စာအကျယ်	၃၄၇
သမုဒယသစ္စာအကျယ်	၃၄၈
နိရောဓသစ္စာအကျယ်	၃၄၉
မဂ္ဂသစ္စာအကျယ်	၃၄၉
၂။ သီဟနာဒတ်	၃၅၁
၁။ စူဠသီဟနာဒသုတ်	၃၅၃
၂။ မဟာသီဟနာဒသုတ်	၃၅၆
၃။ မဟာဒုက္ခက္ခန္ဓသုတ်	၃၆၁
၄။ စူဠဒုက္ခက္ခန္ဓသုတ်	၃၆၅
၅။ စေတောဗိလသုတ်	၃၆၇
၆။ ဝနပတ္တသုတ်	၃၆၉
၇။ မဓုပိဏ္ဍိကသုတ်	၃၇၂
၈။ ဒွေဓာဝိတက္ကသုတ်	၃၇၅
၉။ ဝိတက္ကသက္ကနသုတ်	၃၇၉
၃။ ဩပ္ပတ္တိ	၃၈၃
၁။ ကကစူပမသုတ်	၃၈၅

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၂။ အလဂန္တုပမသုတ်	၃၉၀
၃။ ဝဇ္ဇိကသုတ်	၃၉၇
၄။ ရထဝိနိတသုတ်	၃၉၉
၅။ နိဝါပသုတ်	၄၀၃
၆။ ပါသရာသီသုတ်	၄၀၇
၇။ စူဠဟတ္ထိပဒေါပမသုတ်	၄၁၃
၈။ မဟာသာဓောပမသုတ်	၄၁၈
၄။ မဟာယမကဝဂ်	၄၂၁
၁။ စူဠဂေါသိင်္ဂသုတ်	၄၂၃
၂။ မဟာဂေါသိင်္ဂသုတ်	၄၂၆
၃။ မဟာဂေါပါလကသုတ်	၄၂၈
၄။ စူဠဂေါပါလကသုတ်	၄၃၀
၅။ စူဠသစ္စကသုတ်	၄၃၂
၆။ မဟာသစ္စကသုတ်	၄၃၇
၇။ စူဠတက္ကာသင်္ခယသုတ်	၄၄၁
၈။ မဟာတက္ကာသင်္ခယသုတ်	၄၄၄
၉။ မဟာအဿပုရသုတ်	၄၄၇
၁၀။ စူဠအဿပုရသုတ်	၄၄၉
၅။ စူဠယမကဝဂ်	၄၅၁
၁။ သာလေယျကသုတ်	၄၅၃
၂။ စူဠဝေဒလ္လသုတ်	၄၅၅
၃။ စူဠဓမ္မသမာဓိနသုတ်	၄၅၇
၄။ မဟာဓမ္မသမာဓိနသုတ်	၄၅၉
၅။ ဝိမံသကသုတ်	၄၆၃

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၆။ ကောသမ္ဘိယသုတ်	၄၆၅
၇။ ဗြဟ္မနိမန္တနိကသုတ်	၄၆၈
၂။ ဝဇ္ဈိပပဏ္ဏသပါဠိငယ်	
၁။ ဂဟပတိဝဂ်	၄၇၅
၁။ ကန္တရကသုတ်	၄၇၇
၂။ သေခသုတ်	၄၈၀
၃။ ပေါတလိယသုတ်	၄၈၄
ကာမဂုဏ်တို့၏ အမြစ်ကို ဆိုရာစကား	၄၈၆
၄။ ဇီဝကသုတ်	၄၈၉
၅။ ဥပါလိသုတ်	၄၉၁
၆။ ကုတ္တရဝတိကသုတ်	၅၀၁
၇။ အဘယရာဇကုမာရသုတ်	၅၀၅
စကားခြောက်စွန်း	၅၀၆
၈။ ဗဟုဝေဒနီယသုတ်	၅၀၈
၉။ အပဏ္ဏကသုတ်	၅၁၀
၂။ ဘိက္ခုဝဂ်	၅၁၅
၁။ အဗ္ဗုဒ္ဓိကရာဟုလောဝါဒသုတ်	၅၁၇
၂။ မဟာရာဟုလောဝါဒသုတ်	၅၂၀
၃။ ဧဋ္ဌမာလုကျသုတ်	၅၂၄
၄။ မဟာမာလုကျသုတ်	၅၂၇
၅။ ဘဒ္ဒါလိသုတ်	၅၃၁
၆။ လဇ္ဈကိကောပမသုတ်	၅၃၉
၇။ စာတုမသုတ်	၅၄၅

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၈။ နဋကပါနသုတ်	၅၄၉
၉။ ကိဋ္ဌာဝိရိသုတ်	၅၅၃
၃။ ပရိစ္ဆာဏဝိသုတ်	၅၅၉
၁။ တေဝိဇ္ဇဝစ္ဆသုတ်	၅၆၁
၂။ အပ္ပိဝစ္ဆသုတ်	၅၆၃
၃။ မဟာဝစ္ဆသုတ်	၅၆၆
၄။ ဒီဃနနသုတ်	၅၇၂
၅။ မာဂဏ္ဍိယသုတ်	၅၇၅
၆။ မဟာသကုလုဒါယိသုတ်	၅၈၃
၇။ သမဏမုလ္လိကသုတ်	၅၉၂
၈။ စူဠသကုလုဒါယိသုတ်	၅၉၆
၉။ ဝေဓနသသုတ်	၆၀၂
၄။ ဣဇ္ဇာဝိသုတ်	၆၀၅
၁။ ယဋိကာရသုတ်	၆၀၇
၂။ ရဋ္ဌပါလသုတ်	၆၁၂
၃။ မဃဒေဝသုတ်	၆၁၉
၄။ ဗောဓိရာဇကုမာရသုတ်	၆၂၃
၅။ အင်္ဂုလိမာလသုတ်	၆၂၇
၆။ ပိယဇာတိကသုတ်	၆၃၂
၇။ ဓမ္မစေတီယသုတ်	၆၃၆
၈။ ကဏ္ဍကတ္ထလသုတ်	၆၄၁
၅။ ဗြဟ္မဏဝိသုတ်	၆၄၇
၁။ ဗြဟ္မာယုသုတ်	၆၄၉
၂။ သေလသုတ်	၆၅၄
၃။ အဿလာယနသုတ်	၆၅၉

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၄။ စင်္ကြာသုတ်	၆၆၅
၅။ ဒေသကုဏ္ဍိသုတ်	၆၇၃
၆။ ဝါသေဋ္ဌသုတ်	၆၇၈
၇။ သုဘသုတ်	၆၈၂
၈။ သင်္ဂါရဝသုတ်	၆၉၀
၃။ ဥပရိက္ခယသင်္ဂါရဝသုတ်	
၁။ ဇေတဝသုတ်	၆၉၅
၁။ ဇေတဝသုတ်	၆၉၇
၂။ ပဉ္စတ္ထယသုတ်	၇၀၀
၃။ ကိန္တိသုတ်	၇၀၁
၄။ သာမဂါမသုတ်	၇၀၃
၅။ သုနက္ခတ္တသုတ်	၇၀၅
၆။ အာနေဉ္စသပ္ပိယသုတ်	၇၀၈
၇။ ဂဏကမောဂ္ဂလ္လာနသုတ်	၇၁၀
၈။ ဂေါပကမောဂ္ဂလ္လာနသုတ်	၇၁၄
၉။ မဟာပုဏ္ဏမသုတ်	၇၁၇
၁၀။ စူဠပုဏ္ဏမသုတ်	၇၂၀
၂။ အနုပဒသုတ်	၇၂၃
၁။ အနုပဒသုတ်	၇၂၅
၂။ ဆဗ္ဗိသောနေသုတ်	၇၂၇
၃။ သပ္ပုရိသသုတ်	၇၂၉
၄။ သေဝိတဗ္ဗာသေဝိတဗ္ဗသုတ်	၇၃၁
၅။ ဗဟုဓာတုကသုတ်	၇၃၄
၆။ ဣသိဂိလိသုတ်	၇၃၇

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၇။ မဟာစတ္တာရီသကသုတ်	၇၃၈
၈။ အာနာပါနဿတိသုတ်	၇၄၃
၉။ ကာယဂတာသတိသုတ်	၇၄၈
၁၀။ သင်္ခါရူပပတ္တိသုတ်	၇၅၃
၃။ သုညဏဝ်	၇၅၅
၁။ စူဠသုညတသုတ်	၇၅၇
၂။ မဟာသုညတသုတ်	၇၅၉
၃။ အစ္ဆရိယအဗ္ဗုတသုတ်	၇၆၃
၄။ ဒန္တဘူမိသုတ်	၇၆၄
၅။ ဘူမိဇေသုတ်	၇၆၈
၆။ ဥပက္ကိလေသသုတ်	၇၇၀
၇။ ဇာလပဏ္ဍိတသုတ်	၇၇၄
၈။ ဒေဝဒူတသုတ်	၇၇၉
၄။ ပိဘင်္ဂဝ်	၇၈၃
၁။ ဘဒ္ဒေကရတ္တသုတ်	၇၈၅
၂။ မဟာကစ္ဆာနဘဒ္ဒေကရတ္တသုတ်	၇၈၇
၃။ စူဠကမ္မပိဘင်္ဂသုတ်	၇၉၀
၄။ မဟာကမ္မပိဘင်္ဂသုတ်	၇၉၃
၅။ သဠာယတနပိဘင်္ဂသုတ်	၇၉၉
၆။ ဥဒ္ဒေသပိဘင်္ဂသုတ်	၈၀၄
၇။ အရဏပိဘင်္ဂသုတ်	၈၀၆
၈။ ဓာတုပိဘင်္ဂသုတ်	၈၁၀
၉။ သစ္စပိဘင်္ဂသုတ်	၈၁၆
၁၀။ ဒက္ခိဏပိဘင်္ဂသုတ်	၈၁၉

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၅။ သဗ္ဗယုတ္တနိပါတ်	၈၂၃
၁။ အနာထပိဇ္ဇိကောဝါဒသုတ်	၈၂၅
၂။ ဆဓန္ဒာဝါဒသုတ်	၈၂၈
၃။ ပုဏ္ဏောဝါဒသုတ်	၈၃၁
၄။ နန္ဒကောဝါဒသုတ်	၈၃၃
၅။ စူဠရာဟုလောဝါဒသုတ်	၈၃၇
၆။ ဆဆတ္တသုတ်	၈၃၉
၇။ မဟာသဠာယတနီကသုတ်	၈၄၂
၈။ နဂရဝိဇ္ဇေယျသုတ်	၈၄၄
၉။ ပိဏ္ဍပါတပါရိသုဒ္ဓိသုတ်	၈၄၆
၁၀။ ဣန္ဒြိယဘာဝနာသုတ်	၈၄၈
နောက်ဆက်တွဲ(၁)	
မှတ်သားဖွယ်ရာ အဖြေဖြေ	၈၅၁
နောက်ဆက်တွဲ(၂)	
မှတ်ချက်နှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်များ	၉၂၅
နောက်ဆက်တွဲ(၃)	
သုတ္တန်အစိစိယ် အသွယ်သွယ်	၉၃၉
နောက်ဆက်တွဲ(၄)	
ကျမ်းညွှန်းများ	၉၄၉

သင်္ကေတများ၏ အဓိပ္ပါယ်

- " " ဤသင်္ကေတအတွင်းရှိ စကားရပ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ ပြောဆိုပုံကို ပြသော စကားရပ် ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ နာမည်ကို ပြသော စကားရပ် ဖြစ်သည်။
- " ' ' " ဤသင်္ကေတအတွင်းရှိ စကားရပ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ ပြောဆိုပုံ စကားရပ်အတွင်း၌ အခြားသူတစ်ဦး၏ ပြောဆိုပုံကို ပြသော စကားရပ် ဖြစ်သည်။
- ( ) ဤသင်္ကေတအတွင်းရှိ စကားရပ်သည် ရှေ့က ကပ်လျက်ရှိသော စကားရပ်နှင့် အဓိပ္ပါယ်သဘောတူသော စကားရပ် ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ၎င်းအတွင်းရှိ စကားရပ်သည် မူရင်းပါဠိတော်တွင် တိုက်ရိုက်မလာ၊ မြန်မာအသုံးအနှုန်းအရ ပြည့်စုံစေရန် ဖြည့်စွက်ထားသော စကားရပ် ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ၎င်းအတွင်းရှိ စကားရပ်သည် အမှာစကားရပ် ဖြစ်သည်။
- ဤသင်္ကေတသည် အာလုပ်ပုဒ်(ခေါ်ဆိုသောပုဒ်)ကို ပြသော သင်္ကေတ ဖြစ်သည်။
- ဤသင်္ကေတသည် နောက်ပုဒ်နှင့် တစ်ဆက်တည်းဟု ပြသော သင်္ကေတ ဖြစ်သည်။
- ÷ ဤသင်္ကေတသည် နောက်ဆက်တွဲ၌ ကျမ်းညွှန်းကို ပြမည့် သင်္ကေတ ဖြစ်သည်။
- * ဤသင်္ကေတသည် နောက်ဆက်တွဲ၌ မှတ်ချက်၊ ဆုံးဖြတ်ချက်တို့ကို ပြမည့် သင်္ကေတ ဖြစ်သည်။
- [ ] ဤသင်္ကေတအတွင်းရှိ စကားရပ်သည် ရှေ့၌ ဖော်ပြခဲ့ပြီးသည်ကို ပြန်ညွှန်းသော စကားရပ် ဖြစ်သည်။

ဝိဇ္ဇာကတ်သုံးပုံ

အနှစ်ချုပ်

ကျမ်းစာတော်

(ပထမတွဲ)

**ဘုရားအလောင်းတော်
ဆုတောင်းခန်း**

ဘုရားအလောင်းတော် သုမေဓာ

ဘုရားဆုပန်ခဲပုံ

၃.၀၀၁* ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာမှ ပြန်၍ ရေတွက်သော် လေး
အသမ့်နှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းအထက်၌ အမရဝတီ မည်သော
မြို့သည် ရှိ၏။ ထိုမြို့သည် ရှုချင်ဖွယ်ရှိ၏။ ပျော်မွေ့ဖွယ်
ကောင်း၏။

၃.၀၀၂။ ထိုမြို့သည် စားဖွယ်ထမင်း၊ သောက်ဖွယ်
အရေနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဆင်သံ၊ မြင်းသံ၊ စည်ကြီးသံ၊ ရေသင်း
သံ၊ ရတနာသံ၊ "စားကြကုန်၊ သောက် ကြကုန်" ဟူ၍ ထမင်း၊
အဖျော်နှင့် စပ်သော ကြွေးကြော်သံ-ဟူသော အသံတို့ညနေ
၏။ တိတ်ဆိတ်နေသည့် မနီ၊ လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေ၏။

၃.၀၀၃။ ထိုမြို့သည် အလုံးစုံသော မြို့အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံ
၏။ အလုံးစုံသော အလုပ်အမှုတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရတနာ
ခုနစ်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ လူအမျိုးမျိုးတို့ ရောပြွမ်းနေထိုင်
လျက် ရှိ၏။ နတ်မြို့ကဲ့သို့ ပြည့်စုံ၏။ ဘုန်းကံရှင်တို့၏ နေရာ
ဖြစ်၏။

၃.၀၀၄။ ထိုအမရဝတီမြို့၌ သုမေဓာမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်
သည် ရှိ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ကုဋေများစွာသော ဥစ္စာကို
သိုမှီးသိမ်းဆည်းထား၏။ များစွာသော ဥစ္စာစပါး ရှိ၏။

၃.၀၀၅။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဗေဒင်ကို သရဏ္ဍာယ် (ရွတ်ဖတ်)
တတ်၏။ ဗေဒင်ကျမ်းတို့ကို စောင့်ထားနိုင်၏။ သုံးပါးသော
ဝေဒကျမ်းတို့၏ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်၏။ လက္ခကာကျမ်း
ကိုလည်း တစ်ဖက်ကမ်းစပ် တတ်မြောက် ကျွမ်းကျင်၏။
ဣတိဟာသ(ပုရာဏ်)ကျမ်းကိုလည်း တစ်ဖက်ကမ်းစပ်
တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်၏။ မိမိတို့၏ အကျင့်တရား၌ အထွတ်
အထိပ်သို့ ရောက်၏။ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဗေဒင်သုံးပုံနှင့် ယဇ်
ပူဇော်ပုံအစီအရင်-စသည်ကို ပြသော တရားကိုလည်း အပြည့်
အစုံ တတ်မြောက် ကျွမ်းကျင်၏။

၃.၀၀၆။ ထိုအခါ ငါဘုရားသည် ထိုသုမေဓာ ဖြစ်ခဲ့၏။
သုမေဓာသုဋ္ဌေးဖြစ်သော ဘဝ၌ ဘုရားအလောင်း ငါသည်
ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ချဉ်းကပ်လျက် ထိုင်နေပြီးလျှင် ဤသို့
ဆင်ခြင်၏- "ဘဝသစ်၌ ဖြစ်ရခြင်းမည်သည် ဆင်းရဲလှ၏။
ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ပျက်စီးရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲလှပေ၏"

၃.၀၀၇။ ထိုအခါ သုမေဓာဘဝ၌ ဖြစ်သော ငါသည်
ဤသို့ ဆင်ခြင်မိပြန်၏- "ငါသည် ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း
သဘော ရှိ၏။ အိုရဲခြင်းသဘော ရှိ၏။ နာရဲခြင်းသဘော ရှိ၏။
ထို့ကြောင့် အိုခြင်းကင်းရာ၊ သေခြင်းကင်းရာ၊ ဘေးမရှိရာ၊
အေးငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို ရှာမှီးတော့အံ့။

၃.၀၀၈။ ငါသည် ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်-စသော အပုပ် အသိုး အမျိုးမျိုး ပြည့်သော ဤကိုယ်ကောင်ပုပ်ကို ငဲ့ကွက် လိုချင်ခြင်း မရှိဘဲ စွန့်ပစ်၍ သွားရလျှင် ကောင်းမည်။

၃.၀၀၉။ ဘဝသုံးဖြာ သံသရာမှ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ကောင်းမြတ်သော အကျင့်သည် စင်စစ်ဧကန် အမှန်ပင် ရှိရမည်။ ဘဝသုံးဖြာ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက် ကြောင်း ကောင်းမြတ်သော အကျင့်ကား မရှိသည် မဖြစ်နိုင်၊ ဘဝသုံးဖြာ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ဖို့ရာ ကောင်းမြတ်သော ထိုအကျင့်ကို မရမနေ ရှာဖွေတော့အံ့။

၃.၀၁၀။ ဆင်းရဲ ရှိလျှင် ချမ်းသာလည်း ရှိသကဲ့သို့ ထို့အတူ ဘဝရှိလျှင် ဘဝကင်းရာ နိဗ္ဗာန်လည်း မဇ္ဈိတဧကန် အမှန်ပင် ရှိရမည်။

၃.၀၁၁။ အပူ ရှိလျှင် အအေးလည်း ရှိသကဲ့သို့ ထို့အတူ မီးဘုံမျိုး (အုံခြင်းမီး၊ နာခြင်းမီး၊ သေခြင်းမီး) ရှိလျှင် မီး ငြိမ်းရာ (နိဗ္ဗာန်) လည်း မလွဲဧကန် အမှန်ပင် ရှိရမည်။

၃.၀၁၂။ မကောင်းမှု ရှိလျှင် ကောင်းမှုလည်း ရှိသကဲ့သို့ ထို့အတူပင် ဇာတိ ရှိလျှင် ဇာတိမရှိရာ (နိဗ္ဗာန်)လည်း မလွဲ ဧကန် အမှန်ပင် ရှိရမည်။

၃.၀၁၃။ မစင်လှသော လူသည် ရေပြည့်သော တစ်ဖက် ဆည်ကန်ကို တွေ့မြင်ပါလျက် ထိုတစ်ဖက်ဆည်ကန်သို့ သွားရာလမ်းကို မရှာမှီးဘဲ နေအံ့၊ ထိုအပြစ်သည် တစ်ဖက် ဆည်ကန်၏ အပြစ် မဟုတ်သကဲ့သို့-

၃.၀၁၄။ ဤအတူ ကိလေသာအညစ်အကြေးကို ဆေးရန် အမြွက်နိဗ္ဗာန် တစ်ဖက်ဆည်ကန် ရှိပါလျက် ထို အမြွက် နိဗ္ဗာန် တစ်ဖက်ဆည်ကန်သို့ သွားရာလမ်းကို မရှာမှီးဘဲ နေအံ့၊ ထိုအပြစ်သည် အမြွက်နိဗ္ဗာန် တစ်ဖက်ဆည်ကန်၏ အပြစ် မဟုတ်ချေ။

၃.၀၁၅။ ရန်သူတို့ ဝန်းရံခံထားရသော လူသည် ပြေး သွားရန် လမ်း ရှိပါလျက် မပြေးဘဲ နေငြားအံ့၊ ထိုအပြစ် သည်လည်း လမ်း၏ အပြစ် မဟုတ်သကဲ့သို့-

၃.၀၁၆။ ဤအတူ ကိလေသာရန်သူတို့ ဝန်းရံခံနေ ရသူသည် အေးငြိမ်းသော နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းလမ်း ရှိပါလျက် ထိုလမ်းကို မသွားဘဲ နေငြားအံ့၊ ထိုအပြစ်သည်

အေးငြိမ်းသော နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းလမ်း၏ အပြစ် မဟုတ်ချေ။

၃.၀၁၇။ အနာရောဂါ နှိပ်စက်ခံရသော ယောက်ျားသည် ဆေးဆရာ ရှိပါလျက် ထိုအနာရောဂါကို မကုစားဘဲ နေငြား အံ့၊ ထိုအပြစ်သည် ဆေးဆရာ၏ အပြစ် မဟုတ်သကဲ့သို့-

၃.၀၁၈။ ဤအတူ ကိလေသာအနာတို့၏ နှိပ်စက်ခြင်း ခံရ၍ ဆင်းရဲသော သူသည် ထိုကိလေသာအနာကို ကုစား တတ်သော ဆရာကို မရှာမှီး မဆည်းကပ်ဘဲ နေငြားအံ့၊ ထိုအပြစ်သည် ဆရာ၏ အပြစ် မဟုတ်ချေ။

၃.၀၁၉။ လည်ပင်း၌ အကောင်ပုပ် ဖွဲ့ချည်ထားရသော လူသည် လည်ပင်း၌ ဖွဲ့ ချည်ထားသော အကောင်ပုပ်ကို စက်ဆုပ်သည် ဖြစ်၍ ခြေရွတ်ပြီးလျှင် အလိုရှိတိုင်း ချမ်းသာ လွတ်လပ်စွာ သွားရာသကဲ့သို့-

၃.၀၂၀။ ထို့အတူပင် ငါသည် ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်-စသော အပုပ်အသိုးအမျိုးမျိုးတို့၏ ဝေါင်းစုရာ ဤကိုယ်ကောင်ပုပ်ကို ငဲ့ကွက်ခြင်း၊ လိုချင်ခြင်း မရှိဘဲ စွန့်ပစ်၍ သွားတော့အံ့။

၃.၀၂၁။ ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည် ကျင်ကြီးစွန့်ရာ အရပ်၌ ကျင်ကြီးကို စွန့်ပြီးလျှင် ငဲ့ကွက်ခြင်း၊ လိုချင်ခြင်း မရှိဘဲ သွားကုန်သကဲ့သို့-

၃.၀၂၂။ ဤအတူပင် ငါသည် အပုပ်အသိုး အမျိုးမျိုး ပြည့်သော ဤကိုယ်ကို စွန့်ပစ်၍ သွားတော့အံ့။

၃.၀၂၃။ လေပိုင်ရှင်တို့သည် ဆွေးမြည်ပျက်စီးလျက် ရေယိုသော လှေကို ငဲ့ကွက်ခြင်း မရှိဘဲ စွန့်ပစ်၍ သွားကုန် သကဲ့သို့-

၃.၀၂၄။ ဤအတူပင် အပေါက်ကိုးပေါက်ရှိ၍ အမြဲမပြတ် ယိုစီးလျက်ရှိသော ဤကိုယ်ခန္ဓာကို ငါသည် စွန့်ပစ်၍ သွား တော့အံ့။

၃.၀၂၅။ လူတစ်ယောက်သည် ဘဏ္ဍာကို ယူ၍ မိုးသူ တို့နှင့်အတူသွားလတ်သော်ဘဏ္ဍာလုယက်ချက်ဆီးခံရမည် ဘေးကို မြင်ခြင်းကြောင့် မိုးသူတို့ကို စွန့်၍ သွားသကဲ့သို့-

၃.၀၂၆။ ဤအတူပင် ဤကိုယ်သည် မိုးသူကြီးနှင့် အလွန် တူ၏၊ ငါသည် ကုသိုလ်ကို လုယက် ဖျက်ဆီးခံရမည်

(*) ဤကြယ်ပွင့်မြထားသော ပုဒ်တို့၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နောက်ဆက်တွဲ "မှတ်ချက်နှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်များ" အခန်း၌ စာပိုဒ်စဉ်အတိုင်း သီးခြား ပြဆိုထားပါသည်။

ကြောက်သောကြောင့် ဤသို့ ယုံကြည်စွာကို စွန့်ပစ်၍ သွားတော့ အံ့”ဟု ဆင်ခြင်၏။

၃.၀၂၇။ ငါသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၍ ကုဋေအရာမက များစွာသော ဥစ္စာကို ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး ခမ်းသိမ်းသော သူတို့အား ပေးလှူပြီးလျှင် ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်ရောက်၏။

၃.၀၂၈။ ဟိမဝန္တာ၏ အနီး၌ ဓမ္မိကမည်သော တောင်သည် ရှိ၏။ ငါသည် ထိုတောင်၌ သစ်မီးကျောင်းကို ကောင်းစွာ ဆောက်လုပ်ထား၏။ သစ်ရွက်မိုးကျောင်းကို ကောင်းစွာ ဖန်ဆင်းထား၏။

၃.၀၂၉။ ထိုသစ်မီးကျောင်း၌ စကြိုကို ဖန်ဆင်းထား၏။ အဘိညာဉ်စွမ်းအားကို ရရှိ၏။ ထိုအဘိညာဉ်သည် အပြစ် ငါးမျိုးကင်း၏။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်း စသော ဂုဏ်ရှစ်မျိုးနှင့် ပြည့်စုံ၏။ အပြစ်ငါးမျိုး-ဟူသည် နှိမ့်ရကင်းပါးပင် ဖြစ်သည်။

၃.၀၃၀။ ထိုသစ်မီးကျောင်း၌ အပြစ်ကိုးမျိုးရှိသော အဝတ်*ကို စွန့်ပယ်၏။ ဂုဏ်ကျေးဇူး ဆယ်နှစ်မျိုးနှင့် ပြည့်စုံသော လျှော်တေသင်္ကန်း*ကို ဝတ်ရုံ၏။

၃.၀၃၁။ အပြစ်ရှစ်မျိုးနှင့် ရောပြွမ်းသော သစ်မီး ကျောင်း*ကို စွန့်ပယ်၏။ ဂုဏ်ကျေးဇူး ဆယ်မျိုးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော သစ်ပင်ရင်း*သို့ ရျဉ်းကပ်၏။

၃.၀၃၂။ ကြံချ ရိုက်ပျိုးရသော စပါးကို အကြွင်းမဲ့ စွန့်ပယ် ၏။ အလိုလို ကြွေကွေသော သစ်သီးကို အစားအစာအဖြစ် ခြင်္သေ့၏။ ထိုသစ်သီးသည် များစွာသော ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။

၃.၀၃၃။ ထိုသစ်မီးကျောင်း၌ ထိုင်ရာ၊ ရပ်ရာ၊ စကြိုသွား ရာ၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းလုံ့လဝီရိယကို အားထုတ်၏။ ခုနစ်ရက် အတွင်း၌ အဘိညာဉ်စွမ်းအားကို ရ၏။

၃.၀၃၄။ ဤသို့ ငါသည် ရေသုတို့၏ သာသနာ၌ အဘိညာဉ်တန်ခိုးရနေစဉ် လောက၏ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားသည် ပွင့်တော်မူလေ၏။

၃.၀၃၅။ ငါသည် စွာနိဉ် ပျော်မွေ့ နေသည့်ဖြစ်၍ ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား ပဋိသန္ဓေနေတော်မူရာအခါ၊ မွေးဖွားတော် မူရာအခါ၊ ဘုရားဖြစ်တော်မူရာအခါ၊ တရားဟောတော်မူရာ အခါတို့၌ ဖြစ်ပေါ်ကြသော နိမိတ်ကြီးလေးပါးတို့ကို မတွေ့ မြင်လိုက်ရပေ။

၃.၀၃၆။ တိုင်းစွန့်ပြည်ဖျားက လူတို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားကို ပင်မိတ်ပြီးလျှင် ထိုမြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော် မူမည့် လမ်းကို မြင်နေကြကုန်၏။ သူတို့သည် တက်တက်

ကြွကြွ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လမ်းမြင်နေကြ၏။

၃.၀၃၇။ ထိုအခါ ငါသည် မိမိသစ်မီးကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့၍ လျှော်တေသင်္ကန်းတို့ကို ခါလျက် ကောင်းကင်၌ စွာနိဉ် သွား၏။

၃.၀၃၈။ နှစ်သက် ရွှင်လန်း ဝမ်းမြောက်နေသော လူ အပေါင်းကိုတွေ့ မြင်ရသည်ရှိသော် ထိုစကား၌ပင် ကောင်းကင် မှ သက်ဆင်း၍ လူတို့ကို မေးမြန်း၏။

၃.၀၃၉။ “ဤလူအပေါင်းသည် ဘယ်သူ့အတွက် လမ်း မြင်နေကြပါသနည်း”

၃.၀၄၀။ ထိုသူတို့သည် “လောက၌ ဒီပင်္ကရာမည်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ပွင့်တော်မူ၏။ ဒီပင်္ကရာမည်သော မြတ်စွာဘုရားသည် သစ္စာလေးပါးကို သိတော်မူ၏။ အမြတ် ဆုံး ဖြစ်တော်မူ၏။ လောက၏ ရှေ့သွားခေါင်းဆောင် ဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားအတွက် လမ်းမြင်နေကြ ပါသည်”ဟု ဖြေကြားကုန်၏။

၃.၀၄၁။ ထိုအခါ “မြတ်စွာဘုရား”ဟူသော စကားသံကို ကြားရခြင်းကြောင့် ငါ့မှာပီတိဖြစ်၏။ ငါသည် “မြတ်စွာဘုရား --- မြတ်စွာဘုရား”ဟု ဆိုလျက် ဝမ်းသာ ကြည်နူးခဲ့ရပေ၏။

၃.၀၄၂။ ငါသည် နှစ်သက်အံ့သြသော စိတ်ရှိသည့် ဖြစ်၍ ထိုနေရာ၌ ရပ်တည်လျက် ဤသို့ ဆင်ခြင်စဉ်းစား၏- “ငါသည် ဤမြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ ကုသိုလ်မျိုးစေတို့ကို စိုက်ပျိုးတော့အံ့၊ ဤအခွင့်ကောင်းကို ငါ လုံးဝ လက် မလွှတ် ခေရ”

၃.၀၄၃။ “အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရားအတွက် လမ်းမြင်နေ ကုန်ငြားအံ့၊ ငါ့အား ပြင်စရာ နေရာတစ်ခုကို ပေးကြပါကုန် လော့၊ ငါသည်လည်း လမ်းမြင်ပါအံ့”ဟု ပြောဆိုလေ၏။

၃.၀၄၄။ ထိုအခါ ထိုသူတို့သည် လမ်းမြင်ရန် တစ်ခုသော နေရာကို ငါ့အား ပေးကုန်၏။ ထိုအခါ ငါသည် “မြတ်စွာဘုရား --- မြတ်စွာဘုရား”ဟု ဆင်ခြင်လျက် လမ်းကို မြင်နေ၏။

၃.၀၄၅။ ငါ၏ တာဝန်ကျ နေရာသည် ပြင်၍ ပပြီးပီ ယရ်ငါးပါးကို အောင်တော်မူသော ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား သည် ကြွလာတော်မူ၏။ ရဟန္တာလေးသိန်းတို့လည်း ဘုရား ရှင်း၏ နောက်တော်မူ လိုက်ပါလာကြ၏။

၃.၀၄၆။ လူ၊ နတ်တို့သည် အလွန်ဝမ်းမြောက်စွာ ခရီးဦး ကြိုဆိုကုန်၏။ များစွာသော စည်ကြီးတို့ကို တီးကုန်၏။ ကောင်းမျိုးပေးသံကို ပြုကြကုန်၏။

၃.၀၄၇။ နတ်တို့သည် လူတို့ကို တွေ့မြင်ကြရကုန်၏။ လူတို့သည်လည်း နတ်တို့ကို တွေ့မြင်ကြရကုန်၏။ ထို နတ်၊ လူနှစ်ဦးလုံးတို့ပင်လက်အုပ်ချီလျက်မြတ်စွာဘုရားနောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်ကြကုန်၏။

၃.၀၄၈။ နတ်တို့သည် နတ်တရိယာတို့ကို တီးမှုတ် ကုန်လျက်၊ လူတို့သည်လည်း လူတရိယာတို့ကို တီးမှုတ် ကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရားနောက်မှ ဝိုင်းအုံ လိုက်ကြကုန်၏။

၃.၀၄၉။ ကောင်းကင်၌ သွားကုန်သော နတ်တို့သည် နတ်၌ဖြစ်သော မန္တာရဝနတ်ပန်းကိုလည်းကောင်း၊ ပဒုမ္မာ ကြာပန်းကိုလည်းကောင်း၊ ပင်လယ်ကသပ်ပန်းကိုလည်း ကောင်း အရပ်မျက်နှာအသီးအသီးမှ ကြွမြန် ပူဇော်ကုန်၏။

၃.၀၅၀။ ကောင်းကင်၌ သွားကုန်သော နတ်တို့သည် နတ်၌ ဖြစ်သော စန္ဒကုန်းကိုလည်းကောင်း၊ မြတ်သော နံ့သာအားလုံးကိုလည်းကောင်း၊ အရပ်မျက်နှာအသီးအသီးမှ ကြွမြန်ပူဇော်ကုန်၏။

၃.၀၅၁။ မြေပြင်၌ သွားကုန်သော လူတို့သည် စံကားပန်း၊ ထင်းရှူးပန်း၊ ထိမ်ပန်း၊ ကံကော်ပန်း၊ ပုန်းညက်ပန်း၊ ဆပ်သွား ပန်းတို့ကိုအရပ်မျက်နှာအသီးအသီးသို့ကြွမြန်ပူဇော်ကုန်၏။

၃.၀၅၂။ ငါသည် ထိုနေရာ၌ ဆံပင်တို့ကို ခြေပြီးလျှင် လျှော်တေသင်္ကန်းကိုလည်းကောင်း၊ သားရေဝိုင်း (ဓမ္မဂေါက်) ကိုလည်းကောင်း၊ ညွန့်ပျောင်း၌ ဖြန့်ခင်း၍ အလျားမှောက် လျက် လျောင်းပေးခဲ့ပေ၏။

၃.၀၅၃။ "မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်ရဟန္တာတို့နှင့် တကွတပည့်တော်ကို နင်း၍ ကြွသွားတော်မူပါ။ ညွန့်ပျောင်း၌ နင်းတော်မူပါလင့်။ ဤသို့ တပည့်တော်အား နင်း၍ ကြွ သွားခြင်းသည် တပည့်တော်အတွက် ကောင်းကျိုး ဖြစ်ပါ လိမ့်မည်"ဟု လျှောက်၏။

၃.၀၅၄။ မြေပေါ်၌ လျောင်းအိပ်သော ငါ့မှာ ဤသို့ စိတ်အကြံ ဖြစ်ခဲ့ပေ၏။ "ငါ အလိမ္မော်လတ်သော် ဤနေ့ပင် ငါ၏ ကံလေသာတို့ကို လောင်ကျွမ်းစေနိုင်၏။ ရဟန္တာ ဖြစ်နိုင်၏။"

၃.၀၅၅။ "ဤဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ဖထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့် တရားကို မျက်မှောက်ပြုသဖြင့် (ရဟန္တာဖြစ်သဖြင့်) ငါ့အတွက် ဘာအကျိုး ရှိမည်နည်း။ ငါသည် နတ်နှင့် တကွသော လောက၌ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရ၍ မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်ဦးအံ့"

၃.၀၅၆။ "ငါသည် ကိုယ့်စွမ်းအားကို မြင်သော ယောက်ျား မြတ် ဖြစ်ပါလျက် တစ်ယောက်တည်း ကူးမြောက်သဖြင့် ငါ့မှာ ဘာအကျိုးရှိမည်နည်း။ ငါသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရ၍ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ကယ်တင်ပေအံ့"

၃.၀၅၇။ "ငါသည် ယောက်ျားမြတ်ဖြစ်သော မြတ်စွာ ဘုရားအပေါ်၌ ပြုရသော ဤလွန်ကဲသော ကောင်းမှုကြောင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရ၍ များစွာသော လူအပေါင်းကို ကယ်တင်နိုင်ပါလိမ့်"

၃.၀၅၈။ "ငါသည် သံသရာရေအလျင်ကို ဖြတ်တောက်၍ ဘဝသုံးပါးတို့ကို ဖျက်ဆီးကာ အရိယာမဂ္ဂင်တည်းဟူသော တရားလှေသင်္ဘောကို ကောင်းစွာ တက်စီးလျက် နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ကယ်တင်ပေအံ့"

၃.၀၅၉။ "(၁) လူသား ဖြစ်ခြင်း၊ (၂) ယောက်ျား ဖြစ်ခြင်း၊ (၃) အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရနိုင်လောက်သော အကြောင်း ရှိပြီးသူ ဖြစ်ခြင်း၊ (၄) သက်တော်တစ်ရား ရှိသော မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးတွေ့ရခြင်း၊ (၅) ရသေ့၊ ရဟန်း ဖြစ်ခြင်း၊ (၆) သမာပတ် ရှစ်ပါး၊ အဘိညာဉ်ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ (၇) (အသက်ကို စွန့်၍) ဆုတောင်းခြင်း၊ (၈) ထက်သန်သော အလိုဆန္ဒ ရှိခြင်း၊ ဤရှစ်ပါးသော အကြောင်းတရားတို့ ပြည့်စုံခြင်း ကြောင့် ဘုရားဆုပန်မူသည် ပြည့်စုံနိုင်၏"

၃.၀၆၀။ ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ၏ ဦးခေါင်း အနီး၌ ရပ်လျက် မိန့်တော်မူသည်မှာ-

၃.၀၆၁။ "ဤရေသွက် ကြည့်ရှုကုန်လော့၊ ဤရေသွေ သည် ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာမှ နောက် မရေတွက်နိုင်သော ကမ္ဘာ၌ လောက၌ ဘုရား ဖြစ်လိမ့်မည်။

၃.၀၆၂။ ထိုအခါ ဘုရားအလောင်းသည် ပျော်မွေ့ဖွယ် ကောင်းသော ကာဗိယည်သော မြို့မှ ထွက်၍ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးခြင်းခြင်းလုံလပ်ရှိယကို အားထုတ်လျက် ပြန့်ဝင်သော အကျင့်ကို ကျင့်လိမ့်မည်။

၃.၀၆၃။ ထိုအခါ ဘုရားအလောင်းသည် ဆိတ်ကျောင်း ညောင်ပင်ရင်း၌ ထိုင်၍ ထိုညောင်ပင်ရင်း၌ နိဗ္ဗာနာဆွမ်းကို ခံယူပြီးလျှင် နေရစ္ဆရာဖြစ်သို့ ရွှင်းကပ်လိမ့်မည်။

၃.၀၆၄။ ထိုဘုရားအလောင်းသည် နေရစ္ဆရာဖြစ်ကမ်း၌ နိဗ္ဗာနာဆွမ်းကို သုံးဆောင်ပြီးလျှင် နတ်တို့ ခံရငဲ့ထားသော မြတ်သော လမ်းခရီးဖြင့် ဗောဓိပင်ရင်းသို့ ရွှင်းကပ်လိမ့်မည်။

၃.၀၆၅။ ထိုနောက် အတုမရှိသော၊ များသော အခြံအရံ ရှိသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်ကို လက်ယာရစ် လှည့်သည်ကို ပြုပြီးလျှင် ညောင်ဗုဒ္ဓဟေပင်ရင်း၌ ဗွင် လိမ့်မည်။

၃.၀၆၆။ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ မယ်တော်ရင်းသည် မာယာ မည်သော မိဖုရားဖြစ်၍ မေညှင်းတော်သည် သုဒ္ဓေါဒန မည်သော မင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဂေါတမ အမည်ရှိလိမ့်မည်။

၃.၀၆၇။ ကောလိတနှင့် ဥပတိသ (သာရိပုတ္တရာနှင့် ဗောဂ္ဂလန်)တို့သည် အဂ္ဂသာဝက (အမြတ်ဆုံးတပည့်)တို့ ဖြစ်ကြလိမ့်မည်။ အာနန္ဒာမည်သော ရဟန်းသည် အလုပ် အကျွေး ဖြစ်၍ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ပြုလုပ်ကျွေးလိမ့်မည်။

၃.၀၆၈။ မေဃနှင့် ဥပ္ပလဝဂ်တို့သည် အဂ္ဂသာဝက (အမြတ်ဆုံးတပည့်)တို့ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မည်။ ထိုမြတ်စွာ ဘုရား၏ ဖောဓိပင်ကို ညောင်ဗုဒ္ဓဟေပင်-ဟု ခေါ်ဆိုကြ လိမ့်မည်။

၃.၀၆၉။ စိတ္တနှင့် ဟတ္ထဋ္ဌာဝကတို့သည် အမြတ်ဆုံး အလုပ်အကျွေးဒါယကာတို့ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မည်။ ဥတ္တရာနှင့် နန္ဒမာတာတို့သည် အမြတ်ဆုံးအလုပ်အကျွေးဒါယကာမတို့ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မည်။

၃.၀၇၀။ လူ၊ နတ်တို့သည် အတုမရှိသော မြတ်စွာဘုရား ၏ဤစကားကို ကြားနာရကုန်သည်ရှိသော် "ဤ ရသေ့ကား ဘုရားအလောင်း ဖြစ်သတဲ့"ဟု အလွန် ဝမ်းမြောက် ကုန်လျက်-

၃.၀၇၁။ ကြွေးကြော်သံ (ပုံတင်သံ)တို့ကို ဖြစ်စေကြ ကုန်၏။ လက်ပန်းပေါက်လည်း ခတ်ကြကုန်၏။ ရွှင်လန်း လည်း ရွှင်လန်းကုန်၏။ လောကဓာတ်တစ်သောင်းရှိ နတ် နှင့် တကွသော လူတို့သည် လက်အုပ်ချီကာ ရှိခိုးကြကုန်၏။

၃.၀၇၂။ အကယ်၍ ငါတို့သည် ဤ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာ ဘုရား၏ သာသနာတော်ကို လွဲချော်ကုန်အံ့၊ အနာဂတ် ကာလတွင် ဤဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်၌ ဖြစ်ရပါလိမ့်ကုန်၏။

၃.၀၇၃။ မြစ်ကို ကူးကုန်သော လူတို့သည် မျက်နှာ ချင်းဆိုင် (တူ၍) ဆိပ်ကမ်းကို လွဲချော်ကုန်သည်ရှိသော် အောက်ဆိပ်ကမ်းကို ယူ၍ မြစ်မကြီးကို ကူးကုန်သကဲ့သို့-

၃.၀၇၄။ ဤအတူပင် ငါတို့အားလုံးတို့သည် အကယ်၍ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားကို လက်လွှတ်ကုန်အံ့၊ အနာဂတ်

ကာလ၌ ဤဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်၌ မြစ်ရ ပါလိမ့်ကုန်၏"ဟု ဆုတောင်းကုန်၏။

၃.၀၇၅။ အဝေးမှ ဆောင်ယူလာသော အလှူဝတ္ထုတို့ ကိုပင် ခံယူတော်မူထိုက်သော ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားသည် ငါ၏ ကောင်းမှုကို မိန့်ကြားတော်မူပြီးလျှင် လက်ယာခြေကို ကြွချီတော်မူ၏။

၃.၀၇၆။ ထိုအရပ်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ သားတော် ဖြစ် ကုန်သော ရဟန်းအားလုံးတို့သည် ငါ့ကို အရိုအသေ မြကြ ကုန်၏။ နတ်၊ လူ၊ အသုရာတို့သည် ရှိသောစွာ ရှိခိုး၍ ပြန်သွား ကြကုန်၏။

၃.၀၇၇။ ထိုအခါ ငါ့မြင်နိုင်လောက်ရာအရပ်ကို သံဃာနှင့် တကွသော မြတ်စွာဘုရား ကျော်လွန်သွားမသာ ငါသည် လျောင်းနေရာမှ တစ်ထက်ဝယ်ပလ္လင်ကို ခွဲ၊ ခွေနေ၏။

၃.၀၇၈။ ထိုအခါ ငါသည် ကိုယ်၊ စိတ်ချမ်းသာ၍ ဝမ်းမြောက် နှစ်သက်စွာ ထက်ဝယ်ပလ္လင်ကို ခွဲ၊ ခွေနေ၏။

၃.၀၇၉။ ထိုအခါ ငါသည် တပ်ပလ္လင်ခွေ ထိုင်ပြီးလျှင် ဤသို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်၏- "ငါသည် ဈာန်ကို ကျွမ်းကျင် အောင် လေ့လာပြီး ဖြစ်၏။ အဘိညာဉ်တို့ကိုလည်း တစ်စက် ကမ်းခပ် နိုင်နင်းကျွမ်းကျင်၏။

၃.၀၈၀။ တစ်သောင်းသော လောကဓာတ်၌ ငါနှင့် တူသော ရသေ့တို့ မရှိကုန်၊ ငါသည် တန်ခိုးဂုဏ်တို့၌ အတူ မရှိသူ ဖြစ်၏။ ထိုမျှလောက်အထိ အဆင့်မြင့်သော ချမ်းသာ ကို ရခိုပေ၏"ဟု ဆင်ခြင်၏။

၃.၀၈၁။ ငါထက်ဝယ်ပလ္လင်ခွဲ၊ ခွေရာ အချိန်တစ်သောင်း သော လောကဓာတ်၌ နေကုန်သော ပြဟ္မာကြီးတို့သည် "သင်သည် မဇ္ဈိတ်ဓကန် ဘုရား ဖြစ်လိမ့်မည်"ဟု ကျယ်စွာ သော ကြွေးကြော်သံကို ကြွေးကြော်ကြကုန်၏-

၃.၀၈၂။ "သုမေဓာရသေ့မြတ်--- ရှေးအခါက ဘုရား အလောင်းတို့မြတ်သော ထက်ဝယ်ပလ္လင်ကို ခွဲ၊ ခွေရာအချိန် နှိမိတ်တို့သည် ထင်ကုန်သကဲ့သို့ ယခုလည်း ထိုနှိမိတ် တို့သည် ထင်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သင်သည် မဇ္ဈိတ်ဓကန် ဘုရားဖြစ်လိမ့်မည်။

၃.၀၈၃။ ရှေးအခါက ဘုရားအလောင်းတို့ မြတ်သော ထက်ဝယ်ပလ္လင်ကို ခွဲ၊ ခွေရာအချိန် အအေးသည် ကင်း ပျောက်၏။ အပူသည် ငြိမ်းအေး၏။ ယခုလည်း ထိုနှိမိတ် တို့သည် ထင်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သင်သည် မဇ္ဈိတ်ဓကန် ဘုရား ဖြစ်လိမ့်မည်။

၃.၀၈၄။ ရှေးအခါက ဘုရားအလောင်းတို့ မြတ်သော ထက်ဝယ်ပလ္လင်ကို ဖွဲ့စွဲရာအခါ၌ တစ်သောင်းသော လောကဓာတ်တို့သည် အသံတိတ်စိတ်လျက် အနှောင့် အယှက် ကင်းကုန်၏။ ယခုလည်း ထိုနိမိတ်တို့သည် ထင် ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သင်သည် မဇ္ဈိမကန် ဘုရား ဖြစ်လိမ့် မည်။

၃.၀၈၅။ ရှေးအခါက ဘုရားအလောင်းတို့ မြတ်သော ထက်ဝယ်ပလ္လင်ကို ဖွဲ့စွဲရာအခါ၌ မြင်းထန်သော လေ တို့သည် မတိုက်ခတ်ကုန်။ မြစ်တို့သည် မစီးဆင်းကုန်။ ယခုလည်း ထိုနိမိတ်တို့သည် ထင်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သင်သည် မဇ္ဈိမကန် ဘုရား ဖြစ်လိမ့်မည်။

၃.၀၈၆။ ရှေးဘုရားအလောင်းတို့ ထက်ဝယ်ဖွဲ့စွဲ နေသော အချိန်၌ ကုန်းပန်း၊ ဓရပန်း အားလုံးတို့သည် ပွင့်ကုန်၏။ ယခုလည်း ထိုပန်းအားလုံးတို့သည် ပွင့်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သင်သည် မဇ္ဈိမကန် ဘုရား ဖြစ်လိမ့်မည်။

၃.၀၈၇။ ရှေးဘုရားအလောင်းတို့ ထက်ဝယ်ဖွဲ့စွဲ နေသော အချိန်၌ နှယ်ပင်၊ သစ်ပင်တို့သည် အသီး သီးကုန်၏။ ယခုလည်း ထိုအပင်အားလုံးတို့သည် အသီး သီးလျက် ရှိကုန် ၏။ ထို့ကြောင့် သင်သည် မဇ္ဈိမကန် ဘုရား ဖြစ်လိမ့်မည်။

၃.၀၈၈။ ရှေးဘုရားအလောင်းတို့ ထက်ဝယ်ဖွဲ့စွဲ နေသော အချိန်၌ ကောင်းကင်၌ တည်သော ရတနာ၊ မြေ၌ တည်သော ရတနာတို့သည် ထွန်းလင်းတောက်ပကုန်၏။ ယခုလည်း ထိုရတနာတို့သည် တောက်ပလျက် ရှိကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သင်သည် မဇ္ဈိမကန် ဘုရား ဖြစ်လိမ့်မည်။

၃.၀၈၉။ ရှေးဘုရားအလောင်းတို့ ထက်ဝယ်ဖွဲ့စွဲ နေသော အချိန်၌ လှည့် ဖြစ်သော တူရိယာ၊ နတ်၌ ဖြစ်သော တူရိယာတို့သည် အလိုလို မြည်ကုန်၏။ ယခုလည်း ထို နတ်မျိုးသော တူရိယာတို့သည် အလိုလို မြည်လျက် ရှိကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သင်သည် မဇ္ဈိမကန် ဘုရား ဖြစ်လိမ့်မည်။

၃.၀၉၀။ ရှေးဘုရားအလောင်းတို့ ထက်ဝယ်ဖွဲ့စွဲ နေသော အချိန်၌ ဆန်းကြယ်သော ပန်းပွင့်မိုးတို့သည် ကောင်းကင်မှ ရွာကုန်၏။ ယခုလည်း ထိုပန်းပွင့်မိုးတို့သည် ရွာလျက် ရှိကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သင်သည် မဇ္ဈိမကန် ဘုရား ဖြစ်လိမ့်မည်။

၃.၀၉၁။ ရှေးဘုရားအလောင်းတို့ ထက်ဝယ်ဖွဲ့စွဲ နေသော အချိန်၌ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ဝဲလည်၏။ တစ် သောင်းသော လောကဓာတ်သည် တုန်လှုပ်၏။ ယခုလည်း ထိုနစ်မျိုးတို့သည် မြည်ဟီးလျက် ရှိကုန်၏။ ထို့ကြောင့်

သင်သည် မဇ္ဈိမကန် ဘုရား ဖြစ်လိမ့်မည်။

၃.၀၉၂။ ရှေးဘုရားအလောင်းတို့ ထက်ဝယ်ဖွဲ့စွဲ နေသော အချိန်၌ လောကဓာတ်တစ်သောင်း၌ ရှိသော ငရဲမီးတို့သည် ငြိမ်းအေးကုန်၏။ ယခုလည်း ထိုငရဲမီးတို့သည် ငြိမ်းအေးလျက် ရှိကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သင်သည် မဇ္ဈိမကန် ဘုရား ဖြစ်လိမ့်မည်။

၃.၀၉၃။ ရှေးဘုရားအလောင်းတို့ ထက်ဝယ်ဖွဲ့စွဲ နေသော အချိန်၌ နေမင်းသည် အညစ်အကြေး ကင်းစင်၏။ အလုံးစုံသော ကြယ်တာရာတို့သည် ထင်ရှားကုန်၏။ ယခု လည်း နေမင်းသည် အညစ်အကြေး ကင်းစင်၏။ ထိုကြယ် တာရာတို့သည် ထင်ရှားကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သင်သည် မဇ္ဈိမကန် ဘုရား ဖြစ်လိမ့်မည်။

၃.၀၉၄။ ရှေးဘုရားအလောင်းတို့ ထက်ဝယ်ဖွဲ့စွဲ နေသော အချိန်၌ မိုးရွာသွန်း ချေသည့် မြေမှ ပန်းထွက်၏။ ယခုလည်း ထိုချေသည့် မြေမှ ပန်းထွက်လျက် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သင်သည် မဇ္ဈိမကန် ဘုရား ဖြစ်လိမ့်မည်။

၃.၀၉၅။ ရှေးဘုရားအလောင်းတို့ ထက်ဝယ်ဖွဲ့စွဲ နေသော အချိန်၌ ကြယ်တာရာအပေါင်းနှင့် နက္ခတ်တို့သည် ကောင်းကင်အဝန်း၌ တင့်တယ်ကုန်၏။ ဝိသာခါနက္ခတ်သည် စမ်း(လ)နှင့် ယှဉ်လျက် ရှိ၏။ ယခုလည်း ထိုနိမိတ်တို့သည် ထင်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သင်သည် မဇ္ဈိမကန် ဘုရား ဖြစ် လိမ့်မည်။

၃.၀၉၆။ ရှေးဘုရားအလောင်းတို့ ထက်ဝယ်ဖွဲ့စွဲ နေသော အချိန်၌ တွင်း၌ နေသော သတ္တဝါ၊ ချောက်၌ နေ သော သတ္တဝါတို့သည် မိမိတို့နေရာမှ ထွက်ကုန်၏။ ယခု လည်း ထိုသတ္တဝါတို့သည် မိမိတို့နေရာမှ ထွက်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သင်သည် မဇ္ဈိမကန် ဘုရား ဖြစ်လိမ့်မည်။

၃.၀၉၇။ ရှေးဘုရားအလောင်းတို့ ထက်ဝယ်ဖွဲ့စွဲ နေသော အချိန်၌ သတ္တဝါတို့ မပျော်မွေ့ခြင်းသည် မဖြစ်။ တင်းတိမ်ရောင်ရဲကုန်၏။ ယခုလည်း သတ္တဝါတို့ မပျော်မွေ့ ခြင်းသည် မဖြစ်။ သတ္တဝါအားလုံးသည် တင်းတိမ်ရောင်ရဲ ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သင်သည် မဇ္ဈိမကန် ဘုရား ဖြစ် လိမ့်မည်။

၃.၀၉၈။ ရှေးဘုရားအလောင်းတို့ ထက်ဝယ်ဖွဲ့စွဲ နေသော အချိန်၌ အနာရောဂါတို့သည် ကင်းငြိမ်းကုန်၏။ ဆာလောင်ခြင်းသည်လည်း ကင်းပျောက်၏။ ယခုလည်း ထိုနိမိတ်တို့သည် ထင်လာကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သင်သည် မဇ္ဈိမကန် ဘုရား ဖြစ်လိမ့်မည်။

၃.၀၉၉။ ရှေးဘုရားအလောင်းတို့ ထက်ဝယ်ဖွဲ့စေ့
နေသော အချိန်၌ တပ်မက်မှု နည်းပါး၏။ အပျက်ထွက်
ခြင်းနှင့် တွေ့ဝေခြင်း ကင်းပျောက်၏။ ယခုလည်း တပ်မက်မှု
နည်းပါး၏။ အပျက်ထွက်ခြင်းနှင့် တွေ့ဝေခြင်း ကင်းပျောက်
၏။ ထို့ကြောင့် သင်သည် မဃုတ်ဇကုန် ဘုရား ဖြစ်လိမ့်မည်။

၃.၀၁၀။ ရှေးဘုရားအလောင်းတို့ ထက်ဝယ်ဖွဲ့စေ့
နေသော အချိန်၌ ကြောက်မက်ဖွယ်ဘေးသည် မဖြစ်ခဲ့။
ယခုလည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ဘေးသည် မဖြစ်။ ထို့ကြောင့်
သင်သည် မဃုတ်ဇကုန် ဘုရား ဖြစ်လိမ့်မည်။

၃.၀၁၁။ ရှေးဘုရားအလောင်းတို့ ထက်ဝယ်ဖွဲ့စေ့
နေသော အချိန်၌ မြူမှုန်သည် အထက်သို့ မတက်ခဲ့။
ယခုလည်း မြူမှုန်သည် အထက်သို့ မတက်။ ထို့အကြောင်း
ကြောင့် သင်သည် မဃုတ်ဇကုန် ဘုရား ဖြစ်လိမ့်မည်။

၃.၀၁၂။ ရှေးဘုရားအလောင်းတို့ ထက်ဝယ်ဖွဲ့စေ့
နေသော အချိန်၌ မကောင်းသော အနံ့သည် ကင်းရှင်း၏။
နတ်၌ ဖြစ်သော ရနံ့သည် လှိုင်း၏။ ယခုလည်း မကောင်းသော
အနံ့သည် ကင်းရှင်း၏။ နတ်၌ ဖြစ်သော ရနံ့သည် လှိုင်း၏။
ထို့ကြောင့် သင်သည် မဃုတ်ဇကုန် ဘုရား ဖြစ်လိမ့်မည်။

၃.၀၁၃။ ရှေးဘုရားအလောင်းတို့ ထက်ဝယ်ဖွဲ့စေ့
နေသော အချိန်၌ အရူပဗြဟ္မာတို့မှ တစ်ပါး အလုံးစုံသော
နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့ကို တွေ့မြင်ရကုန်၏။ ယခုလည်း အရူပဗြဟ္မာ
တို့မှ တစ်ပါး အလုံးစုံသော နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့ကို တွေ့မြင်ရကုန်
၏။ ထို့ကြောင့် သင်သည် မဃုတ်ဇကုန် ဘုရားဖြစ်လိမ့်မည်။

၃.၀၁၄။ ရှေးဘုရားအလောင်းတို့ ထက်ဝယ်ဖွဲ့စေ့
နေသော အချိန်၌ ငရဲရှိသမျှကို တွေ့မြင်ရကုန်၏။ ယခုလည်း
ငရဲရှိသမျှကို တွေ့မြင်ရကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သင်သည်
မဃုတ်ဇကုန် ဘုရား ဖြစ်လိမ့်မည်။

၃.၀၁၅။ ရှေးဘုရားအလောင်းတို့ ထက်ဝယ်ဖွဲ့စေ့
နေသော အချိန်၌ နံနံတိုင်း၊ တံခါးရွက်၊ ကျောက်တောင်
တို့သည် အပိတ်အပင် အဆီးအတားတို့ မဖြစ်ကုန်။
ယခုလည်း နံနံတိုင်း၊ တံခါးရွက်၊ ကျောက်တောင်တို့သည်
အပိတ်အပင် အဆီးအတားတို့ မဖြစ်ကုန်။ ထိုတိုင်း-
စသည်တို့သည် ဟင်းလင်းဖြစ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သင်သည်
မဃုတ်ဇကုန် ဘုရား ဖြစ်လိမ့်မည်။

၃.၀၁၆။ ရှေးဘုရားအလောင်းတို့ ထက်ဝယ်ဖွဲ့စေ့
နေသော အချိန်၌ စုတေခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း မရှိပေ။
ယခုလည်း ထိုနိမိတ်တို့သည် ထင်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့်
သင်သည် မဃုတ်ဇကုန် ဘုရား ဖြစ်လိမ့်မည်။

၃.၀၁၇။ အရှင်ရသေ့--- သင်သည် လုံ့လဝီရိယကို မြှင့်
စွာ အားထုတ်ပါလော့။ နောက်မဆုတ်ပါလင်း။ ရှေ့သို့သာ
တိုးပါလော့။ သင်သည် မဃုတ်ဇကုန် ဘုရား ဖြစ်လိမ့်မည်။
ငါတို့သည်လည်း ဤအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း
သိကုန်၏။ ဟု ကျယ်စွာသော ကြွေးကြော်သံကို ကြွေးကြော်
ကုန်၏။

၃.၀၁၈။ ထိုအခါ ငါသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကား
တော်နှင့် လောကဓာတ်တစ်သောင်း၌ နေသော နတ်၊ ဗြဟ္မာ
တို့၏ စကားတို့ကို ကြားရသည်ရှိသော် နှစ်သက် ရွှင်လန်း
ဝမ်းမြောက်သည် ဖြစ်၍ ဤသို့ ဆင်ခြင်ခဲ့ပေ၏-

၃.၀၁၉။ “မြတ်စွာဘုရားတို့သည် နှစ်မျိုးသော စကားကို
မိန့်ဆိုလေ့ မရှိကုန်။ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် အရည်းနူးသော
စကားကို မိန့်ဆိုလေ့ မရှိကုန်။ မြတ်စွာဘုရားတို့၌ ချွတ်ယွင်း
သော စကား မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ငါသည် မဃုတ်ဇကုန်
ဘုရား ဖြစ်တော့မည်။

၃.၀၂၀။ ကောင်းကင်၌ ပစ်အပ်သော ခဲသည် မြေ၌
မဃုတ်ဇကုန် ကျသကဲ့သို့ ထို့အတူပင် မြတ်စွာဘုရားတို့၏
စကားသည် မဃုတ်ဇကုန် မှန်၏။ မြတ်စွာဘုရားတို့၌ ချွတ်
ယွင်းသော စကား မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ငါသည် မဃုတ်ဇကုန်
ဘုရား ဖြစ်တော့မည်။

၃.၀၂၁။ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၏ သေခြင်းသည် မဃုတ်
ဇကုန် ဖြစ်သကဲ့သို့ ထို့အတူပင် မြတ်စွာဘုရားတို့၏ စကား
သည် မဃုတ်ဇကုန် မှန်၏။ မြတ်စွာဘုရားတို့၌ ချွတ်ယွင်းသော
စကား မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ငါသည် မဃုတ်ဇကုန် ဘုရား
ဖြစ်တော့မည်။

၃.၀၂၂။ ညဉ့်ကုန်လတ်သော် နေထွက်ခြင်းသည် မဃုတ်
ဇကုန် ဖြစ်သကဲ့သို့ ထို့အတူပင် မြတ်စွာဘုရားတို့၏ စကား
သည် မဃုတ်ဇကုန် မှန်၏။ မြတ်စွာဘုရားတို့၌ ချွတ်ယွင်း
သော စကား မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ငါသည် မဃုတ်ဇကုန်
ဘုရား ဖြစ်တော့မည်။

၃.၀၂၃။ အိပ်စက်ရာလိုက်ပုံ ထွက်သော ခြင်္သေ့မင်း၏
ဟောက်ခြင်းသည် မဃုတ်ဇကုန် ဖြစ်သကဲ့သို့ ထို့အတူပင်
ဘုရားမြတ်တို့၏ စကားသည် မဃုတ်ဇကုန် မှန်၏။ မြတ်စွာ
ဘုရားတို့၌ ချွတ်ယွင်းသော စကား မရှိချေ။ ထို့ကြောင့်
ငါသည် မဃုတ်ဇကုန် ဘုရား ဖြစ်တော့မည်။

၃.၀၂၄။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမတို့၏ ကလေးမွေးဖွား
ခြင်းသည် မဃုတ်ဇကုန် ဖြစ်သကဲ့သို့ ထို့အတူပင် ဘုရားမြတ်
တို့၏ စကားသည် မဃုတ်ဇကုန် မှန်၏။ မြတ်စွာဘုရားတို့၌

ရွတ်ယွင်းသော စကား မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ငါသည် မရွတ်
ကေနံ ဘုရား ဖြစ်တော့မည်။

၃.၁၁၅။ ငါသည် ယခုအခါ အရပ်ဆယ်မျက်နှာတို့၌
ရှိရှိသမျှသော သဘောတရားတို့အနက် ဘုရားဖြစ်ကြောင်း
တရားတို့ကို ထိုထိုဤဤ အရပ်အသီးသီး၌ စူးစမ်းရှာဖွေ
တော့အံ့။”

၃.၁၁၆။ ငါသည် ထိုသို့ စူးစမ်းဆင်ခြင်လတ်သော် ရှေး
ဘုရားအလောင်းတို့ လျှောက်လှမ်းခဲ့သည့် လမ်းမသဖွယ်
ဖြစ်သော ဒါနပါရမီ-စသော ပါရမီဆယ်ပါးကို အစဉ်အတိုင်း
တွေ့မြင်၏။ ထိုသို့ တွေ့မြင်သောကြောင့် ငါသည် မိမိ
ကိုယ်ကို ဤသို့ တိုက်တွန်း၏-

၃.၁၁၇။ “သုမေဓာ--- သင်သည် သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်
ကို ရခြင်းငှာ အကယ်၍ အလိုရှိခြင်းအံ့၊ ဤဒါနပါရမီ-စသော
ပါရမီဆယ်ပါးကို အလွန် မြဲမြံအောင် ပြု၍ ဆောက်တည်
ခြင်းတို့ပြုပါလော့။

၃.၁၁၈။ ရေပြည်သော အိုးသည် မှောက်ထားလိုက်သည်
ရှိသော် ရေကို အကြွင်းမဲ့ အန်ထုတ်သကဲ့သို့ ထိုသို့ အန်ထုတ်
ရာ၌ ရေကို ရှိန်မထားသကဲ့သို့-

၃.၁၁၉။ ထို့အတူပင် သင်သည် အယုတ်၊ အမြတ်၊
အလတ် ဖြစ်သော တောင်းခံသုခုရိုလ်တို့ကို တွေ့မြင်သည်
ရှိသော် မှောက်ထားသော အိုးကဲ့သို့ အလျှံဝတ္ထုကို အကြွင်းမဲ့
ပေးလျှံပါလော့။

၃.၁၂၀။ စာမရီသားကောင် (အောင်းသတ္တဝါ)သည်
တစ်စုံတစ်ရာ၌ သပ်ပင်၊ ရှုနွယ်-စသည်၌ ငြိမ်း ခြံနေလတ်
သော် ထိုနေရာ၌ပင် သေစေကာမူ ငြိမ်းစက် မပျက်စီးစေ
သကဲ့သို့-

၃.၁၂၁။ ထို့အတူပင် ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ၊ ကုဏ္ဍိယ
သံဝရသီလ၊ အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလနှင့် ပစ္စယသန္နိသံတ
သီလ-ဟူသော သီလလေးပါးကို ဖြည့်ကျင့်ပါလော့။ စာမရီ
သားကောင်သည် ငြိမ်းစက် စောင့်ရှောက်သကဲ့သို့ အခါ
ခပ်သိမ်း သီလကို စောင့်ရှောက်ပါလော့။

၃.၁၂၂။ နောင်အိမ်၌ ကြာမြင့်စွာ နေရသော လူ
တစ်ယောက်သည် ဆင်းရဲဝေဒနာ နှိပ်စက်ခံရသည် ဖြစ်၍
ထိုနောင်အိမ်၌ တပ်မက်ခြင်းကို မဖြစ်စေဘဲ လွတ်မြောက်
ခြင်းကိုသာလျှင် ရှာဖွေသကဲ့သို့-

၃.၁၂၃။ ထို့အတူပင် သင်သည် အလုံးစုံသော ဘဝတို့ကို
နောင်အိမ်တို့ကဲ့သို့ ရှုပါလော့။ ဘဝမှ လွတ်မြောက်ခြင်း

အကျိုးငှာ တောထွက်ရန် ဦးတည်ပါလော့။

၃.၁၂၄။ ဆွမ်းခံသော ရဟန်းသည် အယုတ်၊ အမြတ်၊
အလတ်ဖြစ်သော အိမ်တို့ကို မခွဲခြားဘဲ ခံလတ်သော် မျှတ
နိုင်လောက်သော အာဟာရကို ရသကဲ့သို့-

၃.၁၂၅။ ထို့အတူပင် သင်သည် အခါခပ်သိမ်း ပညာရှိသူ
မှန်သမျှကို မေးမြန်းလျက် ပညာပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်သည်
ရှိသော် သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်ကို ရလိုမည်။

၃.၁၂၆။ သားတို့သနင်း ခြင်္သေ့မင်းသည် ထိုင်ရာ၊ ရပ်ရာ၊
စကြဲသွားရာတို့၌ မတွန့်ဆုတ်သော ဝီရိယရှိလျက် အခါ
ခပ်သိမ်း စိတ်ကို ပင့်မြှောက်ထားသကဲ့သို့-

၃.၁၂၇။ ထို့အတူပင် သင်သည် အလုံးစုံသော ဘဝ၌
လုံ့လဝီရိယကို မြဲမြံစွာ ပင့်မြှောက်၍ ဝီရိယပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်
ပါလော့။ ဤသို့ ဖြည့်ကျင့်သည်ရှိသော် သမ္မာသမ္မောဓိ
ဉာဏ်ကို ရလိုမည်။

၃.၁၂၈။ မြေကြီးမည်သည် စင်ကြယ်သော အရာဝတ္ထုကို
ဖြစ်စေ၊ မစင်ကြယ်သော အရာဝတ္ထုကို ဖြစ်စေ ပစ်ချသမျှ
အရာဝတ္ထုမှန်သမျှကို သည်းခံ၍ ထိုပစ်ချခြင်းကြောင့်
မှန်းခြင်း၊ ရွပ်ခြင်းကို မပြုသကဲ့သို့-

၃.၁၂၉။ ထို့အတူပင် သင်သည်လည်း ကောင်းစွာ မြတ်နိုး
သူ၊ မထိမ့်မြင့်ပြုသူ အားလုံးတို့အား သည်းခံလျက် ခန္တီပါရမီကို
ဖြည့်ကျင့်ပါလော့။ ဤသို့ ဖြည့်ကျင့်သည်ရှိသော် သမ္မာ
သမ္မောဓိဉာဏ်ကို ရလိုမည်။

၃.၁၃၀။ နတ်နှင့် တကွသော လောက၌ ချိန်သဖွယ် ဖြစ်
သော သောက်ရှူးကြယ်မည်သည် မိုးတုဉ်း ဖြစ်စေ၊ ဆောင်း
ဥတု၊ နွေဥတု၌ ဖြစ်စေ သွားခြလမ်းမှ မဖယ် မရွေ့သကဲ့သို့-

၃.၁၃၁။ ထို့အတူပင် သင်သည်လည်း သစ္စာစကားတို့၌
ပြောဆိုခြင်းလမ်းမှ မဖယ်မရွေ့မူ၍ သစ္စာပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်
ပါလော့။ ဤသို့ ဖြည့်ကျင့်သည်ရှိသော် သမ္မာသမ္မောဓိ
ဉာဏ်ကို ရလိုမည်။

၃.၁၃၂။ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိဘဲ ကောင်းစွာ တည်တံ့သော
ကျောက်တောင်သည် မြင်းဆန်သော လေတို့ကြောင့် မတွန့်
မလှုပ် မိမိနေရာ၌သာလျှင် တည်နေသကဲ့သို့-

၃.၁၃၃။ ထို့အတူပင် သင်သည် အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ၌ အခါ
ခပ်သိမ်း တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိသူ ဖြစ်ပါလော့။ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီကို
ဖြည့်ကျင့်သည်ရှိသော် သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်ကို ရလိုမည်။

၃.၁၄၄။ ရေမည်သည် ကောင်းသော လူ၊ မကောင်းသော လူတို့ကို အခွေအမြင် အညီအမျှ ပျံ့နှံ့စေ့တို့၍ မြူအညစ် အကြွေကို မျှောချပေးသကဲ့သို့-

၃.၁၄၅။ ထိုအတူပင် သင်သည် မိမိအကျိုးကို ဆောင်သောသူ၊ မိမိအကျိုးကို မဆောင်သောသူတို့ကို အညီအမျှ မေတ္တာပွားပါလော့။ ဤသို့ မေတ္တာပွားသည်ရှိသော် သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်ကို ရလိမ့်မည်။

၃.၁၄၆။ မြေကြီးမည်သည် မစင်ကြယ်သော အရာကို ဖြစ်စေ၊ စင်ကြယ်သော အရာကို ဖြစ်စေ မိမိအပေါ်သို့ ပစ်ချ ကြသည်ရှိသော် ထိုအရာနစ်နီးတို့ကို မုန်းခြင်း၊ ချစ်ခြင်း မပြုဘဲ လျစ်လျူရှုသကဲ့သို့-

၃.၁၄၇။ ထိုအတူပင် သင်သည် ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲ၌ အခါ ခပ်သိမ်း ချိန်သဖွယ် ဖြစ်ပါလော့။ ဥပဟောပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်ပါလော့။ ဤသို့ ဖြည့်ကျင့်သည်ရှိသော် သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်ကို ရလိမ့်မည်။

၃.၁၄၈။ လောက၌ သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်ကို ရင့်ကျက်စေ တတ်ကုန်သော တရားတို့သည် ဤမျှလောက်တိုသာတည်း။ ဤမျှထက် ပိုလွန်သော အခြားတရား မရှိချေ။ ထိုပါရမီတရားတို့ကို မြဲမြံစွာ ဆောက်တည်ပါလော့။

၃.၁၄၉။ ထိုပါရမီတရားတို့ကို သုံးသပ် ဆင်ခြင်စဉ် ငါ၏ ဆင်ခြင်ဉာဏ် တရားတန်ဖိုးတော်ကြောင့် လောကဓာတ် တစ်သောင်း၌ ရှိသော မြေကြီးသည် တုန်လှုပ်လေ၏။

၃.၁၅၀။ ကြိတ်ညှစ်အပ်သော ကြံညှစ်စက် ယန္တရားကဲ့သို့ မြေကြီးသည် လှုပ်ရှား၏။ တုန်လှုပ်၏။ မြည်ဟည်း၏။

၃.၁၅၁။ မြတ်စွာဘုရားအား ဆွမ်းကပ်ရာအရပ်၌ တည်ရှိသော ပရိသတ်အားလုံးသည် ထိုဆွမ်းကပ်ရာ အရပ်၌ တုန်လှုပ်သည် ဖြစ်၍ မိန်းမောစေတုဝေလျက် မြေ၌ လဲကျ၏။

၃.၁၅၂။ ထိုဆွမ်းကပ်ရာ အရပ်၌ အထောင်မကသော အိုးငယ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ အရာမက များစွာသော အိုးကြီးတို့သည်လည်းကောင်း အချင်းချင်း ထိခိုက်ကုန်သည် ဖြစ်၍ မှန်မှုန့်ညက်ညက် ကွဲကျကာ ရောယှက်ကုန်၏။

၃.၁၅၃။ များစွာသော လူတို့သည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်ကုန်လျက် စိုးရိမ်ပူပန်သော စိတ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ စုဝေးကြပြီးလျှင် ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ် ကြကုန်၏။

၃.၁၄၄။ "စက္ခု၊ ငါးမျိုးနှင့် မြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား--- လောကအတွက် ကောင်းခြင်း ဖြစ်ပါမည်လော၊ သို့မဟုတ် မကောင်းခြင်း ဖြစ်ပါမည်လော၊ အဘယ်သို့လျှင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်နည်း။ အလုံးစုံသော လောကသည် ကြောက်လန့်နေပါ၏။ ထိုကြောက်လန့်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်တော်မူပါဘုရား" ဟု လျှောက်ကုန်၏။

၃.၁၄၅။ ထိုအခါ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုလူတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။- "သင်တို့သည် ဤမြေလှုပ်ရာ၌ ရှိရာ ခြင်း ကင်းကြကုန်လော့၊ မကြောက်ကြကုန်လင့်။

၃.၁၄၆။ "သင်သည် လောက၌ ဘုရား ဖြစ်လိမ့်မည်" ဟု သုမေဓာရသေ့ကို ငါသည် ယနေ့ ဖျာဒိတ်စကား မိန့်ကြား၏။ ထိုသုမေဓာရသေ့သည် ရှေးရှေး မြတ်စွာဘုရားတို့ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ကြသော ပါရမီတရားကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်၏။

၃.၁၄၇။ ထိုသုမေဓာရသေ့သည် ဘုရားဖြစ်ကြောင်း ပါရမီတရားကို အကြွင်းမရှိ ဆင်ခြင်သုံးသပ်စဉ် ထိုသို့ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ခြင်းကြောင့် ဤမြေကြီးသည် တစ်လောကလုံး တုန်လှုပ်၏"

၃.၁၄၈။ ဤသို့ မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို ကြားနာရ၍ လူအပေါင်းတို့၏ စိတ်သည် ငြိမ်းအေးလေ၏။ ထိုအခါ လူအားလုံးတို့သည် ငါ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ တစ်ဖန် ငါ့ကိုပင် ရှိခိုးကုန်၏။

၃.၁၄၉။ ထိုအခါ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားဂုဏ် ပါရမီတော်ကို ဆောက်တည်၍ စိတ်ကို မြဲမြံအောင် ပြုလျက် ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် နေရာမှ ထ၏။

၃.၁၅၀။ ထိုအခါ နတ်၊ လူတို့သည် နတ်၌ ဖြစ်သော ပန်း၊ လူ၌ ဖြစ်သော ပန်းတို့ကို ယူ၍ နေရာမှ ထသော ငါအား ပန်းပွင့်တို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ကြီမြန့်ပူဇော်ကုန်၏။

၃.၁၅၁။ ထိုနတ်၊ လူတို့သည် ကောင်းကျိုးချမ်းသာ မင်္ဂလာစကားကို ပြောကြားကြကုန်၏။ "အရှင်ရသေ့သည် မြင့်မြတ်သော ဆုကို တောင့်တပေ၏။ ထိုဆုသည် အလိုရှိတိုင်း ပြည့်ပါစေသော်။

၃.၁၅၂။ အလုံးစုံသော ဘေးရန်တို့သည် ရှောင်ကွင်းကြ ပါစေသော်၊ စိုးရိမ်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ အနာရောဂါသည်လည်းကောင်း ကင်းဝေးပါစေသော်၊ အရှင်ရသေ့အား အန္တရာယ်တို့သည် မဖြစ်ကြပါစေသော်။ သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်မြတ်သို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်ပါစေသော်။

၃.၁၅၃။ ကြီးသော လုံ့လရှိတော်မူသော အရှင်ရသေ့---
ပွင့်လေ့ရှိသော သစ်ပင်တို့သည် အချိန်ရောက်လျှင် ပွင့်ကုန်
သကဲ့သို့ ထို့အတူပင် အရှင်ရသေ့သည် ဘုရားဉာဏ်
တော်ဖြင့် ပွင့်ပါစေသော်။

၃.၁၅၄။ ကြီးသော လုံ့လရှိတော်မူသော အရှင်ရသေ့---
အလုံးစုံသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ပါရမီဆယ်ပါးတို့ကို
ဖြည့်ကျင့်ကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူပင် အရှင်ရသေ့သည်
ပါရမီဆယ်ပါးတို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူပါ။

၃.၁၅၅။ ကြီးသော လုံ့လရှိတော်မူသော အရှင်ရသေ့---
အလုံးစုံသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌
ပွင့်ကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူပင် အရှင်ရသေ့သည် မြတ်စွာ
ဘုရားတို့ ပွင့်ရာ ဗောဓိပင်၌ ပွင့်တော်မူပါစေသော်။

၃.၁၅၆။ ကြီးသော လုံ့လရှိတော်မူသော အရှင်ရသေ့---
အလုံးစုံသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဓမ္မစကြာကို ဟော
ကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူပင် အရှင်ရသေ့သည် ဓမ္မစကြာကို
ဟောတော်မူနိုင်ပါစေသော်။

၃.၁၅၇။ လပြည့်နေ့၌ ထက်ဝန်းကျင် စင်ကြယ်သော
လသည် တင့်တယ်သကဲ့သို့ ထို့အတူပင် အရှင်ရသေ့သည်
စိတ်အလိုပြည့်သည် ဖြစ်၍ လောကဓာတ်တစ်သောင်း၌
တင့်တယ်တော်မူပါစေသော်။

၃.၁၅၈။ ရာဟုမ္မ လွတ်မြောက်သော နေသည် အလင်း
ရောင်ဖြင့် အလွန်တင့်တယ်သကဲ့သို့ ထို့အတူပင် အရှင်
ရသေ့သည် လောကမှ လွတ်မြောက်လျက် မြတ်စွာဘုရား
အသရေဖြင့် တင့်တယ်တော်မူပါစေသော်။

၃.၁၅၉။ အလုံးစုံသော မြစ်တို့သည် သမုဒ္ဒရာသို့ စီးဝင်
ကုန်သကဲ့သို့ ဤအတူ နတ်နှင့် တကွသော လူတို့သည်
အရှင်ရသေ့၏ ထံသို့ ချဉ်းကပ်နိုင်ကြပါစေသော်။”

၃.၁၆၀။ ထိုအခါ ထိုနတ်၊ လူတို့၏ ဤသို့ အထူး ချီးမွမ်း
ခြင်းခံရသော ထိုသုဓမ္မာသည် ပါရမီတရား ဆယ်ပါးတို့ကို
တောက်တည်ပြီးလျှင် ထိုတရားတို့ကို ဖြည့်ကျင့်လိုသည်
ဖြစ်၍ တောအုပ်သို့ ဝင်ခဲ့လေပြီ။ ❖

လေး

ဘုရားအလောင်းတော်
ပါရမီဖြည့်ခန်း

၁

ဒါနပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံများ

၁။ အင်္ဂုတ္တိုရသေ ဒါနပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄.၁.၀၁၁။ သာဓိပုတြာ--- လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း တို့ပတ်လုံး ဒါန၊ သီလ-စသော အကျင့်ကို ငါ ကျင့်ခဲ့ဖူး၏။ အလုံးစုံသော ထိုအကျင့်သည် သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်ကို ရင့်ကျက်စေနိုင်ပေ၏။

၄.၁.၀၁၂။ လွန်ပြီးသော ကမ္ဘာတို့၌ ဘဝကြီးငယ်၌ ကျင့်ခဲ့သော အကျင့်ကို ချန်ထား၍ ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ ကျင့်ခဲ့သော အကျင့်ကိုသာလျှင် မိန့်ဆိုပေအံ့။ ငါ၏ စကားကို သင်နာလော့။

၄.၁.၀၁၃။ အခါတစ်ပါး၌ ငါသည် အင်္ဂုတ္တိုမည်သော ရသေ့ဖြစ်၍ လူသံတိတ်ဆိတ်သော တောအုပ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်လျက် နေ၏။

၄.၁.၀၁၄။ ထိုအခါ ငါ၏ အကျင့်တန်ဖိုးကြောင့် သိကြားမင်းသည် ပြင်းစွာ ပူလောင်သည် ဖြစ်၍ ပုဂ္ဂိုလ်အသွင်ကို ဖန်ဆင်းကာ ငါထံသို့ ဆွမ်းခံလာရင်း၏။

၄.၁.၀၁၅။ ငါ၏ သင်္ခမ်းကျောင်းတံခါး၌ ရပ်နေသည်ကို မြင်၍ တောမှ ဆောင်ယူခဲ့သော ဆီမပါ၊ ဆားမပါသော

ကံပြင်းရွက်ပြုတ်ကို မိမိအိုးခွက်ဖြင့် လောင်းလျှလှိုက်၏။

၄.၁.၀၁၆။ ငါသည် ပုဂ္ဂိုလ်အသွင်ကို ဖန်ဆင်းလာသော ထိုသိကြားမင်းအား ကံပြင်းရွက်ပြုတ်ကို လှူဒါန်း၍ အိုးခွက်ကို မှောက်ပြီးလျှင် နောက်တစ်ဖန် အစာရှာဖွေခြင်းကို မပြုတော့ဘဲ သစ်ရွက်ဖိုးကျောင်းသို့ ဝင်၏။

၄.၁.၀၁၇။ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ခုတီယ၊ တတိယနေ့တို့၌လည်း ငါထံသို့ ဆွမ်းခံရောက်လာပြန်၏။ ငါသည် တွယ်တာ ကပ်ပြီ ခြင်း မရှိဘဲ ရှေးနည်းအတိုင်း မတုန်မလှုပ် ပေးလှူ၏။

၄.၁.၀၁၈။ ထိုသုံးရက်ပတ်လုံး မစားဘဲ လှူခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ၌ အဆင်း ဖောက်ပြန်ပျက်စီးခြင်း အလျဉ်းမရှိခဲ့ပေ။ ငါသည် ပီတိသုခဖြင့်သာ ထိုနေ့တို့ကို ကုန်လွန်စေ၏။

၄.၁.၀၁၉။ အကယ်၍ ငါသည် တစ်လ၊ နှစ်လအထိ မြတ်သော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြေးအံ့။ ငါသည် ထိုတစ်လ၊ နှစ်လအထိ မတုန်မလှုပ် မတွန့်ဆုတ်ဘဲ အလှူကို ပေးလှူလို၏။

၄.၁.၀၂၀။ ထိုအလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား အလှူကို ပေးလှူသော ငါသည် အခြံအရံအကျော်အစောကို ဖြစ်စေ၊ လာဘ်လာဘ

ကို ခြံစေမတောင့်တခဲပေ။ ငါသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ် ကိုသာ တောင့်တလျက် ထိုကောင်းမှုတို့ကို ပြုခဲ့ပေ၏။ ။

၂။ သင်္ဃပုတ္တား ဒါနပါရမီ ပြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄.၁.၀၁၁။ သာရိပုတ္တရာ--- နောက်တစ်မျိုးကား ငါသည် အခါတစ်ပါး၌ သင်္ဃအမည်ရှိသော ပုတ္တား ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မဟာသမုဒ္ဒရာကို ကူးလိုသည် ဖြစ်၍ သဘောဆီပ်သို့ ချဉ်း ကပ်၏။

၄.၁.၀၁၂။ ထိုအခါ ငါသည် ပျဉ်း၍ ကြမ်းတမ်းသော မြေပြင်၌ ကြွလာတော်မူသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓိတစ်ပါးကို ခရီး ရင်ဆိုင် ဖူးမြင်ရ၏။

၄.၁.၀၁၃။ ငါသည် ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓိကို ခရီးရင်ဆိုင် ဖူးမြင်ရ သည်ရှိသော် ဤအကြောင်းကို အထူး ကြံစည်၏-“ကောင်းမှု ကို အလိုရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ကောင်းမှုမျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုးရာ ဤလယ်ယာမြေသည် ဆိုက်ရောက်လာပေ၏။

၄.၁.၀၁၄။ လယ်ထွန်ယောက်များသည် များစွာသော အသီးအနှံတို့ ပေါက်ရောက်နိုင်သော လယ်ယာမြေကို တွေ့ မြင်ပါလျက် ထိုလယ်ယာမြေ၌ မျိုးစေ့ကို မစိုက်ပျိုးငြားအံ့၊ ထိုသူသည် စပါးကို အမှန်တကယ် အလိုရှိသောသူ မဟုတ် သကဲ့သို့-

၄.၁.၀၁၅။ ဤအတူပင် ကောင်းမှုကို အလိုရှိသော ငါသည် အမြတ်ဆုံး လယ်ယာမြေသဖွယ် ဖြစ်သော အရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓိကို တွေ့ မြင်ရပါလျက် အကယ်၍ ထိုလယ်ယာမြေ သဖွယ် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓိ၌ ကောင်းမှုကို မပြုငြားအံ့၊ ငါသည် ကောင်းမှုကို အမှန်တကယ် အလိုရှိသူ မဟုတ်နိုင်ချေ။

၄.၁.၀၁၆။ ဘွဲ့တံဆိပ်ကို အလိုရှိသော အမတ်သည် မင်း၏ နန်းတော်တွင်း၌ နေသော လူအပေါင်းအပေါ်၌ လည်းကောင်း၊ (ပြင်ပဗိုလ်အပေါင်းအပေါ်၌လည်းကောင်း မင်းမိန့်အတိုင်း မကျင့်ငြားအံ့)၊ ထိုသူတို့အား ဥစ္စာ၊ စပါးကို မပေးငြားအံ့၊ ထိုအမတ်သည် ဘွဲ့တံဆိပ်နှင့် လွှဲချော်သကဲ့သို့-

၄.၁.၀၁၇။ ဤအတူပင် ကောင်းမှုကို အလိုရှိသော ငါသည် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ကြီးကို ဖူးမြင်ရပါလျက် အကယ် ၍ ထိုအလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား အလှူကို မပေးလှငြားအံ့၊ ကောင်းမှု နှင့် လွှဲချော်ရတော့အံ့”

၄.၁.၀၁၈။ ငါသည် ဤသို့ ကြံစည်ပြီးလျှင် ဖိနပ်ကို ရွတ်၍ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓိ၏ ခြေတော်တို့ကို ရှိခိုးလျက် ထီးနှင့် ဖိနပ်ကို ပေးလှူ၏။

၄.၁.၀၁၉။ ငါသည် ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓိထက်ပင် အဆရာပေါင်း များစွာ သိပ်မွေ့ သူ၊ ချမ်းသာစွာ ကြီးပြင်းခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သို့သော် လည်း ငါသည် ဒါနပါရမီကို ပြည့်ကျင့်လိုသည် ဖြစ်၍ ဤသို့ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓိအား ပေးလှူခဲ့၏။ ။

၃။ ကုရုမင်း ဒါနပါရမီ ပြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄.၁.၀၂၀။ သာရိပုတ္တရာ--- နောက်တစ်မျိုးကား ငါသည် အခါတစ်ပါး၌ ကုရုပတ္တရာမြို့ တော်မြတ်၌ ကုသိုလ်ဆယ်ပါး တို့နှင့် ပြည့်စုံသော နေဥယျာဉ်သော မင်း ဖြစ်၏။

၄.၁.၀၂၁။ ထိုနေဥယျာဉ်မင်းဖြစ်သော အခါ၌ ကလိင်တိုင်း နိုင်ငံမှ ပုတ္တရာတို့သည် ငါ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ရောက်လာကုန်၏။ ဘုန်းကျက်သရေကို ခြံစေတတ်သော၊ ဘုန်းကံရှိသော မင်္ဂလာဆင်-ဟု သတ်မှတ်ထားသော ဆင်တော်ကို ငါ့ထံမှ တောင်းခံကြကုန်၏။

၄.၁.၀၂၂။ “အရှင်မင်းမြတ်--- ကျွန်ုပ်တို့၏ တိုင်း၊ ခရိုင်၊ ဇနပုဒ်သည် မိုးရွာခြင်း မရှိပါ။ အစားအစာကို ရရန် ခဲယဉ်း နေပါ၏။ ကြီးစွာ ငတ်မွတ်လျက် ရှိပါ၏။ ညှိသောအဆင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ အဉ္စနအမည်ရှိသော ဆင်တော်ကို ပေးလှူပါ” ဟု တောင်းခံကြကုန်၏။

၄.၁.၀၂၃။ “ဆိုက်ရောက်လာသော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ပယ်ရှားရန် မသင့်လျော်ချေ။ ဒါနပါရမီကို ပြည့်ကျင့်အံ့- ဟူသော ငါ၏ ဆောက်တည်ခြင်းသည် မပျက်စီးပါစေလင့်။ ငါသည် မြတ်သော ဆင်တော်ကို ပေးလှူအံ့” ဟု-

၄.၁.၀၂၄။ နှလုံးသွင်းပြီးလျှင် ဆင်တော်ကို နာမောင်း၌ ကိုင်၍ ရတနာကမ်းခြင် ရေကို ပုတ္တရာတို့လက်၌ သွန်း လောင်းလျက် ဆင်ကို ပုတ္တရာတို့အား ပေးလှူ၏။

၄.၁.၀၂၅။ ထိုအလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား ဆင်ကို ပေးလှူသည် ရှိသော် အမတ်တို့သည် ဤစကားကို လျှောက်ဆိုကုန်၏။ အရှင်မင်းမြတ်--- အရှင်မင်းမြတ်၏ ဆင်တော်သည် ဘုန်းကျက်သရေကို ခြံစေတတ်ပါ၏။ မင်္ဂလာနှင့် ပြည့်စုံ ပါ၏။ စစ်မြေပြင်၌ အောင်ပွဲယင်စေပါ၏။ ထိုဆင်တော်ကို

အလှူပုဂ္ဂိုလ်တို့အား အဘယ့်ကြောင့် ပေးလှူတတ်သနည်း။ ထိုဆင်တော်ကို လှူသည်ရှိသော် အရှင်မင်းမြတ်သည် မင်းအဖြစ်ကို အဘယ်သို့ ပြုလုပ်နိုင်တော့မည်နည်း။ ဟု လျှောက်ကုန်၏။

၄.၁.၀.၂၆။ “အမတ်တို့---ငါ၏အလုံးစုံသော မင်းစည်းစိမ် ကိုပင် ဖြစ်စေ၊ မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကိုပင် ဖြစ်စေ ပေးလှူအံ့။ ငါသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ချစ်မြတ်နိုး၏။ ထို့ကြောင့် ငါသည် ဆင်တော်ကို ပေးလှူ၏။” ဟု ဆိုခဲ့ပြီ။ ။

၄။ မဟာသုဒ္ဓမ္မစကြာတေးမင်း ဒါနပါရမီ ပြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄.၁.၀.၂၇။ သာဓိပုတြာ--- နောက်တစ်မျိုးကား အခါ တစ်ပါး၌ ငါသည် ကုသဝတီမြို့၌ မဟာသုဒ္ဓမ္မမည်သော စကြာတေးမင်း ဖြစ်၏။

၄.၁.၀.၂၈။ ထိုအခါ ငါသည် ထိုကုသဝတီမြို့၏ ထိုထို အရပ်၌ တစ်နေ့ သုံးကြိမ် ကြေညာစေ၏။ အဘယ်သူသည် အဘယ်အရာဝတ္ထုကို အလိုရှိသနည်း။ တောင့်တသနည်း။ အဘယ်သူအား အဘယ်ဥစ္စာကို ပေးစေချင်သနည်း။

၄.၁.၀.၂၉။ အဘယ်သူသည် ဆာလောင်သနည်း။ အဘယ် သူသည် မွတ်သိပ်(ရေစာ)သနည်း။ အဘယ်သူသည် ပန်းကို အလိုရှိသနည်း။ အဘယ်သူသည် နံ့သာဓာတ်အပျက်ကို အလို ရှိသနည်း။ အဘယ်သူသည် အဝတ်အထည် မရှိ၍ အရောင် အမျိုးမျိုးသော အဝတ်တို့ကို အလိုရှိသနည်း။

၄.၁.၀.၃၀။ အဘယ်သူသည် လမ်းခရီး၌ ထီးကို ယူမည် နည်း။ အဘယ်သူသည် နံ့ညံ့လှပသော ဝိနပ်တို့ကို ယူမည် နည်း။ ဤသို့ ညချမ်းအခါ၌လည်းကောင်း၊ နံနက်အခါ၌ လည်းကောင်း ထိုထိုအရပ်၌ ကြေညာစေ၏။

၄.၁.၀.၃၁။ ထိုပေးလှူဖြည့်ဥစ္စာကို အရာမက များစွာ သော အရပ်ဌာနတို့၌ တောင်းသူတို့ကို ရည်ရွယ်၍ စီရင် တား၏။

၄.၁.၀.၃၂။ နေ့အခါ၌ ဖြစ်စေ၊ ည၌အခါ၌ ဖြစ်စေ အလှူခံ ဖုန်းတောင်းယာစကားသော အဘယ်၌ လာပြားအံ့။ အလို ရှိသော ဥစ္စာကို ရ၍ တဓမ္မတပိုက်ကြီး ပိုက်လျက် ပြန်သွား ရ၏။

၄.၁.၀.၃၃။ ငါသည် ဤသို့သဘောရှိသော အလှူကြီးကို ရာသက်ပန်း ပေးလှူ၏။ ငါသည် ဥစ္စာကို မနှစ်သက်၍

ပေးလှူသည်လည်း မဟုတ်။ ငါထံ၌ ဥစ္စာကို စုဆောင်း ထားခြင်း မရှိသည်လည်း မဟုတ်။

၄.၁.၀.၃၄။ ဥပမာအားဖြင့် ရောဂါဝေဒနာခံစားနေသူသည် ရောဂါပျောက်ကင်းခြင်းငှာ ဥစ္စာဖြင့် ဆေးဆရာကို ရောင့်ရဲ စေ၍ ရောဂါပျောက်ကာ ကျန်းမာလာသကဲ့သို့-

၄.၁.၀.၃၅။ ထိုအတူပင် ငါသည် အလှူခံ ဖုန်းတောင်း ယာစကားတို့၏ စိတ်အလိုကို ပြည့်စေလျက် ကွယ်တာ ကပ်ငြိမှု မရှိ၊ တောင့်တမှုမရှိဘဲ သမ္မာသမ္မာဓိဉာဏ်သို့ ရောက်ခြင်းငှာသာ လှူဖြည့်လိုက် ပေးလှူ၏။ ။

၅။ မဟာဂေါတမိဒုပ္ပန္နာ ဒါနပါရမီ ပြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄.၁.၀.၃၆။ သာဓိပုတြာ--- နောက်တစ်မျိုးကား အခါ တစ်ပါး၌ ငါသည် ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့၏ ပုရော ဟိတံ ဖြစ်၍ ဇမ္ဗူဒီပင်အားလုံးတို့၏ ပူဇော်ခြင်းကို ခံရသော မဟာဂေါတမိဒုပ္ပန္နာ ဖြစ်၏။

၄.၁.၀.၃၇။ ထိုအခါ ခုနစ်ပြည်ထောင်တို့က ငါ့အား လက်ဆောင်ဥစ္စာ ပေးကြ၏။ ငါသည် ထိုလက်ဆောင်ဥစ္စာ များဖြင့် မည်သူမျှ မကားမြစ်နိုင်သည့် အလှူကြီးကို ပေးလှူ ၏။ ငါ၏ အလှူကြီးသည် သမုဒ္ဒရာနှင့် တူ၏။

၄.၁.၀.၃၈။ ငါသည် ဥစ္စာစပါးကို မနှစ်သက်သည်လည်း မဟုတ်။ ငါထံ၌လည်း ဥစ္စာကို စုဆောင်းခြင်း မရှိသည် မဟုတ်။ ငါသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ချစ်မြတ်နိုး၏။ ထို့ ကြောင့် မြတ်သော ဥစ္စာကို ငါ ပေးလှူ၏။ ။

၆။ နိမိမင်း ဒါနပါရမီ ပြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄.၁.၀.၃၉။ သာဓိပုတြာ--- နောက်တစ်မျိုးကား အခါ တစ်ပါး၌ ငါသည် မိတ္ထီလာမြို့ တော်မြတ်၌ ပညာလည်းရှိ မိမိ၊ သူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားတို့၏ ကောင်းမှုကိုလည်း အလိုရှိသော နိမိမည်သော မင်းကြီး ဖြစ်၏။

၄.၁.၀.၄၀။ ထိုအခါ ငါသည် မုခ်လေးခုရှိသော လေး ဆောင်တွဲဖရုံရပ်ကို ပြုလုပ်စေပြီးလျှင် ထိုဖရုံရပ်၌ သား၊ ငှက်၊ လူ-စသည်တို့အား အလှူကို ပေး၏။

၄.၁.၀.၄၁။ အဝတ်၊ အိပ်ရာနေရာ၊ ထမင်း၊ အဖျော်နှင့်

ဘောဇဉ်တို့ကို အသက်ထက်ဆုံး မပြတ် ပြုလုပ်၍ အလှူကြီးကို ပေး၏။

၄-၁-၈၄။ ဥပမာအားဖြင့် ဥစ္စာ-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် သူဌေးကို ဆည်းကပ်သော သူစားသည် ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်ဖြင့် သူဌေး နှစ်သက်အောင် ပြုသကဲ့သို့-

၄-၁-၈၄၁။ ထို့အတူပင် အလုံးစုံသော ဘဝ၌ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရှာဖွေသော ငါသည် သတ္တဝါတို့ကို ပေးလှူခြင်းဖြင့် နှစ်သက်အောင် ပြု၏။

ဂ။ ဓမ္မကုမာရမင်းသား ဒါနုပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄-၁-၈၄၄။ သာရိပုတြာ--- နောက်တစ်မျိုးကား အခါတစ်ပါး၌ ငါသည် ပုပ္ဖဝတီမြို့၌ ဧကရာဇ်မင်း၏သား ဓမ္မကုမာရ အမည်ရှိသော မင်းသား ဖြစ်၏။

၄-၁-၈၄၅။ ထိုအခါ ယဇ်ပူဇော်ခံရမည့်ဘေးမှ လွတ်မြောက်သော ငါသည် ယဇ်တွင်းမှ ထွက်မြောက်လတ်သော် သံဝေဂဉာဏ် ရင့်သန်လှ၍ အလှူကြီးကို ပေးလှူ၏။

၄-၁-၈၄၆။ ငါသည် အလှူခံတို့ကို မလျူရဲဘဲ ငါးညဉ့် မြောက်ညဉ့်တို့တိုင်အောင်ပင် စားသောက်ဖွယ်ကို မစားသောက်ခဲ့ပေ။

၄-၁-၈၄၇။ ဥပမာအားဖြင့် ကုန်သည်သည် ဘဏ္ဍာကို စုဆောင်း၍ အမြတ်များများ ရမည့်အရပ်သို့ သွား၍ ရောင်းသကဲ့သို့-

၄-၁-၈၄၈။ ထိုအတူပင် မိမိစားမည့် ထမင်းမှပင် သူတစ်ပါးတို့အား လှူခြင်းသည် အကျိုးများ၏။ ထို့ကြောင့် သူတစ်ပါးအား ပေးလှူလိုက်၏။ ထိုသို့ ပေးလှူခြင်းသည် အဆ အရာမကု များသော အကျိုးအာနိသ် ရှိနိုင်၏။

၄-၁-၈၄၉။ ငါသည် ထိုအကျိုးထူးကို သိ၍ ဘဝကြီးပယ်၌ အလှူကို ပေးလှူ၏။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရခြင်းငှာ ငါသည် အလှူပေးခြင်းမှ နောက်မဆုတ်။

ဃ။ သီဝိမင်း ဒါနုပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄-၁-၈၅၀။ ငါသည် အရိဋ္ဌအမည်ရှိသော မြို့၌ သီဝိမင်းသော မင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ငါသည် မြတ်သော ပလ္လင်၌

ထိုင်နေ၍ ဤသို့ ကြံစည်၏-

၄-၁-၈၅၁။ "ငါ မပေးလှူဖူးသေးသော အလှူသည် မရှိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ငါ၏ မျက်စိကိုမူလည်း တောင်းလာခြားအံ့၊ ငါသည် ထိုသူအား မျက်စိကိုပင် ထုတ်၍ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိဘဲ ပေးလှူအံ့"ဟု ကြံစည်၏။

၄-၁-၈၅၂။ နတ်တို့ကို အိုးရသော သိကြားမင်းသည် ငါ၏ အကြံအစည်ကို သိ၍ နတ်ပရိသတ်၌ ထိုင်နေလျက် ဤစကားကို မိန့်ဆို၏-

၄-၁-၈၅၃။ "တန်ခိုးကြီးသော သီဝိမင်းသည် မြတ်သော ပလ္လင်၌ ထိုင်နေလျက် အမျိုးမျိုးသော အလှူကို ကြံစည်လတ်သော် ထိုသီဝိမင်းသည် မလှူဖူးသော အလှူကို မမြင်ချေ။

၄-၁-၈၅၄။ ဤအကြံအစည်သည် မှန်သလော၊ မမှန်သလော-ဟု စူးစမ်းအံ့၊ ထိုသီဝိမင်း၏ စိတ်ကို သိရရုံ တစ်မုဟုတ်မျှ ဆိုင်းကုန်လော့"ဟု မိန့်ဆို၏။

၄-၁-၈၅၅။ သိကြားမင်းသည် သူအိုသူကုန်အသွင်ဖြင့် မင်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။

၄-၁-၈၅၆။ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ ဦးခေါင်း၌ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင် ဤစကားကို လျှောက်ဆို၏-

၄-၁-၈၅၇။ "တိုင်းနိုင်ငံကို တိုးတက်စေတတ်သော တရားစောင့်သော မင်းကြီး--- အရှင်မင်းကြီးကို တောင်းခံပါ၏။ အရှင်မင်းကြီး၏ 'အလှူ၌ မွေ့လျော်၏' ဟူသော ကျော်စောသံသည် နတ်၊ လူတို့၌ ပျံ့နှံ့လျက် ရှိပါ၏။

၄-၁-၈၅၈။ မင်းကြီး--- ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိနှစ်လုံးတို့သည် ကန်ပါကုန်၏၊ ကွယ်ပါကုန်၏၊ ကျွန်ုပ်အား မျက်စိတစ်လုံးကို လှူပါလော့၊ အရှင်မင်းကြီးလည်း (မျက်စိ) တစ်လုံးဖြင့် မျှတတော်မူပါလော့"ဟု လျှောက်ဆို၏။

၄-၁-၈၅၉။ ငါသည် ထိုသိကြားမင်း၏ စကားကို ကြားရသော် ရွှင်လန်းတက်ကြွ ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင် ဤစကားကို ဆို၏-

၄-၁-၈၆၀။ "ငါသည် ယခုပင် ကြံစည်၍ ပလ္လင်မှ ဆင်းကာ ဤနေရာသို့ လာ၏။ သင်သည် ငါ၏ စိတ်ကို သိ၍ မျက်စိကို တောင်းရန်လာသော သူ ဖြစ်ပေ၏။

၄-၁-၈၆၁။ ခြောက်---ငါ၏ စိတ်အလိုသည် ပြည့်စုံလေပြီ၊ ခြောက်---ငါ၏ အကြံအစည်သည် ပြည့်စုံလေပြီ၊ ယနေ့ ငါသည်

ရော၍ မလျှံစွဲဖူးသေးသော မြတ်သော အလှူကို အလှူစံ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ပေးလှူပေးအံ့”ဟု ပြောဆို၏။

၄.၁.၈၆၂။ “သီဝကမည်သော ဆေးသမား--- လာလော၊ ထလော၊ မနေကျေးလင်း၊ မကုန်လှုပ်လင်း၊ ငါ၏ မျက်စိ နှစ်လုံးကို ခွာထုတ်၍ အလှူစံအား လှူလော့”ဟု ဆို၏။

၄.၁.၈၆၄။ ထိုအခါ ငါ၏ စကားကို လိုက်နာတတ်သော ထိုသီဝကဆေးသမားသည် ငါ စေခိုင်းသည် ဖြစ်၍ ငါ၏ မျက်စိနှစ်လုံးတို့ကို ထန်းသီးဆံနှစ်ကို နတ်သက်သို့ ထုတ် နတ်၍ အလှူစံအား ပေးလှူလေ၏။

၄.၁.၈၆၄။ ငါသည် မျက်စိတို့ကို ပေးလှူရန် ထုတ်ဆဲ အခါ၌လည်းကောင်း၊ လျှာဆဲအခါ၌လည်းကောင်း၊ လျှာပြီး သော အခါ၌လည်းကောင်း စိတ်၏ တွန့်တိုးခြင်းသည် မရှိ၊ ထိုသို့ မရှိခြင်းသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရလိုအကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

၄.၁.၈၆၅။ ငါသည် မျက်စိနှစ်လုံးတို့ကို မချစ်မနှစ်သက် သည်မဟုတ်ပေ၊ ငါသည် မိမိကိုယ်ကို မချစ်မနှစ်သက်သည် မဟုတ်ပေ၊ ထို့ထက် ငါသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ပို၍ ချစ် မြတ်နိုး၏။ ထို့ကြောင့် ငါသည် မျက်စိကို ပေးလှူ၏။ ။

၉။ ငဝဿန္တရမင်း ဒါနပါရမီ ပြည့်ကျင့်ခုံ

၄.၁.၈၆၆။ ဗုဒ္ဓသတိမည်သော မင်းသမီးသည် ငါ၏ မယ်တော် ဖြစ်လေ၏။ ထိုမင်းသမီးသည် အတိတ်ဘဝတို့၌ သိကြားမင်း ချစ်မြတ်နိုးသော မိဖုရား ဖြစ်လေ၏။

၄.၁.၈၆၇။ ထိုမိဖုရား အသက်ကုန်ခါနီးသည်ကို သိ၍ သိကြားမင်းသည် “မိဖုရားမြတ်--- သင်သည် အကယ်၍ အလိုရှိမှ သင့်အား ဆုလာဘ်ဆယ်ပါးတို့ကို ငါ ပေးအံ့”ဟု ဤစကားကို ဆို၏။

၄.၁.၈၆၈။ ဤသို့ ဆိုလတ်သော် ထိုမိဖုရားသည် သိကြား မင်းအား ဤသို့ ပြန်လျှောက်၏- “ကျွန်ုပ်မှာ အဘယ် အပြစ် ရှိပါသနည်း၊ ကျွန်ုပ်သည် အရှင် မချစ်မနှစ်သက်သူ ဖြစ်ပါ သလော၊ လေသည် သစ်ပင်ကို ရွှေ့ရှားစေသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်ကို မျော်မွေ့ ဖွယ်ငှာနုမှ ရွှေ့ရှားစေလိုပါသလော”

၄.၁.၈၆၉။ ဤသို့ ဆိုလတ်သော် သိကြားမင်းသည် မိဖုရားအား ဤသို့ ပြန်ပြော၏- “သင်သည် မကောင်းမှုကို ဗြမိသည်လည်း မဟုတ်၊ သင်သည် ငါ မချစ်မနှစ်သက်သူ လည်း မဟုတ်၊

၄.၁.၈၇၀။ သင်၏ အသက်သည် ဤမျှလောက်သာ ရှိ၍ စုတေမည် အခါသည် ဖြစ်တော့မည်၊ ငါ ပေးသော ဆုလာဘ် ဆယ်ပါးတို့ကို ခံယူပါလော့”

၄.၁.၈၇၁။ ထိုမိဖုရားသည် နှစ်သက်ရှင်လန်း ဝမ်းမြောက် သည် ဖြစ်၍ ငါအပါအဝင် ဆုလာဘ်ဆယ်ပါးတို့ကို * ခံယူ၏။

၄.၁.၈၇၂။ ထိုဗုဒ္ဓသတိမိဖုရားသည် ထိုတာဝန်တာနတ် ပြည်မှ စုတေလတ်သော် မင်းမျိုး၌ ဖြစ်လေ၏။ ဇေတုတ္တရာ မြို့၌ သဗ္ဗယ(သိဒ္ဓဉ်း)မင်းနှင့် ပေါင်းဖက်လေ၏။

၄.၁.၈၇၃။ ငါသည် ချစ်လှစွာသော မယ်တော် ဗုဒ္ဓသတိ မိဖုရား၏ ဝမ်းသို့ သက်ဝင်သောအခါ ငါ၏ မယ်တော်သည် ငါ၏ တန်ခိုးကြောင့် အခါပေါ်သိမ်း အလှူ၌ မွေ့လျော်သူ ဖြစ်၏။

၄.၁.၈၇၄။ ဥစ္စာမရှိသူ၊ အနာရောဂါ နှိပ်စက်ခံရသူ၊ အိုမင်းသူ၊ သူတောင်းစား၊ ခဏ္ဍိးသူ၊ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပျက်စီး ကုန်ခန်း သူ၊ ဥစ္စာမသိမ်းဆည်းသူတို့အား အလှူကို ပေးလှူလေ၏။

၄.၁.၈၇၅။ ဗုဒ္ဓသတိမိဖုရားသည် ငါ့ကို ဆယ်လတို့ ပတ်လုံး လွယ်ခွဲရ၍ ဗြူကို လက်ယာရစ် လှည့်လည်ခြင်းကို ပြုလတ်သော် ကုန်သည်တို့၏ လမ်းကြား၌ ငါ့ကို မွေးဖွား လေ၏။

၄.၁.၈၇၆။ ငါ၏အမည်သည် မယ်တော်ဘက်မှ လာသော အမည်လည်း မဟုတ်၊ ခမည်းတော်ဘက်မှ လာသော အမည်လည်း မဟုတ်၊ ကုန်သည်တို့၏ လမ်းကြား၌ မွေးဖွားသူ ဖြစ်သောကြောင့် “ဝေဿန္တရ”ဟူသော အမည်သည် ဖြစ် လေ၏။

၄.၁.၈၇၇။ ငါသည် ရှစ်နှစ်သား အရွယ်မှစ၍ ပြာသာဒ် ဆောင်ပါသော အိမ်တော်၌ ထိုင်လျက် အလှူကို ပေးလှူရန် ကြံစည်၏။

၄.၁.၈၇၈။ “တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ငါ့ကို အကယ်၍ တောင်းလာခြင်းအံ့၊ ငါသည် ငါ၏ နှလုံးကိုပင် ဖြစ်စေ၊ မျက်စိကိုပင် ဖြစ်စေ၊ အသားကိုပင် ဖြစ်စေ၊ အသွေး ကိုပင် ဖြစ်စေ ထုတ်၍ လှူလို၏။ ငါ၏ ကိုယ်ကိုပင်သော် လည်း ကျွန်အဖြစ်ဖြင့် ပြောကြား၍ လှူလို၏”

၄.၁.၈၇၉။ ငါသည် ထိုသို့ ကြံစည်စဉ် ဤမြေကြီးသည် ကုန်လှုပ်လေ၏။

၄.၁.၈၈၀။ ငါသည် လခွဲတိုင်း လခွဲတိုင်း တစ်ဆယ့်

ငါးရက် လပြည့်ဥပုသ်နေ့၌ ပစ္စယဆင်တော်ကို တက်စီး၍ အလှူကို လှူရန် အလှူရေဝံသို သွင်းကပ်၏။

၄.၁.၀၈၁။ ကလိဝံတိုင်းနိုင်ငံမှ ပုဏ္ဏားတို့သည် ငါးထံသို့ လာရောက်ကုန်၏။ ဘုန်းကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံသော မင်္ဂလာ ဆင်တော်-ဟု သတ်မှတ်ထားသော ဆင်တော်ကို ငါးထံမှ တောင်းကုန်၏။

၄.၁.၀၈၂။ "မင်းကြီး--- ကျွန်ုပ်တို့၏ ဇနပုဒ်သည် မိုး ရွာခြင်း မရှိသည့် မြစ်၌ မြင်းစွာ ငတ်မွတ်ခြင်းဟူသော ခုဒ္ဓိကုန္တရကပ် ဆိုက်ရောက်နေပါ၏။ အလုံးစုံ ဖြူ၍ ဆင် တို့တွင် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်သော ဆင်တော်မြတ်ကို လှူတော် မူပါ"ဟု တောင်းကုန်၏။

၄.၁.၀၈၃။ "ပုဏ္ဏားတို့ တောင်းသမျှဝတ္ထုကို ငါသည် ပေးလှူအံ့။ တုန်လှုပ်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ငါသည် ထင်ရှားရှိသော ဝတ္ထုကို မလှူဝတ်။ ငါ၏ စိတ်သည် ပေးလှူခြင်း၌ မွေ့လျော် ၏။

၄.၁.၀၈၄။ ရောက်လာသော ထိုအလှူခံတို့ကို ငါ ပယ်ရန် မသင့်လျော်ချေ။ ငါ၏ အနုပညာကို ဆောက်တည်ခြင်းသည် မပျက်စီးပါပေလင့်။ ငါသည် မြတ်သော ဆင်ကို ပေးလှူအံ့" ဟု ကြံစည်၍-

၄.၁.၀၈၅။ ဆင်ကို နှာအေးမင်း၌ ကိုင်လျက် ရတနာကရား ဖြင့် ရေကို ပုဏ္ဏားတို့၏ လက်၌ သွန်းလောင်း၍ ဆင်ကို ပုဏ္ဏား တို့အား ပေးလှူ၏။

၄.၁.၀၈၆။ အလုံးစုံ ဖြူသော ဆင်တော်မြတ်ကို ပေးလှူ စဉ်အခါ၌လည်း မြေကြီးသည် နောက်တစ်ဖန် တုန်လှုပ် လေ၏။

၄.၁.၀၈၇။ ထိုဆင်တော်ကို လှူခြင်းကြောင့် သိဝိပြည်သူ တို့သည် အမျက်ထွက်ကုန်၍ စည်းဝေးကြပြီးလျှင် "ဝက် တောင်သို့ သွားလော့"ဟု ငါ့ကို နိုင်ငံမှ နှင်ထုတ်ကြကုန်၏။

၄.၁.၀၈၈။ ထိုသိဝိပြည်သူတို့ နှင်ထုတ်ကုန်သည်ရှိသော် ငါသည် မတုန်မလှုပ် မတုန်မတိသော အလှူကြီးကို ပေးလှူ ရန် တစ်ခုသော ဆုလာဘ်(အခွင့်အရေး)ကို တောင်းဆို၏။

၄.၁.၀၈၉။ သိဝိပြည်သူအားလုံးတို့သည် ငါအား ထိုအခွင့် အရေးကို ပေးကုန်၏။ ထိုအခါ ငါသည် မောင်းထု၍ အလှူ ကြီးကို ပေးလှူ၏။

၄.၁.၀၉၀။ ထိုသို့ ပေးလှူလတ်သော် "အလှူကြောင့် ကျမ်းမင်းကို နှင်ထုတ်ကုန်၏။ ဤမင်းသည် ယခုတစ်ဖန် အလှူ

ကို လှူမြှန်၏။"ဟု အလှူပေးရာ အရင်၌ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီးသည် ဖြစ်လေ၏။

၄.၁.၀၉၁။ ထိုအခါ ငါသည် ဆင်း၊ မြင်း၊ ရထားတို့ကို ပေးလှူ၍ ကျွန်မိန်းမ၊ ကျွန်ယောက်ျား၊ နွား၊ ဥစ္စာ-ဟူသော ကြီးစွာသော အလှူကို ပေးလှူပြီးလျှင် ခြုံ့မှ ထွက်၏။

၄.၁.၀၉၂။ ငါသည် ခြုံ့မှ ထွက်၍ မြန်လှည့်ကြည့်ရှုသော အခါ၌လည်း မြေကြီးသည် တုန်လှုပ်လေ၏။

၄.၁.၀၉၃။ ရထား၌ ကထားသော မြင်းလေးစီးနှင့် ရထား တို့ကိုလည်း ပုဏ္ဏားတို့အား ပေးလှူပြီးလျှင် နောက်လိုက် မပါတစ်ကိုယ်တည်းသာ ဖြစ်သော ငါသည် လမ်းလေးခုဆင့် ရပ်လျက် မဒ္ဒိမိဖုရားအား ဤကောင်းကို ပြောဆို၏-

၄.၁.၀၉၄။ "မဒ္ဒိ---ကဏ္ဍာမိန်သည် ညီမငယ် ဖြစ်၍ ပေါ့၏။ သင်သည် ကဏ္ဍာမိန်ကို ချီလော့။ ဇာလိကား အစ်ကို ဖြစ်၍ လေး၏။ ငါသည် ဇာလိကို ချီမည်"

၄.၁.၀၉၅။ မဒ္ဒိသည် ပဒုဗ္ဗာကြာ၊ ပုဏ္ဏရိက်ကြာနှင့် တူသော ကဏ္ဍာမိန်ကို ချီ၏။ ငါသည် ရွှေစင်ရုပ်နှင့် တူသော ဇာလိမင်းသားကို ချီ၏။

၄.၁.၀၉၆။ အပုဇော်ခံ အမျိုး၊ နှုတ်သိမ်မွေ့သည့် မင်းမျိုး ဖြစ်ကုန်သော ငါတို့ လေးဦးသားတို့သည် မညီညွတ်သော မြေ၊ ညီညွတ်သော မြေကို နင်းကုန်လျက် ဝက်တောင်သို့ သွားကြကုန်၏။

၄.၁.၀၉၇။ လမ်းအနီး၌လည်းကောင်း၊ ခရီးရင်ဆိုင်၌ လည်းကောင်း လာကြသော သူတို့အား "ဝက်နွေတောင်သည် အဘယ်မှာနည်း"ဟု ငါတို့သည် လမ်းခရီးကို မေးမြန်းရ ကုန်၏။

၄.၁.၀၉၈။ ထိုသူတို့သည် ထိုလမ်းခရီး၌ ငါတို့ကို တွေ့မြင် ကုန်သော် "ဝက်နွေတောင်သည် ဝေးလှ၏"ဟု သနားသော အသံကို မြွက်ဆိုကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် သနားခြင်း သဘောကို ခံစားကြရကုန်၏။

၄.၁.၀၉၉။ သူငယ်ဖြစ်သော သားသမီးတို့သည် တောအုပ် ကြီး၌ အသီးရှိသော သစ်ပင်တို့ကို တွေ့မြင်ကြသော အခါ သစ်သီးစားလျှင် ငိုယိုကြကုန်၏။

၄.၁.၁၀၀။ မြင့်သော၊ ကြီးသော သစ်ပင်တို့သည် ငိုယို နေသော သူငယ်တို့ကို မြင်သော် သူငယ်တို့ စိအောင် အလှိုင်လိုပင် ညွတ်ကိုင်း၍ ပေးကြကုန်၏။

၄.၁.၁၀၁။ မဒ္ဒိမိဖုရားသည် ထူးဆန်းသော ကြက်သီး
ပေးညှင်းထလောက်သော ဤအံ့ဩဖွယ်ကိုတွေ့မြင်ရသည်
ရှိသော်-

၄.၁.၁၀၂။ "ဝေဿန္တရာမင်း၏ တန်ခိုးကြောင့် သစ်ပင်
တို့သည် အလိုလိုပင် ညွတ်ကိုင်ကုန်း၏ ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းသည်
လောက၌ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းပေစွ၊ ထူးဆန်းပေစွ၊ ကြက်သီး
ပေးညှင်း ထဖွယ်ကောင်းလေစွ"ဟု ချီးမွမ်း ပြောဆိုလေ၏။

၄.၁.၁၀၃။ နတ်တို့သည် သူငယ်တို့ကို သနားကြသဖြင့်
ယူနာသုံးဆယ် လမ်းခရီးကို ချွေ၍ ပေးကြကုန်၏။ ဇေတုတ္ထရာ
ပြည်မှ ထွက်သော နေဉ်ပင်လျှင် စေတနာငြိမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်
ကုန်၏။

၄.၁.၁၀၄။ ထိုအခါ ဦးဇိုးတော်ဖြစ်ကြကုန်သော မင်း
မြောက်သောင်းတို့သည် စေတနာငြိမ်း၌ နေကုန်၏။ အလုံး
စုံသော မင်းတို့သည် လက်အုပ်ချီကုန်၍ ငိုယိုလျက် ချဉ်းကပ်
လာကြကုန်၏။

၄.၁.၁၀၅။ ထိုစေတနာငြိမ်း၌ စေတမင်းတို့နှင့်လည်း
ကောင်း၊ စေတမင်းသားတို့နှင့်လည်းကောင်း နှုတ်ဆက်ကောင်း
ပြောကြားပြီးသော် ငါတို့သည် ထိုမြို့မှ ထွက်ခွာကုန်၍ ဝက်
တောင်သို့ သွားကြကုန်၏။

၄.၁.၁၀၆။ သိကြားမင်းသည် တန်ခိုးကြီးသော ဝိသကြာ
နတ်သားကို ခေါ်၍ "သစ်မီးကျောင်းကို ကောင်းစွာ ဆောက်
လုပ်၍ ပျော်မွေ့ဖွယ်သော သစ်ရွက်မိုးကျောင်းကို ဖန်ဆင်း
ချေလော့"ဟု စေခိုင်းလိုက်၏။

၄.၁.၁၀၇။ သိကြားမင်း၏ စကားကို ကြားနာလျက်
တန်ခိုးကြီးသော ဝိသကြာနတ်သားသည် သစ်မီးကျောင်းကို
ကောင်းစွာ ဆောက်လုပ်၍ ပျော်မွေ့ဖွယ်သော သစ်ရွက်မိုး
ကျောင်းကို ဖန်ဆင်းလေ၏။

၄.၁.၁၀၈။ လေးယောက်သား ငါတို့သည် ဝက်တောင်
ကြား၌ လူသူ ရောယှက်ခြင်းမရှိ တိတ်ဆိတ်သော တောအုပ်
ကြီးထဲသို့ သက်ဝင်၍ ထိုတောအုပ်ကြီးတွင် နေကြကုန်၏။

၄.၁.၁၀၉။ ထိုအခါ ငါတို့လေးဦးတို့သည် အချင်းချင်း
(တစ်ဦးကို တစ်ဦး) စိုးရိမ်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်ကုန်လျက်
သစ်မီးကျောင်း၌ နေကြကုန်၏။

၄.၁.၁၁၀။ ငါသည် သစ်မီးကျောင်း၌ သားသမီးငယ်တို့ကို
စောင့်ရှောက်လျက် နေရ၏။ မဒ္ဒိမိဖုရားသည် သစ်သီးကို
ရှာ၍ ငါတို့ သုံးယောက်ကို ကျွေးမွေး၏။

၄.၁.၁၁၁။ ငါသည် တောအုပ်ကြီး၌ နေစဉ် ဓမ္မိသွားသူ
ဇူဇကာပုဂ္ဂိုလ်များသည် ငါ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်လာ၏။ သူသည် ငါ၏
ဇာလီ၊ ကာကာဇိန် သားသမီးနှစ်ယောက်လုံးကို တောင်း
လေ၏။

၄.၁.၁၁၂။ ဇူဇကာပုဂ္ဂိုလ်များ ချဉ်းကပ်လာသည်ကို မြင်ရ
သော် ငါမှာ ရွှင်လန်းခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ ငါသည်
သားသမီးနှစ်ယောက်တို့ကို ကိုင်၍ ပုဂ္ဂိုလ်အား ပေးလှူ၏။

၄.၁.၁၁၃။ ဇူဇကာပုဂ္ဂိုလ်အား မိမိသားသမီးတို့ကို
စွန့်လှူရဉ်အခါ၌လည်း မြေကြီးသည် တုန်လှုပ်လေ၏။

၄.၁.၁၁၄။ သိကြားမင်းသည်လည်း နတ်ပြည်မှ သက်
ဆင်း၍ ပုဂ္ဂိုလ်အသွင် ဖန်ဆင်းလျက် ငါ့ထံသို့ လာပြီးလျှင်
မဒ္ဒိမိဖုရားကို တောင်းလေ၏။

၄.၁.၁၁၅။ ငါသည် ကြည်လင်သော စိတ်အကြံ ရှိသည်
ဖြစ်၍ မဒ္ဒိကို လက်၌ ကိုင်လျက် ခေတ္တ ပုဂ္ဂိုလ်၏ လက်ဝှမ်း
ကို ပြည့်စေပြီးလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား မဒ္ဒိကို ပေးလှူ၏။

၄.၁.၁၁၆။ မဒ္ဒိမိဖုရားကို ပေးလှူလတ်သော် ကောင်းကင်
၌ နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့သည် ဝမ်းမြောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ၌
လည်း မြေကြီးသည် တုန်လှုပ်လေ၏။

၄.၁.၁၁၇။ ဇာလီမင်းသား၊ သမီးကာကာဇိန်နှင့် မဒ္ဒိမိဖုရား
တို့ကို စွန့်လွှတ်လှူဒါန်းသော ငါသည် သမ္မာသမ္ဘောဓိဉာဏ်
ကို ရလိုသောစောကြောင့် လုံး မတွန့်တို မထုတ်နှစ်ခဲ့ပေ။

၄.၁.၁၁၈။ ငါသည် သားသမီးနှစ်ယောက်တို့ကို မချစ်
သည် မဟုတ်၊ မဒ္ဒိမိဖုရားကို မချစ်သည်လည်း မဟုတ်၊
ငါသည် သစ္စညုတဉာဏ်ကို ပို၍ ချစ်မြတ်နိုး၏။ ထို့ကြောင့်
ငါသည် ချစ်သော သားမယားတို့ကို ပေးလှူ၏။

၄.၁.၁၁၉။ ထို့နောက် တစ်ဖန် တောအုပ်ကြီးထဲ၌
မယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့နှင့် ပေါင်းဆုံရသော် သနားဖွယ်
ခိုကြွေးနေကြကုန်သော၊ ချင်းသား၊ ဆင်းရဲကို မေးမြန်း
ပြောဆိုနေကြကုန်သော-

၄.၁.၁၂၀။ မယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့ထံသို့ ရှိသေ
လေးစားစွာ ချဉ်းကပ်၏။ ထိုအခါ၌လည်း မြေကြီးသည်
တုန်လှုပ်လေ၏။

၄.၁.၁၂၁။ ထို့နောက် တစ်ဖန် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့နှင့်
တကွ တောအုပ်ကြီးထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြ၍ ပျော်မွေ့ဖွယ်ကောင်း
သော ပြည်မြတ်ဖြစ်သော ဇေတုတ္ထရာမြို့တော်သို့ ဝင်လေ၏။

၄.၁.၁၂။ ထိုနေ့၌ ရတနာစုနစ်ပါးမိုးတို့သည် ရွာသွန်းကုန်၏။ သည်းစွာသော မိုးသည် ရွာချလေ၏။ ထိုအခါ၌လည်း မြေကြီးသည် မြင်းစွာ တုန်လှုပ်လေ၏။

၄.၁.၁၂၁။ အသက်မရှိသော ဤမြေကြီးသည်ပင် ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲကို မသိဘဲလျက် ငါ၏အလှူစွမ်းအားကြောင့် စုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် တုန်လှုပ်ခဲ့လေ၏။

၁၀။ ယုန်ပညာရှိ ဒါနပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခံပုံ

၄.၁.၁၂၄။ သာရိပုတြာ---နောက်တစ်မျိုးကား ငါသည် အခါတစ်ပါး၌ ယုန်ငယ် ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ငါသည် မြက်၊ သစ်ရွက်၊ ဟင်းရွက်၊ ဟင်းသီးကိုသာ စား၏။ သူတစ်ပါးကို ညှဉ်း ဆဲခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ တော၌သာ လှည့်လည် ကျက်စား၏။

၄.၁.၁၂၅။ ထိုအခါ မျောက်၊ မြေခွေး၊ ဖျံ နှင့် ငါတို့သည် နီးနီးကပ်ကပ် တပေါင်းတည်း နေကြကုန်၏။ သူတို့သည် ငါထံ ညှဉ်း နှံ့နက်တိုင်း ဆည်းကပ်လာကြကုန်၏။

၄.၁.၁၂၆။ ငါသည် ထိုသူတို့ကို "အကုသိုလ်တို့ကို ရှောင် ကြဉ်ကုန်လော့၊ ကုသိုလ်တို့ကို နှလုံးသွင်းကုန်လော့"ဟု ဆုံးမ၏။

၄.၁.၁၂၇။ ဥပုသ်နေ့၌ လပြည့်သည်ကို မြင်၍ "ယနေ့ ကား ဥပုသ်နေ့တည်း"ဟု ထိုသုံးယောက်သော သူတို့အား ထိုနေ့၌ ကျင့်ရမည့် ကျင့်ဝတ်အစဉ်ကို ပြောကြား၏။

၄.၁.၁၂၈။ "အလှူစုံပုဂ္ဂိုလ်အား လှူရန် အလှူဝတ္ထုတို့ကို စီရင်ကြကုန်လော့၊ အလှူစုံပုဂ္ဂိုလ်အား လူ့ဖွယ်ဝတ္ထုကို လှူ၍ ဥပုသ်ကို ကျင့်သုံးကုန်လော့"ဟု ဆုံးမလေ၏။

၄.၁.၁၂၉။ ထိုသူသုံးဦးတို့သည် ငါ၏ စကားကို ကောင်းပြီ-ဟု ဆိုကုန်၍ စွမ်းအားရှိသလောက် လှူဒါန်းဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို စီရင်ပြီးလျှင် အလှူစုံပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှာဖွေကြကုန်၏။

၄.၁.၁၃၀။ ငါသည်ထိုကံ အလှူစုံပုဂ္ဂိုလ်အား လျောက်ပတ်သော လှူဒါန်းဖွယ်ဝတ္ထုကို ကြံစည်၏။ "အကယ်၍ ငါသည် အလှူစုံပုဂ္ဂိုလ်ကို ရငြားအံ့၊ ငါသည် အဘယ် မည်သော လှူဒါန်းဖွယ်ဝတ္ထုကို လှူရအံ့နည်း"ဟု ကြံစည်၏။

၄.၁.၁၃၁။ ငါ့ဟု နှစ်၊ ပဲတီစိမ်း၊ ပဲလွန်၊ ဆန်၊ ထောပတ်-စသည်တို့ မရှိကုန်။ ငါသည် မြက်ကိုသာ စားသုံး၏။ မြက်ကို လှူဒါန်းရန်လည်း မသင့်။

၄.၁.၁၃၂။ "အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ဦးသော အလှူစုံ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ငါ၏ ထံသို့ ထမင်းအတွက် လာ၍ အလှူခံငြားအံ့၊ ငါသည် မိမိကိုယ်ကို လှူအံ့၊ ထိုအလှူစုံပုဂ္ဂိုလ်သည် အချည်းနှီး မြန်မသွားစေရ"ဟု ကြံစည်၏။

၄.၁.၁၃၃။ သိကြားမင်းသည် ငါ၏ အကြံအစည်ကို သိ၍ ပုဏ္ဏားအသွင်ဖြင့် ငါ၏ အလှူကို စမ်းသပ်ခြင်းငှာ ငါ၏ နေရာ ချီသို့ ချဉ်းကပ်လာ၏။

၄.၁.၁၃၄။ ငါသည် ထိုပုဏ္ဏားအသွင် နေဆင်းလာသော သိကြားမင်းကို မြင်ရသော် ကောင်းစွာ နှစ်သက်သည် မြစ်၍ ဤစကားကို ဆို၏- "အစာအာဟာရ အလှူခံရန် ငါထံသို့ အသင်ပုဏ္ဏား ဆိုက်ရောက်လာခြင်းသည် ကောင်းမြတ်လှ ပါပေ၏။

၄.၁.၁၃၅။ ယနေ့ သင့်အား ငါသည် ရှေး၌ မလှူခဲ့ဖူး သေးသော အလှူမြတ်ကို ပေးလှူအံ့၊ သင်သည် သီလဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ သူတစ်ပါးတို့ကို ညှဉ်းဆဲရန် မသင့်လျော်။

၄.၁.၁၃၆။ ပုဏ္ဏား--- လာလော့၊ ထင်းအမျိုးမျိုးတို့ကို စုရုံး၍ မီးကို မွှေးလော့၊ ငါသည် မိမိကိုယ်ကို မှီ ဖြိုက်အံ့၊ သင်သည် ကျက်သော အသားကို စားရလိမ့်မည်"ဟု ဆို၏။

၄.၁.၁၃၇။ ပုဏ္ဏားအသွင်ဆောင်သော သိကြားမင်းသည် ကောင်းပြီ-ဟု ဆိုကာ ရွှင်သော စိတ်ရှိသည် မြစ်၍ အမျိုးမျိုး သော ထင်းတို့ကို စုရုံးလေ၏။ အတွင်း၌ မီးကိန်းစု ရှိအောင် ကြီးစွာသော ထင်းပုံကို ပြုလေ၏။

၄.၁.၁၃၈။ ထိုထင်းပုံ၌ လျှင်မြန်စွာ မီးတောက် ကြီးမား လာအောင် မီးကို မွှေးလေ၏။ ငါသည် မြူဖုန် ကပ်ရောက် သော ကိုယ်ကို ခါ၍ သင့်လျော်ရာ၌ နေ၏။

၄.၁.၁၃၉။ မီးပုံကြီး တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်သော အခါ ငါသည် မီးပုံကြီးထဲသို့ ခုန်၍ ဆင်း၏။

၄.၁.၁၄၀။ အေးသော ရေမည်သည်သုံးစွဲသူ မည်သူအား မဆို ပုပန်ခြင်း၊ ပုလောင်ခြင်းကို ငြိမ်းစေသကဲ့သို့ ထိုအတူ ဝီတိသည် သာယာဖွယ်ကို ငါ့အား ပေး၏။

၄.၁.၁၄၁။ ထိုအခါ တောက်လောင်နေသော မီးထဲသို့ ဝင်သော ငါ၏ ပုပန်ခြင်းကို ငြိမ်းစေ၏။

၄.၁.၁၄၂။ ငါသည် အရေပါး၊ အရေသူ၊ အသား၊ အကြော၊ အရိုး၊ နှလုံးသားတို့နှင့်တကွ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ပုဏ္ဏား အား အကြွင်းမဲ့ ပေးလှူ၏။ ■

သီလပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံများ

၁။ အပီကို လုပ်ကျွေးသော သီလဝံဆင် သီလပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄.၂.၀၁။ အခါတစ်ပါး၌ ငါသည် တောအုပ်ကြီးထဲ၌ အပီကို လုပ်ကျွေးမွေးမြူသော ဆင် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မြေပြင်၌ သီလဂုဏ်အားဖြင့် ငါနှင့် တူသူ မရှိ။

၄.၂.၀၂။ တောမှဆိုးသည် တောအုပ်၌ ငါ့ကို တွေ့မြင် လတ်သော် "မင်းကြီး---သင်မင်းကြီးနှင့် ထိုက်တန်သော ဆင်သည် တောအုပ်၌ နေ၏။

၄.၂.၀၃။ ထိုဆင်ကို ကျွဲသွင်းခြင်းဖြင့် ဖမ်းယူရန် မလို။ ဆင်မဖြင့် အောင်းခြင်း၊ တွင်းချခြင်းဖြင့်လည်း ဖမ်းယူရန် မလို။ နှာမောင်းကို ကိုင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလိုလို သာလျှင် ဤမြို့အရပ်သို့ လာလိမ့်မည်"ဟု မင်းအား လျှောက်ကြားလေ၏။

၄.၂.၀၄။ မင်းသည်လည်း ထိုဆိုး၏ စကားကို ကြားရ သော် နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ဆင်ဆရာကို ဧဝ လွှတ်လေ၏။ ထိုဆင်ဆရာသည် ဆင်ကို ဆုံးမတတ်၏။ ဆင်ဆိုးမနည်းပညာကို ကောင်းစွာ သင်ယူထား၍ ကျွမ်းကျင်၏။

၄.၂.၀၅။ ဆင်ကို ဆုံးမတတ်သော ထိုဆင်ဆရာသည် တောအုပ်သို့ သွားသည်ရှိသော် အပီ၏ အစားအစာအတွက် ပုဆွားကြာအိုင်၌ ကြာစွယ်နတ်နေသော ငါ့ကို တွေ့မြင်၏။

၄.၂.၀၆။ ထိုဆင်ဆရာသည် ငါ၏ သီလဂုဏ်ကို သိ သဖြင့် လက္ခဏာကို ဝမ်းဆင်ခြံ၍ "ချစ်သား---လာလော့"ဟု ဆို၍ ငါ၏ နှာမောင်းကို ကိုင်လေ၏။

၄.၂.၀၇။ ထိုအခါက ငါ၏ မြွက်တောအားသည် ယခုအခါ ဆင်တစ်ထောင်တို့၏ အားနှင့် ညီမျှ၏။

၄.၂.၀၈။ အကယ်၍ ငါသည် ငါ့ကို ဖမ်းယူခြင်းမှာ ကပ်လာကုန်သော သူတို့အား အမျက်ထွက်ငြားအံ့၊ ထိုလူ တို့၏ တစ်တိုင်းပြည်လုံးကိုပင် ကြေမှုန့်စေရန် စွမ်းနိုင်သူ ဖြစ်၏။

၄.၂.၀၉။ ထိုသို့ စွမ်းနိုင်သော်လည်း ငါသည် သီလပါရမီ ဖြည့်ခြင်းမှာ သီလကို စောင့်ရှောက်ထားသဖြင့် ငါ့ကို ဆင် ချည်တိုင်၌ ထည့်သွင်းသော်လည်း ဒေါသအမျက် မထွက် ခဲ့ချေ။

၄.၂.၁၀။ အကယ်၍ ထိုသူတို့သည် ငါ့ကို ထိုနေရာ၌ ပုဆိန်တို့ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ လှံမ၊ ငှက်တို့ဖြင့် ဖြစ်စေ ထိုးခုတ်

နှိပ်စက်ကုန်ငြားသော်လည်း ငါသည် ငါ၏ သီလ ကျိုးပျက်မည်ကို ကြောက်ခြင်းကြောင့် ထိုသူတို့အား အမျက်မထွက်ရဲ။ ။

၂။ ဣရိတ္တနဂါးမင်း သီလပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄.၂.၁၁။ သာရိပုတြာ---နောက်တစ်မျိုးကား အခါတစ်ပါး၌ ငါသည် တန်ခိုးကြီးသော ဣရိတ္တနဂါး ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ငါသည် ဝိရူပက္ခနဂါးမင်းကြီးနှင့် အတူ နတ်ပြည်သို့ သွား၏။

၄.၂.၁၂။ ငါသည် ထိုနတ်ပြည်၌ စင်စစ် ချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော နတ်တို့ကို တွေ့မြင်ရသော် ထိုနတ်ပြည်သို့ ရောက်ရန် အကျိုးငှာ သီလအကျင့်ကို ဆောက်တည်၏။

၄.၂.၁၃။ ထိုအခါ ငါသည် ကိုယ်လက်သုတ်သင်ခြင်း ကိစ္စကို မြဲပြီးလျှင် မျှတရုံမျှ အစာကို စား၍ အဂါလေးပါးတို့ကို အဓိဋ္ဌာန်လျက် တောင်ငိုထိပ်၌ အိပ်၏။

၄.၂.၁၄။ "တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူမှာ အရေးပါး၊ အရေးရာ အသား၊ အကြော၊ အရိုး ဤအင်္ဂါတို့ဖြင့် ပြုစွယ်ကိစ္စ ရှိမှန်း ထိုသူသည် ငါ၏ ထိုအင်္ဂါတို့ကို ယူဆောင်ပါစေ၊ ပေးလှူပြီးသား ဖြစ်၏"ဟု ဆောက်တည်၍ အိပ်၏။

၄.၂.၁၅။ ကျေးဇူးမသိတတ်သည့် နေသာဒပုဏ္ဏား ညွှန်ပြလိုက်သော အလမ္ဘာယ်သမားသည် ငါ့ကို ဖမ်းယူ၏။ ပြခြင်း၌ ထည့်၍ ထိုထိုအရပ်၌ ကစားခိုင်း၏။

၄.၂.၁၆။ ပြခြင်း၌ ထည့်ခြင်းခံရသော်လည်း လက်ဖြင့် ခြင်းရာ ပုတ်ခတ်ခြင်းခံရသော်လည်း ငါ၏သီလကျိုးပျက်မည်ကို ကြောက်ခြင်းကြောင့် ငါသည် အလမ္ဘာယ် မြွေသမားကို အမျက်မထွက်ရဲ။

၄.၂.၁၇။ မိမိအသက်ကို စွန့်ခြင်းသည် ငါ့အတွက် မြက်ပင်ထက် ပေါ့ပါးသေး၏။ သီလကို လွန်ကျူးခြင်းသည် ငါ့အတွက် မြေကြီးကို စွာလှန်ရသကဲ့သို့ ဝန်လေး၏။

၄.၂.၁၈။ ငါသည် ဘဝတစ်ရာစက်တိုက်ငါ၏ အသက်ကို စွန့်လို၏။ ငါသည် လေးကျွန်းလုံး ရမည့်အကြောင်းကြောင့်ပင် သီလကို မပျက်စီးစေလို။

၄.၂.၁၉။ ငါသည် ထိုသို့ သီလပါရမီဖြည့်ခြင်းငှာ သီလကို စောင့်ထားသဖြင့် ငါ့ကို ပြခြင်း၌ ထည့်သွင်းသော်လည်း ဒေါသအမျက် လုံးဝ မထွက်ခဲ့ချေ။ ။

၃။ ဓဗ္ဗယျုဒ္ဓဂါးမင်း သီလပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄.၂.၂၀။ သာရိပုတြာ--- နောက်တစ်မျိုးကား အခါတစ်ပါး၌ ငါသည် တန်ခိုးကြီးသော ဓဗ္ဗယျုဒ္ဓဂါးမင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌လည်း တရားကို စောင့်သူ၊ သီလအကျင့်နှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်၏။

၄.၂.၂၁။ ထိုအခါ ကုသိုလ်တရားကို ကျင့်လေ့ရှိသော၊ ဥပုသ်ကျင့်သုံးသော ငါ့ကို မြွေဖမ်းသမားသည် ဖမ်းယူ၍ နန်းတော်တံခါး၌ ကစားစေ၏။

၄.၂.၂၂။ ထိုမြွေဖမ်းသမားသည် အညှီ၊ အရွှေ၊ အနီ-စသော အဆင်းအမျိုးမျိုးကို ကြံစည်၏။ ငါသည် ထိုမြွေဖမ်းသမား၏ စိတ်သို့ အဝင်လိုက်လျက် ကြံစည်သော အဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိသည် ဖြစ်၏။

၄.၂.၂၃။ ငါသည် ကုန်းကို ရေခြစ်အောင် ပြုနိုင်၏။ ရေကိုလည်း ကုန်းခြစ်အောင် ပြုနိုင်၏။ အကယ်၍ ငါသည် ထိုမြွေဖမ်းသမားအား အမျက်ထွက်ငြားအံ့၊ တစ်ဧကချင်း ပြာခြစ်အောင် ပြုနိုင်၏။

၄.၂.၂၄။ ငါသည် အကယ်၍ စိတ်အလို လိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ သီလပျက်တော့အံ့၊ သီလပျက်သောသူမှာ မြတ်သော အကျိုးသည် မြဲစီးနိုင်ချေ။

၄.၂.၂၅။ ဤကိုယ်သည် ပျက်စီးမှုလည်း ပျက်စီးပါစေ၊ ဤနေရာ၌ပင် ဖိုရ်ဖရဲကြီးမှုလည်း ကြံပါစေ၊ ဖွဲ့ပြာကဲ့သို့ ဖိုရ်ဖရဲကြီးသော်လည်း ငါသည် သီလကိုမူ မပျက်စီးရဲ။

၄။ ဣဇ္ဇဗောဓိပုဏ္ဏား သီလပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄.၂.၂၆။ သာရိပုတြာ---နောက်တစ်မျိုးကား အခါတစ်ပါး၌ ငါသည် ကောင်းသော သီလရှိသော ဣဇ္ဇဗောဓိပုဏ္ဏား ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဘဝကို ကြောက်ရွံ့သောအခြေဖြင့် ရှုမြင်၍ ဘဝမှ ထွက်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို ဘေးမရှိသည်၏ အခြေဖြင့် မြင်လျက် တောထွက်၏။

၄.၂.၂၇။ ငါ၏ ဇနီးမဟောင်း ပုဂ္ဂေယျမသည် ရွှေနှင့် တူသော အဆင်းရှိသူ ဖြစ်၏။ ထိုပုဂ္ဂေယျမသည်လည်း ဝရံမှ ထွက်မြောက်ခြင်းငှာ တောထွက်၏။

၄.၂.၂၈။ ငါတို့သည် တွယ်တာခြင်းမရှိကုန်၊ အနောင် အဖွဲ့ကို ဖြတ်ပြီးကုန်ပြီ၊ ဓမ္မမျိုးဉာတိအပေါင်း၌လည်း ငဲ့

ကွက်ခြင်း မရှိကုန်။ ထိုငါတို့သည် အနယ်နယ်သို့ လှည့်လည် ကုန်လတ်သော် တရားကသိမြို့သို့ ရောက်ကြကုန်၏။

၄.၂.၂၉။ ထိုမြို့၌ ရင်ကျက်သော ပညာရှိကုန်သော ငါတို့သည် အမျိုးအပေါင်းနှင့် ရောနှောခြင်း မရှိကုန်ဘဲ နေကြကုန်၏။ ငါတို့နှစ်ယောက်တို့သည် လူတို့နှင့် ရောယှက်ခြင်း ကင်း၍ အသံတိတ်ဆိတ်သော မင်းဥယျာဉ်၌ နေကြကုန်၏။

၄.၂.၃၀။ ထိုအခါ မင်းသည် ဥယျာဉ်ကြည့်ရှုခြင်းမှာ ထွက်လတ်သော် ပုဏ္ဏားမကို တွေ့မြင်၏။ ငါ၏ထံသို့ ရှဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "ဤမိန်းမသည် သင်နှင့် အသိတော်စပ်သနည်း။ အဘယ်သူ၏ဇနီး ဖြစ်သနည်း" ဟု ငါ့ကို မေးလေ၏။

၄.၂.၃၁။ ဤသို့ မေးလတ်သော် ငါသည် ထိုမင်းအား "ဤမိန်းမသည် ငါ၏ဇနီး မဟုတ်။ တရားကျင့်ဖက် အပေါင်း အစော်မျှသာ ဖြစ်၏။ ရေသုသာသနာ၌ သီတင်းသုံးဖော်တည်း" ဟု ပြောဆို၏။

၄.၂.၃၂။ မင်းသည် ထိုပုဏ္ဏားမ၌ တပ်စွန်း မက်မောသည် ဖြစ်၍ မင်းချင်းယောက်ျားတို့ကို ဆွဲခေါ်ခိုင်းပြီးလျှင် အနိုင်အထက်ပြုကာ နှိပ်စက်လျက် နန်းတွင်းသို့ သွင်း၏။

၄.၂.၃၃။ ငါ၏ ထိမ်းမြားမယား ဖြစ်သော၊ ရေသုသာသနာ၌ အတူတကွ တရားကျင့်ဖက်ဖြစ်သော သူကို ဆွဲငင်၍ ခေါ်ဆောင်သွားလတ်သော် ငါသည် အမျက်ထွက်၏။

၄.၂.၃၄။ ငါသည် အမျက်ထွက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သီလအကျင့်ကို အောက်မေ့၏။ ထိုအမျက်ထွက်ရာ အရပ်၌ ပင်လျှင် အမျက်ထွက်ခြင်းကို နှိမ်နင်း၏။ အမျက်ကို တိုးပွားစွင့် မပေးခဲ့ချေ။

၄.၂.၃၅။ "အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ဤပုဏ္ဏားမကို ထက်သော လုံခြုံ ထိမ်းမြားသော်လည်း ငါသည် သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်ကို ရလိုသောကြောင့် သီလကို အမျက်သီးလို့ အကြောင်းမှာ သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်ကို ရလိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။

၄.၂.၃၆။ ငါသည် ဤပုဏ္ဏားမကို မချစ်သည် မဟုတ်။ ငါ့မှာ အင်အားမရှိသည်လည်း မဟုတ်။ ငါသည် သစ္စဉာဏ်ဉာဏ်ကို သာ၍ ချစ်မြတ်နိုး၏။ ထို့ကြောင့် သီလကို စောင့်ရှောက်၏"

၅။ ကျွမ်းမင်း သီလပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ပုံ

၄.၂.၃၇။ သာဓိပြုကြာ--- နောက်တစ်မျိုးကား ငါသည် တောကျွန်းကြီး ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအခါ၌ ငါသည် တော၌ ကျက်စား၏။ ကြီးထွားသော ကိုယ်ခန္ဓာ ရှိ၏။ ကြီးသော အား ရှိ၏။ ကြောက်ဖွယ်အသွင် ရှိ၏။

၄.၂.၃၈။ ထိုတောအုပ်ကြီးတွင် ချိုင့်ဝှမ်းရာအရပ်၊ တောင်ချောက်ကြားအရပ်၊ သစ်ပင်ရင်းအရပ်၊ ရေကန် (အနီး) အရပ်တို့အနက် ကျွဲတို့၏ နေရာဌာန ဖြစ်နိုင်သော အရပ်၌-

၄.၂.၃၉။ ချမ်းသာစွာ နေရအံ့သော အရပ်ကို စုံစမ်းရန် လှည့်လည်လတ်သော် တောအုပ်ကြီးထဲ၌ ကောင်းသော အရပ်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ငါသည် ထိုအရပ်သို့ ကပ်ရောက်၍ စပ်လည်း ရပ်၏။ အိပ်လည်း အိပ်၏။

၄.၂.၄၀။ ထိုသို့ နေလတ်သော် ဤအရပ်သို့ မျောက်တစ်ကောင်သည် ရောက်လာ၏။ ထိုမျောက်သည် ယုတ်မာသော အကျင့် ရှိ၏။ လျှပ်ပေါ်လော်လည်၏။ ငါ၏ ပန်း နဖူး၊ မျက်နှာတို့ပေါ်၌ ကျင်ငယ်ကဲ့လည်း စွန်း၏။ ကျင့်ကြံကိုလည်း စွန့်၏။

၄.၂.၄၁။ ထိုမျောက်သည် တစ်နေ့ တစ်ကြိမ် ဖြစ်စေ၊ နှစ်ကြိမ် ဖြစ်စေ၊ သုံးကြိမ် ဖြစ်စေ၊ လေးကြိမ် ဖြစ်စေ၊ တစ်နေ့ကုန် ဖြစ်စေ ငါ့ကို အမြဲ ဖျက်ဆီး၏။ ငါသည် ထိုမျောက်၏ နှိပ်စက်ခြင်းကို ခံနေရသည် ဖြစ်၏။

၄.၂.၄၂။ သစ်ပင်စောင့်နုတ်သည် နှိပ်စက်ခံနေရသော ငါ့ကို မြင်ရသော် "ဤ အလွန်ယုတ်မာသော မျောက်ကို ဦးချိုတို့ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ခွာတို့ဖြင့် ဖြစ်စေ ဖျက်ဆီးလော့" ဟု ငါ့အား ပြောကြား၏။

၄.၂.၄၃။ ဤသို့ သစ်ပင်စောင့်နုတ် ပြောကြားလတ်သော် ငါသည် ထိုသစ်ပင်စောင့်နုတ်အား "သင်သည် အကောင်းပုပ်နှင့် တူသော၊ ယုတ်ညံ့သူတို့၏ အကျင့် ဖြစ်သော မကောင်းမှုဖြင့် အဘယ့်ကြောင့် ငါ့ကို လိမ်ကဲ့ဘိသနည်း" ဟု ပြန်၍ ပြောဆို၏။

၄.၂.၄၄။ "ငါသည် ထိုမျောက်အား အကယ်၍ အမျက်ထွက်ငြားအံ့၊ ထိုမျောက်ထက်ပင် ယုတ်ညံ့သူ ဖြစ်ရာ၏။ ငါ၏ သီလသည်လည်း ပျက်စီးရာ၏။ ပညာရှိတို့သည်လည်း ငါ့ကို ကဲ့ရဲ့ကုန်ရာ၏။

၄.၂.၄၅။ ပညာရှိတို့ အကဲ့ရဲ့ခံရသော အသက်ရှင်ခြင်းထက် စင်ကြယ်သော သီလဖြင့် သေရခြင်းသည်

ငါ့အတွက် မြတ်၏။ ငါသည် အသက်-ဟူသော အကြောင်းကြောင့်ပင် သူတစ်ပါးအား ညှဉ်းဆဲခြင်းကို အဘယ့်ကြောင့် ပြုရမည်နည်း။

၄-၂-၄၆။ ဤမျောက်သည် ငါ့ကိုသို့ မှတ်ထင်၍ အခြားသော သူတို့ကို ဤသို့ ပြုမူလိမ့်မည်။ ထိုသူတို့သည် သာလျှင် ထိုမျောက်ကို သတ်ကြလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ငါ၏ လွတ်မြောက်ခြင်းသည် ဖြစ်လိမ့်မည်။”

၄-၂-၄၇။ ပညာရှိသော သူသည် အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ်ဖြစ်သော သူတို့၏မတိမ်မြင်ပြုခြင်းကို သည်းခံသည့် ရှိသော် စိတ်ဖြင့် တောင့်တတိုင်းသော ဆုကို တောင့်တသည့် အတိုင်း ရနိုင်၏။

၆။ အစမင်း သီလပါရမီ ပြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄-၂-၄၈။ သာရိပုတြာ--- နောက်တစ်မျိုးကား အခါတစ်ပါး၌ ငါသည် “ရုဇ္ဈ” မည်သော ဆတ်မင်း ဖြစ်၏။ ငါသည် လှော်ပြီး ဦးပြီးသော ရွှေအဆင်းနှင့် တူသောအဆင်း ရှိ၏။ မြတ်သော သီလ ရှိ၏။ ကောင်းစွာ တည်ကြည်သော စိတ် ရှိ၏။

၄-၂-၄၉။ ငါသည် မွေ့လျော်ဖွယ်၊ ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းသော၊ လှသုမရှိ တိတ်ဆိတ်သော၊ သာယာသော ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းအရပ်၌ နေ၏။

၄-၂-၅၀။ ထိုအခါ ဂင်္ဂါမြစ်အထက်ပိုင်း၌ နေသော လူတစ်ယောက်သည် ကြွေးမြီရှင်တို့၏ နှိပ်စက်ခြင်းခံရသည်ဖြစ်၍ ရှင်လိုလည်း ရှင်စေ၊ သေလိုလည်း သေစေ-ဟု သဘောထားကာ ဂင်္ဂါမြစ်ထဲသို့ ခုန်ချ၏။

၄-၂-၅၁။ ထိုလူသည် ဂင်္ဂါမြစ်၏ မြင်းစွာသော ရေစီးထဲ၌ ညဉ့်နေ့ပတ်လုံး မျောနေ၏။ သနားစဖွယ်အသံကို မြည်တမ်းလျက် ဂင်္ဂါမြစ်၏ အလယ်မှ မျောသွားလေ၏။

၄-၂-၅၂။ ငါသည် သနားစဖွယ် ငိုကြွေးသော ထိုလူသား၏အသံကို ကြားရသော် ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်း၌ ရပ်လျက် “သင်သည် အဘယ်သူ ဖြစ်သနည်း”ဟု မေး၏။

၄-၂-၅၃။ ထိုအခါ ထိုလူသည် သူ့အကြောင်းကို ဖြေကြားလေ၏။

၄-၂-၅၄။ ငါသည် ထိုသူအား သနားခြင်းကြောင့် ငါ့

အသက်ကို စွန့်၍ ညဉ့်အခိုက်မှောင်၌ မြစ်သို့ သက်ဆင်းလျက် ထိုလူကို ဆယ်ယူ၏။

၄-၂-၅၅။ ငါသည် ထိုလူ သက်သာရာ ရသောအခါကို သိ၍ ထိုသူထံမှ ဆုလာဘ်တစ်ခုကို တောင်း၏။ ဤအရင်၌ ငါ နေ၏-ဟု မည်သူ့အားမျှ မပြောပါနှင့်ဟု ပြော၏။

၄-၂-၅၆။ ထိုလူသည် မြို့သို့ ပြန်ရောက်၍ မင်းက မေးမြန်းသော အခါ ဥစ္စာရရှိမှုကြောင့် ပြောကြား၏။ ထိုလူသည် မင်းကို ခေါ်ဆောင်၍ ငါ့ထံသို့ လာ၏။

၄-၂-၅၇။ ငါသည် အကြောင်းစုံကို မင်းအား ရှင်းပြ၏။ မင်းသည် ငါ့စကားအားလုံးကို ကြားရသော် “မိတ်ဆွေကို မြစ်မှားသော သူယုတ်မာကို ဤနေရာ၌ပင် သတ်အံ့”ဟု ထိုလူကို ပစ်သတ်ရန် မြားကို တင်၏။

၄-၂-၅၈။ ငါသည် ထိုလူကို စောင့်ရှောက်လို၍ “မင်းကြီး---ဤလူသည် အသက်ရှင်ပါစေ၊ ကျွန်ုပ်သည် အသက်မင်းကြီး အလိုရှိတိုင်း အပြစ်ပါအံ့”ဟု မိမိ၏ ကိုယ်ဖြင့် ဖလှယ်လေ၏။ သို့သော် မင်းက ငါ့ကို မသတ်ခဲ့။

၄-၂-၅၉။ ထိုအခါ ငါသည် ငါ၏ သီလကို စောင့်ရှောက်၏။ ငါ၏ အသက်ကို မစောင့်ရှောက်ခဲ့ချေ။ ထိုအခါကလည်း ငါသည် သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်ကို ရလိုသောကြောင့် သီလကို စောင့်ထိန်းခဲ့၏။ ။

၇။ ဟာဂရသေ သီလပါရမီ ပြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄-၂-၆၀။ သာရိပုတြာ--- နောက်တစ်မျိုးကား အခါတစ်ပါး၌ ငါသည် ရသေ့တစ်ပါး ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ ငါသည် မြင်းထန်သော အကျင့်သီလရှိ၏။ ကောင်းစွာ တည်ကြည်၏။ အမည်အားဖြင့် “မာတင်”ဟု ထင်ရှား၏။

၄-၂-၆၁။ ထိုအခါ ငါ့နှင့် ဇာတိမန္တပုဏ္ဏားတို့သည် ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်း၌ နေကြကုန်၏။ ငါသည် ဂင်္ဂါမြစ်၏ အထက်ပိုင်း၌ နေ၏။ ဇာတိမန္တပုဏ္ဏားသည် ဂင်္ဂါမြစ်၏ အောက်ပိုင်း၌ နေ၏။

၄-၂-၆၂။ ဇာတိမန္တပုဏ္ဏားသည် ကမ်းရိုးတစ်လျှောက်၌ လှည့်လည်သောအခါ ဂင်္ဂါမြစ်အထက်ပိုင်း၌ ငါ၏ သစ်မီးကျောင်းကို တွေ့မြင်၏။ ထိုအခါ ငါ့ကို ရေရွတ်၍ ဦးထိပ်ကွဲအောင် ကျိန်ဆဲ၏။

၄.၂.၆၃။ ငါသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား အကယ်၍ အမျက်ထွက်ငြားအံ့၊ သီလကို အကယ်၍ မစောင့်ရှောက်ငြားအံ့၊ ငါသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ကြည်ရှုရှုဖြင့် ခွဲပြားကဲ့သို့ ပြုနိုင်၏။

၄.၂.၆၄။ ထိုအခါ ထိုဇာတိမန္တပုဂ္ဂိုလ်သည် အမျက်ထွက်စိတ်ဆိုး၍ ငါ့ကို ယင်းသို့ ကျီနဲဆဲ၏။ ထိုကျီနဲဆဲခြင်းသည် ထိုဇာတိမန္တပုဂ္ဂိုလ်၏ ဦးထိပ်၌သာလျှင် ကျမည် ဖြစ်၏။ ငါသည် ထိုကျရောက်မည့်ဘေးကို မကျအောင် နည်းပရိယာယ်တစ်ခုဖြင့် ပြုလုပ်ပေး၏။

၄.၂.၆၅။ ထိုအခါ ငါသည် ငါ၏ သီလကို စောင့်ရှောက်၏။ ငါ၏ အသက်ကို မစောင့်ရှောက်ခဲ့ချေ။ ထိုအခါ ငါသည် သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်ကို ရလိုသောကြောင့် သီလရှိသူ ဖြစ်၏။ ။

၈။ ဓမ္မနတ်သား သီလပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄.၂.၆၆။ သာရိပုတြာ--- နောက်တစ်မျိုးကား အခါတစ်ပါး၌ ငါသည် “ဓမ္မ”မည်သော၊ မြတ်သော နတ်သား ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ငါသည် များစွာသော အဋ္ဌိအရံ ရှိ၏။ တန်ခိုးကြီး၏။ လောကတစ်ခုလုံးကို စောင့်ရှောက်တတ်၏။

၄.၂.၆၇။ ထိုအခါ ငါသည် များစွာသော လူအပေါင်းကို ကုသိုလ်ကမ္မပထတရားဆယ်ပါးတို့ကို ဆောက်တည်စေလျက် မြို့ရွာတို့သို့ လှည့်လည်၏။ ထိုအခါ ငါ၏ နောက်သို့ အဆွေစင်ပွန်းများ၊ အဋ္ဌိအရံပရိသတ်များလည်း လိုက်လာကြ၏။

၄.၂.၆၈။ ထိုအခါ ယုတ်မာစဉ်းလဲသော အဓမ္မနတ်သည် ရှိ၏။ ထိုနတ်သည်လည်း ဤဓမ္မဗျူဟာများ မြေအပြင်၌ အကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးတို့ကို ပြုလျက် လှည့်လည်၏။ သူ၏ နောက်သို့လည်း အဆွေစင်ပွန်းများ၊ အဋ္ဌိအရံပရိသတ်များ လိုက်လာကြ၏။

၄.၂.၆၉။ ငါတို့သည် ဆန်ကျင်ကုန်၏။ ရထားဦးချင်း ထိခိုက်ကုန်လျက် ငါတို့နှစ်ဦး ခရီးရင်ဆိုင် တွေ့ဆုံမိကုန်၏။

၄.၂.၇၀။ ထိုအခါ ကောင်းသော ဓမ္မနတ်နှင့် ယုတ်မာသော အဓမ္မနတ်တို့ ကြောက်မက်ဖွယ် ခိုက်ရန်ဖြစ်ကုန်၏။ လမ်းခရီးမှ လွှဲဖယ်ပေးဖို့ရာ ကြီးစွာသော စစ်ထိုးခြင်းသို့ ဦးတည်နေကြကုန်၏။

၄.၂.၇၁။ ငါသည် ထိုအဓမ္မနတ်အား အကယ်၍ အမျက်ထွက်ငြားအံ့၊ ခြိုးခြံသော အကျင့်ဂုဏ်ကို အကယ်၍ ဖျက်ဆီး

ငြားအံ့၊ ငါသည် ထိုအဓမ္မနတ်အား အဋ္ဌိအရံပရိသတ်နှင့် တကွ မြူမှုန်ဖြစ်အောင် ပြုနိုင်၏။

၄.၂.၇၂။ သို့သော်လည်း ငါသည် သီလစောင့်ရှောက်ခြင်းဖြင့် စိတ်ကို ခြိမ်းအေးစေ၍ မိမိပရိသတ်နှင့်တကွ လမ်းမှ သက်ဆင်းလွှဲဖယ်လျက် အဓမ္မနတ်အား လမ်းခရီးကို ပေး၏။

၄.၂.၇၃။ ငါသည် စိတ်၏ ခြိမ်းအေးခြင်းကို ပြု၍ လမ်းခရီးမှ သက်ဆင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြေကြီးသည် အဓမ္မနတ်အား ဟင်းလင်းပေါက်ကို ပေးလေ၏။ အဓမ္မနတ်သည် မြေမျိုခြင်းကို ခံရလေတော့၏။ ။

၉။ အလိနသတ္တုပင်းသား သီလပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄.၂.၇၄။ သာရိပုတြာ--- နောက်တစ်မျိုးကား ပဉ္စာလတိုင်း ကာဗလမြို့တော်မြတ်၌ သီလဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော “ဇယဒ္ဓိသ”မည်သော မင်းသည် ရှိ၏။

၄.၂.၇၅။ ငါသည် ထိုမင်း၏ “အလိနသတ္တု” အမည်ရှိသော သားတော် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ငါသည် အကြားအမြင် များသူ ဖြစ်၏။ ကောင်းသော သီလ ရှိ၏။ ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ အခါပေါင်းစုံ ပရိသတ်ကို စောင့်ရှောက်တတ်၏။

၄.၂.၇၆။ ငါ၏ ခမည်းတော် ဇယဒ္ဓိသမင်းသည် သမင်တောသို့ သွား၍ လူသားအား စုဋ္ဌပေါရိသာဒထံသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ထိုစုဋ္ဌပေါရိသာဒသည် ငါ၏ ခမည်းတော်ကို “သင်သည် ငါ၏အစာ ဖြစ်၏။ မလုပ်လေလင့်”ဟု ဆိုကာ ဖမ်းယူလေ၏။

၄.၂.၇၇။ ပေါရိသာဒ၏ ထိုစကားကို ကြား၍ ငါ၏ ခမည်းတော်သည် ကြောက်ရွံ့လျက် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်၏။ ပေါရိသာဒကို တွေ့မြင်ခြင်းကြောင့် ခမည်းတော်၏ ပေါင်နှစ်ဖက်တို့သည် တင်းမာတောင့်တင်းကုန်၏။

၄.၂.၇၈။ သမင်သားကို ယူ၍ ငါ့ကို လွှတ်ပါလော့။ “နန်းတော်၌ တရားဟောသော နန္ဒမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ဥစ္စာကို ပေးပြီးသော် တစ်ဖန် ပြန်လာအံ့”ဟု ပေါရိသာဒအား ဝန်ခံခဲ့ကာ ခမည်းတော်သည် ငါ့ကို ခေါ်၍ မိန့်ဆို၏။

၄.၂.၇၉။ “ချစ်သား--- သင်သည် တိုင်းပြည်ကို လက်ခံလော့။ ဤပြည်သူအပေါင်းကို မမေ့မလျော့လင့်။ ငါသည် ပြန်လာပါမည်ဟု ပေါရိသာဒအား ဝန်ခံခဲ့၏။”

၄.၂.၈၁။ ထိုအခါ ငါသည် မယ်တော်မေဌးတော်တို့ကို ရိုနှိုး၍ မိမိကိုယ်ကို မေဌးတော်ကိုယ်စား ဇလုယံပြီးလျှင် ပေါရိသာအထံသို့ လာပြီးသော် လေး၊ သန်လျက်တို့ကို ချထားလျက် ပေါရိသာအထံသို့ ချဉ်းကပ်၏။

၄.၂.၈၁။ “ထိုပေါရိသာအသည် လက်နက်ကိုင်လာသော ငါ့ကို မြင်ရသော် ထိတ်လန့်နိုင်စရာ ရှိ၏။ ငါသည် သူတစ်ပါးတို့အား ထိတ်လန့်စေခြင်းကို ပြုခဲ့သော် ထိုပြုခြင်းကြောင့် သီလသည် ပျက်စီးလိမ့်မည်”

၄.၂.၈၂။ ငါသည် သီလကျိုးပျက်မည်ကို ကြောက်ခြင်းကြောင့် ထိုပေါရိသာအား မချစ်မနှစ်သက်သော စကားကို မပြောကြားခဲ့၊ မေတ္တာစိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ အကျိုးရှိသော စကားကိုသာ ဆိုလေ့ရှိသော ငါသည် ဤစကားကို ပြောဆို၏။

၄.၂.၈၃။ “ဘကြီးတော်---ကြီးစွာသော မီးကို တောက်လောင်စေပါလော့၊ ကျွန်ုပ်သည် သစ်ပင်မှ ခုန်ချပါအံ့၊ ကောင်းစွာ ကျက်သောအခါ ကျွန်ုပ်ကို ဘကြီးတော် စားပါလော့”

၄.၂.၈၄။ ဤသို့ သီလအကျင့်-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါ၏ အသက်ကိုပင် မစောင့်ရှောက်ခဲ့၊ ငါသည် အခြေမပြတ် ယိကာတိပါတ်ကို ပြသော ထိုပေါရိသာအကိုပင် ရဟန်းပြုစေခဲ့၏။ ။

၁၀။ သင်္ခပါလနဂါးမင်း သီလပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄.၂.၈၅။ သာရိပုတြာ---နောက်တစ်မျိုးကား အခါတစ်ပါး၌ ငါသည် သင်္ခပါလမည်သော နဂါးမင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ငါသည် အစွယ်ဟူသော လက်နက် ရှိ၏၊ ပြင်းထန်သော အဆိပ် ရှိ၏၊ လျှာနှစ်စုံ ရှိ၏။ နတ်နဂါးတို့ကို အစိုးရ၏၊ တန်ခိုး ကြီး၏။

၄.၂.၈၆။ ထိုအခါ ငါသည် လူမျိုးစုံ သွားလာကြရာ လမ်းဆုံလမ်းမ လမ်းလေးစွ၌ အင်္ဂါလေးပါးတို့ကို အဓိဋ္ဌာန်လျက် ဥပုသ်စောင့်ကာ နေ၏။

၄.၂.၈၇။ “ငါ၏ အရေပါး၊ အရေထူ၊ အသား၊ အကြော၊ အရိုး-ဟူသော ဤအင်္ဂါတို့ဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်မှာ ပြုဖွယ်ကိစ္စ ရှိကြားအံ့၊ ထိုသူသည် ငါ၏ ထိုအင်္ဂါတို့ကို ယူဆောင်ပါစေ၊ ပေးလှူပြီးသား ဖြစ်၏” ဟု ဆောက်တည်၍ နေ၏။

၄.၂.၈၈။ ထိုအခါ ကြမ်းတမ်းသော ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ် ရှိကုန်သော၊ သနားခြင်း (ကရုဏာ) ကင်းမဲ့ကုန်သော တစ်ကိုယ်မြောက်ယောက်သော မုဆိုးသားတို့သည် ငါ့ကို တွေ့မြင်ကုန်၏။ ထိုတွေ့မြင်ရာ အရပ်၌ တုတ်၊ လှံတံ၊ ဆောက်ပုတ်တို့ကို ကိုင်ကုန်လျက် ငါ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်လာကုန်၏။

၄.၂.၈၉။ မုဆိုးသားတို့သည် ငါ၏ နှာခေါင်း၊ အမြီး၊ ကျောဆစ်ရိုး၌ ထိုးဖောက်၍ ဆိုင်းထမ်းပိုး၌ လျှိုပြီးလျှင် ငါ့ကို သယ်ဆောင်ကြလေကုန်၏။

၄.၂.၉၀။ ထိုစဉ်အခါ၌ ငါသည် အလိုရှိခဲ့သော် သမုဒ္ဒရာနှင့် တကွ တောနှင့်တကွ တောင်နှင့်တကွသော မြေကြီးကိုပင် နှာခေါင်းလေဖြင့် လောင်ကျွမ်းစေနိုင်၏။

၄.၂.၉၁။ သို့သော်လည်း ငါသည် တံကျင်တို့ဖြင့် ထိုးဖောက်ကုန်သော၊ လှံတံဖြင့်လည်း ထိုးဆွဲကုန်သော မုဆိုးသားတို့ကို အမျက်မထွက်၊ ဤသို့ အမျက်မထွက်ခြင်းသည် ငါ၏ သီလပရမတ္ထပါရမီတည်း။ ။

၃

နေက္ခမ္မပါရမီ - စသည်တို့ကို ပြည်ကျင့်ခဲ့ပုံများ

၁။ ယုဇ္ဈယမင်းသား နေက္ခမ္မပါရမီ ပြည်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄.၃.၀၁၁။ အခါတစ်ပါး၌ ငါသည် ယုဇ္ဈယမည်သော မင်းသား ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ ငါသည် မရေတွက်နိုင်အောင် များပြားသော အခြံအရံ ရှိ၏။ ထိုအခါ နေပုရိန်ကြောင့် ပျက်ကျသော ဆီးနှင်းပေါက်ကို မြင်၍ ထိတ်လန့် (သံဝေဂ) ရ၏။

၄.၃.၀၁၂။ ငါသည် ထိုဆီးနှင်းပေါက်ပျက်ခြင်းကိုပင်လျှင် အလေးအနက် ရှု၍ ထိတ်လန့်ခြင်းသံဝေဂကို အကြိမ်ကြိမ် ပွားများ၏။ မယ်တော်၊ မေည်းတော်တို့ကို ရိုနှိုး၍ ရဟန်းပြုစွင့် တောင်း၏။

၄.၃.၀၁၃။ ထိုအခါ တိုင်းသူပြည်သားတို့သည် လက်အုပ် ချီကုန်လျက် ရဟန်းမပြုရန် ငါ့ကို တောင်းပန်ကြကုန်၏။ မေည်းတော်သည်လည်း "ချစ်သား--- ကြွယ်ဝ စည်ကား သော မြေအပြင်၌ မင်းအဖြစ်ကို ယနေ့ပင် ပြုကျင့်လော့"ဟု ပြောကာ ရဟန်းမပြုရန် တောင်းပန်၏။

၄.၃.၀၁၄။ ငါသည် တိုင်းသူပြည်သားတို့ ထိုသို့ သနားဖွယ်ခံကြွေး တောင်းပန်နေကြကုန်စဉ်ပင် ငွေကွက်ခြင်း မရှိဘဲသာလျှင် စွန့်လွှတ်၏။

၄.၃.၀၁၅။ ငါသည် အလုံးစုံသော မြေအပြင်ကို လည်းကောင်း၊ မင်းအဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ရွှေမျိုး၊ အလုပ် အကျွေး၊ အခြံအရံကိုလည်းကောင်း စွန့်သည်ရှိသော် သမ္မာ သမ္မာဓိဉာဏ်ကို ရလိုသောကြောင့် ဘာကိုမျှ ငွေကွက်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

၄.၃.၀၁၆။ ငါသည် မယ်တော်၊ မေည်းတော်တို့ကို မချစ် မနှစ်သက်သည် မဟုတ်၊ များစွာသော အခြံအရံကိုလည်း မချစ်မနှစ်သက်သည် မဟုတ်၊ ငါသည် ထိုသူတို့ထက် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို သာ၍ ချစ်မြတ်နိုး၏။ ထို့ကြောင့် မင်း အဖြစ်ကိုပင် စွန့်လွှတ်၏။ ။

၂။ သောမနဿမင်းသား နေက္ခမ္မပါရမီ ပြည်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄.၃.၀၁၇။ သာရိပုတြာ---နောက်တစ်မျိုးကား အခါ တစ်ပါး၌ ငါသည် ကုန္ဒပတ္တမြို့တော်၌ "သောမနဿ"ဟု ကျော်စောထင်ရှားသော မင်းသား ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ ငါသည် မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းသူ၊ ကြင်နာဖွယ်ကောင်းသူ ဖြစ်၏။

၄.၃.၀၁၈။ သီလရှိ၏။ ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဉာဏ်ကောင်း၏။

ကြီးသော သူတို့အား ရှိသေလေးစား၏။ အရှက်(ဟိရိ) ရှိ၏။ လူတို့ကို ချီးမြှောက်မှု၌ ကျွမ်းကျင်၏။

၄.၃.၀၉။ ငါနှင့် ရင်းနှီးသော ရေသုသည် ရှိ၏။ ထို ရေသုသည် ပလ္လားဝါကြားတတ်၏။ ခြံနှင့် ပန်းပင်ငယ်တို့ကို ဝိုက်ပျိုး၍ အသက်မွေး၏။

၄.၃.၀၁၀။ ဆန်မရှိသော ခွဲအစုနှင့် တူ၏။ အတွင်း၌ အခေါင်းရှိသည့် သစ်ပင်နှင့် တူ၏။ အနစ်မရှိသော ငှက်ပျော့ ပင်နှင့် တူ၏။ ငါသည် ထိုရေသုကို တွေ့မြင်ရသော်-

၄.၃.၀၁၁။ "ဤရေသုမှာ သူတော်ကောင်းတရား မရှိ၊ ရဟန်းဂုဏ်သိက္ခာ မရှိ၊ အသက်မွေး-ဟူသော အကြောင်း ကြောင့် အရှက်တည်း-ဟူသော မြူစင်သော တရားကို စွန့်ပစ်၏"ဟု ကြံစည်၏။

၄.၃.၀၁၂။ ထိုအခါ နယ်စပ်၌ သူပုန်ထ၏။ ငါ၏ ခမည်း တော်သည် ထိုအရေကို နှိမ်နင်းဖို့ သွားခါနီး၌ ငါ့ကို မှာထား၏-

၄.၃.၀၁၃။ "ချစ်သား--- သင်သည် သီလအကျင့် အလွန် မြင့်သော ဆရာရေသုကို မမေ့မလျော့လင့်။ ဆရာရေသု အလိုရှိရာကို ခြံ၌ဆည်းပေးလော့။ ထိုရေသုသည် အလို ရှိသူမျှကို ပေးတတ်၏"ဟု မှာထား၏။

၄.၃.၀၁၄။ ငါသည် ထိုရေသုထံသို့ ခစားခြင်းငှာ သွား၍ ထိုရေသုအား "သူကြွယ်--- အသို့နည်း၊ ကျန်းမာ၏လော၊ သင့်အတွက် အဘယ်ဝတ္ထုကို ဆောင်စေလိုသနည်း"ဟု ပြော၏။

၄.၃.၀၁၅။ မာန်တက်နေသော၊ ပလ္လားတတ်သော ထိုရေသုသည် ထိုအကြောင်းကြောင့် ငါ့အား အမျက်ထွက် လေ၏။ အမျက်ထွက်၍ "ယနေ့ သင့်ကို သတ်စေအံ့။ သို့မဟုတ် နိုင်ငံမှမူလည်း နှင်ထုတ်စေအံ့"ဟု ပြောဆိုလေ၏။

၄.၃.၀၁၆။ ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် နယ်စပ်သူပုန် များကို နှိမ်နင်းပြီး ပြန်လာလတ်သော် ပလ္လားဝါကြားတတ် သော ရေသုကို "အရှင်---အသို့ပါနည်း၊ ကျန်းမာ၏လော၊ အရှင်အား မြတ်မြတ်နိုးနိုး ပြုစု၏လော"ဟု မေးလျှောက်၏။

၄.၃.၀၁၇။ ယုတ်မာသော ရေသုသည် ငါ့ကို သတ်စေ နိုင်လောက်သည့် စကားတို့ဖြင့် မင်းကြီးအား ပြောကြား လေ၏။ ထိုရေသု၏ ထိုစကားကို ကြား၍ မမြဲအပြင်ကို အစိုးရသော မင်းကြီးသည် အမိန့်ပေးလေ၏။

၄.၃.၀၁၈။ "ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် ထိုမင်းသား၏ဦးခေါင်းကို ခြတ်၍ ကိုယ်ကို လေးဦးပြုလျက် လမ်းခရီးတစ်ခုမှ လမ်းခရီးတစ်ခုသို့ ဆောင်ယူပြန်ကုန်။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် ရေသုကို ရှုတ်ချခြင်းကြောင့်တည်း"ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။

၄.၃.၀၁၉။ ထိုအခါ သနားခြင်း (ကရုဏာ)ကင်းမဲ့ ကုန်သော၊ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ကုန်သော သူသတ်သမား တို့သည် လာကြကုန်၍ ငါသည် အမိရင်နှင့်၌ ထိုင်နေစဉ် ငါ့ကို ဆွဲဝင်၍ မေါ်ဆောင်ကြကုန်၏။

၄.၃.၀၂၀။ ငါ့ကို မြမြဲစွာ နှောင်ကြိုးဖွဲ့ချည်နေကြ ကုန်သော ထိုသူသတ်သမားတို့အား "ငါ့ကို လျှင်မြန်စွာ မင်းအား ပြကြကုန်ဦးလော့၊ ငါ့မှာ မင်းမှိုက်စွတို့သည် ရှိကုန် ၏"ဟု ငါသည် ပြောဆို၏။

၄.၃.၀၂၁။ ထိုသူသတ်သမားတို့သည် ယုတ်မာသော ရေသုကို မှီဝဲဆည်းကပ်သော၊ ယုတ်မာသော မင်းအား မြကြ ကုန်၏။ ငါသည် ထိုမင်းကို မြင်သော် အကြောင်းစုံကို လျှောက်တင်ပြ၏။ ငါ၏ အလိုသို့ လိုက်စေရန်လည်း ဆွဲဆောင်နိုင်၏။

၄.၃.၀၂၂။ ထိုအခါ ထိုမင်းသည် ငါ့ကို တောင်းပန်၏။ ငါ့အား မြတ်သော မင်းအဖြစ်ကို ပေး၏။ ငါသည် မောဟ အမိုက်တိုက်ကို ဖျက်ဆီး၍ ရဟန်းဘောင်သို့သာ ဝင်ရောက် ၏။

၄.၃.၀၂၃။ ငါသည် မြတ်သော မင်းအဖြစ်ကို မနှစ်သက် သည် မဟုတ်။ ကာမစည်းစိမ်ကို မနှစ်သက်သည်လည်း မဟုတ်။ ငါသည် ထိုမင်းအဖြစ်နှင့် ကာမစည်းစိမ်တို့ထက် သစ္စဉာဏ်ကို သာ၍ ချစ်မြတ်နိုး၏။ ထို့ကြောင့် မင်း အဖြစ်ကို စွန့်လွှတ်၏။

၃။ အယောယရင်းသား နေက္ခမပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခုံ

၄.၃.၀၂၄။ သာရိပုတ္တရာ---နောက်တစ်မျိုးကား အခါ တစ်ပါး၌ ငါသည် ကာသိမင်း၏ သားဖြစ်၏။ ငါ၏ အမည်မှာ အယောယရ မြစ်၏။ ထိုသို့ အမည်တွင်ခြင်းမှာ သံအိမ်၌ ကြီးပြင်းသောကြောင့် ဖြစ်၏။ (ဘီလူးသောကို ရှောင်ရှားဖို့ရာ သံအိမ်ထဲ ထည့်၍ မွေးမြူခဲ့ကြသည်။)

၄.၃.၀၂၅။ ငါသည် ဆင်းရဲသဖြင့် အသက်ရှင်ခဲ့ရ၏။ သံအိမ်ကျဉ်း၌ မွေးမြူခဲ့ရ၏။ (တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် မြောက်သောအခါ) "ချစ်သား---ယနေ့ပင်လျှင် တစ်နိုင်ငံ လုံးကို လက်ခံ၍ မင်းပြုပါလော့"ဟု တင်မြှောက်၏။

၄.၃.၀၂၆။ ထိုသို့ တင်မြှောက်သောအခါ ငါသည် မင်းကို ရိုနှီး၍ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင် ဤသို့ လျှောက်ဆို၏-

၄.၃.၀၂၇။ "မြေအပြင်၌ အယုတ်၊ အမြတ်၊ အလတ် လူသားအားလုံးတို့သည် အစောင့်အရှောက် မလိုဘဲ မိမိတို့ အိမ်၌ပင် ဆွေမျိုးတို့နှင့် အတူတကွ ကြီးပြင်းကြကုန်၏။

၄.၃.၀၂၈။ ကျွန်ုပ်သည်ကား လ၊ နေ၊ အလင်းရောင် မရှိသော သံအိမ်၌ ကြီးပြင်းခဲ့ရ၏။ သံအိမ်ကျည်၌ ကျွန်ုပ်၏ ဤသို့ကြီးပြင်းခြင်းသည် လောက၌ မည်သူနှင့်မျှ မတူချေ။

၄.၃.၀၂၉။ ကျွန်ုပ်သည် အကောင်ပုပ်တို့ဖြင့် ပြည့်သော မယ်တော်ဝမ်းမှ ထွက်လတ်သော် ထို့ထက် အလွန် ပြင်းထန်စွာ ဆင်းရဲလှသော သံအိမ်၌ တစ်နေ့ အထည့်ခံခဲ့ရ၏။

၄.၃.၀၃၀။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့သဘောရှိသော အလွန် ကြမ်းတမ်းသော ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်ပြီးသူ ဖြစ်ပါလျက် မင်းအဖြစ်၌ အကယ်၍ မွေ့လျော်ပြီးအံ့၊ ကျွန်ုပ်သည် မဟာလုပိုက်ကြီးသာ ဖြစ်စရာ ရှိပါတော့၏။

၄.၃.၀၃၁။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်ကို ပြီးငွေ့သူ ဖြစ်၏။ မင်းအဖြစ်ကိုလည်း အလိုမရှိသူ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် သေမင်း မနှိပ်စက်နိုင်ရာ နိဗ္ဗာန်ကိုသာ ရှာဖွေပါအံ့"ဟု လျှောက်ဆို၏။

၄.၃.၀၃၂။ ငါသည် ဤသို့ကြံစည်ပြီးသော် လူအပေါင်းတို့ ငိုကြွေးမြည်တမ်းစဉ် ဆင်ပြောင်ကြွက်ကိုသို့ အနောင်အဖွဲ့ကို ဖြတ်၍ တောအုပ်သို့ ဝင်၏။

၄.၃.၀၃၃။ ငါသည် မယ်တော်၊ မေညှင်းတော်တို့ကို မချစ်သည် မဟုတ်၊ ငါသည် များစွာသော အခြံအရံကိုလည်း မချစ်သည် မဟုတ်၊ ငါသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို သာ၍ ချစ်မြတ်နိုး၏။ ထို့ကြောင့် မင်းအဖြစ်ကို စွန့်လွှတ်၏။ ။

၄။ မဟာကုဋသတိသား နေက္ခမပါရမီ ပြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄.၃.၀၃၄။ သာရိပုတြာ--- နောက်တစ်မျိုးကား ငါသည် ကာသီတိုင်း တရားကသီမြို့တော်က ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ငါမှာ နှမ တစ်ယောက်၊ ညီငယ် ခုနစ်ယောက် ရှိ၍ မွေးချင်း ရှစ်ယောက် ရှိ၏။

၄.၃.၀၃၅။ ဤ ညီအစ်ကို မောင်နှမတို့တွင် ငါသည် အစ်ကိုကြီး ဖြစ်၏။ ဗြူစင်သောတရား-ဟူသော အရှက်တရားနှင့် မြည့်စုံ၏။ ငါသည် ဘဝကို ကြောက်မက်ဖွယ်

အဖြစ်ဖြင့် ရှုမြင်၍ ဘဝ၏ ထွက်ပေါက်ဖြစ်သော ရဟန်းဘဝကို သဘောကုန်၏။

၄.၃.၀၃၆။ ငါ၏ မိဘတို့သည် စေခိုင်း၍ ငါ၏ မိတ်ဆွေတို့သည် "အမျိုးဆက်ကို ပေးဆောင်ပါလော့"ဟု ငါ့ကို ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် စိတ်ကုန်၏။

၄.၃.၀၃၇။ ထိုမိတ်ဆွေတို့သည် လူ့ဘဝ၌ ချမ်းသာကို ပေးဆောင်တတ်သော စကားကို ပြောဆိုကြ၏။ ထိုစကားသည် ငါ့အတွက်ကား ရဲရဲပူလောင်သော သံထယ်သွားကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်းသော စကားသာ ဖြစ်ခဲ့ချေတော့၏။

၄.၃.၀၃၈။ ထိုအခါ ထိုသူတို့သည် သူတို့စကား ပစ်ပယ်သော ငါ့ကို "အဆွေ---အကယ်၍ ကာမဂုဏ်တို့ကို မသုံးဆောင်အံ့၊ အဘယ်အရာကို အဆွေသည် တောင့်တပါသနည်း"ဟု မေးကုန်၏။

၄.၃.၀၃၉။ ငါသည် ထိုမိတ်ဆွေတို့အား "ငါသည် လူ့ဘဝကို မတောင့်တ၊ ငါသည် ရဟန်းဘဝကို အလွန် သဘောကုန်၏"ဟု ဖြေလိုက်၏။

၄.၃.၀၄၀။ ထိုသူတို့သည် ငါ့စကားကို ကြား၍ မိဘတို့အား ပြောကြားကုန်၏။ ထိုအခါ မိဘတို့သည် "အချင်းတို့--- ငါတို့အားလုံး ရဟန်းပြုကုန်စို့"ဟု ပြောကြကုန်၏။

၄.၃.၀၄၁။ ငါတို့မိဘားစု အားလုံးသည် မရေတွက်နိုင်သော ဥစ္စာကို စွန့်၍ တောအုပ်ကြီးထဲသို့ ဝင်ကာ ရဟန်းပြုခဲ့ကြလေ၏။

၅။ သောဏပညာရှိ နေက္ခမပါရမီ ပြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄.၃.၀၄၂။ သာရိပုတြာ--- နောက်တစ်မျိုးကား ငါသည် အခါတစ်ပါး၌ ဗြဟ္မဝဗ္ဗနုဒြိ၌ ဖြစ်၏။ ထိုမြို့၌ ငါသည် ဥစ္စာများစွာ ရှိသော သူဌေးမျိုး၌ ဖြစ်၏။

၄.၃.၀၄၃။ ထိုအခါ၌လည်း ငါသည် အမှိုက်မှောင်မြင့်လွှမ်းမိုးသော အမှိုက်တိုက်လောကကို ရှုမြင်ရသော် ငါ၏ စိတ်သည် သံအသွားတပ် လုံ့တံဖြင့် နှိပ်စက်သကဲ့သို့ ဘဝထဲသို့ ဆက်လက် ကျင်လည်ရန် တွန့်ဆုတ်၏။

၄.၃.၀၄၄။ ထိုအခါ ငါသည် အိမ်၌ နေသူတို့၏ အမျိုးမျိုးသော မကောင်းမှုကို မြင်ရသော် "ဘယ်အခါ ငါသည် အိမ်မှ ထွက်၍ တောသို့ ဝင်ရအံ့နည်း"ဟု ကြံစည်၏။

၄.၃.၀၄၅။ ထိုအခါ၌လည်း ဆွေမျိုးတို့သည် ငါ့ကို ကာမ စည်းစိမ်တို့ဖြင့် ဖိတ်ကုန်၏။ ထိုဆွေမျိုးတို့အားလည်း "ငါ့ကို ထိုကာမစည်းစိမ်တို့ဖြင့် ဖိတ်ကုန်လင့်"ဟု ငါ၏ ဆန္ဒကို ပြောကြား၏။

၄.၃.၀၄၆။ ငါ၏ ညီငယ် နန္ဒသည် ပညာရှိသူ ဖြစ်၏။ ထိုညီငယ်သည်လည်း ငါ့ကို အတုလိုက်ကာ ကျင့်သည် ဖြစ်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို နှစ်သက်၏။

၄.၃.၀၄၇။ ထိုအခါ၌လည်း သောဏမည်သော ငါ့ နန္ဒမည်သော ညီငယ်နှင့် ငါ၏ မိဘတို့သည် စည်းစိမ်တို့ကို စွန့်၍ တောအုပ်ကြီးထဲသို့ ဝင်ကာ ရဟန်းပြုခဲ့ကြကုန်၏။

၆။ တေမိမင်းသား အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခံပုံ

၄.၃.၀၄၈။ သာရိပုတြာ--- နောက်တစ်မျိုးကား အခါ တစ်ပါး၌ ငါသည် ကာသီမင်း၏ သား ဖြစ်၏။ အမည်အားဖြင့် ငါ့ကို "ပူဂဏ" ဟူ၍လည်းကောင်း၊ "တေမိယ"ဟူ၍လည်း ကောင်း၊ ခေါ်ဆိုကြကုန်၏။

၄.၃.၀၄၉။ ထိုအခါ ကာသီမင်း၏ တစ်သောင်း ခြောက် တောင်းသော မောင်းမိသတ်တို့အား သားယောက်ျား မရှိ၊ အချိန်ကာလ ကြာမြင့်သောအခါ ငါတစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

၄.၃.၀၅၀။ မေည်းတော်သည် ခဲမယဉ်းယဉ်း ရထားသော သားချစ်ဖြစ်သော ငါ့ကို မြတ်သော အိပ်ရာ၌ ထီးဖြူကို ဆောင်းမှီး၍ မွေးမြူလေ၏။ ထိုအခါ၌ ငါသည် မြတ်သော အမျိုးဇာတ် ရှိ၏။ အရောင်အဆင်း ကြည်လင်တောက်ပ၏။

၄.၃.၀၅၁။ ထိုအခါမြတ်သော အိပ်ရာ၌ အိပ်သော ငါသည် အိပ်ရာမှ နိုးသည်ရှိသော် ထီးဖြူကို မြင်၏။ "ဟူ ထီးဖြူကို ဆောင်းမှီးရခြင်းတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါသည် ငရဲသို့ လားခဲ့ရ၏။"ဟုလည်း အမှတ်ရနေ၏။

၄.၃.၀၅၂။ ထိုထီးဖြူကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငါ့မှာ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ "ငါသည် အဘယ်သို့လျှင် ဤမင်းအိမ်မှ လွတ်မြောက်ရမိအံ့နည်း"ဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်၏။

၄.၃.၀၅၃။ ငါ၏ ရှေးဘဝက အမိတော်ဖူးသော နတ်သမီး သည် ငါ၏ အကျိုးကို အလိုရှိသည် ဖြစ်၍ ဆင်းရဲသို့ ရောက်

နေသော ငါ့ကို မြင်ရသော် (အသု၊ ဆွဲ၊ သူ၊ နားပင်းသူ)ယောင် ဆောင်ရန် တိုက်တွန်း၏။

၄.၃.၀၅၄။ "သင်သည် လူအားလုံးတို့အား ပညာရှိ ကြောင်းကို ထင်ရှား မပြုလင်း၊ လူအ-ဟု ထင်ပါစေလော့။ လူအားလုံးက သင့်ကို မထီမဲ့မြင် အောက်မေ့ပါစေ။ ဤသို့ ပြုသော် သင့်အတွက် အကျိုးဖြစ်လိမ့်မည်"

၄.၃.၀၅၅။ ဤသို့ ဆိုသော် ငါသည် ထိုနတ်သမီးအား ဤသို့ ပြောဆိုလေ၏။ "မိခင်နတ်သမီး--- သင် ဆိုသော စကားအတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် လိုက်နာ ပြုကျင့်ပေအံ့။ မိခင် နတ်သမီး--- သင်သည် ကျွန်ုပ်၏ အကျိုးကို အလိုရှိသူ ဖြစ်ပါပေ၏"

၄.၃.၀၅၆။ ငါသည် ထိုနတ်သမီး၏ စကားကို ကြားရသော် (သမုဒ္ဒရာ၌ ကြည်းကုန်းကို ရသကဲ့သို့) တက်ကြွ စွင်လန်း သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ မိခင်နတ်သမီး အကြံပေးသည့် အတိုင်း ဆောက်တည်၏။

၄.၃.၀၅၇။ ငါသည် အသု၊ နားပင်းသူ၊ ဆွဲ၊ သူ (မသွား နိုင်သူ) ဖြစ်၏။ ထိုသို့ အဓိဋ္ဌာန်၌ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်တို့ ပတ်လုံး နေ၏။

၄.၃.၀၅၈။ ထိုအခါ ငါ၏ လက်၊ ခြေတို့ကိုလည်းကောင်း၊ လျှာကိုလည်းကောင်း၊ နားကိုလည်းကောင်း ဆုပ်နယ် ကုန်လျက် ငါ၏ အင်္ဂါမမျိုးသည်၏ အဖြစ်ကို မြင်ကြရသော် ငတုံး-ဟု ပြောဆို ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။

၄.၃.၀၅၉။ ထိုအခါ တိုင်းသားပြည်သူ အားလုံးနှင့် စပ်သူကြီး၊ ပုရောဟိတ်တို့သည် အားလုံး တစ်စိတ် တစ်ပမ်းတည်း ဖြစ်ကုန်လျက် (ငါ့ကို) စွန့်ပစ်ရန် သဘောတူ ကြကုန်၏။

၄.၃.၀၆၀။ ငါသည် ထိုသူတို့၏ အလိုကို ကြားရသော် "ငါ၏ ဆန္ဒ ပြည့်ဝလေပြီ"ဟု တက်ကြွစွင်လန်းသော စိတ် ဖြစ်၏။

၄.၃.၀၆၁။ ထိုအခါ ငါ့ကို ရေချိုးစေ၍ နံ့သာအပျစ်ဖြင့် လိမ်းကျံပေးပြီးလျှင် မကုန်ကို ဆောင်းလေလျက် ထီးဖြူဖြင့် ဘိသိက်သွန်းပြီးသော် မြို့ကို လက်ယာရပ် လှည့်ကြကုန်၏။

၄.၃.၀၆၂။ ရန်စရစ်ပတ်လုံး ထီးဖြူဆောင်း၍ နေဝန်း တက်လတ်သော် ရထားထိန်းသည် ငါ့ကို ရထားဖြင့် ထုတ် ဆောင်လျက် တောသို့ မောင်းလေ၏။

၄.၃.၀၆၃။ ရထားထိန်းသည် ရထားကို တစ်နေရာ၌

ရင်၍ ကထားသော သိန္နောမြင်းကို ရထားမှ ရွတ်ကာ* ငါ့ကို မြေ၌ မြှုပ်ရန် တွင်းကို တူးလေ၏။ ထိုအခါ ငါသည် ရထား ထိန်းအား ငါ့ကို တွင်း၌ မမြှုပ်ရန် တရားဟော၍ ရဟန်း ပြု၏။

၄.၃.၀၆၄။ ထိုသို့ တေမိယမင်းသား ဖြစ်စဉ် အမိဋ္ဌာန် ဆောက်တည်ထားသော ငါ့ကို ညည်းပန်းဖူးအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်သော်လည်း ငါသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရလိုစေကြောင့် ထိုအမိဋ္ဌာန်ကို မဖျက်ခဲ့ပေ။

၄.၃.၀၆၅။ ငါသည် မိဘတို့ကို မချစ်သည် မဟုတ်၊ ငါ၏ ကိုယ်ကိုလည်း မချစ်သည် မဟုတ်၊ ငါသည် သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ကို သာ၍ ချစ်မြတ်နိုး၏။ ထို့ကြောင့် အယောင်၊ ဆွံ့ယောင်၊ နားပင်းယောင် ဆောင်သော အကျွင့်ကို ဆောက်တည်၏။

၄.၃.၀၆၆။ ထိုသို့ ဆောက်တည်၍ တစ်ဆယ့်ခြောက် နှစ်တို့ပတ်လုံး နေ၏။ အမိဋ္ဌာန်အားဖြင့် ငါနှင့် တူသော သူသည် မရှိချေ။ ဤကား ငါ၏ အမိဋ္ဌာန်ပါရမီတည်း။

၇။ ဗျောက်မင်း သစ္စာပါရမီ ပြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄.၃.၀၆၇။ အခါတစ်ပါး၌ ငါသည် မြစ်ကမ်းအနီး တစ်ခု သော ချောက်၌ ဖျောက် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မိကျောင်းတစ်ကောင် ၏ ဘေးရန်ကြောင့် (တစ်ဖက်ကမ်းသို့) သွား၍ မရ ဖြစ်နေ၏။

၄.၃.၀၆၈။ ဤမှာဘက်ကမ်းမှ ထိုမှာဘက်ကမ်းသို့ ငါ ရင်၍ ခုန်သော နေရာ၌ ရန်သူမိကျောင်းသည် နေ၏။

၄.၃.၀၆၉။ ထိုမိကျောင်းသည် ငါ့ကို "လာလော့"ဟု ဆို၏။ ငါသည်လည်း "လာမည်"ဟု ဆိုပြီးလျှင် ထိုမိကျောင်း၏ ဦးထိပ်ကို နင်း၍ ထိုမှာဘက်ကမ်းသို့ ခုန်ကျော်၏။

၄.၃.၀၇၀။ ငါသည် ထိုမိကျောင်းအား မမှန်စကားကို မဆို၊ ဆိုသော ကောဏအတိုင်းသာ ပြု၏။ သစ္စာအားဖြင့် ငါနှင့် တူသော သူသည် မရှိ၊ ဤကား ငါ၏ သစ္စာပါရမီတည်း။

၈။ သစ္စာရသေ သစ္စာပါရမီ ပြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄.၃.၀၇၁။ သာရိပုတြာ---နောက်တစ်မျိုးကား အခါ တစ်ပါး၌ ငါသည် "သစ္စ"အမည်ရှိသော ရသေ့ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ သစ္စာစကားဖြင့် လောကကို စောင့်ရှောက်၏။ လူအပေါင်းကို ညီညွတ်အောင် ပြု၏။

၉။ ငှက်မင်း သစ္စာပါရမီ ပြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄.၃.၀၇၂။ သာရိပုတြာ--- နောက်တစ်မျိုးကား အခါ တစ်ပါး၌ ငါသည် မဂတိုင်း၌ ငှက်မင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ငါမှာ အတောင် မပေါက်သေး။ နနယ်လှသေး၏။ အသိုက်၌ သားတစ်လေးသွယ်၌ ဖြစ်နေသေး၏။

၄.၃.၀၇၃။ ထိုအခါ အမိသည် (အစာကို) နှုတ်သီးဖြင့် ဆောင်ယူ၍ ငါ့ကို ဖွေးမြှူရ၏။ ငါသည် ထိုအမိ၏ အတွေ့ အထိဖြင့် အသက်ရှင်နေရ၏။ ငါ့မှာ ကိုယ်အား မရှိသေးပေ။

၄.၃.၀၇၄။ တစ်ရသေ့ နှစ် နွေလအခါ၌ တောမီးသည် လောင်လျက် ငါတို့၏ အနီးသို့ ကပ်ရောက်လာ၏။

၄.၃.၀၇၅။ မီးတောက်မီးလျှံ ကြီးမားစွာ ရှိသော ထို တောမီးသည် တဖျင်းဖျင်း အသံမြည်လျက် တဖြည်းဖြည်း လောင်ကျွမ်းကာ ငါ၏ အနီးသို့ ကပ်ရောက်လာ၏။

၄.၃.၀၇၆။ လျင်သော အဟုန်ဖြင့် လာနေသော တောမီး ကြီးကို ကြောက်ရွံ့ကုန်၊ ထိတ်လန့်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ငါ၏မိဘ တို့သည် အသိုက်၌ ငါ့ကို စွန့်ပစ်ကုန်လျက် ကိုယ်လွတ်ရှုံးကာ သွားကြကုန်၏။

၄.၃.၀၇၇။ ငါသည် မြေနှင့် အတောင်တို့ကို ဆန့်တန်း ကြည့်၏။ ငါ့မှာ ကိုယ်အား မရှိ၊ သွားခြင်းရာ မစွမ်းနိုင်။ သို့ ဖြစ်၍ ငါသည် ထိုအသိုက်၌ ဤသို့ ကြံ၏-

၄.၃.၀၇၈။ "ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော ငါသည် မိဘတို့၏ အတောင်ကြားသို့ ဝင်ကပ်၍ လိုက်မြေးလို၏။ သို့သော် မိဘတို့သည် ငါ့ကို စွန့်ပစ်ကုန်လျက် ပျံသွားကြ ကုန်ပြီ။ ယခု ငါသည် အဘယ်သို့ ပြုနိုင်အံ့နည်း။

၄.၃.၀၇၉။ လောက၌ သီလဂုဏ်၊ သန့်စင်သော သစ္စာ ဂုဏ်၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် သနားခြင်းကရုဏာတို့သည် ရှိ ကုန်၏။ ငါသည် ထိုသစ္စာစကားဖြင့် မြတ်သော သစ္စာဆိုခြင်း ကို ပြုအံ့"

၄.၃.၀၈၀။ ငါသည် မှန်သော တရားစွမ်းအားကို ဆင်ခြင် ၍ ရှေး၌ ပွင့်ခဲ့ပြီးကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့ကို အောက်မေ့ လျက် သစ္စာဆို၏။

၄.၃.၀၈၁။ "ငါ့မှာ အတောင်တို့သည် ရှိကုန်၏။ သို့သော် မပျံနိုင်သေး။ မြေတို့သည် ရှိကုန်၏။ သို့သော် မသွားနိုင်သေး။ မိဘတို့သည်လည်း ငါ့ကို စွန့်သွားကြကုန်ပြီ။ ဤစကား မှန်ကန်သောကြောင့် ဆို တောမီး--- နောက်သို့ ပြန်ဆုတ် ပါလော့"

၄.၃.၀၈၂။ ငါ သစ္စာ ပြုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြီးစွာ တောက်လောင်နေသော တောပီးသည် ရေသို့ ရောက်လာသော မီးကဲ့သို့ ဆယ်မြောက်ပယ်*တိုင်အောင်သော အရပ်တို့ကို ကွင်း၍ လောင်လေ၏။ သစ္စာအားဖြင့် ငါနှင့် တူသော သူသည် မရှိချေ။ ဤကား ငါ၏ သစ္စာပါရမီတည်း။

၁၀။ ငါးမင်း သစ္စာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄.၃.၀၈၃။ သာရိပုတြာ--- နောက်တစ်မျိုးကား အခါတစ်ပါး၌ ငါသည် ကြီးစွာသော ရေအိုင်၌ ငါးမင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ နေ့တဦး နေ့ပုကြောင့် ရေအိုင်၌ ရေသည် ကုန်ခန်းလေ၏။

၄.၃.၀၈၄။ ထိုသို့ ကုန်ခန်းသောကြောင့် ကျီး၊ လင်းတ၊ ဝန်လိုငှက်၊ ရွန်ရဲနှင့် သိမ်းတို့သည် ရွှံ့နွံထဲ၌ နေကြ၍ ငါးတို့ကို ထိုးသတ်ပြီးလျှင် နေရာ ရည်ပို့ စားကုန်၏။

၄.၃.၀၈၅။ ထိုအခါ ငါသည် ဆွေမျိုးတို့နှင့်တကွ အနိပ်စက်ခံ၍ "ဆွေမျိုးတို့ကို ဆင်းရဲဒုက္ခမှ အဘယ်သို့ လွတ်စေရအံ့နည်း" ဟု ကြံစည်၏။

၄.၃.၀၈၆။ ကြံစည်ပြီးသော် "သစ္စာသည်သာ ငါနှင့် ငါ့ဆွေမျိုးတို့၏ မှီရာ ဖြစ်သည်" ဟု မြင်၏။ ငါသည် သစ္စာ၌ တည်၍ ဆွေမျိုးတို့ကို ထိုကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းမှ လွတ်စေ၏။

၄.၃.၀၈၇။ ငါသည် ဤသို့ သစ္စာဆို၏- "ငါသည် သီတတ်သည့်အခွယ်မှ စ၍ မည်သည့်သတ္တဝါကိုမျှ နာကျင်စေလိုသော စိတ်ဖြင့် မညှဉ်းဆဲခဲ့ဖူးပါ။

၄.၃.၀၈၈။ ဤသစ္စာစကားကြောင့် မိုးသည် ရွာသွန်းပါစေသတည်း။ မိုးနတ်သား--- ထစ်ချွန်း၍ ရွာသွန်းပါလော့။ ကျီးအပေါင်း၏ ဥဌာအိုးကို မိုးရွာခြင်းဖြင့် ဖျက်ဆီးပါလော့။ ကျီးအပေါင်းတို့ဝမ်းနည်းပူဆွေရအောင် မိုးကို ရွာချွန်းပါလော့။ ငါးတို့ကို ဝမ်းနည်းပူဆွေခြင်းမှ လွတ်မြောက်စေပါလော့။"

၄.၃.၀၈၉။ သစ္စာမြတ်ကို ပြုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိုးနတ်သားသည် ထစ်ချွန်း၍ ချက်ချင်းပင် ရွာသွန်း၏။ ထိုသို့ ရွာသွန်းသဖြင့် ကုန်းရေ၊ ချိုင့်ဝှမ်းပါ မိုးရေတို့ ပြည့်လေတော့၏။

၄.၃.၀၉၀။ ငါသည် ဤသို့ သစ္စာမြတ်ကို ပြု၍ သစ္စာတန်ခိုးစွမ်းအားဖြင့် မိုးကြီးကို ရွာစေ၏။ သစ္စာအားဖြင့် ငါနှင့် တူသော သူ မရှိချေ။ ဤကား ငါ၏ သစ္စာပါရမီတည်း။

၁၁။ ကဏ္ဍီပါယနုရသေ သစ္စာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄.၃.၀၉၁။ သာရိပုတြာ---နောက်တစ်မျိုးကား အခါတစ်ပါး၌ ငါသည် ကဏ္ဍီပါယနုရသေသော ရသေ့ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အနစ်ငါးဆယ်ကျော်တို့လတ်လုံး မပျော်မွေ့ဘဲ (ရသေ့ဘဝ၌) နေ၏။

၄.၃.၀၉၂။ ငါ၏ ဤမပျော်မွေ့သော စိတ်ကို မည်သူမျှ မသိချေ။ ငါသည်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ ထိုအကြောင်းကို မပြောကြားခဲ့ပေ။

၄.၃.၀၉၃။ ငါနှင့် တရားကျင့်ဖက် အဖော်ဖြစ်သော မက္ခဏ ခုရသေ့ကြီးသည် ကံမကောင်း အကြောင်းမလု၍ တံကျင် လျှိုခြင်းကို ခံရ၏။

၄.၃.၀၉၄။ ငါသည် ထိုရသေ့ကို လုပ်ကျွေး၍ ရောဂါပျောက်စေ၏။ ထိုရသေ့ကို ပန်ကြားပြီးလျှင် ငါသည် မိမိ နေရာဖြစ်သော သစ်ခမ်းကျောင်းသို့ ပြန်လာ၏။

၄.၃.၀၉၅။ ငါ၏ လူ့ဘဝက သုလယ်ချင်းဖြစ်သော ပုဏ္ဏားသည် ဇနီးနှင့် (ယဉ်အတိတ်မည်သော) သားငယ်ကို ခေါ်လျက် သုံးယောက်သားတို့သည် ခရီးသွားဧည့်သည်အဖြစ်ဖြင့် လာကြကုန်၏။

၄.၃.၀၉၆။ ငါသည် ထိုသူတို့နှင့် အတူ မိမိသစ်ခမ်းကျောင်း၌ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစကားပြောနေစဉ် သုလယ်သည် ဂျင်လုံးကို မြှောက်ကစား၍ အဆိပ်ပြင်းသော မြွေတစ်ကောင်ကို ထိခိုက်မိလေ၏။

၄.၃.၀၉၇။ ထိုအခါ ထိုသုလယ်သည် ဂျင်လုံးသွားသော လမ်းကို ရှာဖွေသော် ထိုမြွေ၏ ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့် ကိုင်မိလေ၏။

၄.၃.၀၉၈။ ထိုအခါ မြွေသည် လွန်စွာ အမျက်ထွက်သည် ဖြစ်၍ ချက်ချင်းပင် ထိုသုလယ်ကို ကိုက်လေ၏။

၄.၃.၀၉၉။ မြွေကိုက်ခံရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သုလယ်သည် မြေ၌ လဲကျ၏။ ထို့ကြောင့် ငါသည် စိတ် ဆင်းရဲခဲ့ရ၏။ ထို(သားအမိသားအဖ သုံးယောက်တို့၏) ဆင်းရဲကို (ငါ့ကိုယ်၌ ဖြစ်သကဲ့သို့) ခံစားရ၏။

၄.၃.၁၀၀။ ငါသည် သောကမြောင့် စူးဝင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ စိတ်ဆင်းရဲကုန်သော ထိုသူတို့ကို သက်သာစေလို၍ အလွန်မြင့်မြတ်သော သစ္စာမြုခြင်းကို ရှေ့ဦးစွာ ပြ၏။

၄.၃.၁၀၁။ "ငါသည် ခုနစ်ရက်မျှသာလျှင် ကုသိုလ်ကို

အလိုရှိသည် ဖြစ်၍၊ ကြည်ညိုသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ ထိုမှ နောက်၌ အနစ် ငါးဆယ် ကျော်တို့ပတ်လုံး ဤအကျင့်ကို ငါသည် စိတ်မပါဘဲသာလျှင် ကျင့်၏။ ဤသစ္စာကြောင့် ယဉ်အတိအကျ အချမ်းသာခြင်း ဖြစ်ပါ သောတည်း။ အဆိပ်သည် ပျောက်ပါစေသတည်း။ အသက် ရှည်ပါစေသတည်း။”ဟု (သစ္စာပြု၏)။

၄.၃.၁၀၂။ အဆိပ်အဟန့်ဖြင့် (မိန်းမောတွေဝေ၍) တုန်လှုပ် နေသော သူငယ်သည် ငါ သစ္စာပြုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တွေဝေခြင်း ကင်း၍ ထလေ၏။ သူငယ်သန္တာန်မှာ အဆိပ် ပြယ်ကာ ချက်ချင်းပင် ကျန်းမာလေတော့၏။ သစ္စာအားဖြင့် ငါနှင့် တူသော သူ မရှိချေ။ ဤကား ငါ၏ သစ္စာပါရမီတည်း။

၁၂။ သုတေသနမင်း သစ္စာပါရမီ ပြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄.၃.၁၀၃။ သာရိပုတြာ--- နောက်တစ်မျိုးကား အခါ တစ်ပါး၌ ငါသည် “သုတသောမ” မည်သော မင်း ဖြစ်၏။ ထို အခါ ပေါရိသ္မာဒ၏ ဖမ်းယူခြင်းကို ခံရသည် ဖြစ်၍ နန္ဒပုဏ္ဏား ထံ၌ မိမိ၏ တရားနာပြန်လာရန် ချိန်းချက်ထားခဲ့ခြင်းကို အောက်မေ့အမှတ်ရ၏။

၄.၃.၁၀၄။ ပေါရိသ္မာဒသည် တစ်ရာတစ်ပါးသော မင်း တို့၏ လက်ပါးပြင်ကို ကြိုးဖြင့် သီကုံး၍ ထိုမင်းတို့အား နှိမ်နင်းစေပြီးသော် ငါ့ကိုလည်း ယဉ်ပူဇော်ရာသို့ ခေါ်ဆောင် လေ၏။

၄.၃.၁၀၅။ ပေါရိသ္မာဒသည် ငါ့ကို “အသို့နည်း၊ သင်သည် လွတ်မြောက်ခြင်းကို အလိုရှိသလော၊ အကယ်၍ သင်သည် ငါထံသို့ တစ်ဖန် ပြန်လာအံ့၊ သင့်အလိုအတိုင်း လွတ်ပေး လိုက်မည်”ဟု ပြောလေ၏။

၄.၃.၁၀၆။ ထိုအခါ ငါသည် ထိုပေါရိသ္မာဒအား “တစ်ဖန် ပြန်လာပါမည်”ဟု ဝန်ခံခဲ့၍ မွေ့လျော်ဖွယ် ကုန်ပစ္စည်း၊ သို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် မယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့အား မင်းအဖြစ်ကို အပ်နှင်း၏။

၄.၃.၁၀၇။ ငါသည် နန္ဒပုဏ္ဏား၏ တရားကို နာ၍ နန္ဒ ပုဏ္ဏားအား ဉာဏ်ကို ပေးပြီးသော် ပေါရိသ္မာဒထံသို့ ပြန်လာ၏။

၄.၃.၁၀၈။ ထိုအခါ “သတ်လိမ့်မည်”ဟုလည်းကောင်း၊ “သတ်လိမ့်မည် မဟုတ်”ဟုလည်းကောင်း ငါ့မှာ ယုံမှား သံသယမရှိ။ “သတ်လိမ့်မည်”ဟု ကျိန်းသေတွက်လျက် သာ

ပြန်လာ၏။ ပေါရိသ္မာဒထံသို့ ရောက်သော အခါ၌ကား ပေါရိသ္မာဒအား တရားဟော၍ ထိုမင်း တစ်ရာကျော်တို့ကိုပင် လွှတ်စေနိုင်၏။ ငါသည် သစ္စာစကားကို စောင့်စည်းလျက် အသက်ကို စွန့်ရန် ပြန်လာ၏။ သစ္စာအားဖြင့် ငါနှင့် တူသော သူ မရှိချေ။ ဤကား ငါ၏ သစ္စာပါရမီတည်း။

၁၃။ သုတေသနသမ္ဘာတော် သစ္စာပါရမီ ပြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄.၃.၁၀၉။ အခါတစ်ပါး၌ ငါသည် တော၌ “သာမ” မည်သော ရသေ့ပျို ဖြစ်၏။ ငါ့ကို သိကြားမင်း ဖန်ဆင်းပေး လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ငါသည် တောအုပ်၌ ခြင်္သေ့၊ ကျားတို့ကိုပင် မေတ္တာဖြင့် မိမိအပေါ်သို့ ညှုတ်စေနိုင်၏။

၄.၃.၁၁၀။ ငါသည် တော၌ ခြင်္သေ့၊ ကျား၊ သစ်၊ ဝံ၊ ဂွ၍ ချေ၊ စိုင်း၊ ဆတ်၊ သမင်နှင့် တောဝက်တို့ ခြံရံလျက် နေ၏။

၄.၃.၁၁၁။ ထိုအခါ မည်သည့် သတ္တဝါကမျှ ငါ့ကို မလန့်။ ငါသည်လည်း မည်သည့်သတ္တဝါကိုမျှ မကြောက်။ ငါသည် မေတ္တာစွမ်းအားဖြင့် တောအုပ်၌ ပျော်မွေ့၏။

၁၄။ ကောရာမင်း သစ္စာပါရမီ ပြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄.၃.၁၁၂။ သာရိပုတြာ---နောက်တစ်မျိုးကား အခါ တစ်ပါး၌ ငါသည် “ကောရာမ”ဟု ထင်ရှား ကျော်စောသော မင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မြတ်သော သီလကို ဆောက်တည်၍ ကာသီတိုင်းသူ၊ တိုင်းသားအပေါင်းကို ဆုံးမ၏။

၄.၃.၁၁၃။ ငါသည် ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါး တို့ကို အကြွင်းမဲ့ ကျင့်သုံး၏။ သင်္ဂဟဝတ္ထုလေးပါးတို့ဖြင့် တိုင်းသူပြည်သားများကို ချီးမြှောက်၏။

၄.၃.၁၁၄။ ဒွေသေနမင်းသည် ဤလောကအတွက်ရော တမလွန်လောကအတွက်ပါ ဤသို့ မေ့မလျော့ ကျင့်သော ငါ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်လာ၍ ငါ၏ မြို့ကို လုယက်လျက်-

၄.၃.၁၁၅။ စစ်သည်စိုလ်လိမ့်နှင့်တကွ တိုင်းသူပြည်သား အားလုံးကို သူ၏ လက်သို့ ရောက်အောင် ပြုပြီးလျှင် ငါ့ကို တွင်း၌ မြှုပ်ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

၄.၃.၁၁၆။ ငါ၏ တိုင်းပြည်ကို လုယက်၍ ယူသော မင်း ကိုပင် ငါသည် ချစ်လှစွာသော သားကဲ့သို့ ရွှဲကြည့်၏။

ထို့ကြောင့် ထိုမင်းသည် ငါ့ကို မသတ်နိုင်ခဲ့။ မေတ္တာအားဖြင့် ငါနှင့် တူသော သူ မရှိချေ။ ဤကား ငါ၏ မေတ္တာပါရမီတည်း။

သော သောဇဉ်လက်ဆောင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပို့ဆောင် ပေးကြကုန်၏။

၁၅။ မဟာလောမဟံသရဿ ဥပေက္ခာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံ

၄.၃.၁၁၇။ ငါသည် အခါတစ်ပါး၌ မဟာလောမဟံသ ရဿ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ငါသည် သုသာန်၌ သူသေကောင် အရိုးကို ခေါင်းအုံး၍ အိပ်၏။ ရွာသူသားငယ်တို့သည် ငါ့ထံသို့ ကပ်ရောက်၍ ရုပ်သွင်အမျိုးမျိုးကို လုပ်၍ ပြုကြကုန်၏။

၄.၃.၁၁၈။ အချို့သော သူငယ်တို့သည် ရွှင်လန်း တက် ကြသော စိတ်ရှိကုန်၍ နံ့သာပန်းကိုလည်းကောင်း၊ အမျိုးမျိုး

၄.၃.၁၁၉။ အချို့သူငယ်တို့သည် ငါ့အား ဆင်းရဲဒုက္ခကို ပေးကုန်၏။ အချို့သူငယ်တို့သည်ကား ငါ့အား ချမ်းသာ သုကေကို ပေးကုန်၏။ ငါသည် ထိုသူငယ်အားလုံးတို့အပေါ်၌ တူမျှသော စိတ်ရှိ၏။ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း မရှိချေ။

၄.၃.၁၂၀။ ငါသည် ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲ၌လည်းကောင်း၊ အခြံအရံ ရှိခြင်း၊ အခြံအရံ မရှိခြင်းတို့၌လည်းကောင်း၊ မျှန်ခွင်လျှာ ညီမျှ၍ လောကဓံတရားအားလုံးတို့၌ တူမျှသော စိတ် ရှိ၏။ ဤကား ငါ၏ ဥပေက္ခာပါရမီတည်း။ **

ဘုရားအလောင်းတော်၏
နောက်ဆုံးဘဝ
ဘုရားဖြစ်တော်စဉ်

ဘုရားအလောင်းတော်

မွေးဖွားရာဒေသ - စသည်

မွေးဖွားရာမြို့နှင့် ဗယ်တော်၊ ခမည်းတော်

၅.၀၁။ သာရိပုတြာ--- ငါ၏ မြို့တော်ကို “ကပိလဝတ်” ဟူ၍ ခေါ်၏။ ငါ၏ ခမည်းတော်ကို “သုဒ္ဓေါဒနမင်း” ဟူ၍ ခေါ်၏။ ငါ၏ ဗယ်တော်ရင်းကို “မာယာမိဖုရား” ဟူ၍ ခေါ်၏။ †

ဘုရားအလောင်းတော်၏ နံ့ဖွယ်များ

၅.၀၂။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၊ ဧတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဆွမ်းခံပြန်ကြွလာကြသော ရဟန်းများစွာသည် ဓမ္မာရုံသို့ ကြွရောက်ကြပြီး ဤသို့ ပြောကြားနေကြ၏-

“ငါ့ရှင်တို့--- မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးပုံသည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းပေစွ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးရှေးက ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးကြသော ဘုရားများကိုပင် သိတော် မူနိုင်ပါပေ၏။ ထိုရှေးဘုရားတို့၏ အမျိုးအနွယ်-စသည်ကို အစုံ သိတော်မူပါပေ၏” ဟု ပြောကြားနေကြ၏။

၅.၀၃။ ထိုသို့ ပြောကြားကြသော အခါ အရှင်အာနန္ဒာ သည် ထိုရဟန်းတို့အား ဤသို့ လျှောက်ထားခဲ့၏- “အရှင် ဘုရားတို့--- မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့သည် အံ့ဩဖွယ်လည်း ကောင်းတော်မူကြ၏။ အံ့ဩဖွယ်သဘောများနှင့်လည်း ပြည့်စုံတော်မူကြ၏။ ထူးလည်း ထူးခြားတော်မူကြ၏။ ထူးခြားသော သဘောများနှင့်လည်း ပြည့်စုံတော်မူကြ၏” ဟု လျှောက်ထားခဲ့၏။

၅.၀၄။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရား ကြွရောက်တော်မူလာပြီး အကြောင်းစုံကို သိတော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာအား-

“အာနန္ဒာ--- မြတ်စွာဘုရား၏ အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်သော ထူးခြားသော သဘောများကို ပြောပြလိုက်ပါ” ဟု မိန့်ကြား တော်မူ၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် ဤသို့ လျှောက်ထားခဲ့၏- “မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှ တပည့်တော် ဤသို့ ကြားနာ မှတ်သားခဲ့ရဖူးသည် ဘုရား-

- (၁) ဘုရားအလောင်းတော်သည် သတိနှင့် အသိ ယှဉ် လျက် တုသိတာနုတ်ပြည်၌ ပဋိသန္ဓေနေခဲ့ပါသည် ဘုရား။

- (၂) ဘုရားအလောင်းတော်သည် သတိနှင့် အသိ ယှဉ်လျက် တုသိတာနတ်ပြည်၌ တည်ရှိခဲ့ပါသည် ဘုရား။
- (၃) ဘုရားအလောင်းတော်သည် တုသိတာနတ်ပြည်၌ တုသိတာနတ်သက် ကုန်သည်အထိ တည်ရှိခဲ့ပါသည် ဘုရား။
- (၄) ဘုရားအလောင်းတော်သည် တုသိတာနတ်ပြည်မှ သတိနှင့် အသိ ယှဉ်လျက် စုတေခံပြီး မယ်တော်ဝမ်းတိုက်သို့ သက်ဝင်ခဲ့ပါသည် ဘုရား။
- (၅) ဘုရားအလောင်းတော် တုသိတာနတ်ပြည်မှ စုတေ၍ မယ်တော်ဝမ်းတိုက်သို့ သက်ဝင်သော အခါ တစ်လောကလုံးကို ကြီးမားကျယ်ပြန့် မှန်မြတ်သော အလင်းရောင်ကြီးသည် ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့ပါသည် ဘုရား။ ထိုအလင်းရောင်သည် နတ်တို့၏ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါထက် သာပါသည် ဘုရား။ အပိတ်အပင် အတားအဆီး မရှိသော အမှောင်အတိ ခြစ်နေသော လောကန္တရိတ်ဝရံ-ဆိုသည်မှာ ရှိပါသည် ဘုရား။ အရှိန်အဝါ အလွန်ကြီးမားသော လ၊ နေတို့၏ အရောင်များ မရောက်သော နေရာများလည်း ရှိကြပါသည် ဘုရား။ ထိုဝရံ၊ ထိုအရပ်တို့၌ပင် အလင်းရောင်ကြီးသည် ထွန်းလင်း တောက်ပပါသည် ဘုရား။ ထိုဝရံ၊ ထိုအရပ်တို့၌ ရှိကြသော သတ္တဝါတို့သည် ထိုအရောင်ဖြင့် 'ဤအရပ်၌ ဖြစ်ကြသော တခြား သတ္တဝါတို့လည်း ရှိကြသေးသကဲ့သို့ ဟု အချင်းချင်း သိကြရပါသည် ဘုရား။ ဤတစ်သောင်းသော လောကဓာတ်ကြီးသည်လည်း ထက်အောက်ဖီလာ ယိမ်းထိုး လှုပ်ခါခဲ့ပါသည် ဘုရား။
- (၆) ဘုရားအလောင်းတော် မယ်တော်ဝမ်းတိုက်သို့ သက်ရောက်ပြီးသော အခါ၌ ဘုရားအလောင်းတော်ကို ဖြစ်စေ၊ ဘုရားအလောင်း၏ မယ်တော်ကို ဖြစ်စေ လျှာ၊ ဘီလူး-စသည် မည်သူမျှ မညှင်းဆဲ နှိပ်ရန် နတ်သားလေးယောက် လာရောက်ပြီး အရပ်လေးမျက်နှာမှ စောင့်ရှောက်ကြပါသည် ဘုရား။
- (၇) ဘုရားအလောင်းတော် မယ်တော်ဝမ်းတိုက်သို့ သက်ရောက်ပြီးသောအခါ ဘုရားအလောင်း၏ မယ်တော်သည် ပကတိသဘောအားဖြင့် (အလိုလို) ငါးပါးသီလနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။ (သူတစ်ပါးထံမှ မခံယူရဘဲ မိမိဘာသာ ဆောက်တည်၍ ငါးပါးသီလနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။)
- (၈) ဘုရားအလောင်းတော် မယ်တော်ဝမ်းတိုက်သို့

- သက်ရောက်ပြီးသောအခါ ဘုရားအလောင်းတော်၏ မယ်တော်သည် အမျိုးသားတို့အပေါ်၌ ကာမဂုဏ်စိတ်ကင်းပါသည် ဘုရား။ မည်သည့်အမျိုးသားမျှလည်း ဘုရားအလောင်းတော်၏ မယ်တော်ကို တပ်မက်သော စိတ်ဖြင့် မပြစ်မှားနိုင်ပါ ဘုရား။
- (၉) ဘုရားအလောင်းတော် မယ်တော်ဝမ်းတိုက်သို့ သက်ရောက်ပြီးသောအခါ ဘုရားအလောင်းတော်၏ မယ်တော်၌ နှစ်သက်ဖွယ် အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့၊ အထိ-ဟူသော ကာမဂုဏ်အာရုံ ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံပါသည် ဘုရား။
- (၁၀) ဘုရားအလောင်းတော် မယ်တော်ဝမ်းတိုက်သို့ သက်ရောက်ပြီးသောအခါ ဘုရားအလောင်းတော်၏ မယ်တော်၌ အနာရောဂါကင်း၍ ကျန်းမာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံပါသည် ဘုရား။ ဥပမာအားဖြင့် ဝေဠုရိယ၊ ကြောင်မျက်ရံရတနာ၏ အတွင်း၌ သီထားသော ကြိုးကို မြင်ရသကဲ့သို့ ဝမ်းမိုက်အတွင်း၌ ရှိသော အင်္ဂါကြီးဝယ်နှင့် ပြည့်စုံသော ဘုရားအလောင်းတော်၏ မယ်တော်ကို ဘုရားအလောင်းတော်၏ မယ်တော်သည် တွေ့မြင်နေရပါသည် ဘုရား။
- (၁၁) ဘုရားအလောင်းတော် ဖွားမြင်ပြီးနောက် ခုနစ်ရက် မြောက်နေ့၌ ဘုရားအလောင်းတော်၏ မယ်တော်သည် နတ်ရွာစံ၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ခဲ့ပါသည် ဘုရား။
- (၁၂) တခြား အမျိုးသမီးများသည် ကိုယ်ဝန်ကို ကိုးလ ဖြစ်စေ၊ ဆယ်လဖြစ်စေ လွယ်၍ မွေးဖွားကြပါသည် ဘုရား။ ဘုရားအလောင်းတော်၏ မယ်တော်ကား ဘုရားအလောင်းတော်ကို ဆယ်လတိတိသာ လွယ်၍ မွေးဖွားခဲ့ပါသည် ဘုရား။
- (၁၃) တခြား အမျိုးသမီးများသည် ထိုင်လျက် ဖြစ်စေ၊ လျောင်းလျက်ဖြစ်စေ မွေးဖွားကြပါသည် ဘုရား။ ဘုရားအလောင်းတော်၏ မယ်တော်ကား ရင်လျက်သာ ဘုရားအလောင်းတော်ကို မွေးဖွားခဲ့ပါသည် ဘုရား။
- (၁၄) မယ်တော်ဝမ်းတိုက်မှ ဘုရားအလောင်းတော် ဖွားမြင်သော အခါ နတ်တို့က ရှေးဦးစွာ ခံယူ၍ လူတို့က နောက်မှ ခံယူကြပါသည် ဘုရား။
- (၁၅) မယ်တော်ဝမ်းတိုက်မှ ဘုရားအလောင်းတော် ဖွားမြင်သောအခါ ဘုရားအလောင်းတော် မြေသို့

မရောက်မီပင် နတ်မင်းကြီးလေးပါးက ဘုရားအလောင်းတော်ကို ခံယူ၍ မယ်တော်၏ ရေ၌ ထားကြပါသည်ဘုရား။ မိဖုရားကြီး--- ဝမ်းမြောက်တော်မူပါ။ မိဖုရားကြီး၏ တန်ခိုးကြီးသော သားတော် ဖွားမြင်လာပါပြီ ဟုလည်း ပြောကြားကြပါသည် ဘုရား။

(၁၆) ဥပမာအားဖြင့် ပတ္တမြားရတနာကို ကာသီတိုင်းဖြစ် အဝတ်ပေါ်၌ ချထားလျှင် ပတ္တမြားရတနာသည် ကာသီတိုင်းဖြစ် အဝတ်ကို မညစ်ပေစေပါ ဘုရား။ ကာသီတိုင်းဖြစ် အဝတ်သည်လည်း ပတ္တမြားရတနာကို မညစ်ပေစေပါ ဘုရား။ အကြောင်းမှာ နှစ်မျိုးလုံး သန့်ရှင်း စင်ကြယ်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။

ထိုအတူ ဘုရားအလောင်းတော် မယ်တော်ဝမ်းတိုက်မှ ဖွားမြင်လာသော အခါ ရေ၊ သလိပ်၊ သွေးစသော အညစ်အကြေးများ မပစ်ပယ်ဘဲ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာသာ ဖွားမြင်လာပါသည် ဘုရား။

(၁၇) မယ်တော်ဝမ်းတိုက်မှ ဘုရားအလောင်းတော် ဖွားမြင်သောအခါ အေးသော ရေအလျဉ်နှင့် ပူသော ရေအလျဉ်-ဟူသော ရေအလျဉ်နှစ်မျိုး ကောင်းကင်မှ ဦးကျလာပါသည် ဘုရား။

(၁၈) ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဖွားလျှင် ဖွားချင်း ညီညွတ်သော မြေတိုမြင့် မြေပေါ်၌ ရပ်တည်ကာ မြောက်အရပ်သို့ ခုနစ်လှမ်း ကြွသွားခဲ့ပါသည် ဘုရား။ နတ်များက ထီးဖြူများဖြင့် ဆောင်းပေးထားကြပါသည် ဘုရား။ ထိုအခါ၌ ဘုရားအလောင်းတော်သည် အရပ်မျက်နှာအားလုံးကို ကြည့်ရှုခဲ့ပါသည် ဘုရား။ 'လောက၌ ငါသည် ထိပ်ဆုံးက ဖြစ်၏။ လောက၌ ငါသည် အကြီးဆုံး ဖြစ်၏။ လောက၌ ငါသည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်၏။ ဤဘဝသည် ငါ၏ နောက်ဆုံးဘဝ ဖြစ်၏။ ယခု နောက်ထပ် ဘဝသစ် မရှိတော့ပြီ' ဟု ရဲရင့်သော စကားကို ကြီးဝမ်းမြောက်ဆိုခဲ့ပါသည် ဘုရား။

(၁၉) မယ်တော်ဝမ်းတိုက်မှ ဘုရားအလောင်းတော် ဖွားမြင်သောအခါ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ တစ်လောကလုံးကို ကြီးမားကျယ်ပြန့် မွန်မြတ်သော အလင်းရောင်ကြီးက ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့ပါသည် ဘုရား။ ထိုအလင်းရောင်သည် နတ်တို့၏ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ပါ ထက် သာပါသည် ဘုရား။ ဤတစ်သောင်းသော

လောကဓာတ်ကြီးသည်လည်း ထက်အောက် ဖီလာ ယိမ်းထိုး လွှမ်းမိုးခဲ့ပါသည် ဘုရား။

ဤသဘောများသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှ တပည့်တော် ကြားနာ မှတ်သားခဲ့ရသော မြတ်စွာဘုရား၏ အံ့သြဖွယ်ဖြစ်သော ထူးခြားသော သဘောများ ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။ -ဟု လျှောက်ထားခဲ့သည်။ +

ဘုရားအလောင်းတော် တောထွက်တော်မူခြင်း

၅.၀၅။ သာရိပုတြာ--- ငါသည် နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်တို့ ပတ်လုံး ထီးနန်းကို အုပ်စိုး၍ နေ၏။ ငါ့မှာ ရမ္မ၊ သုရမ္မ၊ သုဘာအားမြင် မြင်သော ပြာသာဒ်ဆောင်ပါသော အိမ်တော်သုံးဆောင် ရှိ၏။

ကောင်းစွာ တန်ဆာဆင်ထားအပ်သော မောင်းမပေါင်း လေးသောင်းရှိ၏။ ငါ၏ မိဖုရားသည် တဒွကဉ္စနာ "ယသောရော" မည်၏။ သားတော်သည် "ရာဟုလာ" မည်၏။

ငါသည် နိမိတ်လေးပါးတို့ကို တွေ့မြင်၍ မြင်းယာ၌မြင့်တောထွက်တော်မူ၏။ ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာ (ပြုနိုင်ခဲ့သော အကျင့်)ကို ကျင့်တော်မူ၏။ +

ဘုရားအလောင်းတော် အဋ္ဌာရနှင့် ဥဒကတို့ထံ ချဉ်းကပ်ခြင်း

၅.၀၆။ အခါတစ်ပါး၌ ဝေသာလီမြို့ မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင်ပါသော ကျောင်းတော်ကြီး၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအချိန်သည် နံနက်စောစော အချိန် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီမြို့သို့ ဆွမ်းခံဝင်လိုသည် ဖြစ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ကောင်းစွာ ဝတ်စုံထားတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ သစ္စကသည် အညောင်းမြေ လမ်းလျှောက်ရင်း မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင်ပါသော ကျောင်းတော်ကြီး ဆီသို့ ဦးတည်လာ၏။ အဝေးမှ လာနေသော သစ္စကကို အရှင်အာနန္ဒာ မြင်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

"မြတ်စွာဘုရား--- သစ္စက လာနေပါသည်ဘုရား။ သူသည် ငါ့အချင်းမြိုင်၍ ပြောဆိုတတ်သူ ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။ သူ့ကိုယ်သူ ပညာရှိ-ဟုလည်း ပြောဆိုလေ့ရှိပါသည် ဘုရား။

သူ့ကို လူအများကလည်း သူတော်ကောင်း-ဟု သတ်မှတ်ထားပါသည်။ ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား---သစ္စကသည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါး၏ အဖြစ်ကို ရှာနေသူ ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား---သစ္စကအား သနားသော အားဖြင့် တစ်ကေမျှ ထိုင်တော်မူစေချင်ပါသည်။ ဘုရား”

ထိုကဲ့သို့ လျှောက်ထားသော အခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အသင့်ခင်းထားသော နေရာ၌ တစ်ကေမျှ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ သစ္စကသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စကားပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားများကို ပြောဆိုပြီးသောအခါ တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေသော ထိုသစ္စကအား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏-

၅.၇၈။ “သစ္စက--- ငါဘုရား ဘုရားမြေခံမီ ဘုရားအလောင်းသာ ဖြစ်စဉ်က--

‘လူဝတ်ကြောင်ဘဝသည် ကျဉ်းမြောင်း၏။ ကိလေသာ မြူထရ လမ်းကြောင်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းဘဝသည် လွင်ပြင်သွယ် ဖြစ်၏။ လူဝတ်ကြောင်ဘဝ၌ နေထိုင်သူသည် ဤမြတ်သော အကျင့်ကို စင်စစ် ပြည့်စုံအောင် ကျင့်ရန် မလွယ်။ ငါ့ရဟန်းပြုရလျှင် ကောင်းမည်’ဟု စဉ်းစား ကြံစည်၏။ သစ္စက--- ငါဘုရား ထိုသို့ စဉ်းစားကြံစည်ပြီး ရဟန်းပြုသောအခါ မိဘများသည် သဘောမတူ၍ မျက်ရည်နှင့် မျက်စွက် ဖြစ်ကာ ငိုယိုပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့ ရဟန်းပြုသောအခါ ကုသိုလ်တရား၊ နိဗ္ဗာန်တရားကို ရှာဖွေရင်း ကာလာမနွယ်ဖွား အာဠာရရသေ့သံသို့ ချဉ်းကပ်၏။ ထိုသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး အာဠာရအား ‘ငါ့ရှင် အာဠာရ--- သင်၏ အယူဝါဒအတိုင်း မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လိုပါသည်’ဟု ပြောကြား၏။ ထိုအခါ၌ အာဠာရရသေ့က ‘အရှင်--- ကျင့်လိုက ကျင့်ပါ။ ပညာရှိသူသည် ဤတရားကို မကြာခင် ကိုယ်တိုင် သိနိုင်ပါသည်’ဟု ခွင့်ပေး၏။ သစ္စက--- ငါသည် ထိုတရားကို မကြာမီမှာပင် အမြန် သင်ယူ၏။ သစ္စက--- ငါသည် နှုတ်ခမ်းလျှင်ရ ဖြန့်စွတ်ဆိုရုံမျှဖြင့် ‘သိပြီး ကွမ်းကျင်ပြီ’ဟု ပြောနိုင်၏။ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ‘သိပြီ၊ မြင်ပြီ’ဟု ဝန်ခံ၏။ သူတစ်ပါးတို့ကလည်း ငါ့ကို ထိုသို့ အသိအမှတ် ပြုကြ၏။ ‘ကာလာမနွယ်ဖွား အာဠာရရသေ့သည် ဤတရားကို ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြုကာ နေရကြောင်း ယုံကြည်မှုသက်သက်ဖြင့် ပြောတာ မဟုတ်။ အာဠာရရသေ့သည် ဤတရားကို တကယ် သိ၊ တကယ် မြင်ကာ နေတာ ဖြစ်၏’ဟု ငါ စဉ်းစားမိ၏။

ထိုသို့ စဉ်းစားပြီးသောအခါ ငါသည် အာဠာရရသေ့သံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး ‘ငါ့ရှင်အာဠာရ--- ဤတရားကို ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြုကာ နေသည်’ဟု သင်ပြော၏။ ထိုတရားသည် ဘာပါနည်း’ဟု မေးမြန်း၏။ ထိုသို့ မေးသောအခါ အာဠာရရသေ့သည် ‘အာကိစ္ဆညာယတနဓမ္မာန်’ဟု မြေကြား၏။ ထိုအခါ၌ ငါသည် ‘အာဠာရရသေ့မှာသာ သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ၊ သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့ ရှိသည် မဟုတ်၊ ငါ့မှာလည်း ရှိ၏။ ငါလည်း အာကိစ္ဆညာယတနဓမ္မာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကြိုးစားရလျှင် ကောင်းမည်’ဟု စဉ်းစား၏။ သစ္စက---မကြာမီပင် ငါသည် ထိုအာကိစ္ဆညာယတနဓမ္မာန်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ နေနိုင်၏။

သစ္စက--- ထို့နောက် ငါသည် အာဠာရရသေ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ကာ ‘သင်ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြု၍ နေရ၏- ဆိုသည်မှာ ဤအာကိစ္ဆညာယတနဓမ္မာန်လား’ဟု မေးမြန်း၏။ ဟုတ်မှန်ကြောင်း အာဠာရရသေ့ မြေကြားသော အခါ ‘ငါလည်း ဤအာကိစ္ဆညာယတနဓမ္မာန်ကို ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြု၍ နေရပြီ’ဟု ပြောကြား၏။ ထိုအခါ၌ အာဠာရရသေ့က ‘သင်ကိုယ် သီတင်းသုံးဖော်ကို တွေ့ရခြင်းသည် ငါတို့ ကံကောင်းလေရာ ငါ သိသော တရားကို သင် သိပြီး သင်နှင့် ငါ အတူတူ ဖြစ်၏။ ငါ့ရှင်---သလ၊ ငါတို့နှစ်ဦး ဝေါင်းကာ ဤဂိုဏ်းကို ခေါင်းဆောင်ကြစို့’ဟု ပြောကြား၏။ သစ္စက--- ထိုအခါက ငါ၏ ဆရာဖြစ်သော အာဠာရရသေ့သည် တပည့်ဖြစ်သော ငါ့ကို သူနှင့် တန်းတူထား၏။ မွန်မြတ်သော ပူဇော်ခြင်းဖြင့်လည်း ငါ့ကို ပူဇော်၏။ သို့သော် ငါသည် ‘ဤအာကိစ္ဆညာယတနဓမ္မာန်သည် နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်း မဟုတ်၊ အာကိစ္ဆညာယတနဓမ္မာန်ဟူသော သို့ ရောက်ကြောင်းသာ ဖြစ်၏’ဟု စဉ်းစားကာ အာဠာရရသေ့ထံမှ ထွက်ခွာခဲ့၏။

၅.၇၉။ သစ္စက--- ထို့နောက် ငါသည် ဥဒကရသေ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ပြန်၏။ ဥဒကရသေ့ထံ၌ နေဝသညာနာသညာ-ယတနဓမ္မာန်ကို ‘ဤဂိုဏ်းကို အရှင်သာ ခေါင်းဆောင်ပါ’ဟု ပြောကြား၏။ ဥဒကရသေ့သည် သီတင်းသုံးခေါ်မြစ်သော ငါ့ကို ဆရာအရာ၌ ထား၏။ မွန်မြတ်သော ပူဇော်ခြင်းဖြင့်လည်း ငါ့ကို ပူဇော်၏။ သို့သော် ငါသည် ‘ဤနေဝသညာနာသညာယတနဓမ္မာန်သည် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း မဟုတ်၊ နေဝသညာနာသညာယတနဓမ္မာန်ဟူသော သို့ ရောက်ကြောင်းသာ ဖြစ်၏’ဟု စဉ်းစားကာ ဥဒကရသေ့ထံမှလည်း ထွက်ခွာခဲ့၏။

ဘုရားအလောင်းတော်၏ ဉာဏ်၌ ထင်ဟပ်သော ဥပမာသုံးမျိုး

၅.၀၉။ အမြတ်ဆုံးနိဗ္ဗာန်ကို ရှာဖွေလျက် မဂဓတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်သောအခါ ဥရုဝေလတော၏အနီး **ဝေသနာနိဂုံး***သို့ ရောက်တော်မူ၏။ ထိုဝေသနာနိဂုံး၌ မွေ့လျော်ဖွယ်ကောင်းသော မြေပြင်၊ ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းသော တောအုပ်၊ တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသော မြစ်ရေ အလျဉ်း၊ သန့်ရှင်းသာယာ၍ မွေ့လျော်ဖွယ်ကောင်းသော ဆိပ်ကမ်းနှင့် အနီးအနားမှ ဆွမ်းခံရွာတို့ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုအခါ၌ ငါဘုရားအလောင်းတော်သည် 'ဤနေရာသည် ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်လိုသော အမျိုးကောင်းသားအတွက် သင့်လျော်သော နေရာ ဖြစ်၏'ဟု ဆင်ခြင် သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ကာ ထိုဝေသနာနိဂုံး၌ပင် သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

၅.၁၀။ သစ္စက---ငါ၏ ဉာဏ်၌ ဥပမာသုံးမျိုး ထင်လာ၏။ ထိုဥပမာသုံးမျိုးသည် အလွန်အံ့ဩစရာကောင်း၏။ ရှေးကလည်း မကြားဖူး။ သစ္စက--- ဥပမာအားဖြင့် စိုသော ထင်းကို ရေထဲ၌ ချထား၏။ ထိုအခါ၌ လူတစ်ယောက်သည် 'ဤထင်းအစိုကို မီးပွတ်ခုံ၌ ပွတ်တိုက်ကာ မီးတောက်စေအံ့'ဟု ရည်ရွယ်၍ မီးပွတ်ခုံကို ယူလာသည် ဆိုပါတော့။ သစ္စက--- အသိနည်း။ ထိုလူသည် ထိုရေထဲက ထင်းအစိုကို မီးပွတ်ခုံ၌ ပွတ်တိုက်ကာ မီးတောက်အောင် ပြုနိုင်ရာသလော"

"အရှင်ဂေါတမ--- မပြုနိုင်ရာပါ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်- ထိုထင်းသည် စိုလည်း စိုနေပါ၏။ စိုရုံသာမက ရေထဲ၌ ချထားသော ထင်းလည်း ဖြစ်နေပါ၏။ စင်စစ်ကား ထိုလူသည် ပင်ပန်းရုံသာ ရှိပါမည်"

"သစ္စက--- ထိုအတွက်ပင် တချို့ သမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ကာမဂုဏ်တို့နှင့် မကင်းဘဲလည်း နေကြ၏။ သူတို့၏ ကိုယ်တွင်းသန္တာန်၌ ကိလေသာကာမကိုလည်း ပယ်၍ ခုခမ်း၊ သစ္စက--- ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မက(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် လုံ့လပြုမှုကြောင့် ဖြစ်သော ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားကြရသည် ဖြစ်စေ၊ မခံစားကြရသည် ဖြစ်စေ လောကုတ္တရာမဂ်ကို မရနိုင်ကြ၊ သစ္စက--- ဤကား ငါ့မှာ ထင်လာသော ပထမဆုံး ဥပမာ ဖြစ်၏။

၅.၁၁။ သစ္စက--- ငါ့မှာထင်လာသော ဒုတိယ ဥပမာကား စိုနေသော ထင်းကို ရေနံ့ ဝေရာ ကုန်းပေါ်၌ တင်ထား၏။ ထိုအခါ၌ လူတစ်ယောက်သည် 'ဤထင်းအစိုကို မီးပွတ်ခုံ၌ ပွတ်တိုက်ကာ မီးတောက်စေအံ့'ဟု ရည်ရွယ်၍ မီးပွတ်ခုံကို

ယူလာသည် ဆိုပါတော့။ သစ္စက--- အသိနည်း။ ထိုလူသည် ထိုကုန်းပေါ်၌ တင်ထားသော ထင်းအစိုကို မီးပွတ်ခုံ၌ ပွတ်တိုက်ကာ မီးတောက်အောင် ပြုနိုင်ရာသလော"

"အရှင်ဂေါတမ--- မပြုနိုင်ရာပါ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်- ထိုထင်းသည် ရေနံ့ ဝေရာကုန်းပေါ်၌ တင်ထားသော ထင်း ဖြစ်သော်လည်း စိုနေပါ၏။ စင်စစ်ကား ထိုလူသည် ပင်ပန်း ရုံသာ ရှိပါမည်"

"သစ္စက--- ထိုအတွက်ပင် တချို့ သမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ကာမဂုဏ်တို့နှင့် ကင်း၍ နေကြ၏။ သို့သော် သူတို့၏ ကိုယ်တွင်း သန္တာန်၌ ကိလေသာကာမကိုကား မပယ်ကြရသေး။ သစ္စက--- ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်) တို့သည် လုံ့လပြုမှုကြောင့် ဖြစ်သော ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားကြရသည် ဖြစ်စေ၊ မခံစားကြရသည် ဖြစ်စေ လောကုတ္တရာမဂ်ကို မရနိုင်ကြ၊ သစ္စက--- ဤကား ငါ့မှာ ထင်လာသော ဒုတိယဥပမာ ဖြစ်၏။

၅.၁၂။ သစ္စက--- ငါ့မှာ ထင်လာသော တတိယ ဥပမာ ကား- ခြောက်နေသော ထင်းကို ရေနံ့ ဝေရာ ကုန်းပေါ်၌ တင်ထား၏။ ထိုအခါ၌ လူတစ်ယောက်သည် 'ဤထင်း အခြောက်ကို မီးပွတ်ခုံ၌ ပွတ်တိုက်ကာ မီးတောက်စေအံ့'ဟု ရည်ရွယ်၍ မီးပွတ်ခုံကို ယူလာသည် ဆိုပါတော့။ သစ္စက--- အသိနည်း။ ထိုလူသည် ထိုကုန်းပေါ်၌ တင်ထားသော ထင်းအခြောက်ကို မီးပွတ်ခုံ၌ ပွတ်တိုက်ကာ မီးတောက်အောင် ပြုနိုင်ရာသလော"

"အရှင်ဂေါတမ--- ပြုနိုင်ရာပါ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုထင်းသည် ခြောက်လည်း ခြောက်နေပါ၏။ ခြောက်ရုံသာမက ရေနံ့ ဝေရာ ကုန်းပေါ်၌ တင်ထားသော ထင်းလည်း ဖြစ်နေပါ၏"

"သစ္စက--- ထိုအတွက်ပင် တချို့ သမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ကာမဂုဏ်တို့နှင့် ကင်း၍ နေကြ၏။ သူတို့၏ ကိုယ်တွင်းသန္တာန်က ကိလေသာများကိုလည်း ပယ်ထားကြ၏။ သစ္စက--- ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် လုံ့လပြုမှုကြောင့် ဖြစ်သော ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားရသည် ဖြစ်စေ၊ မခံစားရသည် ဖြစ်စေ လောကုတ္တရာမဂ်ကို ရနိုင်ကြ၏။ သစ္စက--- ဤကား ငါ့မှာ ထင်လာသော တတိယဥပမာ ဖြစ်၏။

ဘုရားအလောင်းတော် ဒုက္ခရုစိုဏ်း ကျင့်ပို့

၅.၁၃။ သစ္စက---ထိုနောက် ငါသည် 'အံကို ကြိတ်ပြီး စိတ်ကို ဖိနှိပ်ရလျှင် ကောင်းမည်'ဟု စဉ်းစား၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားပြီး ဥပမာအားဖြင့် အားကောင်းသော လူတစ်ယောက်က အားမရှိသော လူတစ်ယောက်ကို ဦးခေါင်း၌ ကိုင်ကာ ဖိနှိပ်သကဲ့သို့ ငါသည် အံကို ကြိတ်ပြီး စိတ်ကို ဖိနှိပ်လိုက်သောအခါ ငါ၏ လက်ကဝါးကြားထဲမှ ဓမ္မေးယျံ ယိုးကျလာ၏။ ဝိနိယအားနှင့် သတိအားလည်း ကောင်းနေ၏။ သို့သော် ပြင်းထန်စွာ အားထုတ်မှုကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကား ပူလောင်နေ၏။ မငြိမ်းအေး။ သစ္စက---ထိုမျှလောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဖြစ်သော ဒုက္ခဝေဒနာသည်ပင် ငါ၏ စိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ မတည်နိုင်။

၅.၁၄။ သစ္စက---'ထွက်သက်ဝင်သက်မရှိသော ဓာန်ကို ဝင်စားရလျှင် ကောင်းမည်'ဟု ငါ စဉ်းစား၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားပြီး ငါသည် ခံတွင်းပေါက်၊ နှာခေါင်းပေါက်တို့မှ ထွက်သက်ဝင်သက်တို့ကို ပိတ်ထား၏။ ထိုအခါ၌ ဥပမာအားဖြင့် မန်းပဲသမားတို့ ဖားရိုက် ဆွဲသောအခါ လွန်ကဲပြင်းထန်သော အသံ ဖြစ်ပေါ်လာသကဲ့သို့ နှာပေါက်တို့မှ လွန်ကဲပြင်းထန်သော လေထွက်သံများ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ဝိနိယအားနှင့် သတိအားလည်း ကောင်းနေ၏။ သို့သော် ပြင်းထန်စွာ အားထုတ်မှုကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကား ပူလောင်နေ၏။ မငြိမ်းအေး။ သစ္စက--- ထိုမျှလောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်သော ဒုက္ခဝေဒနာသည်လည်း ငါ၏ စိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ မတည်နိုင်။

၅.၁၅။ သစ္စက--- 'ထွက်သက်ဝင်သက်မရှိသော ဓာန်ကိုပင် ဝင်စားရလျှင် ကောင်းမည်'ဟု ငါ စဉ်းစား၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားပြီး ငါသည် ခံတွင်းပေါက်၊ နှာခေါင်းပေါက်နှင့် နှာပေါက်တို့မှ ထွက်သက်ဝင်သက်တို့ကို ပိတ်ထား၏။ ထိုအခါ၌ ဥပမာအားဖြင့် အားကောင်းသော လူတစ်ယောက်သည် ချွန်ထက်သော သံစူးဖြင့် ဦးထိပ်ကို ထိုးစိုက်သကဲ့သို့ အလွန်ပြင်းထန်သော လေတို့သည် ငါ၏ ဦးထိပ်ကို ဖြိုကြိတ်ခဲ့ကြ၏။ အားကောင်းသော လူတစ်ယောက်သည် ခိုင်ခံ့သော သားရေကြိုးဖြင့် ဦးခေါင်းကို ရပ်ပတ်ထားသကဲ့သို့ ငါ၏ ဦးခေါင်းသည် အပြင်းအထန် ကိုက်ခဲ၏။ ကျွမ်းကျင်သော နှားသတ်သမားသည် ထက်မြက်သော သားလုံးအေးငယ်ဖြင့် ဝမ်းစိုက်ကို ရစ်လုံးသကဲ့သို့ အလွန် ပြင်းထန်သော လေတို့သည် ငါ၏ ဝမ်းစိုက်ကို ရစ်လုံးဖြိုကြဲ၏။ အလွန် အားကောင်းသော လူ့နှစ်ယောက်သည် အလွန် အားနည်းသော လူတစ်ယောက်ကို လက်မောင်းမှ ကိုင်ကာ ဖီးကျီးတွင်း၌ ကင်ကုန်သကဲ့သို့ ငါ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အလွန် ပြင်းထန်စွာ

ပူလောင်၏။ ဝိနိယအားနှင့် သတိအားလည်း ကောင်းနေ၏။ သို့သော် ပြင်းထန်စွာ အားထုတ်မှုကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကား ပူလောင်နေ၏။ မငြိမ်းအေး။ သစ္စက--- ထိုမျှလောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်သော ဒုက္ခဝေဒနာသည်ပင် ငါ၏ စိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ မတည်နိုင်။ သစ္စက---တချို့ နတ်တို့သည် ငါ့ကို မြင်၍ 'ရဟန်းဂေါတမ သေပြီ' ဟု ပြောကြ၏။ တချို့ နတ်တို့ကား 'ရဟန်းဂေါတမ မသေသေး၊ သေခါနီးပြီ'ဟု ပြောကြ၏။ တချို့ နတ်တို့ကား 'ရဟန်းဂေါတမ သေသည်လည်း မဟုတ်၊ သေခါနီးသည်လည်း မဟုတ်၊ ရဟန်းဂေါတမသည် ရဟန္တာ ဖြစ်၏။ ရဟန္တာ၏ နေခြင်းသည် ဤသို့ သဘောရှိ၏'ဟု ပြောကြ၏။

၅.၁၆။ သစ္စက---'အာဟာရ လုံးဝခြတ်ဖို့ ကြိုးစားရလျှင် ကောင်းမည်'ဟု ငါ စဉ်းစား၏။ သစ္စက--- ထိုအခါ၌ နတ်တို့သည် ငါ့သို့ ချဉ်းကပ်လာကြပြီး 'အဆွေတော်--- အာဟာရ လုံးဝခြတ်ဖို့ မကြိုးစားပါနှင့်၊ အကယ်၍ အာဟာရ လုံးဝခြတ်ဖို့ သင် ကြိုးစားလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် နတ်ဩဇာကို သင်၏ မွေးညှင်းပေါက်တို့မှ ထည့်ရပါလိမ့်မည်။ ထို နတ်ဩဇာဖြင့် သင်သည် အသက်ရှင်နေလိမ့်မည်'ဟု ပြောကြားခဲ့ကြ၏။ သစ္စက--- ထိုအခါ၌ ငါသည် 'ငါ အစာလုံးဝ မစားတော့ဘူး'ဟု ဆိုဖြတ်လိုက်လျှင် နတ်တို့သည် နတ်ဩဇာကို ငါ၏ မွေးညှင်းပေါက်တို့မှ ထည့်ကြလိမ့်မည်၊ ငါသည်လည်း ထိုနတ်ဩဇာဖြင့် အသက်ရှင်နေရလိမ့်မည်၊ ထိုသို့ ဖြစ်က ငါ၏ လိမ်ညာမှု ဖြစ်လိမ့်မည်'ဟု စဉ်းစား၏။ သစ္စက--- ငါသည် ထိုသို့ စဉ်းစားပြီး အာဟာရခြတ်မည် အစီအစဉ်ကို ဖျက်သိမ်း၏။

၅.၁၇။ သစ္စက--- ငါသည် 'အစာအာဟာရ အနည်းငယ်ကိုသာ စားသောက်နေရလျှင် ကောင်းမည်'ဟု ကြံကာ တစ်လက်ဖက် တစ်လက်ဖက်မျှလောက်သော ပဲရည်ကိုသာ စားသောက်နေ၏။ ထိုအခါ၌ အာဟာရနည်းပါးမှုကြောင့် ငါ၏ အင်္ဂါကြီးငယ်တို့သည် ကန့်စွန့်နွမ်း၏ အဆင်၊ နွယ်ပုတ်နွယ်ငန်း၏ အဆင်တို့ကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ကြ၏။ ငါ၏ တင်ပါးဆံ့သားသည် ကုလားအုတ်ခြေရာကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ငါ၏ ကျောကုန်းရိုးသည် ပုတီးကုန်းကဲ့သို့ ခုန်းလိုက် ခွက်လိုက် ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ ဇရပ်ဆွေး၏ အခြင်တို့သည် ဖရိုဖရဲ အထက်တင် အောက်ကျ မျက်စိကျနေကုန်သကဲ့သို့ ငါ၏ နံရိုးတို့သည် ဖရိုဖရဲ အထက်တင် အောက်ကျ ဖြစ်နေကြ၏။ နက်သော ရေတွင်းကဲ့သို့ ငါ၏ မျက်တွင်းတို့သည် ချိုင့်နေခဲ့ကြ၏။ အနုဆွတ်ထားသော ဘူးခါးသီးသည် လေနေပန်းနှင့် တွေ့ထိကာ ရွံ့တွနေသကဲ့သို့ ငါ၏ ဦးခေါင်းရေသည် ရွံ့တွနေ၏။

သစ္စက--- ငါသည် 'ဝမ်းရေကို သုံးသပ်မည်'ဟု သုံးသပ်လိုက်သောအခါ ကျောကုန်းရိုးကိုသာ ကိုင်မိ၏။ 'ကျောကုန်းရိုးကို သုံးသပ်မည်'ဟု သုံးသပ်လိုက်သောအခါ ဝမ်းရေကိုသာ ကိုင်မိ၏။ သစ္စက---ငါ၏ ဝမ်းရေသည် ကျောကုန်းရိုးကို ကပ်နေ၏။ ငါသည် ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ် စွန့်ရန် သွားသော အခါ ထိုစွန့်သော နေရာ၌ပင် မှောက်နံ့လဲကျ၏။ ငါသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို သက်သာစေလိုသည့်အတွက် လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်သောအခါ အမြစ်ဆွေးနေသော အမွေးတို့သည် ငါ၏ကိုယ်မှ ကျွတ်ကြကုန်၏။ သစ္စက--- လူတို့သည် ငါ့ကို မြင်ပြီး 'ရဟန်းဂေါတမသည် အသားမည်းသည်'ဟု ပြောကြ၏။ တချို့ လူတို့ကား 'ရဟန်းဂေါတမသည် အသားဝါသည်'ဟု ပြောကြ၏။ တချို့ လူတို့ကား 'ရဟန်းဂေါတမသည် ကြမ်းဝိုးကျောကုန်းအဆင်းရှိသည်'ဟု ပြောကြ၏။ သစ္စက---ငါဘုရား၏ ဤကဲ့သို့ သန့်ရှင်းမြတ်သော အသားအရေသည်ပင် ထိုမျှလောက်အထိ ပျက်စီးခဲ့ရ၏။

ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း

၅.၁၈။ သစ္စက--- ငါသည် 'အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန် ကာလသုံးပါးလုံး၌ လုံ့လပြုမှုကြောင့် ဖြစ်သော မြင်းထန်သော ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားကြရသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ဤမျှသာ ဖြစ်မည်။ ဤမျှထက် မပိုလှန့်နိုင်၊ ဤပုလောင်စပ်မ်းမြင်းထန်သော အကျင့်ဖြင့် ငါ တရားထူးကို မရနိုင်။ သစ္စာလေးပါးကို သိကြောင်း တခြားလမ်းစဉ် ရှိနိုင်သေး၏'ဟု စဉ်းစားမိ၏။ သစ္စက--- မမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလယ်ထွန်မင်္ဂလာသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပနေချိန်၌ ငါသည် အေးမြသော သပြေပင်ရိပ်၌ ထိုင်လျက် အာနာပါနုဿတိ ပထမဈာန် ဝင်စားခဲ့ဖူးသည်ကို အမှတ်ရကာ 'ထိုအာနာ-

ပါနုဿတိပထမဈာန်သည် သစ္စာလေးပါးကို သိကြောင်းလမ်းစဉ် ဖြစ်လေသလော'ဟု စဉ်းစား၏။ သစ္စက--- 'ဤအာနာပါနုပထမဈာန်သည်သာ သစ္စာလေးပါးကို သိကြောင်းလမ်းစဉ် ဖြစ်သည်'ဟု သတိကပ်သော အသိဓာတ် ငါ့မှာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ သစ္စက--- 'ငါသည် ကာမဂုဏ်တရား၊ အကုသိုလ်တရားတို့နှင့် ကင်းသော ချမ်းသာကို ကြောက်နေလေသလော'ဟု မိမိကိုယ်ကို စဉ်းစား ဆင်ခြင်ကြည့်သောအခါ 'ငါသည် ကာမဂုဏ်တရား၊ အကုသိုလ်တရားတို့နှင့် ကင်းသော ချမ်းသာကို မကြောက်'ဟု သိရှိလာ၏။

၅.၁၉။ သစ္စက--- ထိုနောက် ငါသည် 'ဤအလွန် ပိန်ကြံ့နေသော ကိုယ်ဖြင့် ပထမဈာန်ချမ်းသာကို ရရှိ မလွယ်။ ကြမ်းတမ်းသော အာဟာရကို ငါစားရလျှင် ကောင်းမည်'ဟု စဉ်းစားပြီး ကြမ်းတမ်းသော အာဟာရ ဖြစ်သော ဆွမ်း၊ မုန့်စသည်တို့ကို ပြန်စား၏။ သစ္စက---ထိုအခါ၌ 'ရဟန်းဂေါတမသည် လာဘ်လာဘများဖို့ ကျင့်နေပြီ၊ လာဘ်လာဘများဖို့ဘက်သို့ လည်လာပြီ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းမှ ထွက်လာပြီ'ဟု ထင်ကြလျက် ငါ့ကို ပြီးစေ့ စိတ်ပျက်ကာ ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းငါးပါးတို့သည် ငါ့ထံမှ ထွက်ခွာသွားကြ၏။

၅.၂၀။ သစ္စက--- ငါသည် ကြမ်းတမ်းသော အာဟာရကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်လျက် အားရှိအောင် ပြုကာ ကြိုးစားအားထုတ်သောအခါ ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်၊ စတုတ္ထဈာန်၊ ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ် (ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ဘဝကို အောက်မေ့နိုင်သော ဉာဏ်)၊ ဒိဗ္ဗေက္ခဉာဏ် (နတ်မျက်စိဖြင့် တူသော ဉာဏ်၊ သက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စုတေခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကို သိသော ဉာဏ်)နှင့် အာသဝက္ခယဉာဏ် (သစ္စာလေးပါးကို သိပြီး အာသဝေါ (အကုသိုလ်) ကင်းကွာ ရဟန္တာဖြစ်စေသော ဉာဏ်) နှင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တို့ကို ရရှိကာ ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏။ +

ခြောက်

ဘုရားရှင်၏
ဂုဏ်တော်များ

ဘုရားဂုဏ်တော် ကိုးပါး

၆.၀၁။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်မြို့ နိဂြောဓာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော် မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သာကီဝင် မဟာနာမ် မင်းအား ဤသို့ ဟောတော်မူ၏- “မဟာနာမ်---ပုဂ္ဂိုလ်တို့ မရှိသူသည် မင်္ဂလာရှိသည် မဟုတ်။ ဖိုလ်ကို ရနိုင်၏။ ယုံကြည်မှု မရှိသူသည် မင်္ဂလာရှိသည် မဟုတ်။ ဖိုလ်ကို မရနိုင်။ ထက်သန်သော လုံ့လရှိသူသည် မင်္ဂလာရှိသည် မဟုတ်။ ဖိုလ်ကို ရနိုင်၏။ ပျင်းရိသူသည် မင်္ဂလာရှိသည် မဟုတ်။ ဖိုလ်ကို မရနိုင်။ တရား သတိရှိသူသည် မင်္ဂလာရှိသည် မဟုတ်။ ဖိုလ်ကို ရနိုင်၏။ တရားသတိ မရှိ သူသည် မင်္ဂလာရှိသည် မဟုတ်။ ဖိုလ်ကို မရနိုင်။ တည်ကြည်သူသည် မင်္ဂလာရှိသည် မဟုတ်။ ဖိုလ်ကို ရနိုင်၏။ မတည်ကြည်သူသည် မင်္ဂလာရှိသည် မဟုတ်။ ဖိုလ်ကို မရနိုင်။ ပညာရှိသူသည် မင်္ဂလာရှိသည် မဟုတ်။ ဖိုလ်ကို ရနိုင်၏။ ပညာ မရှိသူသည် မင်္ဂလာရှိသည် မဟုတ်။ ဖိုလ်ကို မရနိုင်။ မဟာနာမ်---သင်သည် ဤတရားငါးမျိုးတို့၌ တည်၍ ဤသို့လည်း ဆက်လက် ပွားများလေလော့။ မဟာနာမ်--- သင်သည် မြတ်စွာဘုရားကို “မြတ်စွာဘုရား သည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အကြောင်း ကြောင့်လည်း “အရဟံ” မည်တော်မူပါပေ၏။ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော အကြောင်း ကြောင့်လည်း “သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ” မည်တော်မူပါပေ၏။ အသိ ဉာဏ် (ဝိဇ္ဇာ)၊ အကျင့် (စရဒါ)နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း “ဝိဇ္ဇာစရဒါသမ္ဗုဒ္ဓ” မည်တော်မူ ပါပေ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော

အကြောင်းကြောင့်လည်း “သုဂတ” မည်တော်မူပါပေ၏။ လောကကို သိတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း “လောကဝိဒူ” မည်တော်မူပါပေ၏။ ဆုံးမထိုက်သူကို ဆုံးမတတ်သည့် အတုမဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော်မူသော အကြောင်း ကြောင့်လည်း “အနတ္တရော ပရိသဒ္ဓမ္မသာရထိ” မည်တော်မူ ပါပေ၏။ နတ်၊ လူတို့၏ဆရာ ဖြစ်တော်မူသော အကြောင်း ကြောင့်လည်း “သတ္တဝါဒေဝမနုဿာနံ” မည်တော်မူပါပေ၏။ (သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို) သိစေတော်မူသော အကြောင်း ကြောင့်လည်း “ဗုဒ္ဓ” မည်တော်မူပါပေ၏။ ဘုန်းတန်ခိုးကြီး တော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း “ဘဂဝါ” မည်တော် မူပါပေ၏။”ဟု အဖန်ဖန် ပွားများလော့။

မဟာနာမ်--- ထိုသို့ မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော်ကို အဖန်ဖန် ပွားများသောအခါ၌ အရိယာတပည့်မှာ ရာဂ လွှမ်းမိုးသော စိတ် မဖြစ်၊ ဒေါသလွှမ်းမိုးသော စိတ် မဖြစ်၊ မောဟလွှမ်းမိုးသော စိတ် မဖြစ်၊ ထိုအခါ၌ ထိုသူမှာ မြတ်စွာဘုရားကို အာရုံပြု၍ ခြောက်မတ်သော စိတ်သာ ဖြစ်၏။ မဟာနာမ်--- ခြောက်မတ်သော စိတ်ရှိသော အရိယာ တပည့်သည် အနက်သိနားလည်မှုကို ရ၏။ ပါဠိသိနားလည် မှုကို ရ၏။ တရားနှင့် စပ်သော ဝမ်းမြောက်မှုကို ရ၏။ ဝမ်းမြောက်သူမှာ နှစ်သက်မှု ဖြစ်၏။ နှစ်သက်သော စိတ်

ရှိသူ၏ ကိုယ်သည် ငြိမ်းအေး၏။ ကိုယ်ငြိမ်းအေးသူသည် ချမ်းသာကို ခံစားရ၏။ ချမ်းသာသူ၏ စိတ်သည် တည်ကြည်၏။ မဟာနာမ်--- သင်သည် ဤမြတ်စွာဘုရားရှင်တော်ကို သွားနေစဉ်လည်း အဖန်ဖန် ပွားများလော့။ ရပ်နေစဉ်လည်း အဖန်ဖန် ပွားများလော့။ အိပ်နေစဉ်လည်း အဖန်ဖန် ပွားများလော့။ အလုပ် ကိစ္စကို ပြုလုပ်စိမ်းနေစဉ်လည်း အဖန်ဖန် ပွားများလော့။ သားသမီးတို့ဖြင့် ကျဉ်းမြောင်းသော အိမ်၌နေစဉ်လည်း အဖန်ဖန် ပွားများလော့ "ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ။

ဘုရားရှင်၏ လက္ခဏာတော်ကြီး ၃ ပါးနှင့်

အခြားဂုဏ်တော်များ

၆.၀၂။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာ ငါးရာနှင့်အတူ ဝိဒေဟတိုင်း၌ ဒေသစာရီ ကြံချီတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသက်တစ်ရာနှစ်ဆယ်ရှိသော ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် မိမိလားပြည်၌ နေ၏။ သူသည် ဗေဒင်သုံးပုံတို့၏ ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၏။ ထိုဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား ဝိဒေဟတိုင်းသို့ ရောက်လာကြောင်းနှင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်သတင်းကို ကြားသိလေ၏။

၆.၀၃။ ထိုစဉ်အခါ၌ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏား၏ တပည့်ဖြစ်သော ဥတ္တရလုလင်သည် ရှိ၏။ ထိုလုလင်သည်လည်း ဗေဒင်သုံးပုံတို့၏ ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၏။ ထိုဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် ဥတ္တရလုလင်ကို ဤသို့ ပြော၏- "ချစ်သား ဥတ္တရ--- လာလော့။ သင်သည် ရဟန်းဂေါတမထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ 'ရဟန်းဂေါတမ၏ ကျော်စောသတင်းသည် အမှန်အတိုင်း ပျံ့နှံ့၍ ထွက်သလော၊ အမှန်အတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ပျံ့နှံ့၍ ထွက်သလော၊ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ကျော်စောသည့်အတိုင်း မှန်သလော၊ မမှန်သလော'ဟု ငါတို့ သိနိုင်ရန်အလို့ငှာ ရဟန်းဂေါတမကို သိအောင် စုံစမ်းချေလော့"

"အရှင်--- ကျွန်ုပ်သည် ထိုအရှင်ဂေါတမကို သိအောင် အဘယ်သို့ စုံစမ်းချေပါမည်နည်း"

"ချစ်သား ဥတ္တရ--- ငါတို့၏ ဝေဒကျမ်းတို့၌ သုံးဆယ့် နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်လက္ခဏာတို့သည် လာကုန်၏။ ယင်းလက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ယောကျ်ားမြတ်အတွက် နှစ်မျိုးသော ဖြစ်ကံနှီးကဲ့သို့လျှင် ရှိကုန်၏။ အခြားသော ဖြစ်ကံနှီး မရှိ။ ထိုယောကျ်ားမြတ်သည် အကယ်၍ လူ့

ဘောင်၌ နေငြားအံ့၊ စကြာဝေတမင်း ဖြစ်ရမည်၊ အကယ်၍ လူ့ဘောင်မှ ထွက်ကာ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ငြားအံ့၊ ဘုရား ဖြစ်ရမည်။ ချစ်သားဥတ္တရ--- ငါသည် သင့်အား ဝေဒကျမ်းတို့ကို သင်ကြားပေးထားပြီပြီ မဟုတ်လော၊ သင်သည် ဝေဒကျမ်းတို့ကို သင်ယူပြီးပြီ မဟုတ်လော"

၆.၀၄။ "အရှင်--- ကောင်းပါပြီ"ဟု ဥတ္တရလုလင်သည် ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားအား လက်ခံပြီးလျှင် နေရာမှ ထ၍ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားကို ရှိခိုးလျက် အရှိအသေပြကာ ဝိဒေဟတိုင်း မြတ်စွာဘုရားရှိရာသို့ သွားလေ၏။ သူသည် မကြာမီမြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရောက်သောအခါ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြား၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ဥတ္တရလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ် လက္ခဏာတို့ကို ကြည့်ရှု ရာဗွေ၏။ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်လက္ခဏာတို့ကို များသောအားဖြင့် တွေ့မြင်၏။ နှစ်ပါးတို့ကိုကား မတွေ့မြင်၊ အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော ယောကျ်ား အင်္ဂါနှင့် ရှည်ပြန့်သော လျှာတော်တို့၌ ပုံမှား၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားမှာ ဤသို့ အကြံ ဖြစ်၏- "ဤ ဥတ္တရလုလင်သည် ငါ၏ သုံးဆယ့် နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်လက္ခဏာတို့ကို များသော အားဖြင့် တွေ့မြင်၏။ နှစ်ပါးတို့ကိုကား မတွေ့မြင်၊ အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော ယောကျ်ားအင်္ဂါနှင့် ရှည်ပြန့်သော လျှာတော်တို့၌ ပုံမှား၏။ ငါသည် တန်ဖိုးနိမ့်နိမ့်ပြရလျှင် ကောင်းမည်"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော ယောကျ်ားအင်္ဂါကို ဥတ္တရလုလင် မြင်နိုင်ရန် တန်ဖိုးနိမ့်နိမ့် တော်မူ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် လျှာတော်ကို ထုတ်၍ နားတွင်းနှစ်ဖက်တို့ကိုလည်း အပြန်အလှန် သုံးသပ်တော်မူ၏။ နားခေါင်းပေါက် နှစ်ခုတို့ကိုလည်း အပြန်အလှန် သုံးသပ်တော်မူ၏။ နဖူးပြင် တစ်ခုလုံးကိုလည်း လျှာဖြင့် ဖုံးအုပ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဥတ္တရလုလင်မှာ ဤသို့သော အကြံ ဖြစ်၏- "ရဟန်းဂေါတမသည် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်လက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသည်သာတည်း။ ငါသည် အကယ်၍ ရဟန်းဂေါတမနောက်သို့ အစဉ်လိုက် ရလျှင် ထိုရဟန်းဂေါတမ၏ ဣဒ္ဓိယာပုတ်ကို မြင်ရာ၏"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဥတ္တရလုလင်သည် ခုနစ်လပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်သို့ အနိပ်ကဲ့သို့ လိုက်လေ၏။

၆.၀၅။ ခုနစ်လလွန်သောအခါ ဥတ္တရလုလင်သည် ဝိဒေဟတိုင်း မိမိလားပြည်သို့ ပြန်သွား၏။ မိမိလားပြည်သို့

ရောက်သောအခါ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏား၏ ထံသို့ ရျဉ်းကပ်၍ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားအား ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုင်နေသော ဥတ္တရပုလင်ကို ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် ညှိသို့ မေး၏- “ရုပ်သား ဥတ္တရ- ထိုအရှင်ဂေါတမ၏ ကျော်စော သတင်းသည် အမှန်အတိုင်း ပျံ့နှံ့၍ ထွက်သလော၊ အမှန် အတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ပျံ့နှံ့၍ ထွက်သလော၊ ထိုအရှင်ဂေါတမ သည် ကျော်စောသည့်အတိုင်း မှန်သလော၊ မမှန်သလော”

“အရှင်--- ထိုအရှင်ဂေါတမ၏ ကျော်စောသတင်းသည် အမှန်အတိုင်း ပျံ့နှံ့၍ ထွက်ပါ၏။ အမှန်အတိုင်းမဟုတ်ဘဲ ပျံ့နှံ့၍ ထွက်သည် မဟုတ်ပါ။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ကျော်စောသည့်အတိုင်းပင် မှန်ပါ၏။ မမှန်သည် မဟုတ်ပါ။ အရှင်--- ထိုအရှင်ဂေါတမသည် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်လက္ခဏာတို့နှင့်လည်း ပြည့်စုံပါ၏။

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် အညီအညွတ် ကောင်းစွာ ထိသော ခြေဖဝါး ရှိပါ၏။ (၁)

ထိုအရှင်ဂေါတမ၏ အောက်ခြေဖဝါးပြင်တို့၌ အကန့် တစ်ထောင် အကွပ်ပုံတောင်းတို့နှင့် တကွသော၊ အလုံး စုံသော အခြင်းအရာနှင့် ပြည့်စုံသော ဂေါ်ရိုင်းတို့ ပါရှိပါ ကုန်၏။ (၂)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ရှည်သော ဖနောင့် ရှိပါ၏။ (၃)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ရှည်သော လက်ချောင်း ခြေချောင်း ရှိပါ၏။ (၄)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် နှံ့ညံ့သိမ်မွေ့သော လက်ဖဝါး ခြေဖဝါး ရှိပါ၏။ (၅)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် လေသွန်တံခါး၌ စီထားသော မွေ့ပွတ်လုံးကဲ့သို့ ညီညွတ်သော လက်ခြေ ရှိပါ၏။ (၆)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် (ဖမိုးမှသည် လေးသစ်တက်၍ အထက်၌ တည်သော) မြင့်သော ဖမျက် ရှိပါ၏။ (၇)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ဧကီသားကောင် (တောဆိတ် နက်)၏ သလုံးမြင်းခေါင်းနှင့် တူသော ပြည့်ပြီးသော သလုံး မြင်းခေါင်း ရှိပါ၏။ (၈)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ရုပ်လျက်သာလျှင် မကိုင်ညွတ် ဘဲ နှစ်ဖက်သော လက်ဝါးအမြင်တို့ဖြင့် ပုဆစ်အူတို့ကို သုံးသပ် ဆုပ်နယ်နိုင်ပါ၏။ (၉)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် အအိမ်ခြံ ဝံ့လွှမ်းသော အဂါဇာတ် ရှိပါ၏။ (၁၀)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ရွှေစင်ရုပ်နှင့် တူသော အဆင်း ရှိပါ၏။ ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အရေ ရှိပါ၏။ (၁၁)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် သိမ်မွေ့သော အရေ ရှိပါ၏။ အရေသိမ်မွေ့သောကြောင့် ကိုယ်၌ မြူအညစ်အကြေး မလိမ်းကျ မကပ်ငြိပါ။ (၁၂)

ထိုအရှင်ဂေါတမ၏ မွေးညင်းပေါက်တို့၌ တစ်ချောင်းစီ တစ်ချောင်းစီ ပေါက်သော မွေးညင်း ရှိပါ၏။ မွေးညင်းပေါက် တစ်ခုတစ်ခု၌ တစ်ချောင်းတစ်ချောင်းစီသော မွေးညင်း ရှိပါကုန်၏။ (၁၃)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် အထက်သို့ ကော့တက်သော မွေးညင်း ရှိပါ၏။ အထက်သို့ ကော့တက်ကုန်သော မွေးညင်း တို့သည် ညှိပါကုန်၏။ မျက်စဉ်းညှိအဆင်း ရှိပါကုန်၏။ ရစ်ပတ်၍ လည်ပါကုန်၏။ လက်ယာရစ်လည်၍ တည်ပါ ကုန်၏။ (၁၄)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ဗြဟ္မာကိုယ်နှင့် တူသောကိုယ် (ဖြောင့်မတ်သော ကိုယ်) ရှိပါ၏။ (၁၅)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် **အရပ်ရပ်နှစ်ပါး***၌ ပြည့်ပြီးသော အသား ရှိပါ၏။ (၁၆)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ကောသရာခြံသုံမင်း၏ ရှေ့ ထက်ဝက်ကိုယ်နှင့် တူသော ကိုယ် ရှိပါ၏။ (၁၇)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ပန်းစွန်းနှစ်ဖက်အတွင်း၌ ပြည့်ပြီးသော အသား ရှိပါ၏။ (၁၈)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ပညောင်ပင်အဝန်းကဲ့သို့ ဝန်းသော ကိုယ် ရှိပါ၏။ ထိုအရှင်ဂေါတမ၏ ကိုယ်သည် အရပ်ရှိသလောက် အလံရှိပါ၏။ အလံ ရှိသလောက် အရပ် ရှိပါ၏။ (၁၉)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ညီညွတ်စွာ လုံးသော လည်ပင်း ရှိပါ၏။ (၂၀)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် အရသာကို ဆောင်နိုင်သော အကြော ရှိပါ၏။ (၂၁)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ကောသရာခြံသုံမင်း၏ မေးနှင့် တူသော မေး ရှိပါ၏။ (၂၂)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် သွားလေးဆယ် ရှိပါ၏။ (၂၃)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ညီညွတ်သော သွား ရှိပါ၏။ (၂၄)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် မကဲ့သော သွား ရှိပါ၏။ (၂၅)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် အလွန်ဖြူစင်သော အစွယ်
လေးချောင်း ရှိပါ၏။ (၂၆)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ရှည်ပြန့်သော လျှာ ရှိပါ၏။ (၂၇)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ဗြဟ္မာ၏ အသံနှင့် တူသော အသံ
ရှိပါ၏။ ကရုဏိကိဌကိအသံနှင့် တူသော အသံ ရှိပါ၏။ (၂၈)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် အလွန်ညိုသော မျက်လုံး ရှိပါ၏။
(၂၉)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် နွားငယ်ကလေး၏ မျက်မှောင်နှင့်
တူသော မျက်မှောင် ရှိပါ၏။ (၃၀)

ထိုအရှင်ဂေါတမ၏ (ဥက္ကလုံ) မွေးရှင်သည် မျက်မှောင်
နှစ်ဖက်အကြား၌ ပေါက်ပါ၏။ ခြံဖွေး နှုတ်သော လိဝိဂွမ်းနှင့်
တူပါ၏။ (၃၁)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် သင်းကျစ်ပြား ပတ်ထားသကဲ့
သို့သော ဦးခေါင်း ရှိပါ၏။ (၃၂)

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ဤသုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျား
မြတ် လက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံပါ၏။

၆.၀၆။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ကြွသွားသည်ရှိသော်
လက်ယာခြေတော်မြင့် ရှေးဦးစွာ ကြွတော်မူ၏။ ထိုအရှင်
ဂေါတမသည် မဝေးလွန်းရာ၌ ခြေတော်ကို နုတ်ကြွတော်
မူ၏။ မနီးလွန်းရာ၌ ခြေတော်ကို ချွတ်တော်မူ၏။ မမြန်လွန်းဘဲ
ကြွသွားတော်မူ၏။ မနေးလွန်းဘဲ ကြွသွားတော်မူ၏။
ပုဆော်ဆွဲအချင်းချင်း မထိခိုက်စေဘဲ ကြွသွားတော်မူ၏။
ဗျက်အချင်းချင်း မထိခိုက်စေဘဲ ကြွသွားတော်မူ၏။
ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ကြွသွားတော်မူသည်ရှိသော်
ပေါင်ကို မြှောက်တော်မူ၊ ညွတ်တော်မူ၊ တောင့်ထားတော်
မူ၊ ခါတော်မူ။ ထိုအရှင်ဂေါတမ ကြွသွားတော်မူလတ်
သော် အောက်ပိုင်းကိုယ်သည်သာ လှုပ်၏။ ကိုယ်အားယူ၍
ကြွတော်မူ။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ပြန်ကြည့်တော်မူ
သည်ရှိသော် အလုံးစုံသော ကိုယ်ဖြင့်သာလျှင် ပြန်ကြည့်
တော်မူ၏။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် အထက်သို့ မော့ကြည့်
တော်မူ။ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်တော်မူ။ ထိုထို ဤဤ
ကြည့်လျက် ကြွသွားတော်မူ။ ထမ်းပိုးတစ်ပြန်မျှကိုသာ
ကြည့်တော်မူ၏။ ထမ်းပိုးတစ်ပြန်ထက် အလွန်လည်း ထို
အရှင်ဂေါတမအား အဝိတ်အပင်မရှိသော ဉာဏ်အမြင်သည်
ဖြစ်တော်မူ၏။

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ရွာတွင်းသို့ ဝင်တော်မူသည်
ရှိသော် ကိုယ်ကို မြှောက်တော်မူ၊ ညွတ်တော်မူ၊ တောင့်
ထားတော်မူ၊ ခါတော်မူ။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် နေရာ၏
မဝေးလွန်း မနီးလွန်း၌ ကိုယ်ကို လှည့်တော်မူ၏။ လက်ဖြင့်
ထောက်၍ နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ။ နေရာ၌ ကိုယ်ကိုလည်း
ပစ်ချတော်မူ။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ရွာတွင်း၌ နေတော်မူ
သည်ရှိသော် လက်ဆော့တော်မူ၊ ခြေဆော့တော်မူ၊
ဒူးဆော်အချင်းချင်း တင်၍ ထိုင်တော်မူ။ ဗျက်အချင်းချင်း
တင်၍ ထိုင်တော်မူ။ မေးကို လက်ထောက်၍လည်း
ထိုင်တော်မူ။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ရွာတွင်း၌ နေ
တော်မူသည်ရှိသော် မကြောက်ရွံ့၊ မတွန့်ဆုတ်၊ မတွန့်လှုပ်၊
မချောက်ချား။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် မကြောက်ရွံ့၊ မတွန့်
ဆုတ်၊ မတွန့်လှုပ်၊ မချောက်ချားဘဲ ကြက်သီးမွေးညင်းထဲမှ
ကင်းသည် ဖြစ်၍ ကင်းဆိတ်ရာ (နိဗ္ဗာန်)သို့ ညွတ်သော
စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍လည်း ရွာတွင်း၌ နေတော်မူ၏။

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် သဝိတ်ဆေးရေကို ယူသည်
ရှိသော် သဝိတ်ကို မြှောက်တော်မူ၊ ညွတ်တော်မူ၊ တောင့်
ထားတော်မူ၊ ခါတော်မူ။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည်
မနည်းလွန်း မများလွန်းသော သဝိတ်ဆေးရေကို ခံယူတော်
မူ၏။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ခလောက် ခလောက် အသံကို
ပြု၍ သဝိတ်ကို ဆေးတော်မူ၊ မှောက်လှန်၍ ဆေးတော်မူ။
သဝိတ်ကို မြေ၌ ချ၍ လက်ဆေးတော်မူ။ လက်ဆေးလျှင်
သဝိတ်ဆေးပြီး ဖြစ်တော်မူ၏။ သဝိတ်ဆေးလျှင် လက်
ဆေးပြီး ဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် သဝိတ်
ဆေးရေကို မနီးလွန်း မဝေးလွန်း၌ စွန့်တော်မူ၏။ ဖရိုဖရဲ
ပြန်၍ စွန့်တော်မူ။

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ဆွမ်းကို ခံယူသည်ရှိသော် သဝိတ်
ကို မြှောက်တော်မူ၊ ညွတ်တော်မူ၊ တောင့်ထားတော်မူ၊
ခါတော်မူ။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် မနည်းလွန်း မများ
လွန်းသော ဆွမ်းကို ခံယူတော်မူ၏။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည်
ဟင်းကို ဟင်းမဟာဂါမြင့် သုံးဆောင်တော်မူ၏။ ဟင်းမြင့်
ဆွမ်းလုတ်ကို လွန်စေတော်မူ။ အရှင်ဂေါတမသည် ခံတွင်း၌
ဆွမ်းလုတ်ကို နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ငွေ့၍ မျိုချတော်မူ၏။
တစ်စုံတစ်ခုသော ဆွမ်းငါးဖော်သည် မကြေညက်ဘဲ ထို
အရှင်ဂေါတမ၏ ကိုယ်တော်သို့ မဝင်၊ တစ်စုံတစ်ခုသော
ဆွမ်းငါးဖော်သည် ထိုအရှင်ဂေါတမ၏ ခံတွင်း၌ မကြွင်းကျန်။
ထို့ပြင် ဆွမ်းလုတ်သို့ ညွတ်လျက် အရသာကို သိသည် ဖြစ်၍
ထိုအရှင်ဂေါတမသည် အာဟာရကို သုံးဆောင်တော်မူ၏။
အရသာကို တပ်မက်သောအားဖြင့် သိသည်ဖြစ်၍ သုံးဆောင်
တော်မူ။

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် မြူးထူးရန်၊ မာန်ယစ်ရန်၊ တန်ဆာဆင်ရန်၊ အသားအရေ ခွံပြီးတိုင်းပွားရန် သုံးဆောင်တော်မူသည် မဟုတ်။ “ခန္ဓာကိုယ် တည်တံ့ရန်၊ ဖျာတရန်၊ ပင်ပန်းခြင်းငြိမ်းရန်၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ချီးမြှောက်ရန် အတွက်သာ သုံးဆောင်တော်မူ၏။ ဤသို့ ခိုင်မြဲခြင်းဖြင့် ဝေဒနာဟောင်းကိုလည်း ပယ်ဖျောက်အံ့၊ ဝေဒနာသစ်ကိုလည်း မဖြစ်စေအံ့၊ ဝိညာဏ်မြှင့်တင်သည်လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းသည်လည်းကောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်”ဟု အင်္ဂါရုပ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာဟာရကို သုံးဆောင်တော်မူ၏။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ဆွမ်းစားပြီးနောက် သပိတ်ဆေးရေကို ခံယူသည်ရှိသော် သပိတ်ကို မြှောက်တော်မူမူ၊ ညွတ်တော်မူမူ၊ တောင့်ထားတော်မူမူ၊ ခါတော်မူမူ။

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် မနည်းလွန်း၊ မများလွန်းသော သပိတ်ဆေးရေကို ခံယူတော်မူ၏။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ခလောက်ခလောက် အသံကို ပြု၍ သပိတ်ကို ဆေးတော်မူမူ၊ ရောက်လှန်၍ ဆေးတော်မူမူ၊ သပိတ်ကို မပြည့် ချ၍ လက်ဆေးတော်မူမူ၊ လက်ဆေးလျှင် သပိတ်ဆေးပြီး ဖြစ်တော်မူ၏။ သပိတ်ဆေးလျှင် လက်ဆေးပြီး ဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် မနီးလွန်း မဝေးလွန်း၌ သပိတ်ဆေးရေကို ရွန်တော်မူ၏။ ဖိုဖိုဖို ဖြန့်ကြဲ၍ ရွန်တော်မူမူ။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ဆွမ်းစားပြီးသည့်ရှိသော် သပိတ်ကို မပြည့် ချတော်မူမူ၊ မနီးလွန်း မဝေးလွန်း၌ ထားတော်မူ၏။ သပိတ်ကို အလိုမရှိသည်လည်း မဟုတ်။ သပိတ်၌ အခါလေးမြင့်တောင့်ရောက်သည်လည်း မဟုတ်။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ဆွမ်းစားပြီးသည့်ရှိသော် တစ်ဧကမျှ ဆိတ်ဆိတ် နေတော်မူ၏။ အနုမောဒနာ ပြုရအံ့သော အခါကို မကူးလွန်စေတော်မူမူ။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ဆွမ်းစားပြီးသည့်ရှိသော် အနုမောဒနာ ပြုတော်မူ၏။ ထိုဆွမ်းကို ကိုရုံတော်မူမူ၊ အခြားဆွမ်းကို မတောင့်တစွာ စင်စစ်အားဖြင့် ထိုပရိသတ်ကို တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွားကို သိမြင်စေတော်မူ၏။ တရားကို ဆောက်တည် စေတော်မူ၏။ တရားကျင့်သုံးရန် ထက်သန်ရှင်လန်းစေတော်မူ၏။

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ထိုပရိသတ်ကို တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွားကို သိမြင်စေလျက် တရားကို ဆောက်တည်စေကာ တရားကျင့်သုံးရန် ထက်သန်ရှင်လန်းစေတော်မူပြီးသော် နေရာမှ ထကာ မြန်ကြတော်မူ၏။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် အလွန် လျင်မြန်စွာ ကြွသွားတော်မူမူ၊ အလွန်ဆေးကွေးစွာ ကြွသွားတော်မူမူ၊ လွတ်မြောက်လိုသကဲ့သို့ ကြွသွားတော်မူမူ။ ထိုအရှင်ဂေါတမ၏ ကိုယ်တော်၌ သင်္ကန်းသည် အလွန်လည်း မမြင့်တက်၊ အလွန်လည်း မလျော့ကျ။

ကိုယ်တော်၌ ကပ်ငြိသည်လည်း မဟုတ်။ ကိုယ်တော်မှ ကွာနေသည်လည်း မဟုတ်။ ထိုအရှင်ဂေါတမ၏ ကိုယ်တော်မှ သင်္ကန်းသည်လေးလည်း မလွင့်၊ ထိုအရှင်ဂေါတမ၏ ကိုယ်တော်၌ အညစ်အကြေးသည်လည်း မလိမ်းကျံ (မကပ်ငြိ)။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ ဝင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏။ ထိုင်ပြီးနောက် ခြေဆေးတော်မူ၏။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် မြေကို တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့် ယှဉ်သော လုံလက် အဖန်ဖန် အားထုတ်၍ နေတော်မူမူ။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ခြေဆေးပြီးနောက် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ ခွေ၍ ကိုယ်ကို ခြောက်စွာ ထားလျက် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ရှေးရှု သတိကို ဖြစ်စေကာ ထိုင်နေတော်မူ၏။

ထိုအရှင်ဂေါတမသည် မိမိကိုယ်ကို ဆင်းရဲစေရန်လည်း အားမထုတ်၊ သူတစ်ပါးကို ဆင်းရဲစေရန်လည်း အားမထုတ်၊ နှစ်ဦးလုံး ဆင်းရဲစေရန်လည်း အားမထုတ်၊ ကိုယ်ကျိုး၊ သူကျိုး၊ နှစ်ဦးလုံးအကျိုးနှင့် လောကသားအားလုံး၏ အကျိုး စီးပွားကိုသာလျှင် ကြံစည်စဉ်းစား၍ နေတော်မူ၏။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ကြာရှည်သည့် စာသင်ရုံသော် ပရိသတ်၌ တရားဟောတော်မူ၏။ ထိုပရိသတ်ကို မမြှောက်ပင့်၊ ထိုပရိသတ်ကို မနိမ့်ချ၊ စင်စစ်အမှန်အားဖြင့် ထိုပရိသတ်ကို တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွားကို သိမြင်စေလျက် တရားကို ဆောက်တည်စေကာ တရားကျင့်သုံးရန် ထက်သန်ရှင်လန်းစေတော်မူ၏။ ထိုအရှင်ဂေါတမ၏ ခံတွင်းတော်မှ အင်္ဂါရုပ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသည့် အသံတော်သည် ပေါ်ထွက်၏။ ထိုအရှင်ဂေါတမ၏ အသံတော်သည် သန့်ရှင်း၏။ သီလွယ်၏။ သာယာ၏။ နှာဖျေဖွယ်ကောင်း၏။ လုံးဝည်း၏။ ဖိုဖိုဖို မကျဲ့၊ နက်နဲ၏။ ပဲ့တင်ထပ်၏။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ပရိသတ်ရှိသလောက် အသံတော်ဖြင့် သိစေနိုင်၏။ ထိုပရိသတ်မှ အပသို့ ထိုအရှင်ဂေါတမ၏ အသံတော်သည် မထွက်။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွားကို သိမြင်စေလျက် တရားကို ဆောက်တည်စေကာ တရားကျင့်သုံးရန် ထက်သန် ရှင်လန်းစေပြီးသော် ထိုပရိသတ်ရှိ လူတို့သည် မရွန့်လိုသောစိတ် ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ဖူးမြော်ကြကုန်လျက်သာလျှင် နေရာမှ ထကာ မြန်သွားကြရကုန်၏။

အရှင်--- ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအရှင်ဂေါတမ ကြွသွားတော်မူနေသည်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရပါကုန်၏။ ရင်နေတော်မူသည်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရပါကုန်၏။ ရွာတွင်းသို့ ဝင်တော်မူနေသည်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရပါကုန်၏။ ရွာတွင်း၌ ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်နေတော်မူသည်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရပါကုန်၏။ ရွာတွင်း၌ စားသောက်တော်မူသည်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရပါကုန်၏။

ဆွမ်းစားပြီး၍ ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်နေတော်မူသည်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရပါကုန်၏။ ဆွမ်းစားပြီး၍ အနုမောဒနာ ပြုတော်မူသည်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရပါကုန်၏။ ကျောင်းသို့ ကြွတော်မူသည်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရပါကုန်၏။ ကျောင်းတွင်းသို့ ရောက်၍ ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်နေတော်မူသည်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရပါကုန်၏။ ကျောင်းတွင်းသို့ ရောက်၍ ပရိသတ်၌ တရားဟောတော်မူသည်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရပါကုန်၏။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ ဤသို့သော သဘော ရှိပါ၏။ ဤသို့ ဤသို့သော သဘောထက် သာလွန်သော သဘောလည်း ရှိတော်မူပါသေး၏။”ဟု ပြောကြား၏။

၆.၀၇။ ဤသို့ ပြောကြားသော် ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် နေရာမှ ထ၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပန်းထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စံပယ်တင်လျက် မြတ်စွာဘုရားရှိခတ်မှုရာသို့ လက်အုပ်ချီကာ-

“နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။
နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။
နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ”
ဟူ၍ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဥဒါန်းကျူးရလေ၏။

[ပုဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော၊ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးပါ၏။ ပုဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော၊ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးပါ၏။ ပုဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော၊ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးပါ၏။]

ငါတို့သည် တစ်ချိန်ချိန်၌ ထိုအရှင်ဂေါတမနှင့် အတူတွေ့ဆုံကောင်း တွေ့ဆုံနိုင်ကုန်တန်ရာ၏။ စိုးစဉ်းမျှသော စကားပြောဟောမှုသည်လည်း ခြစ်ကောင်းတန်ရာ၏။ ဟုပြောဆို၏။^၁

ရှုမိလ

၆.၀၈။ ရဟန်းတို့--- ပုထုဇဉ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကို ပြောခဲ့လျှင် အနည်းငယ်မျှသာဖြစ်သော၊ နှိမ့်ကျသော သီလမျှဖြင့်သာ ပြောနိုင်ရာ၏။ ရဟန်းတို့--- ထိုသီလမျှ-ဟူသည် အဘယ်နည်း-

၆.၀၉။ ရဟန်းတို့--- ပုထုဇဉ်သည် “ရဟန်းဂေါတမသည် အသက်သတ်ခြင်းကို ပယ်၍ အသက်သတ်ခြင်းမှရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏။ တုတ်ကို ချထားပြီး ခြစ်၏။ လက်နက်ကို ချထားပြီး ခြစ်၏။ ရှက်ခြင်းရှိ၏။ သနားတတ်၏။ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၏အစီးအပွားကို လိုလားလျက် နေတော်မူ၏”ဟု သော်လည်း ပုထုဇဉ်သည် ပြောနိုင်ရာ၏။

“ရဟန်းဂေါတမသည် မပေးသောဥစ္စာကို ယူခြင်းကို ပယ်၍ မပေးသည်ကို ယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏။ ပေးသည်ကိုသာ ယူ၏။ ပေးသည်ကိုသာ အလိုရှိ၏။ မခိုးမဂုဏ်။ စင်ကြယ်သော ကိုယ်ဖြင့် နေတော်မူ၏”ဟု သော်လည်း ပုထုဇဉ်သည် ပြောနိုင်ရာ၏။

“ရဟန်းဂေါတမသည် မမြတ်သော အကျင့်ကို ပယ်၍ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်တော်မူ၏။ ယုတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လေ့မရှိ၊ ရွာသူတို့၏ အလေ့ဖြစ်သော မေထုန်အကျင့်မှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏”ဟုသော်လည်း ပုထုဇဉ်သည် ပြောနိုင်ရာ၏။

၆.၁၀။ “ရဟန်းဂေါတမသည် မမှန်ပြောခြင်းကို ပယ်၍ မမှန်ပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏။ အမှန်ကိုသာ ဆိုလေ့ရှိတော်မူ၏။ မှန်သော စကားချင်း ဆက်စပ်စေတော်မူတတ်၏။ တည်သော စကား ရှိ၏။ ယုံကြည်ထိုက်သော စကားရှိ၏။ လောကကို လှည့်စားတော်မူ”ဟုသော်လည်း ပုထုဇဉ်သည် ပြောနိုင်ရာ၏။

“ရဟန်းဂေါတမသည် ကုန်းစကားကို ပယ်၍ ကုန်းစကားမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏။ ဤသူတို့ထံမှ နားထောင်၍ ထိုသူတို့နှင့် ဤသူတို့ ကွဲပြားခြင်းမှာ ထိုသူတို့ထံ၌ မပြောတတ်၊ ထိုသူတို့ထံမှ နားထောင်၍ ဤသူတို့နှင့် ထိုသူတို့ ကွဲပြားခြင်းမှာ ဤသူတို့ထံ၌ မပြောတတ်၊ ဤသို့ ကွဲပြားသူတို့ကိုလည်း စေ့စပ်တော်မူတတ်၏။ ညီညွတ်သူတို့ကိုလည်း အားပေးတော်မူတတ်၏။ ညီညွတ်ခြင်း၌ ဓမ္မ၊ လျော်တော်မူ၏။ ညီညွတ်ခြင်း၌ ပျော်ပိုက်တော်မူ၏။ ညီညွတ်ခြင်းကို နှစ်သက်တော်မူ၏။ ညီညွတ်ခြင်းကို ပြသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်၏” ဟုသော်လည်း ပုထုဇဉ်သည် ပြောနိုင်ရာ၏။

“ရဟန်းဂေါတမသည် ကြမ်းသော စကားကို ပယ်၍ ကြမ်းသော စကားမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏။ အကြင်စကားသည် အပြစ်ကင်း၏။ နားချင်းသာ၏။ နှစ်လိုဖွယ်ရှိ၏။ နှလုံးသို့ သက်၏။ ယဉ်ကျေး၏။ လှအများ နှစ်သက်၏။ လှအများ နှစ်မြှိုက်၏။ ထိုသို့ သဘောရှိသော စကားကိုသာ ဆိုတော်မူတတ်၏”ဟုသော်လည်း ပုထုဇဉ်သည် ပြောနိုင်ရာ၏။

“ရဟန်းဂေါတမသည် ပြိန်ဖျင်းသော စကားကို ပယ်၍ ပြိန်ဖျင်းသော စကားမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏။ သင့်သော အခါသည် ပြောဆိုလေ့ရှိ၏။ ဟုတ်သည်ကိုသာ ပြောဆိုလေ့ရှိ၏။ အကျိုးနှင့် စပ်သည်ကိုသာ ပြောဆိုလေ့ရှိ၏။ တရားနှင့် စပ်သည်ကိုသာ ပြောဆိုလေ့ရှိ၏။ အဆုံးအမနှင့် စပ်သည်ကိုသာ ပြောဆိုလေ့ရှိ၏။ သင့်သော အခါ၌ အကြောင်းနှင့် တကွသော၊ အပိုင်းအခြားရှိသော၊ အစီးအပွားနှင့် စပ်သော၊ မှတ်သားလောက်သော စကားကိုသာ ပြောဆိုတော်မူ၏” ဟုသော်လည်း ပုထုဇဉ်သည် ပြောနိုင်ရာ၏။

၆.၁၁။ “ရဟန်းဂေါတမသည် မျိုးစေ့အပေါင်း၊ အပင်အပေါင်းကို ဖျက်ဆီးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏” ဟုသော်လည်း ပုထုဇဉ်သည် ပြောနိုင်ရာ၏။

“ရဟန်းဂေါတမသည် ဆွမ်းတစ်နပ်သာ စားလေ့ရှိတော်မူ၏။ ညစာစားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏။ နေ့လွှဲစားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏”

“ရဟန်းဂေါတမသည် ကခြင်း၊ သီဆိုခြင်း၊ တီးမှုတ်ခြင်း၊ သူတော်ကောင်းတရား၏ ဆွေးနွေးခြင်း၊ ပွဲကြည့်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏”

“ရဟန်းဂေါတမသည် ပန်းပန်ခြင်း၊ နံ့သာခြယ်ခြင်း၊ နံ့သာပျောင်းလိမ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏”

“ရဟန်းဂေါတမသည် မြင့်သော နေရာ၊ မြတ်သော နေရာမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏”

“ရဟန်းဂေါတမသည် ရွှေ၊ ငွေကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏”

“ရဟန်းဂေါတမသည် ကောက်စိမ်း*ကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏”

“ရဟန်းဂေါတမသည် အသားစိမ်းကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏”

“ရဟန်းဂေါတမသည် မိန်းမဆိုး၊ မိန်းမပျိုကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏”

“ရဟန်းဂေါတမသည် ကျွန်မိန်းမ၊ ကျွန်ယောက်ျားကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏”

“ရဟန်းဂေါတမသည် ဆိတ်၊ သိုးကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏”

“ရဟန်းဂေါတမသည် ကြက်၊ ဝက်ကို ခံယူခြင်းမှ

ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏”

“ရဟန်းဂေါတမသည် ဆင်း၊ နွား၊ မြင်း၊ မြည်းကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏”

“ရဟန်းဂေါတမသည် လယ်၊ ယာကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏”

“ရဟန်းဂေါတမသည် တမန်အမှု၊ အစေအပါးအမှုကို ဆောင်ရွက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏”

“ရဟန်းဂေါတမသည် ဝယ်မှု၊ ရောင်းမှုမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏”

“ရဟန်းဂေါတမသည် ချိန်စဉ်းလဲ၊ အသပြာစဉ်းလဲ၊ ခြင်္သေ့တယ်တိုင်းတာ စဉ်းလဲခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏”

“ရဟန်းဂေါတမသည် တံစိုးယူခြင်း၊ လှည့်ခြားခြင်း၊ အတုပြု၍ လိမ်ခြင်းတည်းဟူသော ကောက်ကျစ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏”

“ရဟန်းဂေါတမသည် သတ်ခြင်း၊ ဖြတ်ခြင်း၊ နှောင်ဖွဲခြင်း၊ ခေါ်သွားတို့ကို လုယက်ခြင်း၊ ရွာ၊ နိုင်ငံတို့ကို ဖျက်ဆီးခြင်း၊ ဓားဖြတ်က်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏” ဟု သော်လည်း ပုထုဇဉ်သည် ပြောနိုင်ရာ၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဂုဏ်တော်သည်ကား ထို့ထက် အဆပေါင်း များစွာရှိသေး၏။

ပရိပသီလ

၆.၁၂။ ထို့ပြင်လည်း အချို့သော အရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့သည် သုတစံပါးတို့ ယုံကြည်၍ လှူသော သုံးဆောင်ဖွယ်တို့ကို သုံးဆောင်ကြပြီးလျှင် ဤသို့သော မျိုးစေ့အပေါင်း၊ အပင်အပေါင်း ဖျက်ဆီးခြင်းကို ပြုလုပ်လျက် နေကြ၏။ ထိုဖျက်ဆီးခြင်းတို့ကား အဘယ်နည်း။ အမြစ်မျိုးစေ့ ပင်စည်မျိုးစေ့၊ အဆစ်မျိုးစေ့၊ အညွန့်မျိုးစေ့နှင့် အစေ့မျိုးစေ့တို့ကို ဖျက်ဆီးခြင်းတို့တည်း။ “ရဟန်းဂေါတမသည် ဤသို့သော မျိုးစေ့အပေါင်း၊ အပင်အပေါင်းကို ဖျက်ဆီးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏” ဟုသော်လည်း ပုထုဇဉ်သည် ပြောနိုင်ရာ၏။

၆.၁၃။ ထို့ပြင်လည်း အချို့သော အရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့သည် သုတစံပါးတို့ ယုံကြည်၍ လှူသော သုံးဆောင်ဖွယ်တို့ကို သုံးဆောင်ကြပြီးလျှင်

ဤသို့သော သိမှီးသုံးဆောင်ခြင်းကို ပြုလျက် နေကြ၏။ ထိုသိမှီးသုံးဆောင်ခြင်းတို့ကား အဘယ်နည်း။ ဆွမ်းကို သိမှီးခြင်း၊ အဖျော်ကို သိမှီးခြင်း၊ အဝတ်ကို သိမှီးခြင်း၊ ယာဉ်ကို သိမှီးခြင်း၊ အိပ်ရာကို သိမှီးခြင်း၊ နံ့သာကို သိမှီးခြင်းနှင့် အခြား စားသုံးဖွယ်ကို သိမှီးခြင်းတို့တည်း။ "ရဟန်း ဂေါတမသည် ဤသို့သော သိမှီးသုံးဆောင်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏" ဟုသော်လည်း ပုထုဇဉ်သည် ပြောနိုင်ရာ၏။

၆.၁၄။ ထို့ပြင်လည်း အချို့သော အရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မာ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့သည် သုတစ်ပါးတို့ ယုံကြည်၍ လှူသော သုံးဆောင်ဖွယ်တို့ကို သုံးဆောင်ကြပြီးလျှင် ဤသို့သော သုတေတိကောင်းတရား၏ ဆူးပြောင် ဖြစ်သော ဝိကြည်ခြင်းကို ပြုလျက် နေကြ၏။ (သုတေတိကောင်းတရား၏) ဆူးပြောင်ဖြစ်သော ထိုပွဲတို့ကား အဘယ်နည်း။ ကခြင်း၊ သီခီခြင်း၊ တီးမှုတ်ခြင်း သဘင်ပွဲ၊ စာဟောပွဲ၊ လက်ဝါးတီးပွဲ၊ ကြေးနင်းခွက်ခွင်း-စသည်တို့ပွဲ၊ စည်တီးပွဲ၊ ပန်းချီပြပွဲ၊ သံလုံးကစားပွဲ၊ ပါးစောင်၌ ကစားပွဲ၊ အရိုးဆေးပွဲ၊ ဆင်တိုက်ပွဲ၊ မြင်းတိုက်ပွဲ၊ ကွဲတိုက်ပွဲ၊ နွားတိုက်ပွဲ၊ ဆိတ်တိုက်ပွဲ၊ သိုးတိုက်ပွဲ၊ ကြက်တိုက်ပွဲ၊ ငှက်တိုက်ပွဲ၊ တုတ်သိုင်းပွဲ၊ လက်ဝှေ့ထိုးပွဲ၊ လက်ဝါးမီးလုံးပွဲ၊ စစ်ထိုးပွဲ၊ စစ်သည်စစ်ဆေးပွဲ၊ စစ်ဆင်ပွဲ နှင့် စစ်အင်ကျင်းပွဲတို့တည်း။ "ရဟန်းဂေါတမသည် ဤသို့သော သုတေတိကောင်းတရား၏ ဆူးပြောင်ဖြစ်သော ဝိကြည်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏" ဟုသော်လည်း ပုထုဇဉ်သည် ပြောနိုင်ရာ၏။

၆.၁၅။ ထို့ပြင်လည်း အချို့သော အရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မာ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့သည် သုတစ်ပါးတို့ ယုံကြည်၍ လှူသော သုံးဆောင်ဖွယ်တို့ကို သုံးဆောင်ကြပြီးလျှင် မေုလျော့ကြောင်းဖြစ်သော လောင်းကစားခြင်းကို ပြုလျက် နေကြ၏။ ထိုလောင်းကစားခြင်းတို့ကား အဘယ်နည်း။ ရှစ်ကွက်ကျား ကစားခြင်း၊ ဆယ်ကွက်ကျား ကစားခြင်း၊ ကောင်းကင်ကျား ကစားခြင်း၊ ဖိုးလမင်းကျား ကစားခြင်း၊ ဝယ်တောက်ကစားခြင်း၊ အန်ကစားခြင်း၊ ကျည်းသားရိုက်ကစားခြင်း၊ စုတ်စော်ဇေကစားခြင်း၊ ဂေါ်လီကစားခြင်း၊ ပီစီမှုတ်ကစားခြင်း၊ ထွန်ငယ်ခြင် ကစားခြင်း၊ ကျွမ်းထိုးကစားခြင်း၊ စကြာခြင် ကစားခြင်း၊ မြင်ခွက်ငယ်ခြင် ကစားခြင်း၊ ရထားငယ်ခြင် ကစားခြင်း၊ လေးငယ်ခြင် ကစားခြင်း၊ အကွရာဝှက်ကစားခြင်း၊ စိတ်အကြံဖော်တမ်း ကစားခြင်းနှင့် ကျိုးယောင်၊ ကန်းယောင် ပြု၍ ကစားခြင်းတို့တည်း။ "ရဟန်းဂေါတမသည် ဤသို့သော မေုလျော့ကြောင်းဖြစ်သော လောင်းကစားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏" ဟုသော်လည်း ပုထုဇဉ်သည် ပြောနိုင်ရာ၏။

၆.၁၆။ ထို့ပြင်လည်း အချို့သော အရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မာ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့သည် သုတစ်ပါးတို့ ယုံကြည်၍ လှူသော သုံးဆောင်ဖွယ်တို့ကို သုံးဆောင်ကြပြီးလျှင် မြင့်သော နေရာ၊ မြတ်သော နေရာကို သုံးဆွဲခြင်း ပြုလျက် နေကြ၏။ ထိုနေရာတို့ကား အဘယ်နည်း။ မြင့်လွန်းသော နေရာ*၊ ပလ္လင်*၊ မွေးရှည်ကော်စောကြီး၊ ဆန်းကြယ်သော သားမွေးအခင်း၊ ဖြူသော သားမွေးအခင်း၊ ပန်းပြောက်ခြယ်သားမွေးအခင်း၊ လဲသုတ်အခင်း၊ ရုပ်ပုံခြယ် သားမွေးအခင်း၊ နှစ်ဖက်မွေးရှိအခင်း၊ တစ်ဖက်မွေးရှိအခင်း၊ ရွှေရည်ထိုးအခင်း၊ ပိုးရည်အခင်း၊ သားမွေး အခင်းကြီး၊ ဆင်ကုန်းနီး၊ မြင်းကုန်းနီး၊ ရထားခင်းနီး၊ သစ်နက်ရေအခင်း၊ ဝံပိုင်ရေ အခင်း၊ နီသော မျက်နှာကြက်နှင့် အိုးနီနှစ်ဖက် ရှိသော နေရာတို့တည်း။ "ရဟန်းဂေါတမသည် ဤသို့သော မြင့်သော နေရာ၊ မြတ်သောနေရာမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏" ဟုသော်လည်း ပုထုဇဉ်သည် ပြောနိုင်ရာ၏။

၆.၁၇။ ထို့ပြင်လည်း အချို့သော အရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မာ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့သည် သုတစ်ပါးတို့ ယုံကြည်၍ လှူသော သုံးဆောင်ဖွယ်တို့ကို သုံးဆောင်ကြပြီးလျှင် ဤသို့သော လိမ်ခြယ်ခြင်း၊ ဆင်ယင်ခြင်းကို ပြုလျက် နေကြ၏။ ထိုလိမ်ခြယ်ခြင်း၊ ဆင်ယင်ခြင်းတို့ကား အဘယ်နည်း။ နံ့သာဖြင့် ပွတ်သပ်ခြင်း၊ ဆီဖြင့် ဆုန်သပ်ခြင်း၊ နံ့သာဖြင့် ရေချိုးခြင်း၊ လက်ရုံးကြိုးထွားရန် ထုရိုက်ခြင်း၊ မှန်ကြည်ခြင်း၊ မျက်စဉ်းဆေးခြယ်ခြင်း၊ ပန်းပန်ခြင်း၊ နံ့သာခြယ်ခြင်း၊ နံ့သာပျောင်းလိမ်းခြင်း၊ မျက်နှာကို ခြယ်ခြင်း၊ မျက်နှာကို လိမ်းကျံခြင်း၊ လက်ဝတ် တန်ဆာဆင်ခြင်း၊ ချောင်းထုံးခြင်း၊ လက်ကိုင်တုတ်ဆောင်ခြင်း၊ ကျည်တောက်လွယ်ခြင်း၊ သန်လျက် ဆောင်ခြင်း၊ ဆန်းကြယ်သော ထီးကို ဆောင်းခြင်း၊ ဆန်းကြယ်သော ဖိနပ်ကို စီးခြင်း၊ သင်းကျွပ် ခွဲပတ်ခြင်း၊ ပတ္တမြားဆံကျင် ထိုးခြင်း၊ သားခြီးယပ် ဆောင်ခြင်းနှင့် အမြိတ်ရှည်ဝတ်ဖြုတ်တို့ကို ဝတ်ခြင်းတို့တည်း။ "ရဟန်းဂေါတမသည် ဤသို့သော လိမ်ခြယ်ခြင်း၊ ဆင်ယင်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏" ဟုသော်လည်း ပုထုဇဉ်သည် ပြောနိုင်ရာ၏။

၆.၁၈။ ထို့ပြင်လည်း အချို့သော အရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မာ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့သည် သုတစ်ပါးတို့ ယုံကြည်၍ လှူသော သုံးဆောင်ဖွယ်တို့ကို သုံးဆောင်ကြပြီးလျှင် ဤသို့သော ဗီဇာဝဏ္ဏား*ကို ပြောလျက် နေကြ၏။ ထိုဗီဇာဝဏ္ဏားကား အဘယ်နည်း။ မင်းနှင့်စပ်သော ဓကား၊ ဖိုးသူနှင့်စပ်သော ဓကား၊ အမတ်ကြီးနှင့်စပ်သော ဓကား၊ စစ်သည်နှင့်စပ်သော ဓကား၊ ကြောက်ဖွယ်နှင့်စပ်သော

စကား။ စစ်ထိုးခြင်းနှင့်စပ်သော စကား။ စားဖွယ်နှင့်စပ်သော စကား။ သောက်ဖွယ်နှင့်စပ်သော စကား။ အဝတ်နှင့်စပ်သော စကား။ အိပ်ရာနှင့်စပ်သော စကား။ ပန်းနှင့်စပ်သော စကား။ နံ့သာနှင့်စပ်သော စကား။ ဆွေမျိုးနှင့်စပ်သော စကား။ ယာဉ်နှင့်စပ်သော စကား။ ရွာနှင့်စပ်သော စကား။ နိဂုံးနှင့်စပ်သော စကား။ မြို့နှင့်စပ်သော စကား။ နယ်နှင့်စပ်သော စကား။ မိန်းမနှင့်စပ်သော စကား။ ယောက်ျားနှင့်စပ်သော စကား။ သူရဲကောင်းနှင့်စပ်သော စကား။ မြို့တွင်းလမ်းနှင့်စပ်သော စကား။ ရေရပ်ဆိပ်နှင့်စပ်သော စကား။ သေလွန်သူနှင့်စပ်သော စကား။ အထွေထွေနှင့်စပ်သော စကား။ လောကအကြောင်းနှင့်စပ်သော စကား။ သမုဒ္ဒရာအကြောင်းနှင့်စပ်သော စကားနှင့် ကြီးပွားခြင်း၊ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းနှင့်စပ်သော စကားတို့တည်း။ “ရဟန်းဂေါတမသည် ဤသို့သောဗီလောကားကိုပြောခြင်းမှရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏”ဟုသော်လည်း ပုထုဇဉ်သည် ပြောနိုင်ရာ၏။

၆.၁၉။ ထိုပြင်လည်း အချို့သော အရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် သူတစ်ပါးတို့ ယုံကြည်၍ လျှာသော သုံးဆောင်ဖွယ်တို့ကို သုံးဆောင်ကြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သော အငြင်းစကားကို ပြောလျက် နေကြ၏။ ထိုအငြင်းစကားတို့ကား အဘယ်နည်း။ သင်သည် ဤ ဓမ္မဝိနယ*ကို မသိ၊ ငါသည်ဤဓမ္မဝိနယကို သိ၏။ သင်သည်ဤဓမ္မဝိနယကို အသိ သိနိုင်အံ့နည်း။ သင်သည် မှားသော အကျင့်ရှိသူ ဖြစ်၏။ ငါသည် မှန်သော အကျင့်ရှိသူ ဖြစ်၏။ ငါ၏ စကားသည် ဖရောဓ်၏။ သင်၏ စကားသည် မဖရောဓ်။ သင်သည် ရှေ့ဦးစွာ ဆိုသင့်သည်ကို နောက်မှ ဆို၏။ နောက်မှ ဆိုသင့်သည်ကို ရှေ့ဦးစွာ ဆို၏။ သင် ကြားမြင်စွာ လေ့လာထားသော စကားသည် သင့်ဆီသို့ပြန်လည်၍ တည်လေပြီ။ သင့်အယဉ်ရှိသော အပြစ်ကို ငါ တင်ပြပြီ။ သင် အရေးနိမ့်ပြီ။ ငါ တင်ပြသော အပြစ်မှ လွတ်မြောက်ရန် ရှာကြံချေဦးလော့။ အကယ်၍ ဓွမ်းနိုင်လျှင်လည်း ယခုပင် ခြေရှင်းလော့။ ထိုအငြင်းစကားတို့ကား ဤသည်တို့တည်း။ “ရဟန်းဂေါတမသည် ဤသို့သော အငြင်းစကားကို ပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏”ဟုသော်လည်း ပုထုဇဉ်သည် ပြောနိုင်ရာ၏။

၆.၂၀။ ထိုပြင်လည်း အချို့သော အရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် သူတစ်ပါးတို့ ယုံကြည်၍ လျှာသော သုံးဆောင်ဖွယ်တို့ကို သုံးဆောင်ကြပြီးလျှင် တမန်အမှု၊ အစေအပါးအမှု၊ ဆောင်ရွက်ခြင်းကို ပြုလျက် နေကြ၏။ ထိုတမန်အမှု၊ အစေအပါးအမှုတို့ကား အဘယ်နည်း။ မင်းတို့၏ တမန်အမှု၊ အစေအပါးအမှု၊ အမတ်ကြီးတို့၏ တမန်အမှု၊ အစေအပါးအမှု၊ မင်းမျိုးတို့၏ တမန်အမှု၊

အစေအပါးအမှု၊ ပုဏ္ဏားတို့၏ တမန်အမှု၊ အစေအပါးအမှု၊ သူကြွယ်တို့၏ တမန်အမှု၊ အစေအပါးအမှု၊ လူလင်ပျိုတို့၏ တမန်အမှု၊ အစေအပါးအမှု၊ ထိုသူတို့၏ “ဤအရပ်မှ ထိုအရပ်သို့ သွားလော့၊ ထိုအရပ်မှ ဤအရပ်သို့ လာလော့၊ ဤသည်ကို ဤအရပ်မှ ဆောင်သွားလော့၊ ဤသည်ကို ထိုအရပ်မှ ဆောင်ခွဲလော့” ဟူသော အမှုတို့တည်း။ “ရဟန်းဂေါတမသည် ဤသို့သော တမန်အမှု၊ အစေအပါးအမှု၊ ဆောင်ရွက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏”ဟုသော်လည်း ပုထုဇဉ်သည် ပြောနိုင်ရာ၏။

၆.၂၁။ ထိုပြင်လည်း အချို့သော အရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် သူတစ်ပါးတို့ ယုံကြည်၍ လျှာသော သုံးဆောင်ဖွယ်တို့ကို သုံးဆောင်ကြပြီးလျှင် လာဘ်အလိုငှာ အံ့ဖွယ်ကိုလည်း ခြိတ်စေကုန်၏။ မြောက်ပင်၍လည်း ပြောကုန်၏။ အရိပ်အခြည်လည်း ပြောကုန်၏။ အတင်းအကျပ်လည်း ပြောကုန်၏။ လာဘ်ဖြင့် လာဘ်ကိုလည်း ရှာမှီးကုန်၏။ “ရဟန်းဂေါတမသည် ဤသို့သော လာဘ်အလိုငှာ အံ့ဖွယ်ကို ခြိတ်စေခြင်း၊ မြောက်ပင်ခြင်း-စသည်မှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏”ဟုသော်လည်း ပုထုဇဉ်သည် ပြောနိုင်ရာ၏။ အမှန်စစ်စစ်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားလက်တော်သည် ကား ထိုထက် အဆပေါင်းများစွာ ရှိသေး၏။

မဟာသီလ

၆.၂၂။ ထိုပြင်လည်း အချို့သော အရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် သူတစ်ပါးတို့ ယုံကြည်၍ လျှာသော သုံးဆောင်ဖွယ်တို့ကို သုံးဆောင်ကြပြီးလျှင် မှားသော အသက်မွေးမှုဖြစ်သော ဗီလောကတတ်*ဖြင့် အသက်မွေးကြ၏။ ထိုမှားသော အသက်မွေးမှုဖြစ်သော ဗီလောကတတ်တို့ကား-အင်္ဂကျမ်း၊ နိမိတ်ကျမ်း၊ ဥစ္စာကျမ်း*၊ အိပ်မက်ကျမ်း၊ လက္ခဏာကျမ်း၊ ကြွက်ကိုက်ကျမ်း၊ အတတ်၊ မီးပူဇော်ခြင်း၊ ယောက်မဖြင့် ပူဇော်ခြင်း၊ ခွဲဖြင့် ပူဇော်ခြင်း၊ ဆန်ကွဲဖြင့် ပူဇော်ခြင်း၊ ဆန်ဖြင့် ပူဇော်ခြင်း၊ ထောပတ်ဖြင့် ပူဇော်ခြင်း၊ ဆီဖြင့် ပူဇော်ခြင်း၊ ခံတွင်းဖြင့် ပူဇော်ခြင်း၊ သွေးဖြင့် ပူဇော်ခြင်းအတတ်၊ အင်္ဂါစွာအတတ်၊ မြေကြွန်အတတ်၊ မင်းယူရေရာအတတ်၊ ဘေးငြိမ်းခြင်းကို ဩတတ်သော အတတ်၊ ဖုတ်တစ္ဆေအတတ်၊ မြေအိမ်၌ သင်ယူရသော အတတ်၊ အတတ်အတတ်၊ အဆီအတတ်၊ ကင်းပြီးကောက်အတတ်၊ ကြွက်ခဲနာကုအတတ်၊ ဖုတ်သံအတတ်၊ ကျီးသံအတတ်၊ အသက်ဟောအတတ်၊ မြားလွှဲ

အတတ်၊ သားမြည်သံအတတ်-စသည်တို့တည်း။ “ရဟန်း၊ ဂေါတမသည် မှားသော အသက်မွေးမှုဖြစ်သော ဤသို့သော ဇီလာအတတ်ဖြင့် အသက်မွေးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏” ဟုသော်လည်း ပုထုဇဉ်သည် ပြောနိုင်ရာ၏။

၆.၂၄။ ထို့ပြင်လည်း အချို့သော အရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် သုတစ်ပါးတို့ ယုံကြည်၍ လှူသော သုံးဆောင်ဖွယ်တို့ကို သုံးဆောင်ကြပြီးလျှင် မှားသောအသက်မွေးမှုဖြစ်သော ဤသို့သော ဇီလာအတတ်ဖြင့် အသက်မွေးကြ၏။ ထိုမှားသော အသက်မွေးမှုဖြစ်သော ဇီလာအတတ်တို့ကား- ကျောက်မျက်လက်ကွက်၊ အဝတ်အထည်လက်ကွက်၊ တုတ်တောင်ပေးလက်ကွက်၊ ဓားလက်ကွက်၊ သန်လက်လက်ကွက်၊ မြားလက်ကွက်၊ လေးလက်ကွက်၊ ကြွင်းသော လက်နက်လက်ကွက်၊ မိန်းမလက်ကွက်၊ ယောက်ျားလက်ကွက်၊ သတိုးသားလက်ကွက်၊ သတိုးသမီးလက်ကွက်၊ ကျွန်ယောက်ျား လက်ကွက်၊ ကျွန်မိန်းမလက်ကွက်၊ ဆင်လက်ကွက်၊ မြင်းလက်ကွက်၊ ကျွဲလက်ကွက်၊ နွားလားလက်ကွက်၊ နွားလက်ကွက်၊ ဆိတ်လက်ကွက်၊ သိုးလက်ကွက်၊ ကြက်လက်ကွက်၊ ငှက်လက်ကွက်၊ ဖွတ်လက်ကွက်၊ သမင်အရယ်လက်ကွက်၊ လိပ်လက်ကွက်၊ သားကောင်လက်ကွက်အတတ်-စသည်တို့တည်း။ “ရဟန်း၊ ဂေါတမသည် မှားသော အသက်မွေးမှု ဖြစ်သော ဤသို့သော ဇီလာအတတ်ဖြင့် အသက်မွေးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏”ဟုသော်လည်း ပုထုဇဉ်သည် ပြောနိုင်ရာ၏။

၆.၂၄။ ထို့ပြင်လည်း အချို့သော အရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် သုတစ်ပါးတို့ ယုံကြည်၍ လှူသော သုံးဆောင်ဖွယ်တို့ကို သုံးဆောင်ကြပြီးလျှင် မှားသောအသက်မွေးမှုဖြစ်သော ဤသို့သော ဇီလာအတတ်ဖြင့် အသက်မွေးကြ၏။ ထိုမှားသော အသက်မွေးမှု ဖြစ်သော ဇီလာအတတ်တို့ကား- မင်းတို့ စစ်ထွက်လိမ့်မည်၊ မင်းတို့ စစ်ပြန်လာလိမ့်မည်၊ ပြည်တွင်းမင်းတို့ စစ်တက်လိမ့်မည်၊ ပြည်ပမင်းတို့ စစ်ဆုတ်လိမ့်မည်၊ ပြည်ပမင်းတို့ စစ်တက်လိမ့်မည်၊ ပြည်တွင်းမင်းတို့ စစ်ဆုတ်လိမ့်မည်၊ ပြည်တွင်းမင်းတို့ စစ်အောင်လိမ့်မည်၊ ပြည်ပမင်းတို့ စစ်ရှုံးလိမ့်မည်၊ ပြည်ပမင်းတို့ စစ်အောင်လိမ့်မည်၊ ပြည်တွင်းမင်းတို့ စစ်ရှုံးလိမ့်မည်။ ဤသို့ ဟောသော အတတ်-စသည်တို့တည်း။ “ရဟန်း၊ ဂေါတမသည် မှားသော အသက်မွေးမှုဖြစ်သော ဤသို့သော ဇီလာအတတ်ဖြင့် အသက်မွေးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏”ဟုသော်လည်း ပုထုဇဉ်သည် ပြောနိုင်ရာ၏။

၆.၂၅။ ထို့ပြင်လည်း အချို့သော အရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ

(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် သုတစ်ပါးတို့ ယုံကြည်၍ လှူသော သုံးဆောင်ဖွယ်တို့ကို သုံးဆောင်ကြပြီးလျှင် မှားသောအသက်မွေးမှုဖြစ်သော ဤသို့သော ဇီလာအတတ်ဖြင့် အသက်မွေးကြ၏။ ထိုမှားသော အသက်မွေးမှုဖြစ်သော ဇီလာအတတ်တို့ကား- လက်ကွက်လိမ့်မည်၊ နေကြတ်လိမ့်မည်၊ နက္ခတ်ကြတ်လိမ့်မည်၊ လ၊ နေတို့ လမ်းမှန် သွားလိမ့်မည်၊ လ၊ နေတို့ လမ်းလွဲ သွားလိမ့်မည်၊ နက္ခတ်တို့ လမ်းမှန်သွားလိမ့်မည်၊ နက္ခတ်တို့ လမ်းလွဲသွားလိမ့်မည်၊ ဥက္ကာ ကျလိမ့်မည်၊ ကြိတ်ထွက် (အရပ်မျက်နှာတို့၌ ချောက်ချား)လိမ့်မည်၊ ငလျင် လှုပ်လိမ့်မည်၊ မိုးထစ်ကြီးလိမ့်မည်၊ လ၊ နေ၊ နက္ခတ်တို့ တက်ခြင်း၊ သက်ခြင်း၊ မှေးမှိန်ခြင်း၊ တောက်ပခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်၊ လကြတ်ခြင်းကြောင့် ဤသို့ အကျိုးဖြစ်လိမ့်မည်၊ နေကြတ်ခြင်းကြောင့် ဤသို့ အကျိုး ဖြစ်လိမ့်မည်၊ နက္ခတ်ကြတ်ခြင်းကြောင့် ဤသို့ အကျိုး ဖြစ်လိမ့်မည်၊ လ၊ နေတို့ လမ်းမှန်သွားခြင်းကြောင့် ဤသို့ အကျိုးဖြစ်လိမ့်မည်၊ နက္ခတ်တို့ လမ်းမှန်သွားခြင်းကြောင့် ဤသို့ အကျိုးဖြစ်လိမ့်မည်၊ ဥက္ကာကျခြင်းကြောင့် ဤသို့ အကျိုးဖြစ်လိမ့်မည်၊ ကြိတ်ထွက်ခြင်းကြောင့် ဤသို့ အကျိုးဖြစ်လိမ့်မည်၊ ငလျင်လှုပ်ခြင်းကြောင့် ဤသို့ အကျိုးဖြစ်လိမ့်မည်၊ မိုးထစ်ကြီးခြင်းကြောင့် ဤသို့ အကျိုး ဖြစ်လိမ့်မည်၊ လ၊ နေ၊ နက္ခတ်တို့ တက်ခြင်း၊ သက်ခြင်း၊ မှေးမှိန်ခြင်း၊ တောက်ပခြင်းကြောင့် ဤသို့ အကျိုးဖြစ်လိမ့်မည်၊ ဤသို့ မှားသော အတတ်-စသည်တို့တည်း။ “ရဟန်း၊ ဂေါတမသည် မှားသော အသက်မွေးမှုဖြစ်သော ဤသို့သော ဇီလာအတတ်ဖြင့် အသက်မွေးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏”ဟုသော်လည်း ပုထုဇဉ်သည် ပြောနိုင်ရာ၏။

၆.၂၆။ ထို့ပြင်လည်း အချို့သော အရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် သုတစ်ပါးတို့ ယုံကြည်၍ လှူသော သုံးဆောင်ဖွယ်တို့ကို သုံးဆောင်ကြပြီးလျှင် မှားသောအသက်မွေးမှုဖြစ်သော ဤသို့သော ဇီလာအတတ်ဖြင့် အသက်မွေးကြ၏။ ထိုမှားသော အသက်မွေးမှုဖြစ်သော ဇီလာအတတ်တို့ကား- မိုးကောင်းလိမ့်မည်၊ မိုးမင်းလိမ့်မည်၊ ဝပြောလိမ့်မည်၊ ခေါင်းပါးလိမ့်မည်၊ ငြိမ်းချမ်းလိမ့်မည်၊ ဘေးများလိမ့်မည်၊ ရောဂါများလိမ့်မည်၊ ရောဂါကင်းလိမ့်မည်-စသည်ဖြင့် ဟောခြင်းအတတ်၊ လက်ချိုးရေခြင်းအတတ်၊ ဂဏန်းအတတ်၊ သင်္ချာအတတ်၊ ကဗျာအတတ်၊ လောကယတကျမ်းအတတ်-စသည်တို့တည်း။ “ရဟန်း

ဂေါတမသည် မှားသော အသက်မွေးမှုဖြစ်သော ဤသို့သော ဇီလာအတတ်ဖြင့် အသက်မွေးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏။ ဟု သော်လည်း ပုထုဇဉ်သည် ပြောနိုင်ရာ၏။

၆.၂၈။ ထိုပြင်လည်း အချို့သော အရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် သုတစ်ပါးတို့ ယုံကြည်၍ လျှာသော သုံးဆောင်ဖွယ်တို့ကို သုံးဆောင်ကြပြီးလျှင် မှားသောအသက်မွေးမှုဖြစ်သော ဤသို့သော ဇီလာအတတ်ဖြင့် အသက်မွေးကြ၏။ ထိုမှားသော အသက်မွေးမှုဖြစ်သော ဇီလာအတတ်တို့ကား- သတို့သမီး ဆောင်းယု၍ ထိမ်းမြားခြင်း၊ သတို့သမီးပေး၍ ထိမ်းမြားခြင်း၊ စေ့စပ်ပေးခြင်း၊ ကွာရှင်းပေးခြင်း၊ ဥစ္စာသိမ်းဆည်းစေခြင်း၊ ဥစ္စာဖြန့်ဖြူးစေခြင်း၊ ကျက်သရေတိုးစေခြင်း၊ ကျက်သရေ ယုတ်စေခြင်း၊ ကိုယ်ဝန်မတည်ခြင်းကို တည်မြဲစေခြင်း၊ လျှာနိုင်စေခြင်း၊ မေးခိုင်းစေခြင်း၊ လက်ဟန်မန္တန်စုတ်ခြင်း၊ နားပင်းမန္တန်စုတ်ခြင်း၊ မှန်၌ နတ်သွင်း၍ မေးခြင်း၊ သတို့သမီး၌ နတ်သွင်း၍ မေးခြင်း၊ နတ်မေးခြင်း၊ နေ့ကို လုပ်ကျွေးခြင်း၊ ဗြဟ္မာကို လုပ်ကျွေးခြင်း၊ ခံတွင်းမှ မီးတောက်စေခြင်း၊ သိရီ နတ်သမီးကို ပင့်ခေါ်ခြင်းအတတ်-စသည်တို့တည်း။ “ရဟန်းဂေါတမသည် မှားသော အသက်မွေးမှုဖြစ်သော ဤသို့သော ဇီလာအတတ်ဖြင့် အသက်မွေးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏။ ဟုသော်လည်း ပုထုဇဉ်သည် ပြောနိုင်ရာ၏။

၆.၂၈။ ထိုပြင်လည်း အချို့သော အရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် သုတစ်ပါးတို့ ယုံကြည်၍ လျှာသော သုံးဆောင်ဖွယ်တို့ကို သုံးဆောင်ကြပြီးလျှင် မှားသောအသက်မွေးမှုဖြစ်သော ဤသို့သော ဇီလာအတတ်ဖြင့် အသက်မွေးကြ၏။ ထိုမှားသော အသက်မွေးမှုဖြစ်သော ဇီလာအတတ်တို့ကား- နတ်ကိုးခြင်း၊ တောင်းဆုပြည့်၍ နတ်ပုဂံစေခြင်း၊ ဖုတ်တစ္ဆေအတတ်ကို လေ့ကျင့်ခြင်း၊ မြေအိမ်၌ နေ၍ သင်အပ်သော အတတ်ကို လေ့ကျင့်ခြင်း၊ ဗဟုဂုဏ်ကို ယောက်ျားဖြစ်စေခြင်း၊ ယောက်ျားကို ဗဟုဂုဏ်ဖြစ်စေခြင်း၊ မြေကြွန်အတတ်ကို လေ့ကျင့်ခြင်း၊ ဆောက်လုပ်မည့် မြေယာ၌ အစီအရင်မြဲခြင်း၊ ခံတွင်းဆေးခြင်း၊ ရေချိုးစေခြင်း၊ မီးပူဖတ်ခြင်း၊ ဖျိုအန်စေခြင်း၊ ဝမ်းသက်စေခြင်း၊ သလိပ်-စသည် အဲသတို့ကို အထက်သို့ လှန်စေခြင်း၊ အောက်သို့ လျှောစေခြင်း၊ ဦးခေါင်းမှ သွေး-စသော အဲသတို့ကို ထွက်စေခြင်း၊ နားဆီ ချက်ခြင်း၊ မျက်စဉ်းဆီချက်ခြင်း၊ နားနပ်ခြင်း၊ ထက်သော မျက်စဉ်းဆေးစေခြင်း၊ အေးသော မျက်စဉ်းဆေးဖော်ခြင်း၊ တိမ်သလွှာကို ဆေးကုခြင်း၊ ဒွိစိတ်ကုသခြင်း၊ သုဝေယံန ဆေးကုခြင်း၊ မူလဆေးတို့ကို ပေးခြင်း၊ အနာဆေးတို့ကို ကပ်ခြင်း၊ ခွာခြင်း

အတတ်-စသည်တို့တည်း။ “ရဟန်းဂေါတမသည် မှားသော အသက်မွေးမှုဖြစ်သော ဤသို့သော ဇီလာအတတ်ဖြင့် အသက်မွေးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တော်မူ၏။ ဟု သော်လည်း ပုထုဇဉ်သည် ပြောနိုင်ရာ၏။

ရဟန်းတို့--- ပုထုဇဉ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကို ပြောခဲ့လျှင် ပြောနိုင်ရာသည် အနည်းငယ်မျှသာ ဖြစ်သော နိမိကျသော သိလမျှ-ဟူသည့် ဤသည်ပင်တည်း။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဂုဏ်တော်သည်ကား ထိုထက် အဆပေါင်း များစွာ ရှိသေး၏။”

ဘုရားရှင်၏ အားတော် ဆယ်ပါး

၆.၂၉။ အခါတစ်ပါး၌ ဝေသာလီမြို့၏ အနောက်ဘက် အပရပရတောအုပ်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအချိန်သည် လိစ္ဆာမင်းသား သုနက္ခတ္တရဟန်း လူထွက်သွား၍ မကြာသေးမီအချိန် ဖြစ်၏။ တစ်နေ့၌ ထိုသုနက္ခတ္တ ရဟန်းလူထွက်သည် ဝေသာလီမြို့၊ ထိပရိသတ်များ၏ အလယ်၌ ဤသို့ ပြောကြားနေ၏-

“ရဟန်းဂေါတမမှာ တရားထူး မရှိ၊ သူ့ ဘွဲ့ ရှိသော တရားများသည် သာမန်လူတို့၌ ရှိသော ကုသလကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးထက် မသာလွန်၊ ရဟန်းဂေါတမ ဟောပြောသော တရားများသည် ကြံစည်ယူဆထားသော တရားများသာ ဖြစ်သည်။ စူးစမ်းလေ့လာထားသော တရားများသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ ဟောပြောသော တရားကို ကျင့်လှ်ကား ဝဋ်နက္ခမ္မ ကောင်းကောင်း လွတ်မြောက်နိုင်သည်။”

ထိုအခါ၌ အရှင်သာရိပုတြာသည် ဝေသာလီမြို့၊ ထံ၌ ဆွမ်းခံ ကြွနေတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် အရှင်သာရိပုတြာသည် သုနက္ခတ္တ၏ ထိုကောင်းကို ကြားတော်မူ၏။ ဆွမ်းခံ ပြန်ကြွလာသောအခါ၌ ထိုကောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထား၏။

၆.၃၀။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ၏-

“သာရိပုတြာ--- လူဗျင်းဖြစ်သော ထိုသုနက္ခတ္တသည် အမျက်ထွက်လေ့ရှိသူ ဖြစ်သည်။

သာရိပုတြာ--- လူဗျင်းဖြစ်သော သုနက္ခတ္တသည် ‘အပြစ်ကို ပြောမည် ဟု ကြံပြီး ငါ့ဘုရား၏ ဂုဏ်တော်ကိုသာ

မြောမိလ္လကသား ဖြစ်နေသည်။ ငါဘုရား ဟောထားသော တရားကို ကျင့်လျှင် ဝဋ်ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်နိုင်သော သဘောသည် ငါဘုရား၏ ဂုဏ်တော်သာ ဖြစ်သည်။

သာရိပုတြာ--- လူဖျင်းဖြစ်သော သူနုကုတ္တသည် ငါဘုရား၏ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး၊ ဣဒ္ဓိဝိဓ (တန်ခိုးအမျိုးမျိုးကို ခန့်ဆင်းနိုင်သော) အဘိညာဉ်၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မာတ (နတ်တို့၏ နားကိုသို့ ကြားနိုင်သော) အဘိညာဉ်၊ ပရစိတ္တဝိဇ္ဇာနန္ဒ (သုတစ်ပါးတို့၏ စိတ်ကို သိနိုင်သော) အဘိညာဉ်တို့ကိုပင် မသိနိုင်၊ မကြည့်ညှိနိုင်ရှာစေ။

၆.၃၁။ သာရိပုတြာ--- မြတ်စွာဘုရားမှာ အားတော် ဆယ်ပါး ရှိ၏။ ထိုဆယ်ပါးကား-

- (၁) ဖြစ်နိုင်သည်ကို ဖြစ်နိုင်သောအားဖြင့်၊ မဖြစ်နိုင်သည်ကို မဖြစ်နိုင်သောအားဖြင့် အမှန်အတိုင်း သိတော်မူခြင်း။
- (၂) အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပဗ္ဗုဒ္ဓနိဂ္ဂဟတို့၏ အကျိုးတရားကို အမှန်အတိုင်း သိတော်မူခြင်း။
- (၃) ဂတိငါးပါး (ဘဝငါးမျိုး)သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းအကျင့်တို့ကို အမှန်အတိုင်း သိတော်မူခြင်း။
- (၄) များစွာသော ဓာတ်၊ အမျိုးမျိုးသော ဓာတ်တို့ကို အမှန်အတိုင်း သိတော်မူခြင်း။
- (၅) သတ္တဝါ (သက်ရှိ၊ ပုဂ္ဂိုလ်)တို့၏ စိတ်ထားအမျိုးမျိုးကို အမှန်အတိုင်း သိတော်မူခြင်း။
- (၆) သူတစ်ပါးတို့၏ ဣန္ဒြေ (ပါရမီ) အနုအရင့်ကို အမှန်အတိုင်း သိတော်မူခြင်း။
- (၇) စွာန်၊ ဝိမောက္ခ၊ သမာဓိနှင့် သမာပတ်တို့၏ ညစ်နွမ်းကြောင်း၊ မြူစင်ကြောင်း၊ ထမြောက်ကြောင်းတို့ကို အမှန်အတိုင်း သိတော်မူခြင်း။
- (၈) ရေ၌ နေဖူး (ဖြစ်ဖူး)သော ဘဝများစွာ၊ ကမ္ဘာများစွာတို့ကို အောက်မေ့ အမှတ်ရတော်မူနိုင်ခြင်း။
- (၉) စုတေကြာ ပဋိသန္ဓေနေကြသော သတ္တဝါအမျိုးမျိုးကို ဒိဋ္ဌဓမ္မာ အဘိညာဉ်ဖြင့် မြင်တော်မူခြင်းနှင့်
- (၁၀) အာသဝေါ (အကုသိုလ်) ကုန်ကြောင်း အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရတော်မူခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။

သာရိပုတြာ--- မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအားတော် ဆယ်ပါးနှင့် မြည့်စုံတော်မူသောကြောင့် အမြင့်မြတ်ဆုံး ဟု ဝန်ခံတော်မူသည်။ ပရိသတ်အလယ်၌ ခြင်္သေ့ဟိန်းသံ ဟိန်းတော်မူသည်။ ဓမ္မစကြာရတနာကို လည်စေတော်

မူသည်။ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောပြောတော်မူသည်”ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။ ။

ဘုရားရှင်၏ ဝေသာရုဇ္ဈညဏ်တော် လေးပါး

၆.၃၂။ ဘုရားရှင်သည် အရှင်သာရိပုတြာအား ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏-

“သာရိပုတြာ---မြတ်စွာဘုရားမှာ ဝေသာရုဇ္ဈ (ရဲရင့်ကြောင်း) ဉာဏ်တော် လေးပါး ရှိတော်မူ၏။ အဘယ်လေးပါးတို့နည်း-ဟူမူ

(၁) ‘တရားအားလုံးကို သင်ကိုယ်တိုင် အမှန်အတိုင်း သိ၏-ဟု ဝန်ခံထားသော်လည်း ဤတရားတို့ကိုကား သင် မသိသေး’ဟု လောက၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူက ယုတ္တိအထောက်အထားနှင့်တကွ ငါဘုရားကို အမြဲတင်လိမ့်မည်-ဟူသော အရိပ်အယောင်မျှကိုပင် ငါဘုရား မြင်တော်မူမူ၊ ထို့ကြောင့် ငါဘုရားသည် ဘေးကင်းရန်ကွာရဲရင့်စွာ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

(၂) ‘သင့်မှာ အာသဝေါများ ကုန်ပြီ-ဟု ဝန်ခံထားသော်လည်း သင့်မှာ အာသဝေါများ မကုန်သေး’ဟု လောက၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက ယုတ္တိအထောက်အထားနှင့်တကွ ငါဘုရားကို အမြဲတင်လိမ့်မည်-ဟူသော အရိပ်အယောင်မျှကိုပင် ငါဘုရား မြင်တော်မူမူ၊ ထို့ကြောင့် ငါဘုရားသည် ဘေးကင်းရန်ကွာရဲရင့်စွာ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

(၃) ‘ကျူးလွန်သူအတွက် စွာန်၊ မင်၊ ဖိုလ်၏ အန္တရာယ် ဖြစ်စေနိုင်သော အပြစ်တို့ကို သင် ဟောထားသော်လည်း ထိုအပြစ်တို့ကို ကျူးလွန်သူမှာ စွာန်၊ မင်၊ ဖိုလ်၏ အန္တရာယ် မဖြစ်နိုင်’ဟု လောက၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူက ယုတ္တိအထောက်အထားနှင့်တကွ ငါဘုရားကို အမြဲတင်လိမ့်မည်-ဟူသော အရိပ်အယောင်မျှကိုပင် ငါဘုရား မြင်တော်မူမူ၊ ထို့ကြောင့် ငါဘုရားသည် ဘေးကင်းရန်ကွာရဲရင့်စွာ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

(၄) ‘လိုက်နာကျင့်သုံးသူကို ဝဋ်ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်စေနိုင်သော တရားတို့ကို သင် ဟောထားသော်လည်း ထိုတရားတို့ကို လိုက်နာကျင့်သုံးသူသည် ဝဋ်ဒုက္ခမှ မလွတ်မြောက်နိုင်’ဟု လောက၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူက ယုတ္တိအထောက်အထားနှင့်တကွ ငါဘုရားကို အမြဲ

တင်လိမ့်မည်-ဟူသော အရိပ်အယောင်မျှကိုပင် ငါဘုရား မြင်တော်မမူ။ ထို့ကြောင့် ငါဘုရားသည် ဘေးကင်းရန်ကွာ ရဲရင့်စွာ သီတင်း သုံးနေတော်မူ၏။

သာရိပုတြာ---မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဝေသာရန္တ ဉာဏ်တော်လေးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသောကြောင့်လည်း အမြင့်မြတ်ဆုံး-ဟု ဝန်ခံတော်မူ၏။ ပရိသတ်အလယ်၌ ခြင်္သေ့ဟိန်းသံ ဟိန်းတော်မူ၏။ မွေ့စကြာရတနာကို လည်စေ တော်မူ၏။ (မွေ့စကြာတရားကို ဟောကြားတော်မူ၏။)။

ဘုရားရှင်သည် ခြင်္သေ့နှင့် တူတော်မူပုံ

၆.၃၃။ ရဟန်းတို့---သားတို့သနင်း ခြင်္သေ့မင်းသည် ညနေရမ်းအခါ နေရာမှ ထွက်၍ ကွန်မြူးလျက် တင့်တယ်စွာ လှုပ်ရှားလျက် ပတ်ဝန်းကျင် အရပ်လေးမျက်နှာတို့ကို စောင်းကြည့်ရှုပြီးနောက် သုံးကြိမ်ဟောကံလျက် ကျက်စား ရန် ထွက်သွား၏။ ထိုခြင်္သေ့မင်းသည် အကယ်၍ ဆင်၊ ကျွဲ၊ နွား၊ သစ်-စသည်တို့ကို သတ်ပုတ်မှုလည်း လေးလေးစားစား သာလျှင် သတ်ပုတ်၏။ မလေးမစား မသတ်ပုတ်။ အယုတ် သဖြင့် ယုန်၊ ကြောင်-စသော ငယ်သော သတ္တဝါတို့ကိုပင် သတ်ပုတ်မှုလည်း လေးလေး စားစားသာလျှင် သတ်ပုတ်၏။ မလေးမစား မသတ်ပုတ်။ ထိုသို့လေးလေးစားစား သတ်ပုတ် ခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်း။ "ငါ၏ အားထုတ်မှု လမ်းစဉ်

သည်မပျက်စီးပါစေလင့်"ဟု နှလုံးသွင်းသောကြောင့်တည်း။

ရဟန်းတို့---"ခြင်္သေ့"ဟူသော အမည်သည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော်မူလိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ အမည် တော်ပင် ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့---ပရိသတ်၌ မြတ်စွာဘုရား တရားဟောခြင်းသည်ပင် ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ ခြင်္သေ့ဟိန်းသံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း၊ ရဟန်းမ၊ ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာမတို့ကို တရားဟောကြားတော် မူလည်း လေးလေးစားစားသာလျှင် ဟောကြားတော်မူ၏။ မလေးမစား ဟောကြားတော်မမူ။

ရဟန်းတို့---မြတ်စွာဘုရားသည် အောက်ထစ်ဆုံး အားဖြင့် ကျွန်အစေခံ၊ မုဆိုး-စသော ပုထုဇဉ်တို့ကိုပင် တရားဟောကြားတော်မူလည်း လေးလေးစားစားသာလျှင် ဟောကြားတော်မူ၏။ မလေးမစား ဟောကြားတော်မမူ။

ထိုသို့ လေးလေးစားစား ဟောကြားတော်မူခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်း။

ရဟန်းတို့---မြတ်စွာဘုရားသည် တရားကို လေးစား၊ ရိုသေတော်မူသောကြောင့်တည်း-ဟု မိန့်တော်မူ၏။

www.dhammadownload.com

ဥဒ္ဓိ

ဘုရားရှင်၏
တန်ခိုးတော်များ

ဘုရားရှင် တန်ခိုးပြတော်မူပုံများ

ဥရုဝေလကဿပအား တန်ခိုးပြတော်မူပုံ

၇.၀၁၁။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အဆင့်ဆင့် ဒေသစာရီ ကြံ့ချီတော်မူသော် ဥရုဝေလတောသို့ ရောက်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဥရုဝေလတော၌ ဥရုဝေလကဿပ၊ နဒီကဿပနှင့် ဂယာကဿပ- ဟူသော ရသေ့သုံးယောက်တို့ နေကြ၏။

ထိုရသေ့တို့တွင် ဥရုဝေလကဿပရသေ့သည် ငါးရာသော ရသေ့တို့၏ အကြီးအမှူး ဖြစ်၏။ နဒီကဿပရသေ့သည် သုံးရာသောရသေ့တို့၏ အကြီးအမှူး ဖြစ်၏။ ဂယာကဿပရသေ့သည် နှစ်ရာသော ရသေ့တို့၏ အကြီးအမှူး ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရုဝေလကဿပရသေ့၏ သစ်မ်းကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဥရုဝေလကဿပရသေ့ကို "ကဿပ--- အကယ်၍ သင့်အား ဝန်မလေးမူ မီးတင်းကပ်၌ တစ်ညဉ့်မျှ နေပါရစေ"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"ရဟန်းကြီး--- ငါ့အား ဝန်မလေးပါ။ သို့သော် ဟူ၍ မီးတင်းကပ်၌ ကြမ်းတမ်း၍ တန်ခိုးကြီးမားသော၊ လျင်မြန် ပြင်းထန်သည့် အဆိပ်ရှိသော နဂါးမင်းသည် ရှိ၏။ ထိုနဂါးမင်းသည် သင့်ကို မညှဉ်းဆဲလေငှ်"ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသို့ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ခွင့်တောင်း၍ ဥရုဝေလကဿပရသေ့ကလည်း သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ထိုသို့ပင် ပြန်လျှောက်၏။

"ကဿပ--- နဂါးသည် ငါ့ကို မညှဉ်းဆဲနိုင်ရာ၊ သင်သည် မီးတင်းကပ်ကို ခွင့်ပြုလော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"ရဟန်းကြီး--- ချမ်းသာသလို နေပါလော့"ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မီးတင်းကပ်သို့ ဝင်၍ မြက်အခင်းကို ခင်းကာ ထက်ဝယ်၌ ခွေပြီးလျှင် ကိုယ်ကို ခြောင့်မတ်စွာ ထား၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေးရှု သတိကို ဖြစ်စေလျက် ထိုင်တော်မူ၏။

၇.၀၁၂။ ထိုနဂါးသည် မြတ်စွာဘုရား ဝင်လာတော်မူသည်ကို မြင်လေသော် နှလုံးမသာယာသဖြင့် မီးခိုးလွှတ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအား "ငါသည် နဂါး၏ အရေပါး၊ အရေထူ၊ အသား၊ အကြော၊ အရိုး၊ ရိုးတွင်းခြင်ဆီတို့ကို မထိခိုက်စေမှု၍ ငါ၏ တန်ခိုးဖြင့် နဂါး၏ တန်ခိုးကို လွှမ်းမိုးရလျှင် ကောင်းမည်"ဟု အကြံဖြစ်တော်မူ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသို့သဘောရှိသော တန်ခိုး ဖန်ဆင်းခြင်းကို ဖန်ဆင်း၍ မီးခိုးလွှတ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ထို

နဂါးသည် အမျက်ကို သည်းမခံနိုင်သည့် ဖြစ်၍ မီးလျှံ (မီးတောက်) လွှတ်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း တေဇောကသိုဏ်းလျှင် အာရုံရှိသော စွာနုကို ဝင်စားတော်မူ၍ မီးလျှံ(မီးတောက်) လွှတ်တော်မူ၏။ မီးလျှံ(မီးတောက်)နှင့် တကွ ဖြစ်ကုန်သော မီးနှစ်ခုတို့ တောက်ကုန်သည်ရှိသော် မီးတင်းကပ်သည် ထက်ဝန်းကျင် တောက်ပလျက် မီးလျှံ(မီးတောက်)နှင့် တကွ လောင်သကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ ရသေ့တို့သည် မီးတင်းကပ်ကို ဝိုင်းအုံ၍ "အချင်းတို့--- အလွန် အဆင်းလှသော ရဟန်းကြီးကို နဂါးသည် ညည်းဆဲပြီ"ဟု ဆိုကုန်၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုညည့် လွန်သောအခါ၌ ထိုနဂါး၏ အရေပါး၊ အရေထူ၊ အသား၊ အကြော၊ အရိုး၊ ရိုးတွင်းခြင်ဆီတို့ကို ဖယ်ခိုက်စေမူ၍ မိမိတန်ခိုးဖြင့် နဂါး၏ တန်ခိုးကို လွှမ်းမိုးတော်မူကာ နဂါးကို သဝါတ်တိ ထည့်၍ ဥရုဓလကဿပရသေ့အား--

"ကဿပ---ဤသည်ကား သင်၏ နဂါးတည်း၊ ငါ၏ တန်ခိုးဖြင့် ထိုနဂါး၏ တန်ခိုးကို လွှမ်းမိုးလိုက်ပြီ"ဟု ပြတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဥရုဓလကဿပရသေ့မှာ "ရဟန်းကြီးသည် စင်စစ် တန်ခိုးကြီး၏၊ အာနုဘော်ကြီး၏၊ အလွန် ကြမ်းတမ်း၍ တန်ခိုးကြီးမားသော၊ လျင်မြန် ပြင်းထန်သည့် အဆိပ်ရှိသော နဂါး၏ တန်ခိုးကို မိမိတန်ခိုးဖြင့် လွှမ်းမိုးနိုင်၏။ သို့ရာတွင် ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာကား မဟုတ်သည်သာတည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဥရုဓလကဿပရသေ့သည် ဤတန်ခိုး ဖြခြင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရားအား အလွန်ကြည်ညိုသည် ဖြစ်၍ "ရဟန်းကြီး--- ဤအရပ်၌သာလျှင် နေလော့၊ ကျွန်ုပ်သည် သင့်အား ဆွမ်းဝတ်ဖြင့် အမြဲ လုပ်ကျွေးပါမည်" ဟု လျှောက်၏။

၇.၀၃၃။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရုဓလကဿပရသေ့၏ သမိမ်းကျောင်းအနီး တစ်ခုသော တောအုပ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့သည် ညဉ့်ဦးယံလွန်ပြီးသော ညသန်းခေါင်ယံ အချိန်၌ အလွန် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော အဆင်း ရှိသည့် ဖြစ်၍ တောအုပ်တစ်ခုလုံးကို အရောင်ဖြင့် ထွန်းလင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိမှီးပြီးလျှင် ကြီးစွာသော မီးပုံကြီးတို့ကဲ့သို့ အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ ရပ်တည်ကုန်၏။

ထိုအခါ ဥရုဓလကဿပရသေ့သည် ထိုညည့်လွန်သော

အခါ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို "ရဟန်းကြီး--- အချိန်တန်ပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပြီ၊ ရဟန်းကြီး--- ညသန်းခေါင်ယံ အခါက အလွန် နှစ်လိုဖွယ်သော အဆင်း ရှိသည့်ဖြစ်၍ တောအုပ်တစ်ခုလုံးကို အရောင်ဖြင့် ထွန်းလင်းစေလျက် သင် ရဟန်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ သင် ရဟန်းကြီးကို ရှိမှီးကာ ကြီးစွာသော မီးပုံကြီးတို့ကဲ့သို့ အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ ရပ်တည်လာကုန်သော သူတို့ကား အဘယ်သူတို့နည်း"ဟု မေး၏။

"ကဿပ--- ဤသူတို့ကား နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့တည်း၊ ငါထံသို့ တရားနာရန် ချဉ်းကပ်လာကုန်၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဥရုဓလကဿပရသေ့မှာ "ရဟန်းကြီးသည် တန်ခိုးကြီး၏၊ အာနုဘော်ကြီး၏၊ နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့ပင် တရားနာရန် ချဉ်းကပ်ကုန်ဘိ၏။ သို့ရာတွင် ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာကား မဟုတ်သည်သာတည်း"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရုဓလကဿပရသေ့၏ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ထိုတောအုပ်၌ပင် သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

၇.၀၃၄။ ထိုနေ့ ညသန်းခေါင်ယံ အချိန်၌ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် အလွန် နှစ်လိုဖွယ်သော အဆင်း ရှိသည့် ဖြစ်၍ တောအုပ်တစ်ခုလုံးကို အရောင်ဖြင့် ထွန်းလင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိမှီး၍ ရှေး၌ ဖြစ်သော အရောင် အဆင်းတို့ထက် သာလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိသည့် ဖြစ်၍ ကြီးစွာသော မီးပုံကြီးကဲ့သို့ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်လေ၏။

ထိုအခါ ဥရုဓလကဿပရသေ့သည် ထိုညည့်လွန်သော အခါ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို "ရဟန်းကြီး--- အချိန်တန်ပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပြီ၊ ရဟန်းကြီး--- ည သန်းခေါင်ယံ အခါက အလွန် နှစ်လိုဖွယ်သော အဆင်း ရှိသည့်ဖြစ်၍ တောအုပ်တစ်ခုလုံးကို အရောင်ဖြင့် ထွန်းလင်းစေလျက် သင် ရဟန်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ သင် ရဟန်းကြီးကို ရှိမှီးပြီးလျှင် ရှေး၌ ဖြစ်သော အရောင်အဆင်းတို့ထက် သာလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိသော၊ ကြီးစွာသော မီးပုံကြီးကဲ့သို့ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်လာသော သူကား အဘယ်သူနည်း"ဟု မေး၏။

"ကဿပ---ဤသူကား နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းတည်း၊ ငါထံသို့ တရားနာရန် ချဉ်းကပ်လာ၏"ဟု မိန့်တော် မူ၏။

ထိုအခါ ဥရုဓလကဿပရသေ့မှာ "ရဟန်းကြီးသည်

တန်ခိုးကြီး၏။ အာနဘော်ကြီး၏။ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းပင် တရားနာရန် ချဉ်းကပ်ဘိ၏။ သို့ရာတွင် ငါ့ကဲ့သို့ ရဟန္တာကား မဟုတ်သည်သာတည်း”ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုနောက်မြတ်စွာဘုရားသည်ဥရုဝေလကဿပရသေ့၏ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ထိုတောအုပ်၌ပင် သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

၇.၀၅။ ထိုနေ့ည သန်းခေါင်ယံ အချိန်၌ကား သဟမ္ပတိ ဗြဟ္မာသည် အလွန်နှစ်လွှဲဖွယ်သော အဆင်းရှိသည့် ဖြစ်၍ တောအုပ်တစ်ခုလုံးကို အရောင်ဖြင့် ထွန်းလင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ရှေး၌ ဖြစ်သော အရောင်အဆင်းတို့ထက် သာလွန် နှစ်လွှဲဖွယ်ရှိသည့် ဖြစ်၍ ကြီးစွာသော မီးပုံကြီးကဲ့သို့ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်၏။

ထိုအခါ ဥရုဝေလကဿပရသေ့သည် ထိုည၌ လွန်သော အခါ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို “ရဟန်းကြီး--- အချိန်တန်ခိုး၊ ဆွမ်းပြင် ပြီးပြီ၊ ရဟန်းကြီး ညဉ့်ဦးယံလွန်ပြီသော ညသန်းခေါင်ယံ အခါက အလွန် နှစ်လွှဲဖွယ်သော အဆင်းရှိသည့်ဖြစ်၍တောအုပ်တစ်ခုလုံးကို အရောင်ဖြင့် ထွန်းလင်းစေလျက် သင်ရဟန်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ သင်ရဟန်းကြီးကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ရှေး၌ ဖြစ်သော အရောင်အဆင်းတို့ထက် သာလွန် နှစ်လွှဲဖွယ် ရှိသည့် ဖြစ်၍ ကြီးစွာသော မီးပုံကြီးကဲ့သို့ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည် လာသော သူကား အဘယ်သူနည်း”ဟု မေး၏။

“ကဿပ---ဤသူကား သဟမ္ပတိဗြဟ္မာတည်း။ ငါ့ထံသို့ တရားနာရန် ချဉ်းကပ်လာ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဥရုဝေလကဿပရသေ့မှာ “ရဟန်းကြီးသည် တန်ခိုးကြီး၏။ အာနဘော်ကြီး၏။ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာကြီးသည်ပင် တရားနာရန် ချဉ်းကပ်ဘိ၏။ သို့ရာတွင် ငါ့ကဲ့သို့ ရဟန္တာကား မဟုတ်သည်သာတည်း”ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

၇.၀၆။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် တန်ခိုးအမျိုးမျိုးကိုပြတော်မူပါလျက်ဥရုဝေလကဿပရသေ့သည် သူကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်-ဟုပင် ထင်နေသောအခါ မြတ်စွာဘုရားမှာ “ဤလူဗျင်းသည် ‘ရဟန်းကြီးသည် တန်ခိုးကြီး၏။ အာနဘော်ကြီး၏။ သို့ရာတွင် ငါ့ကဲ့သို့ ရဟန္တာကား မဟုတ်သည်သာတည်း’ဟု အကြံဖြစ်နေသည်ကား ကြားမြင်လှပေပြီ၊ ငါသည် ဤဥရုဝေလကဿပရသေ့ကို ထိတ်လန့်စေရလျှင် ကောင်းမည်”ဟု အကြံ ဖြစ်တော်မူ၏။

ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရုဝေလကဿပရသေ့ကို “ကဿပ--- သင်ကား ရဟန္တာလည်း မဟုတ်။

အရဟတ္တမဂ်နှင့် ပြည့်စုံသူလည်း မဟုတ်။ သင့်မှာ ရဟန္တာ ဖြစ်ကြောင်းအကျင့်၊ အရဟတ္တမဂ်နှင့် ပြည့်စုံကြောင်း အကျင့်လည်း မရှိ”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါကျမူ ဥရုဝေလကဿပရသေ့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတံ၌ ဦးခိုက်၍ မြတ်စွာဘုရားကို-

“အရှင်ဘုရား--- ကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ ရှင်အဖြစ်၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါ၏”ဟု လျှောက်၏။

“ကဿပ---သင်ကား ငါးရာသော ရသေ့တို့၏ အကြီးအကဲ ဖြစ်၏။ ထိုရသေ့တို့ကို ပန်ကြားချဉ်းလော့၊ ထိုရသေ့တို့သည်လည်း သူတို့ဆန္ဒအတိုင်း ပြုကုန်လိမ့်မည်”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုနောက် ဥရုဝေလကဿပရသေ့သည် ထိုရသေ့တို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “ရသေ့တို့---ငါသည် ရဟန်းကြီးထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လို၏။ အရှင်ရသေ့တို့သည် မိမိတို့ဆန္ဒအတိုင်း ပြုကုန်လော့”ဟု ပြောဆို၏။

“အရှင် ရသေ့--- ကျွန်ုပ်တို့သည်ကား ရဟန်းကြီးကို ကြည်ညိုခြင်းကြောင့်သာ ကြားမြင်ချေပြီ၊ အရှင်ရသေ့သည် ရဟန်းကြီးထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို အကယ်၍ ကျင့်ပါမူ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးပင် ရဟန်းကြီးထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါကုန်အံ့”ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရသေ့တို့သည် ဆံ၊ ဆံကျစ်၊ ပရိက္ခရာဆောင် ထမ်းပိုး၊ မီးမွှေယောက်မ-စသော ရသေ့အသုံးအဆောင်တို့ကို ရေ၌ မျှောပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ ခြေတော်တံ၌ ဦးခိုက်ကုန်လျက် “အရှင်ဘုရား--- ကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ ရှင်အဖြစ်၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါကုန်၏”ဟု လျှောက်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်းတို့---လာကုန်လော့၊ တရားကို ကောင်းစွာ ဟောကြားထား၏။ ဝဋ်ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုခြင်းမှာ မြတ်သော အကျင့်ကို ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်လော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုစကားတော်ဖြင့်ပင်လျှင် ထိုအရှင်တို့၏ ရဟန်းအဖြစ်သည် ပြီးလေ၏။

၇.၀၇။ နဒီကဿပရသေ့သည် ရေ၌ မျှောလာသော ရသေ့အသုံးအဆောင်တို့ကို မြင်လတ်သော် “ငါ၏ နောင်တော်မှာ ဘေးရန် မဖြစ်ပါလေနှင့်”ဟု အကြံ ဖြစ်၍ “သွားကုန်လော့၊ ငါ့နောင်တော်အကြောင်းကို သိအောင်

မြကုန်လော့”ဟု ပြောဆို၍ ရေသုတိုက်ကို စေလွှတ်လိုက်၏။

မိရိက်ယံတိုင်လည်း ရေသုသုံးရာတို့နှင့် အတူ ဥရုဝေလကဿပတ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ အရှင်ဥရုဝေလကဿပကို “ကဿပ--- ဤရဟန်းအဖြစ်သည် မြတ်ပါသလော”ဟု မေး၏။

“အိမ်း--- ငါ့ရှင်--- ဤရဟန်းအဖြစ်သည် မြတ်ပါပေ၏”ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ထိုရေသုတိုက်သည် ရေသုအသုံးအဆောင်တို့ကို ရေ၌ မျောပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ရေတော်တို့၌ ဦးရိက်ကုန်လျက် “အရှင်ဘုရား--- ကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ ရှင်အဖြစ်၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါကုန်၏”ဟု လျှောက်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရုဝေလကဿပတို့ကဲ့သို့ပင် “ဧတိ ဘိက္ခု” ခေါ်၍ ရဟန်းပြုပေးတော်မူ၏။

၇.၈၀၈။ ဂယာကဿပရေသုနှင့် တပည့်ရေသုတို့သည်လည်း ရေ၌ မျောလာသော ရေသုအသုံးအဆောင်တို့ကို မြဲလတ်သော် ထို့အတူပင် လိုက်သွားကြ၍ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကာ ရဟန်းပြုခွင့်ကြံလေကုန်၏။ ❖

ကောရဓတ္ထိယတက္ကတွန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စာနိဒါးပြတော်မူပုံ

၇.၈၀၉။ အဝါစင်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ထုလုရနပုဒ်၊ ဥက္ကရာကာ မည်သော နိဂုံး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် နောက်လိုက်ရဟန်း သုနက္ကတနှင့် အတူ ဥက္ကရာကာနိဂုံးသို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အဝတ်မဝတ်သော ကောရဓတ္ထိယတက္ကတွန်းသည် ခွေးကျင့်ကျင့်၏။ လေးဖက်တောက် သွား၏။ မြေ၌ ချထားသည့် အစာကို ပါးစပ်ဖြင့်သာ ဟပ်၏။ ပါးစပ်ဖြင့်သာ စား၏။ သုနက္ကတသည် ထိုကောရဓတ္ထိယတက္ကတွန်းကို မြင်၍ “အချင်းတို့--- ဤရဟန်းကား နှိုးမွမ်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွတကား”ဟု ကြံ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သုနက္ကတ၏ စိတ်အကြံကို သိ၍ သုနက္ကတအား မိန့်တော်မူ၏။

“လူဖျင်း--- သင်သည် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား၏ တပည့်သား ရဟန်း”ဟု ဝန်ခံတိ၏”

“မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တော်ကို ထိုကဲ့သို့ အဘယ်ကြောင့် မိန့်တော်မူပါသနည်း”

“သုနက္ကတ--- သင်သည် ဤကောရဓတ္ထိယတက္ကတွန်းကို မြင်၍ ဤသို့ ကြံသည် မဟုတ်လော”

“ကြံပါသည် မြတ်စွာဘုရား”

“သုနက္ကတ--- အဝတ်မဝတ်သော ကောရဓတ္ထိယတက္ကတွန်းကို ‘ဤရဟန်းကား နှိုးမွမ်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွတကား’ဟု သင် ထင်တိ၏။ ထိုသို့သည် ဓနဝိရက်မြောက်သော နေ၌ စားဝါးနှင့်သော ရောဂါဖြင့် သေလိမ့်မည်၊ သေပြီးသော် အညံ့ဆုံးအသုရာဘုံ၌ ကာလကဉ္စိကာမည်သော အသုရာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သေပြီးသော် ထိုသူကို ဗြိတိမြက်တောရှိသော သချိုင်း၌ စွန့်ကြဲလိမ့်မည်။

သုနက္ကတ--- သင် အလိုရှိခဲ့လျှင် ကွယ်လွန်သူ အဝတ်မဝတ်သော ကောရဓတ္ထိယတက္ကတွန်းထံသို့ သွား၍ ‘ကောရဓတ္ထိယ--- မိမိလားရာကို သိ၏လော’ဟု မေးလော့။ သုနက္ကတ--- အဝတ်မဝတ်သော ကောရဓတ္ထိယတက္ကတွန်းသည် ‘သုနက္ကတ--- မိမိလားရာကို သိ၏။ အညံ့ဆုံးအသုရာဘုံ၌ ကာလကဉ္စိကာအသုရာ ဖြစ်နေ၏’ဟု ဖြေမည့်အကြောင်းသည် ရှိ၏”

ထိုအခါ သုနက္ကတသည် အဝတ်မဝတ်သော ကောရဓတ္ထိယတက္ကတွန်းထံသို့ သွားပြီးလျှင် “ငါ့ရှင် ကောရဓတ္ထိယ--- မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ဟောထား၏။ ငါ့ရှင် ကောရဓတ္ထိယ--- ယင်းသို့ ဖြစ်သောကြောင့် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် အစာကို စားလော့၊ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ရေကို သောက်လော့”ဟု ဆို၏။

၇.၈၁၀။ အဝတ်မဝတ်သော ကောရဓတ္ထိယတက္ကတွန်းသည် ဓနဝိရက်မြောက်သော နေ၌ စားဝါးနှင့်သော ရောဂါဖြင့် အမုန်ပင် သေလေ၏။ သေပြီးသော် အညံ့ဆုံးအသုရာဘုံ၌ ကာလကဉ္စိကာမည်သော အသုရာ ဖြစ်၏။ ထိုသူကို ဗြိတိမြက်တောရှိသော သချိုင်း၌ စွန့်ကြဲကုန်၏။

၇.၈၁၁။ ထိုအခါ သုနက္ကတသည် “အဝတ်မဝတ်သော ကောရဓတ္ထိယတက္ကတွန်း စားဝါးနှင့်သော ရောဂါဖြင့် သေ၍ ဗြိတိမြက်တောရှိသော သချိုင်း၌ စွန့်ထားသည်”ဟု ကြား၏။ သုနက္ကတသည် ဗြိတိမြက်တောရှိသော သချိုင်း၌ အဝတ်မဝတ်သော ကောရဓတ္ထိယတက္ကတွန်းထံသို့ သွားပြီးလျှင် “ကောရဓတ္ထိယ--- မိမိလားရာကို သိ၏လော”ဟု လက်ဖြင့် သုံးကြိမ် ပုတ်၍ မေး၏။ ထိုအခါ အဝတ်မဝတ်သော ကောရဓတ္ထိယတက္ကတွန်းသည် လက်ဖြင့် ကျော့ကို ပုတ်

လျက်ထပြီးလျှင် “သုနက္ခတ်---မိမိလားရက်က သိ၏။ အညံ့ဆုံး အသုရောဘ၌ ကာလကမ္ဘာက မည်သော အသုရော ဖြစ်နေ၏”ဟု ဆို၍ ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် ပက်လက် လဲကျလေ၏။

၇.၁၀၂။ ထို့နောက် သုနက္ခတ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံ တော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခု သော နေရာ၌ ထိုင်၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော သုနက္ခတ်အား မြတ်စွာဘုရားသည်

“သုနက္ခတ်--- အဝတ်မဝတ်သော ကောရဓတ္ထိယ တက္ကတွန်းကို အကြောင်းပြု၍ ငါ တောကြားသည် အတိုင်း ဖြစ်သလော၊ မဖြစ်ဘူးလော”ဟု မေးတော်မူ၏။

“မြတ်စွာဘုရား--- ဖြစ်ပါ၏”ဟု လျှောက်၏။*+

ဂင်္ဂါမြစ်ကို ကူးကုန် တန်ခိုးပြတော်မူပုံ

၇.၁၀၃။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဂင်္ဂါမြစ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။ ထိုစဉ်အခါ၌ ဂင်္ဂါမြစ်သည် ကမ်း၌ နား၍ ကျီးသောက်နိုင်လောက်အောင် ကမ်းနှင့်အညီ ရေပြည် လျက် ရှိ၏။

ကမ်းတစ်ဖက်မှ ကမ်းတစ်ဖက်သို့ သွားရောက်လိုသော အမျိုး သူတို့သည် လှေကို ရှာကုန်၏။ အမျိုး သူတို့သည် သစ် ဖောင်းကို ရှာကုန်၏။ အမျိုး သူတို့သည် ဝါးဖောင်းကို ဖွဲ့ကုန်၏။

ထိုအခါ အားရှိသော ယောက်ျားသည် ကွေးသော လက်မောင်းကို ဆန့်သကဲ့သို့ ဆန့်သော လက်မောင်းကို ကွေးသကဲ့သို့ ဤအတူပင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဂင်္ဂါမြစ်၏ ဤမှာဘက်ကမ်း၌ ကွယ်ခံ၍ ထိုမှာဘက်ကမ်း၌ ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ ထင်ရှားဖြစ်တော်မူ၏။*+

ရတနာစင်္ကြံကို ဖန်ဆင်း၍ တန်ခိုးပြတော်မူပုံ

၇.၁၀၄။ လောကကို အစိုးရသော သဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို လက်အပ် ချီလျက် “မြတ်စွာဘုရား--- ပညာမျက်စိ၌ ကိလေသာဖြူ နည်းပါသော သတ္တဝါတို့သည် ဤလောက၌ ထင်ရှား ရှိပါ ကုန်၏။ ဤသတ္တဝါအပါယ်ကို သနားတော်မူပါ၊ တရားကို ပဟောတော်မူပါ”ဟု တောင်းပန်လေ၏။

၇.၁၀၅။ အသိဉာဏ် (ဝိဇ္ဇာ)၊ အကျင့် (စရဏ)နှင့် ပြည့်စုံ တော်မူသော၊ တာဝဂိုဏ်းနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော၊ အလင်း ရောင်ကို ဆောင်တော်မူသော၊ အဆုံးစွန်သော ကိုယ်တော် ကို ဆောင်တော်မူသော၊ ဦးဉာဏ်ပုဂ္ဂိုလ် ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားမှာ သတ္တဝါအားလုံးတို့အပေါ်၌ သနားခြင်း ဖြစ်တော်မူလေ၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ စဉ်းစား ကြံစည်တော်မူ၏-

၇.၁၀၆။ “နတ်နှင့် တကွသော ဤလူတို့သည် လူတို့ထက် မြတ်သော ဤမြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်သို့ သဘော ရှိလေသနည်း၊ လူတို့၏ ကောင်းကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးစွမ်းအားသည်လည်းကောင်း၊ အရဟတ္တဖိုလ်ပညာစွမ်းအားသည်လည်းကောင်း အဘယ်သို့ သဘော ရှိလေသနည်း၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ဒဿဝလဉာဏ် တော်စွမ်းအားသည် အဘယ်သို့ သဘော ရှိလေသနည်း”ဟု မသိနိုင်ကြကုန်။

၇.၁၀၇။ ထို့ကြောင့် ငါဘုရားသည် ဘုရားရှင်တို့၏ အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော စွမ်းအားကို ယခုပြပေအံ့၊ ကောင်းကင် ၌ ရတနာစင်္ကြံကို ဖန်ဆင်းပေအံ့”

၇.၁၀၈။ မြတ်စွာဘုရား ထိုသို့ စဉ်းစား ကြံစည်တော်မူ သောအခါ တစ်သောင်းသော စင်္ကြံဥဌာ၌ နေကြကုန်သော နတ်၊ ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့သည် အလွန် ဝမ်းမြောက်ကုန်သည် ဖြစ်၍ တစ်ခဲနက် ကြွေးကြော်သံကို ပြုကြလေကုန်၏။

၇.၁၀၉။ မြတ်စွာဘုရားသည် နတ်ပြည်နှင့် တကွသော မြေပြင် လူ့ပြည်ကိုလည်းကောင်း၊ အောက်၌ တည်ရာ မရှိသော များစွာသော လောကန္တရိုက်ငရဲကိုလည်းကောင်း အလင်းရောင်ဖြင့် ထွန်းလင်းစေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ထူထဲ သော အမှိုက်မှောင်သည်လည်း ကွယ်ပျောက်လေ၏။ နတ်နှင့် တကွသော လူတို့သည် အံ့ဩဖွယ် တန်ခိုးပြောဉာဏ် (တန်ခိုး စွမ်းရည်ထူး)ကို မြင်၍ အလွန်ဝမ်းမြောက်ကြလေကုန်၏။

၇.၁၂၀။ နတ်၊ ဂန္ဓဗ္ဗ၊ လူ၊ ရက္ခိယံတို့နှင့် တကွသော ဤလူ့ပြည်၌လည်းကောင်း၊ အခြားနတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာပြည် ၌လည်းကောင်း ဤနတ်ပါးစုံသော လောက၌ အောက်၊ အထက်၊ ဖီလာအားဖြင့် ပျံ့နှံ့လျက် မြင်မြင် ပြန်ပြောသော အလင်းရောင်သည် ဖြစ်ပေါ်လေ၏။

၇.၁၂၁။ သတ္တဝါအားလုံးတို့ထက် မြတ်တော်မူသော၊ အမြတ်ဆုံး ဖြစ်တော်မူသော၊ သတ္တဝါတို့ကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော၊ နတ်လူတို့၏ အပူဖော်ဖြစ်တော်မူသော၊ တန် ခိုးအာနုဘော်ကြီးမားတော်မူသော၊ အရာမကသော သုန်းကံ

တို့ကြောင့်ဖြစ်သောလက္ခဏာရှိတော်မူသောမြတ်စွာဘုရားသည် ဖွင့်တော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အံ့ဩဖွယ်တန်ခိုး ပြာဇိဟာ(တန်ခိုးစွမ်းရည်ထူး)ကို ပြတော်မူ၏။

၇.၀၂၂။ ထိုအခါ ဓကျေဝါးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော၊ လူတို့ထက်မြတ်တော်မူသောမြတ်စွာဘုရားသည် သာယမ္ပတိဗြဟ္မာ တောင်းပန်သည် ဖြစ်၍ နတ်လူတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆင်ခြင်တော်မူကာ ရတနာစကြိုကို ဖန်ဆင်းတော်မူ၏။

၇.၀၂၃။ လောကဓာတ်တစ်သောင်း၌ မြင်းမိုရ်တောင်မြတ်တို့ကို အစဉ်အတိုင်း တည်ရှိသော တိုင်တို့ကိုသို့ ပြု၍ ထိုတိုင်တို့၏ အထက်၌ ရတနာစကြိုကို ဖန်ဆင်း၍ ပြတော်မူ၏။

၇.၀၂၄။ မြတ်စွာဘုရားသည် လောကဓာတ်တစ်သောင်းကို လွန်၍ စကြိုကို ဖန်ဆင်းတော်မူ၏။ ရတနာစကြို၏ နံပါးနှစ်ဖက်၌ပိုင်းခြားအပ်သော မြေအပြင်သည် အလုံးစုံ ရွှေရည်းဖြစ်၏။

၇.၀၂၅။ ရတနာအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် စီမံအပ်သော ထုတ်လျှောက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုထုတ်လျှောက်တို့နှင့် လျော်တန်သော ရွှေဖြင့် စီမံသော ဖွင့်ရုပ်အမိုးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ စကြို၏ နံပါးနှစ်ဖက်တို့၌ အလုံးစုံ ရွှေဖြင့် စီမံထားသော ပွတ်တိုင်တို့ကိုလည်းကောင်း ဖန်ဆင်းတော်မူ၏။

၇.၀၂၆။ ပတ္တမြား၊ ပုလဲ၊ သံတို့ဖြင့် ရောပြွမ်းလျက် ဖန်ဆင်းထားသော ရတနာစကြိုသည် တက်သစ်သော နေမင်းကဲ့သို့ အရပ်မျက်နှာအားလုံးတို့ကို ထွန်းလင်း တောက်ပ၏။

၇.၀၂၇။ ထိုရတနာစကြို၌ ခိုင်ခံ့သော ဝိရိယရှိတော်မူသော၊ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော လက္ခဏာမြတ်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော၊ ဟင်္ဂါးပါးကို အောင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် အထူးတင့်တယ်တော်မူသည် ဖြစ်၍ စကြိုကြွတော်မူ၏။*

မဂ္ဂဗြဟ္မာအား တန်ခိုးပြတော်မူပုံ

၇.၀၂၈။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့မိန့်ကြားတော်မူ၏-

"ရဟန်းတို့--- အခါတစ်ပါး၌ ဥက္ကဋ္ဌာဗျူ၊ သုဘဂတော အင်ကြမ်းပင်မင်းအောက်၌ သီတင်းသုံးနေ

တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ၌ ဗကဗြဟ္မာမှာ 'ဤဗြဟ္မာလောကသည် မြို့၏၊ ခိုင်ခံ့၏၊ ထာဝရ တည်၏။ ဤဗြဟ္မာလောကထက် သာလွန်သော အခြားထွက်ပေါက် (နိဗ္ဗာန်)-ဟူသည် မရှိ'ဟု ဝိဇ္ဇာအယူ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ၌ ငါဘုရားသည် ဗကဗြဟ္မာ၏ စိတ်အကြိုကို သိတော်မူ၍ ဗြဟ္မာပြည်သို့ ကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ ဗကဗြဟ္မာက ငါဘုရားကို ခရီးညိုကြိုဆိုပြီး သူ၏ဝိဇ္ဇာအယူကို လျှောက်ပြ၏။ ထိုအခါ ငါဘုရားသည် ဗကဗြဟ္မာအား သူ့အယူသည် ဝိဇ္ဇာအယူ ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြတော်မူ၏။

၇.၀၂၉။ ထိုအခါ ဗကဗြဟ္မာသည် ငါဘုရားအား မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ ငါဘုရားနှင့် တန်ခိုးပြိုင်လိုသည် ဖြစ်၍ ငါဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

'အဆွေတော်--- သင့်အား ကျွန်ုပ်ယခု ပုန်းကွယ်လိုက်မည်'

'ဗြဟ္မာ--- သင် စွမ်းနိုင်လျှင် ပုန်းကွယ်ပါ'

ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ၌ ဗကဗြဟ္မာသည် 'ရဟန်းဂေါတမအား ပုန်းကွယ်လိုက်မည်၊ ရဟန်းဂေါတမအား ပုန်းကွယ်လိုက်မည်'ဟု ပြောကာ စင်စစ်ကား ငါဘုရားအား မပုန်းကွယ်နိုင်ခဲ့။

ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ၌ ငါဘုရားသည် ဗကဗြဟ္မာအား ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ၏-

'ဗြဟ္မာ--- သင့်အား ငါဘုရား ယခု ပုန်းကွယ်တော်မူမည်'

'အဆွေတော်--- အဆွေတော် စွမ်းနိုင်လျှင် ပုန်းကွယ်ပါ'

ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ၌ ငါဘုရားသည် ဗကဗြဟ္မာ၊ ဗကဗြဟ္မာပရိသတ်နှင့် ဗကဗြဟ္မာ၏ အခြွေအရံတို့ ငါဘုရား၏ အသံတော်ကိုသာ ကြားပြီး ငါဘုရားကို မမြင်စေရန် တန်ခိုး ဖန်ဆင်းခြင်းကို ပြတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့--- ငါဘုရားသည် ကွယ်ပျောက်တော်မူလျက် ဤဂါထာကို ဟောကြားတော်မူ၏-

'ငါဘုရားသည် ဘဝအပေါ်၌ ဘေးအန္တရာယ်ကိုလည်း တွေ့မြင်တော်မူ၏။ ဘဝကင်းရာကို ရှာမှီးသူတို့၏ ထင်ကာ ထင်ကာ ဖြစ်သော ဘဝကိုပင် တွေ့မြင်တော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် ငါ ဘုရားသည် မည်သည့်ဘဝကိုမျှ ရှာမှီးတော်မမူတော့၊ ဘဝတကာကိုလည်း လက်ခံတော်မမူတော့'

ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ၌ ဗကဗြဟ္မာ၊ ဗကဗြဟ္မာ၏ ပရိသတ်

နင့် ဗကမြဟာ၏ အခြေအရံတို့သည် ဤသို့ တအံ့တကြ ဖြစ်ခဲ့ကြကုန်၏-

'အော်---ရဟန်းဂေါတမ၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးပုံ သည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းပေစွ၊ ထူးဆန်းပေစွ၊ ရဟန်း ဂေါတမကိုသို့ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးသော တခြားသမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့ကို ရှေးအခါက ငါတို့ မတွေ့ဖူး၊ မကြားဖူးခဲ့ကြ၊ ရဟန်းဂေါတမသည် ဘဝ၌ အလွန် ဖျော်မွေ့ကြသော သတ္တဝါတို့၏ ဘဝကို အမြင်ပါ မကျွန် နတ်ပတ်တော်မူ၏'ဟု တအံ့တကြ ဖြစ်ခဲ့ကြကုန်၏။

၇.၀၃၇။ "ထက်ဝန်းကျင် သိမြင်နိုင်သော သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်မျက်စိ ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား---အရှင်ဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ရှိခိုးပါ၏။ ဤရှိခိုးခြင်းသည် သုံးကြိမ်မြောက် ရှိခိုးခြင်းပါ ဘုရား၊ မွေးဖွားတော်မူစဉ် မြေကြီးသည် တုန် လှုပ်၏။ ထိုအခါက ပထမအကြိမ် ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား၊ အရှင် ဘုရားငယ်စဉ်က သပြေပင်ရိပ်၌ ထိုင်လျက် အာနာ ပိနုသတိပထမဈာန် ဝင်စားနေစဉ် သပြေပင်ရိပ်သည် အရှင် ဘုရားကို မစွန့်လွှတ်ပါ။ ထိုအခါကလည်း နှစ်ကြိမ်မြောက် ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား"။

ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အား တန်ခိုးပြတော်မူပုံ

၇.၀၃၈။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥဒါယိ မထေရ် တိုက်တွန်းသည် ဖြစ်၍ သာကီဝင်မင်းတို့အား အစဉ်သနား တော်မူသဖြင့် ကင်္ဂလမည်သော ဗြူးသို့ ကြွ ရောက်တော်မူ၏။

၇.၀၃၉။ ထိုအခါ အလွန်မာနကြီးကုန်သော သာကီဝင် မင်းတို့သည် ဇာတိမာနဖြင့် ဝက်တန်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ရှိသော ခြင်းကင်းလျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိမခိုးကုန်။

၇.၀၄၀။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသာကီဝင်မင်းတို့၏ စိတ်အကြံကို သိ၍ ကောင်းကင်၌ စကြာကြွတော်မူ၏။ မိုး ကဲ့သို့ ရွာသွန်းတော်မူ၏။ မီးလျှံကဲ့သို့ တောက်ပတော်မူ၏။

၇.၀၄၁။ အတုမရှိသော ရုပ်အဆင်းကို ပြု၍ တစ်ဖန် ကွယ် ပျောက်တော်မူ၏။ တစ်ပါးတည်းမှ အများအပြား ဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းတော်မူ၏။ အများအပြားမှ တစ်ဖန် တစ်ပါးတည်း ဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းတော်မူ၏။

၇.၀၄၂။ မြတ်စွာဘုရားသည် အမှိုက်တိုက်ကို လည်း ကောင်း၊ အလင်းရောင်ကိုလည်း ကောင်း၊ အများအပြား ပြတော်မူ၍ တန်ခိုးပြသီဟာ (တန်ခိုးစွမ်းရည်ထူး)ကို ပြပြီး လျှင် ဆွေမျိုးတို့ကို ဆုံးမတော်မူ၏။

၇.၀၄၃။ ထိုကမ္ဘာ၌ပင် လေးကျွန်းလုံး ပျံ့နှံ့သော မြေကြီးသည် ရွာသွန်းလေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဿန္တရ ဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

၇.၀၄၄။ ထိုအခါ ထိုမင်းအားလုံးတို့သည် အမျိုးမာန်တက် ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာ- ဟူ၍ ဆည်းကပ်ကုန်၏။ ထိုအခါ သုဓိန္ဒရမင်းသည် ဤသို့ လျှောက်ထားလေ၏-

သောက်ရေကြည်အောင် တန်ခိုးပြတော်မူပုံ

၇.၀၄၈။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူခါနီး၌ ပါဝါပြည် ရွှေပန်းထိမ်သည်သား စုနု၏ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး ပြီးတော်မူသော အခါ ကုသိနာရ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူ၏။

၇.၀၄၉။ ထိုသို့ ကြွတော်မူစဉ် မြတ်စွာဘုရားသည် လမ်းပေါ်မှ ဆင်း၍ တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်းသို့ ကြွသွား ပြီးလျှင် အရှင်အာနန္ဒာအား မိန့်တော်မူ၏-

"အာနန္ဒာ---ငါ၏ ဒုက္ခနိဗ္ဗာန်သင်္ခါကြီးကို လေးထပ်ခေါက်၍ ခင်းပေးလော့၊ အာနန္ဒာ--- ငါ ပင်ပန်းလှပြီ၊ ထိုင်းဦးအံ့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား---ကောင်းပါပြီ"ဟု အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားပြီးလျှင် ဒုက္ခနိဗ္ဗာန်သင်္ခါကြီး ကို လေးထပ်ခေါက်၍ ခင်းပေး၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူပြီးလျှင် "အာနန္ဒာ--- သောက်ရေကို ခပ်ဈေးလော့၊ ငါဘုရား ရေဆာတော်မူ၏။ ရေသောက်အံ့"ဟု အရှင်အာနန္ဒာအား မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏-

"အရှင်ဘုရား--- လည်းအစီးဦးရာတို့ ယခုပင် မြတ်ကူး သွားကြပါ၏။ လည်းများ မြတ်ကူးထားသောကြောင့် ထို အနည်းငယ်သော ရောင်းရေသည် ရောက်ချား နောက်ကျ လျက် စီးဆင်းနေပါ၏။ အရှင်ဘုရား---ကကုဓာမြစ်သည် မဝေးလှတော့ပါ။ ထိုမြစ်သည် ကြည်လင်သော ရေ ရှိပါ၏။ ချိုမြိန်သော ရေ ရှိပါ၏။ အေးမြသော ရေ ရှိပါ၏။ ညှန်ကင်း သော ရေ ရှိပါ၏။ ကောင်းသော ဆိပ်ကမ်း ရှိပါ၏။ မွေ့လျော် ဖွယ် ရှိပါ၏။ ထိုကကုဓာမြစ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရေကို

လည်း သောက်တော်မူရပါလိမ့်မည်။ ကိုယ်တော်ကိုလည်း အေးမြအောင် ပြုတော်မူရပါလိမ့်မည်”ဟု လျှောက်၏။

“အာနန္ဒာ---သောက်ရေကို ခပ်ချေလော့၊ ငါဘုရား ရေဆာတော်မူ၏။ ရေသောက်အံ့”ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာအား သုံးကြိမ်အထိ မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ “အရှင်ဘုရား---ကောင်းပါပြီ”ဟု အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထား၍ သဝီတိကိုယူကာ ထိုရောင်းဆီသို့ သွားလေ၏။ ထိုအခါ လှည်းများ မြတ်ကူးထားသောကြောင့် ရောက်ချားနောက်ကျလျက် စီးဆင်းနေသော ထိုရောင်းရေ အနည်းငယ်သည် အရှင်အာနန္ဒာ သွားလေလျှင် ကြည်လင် သန့်ရှင်း နောက်ကျခြင်း ကင်းလျက် စီးဆင်းလေ၏။ ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏။

“မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးအာနန္ဒာဘော်ကြီးသည်၏ အဖြစ် သည် အံ့ဖွယ်ရှိပါပေစွ၊ ထူးဆန်းပါပေစွ၊ လှည်းများ မြတ်ကူး ထားသောကြောင့် ရောက်ချား နောက်ကျလျက် စီးနေသော ဤရောင်းရေအနည်းငယ်သည် ငါ သွားသောအခါ ကြည်လင် သန့်ရှင်း နောက်ကျကင်းလျက် စီးဆင်းသိ၏”ဟု ဆင်ခြင်၍ သဝီတိဖြင့် သောက်ရေကို ခပ်ယူကာ မြတ်စွာဘုရား ထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ထိုအံ့ဖွယ်ကို လျှောက်ထား၍ ဆက်ကပ်၏-

“ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား--- သောက်ရေကို သုံးဆောင်တော်မူနိုင်ပါပြီ၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား--- သောက်ရေကို သုံးဆောင် တော်မူနိုင်ပါပြီ”ဟုလည်း လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားသည် သောက်ရေကို သုံးဆောင်တော်မူ၏။•

ဗာဓိပုဏ္ဏားကြီးတပည့်တို့အား တန်ခိုးပြတော်မူပုံ

၇.၀၄၀။ ဝေဒကျမ်းတို့၌ တစ်ဖက်ကမ်းစပ် တတ်မြောက် ပြီးသော ဗာဓိပုဏ္ဏားသည် ပစ္စည်းဥစ္စာ အသုံးအဆောင် တို့၌ ကြောင့်ကြမ့်မိုးကို လိုလားတောင့်တလျက် ကောသလ တိုင်းသူတို့၏ ဓမ္မ လျော်ဖွယ်ရာ ဖြစ်သော သာဝတ္ထိမြို့မှ အက္ခိကာပထတိုင်းသို့ သွားလေ၏။

၇.၀၄၁။ ထိုဗာဓိပုဏ္ဏားသည် အသကာတိုင်း၊ အဠက တိုင်းတို့၏ အလယ်ဗဟိုအရပ် ဂေါဓာဝရီမြစ်အလယ်ကျွန်း၌ ဆွမ်းခံခြင်း၊ သင်္ဘသီး၊ သစ်မြစ် ရှာဖွေခြင်းတို့ဖြင့် မျှတလျက် နေ၏။

၇.၀၄၂။ ထို့နောက် ဗာဓိပုဏ္ဏားသည် ဝေဒကျမ်းတို့၌ ကမ်းတစ်ဖက်ရောက် တတ်မြောက်သော တပည့်ပုဂ္ဂိုလ်များ တို့ကို ခေါ်ပြီးလျှင် “လူလင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့---လာကြကုန်လော့၊ သင်တို့အား ပြောကြားအံ့၊ ငါ၏ စကားကို နားထောင် ကုန်လော့။

၇.၀၄၃။ လောက၌ မြတ်စွာဘုရား၏ ထင်ရှားပွင့်ခြင်း သည် အလွန် ရခဲလှ၏။ ဘုရားဟူ၍ ကျော်စောသော ထို မြတ်စွာဘုရားသည် လောက၌ ယခု ပွင့်တော်မူပြီ၊ သာဝတ္ထိ မြို့သို့ လျင်စွာသွား၍ အခြေနှစ်ချောင်းရှိ သတ္တဝါတို့တွင် အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ကြချေ ကုန်လော့။

၇.၀၄၄။ ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ငါ၏ အသက်အရွယ် အမျိုးအနွယ်ကိုလည်းကောင်း၊ လက္ခဏာနှင့် ဝေဒကျမ်းကို လည်းကောင်း၊ ငါတပည့်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ထို့ပြင် ဦးခေါင်းနှင့် ဦးခေါင်းပြတ်ကျမှုကိုလည်းကောင်း ဤအမေး ရုနစ်ခုတို့ကို စိတ်ဖြင့်သာလျှင် မေးကြကုန်လော့။

၇.၀၄၅။ အကယ်၍ အပိတ်အပင်မရှိ မြင်စွမ်းတော် မူနိုင်သော မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်ခဲ့မှ စိတ်ဖြင့် မေးသော မေးခွန်း တို့ကို နှုတ်ဖြင့် ခြေကြားတော်မူလိမ့်မည်”ဟု ပြောကြား၏။

၇.၀၄၆။ အဇီဝာ၊ တိဿဓမ္မတ္ထေယျ၊ ပုဏ္ဏက၊ ဓမ္မတ္တဂူ၊ ဓောတကာ၊ ဥပသီဝ၊ နန္ဒ၊ ဟေမမာ၊ တောအေယျ၊ ကပ္ပ၊ ဇတု ကဏ္ဍိပညာရိ၊ ဘဒြာဝုဓ၊ ဥဒယ၊ ပေါသာလပုဏ္ဏား၊ မောယ ရာဇပညာရိနှင့် ပိတိယရသေ့ကြီး-ဟူသော တပည့်ပုဂ္ဂိုလ်များ တစ်ဆယ့်ခြောက်ယောက်တို့သည် ဗာဓိပုဏ္ဏား၏ စကားကို ကြားရ၍-

၇.၀၄၇။ ဗာဓိပုဏ္ဏားကို ရိုနှိုးကြပြီးလျှင် အရှိအသေ ပြုလျက် မြောက်အရပ်သို့ ရှေးရှုကာ ထွက်သွားကြကုန်၏။

၇.၀၄၈။ မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ထိုအချိန်၌ ရဟန်း သံဃာမြို့ရဲလျက် သာဝတ္ထိမြို့၏အနီး တောအတွင်း၌ ခြင်္သေ့မင်း ဟောက်သကဲ့သို့ ရဟန်းတို့အား တရားဟောနေ တော်မူ၏။

၇.၀၄၉။ အဇီဝတသည် နေမင်းကို မြင်ရဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့်ငါးရက်နေ့၌ ထွက်လာသော လပြည့်ဝန်းကို မြင်ရဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း အရာမက သော ရောင်ခြည်ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရ လေ၏။

၇.၀၅၀။ ထို့နောင် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ ပြည့်စုံ

သော လက္ခဏာတော်ကို မြင်ရ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ မတ်တတ်ရပ်လျက် ရွှံ့လန်းနှစ်သက်သည် ဖြစ်၍ စိတ်ဖြင့် မေးခွန်းတို့ကို မေးလျှောက်လေ၏။

၇.၀၅၁။ "ရည်ညွှန်း၍ ဗာဏီပုဂ္ဂိုလ်၏ အရွယ်ကို ဟောတော်မူပါ။ လက္ခဏာအင်္ဂါနှင့်တကွ အနွယ်ကို ဟောတော်မူပါ။ ဝေဒကျမ်းတို့၌ တစ်ဖက်ကမ်းရောက်သည်ကို ဟောတော်မူပါ။ ဗာဏီပုဂ္ဂိုလ်သည် အဘယ်မျှလောက်သော တပည့်အပေါင်းကို ဝိသုဒ္ဓိသနည်း"ဟု စိတ်ဖြင့်သာ မေးခွန်းတို့ကို မေးလျှောက်၏။

၇.၀၅၂။ "အဓိတ--- ပုဂ္ဂိုလ်၏ အသက် တစ်ရာနှစ်ဆယ်ရှိ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အနွယ်အားဖြင့် ဗာဏီ ဖြစ်၏။ ထိုဗာဏီပုဂ္ဂိုလ်၏ ကိုယ်၌ လက္ခဏာအင်္ဂါတို့ကား သုံးပါးတို့တည်း။ ဝေဒကျမ်း၌ တစ်ဖက်ကမ်းရောက် တတ်မြောက်၏။

၇.၀၅၃။ အဘိဓာန် (နိယက္ခ)ကျမ်း၊ အလင်္ကာ (ကေဠာ) ကျမ်းနှင့် တကွသော လက္ခဏာကျမ်း၊ ဣတိဟာသကျမ်းတို့ကို တပည့်ငါးရာတို့အား သင်ကြားပို့ချ၏။ မိမိဘာသာရပ် ဖြစ်သော ဝေဒကျမ်း၌ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်၏"ဟု ဟောတော်မူ၏။

၇.၀၅၄။ "ယုံမှားမှုကို မြတ်တောက်တော်မူနိုင်သော လူတို့ထက် မြတ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား---ဗာဏီပုဂ္ဂိုလ်၏ လက္ခဏာတို့ကို အကျယ်စိစစ်တော်မူလျက် ထင်စွာ ပြတော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်တို့အား ယုံမှား မဖြစ်ပါစေလင့်"

၇.၀၅၅။ "လူလင်--- ဗာဏီပုဂ္ဂိုလ်သည် လျှာဖြင့် ဖျက်နက် ဖုံးအုပ်နိုင်၏။ ထိုဗာဏီ၏ ဖျက်မှောင်အကြား၌ ဥက္ကဋ္ဌလိမ္မေရင် ပေါက်၏။ ထိုဗာဏီပုဂ္ဂိုလ်မှာ အစိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော ယောက်ျားအင်္ဂါ ရှိ၏"ဟု သိလေ့။

၇.၀၅၆။ တစ်စုံတစ်ရာ အမေးပစ္စာကို ဘာမျှ မကြားရဘဲ မြတ်စွာဘုရား ခြေတော်မူသည်တို့ကို ကြားနာရ၍ ရသေ့အားလုံးသည် ဝမ်းမြောက်ခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ လက်အုပ်ချီကာ အမျိုးမျိုး ကြံစည်စဉ်းစား၏။

၇.၀၅၇။ "စိတ်ဖြင့် မေးသော ပြဿနာတို့ကို အဘယ်သူ မေးပါသနည်း။ နတ်သည်ပင်လျှင် မေးသလော၊ ဗြဟ္မာသည်ပင် မေးသလော၊ သုဇာသခင် သိကြားမင်းသည်ပင် မေးသလော၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအဖြေကို အဘယ်သူအား ဖြေကြားတော်မူပါသနည်း"ဟု အမျိုးမျိုး ကြံစည် စဉ်းစား၏။

၇.၀၅၈။ "ဗာဏီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဦးခေါင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်းမြတ်ကျမှုကိုလည်းကောင်း မေးလိုက်ပါ၏။ မြတ်စွာ

ဘုရား--- ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရားသည် ထိုအမေးကို ဖြေကြားတော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ယုံမှားကို ဖျောက်တော်မူပါ"

၇.၀၅၉။ "အဓိတ--- အဝိဇ္ဇာ (အမှန်မသိမှု)သည် ဦးခေါင်းမည်၏။ သဒ္ဓါ (ယုံကြည်မှု) (သတိ) အောက်မေ့မှု၊ သမာဓိ (တည်ကြည်မှု)တို့နှင့်လည်းကောင်း၊ ဆန္ဒ (ကုသိုလ်ကို အလိုရှိမှု)၊ ဝီရိယ (အားထုတ်မှု)နှင့်လည်းကောင်း၊ ယှဉ်သော (အရဟတ္တမဂ်) ဝိဇ္ဇာသည် ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ချသော တရားမည်၏"ဟူ၍ သင် မှတ်လေလော့။

၇.၀၆၀။ ထိုသို့ ဖြေကြားတော်မူသော အခါမှ အဓိတလူလင်သည် အားကြီးသော နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်မှုကြောင့် တက်ကြွသော ကိုယ်၊ စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ပန်းတစ်ဖက်၌ သစ်နက်ရေကို တင်ကာ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးခိုက်လေ၏။

၇.၀၆၁။ "ပညာစက္ခုရှိတော်မူသော အရှင်ဘုရား--- တပည့်တို့နှင့် အတူတကွ ဗာဏီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တက်ကြွသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ အရှင်ဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ရှိခိုးလိုက်ပါ၏"

၇.၀၆၂။ "တပည့်တို့နှင့် အတူတကွ ဗာဏီပုဂ္ဂိုလ်သည် ချမ်းသာပါစေ၊ အဓိတလူလင်--- သင်သည်လည်း ချမ်းသာပါစေ၊ အသက်ရှည်ပါစေ"ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။

ဝတ္ထုလိမ္မထေရ်အား တန်ခိုးပြတော်မူပုံ

၇.၀၆၃။ ဝတ္ထုလိမ္မထေရ်သည် မိမိ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို ကိုယ်တိုင်ပင် ဤသို့ပြန်ပြောပြတော်မူ၏။ "ငါသည် ဟင်္ဂလက် အိပ်တတ်ကာမျှ ငယ်ရွယ်စဉ်က ဆီဦးကဲ့သို့ သိမ်မွေ့၏။ ပေါက်ခါစ ရွက်နက်သို့ နူးညံ့၏။ မြေဘုတ်ဘီးလှဘေးမှ ကြောက်လန့်ကုန်သော မိဘတို့သည် စိတ်ဆင်းရဲကုန်သည် ဖြစ်၍ ငို၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရင်း၌ အိပ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား--- အရှင်ဘုရားအား ဤသူငယ်ကို လှူပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား--- အရှင်ဘုရားသည် ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူပါ"ဟု လျှောက်ထားကြကုန်၏။

၇.၀၆၄။ ထိုအခါ ကြောက်လန့်သူတို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် စက်လက္ခဏာတို့ဖြင့် ပြည့်

သော၊ ရွှေကုန်ရက်နှင့် တူသော၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လက်ဖြင့် ငါ့ကို ခံယူတော်မူ၏။

၅.၀၆၅။ ငါသည် ထိုအခါမှ စ၍ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ အစောင့်အရှောက်ကို ရ၍ အလုံးစုံသော ဘေးရန်တို့မှ လွတ်မြောက်လျက် ချမ်းသာသဖြင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရသူ ဖြစ်၏။

၇.၀၆၆။ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် တစ်ဧကမျှပင် ကင်းကွာလတ်သော် ငြီးငွေ့ပျင်းရိလျက် ရှိပေ၏။ မွေးဖွား သည်မှ ခုနစ်နှစ်မျှ ရှိသေးလျက် ငါသည် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။

၇.၀၆၇။ ငါသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ရုပ်အဆင်းမြတ်ကို မူးမြော်လျက် မရောင့်ရဲနိုင် ဖြစ်နေ၏။

၇.၀၆၈။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ရုပ်အဆင်းမြတ်၌သာ မွေ့လျော်ခြင်းကို သိ၍ ငါ့ကို ဆုံးမ တော်မူ၏။ "ဝတ္ထုလိ--- မသင့်လျော်၊ သူမိုက်တို့သာ နှစ်သက် သော ရုပ်အဆင်း၌ သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် မွေ့လျော်နေ သိသနည်း။"

၇.၀၆၉။ ပညာရှိသော သူသည် သူတော်ကောင်းတရားကို မြင်၏။ ထိုသူသည် ငါတရားကို မြင်သည်သာတည်း။ သူတော် ကောင်းတရားကို မမြင်သော သူသည် ငါတရားကို မြင်သော် လည်း မမြင်သည် မည်၏။

၇.၀၇၀။ ကိုယ်ခန္ဓာသည် အဆုံးအပိုင်းအခြား မရှိသော အပြစ် ရှိပေ၏။ အဆိပ်ပင်နှင့် တူပေ၏။ အလုံးစုံသော ရောဂါ တို့၏နေရာ ဖြစ်ပေ၏။ အလုံးစုံသော ဆင်းရဲ၏ စုဝေးရာ ဖြစ်ပေ၏။

၇.၀၇၁။ ထို့ကြောင့် သင်သည် ရုပ်အဆင်း၌ ငြီးငွေ့၍ ခန္ဓာတို့၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းကို ရှုလတ်သော် နိဗ္ဗာန်သို့ လွယ်ကူစွာပင် ရောက်လိမ့်မည်။

၇.၀၇၂။ ဤသို့ မြတ်စွာဘုရား ဆုံးမတော်မူသည်ရှိသော် ငါသည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ပေါ်သို့ တက်၍ တောင်ချောက် ကြား၌ ကြံ့ခိုင်၏။

၅.၀၇၃။ မြတ်စွာဘုရားသည် တောင်ခြေ၌ ရပ်လျက် နှစ်သိမ့်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် "ဝတ္ထုလိ"ဟူသော စကားကို မိန့်ခေါ်တော်မူ၏။ ငါသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို ကြားရ၍ ဝမ်းမြောက်၏။

၇.၀၇၄။ ငါသည် အသုတစ်ရာ မကသော ကျောက် တောင်ဝှမ်း၌ ချော်ကျ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုး

အာနုဘော်ကြောင့် ချမ်းသာသဖြင့်သာလျှင် မြေသို့ ရောက်ရ ပေ၏။

၇.၀၇၅။ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့အား ခန္ဓာတို့၏ အခြေ၊ အပျက် တရားကို ဟောတော်မူ၏။ ငါသည် ထိုတရားကို သိ၍ အရဟတ္တဝါသို့ ရောက်၏။"

သုပ္ပဝါဏမင်းသမီးအား တန်ခိုးပြတော်မူပုံ

၇.၀၇၆။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကုက္ကိုကာမြို့ ကုက္ကတနတော၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါဏသည် ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရ၏။ ကိုယ်ဝန်ကြောင့် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး မိန်းမောတွေဝေရ၏။ ထိုသုပ္ပဝါဏမင်းသမီးသည် ပြင်း ထန်သော ဆင်းရဲဝေဒအတွက် တွေ့ထိသည်ရှိသော် "မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဤသို့သဘောရှိသော ဆင်းရဲကို ပယ်ခြင်းငှာ တရားဟောတော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တော်တိုင် သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူပေစွတကား၊ သံယာတော်သည် ဤသို့သဘောရှိသော ဆင်းရဲကို ပယ် ခြင်းငှာ ကောင်းစွာ ကျင့်တော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သံယာတော်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်တော်မူပေစွ တကား။ နိဗ္ဗာန်၌ ဤသို့သဘောရှိသော ဆင်းရဲ မရှိ ထိုနိဗ္ဗာန် သည် အလွန်ချမ်းသာလေစွတကား"ဟု ဤသို့ပါးသော ကြံစည်ခြင်းတို့ဖြင့် သည်းခံ၏။

ထို့နောက် ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါဏသည် ဝေပွန်း သည်ကို ခေါ်၍ "အရှင်သား--- လာလော့၊ သင်သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ကျွန်မ၏ သည်းခံပုံကို လျှောက်လော့"ဟု ဆို၏။

ထိုကောလိယမင်းသားသည် "ကောင်းပြီ"ဟု လက်ခံ၍ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား သုပ္ပဝါဏ မှာလိုက်သည့်အတိုင်း လျှောက်၏။ "ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါဏသည် ရောဂါမရှိမူ၍ ချမ်းသာစေ သတည်း။ ရောဂါကင်းသော သားကို ဖွားစေသတည်း"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါဏသည် ရောဂါ မရှိမူ၍ ရောဂါကင်းသော သားကို ကောင်းစွာ ဖွားမြင်လေ၏။

"အရှင်ဘုရား--- ကောင်းပြီပြီ"ဟု ထိုကောလိယမင်းသား သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်၍

နေရာမှ ထလျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရိုနှိုဦးလျှင် အရိုးအသေ ပြကာ မိမိခံမိသည့် ပြီးသွားလေ၏။ ကောလိယမင်းသားသည် ရောဂါကင်းသော သားကို ဖွားမြင်ပြီးသော၊ ရောဂါမရှိမှ၍ ချမ်းသာခြင်းရှိသော ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာကို မြင်၍ ဤသို့ စဉ်းစားကြံစည်၏။ “ဪ--- မြတ်စွာဘုရား၏ ကြီးသော တန်ခိုး၊ ကြီးသော အာနန္ဒာတော် ရှိသည်၏ အဖြစ် သည် အံ့ဗွယ်ရှိပေစွ၊ ဪ--- ထူးဆန်းလှပါပေစွ၊ မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဤ ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ရောဂါမရှိမှ၍ ရောဂါ ကင်းသော သားကို ကောင်းစွာ ဖွားမြင်၏”ဟု နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ ရွှင်လန်းခြင်း ဖြစ်လေ၏။**

ထူဏ္ဏရွာ၌ တန်ခိုးပြတော်မူပုံ

၇.၀၇၇။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ မလ္လတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည် တော်မူလတ်သော် မလ္လမင်းတို့၏ ထူဏ္ဏမည်သော ရွာသို့ ရောက်တော်မူ၏။ ထူဏ္ဏရွာသား ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အမျိုးသား တို့သည် “အချင်းတို့--- သာကီဝင်မင်းသားဖြစ်သော၊ သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသော ရဟန်းဂေါတမသည် များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ မလ္လတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်ခဲ့ရာ ထူဏ္ဏရွာသို့ ရောက်တော်မူ၏”ဟု ကြားကြ ကုန်၏။ ထိုအခါ ထူဏ္ဏရွာသား ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အမျိုးသားတို့သည် “ကတုံးရဟန်းယုတ်တို့သည် သောက်ရေကို မသောက်ကြရ စေကျန်လင့်”ဟု နှလုံးဝိုက်ကာ ရေတွင်းကို မြက်၊ ခွံတို့ဖြင့် ရေတွင်းနှုတ်ခမ်းဝတ်ိုင်အောင် ဖွဲ့ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် လမ်းခရီးမှ မြန်၍ သစ်ပင် ရင်းသို့ ချဉ်းကပ်လျက် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော် မူပြီးသော် အရှင်အာနန္ဒာအား “အာနန္ဒာ--- သွားချေ၊ ငါ ဘုရား သောက်ရန် ထိုရေတွင်းမှ သောက်ရေကို စပ်ခဲ့လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်ဆိုလတ်သော် အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာ ဘုရားအား ရေတွင်းကို ထူဏ္ဏရွာသား ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အမျိုးသား တို့ ခွိတ်ထားကြကြောင်းကို လျှောက်၏။ သို့သော် မြတ်စွာ ဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာအား သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ထိုကဲ့သို့ ယင် ခိုင်းတော်မူ၏။

ထိုအခါ “အရှင်ဘုရား--- ကောင်းပါပြီ”ဟု အရှင်အာနန္ဒာ သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို ဦးစိတ်ပန်ဆင်၍ သပိတ်ကို ယူလျက် ထိုရေတွင်းသို့ ချဉ်းကပ်၏။ အရှင်အာနန္ဒာ

ချဉ်းကပ်လတ်သော် ထိုရေတွင်းသည် ထိုအလုံးစုံသော မြက်၊ ခွံတို့ကို ရေတွင်းနှုတ်ခမ်းဝပ အန်ထုတ်၍ အထူးကြည်လင် သော ရေများ တွင်းနှုတ်ခမ်းဝတိုင်အောင် မြင့်လျက် တသွင်းသွင် ဦးထွက်တော့မည်ကဲ့သို့ တည်၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် “ဪ--- မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးအာနန္ဒာတော်ကြီးသည်၏အဖြစ်သည် အံ့ဩစွယ် ရှိပါ ပေစွ၊ ထူးဆန်းပါပေစွ၊ ငါ ချဉ်းကပ်မိသောအခါ ဤရေတွင်း သည် အလုံးစုံသော မြက်၊ ခွံတို့ကို တွင်းနှုတ်ခမ်းဝပ အန် ထုတ်၍ ကြည်လင်သော၊ မနောက်ကျသော၊ အထူး ကြည်လင်သော ရေဖြင့် ရေတွင်းနှုတ်ခမ်းဝတိုင်အောင် တသွင်းသွင် ဦးထွက်တော့မည်ကဲ့သို့ တည်၏”ဟု စဉ်းစား ကြံစည်၏။ အရှင်အာနန္ဒာသည် ဤသို့ စဉ်းစား ကြံစည် ပြီးလျှင် သပိတ်ဖြင့် သောက်ရေကို ယူဆောင်လျက် မြတ်စွာ ဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ထို အကြောင်းကို လျှောက်ထား၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရေကို သောက်တော်မူပါ၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ရေကို သောက်တော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။**

ကဠာရမဋကတ္တစွန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တန်ခိုးပြတော်မူပုံ

၇.၀၇၈။ မြတ်စွာဘုရားသည် အခါတစ်ပါး၌ ဝေသာလီ ပြည် မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင်ပါသော ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုစဉ်အခါ၌ အဝတ်မဝတ်သော ကဠာရမဋကတ္တစွန်းသည် ကျင့်ဝတ်စုနစ်မျိုးတို့ကို ဆောက်တည်ကျင့်သုံး၏။

- (၁) အဝတ်ကို အသက်ထက်ဆုံး မဝတ်အံ့။
- (၂) မြတ်သော အကျင့်ကို အသက်ထက်ဆုံး ကျင့်အံ့၊ မေထုန်အကျင့်ကို အသက်ထက်ဆုံး ရှောင်ကြဉ်အံ့။
- (၃) သေရည်နှင့် အသားတို့ဖြင့်သာ အသက်ထက်ဆုံး မှူတအံ့၊ ထမင်း၊ မုန့်ကို အသက်ထက်ဆုံး မစားအံ့။
- (၄) ဝေသာလီပြည်၏ အရှေ့အရပ် ဥဒေနစေတီ (နတ်ကွန်း)ကို လွန်၍ မသွားအံ့။
- (၅) ဝေသာလီပြည်၏ တောင်အရပ် ဂေါတမကစေတီ (နတ်ကွန်း) ကို လွန်၍ မသွားအံ့။
- (၆) ဝေသာလီပြည်၏ အနောက်အရပ် သတ္တမ္မစေတီ (နတ်ကွန်း) ကို လွန်၍ မသွားအံ့။

(၇) ဝေသာလီပြည်၏ မြောက်အရပ် ဗဟုပုတ္တဓဓဇတီ (နတ်ကုန်း) ကို လွန်၍ မသွားအံ့-ဟု ဆောက်တည် ကျင့်သုံး၏။

သုသည် ဤကျင့်ဝတ်စွနစ်မျိုးတို့ကို ဆောက်တည် ကျင့်သုံးသောကြောင့် ဝေသာလီပြည် ဝဇ္ဇိမင်းတို့၏ ရွာ၌ လာဘ်များခြင်း၊ အမြဲအရံများခြင်း အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်၍ နေ၏။

၇.၀၇၉။ ထိုအခါ သုနက္ခတ်သည် အဝတ်မဝတ်သော ကဠာရမဇ္ဇကတက္ကတွန်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အဝတ် မဝတ်သော ကဠာရမဇ္ဇကတက္ကတွန်းအား မေးခွန်းကို မေး၏။

ထိုသုနက္ခတ် မေးလတ်သော် အဝတ်မဝတ်သော ကဠာရ မဇ္ဇကတက္ကတွန်းသည် မေးခွန်းကို မဖြေနိုင်၊ ကဠာရမဇ္ဇက တက္ကတွန်းသည် မဖြေနိုင်သောကြောင့် အမျက်ထွက်မှု၊ စိတ်ပျက်မှု၊ မနပ်သက်မှုကို ဖော်ပြ၏။

ထိုအခါ သုနက္ခတ်အား ဤသို့ အကြံ ဖြစ်၏-

"အချင်းတို့--ဗျီးမွမ်းအံ့သြဖွယ်ကောင်းသော ရဟန္တာကို ထိပါးမိလေစွတကား၊ ငါတို့မှာ ကြာမြင့်စွာ အကျိုးမဲ့ခြင်းငှာ၊ ဆင်းရဲခြင်းငှာ မဖြစ်စေလင့်"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

၇.၀၈၀။ ထို့နောက် သုနက္ခတ်သည် မြတ်စွာဘုရား ထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်စုသော နေရာ၌ ထိုင်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သုနက္ခတ်ကို ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏။

"လူဗျင်း--- သင်သည် သာကီဝေမင်းသား ဘုရား၏ တပည့်သား ရဟန်း-ဟု ဝန်ခံဘိ၏"

"မြတ်စွာဘုရား--မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တော်ကို ထိုကဲ့သို့ အာသယံကြောင့် မိန့်တော်မူပါသနည်း"

"သုနက္ခတ်---သင်သည် သင်၏မေးခွန်းကို ကဠာရမဇ္ဇက တက္ကတွန်း မဖြေနိုင်သောအခါ သင်သည် ဤသို့ ကြံသည် မဟုတ်လော"

"ကြံပါသည် မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် အာသယံကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ဝန်ခံဘိသနည်း"

"လူဗျင်း--- ငါသည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ဝန်မတိုး၊ စင်စစ် သင့်မှာသာလျှင် ဤယုတ်မာသော ဗိက္ခုအယုသည် ဖြစ်ပေ၊ နေ၏။ ထိုအယုကို စွန့်လော့။ သင့်မှာ ကြာမြင့်စွာ အကျိုးမဲ့ ခြင်းငှာ မဖြစ်စေလင့်။ သုနက္ခတ်--- သင်သည် အဝတ် မဝတ်သော ကဠာရမဇ္ဇကတက္ကတွန်းကို ဤရဟန်းကား

ဗျီးမွမ်းအံ့သြဖွယ်ကောင်း၏"ဟု ထင်နေဘိ၏။ ကဠာရ မဇ္ဇကတက္ကတွန်းသည် မကြာမီပင် လူအတိတ်ကို မတ်လျက် ခပ်မွန်းမနင့်အတူ လှည့်လည်ကာ ထမင်း၊ မုန့်ကို စားပြီးလျှင် အားလုံးသော ဝေသာလီပြည်ရှိ ဇေတီနတ်ကုန်းတို့ကို လွန်၍ အမြဲအရံ ဆုတ်ယုတ်လျက် သေလိမ့်မည်"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထို့နောက် မကြာမီပင် ကဠာရမဇ္ဇကတက္ကတွန်းသည် မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူသည့်အတိုင်း သေလေ၏။

၇.၀၈၁။ သုနက္ခတ်သည် ထိုသတင်းကို ကြားလေ၏။ ထိုအခါ သုနက္ခတ်သည် ငါ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ငါ့ကို ရှိခိုး၍ တစ်စုသော နေရာ၌ ထိုင်၏။ ထိုအခါ သုနက္ခတ်အား ငါသည် ဤစကားကို မေး၏-

"သုနက္ခတ်--- အဝတ်မဝတ်သော ကဠာရမဇ္ဇက တက္ကတွန်းကို အကြောင်းပြု၍ ငါ ဟောသည့်အတိုင်း ဖြစ်သလော၊ မဖြစ်ဘူးလော"

"မြတ်စွာဘုရား---ဖြစ်ပါသည်" ဟု လျှောက်၏။ ။

ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တန်ခိုးပြတော်မူပုံ

၇.၀၈၂။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီ ပြည် မဟာဝန်တော ပြာသာဒ်ဆောင်ပါသော ကျောင်းကြီး ၌ပင် သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်းသည် ဝေသာလီပြည် ဝဇ္ဇိမင်းတို့၏ ရွာ၌ လာဘ်များခြင်း၊ အမြဲအရံများခြင်း အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်းသည် ဝေသာလီ ပြည် ပရိသတ်အလယ်၌ ဤသို့သော စကားကို ပြော၏-

"ရဟန်းဂေါတမသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ဝန်ခံ၏။ ငါ သည်လည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ဝန်ခံ၏။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ဝန်ခံသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ဝန်ခံသော ပုဂ္ဂိုလ် နှင့် တန်ခိုးပြိုင်ဟော (တန်ခိုးစွမ်းရည်ထူး)ကို ပြုရန် ထိုက်၏။ ရဟန်းဂေါတမသည် ခရီးထက်ဝက်သို့ လာလျှင် ငါသည် လည်း ခရီးထက်ဝက်သို့ သွားအံ့၊ ထိုနေရာ၌ ငါတို့ နှစ်ဦးလုံး တန်ခိုးပြိုင်ဟော (တန်ခိုးစွမ်းရည်ထူး)ကို ပြုကြကုန်အံ့၊ အကယ်၍ ရဟန်းဂေါတမသည် တန်ခိုးပြိုင်ဟော (တန်ခိုး စွမ်းရည်ထူး) တစ်ခုကို ပြုလျှင် ငါသည် နှစ်ခု ပြုအံ့၊ ရဟန်း ဂေါတမသည် တန်ခိုးပြိုင်ဟော (တန်ခိုးစွမ်းရည်ထူး) နှစ်ခုကို ပြုလျှင် ငါသည် လေးခု ပြုအံ့၊ ရဟန်းဂေါတမသည် တန်ခိုး ပြိုင်ဟော (တန်ခိုးစွမ်းရည်ထူး) လေးခုကို ပြုလျှင် ငါသည်

ရှစ်ခု ပြန်အံ့၊ တန်ခိုးပြာဋိဟာ (တန်ခိုးစွမ်းရည်ထူး)ကို ရဟန်း
ဂေါတမ ပြတ်ငြိမ်း ပြတ်ငြိမ်းထက် ငါသည် ဤသို့ နှစ်ဆ နှစ်ဆ
တက်၍ ပြန်အံ့”ဟု ပြော၏။

ဂ.၇၈၃။ ထိုအခါ သုနက္ခတ်ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား
ထံတော်သို့ ရှဉ့်ကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရိုနှိုး၍
တစ်ခုသော နေရာသို့ ထိုင်၏။

သုနက္ခတ်ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ပါထိကပုတ္တ
တက္ကတွန်း ပြောသော စကားကို လျှောက်၏။

ဤသို့ လျှောက်သော မြတ်စွာဘုရားသည် သုနက္ခတ်
ရဟန်းအား ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏-

“သုနက္ခတ်---အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်း
သည် ထိုစကားကို မရုပ်သိမ်းမှ၍၊ ထိုစိတ်ကို မပယ်မှ၍၊ ထို
အယုတ်ကို မစွန့်မှ၍ ငါ၏ မျက်မှောက်သို့ မလာနိုင်၊ ထို
စကားကို မရုပ်သိမ်းမှ၍၊ ထိုစိတ်ကို မပယ်မှ၍၊ ထိုအယုတ်ကို
မစွန့်မှ၍ ‘ရဟန်းဂေါတမ၏ မျက်မှောက်သို့ ငါ သွားအံ့’ဟု
အကယ်၍ သူမှာ ဤသို့သော အကြံသည် မြစ်ခြားအံ့၊ သူ၏
ဦးခေါင်းသည်ပင် မြတ်၍ ကျရာ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဂ.၇၈၄။ “မြတ်စွာဘုရား---ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာ
ဘုရားသည် ဤစကားကို စောင့်စည်းတော်မူပါ၊ ကောင်း
သော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည်
ဤစကားကို စောင့်စည်းတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။

“သုနက္ခတ်---သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ဤစကားကို
ဆိုသနည်း”

“မြတ်စွာဘုရား---မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို
ပုရအားဖြင့် ဆိုတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရား--- အဝတ် မဝတ်
သော ပါထိကပုတ္တ တက္ကတွန်းသည် ပြောင်းလဲသော ရုပ်ဖြင့်
မြတ်စွာဘုရားမျက်မှောက်သို့ လာခဲ့သော် မြတ်စွာဘုရား၏
ထိုစကားသည် မှားရာ၏”ဟု လျှောက်၏။

ဂ.၇၈၅။ “သုနက္ခတ်--- မြတ်စွာဘုရားသည် နှစ်ခု
မြစ်သော စကားကို ပြောရာသလော”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“မြတ်စွာဘုရား--- အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တ
တက္ကတွန်း ထိုသို့ ပြုကာ ထိုသို့ မြစ်မည်-ဟု မြတ်စွာဘုရား
သည် ကိုယ်တိုင်ပင် သိတော်မူပါသလော၊ သို့မဟုတ် ထို
အကြောင်းကို နတ်တို့ကသော်လည်း မြတ်စွာဘုရားအား
လျှောက်ထားပါကုန်သလော”ဟု လျှောက်၏။

ဂ.၇၈၆။ “သုနက္ခတ်--- ထိုအကြောင်းကို ငါဘုရား

ကိုယ်တိုင်လည်း သိ၏၊ နတ်တို့ကလည်း လျှောက်ထား
ကုန်၏။

အဓိကမည်သော လိစ္ဆဝိစင်သူကြီးသည် ကွယ်လွန်၍ ယခု
တာဝတ်သာဘုံ၌ မြစ်နေ၏။ ထိုသူသည်လည်း ငါ့ထံသို့
ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရား--- အဝတ်မဝတ်သော ပါထိက
ပုတ္တ တက္ကတွန်းသည် အရှက်မရှိသူ ဖြစ်၏၊ မြတ်စွာဘုရား---
အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်းသည် မှားသား
ပြောတတ်သူ ဖြစ်၏၊ မြတ်စွာဘုရား--- အဝတ်မဝတ်သော
ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်းသည် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ‘အဓိကလိစ္ဆဝိ
စင်သူကြီးသည် ကြီးစွာသော ငရဲ၌ ဖြစ်၏’ဟု ဝဇ္ဇီမင်းတို့၏
ရွာ၌ ပြောကြား၏၊ မြတ်စွာဘုရား--- ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြီးစွာသော
ငရဲ၌ မဖြစ်ပါ၊ တာဝတ်သာဘုံ၌ မြစ်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရား---
အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်းသည် အရှက်
မရှိသူ ဖြစ်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရား--- အဝတ်မဝတ်သော ပါထိက
ပုတ္တ တက္ကတွန်းသည် မှားသားပြောတတ်သူ ဖြစ်ပါ၏၊ မြတ်စွာ
ဘုရား--- အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်းသည်
ထိုစကားကို မရုပ်သိမ်းမှ၍၊ ထိုစိတ်ကို မပယ်မှ၍၊ ထိုအယုတ်ကို
မစွန့်မှ၍ မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်သို့ မလာနိုင်ပါ၊
ထိုစကားကို မရုပ်သိမ်းမှ၍၊ ထိုစိတ်ကို မပယ်မှ၍ ထိုအယုတ်ကို
မစွန့်မှ၍ ‘ရဟန်းဂေါတမ၏ မျက်မှောက်သို့ ငါ သွားအံ့’ဟု
အကယ်၍ သူမှာ ဤသို့သော အကြံသည် မြစ်ခြားအံ့၊ သူ၏
ဦးခေါင်းသည်ပင် မြတ်၍ ကျရာ၏”ဟု လျှောက်၏။

သုနက္ခတ်--- ငါသည် ဝေသာလီပြည်၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်
၍ ဆွမ်းစားပြီးသော် ဆွမ်းခံရွာမှ မြန်ကြွခဲ့လျက် နေ့သန့်စင်
နေခြင်းငှာ အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်း၏
ကျောင်းသို့ ရှဉ့်ကပ်အံ့၊ သုနက္ခတ်--- ယခု သင် ပြောကြားလို
သူကို ပြောကြားလော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဂ.၇၈၇။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌
သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သင်္ကန်းသင်္ကန်းကို ယူလျက် ဝေသာလီ
ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်၏။ ဝေသာလီပြည်၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်၍
ဆွမ်းစားပြီးသော် ဆွမ်းခံရွာမှ မြန်ကြွခဲ့လျက် နေ့သန့်စင်နေ
ခြင်းငှာ အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်း၏ ကျောင်း
သို့ ရှဉ့်ကပ်၏။

ထိုအခါ သုနက္ခတ်ရဟန်းသည် လျင်လျင်မြန်မြန် ဝေသာလီ
ပြည်သို့ဝင်၍ ထိုင်ရာကုန်း၊ ထိုင်ရာကုန်းသော လိစ္ဆဝိမင်းတို့ထံ
ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဤစကားကို ဆို၏- “လိစ္ဆဝိမင်းတို့---
မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်၍
ဆွမ်းစားပြီးသော် ဆွမ်းခံရွာမှ မြန်ကြွခဲ့လျက် နေ့သန့်စင်
နေခြင်းငှာ အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်း၏

ကျောင်းသို့ ရှင်းကပ်၏။ လိစ္ဆဝိမင်းတို့--- နှိုးမွမ်းအံ့သြဖွယ် ကောင်းကုန်သော ရဟန်းတို့၏ တန်ခိုးပြခြင်းသည် ဖြစ် လိမ့်မည်”ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ ထင်ရှားကုန်၊ ထင်ရှားကုန်သော လိစ္ဆဝိမင်းတို့မှာ ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏-

“အချင်းတို့---အံ့နှိုးမွမ်းဖွယ်ကောင်းကုန်သော ရဟန်း တို့၏ တန်ခိုးပြခြင်းသည် ဖြစ်လိမ့်မည်တဲ့။ အချင်းတို့--- ယခု သွားကြကုန်စို့”ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

သုနက္ခတ်သည် ထင်ရှားကုန်၊ ထင်ရှားကုန်သော ပုဂ္ဂား သူဌေး၊ အမျိုးသားသူဌေးများနှင့် အယူအမျိုးရှိကုန်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်မြတ်)တို့ ထံသို့ လည်း ရှင်းကပ်၍ ထိုအကြောင်းကို ပြော၏။

ထင်ရှားကုန်၊ ထင်ရှားကုန်သော လိစ္ဆဝိမင်းများ၊ ထင်ရှား ကုန်၊ ထင်ရှားကုန်သော ပုဂ္ဂားသူဌေး အမျိုးသားသူဌေး များနှင့် အယူအမျိုးရှိကုန်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်း၏ ကျောင်းသို့ ရှင်းကပ်ကြကုန်၏။ ထိုပရိသတ်ကား များလှ၏။ အရာအတော်မက ဖြစ်၏။

ဂ.၇၈၈။ အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်း သည် “ထင်ရှားကုန်၊ ထင်ရှားကုန်သော လိစ္ဆဝိမင်းတို့ကြွလာ ကုန်သတဲ့။ ထင်ရှားကုန်၊ ထင်ရှားကုန်သော ပုဂ္ဂား သူဌေးများ၊ အမျိုးသားသူဌေးများနှင့် အယူအမျိုးရှိကုန်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့လည်း ကြွလာကုန် သတဲ့။ ရဟန်းဂေါတမသည် ငါ၏ ကျောင်း၌ နေသန့်စင်နေ မည်တဲ့”ဟု ကြားလေ၏။ ကြားသောကြောင့် သူ့မှာ ကြောက် လန့်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်း သည် ကြောက်လန့်သည် ဖြစ်၍ တုန်လှုပ်သည် ဖြစ်၍ ကြက်သီးမွေးညင်းထသည် ဖြစ်၍ တိန္ဒြကခါကုပရိဂိုဏ် ကျောင်း ရှိရာသို့ ရှင်းကပ်၏။

“အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်းသည် ကြောက်လန့်သည် ဖြစ်၍ တုန်လှုပ်သည် ဖြစ်၍ ကြက်သီး မွေးညင်း ထသည် ဖြစ်၍ တိန္ဒြကခါကုပရိဂိုဏ်ကျောင်းသို့ သွားလေသတဲ့”ဟု ထိုပရိသတ်သည် ကြားလေ၏။ ထိုအခါ ထိုပရိသတ်သည် ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို စေခိုင်း၏-

“အမောင်ယောကျ်ား--- လာလော့၊ တိန္ဒြကခါကုပရိဂိုဏ် ကျောင်း၌ အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်းထံသို့ ရှင်းကပ်ပြီးလျှင် အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်း

ကို ‘ငါ့ရှင် ပါထိကပုတ္တ--- ခရီးထက်ဝက်တိုင်အောင်သာ ကြွပါ။ ရဟန်းဂေါတမသည် ရှေးဦးစွာပင် ကြွလာ၍ အရှင်၏ ကျောင်း၌ နေသန့်စင်နေပါသည်”ဟု ပြောချေလော့”ဟူ၍ စေခိုင်း၏။

ဂ.၇၈၉။ ထိုယောကျ်ားသည် “အရှင်---ကောင်းပါပြီ”ဟု ထိုပရိသတ်အား ကတိပေး၍ တိန္ဒြကခါကုပရိဂိုဏ်ကျောင်း၌ အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်းထံသို့ ရှင်းကပ် ပြီးလျှင် အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်းအား ထို ပရိသတ်စေခိုင်းလိုက်သည့်အတိုင်း ပြောကြား၏။

ဤသို့ ပြောကြားသော် အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တ တက္ကတွန်းသည် “ငါ့ရှင်--- လာပါအံ့၊ ငါ့ရှင်--- လာပါအံ့”ဟု ဆို၍ ထိုနေရာ၌ပင် လူးလွန်၍ နေ၏။ နေရာမှ ထရန်ပင် မစွမ်းနိုင်။

ထိုအခါ ထိုယောကျ်ားသည် အဝတ်မဝတ်သော ပါထိက ပုတ္တတက္ကတွန်းအား “ငါ့ရှင် ပါထိကပုတ္တ--- သင်၏ တင်ပီး တို့သည် ထိုင်ခုံ၌ ဗြာဟ္မဏနေပါသလော၊ ထိုင်ခုံသည် သင်၏ တင်ပီးတို့၌ ဗြာဟ္မဏနေပါသလော၊ ‘ငါ့ရှင်--- လာပါအံ့၊ ငါ့ရှင်- --လာပါအံ့’ဟု ဆို၍ ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် လူးလွန်၍ နေ၏။ နေရာမှ ထရန်ပင် မစွမ်းနိုင်”ဟု ဆို၏။

ဤသို့ ဆိုသော်လည်း အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တ တက္ကတွန်းသည် “ငါ့ရှင်--- လာပါအံ့၊ ငါ့ရှင်--- လာပါအံ့”ဟု ဆို၍ ထိုနေရာ၌ပင် လူးလွန်၍ နေ၏။ နေရာမှ ထရန်ပင် မစွမ်းနိုင်။

ဂ.၇၉၀။ ထိုယောကျ်ားသည် “ဤအဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်းကား ရှုံးပုံပေါ်၏”ဟု သိသောအခါ ပရိသတ်ထံသို့ ပြန်လာ၍ ထိုအကြောင်းကို ပြောကြား၏။

ဤသို့ ပြောကြားသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပရိသတ် အား ဤစကားကို ပြောကြားတော်မူ၏-

“ငါ့ရှင်တို့--- အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်း သည် ထိုကောင်းကို မရှုပ်သိမ်းမှု၍ ထိုစိတ်ကို မပယ်မှု၍ ထိုအယူကို မရှုပ်သိမ်းမှု၍ ငါ၏ မျက်မှောက်သို့ မလာနိုင်၊ ထိုကောင်းကို မရှုပ်သိမ်းမှု၍ ထိုစိတ်ကို မပယ်မှု၍ ထိုအယူကို မစွန့်မှု၍ ‘ရဟန်းဂေါတမ၏ မျက်မှောက်သို့ ငါ သွားအံ့’ဟု အကယ်၍ သူ့မှာ ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်ပြန်အံ့၊ သူ၏ ဦးခေါင်းသည်ပင် ပြတ်၍ ကျရာ၏”

ဂ.၇၉၁။ ထိုအခါ လိစ္ဆဝိမင်းတို့တစ်ဦးသည် နေရာမှ ထ၍ ထိုပရိသတ်အား ဤစကားကို ဆို၏-

"အရှင်တို့---သို့ဖြစ်လျှင်ကျွန်ုပ်ပြန်လာသည်တိုင်အောင် ခဏမျှ ဆိုင်းငံ့ကြပါဦး။ ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်းကို ဤပရိသတ်သို့ ခေါ်လာရန် တတ်နိုင်ကောင်း တတ်နိုင်ပါလိမ့်မည်"ဟု ဆို၏။

ထိုလိစ္ဆဝိအမတ်ကြီးသည် အဝတ်မဝတ်သော ပါထိက ပုတ္တတက္ကတွန်းထံသို့ ရွှေကပ်ပြီးလျှင် အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်းအား ဤစကားကို ဆို၏-

"ငါ့ရှင် ပါထိကပုတ္တ---ကြွလာပါလော့၊ ကြွလာခြင်းသည် သင့်အတွက် ကောင်းမြတ်၏။ ထင်ရှားကုန်၊ ထင်ရှား ကုန်သော လိစ္ဆဝိမင်းတို့ ကြွလာပါကုန်၏။ ထင်ရှားကုန်၊ ထင်ရှားကုန်သော ပုဏ္ဏားသူဌေးများ အမျိုးသားသူဌေး များနှင့် အယူအမျိုးမျိုးရှိကုန်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့လည်း ကြွလာပါကုန်၏။ ရဟန်းဂေါတမသည်လည်း သင်၏ အနိဉ္စိ နေသန့်စင်နေ၏။ ငါ့ရှင် ပါထိကပုတ္တ---ရဟန်းဂေါတမသည် ပရိသတ်ထံ၌ ဤစကားကို ပြော၏။ 'အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တ တက္ကတွန်းသည် ထိုစကားကို မရုပ်သိမ်းမှု၌ ထိခိုက်ကို မပယ်မှု၌ ထိုအယုကို မစွန့်မှု၌ ငါ၏ မျက်မှောက်သို့ မလာနိုင်၊ ထိုစကားကို မရုပ်သိမ်းမှု၌ ထိခိုက်ကို မပယ်မှု၌ ထိုအယုကို မစွန့်မှု၌ ရဟန်းဂေါတမ၏ မျက်မှောက်သို့ ငါသွားအံ့ဟု အကယ်၌ သူမှာ ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သူ၏ ဦးခေါင်းသော်လည်း ပြတ်၍ ကျရာ၏'ဟု ဤစကားကို ပြော၏။ ငါ့ရှင် ပါထိကပုတ္တ---ကြွလာပါလော့၊ ကြွလာရုံဖြင့်ပင် သင့်ကို အနိုင်၊ ရဟန်းဂေါတမကို အရှုံး ပေးကြပါကုန်အံ့"ဟု ဆို၏။

ဤသို့ ဆိုသော် အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တ တက္ကတွန်းသည် "ငါ့ရှင်--- လာပါအံ့၊ ငါ့ရှင်--- လာပါအံ့"ဟု ဆို၍ ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် လူးလွန်၍ နေ၏။ နေရာမှ ထရန်ပင် မစွမ်းနိုင်။

ထိုအခါ လိစ္ဆဝိအမတ်ကြီးသည် အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်းအား "ငါ့ရှင် ပါထိကပုတ္တ--- သင်၏ တင်ပါးတို့သည် ထိုင်ခုံ၌ ငြိကပ်နေပါသလော၊ ထိုင်ခုံသည် သင်၏ တင်ပါးတို့၌ ငြိကပ်၍ နေပါသလော၊ 'ငါ့ရှင်--- လာပါအံ့၊ ငါ့ရှင်--- လာပါအံ့'ဟု ဆို၍ ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် လူးလွန်၍ နေ၏။ နေရာမှ ထရန်ပင် မစွမ်းနိုင်"ဟု ဆို၏။

ဤသို့ ပြောသော်လည်း ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်းသည် "ငါ့ရှင်--- လာပါအံ့၊ ငါ့ရှင်--- လာပါအံ့"ဟု ဆို၍ ထိုနေရာ ၌ပင်လျှင် လူးလွန်၍ နေ၏။ နေရာမှ ထရန်ပင် မစွမ်းနိုင်။

ထိုလိစ္ဆဝိအမတ်ကြီးသည် ထိုပရိသတ်ထံသို့ ပြန်လာ၍ ထိုအကြောင်းကို ပြောကြား၏။

၇.၀၉၂။ ဤသို့ ပြောကြားသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပရိသတ်အား-

"ငါ့ရှင်တို့--- အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်း သည် ထိုစကားကို မရုပ်သိမ်းမှု၌ ထိခိုက်ကို မပယ်မှု၌ ထိုအယုကို မစွန့်မှု၌ ငါ၏မျက်မှောက်သို့ မလာနိုင်၊ ထို စကားကို မရုပ်သိမ်းမှု၌ ထိခိုက်ကို မပယ်မှု၌ ထိုအယုကို မစွန့်မှု၌ 'ရဟန်းဂေါတမ၏ မျက်မှောက်သို့ ငါ သွားအံ့'ဟု အကယ်၌ သူမှာ ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သူ၏ ဦးခေါင်းသည်ပင် ပြတ်၍ ကျရာ၏။ အကယ်၌ ငါ့ရှင် လိစ္ဆဝိတို့မှာ 'ငါတို့သည် အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တ တက္ကတွန်းကို လွန်ကြိုးတိုဖြင့်၊ ရည်၍ နှားအရှင်းများစွာ တိုဖြင့် ဆွဲယူကုန်အံ့'ဟု ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ ထိုလွန်ကြိုးတို့သော်လည်း ပြတ်ကုန်ရာ၏။ ပါထိကပုတ္တ တက္ကတွန်းသော်လည်း ပြတ်ရာ၏။ အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်းသည်ကား ထိုစကားကို မရုပ်သိမ်း မှု၌ ထိခိုက်ကို မပယ်မှု၌ ထိုအယုကို မစွန့်မှု၌ ငါ၏ မျက်မှောက်သို့ မလာနိုင်"ဟု ပြောကြားတော်မူ၏။

၇.၀၉၃။ ထိုအခါ ဒါရုပတ္တိက၏ တပည့် ဇာလိယသည် နေရာမှ ထ၍ ထိုပရိသတ်ကို ဤသို့ ဆို၏- "အရှင်တို့--- သို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်ုပ်ပြန်လာသည်တိုင်အောင် ခဏမျှ ဆိုင်းငံ့ ကြပါဦး။ အကျွန်ုပ်သည် အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တ တက္ကတွန်းကို ဤပရိသတ်သို့ ခေါ်လာရန် တတ်နိုင်ကောင်း တတ်နိုင်ပါလိမ့်မည်"ဟု ဆို၏။

ထို့နောက် ထိုဒါရုပတ္တိက၏ တပည့် ဇာလိယသည် အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်းထံသို့ ရှဉ်းကပ် ပြီးလျှင် ဤစကားကို ဆို၏-

"ငါ့ရှင် ပါထိကပုတ္တ--- ကြွလာပါလော့၊ ရဟန်းဂေါတမ သည် ပရိသတ်အလယ်၌ ဤစကားကို ဆို၏။ ငါ့ရှင် ပါထိက ပုတ္တ--- ကြွလာပါလော့၊ ကြွလာရုံဖြင့်ပင် သင့်ကို အနိုင်၊ ရဟန်းဂေါတမကို အရှုံးပေးပါကုန်အံ့"ဟု ဆို၏။

ဤသို့ ဆိုသော်လည်း အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တ တက္ကတွန်းသည် "ငါ့ရှင်--- လာပါအံ့၊ ငါ့ရှင်--- လာပါအံ့"ဟု ဆို၍ ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် လူးလွန်၍ နေ၏။ နေရာမှ ထရန်ပင် မစွမ်းနိုင်။

၇.၀၉၄။ ဒါရုပတ္တိက၏ တပည့် ဇာလိယသည် "ဤပါထိက ပုတ္တတက္ကတွန်းသည် 'ငါ့ရှင်--- လာပါအံ့၊ ငါ့ရှင်--- လာပါအံ့'ဟု

ဆို၍ ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် လူးလွန်၍ နေ၏။ နေရာမှပင် ထရန် ဖမ်းနိုင်၊ ဖုံးပေါ်၏”ဟု သိသောအခါ ထိုပါထိကပုတ္တအား ဤစကားကို ဆို၏-

“ငါ့ရှင် ပါထိကပုတ္တ--- ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်ကား သားများ ဘုရင် ခြင်္သေ့မင်းမှာ ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏-

‘ပါသည် တောအုပ်တစ်ခုကို မှီ၍ ခိုအောင်းရာတစ်ခုကို ပြုအံ့၊ ထိုသို့ ပြုပြီးလျှင် ညနေချမ်းအခါ ထိုနေရာမှ ထွက်အံ့၊ ကိုယ်လက်ဆန့်တန်းပြီးလျှင် ထက်ဝန်းကျင် အရပ် လေးမျက်နှာသို့ လှည့်လည် ကြည့်ရှုအံ့၊ ထက်ဝန်းကျင် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီးလျှင် ချီရင်သော ဟောက်ခြင်းကို သုံးကြိမ် ဟောက်အံ့၊ ချီရင်သော ဟောက် ခြင်းကို သုံးကြိမ်ဟောက်ပြီးလျှင် အစာရှာခြင်းမှာ ထွက်အံ့၊ အလွန်အလွန် ကောင်းကုန်သော သားအပေါင်းတို့ကို သတ်၍ အလွန်အလွန် နူးညံ့ကုန်သော အသားတို့ကို စားပြီးလျှင် ခိုအောင်းရာ နေရာသို့သာလျှင် ပြန်ကပ်အံ့၊ ဤသို့ ပြုရလျှင် ကောင်းမည်ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ငါ့ရှင်--- ထိုနောက် ထိုသားများဘုရင် ခြင်္သေ့မင်းသည် ထိုအကြံအတိုင်း ပြု၏။

၇.၂၉၅။ ငါ့ရှင် ပါထိကပုတ္တ--- ထိုသားများဘုရင် ခြင်္သေ့ မင်း၏ စားကြွင်းဖြင့်သာ ကြီးပြင်းလာသော၊ ဝလည့်ဝ၊ အားလည်းကောင်းသော မြေခွေးအိုသည် ရှိ၏။ ငါ့ရှင်--- ထိုအခါ ထိုမြေခွေးအိုမှာ ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏-

‘ငါကား အဘယ်သူနည်း။ သားများဘုရင် ခြင်္သေ့မင်း ကား အဘယ်သူနည်း။ ငါလည်း တောအုပ်တစ်ခုကို မှီ၍ ခိုအောင်းရာ နေရာတစ်ခုကို ပြုအံ့၊ ထိုသို့ ပြုပြီးလျှင် ညနေ ချမ်းအခါ ထိုနေရာမှ ထွက်အံ့၊ ကိုယ်လက်ဆန့်တန်းပြီးလျှင် ထက်ဝန်းကျင် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ လှည့်လည် ကြည့်ရှုအံ့၊ ထက်ဝန်းကျင် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ လှည့်လည် ကြည့်ရှု ပြီးလျှင် ချီရင်သော ဟောက်ခြင်းကို သုံးကြိမ် ဟောက်အံ့၊ ချီရင်သော ဟောက်ခြင်းကို သုံးကြိမ် ဟောက်ပြီးလျှင် အစာ ရှာခြင်းမှာ ထွက်အံ့၊ အလွန်အလွန် ကောင်းကုန်သော သား အပေါင်းတို့ကို သတ်၍ အလွန်အလွန် နူးညံ့ကုန်သော အသားတို့ကို စားပြီးလျှင် ခိုအောင်းရာ နေရာသို့သာလျှင် ပြန်ကပ်အံ့၊ ဤသို့ ပြုရလျှင် ကောင်းမည်ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ငါ့ရှင်--- ထိုနောက် ထိုမြေခွေးအိုသည် တောအုပ်တစ်ခု ကို မှီ၍ ခိုအောင်းရာ နေရာတစ်ခုကို ပြု၏။ ထိုသို့ ပြုပြီးလျှင် ညနေချမ်းအခါ ခိုအောင်းရာနေရာမှ ထွက်၏။ ခိုအောင်းရာ နေရာမှ ထွက်ပြီးလျှင် ကိုယ်လက် ဆန့်တန်း၏။ ကိုယ်လက်

ဆန့်တန်းပြီးလျှင် ထက်ဝန်းကျင် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ လှည့်လည် ကြည့်ရှု၏။ ထက်ဝန်းကျင် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီးလျှင် ချီရင်သော ဟောက်ခြင်းကို ‘သုံးကြိမ် ဟောက်အံ့’ဟု ဟောက်သော်လည်း မြေခွေး ဟောင်ခြင်းကိုသာ ဟောင်၏။ ငှက်ဆိုးသံကိုသာ ခြည်၏။ မြေခွေးယုတ်အသံနှင့် ခြင်္သေ့အသံကား တခြားစီသာ ဖြစ်၏။

ငါ့ရှင် ပါထိကပုတ္တ--- သင်သည် ဤအတူ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ပုတ်ခတ်ထိုက် သည်-ဟု ထင်ဘိ၏။ မြတ်စွာဘုရားကို ယုတ်သော ပါထိက ပုတ္တ၏ ပုတ်ခတ်ခြင်းကား အဘယ်မှာ ထိရောက်ပါ အံ့နည်း။ လပြည့်ဝန်းကို ဟောင်သကဲ့သို့သာ ရှိလေစွ”ဟု ဆို၏။

၇.၂၉၆။ ဒါရုပတ္တိက၏ တပည့် ဇာလိယသည် ဤဥပမာ ဖြင့် အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတူကဲ့သို့ကို နေရာမှ ဓမ္မ အောင် မတတ်နိုင်သောအခါ ထိုပါထိကပုတ္တအား ဤ စကားကို ဆို၏-

“မြေခွေးသည် မိမိကိုယ်ကို ခြင်္သေ့-ဟု ထင်သည်သာ မက ‘ငါကား သားတကာတို့၏ ဘုရင် ဖြစ်၏’ဟု ထင်၏။ ယင်းသို့ ထင်သော်လည်း ထိုမြေခွေးသည် ထိုငယ်စဉ်က အတိုင်း မြေခွေးဟောင်ခြင်းကိုသာ ဟောင်၏။ မြေခွေး ယုတ်အသံနှင့် ခြင်္သေ့အသံကား တခြားစီသာ ဖြစ်၏။

ငါ့ရှင် ပါထိကပုတ္တ--- သင်သည်လည်း ဤအတူ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသော တရား တို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ပုတ်ခတ်ထိုက်သည်-ဟု ထင်ဘိ၏။ မြတ်စွာဘုရားကို ယုတ်သော ပါထိကပုတ္တ၏ ပုတ်ခတ်ခြင်းကား အဘယ်မှာ ထိရောက်ပါအံ့နည်း။ လပြည့်ဝန်းကို ဟောင်သကဲ့သို့သာ ရှိလေစွ”ဟု ဆို၏။

၇.၂၉၇။ ဒါရုပတ္တိက၏ တပည့် ဇာလိယသည် ဤဥပမာ ဖြင့်လည်း အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တကို နေရာမှ ဓမ္မ အောင် မတတ်နိုင်သောအခါ ထိုပါထိကပုတ္တအား ဤ စကားကို ဆို၏-

“မြေခွေးသည် သူတစ်ပါးနောက်လိုက်ဖြစ်သော မိမိ ကိုယ်ကို ရေကြွင်းရေကျန်၌ ကြည့်၍ မိမိကိုယ်ကို ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း မမြင်သမျှ ခြင်္သေ့-ဟု ထင်၏။ ယင်းသို့ ထင်သော်လည်း ထိုမြေခွေးသည် ထိုငယ်စဉ်က အတိုင်း မြေခွေးဟောင်ခြင်းကိုသာ ဟောင်၏။ မြေခွေးယုတ်အသံနှင့် ခြင်္သေ့အသံကား တခြားစီသာ ဖြစ်၏။

ဗိုရင် ပါထိကပုတ္တ--- သင်သည်လည်း ဤအတူပင် ပုဇွန်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ပုတ်ခတ်ထိုက်သည်-ဟု ထင်ဘိ၏။ မြတ်စွာဘုရားကို ယုတ်သော ပါထိကပုတ္တ၏ ပုတ်ခတ်ခြင်းကား အဘယ်မှာ ထိရောက်ပါအံ့နည်း။ လပြည့်ဝန်းကို ဟောင်သကဲ့သို့သာ ရှိလေစွဲဟု ဆို၏။

၇.၂၉၈။ ဒါရုပတ္တိက၏ တပည့် စာလိယသည် ဤဥပမာ ဖြင့်လည်း အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်းကို နေရာမှ ရွှေ့အောင် မတတ်နိုင်သောအခါ ထိုပါထိကပုတ္တအား ဤစကားကို ဆို၏-

“ဗားများ၊ လယ်ကြွက်များကိုလည်းကောင်း၊ သချိုင်း၌ ပစ်ထားသော အကောင်ပုပ်များကိုလည်းကောင်း စား၍ တောကြီးဆိတ်ညံ့၌ ကြီးပြင်းနေသော မြေခွေးသည် ငါ့ကား ခြံသေ့-ဟု ထင်၏။ ယင်းသို့ထင်သော်လည်းထိုမြေခွေးသည် ထိုင်ယံစဉ်ကအတိုင်း မြေခွေးဟောင်ခြင်းကိုသာ ဟောင်၏။ မြေခွေးယုတ်အသံနှင့် ခြံသေ့အသံကား တခြားစီသာ ဖြစ်၏။

ဗိုရင် ပါထိကပုတ္တ--- သင်သည်လည်း ဤအတူပင် ပုဇွန်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ပုတ်ခတ်ထိုက်သည်-ဟု ထင်ဘိ၏။ မြတ်စွာဘုရားကို ယုတ်သော ပါထိကပုတ္တ၏ ပုတ်ခတ်ခြင်းကား အဘယ်မှာ ထိရောက်ပါအံ့နည်း။ လပြည့်ဝန်းကို ဟောင်သကဲ့သို့သာ ရှိလေစွဲဟု ဆို၏။

၇.၂၉၉။ ဒါရုပတ္တိက၏ တပည့် စာလိယသည် ဤဥပမာ ဖြင့်လည်း အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်းကို ထိုနေရာမှ ရွှေ့အောင် မတတ်နိုင်သောအခါ ထိုပရိသတ်ထံသို့ မြန်လာ၍ ထိုအကြောင်းကို ပြောကြား၏။

၇.၃၀၀။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပရိသတ်အား တရားစကား ဟောကြားခဲ့ပြီ။ ရုပ်သောင်းလေးထောင်သော သတ္တဝါတို့ကို ကိလေသာအနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်စေခဲ့ပြီ။ ဩယလေးပါး ခရီးခဲမှ ထုတ်ဆောင်ခဲ့ပြီ။ ထိုနေ့က မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဇဇာဓာတ်ကို ဝင်စား၍ ကောင်းကင်သို့ ထန်းစုနစ်ဆင်တိုင်အောင် တက်၍ အထက်သို့ အခြားထန်းစုနစ်ဆင်တိုင်အောင်လည်း မီးလျှံ ဇန့်ဆင်းကာ ပြောင်ပြောင် တောက်စေ၍ အနီးထွက်စေ၍ မဟာဂုဏ်တောပြာသာဒ်ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်းကြီးသို့ မြန်ကြွခဲ့ပြီ။

၇.၃၀၁။ ထိုအခါ သုနက္ခတ်ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသောနေရာ၌ ထိုင်၏။ ထိုအခါ သုနက္ခတ်အား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မေးတော်မူ၏-

“သုနက္ခတ်--- အဝတ်မဝတ်သော ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်းကို အကြောင်းပြု၍ ငါ ဟောသည့်အတိုင်း ဖြစ်သလော၊ မဖြစ်ဘူးလော”

“မြတ်စွာဘုရား--- ဖြစ်ပါ၏”ဟု လျှောက်၏။ ❖

ဘုရားရှင်
ဟောတော်မူခဲ့သော
သုတ္တန်များ (၁)
(ဒီဃနိကာယ်)

၁။ သီလက္ခန်ပါဠိတော်

ဗြဟ္မဇာလသုတ်

ပရိစ္ဆာဏကထာ

၈.၁.၀၁၁။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း သံဃာငါးရာနှင့် အတူ ရာဇဂြိုဟ်မြို့နှင့် နာဂုန္ဒနာမြို့အကြား၌ ခရီးရှည်ကြွတော်မူ၏။ သုပ္ပိယပရိနိဗ္ဗာန်သည်လည်း တပည့် ဖြစ်သော ဗြဟ္မဒတ်လုလင်နှင့်အတူ ရာဇဂြိုဟ်မြို့နှင့် နာဂုန္ဒနာ မြို့အကြား၌ပင် ခရီးရှည်သွား၏။

ထိုခရီး၌ သုပ္ပိယပရိနိဗ္ဗာန်သည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၏ အပြစ်ကို အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြု၍ ပြော၏။ သုပ္ပိယပရိနိဗ္ဗာန်၏ တပည့်ဖြစ်သော ဗြဟ္မဒတ်လုလင်သည်ကား ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၏ ဂုဏ်ကို အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြု၍ ပြော၏။ ဤသို့ လျှင် ထိုဆရာတပည့်နှစ်ဦးတို့သည် အချင်းချင်း ထိပ်တိုက် ဆန့်ကျင်သော စကားကို ပြောလျက် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်းသံဃာ၏ နောက်မှ တစ်ကောက်ကောက် လိုက်ကြ ကုန်၏။

၈.၁.၀၂။ ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း သံဃာနှင့် အတူ အမွလဋ္ဌိကာဥယျာဉ် **မင်းကွန်း***၌ တစ်ညည့် တည်းခိုရန် ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။ သုပ္ပိယပရိနိဗ္ဗာန်သည်လည်း တပည့် ဖြစ်သော ဗြဟ္မဒတ်လုလင်နှင့်အတူ အမွလဋ္ဌိကာ ဥယျာဉ် မင်းကွန်း၌ပင် တစ်ညည့်တည်းခိုရန် ချဉ်းကပ်၏။ ထို

အမွလဋ္ဌိကာဥယျာဉ်၌လည်း သုပ္ပိယပရိနိဗ္ဗာန်သည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၏ အပြစ်ကို အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြု၍ ပြော၏။ သုပ္ပိယပရိနိဗ္ဗာန်၏ တပည့်ဖြစ်သော ဗြဟ္မဒတ်လုလင်သည်ကား ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၏ ဂုဏ်ကို အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြု၍ ပြော၏။ ဤသို့လျှင် ထိုဆရာတပည့် နှစ်ဦးတို့သည် အချင်းချင်း ထိပ်တိုက် ဆန့်ကျင်သော စကားကို ပြောလျက် နေကြကုန်၏။

၈.၁.၀၃။ ထိုအခါ ညဉ့်၏အဆုံး မိုးသောက်ချိန်၌ အိပ်ရာမှ ထကြ၍ တန်ဆောင်းဝန်း၌ များစွာသော ရဟန်း တို့ စုဝေးထိုင်နေကြရာတွင် ဤစကားကို ပြောဆိုနေကြ၏-

"အံ့ဖွယ်ရှိပါပေစွ ငါ့ရှင်တို့၊ ထူးဆန်းပါပေစွ ငါ့ရှင်တို့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သတ္တဝါတို့၏ အလိုဆန္ဒအမျိုးမျိုးကို အတိုင်းမသိ ကောင်းစွာ ထိုးထွင်း သိတော်မူပါပေ၏။ ဤ သုပ္ပိယပရိနိဗ္ဗာန်သည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၏အပြစ်ကို အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြု၍ ပြော၏။ သုပ္ပိယပရိနိဗ္ဗာန်၏ တပည့် ဖြစ်သော ဗြဟ္မဒတ်လုလင်သည်ကား ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ၏ ဂုဏ်ကို အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြု၍ ပြော၏။ ဤသို့လျှင် ဤဆရာတပည့် နှစ်ဦးတို့သည် အချင်းချင်း ထိပ်တိုက် ဆန့်ကျင်သော စကားကို ပြောလျက် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်းသံဃာ၏ နောက်မှ တစ်ကောက်ကောက် လိုက် ကုန်၏"ဟု ပြောဆိုနေကြကုန်၏။

၈.၁.၀၀၄။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့၏ စကားကို သိတော်မူသဖြင့် တန်ဆောင်းဝန်းသို့ ကြွတော်မူ၍ ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူပြီးလျှင် "ရဟန်းတို့--- ယခုအခါ အဘယ်စကားကို ပြော၍ စုဝေး ထိုင်နေကုန်သနည်း"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော အခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား မိမိတို့ ပြောနေသော စကားကို လျှောက်ကြကုန်၏။

၈.၁.၀၀၅။ "ရဟန်းတို့--- သူတစ်ပါးတို့သည် ငါ၏ အပြစ်ကို ဖြစ်စေ၊ တရား၏ အပြစ်ကို ဖြစ်စေ၊ သံဃာ၏ အပြစ်ကို ဖြစ်စေ ပြောကြလျှင် ထိုသို့ ပြောကြခြင်းကြောင့် သင်တို့သည် ရန်ငြိုးထားခြင်း၊ နှလုံးမသာယာခြင်း၊ စိတ်မကျေချမ်းခြင်းကို မဖြစ်စေသင့်။"

ရဟန်းတို့--- သူတစ်ပါးတို့သည် ငါ၏ အပြစ်ကို ဖြစ်စေ၊ တရား၏ အပြစ်ကို ဖြစ်စေ၊ သံဃာ၏ အပြစ်ကို ဖြစ်စေ ပြောကြခြင်းကြောင့် သင်တို့ အမျက်ထွက်ကြလျှင် နှလုံးမသာယာကြလျှင် သင်တို့မှာသာ အန္တရာယ် ဖြစ်ရာ၏။

ရဟန်းတို့--- သူတစ်ပါးတို့သည် ငါ၏ အပြစ်ကို ဖြစ်စေ၊ တရား၏ အပြစ်ကို ဖြစ်စေ၊ သံဃာ၏ အပြစ်ကို ဖြစ်စေ ပြောကြခြင်းကြောင့် သင်တို့ အမျက်ထွက်ကြလျှင် နှလုံးမသာယာကြလျှင် သင်တို့သည် သူတစ်ပါးတို့၏ စကားကောင်း၊ စကားဆိုးကို သိနိုင်ကြပါမည်လော။"

"မသိနိုင်ကြပါ အရှင်ဘုရား"

"ရဟန်းတို့--- သူတစ်ပါးတို့သည် ငါ၏ အပြစ်ကို ဖြစ်စေ၊ တရား၏ အပြစ်ကို ဖြစ်စေ၊ သံဃာ၏ အပြစ်ကို ဖြစ်စေ ပြောကြလျှင် 'ဤစကားသည် ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ စင်စစ်အားဖြင့် ဤအပြစ်သည် ငါတို့မှာ ထင်ရှား မရှိ'ဟု မဟုတ်သည်ကို မဟုတ်သည့်အတိုင်း သင်တို့ ဖြေရှင်းရမည်။"

၈.၁.၀၀၆။ ရဟန်းတို့--- သူတစ်ပါးတို့သည် ငါ၏ ဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ၊ တရား၏ ဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ၊ သံဃာ၏ ဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ ပြောကြလျှင် သင်တို့သည် နှစ်သက်ခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ စိတ်တက်ကြွခြင်းကို မဖြစ်စေသင့်။

ရဟန်းတို့--- သူတစ်ပါးတို့သည် ငါ၏ ဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ၊ တရား၏ ဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ၊ သံဃာ၏ ဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ ပြောကြခြင်းကြောင့် သင်တို့သည် နှစ်သက်ကြလျှင် ဝမ်းသာကြလျှင် စိတ်တက်ကြွကြလျှင် သင်တို့မှာသာ အန္တရာယ် ဖြစ်ရာ၏။

ရဟန်းတို့--- သူတစ်ပါးတို့သည် ငါ၏ ဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ၊

တရား၏ ဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ၊ သံဃာ၏ ဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ ပြောကြလျှင် 'ဤစကားသည် ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း မဟုတ်ပေ၏။ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း မရှိပေ၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ဤဂုဏ်သည် ငါတို့မှာ ထင်ရှား ရှိပေ၏'ဟု မဟုတ်မရှိသည်ကို မဟုတ်မရှိသည့်အတိုင်း သင်တို့ ဝန်ခံရမည်။

စူဠသီလခန်း

၈.၁.၀၀၇။ ရဟန်းတို့--- ပုထုဇာ (အရိယာမဟုတ်သူ) သည် ဘုရား၏ ဂုဏ်ကို ပြောခဲ့လျှင် အနည်းငယ်သော သီလမျှဖြင့်သာ ပြောနိုင်ရာ၏။ ပုထုဇာသည် ဘုရား၏ ဂုဏ်ကို ပြောခဲ့လျှင် ပြောနိုင်ရာသည် အနည်းငယ်သော ထိုသီလမျှ-ဟူသည် အဘယ်နည်း-

စူဠသီလ၊ မဇ္ဈိမသီလနှင့် မဟာသီလတို့တည်း။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဂုဏ်တော်သည်ကား ထိုစူဠသီလ၊ မဇ္ဈိမသီလနှင့် မဟာသီလတို့ထက် အဆပေါင်းများစွာ ရှိသေး၏။

[ထိုစူဠသီလ၊ မဇ္ဈိမသီလနှင့် မဟာသီလတို့ကို ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များအနက်၊ စာပိုဒ် ၆.၀၈၈ ၆.၁၂၊ ၆.၂၂၊ စာမျက်နှာ ၅၆၊ ၅၇၊ ၅၉ တို့၌ ဖြစ်ပြီး]

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိပြာန်း

၈.၁.၀၀၈။ ရဟန်းတို့--- သီလမှ တစ်ပါးသော တရားတို့သည် ရိုက္ကနသေး၏။ ထိုတရားတို့သည် နက်နဲကုန်၏။ မြင်နိုင်ခဲကုန်၏။ သိနိုင်ခဲကုန်၏။ ငြိမ်သက်ကုန်၏။ မှန်မြတ်ကုန်၏။ ကြံစည်ခြင်းဖြင့် မရောက်နိုင်ကုန်။ သိမ်မွေ့ကုန်၏။ ပညာရှိကဲ့သို့ သိနိုင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ယင်းတရားတို့ကို ကိုယ်တော်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဟုတ်မှန်သော ဂုဏ်ကို မှန်စွာ ပြောလိုကြလျှင် ယင်းတရားတို့ဖြင့် ပြောကြရာ၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုတရားတို့သည်ကား အဘယ်နည်း- 'ခြောက်ဆယ့်နှစ်မျိုးသော အယု*တို့သည် ဤသို့ စွဲယူထားလျှင် ဤသို့ မှားယွင်းစွာ သုံးသပ်ထားလျှင် ဤသို့ လားရာ ရှိကုန်၏။ ဤသို့ တမလွန်ရှိကုန်၏ဟု သိတတ်မူခြင်း၊ ထို့ထက် အထူးသဖြင့် လွန်မြတ်သော တရားကိုလည်း

သိတော်မူခြင်း။ ထိုသို့ သိတော်မူသော်လည်း မှားယွင်းစွာ မသုံးသပ်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တော်တိုင် သာလျှင် (နိဗ္ဗာန်ကို) သိတော်မူခြင်းတို့တည်း။

၈.၁.၀၃၉။ ရဟန်းတို့--- မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဒနာ တို့၏ ခြစ်ကြောင်း၊ ချပ်ကြောင်း၊ သာယာဖွယ်၊ အပြစ်နှင့် ထွက်ပေါက်တို့ကို အမှန်အတိုင်း သိတော်မူသဖြင့် တစ်စုံ တစ်ရာ မခွဲလမ်းမှုရှိ လွတ်မြောက်တော်မူ၏။

၈.၁.၀၄၀။ ရဟန်းတို့--- မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်မြဲ၍ ဟောတော်မူထားသော တရားတို့-ဟူသည် ဤပြဆိုခဲ့ပြီးသော တရားတို့ပင်တည်း။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဟုတ်မှန်သော ဂုဏ်ကို မှန်စွာ ပြောလို ကြလျှင် ထိုတရားတို့ဖြင့် ပြောကြရာ၏။ ထိုတရားတို့သည် နက်နဲကုန်၏။ မြင်နိုင်ခဲကုန်၏။ သိနိုင်ခဲကုန်၏။ ငြိမ်သက် ကုန်၏။ မွန်မြတ်ကုန်၏။ ကြံစည်ခြင်းဖြင့် မရောက်နိုင်ကုန်။ သိမ်မွေ့ကုန်၏။ ပညာရှိတို့သာ သိနိုင်ကုန်၏။

၈.၁.၀၄၁။ ရဟန်းတို့--- သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော် စင်၊ သုတော်မြတ်) အားလုံးတို့သည် မြောက်ဆယ်နှစ်မျိုး သော မိစ္ဆာအယူဖြင့် ဒေသနာကွန်ရက်အတွင်း၌ မိကုန်သည် ဖြစ်၍ ပေါ်ကြလျှင် ဤဒေသနာကွန်ရက်အတွင်း၌ တည်ကုန်လျက်၊ မိကုန်လျက်သာလျှင် ပေါ်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့--- ဥပမာအားဖြင့် ကျွမ်းကျင်သော တံငါသည် သည် ကွန်စိပ်ဖြင့် ရေအိုင်ငယ်ကို လွှမ်းအုပ်ရာ၏။ ထိုသူမှာ ဤသို့ စိတ်ဖြစ်ရာ၏-

‘ဤရေအိုင်ငယ်ရှိ ကြီးသော ရေသတ္တဝါအားလုံးတို့ သည် ကွန်စိပ်အတွင်း၌ မိကုန်သည်ဖြစ်၍ ပေါ်ကြလျှင် ဤ ကွန်စိပ်အတွင်း၌ တည်ကုန်လျက်သာလျှင် မိကုန်လျက် သာလျှင် ပေါ်ကုန်၏’ဟု စိတ် ဖြစ်ရာ၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုအတူပင်လျှင် သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)အားလုံးတို့သည် မြောက်ဆယ် နှစ်မျိုးသော မိစ္ဆာအယူတို့ဖြင့် ဒေသနာကွန်ရက်အတွင်း၌ မိကုန်သည် ဖြစ်၍ ပေါ်ကြလျှင် ဤဒေသနာကွန်ရက် အတွင်း၌ တည်ကုန်လျက်၊ မိကုန်လျက်သာလျှင် ပေါ် ကုန်၏။

၈.၁.၀၄၂။ ရဟန်းတို့--- ဥပမာအားဖြင့် သရက်နိုင်သည့် အညှာပြတ်ခွံလျှင် အညှာ၌ တွယ်နေသော သရက်သီးအားလုံး

တို့သည် ထိုအညှာသို့သာ လိုက်ပါကုန်၏။ ရဟန်းတို့--- ဤ အတူပင်လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်သည် ဘာတာကာ မြတ်ပြီးဖြစ်လျက် တည်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော် တည်နေသမျှ ကာလအတွင်း၌သာလျှင် ထို မြတ်စွာဘုရားကို နတ်လူတို့သည် ဖူးမြင်ကြရကုန်လိမ့်မည်၊ အသက်တော် ကုန်ဆုံး၍ ကိုယ်တော် ပျက်စီးသည်မှ နောက်၌ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို နတ်လူတို့သည် ဖူးမြင်ကြရလိမ့်မည် မဟုတ်ကုန်”ဟု ဟောတော်မူ၏။

နိဂုံး

၈.၁.၀၄၃။ ဤသို့ဟောတော်မူသော် အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏-

“အံ့ဖွယ်ရှိပါပေစွ အရှင်ဘုရား၊ ထူးဆန်းပါပေစွ အရှင် ဘုရား၊ ဤတရားဒေသနာတော်သည် အဘယ် အမည်ရှိပါ သနည်း အရှင်ဘုရား”ဟု လျှောက်၏။

“အာနန္ဒာ--- သင်သည် ဤတရားဒေသနာတော်ကို “အတ္တဇာလ” (အတ္တ- အနက်သဘော+ဇာလ- ကွန်ရက်၊ အတ္တဇာလ- အနက်သဘောကွန်ရက်)၊ ဟူ၍လည်း မှတ်လော့၊ “ဓမ္မဇာလ” (ဓမ္မ- တရားအစဉ်+ဇာလ- ကွန်ရက်၊ ဓမ္မဇာလ- တရားအစဉ် ကွန်ရက်)၊ ဟူ၍လည်း မှတ်လော့၊ “ဗြဟ္မဇာလ” (ဗြဟ္မ- မြတ်သော ဉာဏ် +ဇာလ- ကွန်ရက်၊ ဗြဟ္မဇာလ- မြတ်သော ဉာဏ်ကွန်ရက်)၊ ဟူ၍လည်း မှတ်လော့၊ “ဒိဋ္ဌိဇာလ” (ဒိဋ္ဌိ- အယူဝါဒ+ဇာလ- ကွန်ရက်၊ ဒိဋ္ဌိဇာလ- အယူဝါဒကွန်ရက်)၊ ဟူ၍လည်း မှတ်လော့၊ “အနတ္တရသင်္ဂါမဝီဇယ” (အနတ္တရ- အတုမဲ့+ သင်္ဂါမ- စစ်ပွဲ+ဝီဇယ- အောင်ခြင်း၊ အနတ္တရသင်္ဂါမဝီဇယ- အတုမဲ့ စစ်အောင်ပွဲ)၊ ဟူ၍လည်း မှတ်လော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော်ကို ဟောတော်မူ၏။

၈.၁.၀၄၄။ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဟော တော်မူသော တရားတော်ကို နှစ်လိုက်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ဝမ်း မြောက်စွာ ခံယူကုန်၏။ ဤသို့ ဟောတော်မူသော် တစ်သောင်း သော လောကဓာတ်သည် တုန်လှုပ်လေသတည်း။

သာမညဗလသုတ်

မင်းအမတ်တို့နှင့် စကားစပြည် ပြောခြင်း

၈.၁.၀၁၅။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာတစ်ထောင်နှစ်ရာခါးကျိပ်နှင့်အတူ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ ဇီဝက၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

ထိုစဉ်အခါ၌ မဂတိုင်းရှင် အဇာတသတ်မင်းသည် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ ည၌ မင်းအမတ်အပေါင်း ခြံရံလျက် ပြာသာဒ်ပါသော အိပ်တော်မြတ်၌ နေ၏။

ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းသည် ဤသို့ဥဒါန်းကျူးရင်း၏-

“အချင်းတို့--- လသာသော ညသည် ဗွေ့လျော်ဖွယ် ကောင်းပေစွတကား၊ အချင်းတို့--- လသာသော ညသည် အလွန်လှပေစွတကား၊ အချင်းတို့--- လသာသော ညသည် ရှုချင်ဖွယ်ကောင်းပေစွတကား၊ အချင်းတို့--- လသာသော ညသည် ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းပေစွတကား၊ အချင်းတို့--- လသာသော ညသည် မှတ်သားဖွယ်ကောင်းပေစွတကား၊ ယနေ့ အဘယ်သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)ကို ငါတို့ ဆည်းကပ်ရပါကုန်အံ့နည်း၊ အဘယ်သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)ကို ဆည်းကပ်လျှင် ငါတို့၏ စိတ်သည် ကြည်လင်နိုင်သနည်း”ဟု ကျူးရင်း၏။

၈.၁.၀၁၆။ ဤသို့ ဥဒါန်းကျူးရင်းသော် မင်းအမတ်တစ်ယောက်သည် အဇာတသတ်မင်းအား ဤစကားကို လျှောက်၏-

“မင်းမြတ်--- ဤပုရဏကသပသည် တပည့်အပေါင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံပါ၏၊ ဂိုဏ်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံပါ၏၊ ဂိုဏ်းဆရာလည်း ဖြစ်ပါ၏၊ ထင်ရှားပါ၏၊ ကျော်စောပါ၏၊ အယုဝါဒတီထွင်သူ ဖြစ်ပါ၏၊ သူတော်ကောင်း-ဟု လူအများက သတ်မှတ်ထားသူ ဖြစ်ပါ၏၊ ရဟန်းဝါ ရှင်ပါ၏၊ ရဟန်းသက်ရှည်ပါ၏၊ ရှေးမိပါ၏၊ အဆုံးအရွယ်သို့ ရောက်လျက် ရှိပါ၏၊ မင်းမြတ်သည် ထိုပုရဏကသပကို ဆည်းကပ်တော်မူပါ၊ ပုရဏကသပကို ဆည်းကပ်လျှင် မင်းမြတ်၏ စိတ်သည် ကြည်လင်တန်ရာ၏”ဟု လျှောက်၏။

ဤသို့ လျှောက်သော်လည်း အဇာတသတ်မင်းသည် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။

၈.၁.၀၁၇။ အခြားမင်းအမတ် ငါးယောက်တို့သည်လည်း မကွလိဂေါသာလ၊ အဇီတကေသကမ္ပလ၊ ပကုကေစ္စာယန၊ သဗ္ဗသဇေလဌပုတ္တနှင့် နိဂက္ကနာဓုပ္ပတ္တတို့ကို ဆည်းကပ်ရန် အသီးသီး လျှောက်ထားကြ၏၊ ဤသို့ လျှောက်ထားကြသော်လည်း အဇာတသတ်မင်းသည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

၈.၁.၀၁၈။ ထိုစဉ်အခါ၌ ဇီဝကသည် အဇာတသတ်မင်း၏ အနီး၌ ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်နေလျက် ရှိ၏။ ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းသည် ဇီဝကအား “အချင်းဇီဝက---သင်သည်ကား အဘယ့်ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေသိသနည်း”ဟု မိန့်ဆို၏။ “မင်းမြတ်---ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူလိုက်သော၊ အလုံမသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာသိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာတစ်ထောင်နှစ်ရာ ငါးကျိပ်နှင့် အတူ ကျွန်ုပ်တို့၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူပါ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ ကောင်းသော ကျော်စောသတင်းသည် ဤသို့ ပျံ့နှံ့၍ ထွက်ပါ၏-

“ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူလိုက်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း “အရဟံ” မည်တော်မူပါပေ၏။ အလုံမသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း “သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ” မည်တော်မူပါပေ၏။ အသိဉာဏ် (ဝိဇ္ဇာ) အကျင့် (စရုဏ) နှင့် မြည့်စုံတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း “ဝိဇ္ဇာစရုဏသမ္ဗုဒ္ဓ” မည်တော်မူပါပေ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း “သုဂတ” မည်တော်မူပါပေ၏။ လောကကို သိတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း “လောကဝိဒ္ဓ” မည်တော်မူပါပေ၏။ ဆိုးမထိုက်သူကို ဆိုးမဟုတ်သည့် အတုမပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း “အနတ္တဓရာ ပရိသဒ္ဓမ္မသာရထိ” မည်တော်မူပါပေ၏။ နတ်လူတို့၏ ဆရာဖြစ်တော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း “သတ္တာဒေဝမနုဿာန” မည်တော်မူပါပေ၏။ သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို သိစေတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း “ဗုဒ္ဓ” မည်တော်မူပါပေ၏။ ဘုန်းတန်ခိုးကြီး တော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း “ဘဂဝါ” မည်တော် မူပါပေ၏”ဟု ပျံ့နှံ့၍ ထွက်ပါ၏။

မင်းမြတ်သည် ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဆည်းကပ်တော်မူပါ။ မြတ်စွာဘုရားကို ဆည်းကပ်လျှင် မင်းမြတ်၏ စိတ်သည် ကြည်လင်နိုင်ပါ၏”ဟု လျှောက်၏။

၈.၁.၀၁၉။ “ဇီဝက--- သိမြင်လျှင် ဆင်ယာဉ်တို့ကို ပြင်ဆင်ခိုင်းလော့”

“မင်းမြတ်--- ကောင်းပါပြီ”

ဇီဝကသည် အဇာတသတ်မင်းအား ဤသို့ ဝန်ခံခဲ့၍ ဆင်မင်းရာတို့နှင့် မင်း၏ စီးတော်ဆင်ကို ပြင်ဆင်ခိုင်းပြီးလျှင် အဇာတသတ်မင်းအား “မင်းမြတ်--- မင်းမြတ်၏ ဆင်ယာဉ်တို့ကို ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ။ အရှင်မင်းမြတ်--- ကြွတော်မူနိုင်ပါပြီ”ဟု ပြန်ကြား၏။

၈.၁.၀၂၀။ ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းသည် ဆင်မင်းရာတို့၌ မောင်းမတို့ကို တစ်ဦးစီ စီးစေ၍ စီးတော်ဆင်ကို ကိုယ်တိုင် စီးပြီးလျှင် မီးရှူးတိုင်တို့ကို ကိုင်ဆောင်စေလျက် ကြီးစွာသော မင်း၏ ကျက်သရေဖြင့် ရာဇပြုပါဌိ၊ မှ ထွက်၍ ဇီဝက၏ သရက်ဥယျာဉ်သို့ သွားလေ၏။

ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းသည် သရက်ဥယျာဉ်၏ အနီးသို့ ရောက်လျှင် ကြောက်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းသည် ဇီဝကအား ဤစကားကို မိန့်ဆို၏-

“ဇီဝက---ငါ့ကို မလှည့်ပတ်သည့် မှန်၏လော၊ ဇီဝက--- ငါ့ကို မဖြားမယောင်းသည့် မှန်၏လော၊ ဇီဝက--- ငါ့ကို ရန်သူတို့လက်သို့ မအပ်နှင်းသည့် မှန်၏လော၊ ရဟန်းသံဃာတစ်ထောင်နှစ်ရာငါးကျိပ်၏ နှာချေသို့၊ ချောင်းဟန်သို့၊ ကောင်းပြောင်သမျှသည်ပင် အဘယ့်ကြောင့် မမြစ်တိသနည်း”ဟု ဆို၏။

“မင်းမြတ်--- ကြောက်တော်မမူပါလင့်၊ မင်းမြတ်--- ကြောက်တော်မမူပါလင့်၊ မင်းမြတ်--- အရှင်မင်းမြတ်ကို မလှည့်ပတ်ပါ။ မင်းမြတ်--- အရှင်မင်းမြတ်ကို မဖြားမယောင်းပါ။ မင်းမြတ်--- အရှင်မင်းမြတ်ကို ရန်သူတို့လက်သို့ မအပ်နှင်းပါ။ မင်းမြတ်---ရှေ့သို့ ကြွတော်မူပါ။ မင်းမြတ်--- ရှေ့သို့ ကြွတော်မူပါ။ တန်ဆောင်ဝန်း၌ ဤသီဒီတို့သည် တောက်ပလျက် ရှိပါကုန်၏”ဟု လျှောက်၏။

၈.၁.၀၂၁။ ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းသည် ဆင်ဖြင့် သွားနိုင်သမျှသော အရပ်ကို ဆင်ဖြင့် သွား၍ ဆင်မှ ဆင်းသက်ပြီးသော် ခြေလျင်သာလျှင် တန်ဆောင်းဝန်းတံခါးရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဇီဝကအား “ဇီဝက--- မြတ်စွာဘုရား အဘယ်မှာနည်း”ဟု မေး၏။ “မင်းမြတ်---အလယ်တိုင်ကို ဝိုက်၍ အရှေ့အရပ်သို့ ဖျက်နာမှုလျက် ရဟန်းသံဃာ၏ ရှေ့၌ ထိုင်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရားပါတည်း”ဟု လျှောက်၏။

၈.၁.၀၂၂။ ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရိုနှိုး၍ တစ်စုသော နေရာ၌ ရပ်ပြီးသော် ကြည်လင်သော အိုင်ကြီးကဲ့သို့ ငြိမ်သက်သော ဆိတ်ဆိတ်နေသော ရဟန်းသံဃာကို အနေနှင့် ကြည့်ရှု၏-

“ငါ၏ သားတော် ဥယယာဒ္ဒမင်းသားသည် ယခု ဖူးမြင်ရသော ရဟန်းသံဃာ၏ ငြိမ်သက်ခြင်းမျိုးနှင့် ပြည့်စုံပါစေသတည်း”ဟု ခံဒါနကျူးရ၍၏။

“မင်းကြီး--- ချစ်မြတ်နိုးရာသို့ သင့်စိတ် ရောက်သွားလေပြီ”ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား--- ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသားကို တပည့်တော်ချစ်ပါ၏။ အရှင်ဘုရား--- တပည့်တော်၏ သားတော် ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသားသည် ယခု ဖူးမြင်ရသော ရဟန်းသံဃာ၏ ငြိမ်သက်ခြင်းမျိုးနှင့် ပြည့်စုံပါစေသတည်း”ဟု အတတသတ်မင်းက လျှောက်၏။

၈.၁.၀.၂၃။ ထို့နောက် အတတသတ်မင်းသည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ ရဟန်းသံဃာကို လက်အုပ်ချီပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား

“အရှင်ဘုရား--- ပြဿနာမေးရန် တပည့်တော်အား ခွင့်ပြုပါက အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို မေးမြန်းလိုပါသည်”ဟု လျှောက်၏။ “မင်းကြီး--- မေးလိုရာကို မေးလော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၈.၁.၀.၂၄။ “အရှင်ဘုရား--- များစွာသော အတတ်သည်တို့သည် ရှိပါကုန်၏။ ဤအတတ်သည်တို့ကား အဘယ်နည်း-

ဆင်စီးသူရဲများ၊ မြင်းစီးသူရဲများ၊ ရထားစီးသူရဲများ၊ လေးသည်များ၊ အောင်လံကိုင်းများ၊ စစ်ဆင်သူများ၊ တစ်ဖက်စစ်တပ်သို့ ဝင်၍ ဦးခေါင်းများကို အတုံးအတစ် ဖြတ်တောက်သွားနိုင်သူများ၊ စစ်၌ ထူးချွန်ကျော်စောသော မင်းသားများ၊ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင် စစ်ထိုးနိုင်သူများ၊ ဆင်ပြောင်ကြီးကို သိုသော သူရဲများ၊ လွန်စွာ ရဲရင့်သူများ၊ ချပ်ဝတ်သူရဲများ၊ ကျွန်ယုံတော်များ၊ ထမင်းချက်သူများ၊ ဆတ္တာသည်များ၊ ရေချိုးပေးသူများ၊ စားဖိုသည်များ၊ ပန်းကုံးသူများ၊ ဓပါသည်များ၊ ရက်ကန်းသည်များ၊ ကျူထရံသည်များ၊ အိုးထိန်းသည်များ၊ ဂကန်းတတ်သူများ၊ လက်ချိုးရေတွက်တတ်သူများ-စသည်ဖြင့် များစွာသော အတတ်သည်တို့ ရှိပါကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် အတတ်၏ လက်တွေ့ အကျိုးကို ဖို့၍ အသက်မွေးပါကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ထိုအတတ်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ချမ်းသာစေပါကုန်၏။ အားအင် ပြည့်ပြီးစေပါကုန်၏။ မိဘတို့ကို ချမ်းသာစေပါကုန်၏။ အားအင် ပြည့်ပြီးစေပါကုန်၏။ သားမယားတို့ကို ချမ်းသာစေပါကုန်၏။ အားအင် ပြည့်ပြီးစေပါကုန်၏။ မိတ်ဆွေခင်ပွန်းတို့ကို ချမ်းသာစေပါကုန်၏။ အားအင် ပြည့်ပြီးစေပါကုန်၏။ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်စေတတ်သော အလျှောက် သမက၊ ဗြာဟ္မက (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့အား ပေးလှူပါကုန်၏။ ဤအတတ်တို့၏ လက်တွေ့ အကျိုးကဲ့သို့

ရဟန်းဘဝ၏ လက်တွေ့ အကျိုးကို မြနိုင်ပါသလား အရှင်ဘုရား”

၈.၁.၀.၂၅။ “မင်းကြီး--- သင်သည် အခြားသော သမက၊ ဗြာဟ္မက (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့အား ဤပြဿနာကို မေးဖူးပါသလော”

“မေးဖူးပါသည် အရှင်ဘုရား”

“မင်းကြီး--- ထိုသူတို့သည် အဘယ်သို့ ခြေကြားကုန်သနည်း၊ အကယ်၍ သင့်မှာ ဝန်မလေးမူ ပြောကြားလော့”

“မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်စေ၊ မြတ်စွာဘုရားကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်စေ ထိုင်နေရာအရပ်၌ တပည့်တော်မှာ ဝန်မလေးပါ အရှင်ဘုရား”

“မင်းကြီး--- သို့ဖြစ်လျှင် ပြောကြားလော့”

ထိုအခါ မင်းကြီးက ပူရက ကသပ၊ မက္ခလီ ဂေါသာလ၊ အဇိတ ကေသကမ္ပလ၊ ဟုဂ္ဂေကစ္ဆာယမ၊ နိက္ကာ နာဓုပ္ပတ္တနှင့် သဗ္ဗယ ဝေလဋ္ဌပတ္တ-ဟူသော တိတ္ထိဆရာကြီး ခြောက်ယောက်တို့၏ အယူဝါဒကို လျှောက်ထား၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထား၏-

“အရှင်ဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားကကော ဤပြဿနာကို အဘယ်သို့ ခြေကြားတော်မူလိပါသနည်း”

ရဟန်းဘဝ၏ လက်တွေ့အကျိုး (၁)

၈.၁.၀.၂၆။ “မင်းကြီး--- သို့ဖြစ်လျှင် ဤအရာ၌ သင့်ကိုပင် မြန်၍ မေးအံ့၊ သင် နှစ်သက်သည်အတိုင်း ဖြေလော့၊ မင်းကြီး--- အမှုလုပ် ကျွန်ယောကျ်ားတစ်ယောက်သည် သင့်မှာ ရှိသည် ဆိုပါတော့၊ ထိုကျွန်ယောကျ်ားသည်

‘အချင်းတို့--- ကောင်းမှုတို့၏ အကျိုးသည် အံ့ဖွယ်ရှိပါပေစွတကား၊ ထူးဆန်းပါပေစွတကား၊ အတတသတ်မင်းသည် လုပ်တည်း၊ ငါသည်လည်း လုပ်တည်း၊ သို့ရာတွင် အတတသတ်မင်းကား ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို ကုန်ပြည့်စုံစွာ နှုတ်ကဲ့သို့ စံစားရ၏။ ငါသည်ကား ထိုမင်း၏ အမှုလုပ်ကျွန်ဖြစ်၏။ ငါသည် ကောင်းမှုတို့ကို ပြုရမူ ထိုမင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိ၏။ ငါသည် ဆံ၊ ဖုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ချည်ဆိုး အဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရလျှင် ကောင်းမည်ဟု စဉ်းစား ကြံစည်၏။

ထိုသူသည် နောင်အခါ၌ စံ၊ မုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးအဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။ ထိုသူသည် ဤသို့ ဝင်ရောက်ပြီးသော် ကိုယ်ဖြင့် စောင့်စည်းလျက် နေ၏။ နှုတ်ဖြင့် စောင့်စည်းလျက် နေ၏။ စိတ်ဖြင့် စောင့်စည်းလျက် နေ၏။ အစား အဝတ်မျှဖြင့် ရောင့်ရဲကာ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ ဓမ္မလျော်လျက် နေ၏။ ထိုအကြောင်းအရာကို သင့်အား မင်းချင်းယောက်ျားတို့သည် ဤသို့ လျှောက်ကြားကုန်ရာ၏။

‘မင်းမြတ်--- သင်မင်းမြတ်၏ ဤမည်သော အမှုလုပ်ကျွန်ယောက်များသည် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏’ဟု လျှောက်ကြားကုန်ရာ၏။ ထိုသို့ လျှောက်ကြားလျှင် သင်မင်းကြီးသည် ဤသို့ ဆိုသင့်ပါသည်လော။

‘အချင်းတို့--- ထိုယောက်ျားသည် ငါ့ထံ ပြန်လာစေလော့၊ အမှုလုပ်ကျွန်ပင် တစ်စုံ ဖြစ်စေလော့’ဟု ဆိုသင့်ပါသည်လော။

“ဤသို့ မဆိုသင့်ပါ။ အရှင်ဘုရား---၊ စင်စစ်အားဖြင့် တပည့်တော်တို့ကပင် ထိုသူကို ရှိခိုးလည်း ရှိခိုးကြပါမည်။ ခရီးဦးကြိုလည်း ပြုကြပါမည်။ ထိုင်ရန် နေရာကိုလည်း ပေးကြပါမည်။ သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ ဆေးတို့ကို အလှူခံရန်လည်း စိတ်ကြပါမည်။ ထိုသူအား တရားနှင့်အညီ စောင့်ရှောက်ကာကွယ်လျက် လုံခြုံမှုကိုလည်း စီမံပေးကြပါမည်။”

“မင်းကြီး--- ဤသို့ ဖြစ်ခဲ့သော် ရဟန်းဘဝ၏ လက်တွေ့အကျိုးသည် ရှိသလော၊ မရှိဘူးလော။”

“ဤသို့ ဖြစ်ခဲ့သော် ရဟန်းဘဝ၏ လက်တွေ့အကျိုးသည် ဧကန်ပင် ရှိပါသည် အရှင်ဘုရား။”

“မင်းကြီး--- ဤကား ရဟန်းဘဝ၏ ပထမဆုံး လက်တွေ့အကျိုး ဖြစ်၏။”

ရဟန်းဘဝ၏ လက်တွေ့အကျိုး (၂)

ဓ.၁.၁.၂၇။ “အရှင်ဘုရား--- ဤအတွဲ ရဟန်းဘဝ၏ အခြားသောလက်တွေ့အကျိုးကိုကော ပြနိုင်ပါသေးသလားဘုရား။”

“မင်းကြီး--- ပြနိုင်၏။ မင်းကြီး---သို့ဖြစ်လျှင် ဤအရာ၌ သင့်ကိုပင် ပြနိုင်၍ မေးအံ့။ သင် နှစ်သက်သည့်အတိုင်း ခြေ

လော့။ မင်းကြီး--- အခွန်ကို ထမ်းဆောင်သော၊ ဥစ္စာစုကို တိုးပွားစေတတ်သော အိမ်ရှင် လယ်သမားယောက်ျား တစ်ယောက်သည် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်သွားသည် ဆိုပါတော့၊ ထိုသူကို သင်မင်းကြီးသည် --- ထိုယောက်ျားသည် ငါ့ထံ ပြန်လာစေလော့၊ အခွန်ကို ထမ်းဆောင်သော၊ ဥစ္စာစုကို တိုးပွားစေတတ်သော အိမ်ရှင် လယ်သမားပင် တစ်စုံ ဖြစ်စေလော့’ဟု ဆိုသင့်ပါသည်လော။”

“ဤသို့ မဆိုသင့်ပါ။ အရှင်ဘုရား---၊ စင်စစ်အားဖြင့် တပည့်တော်တို့ကပင် ထိုသူကို ရှိခိုးလည်း ရှိခိုးကြပါမည်။ ခရီးဦးကြိုလည်း ပြုကြပါမည်။ ထိုင်ရန် နေရာကိုလည်း ပေးကြပါမည်။ သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ ဆေးတို့ကို အလှူခံရန်လည်း စိတ်ကြပါမည်။ ထိုသူအား တရားနှင့်အညီ စောင့်ရှောက်ကာကွယ်လျက် လုံခြုံမှုကိုလည်း စီမံပေးကြပါမည်။”

“မင်းကြီး--- ဤသို့ ဖြစ်ခဲ့သော် ရဟန်းဘဝ၏ လက်တွေ့အကျိုးသည် ရှိသလော၊ မရှိဘူးလော။”

“ဤသို့ ဖြစ်ခဲ့သော် ရဟန်းဘဝ၏ လက်တွေ့အကျိုးသည် ဧကန်ပင် ရှိပါသည် အရှင်ဘုရား။”

“မင်းကြီး--- ဤကား ရဟန်းဘဝ၏ ဒုတိယလက်တွေ့အကျိုး ဖြစ်၏။”

ရဟန်းဘဝ၏ သာဓိဋ္ဌိနှင့်မြတ်သော အကျိုးများ (၃-၁၄)

ဓ.၁.၁.၂၈။ “အရှင်ဘုရား--- ရဟန်းဘဝ၏ ဤလက်တွေ့အကျိုးတို့ထက် သာ၍ မွန်မြတ်သော လက်တွေ့အကျိုးကို ပြနိုင်ပါသေးသလား ဘုရား။”

“မင်းကြီး--- ပြနိုင်၏။ မင်းကြီး--- သို့ဖြစ်လျှင် နာကြားလော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းလော့၊ ဟောကြားပေအံ့။”

“ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား။”

ဓ.၁.၁.၂၉။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားကို ဟောတော်မူ၏။

“မင်းကြီး--- မြတ်စွာဘုရားသည် ဤလောက၌ ဖွင့်ပေးတော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အာ၊ အလယ်၊ အဆုံးသုံးပါးလုံး ကောင်းသော တရားကို ဟောတော်မူ၏။

၈.၁.၀၃၀။ ထိုတရားတော်ကို လူတစ်ယောက်သည် ကြားနာရ၏။ ထိုသူသည် ထိုတရားတော်ကို ကြားနာရ၍ မြတ်စွာဘုရားအပေါ်၌ အလေးအနက် ယုံကြည်၏။ ထိုသူသည် ထိုသို့ အလေးအနက် ယုံကြည်၍ ဤသို့ ဆင်ခြင်၏။

‘လူဘောင်၌ နေရခြင်းသည် ကျွန်းမြောင်း၏ ကိလေသာ မြူထရာ လမ်းကြောင်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းဘဝသည် လွင်ပြင်နှင့် တူ၏။ လူဘောင်၌ နေသူသည် ဤမြတ်သော အကျင့်ကို စင်စစ် ပြည့်စုံအောင်၊ စင်စစ် စင်ကြယ်အောင် ကျင့်ခြင်းမှာ မလွယ်ကူ၊ ငါသည် ခံ၊ မှတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည် ဆိုးအဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရလျှင် ကောင်းမည် ဟု ဆင်ခြင်၏။

၈.၁.၀၃၁။ ထိုသူသည် နောင်အခါ၌ နည်းသော ဥစ္စာစုကို စွန့်၍ ဖြစ်စေ၊ များသော ဥစ္စာစုကို စွန့်၍ ဖြစ်စေ၊ နည်းသော ဆွေမျိုးစုကို စွန့်၍ ဖြစ်စေ၊ များသော ဆွေမျိုးစုကို စွန့်၍ ဖြစ်စေ ခံ၊ မှတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးအဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။

၈.၁.၀၃၂။ ထိုသူသည် ဤသို့ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ပြီးသော် ဝါတ်မောက္ခသံဝရသီလကို စောင့်ထိန်း လျက် နေ၏။ အကျင့် (အာစာရ) ကျက်စားရာ (ဝေါစရ)*နှင့် ပြည့်စုံ၏။ အနည်းငယ်မျှသော အပြစ်တို့ကိုပင် ကြောက်မက် စွယ်-ဟု ရှုလေ့ ရှိ၏။ သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ကောင်းစွာ ဆောက် တည်၍ ကျင့်၏။ ကောင်းသော ကာယကံ၊ ဝစီကံနှင့် ပြည့်စုံ သည်ဖြစ်၍ စင်ကြယ်သော အသက်မွေးမှု ရှိ၏။ သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ကုဇ္ဈေတံခါးတို့ကို ဝိတ်ထား၏။ (ကုဇ္ဈေတို့ကို စောင့်စည်း၏)။ စားဖွယ်၌ အတိုင်းအရှည်ကို သိ၏။ တရားသတိ၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရောင့်ရဲလွယ်၏။

၈.၁.၀၃၃။ မင်းကြီး--- ရဟန်းသည် အဘယ်သို့လျှင် အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံသနည်း။ မင်းကြီး--- ရဟန်းသည် စူဠသီလ၊ မဇ္ဈိမသီလနှင့် မဟာသီလ-ဟူသော သီလတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ မင်းကြီး--- ရဟန်းသည် ဤသို့လျှင် အကျင့် သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏။

ကုဇ္ဈေတံ စောင့်စည်းခြင်း

၈.၁.၀၃၄။ မင်းကြီး--- ရဟန်းသည် အဘယ်သို့လျှင် ကုဇ္ဈေတံခါးတို့ကို ဝိတ်ထားသနည်း (ကုဇ္ဈေတို့ကို စောင့်စည်း သနည်း)။ မင်းကြီး--- ဤလောက၌ ရဟန်းသည် မျက်စိဖြင့် အဆင်မတို ကြင်သောအခါ မိန်းမပဲ ယောက်ျားပဲ-စသည်ဖြင့်

မမှတ်ယူ၊ လက်ခြေ-စသော အင်္ဂါ၊ ပြုံးဟန် ရယ်ဟန်-စသော အမူအရာတို့ကို မမှတ်ယူ၊ အကုသိုလ်မဖြစ်အောင် မျက်စိကို စောင့်စည်း၏။

နားဖြင့် အသံကို ကြားသော အခါ၊ နှာခေါင်းဖြင့် အနံ့ကို နှမ်းသော အခါ၊ လျှာဖြင့် အရသာကို လျက်သော အခါ၊ ကိုယ်ဖြင့် တွေ့ထိစရာကို တွေ့ထိသော အခါ၊

ဝိတ်ဖြင့် သဘောတရားကို သိသော အခါတို့၌လည်း ထိုအတူပင် စောင့်စည်း၏။ ထိုရဟန်းသည် ဤမြတ်သော ကုဇ္ဈေတံ စောင့်စည်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ မိမိသန္တာန်၌ ကိလေသာနှင့် မရောသော ရမ်းသာကို ခံစား၏။ မင်းကြီး--- ရဟန်းသည် ဤသို့လျှင် ကုဇ္ဈေတံခါးတို့ကို ဝိတ်ထား၏။ (ကုဇ္ဈေတို့ကို စောင့်စည်း၏)။

တရားသတိနှင့် ဆင်ခြင်ဉာဏ်

၈.၁.၀၃၅။ မင်းကြီး--- ရဟန်းသည် အဘယ်သို့လျှင် တရားသတိ၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသနည်း။ မင်းကြီး--- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ရှေ့သို့ တိုးရာ၊ နောက်သို့ ဆုတ်ရာတို့၌ ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ တိုးလေ့၊ ဆုတ်လေ့ရှိ၏။ (အကုသိုလ်ဖြစ်စရာ မရှိမှ တိုးလေ့၊ ဆုတ်လေ့ ရှိ၏။)

တည်တည်ကြည်ရာ၊ စောင်းငဲ့ကြည့်ရာ၌လည်း ဆင်ခြင် စဉ်းစားပြီးမှ ကြည့်လေ့ရှိ၏။

ကွေးရာ၊ ဆန့်ရာ၌လည်း ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ ကွေးလေ့၊ ဆန့်လေ့ရှိ၏။

သပိတ်၊ သင်္ကန်းကို သုံးစွဲ ဝတ်ရုံရာ၌လည်း ဆင်ခြင် စဉ်းစားပြီးမှ သုံးစွဲ ဝတ်ရုံလေ့ရှိ၏။

စားရာ၊ သောက်ရာ၊ ခံရာ၊ လျက်ရာတို့၌လည်း ဆင်ခြင် စဉ်းစားပြီးမှ စား၊ သောက်၊ ခံ၊ လျက်လေ့ရှိ၏။

ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ် စွန့်ရာ၌လည်း ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ စွန့်လေ့ရှိ၏။

သွားရာ၊ ရပ်ရာ၊ ထိုင်ရာ၌လည်း ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ သွား၊ ရပ်၊ ထိုင်လေ့ရှိ၏။

အိပ်ရာ အခါ၊ ထရာ အခါ၌လည်း ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ အိပ်လေ့၊ ထလေ့ရှိ၏။

စကားပြောရာ အခါ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေရာ အခါ၌လည်း ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ စကားပြောလေ့၊ ဆိတ်ဆိတ်နေလေ့ ရှိ၏။

မင်းကြီး---ရဟန်းသည် ဤသို့လျှင် တရားသတိ၊ ဆင်ခြင် ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။

ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်း

၈.၁.၀၃၆။ မင်းကြီး---ရဟန်းသည် အဘယ်သို့လျှင် ရောင့်ရဲလွယ်သနည်း။ မင်းကြီး--- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ကိုယ်ကို မျှတစေ (ကျန်းမာစေ)နိုင်သော သင်္ကန်း မျှဖြင့် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲ၏။ ဝမ်းကို မျှတစေ (ကျန်းမာ စေ)နိုင်သော ဆွမ်းမျှဖြင့် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲ၏။ သွားလေရာသို့ ပရိက္ခရာကို တစ်ပါတည်း ယူသွားလေ့ရှိ၏။ ပျံသန်းလေရာ အတောင် တစ်ပါတည်း ဝါသွားသော ငှက်နှင့် ဥပမာတူ၏။ မင်းကြီး---ရဟန်းသည် ဤသို့လျှင် ရောင့်ရဲလွယ်၏။

နီဝရဏငါးပါးကို ပယ်ခြင်း

၈.၁.၀၃၇။ ထိုရဟန်းသည် ဤမြတ်သော တရားများနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ ဆိတ်ငြိမ်သော ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ၌ နေ၏။ တော၊ သစ်ပင်ရင်း၊ တောင်၊ ချောက်၊ တောင်ခေါင်း၊ သင်းချိုင်း၊ တောအုပ်၊ လွင်ပြင်၊ ကောက်ရိုးပုံတို့၌ နေ၏။

ထိုရဟန်းသည် ဆွမ်းခံရာမှ ပြန်ခဲ့၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေပြီးလျှင် ကိုယ်ကို ခြောင့်မတ်စွာ ထား၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေးရ သတိကို ဖြစ်စေလျက် ထိုင်၏။

၈.၁.၀၃၈။ ထိုရဟန်းသည် လောက၌ အဘိဈာ (မက်မော ခြင်း)၊ ဖျာပါဒ (ပျက်စီးစေလိုခြင်း)၊ ထိနမိဒ္ဓ (လေးလံ ထိုင်းမိုင်း ခြင်း)၊ ဥဒ္ဓစ္စကုက္ကာစ္စ (ပျံ့လွင့်ခြင်း)၊ နောင်တတစ်ဖန် ပူပန် ခြင်းနှင့် ဝိစိကိစ္ဆာ (ယုံမှားခြင်း)တို့ကို ပယ်၍ နေ၏။ စိတ်ကို ထိုတရားတို့မှ စင်ကြယ်စေ၏။

၈.၁.၀၃၉။ မင်းကြီး--- ဥပမာအားဖြင့် လူတစ်ယောက် သည် ကြွေးယူ၍ အလုပ်တို့ကို လုပ်ကိုင်သည် ဆိုပါတော့၊ ထိုသူ၏ အလုပ်တို့ စွဲပြီးလာသောအခါ ထိုသူသည် အဟောင်းဖြစ်သော ကြွေးရင်းတို့ကိုလည်း ဆတ်၏။ ထိုသူမှာ သားမယား ကျွေးမွေးရန် အမြတ်လည်း ကျန်သေး၏။

ထိုသူမှာ ဤသို့အကြံဖြစ်၏- 'ငါသည် ရှေးအခါက ကြွေးယူ၍ အလုပ်တို့ကို လုပ်ကိုင်၏။ ငါ၏ အလုပ်တို့သည် စွဲပြီးခဲ့ ကုန်ပြီ၊ ငါသည် အဟောင်းဖြစ်သော ကြွေးရင်းတို့ကိုလည်း ဆပ်ခဲ့ရ၏။ ငါ့မှာ သားမယား ကျွေးမွေးရန် အမြတ်လည်း ကျန်သေး၏'ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုသူသည် ထိုကြွေးကင်းခြင်းဟူသော အကြောင်း ကြောင့် ဝမ်းမြောက်၏။

၈.၁.၀၄၀။ မင်းကြီး---ဥပမာ တစ်မျိုးအားဖြင့် အနာ ရောဂါ ခံစားနေရသော၊ ပြင်းစွာ မကျန်းမာသော လူတစ် ယောက် ရှိသည် ဆိုပါတော့၊ ထိုသူသည် ထမင်းကိုလည်း စားလိမ့်တိ မရှိ၊ ထိုသူ၏ ကိုယ်၌ အားလည်း မရှိ၊ နောင်အခါ၌ ထိုသူ၏ အနာရောဂါသည် ပျောက်၏။ ထိုသူသည် ထမင်း ကိုလည်း စားလိမ့်တိ ရှိ၏။ ထိုသူ၏ ကိုယ်၌ အားလည်း ရှိ၏။ ထိုသူမှာ ဤသို့ အကြံ ဖြစ်ရ၏-

'ငါသည် ရှေးအခါက အနာရောဂါခံစားနေရသောသူ၊ ပြင်းစွာ မကျန်းမာသော သူ ဖြစ်၏။ ငါသည် ထမင်းကိုလည်း စားလို စိတ် မရှိခဲ့၊ ငါ၏ ကိုယ်၌ အားလည်း မရှိခဲ့၊ ယခုအခါ ငါ၏ အနာ ရောဂါသည် ပျောက်ပြီ၊ ငါသည် ထမင်းကိုလည်း စားလိမ့်တိ ရှိ၏။ ငါ၏ ကိုယ်၌ အားလည်း ရှိ၏'ဟု အကြံ ဖြစ်ရ၏။

ထိုသူသည် ထိုအနာကင်းခြင်းဟူသော အကြောင်း ကြောင့် ဝမ်းမြောက်၏။

၈.၁.၀၄၁။ မင်းကြီး--- ဥပမာ တစ်မျိုးအားဖြင့် နောင် အိမ်၌ နောင်ဖွဲ့ခံရသော လူတစ်ယောက် ရှိသည် ဆိုပါတော့၊ ထိုသူသည် နောင်အခါ၌ ထိုနောင်အိမ်မှ လွတ်၏။ ထိုသူ၏ စည်းစိမ်သည် အနည်းငယ်မျှပင် ပျက်စီးခြင်း မရှိ၊ ထိုသူမှာ ဤသို့ အကြံဖြစ်ရ၏- 'ငါသည် ရှေးအခါက နောင်အိမ်၌ နောင်ဖွဲ့ခံရ၏။ ငါသည် ယခုအခါ ထိုနောင်အိမ်မှ လွတ်ခဲ့ပြီ၊ ငါ၏ စည်းစိမ်သည်လည်း အနည်းငယ်မျှပင် ပျက်စီးခြင်း မရှိ'ဟု အကြံ ဖြစ်ရ၏။

ထိုသူသည် ထိုနောင်အိမ်မှ လွတ်ခြင်းဟူသော အကြောင်း ကြောင့် ဝမ်းမြောက်၏။

၈.၁.၀၄၂။ မင်းကြီး---ဥပမာ တစ်မျိုးအားဖြင့် မိမိကိုယ်ကို မိမိမနိုးပိုင်သော ကျွန်တစ်ယောက် ရှိသည် ဆိုပါတော့၊ ထိုသူသည် နောင်အခါ၌ ထိုကျွန်အဖြစ်မှ လွတ်၏။ မိမိ ကိုယ်ကို မိမိမနိုးပိုင်သော သူ ဖြစ်၏။ ထိုသူမှာ ဤသို့ အကြံ ဖြစ်ရ၏-

'ငါသည် ရှေးအခါက မိမိကိုယ်ကို မိမိမနိုးပိုင်သော ကျွန်

မြစ်၏။ ငါသည် ယခု ထိုကျွန်းအမြစ်မှ လွတ်ခဲ့ပြီ၊ မိမိကိုယ်ကို မိမိ စိုးရိမ်သောသူ ဖြစ်ပြီဟု အကြံ ဖြစ်ရာ၏။

ထိုသူသည် ထိုလွတ်လပ်သူဖြစ်ခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဝမ်းမြောက်၏။

၈.၁.၀၄၃။ မင်းကြီး--- ဥပမာတစ်မျိုးအားဖြင့် လူတစ်ယောက်သည် အစာခေါင်းပါးသော၊ ဘေးရန်ရှိသော၊ ရှည်ဝေးသော ခရီးခဲကို ဥစ္စာအသုံးအဆောင်နှင့် တကွ သွားသည် ဆိုပါတော့၊ ထိုသူသည် နောင်အခါ၌ ထိုခရီးခဲကို လွန်မြောက်၍ ငြိမ်းချမ်းသော၊ ဘေးမရှိသော ရွာသို့ရောက်၏။ ထိုသူမှာ ဤသို့ အကြံ ဖြစ်ရာ၏-

'ငါသည် နှေးအခါက အစာခေါင်းပါး၍ ဘေးရန်ရှိသော၊ ရှည်ဝေးသော ခရီးခဲကို ဥစ္စာအသုံးအဆောင်နှင့်တကွ သွားခဲ့၏။ ထိုငါသည် ယခုအခါ ထိုခရီးခဲကို လွန်မြောက်၍ ငြိမ်းချမ်းသော၊ ဘေးမရှိသော ရွာသို့ရောက်ခဲ့ပြီဟု အကြံဖြစ်ရာ၏။

ထိုသူသည် ထို ငြိမ်းချမ်းရာသို့ ရောက်ခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဝမ်းမြောက်၏။

၈.၁.၀၄၄။ မင်းကြီး--- ဤအတူ ရဟန်းသည် မိမိ၌ မယပ်ရသေးသော ဤနိဝရဏ(အဝိတ်အပင်)တရား ငါးပါးတို့ကို ကြွေးကဲ့သို့ ကောင်းစွာ မြင်၏။ အနာရောဂါကဲ့သို့ ကောင်းစွာ မြင်၏။ နောင်အိမ်ကဲ့သို့ ကောင်းစွာ မြင်၏။ ကျွန်အဖြစ်ကဲ့သို့ ကောင်းစွာ မြင်၏။ ရှည်ဝေးသော ခရီးခဲကဲ့သို့ ကောင်းစွာ မြင်၏။

၈.၁.၀၄၅။ မင်းကြီး--- မိမိ၌ ဤနိဝရဏ(အဝိတ်အပင်)တရား ငါးပါး ပယ်ပြီးခြင်းကို ကြွေးကင်းခြင်းကဲ့သို့ ကောင်းစွာ မြင်၏။ အနာရောဂါကင်းခြင်းကဲ့သို့ ကောင်းစွာ မြင်၏။ နောင်အိမ်မှ လွတ်ခြင်းကဲ့သို့ ကောင်းစွာ မြင်၏။ ကျွန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်သူ ဖြစ်ခြင်းကဲ့သို့ ကောင်းစွာ မြင်၏။ ငြိမ်းချမ်းရာအရပ်သို့ ရောက်ခြင်းကဲ့သို့ ကောင်းစွာ မြင်၏။

၈.၁.၀၄၆။ မိမိ၌ ဤနိဝရဏ(အဝိတ်အပင်)တရား ငါးပါး ပယ်ပြီးခြင်းကို ကောင်းစွာ မြင်သော ထိုရဟန်းမှာ ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဝမ်းမြောက်သော ရဟန်းမှာ နှစ်သက်ကြည်နူးခြင်းဖြစ်၏။ နှစ်သက်ကြည်နူးသော ရဟန်း၏ ကိုယ်သည် ငြိမ်းအေး၏။ ငြိမ်းအေးသော ကိုယ်ရှိသော ရဟန်းသည် ချမ်းသာကို စံစား၏။ ချမ်းသာသော ရဟန်း၏ စိတ်သည် တည်ကြည်၏။

ရှာန်အဘိညာဉ်များကို ရခြင်း

၈.၁.၀၄၇။ ထိုရဟန်းသည် ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်၊ စတုတ္ထဈာန်၊ ဝိပဿနာဉာဏ်၊ မနောမယိဒ္ဓိဉာဏ်၊ ဣဒ္ဓိဝိဇ္ဇာဏ်၊ ဒိဗ္ဗသောတဉာဏ်၊ စေတောပရိယဉာဏ်၊ ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိဉာဏ်၊ **ဓုတုပပါတဉာဏ်***နှင့် အာသဝက္ခယဉာဏ်တို့ကို အဆင့်ဆင့် ရ၏။

မင်းကြီး---ဤအာသဝက္ခယဉာဏ်-ဟူသော အကျိုးထက် သာ၍ မွန်မြတ်သော အခြားသော အကျိုးကား မရှိတော့ပြီ၊ ရဟန်းဘဝ၏ လက်တွေ့အကျိုးများအနက် ဤအာသဝက္ခယဉာဏ်-ဟူသော အကျိုးသည် အမြင့်ဆုံးအကျိုး ဖြစ်၏"ဟု ဟောတော်မူ၏။

နိဂုံး

၈.၁.၀၄၈။ ဤသို့ ဟောတော်မူသော် အဇာတသတ်မင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏-

"အရှင်ဘုရား---တရားတော်သည် အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်ရှိပါပေ၏။ အရှင်ဘုရား---တရားတော်သည် အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အရှင်ဘုရား---တပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ သံယာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တော်ကို ယနေ့မှ စ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ-ဟု မှတ်တော်မူပါ။ အရှင်ဘုရား---မိမိကိုလည်း အလျောက်၊ တွေဝေသည့် အလျောက်၊ မကျွမ်းကျင်သည့်အလျောက်၊ အပြစ်သည် တပည့်တော်ကို လွှမ်းမိုးသွားခဲ့ပါ၏။ တပည့်တော်သည် တရားစောင့်သော၊ တရားသဖြင့် မင်းပြုသော မေည့်တော်ကို မင်းစည်းစိမ်-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် သတ်ခဲ့မိပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တော်၏ အပြစ်ကို နောင်အခါ စောင့်စည်းခြင်းမှာ အပြစ်-ဟု လက်ခံတော်မူပါ အရှင်ဘုရား"ဟု လျှောက်၏။

၈.၁.၀၄၉။ မင်းကြီး--- သင်သည် အပြစ်ကို အပြစ်-ဟု မြင်၍ အပြစ်အားလျော်စွာ ကုစားသောကြောင့် သင်၏ ထိုအပြစ်ကို အပြစ်-ဟု ငါတို့ လက်ခံကုန်၏။ မင်းကြီး--- အပြစ်ကို အပြစ်-ဟု မြင်၍ အကြောင်းအားလျော်စွာ ကုစား

သော၊ စောင့်စည်းသော သူ၏ ကုစာ။ စောင့်စည်းခြင်းသည် အရိယာ၏ ဝိနည်းအဆုံးအမ၌ ကြီးပွားကြောင်း ဖြစ်၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၈.၁.၀၅၀။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် အဇာတသတ်မင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- “အရှင်ဘုရား---ယခုအခါ တပည့်တော်တို့ သွားပါကုန်အံ့၊ တပည့်တော်တို့သည် အလုပ်ကိစ္စများကြပါကုန်၏”ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး---သင် သွားလိုက သွားနိုင်ပါပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော တရားတော်ကို အလွန်နှစ်သက်စွာ ခံယူ၍ ဝမ်းမြောက်စွာ ချီးကျူးပြီးနောက် နေရာမှထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေပြုပြီးလျှင် ပြန်သွားလေ၏။

၈.၁.၀၅၁။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အဇာတသတ်မင်း ပြန်သွား၍ မကြာမီ ရဟန်းတို့အား “ရဟန်းတို့--- ဤမင်းသည် မိမိကိုယ် မိမိ တူးမြို့ခဲ့၏။ ရဟန်းတို့--- ဤမင်းသည် မိမိကိုယ် မိမိ ဖျက်ဆီးခဲ့၏။ ရဟန်းတို့--- ဤမင်းသည် တရားစောင့်သော၊ တရားသဖြင့်မင်းပြုသော ခမည်းတော်ကို မသတ်မိပါမူ ဤနေရာ၌ပင်လျှင် ဤမင်းမှာ သောတာပတ္တိ မဂ်ဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်နိုင်စရာ ရှိ၏”ဟု မိန့်ဆိုတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော်ကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော တရားတော်ကို နှစ်လိုကုန်သည် ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူကြ လေကုန်သတည်း။

၃

အမွဋ္ဌသုတ်

၈.၁.၈၅။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာ ငါးရာနှင့်အတူ ကောသလတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည် တော်မူလတ်သော် ကုက္ကနင်္ဂလအမည်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးသို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုရွာ၏ အနီး ကုက္ကနင်္ဂလ တောအုပ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ပေါက္ခရသာတိပုဂ္ဂိုလ်းဝတ္ထု

ထိုစဉ်အခါ၌ ပေါက္ခရသာတိပုဂ္ဂိုလ်းသည် ဥက္ကဋ္ဌာမြို့ကို အုပ်ချုပ်၍ နေ၏။ ထိုဥက္ကဋ္ဌာသည် ပသေနဒီကောသလ မင်းက ပေါက္ခရသာတိပုဂ္ဂိုလ်းအား ဆုလာဘ်အဖြစ်ဖြင့် အပိုင်စားပေးထားသည့် မြို့ ဖြစ်၏။ စည်ကားသိုက်မြိုက်၏။

၈.၁.၈၅၁။ ပေါက္ခရသာတိပုဂ္ဂိုလ်းသည် မြတ်စွာဘုရား ကုက္ကနင်္ဂလရွာသို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုရွာ၏အနီး ကုက္ကနင်္ဂလတောအုပ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူကြောင်းနှင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်သတင်းကို ကြားသိလေ၏။

အမွဋ္ဌလုလင်ကို ဘုရားရှင်ထံ စေလွှတ်ခြင်း

၈.၁.၈၅၄။ ထိုစဉ်အခါ၌ ပေါက္ခရသာတိပုဂ္ဂိုလ်း၏ တပည့် ဖြစ်သော အမွဋ္ဌမည်သော လုလင်သည် ရှိ၏။ ပေါက္ခရသာတိ ပုဂ္ဂိုလ်းသည် အမွဋ္ဌလုလင်ကို-

“ချစ်သားအမွဋ္ဌ---လာလော့၊ သင်သည် ရဟန်းဂေါတမ ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ‘ရဟန်းဂေါတမ၏ ကျော်စော သတင်းသည် အမှန်အတိုင်း ပျံ့နှံ့၍ ထွက်သလော၊ အမှန် အတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ပျံ့နှံ့၍ထွက်သလော၊ ထိုအရှင်ဂေါတမ သည် ကျော်စောသည့်အတိုင်း မှန်သလော၊ မမှန်သလော’ဟု သိအောင် စုံစမ်းချေလော့’ဟု ဆို၏။

၈.၁.၈၅၅။ “အရှင်--- ကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့လျှင် သိအောင် စုံစမ်းရပါမည်နည်း”

“ချစ်သားအမွဋ္ဌ--- ငါတို့၏ ဝေဒကျမ်းတို့၌ သုံးဆယ့် နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ်လက္ခဏာတို့ လာကုန်၏။ ယင်း လက္ခဏာတို့နှင့် ဩဉ်စုံသော ယောက်ျားမြတ်မှာ နှစ်မျိုးသော ဖြစ်ကိန်းတို့သာလျှင် ရှိကုန်၏။ အခြားသော ဖြစ်ကိန်း မရှိ။ ထိုယောက်ျားမြတ်သည် အကယ်၍ လူ့ဘောင်၌ နေခြားအံ့၊

စကြဝတေးမင်း ခြင်္သေ့၊ ထိုစကြဝတေးမင်းမှာ ရတနာ ခုနစ်ပါးတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုရတနာတို့ကား-စကြာရတနာ၊ ဆင်ရတနာ၊ မြင်းရတနာ၊ ဝတ္ထုခြားရတနာ၊ မိန်းမရတနာ၊ သူကြွယ်ရတနာနှင့် သားကြီးရတနာတို့ ဖြစ်၏။

ထိုစကြဝတေးမင်းမှာ အထောင်မကသော သားတော် တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသားတော်တို့သည် ခဲရင်ကုန်၏။ သူရဲကောင်း အင်္ဂါရပ် ရှိကုန်၏။ တစ်ဖက်စပ်သည်တို့ကို နှိမ်နင်းနိုင်ကုန်၏။ ထိုစကြဝတေးမင်းသည် သမ္ပဒရာ အဆုံး ရှိသော ဤမြေကို ဒဏ်မခတ်မှု၍ မသတ်ဖြတ်မှု၍ တရား သဖြင့် အောင်မြင်လျက် အုပ်စိုး၏။

ထိုယောက်ျားမြတ်သည် အကယ်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ငြားအံ့၊ သုံးလောကထွတ်ထား မြတ်ဘုရား ခြင်္သေ့။

ချစ်သားအမွေ---ငါသည် သင်အား ဝေဒကျမ်းတို့ကို သင်ကြားပေးပြီးပြီ မဟုတ်လော၊ သင်သည် ဝေဒကျမ်း တို့ကို သင်ကြား မယူပြီးပြီ မဟုတ်လော။”

၈.၁.၀၅၆။ “အရှင်---ကောင်းပါပြီ”ဟု အမွေလုလင် သည် ပေါက္ခရာသတ်ပုဂ္ဂိုလ်အား ကတိပေးပြီးလျှင် နေရာမှ ထ၍ ပေါက္ခရာသတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှိခိုးလျက် အရှိအသေပြုပြီး မြည်းရထားကို တက်စီးကာ များစွာသော လုလင်တို့နှင့် အတူ ကုက္ကနာနီလတောင်အုပ်သို့ သွားလေ၏။ ယာဉ်ဖြင့် သွားနိုင်သမျှသော အရပ်ကို ယာဉ်ဖြင့် သွား၍ ယာဉ်မှ ဆင်းပြီးသော် ခြေကျင်သာလျှင် ကျောင်းတိုက်သို့ ဝင်၏။

ထိုစဉ်အခါ၌ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် လွင်မြင်၌ စကြာသွားနေကုန်၏။ ထိုအခါ အမွေလုလင်သည် ထိုရဟန်း တို့တို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုရဟန်းတို့အား_

“အရှင်တို့---အရှင်ဂေါတမသည် ယခု အဘယ်မှာ နေတော်မူပါသနည်း၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအရှင်ဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် လာပါကုန်၏”ဟု ဆို၏။

၈.၁.၀၅၇။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် အမွေလုလင်အား “အမွေ---တံခါးပိတ်ထားသော ထိုကျောင်းသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ချဉ်းကပ်ပြီး မှီခိုဦးသို့ ခြည်းညင်းစွာ ဝင်၍ ချောင်းဟန်ကာ တံခါးကို ခေါက်လော့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သင်အား တံခါးဖွင့်ပေးပါလိမ့်မည်”ဟု ပြောပြကုန်၏။

၈.၁.၀၅၈။ ထိုအခါ အမွေလုလင်သည် တံခါးပိတ် ထားသော ကျောင်းသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ချဉ်းကပ်ပြီး မှီခိုဦးသို့ ခြည်းညင်းစွာ ဝင်၍ ချောင်းဟန်ကာ တံခါးကို ခေါက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် တံခါးကို ဖွင့်တော်မူ၏။ အမွေလုလင် သည် ဝင်၏။ လုလင်များလည်း ဝင်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆိုကုန်၏။ ဝမ်းမြောက် ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆိုပြီး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏။

အမွေလုလင်သည်ကား စကြာသွားလျက်လည်း ထိုင်နေ တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားနှင့် အနည်းငယ် အနည်းငယ် သော အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို၏။ ရပ်လျက်လည်း ထိုင်နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားနှင့် အနည်းငယ် အနည်းငယ်သော အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို၏။

၈.၁.၀၅၉။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အမွေ လုလင်အား “အမွေ---သင်သည် စကြာသွားလျက် ရပ်လျက် ပင်ထိုင်နေသော ငါဘုရားနှင့် အနည်းငယ်အနည်းငယ်သော အမှတ်ရဖွယ်စကားကို ပြောဆိုသည့် နည်းတူ အသက်ကြီး ကုန်သော၊ အရွယ်ရင့်ကုန်သော၊ ဆရာဖြစ်ကုန်သော၊ ဆရာဆရာဖြစ်ကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့်စကားပြောဆိုခြင်းကို ခြသလော”ဟု မေးတော်မူ၏။

ဇာတိနိမ္မိ-ဟူသော ကောင်းမြင့် ရှေးဦးစွာ ရှုတ်ချခြင်း

၈.၁.၀၆၀။ “ဤသို့ မပြောဆိုပါ အရှင်ဂေါတမ---၊ သွား နေသော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ပြောလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သွားလျက် သာလျှင် ပြောထိုက်၏။ ရပ်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ပြောလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း ရပ်လျက်သာလျှင် ပြောထိုက်၏။ ထိုင်နေ သော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ပြောလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း ထိုင် လျက်သာလျှင် ပြောထိုက်၏။ အိပ်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ပြောလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း အိပ်လျက်သာလျှင် ပြောထိုက်၏။ ဇာတိနိမ္မိဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းကတိတ်စုတ် တို့နှင့်မူကား ကျွန်ုပ်၏ စကားပြောဆိုခြင်းသည် အရှင် ဂေါတမနှင့် ပြောဆိုသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းကတိတ်စုတ် တို့သည် မည်းညစ်ပါကုန်၏၊ ခြဟုတ်၏၊ ခြေဖိုမှ ပေါက်ဖွား ပါကုန်၏။”

“အမွေ---သင်သည် ကိစ္စရှိသည့် ဖြစ်၍ ဤအရပ်သို့ လာခဲ့၏။ သင်သည် လာရင်းကိစ္စကိုသာလျှင် ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းထိုက်၏။ “အချင်းတို့--- ဤအမွေလုလင်သည် မကျွမ်းကျင်သောဘဲလျက် ကျွမ်းကျင်ပြီးဟု မှတ်ထင်၏။ ဤသို့ ပြုမူပြောဆိုရာ၌ မကျွမ်းကျင်သေးသည့်မှ လွဲ၍ အခြား မည်သည့်အကြောင်းမျှ မရှိချေ။”

၈.၁.၀၆၁။ ထိုအခါ မကျွမ်းကျင်သေး-ဟူသော စကားဖြင့် မိမိကို မြတ်စွာဘုရား မိန့်ဆိုတော်မူလတ်သော် အမ္မဋ္ဌ လုလင်သည် အမျက်ထွက်သည်။ နှလုံးမသာသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကိုပင်လျှင် ပုတ်ခတ်လိုရကား မြတ်စွာဘုရား ကိုပင်လျှင် ရွတ်ချလိုရကား မြတ်စွာဘုရားကိုပင်လျှင် စွပ်စွဲ လိုရကား မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင်ဂေါတမ---သာကီဝင် မင်းမျိုးသည် ခက်ထန်၏။ အရှင်ဂေါတမ---သာကီဝင် မင်းမျိုးသည် ကြမ်းတမ်း၏။ အရှင်ဂေါတမ---သာကီဝင် မင်းမျိုးသည် စိတ်သဘောကုန်၏။ အရှင်ဂေါတမ---သာကီဝင် မင်းမျိုးသည် စကားများ၏။ ဇာတ်နိမ့်တို့ ဖြစ်ကုန်လျက် ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မရှိသေကုန်၊ အရှင်ဂေါတမ---ဤသာကီဝင် မင်းတို့သည် ဇာတ်နိမ့်တို့ ဖြစ်ကုန်လျက် ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မရှိသေခြင်းသည် မသင့်လျော် မလျောက်ပတ်ပါ"ဟု ဆို၏။

ဤသို့လျှင် အမ္မဋ္ဌလုလင်သည် သာကီဝင်မင်းတို့ကို ဤဇာတ်နိမ့်-ဟူသော စကားဖြင့် ရှေ့ဦးစွာ ရွတ်ချပြောဆို၏။

သည်ကား သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့၏ ကိုယ်ပိုင်ပြည် ဖြစ်ပေ၏။ အမောင့် အမ္မဋ္ဌ---ဤအသေးအဖွဲ့အမှုမျှဖြင့် အခဲမကြေ မဖြစ်ထိုက်ပါ။

"အရှင်ဂေါတမ---မင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ကုန်သည်၊ သူဆင်းရဲ-ဟူသော ဤအမျိုးလေးပါးတို့ ရှိကုန်၏။ အရှင်ဂေါတမ---ဤအမျိုးလေးပါးတို့အနက် မင်း၊ ကုန်သည်၊ သူဆင်းရဲ-ဟူသော အမျိုးသုံးပါးတို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်အကျွေး သာ စင်စစ် ဖြစ်ကုန်၏။ အရှင်ဂေါတမ---ဤသာကီဝင် မင်းတို့သည် ဇာတ်နိမ့်တို့ ဖြစ်ကုန်လျက် ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မရှိသေခြင်းသည် မသင့်လျော် မလျောက်ပတ်ပါ။"

ဤသို့လျှင် အမ္မဋ္ဌလုလင်သည် သာကီဝင်မင်းတို့ကို ဤဇာတ်နိမ့်-ဟူသော စကားဖြင့် သုံးကြိမ်မြောက် ရွတ်ချ ပြောဆို၏။

ကျွန်မ၏သား ဝါဒ

ဇာတ်နိမ့်-ဟူသော စကားဖြင့် နှစ်ကြိမ်မြောက် ရွတ်ချခြင်း

၈.၁.၀၆၂။ "အမ္မဋ္ဌ---သာကီဝင်မင်းတို့သည် သင့်အား အဘယ်သို့ ပြစ်မှားကုန်သနည်း"

"အရှင်ဂေါတမ---အခါတစ်ပါး၌ ကျွန်ုပ်သည် ဆရာ ပေါက်ရသောတပည့်များ၏ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ကပိလဝတ်မြို့သို့ သွားခဲ့၏။ သာကီဝင်မင်းတို့၏ စည်းဝေးဆောင်သုံး ရောက် ခဲ့၏။ ထိုစဉ်အခါ၌ များစွာသော သာကီဝင်မင်းတို့နှင့် သာကီဝင် မင်းသားတို့သည် အချင်းချင်း ကလိထိုး၍ ပြင်းစွာ ရယ်ကုန် လျက် ပြင်းစွာ ကစားကုန်လျက် စည်းဝေးဆောင်တွင် မြင့်သော နေရာတို့၌ ထိုင်နေကုန်၏။ စင်စစ်မူကား ကျွန်ုပ် ကိုသာ ရယ်ကြသည် ထင်၏။ ဤသာကီဝင်မင်းတို့သည် ဇာတ်နိမ့်တို့ဖြစ်ကုန်လျက် မည်သူမျှ ကျွန်ုပ်အား နေရာလည်း မပေးပါ။"

ဤသို့လျှင် အမ္မဋ္ဌ လုလင် သည် သာကီဝင်မင်းတို့ကို ဤဇာတ်နိမ့်-ဟူသော စကားဖြင့် နှစ်ကြိမ်မြောက် ရွတ်ချ ပြောဆို၏။

၈.၁.၀၆၄။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အမ္မဋ္ဌလုလင် အား "အမ္မဋ္ဌ---သင်၏ အနွယ်ကား အဘယ်နည်း"ဟု မေးတော်မူ၏။

"အရှင်ဂေါတမ---ကျွန်ုပ်၏ အနွယ်ကား ကဏ္ဍာယန ဖြစ်ပါသည်။"

"အမ္မဋ္ဌ---သင်၏ မိဘတို့နှင့် စစ်ဆိုင်သော ရှေးအမည် အနွယ်ကို အစဉ်လိုက်၍ စိစစ်သော် သာကီဝင်မင်းတို့သည် အရှင်သခင်၏ သားတို့ ဖြစ်ကုန်၏။ သင်သည် သာကီဝင်မင်း တို့၏ ကျွန်မသား ဖြစ်၏။"

အမ္မဋ္ဌ---သာကီဝင်မင်းတို့သည် ဥဉ္ဈာကမင်းကို အစိုး အရာ၌ ထားကုန်၏။ အမ္မဋ္ဌ---ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်ကား- ဥဉ္ဈာကမင်းသည် ချစ်ခင်မြတ်နိုးသော မိဖုရား၏ သား တော်အား မင်းအဖြစ်ကို ဆောင်နင်းတော်မူလို၍ ဥဉ္ဈာမုခ၊ ကရကဏ္ဍ၊ ဟတ္ထိနိကာ၊ သိနီသုရ-ဟူသော သားတော်ကြီး တို့ကို တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်တော်မူ၏။ တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ် ခံရကုန်သော ထိုသားတော်ကြီးတို့သည် ဟိမဝန္တနိပါတ် ရေကုန်၏အနီး ကျွန်းတောအုပ်ကြီး၌ နေကုန်၏။ ထို သားတော်ကြီးတို့သည် အမျိုးပျက်မည် ကြောက်သဖြင့် မိမိတို့၏ နှမတို့နှင့် အိပ်ထောင်ပြုကုန်၏။

အမ္မဋ္ဌ---ထိုအခါ ဥဉ္ဈာကမင်းသည် မူးမတ်ပရိသတ် တို့အား 'အချင်းတို့---ယခုအခါ သားတော်တို့သည် အဘယ် အရပ်၌ နေကုန်သနည်း'ဟု မေးတော်မူ၏။

ဇာတ်နိမ့်-ဟူသော စကားဖြင့် သုံးကြိမ်မြောက် ရွတ်ချခြင်း

၈.၁.၀၆၄။ "အမ္မဋ္ဌ---ဘီလူးငှက်မသည်ပင် မိမိအသိုက် ၌ အလိုရှိတိုင်း မြည်နိုင်သေး၏။ အမ္မဋ္ဌ---ကပိလဝတ်မြို့

‘မင်းမြတ်--- ဟိမဝန္တာနဂါး၊ ရေကုန်း၏အနီး ကျွန်းတော အုပ်ကြီး၌ နေကြပါကုန်၏။ ထိုမင်းသားတို့သည် အမျိုး ပျက်မည် ကြောက်သဖြင့် မိမိတို့၏ နှမတော်တို့နှင့် အိမ်ထောင်ပြုကြပါကုန်သည်ဟု လျှောက်ကုန်၏။

အမ္မဋ္ဌ---ထိုအခါ ဥတ္တာကမင်းသည်- ‘သကျာ ဝတ ဘော ကမ္မာရာ (အချင်းတို့--- သားတော်တို့သည် စွမ်းနိုင်ကုန်စွ တကား)’ ‘သကျာ ဝတ ဘော ကမ္မာရာ (အချင်းတို့--- သားတော်တို့သည် အလွန် စွမ်းနိုင်ကုန်စွတကား)’ဟု ဥဒါန်း ကျူးရင့်လေ၏။ အမ္မဋ္ဌ---‘ထိုဥဒါန်းကို အစွဲပြု၍ သာကီဝင် မင်းတို့သည် သကျ(စွမ်းနိုင်သူ)-ဟု ထင်ရှားကုန်၏။ ထို ဥတ္တာကမင်းသည် သာကီဝင်မင်းတို့၏ အဦးဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်၏။

အမ္မဋ္ဌ---ဥတ္တာကမင်းမှာ ဒိသာမည်သော ကျွန်မသည် ရှိ၏။ ထိုကျွန်မသည် ကဏ္ဍမည်သော သားကို ဖွားမြင်၏။ ကဏ္ဍသည် မွေးဖွားစ ဖြစ်လျက် ဤသို့ ဆို၏-

‘အမေ--- ကျွန်ုပ်ကို ဆေးကြောပါလော့၊ အမေ--- ကျွန်ုပ် ကို ရေချိုးပါလော့၊ အမေ--- ကျွန်ုပ်ကို အညစ်အကြေးမှ လွတ်စေပါလော့၊ အမေတို့၏ အကျိုးကို ဆောင်ရွက်နိုင်သူ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်’

အမ္မဋ္ဌ--- ယခုအခါ လူတို့သည် ဘီလူးတို့ကို မြင်လျှင် “ဗီဃာစ”ဟူ၍ သိမှတ်ကုန်သကဲ့သို့ ထိုစဉ်အခါ၌ လူတို့သည် ဘီလူးတို့ကို “ကဏ္ဍ”ဟူ၍ သိမှတ်ကုန်၏။ ထိုလူတို့သည် ‘ဤသူငယ်သည် မွေးဖွားစ ဖြစ်လျက် ကောင်းပြော၏။ ကဏ္ဍ မွေးဖွား၏။ (ဘီလူး မွေးဖွား၏)’ဟု ဆိုကုန်၏။ အမ္မဋ္ဌ--- ထိုစကားကို အစွဲပြု၍ ကဏ္ဍအနွယ်ဝင်တို့သည် ကဏ္ဍယန-ဟု ထင်ရှားကုန်၏။ ထိုကဏ္ဍသည်လည်း ကဏ္ဍအနွယ်ဝင် တို့၏ အဦးဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်၏။ အမ္မဋ္ဌ---ဤသို့လျှင် သင်၏ မိဘတို့နှင့် စပ်ဆိုင်သော ရှေးအမည်အနွယ်ကို အစဉ်လိုက်၍ စိစစ်သော် သာကီဝင်မင်းတို့သည် အရှင် သခင်၏ သားတို့ ဖြစ်ကုန်၏။ သင်သည် သာကီဝင်မင်းတို့၏ ကျွန်မသား ဖြစ်၏”ဟု ပိန့်တော်မူ၏။

၈.၁.၀၆၅။ ဤသို့ ပိန့်တော်မူသော် ထိုလုလင်များသည် မြတ်စွာဘုရားအား-

“အရှင်ဂေါတမ--- အရှင်ဂေါတမသည် အမ္မဋ္ဌကို ကျွန်မသား-ဟူသော စကားဖြင့် အပြင်းအထန် မပိန့်ပိလင့်၊ အရှင်ဂေါတမ---အမ္မဋ္ဌလုလင်သည် ကောင်းသော ဇာတိ လည်း ရှိ၏၊ အမျိုးကောင်းသားလည်း ဖြစ်၏၊ အကြားအမြင် လည်း များ၏၊ ချေငံသော စကားလည်း ရှိ၏၊ ပညာရှိလည်း

ဖြစ်၏။ အမ္မဋ္ဌလုလင်သည် စကားအရာ၌ အရှင်ဂေါတမနှင့် အတူ တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်းမှာလည်း စွမ်းနိုင်၏”ဟု ဆိုကြ၏။

၈.၁.၀၆၆။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုလုလင် တို့အား-

“အကယ်၍ ‘အမ္မဋ္ဌလုလင်သည် ကောင်းသော ဇာတိ လည်း မရှိ၊ အမျိုးကောင်းသားလည်း မဟုတ်၊ အကြားအမြင် လည်း နည်း၏၊ ချေငံသော စကားလည်း မရှိ၊ ပညာလည်း မဲ့၏။ အမ္မဋ္ဌလုလင်သည် စကားအရာ၌ ရဟန်းဂေါတမနှင့် အတူ တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်းမှာလည်း မစွမ်းနိုင်’ဟု သင်လုလင် တို့ ထင်ကြလျှင် အမ္မဋ္ဌလုလင်သည် နေပါစေ၊ သင်တို့ သည်သာ ဤစကားအရာ၌ ငါနှင့်အတူ ပြောဆိုကုန်လော့။ အကယ်၍ ‘အမ္မဋ္ဌလုလင်သည် ကောင်းသော ဇာတိလည်း ရှိ၏၊ အမျိုးကောင်းသားလည်း ဖြစ်၏၊ အကြားအမြင်လည်း များ၏၊ ချေငံသော စကားလည်း ရှိ၏၊ ပညာရှိလည်း ဖြစ်၏၊ အမ္မဋ္ဌလုလင်သည် ဤစကားအရာ၌ ရဟန်းဂေါတမနှင့် အတူ တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်းမှာလည်း စွမ်းနိုင်၏’ဟု သင် လုလင်တို့ ထင်ကြငြားအံ့၊ သင်တို့ နေကြကုန်၊ အမ္မဋ္ဌလုလင် သည်သာ ဤစကားအရာ၌ ငါနှင့်အတူ တုံ့ပြန် ပြောဆိုပါစေ” ဟု ပိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဂေါတမ--- ကျွန်ုပ်တို့ ဆိတ်ဆိတ် နေကုန်အံ့၊ အမ္မဋ္ဌလုလင်သည်သာ ဤစကားအရာ၌ အရှင်ဂေါတမနှင့် အတူ တုံ့ပြန် ပြောဆိုပါစေ”

၈.၁.၀၆၇။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အမ္မဋ္ဌ လုလင်အား ဤသို့ မေးတော်မူ၏-

“အမ္မဋ္ဌ--- အကြောင်းလုံလောက်သော ဤမေးခွန်း သည် သင့်ထံသို့ ရောက်လာ၏။ အလိုမရှိသော်လည်း ခြေကြားရပေလိမ့်မည်၊ အကယ်၍ သင်သည် အတိအကျ မဖြေဘဲ နေလျှင် ဖြစ်စေ၊ အခြားတစ်ပါးကို လုံးလွှဲပြောဆို နေလျှင် ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေလျှင် ဖြစ်စေ၊ ထွက်ခွာ သွားလျှင် ဖြစ်စေ၊ ဤနေရာ၌ပင် သင့်ဦးစွာမင်းသည် ခုနစ်စိတ် ကွဲလိမ့်မည်၊ အမ္မဋ္ဌ---အသိနည်း၊ အသက်ကြီး ကုန်သော ဆရာအဆက်ဆက် ပုဂ္ဂဟာတို့ ပြောဆိုသည်ကို သင် အဘယ်သို့ ကြားဖူးသနည်း၊ ကဏ္ဍအနွယ်ဝင်တို့သည် အဘယ်မှ စ၍ ဖြစ်ကုန်သနည်း၊ ကဏ္ဍအနွယ်ဝင်တို့၏ အဦးဆုံးသော ယောကျ်ားကား အဘယ်သူနည်း”ဟု မေးတော်မူ၏။

ဤသို့ မေးတော်မူသော် အမ္မဋ္ဌလုလင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဘုရားရှင်က နှစ်ကြိမ်မြောက် မေးသော်လည်း အမ္မဋ္ဌလုလင်သည် ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် နေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အမွဉ်လုလင်အား "အမွဉ် ---ယခု ခြေကြားလော့၊ ယခု သင် ဆိတ်ဆိတ်နေရန် အခါ မဟုတ်တော့၊ အမွဉ်---သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အကြောင်း လုံလောက်သော မေးခွန်းကို မြတ်စွာဘုရား မေးပါလျက် မဖြေဘဲ နေသောသူ၏ ဦးခေါင်းသည် ယင်းနေရာ၌ပင် ခုနစ်စိတ် ကွဲလိမ့်မည်" ဟု မိန့်ဆိုတော်မူ၏။

၈.၁.၀၆၈။ ထိုစဉ်အခါ၌ သိကြားမင်းသည် ဘီလူး အသွင်ဖြင့် ချီရဲပြောင်ပြောင် တောက်လောင်သော မီးလျှံ ရှိသော သံတုကြီးကို စွဲကိုင်ပြီးလျှင် "ဤအမွဉ်လုလင်သည် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အကြောင်းလုံလောက်သော မေးခွန်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် မေးပါလျက် အကယ်၍ မဖြေဘဲ နေခြားအံ့၊ ထိုအမွဉ်၏ ဦးခေါင်းကို ထိုနေရာ၌ပင် ခုနစ်စိတ် စွဲအံ့" ဟု ကြံရွယ်၍ အမွဉ်လုလင်၏ အထက်ကောင်းကင်၌ ရပ်လျက် နေ၏။ ထိုဘီလူးအသွင်ရှိသော သိကြားမင်းကို မြတ်စွာဘုရားနှင့် အမွဉ်လုလင်တို့သာ မြင်ကြရ၏။

၈.၁.၀၆၉။ ထိုအခါ အမွဉ်လုလင်သည် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့် ကြက်သီးမွေးညင်းထသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား ကိုသာလျှင် ကိုးကွယ်ရာ-ဟု ရာဇာလျက် အနီးသို့ ကပ်၍ ထိုင်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား

"အရှင်ဂေါတမ---အရှင်ဂေါတမ မိန့်တော်မူသည့် အတိုင်းပင် ကျွန်ုပ် ကြားဖူးပါ၏။ ကာကုအနွယ်ဝင်တို့သည် ထိုကျွန်မ၏ သား ကာကုမှ စ၍ ဖြစ်ပါကုန်၏။ ထိုကျွန်မ၏ သား ကာကုသည်ပင် ကာကုအနွယ်ဝင်တို့၏ အဦးဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်ပါတည်း" ဟု လျှောက်၏။

အမွဉ်၏ အဆက်အနွယ်အကြောင်း

၈.၁.၀၇၀။ ဤသို့ လျှောက်သော် ထိုလုလင်တို့သည် ပြင်းပြကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် ပုံတင်ထပ်မျှ ဤသို့ ပြောဆိုကြကုန်၏။ "အချင်းတို့---အရှင်ဂေါတမ မိန့်တော် မူသည့်အတိုင်း ဖန်သတုံး၊ ငါတို့သည် ရဟန်းဂေါတမ အမုန့်အတိုင်း ပြောဆိုသည်ကို အပြစ်တင်သင့်သည်-ဟု ထင်မှားမိခဲ့ကုန်၏"

၈.၁.၀၇၁။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုလုလင်တို့ အား ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ "လုလင်တို့--- သင် တို့သည် အမွဉ်လုလင်ကို ကျွန်မသား-ဟူသော စကားဖြင့် အပြင်းအထန် မစိန်ခံကုန်လင့်၊ ထိုကကုသည် တန်ခိုး

ကြီးသော ရသေ့ ဖြစ်ပေ၏။ ထိုကကုရသေ့သည် ဇက္ခိကာ ဇနပုဒ် (ဂင်မြစ်၏ တောင်ဘက်၌ ရှိသော နယ်ပယ်)သို့ သွား၍ မြတ်သော မန္တန်တို့ကို သင်ပြီးလျှင် ဥတ္တကာမင်းကို ချဉ်းကပ်လျက် "မဒ္ဒရူပီ"မည်သော သမီးတော်ကို တောင်း ၏။

ဥတ္တကာမင်းသည် 'အချင်းတို့---ဤကကုသည် ငါ၏ ကျွန်မသား ဖြစ်လျက် သမီးတော်မဒ္ဒရူပီကို အဘယ်ကြောင့် တောင်းဘိသနည်း'ဟု ထိုကကုရသေ့အား အပျက်ထွက်၍ နှလုံးမသာသည် ဖြစ်၍ မြားကို တင်၏။ ထိုဥတ္တကာ မင်းသည် ထိုမြားကို လွှတ်လည်း မလွှတ်နိုင်၊ ရပ်လည်း မရပ်နိုင် ရှိနေလေ၏။ လုလင်တို့---ထိုအခါ ပျားမတ်ပရိသတ်တို့သည် ကကုရသေ့ထံ ချဉ်းကပ်၍ 'အရှင်ရသေ့--- မင်း၏ အသက် ကို ချမ်းသာပေးပါလော့၊ အရှင်ရသေ့--- မင်း၏ အသက်ကို ချမ်းသာပေးလော့'ဟု ဆိုကုန်၏။

'မင်း၏ အသက်သည် ချမ်းသာရာ ရလိမ့်မည်၊ သို့သော် မင်းသည် အကယ်၍ မြားကို အောက်သို့ လွှတ်အံ့၊ မင်း၏ နိုင်ငံတော်တစ်ဝန်းလုံး၌ ပြေကြီးသည် ကြေမွ ပျက်စီး လိမ့်မည်။

အကယ်၍ မြားကို အထက်သို့ လွှတ်အံ့၊ မင်း၏ နိုင်ငံတော် တစ်ဝန်းလုံး၌ ခုနစ်စိတ်တိုင်တိုင် မိုးခေါင်လိမ့်မည်၊ မင်းသည် သားကြီး၌ မြားကို တည်စေအံ့၊ မင်းသားသည်လည်း ကြက်သီးမွေးညင်းမျှ မထမူ၍ ချမ်းသာသည်သာ ဖြစ် လိမ့်မည်' ဟု ကကုရသေ့က ဆို၏။

လုလင်တို့---ထိုအခါ အမတ်တို့သည် ဥတ္တကာမင်းအား 'ဥတ္တကာမင်းသည် သားကြီး၌ မြားကို တည်စေလော့၊ မင်းသားသည်လည်း ကြက်သီးမွေးညင်းမျှ မထမူ၍ ချမ်းသာ သည်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်-ဟု ဆိုပါသည်'ဟူ၍ လျှောက် ကုန်၏။

ထိုအခါ ဥတ္တကာမင်းသည် သားကြီး၌ မြားကို တည် စေ၏။ မင်းသားသည်လည်း ကြက်သီးမွေးညင်းမျှ မထမူ၍ ချမ်းသာသည်သာ ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ ဥတ္တကာမင်းသည် မန္တန်လက်နက်ဖြင့် ငြိမ်းခြောက်ခံရသောကြောင့် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့် ကြက်သီးမွေးညင်းထသည် ဖြစ်၍ သမီးတော် မဒ္ဒရူပီကို ထိုကကုရသေ့အား ပေးရ၏။ လုလင်တို့---သင်တို့ သည် အမွဉ်လုလင်ကို ကျွန်မသား-ဟူသော စကားဖြင့် အပြင်းအထန် မစိန်ခံကုန်လင့်၊ ထိုကကုသည် တန်ခိုး ကြီးသော ရသေ့ ဖြစ်ပေ၏" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မင်းမျိုးသည် မြင်မြတ်သည် အကြောင်း

၈.၁.၀၇၂။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အမွဉ်လှလင် အား“လူအပေါင်း၌ အမျိုးအနွယ်ကို အားကိုးလေ့ ရှိကုန်သော သူတို့တွင် မင်းမျိုးသည် မြတ်၏။ နတ်လူအပေါင်း၌ အသိဉာဏ် (ဝိဇ္ဇာ)၊ အကျင့် (စရဏ)နှင့် ပြည့်စုံသော သူသည် မြတ်၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အသိဉာဏ်(ဝိဇ္ဇာ)နှင့် အကျင့် (စရဏ)အကြောင်း

၈.၁.၀၇၃။ “အရှင်ဂေါတမ—ထိုအကျင့် (စရဏ)ကား အဘယ်နည်း။ ထိုအသိဉာဏ် (ဝိဇ္ဇာ) ကား အဘယ်နည်း။”

“အမွဉ်—ပူဇော်အထူးကို စံတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤလောက၌ ပွင့်တော်မူ၏။

ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် တရားကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုတရားတော်ကို သူကြွယ် ဖြစ်စေ၊ အခြားဇာတ်တစ်မျိုးမျိုး၌ ဖြစ်သောသူ ဖြစ်စေ ကြားနာရ၏။ ထိုသူသည် ထိုတရားတော်ကို ကြားနာရ၍ မြတ်စွာဘုရားအပေါ်၌ ယုံကြည်မှုကို ရ၏။

ထိုသူသည် ထိုယုံကြည်မှုကို ရသည့် ဖြစ်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်နှင့် စတုတ္ထဈာန်တို့သို့ အဆင့်ဆင့် ရောက်၍ နေ၏။ ဤသည်တို့ကား ထိုရဟန်း၏ အကျင့် (စရဏ)တို့ပေတည်း။ အမွဉ်—ဤ လေးမျိုးသော ဈာန်သည် ထို မူလက ငါ ဆိုခဲ့သော အကျင့် (စရဏ) ပင်တည်း။

ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ်လတ်သော် ထိုရဟန်းသည် ဝိပဿနာဉာဏ်၊ မနောမဃိဒ္ဓိဉာဏ်၊ ဣဒ္ဓိဝိညဉာဏ်၊ ဒိဋ္ဌိသောတဉာဏ်၊ စေတောပရိယဉာဏ်၊ ပုဗ္ဗနိဝါသာနဿတိဉာဏ်၊ စုတုပပါတဉာဏ်နှင့် အာသဝက္ကယဉာဏ်တို့အတွက် စိတ်ကို ရှေ့ရှုနိုင်သော စိတ်၊ ရှေ့ရှုညွတ်စေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ဝိပဿနာဉာဏ်၊ မနောမဃိဒ္ဓိဉာဏ်၊ ဣဒ္ဓိဝိညဉာဏ်၊ ဒိဋ္ဌိသောတဉာဏ်၊ စေတောပရိယဉာဏ်၊ ပုဗ္ဗနိဝါသာနဿတိဉာဏ်၊ စုတုပပါတဉာဏ်နှင့် အာသဝက္ကယဉာဏ်တို့ကို အဆင့်ဆင့် ရ၏။ ဤသည်ကား ထိုရဟန်း၏ အသိဉာဏ် (ဝိဇ္ဇာ) ပေတည်း။ အမွဉ်—ဤ ရှစ်မျိုးသော ပညာသည် ထို မူလက ငါ ဆိုခဲ့သော အသိဉာဏ် (ဝိဇ္ဇာ) ပင်တည်း။

အမွဉ်—ဤရဟန်းကို အသိဉာဏ် (ဝိဇ္ဇာ)နှင့် ပြည့်စုံသူဟူ၍လည်းကောင်း၊ အကျင့် (စရဏ)နှင့် ပြည့်စုံသူဟူ၍လည်းကောင်း ဆိုရ၏။ အမွဉ်—ဤထက် လွန်က် ထူးမြတ်သော အသိဉာဏ် (ဝိဇ္ဇာ)နှင့် ပြည့်စုံမှုသည် လည်းကောင်း၊ အကျင့် (စရဏ)နှင့် ပြည့်စုံမှုသည်လည်းကောင်း မရှိတော့ပြီ။

ပျက်စီးကြောင်း လေးပါး

၈.၁.၀၇၄။ အမွဉ်—အတုမရှိသော ဤဝိဇ္ဇာ၊ စရဏနှင့် ပြည့်စုံမှု၏ ပျက်စီးကြောင်းတို့သည် လေးပါးရှိကုန်၏။ လေးပါးတို့ကား အဘယ်နည်း။ အမွဉ်—ဤလောက၌ အချို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မက(သုတေတိဓဉ်း သုတေတိမြတ်)သည် အတုမရှိသော ဤဝိဇ္ဇာ၊ စရဏနှင့် ပြည့်စုံခြင်းသို့ မရောက်နိုင်သည့် ဖြစ်၍ ထမ်းပို့ဖြင့် ရသေ့ပရိက္ခရာတို့ကို ယူဆောင်လျက် 'ကြွေကျသော သစ်သီးကိုသာ စားသူ ဖြစ်တော့အံ့'ဟု ကြံ၍ တောအုပ်သို့ ဝင်၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ထိုသူသည် ဝိဇ္ဇာ၊ စရဏနှင့် ပြည့်စုံသူ၏ အလုပ်အကျွေးမျှသာလျှင် ဖြစ်၏။ အမွဉ်—ဤကား အတုမရှိသော ဤဝိဇ္ဇာ၊ စရဏနှင့် ပြည့်စုံမှု၏ ရှေးဦးစွာသော ပျက်စီးကြောင်း ပေတည်း။

အမွဉ်—တစ်ဖန် ထိုပြင်လည်း ဤလောက၌ အချို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မက(သုတေတိဓဉ်း သုတေတိမြတ်)သည် အတုမရှိသော ဤဝိဇ္ဇာ၊ စရဏနှင့် ပြည့်စုံခြင်းသို့လည်း မရောက်နိုင်သည့် ဖြစ်၍ ကြွေကျသော သစ်သီးကိုသာ စားသူအဖြစ်သို့လည်း မရောက်နိုင်သည့် ဖြစ်၍ ပေါက်တူးနှင့် ခြင်းတောင်းကို ယူဆောင်လျက် 'သစ်ဖျ၊ သစ်မြစ်၊ သစ်သီးကိုသာ စားသူ ဖြစ်တော့အံ့'ဟု ကြံ၍ တောသို့ ဝင်၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ထိုသူသည် ဝိဇ္ဇာ၊ စရဏနှင့် ပြည့်စုံသူ၏ အလုပ်အကျွေးမျှသာလျှင် ဖြစ်၏။ အမွဉ်—ဤကား အတုမရှိသော ဤဝိဇ္ဇာ၊ စရဏနှင့် ပြည့်စုံမှု၏ နှစ်ခုမြောက်သော ပျက်စီးကြောင်းပေတည်း။

အမွဉ်—တစ်ဖန် ထိုပြင်လည်း ဤလောက၌ အချို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မက(သုတေတိဓဉ်း သုတေတိမြတ်)သည် သစ်ဖျ၊ သစ်မြစ်၊ သစ်သီးကိုသာ စားသူအဖြစ်သို့ပင် မရောက်နိုင်သည့် ဖြစ်၍ ရွာ၏အနီး၌ ဖြစ်စေ၊ နိဂုံး၏အနီး၌ ဖြစ်စေ မီးပူဇော်ရာ အိမ်ကို ဆောက်၍ မီးကို လုပ်ကျွေးလျက် နေ၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ထိုသူသည် အသိဉာဏ် (ဝိဇ္ဇာ)၊ အကျင့် (စရဏ)နှင့် ပြည့်စုံသူ၏ အလုပ်အကျွေးမျှသာလျှင် ဖြစ်၏။

အမွဉ်---ဤကား အတုမရှိသော ဤဝိဇ္ဇာစရန်နှင့် ပြည့်စုံမှု၏ သုံးဆမြောက်သော ပျက်စီးကြောင်းပေတည်း။

အမွဉ်---တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း ဤလောက၌ အချို့သော သမက၊ ဗြာဟ္မက(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)သည် မီးကို လုပ်ကျွေးသူ၏ အဖြစ်သို့ပင် မရောက်နိုင်သည် ဖြစ်၍ 'အရင် လေးမျက်နှာတို့မှ လာသော သမက၊ ဗြာဟ္မက (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)ကို ငါသည် စွမ်းအားရှိသလောက် ပူဇော်အံ့'ဟု ကြံ၍ လမ်းလေးခွဆတ်၌ တံခါးပေါက်လေးခု ရှိသော အိမ်ကို ဆောက်လုပ် နေ၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ထိုသူသည် အသိဉာဏ် (ဝိဇ္ဇာ)၊ အကျင့် (စရန်)နှင့် ပြည့်စုံသူ၏ အလုပ်အကျွေး မျှသာလျှင် ဖြစ်၏။ အမွဉ်--- ဤကား ဤဝိဇ္ဇာ၊ စရန်နှင့် ပြည့်စုံမှု၏ လေးဆမြောက်သော ပျက်စီးကြောင်းပေတည်း။

အမွဉ်---အတုမရှိသော ဤအသိဉာဏ် (ဝိဇ္ဇာ)၊ အကျင့် (စရန်)နှင့် ပြည့်စုံမှု၏ ပျက်စီးကြောင်းတို့သည် ဤလေးပါးတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

၈.၁.၀၇၅။ 'အမွဉ်---အသို့နည်း၊ ဆရာနှင့် တကွသော သင်သည် အတုမရှိသော ဤအသိဉာဏ် (ဝိဇ္ဇာ)၊ အကျင့် (စရန်) နှင့် ပြည့်စုံမှုကို ရ၏လော'

"အရှင်ဂေါတမ---မရပါ။ အရှင်ဂေါတမ--- ဆရာနှင့် တကွသော ကျွန်ုပ်သည် အတုမရှိသော အသိဉာဏ် (ဝိဇ္ဇာ)၊ အကျင့် (စရန်) နှင့် ပြည့်စုံမှုမှ မေးပါသေး၏"

"အမွဉ်---အသို့နည်း၊ ဆရာနှင့် တကွသော သင်သည် အတုမရှိသော ဤအသိဉာဏ် (ဝိဇ္ဇာ)၊ အကျင့် (စရန်) နှင့် ပြည့်စုံခြင်းသို့ မရောက်နိုင်သည် ဖြစ်၍ 'ဓမ္မကျသော သင်္ခါယကိုသာ စားသူ ဖြစ်တော့အံ့'ဟု ထမ်းပိုးဖြင့် ရသေ့ ပရိက္ခရာတို့ကို ယူဆောင်လျက် တောသို့ ဝင်၏လော"

"အရှင်ဂေါတမ---မဝင်ပါ"

"သစ်ဖု၊ သစ်မြစ်၊ သစ်သီးကိုသာ စားသူ ဖြစ်တော့အံ့"ဟု ပေါက်တူးနှင့် ခြင်းတောင်းကို ယူဆောင်လျက် တောသို့ ဝင်၏လော"

"အရှင်ဂေါတမ---မဝင်ပါ"

"ရွာ၏အနီး၌ ဖြစ်စေ၊ နိဂုံး၏အနီး၌ ဖြစ်စေ မီးပူဇော်ရန် အိမ်ကို ဆောက်၍ မီးကို လုပ်ကျွေးလျက် နေ၏လော"

"အရှင်ဂေါတမ---မနေပါ"

"ဤအရှင်လေးမျက်နှာတို့မှ လာသော သမက၊ ဗြာဟ္မက (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)ကို ငါသည် စွမ်းအားရှိ

သလောက် ပူဇော်အံ့"ဟု ကြံ၍ လမ်းလေးခွဆတ်၌ တံခါးပေါက်လေးခုရှိသော အိမ်ကို ဆောက်လုပ် နေ၏လော"

"အရှင်ဂေါတမ---မနေပါ"

၈.၁.၀၇၆။ 'အမွဉ်---ဤသို့လျှင် ဆရာနှင့် တကွသော သင်သည် အတုမရှိသော ဤအသိဉာဏ် (ဝိဇ္ဇာ)၊ အကျင့် (စရန်)နှင့် ပြည့်စုံမှုမှလည်း ယုတ်လျော့၏၊ အတုမရှိသော ဤအသိဉာဏ် (ဝိဇ္ဇာ)၊ အကျင့် (စရန်) နှင့် ပြည့်စုံမှု၏ ထိုပျက်စီးကြောင်းလေးပါးတို့မှလည်း ယုတ်လျော့၏၊ အမွဉ်---သင်၏ဆရာ ပေါက္ခရာသတ်ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ပျက်စီးကြောင်းတရားကိုမှ ကိုယ်တိုင် မမြင်စွမ်းနိုင်ဘဲလျက် 'ဇာတ်နိမ့် ဖြစ်ကုန်သော ကတုံးရဟန်းစုတို့သည် အဘယ်သို့သော သူများ ဖြစ်ကုန်သနည်း၊ ထိုသူတို့သည် မည်းညစ်ကုန်၏၊ ဗြဟ္မာ၏ ခြေစွန်းမှ ပေါက်ဖွားကုန်၏၊ ထိုသူတို့နှင့် ဓမ္မစင် သုံးပုံဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဆွေးနွေးခြင်းသည် အဘယ်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါအံ့နည်း'ဟူသော စကားကို ထိုခိုဘိ၏။ အမွဉ်---သင့်ဆရာ ပေါက္ခရာသတ်ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဤမျှလောက်သော ချွတ်ယွင်းချက်ကိုလည်း ရှုလော့။

ဇေယျက ရသေ့တို့အကြောင်းကို မေးမြန်းခြင်း

၈.၁.၀၇၇။ အမွဉ်---ပေါက္ခရာသတ်ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ပဒေသနဒီကောသလမင်း ပေးသော စည်းစိမ်ကို ခံစား၏။ ထိုပေါက္ခရာသတ်ပုဂ္ဂိုလ်အား ပဒေသနဒီကောသလမင်းသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့်ကိုပင် မပေး၊ ထိုပေါက္ခရာသတ်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် တိုင်ပင်သော အမိန့်လည်း ကန့်လန့်ကာ ခြား၍ တိုင်ပင်၏။ အမွဉ်---တရားနှင့်အညီ ပေးထားသော ရိက္ခာတော်ကို ခံယူရသူအား ပဒေသနဒီကောသလမင်းသည် အဘယ့်ကြောင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့်ကိုပင် မပေးဘဲသနည်း။ အမွဉ်--- သင့်ဆရာ ပေါက္ခရာသတ်ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဤမျှလောက်သော ချွတ်ယွင်းချက်ကိုလည်း ရှုလော့။

၈.၁.၀၇၈။ အမွဉ်---ဤ လောက၌ ပဒေသနဒီကောသလမင်းသည် ဆင်လည်ထက်၌ နေလျက် ဖြစ်စေ၊ မြင်းကျောက်ကုန်းထက်၌ နေလျက် ဖြစ်စေ၊ ရထားခင်းနီးထက်၌ တည်လျက် ဖြစ်စေ ထင်ရှားသော အမတ်တို့နှင့် ဖြစ်စေ၊ မင်းညီမင်းသားတို့နှင့် ဖြစ်စေ တစ်စုံတစ်ရာသော တိုင်ပင်စွယ်ကို တိုင်ပင်ရာ၏။ ထိုပဒေသနဒီကောသလမင်းသည် ထိုတိုင်ပင်ရာအရပ်မှ ထွက်ခွာသွားပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ တည်ရှိလေရာ၏။ ထိုအခါ သူဆင်းရဲ ဖြစ်စေ၊ သူဆင်းရဲ၏ကျွန် ဖြစ်စေ လာရောက်၍ ထိုအရပ်၌ တည်

လျက် 'ပသေနဒီကောသလမင်းသည် ဤသို့လည်း ဆို၏။ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် ဤသို့လည်း ဆို၏'ဟု ထို တိုင်ပင်ဖွယ်ကိုသာလျှင် တိုင်ပင်ရာ၏။ ထိုသူသည် မင်း ဆိုသည့်အတိုင်းလည်း ဆို၏။ မင်းတိုင်ပင်သည့်အတိုင်း လည်း တိုင်ပင်၏။ ဤမျှဖြင့် ထိုသူသည် မင်း ဖြစ်စေ၊ အမတ် ဖြစ်စေ ဖြစ်ရာသလော"

"အရှင်ဂေါတမ---မကြားဖူးပါ"

၈.၁.၇၉။ "အမ္မဋ္ဌ--- ဤအတူ ပုဏ္ဏားတို့၏ လက်ဦး ဆရာဖြစ်ကုန်သော၊ ဝေဒကျမ်းတို့ကို စီရင်ကုန်သော၊ ဝေဒကျမ်းတို့ကို ပို့ချကုန်သော အဋ္ဌကရဿ၊ ဝါမကရဿ၊ ဝါမဒေဝရဿ၊ ဝေသာမိတ္တရဿ၊ ယမဒိဂ္ဂရဿ၊ အနီရသ ရဿ၊ ဘာရုဒ္ဓိရဿ၊ ဝါသေဋ္ဌရဿ၊ ကဿပရဿ၊ ဘဂ္ဂ ရဿ---တို့သည် ရှိကုန်၏။ ယခုအခါ ပုဏ္ဏားတို့သည် ထို ရဿတို့ သီဆို ပို့ချ ပေါင်းစုထားခဲ့သော ထိုရှေးဟောင်း ဝေဒကျမ်းကို လိုက်၍ သီဆိုကုန်၏။ လိုက်၍ ရွတ်ဖတ်ကုန်၏။ ရွတ်ဖတ်နည်းအတိုင်း လိုက်၍ ပို့ချနည်း အတိုင်း လိုက်၍ ပို့ချကုန်၏။ ဆရာနှင့် တကွသော ငါသည် ထိုဝေဒကျမ်းတို့ကို သင်၏---ဟု သင် ဆိုရာ၏။ ထိုမျှဖြင့် သင်သည် ရဿ ဖြစ်စေ၊ ရဿဖြစ်ရန် ကျင့်သောသူ ဖြစ်စေ ဖြစ်နိုင်ရာသော အကြောင်းသည် မရှိ။"

၈.၁.၈၀။ အမ္မဋ္ဌ---အသက်ကြီးကုန်သော ဆရာ ဆရာ ပုဏ္ဏားတို့ ပြောဆိုသည်ကို သင် အဘယ်သို့ ကြားဖူး သနည်း၊ ပုဏ္ဏားတို့၏ လက်ဦးဆရာ ဖြစ်ကုန်သော၊ ဝေဒကျမ်းတို့ကို စီရင်ကုန်သော၊ ဝေဒကျမ်းတို့ကို ပို့ချ ကုန်သော "အဋ္ဌကရဿ၊ ဝါမကရဿ၊ ဝါမဒေဝရဿ၊ ဝေသာမိတ္တရဿ၊ ယမဒိဂ္ဂရဿ၊ အနီရသရဿ၊ ဘာရုဒ္ဓိရဿ၊ ဝါသေဋ္ဌရဿ၊ ကဿပရဿ၊ ဘဂ္ဂရဿ" တို့သည် ရှိကုန်၏။ ယခုအခါ ပုဏ္ဏားတို့သည် ထိုရဿတို့ သီဆို ပို့ချ ပေါင်းစုထားခဲ့သော ထိုရှေးဟောင်း ဝေဒကျမ်းကို လိုက်၍ သီဆိုကုန်၏။ လိုက်၍ ရွတ်ဖတ်ကုန်၏။ ရွတ်ဖတ် နည်းအတိုင်း လိုက်၍ ရွတ်ဖတ်ကုန်၏။ ပို့ချနည်းအတိုင်း လိုက်၍ ပို့ချကုန်၏။

'ထိုရဿတို့သည် ယခုအခါ ဆရာနှင့် တကွသော သင်ကဲ့သို့ပင် ကောင်းမွန်စွာ ရေချိုးကုန်လျက် ကောင်း မွန်စွာ လိမ်းကျံကုန်လျက် ဆံ၊ မှတ်ဆိတ်ကို ပြုပြင်ကုန်လျက် ပတ္တမြားနားတောင်းတန်ဆာကို ဝတ်ဆင်ကုန်လျက် ဖြူသော အဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ကုန်လျက် ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို ကုံလုံ ပြည့်စုံစွာ ပျော်ရွှင်စံစားကုန်၏'ဟု သင် ကြားဖူးသလော"

"အရှင်ဂေါတမ---မကြားဖူးပါ"

"ထိုရဿတို့သည် ယခုအခါ ဆရာနှင့် တကွသော သင်ကဲ့သို့ပင် များသော အရည်ဟင်း၊ အဖတ်ဟင်းရှိသော၊ အသားမြှမ်းသော၊ ဆန်မည်းကို ရွေးချယ်ပြီးသော၊ စင်ကြယ် သော သလေထမင်းကို စားကုန်၏'ဟု သင် ကြားဖူး သလော"

"အရှင်ဂေါတမ---မကြားဖူးပါ"

"ထိုရဿတို့သည် ယခုအခါ ဆရာနှင့် တကွသော သင်ကဲ့သို့ပင် အဝတ်တန်ဆာတို့ဖြင့် ဖွားလျားညွတ်ကျသော နံပါးရှိသော မိန်းမတို့ဖြင့် ပျော်ရွှင်စံစားကုန်၏'ဟု သင် ကြားဖူးသလော"

"အရှင်ဂေါတမ---မကြားဖူးပါ"

"ထိုရဿတို့သည် ယခုအခါ ဆရာနှင့် တကွသော သင် ကဲ့သို့ပင် မွေးဖွပ်သထားသည့် မြည်းကသော ရထားတို့ကို စီးကုန်လျက် ရှည်သော နှင်တံတို့ဖြင့် မြည်းတို့ကို ထိုးဆွ ကုန်လျက် လှည့်ပတ်သွားလာကုန်၏'ဟု သင် ကြားဖူး သလော"

"အရှင်ဂေါတမ---မကြားဖူးပါ"

"ထိုရဿတို့သည် ယခုအခါ ဆရာနှင့် တကွသော သင် ကဲ့သို့ပင် တူးထားသည့် ကျွဲ၊ ရှိကုန်သော၊ မင်းတပ်ဂျှီ ထားသည့် တံခါးရှိကုန်သော၊ တံတိုင်းအခြေခိုင်းလှသော ခြံတို့၌ သန်လျက်ရှည် လက်နက်ကိုင်ယောက်ျားတို့ကို စောင့်ရှောက်စေကုန်၏'ဟု သင် ကြားဖူးသလော"

"အရှင်ဂေါတမ---မကြားဖူးပါ"

"အမ္မဋ္ဌ---ဤသို့လျှင် ဆရာနှင့် တကွသော သင်သည် ရဿလည်း မဟုတ်၊ ရဿဖြစ်ရန် ကျင့်သူလည်း မဟုတ်။ အမ္မဋ္ဌ---ငါဘုရားအပေါ်၌ ယုံမှားတွေးတောခြင်း ရှိသူသည် ငါဘုရားကို မေးမြန်းခြင်းဖြင့် ထိုယုံမှားတွေးတောခြင်းကို သုတ်သင်ရာ၏။ ငါဘုရားသည် ဖြေကြားခြင်းဖြင့် ထို ယုံမှားတွေးတောခြင်းကို သုတ်သင်အံ့"

လက္ခဏာနှစ်မျိုးကို ပြတော်မူခြင်း

၈.၁.၈၁။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းတော်မှ ထွက်တော်မူ၍ စကြာဆီသို့ ရှေ့ရှု ကြွတော်မူ၏။ အမ္မဋ္ဌ လုလင်သည်လည်း ကျောင်းတော်မှ ထွက်၍ စကြာဆီသို့

ရှေးရှု သွား၏။ ထိုအခါ အမွေလုလင်သည် စင်္ကြံကြွနေတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားနောက်သို့ လိုက်၍ စင်္ကြံသွားလျက် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ်လက္ခဏာတို့ကို ကြည့်ရှု ရှာဖွေ၏။ အမွေ လုလင်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါး သော ယောက်ျားမြတ်လက္ခဏာတို့ကို များသောအားဖြင့် မြင်၏။ နှစ်ပါးတို့ကိုကား မမြင်၊ အအိမ်ခြံ၌ ဖုံးလွှမ်းသော ယောက်ျားအင်္ဂါနှင့် ရှည်ပြန့်သော လျှာတော်-ဟူသော ဤ မမြင်ရသော ယောက်ျားမြတ်လက္ခဏာနှစ်ပါးတို့၌ ယုံမှား၏။ တွေးတော၏။ မဆုံးဖြတ်နိုင်၊ မယုံကြည်နိုင်။

၈.၁.၀.၈၂။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အအိမ်ခြံ၌ ဖုံးလွှမ်းသော ယောက်ျားအင်္ဂါကို အမွေလုလင် မြင်နိုင်ရန် တန်ဖိုးဖန်ဆင်းတော်မူ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် လျှာတော်ကို ထုတ်၍ နားတွင်းနှစ်ဖက်တို့ကိုလည်း အပြန် အလှန် သုံးသပ်တော်မူ၏။ နားခေါင်းပေါက်နှစ်ခုတို့ကိုလည်း အပြန်အလှန် သုံးသပ်တော်မူ၏။ နဖူးပြင်တစ်ခုလုံးကိုလည်း လျှာဖြင့် ဖုံးအုပ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အမွေလုလင်သည် "အရှင်ဂေါတမသည် တင်းတင်းပြည့်ညီသော သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျား မြတ်လက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူပေ၏။"ဟု စဉ်းစား၏။

ဤသို့ စဉ်းစားပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင် ဂေါတမ---ယခုအခါကျွန်ုပ်တို့သွားပါကုန်အံ့၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် အလုပ်ကိစ္စများကြပါကုန်၏"ဟု လျှောက်၏။

"အမွေ---သင့်ဆန္ဒအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါ"ဟု မိန့်တော် မူ၏။ ထိုအခါ အမွေလုလင်သည် မြည်းကသော ရထားကို တက်စီး၍ ပြန်သွားလေ၏။

၈.၁.၀.၈၃။ ထိုစဉ်အခါ၌ ပေါက္ခရာသတ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဥက္ကဋ္ဌဗြူမှ ထွက်၍ ပုဂ္ဂိုလ်ခေါင်းများစွာနှင့်အတူ အမွေ လုလင်ကို စောင့်မျှော်လျက် မိမိ၏ ဥယျာဉ်၌ နေ၏။ ထိုအခါ အမွေလုလင်သည် ထိုဥယျာဉ်သို့ သွားလေ၏။ ယာဉ်ဖြင့် သွားနိုင်သမျှသော အရပ်ကို ယာဉ်ဖြင့် သွား၍ ယာဉ်မှ ဆင်းပြီးသော် ခြေကျင်သာလျှင် ပေါက္ခရာသတ်ပုဂ္ဂိုလ်ထံသို့ ရုဉ်းကပ်၍ ပေါက္ခရာသတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရိုနှိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏။

၈.၁.၀.၈၄။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော အမွေ လုလင်အား ပေါက္ခရာသတ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤသို့ မေး၏-

"ချစ်သားအမွေ---ထိုအရှင်ဂေါတမကို တွေ့မြင်ခဲ့ ၏လော"

"အရှင်---ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအရှင်ဂေါတမကို တွေ့မြင်ခဲ့ ပါကုန်၏"

"ချစ်သားအမွေ--- ထိုအရှင်ဂေါတမ၏ ကျော်စော သတင်းသည် အမှန်အတိုင်း ပျံ့နှံ့၍ ထွက်သလော၊ အမှန် အတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ပျံ့နှံ့၍ ထွက်သလော၊ ထိုအရှင်ဂေါတမ သည် ကျော်စောသည့်အတိုင်း မှန်သလော၊ မမှန်ဘူးလော"

"အရှင်---ထိုအရှင်ဂေါတမ၏ ကျော်စောသတင်းသည် အမှန်အတိုင်း ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ကျော်စောသည့်အတိုင်းပင် မှန်၏။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် တင်းတင်းပြည့်ညီသော သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျား မြတ်လက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏"

"ချစ်သား အမွေ--- သင်သည် ရဟန်းဂေါတမနှင့်အတူ စကားတစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခဲ့ရသလော"

"အရှင်--- ပြောဆိုခဲ့ရပါ၏"

"ချစ်သား အမွေ---သင်သည် ရဟန်းဂေါတမနှင့်အတူ စကားအနည်းငယ်ကို အဘယ်သို့ ပြောဆိုခဲ့ရပါသနည်း"

ထိုအခါ အမွေလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ပြောဆိုခဲ့သမျှ စကားအလုံးစုံကို ပေါက္ခရာသတ်ပုဂ္ဂိုလ်အား ပြောကြား၏။

၈.၁.၀.၈၅။ ဤသို့ ပြောကြားသော် ပေါက္ခရာသတ် ပုဂ္ဂိုလ်သည် အမွေလုလင်အား ဤစကားကို ဆို၏- "ဟယ် ပညာရှိကလေး---အံ့ဖွယ်ကောင်းပါဘိ၊ အမွေ---သင်သည် ထိုအရှင်ဂေါတမကို ဤသို့ ထိပါး၍ ထိပါး၍ စကားကို ဆို၏။ ထိုစကားကြောင့်ပင်လျှင် ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ငါတို့၏ အပြစ်ကိုလည်း ဤသို့ ထုတ်ဖော်၍ ထုတ်ဖော်၍ ဆိုတော် မူ၏။ ဟယ် ပညာရှိကလေး--- အံ့ဖွယ်ကောင်းပါဘိ" ဤသို့ ဆိုပြီးလျှင် အမျက်ထွက်သည့် ဖြစ်၍ နှလုံးမသာယာသည့် ခြစ်၍ အမွေလုလင်ကို ခြေဖြင့် လှိမ့်၍ နှိပ်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားကို ချက်ချင်းပင် ရုဉ်းကပ် ဖူးမြော်ရန်လည်း အလုပ်ရှိ၏။

ပေါက္ခရာသတ်ပုဂ္ဂိုလ် သူရားထံတော် ရုဉ်းကပ်ခြင်း

၈.၁.၀.၈၆။ ထိုအခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပေါက္ခရာသတ် ပုဂ္ဂိုလ်အား ဤစကားကို ဆိုကုန်၏- "အရှင်---ယနေ့ ရဟန်း ဂေါတမကို ရုဉ်းကပ် ဖူးမြော်ရန် အချိန်မဲ့လှပါပြီ၊ နက်ခြန်၌

အရှင်ပေါက္ခရာသာတိသည် ရဟန်းဂေါတမကို ချဉ်းကပ် ဖူးမြော်နိုင်ပါလိမ့်မည်”ဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ ပေါက္ခရာသာတိပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိအိမ်၌ မွန်မြတ်သော ခိဗ္ဗင်္ဂသောဇဉ်ကို စိမ့်စေ၍ ယာဉ်၌ တင်ပြီးလျှင် မီးရှူးတိုင်တို့ကို ကိုင်ဆောင်စေလျက် ဥက္ကဋ္ဌာဗြူမှ ထွက်၍ ကုက္ကနဂါလတောအုပ်သို့ သွားလေ၏။ ယာဉ်ဖြင့် သွားနိုင်သမျှသော အရပ်ကို ယာဉ်ဖြင့် သွား၍ ယာဉ်မှ ဆင်းသက်ပြီးသော် ခြေလျင်သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏။

၈.၁.၀၈၇။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော ပေါက္ခရာသာတိပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။

“အရှင်ဂေါတမ--- ကျွန်ုပ်တို့၏ တပည့် အမွဉ်လုလင်သည် ဤအရပ်သို့ လာပါသလော”

“ပုဂ္ဂိုလ်--- လာ၏”

“အရှင်ဂေါတမ--- အရှင်သည် အမွဉ်လုလင်နှင့်အတူ စကားတစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုရပါသလော”

“ပုဂ္ဂိုလ်--- ပြောဆိုရ၏”

“အရှင်ဂေါတမ--- အရှင်သည် အမွဉ်လုလင်နှင့်အတူ စကားအနည်းငယ်ကို အဘယ်သို့ ပြောဆိုရပါသနည်း”

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အမွဉ်လုလင်နှင့်အတူ ပြောဆိုခဲ့သမျှ စကားအလုံးစုံကို ပေါက္ခရာသာတိပုဂ္ဂိုလ်အား မိန့်ကြားတော်မူ၏။ ဤသို့ မိန့်ကြားသော် ပေါက္ခရာသာတိပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား “အရှင်ဂေါတမ--- အမွဉ်လုလင်သည် ခိုက်မိ၏။ အရှင်ဂေါတမသည် အမွဉ်လုလင်အား သည်းခံတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။

“ပုဂ္ဂိုလ်--- အမွဉ်လုလင်သည် ချမ်းသာစေသတည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၈.၁.၀၈၈။ ထိုအခါ ပေါက္ခရာသာတိပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ် လက္ခကာတို့ကို ကြည့်ရှု ရှာဖွေ၏။ ပေါက္ခရာသာတိပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ်လက္ခကာတို့ကို များသောအားဖြင့် မြင်၏။ နှစ်ပါးတို့ကိုကား မမြင်။

၈.၁.၀၈၉။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပေါက္ခရာသာတိပုဂ္ဂိုလ် မြင်နိုင်အောင် အမွဉ်အား ပြတော်မူခဲ့သည့်အတိုင်း

ပြတော်မူ၏။

ထိုအခါ ပေါက္ခရာသာတိပုဂ္ဂိုလ်မှာ “ရဟန်းဂေါတမသည် တင်းတင်းမြဲမြဲသော သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ် လက္ခကာတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူပေ၏”ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ဤသို့ အကြံဖြစ်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား “အရှင်ဂေါတမသည် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ယနေ့ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်သို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကြတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

၈.၁.၀၉၀။ ထိုအခါ ပေါက္ခရာသာတိပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံတော်မူခြင်းကို သိ၍ “အရှင် ဂေါတမ--- အချိန်တန်ပါပြီ။ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ”ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ဖြင့်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ပေါက္ခရာသာတိပုဂ္ဂိုလ်၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူပြီးလျှင် ပြင်ထားသော နေရာ၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ပေါက္ခရာသာတိပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို မွန်မြတ်သော ခိဗ္ဗင်္ဂသောဇဉ်ကို ပြည့်စုံသည်တိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် ဆက်ကပ်၏။ လုလင်တို့သည်လည်း ရဟန်းသံဃာကို ဆက်ကပ်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းစားပြီးတော်မူသောအခါ ပေါက္ခရာသာတိပုဂ္ဂိုလ်သည် နိမ့်သော တစ်နေရာ၌ ထိုင်၏။

၈.၁.၀၉၁။ တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေသော ပေါက္ခရာသာတိပုဂ္ဂိုလ်အား မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုအစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကား- “ဒါနနှင့် စပ်သော စကား၊ သီလနှင့် စပ်သော စကား၊ နတ်ပြည်နှင့်စပ်သော စကား၊ ကာမဂုဏ်တို့၏ အမြစ်၊ ယုတ်ညံ့ခြင်း၊ ညစ်ညူးခြင်းနှင့် ကာမဂုဏ်တို့မှ ထွက်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုးကို ပြသော စကားတို့တည်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပေါက္ခရာသာတိပုဂ္ဂိုလ် နည်းသော စိတ် ရှိသည်ကို သိတော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော် သိမြင်ပြီးသော (သာမတ္တံသိကာ) တရားဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူလျက် ဆင်းရဲ (ဒုက္ခ)၊ ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်း (သမုဒယ)၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာ (နိရောဓ) နှင့် ဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်လမ်းစဉ် (မဂ္ဂ)တို့ကို ပြသတော်မူ၏။

မည်းညစ်ခြင်းကင်းသော ဖြူသော အဝတ်သည် ဆိုးရည်

ကို ကောင်းစွာ ခံယူသကဲ့သို့ ဝေါက္ခရသာတိ ပုဂ္ဂိုလ်များ
ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် "ဖြစ်ခြင်းသဘောရှိသော တရားအလုံး
စုံသည် ချုပ်ခြင်းသဘောရှိ၏"ဟု ဖြစ်သော တရားမျက်စိ
(သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်) ဖြစ်ပေါ်၏။

ပေါက္ခရသာတိပုဂ္ဂိုလ်များ ဥပါသကာအဖြစ် လျှောက်ထားခြင်း

၈.၁.၀၉။ ထိုအခါ ဝေါက္ခရသာတိပုဂ္ဂိုလ်များသည် တရားကို
မြင်ပြီးသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို
လျှောက်၏- "အရှင်ဂေါတမ---တရားတော်သည် အလွန်
နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အရှင်ဂေါတမ--- တရားတော်
သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်ရှိပါပေ၏။ အရှင်ဂေါတမ---
ကျွန်ုပ်တို့သည် သား၊ သမီး၊ မယား၊ ပရိသတ်၊ အမတ်တို့နှင့်
တကွ အရှင်ဂေါတမကို ကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။
တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။
သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။

အရှင်ဂေါတမသည် ကျွန်ုပ်တို့ ယနေ့မှ စ၍ အသက်ထက်ဆုံး
ကိုးကွယ်သော ဥပါသကာ-ဟု မှတ်တော်မူပါ။

အရှင်ဂေါတမသည် ဥက္ကဋ္ဌမြို့၌ အခြား ဥပါသကာအိမ်
တို့သို့ ကြွရောက်တော်မူသကဲ့သို့ အကျွန်ုပ်၏ အိမ်သို့လည်း
ကြွရောက်တော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်၏ အိမ်က လှလင်ပျို၊ လုံမပျို
တို့သည် အရှင်ဂေါတမကို ရိုသေမြတ်နိုးစွာ ရိုနှီးမှုလည်း
ရှိနိုးကြပါလိမ့်မည်၊ ခရီးဦးကြီး ပြုမှုလည်း ပြုကြပါလိမ့်မည်၊
နေရာကို ပေးလှူမှုလည်း ပေးလှူကြပါလိမ့်မည်၊ ရေကို
ပေးလှူမှုလည်း ပေးလှူကြပါလိမ့်မည်၊ မိမိတို့၏ စိတ်ကို
ကြည်လင်စေမှုလည်း ကြည်လင်စေကြပါလိမ့်မည်၊ ထိုသို့
ပြုခြင်းသည် ကြာမြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး ထိုလှလင်ပျို၊
လုံမပျိုတို့၏ ကောင်းကျိုးချမ်းသာအတွက် ဖြစ်ပါလိမ့်
မည်"ဟု လျှောက်၏။

"ပုဂ္ဂိုလ်---ကောင်းသော စကားကို သင် ဆိုပေ၏"ဟု မိန့်
တော်မူသတည်း။

၄

သောဏဒဏ္ဍသုတ်

ဓမ္မာမြို့နေ ပုဏ္ဏားတို့နှင့် အမျိုးသားတို့အကြောင်း

၈.၁.၀၉၃။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာ ငါးရာနှင့်အတူ အင်္ဂတိုင်၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဓမ္မာမြို့သို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုဓမ္မာမြို့အနီး ဂုဏမည်သော ရေကန်၏ ကမ်းနား၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုစဉ်အခါ၌ သောဏဒဏ္ဍပုဏ္ဏားသည် ဓမ္မာမြို့ကို အုပ်ချုပ်၍နေ၏။ ထိုဓမ္မာမြို့သည် သောဏဒဏ္ဍပုဏ္ဏားအား ဗိမ္ဗိသာရမင်းက ဆုလှာသ်အဖြစ်ဖြင့် အပိုင်စားပေးထားသည့် မြို့ ဖြစ်၏။ စည်ကား သိုက်မြိုက်၏။

၈.၁.၀၉၄။ ဓမ္မာမြို့နေ ပုဏ္ဏားတို့နှင့် အမျိုးသားတို့သည် "အချင်းတို့--- သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသည့် သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းဂေါတမသည် ရဟန်းသံဃာ ငါးရာနှင့်အတူ ဓမ္မာမြို့သို့ ရောက်တော်မူ၍ ဂုဏမည်သော ရေကန်၏ ကမ်းနား၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏"ဟု ကြားသိ ကြကုန်၏။

ထိုစဉ်အခါ၌ ဓမ္မာမြို့နေ ပုဏ္ဏားတို့နှင့် အမျိုးသားတို့သည် ဓမ္မာမြို့မှ အုပ်စုလိုက် အုပ်စုလိုက် ထွက်ကြပြီးလျှင် တပေါင်း

တည်း စုကုန်လျက် ဂုဏမည်သော ရေကန်ဆီသို့ ချဉ်းကပ် ကုန်၏။

၈.၁.၀၉၅။ ထိုစဉ်အခါ၌ သောဏဒဏ္ဍပုဏ္ဏားသည် ဗြာဿဒိထက်၌ နေအချိန် လျောင်းစက်လျက် ရှိ၏။ ထို သောဏဒဏ္ဍပုဏ္ဏားသည် ဓမ္မာမြို့မှ အုပ်စုလိုက် အုပ်စုလိုက် ထွက်ကြပြီးလျှင် တပေါင်းတည်း စုကုန်လျက် ဂုဏမည်သော ရေကန်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်သော ဓမ္မာမြို့နေ ပုဏ္ဏားတို့နှင့် အမျိုးသားတို့ကို မြင်သော် အမတ် (အတိုင်ပင်ခံပုဂ္ဂိုလ်)တစ်ယောက်အား "အမတ်--- ဓမ္မာ မြို့နေ ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့သည် ဓမ္မာမြို့မှ အုပ်စုလိုက် အုပ်စုလိုက် ထွက်ကြပြီးလျှင် တပေါင်းတည်း စုကုန်လျက် ဂုဏမည်သော ရေကန်ဆီသို့ အဘယ့်ကြောင့် ချဉ်းကပ် ကုန်သနည်း"ဟု မေး၏။

"အရှင်--- ထိုသူတို့သည် အရှင်ဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ကြပါကုန်၏"ဟု အမတ်က ပြန်ကြား၏။

"အမတ်--- သို့ဖြစ်လျှင် ဓမ္မာမြို့နေ ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသား တို့ထံ ချဉ်းကပ်၍ 'အရှင်တို့--- ဆိုင်းပုံကြပါဦး' သောဏဒဏ္ဍ ပုဏ္ဏားသည်လည်း ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ် ပါလိမ့်မည်"ဟု သောဏဒဏ္ဍပုဏ္ဏားက မှာကြားလိုက်

ပါသည်။ ဟူ၍ ပြောကြားချေလော့ဟု မိန့်ဆို၏။

“အရှင်---ကောင်းပါပြီ” ဟု ထိုအမတ်သည် သောကဓဏ္ဍပုဏ္ဏားအား ကတိပေးပြီးလျှင် ထိုသူတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ သောကဓဏ္ဍပုဏ္ဏားမှ ကြားလိုက်သည့်အတိုင်း ပြောဆို၏။

သောကဓဏ္ဍပုဏ္ဏား၏ ဂုဏ်ကို ပြဆိုရာ

ခ.၁.၀၉၆။ ထိုစဉ်အခါ၌ အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်မှ လာကုန်သောပုဏ္ဏားငါးရာတို့သည် ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် စောဒြိဉ္စ တည်းခိုနေကုန်၏။ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် “သောကဓဏ္ဍပုဏ္ဏားသည် ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်လိမ့်မည်” ဟု ကြားကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် သောကဓဏ္ဍပုဏ္ဏားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီးလျှင် ဤသို့ မေးကုန်၏- “အရှင် သောကဓဏ္ဍသည် ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်မည်-ဟူသည် မှန်ပါသလော”

“အချင်းတို့---မှန်၏”

“အရှင်သောကဓဏ္ဍသည် ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် မချဉ်းကပ်ပါလင့်၊ အရှင်သောကဓဏ္ဍသည် ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် မချဉ်းကပ်ထိုက်ပါ။ အရှင်သောကဓဏ္ဍသည် ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် အကယ်၍ ချဉ်းကပ်ငြားအံ့၊ အရှင်သောကဓဏ္ဍ၏ ကျော်စောသတင်းသည် ဆုတ်ယုတ်ပါလိမ့်မည်၊ ရဟန်းဂေါတမ၏ ကျော်စောသတင်းသည် တိုးပွားပါလိမ့်မည်၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း အရှင်သောကဓဏ္ဍသည် ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် မချဉ်းကပ်ထိုက်ပါ။ ရဟန်းဂေါတမသည်သာ အရှင်သောကဓဏ္ဍကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ထိုက်ပါ၏။”

အရှင်သောကဓဏ္ဍသည် အဓိဘက် အဘက် နှစ်ဖက် စလုံးမှ ကောင်းသော အမျိုးဇာတ် ရှိ၏။ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း အရှင်သောကဓဏ္ဍသည် ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် မချဉ်းကပ်ထိုက်ပါ။ ရဟန်းဂေါတမသည်သာ အရှင်သောကဓဏ္ဍကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ထိုက်ပါ၏။

အရှင်သောကဓဏ္ဍသည် ကြွယ်ဝပါ၏။ များသော ဥစ္စာ ရှိ၏။ များသော စည်းစိမ် ရှိ၏။

အရှင်သောကဓဏ္ဍသည် ဝေဒကျမ်းလာ ဂါထာတို့ကို

ရွတ်ဖတ်တတ်ပါ၏။ ဝေဒကျမ်းကို ဆောင်ပါ၏။ အဘိဓာန် (နိယန္တု) ကျမ်း၊ အလင်္ကာ (ကေဋ္ဌသ) ကျမ်း၊ သဒ္ဒါ (အက္ခရပူဇော်) ကျမ်း၊ ဣတိဟာသကျမ်းနှင့်တကွ ဓမ္မဇင်္ဂသုံးပုံတို့၏ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်ပါ၏။ ပဒကျမ်းကို တတ်ပါ၏။ ဗျာကရုန်းကျမ်းကို တတ်ပါ၏။ လောကဿတ ကျမ်း၊ မဟာပုရိသလက္ခဏာကျမ်းတို့ကို အကြွင်းမဲ့ တတ်မြောက်ပါ၏။

အရှင်သောကဓဏ္ဍသည် အဆင်းလှပါ၏။ ရှုချင်ဖွယ် ရှိ၏။ ကြည်ညိုဖွယ် ရှိ၏။ မြတ်သော အဆင်းသဏ္ဌာန်နှင့် ပြည့်စုံပါ၏။ ဗြဟ္မာနှင့် တူသော အဆင်းရှိပါ၏။ ဗြဟ္မာနှင့် တူသော ကိုယ်ရှိပါ၏။ ခန့်ညားသော ကိုယ်ခန္ဓာရှိပါ၏။

အရှင်သောကဓဏ္ဍသည် သီလရှိပါ၏။

အရှင်သောကဓဏ္ဍသည် ကောင်းသော စကားရှိပါ၏။ ကောင်းသော မြှက်ဆိုသံ ရှိ၏။ ယဉ်ကျေးသော စကားနှင့် ပြည့်စုံပါ၏။ သန့်ရှင်းသော၊ အမြစ်ကင်းသော၊ အဓိပ္ပာယ် သိလွယ်သော စကားနှင့် ပြည့်စုံပါ၏။

အရှင်သောကဓဏ္ဍသည် များစွာသော သူတို့၏ ဆရာ ဖြစ်ပါ၏။ ဆရာဆရာ ဖြစ်ပါ၏။ လူလင်သုံးရာတို့အား ဝေဒ ကျမ်းတို့ကို ပို့ချပါ၏။ အမျိုးမျိုးသော အရပ်၊ အမျိုးမျိုးသော ဇနပုဒ်တို့မှ များစွာသော လူလင်တို့သည် အရှင်သောကဓဏ္ဍ၏ထံ၌ ဝေဒကျမ်းတို့ကို သင်လိုကုန်သည် ဖြစ်၍ လာကြပါကုန်၏။

အရှင်သောကဓဏ္ဍသည် အိုမင်းပါပြီ။ အသက်ကြီးပါပြီ။ ရဟန်းဂေါတမသည် အသက်ငယ်သူလည်း ဖြစ်ပါ၏။ ရဟန်းငယ်လည်း ဖြစ်ပါ၏။

အရှင်သောကဓဏ္ဍကို သေနိယမည်သော မဂ္ဂဇောင်းရှင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် အရိုအသေပြုပါ၏။ အလေးပြုပါ၏။ မြတ်နိုးပါ၏။ ပူဇော်ပါ၏။

အရှင်သောကဓဏ္ဍကို ပေါက္ခရာသတိပုဏ္ဏားသည် အရိုအသေပြုပါ၏။ အလေးပြုပါ၏။ မြတ်နိုးပါ၏။ ပူဇော်ပါ၏။

အရှင်သောကဓဏ္ဍသည် ဗိမ္ဗိသာရမင်းက ဆုလာဘ် အဖြစ်ဖြင့် အပိုင်စားပေးထားသည့် စည်ကားသော စမ္မာဗြူကို အုပ်ချုပ်၍ နေပါ၏။ ဤအကြောင်းများကြောင့်လည်း အရှင်သောကဓဏ္ဍသည် ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် မချဉ်းကပ်ထိုက်ပါ။ ရဟန်းဂေါတမသည်သာ အရှင်သောကဓဏ္ဍကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ထိုက်ပါ၏” ဟု ဆိုကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကို ချီးကျူးပြဆိုရာ

၈.၁.၂၀၃၇။ ဤသို့ ဆိုကုန်သော် သောကအက္ခရာ ပုဏ္ဏားသည် ထိုပုဏ္ဏားတို့အား ဤစကားကို ဆို၏-

"အချင်းတို့--- သို့ဖြစ်လျှင် ငါ၏စကားကိုလည်း နားထောင်ကြပါဦး၊ ငါတို့သည်သာ အရှင်ဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ထိုက်ပါကုန်၏။ အရှင်ဂေါတမကား ငါတို့ကို ဖူးမြော်ရန် မချဉ်းကပ်ထိုက်ပါ။

အချင်းတို့--- စင်စစ်အားဖြင့် ရဟန်းဂေါတမသည် အဓိက အဖေက နှစ်ဖက်စလုံးတို့မှ ကောင်းသော အမျိုးဇာတ် ရှိပါ၏။ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း အရှင်ဂေါတမသည် ငါတို့ကို ဖူးမြော်ရန် မချဉ်းကပ်ထိုက်ပါ။ အမုန်အားဖြင့် ဆိုလျှင် ငါတို့သည်သာ အရှင်ဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ထိုက်ပါကုန်၏။

အချင်းတို့--- စင်စစ်အားဖြင့် ရဟန်းဂေါတမသည် များပြားသော ဓမ္မေစ္စအပေါင်းကို ပယ်စွန့်၍ ရဟန်းပြုခဲ့ပါ၏။

ရဟန်းဂေါတမသည် မြေ အောက် မြေပေါ် ထားသော ရွှေငွေများစွာကို ပယ်စွန့်၍ ရဟန်းပြုခဲ့ပါ၏။

ရဟန်းဂေါတမသည် ငယ်ရွယ် ပျိုမျစ်သည် ဖြစ်လျက် ကောင်းစွာ မည်နေကံသော ဆံပင် ရှိသည် ဖြစ်လျက် ပထမ အရွယ်-ဟူသော ကောင်းသော အရွယ်နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်လျက် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါ၏။

ရဟန်းဂေါတမသည် မိဘတို့ မလိုလားကုန်၍ မျက်ရည် ခွံရုံ ငိုယိုကုန်စဉ် ဆံ၊ မုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုး အဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါ၏။

ရဟန်းဂေါတမသည် အဆင်းလှပါ၏။ ရှုချင်ဖွယ် ရှိပါ၏။ ကြည်ညိုဖွယ် ရှိပါ၏။ မြတ်သော အဆင်းသဏ္ဌာန်နှင့် ပြည့်စုံပါ၏။ ဗြဟ္မာနှင့် တူသော အဆင်း ရှိပါ၏။ ဗြဟ္မာနှင့် တူသော ကိုယ် ရှိပါ၏။ ခန့်ညားသော ကိုယ်ခန္ဓာ ရှိပါ၏။

ရဟန်းဂေါတမသည် သီလ ရှိပါ၏။ မြတ်သော သီလ ရှိပါ၏။ ကောင်းသော သီလ ရှိပါ၏။ ကောင်းသော သီလနှင့် ပြည့်စုံပါ၏။

ရဟန်းဂေါတမသည် ကောင်းသော စကား ရှိပါ၏။ ကောင်းသော မြတ်ဆိုသံ ရှိပါ၏။ ယဉ်ကျေးသော စကားနှင့် ပြည့်စုံပါ၏။ သန့်ရှင်းသော၊ အမြင်ကင်းသော၊ အဓိပ္ပာယ်သိလွယ်သော စကားနှင့် ပြည့်စုံပါ၏။

ရဟန်းဂေါတမသည် များစွာသော သူတို့၏ ဆရာ ဖြစ်ပါ၏။ ဆရာဆရာ ဖြစ်ပါ၏။

ရဟန်းဂေါတမသည် ကာမဂုဏ်၌ တပ်မက်ခြင်း ကုန်စန်းပြီး ဖြစ်ပါ၏။ လျှပ်ပေါ်ခြင်း ကင်းပါ၏။

ရဟန်းဂေါတမသည် ကံကို ယုံကြည်သော ငါး ရှိပါ၏။ အကြောင်းကို ယုံကြည်သော ငါး ရှိပါ၏။ ပုဏ္ဏားပရိသတ်၏ ကောင်းကျိုးကိုသာလျှင် ရှေးရှုပါ၏။

ရဟန်းဂေါတမသည် မင်းမျိုးစဉ်ဆက် မပျက်သော မြင့်မြတ်သော အမျိုးမှ ရဟန်းပြုခဲ့ပါ၏။

ရဟန်းဂေါတမသည် ဥစ္စာများစွာရှိသော အမျိုးမှ ရဟန်းပြုခဲ့ပါ၏။

တစ်ပါးသော တိုင်းနိုင်ငံ၊ တစ်ပါးသော ဇနပုဒ်တို့မှ လူတို့သည် ပြဿနာမေးရန် ရဟန်းဂေါတမထံသို့ လာကုန်၏။

ရဟန်းဂေါတမကို ထောင်ပေါင်းများစွာသော နတ်တို့သည် အသက်နှင်း၍ ကိုးကွယ်ကုန်၏။

ရဟန်းဂေါတမ၏ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးသတင်းသည် ပျံ့နှံ့၍ ထွက်ပါ၏။

ရဟန်းဂေါတမသည် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျား မြတ် လက္ခကာတို့နှင့် ပြည့်စုံပါ၏။

ရဟန်းဂေါတမသည် လာလော့၊ ကောင်းသော လာခြင်းတည်း ဟု ဆိုလေ့ရှိပါ၏။ နူးညံ့သော စကား ရှိပါ၏။ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်တတ်ပါ၏။ ရွှင်လန်းသော မျက်နှာ ရှိပါ၏။ မေ့ပါးသော နှုတ် ရှိပါ၏။ ရှေးဦးစွာ ဆိုလေ့ရှိပါ၏။

ရဟန်းဂေါတမကို ပရိသတ်လေးပါးတို့သည် အရှိအသေ ပြကုန်၏။ အလေးပြကုန်၏။ မြတ်နိုးကုန်၏။ ပူဇော်ကုန်၏။

ရဟန်းဂေါတမကို များစွာသော နတ်လူတို့သည် အလွန် ကြည်ညိုကုန်၏။

ရဟန်းဂေါတမနေတော်မူသော ရွာက လူတို့ကို ဘီလူးတို့သည် မညည်းဆဲကုန်။

ရဟန်းဂေါတမသည် သံဃာနှင့် ပြည့်စုံပါ၏။ ဂိုဏ်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံပါ၏။ ဂိုဏ်းဆရာလည်း ဖြစ်ပါ၏။ ရဟန်းဂေါတမကို အယူဝါဒတည် ထောင်သူတို့တွင် အမြတ်ဆုံးဟု ဆိုထိုက်ပါ၏။ အချင်းတို့--- အကြောင်းမူကား ရဟန်း

ဂေါတမ၏ကျော်စောခြင်းသည် ထိုအယူဝါဒတည်ထောင်သူ သမကာ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်း၊ သူတော်မြတ်)တို့၏ ကျော် စောခြင်းကဲ့သို့ တော်စွလျော်စွ အကြောင်းဖြင့် ဖြစ်ပေါ်သည် မဟုတ်၊ အမှန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် အတမရှိသော အသိဉာဏ် (ဝိဇ္ဇာ)၊ အကျင့် (စရုဏ)နှင့် ပြည့်စုံခြင်းကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်လာပါ၏။

ရဟန်းဂေါတမကို သေနိယမည်သော မဂတောင်းရှင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် သားမယား၊ ပရိသတ်၊ အမတ်တို့နှင့် တကွ အသက်နှင်း၍ ကိုးကွယ်ပါ၏။

ရဟန်းဂေါတမကို ပသေနဒီကောသလမင်းသည်လည်း သားမယား၊ ပရိသတ်၊ အမတ်တို့နှင့် တကွ အသက်နှင်း၍ ကိုးကွယ်ပါ၏။

ရဟန်းဂေါတမကို ပေါက္ခရသတိပုဂ္ဂိုလ်သည် သား မယား၊ ပရိသတ်၊ အမတ်တို့နှင့် တကွ အသက်နှင်း၍ ကိုးကွယ်ပါ၏။

ရဟန်းဂေါတမကို သေနိယမည်သော မဂတောင်းရှင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် အရိုအသေ ပြုပါ၏။ အလေးပြုပါ၏။ မြတ်နိုးပါ၏။ ပူဇော်ပါ၏။

ရဟန်းဂေါတမကို ပသေနဒီကောသလမင်းသည် အရိုအသေ ပြုပါ၏။ အလေးပြုပါ၏။ မြတ်နိုးပါ၏။ ပူဇော်ပါ၏။

ရဟန်းဂေါတမကို ပေါက္ခရသတိပုဂ္ဂိုလ်သည် အရိုအသေ ပြုပါ၏။ အလေးပြုပါ၏။ မြတ်နိုးပါ၏။ ပူဇော်ပါ၏။

အချင်းတို့---ရဟန်းဂေါတမသည် စမ္မာဗြူသို့ရောက်လာ တော်မူ၍ ဂုဏ်ရာမည်သော ရေကန်၏ ကမ်းနား၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ အချင်းတို့---ငါတို့၏ ဗြူ၊ ရွာ၊ နယ်ပယ်သို့ လာကုန်သော သမကာ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်း၊ သူတော်မြတ်) တို့သည် စဉ်းစည်သုံးများ ဖြစ်ကုန်၏။ စဉ်းစည်တို့ကို ငါတို့ သည် အရိုအသေ ပြုသင့်ကုန်၏။ အလေးပြုသင့်ကုန်၏။ မြတ်နိုးသင့်ကုန်၏။ ပူဇော်သင့်ကုန်၏။ အချင်းတို့---ရဟန်း ဂေါတမသည် စမ္မာဗြူကို ရောက်လာတော်မူ၍ ဂုဏ် ရာမည်သော ရေကန်၏ ကမ်းနား၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းဂေါတမသည် ငါတို့၏ စဉ်းစည်တော် ဖြစ်ပေ၏။ စဉ်းစည်တော်ကို ငါတို့သည် အရိုအသေ ပြုသင့် ကုန်၏။ အလေးပြုသင့်ကုန်၏။ မြတ်နိုးသင့်ကုန်၏။ ပူဇော်သင့် ကုန်၏။

ဤအကြောင်းများကြောင့်လည်း ထိုရဟန်းဂေါတမသည်

ငါတို့ကို ဖူးမြော်ရန် မချင်းကပ်လိုက်ပါ။ အမှန်အားဖြင့် ဆိုလျှင် ငါတို့သည်သာ ထိုအရှင်ဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်လိုက် ပါကုန်၏။

အချင်းတို့--- ငါသည် ထိုအရှင်ဂေါတမ၏ ဤမျှလောက် သော ဂုဏ်တို့ကိုသာ သိ၏။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည်ကား ဤမျှလောက်သော ဂုဏ်တို့နှင့်သာ ပြည့်စုံသည် မဟုတ်ပေ။ အမှန်အားဖြင့် ထိုအရှင်ဂေါတမသည် အတိုင်းမသိသော ဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူပေ၏ဟု ဆို၏။

၈.၁.၂၉၈။ ဤသို့ဆိုသော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သောဏဒဏ္ဍ ပုဂ္ဂိုလ်အား ဤသို့ ပြောဆိုကုန်၏- "ရဟန်းဂေါတမ၏ ဂုဏ် တို့ကို နှိုင်းကူးသော အရှင်သောဏဒဏ္ဍ၏ စကားအတိုင်း ဆိုလျှင် အရှင်ဂေါတမသည် ဤမှ ယူဇနာ တစ်ရာ ဝေဏ္ဍာ သော အရပ်၌ နေစေကာမူ သဒ္ဓါတရား ရှိသော အမျိုးသား သည် မိကျာထုပ်ဆောင်၍ပင် (ထမင်းထုပ် ထမ်း၍ပင်) ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်သင့်သည်သာတည်း။ အရှင် သောဏ ဒဏ္ဍ--- သိမြဲခြင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးပင် ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ပါကုန်အံ့"ဟု ပြောကြားကြကုန်၏။

သောဏဒဏ္ဍပုဂ္ဂိုလ် စိတ်အကြံပြစ်ပုံ

၈.၁.၂၉၉။ ထိုအခါ သောဏဒဏ္ဍပုဂ္ဂိုလ်သည် များစွာ သော ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းနှင့်အတူ ဂုဏ်ရာမည်သော ရေကန်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်၏။ ထိုအခါ တောအုပ်အလွန် ကျောင်းတိုက် အတွင်းသို့ ရောက်လျှင် သောဏဒဏ္ဍ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဤသို့ စိတ် အကြံ ဖြစ်၏- "ငါသည် ရဟန်းဂေါတမကို ပြဿနာ မေးငြား အံ့။ ထိုသို့မေးရာ၌ ရဟန်းဂေါတမသည် 'ပုဂ္ဂိုလ်--- ထို ပြဿနာကို ဤသို့ မမေးလိုက်၊ ဤသို့သာ မေးလိုက်၏' ဟု ငါ့ကို အကယ်၍ ပြောဆိုငြားအံ့။ ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းကြောင့် ဤပရိသတ်က 'သောဏဒဏ္ဍပုဂ္ဂိုလ်သည် ညှဉ်း၏။ မကျွမ်း ကျင်၊ ရဟန်းဂေါတမကို နည်းလမ်းမှန်စွာ ပြဿနာမေးရန် မစွမ်းနိုင်'ဟု ငါ့ကို ကဲ့ရဲ့နိုင်၏။ ဤပရိသတ်၏ အကဲ့ရဲ့ချသူမှာ ကျော်စောခြင်းသည်လည်း ဆုတ်ယုတ်နိုင်၏။ ကျော်စော ခြင်း ဆုတ်ယုတ်သူမှာ စည်းစိမ်တို့သည်လည်း ဆုတ်ယုတ် နိုင်ကုန်၏။ စင်စစ် ငါတို့သည် စည်းစိမ်တို့ကို ကျော်စောခြင်း ကြောင့် ရကုန်၏။

ငါ့ကိုမှလည်း ရဟန်းဂေါတမသည် ပြဿနာမေးငြားအံ့။ ငါသည်လည်း ပြဿနာကို ဖြေဆိုခြင်းဖြင့် ရဟန်းဂေါတမ၏ စိတ်ကို မနှစ်သက်စေနိုင်ငြားအံ့။ ထိုသို့ မနှစ်သက်စေနိုင်

ခွဲသော် ရဟန်းဂေါတမသည် 'ပုဏ္ဏား---ဤပြဿနာကို ဤသို့ မဖြေဆိုလိုက်၊ ဤသို့သာ ဖြေဆိုလိုက်၏'ဟု အကယ်၍ ငါ့ကို ဆိုခြင်းအား၊ ထိုသို့ ဆိုခြင်းကြောင့် ဤပရိသတ်က 'သောကဓဏ္ဍပုဏ္ဏားသည် ညှဉ်း၊ မကျွမ်းကျင်၊ ပြဿနာ ဖြေဆိုခြင်းဖြင့် ရဟန်းဂေါတမ၏ စိတ်ကို နှစ်သက်စေခြင်းငှာ ဗုဒ္ဓ၏နိုင် ဟု ငါ့ကို ကဲ့ရဲ့ နှိပ်စက်၊ ဤပရိသတ်၏ အကဲ့ရဲ့ ခံရသူမှာ ကျော်စောခြင်းသည်လည်း ဆုတ်ယုတ်နိုင်၏၊ ကျော်စောခြင်း ဆုတ်ယုတ်သူမှာ စည်းစိမ်တို့သည်လည်း ဆုတ်ယုတ်နိုင်ကုန်၏၊ စင်စစ် ငါတို့သည် စည်းစိမ်တို့ကို ကျော်စောခြင်းကြောင့် ရကုန်၏၊ ငါသည် ဤသို့ အနီးသို့ ရောက်ပါလျက် ရဟန်းဂေါတမကို မမှူးမြော်တော့ဘဲ ပြန်လှည့်သွားခြင်းအား၊ ထိုသို့ ပြန်လှည့်သွားခြင်းကြောင့် ဤပရိသတ်က ငါ့ကို ကဲ့ရဲ့ နှိပ်စက်၊ ဤပရိသတ်၏ အကဲ့ရဲ့ ခံရသူမှာ ကျော်စောခြင်းသည်လည်း ဆုတ်ယုတ်နိုင်၏၊ ကျော်စောခြင်း ဆုတ်ယုတ်သူမှာ စည်းစိမ်တို့သည်လည်း ဆုတ်ယုတ်နိုင်ကုန်၏၊ စင်စစ် ငါတို့သည် စည်းစိမ်တို့ကို ကျော်စောခြင်းကြောင့် ရကုန်၏'ဟု စိတ်အကြံ ဖြစ်၏။

၈.၁.၁၀၀။ ထိုအခါ သောကဓဏ္ဍပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့် အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ်စကားကို ပြောဆိုပြီးသော် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏။

ဓမ္မာဗျူ၊ နေ ပုဏ္ဏားတို့နှင့် အမျိုးသားအမျိုးတို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ရိုနှိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏။ အမျိုးသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆိုကုန်၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆိုပြီးသော် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏။ အမျိုးသည် မြတ်စွာဘုရားရှိရာ အရပ်သို့ လက်အုပ်ချီ ကုန်လျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏။ အမျိုးသည် အမှတ်အနွယ်ကို လျှောက်ကြားလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏။ အမျိုးသည် တိတ်ဆိတ်စွာ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏။

၈.၁.၁၀၁။ ထိုနေရာ၌လည်း သောကဓဏ္ဍပုဏ္ဏားသည် ထိုအကြံအစည်ကိုပင် အကြိမ်မျိုးစွာ ကြံစည်လျက် ထိုင်နေ၏။ "ရဟန်းဂေါတမသည် ငါ့ဆရာ၏ အတတ်ဖြစ်သော ဗေဒင်သုံးပုံ၌ ငါ့ကို ပြဿနာမေးလျှင် ကောင်းမည်၊ ဤသို့ မေးလျှင် ငါသည် ပြဿနာကို မဖြေဆိုခြင်းဖြင့် ထို ရဟန်းဂေါတမ၏ စိတ်ကို ဖောက်မည် နှစ်သက်စေနိုင်ရာ၏" ဟု ကြံစည်လျက် ထိုင်နေ၏။

ပုဏ္ဏား-ဟု သတ်မှတ်ခြင်း

၈.၁.၁၀၂။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သောကဓဏ္ဍပုဏ္ဏား၏ စိတ်အကြံကို သိတော်မူ၍ သောကဓဏ္ဍပုဏ္ဏားအား ဤသို့ မေးတော်မူ၏- "ပုဏ္ဏား---အဘယ်မျှလောက်သော အဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံသူကို ပုဏ္ဏားတို့သည် ပုဏ္ဏား-ဟု သတ်မှတ်ကုန်သနည်း။ အဘယ်မျှလောက်သော အဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံသူသည်လည်း 'ငါ ပုဏ္ဏား'ဟု ဆိုသော် မှန်စွာဆိုသည် မည်ရာသနည်း။ မမှန်ပြောဆိုခြင်းသို့မရောက်ရာသနည်း"ဟု မေးတော်မူ၏။

၈.၁.၁၀၃။ ထိုအခါ သောကဓဏ္ဍပုဏ္ဏားသည် ကိုယ်ကို မတ်စေ၍ (ရင်ကို ကော့၍) ပရိသတ်ကို စောင်းငဲ့ ကြည့်ရှုပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဤကောင်းကို လျှောက်ထား၏- "အရှင်ဂေါတမ--- ငါးပါးသော အဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံသူကို ပုဏ္ဏား-ဟု သတ်မှတ်ပါကုန်၏။ အဘယ်ငါးပါးတို့နည်းဟူမူ- အရှင်ဂေါတမ--- (၁) ဤလောက၌ ပုဏ္ဏားသည် အမိဘက အဖဘက် နှစ်ဖက်စလုံးတို့မှ ကောင်းသော ဇာတိ ရှိ၏။ (၂) ဝေဒကျမ်းလာ ဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆိုတတ်၏။ ဝေဒကျမ်းစသည်တို့ကို တတ်ကျွမ်း၏။ (၃) အဆင်းလှ၏။ (၄) သီလရှိ၏။ (၅) ပညာရှိ၏။ အရှင်ဂေါတမ---ဤ ငါးပါးသော အဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံသူကို ပုဏ္ဏား-ဟု သတ်မှတ်ပါကုန်၏"

၈.၁.၁၀၄။ "ပုဏ္ဏား--- ဤငါးပါးသော အဂါတို့တွင် အဂါတစ်ပါးကို ချန်ထား၍ လေးပါးသော အဂါတို့နှင့်သာ ပြည့်စုံသူကို ပုဏ္ဏားတို့သည် ပုဏ္ဏား-ဟု သတ်မှတ်ခြင်းငှာ ဖြစ်နိုင်ပါသလော"

"အရှင်ဂေါတမ---ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ ဤငါးပါးသော အဂါတို့တွင် အဆင်းကို ချန်ထားပါကုန်အံ့။ ကျန်လေးပါးသော အဂါတို့နှင့်သာ ပြည့်စုံသူကိုလည်း ပုဏ္ဏားတို့သည် ပုဏ္ဏား-ဟု သတ်မှတ်ပါကုန်၏"

"ပုဏ္ဏား--- ဤလေးပါးသော အဂါတို့တွင် အဂါတစ်ပါးကို ချန်ထား၍ သုံးပါးသော အဂါတို့နှင့်သာ ပြည့်စုံသူကို ပုဏ္ဏားတို့သည် ပုဏ္ဏား-ဟု သတ်မှတ်ခြင်းငှာ ဖြစ်နိုင်ပါသလော"

"အရှင်ဂေါတမ--- ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ ဤလေးပါးသော အဂါတို့တွင် ဝေဒကျမ်းကို ချန်ထားပါကုန်အံ့။ ကျန် သုံးပါးသော အဂါတို့နှင့်သာ ပြည့်စုံသူကိုလည်း ပုဏ္ဏားတို့သည် ပုဏ္ဏား-ဟု သတ်မှတ်ပါကုန်၏"

"ပုဏ္ဏား--- ဤသုံးပါးသော အဂါတို့တွင် အဂါတစ်ပါးကို ချန်ထား၍ နှစ်ပါးသော အဂါတို့နှင့်သာ ပြည့်စုံသူကို ပုဏ္ဏား

တို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်-ဟု သတ်မှတ်ခြင်းငှာ ဖြစ်နိုင်ပါသလော”

“အရှင်ဂေါတမ--- ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ ဤသုံးပါးသော အင်္ဂါတို့တွင် အမျိုးဇာတ်ကို ချွန်ထားပါကုန်အံ့။ ကျန်နှစ်ပါးသော အင်္ဂါတို့နှင့်သာ ပြည့်စုံသူတို့လည်း ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်-ဟု သတ်မှတ်ပါကုန်၏”

၈.၁.၁၀၅။ ဤသို့ ဆိုသော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သောဏဒက္ခပုဂ္ဂိုလ်အား ဤစကားကို ဆိုကုန်၏- “အရှင်သောဏဒက္ခ--- ဤသို့ မဆိုပါလင့်၊ အရှင်သောဏဒက္ခသည် အဆင်းကို ပစ်ပယ်၏။ ဝေဒကျမ်းတို့ကို ပစ်ပယ်၏။ အမျိုးဇာတ်ကို ပစ်ပယ်၏။ အရှင်သောဏဒက္ခသည် ရဟန်းဂေါတမ၏ ဝိဒေသီ စစ်စစ် လိုက်ပါသွား၏”ဟု ဆိုကုန်၏။

၈.၁.၁၀၆။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ဤစကားကို မိန့်ဆိုတော်မူ၏- “ပုဂ္ဂိုလ်တို့--- သောဏဒက္ခပုဂ္ဂိုလ်သည် အကြားအမြင်လည်း နည်း၏။ ချေရသော စကားလည်း မရှိ၊ ပညာလည်းမရှိ။ သောဏဒက္ခပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤစကားအရ၌ ရဟန်းဂေါတမနှင့်အတူ တုံ့ပြန် ပြောဆိုခြင်းငှာလည်း မစွမ်းနိုင်-ဟု သင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အကယ်၍ ထင်ကြလျှင် သောဏဒက္ခပုဂ္ဂိုလ်သည် နေပါစေ၊ သင်တို့သည်သာ ဤစကားအရ၌ ငါနှင့်အတူ ပြောဆိုကုန်လော့၊ သောဏဒက္ခပုဂ္ဂိုလ်သည် အကြားအမြင်များ၏။ ချေရသော စကားလည်း ရှိ၏။ ပညာလည်း ရှိ၏။ သောဏဒက္ခပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤစကားအရ၌ ရဟန်းဂေါတမနှင့်အတူ တုံ့ပြန် ပြောဆိုခြင်းငှာလည်း စွမ်းနိုင်၏-ဟု သင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အကယ်၍ ထင်ကြလျှင် သင်တို့ နေကြကုန်၊ သောဏဒက္ခပုဂ္ဂိုလ်သည်သာ ဤစကားအရ၌ ငါနှင့်အတူ တုံ့ပြန် ပြောဆိုပါစေ”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၈.၁.၁၀၇။ ယင်းသို့ မိန့်တော်မူလျှင် သောဏဒက္ခပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- “အရှင်ဂေါတမ--- နေတော်မူပါ၊ အရှင်ဂေါတမ--- ဆိတ်ဆိတ် နေတော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်သည်သာ ဤပုဂ္ဂိုလ်တို့အား အကြောင်းနှင့်တကွ ချေပပြောဆိုပုံအံ့”ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ သောဏဒက္ခပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ဤစကားကို ဆို၏- “အချင်းတို့--- ဤသို့ မဆိုကုန်လင့်၊ အချင်းတို့---ဤသို့ မဆိုကုန်လင့်၊ ငါသည် အဆင်းကိုလည်း မပစ်ပယ်ပါ။ ဝေဒကျမ်းတို့ကိုလည်း မပစ်ပယ်ပါ။ အမျိုးဇာတ်ကိုလည်း မပစ်ပယ်ပါ”ဟု ဆို၏။

၈.၁.၁၀၈။ ထိုစဉ်အခါ၌ သောဏဒက္ခပုဂ္ဂိုလ်၏ တူ

ဖြစ်သော အင်္ဂကမည်သော လူလင်သည် ထိုပရိသတ်ထံ၌ ထိုင်နေလျက် ရှိ၏။ ထိုအခါ သောဏဒက္ခပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ဤစကားကို ဆို၏။

“အချင်းတို့---ငါ၏ တူဖြစ်သော ဤအင်္ဂကလူလင်ကို မြင်ကြကုန်သည် မဟုတ်လော”

“အရှင်---မြင်ကြပါကုန်၏”

“အချင်းတို့---စစ်စစ် အင်္ဂကလူလင်သည် အဆင်းလု၏။ ဤပရိသတ်ထံ၌ ရဟန်းဂေါတမမှ တစ်ပါး ထိုအင်္ဂကလူလင်နှင့် အဆင်းအားဖြင့် တူမျှသော သူမရှိ၊ အင်္ဂကလူလင်သည် ဝေဒကျမ်းတို့ကို တတ်၏။ ငါသည်ပင် ထိုအင်္ဂကလူလင်အား ဝေဒကျမ်းတို့ကို ဝိချေပေးထား၏။ အင်္ဂကလူလင်သည် အမိဘက၊ အဖဘက နှစ်ဖက်စလုံးတို့မှ ကောင်းသော အမျိုးဇာတ် ရှိ၏။ ငါသည် ထိုအင်္ဂကလူလင်၏ မိဘတို့ကို သိ၏။ အကယ်၍ အင်္ဂကလူလင်သည် သူ့အသက်ကိုမှလည်း သတ်ငြားအံ့၊ မပေးသည်ကိုမှလည်း ယူငြားအံ့၊ သူတစ်ပါးသားမယားကိုလည်း သွားလာငြားအံ့၊ မမှန်သော စကားကိုမှလည်း ပြောငြားအံ့၊ သေချေကိုမှလည်း သောက်ငြားအံ့၊ အချင်းတို့---ဤသို့ပြုရာ၌ အဆင်း၊ ဝေဒကျမ်း၊ အမျိုးဇာတ်တို့သည် ဘာတတ်နိုင်ကုန်မည်နည်း၊ အချင်းတို့---ပုဂ္ဂိုလ်သည် သီလရှိ၏။ ပညာရှိ၏။ အချင်းတို့---ဤနှစ်ပါးသော အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံသူကို ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်-ဟု သတ်မှတ်ကုန်၏။ ဤနှစ်ပါးသော အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံသူသည်လည်း ငါပုဂ္ဂိုလ်-ဟု ဆိုသော် မှန်စွာ ဆိုသည်မည်ရာ၏။ မမှန်ပြောဆိုခြင်းသို့လည်း မရောက်ရာ”ဟု ဆို၏။

သီလရှိပညာကို အမြတ်ဆုံး-ဟု ဆိုခြင်း

၈.၁.၁၀၉။ “ပုဂ္ဂိုလ်---ဤနှစ်ပါးသော အင်္ဂါတို့တွင် အင်္ဂါတစ်ပါးကို ချွန်ထား၍ အင်္ဂါတစ်ပါးတည်းနှင့် ပြည့်စုံသူကို ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်-ဟု သတ်မှတ်ခြင်းငှာ ဖြစ်နိုင်ပါသလော”

“အရှင်ဂေါတမ---မဖြစ်နိုင်ပါ။ အရှင်ဂေါတမ---လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လက်တစ်ဖက်ကို ဆေးကြောရသကဲ့သို့၊ ခြေတစ်ဖက်ဖြင့် ခြေတစ်ဖက်ကိုဆေးကြောရသကဲ့သို့ အရှင်ဂေါတမ---ဤအတူပင် ပညာကို သီလဖြင့် ဆေးကြောရ၏။ သီလကို ပညာဖြင့် ဆေးကြောရ၏။

သီလရှိသော သူမှာ ပညာ ရှိ၏။ ပညာရှိသော သူမှာ

သီလ ရှိ၏။ သီလနှင့် ပညာကို လောက၌ အမြတ်ဆုံး-ဟု ဆိုလိုက်၏။

“ပုဂ္ဂိုလ်---ဤကောင်းသည့် မှန်ပေ၏။”

၈.၁.၁၀၁။ “ပုဂ္ဂိုလ်---ထိုသီလကား အဘယ်နည်း။ ထိုပညာကား အဘယ်နည်း။”

“အရှင်ဂေါတမ--- ဤအရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤမျှ လောက်ကံသာ သိပါကုန်၏။ ထို့ကြောင့် တောင်းပန်ပါ၏။ ထို သီလ၊ ပညာ-ဟူသော စကား၏ အနက်သဘောကို အရှင် ဂေါတမသာ ဟောတော်မူပါ။”

“ပုဂ္ဂိုလ်---သို့ဖြစ်လျှင် နာကြားလော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံး သွင်းလော့၊ ဟောကြားမေအံ့။”

“အရှင်ဘုရား--- ကောင်းပါပြီ”ဟု သောကဒဏ္ဍပုဂ္ဂိုလ် သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြား လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို ဟောတော်မူ၏။

“ပုဂ္ဂိုလ်--- ပုဏ္ဏားတို့ကို ခံတော်မူလိုက်သော အလုံး စုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤလောက၌ ပွင့်တော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာ ဘုရားသည် အဝ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပါးလုံး ကောင်းသော တရားကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုတရားတော်ကို လူတစ်ယောက်သည် ကြားနာရ၏။ ထိုသူသည် ထိုတရားတော်ကို ကြားနာရ၍ မြတ်စွာဘုရား အပေါ်၌ အလေးအနက် ယုံကြည်၏။ ထိုသူသည် ထိုသို့ အလေးအနက် ယုံကြည်၍ ဤသို့ ဆင်ခြင်၏-

“လူ့ဘောင်၌ နေရခြင်းသည် ကျွင်းမြောင်း၏၊ ကိလေသာ မြူထရာ လမ်းကြောင်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းဘဝသည် လွင်ပြင်နှင့် တူ၏။ လူ့ဘောင်၌ နေသူသည် ဤ မြတ်သော အကျင့်ကို စင်စစ် ပြည့်စုံအောင် စင်စစ် စင်ကြယ်အောင် ကျင့်ခြင်းငှာ မလွယ်ပါ။ သို့သော် မှတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆုံး အဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရလျှင် ကောင်းမည်”ဟု ဆင်ခြင်၏။

ထိုသူသည် နောင်အခါ၌ နည်းသော ဥစ္စာစုကို စွန့်၍ ဖြစ်စေ၊ များသော ဥစ္စာစုကို စွန့်၍ဖြစ်စေ၊ နည်းသော ဆွေမျိုးစုကို စွန့်၍ဖြစ်စေ၊ များသော ဆွေမျိုးစုကို စွန့်၍ ဖြစ်စေ၊ ဆံ၊ မှတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆုံးအဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။

ထိုသူသည် ဤသို့ ဝင်ရောက်ပြီးသော် ပါတိမောက္ခသံဝရ သီလကို စောင့်ထိန်းလျက် နေ၏။ အကျင့် (အာစာရ)၊ ကျက်စားရော(ဂေါရော)*နှင့် ပြည့်စုံ၏။ အနည်းငယ်မျှသော အမြတ်တို့ကိုပင် ကြောက်မက်ဖွယ်-ဟု ရှုလေ့ရှိ၏။ သိက္ခာပုဒ် တို့ကို ကောင်းစွာ ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ ကောင်းသော ကာယကံ၊ ဝစီကံနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ စင်ကြယ်သော အသက်မွေးမှု ရှိ၏။ သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ကုဋေတစ်ခါးတို့ကို ပိတ်ထား၏ (ကုဋေတို့ကို စောင့်စည်း၏)။ စားဖွယ်၌ အတိုင်း အရည်ကို သိ၏။ တရားသတိ၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရောင့်ရဲလွယ်၏။

ပုဂ္ဂိုလ်--- ရဟန်းသည် အဘယ်သို့လျှင် အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံသနည်း။ ပုဂ္ဂိုလ်--- ရဟန်းသည် စူဠသီလ၊ မဇ္ဈိမ သီလနှင့် မဟာသီလ-ဟူသော သီလတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ပုဂ္ဂိုလ်--- ဤသို့လျှင် ရဟန်းသည် အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏။

ပုဂ္ဂိုလ်--- ဤ သုံးမျိုးသော သီလသည် ထို မူလက ငါ ဆိုခဲ့သော သီလပင်တည်း။

ပုဂ္ဂိုလ်--- ထိုရဟန်းသည် ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်၊ တေုတ္ထဈာန်၊ ဝိပဿနာဉာဏ်၊ မနောမယိဒ္ဓိ ဉာဏ်၊ ကုဒ္ဓိဝိညာဏ်၊ ဒိဗ္ဗသောတဉာဏ်၊ ဓေတောပရိယ ဉာဏ်၊ ပုဗ္ဗေနိပါသာနသတိဉာဏ်၊ ငုတုပပါတဉာဏ်နှင့် အာသဝက္ခယဉာဏ်တို့ကို ရ၏။

ပုဂ္ဂိုလ်--- ဤ ရှစ်မျိုးသော ပညာသည် ထို မူလက ငါဆို ခဲ့သော ပညာပင်တည်း-ဟု ဟောတော်မူ၏။

သောကဒဏ္ဍပုဂ္ဂိုလ်က ဆွမ်းစားပင်ခြင်း

၈.၁.၁၀၁။ ဤသို့ ဟောတော်မူသော် သောကဒဏ္ဍ ပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဥပါသကာအဖြစ် လျှောက် ထား၍ “အရှင်ဂေါတမသည် ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ နက်ဖြန် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်သို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး ကြွတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော် မူ၏။

၈.၁.၁၀၂။ ထိုအခါ သောကဒဏ္ဍပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာ ဘုရား၏ လက်ခံတော်မူခြင်းကို သိ၍ နေရာမှ ထကာ မြတ်စွာ

ဘုရားကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေပြုပြီးလျှင် ပြန်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ သောဏဒဏ္ဍပုဏ္ဏားသည် မိမိနေအိပ်၌ ဖွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို စီရင်စေပြီး၍ "အရှင် ဂေါတမ--- အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ"ဟု မြတ်စွာ ဘုရားအား အချိန်တန်ကြောင်းကို လျှောက်စေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် ရဟန်း သံဃာနှင့် အတူ သောဏဒဏ္ဍပုဏ္ဏားအိမ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းတော် မူပြီးလျှင် ပြင်ထားသော နေရာ၌ ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ ထိုင်နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ သောဏဒဏ္ဍပုဏ္ဏားသည် ဘုရားအမှူးရိသော ရဟန်းသံဃာကို ဖွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်၊ ဘောဇဉ်ကို ပြည့်စုံ သည့်တိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် ဆက်ကပ်၏။

၈.၁.၁၁၃။ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးတော်မူသော အခါ သောဏဒဏ္ဍပုဏ္ဏားသည် နိဂုံသောတစ်နေရာ၌ ထိုင်၏။ နိဂုံသော တစ်နေရာ၌ ထိုင်ပြီးလျှင် သောဏဒဏ္ဍပုဏ္ဏား သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏-

"အရှင်ဂေါတမ---ကျွန်ုပ်သည် ပရိသတ်ထဲ၌ ရောက် နေသောအခါ နေရာမှ ထ၍ အရှင်ဂေါတမကို ရှိခိုးငြားအံ့၊ ထိုသို့ ရှိခိုးခြင်းကြောင့် ထိုပရိသတ်သည် ကျွန်ုပ်ကို ကဲ့ရဲ့

နိုင်၏။ အရှင်ဂေါတမ---ကျွန်ုပ်သည် ပရိသတ်ထဲ၌ ရောက် နေသော အခါ လက်အုပ်ချီငြားအံ့၊ အရှင်ဂေါတမသည် ကျွန်ုပ်၏ ထိုလက်အုပ်ချီခြင်းကို ထိုင်ရာမှ ထ၍ ရှိခိုးကြုံဆို ခြင်း-ဟု မှတ်တော်မူပါ။ အရှင်ဂေါတမ---ကျွန်ုပ်သည် ပရိသတ်ထဲ၌ ရောက်သောအခါ ဦးရစ်ကို ရွတ်ငြားအံ့၊ အရှင် ဂေါတမသည် ကျွန်ုပ်၏ ထိုဦးရစ်ရွတ်ငြင်းကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရှိခိုးခြင်း-ဟု မှတ်တော်မူပါ။ အရှင်ဂေါတမ--- ကျွန်ုပ်သည် ယာဉ်ပေါ်၌ ရောက်နေသောအခါ ယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းသက်၍ အရှင်ဂေါတမကို ရှိခိုးငြားအံ့၊ ထိုသို့ ရှိခိုးခြင်းကြောင့် ထို ပရိသတ်သည် ကျွန်ုပ်ကို ကဲ့ရဲ့နိုင်၏။ အရှင်ဂေါတမ--- ကျွန်ုပ်သည် ယာဉ်ပေါ်၌ ရောက်နေသောအခါ နှင်တံကို မြှောက်ငြားအံ့၊ အရှင်ဂေါတမသည် ကျွန်ုပ်၏ ထိုနှင်တံ မြှောက်ခြင်းကို ယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းသက်ခြင်း-ဟု မှတ်တော် မူပါ။ အရှင်ဂေါတမ--- ကျွန်ုပ်သည် ယာဉ်ပေါ်၌ ရောက် နေသော အခါ ထီးကို ဖယ်ငြားအံ့၊ အရှင်ဂေါတမသည် ကျွန်ုပ်၏ ထိုထီးဖယ်ခြင်းကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရှိခိုးခြင်း-ဟု မှတ်တော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။

၈.၁.၁၁၄။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သောဏဒဏ္ဍ ပုဏ္ဏားအား တရားဟောတော်မူ၍ နေရာမှ ထကာ ပြန်ကြွ သွားတော်မူလေသည်။

၅

ကုဋဒန္တသုတ်

ခါဏုမတရွာနေ ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် အမျိုးသားတို့အကြောင်း

၈.၁.၁၁၅။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာ ငါးရာနှင့်အတူ မဂတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူ လတ်သော် ခါဏုမတရွာအမည်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များသို့ ရောက် တော်မူ၏။ ထိုသို့ ရောက်တော်မူသော အခါ မြတ်စွာဘုရား သည် ထိုရွာ၏အနီး အမွလဋ္ဌိကာဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

ထိုစဉ်အခါ၌ ကုဋဒန္တပုဂ္ဂိုလ်များသည် ခါဏုမတရွာကို အုပ်ချုပ်၍ နေ၏။ ခါဏုမတရွာသည် မိမိသာရမင်းက ကုဋဒန္တ ပုဂ္ဂိုလ်အား ဆုလာဘ်အဖြစ်ဖြင့် အပိုင်စား ပေးထားသည့် ရွာ ဖြစ်၏။ စည်ကားသိုက်မြိုက်၏။

ထိုစဉ်အခါ၌ ကုဋဒန္တပုဂ္ဂိုလ်များသည် ယစ်ကြီးကို စီရင်လျက် ရှိ၏။ ထိုသို့စီရင်ရာ၌ ယစ်ဗုဇော်ရန်အတွက် နွား၊ ဆိတ်၊ သိုး- စသည်တို့ကို ယစ်တိုင်သို့ ပို့ဆောင်ထား၏။

၈.၁.၁၁၆။ ခါဏုမတရွာနေ ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် အမျိုးသား တို့သည် "အချင်းတို့--- သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသည့် သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းဂေါတမသည် ရဟန်းသံဃာ ငါးရာနှင့်အတူ မဂတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူရာ

ခါဏုမတရွာသို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုရွာ၏အနီး အမွလဋ္ဌိကာ ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏"ဟု ကြားသိလေကုန်၏။

၈.၁.၁၁၇။ ထိုစဉ်အခါ၌ ခါဏုမတရွာနေ ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် အမျိုးသားတို့သည် ခါဏုမတရွာမှ အုပ်စုလိုက် အုပ်စုလိုက် ထွက်ကြွပြီးလျှင် တပေါင်းတည်း စုကုန်လျက် အမွလဋ္ဌိကာ ဥယျာဉ်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်နေကုန်၏။

၈.၁.၁၁၈။ ထိုစဉ်အခါ၌ ကုဋဒန္တပုဂ္ဂိုလ်များသည် ပြာသာဒ် ဆောင်ပါသော အိမ်ပေါ်၌ နေအမျိန် လျောင်းစက်လျက် ရှိ၏။ ထိုကုဋဒန္တပုဂ္ဂိုလ်များသည် ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် အမျိုးသားတို့ကို မြင်သော် အတိုင်ပင်ခံအမတ်အား "အမတ်--- ထိုပုဂ္ဂိုလ် တို့နှင့် အမျိုးသားတို့သည် အမွလဋ္ဌိကာဥယျာဉ်ဆီသို့ အဘယ့်ကြောင့် ချဉ်းကပ်နေကုန်သနည်း"ဟု မေး၏။

၈.၁.၁၁၉။ "အရှင်--- ထိုသူတို့သည် အရှင်ဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်နေကြကုန်၏"ဟု အတိုင်ပင်ခံအမတ်က ဖြေ၏။

၈.၁.၁၂၀။ ထိုအခါ ကုဋဒန္တပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ဤသို့ အကြံ ဖြစ်၏- "ရဟန်းဂေါတမသည် သုံးပါးသော စိတ်ထားနှင့် တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးသော အရံအထားရှိသည့် မြည့်စုံသော

ယဏ်ကို သိသည်”ဟု ငါကြားဖူး၏။ ငါသည်ကား သုံးပါးသော စိတ်ထားနှင့် တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးသော အရံအတားရှိသည့် ပြည့်စုံသော ယဏ်ကို မသိ၊ ငါသည် ယဏ်ကြီးပုဂ္ဂိုလ်ရန်လည်း အလိုရှိ၏။ ငါသည် ရဟန်းဂေါတမထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ သုံးပါးသော စိတ်ထားနှင့် တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးသော အရံအတားရှိသည့် ပြည့်စုံသော ယဏ်ကို မေးရလျှင် ကောင်းမည်”ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

၈.၁.၁၂၁။ ထိုအခါ ကုဋေဒန္တပုဂ္ဂားသည် အတိုင်ပင်ခံ အမတ်အား “အမတ်--- သိမြင်လျှင် ထိုသူတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အရှင်တို့--- ဆိုင်းကြပါဦး။ ကုဋေဒန္တပုဂ္ဂားသည်လည်း ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ပါလိမ့်မည်”ဟု ကုဋေဒန္တပုဂ္ဂားက မှာကြားလိုက်ပါသည်”ဟူ၍ ပြောကြားချေလော့”ဟု စေခိုင်း၏။

“အရှင်--- ကောင်းပါပြီ”ဟု ဆိုကာ ထိုအမတ်သည် ထိုသူတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုသူတို့အား ကုဋေဒန္တပုဂ္ဂား စေခိုင်းသည့်အတိုင်း ပြောဆို၏။

ကုဋေဒန္တပုဂ္ဂား၏ ဂုဏ်ကို ပြဆိုရာ

၈.၁.၁၂၂။ ထိုစဉ်အခါ၌ ရာမေါင်းများစွာကုန်သော ပုဂ္ဂားတို့သည် ကုဋေဒန္တပုဂ္ဂား၏ ယဏ်ကြီးကို ခံစားရန် အတွက် ခါးကုမတရွာ၌ တည်းခိုနေကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂားတို့သည် “ကုဋေဒန္တပုဂ္ဂားသည် ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်လိမ့်မည်”ဟု ကြားကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုပုဂ္ဂားတို့သည် ကုဋေဒန္တပုဂ္ဂား ဘုရားဖူးသွားရန် စီစဉ်ခြင်းကို ကုဋေဒန္တပုဂ္ဂား၏ ဂုဏ်ကို ပြကာ တားမြစ်ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကို ချီးကျူးခြင်း

၈.၁.၁၂၃။ ဤသို့ တားမြစ်ကြကုန်သော် ကုဋေဒန္တပုဂ္ဂားသည် ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်ကို ဖော်ပြကာ ဘုရားဖူး သွားသင့်ကြောင်း ပြောဆို၏။

ဤသို့ ဆိုသော် ထိုပုဂ္ဂားတို့သည် ကုဋေဒန္တပုဂ္ဂားအား ဤသို့ ပြောဆိုကုန်၏- “ရဟန်းဂေါတမ၏ ဂုဏ်တို့ကို ချီးကျူးသော အရှင်ကုဋေဒန္တ၏ စကားအတိုင်းဆိုလျှင် ထို

အရှင်ဂေါတမသည် ဤမှ ယူရနာတစ်ရာ ဝေးကွာသော အရပ်၌ နေစေကာမူ သဒ္ဓါတရားရှိသော အမျိုးသားသည် ရိက္ခာထုပ်ဆောင်၍ပင် (ထမင်းထုပ် ထမ်း၍ပင်) ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်သင့်သည်သာတည်း။ အရှင်ကုဋေဒန္တ--- သိမြင်၍ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးပင် ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ပါကုန်အံ့”ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

မဟာဝိစိတမင်း ယဏ်ပူဇော်ပုံကို ပြဆိုရာ

၈.၁.၁၂၄။ ထိုအခါ ကုဋေဒန္တပုဂ္ဂားသည် များစွာသော ပုဂ္ဂားအပေါင်းနှင့်အတူ အမွေလဒ္ဓိကာဥယျာဉ်ရှိ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ်စကားကို ပြောဆိုပြီးသောအခါ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏။

၈.၁.၁၂၅။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် ကုဋေဒန္တပုဂ္ဂားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။ “အရှင်ဂေါတမ--- ‘ရဟန်းဂေါတမသည် သုံးပါးသော စိတ်ထားနှင့် တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးသော အရံအတားရှိသည့် ပြည့်စုံသော ယဏ်ကို သိတော်မူ၏’ဟု ကျွန်ုပ် ကြားဖူးပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည်ကား သုံးပါးသော စိတ်ထားနှင့် တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးသော အရံအတားရှိသည့် ပြည့်စုံသော ယဏ်ကို မသိပါ။ ကျွန်ုပ်သည် ယဏ်ကြီး ပုဂ္ဂိုလ်ရန်လည်း အလိုရှိပါ၏။ တောင်းပန်ပါ၏။ အရှင်ဂေါတမသည် သုံးပါးသော စိတ်ထားနှင့် တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးသော အရံအတားရှိသည့် ပြည့်စုံသော ယဏ်ကို ကျွန်ုပ်အား ဟောပြတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။

၈.၁.၁၂၆။ “ပုဂ္ဂား--- သိမြင်လျှင် နာကြားလော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းလော့၊ ဟောကြားပေအံ့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “အရှင်--- ကောင်းပါပြီ”ဟု ကုဋေဒန္တပုဂ္ဂားသည် မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထား၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ “ပုဂ္ဂား--- ရှေ့၌ မြစ်ဖူးသည်ကား မဟာဝိစိတမင်းသည် မင်းသည် ရှိ၏။ ထိုမင်းသည် ကြွယ်ဝ၏။ များသော ဥစ္စာရှိ၏။ များသော စည်းစိမ် ရှိ၏။ များသော ရွှေငွေ ရှိ၏။ နှံသင်္ကပ္ပယ်ရာ များသော အသုံးအဆောင် ရှိ၏။ များသော ဥစ္စာစပါး ရှိ၏။ ပြည့်သော ဘက္ကာတိုက် ကျီကြံ ရှိ၏။

၈.၁.၁၂၇။ ပုဂ္ဂား---ထိုအခါ မဟာဝိဇိတမင်းသည် ဆိတ်ကွယ်ရာသို့ သွားရောက်၍ တစ်ယောက်တည်း နေစဉ် ဤသို့သော စိတ်အကြံသည် ဖြစ်ပေါ်၏- 'ငါသည် ပြန်ပြောသော လူစည်းနှိပ်တို့ကို ရလျက် ရှိ၏။ ကျယ်ပြန့်သော မြေအဝန်းကို အုပ်စိုး၍ နေ၏။ ငါသည် ယခင်ကဲ့သို့ ပုဏ္ဏားတို့ကောင်းမည်။ ယင်းသို့ ပုဏ္ဏားခြင်းသည် ကြာမြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး ငါ၏ စီးပွားချမ်းသာအလို့ငှာ ဖြစ်နိုင် စရာရှိ၏'ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ပုဂ္ဂား---ထိုအခါ မဟာဝိဇိတမင်းသည် ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂားကို ခေါ်၍ ဤကောက်ကို မိန့်ဆို၏- 'ပုဂ္ဂား---ငါသည် ယခင်ကဲ့သို့ ပုဏ္ဏားအလိုရှိ၏။ ယင်း ယခင်ပုဏ္ဏားခြင်းသည် ကြာမြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး ငါ၏ စီးပွားချမ်းသာအလို့ငှာ ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိ၏။ သင်သည် ငါ့ကို ညွှန်ကြား ပြသပါလော့'ဟု မိန့်ဆို၏။

၈.၁.၁၂၈။ ပုဂ္ဂား---ဤသို့ မိန့်ဆိုသော ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂားသည် မဟာဝိဇိတမင်းအား ဤကောက်ကို လျှောက်၏- 'အရှင်မင်း၏ နိုင်ငံ၌ (ဦးသူ) ဆူးဖြောင့် ရှိ၏။ (ဦးသူ) နှိပ်စက်ခြင်း ရှိ၏။ ရွာကို ဖျက်ဆီးခြင်းတို့ကိုလည်း တွေ့မြင်ရကုန်၏။ ငြိမ့်ကို ဖျက်ဆီးခြင်းတို့ကိုလည်း တွေ့မြင်ရကုန်၏။ ခရီးသွားတို့ကို လှယက်ခြင်းတို့ကိုလည်း တွေ့မြင်ရကုန်၏။ အရှင်မင်းသည် ဤသို့ (ဦးသူ) ဆူးဖြောင့်ရှိသော၊ (ဦးသူ) နှိပ်စက်ခြင်းရှိသော နိုင်ငံ၌ အခွန်အတုပ်ကို ကောက်ယူခြင်းအား ထိုသို့ ကောက်ယူခြင်းကြောင့် အရှင်မင်းသည် မပြုသင့်သည်ကို ပြုသည် ဖြစ်ရာ၏။ ဤအရာ၌ အရှင်မင်းမှာ ဤသို့ အကြံ ဖြစ်သော်လည်း ဖြစ်ရာ၏။ 'ငါသည် ဤဦးသူဆူးဖြောင့်ကို သတ်ဖြတ်ခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊ နောင်ဖွဲ့ခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အင်္ဂတင်၍ ဥစ္စာဆင်းရဲခဲခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ကဲ့ရဲ့စုတ်ချခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ထိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်ခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ ဖယ်ရှားအံ့'ဟု အကြံ ဖြစ်သော်လည်း ဖြစ်ရာ၏။ သို့ရာတွင် ဤနည်းဖြင့် ထို(ဦးသူ) ဆူးဖြောင့်ကို အကြွင်းမဲ့ ဖယ်ရှားခြင်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲခံရသည်မှ ကြွင်းကျန်သော ဦးသူတို့သည် နောက်အခါ၌ မင်း၏ နိုင်ငံကို ညှဉ်းဆဲကုန်လိမ့်မည်။ စင်စစ်မူကား ဤပြုဆိုမည့် အစီအစဉ်ကို စွဲမှီ၍ ဤနည်းဖြင့်သာလျှင် ယင်းဦးသူ ဆူးဖြောင့်ကို အကြွင်းမဲ့ ဖယ်ရှားခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။ သို့ဖြစ်၍ အရှင်မင်း၏နိုင်ငံ၌ လယ်ယာလုပ်ယူ၊ နွားမွေးမွေးတို့ကို အားထုတ်ကုန်သော သူတို့အား အရှင်မင်းသည် ဖျိုးရိက္ခာကို ထောက်ပံ့ပေးကမ်းပါလော့။

အရှင်မင်း၏ နိုင်ငံ၌ ကုန်သွယ်မှုကို အားထုတ်ကုန်သော

သူတို့အား အရှင်မင်းသည် အရင်းအနှီးကို ထောက်ပံ့ပေးကမ်းပါလော့။ အရှင်မင်း၏ နိုင်ငံ၌ မင်းမှထမ်းအလုပ်တို့ကို အားထုတ်ကုန်သော သူတို့အား အရှင်မင်းသည် လခရိက္ခာကို စီမံပေးပါလော့။ ဤသို့ ပြုသည်ရှိသော် ထိုနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတို့သည်လည်း မိမိတို့အလုပ်အကိုင်၌ အားထုတ်နေကုန်သည် ဖြစ်၍ အရှင်မင်း၏ နိုင်ငံကို ညှဉ်းဆဲကုန်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ အရှင်မင်းသည် များပြားသော ဥစ္စာစပါးအစုကိုလည်း ရပါလိမ့်မည်။ နိုင်ငံသည် ငြိမ်းချမ်းခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ (ဦးသူ) ဆူးဖြောင့် မရှိသည် ဖြစ်၍ (ဦးသူ) နှိပ်စက်ခြင်းမရှိသည့်နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတို့သည်လည်း အချင်းချင်း နှစ်လိုဝမ်းမြောက်ကုန်လျက် သားသမီးတို့ကို ရင်ခွင်၌ ကစေကုန်လျက် အိမ်တို့ကို မပိတ်ကုန်သလျက် နေကြရသကဲ့သို့ ဖြစ်ပါကုန်လိမ့်မည်'ဟု လျှောက်၏။

ပုဂ္ဂား---မဟာဝိဇိတမင်းသည် 'အချင်း--- ကောင်းပါပြီ' ဟု လက်ခံ၍ ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂား အကြံပေးသည့်အတိုင်း ပြု၏။ ဤသို့ ပြုသဖြင့် ပုရောဟိတ် တင်ပြသည့်အတိုင်း ဖြစ်၏။

ပုဂ္ဂား--- ထိုအခါ မဟာဝိဇိတမင်းသည် ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂားကို ခေါ်၍ ဤကောက်ကို မိန့်ဆို၏- 'အချင်း--- သင်၏ အစီအစဉ်ကို စွဲ၍ ငါသည် ထိုဦးသူဆူးဖြောင့်ကို ဖယ်ရှားပြီးပါပြီ။ ငါသည် များပြားသော ဥစ္စာစပါး အစုကိုလည်း ရပြီ။ နိုင်ငံသည် ငြိမ်းချမ်းခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ (ဦးသူ) ဆူးဖြောင့် မရှိသည် ဖြစ်၍ (ဦးသူ) နှိပ်စက်ခြင်း မရှိသည် ဖြစ်၍ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတို့သည်လည်း အချင်းချင်း နှစ်လိုဝမ်းမြောက်ကုန်လျက် သားသမီးတို့ကို ရင်ခွင်၌ ကစေကုန်လျက် အိမ်တို့ကို မပိတ်ကုန်သလျက် နေကြရသကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏။ ပုဂ္ဂား--- ငါသည် ယခင်ကဲ့သို့ပုဏ္ဏားအလိုရှိ၏။ ယင်းယခင်ပုဏ္ဏားခြင်းသည် ကြာမြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး ငါ၏ စီးပွားချမ်းသာအလို့ငှာ ဖြစ်နိုင်စရာရှိ၏။ သင်သည် ငါ့ကို ညွှန်ကြားပြသပါလော့'ဟု မိန့်ဆို၏။

အဂါလေးပါး

၈.၁.၁၂၉။ သို့ဖြစ်လျှင် အရှင်မင်း၏ အရံမင်း၊ အမတ်မင်းမှထမ်း၊ ပုဂ္ဂားသူဌေးနှင့် ဥစ္စာအစုအပုံရှိသော တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူကြွယ်တို့ကို ဤသို့ တိုင်ပင်တော်မူပါ- 'အရှင်တို့--- ငါသည် ယခင်ကဲ့သို့ ပုဏ္ဏားအလိုရှိ၏။ ယင်းယခင်ပုဏ္ဏားခြင်းသည် ကြာမြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး ငါ၏ စီးပွားချမ်းသာအလို့ငှာ ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိ၏။ အရှင်တို့သည်

ငါ့အား ယဇ်ပူဇော်ရန် သဘောတူပါကုန်လော့'ဟု တိုင်ပင် တော်မူပါ'ဟူ၍ လျှောက်၏။

ပုဂ္ဂား--- မဟာဝိတမင်းသည် 'ကောင်းပါပြီ'ဟု လက်ခံ ပြီးလျှင် ထိုသူတို့နှင့် တိုင်ပင်တော်မူ၏။

'အရှင်မင်းသည် ယဇ်ပူဇော်တော်မူပါလော့။ ယဇ်ပူဇော် ရန် သင့်သောအချိန်ပင် ဖြစ်ပါသည် မင်းကြီး---'ဟု ထိုသူ တို့သည် လျှောက်ကုန်၏။

ဤသို့လျှင် လေးမျိုးသော ဤသဘောတူ အသင်းအပင်း တို့သည် ထိုယဇ်၏ အရံအတားများ ဖြစ်ကုန်၏။

အဂါရုဗါး

၈.၁.၁၃၁။ ပုဂ္ဂား--- မဟာဝိတမင်းသည် အဂါရုဗါး နှင့် ပြည့်စုံ၏။ (၁) အမိဘက် အဘက် နှစ်ဖက်စလုံးတို့မှ ကောင်းသော အမျိုးဇာတ် ရှိ၏။ (၂) အဆင်းလှ၏။ (၃) ကြွယ်ဝ၏။ များသော ဥစ္စာ ရှိ၏။ (၄) ဗိုလ်ပါအင်အား ရှိ၏။ (၅) သဒ္ဓါတရား ရှိ၏။ (၆) အကြားအမြင်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ (၇) 'ဤသည်ကား ဤစကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်တည်း၊ ဤသည်ကား ဤစကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်တည်း'ဟု ထိုထို စကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သိ၏။ (၈) ပညာရှိ၏။

ဤသို့လျှင် ဤအဂါရုဗါးတို့သည်လည်း ထိုယဇ်၏ အရံ အတားများ ဖြစ်ကြကုန်၏။

အဂါလေးပါး

၈.၁.၁၃၁။ ပုဂ္ဂား--- ထိုမြင် ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂားသည် လည်း အဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံ၏။

(၁)အမိဘက်အဘက်နှစ်ဖက်စလုံးတို့မှ ကောင်းသော အမျိုးဇာတ် ရှိ၏။ (၂) ဝေဒကျမ်းတို့ကို တတ်ကျွမ်း၏။ (၃) သီလ ရှိ၏။ (၄) ပညာ ရှိ၏။

ဤသို့လျှင် ဤအဂါလေးပါးတို့သည်လည်း ထိုယဇ်၏ အရံအတားများသာလျှင် ဖြစ်ကြကုန်၏။

စိတ်ထားသုံးပါး

၈.၁.၁၃၂။ ပုဂ္ဂား--- ထိုအခါ ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂားသည် မဟာဝိတမင်းအား ယဇ်ပူဇော်မီ ရှေးဦးစွာပင်လျှင် စိတ်ထားသုံးပါးတို့ကို ညွှန်ကြား၏- (၁) ယဇ်ကြီးပူဇော်ရန် ကြံစည်တောင့်တနေသော ကာလ၊ (၂) ယဇ်ကြီးပူဇော်ဆဲ ကာလ၊ (၃) ယဇ်ကြီးပူဇော်ပြီးသော ကာလတို့၌ အရှင်မင်း မှာ 'မျှားစွာသော ငါ၏ စည်းစိမ်အရာသည် ကုန်ခန်းလိမ့်မည်' ဟု တစ်စုံတစ်ရာသော နှလုံးမသာယာခြင်းသည် ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိ၏။ အရှင်မင်းသည် ထိုသို့သော နှလုံး မသာယာခြင်းကို မမြစ်စေသင့်ပါ။

ပုဂ္ဂား--- ဤစိတ်ထားသုံးပါးတို့ကို ပုရောဟိတ် ပုဂ္ဂား သည် မဟာဝိတမင်းအား ယဇ်ပူဇော်မီ ရှေးဦးကာပင်လျှင် ညွှန်ကြားထားနှင့်၏။

အခြင်းအရာဆယ်ပါး

၈.၁.၁၃၃။ ပုဂ္ဂား--- ထိုအခါ ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂားသည် မဟာဝိတမင်းအား ဤမြဲဆိုမည့် အခြင်းအရာဆယ်ပါး တို့ဖြင့် အလှူခံတို့အပေါ်၌ ဖြစ်တတ်သော နှလုံးမသာယာ ခြင်းကို ယဇ်ပူဇော်မီ ရှေးဦးကာပင်လျှင် ပယ်ဖျောက်၏- (၁) အရှင်၏ ယဇ်ပွဲသို့ အသက်ကို သတ်ခြင်း၊ (၂) ခိုးယူခြင်း၊ (၃) ကာမဂုဏ်တို့၌ မှားယွင်းစွာ ကျင့်ခြင်း၊ (၄) မဟုတ်မမှန် ပြောခြင်း၊ (၅) ကုန်းစကားကို ပြောခြင်း၊ (၆) ရုန့်ရင်း ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ပြောခြင်း၊ (၇) ဗြိန်ဖျင်သော စကားကို ပြောခြင်း၊ (၈) လိုချင်တပ်မက်ခြင်း၊ (၉) ဖျက်စီး စေလိုသော စိတ် ရှိခြင်း၊ (၁၀) မှားသော အယူကို ယူခြင်း- တို့ကို ပြုလေ့ရှိသူ၊ ရှောင်ကြဉ်သော သူတို့သည် လာကုန် လိမ့်မည်။ ထိုသူတို့တွင် အကြင်သူတို့သည် အသက် သတ်ခြင်း-စသည်ကို ပြုလေ့ရှိကုန်၏။ ထိုအသက်သတ်ခြင်း- စသည်ကြောင့် ထိုသူတို့မှာသာ မကောင်းကျိုး ဖြစ်ပါလိမ့် မည်။ ထိုသူတို့တွင် အကြင်သူတို့သည် အသက်သတ်ခြင်း- စသည်မှ ရှောင်ကြဉ်ကုန်၏။ ထိုသူတို့ကိုသာ အာရုံပြု၍ အရှင်သည် ဝေးလျှာပူဇော်ပါလော့။ အရှင်သည် စွန့်ကြဲ ပါလော့။ အရှင်သည် ဝမ်းမြောက်ပါလော့။ အရှင်သည် မိမိ သန္တာန်၌ စိတ်ကိုသာ ကြည်စေပါလော့။

ပုဂ္ဂိုလ်များ---ဤသို့လည်းပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မဟာဝိဇိတမင်းမှာ ဤဆယ်ပါးသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် အလျှောက်တို့အပေါ်၌ ခြွင်းတတ်သော နှလုံးမသောယာခြင်းကို ယဇ်ပူဇော်မီ ရှေးဦးကပင်လျှင် ပယ်ရောက်၏။

တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးသော အကြောင်း

၈.၁.၁၃၄။ ပုဂ္ဂိုလ်များ---ထိုအခါ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ယဇ်ကြီးပူဇော်ဆဲ ဖြစ်သော မဟာဝိဇိတမင်းအား ဤဆိုမည့် တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အကျိုးစီးပွားကို ကောင်းစွာ ပြု၏။ စိတ်ကို ကောင်းစွာ ဆောက်တည်စေ၏။ ကောင်းစွာ ထက်သန်စေ၏။ ကောင်းစွာ ရှင်လန်းစေ၏။ (၁) မင်းကြီး---ယဇ်ပူဇော်ဆဲ ဖြစ်သော အရှင်မင်းအား 'မဟာဝိဇိတမင်းသည် ယဇ်ကြီးပူဇော်၏။ ထိုမင်းသည် နိဂုံးနေပုဒ်နေ အရံမင်းတို့ကို မတိုင်ပင်၊ ထိုသို့ ဖြစ်လျက် အရှင်မင်းသည် ဤသို့သောဘူရိသော ယဇ်ကြီးကို ပူဇော်ဘိ၏'ဟု ပြောဆိုမည့်သူ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိသော်လည်း ရှိရာ၏။ သို့သော် ဤသို့ အရှင်မင်းအား ပြောဆိုသူသည် တရားသဖြင့် ပြောဆိုသူ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အကြောင်းမှာ- အရှင်မင်းသည် နိဂုံးနေပုဒ်နေ အရံမင်းတို့ကို တိုင်ပင်ပြီး ဖြစ်၏။

ဤ(အကြောင်း)ကြောင့်လည်း ဤယဇ်ကြီးပူဇော်သင့်သည့် အဖြစ်ကို အရှင်မင်းသည် သိပါလော့။ အရှင်သည် ဝမ်းမြောက်ပါလော့။ အရှင်သည် စွန့်ကြဲပါလော့။ အရှင်သည် ဝမ်းမြောက်ပါလော့။ အရှင်သည် မိမိသန္တာန်၌ စိတ်ကိုသာ ကြည်လင်စေပါလော့။

(၂) မင်းကြီး---ယဇ်ပူဇော်ဆဲဖြစ်သော အရှင်မင်းအား 'မဟာဝိဇိတမင်းသည် ယဇ်ကြီးပူဇော်၏။ ထိုမင်းသည် နိဂုံးနေပုဒ်နေ အမတ်မင်းမှတစ်ဆင့်တို့ကိုလည်းခေါ်ကောင်း။

(၃) နိဂုံးနေပုဒ်နေ ပုဂ္ဂိုလ်များသုဇ္ဈာန်တို့ကိုလည်းကောင်း။

(၄) နိဂုံးနေပုဒ်နေ ဥစ္စာအစုအပုံရှိသော သူကြွယ်တို့ကိုလည်းကောင်း မတိုင်ပင်၊ ထိုသို့ဖြစ်လျက် အရှင်မင်းသည် ဤသို့သောဘူရိသော ယဇ်ကြီးကို ပူဇော်ဘိ၏'ဟု ပြောဆိုမည့်သူ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိသော်လည်း ရှိရာ၏။ သို့သော် ဤသို့ အရှင်မင်းအား ပြောဆိုသူသည်လည်း တရားသဖြင့် ပြောဆိုသူ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အကြောင်းမှာ- အရှင်မင်းသည် နိဂုံး

နေပုဒ်နေ ဥစ္စာအစုအပုံရှိသော သူကြွယ်တို့ကို တိုင်ပင်ပြီး ဖြစ်၏။

ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤယဇ်ကြီးပူဇော်သင့်သည့် အဖြစ်ကို အရှင်မင်းသည် သိပါလော့။ အရှင်သည် ဝမ်းလျှူပူဇော်ပါလော့။ အရှင်သည် စွန့်ကြဲပါလော့။ အရှင်သည် ဝမ်းမြောက်ပါလော့။ အရှင်သည် မိမိသန္တာန်၌ စိတ်ကိုသာ ကြည်လင်စေပါလော့။

(၅) ယဇ်ကြီးပူဇော်ဆဲဖြစ်သော အရှင်မင်းအား 'မဟာဝိဇိတမင်းသည် ယဇ်ကြီးပူဇော်၏။ ထိုမင်းသည် အဆင်းအဖက် နှစ်ဖက်စလုံးတို့မှ ကောင်းသော အမျိုးဇာတ် မရှိ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျက် အရှင်မင်းသည် ဤသို့သောဘူရိသော ယဇ်ကြီးကို ပူဇော်ဘိ၏'ဟု ပြောဆိုမည့်သူ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိသော်လည်း ရှိရာ၏။ သို့သော် ဤသို့ အရှင်မင်းအား ပြောဆိုသူသည်လည်း တရားသဖြင့် ပြောဆိုသူ မဖြစ်ပါ။ အကြောင်းမှာ- အရှင်မင်းသည် အမိဘက် အဘက် နှစ်ဖက်စလုံးတို့မှ ကောင်းသော အမျိုးဇာတ် ရှိ၏။ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤယဇ်ကြီးပူဇော်သင့်သည့် အဖြစ်ကို အရှင်မင်းသည် သိပါလော့။ အရှင်သည် ဝမ်းလျှူပူဇော်ပါလော့။ အရှင်သည် စွန့်ကြဲပါလော့။ အရှင်သည် ဝမ်းမြောက်ပါလော့။ အရှင်သည် မိမိသန္တာန်၌ စိတ်ကိုသာ ကြည်လင်စေပါလော့။

(၆) ယဇ်ကြီးပူဇော်ဆဲဖြစ်သော အရှင်မင်းအား 'မဟာဝိဇိတမင်းသည် ယဇ်ကြီးပူဇော်၏။ ထိုမင်းသည် အဆင်းမလှ၊ (၇) မကြွယ်ဝ၊ များသော ဥစ္စာ မရှိ၊ (၈) ဇိုလ်ပါအင်အား မရှိ၊ (၉) သဒ္ဓါတရားလည်း မရှိ၊ (၁၀) အမျိုးမျိုးအစားစား များပြားသော အကြားအမြင်နှင့်လည်း မပြည့်စုံ၊ (၁၁) 'ဤသည်ကား ဤစကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်တည်း။ ဤသည်ကား ဤစကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်တည်း'ဟု ထိုထိုစကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း မသိ၊ (၁၂) ပညာ မရှိ၊ ထိုသို့ ဖြစ်လျက် အရှင်မင်းသည် ဤသို့ သဘောရှိသော ယဇ်ကြီးကို ပူဇော်ဘိ၏'ဟု ပြောဆိုမည့်သူ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိသော်လည်း ရှိရာ၏။ သို့သော် ဤသို့ အရှင်မင်းအား ပြောဆိုသူသည်လည်း တရားသဖြင့် ပြောဆိုသူ မဖြစ်ပါ။ အကြောင်းမှာ- အရှင်မင်းသည် အဆင်းမလှ၊ ကြွယ်ဝ၏။ များသော ဥစ္စာ ရှိ၏။ ဇိုလ်ပါ အင်အား ရှိ၏။ သဒ္ဓါတရားရှိ၏။ အကြားအမြင်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဤသည်ကား ဤစကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်တည်း။ ဤသည်ကား ဤစကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်တည်း'ဟု ထိုထို စကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို

သိ၏။ ပညာရှိ၏။ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤယဇ်ကြီးပုဇွန်သင့်သည် အဖြစ်ကို အရှင်မင်းသည် သိပါလော့။ အရှင်သည် ပေးလှူ ပူဇော်ပါလော့။ အရှင်သည် စွန့်ကြဲပါလော့။ အရှင်သည် ဝမ်းမြောက်ပါလော့။ အရှင်သည် မိမိသန္တာန်၌ စိတ်ကိုသာ ကြည်လင်စေပါလော့။

(၁၃) ယဇ်ကြီးပုဇွန်ဆွဲခြင်းသော အရှင်မင်းအား 'မဟာဝိဇ္ဇာတမင်းသည် ယဇ်ကြီးပုဇွန်၏။ ထိုမင်း၏ ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အမိဘက အဘက နှစ်ဖက်စလုံးမှ ကောင်းသော အမျိုးဇာတ် မရှိ၊ ထိုသို့ ခြွပ်လျက် အရှင်မင်းသည် ဤသို့သဘောရှိသော ယဇ်ကြီးကို ပူဇော်တတ်၏ဟု ပြောဆိုမည့်သူ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိသော်လည်း ရှိရာ၏။ သို့သော် ဤသို့ အရှင်မင်းအား ပြောဆိုသူသည်လည်း တရားသဖြင့် ပြောဆိုသူ မဖြစ်ပါ။ အကြောင်းမှာ- အရှင်မင်း၏ ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အမိဘက အဘက နှစ်ဖက်စလုံးတို့မှ ကောင်းသော အမျိုးဇာတ် ရှိပါ၏။

ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤယဇ်ကြီးပုဇွန်သင့်သည် အဖြစ်ကို အရှင်မင်းသည် သိပါလော့။ အရှင်သည် ပေးလှူ ပူဇော်ပါလော့။ အရှင်သည် စွန့်ကြဲပါလော့။ အရှင်သည် ဝမ်းမြောက်ပါလော့။ အရှင်သည် မိမိသန္တာန်၌ စိတ်ကိုသာ ကြည်လင်စေပါလော့။

(၁၄) ယဇ်ကြီးပုဇွန်ဆွဲခြင်းသော အရှင်မင်းအား 'မဟာဝိဇ္ဇာတမင်းသည် ယဇ်ကြီးပုဇွန်၏။ ထိုမင်း၏ ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဒေဝကျမ်းတို့ကို မတတ်ကျွမ်း။ (၁၅) ထိုမင်း၏ ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် သီလလည်း မရှိ၊ (၁၆) ထိုမင်း၏ ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပညာလည်း မရှိ၊ ထိုသို့ ခြွပ်လျက် အရှင်မင်းသည် ဤသို့သဘောရှိသော ယဇ်ကြီးကို ပူဇော်တတ်၏ဟု ပြောဆိုမည့်သူ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိသော်လည်း ရှိရာ၏။ သို့သော် ဤသို့ အရှင်မင်းအား ပြောဆိုသူသည်လည်း တရားသဖြင့် ပြောဆိုသူ မဖြစ်ပါ။ အကြောင်းမှာ- အရှင်မင်း၏ ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဒေဝကျမ်းတို့ကိုလည်း တတ်ကျွမ်း၏။ သီလလည်း ရှိ၏။ ပညာလည်း ရှိ၏။ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤယဇ်ကြီးပုဇွန်သင့်သည် အဖြစ်ကို အရှင်မင်းသည် သိပါလော့။ အရှင်သည် ပေးလှူ ပူဇော်ပါလော့။ အရှင်သည် စွန့်ကြဲပါလော့။ အရှင်သည် ဝမ်းမြောက်ပါလော့။ အရှင်သည် မိမိသန္တာန်၌ စိတ်ကိုသာ ကြည်လင်စေပါလော့။

ပုဂ္ဂိုလ်---ဤသို့လျှင် ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ယဇ်ကြီးပုဇွန်ဆွဲခြင်းသော မဟာဝိဇ္ဇာတမင်းအား ဤတစ်ဆယ့်

ခြောက်ပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အကျိုးစီးပွားကို ကောင်းစွာ ဖြစ်၏။

၈.၁.၁၃၅။ ပုဂ္ဂိုလ်--- ထိုအလှူ ယဇ်ပွဲ၌ကား နွား၊ ဆိတ်၊ သိုး၊ ကြက်၊ ဝက်၊ အမျိုးမျိုးသော သတ္တဝါတို့ကို မသတ်ရကုန်။ ယဇ်တိုင်အတွက် သစ်ပင်တို့ကိုလည်း မခုတ် ဖြတ်ရကုန်။ ယဇ်အခင်းအတွက် သမန်းမြက်တို့ကိုလည်း မရိတ်ရကုန်။ ထိုမဟာဝိဇ္ဇာတမင်း၏ ကျွန်အစေအပါး အမှုလုပ်တို့သည်လည်း တုတ်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်သောကြောင့် မျက်ရည်ရွှံ့ဝှံ့ ငိုကုန်လျက် အမှုတို့ကို ပြုလုပ်ကြသည် မဟုတ်ကုန်။ စင်စစ်အားဖြင့် အလိုရှိသူတို့သာ ပြုလုပ်ကြရကုန်၏။ အလိုမရှိသူတို့သည် မပြုလုပ်ကြရကုန်။ အလိုရှိသော အမှုကိုသာ ပြုလုပ်ကြရကုန်၏။ အလိုမရှိသော အမှုကို မပြုလုပ်ကြရကုန်။ ထိုအလှူယဇ်ပွဲသည် ထောပတ်၊ ဆီး၊ ဆိပ်၊ နို့စပ်၊ ပျား၊ တင်လဲဖြင့်သာလျှင် သား၊ ငါးပေါင်၊ ငြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်၏။

၈.၁.၁၃၆။ ပုဂ္ဂိုလ်--- ထိုအခါ နိဂုံးဇနပုဒ်နေ အရမ်း။ အမတ်မင်းမှထမ်း။ ပုဂ္ဂိုလ်သူဌေး၊ ဥစ္စာအစုအပုံရှိသော သူကြွယ်တို့သည် များစွာသော ဥစ္စာကို ယူလျက် မဟာဝိဇ္ဇာတမင်းသို့ ရွှင်းကပ်ပြီးလျှင် 'မင်းမြတ်---မင်းမြတ်ကိုသာ ရည်ရွယ်၍ ဤမျှစွာသော ဥစ္စာကို ယူဆောင်ခဲ့ကြပါ၏။ မင်းမြတ်သည် ထိုဥစ္စာကို ခံယူတော်မူပါ'ဟု လျှောက်ကုန်၏။

'အချင်းတို့--- အလိုမရှိပြီ၊ တရားသော အခွန်အတုတ်ဖြင့် စုဆောင်းထားသော ဤဥစ္စာသည်လည်း များလှ၏။ ထိုသင်တို့၏ ဥစ္စာသည်လည်း သင်တို့၏ ဥစ္စာပင် ခြစ်ပါစေ၊ ဤဥစ္စာမှလည်း ထပ်၍ ယူကုန်ဦးလော့'ဟု မိန့်၏။

ဤသို့ မဟာဝိဇ္ဇာတမင်းက ငြင်းမယ်လိုက်သည်ရှိသော် ထိုသူတို့သည် တစ်ခုသော နေရာသို့ တွက်စွာသွားကြပြီးလျှင် 'ဤဥစ္စာတို့ကို မိမိတို့အိမ်သို့ ပြန်ယူဆောင်သွား၍ မသင့်တော်၊ မဟာဝိဇ္ဇာတမင်းသည် ယဇ်ကြီးပုဇွန်၏။ ယခု ငါတို့သည် ထိုမင်းကို အတုလိုက်၍ ယဇ်ပုဇွန်ကုန်အံ့'ဟု အညီအညွတ် ကြံစည်ဆုံးဖြတ်ကုန်၏။

၈.၁.၁၃၇။ ပုဂ္ဂိုလ်--- ထိုအခါ နိဂုံးဇနပုဒ်နေ အရမ်းတို့သည် အလှူ ယဇ်ဝင်း၏ အရှေ့မျက်နှာ၌ အလှူပွဲတို့ကို ကျင်းပကုန်၏။ နိဂုံးဇနပုဒ်နေ အမတ်မင်းမှထမ်းတို့သည် အလှူယဇ်ဝင်း၏ တောင်မျက်နှာ၌ အလှူပွဲတို့ကို ကျင်းပကုန်၏။ နိဂုံးဇနပုဒ်နေ ပုဂ္ဂိုလ်သူဌေးတို့သည် အလှူယဇ်ဝင်း၏ အနောက်မျက်နှာ၌ အလှူပွဲတို့ကို ကျင်းပကုန်၏။ နိဂုံးဇနပုဒ်နေ ဥစ္စာအစုအပုံရှိသော သူကြွယ်တို့သည် အလှူ

ယခင်ကတော့ မြောက်ပိုင်းမှာ အလှူပွဲတိုက် ကျင်းပကုန်၏။

ပုဂ္ဂား---ထိုအလှူယခင်ကတော့ လည်း နား၊ ဆိတ်၊ သုံး၊ ကြက်၊ ဝက်၊ အမျိုးမျိုးသော သတ္တဝါတို့ကို မသတ်ရကုန်၊ ယခင်ကတော့ သစ်ပင်တို့ကိုလည်း မခုတ်ဖြတ်ရကုန်၊ ယခင်ကတော့ သမန်းမြက်တို့ကိုလည်း မရိတ်ရကုန်၊ ထိုမဟာဝိဇ္ဇာတမင်း၏ ကျွန်အစေအပါး အမှုလုပ်တို့သည် လည်း တုတ်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်သောကြောင့် မျက်ရည် ခွံ့ရုံ ငိုကုန်လျက် အမှုတို့ကို ပြုလုပ်ကြသည် မဟုတ်ကုန်၊ စင်စစ်အားဖြင့် အလိုရှိသူတို့သာ ပြုလုပ်ကြရကုန်၏။ အလို မရှိသူတို့သည် မပြုလုပ်ကြရကုန်၊ အလိုမရှိသော အမှုကိုသာ ပြုလုပ်ကြရကုန်၏။ အလိုမရှိသော အမှုကို မပြုလုပ်ကြ ရကုန်၊ ထိုအလှူယခင်ကတော့လည်း တောပတ်၊ ဆီ၊ ဆီဦး၊ နို့ခမ်း၊ ပျား၊ တင်လဲဖြင့်သာလျှင် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက် ကုန်၏။

ဤသို့လျှင် လေးမျိုးသော သဘောတူ အသင်းအပင်း၊ မဟာဝိဇ္ဇာတမင်း၌ ပြည့်စုံသော ရှစ်ပါးသော အဂ္ဂါ၊ ပုရောဟိတ် ပုဂ္ဂား၌ ပြည့်စုံသော လေးပါးသော အဂ္ဂါ၊ သုံးပါးသော စိတ်ထား၊ ပုဂ္ဂား--- ဤ အလုံးစုံပါဝင်သော ယခင်ကတော့ သုံးပါး သော စိတ်ထားနှင့် တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးသော အရံအတား ရှိသော ယခင်ကတော့ ပြည့်စုံခြင်းဟု ဆိုအပ်၏။ ဤဟောကြား တော်မူ၏။

၈.၁.၁၃၈။ ဤသို့ ဟောကြားတော်မူသော် ထိုပုဂ္ဂား တို့သည် မြင်းပြုကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် ဝဲတင်ထပ်မျှ ဤသို့ ပြောဆိုကြကုန်၏- "ဪ---အံ့ဖွယ်ကောင်းသော ယခင်ကတော့၊ ဪ--- အံ့ဖွယ်ကောင်းသည့် ပြည့်စုံ သော ယခင်ကတော့"ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ကုဋေပုဂ္ဂားသည်ကား ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ ထိုပုဂ္ဂားတို့သည် ကုဋေပုဂ္ဂားကို "အရှင်ကုဋေ သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ ကောင်းသော ကောင်းကို ကောင်း သော ကောင်းအနေဖြင့် အဘယ်ကြောင့် ကောင်း၏၊ မခေါ် သနည်း"ဟု ဆိုကြကုန်၏။

"အရှင်တို့---ငါသည် ရဟန်းဂေါတမ၏ ကောင်းသော ကောင်းကို ကောင်းသော ကောင်းအနေဖြင့် ကောင်း၏၊ မခေါ် သည် မဟုတ်ပါ။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ရဟန်း ဂေါတမ၏ ကောင်းသော ကောင်းကို ကောင်းသော ကောင်း အနေဖြင့် ကောင်း၏၊ မခေါ်ခြင်းအား ထိုသူ၏ ဦးခေါင်းသည်ပင် ပြတ်ကွဲလေရာ၏။ အရှင်တို့--- စင်စစ်အားဖြင့် ငါသည် ဤသို့

စဉ်းစားနေ၏- ရဟန်းဂေါတမသည် 'ဤသို့ ငါ ကြားဖူး၏' ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ 'ဤသို့ ဖြစ်ထိုက်၏' ဟူ၍ ဖြစ်စေ မဆိုမှ၍ 'ထိုအခါ၌ ဤသို့ ဖြစ်ဖူး၏၊ ဤသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် ဖြစ်ဖူး၏'ဟူ၍သာလျှင် ဆိုချေ၏။ အချင်းတို့--- ထိုကြောင့် ငါသည် ဤသို့ တွေးထင်မိ၏- 'ရဟန်းဂေါတမသည် ထိုစဉ် အခါ၌ ယခင်ကတော့ အရှင်ဖြစ်သော မဟာဝိဇ္ဇာတမင်း ဖြစ်စေ၊ ထိုယခင်ကတော့ ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂား သွန်သင်သော ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂား ဖြစ်စေ မချွတ် ဖြစ်ကုန်ရာ၏-ဟူ၍ ငါ ထင်မိ၏'ဟု ပြန်ပြော ခြားလျှင်-

"အရှင်ဂေါတမသည် ဤသို့သော ယခင်ကတော့ ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂား၌ သွန်သင်သော ရဟန်းတို့ဖြစ်စေ၊ နောက်ပိုင်း၌ သေ သည်မှ နောက်၌ နတ်ပြည်သို့ ကံရောက်ခဲ့သည်ကို အမှတ် ရပါသလော"ဟု မြတ်စွာဘုရားအား မေးလျှောက်၏။

"ပုဂ္ဂား--- ငါ အမှတ်ရ၏။ ထိုစဉ်အခါ၌ ငါသည် ထို ယခင်ကတော့ ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂား သွန်သင်သော ဖြစ်ခဲ့ ပေ၏"

အမြဲတမ်းအလှူဖြစ်သော မျိုးရိုးဆက်အလှူ

၈.၁.၁၃၉။ "အရှင်ဂေါတမ--- ဤယခင်ကတော့ ကိစ္စနည်း၍ သာ၍ အကျိုးများသော ယခင်ကတော့ ရှိပါသေးသလော"

"ပုဂ္ဂား--- ရှိသေး၏"

"အရှင်ဂေါတမ--- ထိုယခင်ကတော့ အဘယ်ပါးနည်း"

"ပုဂ္ဂား--- သီလရှိသော ရဟန်းတို့အား ရည်ညွှန်း၍ အမြဲ တမ်း လှူနေသော မျိုးရိုးဆက် ယခင်ကတော့ ရှိသည်ကို ရှိကုန်၏။ ပုဂ္ဂား--- ဤ ယခင်ကတော့လည်း"

"အရှင်ဂေါတမ--- အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း"

"ပုဂ္ဂား--- ဤသို့သော ရှိသော သုံးပါးသော စိတ် တားနှင့် တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးသော အရံအတားရှိသည့် ပြည့်စုံသော ယခင်ကတော့ ရဟန္တာတို့သည်လည်း မချဉ်းကပ် ကုန်၊ ရဟန္တာဖြစ်ရန် ကျင့်နေသော သူတို့သည်လည်း မချဉ်းကပ်ကုန်၊ ထိုသို့ မချဉ်းကပ်ခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့် နည်းဆိုသော် ပုဂ္ဂား--- ယခင်ကတော့ တုတ်ဖြင့် ပုတ်စက် ခြင်းနှင့် လည်းကို ဆွဲကိုင်ခြင်းတို့ကို တွေ့မြင်ရကုန်၏။

ထိုကြောင့် ဤသို့သဘောရှိသော ယဇ်ပွဲသို့ ရဟန္တာတို့ သည်လည်း မချဉ်းကပ်ကုန်၊ ရဟန္တာဖြစ်ရန် ကျင့်နေသော သူတို့သည်လည်း မချဉ်းကပ်ကုန်။

ပုဂ္ဂား---သီလရှိသော ရဟန်းတို့ကို ရည်ညွှန်း၍ အခြံတမ်း လှူနေသော မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ယဇ်အလှူတို့သည် ရှိကုန်၏။ ပုဂ္ဂား--- ဤသို့သောသဘောရှိသော ယဇ်ပွဲ သို့ကား ရဟန္တာတို့သည်လည်း ချဉ်းကပ်ကုန်၏။ ရဟန္တာ ဖြစ်ရန် ကျင့်နေသော သူတို့သည်လည်း ချဉ်းကပ်ကုန်၏။ ထိုသို့ချဉ်းကပ်ခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်းဆိုသော် ပုဂ္ဂား--- ဤယဇ်အလှူ၌ တုတ်ဖြင့် ပုတ်ခတ်ခြင်းနှင့် လည်ကို ဆွဲကိုင်ခြင်းတို့ကို မတွေ့မြင်ရကုန်။ ထို့ကြောင့် ဤသို့သဘောရှိသောယဇ်အလှူသို့ ရဟန္တာတို့သည်လည်း ချဉ်းကပ်ကုန်၏။ ရဟန္တာဖြစ်ရန် ကျင့်နေသော သူတို့သည် လည်း ချဉ်းကပ်ကုန်၏။ ပုဂ္ဂား---ထို့ကြောင့်တည်း။

၈.၁.၁၄၀။ "အရှင်ဂေါတမ--- ထိုယဇ်နစ်မျိုးထက် ကိစ္စနည်း၍ သာ၍ အကျိုးများသော ယဇ်သည် ရှိပါသေး သလော"

"ပုဂ္ဂား---ရှိသေး၏"

"အရှင်ဂေါတမ---ထိုယဇ်သည် အဘယ်ပါနည်း"

"ပုဂ္ဂား---တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် အရပ် လေးမျက်နှာ၌ ရှိသော သံဃာကို ရည်ညွှန်း၍ ကျောင်း ဆောက်၏။ ပုဂ္ဂား---ထိုသူ၏ ဤကျောင်းအလှူယဇ်သည် ထိုယဇ်နစ်မျိုးထက် ကိစ္စနည်း၏။ သာ၍ နည်းသော အားထုတ်ရမှုလည်း ရှိ၏။ သာ၍များသော အကျိုးလည်း ရှိ၏။ သာ၍များသော အာနိသင်လည်း ရှိ၏။"

၈.၁.၁၄၁။ "အရှင်ဂေါတမ--- ထိုယဇ်သုံးမျိုးထက် ကိစ္စ နည်း၍ သာ၍ အကျိုးများသော ယဇ်သည် ရှိပါသေး သလော"

"ပုဂ္ဂား---ရှိသေး၏"

"အရှင်ဂေါတမ---ထိုယဇ်သည် အဘယ်ပါနည်း"

"ပုဂ္ဂား---တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ယုံကြည် သော စိတ် ရှိသည် ဖြစ်၍ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို ကိုး ကွယ်ရာ- ဟူ၍ ဆည်းကပ်၏။ ပုဂ္ဂား--- ထိုသူ၏ ဤ (ကိုးကွယ်ရာ-ဟု ဆည်းကပ်မှု) ယဇ်တည်း။"

၈.၁.၁၄၂။ "အရှင်ဂေါတမ--- ထိုယဇ်လေးမျိုးထက် ကိစ္စနည်း၍ သာ၍ အကျိုးများသော ယဇ်သည် ရှိပါသေး

သလော"

"ပုဂ္ဂား---ရှိသေး၏"

"အရှင်ဂေါတမ---ထိုယဇ်သည် အဘယ်ပါနည်း"

"ပုဂ္ဂား---တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ငါးပါး သီလကို ဆောက်တည်၏။ ပုဂ္ဂား---ထိုသူ၏ ဤယဇ် (ငါးပါးသီလ)တည်း။"

၈.၁.၁၄၃။ "အရှင်ဂေါတမ---ထိုယဇ်ငါးမျိုးထက် ကိစ္စ နည်း၍ သာ၍ အကျိုးများသော ယဇ်သည် ရှိပါသေး သလော"

"ပုဂ္ဂား---ရှိသေး၏"

"အရှင်ဂေါတမ---ထိုယဇ်သည် အဘယ်ပါနည်း"

"ပုဂ္ဂား--- ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဟောကဉ် ပွင့်တော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာ ဘုရားသည် အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပါးလုံး ကောင်းသော တရားကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုတရားတော်ကို လူတစ်ယောက်သည် ကြားနာရ၏။ ထိုသူသည် ထိုတရားတော်ကို ကြားနာရ၍ မြတ်စွာဘုရား အပေါ်၌ အလေးအနက် ယုံကြည်၏။ ထိုသူသည် ဖန်ရည်ဆုံး အဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။

ထိုသူသည် ဤသို့ ဝင်ရောက်ပြီးသော် ပါတိမောက္ခ သံဝရသီလကို စောင့်ထိန်းလျက် နေ၏။ အကျင့် (အာစာရ)၊ ကျက်စားရာ (ဂေါစရ)နှင့် ပြည့်စုံ၏။ အနည်းငယ်မျှသော အမြစ်တို့ကိုပင် ကြောက်မက်ဖွယ်-ဟု ရှုလေ့ရှိ၏။ သိက္ခာပုဒ် တို့ကို ကောင်းစွာ ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ ကောင်းသော ကာယကံ၊ ဝစီကံနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ စင်ကြယ်သော အသက်မွေးမှု ရှိ၏။ သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဣန္ဒြေတံခါးတို့ကို ပိတ်ထား၏။ (ဣန္ဒြေတို့ကို စောင့်စည်း၏)။ စာမ္ပယ်၌ အတိုင်း အရှည်ကို သိ၏။ တရားသတိ၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ် နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရောင့်ရဲလွယ်၏။

ပုဂ္ဂား---ထိုရဟန်းသည် စူဠသီလ၊ မဇ္ဈိမသီလနှင့် မဟာသီလ-ဟူသော သီလတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။

ပုဂ္ဂား--- ထိုရဟန်းသည် ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်၊ စတုတ္ထဈာန်၊ ဝိပဿနာဉာဏ်၊ မနောမဿိဒ္ဓိ ဉာဏ်၊ ဣဒ္ဓိဝိညာဏ်၊ ဒိဓ္ဌသောတဉာဏ်၊ စေတောပရိယ

ဉာဏ်၊ ပုဗ္ဗနိဝါသာနုသတိဉာဏ်၊ စုတုပပါတဉာဏ်နှင့် အာသဝက္ခယဉာဏ်တို့ကို ရ၏။

ပုဂ္ဂား--- ဤ (ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယ ဈာန်၊ စတုတ္ထဈာန်၊ ဝိပဿနာဉာဏ်၊ မနောမယိဒ္ဓိဉာဏ်၊ ဣဒ္ဓိဝိဓဉာဏ်၊ ဒိဋ္ဌသောတဉာဏ်၊ စေတောပရိယဉာဏ်၊ ပုဗ္ဗနိဝါသာနုသတိဉာဏ်၊ စုတုပပါတဉာဏ်နှင့် အာသဝက္ခယဉာဏ်) ယခင်သည် ရှေးယခင်တို့ထက် အဆင့်ဆင့် သာ၍ ကိစ္စနည်း၍၊ အဆင့်ဆင့် သာ၍များသော အကျိုးလည်း ရှိ၏။

ပုဂ္ဂား--- ဤပြည့်စုံသော (အာသဝက္ခယဉာဏ်) ယခင်ထက် သာ၍ လွန်က်သည်လည်း ဖြစ်သော သာ၍ မွန်မြတ်သည်လည်း ဖြစ်သော အခြားတစ်ပါးသော ပြည့်စုံသော ယခင်သည် မရှိတော့ပြီဟု ဟောတော်မူ၏။

ကုဋဒန္တပုဂ္ဂားက သတ္တဝါတို့အား အေးဖို့ပေးခြင်း

၈.၁.၁၄၄။ ဤသို့ ဟောတော်မူသော် ကုဋဒန္တပုဂ္ဂားသည် ဥပါသကာအဖြစ် လျှောက်ထား၍ အရှင်ဂေါတမ--- ထိုကျွန်ုပ်သည် ယခင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် ယခင်တိုင်သို့ ပို့ဆောင်ထားသော နွားလား၊ ခုနစ်ရာ၊ နွားထီးငယ်၊ ခုနစ်ရာ၊ နွားမငယ်၊ ခုနစ်ရာ၊ ဆိတ်ခုနစ်ရာနှင့် သိုး၊ ခုနစ်ရာတို့ကို လွှတ်ပါ၏။ ထိုသတ္တဝါတို့အား အသက်ချမ်းသာခွင့်ကို ပေးပါ၏။ ထိုသတ္တဝါတို့သည် စိမ်းစိုသော မြက်တို့ကိုလည်း စားကြပါစေ၊ အေးမြသော ရေတို့ကိုလည်း သောက်ကြပါစေ၊ ထိုသတ္တဝါတို့အား အေးမြသော လေသည်လည်း တိုက်ဝတ်ပါစေဟု လျှောက်၏။

ကုဋဒန္တပုဂ္ဂားက သောတာပန် စဉ်ဖြင့်

၈.၁.၁၄၅။ ထိုအခါ ကုဋဒန္တပုဂ္ဂားအား မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍

ကုဋဒန္တပုဂ္ဂားသည် တရားကို မြင်ကာ သောတာပန်တည်လေ၏။

၈.၁.၁၄၆။ ထိုအခါ ကုဋဒန္တပုဂ္ဂားသည် မြတ်စွာဘုရားအား "မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ နက်မြန်တပည့်တော်၏ အလှူ ယခင်သို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကြတော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

၈.၁.၁၄၇။ ထိုအခါ ကုဋဒန္တပုဂ္ဂားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံတော်မူခြင်းကို သိ၍ နေရာမှ ထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိရိုးလျက် အရိအသေမြပြီးလျှင် ပြန်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ကုဋဒန္တပုဂ္ဂားသည် မိမိ၏အလှူ ယခင်၌ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို စီမံစေပြီးလျှင် "အရှင်ဂေါတမ--- အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်း ပြင်ပြီးပါပြီ"ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အချိန်တန်ကြောင်းကို လျှောက်စေ၏။

၈.၁.၁၄၈။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက် အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် ကုဋဒန္တပုဂ္ဂား၏ အလှူယခင်သို့ ရည်ကပ်တော်မူပြီးလျှင် ပြင်ထားသော နေရာ၌ ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ ထိုင်နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ကုဋဒန္တပုဂ္ဂားသည် မြတ်စွာဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအား မွန်မြတ်သော ဆွမ်းခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကို ဆက်ကပ်၏။

မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးတော်မူသောအခါ ကုဋဒန္တပုဂ္ဂားသည် နိမ့်သော တစ်နေရာ၌ ထိုင်၏။

နိမ့်သော တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေသော ကုဋဒန္တပုဂ္ဂားအား မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကား ဟောကြား ချီးမြှင့်တော်မူပြီး နေရာမှ ထကာ ပြန်ကြွသွားတော်မူလေသည်။

မဟာလိသုတ်

ပုဏ္ဏားတမန်ဝတ္ထု

၈.၁.၁၄၉။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီမြို့အနီး မဟာဝုန်းတော ပြာသာဒ်တောင်ပါသော ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုစဉ်အခါ၌ အရှင်နာဂိတသည် မြတ်စွာဘုရားအား လုပ်ကျွေးပြုစုလျက် ရှိ၏။

၈.၁.၁၅၀။ ထိုအခါ သီဟသာမဏေသည် အရှင်နာဂိတထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အရှင်နာဂိတကို ရိုနှိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်ပြီးသော် အရှင်နာဂိတအား ဤစကားကို လျှောက်၏- “အရှင်ကဿပ--- များစွာသောဤကောသလတိုင်းသား ပုဏ္ဏားတမန်တို့နှင့် မဂတိုင်းသား ပုဏ္ဏားတမန်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ဤအရပ်သို့ ကပ်ရောက်လာကြပါကုန်၏။ ဩဋ္ဌဒ္ဒမည်သော လိစ္ဆဝီမင်းသည်လည်း များစွာသော လိစ္ဆဝီမင်းသတ်နှင့် အတူ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ဤအရပ်သို့ ကပ်ရောက်လာ၏။ အရှင်ကဿပ--- တောင်းပန်ပါ၏။ ဤလူအပေါင်းသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ခွင့်ရပါစေ”ဟု လျှောက်၏။

“သီဟ---သို့ခြင်လျှင် သင်သည်ပင် မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြားချေလော့”

“ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား”ဟု ဆိုကာ သီဟသာမဏေသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏။

“သီဟ---သို့ခြင်လျှင် ကျောင်းရိပ်၌ နေရာခင်းလော့”

“ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား”ဟု လျှောက်ထား၍ သီဟသာမဏေသည် ကျောင်းရိပ်၌ နေရာခင်း၏။

၈.၁.၁၅၁။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းမှ ထွက်တော်မူ၍ ကျောင်းရိပ်တွင် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ထိုကောသလတိုင်းသား ပုဏ္ဏားတမန်တို့၊ မဂတိုင်းသား ပုဏ္ဏားတမန်တို့နှင့် ဩဋ္ဌဒ္ဒမည်သော လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏။

၈.၁.၁၅၂။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် ဩဋ္ဌဒ္ဒမည်သော လိစ္ဆဝီမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏-

“အရှင်ဘုရား---ယခင် ယခင် နေ့တို့၌ လိစ္ဆဝီမင်းသား သုနက္ခတ္တသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ကျွန်ုပ်အား ဤစကားကို ပြော၏။ ‘မဟာလိ---’ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကို

အမှီပြု၍ နေခဲ့သည်မှာ မကြာမြင့်လှပါ။ အစ အဆုံး သုံးနှစ်သာ ဖြစ်၏။ ထိုကာလအတွင်း၌ ငါသည် တပ်မက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော နတ်အဆင်းတို့ကို မြင်ရ၏။ သို့သော်လည်း နတ်အသံတို့ကိုကား မကြားရပါ။ ဟု ပြောပါ၏။ အရှင်ဘုရား --- လိစ္ဆာမင်းသား သုန္ဒကုတ္တသည် တပ်မက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော နတ်အသံတို့ကို ထင်ရှားရှိလျက်ပင် မကြားလေသလော၊ သို့မဟုတ် ထင်ရှားမရှိ၍ မကြားလေသလော”ဟု လျှောက်၏။

တစ်ဖိုတည်းအတွက် ပွားများထားသော သမာဓိ

၈.၁.၁၅၃။ “မဟာလိ---လိစ္ဆာမင်းသား သုန္ဒကုတ္တသည် တပ်မက်ဖွယ်ဖြစ်ကုန်သော နတ်အသံတို့ကို ထင်ရှားရှိလျက်ပင် မကြား၊ ထင်ရှားမရှိ၍ မကြားသည်ကား မဟုတ်”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား... ထိုသို့ မြင်ခြင်း၏ အကြောင်းကား အဘယ်ပါနည်း”

၈.၁.၁၅၄။ “မဟာလိ---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အရှေ့အရပ်မှ တပ်မက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော နတ်အဆင်းတို့ကို မြင်ရန် တစ်ဖိုတည်းအတွက်သာလျှင် သမာဓိကို ပွားများ၏။ နတ်အသံတို့ကို ကြားရန် တစ်ဖိုအတွက်ကား မပွားများ။ ထိုရဟန်းသည် အရှေ့အရပ်မှ တပ်မက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော နတ်အဆင်းတို့ကိုသာ မြင်ရ၏။ နတ်အသံတို့ကိုကား မကြားရချေ။

၈.၁.၁၅၅။ မဟာလိ---တစ်ဖို ထို့ပြင်လည်း ရဟန်းသည် တောင်အရပ်၊ အနောက်အရပ်၊ မြောက်အရပ်၊ အထက်၊ အောက်၊ ဖီလာအရပ်မှ တပ်မက်ဖွယ်ဖြစ်ကုန်သော နတ်အဆင်းတို့ကို မြင်ရန် တစ်ဖိုတည်းအတွက်သာလျှင် သမာဓိကို ပွားများ၏။ နတ်အသံတို့ကို ကြားရန် တစ်ဖိုအတွက်ကား မပွားများ။ ထိုရဟန်းသည် တောင်အရပ်၊ အနောက်အရပ်၊ မြောက်အရပ်၊ အထက်၊ အောက်၊ ဖီလာအရပ်မှ တပ်မက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော နတ်အဆင်းတို့ကိုသာ မြင်ရ၏။ နတ်အသံတို့ကို မကြားရချေ။

၈.၁.၁၅၆။ မဟာလိ---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အရှေ့အရပ်မှ တပ်မက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော နတ်အသံတို့ကို ကြားရန် တစ်ဖိုတည်းအတွက်သာလျှင် သမာဓိတို့ကို ပွားများ၏။ နတ်အဆင်းတို့ကို မြင်ရန် တစ်ဖိုအတွက်ကား

သမာဓိကို မပွားများ။ ထိုရဟန်းသည် အရှေ့အရပ်မှ တပ်မက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော နတ်အသံတို့ကိုသာ ကြားရ၏။ နတ်အဆင်းတို့ကို မမြင်ရချေ။

၈.၁.၁၅၇။ မဟာလိ---တစ်ဖို ထို့ပြင်လည်း ရဟန်းသည် တောင်အရပ်၊ အနောက်အရပ်၊ မြောက်အရပ်၊ အထက်၊ အောက်၊ ဖီလာအရပ်မှ တပ်မက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော နတ်အသံတို့ကို ကြားရန် တစ်ဖိုတည်းအတွက်သာလျှင် သမာဓိကို ပွားများ၏။ နတ်အဆင်းတို့ကို မြင်ရန် တစ်ဖိုအတွက်ကား မပွားများ။ ထိုရဟန်းသည် တောင်အရပ်၊ အနောက်အရပ်၊ မြောက်အရပ်၊ အထက်၊ အောက်၊ ဖီလာအရပ်မှ တပ်မက်ဖွယ်ဖြစ်ကုန်သော နတ်အသံတို့ကိုသာ ကြားရ၏။ နတ်အဆင်းတို့ကို မမြင်ရချေ။

၈.၁.၁၅၈။ မဟာလိ---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အရှေ့အရပ်မှ တပ်မက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော နတ်အဆင်းတို့ကို မြင်ရန်လည်းကောင်း၊ နတ်အသံတို့ကို ကြားရန်လည်းကောင်း နှစ်ဖိုစလုံးအတွက် သမာဓိကို ပွားများ၏။ ထိုရဟန်းသည် အရှေ့အရပ်မှ တပ်မက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော နတ်အဆင်းတို့ကိုလည်း မြင်ရ၏။ နတ်အသံတို့ကိုလည်း ကြားရ၏။

၈.၁.၁၅၉။ မဟာလိ---တစ်ဖို ထို့ပြင်လည်း ရဟန်းသည် တောင်အရပ်၊ အနောက်အရပ်၊ မြောက်အရပ်၊ အထက်၊ အောက်၊ ဖီလာအရပ်မှ တပ်မက်ဖွယ်ဖြစ်ကုန်သော နတ်အဆင်းတို့ကို မြင်ရန်လည်းကောင်း၊ နတ်အသံတို့ကို ကြားရန်လည်းကောင်း နှစ်ဖိုစလုံးအတွက် သမာဓိကို ပွားများ၏။ ထိုရဟန်းသည် တောင်အရပ်၊ အနောက်အရပ်၊ မြောက်အရပ်၊ အထက်အောက်၊ ဖီလာအရပ်မှ တပ်မက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော နတ်အဆင်းတို့ကိုလည်း မြင်ရ၏။ နတ်အသံတို့ကိုလည်း ကြားရ၏။

မဟာလိ--- လိစ္ဆာမင်းသား သုန္ဒကုတ္တသည် တပ်မက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော နတ်လောကမှ အသံတို့ကို ထင်ရှားရှိလျက်ပင် မကြား၊ ထင်ရှားမရှိ၍ မကြားသည်ကား မဟုတ်ဟုရာ၌ အကြောင်းကား ဤသည်ပင်တည်း”

၈.၁.၁၆၀။ “အရှင်ဘုရား---ထိုပွားများအပ်သော သမာဓိတရားတို့ကို မျက်မှောက်ပြုလိုသောကြောင့် ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ မြတ်သော အကျွန်ုပ်တို့ ကျင့်ပါကုန်သလော”

“မဟာလိ---ထိုပွားများအပ်သော သမာဓိတရားတို့ကို မျက်မှောက်ပြုလိုသောကြောင့် ရဟန်းတို့သည် ငါ့ထံ၌

မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြသည် မဟုတ်ကုန်။ မဟာလိ
---သမာဓိတရားထက် သာ၍ မွန်မြတ်ကုန်သော အခြားသော
တရားတို့သည် ရှိကုန်သေး၏။ ယင်းတရားတို့ကို ဖျက်မှောက်
ပြုလိုသောကြောင့်သာလျှင် ရဟန်းတို့သည် ငါထံ၌
မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်၏”

အရိယစိုလ်လေးပါး

၈.၁.၁၆၁။ “အရှင်ဘုရား--- သမာဓိတရားထက် သာ၍
မွန်မြတ်သော တရားတို့ကား အဘယ်ပါနည်း”

“မဟာလိ--- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည်
သုံးပါးသော သံယောဇဉ်တို့၏ အကြွင်းမဲ့ ကုန်ခြင်းကြောင့်
သောတာပန် ဖြစ်၏။ မဟာလိ---ဤသောတာပန်အဖြစ်
သည်လည်း သမာဓိတရားထက် သာ၍ မွန်မြတ်သော
တရားပေတည်း။

မဟာလိ--- တစ်ဖန် ထိုပြင်လည်း ရဟန်းသည် သုံးပါး
သော သံယောဇဉ်တို့၏ အကြွင်းမဲ့ ကုန်ခြင်းကြောင့်လည်း
ကောင်း တစ်မက်ခြင်း (ရာဂ)၊ ခြစ်မှားခြင်း (ဒေါသ)၊ တွေ
ဝေခြင်း (မောဟ)တို့၏ ခေါင်းပါးခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊
ဤလှပြည်သို့ တစ်ကြိမ်သာ လာ၍ ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို
ပြုသော သကဒါဂါမ် ဖြစ်၏။ မဟာလိ---ဤသကဒါဂါမ်
အဖြစ်သည်လည်း သမာဓိတရားထက် သာ၍ မွန်မြတ်သော
တရားပေတည်း။

မဟာလိ---တစ်ဖန် ထိုပြင်လည်း ရဟန်းသည် အောက်
ကာမဘုံ၌ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကို ခြစ်စေတတ်ကုန်သော
ငါးပါးသော သံယောဇဉ်တို့၏ အကြွင်းမဲ့ ကုန်ခြင်းကြောင့်
ဗြဟ္မာ့ဘုံ၌ ဥပပါတိပဋိသန္ဓေနေ၍ ထိုဘုံ၌သာလျှင် ပရိ
နိစ္စာနုမြဲသော ထိုဘုံမှ ပြန်လည်ခြင်းသဘောမရှိသော
အနာဂါမ် ဖြစ်၏။ မဟာလိ---ဤအနာဂါမ်အဖြစ်သည်လည်း
သမာဓိတရားထက် သာ၍ မွန်မြတ်သော တရားပေတည်း။

မဟာလိ--- တစ်ဖန် ထိုပြင်လည်း ရဟန်းသည် အာသဝ
တို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်နှင့် အရဟတ္တဖိုလ်
ပညာကို ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် ဖျက်မှောက်ပြုလျက်
ရဟန္တာ ဖြစ်ကာ နေ၏။ မဟာလိ---ဤရဟန္တာအဖြစ်သည်
လည်း သမာဓိတရားထက် သာ၍ မွန်မြတ်သော တရား
ပေတည်း။

ယင်းတရားလေးပါးတို့ကို ဖျက်မှောက်ပြုလိုသော
ကြောင့် ရဟန်းတို့သည် ငါထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို
ကျင့်ကုန်၏။

မဟာလိ---သမာဓိတရားထက် သာ၍ မွန်မြတ်သော
တရားတို့သည် ဤသည်တို့ပင်တည်း”

အဂါရူပပါးရှိသော အရိယမဂ်

၈.၁.၁၆၂။ “အရှင်ဘုရား--- ထိုတရားတို့ကို ဖျက်မှောက်
ပြုရန် နည်းလမ်း ရှိပါသလော၊ အကျင့် ရှိပါသလော”

“မဟာလိ--- ထိုတရားတို့ကို ဖျက်မှောက်ပြုရန် နည်းလမ်း
ရှိ၏။ အကျင့် ရှိ၏”

၈.၁.၁၆၃။ “အရှင်ဘုရား--- ထိုတရားတို့ကို ဖျက်မှောက်
ပြုရန် နည်းလမ်း-ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း၊ အကျင့်-
ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း”

“မဟာလိ---ဗြူစင်သော အဂါရူပပါးရှိသော မဂ်ပင်
တည်း။ ထိုမဂ်သည် အဘယ်နည်း ဟူမူ-(၁) သမ္မာဒိဋ္ဌိ (မှန်စွာ
သိမြင်ခြင်း)၊ (၂) သမ္မာသင်္ကပ္ပ (မှန်စွာ ကြံစည်ခြင်း)၊ (၃)
သမ္မာဝါစာ (မှန်စွာ ပြောဆိုခြင်း)၊ (၄) သမ္မာကမ္မန္တ
(မှန်စွာပြုလုပ်ခြင်း)၊ (၅) သမ္မာအာဇီဝ (မှန်စွာ အသက်
မွေးခြင်း)၊ (၆) သမ္မာပါယာမ (မှန်စွာ အားထုတ်ခြင်း)၊ (၇)
သမ္မာသတိ (မှန်စွာ အောက်မေ့ခြင်း)နှင့် (၈) သမ္မာသမာဓိ
(မှန်စွာ တည်ကြည်ခြင်း)တို့ပင်တည်း။

မဟာလိ--- ထိုတရားတို့ကို ဖျက်မှောက်ပြုရန် နည်းလမ်း
ကား ဤမဂ်ပင်တည်း။ အကျင့်ကား ဤမဂ်ပင်တည်း။

ရဟန်းနှစ်ပါးစွယ်

၈.၁.၁၆၄။ မဟာလိ--- အခါတစ်ပါး၌ ငါသည် ကောသလီ
မြို့၏အနီး ယောသီတာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်
မူ၏။ ထိုအခါ မုတ္တိယပရိသီရိနှင့် ဒါရုပတ္တိက၏ တပည့်
ဇာလိယပရိသီရိ-ဟူသော ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် ငါထံသို့
ချဉ်းကပ်လာ၍ ငါနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်
ပြောဆိုကြ၏။ ဝမ်းမြောက်စွယ် အမှတ်ရစွယ် စကားကို

ပြောဆိုကြပြီး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်ကြပြီးသော် ထို ပရိနိဗ္ဗာန်နိဗ္ဗာန်သို့တို့သည် ငါ့အား 'ငါ့ရှင်ခေါ်တမ--- အသိနည်း။ ထို ကိုယ်သည်ပင် အသက်၊ ထိုအသက်သည်ပင် ကိုယ်လော၊ သို့မဟုတ် အသက်သည် တခြား၊ ကိုယ်သည် တခြားလော'ဟု မေးလျှောက်ကုန်၏။

၈.၁.၁၆၅။ 'ငါ့ရှင်တို့---သိမြင်လျှင် နာကုန်လော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းကုန်လော့၊ ဟောပေအံ့'

'ငါ့ရှင်---ကောင်းပါပြီ'

ငါသည် ဤတရားကို ဟောကြားခဲ့ပေ၏-

'ငါ့ရှင်တို့--- ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော၊ အလှူခံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤလောက၌ ပူဇော်မှု၏၊ ထိုမြတ်စွာ ဘုရားသည် အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပါးလုံး ကောင်းသော တရားကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုတရားတော်ကို လူတစ်ယောက်သည် ကြားနာရ၏။ ထိုသူသည် ထိုတရားတော်ကို ကြားနာရ၍ မြတ်စွာဘုရား အပေါ်၌ အလေးအနက် ယုံကြည်၏။ ထိုသူသည် ဖန်ရည်ဆိုး အဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။

ထိုသူသည် ဤသို့ စင်ရောက်ပြီးသော် ပါတိမောက္ခ သံဝရသီလကို စောင့်ထိန်းလျက် နေ၏။ အကျင့် (အာစာရ)၊ ကျက်စားရာ (ဂေါစရ)နှင့် ပြည့်စုံ၏။ အနည်းငယ်မျှသော အမြဲတစေကိုပင် ကြောက်မက်ရွယ်-ဟု ရှုလေ့ရှိ၏။ သိက္ခာပုဒ် တို့ကို ကောင်းစွာ ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ ကောင်းသော ကာယကံ၊ ဝစီကံနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ စင်ကြယ်သော အသက်မွေးမှု ရှိ၏။ သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ကုဏ္ဍေတိမ္မိတို့ကို ဖိတ်ထား၏။ (ကုဏ္ဍေတိမ္မိတို့ စောင့်ထိန်း၏)။ စားဖွယ်၌ အတိုင်း အရည်ကို သိ၏။ တရားသတိ၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရောင့်ရဲလွယ်၏။

ငါ့ရှင်တို့---ထိုရဟန်းသည် ခုဋ္ဌသီလ၊ မဇ္ဈိမသီလနှင့် မဟာသီလ-ဟူသော သီလတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။

ငါ့ရှင်တို့--- ထိုရဟန်းသည် ပထမဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ငါ့ရှင်တို့--- ဤသို့ သိသော၊ ဤသို့ မြင်သော ရဟန်း သည် ထိုကိုယ်သည်ပင် အသက်၊ ထိုအသက်သည်ပင် ကိုယ်-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ အသက်သည် တခြား၊ ကိုယ်သည် တခြား-ဟူ၍ ဖြစ်စေ ဤစကားကို ဆိုရန် သင့်လျော်ပါ

မည်လော'ဟု မေးသော် ထိုပရိနိဗ္ဗာန်တို့သည် 'ငါ့ရှင်--- ဤသို့ သိသော၊ ဤသို့ မြင်သော ရဟန်းသည် ထိုကိုယ်သည်ပင် အသက်၊ ထိုအသက်သည်ပင် ကိုယ်-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ အသက် သည် တခြား၊ ကိုယ်သည် တခြား-ဟူ၍ ဖြစ်စေ ဤစကားကို ဆိုရန် သင့်လျော်၏'ဟု ဖြေကုန်၏။

'ငါ့ရှင်တို့--- ငါသည် ထိုပထမဈာန်ကို ဤသို့ သိ၏၊ ဤသို့ မြင်၏။ ထိုသို့ သိမြင်လျက်လည်း ထိုကိုယ်သည်ပင် အသက်၊ ထိုအသက်သည်ပင် ကိုယ်-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ အသက်သည် တခြား၊ ကိုယ်သည် တခြား-ဟူ၍ ဖြစ်စေ ငါသည်ကား မဆိုး။

'ငါ့ရှင်တို့--- ထိုရဟန်းသည် ဒုတိယဈာန်သို့၊ တတိယ ဈာန်သို့၊ စတုတ္ထဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ငါ့ရှင်တို့--- ဤသို့ သိသော၊ ဤသို့ မြင်သော ရဟန်းသည် ထိုကိုယ်သည်ပင် အသက်၊ ထိုအသက်သည်ပင် ကိုယ်-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ အသက် သည် တခြား၊ ကိုယ်သည် တခြား-ဟူ၍ ဖြစ်စေ ဤစကားကို ဆိုရန် သင့်လျော်ပါမည်လော'ဟု မေးသော် ထိုပရိနိဗ္ဗာန် တို့သည် 'ငါ့ရှင်--- ဤသို့ သိသော၊ ဤသို့ မြင်သော ရဟန်း သည် ထိုကိုယ်သည်ပင်အသက်၊ ထိုအသက်သည်ပင် ကိုယ်-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ အသက်သည် တခြား၊ ကိုယ်သည် တခြား-ဟူ၍ ဖြစ်စေ ဤစကားကို ဆိုရန် သင့်လျော်၏'ဟု ဖြေကုန်၏။

'ငါ့ရှင်တို့--- ငါသည် ထိုစတုတ္ထဈာန်ကို ဤသို့ သိ၏၊ ဤသို့ မြင်၏။ ထိုသို့ သိမြင်လျက်လည်း ထိုကိုယ်သည်ပင် အသက်၊ ထိုအသက်သည်ပင် ကိုယ်-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ အသက် သည်တခြား၊ ကိုယ်သည် တခြား-ဟူ၍ ဖြစ်စေ ငါသည်ကား မဆိုး။

'ငါ့ရှင်တို့---ထိုရဟန်းသည် ဝိပဿနာဉာဏ်အမြင်အလို့ ဌာ ဝိတိကံ ရှေးရှုမြင်ဆောင်၏။ ရှေးရှုညွတ်စေ၏။ ငါ့ရှင်တို့--- ဤသို့ သိသော၊ ဤသို့ မြင်သော ရဟန်းသည် ထိုကိုယ် သည်ပင် အသက်၊ ထိုအသက်သည်ပင် ကိုယ်-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ အသက်သည် တခြား၊ ကိုယ်သည် တခြား-ဟူ၍ ဖြစ်စေ ဤ စကားကို ဆိုရန် သင့်လျော်ပါမည်လော'ဟု မေးသော် ထိုပရိနိဗ္ဗာန်တို့သည် 'ငါ့ရှင်--- ဤသို့ သိသော၊ ဤသို့ မြင်သော ရဟန်းသည် ထိုကိုယ်သည်ပင် အသက်၊ ထိုအသက် သည်ပင် ကိုယ်-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ အသက်သည် တခြား၊ ကိုယ် သည် တခြား-ဟူ၍ ဖြစ်စေ ဤစကားကို ဆိုရန် သင့်လျော်၏' ဟု ဖြေကုန်၏။

'ငါ့ရှင်တို့--- ငါသည် ထိုဝိပဿနာဉာဏ်အမြင်ကို ဤသို့ သိ၏၊ ဤသို့ မြင်၏။ ထိုသို့ သိမြင်လျက်လည်း ထိုကိုယ်

သည်ပင် အသက်၊ ထိုအသက်သည်ပင် ကိုယ်-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ အသက်သည် တခြား၊ ကိုယ်သည် တခြား' ဟူ၍ ဖြစ်စေ ငါသည်ကား မဆို။

'ငါရှင်တို့--- ထိုရဟန်းသည် ဤမင်္ဂလီယအလိုငှာ တစ်ပါးသော ဗြဟ္မဒိတိယ မရှိတော့ပြီ-ဟု သိ၏။ ငါရှင်တို့--- ဤသို့ သိသော၊ ဤသို့ မြင်သော ရဟန်းသည် ထိုကိုယ် သည်ပင် အသက်၊ ထိုအသက်သည်ပင် ကိုယ်-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ အသက်သည် တခြား၊ ကိုယ်သည် တခြား-ဟူ၍ ဖြစ်စေ ဤ စကားကို ဆိုရန် သင့်လျော်ပါသည်လော'ဟု မေးသော် ထိုပရိနိဗ္ဗိတိသည် 'ငါရှင်--- ဤသို့ သိသော၊ ဤသို့ မြင်သော ရဟန်းသည် ထိုကိုယ်သည်ပင် အသက်၊ ထိုအသက်သည် ပင် ကိုယ်-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ အသက်သည် တခြား၊ ကိုယ်သည်

တခြား-ဟူ၍ ဖြစ်စေ ဤ စကားကို ဆိုရန် မသင့်လျော်ပါ'ဟု ဖြေကုန်၏။

'ငါရှင်တို့--- ငါသည် ထို အာသဝက္ခယဉာဏ်ကို ဤသို့ သိ၏။ ဤသို့ မြင်၏။ ထိုသို့ သိမြင်လျက်လည်း ထိုကိုယ် သည်ပင် အသက်၊ ထိုအသက်သည်ပင် ကိုယ်-ဟူ၍သော် လည်းကောင်း၊ အသက်သည် တခြား၊ ကိုယ်သည် တခြား-ဟူ၍ ဖြစ်စေ ငါသည်လည်း မဆိုဟု ဟောခဲ့ပေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော်ကို ဟောတော်မူ၏။ ဩဌဒ္ဓမည်သော လိစ္ဆဝိမင်းသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော် မူသော တရားတော်ကို နှစ်လိုသည်ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူလေသတည်း။

၇

မဟာသီဟနာဒသုတ်

အလေ့ကဿပတ္ထု

၈.၁.၁၆၆။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရုညမြို့၏ အနီး သားတို့ကို ဘေးမဲ့ပေးရာ ဖြစ်သော ကဏ္ဍကထလ အရပ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အဝတ်မဝတ်ဘဲ ကျင့်သော ကဿပတက္ကတွန်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံ တော်သို့ ရှဉ့်ကပ်၍ တစ်ရသော နေရာ၌ ရပ်ပြီးသော် မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- "အရှင်ဂေါတမ--- 'ရဟန်းဂေါတမသည် ခြိုးခြံသော အကျင့် အားလုံးကို ကဲ့ရဲ့၏။ ခေါင်းပါးစွာ အသက်မွေးသူ၊ ခြိုးခြံစွာ ကျင့်သူအားလုံးကို တစ်ဖက်သတ် ပြက်ရယ်ပြု၏။ ရွတ်ချ၏' ဟု ကြားဖူးပါသည်။ အရှင်ဂေါတမ--- အသိနည်း၊ ထိုစကားသည် မှန်ပါသလော၊ ကျွန်ုပ်တို့သည်ကား အရှင်ဂေါတမကို စွပ်စွဲရန် အလိုမရှိ ကြပါ' ဟု လျှောက်၏။

၈.၁.၁၆၇။ "ကဿပ--- မမှန်ကန်၊ ထိုသို့ ပြောကြားသူ တို့သည် ငါ့ကို မဟုတ်မမှန်သော ကောင်းဖြင့် စွပ်စွဲရာ ရောက် ကုန်၏။

ကဿပ--- ဤလောက၌ ခေါင်းပါးစွာ အသက်မွေးသူ၊ ခြိုးခြံစွာ ကျင့်သူ အချို့၊ သေသည်မှ နောက်၌ ငရဲ၌ ဖြစ်နေ သည်ကို ငါသည် ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ဖြင့် မြင်၏။ ကဿပ---

ဤလောက၌ ခေါင်းပါးစွာ အသက်မွေးသူ၊ ခြိုးခြံစွာ ကျင့်သူ အချို့၊ သေသည်မှ နောက်၌ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်နေသည်ကို ငါသည် ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ဖြင့် မြင်၏။

၈.၁.၁၆၈။ ကဿပ--- ဤလောက၌ ဆင်းရဲနည်းစွာ နေလေ့ရှိသော ခြိုးခြံစွာ ကျင့်သူ အချို့၊ သေသည်မှ နောက်၌ ငရဲ၌ ဖြစ်နေသည်ကို ငါသည် ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ဖြင့် မြင်၏။ ကဿပ--- ဤလောက၌ ဆင်းရဲနည်းစွာ နေလေ့ရှိသော ခြိုးခြံစွာ ကျင့်သူ အချို့၊ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်နေသည်ကို ငါသည် ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ဖြင့် မြင်၏။

ကဿပ--- ထိုသို့ မြင်သော ငါသည် ဤခြိုးခြံစွာ ကျင့်သူ တို့၏ ဤသို့ လာခဲ့ရာ အရပ်ကိုလည်းကောင်း၊ သွားရောက်ရာ အရပ်ကိုလည်းကောင်း၊ သေခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဖြစ်ခြင်း ကိုလည်းကောင်း အမှန်အတိုင်း သိ၏။ ထိုသို့ သိသော ငါသည် ခြိုးခြံသော အကျင့်အားလုံးကို အဘယ့်ကြောင့် ကဲ့ရဲ့အံ့နည်း၊ ခေါင်းပါးစွာ အသက်မွေးသူ၊ ခြိုးခြံစွာ ကျင့်သူ အားလုံးကို အဘယ့်ကြောင့် တစ်ဖက်သတ် ပြက်ရယ်ပြု အံ့နည်း၊ ရွတ်ချအံ့နည်း။

၈.၁.၁၆၉။ ကဿပ--- ပညာရှိကုန်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)တို့သည် ရှိကုန်၏။

ထိုသူတို့သည် မှားသော အယူတို့ကို ပညာဖြင့် ဖျက်ဆီး နေသံသကဲ့သို့ ကျက်စားနေကုန်၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတစင်၊ သုတေတမြတ်)တို့နှင့် ငါ၏ အယူဝါဒသည် အချို့နေရာတို့၌ တူညီ၏။ အချို့နေရာတို့၌ မတူညီ။

မေးမြန်းစိစစ်ခြင်းကိုပြရာ

၈.၁.၁၇၈။ ကဿပ--- ငါသည် ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတစင်၊ သုတေတမြတ်)တို့ထံ ချဉ်းကပ်၍ ဤသို့ ဆိုလေ့ ရှိ၏- 'ဗျာဓိတို့--- ငါတို့၏ အယူဝါဒချင်း မတူညီသော နေရာ တို့ကို ထားလိုက်ပါကုန်၊ တူညီသော နေရာတို့၌ ပညာရှိ တို့သည် ဆရာအချင်းချင်း ယှဉ်ပြိုင်၍ ဖြစ်စေ၊ တပည့်သံဃာ အချင်းချင်း ယှဉ်ပြိုင်၍ ဖြစ်စေ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သော ငါတို့ကို ဤသို့ မေးမြန်းကြပါစေ၊ စိစစ်ကြပါစေ၊ စုံစမ်းကြပါစေ။ ဤ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သော အရှင်တို့၏ အယူ၌ 'အကုသိုလ်ဖြစ် ကုန်သော တရားတို့ကို အဘယ်သူသည် အကြွင်းမဲ့ ပယ်၍ ကျင့်သနည်း။ ရဟန်း ဂေါတမလော၊ တစ်ပါးသော ဂိုဏ်း ဆရာ အရှင်တို့လော'ဟု မေးမြန်းကြပါစေ၊ စိစစ်ကြပါစေ၊ စုံစမ်းကြပါစေ။

၈.၁.၁၇၉။ ကဿပ--- မေးမြန်း၊ စိစစ်၊ စုံစမ်းကုန်သော ပညာရှိတို့သည် ဤနှစ်ဦးနှစ်ဖက်သော အရှင်တို့၏ အယူ၌ 'အကုသိုလ်ဖြစ်ကုန်သော တရားတို့ကို ရဟန်းဂေါတမသည် အကြွင်းမဲ့ ပယ်၍ ကျင့်၏။ တစ်ပါးသော ဂိုဏ်းဆရာ အရှင်တို့သည်ကား အနည်းငယ်သာ ပယ်၍ ကျင့်ကုန်၏'ဟု ဆိုရာသော အကြောင်းသည် ရှိ၏။ ကဿပ--- ဤသို့လျှင် ပညာရှိတို့သည် မေးမြန်း၊ စိစစ်၊ စုံစမ်းကုန်လတ်သော် ထိုအရာ၌ ငါတို့ကိုသာ များသောအားဖြင့် ချီးမွမ်းကုန်ရာ၏။

၈.၁.၁၈၀။ ကဿပ--- ထိုပြင်လည်း ပညာရှိတို့သည် ဆရာအချင်းချင်း ယှဉ်ပြိုင်၍ ဖြစ်စေ၊ တပည့်သံဃာ အချင်းချင်း ယှဉ်ပြိုင်၍ ဖြစ်စေ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သော ငါတို့ကို ဤသို့ မေးမြန်းကြပါစေ၊ စိစစ်ကြပါစေ၊ စုံစမ်းကြပါစေ။ ဤ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သော အရှင်တို့၏ အယူ၌ 'ကုသိုလ်ဖြစ်ကုန် သော တရားတို့ကို အဘယ်သူသည် အပြည့်အစုံ ဆောက် တည်၍ ကျင့်သနည်း။ ရဟန်းဂေါတမလော၊ တစ်ပါးသော ဂိုဏ်းဆရာ အရှင်တို့လော'ဟု မေးမြန်းကြပါစေ၊ စိစစ်ကြ ပါစေ၊ စုံစမ်းကြပါစေ။

၈.၁.၁၈၁။ ကဿပ--- မေးမြန်း၊ စိစစ်၊ စုံစမ်းကုန်သော ပညာရှိတို့သည် ဤနှစ်ဦးနှစ်ဖက်သော အရှင်တို့၏ အယူ၌

'ကုသိုလ်ဖြစ်ကုန်သော တရားတို့ကို ရဟန်းဂေါတမသည် အပြည့်အစုံ ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ တစ်ပါးသော ဂိုဏ်း ဆရာ အရှင်တို့သည်ကား အနည်းငယ်သာ ဆောက်တည်၍ ကျင့်ကုန်၏'ဟု ဆိုရာသော အကြောင်းသည် ရှိ၏။ ကဿပ --- ဤသို့လျှင် ပညာရှိတို့သည် မေးမြန်း၊ စိစစ်၊ စုံစမ်းကုန် လတ်သော် ထိုအရာ၌ ငါတို့ကိုသာ များသောအားဖြင့် ချီးမွမ်း ကုန်ရာ၏။

၈.၁.၁၇၄။ ကဿပ--- ထို့ပြင်လည်း ပညာရှိတို့သည် ဆရာအချင်းချင်း ယှဉ်ပြိုင်၍ ဖြစ်စေ၊ တပည့်သံဃာ အချင်းချင်း ယှဉ်ပြိုင်၍ ဖြစ်စေ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သော ငါတို့ကို ဤသို့ မေးမြန်းကြပါစေ၊ စိစစ်ကြပါစေ၊ စုံစမ်းကြပါစေ။ ဤ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သော အရှင်တို့၏ အယူ၌ 'အကုသိုလ် ဖြစ် ကုန်သော တရားတို့ကို အဘယ်သူသည် အကြွင်းမဲ့ ပယ်၍ ကျင့်သနည်း။ အရှင်ဂေါတမ၏ တပည့်သံဃာလော၊ တစ်ပါး သော အရှင်ဂိုဏ်းဆရာတို့၏ တပည့်သံဃာတို့လော'ဟု မေးမြန်းကြပါစေ၊ စိစစ်ကြပါစေ၊ စုံစမ်းကြပါစေ။

၈.၁.၁၇၅။ ကဿပ--- မေးမြန်း၊ စိစစ်၊ စုံစမ်းကုန်သော ပညာရှိတို့သည် ဤနှစ်ဦးနှစ်ဖက်သော အရှင်တို့၏ အယူ၌ 'အကုသိုလ်ဖြစ်ကုန်သော တရားတို့ကို အရှင်ဂေါတမ၏ တပည့် သံဃာသည်သာ အကြွင်းမဲ့ ပယ်၍ ကျင့်၏။ တစ်ပါး သော အရှင်ဂိုဏ်းဆရာတို့၏ တပည့်သံဃာတို့သည်ကား အနည်းငယ်သာ ပယ်၍ ကျင့်ကုန်၏'ဟု ဆိုရာသော အကြောင်းသည် ရှိ၏။

ကဿပ--- ဤသို့လျှင် ပညာရှိတို့သည် အယူကို မေးမြန်း၊ စိစစ်၊ စုံစမ်းကုန်လတ်သော် ထိုအရာ၌ ငါတို့ကိုသာ များသော အားဖြင့် ချီးမွမ်းကုန်ရာ၏။

၈.၁.၁၇၆။ ကဿပ--- ထို့ပြင်လည်း ပညာရှိတို့သည် ဆရာအချင်းချင်း ယှဉ်ပြိုင်၍ ဖြစ်စေ၊ တပည့်သံဃာ အချင်းချင်း ယှဉ်ပြိုင်၍ ဖြစ်စေ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သော ငါတို့ကို မေးမြန်းကြပါစေ၊ စိစစ်ကြပါစေ၊ စုံစမ်းကြပါစေ။ ဤနှစ်ဦး နှစ်ဖက်သော အရှင်တို့၏ အယူ၌ 'ကုသိုလ်ဖြစ်ကုန်သော တရားတို့ကို အဘယ်သူသည် အပြည့်အစုံ ဆောက်တည်၍ ကျင့်သနည်း။ အရှင်ဂေါတမ၏ တပည့်သံဃာလော၊ တစ်ပါးသော အရှင်ဂိုဏ်းဆရာတို့၏ တပည့် သံဃာတို့လော' ဟု မေးမြန်းကြပါစေ၊ စိစစ်ကြပါစေ၊ စုံစမ်းကြပါစေ။

၈.၁.၁၇၇။ ကဿပ--- မေးမြန်း၊ စိစစ်၊ စုံစမ်းကုန်သော ပညာရှိတို့သည် ဤနှစ်ဦးနှစ်ဖက်သော အရှင်တို့၏ အယူ၌ 'ကုသိုလ်ဖြစ်ကုန်သော တရားတို့ကို အရှင်ဂေါတမ၏ တပည့်သံဃာသည်သာ အပြည့်အစုံ ဆောက်တည်၍

ကျင့်၏။ တစ်ပါးသော အရှင်ဂိုဏ်းဆရာတို့၏ တပည့်သံဃာ တို့သည်ကား အနည်းငယ်သာ ဆောက်တည်၍ ကျင့်ကုန်၏' ဟု ဆိုရာသော အကြောင်းသည် ရှိ၏။

ကဿပ---ဤသို့လျှင် ပညာရှိတို့သည် အယူကို မေးမြန်း၊ စိစစ်၊ စုံစမ်းကုန်လတ်သော် ထိုအရာ၌ ငါတို့ကိုသာ များသောအားဖြင့် ချီးမွမ်းကုန်ရာ၏။

အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော အရိယမဂ်

၈.၁.၁၇၈။ ကဿပ--- နည်းလမ်းသည် ရှိ၏။ အကျင့် သည် ရှိ၏။ ယင်းနည်းလမ်း၊ အကျင့်ကို ကျင့်သည်ရှိသော် 'ရဟန်းဂေါတမသည်သာလျှင် သင့်သော အဓိပ္ပာသာ ဆိုလေ့ ရှိ၏။ ဟုတ်သည်ကိုသာ ဆိုလေ့ရှိ၏။ အကျိုးနှင့် စပ်သည် ကိုသာ ဆိုလေ့ရှိ၏။ တရားနှင့်စပ်သည်ကိုသာ ဆိုလေ့ရှိ၏။ အဆုံးအမနှင့် စပ်သည်ကိုသာဆိုလေ့ရှိ၏'ဟု ကိုယ်တိုင်ပင် သိလိမ့်မည်။ ကိုယ်တိုင်ပင် မြင်လိမ့်မည်။

ကဿပ--- ထိုနည်းလမ်းကား အဘယ်နည်း။ ထိုအကျင့် ကား အဘယ်နည်း။

မြူစင်သော အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော ဤမဂ်ပင်တည်း။"

မြူစင်သောအကျင့် အားထုတ်မှုကို ပြဆိုရာ

၈.၁.၁၇၉။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် အဝတ်မဝတ်ဘဲ ကျင့်သော ကဿပတက္ကတွန်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏-

"အရှင်ဂေါတမ--- ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သုတေတစင်၊ သုတေတမြတ်)တို့က သမဏ(သုတေတစင်) အလုပ်-ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မက(သုတေတမြတ်)အလုပ်-ဟူ၍လည်း ကောင်း ဆိုအပ်သော ဤမြူစင်သော အကျင့်ကို အားထုတ် မှုတို့သည်လည်း ရှိပါကုန်သေး၏။ ၎င်းတို့ကား- အဝတ် မဝတ်ဘဲ နေ၏။ လွတ်လပ်စွာ ကျင့်၏။* လက်ဖြင့် မစင်ကို သုတ်လေ့ ရှိ၏။ အရှင်--- လာပါလော ဆိုသူ၏ ဆွမ်းကို မခံ၊ အရှင်--- ရပ်ပါဦးလော ဆိုသူ၏ ဆွမ်းကို မခံ၊ မိမိ မရောက်မီ ယူဆောင်လာသော ဆွမ်းကို မခံ၊ ရည်စူး၍ ပြုသော ဆွမ်းကို မခံ၊ ပင်မိတ်ဆွမ်းကို မခံ၊ အိုးဝမှ ကော်၍ လောင်းသော ဆွမ်းကို မခံ၊ တောင်ဝမှ ကော်၍ လောင်းသော ဆွမ်းကို မခံ၊

တံခါးခုံခြား၍ လောင်းသော ဆွမ်းကို မခံ၊ တုတ်ခြား၍ လောင်းသော ဆွမ်းကို မခံ၊ ကျည်ပွေ့ခြား၍ လောင်းသော ဆွမ်းကို မခံ၊ နှစ်ယောက် စားနေစဉ်မှ လောင်းသော ဆွမ်းကို မခံ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန့်မ၏ ဆွမ်းကို မခံ၊ နို့တိုက်ဆဲ မိန့်မ၏ ဆွမ်းကို မခံ၊ ယောက်ျားနှင့် နီးနှောနေသော မိန့်မ၏ ဆွမ်းကို မခံ၊ ခေါက်ပြာစားသောလျှင် လောင်းသော ဆွမ်းတို့ကို မခံ၊ ခွေးမျှော်နေရာမှ ဆွမ်းကို မခံ၊ ယင်အုံရာမှ ဆွမ်းကို မခံ၊ ငါး မစား။ အမဲ မစား။ သေ မသောက်၊ အရက် မသောက်၊ ဇွဲ၌ မြှုပ်သော ဆေးရည်ကို မသောက်၊ တစ်အိမ်၌သာ ဆွမ်းခံ၏။ တစ်လုတ်သာ စား၏။ နှစ်အိမ်၌သာ ဆွမ်းခံ၏။ နှစ်လုတ်သာ စား၏။ ခုနစ်အိမ်၌သာ ဆွမ်းခံ၏။ ခုနစ်လုတ်သာ စား၏။ ဆွမ်းလောင်းခွက်ငယ် တစ်ခုစာမျှဖြင့်လည်း ရောင်ရဲ၏။ ဆွမ်းလောင်းခွက်ငယ် နှစ်ခုစာမျှဖြင့်လည်း ရောင်ရဲ၏။ တစ်ရက်ခြားလည်း အစာစား၏။ နှစ်ရက်ခြားလည်း အစာ စား၏။ ခုနစ်ရက်ခြားလည်း အစာစား၏။ ဤနည်းဖြင့် လခွဲ တစ်ကြိမ်တိုင်အောင်လည်း ဤသို့သဘောရှိသော ရက် ပိုင်းခြား၍ အစာစားခြင်းအကျင့်ကို ကျင့်လျက် နေ၏။ ဤ သည်တို့ပင်တည်း။

၈.၁.၁၈၀။ အရှင်ဂေါတမ--- ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သုတေတစင်၊ သုတေတမြတ်)တို့က သမဏ(သုတေတစင်) အလုပ်-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မက (သုတေတမြတ်) အလုပ်- ဟူ၍လည်းကောင်း ဆိုအပ်သော ဤမြူစင်သော အကျင့်ကို အားထုတ်မှုတို့သည်လည်း ရှိပါကုန်သေး၏။ ၎င်း တို့ကား ဟင်းရွက်စိမ်းကိုသော်လည်း စားနေ၏။ ပြောင်းဆင့် ကိုသော်လည်း စားနေ၏။ ကျိုက်သီးဆန်ကိုသော်လည်း စားနေ၏။ သားရေစပ် အစအနကိုသော်လည်း စားနေ၏။ မှော်ကိုသော်လည်း စားနေ၏။ ဇွဲနုကိုသော်လည်း စားနေ၏။ ထမင်းရည်ကိုသော်လည်း သောက်နေ၏။ နှမ်းဖျော်ညက်ကို သော်လည်း စားနေ၏။ မြက်ကိုသော်လည်း စားနေ၏။ နွားချေးကိုသော်လည်း စားနေ၏။ တောသစ်မြစ် သစ်သီးကို စားလျက်သော်လည်း မျှတ၏။ ကြွေကျသော သစ်သီးကို စားလျက်သော်လည်း မျှတ၏။ ဤသည်တို့ပင်တည်း။

၈.၁.၁၈၁။ အရှင်ဂေါတမ--- ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သုတေတစင်၊ သုတေတမြတ်)တို့က သမဏ(သုတေတစင်) အလုပ်-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မက(သုတေတမြတ်) အလုပ်-ဟူ၍လည်းကောင်း ဆိုအပ်သော ဤမြူစင်သော အကျင့်ကို အားထုတ်မှုတို့သည်လည်း ရှိပါကုန်သေး၏။ ၎င်းတို့ကား- ပိုက်ဆံလျှော်အဝတ်တို့ကိုသော်လည်း ဝတ်၏။ ပိုက်ဆံလျှော်နှင့် ရောနှောရက်သော အဝတ်တို့ကိုသော် လည်း ဝတ်၏။ သုသေကောင်မှ အဝတ်တို့ကိုသော်လည်း ဝတ်၏။ ပုံသကူအဝတ်တို့ကိုသော်လည်း ဝတ်၏။ သစ်ခေါက်

အဝတ်တို့ကိုသော်လည်း ဝတ်၏။ သစ်နက်ရေကိုသော်လည်း ဝတ်၏။ သစ်နက်ရေမျှင်အဝတ်ကိုသော်လည်း ဝတ်၏။ သမန်မြက်အဝတ်ကိုသော်လည်း ဝတ်၏။ လျော်တော အဝတ်ကိုသော်လည်း ဝတ်၏။ ပျဉ်ချပ်အဝတ်ကိုသော်လည်း ဝတ်၏။ ဆံခြည်ကမ္မလာကိုသော်လည်း ဝတ်၏။ သားဖြိုး ကမ္မလာကိုသော်လည်း ဝတ်၏။ ခပ်ပုပ်ကတောင်အဝတ် ကိုသော်လည်း ဝတ်၏။ ဆံ၊ မှတ်ဆိတ်ကိုလည်း နှုတ်၏။ ဆံ၊ မှတ်ဆိတ်နှုတ်ခြင်းအမှုကိုလည်း အားထုတ်၏။ ထိုင်ရန် နေရာကို ပယ်၍ ရပ်လျက်လည်း နေ၏။ ဆောင်ကြောင့် လည်း ထိုင်နေ၏။ ဆောင်ကြောင့်ထိုင်နေခြင်းအမှုကိုလည်း အားထုတ်၏။ ဆူးအခင်းပေါ်၌လည်း နေ၏။ ဆူးအခင်း ပေါ်၌လည်း အိပ်၏။ ဖျဉ်ပြားပေါ်၌လည်း အိပ်၏။ ကြမ်း တမ်းသော မြေပြင်၌လည်း အိပ်၏။ နံပါးစပ်ဖက်တည်း ဖြင့်လည်း အိပ်၏။ မြွေအညစ်အကြေးကိုလည်း ဆောင်၏။ လွင်ပြင်၌လည်း နေ၏။ ရသည့်နေရာ၌သာလည်း နေ၏။ မစင်ကိုလည်း စား၏။ မစင်စားခြင်းအမှုကို အားထုတ်၏။ ရေမသောက်မနွှံလည်း နေ၏။ ရေမသောက်ခြင်းအမှုကို အားထုတ်၏။ တစ်နေ့ သုံးကြိမ်ရေသုံး သက်ဆင်းခြင်း အမှုကိုလည်း အားထုတ်၍ နေ၏။ ဤသည်တို့ပင်တည်း။”

မြို့ခြံသောအကျင့်ကို အားထုတ်၍ အကျိုးမရှိပုံကို ပြဆိုရာ

၈.၁.၁၈၂။ “ကဿပ--- အဝတ်မဝတ်ဘဲ နေခြင်း- စသည်ကို ပြနေစေကာမူ၊ ဟင်းရွက်စိမ်းကို စားခြင်း- စသည်ကို ပြနေစေကာမူ၊ ဝိုက်ဆံလျှော်အဝတ်ကို ဝတ်ခြင်း- စသည်ကို ပြနေစေကာမူ ထိုသမက၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိ စင်၊ သုတေတိမြတ်) သည် ဤသီလ၏ ပြည့်စုံခြင်း၊ စိတ် (သမာဓိ)၏ ပြည့်စုံခြင်း၊ ဧညာ၏ ပြည့်စုံခြင်းကို မပွားများ ရသေး။ မျက်မှောက်ပြုရသေးသည့်ရှိသော် စင်စစ်အားဖြင့် သမက(သုတေတိစင်)အလုပ်မှ ဝေးသည်သာတည်း။ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိမြတ်)အလုပ်မှ ဝေးသည်သာတည်း။ ကဿပ--- ရဟန်းတစ်ပါးသည် မေတ္တာစိတ်ကို ပွားပွား၏။ အာသဝတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်နှင့် အရဟတ္တဖိုလ်ပညာကို ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြုလျက် ရဟန္တာ ဖြစ်ကာ နေ၏။ ကဿပ--- ဤရဟန်းကို သမက(သုတေတိစင်)-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိမြတ်)-ဟူ၍လည်းကောင်း ဆိုထိုက် ပေ၏”

၈.၁.၁၈၃။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် အဝတ်မဝတ်ဘဲ ကျင့်သော ကဿပတတ္တဝါဒသည် မြတ်စွာဘုရားအား

“အရှင်ခေါင်မ---သမက(သုတေတိစင်)အလုပ်သည် ခဲယဉ်း လှချေ၏။ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိမြတ်)အလုပ်သည် ခဲယဉ်းလှ ချေ၏”ဟု လျှောက်၏။

“ကဿပ---သမက(သုတေတိစင်)အလုပ်သည် ခဲယဉ်း လှချေ၏။ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိမြတ်)အလုပ်သည် ခဲယဉ်း လှချေ၏”ဟူသော စကားသည် လောက၌ ဆိုရိုးတံထွာ မေ့တာပင်တည်း။

ကဿပ---အဝတ်မဝတ်ဘဲ နေခြင်း-စသည်ကို ပြသည် မူလည်း ဖြစ်စေ၊ ဟင်းရွက်စိမ်းကို စားခြင်း-စသည်ကို ပြသည်မူလည်း ဖြစ်စေ၊ ဝိုက်ဆံလျှော်အဝတ်တို့ကို ဝတ်ခြင်း- စသည်ကို ပြသည်မူလည်း ဖြစ်စေ ကဿပ--- (ထိုသို့ ပြလျက်)ဤမြို့ခြံသော အကျင့်ကို အားထုတ်ကာ မူဖြင့် သမက (သုတေတိစင်)အလုပ်သည်လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိမြတ်)အလုပ်သည်လည်းကောင်း ခဲယဉ်းသည် အလွန်ခဲယဉ်းသည် ဖြစ်ခဲ့လျှင် ‘သမက (သုတေတိစင်)အလုပ်သည် ခဲယဉ်းလှချေ၏။ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိမြတ်)အလုပ်သည် ခဲယဉ်းလှချေ၏’ဟူသော စကားကို ဆိုရန် မသင့်ရာသေး။

ဤသမက၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်) အလုပ်ကို သူကြွယ် ဖြစ်စေ၊ သူကြွယ်သား ဖြစ်စေ၊ အယုတ် ဆုံးအားဖြင့် အိုးရွက်ကျွန်မပင် ဖြစ်စေ ‘ငါ ယခု အဝတ် မဝတ်ဘဲ နေခြင်း-စသည်ကို ပြအံ့’ဟု ဆောက်တည်၍ မြဲခြင်းငှာလည်း စွမ်းနိုင်ရာသေး၏။

ကဿပ--- ဤမြို့ခြံသော အကျင့်အားထုတ်ခြင်းကို ဖယ်ထား၍ပင် သမက (သုတေတိစင်) အလုပ်သည်လည်း ကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိမြတ်) အလုပ်သည်လည်း ကောင်း ခဲယဉ်းငြားအံ့၊ အလွန်ခဲယဉ်းငြားအံ့၊ ထိုသို့ ခဲယဉ်း မှသာ ‘သမက(သုတေတိစင်)အလုပ်သည် ခဲယဉ်းလှချေ၏၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိမြတ်)အလုပ်သည် ခဲယဉ်းလှချေ၏’ ဟူသော ဤစကားကို ဆိုရန် သင့်ပေ၏။

ကဿပ--- ရဟန်းတစ်ပါးသည် မေတ္တာစိတ်ကို ပွားပွား ၏။ အာသဝတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်နှင့် အရဟတ္တဖိုလ်ပညာကို ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြုလျက် ရဟန္တာဖြစ်ကာ နေ၏။ ကဿပ--- ဤရဟန်းကို သမက(သုတေတိစင်)-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိမြတ်)-ဟူ၍လည်းကောင်း ဆိုထိုက် ပေ၏”

၈.၁.၁၈၄။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် အဝတ်မဝတ်ဘဲ

ကျင့်သော ကဿပတက္ကတွန်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား
“အရှင်ဂေါတမ--- သမက (သုတေတိဓ်)ကို သိနိုင်ခဲ့၏။
ဗြာဟ္မက (သုတေတိဓ်)ကို သိနိုင်ခဲ့၏”ဟု လျှောက်ပြန်၏။

“ကဿပ---”သမက (သုတေတိဓ်)ကို သိနိုင်ခဲ့၏။
ဗြာဟ္မက (သုတေတိဓ်)ကို သိနိုင်ခဲ့၏”ဟူသော ဤစကား
သည် လောက၌ ဆိုရိုးတံထွာ ဓမ္မတာပင်တည်း။

ကဿပ---အဝတ်မဝတ်ဘဲ နေခြင်းစသည်ကို ပြုသည်
မူလည်းဖြစ်စေ၊ ဟင်းရွက်စိမ်းကို စားခြင်း-စသည်ကို ပြုနေ
သည်မူလည်း ဖြစ်စေ၊ ဝိုက်ဆဲလျှင်အဝတ်တို့ကို ဝတ်ခြင်း-
စသည်ကို ပြုသည်မူလည်းဖြစ်စေ၊ ကဿပ---ထိုသို့
ပြုလျက် ဤမြူးမြဲသော အကျင့်ကို အားထုတ်ကာမျှဖြင့်
သမက (သုတေတိဓ်)သည်လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မက
(သုတေတိဓ်)သည်လည်းကောင်း သိနိုင်ခဲ့သည် အလွန်
သိနိုင်ခဲ့သည် ဖြစ်ခဲ့လျှင် “သမက (သုတေတိဓ်)ကို သိနိုင်
ခဲ့၏။ ဗြာဟ္မက (သုတေတိဓ်)ကို သိနိုင်ခဲ့၏”ဟူသော
ဤစကားကို ဆိုရန် မသင့်ရာသေး။

ဤသမက၊ ဗြာဟ္မက (သုတေတိဓ်၊ သုတေတိဓ်) ကို
သုကြယ်ဖြစ်စေ၊ သုကြယ်သွားဖြစ်စေ၊ အယုတ်ဆုံးအားဖြင့်
အိုးရွက်ကျွန်မပင် ဖြစ်စေ ဤသုသည် အဝတ်မဝတ်ဘဲ
နေခြင်း-စသည်ကို ပြု၏ဟု သိလည်း သိရှိစွမ်းနိုင်ရာသေး၏။

ကဿပ--- ဤမြူးမြဲသော အကျင့်အားထုတ်ခြင်းကို
ဖယ်ထား၍ပင် သမက (သုတေတိဓ်)သည်လည်းကောင်း၊
ဗြာဟ္မက (သုတေတိဓ်)သည်လည်းကောင်း သိနိုင်ခဲ့ခြင်း
အံ့၊ အလွန်သိနိုင်ခဲ့ခြင်းအံ့၊ ထိုသို့ သိနိုင်ခဲ့မှသာ “သမက
(သုတေတိဓ်)ကို သိနိုင်ခဲ့၏။ ဗြာဟ္မက (သုတေတိဓ်)ကို
သိနိုင်ခဲ့၏”ဟူသော ဤစကားကို ဆိုရန် သင့်ပေ၏။

ကဿပ--- ရဟန်းတစ်ပါးသည် မေတ္တာစိတ်ကို ပွားများ
၏။ အာသဝတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်နှင့်
အရဟတ္တဖိုလ်ပညာကို ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင်
ဖျက်မှောက်ပြုလျက် ရဟန္တာ ဖြစ်ကာ နေ၏။ ကဿပ---
ဤရဟန်းကို သမက (သုတေတိဓ်)-ဟူ၍လည်းကောင်း၊
ဗြာဟ္မက (သုတေတိဓ်)-ဟူ၍လည်းကောင်း ဆိုလိုက်ပေ၏။

သီလ သမာဓိ ပညာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း

၈.၁.၁၈၅။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် အဝတ်မဝတ်ဘဲ
ကျင့်သော ကဿပတက္ကတွန်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား

“အရှင်ဂေါတမ--- ထိုသီလ၏ ပြည့်စုံခြင်းသည် အဘယ်
ပါနည်း။ ထိုစိတ် (သမာဓိ)၏ ပြည့်စုံခြင်းသည် အဘယ်ပါ
နည်း။ ထိုပညာ၏ ပြည့်စုံခြင်းသည် အဘယ်ပါနည်း”ဟု
လျှောက်၏။

“ကဿပ--- ပုဆော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော၊ အလုံး
စုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော
မြတ်စွာဘုရားသည် ဤလောက၌ ပွင့်တော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာ
ဘုရားသည် အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပါးလုံး ကောင်းသော
တရားကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုတရားတော်ကို လူတစ်ယောက်သည် ကြားနာရ၏။
ထိုသူသည် ထိုတရားတော်ကို ကြားနာရ၍ မြတ်စွာဘုရား
အပေါ်၌ အလေးအနက် ယုံကြည်၏။ ထိုသူသည် ဖန်ရည်
ဆုံးအဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။

ထိုသူသည် ဤသို့ ဝင်ရောက်ပြီးသော် ပါတိမောက္ခ
သံဝေဓသီလကို စောင့်ထိန်းလျက် နေ၏။ အကျင့် (အာစာရ)၊
ကျက်စားရာ (ဂေါစရ)နှင့် ပြည့်စုံ၏။ အနည်းငယ်မျှသော
အပြစ်တို့ကိုပင် ကြောက်မက်ဖွယ်-ဟု ရှုလေ့ရှိ၏။ သိက္ခာပုဒ်
တို့ကို ကောင်းစွာ ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ ကောင်းသော
ကာယကံ၊ ဝစီကံနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ စင်ကြယ်သော
အသက်မွေးမှု ရှိ၏။ သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ကုဏ္ဍေတိဏ္ဍိတို့ကို
ပိတ်ထား၏။ (ကုဏ္ဍေတို့ကို စောင့်စည်း၏)။ စားဖွယ်၌ အတိုင်း
အရည်ကို သိ၏။ တရားသတိ၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။
ရောင့်ရဲလွယ်၏။

ကဿပ--- ထိုရဟန်းသည် စူဠသီလ၊ မဇ္ဈိမသီလနှင့်
မဟာသီလ-ဟူသော သီလတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ကဿပ---
သီလ၏ ပြည့်စုံခြင်းသည် ဤသည်ပင်တည်း။

ကဿပ--- ထိုရဟန်းသည် ပထမဗျာဓိ၊ ဒုတိယဗျာဓိ၊
တတိယဗျာဓိ နှင့် စတုတ္ထဗျာဓိတို့ကို အဆင့်ဆင့် ရ၏။
ကဿပ---စိတ် (သမာဓိ)၏ ပြည့်စုံခြင်းသည် ဤသည်
ပင်တည်း။

ကဿပ--- ထိုရဟန်းသည် ဝိပဿနာဉာဏ်၊ မနော
မယိဒ္ဓိဉာဏ်၊ ဣဒ္ဓိဝိဉာဏ်၊ ဝိဇ္ဇာသောတဉာဏ်၊ စေတော
ပရိယဉာဏ်၊ ပုဗ္ဗေဒိဝိသုဒ္ဓိဉာဏ်၊ စုတုပပါတ
ဉာဏ်နှင့် အာသဝက္ခယဉာဏ်တို့ကို ရ၏။ ကဿပ---ပညာ၏
ပြည့်စုံခြင်းသည် ဤသည်ပင်တည်း။

ကဿပ---ဤသီလ၏ ပြည့်စုံခြင်း၊ စိတ် (သမာဓိ)၏
ပြည့်စုံခြင်း၊ ပညာ၏ ပြည့်စုံခြင်းတို့ထက် သာ၍ လွန်ကဲ
သည်လည်းဖြစ်သော သာ၍ မွန်မြတ်သည်လည်း ဖြစ်သော

သီလ၏ ပြည့်စုံခြင်း၊ စိတ် (သမာဓိ)၏ပြည့်စုံခြင်း၊ ပညာ၏ ပြည့်စုံခြင်းသည် မရှိတော့ပြီ။

ရဲရင့်သော စကားကို မြှက်ဆိုခြင်း

၈.၁.၁၈၆။ ကဿပ--- သီလကို ချီးကျူးပြောဆိုကုန်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့သည် အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြု၍ သီလ၏ ဂုဏ် (ကျေးဇူး)ကို ပြောဆိုကုန်၏။ ကဿပ--- ရှိသမျှသော ဖြူစင်မွန်မြတ်သော သီလအရာ၌ ငါသည် မိမိနှင့် တူမျှသူကိုပင် မမြင်ချေ။ မိမိထက် သာလွန်သူကိုမူကား အဘယ်မှာ မြင်ချေအံ့နည်း။ စင်စစ်မူကား လွန်မြတ်သော သီလအရာ၌ ငါသည်သာ အသာလွန်ဆုံး ဖြစ်ပေ၏။

ကဿပ--- အားထုတ်ခြင်းလုံလခြင် မကောင်းမှုပယ်ခြင်းကို ချီးကျူးပြောဆိုကုန်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့သည် အားထုတ်ခြင်း လုံလခြင် မကောင်းမှုပယ်ခြင်း၏ ဂုဏ် (ကျေးဇူး)ကို အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြု၍ ပြောဆိုကုန်၏။ ကဿပ--- ရှိသမျှသော ဖြူစင်မွန်မြတ်သော အားထုတ်လုံလခြင် မကောင်းမှုပယ်ခြင်းအရာ၌ ငါသည် မိမိနှင့် တူမျှသူကိုပင် မမြင်ချေ။ မိမိထက် သာလွန်သူကိုမူကား အဘယ်မှာ မြင်ချေအံ့နည်း။ စင်စစ်မူကား လွန်မြတ်သော အားထုတ်ခြင်းလုံလခြင် မကောင်းမှုပယ်ခြင်းအရာ၌ ငါသည်သာ အသာလွန်ဆုံး ဖြစ်ပေ၏။

ကဿပ--- ပညာကို ချီးကျူးပြောဆိုကုန်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့သည် အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြု၍ ပညာ၏ ဂုဏ် (ကျေးဇူး)ကို ပြောဆိုကုန်၏။ ကဿပ--- ရှိသမျှသော ဖြူစင်မွန်မြတ်သော ပညာအရာ၌ ငါသည် မိမိနှင့် တူမျှသူကိုပင် မမြင်ချေ။ မိမိထက် သာလွန်သူကိုမူကား အဘယ်မှာ မြင်ချေအံ့နည်း။ စင်စစ်မူကား လွန်မြတ်သော ပညာအရာ၌ ငါသည်သာ အသာလွန်ဆုံး ဖြစ်ပေ၏။

ကဿပ--- ကိလေသာတို့မှ လွတ်မြောက်ခြင်းကို ချီးကျူးပြောဆိုကုန်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့သည် အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြု၍ ကိလေသာတို့မှ လွတ်မြောက်ခြင်း၏ ဂုဏ် (ကျေးဇူး)ကို ပြောဆိုကုန်၏။ ကဿပ--- ရှိသမျှသော ဖြူစင်မွန်မြတ်သော လွတ်မြောက်ခြင်း (ကိလေသာတို့မှ လွတ်မြောက်ခြင်း)အရာ၌ ငါသည်

မိမိနှင့် တူမျှသူကိုပင် မမြင်ချေ။ မိမိထက် သာလွန်သူကိုမူကား အဘယ်မှာ မြင်ချေအံ့နည်း။ စင်စစ်မူကား လွန်မြတ်သော လွတ်မြောက်ခြင်း (ကိလေသာတို့မှ လွတ်မြောက်ခြင်း) အရာ၌ ငါသည်သာ အသာလွန်ဆုံး ဖြစ်ပေ၏။

၈.၁.၁၈၇။ ကဿပ--- သာသနာတော်မှ တစ်ပါးသော အယူကို ယူကုန်သော တိတ္ထိ၊ ပရိနိဗ္ဗိတိသည် 'ရဟန်းဂေါတမသည် ရဲရင့်သော စကားကို မြှက်ဆို၏။ သို့သော်လည်း ထိုစကားကို ဆိတ်ကွယ်ရာ၌သာ မြှက်ဆို၏။ ပရိသတ်အလယ်၌ မမြှက်ဆို'ဟု ပြောကြရာသော အကြောင်းသည် ရှိ၏။ ကဿပ--- ထိုပရိနိဗ္ဗိတိကို 'ဤသို့ မပြောကြပါလင့်'ဟု တားမြစ်ပြီးလျှင် 'ရဟန်းဂေါတမသည် ရဲရင့်သော စကားကိုလည်း မြှက်ဆို၏။ ပရိသတ်အလယ်၌လည်း မြှက်ဆို၏'ဟု ပြောကြားရမည်။

ကဿပ--- သာသနာတော်မှ တစ်ပါးသော အယူကို ယူကုန်သော တိတ္ထိ၊ ပရိနိဗ္ဗိတိသည် 'ရဟန်းဂေါတမသည် ရဲရင့်သော စကားကိုလည်း မြှက်ဆို၏။ ပရိသတ်အလယ်၌လည်း မြှက်ဆို၏။ သို့သော်လည်း မကြောက်မရွံ့ မြှက်ဆိုသည်ကား မဟုတ်'ဟု ပြောကြရာသော အကြောင်းသည် ရှိ၏။ ကဿပ--- ထိုပရိနိဗ္ဗိတိကို 'ဤသို့ မပြောကြပါလင့်'ဟု တားမြစ်ပြီးလျှင် 'ရဟန်းဂေါတမသည် ရဲရင့်သော စကားကိုလည်း မြှက်ဆို၏။ ပရိသတ်အလယ်၌လည်း မြှက်ဆို၏။ မကြောက်မရွံ့လည်း မြှက်ဆို၏'ဟု ပြောကြားရမည်။

ကဿပ--- သာသနာတော်မှ တစ်ပါးသော အယူကို ယူကုန်သော တိတ္ထိ၊ ပရိနိဗ္ဗိတိသည် 'ရဟန်းဂေါတမသည် ရဲရင့်သော စကားကိုလည်း မြှက်ဆို၏။ ပရိသတ်အလယ်၌လည်း မြှက်ဆို၏။ မကြောက်မရွံ့လည်း မြှက်ဆို၏။ သို့သော်လည်း ထိုရဟန်းဂေါတမကို ပြဿနာကား မေးကုန်။

ထိုရဟန်းဂေါတမကို ပြဿနာကိုလည်း မေးကုန်၏။ သို့သော်လည်း ပြဿနာအမေးခံရလျှင် ထိုမေးသူတို့အား မဖြေကြား။

ပြဿနာအမေးခံရလျှင်လည်း ထိုမေးသူတို့အား ဖြေကြား၏။ သို့သော်လည်း ပြဿနာဖြေခြင်းဖြင့် ထိုမေးသူတို့၏ စိတ်ကိုကား ဖန်ဆက်စေနိုင်။

ပြဿနာဖြေခြင်းဖြင့် ထိုမေးသူတို့၏ စိတ်ကိုလည်း ဖန်ဆက်စေနိုင်၏။ သို့သော်လည်း ထိုရဟန်းဂေါတမ၏ စကားကို နာကြားထိုက်သည်-ဟုကား မထင်ကုန်။

ထိုရဟန်းဂေါတမ၏ စကားကို နာကြားထိုက်သည်-

ဟုလည်း ထင်ကုန်၏။ သို့သော်လည်း နာကြားရ၍ ကြည်ညို ကား မကြည်ညိုကုန်။

ထိုရဟန်းဂေါတမ၏ စကားကို နာကြားရ၍ ကြည်ညို လည်း ကြည်ညိုကုန်၏။ သို့သော်လည်း ကြည်ညိုသူတို့ ပြသင့်သော ပူဇော်ခြင်းကိုကား မပြုကုန်။

ကြည်ညိုသူတို့ ပြသင့်သော ပူဇော်ခြင်းကိုလည်း မြူကုန် ၏။ သို့သော်လည်း ထိုသို့ ဟောကြားတိုင်း ဖြစ်ရန်ကား မကျင့်ကုန်။

ထိုသို့ဟောကြားတိုင်း ဖြစ်ရန်လည်း ကျင့်ကုန်၏။ သို့သော် လည်း ကျင့်သူတို့သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ စိတ်ကိုကား မနှစ် သက်စေနိုင်ကုန် 'ဟု ဤသို့ ဆိုရာသော အကြောင်းသည် ရှိ၏။

ကဿပ---ထို ပရိနိဝိတို့ကို 'ဤသို့ မပြောကြပါလင့်' ဟု တားမြစ်ပြီးလျှင် 'ရဟန်းဂေါတမသည် ရဲရင့်သော စကား ကိုလည်း ခြွက်ဆို၏။ ပရိသတ်အလယ်၌လည်း ခြွက်ဆို၏။ မကြောက်မရွံ့လည်း ခြွက်ဆို၏။ ထိုရဟန်းဂေါတမကို ပြဿနာလည်း မေးကြကုန်၏။ ပြဿနာ အမေးခံရလျှင် လည်း ထိုမေးသူတို့အား ဖြေကြ၏။ ပြဿနာဖြေခြင်း ဖြစ်လည်း ထိုမေးသူတို့၏ စိတ်ကို နှစ်သက်စေ၏။ ထိုရဟန်း ဂေါတမ၏ စကားကို နာကြားလိုက်သည်-ဟုလည်း ထင်ပါ ကုန်၏။ ထိုရဟန်းဂေါတမ၏ စကားကို နာကြားရ၍ ကြည်ညို လည်း ကြည်ညိုကုန်၏။ ကြည်ညိုသူတို့ ပြသင့်သော ပူဇော်ခြင်းကိုလည်း မပြုကုန်၏။ ထိုသို့ဟောကြားတိုင်း ဖြစ်ရန် လည်း ကျင့်ကုန်၏။ ကျင့်သူ တို့သည်လည်း ရဟန်းဂေါတမ၏ စိတ်ကို နှစ်သက်စေနိုင်ကုန်၏'ဟု ပြောကြားရမည်။

တိစ္ဆိဖြစ်ပျက်မှုတို့ အစမ်းကျင့်သုံးရခြင်းကို ပြဆိုရာ

၈.၁.၁၈၈။ ကဿပ--- အခါတစ်ပါး၌ ငါသည် ရာဇဂြိုဟ် ခြံ၊ ရိက္ခကုဋ်တောင်၌ နေ၏။ ထိုရိက္ခကုဋ်တောင်၌ ငါ့ကို ခြီးမြှူမှုအကျင့်မြတ်ကို ကျင့်လေ့ရှိသူ နိဂြောမမည်သူ တစ်ဦးသည် အဓိဇေယျ (လွန်မြတ်သော အားထုတ်ခြင်း လုံ့လဖြင့် မကောင်းမှုပယ်ခြင်း)အရာ၌ ပြဿနာမေးဖူး၏။ အဓိဇေယျ (လွန်မြတ်သောအားထုတ်ခြင်း လုံ့လဖြင့် မကောင်းမှုပယ်ခြင်း)အရာ၌ ပြဿနာကို မေးသည်ရှိသော် ထိုနိဂြောမအား ငါသည် ဖြေကြားခဲ့၏။ ငါ ဖြေကြားသည်

ရှိသော် ထိုနိဂြောမသည် အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်လေ၏။

"အရှင်ဘုရား--- မြတ်စွာဘုရား၏ တရားကို ကြားနာ ရသော် အဘယ်သူသည် အတိုင်းထက် အလွန် ဝမ်း မမြောက်ဘဲ ရှိပါမည်နည်း။ မြတ်စွာဘုရား--- ကျွန်ုပ်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ တရားကို ကြားနာရ၍ အတိုင်းထက် အလွန် ဝမ်းမြောက်ပါ၏။

အရှင်ဘုရား---ကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်၌ ရှင်အဖြစ်ကို ရလိုပါ၏။ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါ၏။"

၈.၁.၁၈၉။ "ကဿပ--- သာသနာတော်မှ တစ်ပါး သော အယူရှိသည် တိစ္ဆိဖြစ်ပျက်သော သူသည် ဤသာသနာ တော်၌ ရှင်အဖြစ်ကို ရလိုမှု ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုမှု လေးလ ပတ်လုံး အစမ်းကျင့်သုံးရ၏။ လေးလလွန်သော အခါရဟန်း တို့သည် ကျေနပ်သော စိတ်ရှိကြလျှင် ရှင်ပြုပေးကုန် လိမ့်မည်။ ရဟန်းအဖြစ်သို့ မြှင့်တင်ပေးကုန်လိမ့်မည်။ သို့သော် ဤအရာ၌ ငါသည်ကား ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ထူးခြားသည့် အဖြစ်ကို သိတော်မူပေ၏။"

"အရှင်ဘုရား---ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် လေးနှစ် ပတ်လုံး အစမ်းကျင့်သုံးပါမည်။ လေးနှစ်လွန်သော အခါ ရဟန်းတို့သည် ကျေနပ်သော စိတ်ရှိကြလျှင် ရှင်ပြုပေး တော်မူကြပါစေ။ ရဟန်းအဖြစ်သို့ မြှင့်တင်ပေးတော်မူကြ ပါစေ"ဟု ကဿပတက္ကတွန်းသည် လျှောက်၏။

အဝတ်မဝတ်ဘဲ ကျင့်သော ကဿပတက္ကတွန်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ ရှင်အဖြစ်ကို ရ၏။ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရ၏။ ရဟန်းဖြစ်၍ မကြာမီ အရှင်ကဿပသည် တစ်ပါး တည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍ မမေ့မလျော့ ပြဿနာ အားထုတ် လျက် နိဗ္ဗာန်သို့ စိတ်ကို စေလွှတ်၍ နေ၏။

ထိုသို့ နေသည်ရှိသော် အရှင်ကဿပသည် မကြာမီ မျက်မှောက်ဘဝ၌ ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြုလျက် နေ၏။ "ပဋိသန္ဓေနေမှုကုန် ပြီး မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ။ မင်္ဂလိစ္စကို ပြုပြီးပြီ။ ဤမင်္ဂလိစ္စအလိုတားတစ်ပါးသော ပြုဖွယ်ကိစ္စ မရှိတော့ပြီ"ဟု သိ၏။ အရှင်ကဿပသည် ရဟန္တာတို့တွင် တစ်ပါး အပါအဝင် ဖြစ်တော်မူလေသည်။

ပေါဋ္ဌပါဒသုတ်

ပေါဋ္ဌပါဒပရိနိဝတ္ထု

၈.၁.၁၉၀။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုစဉ်အခါ၌ ပေါဋ္ဌပါဒပရိနိဝါသင်သည် ပရိနိဝါသင်သတ် သုံးရာနှင့်အတူ တည်ပင်စည်းတန်းရှိသော အယူဟောပြောပွဲ ကျင်းပရာ မလ္လိကာဥယျာဉ်၌ နေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် သာဝတ္ထိ မြို့သို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၏။

၈.၁.၁၉၁။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် စောသေး၍ ထိုဥယျာဉ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။

ထိုစဉ်အခါ၌ ပေါဋ္ဌပါဒပရိနိဝါသင်သည် ပရိနိဝါသင်သတ် များစွာနှင့်အတူ ထိုင်နေလျက် ရှိ၏။ ထိုပရိနိဝါသင်သည် မင်္ဂ၊ ခိုလ်၏ ဆန့်ကျင်ဘက်စကားများစွာကို ပြင်းပြ ကျယ် လောင်သော အသံဖြင့် ပဲ့တင်ထပ်မျှ ပြောဆို နေကြ၏။

၈.၁.၁၉၂။ ပေါဋ္ဌပါဒပရိနိဝါသင်သည် အဝေးမှ ကြွလာသော မြတ်စွာဘုရားကို လှမ်းမြင်လတ်သော် “အရှင်တို့---တိတ်

ဆိတ်စွာ နေကြပါကုန်လော့၊ အရှင်တို့--- အသံ မပြုပါကုန် လင့်၊ ရဟန်းဂေါတမသည် ကြွလာနေ၏။ ရဟန်းဂေါတမ သည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို အလိုရှိ၏။ တိတ်ဆိတ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကို ဆိုလေ့ရှိ၏။ ပရိသတ်အသံ တိတ်ဆိတ်နေသည်ကို သိလျှင် ကြွလာသင့်သည် အောက်မေ့တန်ရာ၏”ဟူ၍ မိမိပရိသတ်ကို သေဝပ်စွာ နေရန် ပြောဆို၏။ ဤသို့ ပြောဆို၍ ထိုပရိနိဝါသင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေကုန်၏။

၈.၁.၁၉၃။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပေါဋ္ဌပါဒ ပရိနိဝါသင်သို့ ကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပေါဋ္ဌပါဒပရိနိဝါသင် မြတ်စွာဘုရားအား “မြတ်စွာဘုရား--- ကြွတော်မူပါ၊ မြတ်စွာ ဘုရား၏ ကြွလာခြင်းသည် ကောင်းသော ကြွလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား --- ထိုင်တော်မူပါ၊ ဤနေရာကို ပြင်ထားပါသည် အရှင်ဘုရား” ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပြင်ထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော် မူ၏။ ပေါဋ္ဌပါဒပရိနိဝါသင်သည်လည်း နိမ့်သော တစ်နေရာ၌ ထိုင်၏။ နိမ့်သော တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေသော ပေါဋ္ဌပါဒ ပရိနိဝါဒအား မြတ်စွာဘုရားသည် “ပေါဋ္ဌပါဒ--- ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စုဝေးနေထိုင်ကုန်သနည်း”ဟု မေးတော် မူ၏။

သညာ၏ချုပ်ခြင်းကို ပြဆိုရာ

၈.၁.၁၉၄။ ပေါဋ္ဌပါဒပရိနိဒ္ဒါသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။

“အရှင်ဘုရား---ယခုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ စုဝေးနေထိုင်လျက် ပြောဆိုနေကြသော စကားကို ထားပါဦး။ အရှင်ဘုရား--- ဤစကားသည် မြတ်စွာဘုရားအတွက် နောင်အခါ၌လည်း ကြားရရှိ ခဲ့မည်မည် မဟုတ်ပါ။ အရှင်ဘုရား---ယခင် ယခင်နေ့တို့၌ စကားအသစ်အဆန်း ထောက်လှမ်း နားကြားရာ ရေပို၍ အမျိုးမျိုးသော အယူရှိကုန်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိဓဉ်၊ သုတေတိမြတ်)တို့ စုဝေးနေထိုင် ကြရာတွင် အချင်းတို့--- သညာ၏ ချုပ်ခြင်းသည် အဘယ် သို့ ဖြစ်သနည်းဟု သညာချုပ်ခြင်းနှင့် စပ်သော စကား သည် ဖြစ်ပေါ်ပါ၏။

ထိုသုတို့သည် သညာချုပ်ခြင်းနှင့် စပ်သော စကားကို အမျိုးမျိုး ပြောဆိုပါကုန်၏။

အရှင်ဘုရား--- ထိုစကားတို့ကို ကြားရသော အကျွန်ုပ် သည် မြတ်စွာဘုရားကိုသာ အာရုံပြု၍ ဪ---ဘုန်းတော် ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား ရှိပါလျှင် ကောင်းမည်၊ ဪ--- ကောင်းသော စကားကို ဆိုတတ်သော မြတ်စွာဘုရား ရှိပါ လျှင် ကောင်းမည်၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတို့၌ ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်တော်မူပါပေ၏’ဟု အောက်မေ့ တမ်းတမိပါ၏။ အရှင်ဘုရား---မြတ်စွာဘုရားသည် သညာ ချုပ်ခြင်း၌ ကျွမ်းကျင်တော်မူပါ၏။ သဘောကို သိတော်မူ ပါ၏။ အရှင်ဘုရား--- သညာချုပ်ခြင်းသည် အဘယ်သို့ ဖြစ်ပါသနည်း’ဟု လျှောက်၏။

အကြောင်းရှိ၍ သညာဖြစ်ခြင်း ချုပ်ခြင်းကို ပြဆိုရာ

၈.၁.၁၉၅။ “ပေါဋ္ဌပါဒ---ထိုသုတို့တွင် အချို့သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိဓဉ်၊ သုတေတိမြတ်)တို့သည် ‘အကြောင်း မရှိဘဲ သတ္တဝါ၏ သညာတို့သည် ဖြစ်လည်း ဖြစ်ကုန်၏။ ချုပ်လည်း ချုပ်ကုန်၏’ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုသုတို့၌ စကား သည် အကေပင် ချွတ်ယွင်းလျက် ရှိ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်-

ပေါဋ္ဌပါဒ--- အကြောင်းရှိ၍သာလျှင် သတ္တဝါ၏ သညာ တို့သည် ဖြစ်လည်း ဖြစ်ကုန်၏။ ချုပ်လည်း ချုပ်ကုန်၏။ အချို့သညာသည် အကျင့်သိက္ခာကြောင့် ဖြစ်၏။ အချို့

သညာသည် အကျင့်သိက္ခာကြောင့် ချုပ်၏။

၈.၁.၁၉၆။ အကျင့်သိက္ခာသည် အဘယ်နည်း။

ပေါဋ္ဌပါဒ--- မြတ်စွာဘုရားသည် ဤလောက၌ ပွင့်တော် မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အဝ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပါးလုံး ကောင်းသော တရားကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုတရားတော်ကို လူတစ်ယောက်သည် ကြားနာရ၏။ ထိုသုသည် ထိုတရားတော်ကို ကြားနာရ၍ မြတ်စွာဘုရား အပေါ်၌ အလေးအနက် ယုံကြည်၏။ ထိုသုသည် ဇန့်ရည် ဆိုးအဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။

ထိုသုသည် ဤသို့ ဝင်ရောက်ပြီးသော် ပါတိမောက္ခ သံဝရသီလကို စောင့်ထိန်းလျက် နေ၏။ အကျင့် (အာစာရ)၊ ကျက်စားရာ (ဂေါစရ)နှင့် ပြည့်စုံ၏။ သေးငယ်သော အပြစ် တို့ကိုပင် ကြောက်မက်ဖွယ်-ဟု ရလေ့ရှိ၏။ သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ကောင်းစွာ ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ ကောင်းသော ကာယကံ၊ ဝစီကံနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ စင်ကြယ်သော အသက်မွေးမှု ရှိ၏။ သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဣန္ဒြေတိမ်တို့ကို ဝိတ်ထား၏။ (ဣန္ဒြေတို့ကို စောင့်စည်း၏)။ စားဖွယ်၌ အတိုင်းအရည်ကို သိ၏။ တရားသတိ၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရောင့်ရဲ လွယ်၏။

ပေါဋ္ဌပါဒ--- ထိုရဟန်းသည် စူဠသီလ၊ မဇ္ဈိမသီလနှင့် မဟာသီလ-ဟူသော သီလတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ပေါဋ္ဌပါဒ--- ဤသို့လျှင် ထိုရဟန်းသည် သီလနှင့် ပြည့်စုံပေ၏။

ပေါဋ္ဌပါဒ--- မိမိသန္တာန်၌ အပိတ်အပင် နှိပ်ရကာတရား ငါးပါး ပယ်ပြီးဖြစ်သည်ကို ကောင်းစွာ မြင်သော ထိုရဟန်းမှာ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဝမ်းမြောက်သော ထိုရဟန်းမှာ နှစ်သိမ့်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ နှစ်သိမ့်သော စိတ် ရှိသော ထို ရဟန်း၏ ကိုယ်သည် ငြိမ်းအေး၏။ ငြိမ်းအေးသော ကိုယ် ရှိသော ထိုရဟန်းသည် ချမ်းသာကို ခံစား၏။ ချမ်းသာသော ထိုရဟန်း၏ စိတ်သည် တည်ကြည်၏။

ထိုရဟန်းသည် နှစ်သိမ့်ခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းရှိသော ပထမဇာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ထိုရဟန်းမှာ ဇာန် မရမီ ရှေ့ ဝိုင်း၌ ဖြစ်သော ကာမသညာသည် ချုပ်၏။ ထိုအခါ နှိပ်ရကာ ကင်းဆိတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော နှစ်သိမ့်ခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း ရှိသော သိမ်မွေ့သော သညာသည် ဖြစ်၏။ ဤသို့ အချို့ သညာသည် အကျင့်သိက္ခာကြောင့် ဖြစ်၏။ အချို့သညာ သည် အကျင့်သိက္ခာကြောင့် ချုပ်၏။ ဤသညာကား အကျင့် သိက္ခာတည်း။

"ပေါ့ပါအ--- ကောင်းပြီ"

၈.၁.၁၉၈။ “အရှင်ဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် အမြတ်ဆုံးသညာ တစ်ပါးတည်းကိုသာ သတ်မှတ်ပါသလော၊ သို့မဟုတ် အမြတ်ဆုံးသညာ များစွာတို့ကိုလည်း သတ်မှတ်ပါသလော”

“ပေါဋ္ဌပါဒ--- ငါသည် အမြတ်ဆုံးသညာ တစ်ပါးတည်းကိုလည်း သတ်မှတ်၏၊ အမြတ်ဆုံးသညာ များစွာတို့ကိုလည်း သတ်မှတ်၏”

“အရှင်ဘုရား--- အဘယ်သို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် သတ်မှတ်ပါသနည်း”

“ပေါဋ္ဌပါဒ--- ချုပ်သော အခြင်းအရာအားဖြင့် ငါသည် အမြတ်ဆုံးသညာကို သတ်မှတ်၏၊ ပေါဋ္ဌပါဒ--- ဤသို့လျှင် ငါသည် အမြတ်ဆုံးသညာ တစ်ပါးတည်းကိုလည်း သတ်မှတ်၏၊ အမြတ်ဆုံးသညာ များစွာတို့ကိုလည်း သတ်မှတ်၏”

၈.၁.၁၉၉။ “အရှင်ဘုရား--- သညာသည် ရှေးဦးစွာ ဖြစ်၍ ဉာဏ်သည် နောက်မှ ဖြစ်ပါသလော၊ သို့မဟုတ် ဉာဏ်သည် ရှေးဦးစွာ ဖြစ်၍ သညာသည် နောက်မှ ဖြစ်ပါသလော၊ သို့မဟုတ် သညာနှင့် ပညာတို့သည် မရှေးမနှောင်း တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်ပါကုန်သလော”

“ပေါဋ္ဌပါဒ--- သညာသည် ရှေးဦးစွာ ဖြစ်ပေါ်၏၊ ဉာဏ်သည် နောက်မှ ဖြစ်၏၊ သညာ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းကြောင့်သာလျှင် ဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ‘ဤသညာဖြစ်ပေါ်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါ့မှာ ဉာဏ်ဖြစ်ပေါ်၏’ ဟု သိ၏၊ ပေါဋ္ဌပါဒ--- ‘သညာသည် ရှေးဦးစွာ ဖြစ်၏၊ ဉာဏ်သည် နောက်မှ ဖြစ်၏၊ သညာဖြစ်ပေါ်ခြင်းကြောင့်သာလျှင် ဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်၏’ ရ၏” ဟူသော ဤအချက်ကို ဤဆိုခဲ့သော အကြောင်းဖြင့် သိထိုက်၏”

သညာသည် အတ္တဟုတ် မဟုတ် ပြဆိုရာ

၈.၁.၂၀၀။ “အရှင်ဘုရား--- သညာသည် သတ္တဝါ၏ အတ္တလော၊ သို့မဟုတ် သညာသည် တခြား၊ အတ္တသည် တခြားလော”

“ပေါဋ္ဌပါဒ--- သင်သည် အဘယ်သို့သော အတ္တကို ယုံကြည်သနည်း”

“အရှင်ဘုရား--- ကျွန်ုပ်သည် ရုပ်ရှိသော အတ္တကို ယုံကြည်ပါ၏”

“ပေါဋ္ဌပါဒ--- သင်၏ အယူ၌ အတ္တသည် ရုပ်ရှိသော အရာ ဖြစ်ခြားအံ့၊ ပေါဋ္ဌပါဒ--- ဤသို့ဖြစ်လျှင် သင်၏ အယူ၌ သညာတခြား၊ အတ္တတခြား ဖြစ်ရာ၏၊ ပေါဋ္ဌပါဒ--- သညာတခြား၊ အတ္တတခြားဖြစ်သော ထိုအချက်ကို ဤဆိုမည် အကြောင်းဖြင့်လည်း သိနိုင်၏။

ပေါဋ္ဌပါဒ--- သင်၏ အယူ၌ ရုပ်ရှိသော ထိုအတ္တသည် တည်မြဲ တည်နေသည်သာ ဖြစ်ပါလျက် ဤသတ္တဝါ၏ အခြား သညာတို့သည်ကား ဖြစ်ကုန်၏၊ အခြားသညာတို့သည်ကား ချုပ်ကုန်၏၊ ပေါဋ္ဌပါဒ--- သညာတခြား၊ အတ္တတခြား ဖြစ်ရာသော ထိုအချက်ကို ဤဆိုခဲ့သော အကြောင်းဖြင့် သိနိုင်၏။

၈.၁.၂၀၁။ “အရှင်ဘုရား--- ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂါကြီးငယ် အလုံးစုံရှိသော ဣန္ဒြေမချို့သော စွာနိဗ္ဗိတဖြင့် ပြီးသော အတ္တကို ယုံကြည်ပါ၏”

“ပေါဋ္ဌပါဒ--- သင်၏ အယူ၌ အတ္တသည် စွာနိဗ္ဗိတဖြင့် ပြီးသော အရာ ဖြစ်ခြားအံ့၊ ပေါဋ္ဌပါဒ--- ဤသို့ဖြစ်လျှင်လည်း သင်၏ အယူ၌ သညာတခြား၊ အတ္တတခြား ဖြစ်လိမ့်မည်၊ ပေါဋ္ဌပါဒ--- သညာတခြား၊ အတ္တတခြား ဖြစ်ရာသော ထိုအချက်ကို ဤဆိုမည် အကြောင်းဖြင့်လည်း သိနိုင်၏။

ပေါဋ္ဌပါဒ--- သင်၏ အယူ၌ စွာနိဗ္ဗိတဖြင့် ပြီးသော ထိုအတ္တသည် တည်မြဲ တည်နေသည်သာ ဖြစ်ပါလျက် ဤသတ္တဝါ၏ အခြားသညာတို့သည်ကား ဖြစ်ကုန်၏၊ အခြားသညာတို့သည်ကား ချုပ်ကုန်၏၊ ပေါဋ္ဌပါဒ--- သညာတခြား၊ အတ္တတခြားဖြစ်ရာသော ထိုအချက်ကို ဤဆိုခဲ့သော အကြောင်းဖြင့်လည်း သိနိုင်၏”

၈.၁.၂၀၂။ “အရှင်ဘုရား--- ကျွန်ုပ်သည် ရုပ်မရှိသော၊ သညာဖြင့် ပြီးသော အတ္တကို ယုံကြည်ပါ၏”

“ပေါဋ္ဌပါဒ--- သင်၏ အယူ၌ အတ္တသည် ရုပ်မရှိသော၊ သညာဖြင့် ပြီးသော အရာ ဖြစ်ခြားအံ့၊ ပေါဋ္ဌပါဒ--- ဤသို့ ဖြစ်လျှင်လည်း သင်၏ အယူ၌ သညာ တခြား၊ အတ္တ တခြား ဖြစ်ရာ၏၊ ပေါဋ္ဌပါဒ--- သညာ တခြား၊ အတ္တ တခြားဖြစ်ရာသော ထိုအချက်ကို ဤဆိုမည် အကြောင်းဖြင့်လည်း သိနိုင်၏။

ပေါဋ္ဌပါဒ--- သင်၏ အယူ၌ ရုပ်မရှိသော ထိုအတ္တသည် တည်မြဲ တည်နေသည်သာ ဖြစ်ပါလျက် ဤသတ္တဝါ၏ တခြား သညာတို့သည်ကား ဖြစ်ကုန်၏၊ တခြားသညာတို့သည်ကား ချုပ်ကုန်၏၊ ပေါဋ္ဌပါဒ--- သညာတခြား၊ အတ္တတခြား ဖြစ်ရာသော ထိုအချက်ကို ဤဆိုခဲ့သော အကြောင်းဖြင့်လည်း သိနိုင်၏”

၈.၁.၂၀၃။ “အရှင်ဘုရား---သညာသည် သတ္တဝါ၏ အတ္တ-ဟု၍လည်းကောင်း၊ သညာတခြား၊ အတ္တတခြား-ဟု၍လည်းကောင်း ဤအရာကို ကျွန်ုပ် သိနိုင်ပါသည်လော”

“ပေါဒ္ဒပါဒ---သင်သည် တစ်ပါးသော အယူရှိသူ ဖြစ်၍ သညာသည် သတ္တဝါ၏ အတ္တ-ဟု၍လည်းကောင်း၊ သညာတခြား၊ အတ္တတခြား-ဟု၍လည်းကောင်း ဤအရာကို သိနိုင်ခဲ့၏”

“အရှင်ဘုရား--- ကျွန်ုပ်သည် တစ်ပါးသော အယူရှိသူ ဖြစ်၍ သညာသည် သတ္တဝါ၏ အတ္တ-ဟု၍လည်းကောင်း၊ သညာတခြား၊ အတ္တတခြား-ဟု၍လည်းကောင်း ဤအရာကို အကယ်၍ သိနိုင်ခဲ့ခြင်းအံ့၊ အရှင်ဘုရား---လောကသည် ဗြဟ္မာသလော၊ လောကသည် ဗြဟ္မာဆိုသော ဤအယူသည် သာလျှင် မှန်၍ တစ်ပါးသော အယူသည် မှားပါသလော။

လောကသည် မဇ္ဈိမသလော၊ လောကသည် မဇ္ဈိမဆိုသော ဤအယူသည်သာလျှင် မှန်၍ တစ်ပါးသော အယူသည် မှားပါသလော။

အရှင်ဘုရား--- လောကသည် အဆုံးရှိပါသလော။ လောကသည် အဆုံးမရှိပါသလော။ ထိုကိုယ်သည်ပင် အသက်၊ ထိုအသက်သည်ပင် ကိုယ်ပါလော။ အသက်သည် တခြား၊ ကိုယ်သည် တခြားပါလော။ သတ္တဝါသည် သေပြီးသည့်နောက်၌ ရှိပါသလော။ သတ္တဝါသည် သေပြီးသည့်နောက်၌ မရှိပါသလော။ သတ္တဝါသည် သေပြီးသည့်နောက်၌ ရှိလည်းရှိ မရှိလည်း မရှိပါသလော။ သတ္တဝါသည် သေပြီးသည့်နောက်၌ ရှိသည်လည်းမဟုတ် မရှိသည်လည်းမဟုတ် ပါသလော။ သတ္တဝါသည် သေပြီးသည့်နောက်၌ ရှိသည်လည်းမဟုတ် မရှိသည်လည်းမဟုတ်-ဟု ဆိုသော ဤအယူသည်သာလျှင် မှန်၍ တစ်ပါးသော အယူသည် မှားပါသလော”

“ပေါဒ္ဒပါဒ---ထိုအရာတို့ကို ငါ မဖြေကြား”

“အရှင်ဘုရား---မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်ကြောင့် ထိုအရာတို့ကို မဖြေကြားပါသနည်း”

“ပေါဒ္ဒပါဒ---ထိုအရာတို့သည် အကျိုးစီးပွားနှင့် မစပ်ကုန်၊ လောကုတ္တရာတရားနှင့် မစပ်ကုန်၊ အကျင့်မြတ်၏ အစယူပင် မဟုတ်၊ ငြီးငွေ့ရန်အလို့ငှာ မဖြစ်၊ တပ်မက်ခြင်း ကင်းရန်အလို့ငှာ မဖြစ်၊ ဝဋ်ဆင်းရဲ ပျက်ရန် ချုပ်ရန် အလို့ငှာ မဖြစ်၊ ကိလေသာ ငြိမ်းရန်အလို့ငှာ မဖြစ်၊ ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိရန်အလို့ငှာ မဖြစ်၊ သစ္စာလေးပါးကို သိရန်အလို့ငှာ မဖြစ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို ယှက်မှောက်ပြုရန် အလို့ငှာ မဖြစ်၊ ထို့ကြောင့် ထိုအရာတို့ကို ငါ မဖြေကြား”

“အရှင်ဘုရား---မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်အရာကို မဖြေကြားပါသနည်း”

“ပေါဒ္ဒပါဒ---‘ဤကား ဆင်းရဲတည်း၊ ဤကား ဆင်းရဲဖြစ်ပေါ်ခြင်း၏ အကြောင်းတည်း၊ ဤကား ဆင်းရဲချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်)တည်း၊ ဤကား ဆင်းရဲချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်)သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်တည်း’ဟု ငါ ဖြေကြား၏”

“အရှင်ဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်ကြောင့် ထိုအရာတို့ကို မဖြေကြားပါသနည်း”

“ပေါဒ္ဒပါဒ--- ထိုအရာတို့သည် အကျိုးစီးပွားနှင့် စပ်ကုန်၏၊ လောကုတ္တရာတရားနှင့် စပ်ကုန်၏၊ အကျင့်မြတ်၏ အစ ဖြစ်၏၊ ငြီးငွေ့ရန်အလို့ငှာ ဖြစ်ကုန်၏၊ တပ်မက်ခြင်း ကင်းရန်အလို့ငှာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဝဋ်ဆင်းရဲ ပျက်ရန် ချုပ်ရန် အလို့ငှာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ကိလေသာ ငြိမ်းရန်အလို့ငှာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိရန်အလို့ငှာ ဖြစ်ကုန်၏၊ သစ္စာလေးပါးကို သိရန်အလို့ငှာ ဖြစ်ကုန်၏၊ နိဗ္ဗာန်ကို ယှက်မှောက်ပြုရန်အလို့ငှာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုအရာတို့ကို ငါ မဖြေကြား၏”

“ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား--- ဤစကားသည် ဤအတိုင်းပင် မှန်ပါပေ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား--- ဤစကားသည် ဤအတိုင်းပင် မှန်ပါပေ၏။ အရှင်ဘုရား--- ကြွလှိုက် အရှင်ဘုရား၏ ဆန္ဒတော်အတိုင်း ပြန်ပို့ပါ”ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နေရာမှ ထကာ ပြန်ကြွသွားတော်မူလေ၏။

၈.၁.၂၀၄။ ထိုအခါ ပရိဝီရိတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ပြန်ကြွသွား၍ မကြာမြင့်မီ ပေါဒ္ဒပါဒပရိဝီရိတို့ ထက်ဝန်းကျင်မှ နတ်လုံတံဖြင့် ဝိုင်းအုံ၍ ထိုးဆွဲကုန်၏ (ပုတ်ခတ်ပြောဆိုကြကုန်၏)။

“ဤအရှင်ပေါဒ္ဒပါဒသည် ထိုရဟန်းဂေါတမ ဆိုတိုင်းဆိုတိုင်းသော စကားကိုသာလျှင် ကောင်းချီးမော် ဘိ၏။ သို့ရာတွင် လောကသည် ဗြဟ္မာ၏ စသည်ဖြင့် ရဟန်းဂေါတမဟောကြားသော၊ တိကျသေချာသော တရား တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ ကျွန်ုပ်တို့ မသိရပါကုန်”ဟု ပုတ်ခတ် ပြောဆိုကုန်၏။

ဤသို့ ဆိုသော် ပေါဒ္ဒပါဒပရိဝီရိတို့သည် ထိုပရိဝီရိတို့အား “လောကသည် ဗြဟ္မာ-စသည်ဖြင့် ရဟန်းဂေါတမ ဟောကြားသော၊ တိကျသေချာသော တရား တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ ငါသည်လည်း မသိရပါ။ သို့သော်လည်း ရဟန်းဂေါတမသည်

မှန်သော အကျင့်ကို ဟောပြောပေ၏။ မှန်သော အကျင့်ကို ဟောပြောသော ရဟန်းဂေါတမ၏ ကောင်းသော စကားကို ကောင်းသော စကားအနေဖြင့် ငါတို့သော သိတတ်သူသည် အဘယ်ကြောင့် ကောင်းမျိုး မခေါ်ဘဲ ရှိအံ့နည်း”ဟု ဆို၏။

ဆင်ဆရာသား စိတ္တနှင့် ပေါဋ္ဌပါဒပရိနိဝတ္ထု

၈.၁.၂၅။ ထို့နောက် နှစ်ရက် သုံးရက် လွန်သော အခါ ဆင်ဆရာသားစိတ္တနှင့် ပေါဋ္ဌပါဒပရိနိဝတ္တိတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကြ၏။ ချဉ်းကပ်ကြပြီးလျှင် ဆင်ဆရာသားစိတ္တသည် မြတ်စွာဘုရားကို ရိုနှိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏။ ပေါဋ္ဌပါဒပရိနိဝတ္တိသည်ကား မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆိုပြီး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် ပေါဋ္ဌပါဒပရိနိဝတ္တိသည် မြတ်စွာဘုရားအား ယမန်နေ့က တပည့်ပရိနိဝတ္တိအား ပြေစုရင်းပြခဲ့သော အကြောင်းကို ပြန်လည် လျှောက်ထား၏။

၈.၁.၂၆။ "ပေါဋ္ဌပါဒ--- တပည့်ပရိနိဝတ္တိအားလုံးတို့သည် (ပညာ) မျက်စိကန်းကုန်၏။ (ပညာ) မျက်စိ မရှိကုန်။ ထိုပရိနိဝတ္တိတို့တွင် သင်တစ်ယောက်တည်းသာ (ပညာ) မျက်စိ ရှိ၏။

ပေါဋ္ဌပါဒ--- ဧကန် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားတို့ကိုလည်း ငါသည် ဧကန် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားတို့-ဟု ဟောကြားဖော်ပြ၏။

ပေါဋ္ဌပါဒ--- ဧကန် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း မဟုတ်သော တရားတို့ကိုလည်း ငါသည် ဧကန် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း မဟုတ်သော တရားတို့-ဟု ဟောကြားဖော်ပြ၏။

ပေါဋ္ဌပါဒ--- ဧကန် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း မဟုတ်သော တရားတို့-ဟု ငါ ဟောကြားဖော်ပြသော ထိုတရားတို့ကား အဘယ်နည်း။

ဧကန် (နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း) မဟုတ်သော တရားများ

ပေါဋ္ဌပါဒ---လောကသည် ခြွေ-ဟူသည်ကိုလည်း ဧကန် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း မဟုတ်သော တရား-ဟု ငါသည် ဟောကြားဖော်ပြ၏။ ပေါဋ္ဌပါဒ--- လောကသည် မမြီး-ဟူသည်ကိုလည်း ဧကန် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း မဟုတ်သော

တရား-ဟု ငါသည် ဟောကြားဖော်ပြ၏။ ပေါဋ္ဌပါဒ--- လောကသည် အဆုံးရှိ၏-ဟူသည်ကိုလည်း လောကသည် အဆုံး မရှိ-ဟူသည်ကိုလည်း ထိုကိုယ်သည်ပင် အသက်၊ ထိုအသက်သည်ပင် ကိုယ်-ဟူသည်ကိုလည်း အသက်သည် တခြား၊ ကိုယ်သည်တခြား-ဟူသည်ကိုလည်း သတ္တဝါသည် သေပြီးသည့် နောက်၌ ရှိ၏-ဟူသည်ကိုလည်း သတ္တဝါသည် သေပြီးသည့် နောက်၌ မရှိ-ဟူသည်ကိုလည်း သတ္တဝါသည် သေပြီးသည့် နောက်၌ ရှိလည်း ရှိ မရှိလည်း မရှိ-ဟူသည်ကိုလည်း သတ္တဝါသည် သေပြီးသည့် နောက်၌ ရှိသည်လည်း မဟုတ် မရှိသည်လည်း မဟုတ်-ဟူသည်ကိုလည်း ဧကန် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း မဟုတ်သော တရား-ဟု ငါသည် ဟောကြားဖော်ပြ၏။

ပေါဋ္ဌပါဒ--- အဘယ့်ကြောင့် ထိုတရားတို့ကို ဧကန် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း မဟုတ်သော တရားတို့-ဟု ငါသည် ဟောကြားဖော်ပြသနည်း။

ပေါဋ္ဌပါဒ--- ထိုတရားတို့သည် အကျိုးစီးပွားနှင့် မစပ်ကုန်။ လောကုတ္တရာတရားနှင့် မစပ်ကုန်။ အကျင့် မြတ်၏ အစမှပင် မဟုတ်ကုန်။ ပြီးငွေရန်အလို့ငှာ မဖြစ်ကုန်။ တပ်မက်ခြင်း ကင်းရန်အလို့ငှာ မဖြစ်ကုန်။ ဝဋ်ဆင်းရဲ ချုပ်ရန်အလို့ငှာ မဖြစ်ကုန်။ ကိလေသာ ပြိုမရန်အလို့ငှာ မဖြစ်ကုန်။ ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိရန်အလို့ငှာ မဖြစ်ကုန်။ သစ္စာလေးပါးကို ထိရန်အလို့ငှာ မဖြစ်ကုန်။ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် အလို့ငှာ မဖြစ်ကုန်။ ထို့ကြောင့် ထိုတရားတို့ကို ဧကန် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း မဟုတ်သော တရားတို့-ဟု ငါသည် ဟောကြားဖော်ပြ၏။

ဧကန် (နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း) တရားများ

၈.၁.၂၇။ ပေါဋ္ဌပါဒ---ဧကန် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားတို့-ဟု ငါ ဟောကြား ဖော်ပြသော ထိုတရားတို့ကား အဘယ်နည်း။

ပေါဋ္ဌပါဒ--- ဤကား ဆင်းရဲတည်း-ဟူသည်ကို၊ ဤကား ဆင်းရဲခြွေကြောင်းတည်း-ဟူသည်ကို၊ ဤကား ဆင်းရဲချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်)တည်း-ဟူသည်ကို၊ ဤကား ဆင်းရဲချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်)သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်တည်း-ဟူသည်ကို ဧကန် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရား-ဟု ငါသည် ဟောကြားဖော်ပြ၏။

ပေါဋ္ဌပါဒ--- အဘယ်ကြောင့် ထိုတရားတို့ကို ဧကန် နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်းတရားဟု ငါ ဟောကြား ဖော်ပြသနည်း။

ပေါဋ္ဌပါဒ--- ဤတရားတို့သည် အကျိုးစီးပွားနှင့် စပ်ကုန်၏၊ လောကုတ္တရာတရားနှင့် စပ်ကုန်၏၊ အကျင့်မြတ်၏၊ အစ ဖြစ်ကုန်၏၊ ငြိမ်းစေ့ရန်အလို့ငှာ ဖြစ်ကုန်၏၊ တပ်မက်ခြင်း ကင်းရန်အလို့ငှာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဝဋ်ဆင်းရဲချုပ်ရန်အလို့ငှာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ကိလေသာငြိမ်းရန်အလို့ငှာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိရန်အလို့ငှာ ဖြစ်ကုန်၏၊ သစ္စာလေးပါးကို သိရန် အလို့ငှာ ဖြစ်ကုန်၏၊ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရန်အလို့ငှာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုတရားတို့ကို ဧကန် နိဗ္ဗာန်ရောက် ကြောင်းတရားတို့ဟု ငါသည် ဟောကြားဖော်ပြပေ၏။

၈.၁.၂၀၈။ ပေါဋ္ဌပါဒ--- အတ္တသည် စင်စစ် ချမ်းသာ၏၊ သေပြီးသည့်နောက်၌ မျက်စီးခြင်းမရှိဟု ဤသို့ ဆိုလေ၊ ယုလေ့ရှိကုန်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော် မြတ်) အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏၊ ငါသည် ထိုသူတို့ထံသို့ ရုဉ်းကင်း၍ ဤသို့ မေး၏-

'အရှင်တို့--- အတ္တသည် စင်စစ် ချမ်းသာ၏၊ သေပြီးသည့် နောက်၌ မျက်စီးခြင်း မရှိဟု သင်တို့သည် ဤသို့ ဆိုလေ၊ ယုလေ့ရှိကုန်၏-ဟူသည်မှာ မှန်သလော၊ ဤသို့ ငါ မေး သော် ထိုသူတို့သည် 'မှန်၏'ဟု ဝန်ခံကုန်၏၊ ငါသည် ထိုသူ တို့ကို ဤသို့ မေးပြန်၏-

'အရှင်တို့--- ထိုသို့ဖြစ်မှ စင်စစ် ချမ်းသာသော လောက ကို သင်တို့ သိမြင်၍ နေကုန်သလော' ဤသို့ မေးသော် 'သိမြင်၍ မနေပါကုန်'ဟု ဖြေဆိုကုန်၏၊ ငါသည် ထိုသူတို့ကို ဤသို့ မေးပြန်၏-

'အရှင်တို့--- ထိုသို့ဖြစ်မှ တစ်ည၌ဖြစ်စေ၊ တစ်နေ့ ဖြစ်စေ၊ ညဉ့်ကိုဖြစ်စေ၊ နေ့တက်ဖြစ်စေ စင်စစ်ချမ်းသာသော အတ္တကို သင်တို့ကိုယ်တိုင် တွေ့ သိနေကုန်သလော' ဤသို့ မေးသော် 'တွေ့ သိ မနေပါကုန်'ဟု ဖြေဆိုကုန်၏၊ ငါသည် ထိုသူတို့ကို ဤသို့ မေးပြန်၏-

'အရှင်တို့--- ထိုသို့ဖြစ်မှ စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို မျက်မှောက်ပြုရန် ဤကား လမ်းစဉ်တည်း၊ ဤကား အကျင့် တည်း'ဟု သင်တို့ သိကုန်သလော' ဤသို့မေးသော် 'မသိ ပါကုန်'ဟု ဖြေဆိုကုန်၏၊ ငါသည် ထိုသူတို့ကို ဤသို့ မေးပြန်၏-

'အရှင်တို့--- ထိုသို့ဖြစ်မှ အချင်းတို့--- စင်စစ် ချမ်းသာ သော လောကကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကောင်းစွာ ကျင့်

ကုန်လော့၊ ပြောင့်မတ်စွာ ကျင့်ကုန်လော့၊ အချင်းတို့--- ငါ တို့သည်လည်း ဤသို့ ကျင့်ကြသောကြောင့် စင်စစ် ချမ်းသာ သော လောကသို့ ရောက်ရကုန်၏-ဟု စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကသို့ ရောက်နေသော နတ်တို့၏ ပြောဆိုသံကို သင်တို့ ကြားရကုန်သလော' ဤသို့ ငါမေးသော် 'မကြားရပါကုန်'ဟု ဆိုကုန်၏။

ပေါဋ္ဌပါဒ--- ဤသို့ဖြစ်လျှင် ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သု တော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့၏ စကားသည် အခြေအမြစ် မရှိသော စကား ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လော့'

"အရှင်ဘုရား--- ဖြစ်နေပါသည်"

၈.၁.၂၀၉။ "ပေါဋ္ဌပါဒ--- ဥပမာအားဖြင့် 'ငါသည် အလှ မယ်ကို လိုချင်၏၊ ချစ်ကြိုက်၏'ဟု ဆိုသော ယောက်ျား သည် ရှိရာ၏၊ ထိုယောက်ျားကို ဤသို့ မေးကုန်ရာ၏-

'အမောင် ယောက်ျား--- သင် လိုချင် ချစ်ကြိုက်သော အလှမယ်ကို မင်းအမျိုးသမီး-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ် အမျိုးသမီး-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကုန်သည်အမျိုးသမီး-ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲသားအမျိုးသမီး-ဟူ၍လည်းကောင်း သိ၏လော့'

ဤသို့မေးသော် 'မသိပါ'ဟု ဖြေဆိုရာ၏။

ထိုယောက်ျားကို ဤသို့ မေးကုန်ပြန်ရာ၏-

'အမောင် ယောက်ျား--- သင် လိုချင်ချစ်ကြိုက်သော အလှမယ်ကို ဤအမည် ရှိ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဤ အမျိုးအနွယ် ဖြစ်၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အရပ်မြင့်၏-ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အရပ်နိမ့်၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အလတ်စား မမြင့်မနိမ့် ဖြစ်၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အသားမည်း၏-ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အသားဝါ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အသား ညို၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဤမည်သော ရွာ၌ နေ၏-ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤမည်သော နိဗ္ဗာန် နေ၏-ဟူ၍လည်း ကောင်း၊ ဤမည်သော ခြံ၌ နေ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း သိ၏လော့'

ဤသို့ မေးသော် 'မသိပါ'ဟု ဖြေဆိုရာ၏။

ထိုယောက်ျားကို ဤသို့ မေးကုန်ပြန်ရာ၏-

'အမောင် ယောက်ျား--- သင်သည် မသိမမြင်ဖူးသူကို လိုချင်ချစ်ကြိုက်နေသလော'

ဤသို့ မေးသော် 'ဟုတ်ကဲ့'ဟု ဖြေဆိုရာ၏။

“ပေါ်ပေါက်---ထိုအရာကို အဘယ်သို့ ထင်သနည်း၊ ဤသို့ ဖြစ်လျှင် ထိုယောက်ျား၏ စကားသည် အခြေအမြစ်မရှိသော စကား ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လော”

“အရှင်ဘုရား---ဖြစ်နေပါသည်”

“ပေါ်ပေါက်---ဤအတူပင် ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိ၊ သုတေတိမြတ်)တို့၏ စကားသည် အခြေအမြစ် မရှိသော စကား ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လော”

“အရှင်ဘုရား---ဖြစ်နေပါသည်”

၈.၁.၂၁၀။ ပေါ်ပေါက်---ဥပမာအားဖြင့် လမ်းမလေးခု ဆုံရာ၌ တိုက်ကြီးပေါ်သို့ တက်ရန် လေကားကို ပြုလုပ် နေသော ယောက်ျားသည် ရှိရာ၏။ ထိုယောက်ျားကို ဤသို့ မေးကုန်ရာ၏- ‘အမောင်ယောက်ျား--- တိုက်ကြီးပေါ်သို့ တက်ရန် လေကားကို ပြုလုပ်သော သင်သည် ထိုတိုက် ကြီးကို အရှေ့အရပ်၌ ရှိ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ တောင် အရပ်၌ ရှိ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အနောက်အရပ်၌ ရှိ၏- ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြောက်အရပ်၌ ရှိ၏-ဟူ၍လည်း ကောင်း၊ မြင့်၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ နိမ့်၏-ဟူ၍လည်း ကောင်း၊ အလတ်စား (မနိမ့်မမြင့်)ဖြစ်၏-ဟူ၍လည်းကောင်း သိ၏လော’

ဤသို့ မေးသော် ‘မသိပါ’ဟု ဖြေဆိုရာ၏။ ထိုယောက်ျား ကို ဤသို့ မေးမြန်းကုန်ရာ၏-

‘အမောင် ယောက်ျား--- သင်သည် မသိမမြင်ရသော တိုက်ကြီးပေါ်သို့ တက်ရန် လေကားကို ပြုဘိသလော’

ဤသို့ မေးကုန်သော် ‘ဟုတ်ကဲ့’ဟု ဖြေဆိုရာ၏။

‘ပေါ်ပေါက်---ဤသို့ ဖြစ်လျှင် ထိုယောက်ျား၏ စကား သည် အခြေအမြစ်မရှိသော စကား ဖြစ်နေသည် မဟုတ် လော’

“အရှင်ဘုရား--- ဖြစ်နေပါသည်”

“ပေါ်ပေါက်---ဤအတူပင် ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိ၊ သုတေတိမြတ်)တို့၏ စကားသည် အခြေအမြစ် မရှိသော စကား ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လော”

“အရှင်ဘုရား---ဖြစ်နေပါသည်”

အတ္တဘောရခြင်း သုံးမျိုး

၈.၁.၂၁၁။ ‘ပေါ်ပေါက်--- အတ္တဘောကို ရခြင်း’တို့သည် ကြမ်းတမ်းထင်ရှားသော အတ္တဘောကို ရခြင်း၊ ဈာန် စိတ်ဖြင့် ပြီးသော အတ္တဘောကို ရခြင်း၊ ရုပ်မရှိသော အတ္တဘောကို ရခြင်းအားဖြင့် သုံးပါးတို့တည်း။

ပေါ်ပေါက်--- ကြမ်းတမ်းထင်ရှားသော အတ္တဘောကို ရခြင်း-ဟူသည် အဘယ်နည်း-

ရုပ်ရှိသော အတ္တဘောသည် ရှိ၏။ ဤအတ္တဘောကို ရခြင်းသည် ကြမ်းတမ်းထင်ရှားသော အတ္တဘောကို ရခြင်း ပေတည်း။

ဈာန်စိတ်ဖြင့် ပြီးသော အတ္တဘောကိုရခြင်း-ဟူသည် အဘယ်နည်း-

အင်္ဂါကြီးငယ် အလုံးစုံရှိသော၊ ဈာန်စိတ်ဖြင့် ပြီးသော၊ ရုပ်ရှိသော အတ္တဘောသည် ရှိ၏။ ဤအတ္တဘောကို ရခြင်း သည် ဈာန်စိတ်ဖြင့် ပြီးသော အတ္တဘောကို ရခြင်းပေတည်း။

ရုပ်မရှိသော အတ္တဘောကို ရခြင်း-ဟူသည် အဘယ်နည်း-

ရုပ်မရှိသော၊ သညာဖြင့် ပြီးသော အတ္တဘောသည် ရှိ၏။ ဤအတ္တဘောကို ရခြင်းသည် ရုပ်မရှိသော အတ္တဘောကို ရခြင်းပေတည်း။

၈.၁.၂၁၂။ ပေါ်ပေါက်--- ကြမ်းတမ်းထင်ရှားသော အတ္တဘောကို ရခြင်း၊ ဈာန်စိတ်ဖြင့် ပြီးသော အတ္တဘောကို ရခြင်းနှင့် ရုပ်မရှိသော အတ္တဘောကို ရခြင်းတို့ကို ပယ်ရန် ငါသည် တရားကို ဟော၏။

ငါ ဟောသည့်အတိုင်း ကျင့်လတ်သော် သင်တို့မှာ ညစ်ညူးစေတတ်သော ကိလေသာတရားတို့သည် ကင်း ကုန်လိမ့်မည်၊ ဖြူစင်စေတတ်သော (သမထ၊ ဝိပဿနာ) တရားတို့သည် တိုးပွားကုန်လိမ့်မည်၊ ပညာ၏ ပြည့်စုံခြင်း၊ ပြန့်ပြောခြင်းကိုလည်း ယခုဘဝ၌ပင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင်မျက်မှောက်ပြုလျက်ရောက်၍နေရကုန်လိမ့်မည်- ဟု ငါ ဟော၏။ ပေါ်ပေါက်--- သင့်မှာ ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်သော်လည်း ဖြစ်ရာ၏-ဟောသည့်အတိုင်း ကျင့်လတ် သော် ညစ်ညူးစေတတ်သော (ကိလေသာ) တရားတို့သည် ကင်းကုန်လိမ့်မည်၊ ဖြူစင်စေတတ်သော (သမထ၊ ဝိပဿနာ) တရားတို့သည် တိုးပွားကုန်လိမ့်မည်၊ ပညာ၏ ပြည့်စုံခြင်း၊ ပြန့်ပြောခြင်းကိုလည်း ယခုဘဝ၌ပင် ထူးသော

ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍ နေရလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် နေ့ခြင်းသည်ကား ဆင်းရဲသည် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဖြစ်ရာ၏။

ပေါဋ္ဌပါဒ--- ဤသို့ မမှတ်သင့်၊ ထိုသို့ ကျင့်လတ်သော် ညဉ့်ညာဉ်စေတတ်သော (ကိလေသာ) တရားတို့သည်လည်း ကင်းကုန်လိမ့်မည်။ ဖြူစင်စေတတ်သော (သမထ၊ ဝိပဿနာ) တရားတို့သည်လည်း တိုးပွားကုန်လိမ့်မည်။ ပညာ၏ ပြည့်စုံခြင်း၊ ပြန့်ပြောခြင်းကိုလည်း ယခုဘဝ၌ပင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍ နေရလိမ့်မည်။ ပါမောဇ္ဇ(ဝမ်းမြောက်ခြင်း)သည်လည်းကောင်း၊ ဝီရိယ (နှစ်သိမ့်ခြင်း)သည်လည်းကောင်း၊ ပဿဒ္ဓိ (ငြိမ်းအေးခြင်း)သည်လည်းကောင်း၊ သတိ(အောက်မေ့ခြင်း)သည်လည်းကောင်း၊ သမ္ပစဉ်(ဆင်ခြင်ခြင်း)သည်လည်းကောင်း၊ သုခ (ချမ်းသာစွာ နေခြင်း)သည်လည်းကောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

၈.၁.၂၃၃။ ပေါဋ္ဌပါဒ--- တစ်ပါးသော သူတို့သည် ငါတို့ကို 'ငါ့ရှင်တို့--- ကြမ်းတမ်း ထင်ရှားသော ထိုအတ္တဘောကို ခြေင်း-ဟူသည် အဘယ်နည်း'ဟု မေးကုန်ငြားအံ့။

ဤသို့ မေးခုံလျှင် ထိုသူတို့အား ငါတို့သည် 'ကြမ်းတမ်း ထင်ရှားသော ထိုအတ္တဘောကို ခြေင်း-ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း'ဟု ဖြေကြားနိုင်ပါကုန်၏။

၈.၁.၂၃၄။ ပေါဋ္ဌပါဒ--- တစ်ပါးသော သူတို့သည် ငါတို့ကို 'ဈာန်စိတ်ဖြင့် ပြီးသော ထိုအတ္တဘောကို ခြေင်း-ဟူသည် အဘယ်နည်း'ဟု မေးကုန်ငြားအံ့။

ဤသို့ မေးခုံလျှင် ထိုသူတို့အား ငါတို့သည် 'ဈာန်စိတ်ဖြင့်ပြီးသော ထိုအတ္တဘောကို ခြေင်း-ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း'ဟု ဖြေကြားနိုင်ပါကုန်၏။

၈.၁.၂၃၅။ ပေါဋ္ဌပါဒ--- တစ်ပါးသော သူတို့သည် ငါတို့ကို 'ရုပ်မရှိသော ထိုအတ္တဘောကို ခြေင်း-ဟူသည် အဘယ်နည်း'ဟု မေးကုန်ငြားအံ့။

ဤသို့ မေးခုံလျှင် ထိုသူတို့အား ငါတို့သည် 'ရုပ်မရှိသော ထိုအတ္တဘောကို ခြေင်း-ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း'ဟု ဖြေကြားနိုင်ပါကုန်၏။

"ပေါဋ္ဌပါဒ---ဤသို့ ဖြစ်လျှင် ငါတို့၏ စကားသည် အခြေအမြစ်ရှိသော စကား ဖြစ်သည် မဟုတ်လော"

"အရှင်ဘုရား---ဖြစ်ပါ၏"

၈.၁.၂၃၆။ "ပေါဋ္ဌပါဒ--- ဥပမာအားဖြင့် တိုက်ကြီးပေါ်သို့ တက်ရန် ထိုတိုက်ကြီးအောက်၌ပင် လှေကားကို ပြုလုပ် နေသော ယောက်ျားသည် ရှိရာ၏။ ထိုယောက်ျားကို ဤသို့ မေးကုန်ရာ၏-

အမောင် ယောက်ျား--- တိုက်ကြီးပေါ်သို့ တက်ရန် လှေကားကို ပြုလုပ်သော သင်သည် ထိုတိုက်ကြီးကို အရှေ့အရပ်၌ ရှိ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ တောင်အရပ်၌ ရှိ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အနောက်အရပ်၌ ရှိ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြောက်အရပ်၌ ရှိ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြင့်၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ နိမ့်၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အလတ်စား မမြင့်မနိမ့် ဖြစ်၏-ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သီ၏လော'ဟု မေးကုန်ရာ၏။

ထိုအမေ့ရသော ယောက်ျားသည် ဤသို့ ဖြေဆိုရာ၏-

'အချင်းတို့--- ထိုတိုက်ကြီးကား ဤသည်ပင်တည်း။ ထိုတိုက်ကြီးပေါ်သို့ တက်ရန် ထိုတိုက်ကြီး၏ အောက်၌ပင် ငါသည် လှေကားကို ပြုလုပ်နေ၏'ဟု ဖြေဆိုရာ၏။

ပေါဋ္ဌပါဒ---ဤသို့ ဖြစ်လျှင် ထိုယောက်ျား၏ စကားသည် အခြေအမြစ်ရှိသော စကား ဖြစ်သည် မဟုတ်လော"

"အရှင်ဘုရား---ဖြစ်ပါ၏"

"ပေါဋ္ဌပါဒ---ဤအတူပင် ငါတို့၏ စကားသည် အခြေအမြစ် ရှိသော စကား ဖြစ်သည် မဟုတ်လော"

"အရှင်ဘုရား---ဖြစ်ပါ၏"

၈.၁.၂၃၇။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ဆင်ဆရာသား ဝိတ္ထုသည် မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင်ဘုရား--- ကြမ်းတမ်း ထင်ရှားသော အတ္တဘောကို ရသောအခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ဈာန်စိတ်ဖြင့် ပြီးသော အတ္တဘောကို ခြေင်းသည် အချည်းနှီး* ဖြစ်၏။ ရုပ်မရှိသော အတ္တဘောကို ခြေင်းသည် အချည်းနှီး ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကြမ်းတမ်း ထင်ရှားသော အတ္တဘောကို ခြေင်းသည်သာ စင်စစ် ရှိ၏။ အရှင်ဘုရား--- ဈာန်စိတ်ဖြင့် ပြီးသော အတ္တဘောကို ရသော အခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ကြမ်းတမ်းထင်ရှားသော အတ္တဘောကို ခြေင်းသည် အချည်းနှီး ဖြစ်၏။ ရုပ်မရှိသော အတ္တဘောကို ခြေင်းသည် အချည်းနှီး ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဈာန်စိတ်ဖြင့် ပြီးသော အတ္တဘောကို ခြေင်းသည်သာ စင်စစ် ရှိ၏။ အရှင်ဘုရား---ရုပ်မရှိသော အတ္တဘောကို ရသောအခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ကြမ်းတမ်း ထင်ရှားသော အတ္တဘောကို ခြေင်းသည် အချည်းနှီးဖြစ်၏။ ဈာန်စိတ်ဖြင့် ပြီးသော အတ္တဘောကို

ရခြင်းသည် အစည်းနှီး ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရုပ် မရှိသော အတ္တဘောကို ရခြင်းသည်သာ စင်စစ် ရှိ၏”ဟု လျှောက်၏။

“စိတ္တ---ကြမ်းတမ်းထင်ရှားသော အတ္တဘောကို ရသော အခါ ဓမ္မာနိဗ္ဗိတိဖြင့် ပြီးသော အတ္တဘောကို ရ၏-ဟု မခေါ်ဆိုရ။ ရုပ်မရှိသော အတ္တဘောကို ရ၏-ဟုလည်း မခေါ်ဆိုရ။ ထိုအခါ ကြမ်းတမ်းထင်ရှားသော အတ္တဘောကို ရ၏-ဟူ၍သာ ခေါ်ဆိုရ၏။

စိတ္တ---ဓမ္မာနိဗ္ဗိတိဖြင့် ပြီးသော အတ္တဘောကို ရသော အခါ ကြမ်းတမ်းထင်ရှားသော အတ္တဘောကို ရ၏-ဟု မခေါ်ဆိုရ။ ရုပ်မရှိသော အတ္တဘောကို ရ၏-ဟုလည်း မခေါ်ဆိုရ။ ထိုအခါ ဓမ္မာနိဗ္ဗိတိဖြင့် ပြီးသော အတ္တဘောကို ရ၏-ဟူ၍သာ ခေါ်ဆိုရ၏။

စိတ္တ---ရုပ်မရှိသော အတ္တဘောကို ရသော အခါ ကြမ်း တမ်း ထင်ရှားသော အတ္တဘောကို ရ၏-ဟု မခေါ်ဆိုရ။ ဓမ္မာနိဗ္ဗိတိဖြင့် ပြီးသော အတ္တဘောကို ရ၏-ဟုလည်း မခေါ်ဆိုရ။ ထိုအခါ ရုပ်မရှိသော အတ္တဘောကို ရ၏-ဟူ၍သာ ခေါ်ဆိုရ၏။

၈.၁.၂၀၈။ စိတ္တ--- သင့်ကို အကယ်၍ ‘သင်သည် ရှေး (အတိတ်) အခါ၌ မဖြစ်ခဲ့သည်ကား မဟုတ်၊ ဖြစ်ခဲ့သည်သာ မဟုတ်ပါလော။ သင်သည် နောင် (အနာဂတ်) အခါ၌ မဖြစ်လိမ့်မည်ကား မဟုတ်၊ ဖြစ်လိမ့်မည်သာ မဟုတ်ပါ လော။ သင်သည် ယခု (ပစ္စုပ္ပန်) အခါ၌ ဖြစ်နေသည်ကား မဟုတ်၊ ဖြစ်နေသည်သာ မဟုတ်ပါလော’ဟု မေးကုန် ငြားအံ့။

စိတ္တ--- ဤသို့ မေးခဲ့သော် သင်သည် အဘယ်သို့ ဖြေကြားမည်နည်း”

“အရှင်ဘုရား--- ဤသို့ မေးသော် ကျွန်ုပ်သည် ‘ငါသည် ရှေး (အတိတ်) အခါ၌ ဖြစ်ခဲ့၏။ မဖြစ်ခဲ့သည်ကား မဟုတ်ပါ။ ငါသည် နောင် (အနာဂတ်) အခါ၌ ဖြစ်လိမ့်မည်။ မဖြစ်လိမ့် မည်ကား မဟုတ်ပါ။ ငါသည် ယခု (ပစ္စုပ္ပန်) အခါ၌ ဖြစ်နေ၏။ ဖြစ်နေသည်ကား မဟုတ်ပါ’ဟု ဖြေကြားပါအံ့။ အရှင်ဘုရား --- ဤသို့မေးသော် ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ဖြေကြားပါအံ့”

“စိတ္တ--- သင့်ကို အကယ်၍ ဤသို့ မေးကုန်ငြားအံ့-

သင်၏ အတိတ်အတ္တဘောကို ရခြင်းသည် ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအတ္တဘောကို ရခြင်းသည်သာ သင့်မှာ စင်စစ် ရှိသလော၊ အနာဂတ်အတ္တဘောကို ရခြင်းသည်ကား မရှိသလော။

ပစ္စုပ္ပန်အတ္တဘောကို ရခြင်းသည်လည်း မရှိသလော။

သင်၏ အနာဂတ်အတ္တဘောကို ရခြင်းသည် ဖြစ်လိမ့် မည်။ ထိုအတ္တဘောကို ရခြင်းသည်သာ သင့်မှာ စင်စစ် ရှိသလော။ အတိတ်အတ္တဘောကို ရခြင်းသည်ကား မရှိ သလော။ ပစ္စုပ္ပန်အတ္တဘောကို ရခြင်းသည်လည်း မရှိ သလော။

သင်၏ အကြင် ပစ္စုပ္ပန်အတ္တဘောကို ရခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ထိုအတ္တဘောကို ရခြင်းသည်သာ သင့်အား စင်စစ် ရှိ သလော။ အတိတ်အတ္တဘောကို ရခြင်းသည်ကား မရှိ သလော။ အနာဂတ်အတ္တဘောကို ရခြင်းသည်လည်း မရှိ သလော’ဟု မေးကုန်ငြားအံ့။

စိတ္တ--- ဤသို့ မေးသော် သင်သည် အဘယ်သို့ ဖြေကြား မည်နည်း”

“အရှင်ဘုရား--- ဤသို့ မေးသော် ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ဖြေကြားပါအံ့-

‘ငါ၏ အတိတ် အတ္တဘောကို ရခြင်းသည် ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအတ္တဘောကို ရခြင်းသည်သာ ထိုအခါ၌ ငါ့မှာ စင်စစ် ရှိခဲ့၏။ အနာဂတ်အတ္တဘောကို ရခြင်းသည်ကား မရှိပါ။ ပစ္စုပ္ပန် အတ္တဘောကို ရခြင်းသည်လည်း မရှိပါ။

ငါ၏ အနာဂတ် အတ္တဘောကို ရခြင်းသည် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုအတ္တဘောကို ရခြင်းသည်သာ ထိုအခါ၌ ငါ့မှာ စင်စစ် ရှိလိမ့်မည်။ အတိတ်အတ္တဘောကို ရခြင်းသည်ကား မရှိပါ။ ပစ္စုပ္ပန်အတ္တဘောကို ရခြင်းသည်လည်း မရှိပါ။

ယခုအခါ ငါ၏ ပစ္စုပ္ပန်အတ္တဘောကို ရခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ထိုအတ္တဘောကို ရခြင်းသည်သာ ငါ့မှာ စင်စစ် ရှိ၏။ အတိတ် အတ္တဘောကို ရခြင်းသည်ကား မရှိပါ။ အနာဂတ်အတ္တဘော ကို ရခြင်းသည်လည်း မရှိပါ’ဟု ဖြေကြားပါအံ့”

၈.၁.၂၀၉။ “စိတ္တ--- ဤအတူပင်လျှင် ကြမ်းတမ်း ထင်ရှားသော အတ္တဘောကို ရသော အခါ ဓမ္မာနိဗ္ဗိတိဖြင့် ပြီးသော အတ္တဘောကို ရ၏-ဟု မခေါ်ဆိုရ။ ရုပ်မရှိသော အတ္တဘောကို ရ၏-ဟုလည်း မခေါ်ဆိုရ။ ထိုအခါ ကြမ်းတမ်း ထင်ရှားသော အတ္တဘောကို ရ၏-ဟူ၍သာ ခေါ်ဆိုရ၏။

စိတ္တ---ဓမ္မာနိဗ္ဗိတိဖြင့် ပြီးသော အတ္တဘောကို ရသော အခါ ကျွန်ုပ်သော အတ္တဘောတို့ကို ရ၏-ဟု မခေါ်ဆိုရ။ ဓမ္မာနိဗ္ဗိတိဖြင့် ပြီးသော အတ္တဘောကို ရ၏-ဟူ၍သာ ခေါ်ဆို ရ၏။

ဝိတ္တ--- ရုပ်မရှိသော အတ္တဘောကို ရသော အခါ ကျွန်ုပ်တို့အတ္တဘောတို့ကို ရ၏-ဟု မခေါ်ဆိုရ။ ရုပ်မရှိသော အတ္တဘောကို ရ၏-ဟူ၍သာ ခေါ်ဆိုရ၏။

၈.၁.၂၂၈။ ဝိတ္တ--- ဥပမာအားဖြင့် နွားမမှ နို့ရည်၊ နို့ရည်မှ နို့ခမ်း၊ နို့ခမ်းမှ ဆီဦး၊ ဆီဦးမှ ထောပတ်၊ ထောပတ်မှ ထောပတ်ကြည် ဖြစ်၏။ ထိုတွင် နို့ရည် ဖြစ်သော အခါ နို့ခမ်း-ဟူ၍ မခေါ်ဆိုရ၊ ဆီဦး-ဟူ၍လည်း မခေါ်ဆိုရ၊ ထောပတ်-ဟူ၍လည်း မခေါ်ဆိုရ၊ ထောပတ်ကြည်-ဟူ၍ လည်း မခေါ်ဆိုရ၊ ထိုအခါ နို့ရည်-ဟူ၍သာ ခေါ်ဆိုရ၏။

နို့ခမ်းဖြစ်သောအခါ၊ ဆီဦးဖြစ်သောအခါ၊ ထောပတ် ဖြစ်သောအခါ၊ ထောပတ်ကြည် ဖြစ်သောအခါတို့၌လည်း ထိုအတူပင် ဖြစ်၏။

ဝိတ္တ--- ဤအတူပင်လျှင် ကြမ်းတမ်းထင်ရှားသော အတ္တဘောကို ရသော အခါ။

ဝိတ္တ--- ဈာန်စိတ်ဖြင့် ပြီးသော အတ္တဘောကို ရသော အခါ။

ရုပ်မရှိသော အတ္တဘောကို ရသောအခါတို့၌ ကျွန်ုပ်တို့အတ္တဘောတို့ကို ရ၏-ဟု မခေါ်ဆိုရ။ လက်ရှိ ရနေသော အတ္တဘောကိုသာ ရ၏-ဟု ခေါ်ဆိုရ၏။

ဝိတ္တ--- ဤအတ္တဘောကို ရခြင်း-ဟူသော အရာတို့သည် လောကအမည်များ၊ လောကသတ်မှတ်ချက်များ ဖြစ်ကုန်၏။

ယင်းအမည်ပညတ်ချက်တို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် မှားယွင်းစွာ မသုံးသပ်မှု၍ ခေါ်ဝေါ် ပြောဟောတော်မူ၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၈.၁.၂၂၉။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ဖေါဋ္ဌပါဒပရိဝီရိသညာ မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင်ဘုရား--- ကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှ စ၍ အသက်ထက်ဆုံးရတနာသုံးပါးကိုကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ-ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။

ဆင်ဆရာသား ဝိတ္တ ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းခြင်း

၈.၁.၂၂၂။ ဆင်ဆရာသား ဝိတ္တသည်ကား မြတ်စွာ ဘုရားအား "အရှင်ဘုရား--- ကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံ၌ ရှင်အဖြစ်ကို ရလိုပါ၏။ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါ၏"ဟု လျှောက်၏။

၈.၁.၂၂၃။ ဆင်ဆရာသား ဝိတ္တသည် မြတ်စွာဘုရား ထံတော်၌ ရှင်အဖြစ်ကို ရ၏။ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရ၏။ ရဟန်း ဖြစ်၍ မကြာသေးမီ ဆင်ဆရာသား အရှင်ဝိတ္တသည် ရဟန္တာ တို့တွင် တစ်ပါး အပါအဝင် ဖြစ်တော်မူလေတည်း။

• • • • •

ကောဝဠသုတ်

သုတ္တံသား ကောဝဠသုတ္တံ

၈.၁.၂၂၄။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် နာဠန္ဒာမြို့၊ ပါဝါရိကသုဌေး၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သုတ္တံသား ကောဝဠသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် သုတ္တံသား ကောဝဠသည် မြတ်စွာဘုရားအား-

“အရှင်ဘုရား--- ဤနာဠန္ဒာမြို့သည် စည်ကားပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားကို အလွန် ကြည်ညိုပါ၏။ အရှင်ဘုရား--- တောင်းပန်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် မြတ်သော တန်ခိုး ပြာဋိဟာ(တန်ခိုးစွမ်းရည်ထူး)ကို ပြရန် ရဟန်းတစ်ပါးအား အမိန့်ပေးထားတော်မူပါ။ ဤသို့ ဖြစ်လတ်သော် ဤနာဠန္ဒာမြို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို အတိုင်းထက်အလွန် ကြည်ညိုပါ လိမ့်မည်”ဟု လျှောက်၏။

ဤသို့ လျှောက်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် သုတ္တံသား ကောဝဠအား “ကောဝဠ--- ငါသည် ရဟန်းတို့အား ‘ရဟန်းတို့---လာကြလော့၊ သင်တို့သည် မြတ်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာ

(တန်ခိုးစွမ်းရည်ထူး)ကို လူတို့အား ပြကြလော့’ဟု တရားကို မဟော”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သုတ္တံသား ကောဝဠသည် မြတ်စွာဘုရားအား ထိုစကားကို သုံးကြိမ်တိုင်အောင် လျှောက်၏။

ပြာဋိဟာ (စွမ်းရည်ထူး) သုံးပါး

၈.၁.၂၂၅။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏- “ကောဝဠ--- ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြုလျက် ငါ ဟောကြားထားသော ပြာဋိဟာ (စွမ်းရည်ထူး)တို့သည် သုံးပါးရှိကုန်၏။ သုံးပါးတို့-ဟူသည် အဘယ်နည်း။

- တန်ခိုးပြာဋိဟာ(တန်ခိုးစွမ်းရည်ထူး)
- အတပ်ဟောခြင်း ပြာဋိဟာ (အတပ်ဟောခြင်း စွမ်းရည်ထူး)နှင့်
- ဆုံးမခြင်း ပြာဋိဟာ (ဆုံးမခြင်း စွမ်းရည်ထူး)တို့ ပေတည်း။

တန်ခိုးပြုငှာ (တန်ခိုးစွမ်းရည်ထူး)

၈.၁.၂၂၆။ ကေဝဇ္ဇ--- တန်ခိုးပြုငှာဟော(တန်ခိုး စွမ်းရည် ထူး)-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ကေဝဇ္ဇ--- ဤ သာသနာ တော်၌ ရဟန်းသည် များပြားသော တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်းကို ပြု၏။ တစ်ယောက်တည်းမှ အများ ခြစ်သွား၏။ အများမှ တစ်ယောက်တည်း ခြစ်လာ၏။ ကိုယ်ထင်ရှား ခြစ်စေ၏။ ကိုယ်ပျောက်စေ၏။ နံရံတစ်ဖက်၊ တံတိုင်းတစ်ဖက်၊ တောင် တစ်ဖက်သို့ မထီမခြင်ဘဲ ကောင်းကင်၌ကိုသို့ သွား၏။ မြေ၌ လည်း ငုပ်ခြင်း၊ ပေါ်ခြင်းကို ရေ၌ကိုသို့ ပြု၏။ ရေ၌လည်း (မကျွေးကျွဲ) မြေ၌ကိုသို့ သွား၏။ ကောင်းကင်၌လည်း ထက်ဝယ်ခွဲခွဲလျက် အတောင်ရှိသော ငှက်ကိုသို့ သွား၏။ အလွန် တန်ခိုးအာနာသော်ကြီးကုန်သော လ၊ နေတို့ကိုပင် လက်ဖြင့် သုံးသပ်၏။ ဆုပ်ကိုင်၏။ ဗြဟ္မာပြည်တိုင်အောင် လည်း ကိုယ်ကို မိမိအလိုအတိုင်း ခြစ်စေ၏။

ဤသို့ များပြားသော တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်းကို ပြုသော ရဟန်းကို သဒ္ဓါတရားရှိသော၊ ကြည်ညိုသော လူတစ် ယောက်သည် တွေ့မြင်ရာ၏။ ဤသို့ တွေ့မြင်သော် သဒ္ဓါ တရားရှိသော၊ ကြည်ညိုသော ထိုသူသည် သဒ္ဓါတရား မရှိ သော၊ မကြည်ညိုသော လူတစ်ယောက်အား ထိုရဟန်း အကြောင်းကို ဤသို့ ပြောကြားရာ၏-

‘မိတ်ဆွေ--- ရဟန်း၏ တန်ခိုးအာနာသော်ကြီးပုံသည် တကယ် အံ့ဖွယ်ရှိပါပေ၏။ တကယ် ထူးဆန်းပါပေ၏။ မိတ်ဆွေ--- များပြားသော တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်းကို ပြုသော ဤမည်သော ရဟန်းကို ငါသည် တွေ့မြင်ရ၏’ဟု ပြောကြား ရာ၏။

ဤသို့ ပြောကြားသော် သဒ္ဓါတရားမရှိသော၊ မကြည်ညို သော ထိုသူသည် သဒ္ဓါတရားရှိသော ကြည်ညိုသော ထိုသူ အား ဤသို့ ဆိုရာ၏-

‘မိတ်ဆွေ--- ဂန္ဓာဓီမည်သော အတတ်သည် ရှိ၏။ ထို ဂန္ဓာဓီအတတ်ဖြင့် ထိုရဟန်းသည် ထိုသို့ များပြားသော တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်းကို ပြု၏’ဟု ဆိုရာ၏။

ကေဝဇ္ဇ--- အသိနည်း။ သဒ္ဓါတရားမရှိသော၊ မကြည်ညို သော ထိုသူသည် သဒ္ဓါတရားရှိသော၊ ကြည်ညိုသော ထိုသူအား ဤသို့ ဆိုရာသည် မဟုတ်လော”

“ဆိုရာပါသည် အရှင်ဘုရား”

“ကေဝဇ္ဇ--- ငါသည်တန်ခိုးပြုငှာဟော(တန်ခိုးစွမ်းရည်ထူး)

၌ ဤအပြစ်ကို မြင်သောကြောင့် တန်ခိုးပြုငှာဟော (တန်ခိုး စွမ်းရည်ထူး)ကို ပြရန် ဝန်လေး၏။ ရှက်၏။ စက်ဆုပ်၏”

အတပ်ဟောခြင်းပြုငှာ (အတပ်ဟောခြင်း စွမ်းရည်ထူး)

၈.၁.၂၂၇။ “ကေဝဇ္ဇ--- အတပ်ဟောခြင်း ပြုငှာဟော (အတပ်ဟောခြင်း စွမ်းရည်ထူး)-ဟူသည်ကား အဘယ် နည်း။

ကေဝဇ္ဇ---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ‘သင်၏ စိတ်သည် ဤသို့ သဘောရှိ၏။ သင်၏ စိတ်သည် ဤသို့ အခြင်းအရာရှိ၏။ သင်၏ စိတ်အကြံသည် ဤသို့ ဖြစ်၏’ဟု တစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စိတ်ကိုလည်း အတပ် ဟော၏။ စိတ်၌ မြစ်သည်ကိုလည်း အတပ် ဟော၏။ ကြံစည်သည် ကိုလည်း အတပ် ဟော၏။ ဆင်ခြင်သည်ကိုလည်း အတပ် ဟော၏။

သဒ္ဓါတရားရှိသော၊ ကြည်ညိုသော လူတစ်ယောက်သည် ထိုရဟန်းကို တွေ့မြင်ရာ၏။

ဤသို့ တွေ့မြင်ရသော် သဒ္ဓါတရားရှိသော၊ ကြည်ညို သော ထိုသူသည် သဒ္ဓါတရားမရှိသော၊ မကြည်ညိုသော လူတစ်ယောက်အား ထိုရဟန်းအကြောင်းကို ပြောကြား ရာ၏-

ဤသို့ ပြောကြားသော် သဒ္ဓါတရားမရှိသော၊ မကြည်ညို သော ထိုသူသည် သဒ္ဓါတရားရှိသော ကြည်ညိုသော ထိုသူအား ဤသို့ ဆိုရာ၏-

‘မိတ်ဆွေ--- စိန္တာမဏိမည်သော အတတ်သည် ရှိ၏။ ထို စိန္တာမဏိအတတ်ဖြင့် ထိုရဟန်းသည် ထိုသို့ အတပ် ဟော၏’ဟု ဆိုရာ၏။

ကေဝဇ္ဇ--- အသိနည်း။ သဒ္ဓါတရားမရှိသော၊ မကြည်ညို သော ထိုသူသည် သဒ္ဓါတရားရှိသော၊ ကြည်ညိုသော ထိုသူအား ဤသို့ ဆိုရာသည် မဟုတ်လော”

“ဆိုရာပါသည် အရှင်ဘုရား”

“ကေဝဇ္ဇ--- ငါသည် အတပ်ဟောခြင်း ပြုငှာဟော (အတပ် ဟောခြင်း စွမ်းရည်ထူး)၌ ဤအပြစ်ကို မြင်သောကြောင့် အတပ်ဟောခြင်းပြုငှာဟော (အတပ်ဟောခြင်း စွမ်းရည်ထူး) ကို ပြရန် ဝန်လေး၏။ ရှက်၏။ စက်ဆုပ်၏”

ဆုံးမခြင်းပြုရန် (ဆုံးမခြင်းစွမ်းရည်ထူး)

၈.၁.၂၀၈။ ကေဝလ္လ---ဆုံးမခြင်း ပြုရန်ဟာ (ဆုံးမခြင်း စွမ်းရည်ထူး)-ဟု သည်ကား အဘယ်နည်း။

ကေဝလ္လ--- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ဤသို့ ဆုံးမ၏။ 'ဤသို့ ကြံကုန်လော့၊ ဤသို့ မကြံကုန်လင့်၊ ဤသို့ နှလုံးသွင်းကုန်လော့၊ ဤသို့ နှလုံးမသွင်းကုန်လင့်၊ ဤ တရားကို ပယ်ကုန်လော့၊ ဤတရားသို့ ရောက်၍ နေကုန် လော့' ဟု ဆုံးမ၏။ ကေဝလ္လ--- ဤဆုံးမခြင်းကို ဆုံးမခြင်း ပြုရန်ဟာ (ဆုံးမခြင်း စွမ်းရည်ထူး)-ဟု ဆိုရ၏။

ကေဝလ္လ--- ထိုပြင်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဟောက ဌ၌ ဝတ်တော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပါးလုံး ကောင်းသော တရားကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုတရားတော်ကို လူတစ်ယောက်သည် ကြားနာရ၏။ ထိုသူသည် ထိုတရားတော်ကို ကြားနာရ၍ မြတ်စွာဘုရား အပေါ်၌ အလေးအနက် ယုံကြည်၏။ ထိုသူသည် ဖန်ရည် ဆိုးအဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။

ထိုသူသည် ဤသို့ ဝင်ရောက်ပြီးသော် ပါတိမောက္ခ သံဝေသနာကို စောင့်ထိန်းလျက် နေ၏။ အကျင့် (အာစာရ)၊ ကျက်စားရာ (ဝေရ)နှင့် ပြည့်စုံ၏။ အနည်းငယ်မျှသော အပြစ်တို့ကိုပင် ကြောက်မက်ဖွယ်-ဟု ရလေ့ရှိ၏။ သိက္ခာပုဒ် တို့ကို ကောင်းစွာ ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ ကောင်းသော ကာယကံ၊ ဝစီကံနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ စင်ကြယ်သော အသက်မွေးမှု ရှိ၏။ သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဣန္ဒြေတံခါးတို့ကို ပိတ်ထား၏။ (ဣန္ဒြေတို့ကို စောင့်စည်း၏)။ စားဖွယ်၌ အတိုင်းအရှည်ကို သိ၏။ တရားသတ်၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ် နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရောင်ရဲလွယ်၏။

ကေဝလ္လ--- ထိုရဟန်းသည် စူဠသီလ၊ မဇ္ဈိမသီလနှင့် မဟာသီလ-ဟူသော သီလတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။

ကေဝလ္လ--- ဤသို့လျှင် ထိုရဟန်းသည် သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏။

ကေဝလ္လ--- ထိုရဟန်းသည် ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်နှင့် စတုတ္ထဈာန်တို့သို့ အဆင့်ဆင့် ရောက်၍ နေ၏။ ကေဝလ္လ--- ဤဈာန်တို့သို့ ရောက်၍ နေရန် ဆုံးမ ခြင်းကိုလည်း ဆုံးမခြင်း ပြုရန်ဟာ (ဆုံးမခြင်း စွမ်းရည်ထူး)- ဟု ဆိုရ၏။

ကေဝလ္လ--- ထိုရဟန်းသည် ဝိပဿနာဉာဏ်အမြင် အလိုရာ စိတ်ကို ရှေးရှုစိတ်ဆောင်၏။ ရှေးရှုညွတ်စေ၏။

ကေဝလ္လ--- ဤဝိပဿနာဉာဏ်အမြင်အလိုရာ ဆုံးမခြင်း ကိုလည်း ဆုံးမခြင်း ပြုရန်ဟာ (ဆုံးမခြင်း စွမ်းရည်ထူး)-ဟု ဆိုရ၏။

ကေဝလ္လ--- ထိုရဟန်းသည် ဤမဂ်ကိစ္စအလိုရာ တစ်ပါး သော မြို့နယ်ကိစ္စ မရှိတော့ပြီ-ဟု သိ၏။ ကေဝလ္လ--- ဤ အာသဝက္ခယဉာဏ်အမြင်အလိုရာ ဆုံးမခြင်းကိုလည်း ဆုံးမခြင်း ပြုရန်ဟာ (ဆုံးမခြင်း စွမ်းရည်ထူး)-ဟု ဆိုရ၏။

ကေဝလ္လ--- ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက် ပြုလျက် မိ ဟောကြားထားသော ပြုရန်ဟာ (စွမ်းရည်ထူး) တို့သည် ဤသုံးပါးတို့ပေတည်း။

မဟာဘုတ်လေးပါးချုပ်စုကို ရှုသော ရဟန်းဝတ္ထု

၈.၁.၂၀၉။ ကေဝလ္လ--- ရှေးအခါက ခြစ်ဖူးသည်ကား ဤ ရဟန်းသံဃာထံ၌ပင် ရဟန်းတစ်ပါးမှာ ဤသို့သော စိတ် အကြံ ဖြစ်ပေါ်၏-

'ဗြဟ္မဓာတ်၊ ရေဓာတ်၊ မီးဓာတ်နှင့် လေဓာတ်-ဟူသော ဤမဟာဘုတ်လေးပါးတို့သည် အဘယ်အရာ၌ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန်သနည်း'

၈.၁.၂၁၀။ ကေဝလ္လ--- ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် နတ်ပြည် သို့ သွားရန် ခရီးလမ်း ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာသည့်တိုင်အောင် စိတ်တည်ကြည်ခြင်းရှိသော (အဘိညာဉ်) သမာဓိကို ဝင်စား ၏။

ကေဝလ္လ--- ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် စာတုမဟာရာဇ် နတ် တို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့အား ဤသို့ မေး၏-

'ဗြဟ္မဓာတ်၊ ရေဓာတ်၊ မီးဓာတ်နှင့် လေဓာတ်-ဟူသော ဤမဟာဘုတ်လေးပါးတို့သည် အဘယ် အရာ၌ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန်သနည်း'

ကေဝလ္လ--- ဤသို့ မေးသော် စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့သည် ထိုရဟန်းအား 'ရဟန်း--- မဟာဘုတ်လေးပါးတို့ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန်အရပ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မသိပါကုန်၊ ရဟန်း--- ကျွန်ုပ်တို့ ထက်သာလွန်မြင့်မြတ်ကုန်သော နတ်မင်းကြီးလေးယောက်- စသည်တို့သည် သိနိုင်လောက်ပါကုန်၏' ဟု ပြောကြကုန်၏။

၈.၁.၂၁၁။ ကေဝလ္လ--- ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် နတ် မင်းကြီးလေးယောက်၊ တာဝတိံသာနတ်တို့၊ သီကြားမင်း။

ယာမာမည်သော နတ်တို့၊ သုယာမမည်သော နတ်သား၊ တုသိတာမည်သော နတ်တို့၊ သန္နုသိတာမည်သော နတ်သား၊ နိမ္မာနရတီမည်သော နတ်တို့၊ သုနိမ္မိတမည်သော နတ်သား၊ ပရနိမ္မိတဝသတ္တိမည်သော နတ်တို့၊ ဝသဝတ္တိမည်သော နတ်သား၊ ဗြဟ္မာတို့ နှင့် မဟာဗြဟ္မာကြီးတို့ထံသို့ အဆင့်ဆင့် သွား၍ မေးလေ၏။ ထိုအခါ မဟာဗြဟ္မာကြီးသည် 'ရဟန်း---မဟာဘုတ်လေးပါးတို့ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ရာအရပ်ကို ကျွန်ုပ်လည်းမသိပါ။ ရဟန်း---ဤလောက၌ မြတ်စွာဘုရားကို ကျော်လွန်၍ အပြင်အပင် ဩဿနာကို ဖြေရန် ရှာဖွေခြင်းသည် သင်၏ မလျော်သော အမူသာလျှင် ဖြစ်ချေ၏။ သင်၏ ချွတ်ယွင်းမှုသာလျှင် ဖြစ်ချေ၏။ ရဟန်း---သွားပါလော့၊ သင်သည် ထိုမြတ်စွာဘုရားကိုသာ ချဉ်းကပ်၍ ဤဩဿနာကို မေးမြန်းပါလော့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်အား ဖြေကြားသည့်အတိုင်းပင် ထိုဩဿနာ၏ အဖြေကို မှတ်သားပါလော့ဟု ပြောဆို၏။

၈.၁.၂၃။ ကေဝဋ္ဌ--- ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် သန်စွမ်းသော ယောက်ျားသည် ကွေးထားသော လက်မောင်းကို ဆန့်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဆန့်ထားသော လက်မောင်းကို ကွေးသကဲ့သို့လည်းကောင်း ဤအတူပင် ဗြဟ္မာပြည်၌ ကွယ်ခဲ့၍ ငါ၏ ရှေ့မှောက်၌ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ကေဝဋ္ဌ--- ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ငါဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် ငါဘုရားအား ဤဩဿနာကို မေးလျှောက်၏-

ကမ်းကြည့်ငှက်ဥပမာ

၈.၁.၂၃၄။ ကေဝဋ္ဌ--- ဤသို့ မေးလျှောက်သော် ငါဘုရားသည် ထိုရဟန်းအား 'ရဟန်း--- ရှေ့အခါက ဖြစ်ဖူးသည်ကား သမုဒ္ဒရာကူး (ပင်လယ်ကူး) ကုန်သည်တို့သည် ကမ်းကြည့်ငှက်ကို ယူဆောင်၍ သင်္ဘောဖြင့် သမုဒ္ဒရာထဲသို့ သက်ဝင်ကုန်၏။ သင်္ဘောသည် ကမ်းကို မမြင်လတ်သော်

ထိုသူတို့သည် ကမ်းကြည့်ငှက်ကို လွှတ်ကုန်၏။ ထိုငှက်သည် အရှေ့အရပ်သို့ ပျံသွား၏။ တောင်အရပ်သို့ ပျံသွား၏။ အနောက်အရပ်သို့ ပျံသွား၏။ မြောက်အရပ်သို့ ပျံသွား၏။ အထက်အရပ်သို့ ပျံသွား၏။ အထောင့်အရပ်သို့ ပျံသွား၏။ ထိုငှက်သည် ထက်ဝန်းကျင်မှ ကမ်းကို အကယ်၍ မြင်ရမူ ပျံမြီတိုင်း ရှေ့သို့သာ ပျံသွားလေ၏။ ထိုငှက်သည် ထက်ဝန်းကျင်မှ ကမ်းကို အကယ်၍ မမြင်မှကား ထိုသင်္ဘောသို့သာ မြန်လှည့်လာ၏။ ရဟန်း--- ဤအတူပင် သင်သည် ဗြဟ္မာပြည်တိုင်အောင် ဤဩဿနာ၏ အဖြေကို ရှာ၍ မရသောကြောင့် ငါတို့သို့သာ မြန်လှည့်လာခဲ့၏။ ရဟန်း--- 'မြေဓာတ်၊ ရေဓာတ်၊ ဖိဓာတ်နှင့် လေဓာတ်-ဟူသော ဤမဟာဘုတ်လေးပါးတို့သည် အဘယ်အရပ်၌ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန်ပါသနည်း'ဟု ဤဩဿနာကို ဤသို့ မေးသင့်။

၈.၁.၂၃၄။ ရဟန်း--- 'အဘယ်အရပ်၌ ရေ၊ မြေ၊ ဖိ နှင့် လေသည် မတည်ပါသနည်း၊ အဘယ်အရပ်၌ အရှည်၊ အတို၊ အငယ် ၊ အကြီး၊ အကောင်း၊ အဆိုးသည် မရှိပါသနည်း၊ အဘယ်အရပ်၌ နာမ်၊ ရုပ်သည် အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ပါသနည်း'ဟု ဤဩဿနာကို ဤသို့သာ မေးသင့်ပေ၏။

၈.၁.၂၃၅။ ထိုအမေးအတွက် အဖြေသည် ဤသို့ ဖြစ်၏-

'မျက်စိဖြင့် မမြင်ကောင်းသော၊ ဥပါဒိ၊ ဇီ၊ ဘင် အပိုင်း အခြား မရှိသော၊ ထက်ဝန်းကျင် ဆိပ်ကမ်းရှိသော၊ ဉာဏ်အထူးဖြင့် သိနိုင်သော နိဗ္ဗာန်သည် ရှိ၏။ ဤနိဗ္ဗာန်၌ ရေ၊ မြေ၊ ဖိ နှင့် လေသည် မတည်ပေ၊ ဤနိဗ္ဗာန်၌ အရှည်၊ အတို၊ အငယ်၊ အကြီး၊ အကောင်း၊ အဆိုးသည် မရှိပေ။ ဤနိဗ္ဗာန်၌ နာမ်နှင့် ရုပ်သည် အကြွင်းမဲ့ ချုပ်၏။ ဤနိဗ္ဗာန်၌ ဝိညာဉ်၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဤနာမ်နှင့် ရုပ်သည် ချုပ်ပေ၏'

၈.၁.၂၃၆။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော်ကို ဟောတော်မူ၏။ သူတို့ယုံသား ကေဝဋ္ဌသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော တရားတော်ကို နှစ်လိုသည် ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူလေသည်။

၁၀

လောဟိစ္စသုတ်

လောဟိစ္စပုဂ္ဂိုလ်

၈.၁.၂၃၇။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း သံဃာ ငါးရာနှင့် အတူ ကောသလတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည် တော်မူလတ်သော် သာလဝတီကာရွာသို့ ရောက်တော်မူ၏။

ထိုစဉ်အခါ လောဟိစ္စပုဂ္ဂိုလ်သည် ပသေနဒီကောသလ မင်းက အပိုင်စားပေးထားသည့် လူစည်ကားသော သာလဝတီကာ ရွာကို အုပ်ချုပ်၍ နေ၏။

၈.၁.၂၃၈။ ထိုစဉ်အခါ၌ လောဟိစ္စပုဂ္ဂိုလ်မှာ "ဤ လောက၌ ရဟန်းဖြစ်စေ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်စေ ကုသိုလ်တရားကို ရနိုင်၏။ သို့သော် ကုသိုလ်တရားကို ရပြီးလျှင် တစ်ပါးသော သူအား မဟောပြောသင့်ပေ၊ တစ်ပါးသော သူသည် တစ်ပါး သော သူအတွက် အဘယ်သို့ ပြုပေးနိုင်မည်နည်း။ ဤ ဟောပြောခြင်းသည် အနှောင်အဖွဲ့အဟောင်းကို ဖြုတ်၍ အခြားအနှောင်အဖွဲ့သစ်ကို ပြုသည်နှင့် တူ၏။ ထို့ကြောင့် ဤဟောပြောခြင်းကို 'ယုတ်မာသော လောဘတရား'ဟု ငါ ဆို၏"ဟူသော ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိ၏။

၈.၁.၂၃၉။ ထိုအခါ လောဟိစ္စပုဂ္ဂိုလ်သည် "သာကီဝင်

မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသော သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းဂေါတမ သည် ရဟန်းသံဃာငါးရာနှင့်အတူ ကောသလတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူရာ သာလဝတီကာရွာသို့ ရောက်တော်မူ၏"ဟု ကြားသိလေ၏။

ထိုအခါ လောဟိစ္စပုဂ္ဂိုလ်သည် ရောသိကာမည်သော ဆတ္တာသည်ကို သံဃာနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားအား ဆွမ်းစားပင့်ခိုင်း၏။

"အရှင်---ကောင်းပါပြီ"ဟု ဆိုကာ ရောသိကာမည်သော ဆတ္တာသည်သည် သံဃာနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားအား ဆွမ်းစား သွားပင့်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေ ခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထို့နောက် ရောသိကာမည်သော ဆတ္တာသည်သည် လောဟိစ္စပုဂ္ဂိုလ်အား ဘုရားရှင်က ဆွမ်းစားလက်ခံတော်မူ လိုက်ကြောင်း အကြောင်းပြန်၏။

ထိုအခါ လောဟိစ္စပုဂ္ဂိုလ်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက် ရောက်သောအခါ မိမိနေအိမ်၌ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် သောရဉ်ကို စီရင်စေပြီး၍ ရောသိကာမည်သော ဆတ္တာကို ဘုရားရှင်အား ပင့်ခိုင်းလိုက်၏။

၈.၁.၂၄၀။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သင်္ကန်းကို ဖြတ်ဝတ်တော်မူ၍ သင်္ကန်း၊ သင်္ကန်းကို ယူလျက် ရဟန်း သံဃာနှင့် အတူ သာလဝတီကာရွာသို့ ကြွတော်မူ၏။

ထိုစဉ်အခါ၌ ရောသိကာမည်သော ဆတ္တာသည်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်တော်မှ တကောက်ကောက် လိုက်ပါလာ၏။

ထိုအခါ ရောသိကာမည်သော ဆတ္တာသည်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏--

"အရှင်ဘုရား--- လောဟိစ္စပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဤသို့ သဘော ရှိသော ယုတ်မာသော ဓိတ္တာအယူသည် ဖြစ်ပေါ် လျက် ရှိပါ၏။ အရှင်ဘုရား--- တောင်းပန်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် လောဟိစ္စပုဂ္ဂိုလ်ကို ထိုယုတ်မာသော ဓိတ္တာအယူမှ လွတ်စေ တော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။ "ရောသိကာ--- ဖြစ်နိုင်ကောင်း၏။ ရောသိကာ--- ဖြစ်နိုင်ကောင်း၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် လောဟိစ္စပုဂ္ဂိုလ်၏ အိမ်သို့ ကြွ၍ ပြင်ထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ လောဟိစ္စပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရားအမှူး ရှိသော ရဟန်းသံဃာအား မွန်မြတ်သော ဓိတ္တိယောဇဉ်ကို မိမိကိုယ်တိုင် ဆက်ကပ်၏။

လောဟိစ္စပုဂ္ဂိုလ်အား ငေးမြန်းစိစစ်ခြင်း

၈.၁.၂၄၁။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းစားပြီးတော် မူသောအခါ လောဟိစ္စပုဂ္ဂိုလ်သည် နိမ့်သော တစ်နေရာ၌ ထိုင်၏။ နိမ့်သော တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေသော လောဟိစ္စ ပုဂ္ဂိုလ်အား မြတ်စွာဘုရားသည် "လောဟိစ္စ--- သင့်မှာ ကြံသို့သဘောရှိသော ယုတ်မာသော ဓိတ္တာအယူ ဖြစ် ပေါ်လျက် ရှိ၏"ဟုသည်မှာ မှန်သလော"ဟု မေးတော်မူ၏။

"အရှင်ဂေါတမ--- မှန်ပါ၏"

"လောဟိစ္စ--- အသိနည်း။ သင်သည် သာလဝတီကာ ရွာကို အုပ်ချုပ်၍ နေသည်မဟုတ်လော"

"မှန်ပါ၊ နေပါ၏"

"လောဟိစ္စ--- တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် 'လောဟိစ္စပုဂ္ဂိုလ်သည် သာလဝတီကာရွာကို အုပ်ချုပ်၍ နေ၏။ သာလဝတီကာရွာမှ ထွက်သော အခွန်အတုတ်

အပေါင်းကို လောဟိစ္စပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်တည်းသာ စံစားပါစေ၊ အခြားသူတို့အား မပေးပါစေလင့်'ဟု ဆိုငြားအံ့။ ဤသို့ဆိုသော် ထိုသူသည် သင့်ကို ဦး၍ အသက်မွေးနေ သော သူတို့၏ လာဘ်အန္တရာယ်ကို ပြုသူ ဖြစ်သလော၊ မဖြစ်ဘူးလော"

"အရှင်ဂေါတမ--- လာဘ်အန္တရာယ်ကို ပြုသူ ဖြစ်ပါ၏"

"လာဘ်အန္တရာယ်ကို ပြုသူ ဖြစ်ခဲ့သော် ထိုသူတို့၏ ကောင်းကျိုးကို လိုလားသူ ဖြစ်သလော၊ ကောင်းကျိုးကို မလိုလားသူ ဖြစ်သလော။

"အရှင်ဂေါတမ--- ကောင်းကျိုးကို မလိုလားသူ ဖြစ်ပါ၏"

"ကောင်းကျိုးကို မလိုလားသူမှာ ထိုသူတို့အပေါ်၌ မေတ္တာစိတ် ဖြစ်ပေါ် သလော၊ ရန်သူစိတ် ဖြစ်ပေါ် သလော"

"အရှင်ဂေါတမ--- ရန်သူစိတ် ဖြစ်ပေါ် ပါ၏"

"ရန်သူစိတ် ဖြစ်ခဲ့သော် မှားသော အယူ ဖြစ်သလော၊ မှန်သော အယူ ဖြစ်သလော"

"အရှင်ဂေါတမ--- မှားသော အယူ ဖြစ်ပါ၏"

"လောဟိစ္စ--- 'မှားသော အယူ ရှိသူသည် ငရဲနှင့် တိရစ္ဆာန် နှစ်မျိုးတို့တွင် တစ်မျိုးမျိုးသော လားရာ ရှိ၏'ဟု ငါ ဟောပေ၏"

၈.၁.၂၄၂။ "လောဟိစ္စ--- ပသေနဒီကောသလမင်းသည် ကာသီတိုင်း၊ ကောသလတိုင်းကို အုပ်စိုး၍ နေသည် မဟုတ်လော"

"မှန်ပါ၊ နေပါ၏"

"လောဟိစ္စ--- တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် 'ပသေနဒီကောသလမင်းသည် ကာသီတိုင်း၊ ကောသလ တိုင်းကို အုပ်စိုးနေ၏။ ကာသီတိုင်း၊ ကောသလတိုင်းမှ ထွက်သော အခွန်အတုတ်အပေါင်းကို ပသေနဒီကောသလ မင်းတစ်ပါးတည်းသာ စံစားပါစေ၊ အခြားသူတို့အား မပေးပါ စေလင့်'ဟု ဆိုငြားအံ့။

ဤသို့ဆိုသော် ထိုသူသည် ပသေနဒီကောသလမင်းကို ဦး၍ အသက်မွေးသော သင်တို့၏ လာဘ်အန္တရာယ်နှင့် တစ်ပါးသော သူတို့၏ လာဘ်အန္တရာယ်ကို ပြုသူ ဖြစ် သလော၊ မဖြစ်ဘူးလော"

"အရှင်ဂေါတမ--- လာဘ်အန္တရာယ်ကို ပြုသူ ဖြစ်ပါ၏"

“လောဘအန္တရာယ်ကို ပြုသူ ဖြစ်ခဲ့သော် ထိုသူတို့၏ ကောင်းကျိုးကို မလိုလားသူ ဖြစ်သလော၊ ကောင်းကျိုးကို မလိုလားသူ ဖြစ်သလော”

“အရှင်ဂေါတမ--- ကောင်းကျိုးကို မလိုလားသူ ဖြစ်ပါ၏”

“ကောင်းကျိုးကို မလိုလားသော သူမှာ ထိုသူတို့အပေါ်၌ မေတ္တာစိတ် ဖြစ်ပေါ်သလော၊ ရန်သူစိတ် ဖြစ်ပေါ်သလော”

“အရှင်ဂေါတမ--- ရန်သူစိတ် ဖြစ်ပေါ်ပါ၏”

“ရန်သူစိတ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော် မှားသော အယူ ဖြစ်သလော၊ မှန်သော အယူ ဖြစ်သလော”

“အရှင်ဂေါတမ--- မှားသော အယူ ဖြစ်ပါ၏”

“လောဟိစ္စ--- မှားသော အယူ ရှိသူသည် ငရဲနှင့် တိရစ္ဆာန် နှစ်မျိုးတို့တွင် တစ်မျိုးမျိုးသော လားရာ ရှိ၏”ဟု ငါ ဟောပေ၏။

၈.၁.၂၄၃။ လောဟိစ္စ--- ‘လောဟိစ္စပုဂ္ဂားသည် သာလဝတိကာရွာကို အုပ်ချုပ်၍ နေ၏။ သာလဝတိကာရွာမှ ထွက်သော အခွန်အတုတ်အပေါင်းကို လောဟိစ္စပုဂ္ဂား တစ်ယောက်တည်းသာ စံစားပါစေ၊ အခြားသူတို့အား မပေး ပါစေလင့်’ဟု ဆိုသော ထိုသူသည် သင့်ကို ခို၍ အသက် မွေးသော သူတို့၏ လာဘ်အန္တရာယ်ကို ပြုသူ ဖြစ်၏။ လာဘ်အန္တရာယ်ကို ပြုသူ ဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းကျိုးကို မလိုလားသူ ဖြစ်၏။ ကောင်းကျိုးကို မလိုလားသူမှာ ရန်သူ စိတ် ဖြစ်ပေါ်၏။ ရန်သူစိတ် ဖြစ်ပေါ်လတ်သော် မှားသော အယူ ဖြစ်၏။

လောဟိစ္စ--- ဤနည်းတူပင် ‘ဤလောက၌ ရဟန်း ဖြစ်စေ၊ ပုဂ္ဂားဖြစ်စေ ကုသိုလ်တရားကို ရနိုင်၏။ ကုသိုလ် တရားကို ရပြီးလျှင် တစ်ပါးသော သူအား မဟောပြော သင့်ပေ၊ တစ်ပါးသော သူသည် တစ်ပါးသော သူအတွက် အဘယ်သို့ ပြုပေးနိုင်မည်နည်း၊ ဤဟောပြောခြင်းသည် အနောင်အဖွဲ့အဟောင်းကို ခြုတ်၍ အခြားအနောင်အဖွဲ့ သစ်ကို ပြုသည်နှင့် တူ၏’ဟု ဆိုသော ထိုသူသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားသော ဓမ္မနိယကို အကြောင်း ခြံ၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကိုလည်းကောင်း၊ သကဒါဂါမိ ဖိုလ်ကိုလည်းကောင်း၊ အနာဂါမိဖိုလ်ကိုလည်းကောင်း၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကိုလည်းကောင်း မျက်မှောက်ပြုကုန်လျက် ဤသို့သဘောရှိသော မြတ်သော တရားထူးကို ရကြမည် အမျိုးကောင်းသားတို့နှင့် နတ်ဘဝခန္ဓာတို့ ဖြစ်ပေါ်စေရန်

နတ်ပြည်မျိုးစေ့ကောင်းမှုတို့ကို ရင့်ကျက်စေကြမည့် အမျိုး ကောင်းသားတို့၏ လာဘ်အန္တရာယ်ကို ပြုသူ ဖြစ်၏။ အန္တရာယ်ကို ပြုသောကြောင့် ကောင်းကျိုးကို မလိုလားသူ ဖြစ်၏။ ကောင်းကျိုးကို မလိုလားသူမှာ ရန်သူစိတ် ဖြစ်ပေါ်၏။ ရန်သူစိတ် ဖြစ်လတ်သော် မှားသော အယူ ဖြစ်၏။ လောဟိစ္စ--- ‘မှားသော အယူ ရှိသူသည် ငရဲနှင့် တိရစ္ဆာန် နှစ်မျိုးသော လားရာတို့တွင် တစ်မျိုးမျိုးသော လားရာ ရှိ၏’ ဟု ငါ ဟောပေ၏။

၈.၁.၂၄၄။ လောဟိစ္စ--- ‘ပဝေဇနဒီကောသလ မင်းသည် ကာသိတိုင်း၊ ကောသလတိုင်းကို အုပ်ချုပ်၍ နေ၏။ ကာသိတိုင်း၊ ကောသလတိုင်းမှ ထွက်သော အခွန်အတုတ် အပေါင်းကို ပဝေဇနဒီ ကောသလမင်း တစ်ပါးတည်းသာ စံစားပါစေ၊ အခြားသူတို့အား မပေးပါစေလင့်’ဟု ဆိုသော ထိုသူသည် ပဝေဇနဒီကောသလမင်းကို ခို၍ အသက် မွေးသော သင်္ဂတို့၏ လာဘ်အန္တရာယ်နှင့် တစ်ပါးသော သူတို့၏ လာဘ်အန္တရာယ်ကို ပြုသူ ဖြစ်၏။ လာဘ်အန္တရာယ် ကို ပြုသူ ဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းကျိုးကို မလိုလားသူ ဖြစ်၏။ ကောင်းကျိုးကို မလိုလားသူမှာ ရန်သူစိတ် ဖြစ်ပေါ်၏။ ရန်သူစိတ် ဖြစ်ပေါ်လတ်သော် မှားသော အယူ ဖြစ်၏။

လောဟိစ္စ--- ဤနည်းတူပင် ‘ဤလောက၌ ရဟန်း ဖြစ်စေ၊ ပုဂ္ဂားဖြစ်စေ ကုသိုလ်တရားကို ရနိုင်၏။ ကုသိုလ် တရားကို ရပြီးလျှင် တစ်ပါးသော သူအား မဟောပြော သင့်ပေ၊ တစ်ပါးသော သူသည် တစ်ပါးသော သူအတွက် အဘယ်သို့ ပြုပေးနိုင်မည်နည်း၊ ဤဟောပြောခြင်းသည် အနောင်အဖွဲ့အဟောင်းကို ခြုတ်၍ အခြားအနောင်အဖွဲ့ သစ်ကို ပြုသည်နှင့် တူ၏’ဟု ဆိုသော ထိုသူသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားသော ဓမ္မနိယကို အကြောင်းပြု၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကိုလည်းကောင်း၊ သကဒါဂါမိဖိုလ်ကို လည်းကောင်း၊ အနာဂါမိဖိုလ်ကိုလည်းကောင်း၊ အရဟတ္တ ဖိုလ်ကိုလည်းကောင်း မျက်မှောက်ပြုလျက် ဤသို့ သဘော ရှိသော မြတ်သော တရားထူးကို ရကြမည်အမျိုးကောင်းသား တို့၏ လာဘ်အန္တရာယ်နှင့် နတ်ဘဝခန္ဓာတို့ ဖြစ်ပေါ်စေရန် နတ်ပြည်မျိုးစေ့ ကောင်းမှုတို့ကို ရင့်ကျက်စေကြမည့် အမျိုးကောင်းသားတို့၏ လာဘ်အန္တရာယ်ကို ပြုသူ ဖြစ်၏။ အန္တရာယ်ကို ပြုသူ ဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းကျိုးကို မလို လားသူ ဖြစ်၏။ ကောင်းကျိုးကို မလိုလားသူမှာ ရန်သူစိတ် ဖြစ်ပေါ်၏။ ရန်သူစိတ် ဖြစ်လတ်သော် မှားသော အယူ ဖြစ်၏။ လောဟိစ္စ--- ‘မှားသော အယူ ရှိသူသည် ငရဲနှင့် တိရစ္ဆာန် နှစ်မျိုးသော လားရာတို့တွင် တစ်မျိုးမျိုးသော လားရာ ရှိ၏’ဟု ငါ ဟောပေ၏။

အပြစ်တင်ထိုက်သော ဆရာသုံးဦး

၈.၁.၂၄၅။ လောဟိစ္စ--- လောက၌ အပြစ်တင်ထိုက်ကုန်သော ဆရာတို့သည် သုံးဦး ရှိကုန်၏။ ယင်းဆရာတို့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အပြစ်တင်သည် ရှိသော် ထိုသူ၏ ထိုအပြစ်တင်ချက်သည် ဟုတ်မှန်၍ တရားနှင့် လျော်ပေ၏။ အပြစ်လည်း မရှိပေ။

ဤသုံးဦးတို့-ဟူသည် အဘယ်နည်း။

လောဟိစ္စ--- ဤလောက၌ အချို့သော ဆရာသည် တစ်စုံတစ်ရာသော ရဟန်းဖြစ်ရကျိုးအတွက် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။ ထိုဆရာသည် ထိုရဟန်းဖြစ်ရကျိုးကို မရသေးဘဲလျက် တပည့်တို့အား 'ဤကား သင်တို့၏ ကောင်းကျိုးအတွက် ဖြစ်၏။ ဤကား သင်တို့၏ ချမ်းသာအတွက် ဖြစ်၏'ဟု တရားကို ဟော၏။ ထိုဆရာ၏ တရားကို တပည့်တို့သည် မနာယူကုန်၊ နားမထောင်ကုန်၊ ထိုဆရာကို ဤသို့ အပြစ်တင်ထိုက်၏။

'အရှင်သည် တစ်စုံတစ်ရာသော ရဟန်းဖြစ်ရကျိုးအတွက် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။ ထိုသို့ ဝင်ရောက်သော သင်သည် ထိုရဟန်းဖြစ်ရကျိုးကို မရသေးဘဲလျက် တပည့်တို့အား 'ဤကား သင်တို့၏ ကောင်းကျိုးအတွက် ဖြစ်၏။ ဤကား သင်တို့၏ ချမ်းသာအတွက် ဖြစ်၏'ဟု တရားကို ဟောဘိ၏။ သင်၏ တရားကို တပည့်တို့သည် မနာယူကုန်၊ နားမထောင်ကုန်၊ ဤဟောပြောခြင်းသည် အလိုမရှိ၍ ဆုတ်ခွာသွားသော လိုမက် လိုက်၍ ကပ်သည်နှင့်လည်း တူ၏။ မကြည့်လို၍ မျက်နှာလှုံနေသော လိုမက် နောက်မှ ဖွေ ဖွက်သည်နှင့်လည်း တူ၏။ ထို့ကြောင့် ဤဟောပြောခြင်းကို ယုတ်မာသော လောဘတရား-ဟု ခေါ်၏။ တစ်ပါးသော သူသည် တစ်ပါးသော သူအတွက် အဘယ်သို့ ပြုပေးနိုင်မည်နည်း'ဟု အပြစ်တင်ထိုက်၏။

လောဟိစ္စ--- ဤသည်ကား လောက၌ အပြစ်တင်ထိုက်သော ပထမဆရာပေတည်း။

၈.၁.၂၄၆။ လောဟိစ္စ--- ထို့အပြင် ဤလောက၌ အချို့သော ဆရာသည် တစ်စုံတစ်ရာသော ရဟန်းဖြစ်ရကျိုးအတွက် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။ ထိုဆရာသည် ထိုရဟန်းဖြစ်ရကျိုးကို မရသေးဘဲလျက် တပည့်တို့အား 'ဤကား သင်တို့၏ ကောင်းကျိုးအတွက် ဖြစ်၏။ ဤကား သင်တို့၏ ချမ်းသာအတွက် ဖြစ်၏'ဟု တရားကို ဟော၏။

ထိုဆရာ၏ တရားကို တပည့်တို့သည် နာယူကုန်၏။ နားထောင်ကုန်၏။ ထိုဆရာကို ဤသို့ အပြစ်တင်ထိုက်၏။

'အရှင်သည် တစ်စုံတစ်ရာသော ရဟန်းဖြစ်ရကျိုးအတွက် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။ ထိုသို့ ဝင်ရောက်သော သင်သည် ထိုရဟန်း ဖြစ်ရကျိုးကို မရသေးဘဲလျက် တပည့်တို့အား 'ဤကား သင်တို့၏ ကောင်းကျိုးအတွက် ဖြစ်၏။ ဤကား သင်တို့၏ ချမ်းသာအတွက် ဖြစ်၏'ဟု တရားကို ဟောဘိ၏။ သင်၏ တရားကို တပည့်တို့သည် နာယူကုန်၏။ နားထောင်ကုန်၏။ ဤဟောပြောခြင်းသည် မိမိလယ်ကို စွန့်၍ သူတစ်ပါးလယ်ကို ဖေါင်းသင်ထိုက်သည်-ဟု မှတ်ထင်သည်နှင့် တူ၏။ ထို့ကြောင့် ဤဟောပြောခြင်းကို ယုတ်မာသော လောဘတရား-ဟု ခေါ်၏။ တစ်ပါးသော သူသည် တစ်ပါးသော သူအတွက် အဘယ်သို့ ပြုပေးနိုင်မည်နည်း'ဟု အပြစ်တင်ထိုက်၏။ လောဟိစ္စ--- ဤသည်ကား လောက၌ အပြစ်တင်ထိုက်သော ဒုတိယဆရာပေတည်း။

၈.၁.၂၄၇။ လောဟိစ္စ--- ထို့အပြင် ဤလောက၌ အချို့သော ဆရာသည် တစ်စုံတစ်ရာသော ရဟန်းဖြစ်ရကျိုးအတွက် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။ ထိုဆရာသည် ထိုရဟန်းဖြစ်ရကျိုးကို ရပြီးလျှင် တပည့်တို့အား 'ဤကား သင်တို့၏ ကောင်းကျိုးအတွက် ဖြစ်၏။ ဤကား သင်တို့၏ ချမ်းသာအတွက် ဖြစ်၏'ဟု တရားကို ဟော၏။ ထိုဆရာ၏ တရားကို တပည့်တို့သည် မနာယူကုန်၊ နားမထောင်ကုန်၊ ထိုဆရာကို ဤသို့ အပြစ်တင်ထိုက်၏။

'အရှင်သည် တစ်စုံတစ်ရာသော ရဟန်း ဖြစ်ရကျိုးအတွက် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။ သင်သည် ထိုရဟန်းဖြစ်ရကျိုးကို ရပြီး၍ တပည့်တို့အား 'ဤကား သင်တို့၏ ကောင်းကျိုးအတွက် ဖြစ်၏။ ဤကား သင်တို့၏ ချမ်းသာအတွက် ဖြစ်၏'ဟု တရားကို ဟော၏။ သင်၏ တရားကို တပည့်တို့သည် မနာယူကုန်၊ နားမထောင်ကုန်၊ ဤဟောပြောခြင်းသည် အနှောင့်အယှက်အဟောင်းကို ဖြတ်၍ အခြားအနှောင့်အယှက်ကို ပြုသည်နှင့် တူ၏။ ထို့ကြောင့် ဤဟောပြောခြင်းကို ယုတ်မာသော လောဘတရား-ဟု ခေါ်၏။ တစ်ပါးသော သူသည် တစ်ပါးသော သူအတွက် အဘယ်သို့ ပြုပေးနိုင်မည်နည်း'ဟု အပြစ်တင်ထိုက်၏။ လောဟိစ္စ--- ဤသည်ကား လောက၌ အပြစ်တင်ထိုက်သော တတိယဆရာပေတည်း။

လောဟိစ္စ--- လောက၌ အပြစ်တင်ထိုက်သော ဆရာသုံးဦးတို့-ဟူသည် ဤသို့ပင်တည်း။

အပြစ်မတင်ထိုက်သော ဆရာ

၈.၁.၂၄၈။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် လောဟိစ္စ ပုဏ္ဏားက မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင်ဂေါတမ--- လောက၌ အပြစ်မတင်ထိုက်သော တစ်စုံတစ်ယောက်သော ဆရာသည် ရှိပါသေးသလော"ဟု လျှောက်၏။

"လောဟိစ္စ--- ရှိသေး၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဂေါတမ--- ထိုဆရာကား အဘယ်ပါနည်း"

"လောဟိစ္စ--- ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာသိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤလောက၌ ပွင့်တော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပါးလုံး ကောင်းသော တရားကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုတရားတော်ကို လူတစ်ယောက်သည် ကြားနာရ၏။ ထိုသူသည် ထိုတရားတော်ကို ကြားနာရ၍ မြတ်စွာဘုရားအပေါ်၌ အလေးအနက် ယုံကြည်၏။ ထိုသူသည် ဇန့်ရည်ဆိုး အဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။

ထိုသူသည် ဤသို့ ဝင်ရောက်ပြီးသော် ပါတိမောက္ခ သံဝရသီလကို စောင့်ထိန်းလျက် နေ၏။ အကျင့် (အာစာရ)၊ ကျက်စားရာ (ဂေါစရ)နှင့် ပြည့်စုံ၏။ အနည်းငယ်မျှသော အပြစ်တို့ကိုပင် ကြောက်မက်ဖွယ်-ဟု ရှုလေ့ရှိ၏။ သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ကောင်းစွာ ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ ကောင်းသော ကာယကံ၊ ဝစီကံနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ စင်ကြယ်သော အသက်မွေးမှု ရှိ၏။ သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏တို့ကို ပိတ်ထား၏ (ကျွန်ုပ်တို့ကို စောင့်စည်း၏)။ စားဖွယ်၌ အတိုင်း အရည်ကို သိ၏။ တရားသတိ၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရောင့်ရဲလွယ်၏။

လောဟိစ္စ--- ထိုရဟန်းသည် စူဠသီလ၊ မဇ္ဈိမသီလနှင့် မဟာသီလ-ဟူသော သီလတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။

လောဟိစ္စ--- ဤသို့လျှင် ထိုရဟန်းသည် သီလနှင့် ပြည့်စုံပေ၏။

လောဟိစ္စ--- ထိုရဟန်းသည် ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်၊ စတုတ္ထဈာန်၊ ဝိပဿနာဉာဏ်၊ မနောမယ်ဒ္ဓိဉာဏ်၊ ဣဒ္ဓိဝိညာဏ်၊ ဒိဗ္ဗသောတဉာဏ်၊ ဓေတောပရိယဉာဏ်၊ ပုဗ္ဗေဒ္ဓိဝါသာနသတိဉာဏ်၊ စုတပ္ပပါတဉာဏ်နှင့် အာသဝက္ခယဉာဏ်တို့ကို ရ၏။

လောဟိစ္စ--- ဤတရားထူးတို့ကို ရအောင် တရားဟောပြတော်မူသော ဆရာဘုရားသည် လောက၌ အပြစ်မတင်ထိုက်သော ဆရာတည်း။ ဤသို့သော ဆရာဘုရားကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အပြစ်တင်သည်ရှိသော် ထိုအပြစ်တင်ချက်သည် မဟုတ်မမှန်၍ တရားနှင့် မလျော်ချေ၊ အပြစ်လည်း ရှိချေ၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၈.၁.၂၄၉။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် လောဟိစ္စပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏-

"အရှင်ဂေါတမ--- လူတစ်ယောက်သည် နရက်ချောက်သို့ ကျသော လူတစ်ယောက်အား ဆံပင်တို့ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ဆွဲတင်ကာ ကုန်းပေါ်၌ တည်စေသကဲ့သို့ ဤနည်းတူပင် အရှင်ဂေါတမသည် နရက်ချောက်သို့ ကျသော ကျွန်ုပ်တို့ကို ဆွဲတင်ကာ ကုန်းပေါ်၌ တည်စေပါပေ၏။ ယနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့အား ရတနာသုံးပါးကို အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ-ဟု မှတ်တော်မူပါ"ဟု လျှောက်လေသတည်း။

၁၁

တေဓိဋ္ဌသုတ်

ဝါသေဋ္ဌနှင့် ဘာရုဒ္ဓါဇတို့ တိုင်ပင်ခန်း

၈.၁.၂၅၀။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာငါးရာနှင့်အတူ ကောသလတိုင်း၌ ဒေသစာရီလှည့်လည်တော်မူလတ်သော် မနုဿကဋ္ဌမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုရွာ၏ မြောက်ဘက် အစိရဝတီမြစ်ကမ်းနား သရက်တော၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

၈.၁.၂၅၁။ ထိုစဉ်အခါ၌ စင်္ကြာပုဂ္ဂိုလ်၊ တာရုက္ခပုဂ္ဂိုလ်၊ ပေါက္ခရာသတိပုဂ္ဂိုလ်၊ ဇာကုသောဏီပုဂ္ဂိုလ်၊ တောဒေယျပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အလွန်ထင်ရှား ကျော်စောကုန်သော အခြားပုဂ္ဂိုလ်သုဋ္ဌေးများစွာတို့သည် မနုဿကဋ္ဌရွာ၌ တည်းခိုနေကုန်၏။

၈.၁.၂၅၂။ ထိုအခါ အညောင်းမြေလမ်းလျှောက်ခြင်းဖြင့် တစ်ယောက်နောက် တစ်ယောက်လိုက်ကာ စင်္ကြာသွားလာလှည့်လည်လျက် နေကြသော ဝါသေဋ္ဌနှင့် ဘာရုဒ္ဓါဇလုပ်တို့သည် မြဟာမြစ်ကြောင်း ဖြောင့်သောလမ်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အငြင်းအခုံ ပြောဆိုနေကြ၏။

ဝါသေဋ္ဌလုပ်သည် "ပေါက္ခရာသတိပုဂ္ဂိုလ်၊ ဟောကြားသော ဤလမ်းသည်သာ ဖြောင့်တန်းသော လမ်း ဖြစ်၏။

ထိုလမ်းကို သွားသော သူသည် မြဟာမြည်သို့ ရောက်နိုင်၏"ဟု ဆို၏။

ဘာရုဒ္ဓါဇလုပ်သည်လည်း "တာရုက္ခပုဂ္ဂိုလ်၊ ဟောကြားသော ဤလမ်းသည်သာ ဖြောင့်တန်းသော လမ်း ဖြစ်၏။ ထိုလမ်းကို သွားသော သူသည် မြဟာမြည်သို့ ရောက်နိုင်၏"ဟု ဆို၏။

ဝါသေဋ္ဌလုပ်သည် ဘာရုဒ္ဓါဇလုပ်ကို သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်၊ ဘာရုဒ္ဓါဇလုပ်သည်လည်း ဝါသေဋ္ဌလုပ်ကို သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။

၈.၁.၂၅၃။ ထိုအခါ ဝါသေဋ္ဌလုပ်သည် ဘာရုဒ္ဓါဇလုပ်ကို "ဘာရုဒ္ဓါဇ--- သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသော သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းဂေါတမသည် မနုဿကဋ္ဌရွာ၏ မြောက်ဘက် အစိရဝတီမြစ်ကမ်းနား သရက်တော၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ဘာရုဒ္ဓါဇ--- လာ၊ သွားကြစို့၊ ရဟန်းဂေါတမထံသို့ ရှဉ်းကပ်၍ ဤအကြောင်းကို ရဟန်းဂေါတမအား မေးကြကုန်စို့၊ ရဟန်းဂေါတမ ဖြေကြားသည့်အတိုင်း ငါတို့မှတ်သားကုန်စို့"ဟု ပြော၏။

“သုဇယဇ္ဈင်း--- ကောင်းပြီ”ဟု ဘာရုဒါဇလုလင်သည် လက်ခံ၏။

၈.၁.၂၅၄။ ထိုအခါ ဝါသေဋ္ဌနှင့် ဘာရုဒါဇလုလင်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် ဝါသေဋ္ဌလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ထိုအကြောင်းကို လျှောက်၏။

“ဝါသေဋ္ဌ--- ဗြဟ္မာကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ဖူးသော ဗေဒင်သုံးပုံဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဗေဒင်သုံးပုံဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဆရာ၊ ဗေဒင်သုံးပုံဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဆရာ ဆရာ၊ ဗေဒင် သုံးပုံဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ခုနစ်ဆက်မြောက်ဆရာ တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှသည်ပင် ရှိ၏လော”

“အရှင်ဂေါတမ---မရှိပါ”

၈.၁.၂၅၅။ “ဝါသေဋ္ဌ--- ဗေဒင်သုံးပုံဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ လက်ဦးဆရာဖြစ်ကုန်သော ဝေဒကျမ်းတို့ကို စီရင် ဖွဲ့ချုပ်ကုန်သော အဋ္ဌကရဓည၊ ဝါမကရဓည၊ ဝါမဒေဝရဓည၊ သေသာဝိဇ္ဇာရဓည၊ ယမဒိဋ္ဌိရဓည၊ အနိရုဓည၊ ဘာရုဒါဇ ရဓည၊ ဝါသေဋ္ဌရဓည၊ ကဿပရဓညနှင့် ဘာရုဒေတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုရဓညတို့သည်လည်း ဗြဟ္မာနေရာမှာ၊ ဗြဟ္မာ လာရာလမ်း၊ ဗြဟ္မာသွားရာ အရပ်တို့ကို ဝါတို့ သိကုန်၏။ ဝါတို့ မြင်ကုန်၏ဟု ပြောကြားခဲ့ကုန်၏လော”

“အရှင်ဂေါတမ---မပြောကြားခဲ့ပါကုန်”

၈.၁.၂၅၆။ “ဝါသေဋ္ဌ--- သို့ဖြစ်ပါလျက် ထိုဗေဒင်သုံးပုံ ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤသို့ ဆိုကုန်ဘိ၏- ဤသည်လျှင် ခြောင်တန်းသော လမ်းတည်း။ ထိုလမ်းကို သွားသူသည် ဗြဟ္မာပြည်သို့ ရောက်နိုင်၏-ဟု ဆိုကုန်ဘိ၏။

၈.၁.၂၅၇။ ဝါသေဋ္ဌ--- သို့ဖြစ်လျှင် ထိုဗေဒင်သုံးပုံ ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စကားသည် အခြေအမြစ် မရှိသော စကား ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လော”

“အရှင်ဂေါတမ--- ဖြစ်နေပါ၏”

“ဝါသေဋ္ဌ--- ကောင်းပြီ။ ထိုဗေဒင်သုံးပုံဆောင်ပုဂ္ဂိုလ် တို့သည် ‘ဤသည်လျှင် ခြောင်တန်းသော လမ်းတည်း။ ဤသည်လျှင် ခြောင်စင်းသော လမ်းတည်း။ ထိုလမ်းကို သွားသောသူသည် ဗြဟ္မာပြည်သို့ ရောက်နိုင်၏’ဟု မသိ မမြင်ဖူးသော ဗြဟ္မာဘဝသို့ ရောက်ကြောင်းလမ်းကို ဟော ကြားနိုင်စရာ အကြောင်းသည် မရှိချေ။

၈.၁.၂၅၈။ ဝါသေဋ္ဌ--- အချင်းချင်း ဆွဲကိုင် ဆက်စပ် နေသော သူကုန်းတို့၏ အစဉ်အတန်းတွင် ရှေ့ဆုံးသူ သည်လည်း မမြင်၊ အလယ်သူသည်လည်း မမြင်၊ နောက်ဆုံး သူသည်လည်း မမြင်သကဲ့သို့၊ ဝါသေဋ္ဌ--- ဤအတူပင် ဗေဒင်သုံးပုံဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စကားသည် သူကုန်းတို့၏ အစဉ်အတန်းနှင့် တူလှချေ၏တကား။ ရှေ့ဆုံးသူသည် လည်း မမြင်၊ အလယ်သူသည်လည်း မမြင်၊ နောက်ဆုံး သူ သည်လည်း မမြင်ချေတကား။ ထိုဗေဒင်သုံးပုံဆောင် ပုဂ္ဂိုလ် တို့၏ ဤစကားသည် ရယ်ဖွယ်သော ဖြစ်ချေ၏။ အပြောမျှသာ ဖြစ်ချေ၏။ အနက်မဲ့သော ဖြစ်ချေ၏။ အချင်းချင်းသော ဖြစ်ချေ၏။

၈.၁.၂၅၉။ ဝါသေဋ္ဌ--- ဗေဒင်သုံးပုံဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ သည်လည်းကောင်း၊ အခြားလူများစွာတို့သည်လည်း ကောင်း လနှင့်နေတို့ကို မြင်ကြသည် မဟုတ်လော၊ မြင်ကြ သောကြောင့်ပင် လနှင့်နေတို့ ထွက်လာရာအရပ်၊ ဝင်သွားရာ အရပ်တို့သို့ မျက်နှာမှကာ လက်အုပ်ချီမိုး ရိုခိုးလျက် ချီးကျူး နေကြ၊ ဆုတောင်းနေကြသည် မဟုတ်လော”

“အရှင်ဂေါတမ---ဟုတ်ပါ၏”

၈.၁.၂၆၀။ “ဝါသေဋ္ဌ--- ဗေဒင်သုံးပုံဆောင်ပုဂ္ဂိုလ် တို့သည် ထိုလနှင့် နေတို့ပေါ်သို့ ရောက်ကြောင်းလမ်းကို ဟောကြားခြင်းမှာ စွမ်းနိုင်ကုန်၏လော”

“အရှင်ဂေါတမ---မစွမ်းနိုင်ပါကုန်”

“ဝါသေဋ္ဌ--- ထိုသို့မြင်ကြရသော လ၊ နေတို့ပေါ်သို့ ရောက်ကြောင်း လမ်းကိုပင် ဟောကြားခြင်းမှာ မစွမ်းနိုင်ပါ ကုန်ဘဲလျက် ထိုဗေဒင်သုံးပုံဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤသို့ ဆိုကုန်ဘိ၏- ဤသည်လျှင် ခြောင် တန်းသော လမ်းတည်း။ ဤသည်လျှင် ခြောင်စင်းသော လမ်းတည်း။ ထိုလမ်းကို သွားသော သူသည် ဗြဟ္မာပြည်သို့ ရောက်နိုင်၏-ဟု ဆိုကုန်ဘိ၏”

၈.၁.၂၆၁။ ဝါသေဋ္ဌ--- သို့ဖြစ်လျှင် ဗေဒင်သုံးပုံဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စကားသည် အခြေအမြစ်မရှိသော စကား ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လော”

“အရှင်ဂေါတမ---ဖြစ်နေပါ၏”

“ဝါသေဋ္ဌ--- ကောင်းပြီ။ ထိုဗေဒင်သုံးပုံဆောင်ပုဂ္ဂိုလ် တို့သည် ဗြဟ္မာဘဝသို့ ရောက်ကြောင်းလမ်းကို ဟောကြား နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိချေ”

၈.၁.၂၆၂။ ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဗေဒင် သုံးပုံဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စကားအခြေအမြစ်မရှိပုံကို

အလှမယ်ဥပမာ၊ လေကားဥပမာတို့ဖြင့် ဟောပြတော်မူပြီး ဤသို့ ဆက်လက် ဟောကြားတော်မူ၏-

အဓိရုတိဖြစ် ဥပမာ

၈.၁.၂၆၃။ "ဝါသေဋ္ဌ--- ဤအဓိရုတိဖြစ်သည် ကမ်း၌ နား၍ ကျီးသောက်နိုင်လောက်အောင် ကမ်းနှင့်အညီ ရေပြည့်လျက် ရှိ၏။ ထိုအခါ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးမြောက် လိုသော ယောက်ျားသည် လာရာ၏။ ထိုယောက်ျားသည် သည်မှာဘက်ကမ်း၌ ရပ်လျက် "ဟေ ဟိုမှာဘက်ကမ်း--- သည်မှာဘက်ကမ်းသို့ လာခဲ့လော့၊ ဟေ ဟိုမှာဘက်ကမ်း--- သည်မှာဘက်ကမ်းသို့ လာခဲ့လော့"ဟု ဟိုမှာဘက်ကမ်းကို ခေါ်ရာ၏။

ထိုယောက်ျား၏ ခေါ်ခြင်းကြောင့် အဓိရုတိဖြစ်၏ ဟိုမှာ ဘက်ကမ်းသည် သည်မှာဘက်ကမ်းသို့ လာရာသလော"

"အရှင်ဂေါတမ--- မလာရာပါ"

၈.၁.၂၆၄။ "ဝါသေဋ္ဌ--- ဤအတူပင် ဗေဒင်သုံးပုံ ဆောင် ပုဏ္ဏားတို့သည် ဗြဟ္မာက (သုတော်မြတ်) ဖြစ်စေနိုင်သော တရားတို့ကို ပယ်ရှား၍ ဗြဟ္မာက (သုတော်မြတ်) မဖြစ် စေနိုင်သော တရားတို့ကို ကျင့်ကုန်လျက် ဤသို့ ဆိုကုန်၏- 'ငါတို့သည် ဣန္ဒနတ်ကို ခေါ်ကုန်၏။ သောမနတ်ကို ခေါ်ကုန်၏။ ဝရုဏနတ်ကို ခေါ်ကုန်၏။ ဤသာနတ်ကို ခေါ်ကုန်၏။ ပဇာတိနတ်ကို ခေါ်ကုန်၏။ ဗြဟ္မာကို ခေါ်ကုန်၏။ မဟိဒ္ဓိနတ်ကို ခေါ်ကုန်၏။ ယမနတ်ကို ခေါ်ကုန်၏' ဟု ဆိုကုန်၏။

ဝါသေဋ္ဌ--- ထိုဗေဒင်သုံးပုံဆောင်ပုဏ္ဏားတို့သည် ဗြဟ္မာက (သုတော်မြတ်) ဖြစ်စေနိုင်သော တရားတို့ကို ပယ်ရှား၍ ဗြဟ္မာက (သုတော်မြတ်) မဖြစ်စေနိုင်သော တရားတို့ကို ကျင့်ကုန်လျက် နတ်တို့ကို ခေါ်နေခြင်းမျှကြောင့် သေသည်မှ နောက်၌ ဗြဟ္မာအဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိချေ။

၈.၁.၂၆၅။ ဝါသေဋ္ဌ--- ဤအဓိရုတိဖြစ်သည် ကမ်း၌ နား၍ ကျီးသောက်နိုင်လောက်အောင် ကမ်းနှင့် အညီ ရေပြည့်လျက် ရှိ၏။ ထိုအခါ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးမြောက် လိုသော ယောက်ျားသည် လာရာ၏။ ထိုယောက်ျားကို

သည်မှာဘက်ကမ်း၌ပင် နိုင်ခဲ့သော နောင်ကြီးဖြင့် မြဲမြံစွာ လက်ပြန်ကြိုးကုပ်ထားရာ၏။

ဝါသေဋ္ဌ--- ထိုယောက်ျားသည် အဓိရုတိဖြစ်၏ သည်မှာ ဘက်ကမ်းမှ ဟိုမှာဘက်ကမ်းသို့ သွားနိုင်ပါမည်လော"

"အရှင်ဂေါတမ--- မသွားနိုင်ပါ"

၈.၁.၂၆၆။ "ဝါသေဋ္ဌ--- ဤအတူပင်လျှင် ဤကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့ကို အဓိယာ (ဘုရား) ၏ အဆုံးအမ၌ "နောင်ကြီး တို့" ဟူ၍လည်း ဆိုအပ်ကုန်၏။ "အနောင်အဖွဲ့တို့" ဟူ၍ လည်း ဆိုအပ်ကုန်၏။

ဝါသေဋ္ဌ--- ဗေဒင်သုံးပုံဆောင်ပုဏ္ဏားတို့သည် ဤ ကာမဂုဏ်ငါးပါး၌ မက်မောကာ တွေ့ဝေကာ အပြစ်မမြင်ဘဲ ထွက်မြောက်ကြောင်း ဆင်ခြင်ဉာဏ်မယူဘဲ ခံစားကုန်၏။ ဝါသေဋ္ဌ--- ထိုဗေဒင်သုံးပုံဆောင်ပုဏ္ဏားတို့သည် သေ သည်မှ နောက်၌ ဗြဟ္မာအဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိချေ။

၈.၁.၂၆၇။ ဝါသေဋ္ဌ--- ဤအဓိရုတိဖြစ်သည် ကမ်း၌ နား၍ ကျီးသောက်နိုင်လောက်အောင် ကမ်းနှင့်အညီ ရေ ပြည့်လျက် ရှိ၏။ ထိုအခါ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးမြောက်လို သော ယောက်ျားသည် လာရာ၏။ ထိုယောက်ျားသည် သည်မှာဘက်ကမ်း၌ ခေါင်းမြီးဖြို၍ အပ်နေရာ၏။

ဝါသေဋ္ဌ--- ထိုယောက်ျားသည် အဓိရုတိဖြစ်၏ သည်မှာဘက်ကမ်းမှ ဟိုမှာဘက်ကမ်းသို့ ရောက်နိုင်ပါ မည်လော"

"အရှင်ဂေါတမ--- မရောက်နိုင်ပါ"

"ဝါသေဋ္ဌ--- ဤအတူပင်လျှင် ကာမစန္ဒနီဝရက (ကာမ ဂုဏ်ကို လိုချင်မှု အပိတ်အပင်)၊ ဇရာပါဒနီဝရက (ပျက်စီး စေလိုမှု အပိတ်အပင်)၊ ထိနမိဒ္ဓနီဝရက (လေးလံထိုင်းထိုင်းမှု အပိတ်အပင်)၊ ဥဒ္ဓစ္စကုက္ကုစ္စနီဝရက (ပျံ့လွင့်မှု၊ နောင်တ တစ်စန့်ပုန်မှု အပိတ်အပင်)၊ ဝိဝိကိစ္ဆာနီဝရက (ယုံမှားမှု အပိတ်အပင်)-ဟူသော ဤနီဝရကငါးပါးတို့ကို အဓိယာ ဘုရား၏ အဆုံးအမ၌ "အမှားအလွမ်းတို့" ဟူ၍လည်း ဆိုအပ်ကုန်၏။ "အပိတ်အပင်တို့" ဟူ၍လည်း ဆိုအပ်ကုန်၏။ "အနောင်အဖွဲ့တို့" ဟူ၍လည်း ဆိုအပ်ကုန်၏။ "အမြှေး အယုက်တို့" ဟူ၍လည်း ဆိုအပ်ကုန်၏။

၈.၁.၂၆၈။ ဝါသေဋ္ဌ--- ဤနီဝရကငါးပါးတို့သည် ဗေဒင်သုံးပုံဆောင်ပုဏ္ဏားတို့ကို ဖုံးလွှမ်းထားကုန်၏။ ဝိတ်ပင်

ထားကုန်၏။ နောင်ဒွိထားကုန်၏။ မြွေယုတ်ထားကုန်၏။

ဝါသေဌ--- ထိုဗေဒင်သုံးပုံဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဗြာဟ္မဏ (သုတော်မြတ်) ဖြစ်စေနိုင်သော တရားတို့ကို ပယ်ရှား၍ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်မြတ်) မဖြစ်စေနိုင်သော တရားတို့ကို ကျင့်ကုန်လျက် နိဝရဏငါးပါးတို့က ဖုံးလွှမ်းထားပါကုန်လျက်၊ စိတ်ပင်ထားပါကုန်လျက်၊ နောင်ဒွိထားပါကုန်လျက်၊ မြွေယုတ်ထားပါကုန်လျက် သေသည်မှ နောက်၌ ဗြဟ္မာအဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိချေ။

၈.၁.၂၆၉။ ဝါသေဌ--- အသက်ကြီးကုန်သော၊ အရွယ်ရင့်ကုန်သော၊ ဆရာဖြစ်ကုန်သော၊ ဆရာဆရာဖြစ်ကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ပြောဆိုသည်ကို သင် အဘယ်သို့ ကြားဖူးသနည်း။ ဗြဟ္မာသည် သားမယားကို သိမ်းဆည်းခြင်း ရှိသလော၊ သိမ်းဆည်းခြင်း မရှိဘူးလော။

“အရှင်ဂေါတမ--- ကာမတ္တန္တရရှိသောကြောင့် သိမ်းဆည်းခြင်း မရှိပါ”

“ရန်နှင့် ယှဉ်သော စိတ် ရှိသလော၊ ရန်နှင့် ယှဉ်သော စိတ် မရှိဘူးလော”

“အရှင်ဂေါတမ--- ဗျာပါဒမရှိသောကြောင့် ရန်နှင့် ယှဉ်သော စိတ် မရှိပါ”

“မခံကျန်းသော စိတ် ရှိသလော၊ မခံကျန်းသော စိတ် မရှိဘူးလော”

“အရှင်ဂေါတမ--- ထိနမိဒ္ဓမရှိသောကြောင့် မခံကျန်းသော စိတ် မရှိပါ”

“ညစ်နွမ်းသော စိတ် ရှိသလော၊ ညစ်နွမ်းသော စိတ် မရှိဘူးလော”

“အရှင်ဂေါတမ--- ဥဒ္ဓစ္စ၊ ကုက္ကုစ္စ-စသော ကိလေသာ မရှိသောကြောင့် ညစ်နွမ်းသော စိတ် မရှိပါ”

“စိတ်ကို အလိုအတိုင်း ဖြစ်စေနိုင်သလော၊ အလိုအတိုင်း မဖြစ်စေနိုင်ဘူးလော”

“အရှင်ဂေါတမ--- ဝိစိကိတ္တမရှိသောကြောင့် အလိုအတိုင်း ဖြစ်စေနိုင်ပါ၏”

“ဝါသေဌ--- ဗေဒင်သုံးပုံဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သားမယားကို သိမ်းဆည်းခြင်း ရှိကုန်သလော၊ သိမ်းဆည်းခြင်း မရှိကုန်ဘူးလော”

“အရှင်ဂေါတမ--- ကာမတ္တန္တရရှိသောကြောင့် သိမ်းဆည်းခြင်း ရှိပါကုန်၏”

“ရန်နှင့် ယှဉ်သော စိတ် ရှိသလော၊ ရန်နှင့် ယှဉ်သော စိတ် မရှိဘူးလော”

“အရှင်ဂေါတမ--- ဗျာပါဒရှိသောကြောင့် ရန်နှင့် ယှဉ်သော စိတ် ရှိပါကုန်၏”

“မခံကျန်းသော စိတ် ရှိသလော၊ မခံကျန်းသော စိတ် မရှိဘူးလော”

“အရှင်ဂေါတမ--- ထိနမိဒ္ဓရှိသောကြောင့် မခံကျန်းသော စိတ် ရှိပါကုန်၏”

“ညစ်နွမ်းသော စိတ် ရှိသလော၊ ညစ်နွမ်းသော စိတ် မရှိဘူးလော”

“အရှင်ဂေါတမ--- ဥဒ္ဓစ္စ၊ ကုက္ကုစ္စ-စသော ကိလေသာ ရှိသောကြောင့် ညစ်နွမ်းသော စိတ် ရှိပါကုန်၏”

“စိတ်ကို အလိုအတိုင်း ဖြစ်စေနိုင်သလော၊ အလိုအတိုင်း မဖြစ်စေနိုင်ဘူးလော”

“အရှင်ဂေါတမ--- ဝိစိကိတ္တရှိသောကြောင့် အလိုအတိုင်း မဖြစ်စေနိုင်ပါကုန်”

“ဝါသေဌ--- ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ဗေဒင်သုံးပုံဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဗြဟ္မာအဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိချေ”

၈.၁.၂၇၀။ “ဝါသေဌ--- ဗေဒင်သုံးပုံဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤဗေဒင်သုံးပုံ၌ ကိုးစားကပ်ရောက်၍ နှစ်မြှုပ်ကုန်၏။ နှစ်မြှုပ်၍ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ တံလုပ်ကို ရေမှတ်၍ အခြောက်တိုက် ကူးသည်နှင့် တူကုန်၏တကား။ ထို့ကြောင့် ဗေဒင်သုံးပုံဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဤဗေဒင်သုံးပုံတို့ကို ရွာမနီးသော တောကြီး-ဟူ၍လည်း ဆိုအပ်ကုန်၏။ ဗေဒင်သုံးပုံတို့ကို အစာရေစာမရှိသော တောနက်ကြီး-ဟူ၍လည်း ဆိုအပ်ကုန်၏။ ဗေဒင်သုံးပုံတို့ကို ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း-ဟူ၍လည်း ဆိုအပ်ကုန်၏။

၈.၁.၂၇၁။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ဝါသေဌလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- “အရှင်ဂေါတမ--- ရဟန်းဂေါတမသည် ဗြဟ္မာဖြစ်ကြောင်း လမ်းကို သိ၏”ဟူ၍ ကျွန်ုပ် ကြားဖူးပါ၏”ဟု လျှောက်၏။

“ဝါသေဋ္ဌ--- မနုဿကဋ္ဌဋ္ဌာသည် ဤမှ နီးသည် မဟုတ်
လော၊ မနုဿကဋ္ဌဋ္ဌာသည် ဤမှ မဝေးဘူး မဟုတ်လော”

“အရှင်ဂေါတမ--- မနုဿကဋ္ဌဋ္ဌာသည် ဤမှ နီးပါ၏၊
မနုဿကဋ္ဌဋ္ဌာသည် ဤမှ မဝေးပါ”

၈.၁.၂၇၂။ “ဝါသေဋ္ဌ--- ဤမနုဿကဋ္ဌဋ္ဌာ၌ မွေးဖွား၍
ဤမနုဿကဋ္ဌဋ္ဌာ၌ပင် ကြီးပြင်းလာသော ထိုယောက်ျား
သည် မနုဿကဋ္ဌဋ္ဌာမှထွက်ခွာလာရာ၏။ ထိုယောက်ျားအား
ထိုကျော၌ပင် မနုဿကဋ္ဌဋ္ဌာ၏ လမ်းကို မေးကုန်ရာ၏။

ဝါသေဋ္ဌ--- ထိုသို့ မေးသည်ရှိသော် မနုဿကဋ္ဌဋ္ဌာ၌
မွေးဖွား၍ ဤမနုဿကဋ္ဌဋ္ဌာ၌ပင် ကြီးပြင်းလာသော
ယောက်ျားအား နှောင့်နှေးခြင်း၊ ဆိုင်းတွဲခြင်း ရှိရာသလော”

“အရှင်ဂေါတမ--- မရှိရာပါ”

“ဝါသေဋ္ဌ--- မနုဿကဋ္ဌဋ္ဌာ၌ မွေးဖွား၍ ထိုမနုဿကဋ္ဌ
ဋ္ဌာ၌ပင် ကြီးပြင်းလာသော ထိုယောက်ျားအား မနုဿကဋ္ဌ
ဋ္ဌာ၏ လမ်းကို မေးသည်ရှိသော် နှောင့်နှေးခြင်း၊ ဆိုင်းတွဲ
ခြင်းသည် ရှိမူလည်း ရှိရာသေး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား
ဗြဟ္မာပြည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာပြည်သို့ ရောက်ကြောင်း
အကျင့်ကိုလည်းကောင်း မေးသည်ရှိသော် နှောင့်နှေးခြင်း၊
ဆိုင်းတွဲခြင်း လုံးဝ မရှိသည်သာတည်း။

ဝါသေဋ္ဌ--- ဗြဟ္မာကိုလည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာပြည်ကို
လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာပြည်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်ကို
လည်းကောင်း ငါ သိ၏။ မည်သို့ ကျင့်သည်ရှိသော် ဗြဟ္မာ
ပြည်သို့ ရောက်၏-ဟု ထိုကျင့်ပုံနည်းလမ်းကိုလည်း ငါ
သိ၏”

၈.၁.၂၇၃။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ဝါသေဋ္ဌလုလင်သည်
မြတ်စွာဘုရားအား “အရှင်ဂေါတမ--- ကျွန်ုပ်အား ဗြဟ္မာ
ဘဝသို့ ရောက်ကြောင်းလမ်းကို ဟောကြားတော်မူပါ၊ အရှင်
ဂေါတမသည် ပုဂ္ဂိုလ်အမျိုးသားအပေါင်းကို ကယ်တင်
တော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။

ဝါသေဋ္ဌ--- သို့ဖြစ်လျှင် နားထောင်လော့၊ ကောင်းစွာ
နုလုံးသွင်းလော့၊ ဟောပေအံ့။

ဗြဟ္မာပြည်သို့ သွားရာလမ်းကို ဟောကြားခြင်း

၈.၁.၂၇၄။ ဝါသေဋ္ဌ--- မြတ်စွာဘုရားသည် ဤလောက၌
ပွင့်တော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အဝ၊ အလယ်၊ အဆုံး

သုံးပါးလုံး ကောင်းသော တရားကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုတရားတော်ကို လူတစ်ယောက်သည် ကြားနာရ၏။
ထိုသူသည် ထိုတရားတော်ကို ကြားနာရ၍ မြတ်စွာဘုရား
အပေါ်၌ အလေးအနက် ယုံကြည်၏။ ထိုသူသည် ဖန်ရည်
ဆိုးအဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ ရဟန်းအောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။

ဝါသေဋ္ဌ--- ထိုရဟန်းသည် စူဠသီလ၊ မဇ္ဈိမသီလနှင့်
မဟာသီလ-ဟူသော သီလတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။

ဝါသေဋ္ဌ--- ဤသို့လျှင် ထိုရဟန်းသည် သီလနှင့် ပြည့်စုံ
ပေ၏။

ဝါသေဋ္ဌ--- ဗိမိသန္တာန်၌ နီဝရဏ (အဝိတ်အပင်)တရား
ငါးပါး ပယ်ပြီးဖြစ်သည်ကို ကောင်းစွာ မြင်သော ထိုသူမှာ
ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဝမ်းမြောက်သော သူမှာ နှစ်သိမ့်ခြင်း
ဖြစ်၏။ နှစ်သိမ့်သော စိတ်ရှိသောသူ၏ ကိုယ်သည် ငြိမ်းအေး၏။
ငြိမ်းအေးသော ကိုယ်ရှိသော သူသည် ချမ်းသာကို စံစား၏။
ချမ်းသာသော သူ၏ စိတ်သည် တည်ကြည်၏။

ထိုသူသည် ချမ်းသာစေလိုခြင်း (မေတ္တာ)နှင့် ယှဉ်သော
စိတ်ကို တစ်ခုသော အရပ်မျက်နှာသို့ ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။
ထို့အတူ နှစ်ခုမြောက်၊ သုံးခုမြောက်၊ လေးခုမြောက်၊ အထက်၊
အောက်၊ ဖီလာအရပ်မျက်နှာသို့ ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ အလုံး
စုံသော အရပ်မျက်နှာတို့သို့ မေတ္တာစိတ်ကို အကန့်အသတ်
မရှိ ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။

ဝါသေဋ္ဌ--- အားကောင်းသော ခရုသင်းမှတ်သမားသည်
အရပ်လေးမျက်နှာတို့ကို ပင်ပန်းခြင်းမရှိဘဲသာလျှင် ကြားသိ
စေရာသက်သို့ ဤနည်းအတိုင်းပင်လျှင် ထိုသူသည် ချမ်းသာ
စေလိုခြင်း (မေတ္တာ)နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ကို တစ်ခုသော အရပ်
မျက်နှာသို့ ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ ထို့အတူ နှစ်ခုမြောက်၊ သုံးခု
မြောက်၊ လေးခုမြောက်၊ အထက်၊ အောက်၊ ဖီလာ အရပ်
မျက်နှာသို့ ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာ
တို့သို့ မေတ္တာစိတ်ကို အကန့် အသတ်မရှိ ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။
ဝါသေဋ္ဌ--- ဤမေတ္တာသည်လည်း ဗြဟ္မာဘဝသို့ ရောက်
ကြောင်း လမ်းပေတည်း။

ဝါသေဋ္ဌ--- တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း ရဟန်းသည် ကရုဏာ၊
မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်ကို တစ်ခုသော အရပ်
မျက်နှာသို့ ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ ထို့အတူ နှစ်ခုမြောက်၊ သုံးခု
မြောက်၊ လေးခုမြောက်၊ အထက်၊ အောက်၊ ဖီလာ အရပ်
မျက်နှာသို့ ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာ

တို့သို့ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်ကို အကန့်အသတ်မဲ့ ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။

ဝါသေဌ---အာကောင်းသော ခရုသင်းမျှတ်သမားသည် အရပ်လေးမျက်နှာတို့ကို ပင်ပန်းခြင်းမရှိဘဲသာလျှင် ကြား သိစေရာသကဲ့သို့ ဤနည်းအတူပင်လျှင် ထိုသူသည် ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်ကို တစ်ခုသော အရပ်မျက်နှာသို့ ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ ထိုအတူ နှစ်ခုမြောက်၊ သုံးခုမြောက်၊ လေးခုမြောက်၊ အထက်၊ အောက်၊ ဖီလာ အရပ်မျက်နှာသို့ ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ အလုံးစုံသော အရပ် မျက်နှာတို့သို့ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်ကို အကန့်အသန့်မဲ့ ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။

ဝါသေဌ---ဤကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာသည်လည်း ဗြဟ္မာဖြစ်ကြောင်း လမ်းပေတည်း။

ခ.၁.၂၇၅။ ဝါသေဌ--- ဤသို့ နေလေ့ရှိသော ရဟန်း သည် သားမယားကို သိမ်းဆည်းခြင်း ရှိသလော၊ သိမ်း ဆည်းခြင်း မရှိဘူးလော။

“အရှင်ဂေါတမ--- ကာမစန္ဒမရှိသောကြောင့် သိမ်းဆည်း ခြင်း မရှိပါ”

“ရန်နှင့်ယှဉ်သော စိတ် ရှိသလော၊ ရန်နှင့်ယှဉ်သော စိတ် မရှိဘူးလော”

“အရှင်ဂေါတမ--- ဇာပါဒမရှိသောကြောင့် ရန်နှင့် ယှဉ်သော စိတ် မရှိပါ”

“မနုကျန်းသော စိတ် ရှိသလော၊ မနုကျန်းသော စိတ် မရှိဘူးလော”

“အရှင်ဂေါတမ--- ထိနမိဒ္ဓမရှိသောကြောင့် မနုကျန်း သော စိတ် မရှိပါ”

“ညစ်နွမ်းသော စိတ် ရှိသလော၊ ညစ်နွမ်းသော စိတ် မရှိဘူးလော”

“အရှင်ဂေါတမ--- ဥဒ္ဓစ္စက္ကုတ္တုစ္စ-စသော ကိလေသာ မရှိသောကြောင့် ညစ်နွမ်းသော စိတ် မရှိပါ”

“စိတ်ကို အလိုအတိုင်း ဖြစ်စေနိုင်သလော၊ အလိုအတိုင်း မဖြစ်စေနိုင်သလော”

“အရှင်ဂေါတမ--- ဝိစိကိစ္ဆာမရှိသောကြောင့် အလိုအတိုင်း ဖြစ်စေနိုင်ပါ၏”

“ဝါသေဌ--- ထိုရဟန်းသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဗြဟ္မာ အဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်စရာ အကြောင်း ရှိပေ၏”

ခ.၁.၂၇၆။ ဤသို့ ဟောကြားတော်မူသော် ဝါသေဌနှင့် ဘာရဒွါလလင်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်ကြားလေကုန်၏-

“အရှင်ဂေါတမ--- ကျွန်ုပ်တို့ကို ယနေ့မှ စ၍ ရတနာ သုံးပါးကို အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာတို့-ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ”

www.dhammadownload.com

၂။ မဟာဝိပါဠိတော်

၁

• • • • •

မဟာပဒါနသုတ်

ပုဗ္ဗနိဝါသဉာဏ်နှင့် စပ်သော စကား

နိဒါန်း

၈၂.၀၀၁။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက် ရေခံတက်ပင်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုစဉ်အခါ၌ ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းခံရာမှ မြန်ကြွဲခဲ့၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ရေခံတက်ပင် တန်ဆောင်းဝန်း၌ စုဝေးနေထိုင်ကြစဉ် “ပုဗ္ဗနိဝါသဉာဏ်သည် ဤသို့သဘောရှိ၏။ ပုဗ္ဗနိဝါသဉာဏ်သည် ဤသို့သဘောရှိ၏” ဟု ပုဗ္ဗနိဝါသဉာဏ်နှင့် စပ်သော တရားစကားကို ပြောဆိုနေကြကုန်၏။

၈၂.၀၀၂။ ထိုရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြောဆိုနေကြသည်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဒိဋ္ဌမောတဉာဏ်ဖြင့် ကြားသိတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နေရာမှ ထတော်မူ၍ ထိုရဟန်းတို့ထံသို့ ရဉ်းကပ်တော်မူပြီးလျှင် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူလျက် ထိုရဟန်းတို့အား ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏- “ရဟန်းတို့--- သင်တို့သည် ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စုဝေးထိုင်နေကုန်သနည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

၈၂.၀၀၃။ “ရဟန်းတို့--- သင်တို့သည် ပုဗ္ဗနိဝါသဉာဏ်နှင့် စပ်သော တရားစကားကို နာလိုကုန်သလော” ဟု မိန့်တော်မူရာ -- “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဗ္ဗနိဝါသဉာဏ်နှင့် စပ်သော တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူရန်အခါ ဖြစ်ပါသည်။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဗ္ဗနိဝါသဉာဏ်နှင့် စပ်သော တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူရန်အခါ ဖြစ်ပါသည်။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို နာကြား၍ ဆောင်ထားကြပါလိမ့်မည်” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့--- သို့ဖြစ်လျှင် နာကြားကုန်လော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းကုန်လော့၊ ဟောကြားပေအံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၈၂.၀၀၄။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည်-

- (က) ဘုရားစုနစ်ဆူတို့ ပွင့်တော်မူရာ ကမ္ဘာများ
- (ခ) ဘုရားစုနစ်ဆူတို့ ပွင့်တော်မူရာ အမျိုးများ
- (ဂ) ဘုရားစုနစ်ဆူတို့ ပွင့်တော်မူရာ အနွယ်များ
- (ဃ) ဘုရားစုနစ်ဆူတို့ ပွင့်တော်မူရာ အသက်တမ်းများ

- (င) ဘုရားစုနစ်ဆူတို့ ပွင့်တော်မူရာ ဇောပိပင်များ
- (စ) ဘုရားစုနစ်ဆူတို့၏ အဂ္ဂသာဝက အစုံများ
- (ဆ) ဘုရားစုနစ်ဆူတို့၏ လက်ထက်တော်တို့၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ကြသော သာဝကအစည်းအဝေးများ
- (ဇ) ဘုရားစုနစ်ဆူတို့၏ အမြတ်ဆုံး အလုပ်အကျွေးများ
- (ဈ) ဘုရားစုနစ်ဆူတို့၏ ခမည်းတော်၊ မယတော်နှင့် ဇာတိမြို့တော်များ
- (ည) ပုဗ္ဗနိဝါသဉာဏ်နှင့် စပ်သော တရားစကားတော်အကျယ်
- (ဋ) ဘုရားရှင်သည် ရှေးဘုရားရှင်တို့၏ ဗုဒ္ဓဝင်ကို အောက်မေ့တော်မူနိုင်ခြင်း၏ အကြောင်း
- (ဌ) ဝိပဿီဘုရားရှင်၏ ဗုဒ္ဓဝင်
- (ဍ) ဝိပဿီဘုရားအလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေနေချိန်မှ ဖွားမြင်တော်မူချိန်အတွင်း ဖြစ်ပေါ်သော ဓမ္မတာ (၁၆) မျိုး
- (ဎ) လက္ခဏာတော်ကြီး (၃၂) ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဖြစ်တန်း (၂) မျိုး
- (ဏ) လက္ခဏာတော်ကြီး (၃၂) ပါး
- (တ) ဝိပဿီ-ဟု အမည်တွင်ခြင်း၏ အကြောင်း။
- (ထ) ဝိပဿီဘုရားအလောင်းတော် နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို ဖြစ်ခြင်း
- (ဒ) ရဟန်း-ဟုသည်
- (ဓ) ဝိပဿီဘုရားအလောင်းတော် ရဟန်းပြုခြင်း
- (န) ဝိပဿီဘုရားအလောင်းတော်၏ အခြံအရံများ ရဟန်းပြုကြခြင်း
- (ပ) ဝိပဿီဘုရားအလောင်းတော် ခိုခြင်း၊ သေခြင်းတို့၏ အကြောင်း၊ အဆက်ဆက်ကို ဆင်ခြင်တော်မူခြင်း
- (ဇ) ဝိပဿီဘုရားအလောင်းတော် ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း
- (ဈ) ဝိပဿီဘုရားရှင် တရားဟောလိုသော ဆန္ဒရှိတော်မူခြင်း
- (ည) ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား တရားဟောတော်မူရန် ဗြဟ္မာကြီးတစ်ဦးက လျှောက်ထားခြင်း
- (ဋ) ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားသည် တရားဟောတော့မည်-ဟု ဗြဟ္မာကြီးအား မိန့်ကြားတော်မူခြင်း

- (သ) ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားသည် ဓဏှမည်သော မင်းသားနှင့် တိဿမည်သော ပုဗ္ဗေဟိတ်သားတို့အား တရားဦး ဟောတော်မူခြင်း
- (ရ) ဓဏှမည်သော မင်းသားနှင့် တိဿမည်သော ပုဗ္ဗေဟိတ်သားတို့ ရဟန္တာ ဖြစ်ကြခြင်း
- (လ) ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်၌ ဗန္ဓုမတိ ဗြူ၊ သူ၊ ဗြူ၊ သား ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ ရဟန်း ပြု၍ ရဟန္တာ ဖြစ်ကြခြင်း
- (ဝ) ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်၌ ရသေ့ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ ရဟန်းပြုကြ၍ ရဟန္တာ ဖြစ်ကြခြင်း
- (သ) ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဒေသစာရီ လှည့်လည်ရန် ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း
- (ဟ) ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌ ရဟန်းများ ဥပုသ်ပြုကြရန် နတ်တို့က နှိုးဆော်ခြင်း

တို့ကို ဟောပြောတော်မူ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ဆက်လက်၍ ဟောတော်မူ၏-

"ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ ပါတိမောက်ပြည်ကို နာရန် ဗန္ဓုမတိနေပြည်တော်သို့ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် မိမိတန်ခိုးဖြင့်၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် နတ်တို့၏ တန်ခိုးဖြင့် နေချင်းပင် ချဉ်းကပ်ကြကုန်၏။

၈.၂.၀၈၅။ ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ ပုဇွန်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသောတရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာ အလယ်၌

'သည်းခံခြင်း၊ ခန္တီတရားသည် မြတ်သော အကျင့်ပေတည်း။ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် နိဗ္ဗာန်ကို အမြတ်ဆုံး-ဟု မိန့်ဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းမည်သည် သုတစ်ပါးကို မညှဉ်းဆဲရာ၊ သုတစ်ပါးကို ညှဉ်းဆဲသူသည်လည်း ရဟန်း မဟုတ်။

အလုံးစုံသော မကောင်းမှုကို မပြုခြင်း၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြည့်စုံစေခြင်း၊ မိမိစိတ်ကို ခြုံစေခြင်း၊ ဤသုံးပါးသည် ဘုရားရှင်တို့၏ အဆုံးအမ ဖြစ်သည်။

မစွပ်စွဲခြင်း၊ မညှဉ်းဆဲခြင်း၊ ပါတိမောက်သီလကို စောင့်စည်းခြင်း၊ အစားအစာ၌ အတိုင်းအရှည်ကို သိခြင်း၊ လှသူမနှိုးသော တောကျောင်း၌ နေခြင်း၊ လွန်မြတ်သော

စိတ် (သမာဓိ)လုပ်ငန်းကို အားထုတ်ခြင်း။ ဤမြောက်ပါးသည်လည်း ဘုရားရှင်တို့၏ အဆုံးအမ ဖြစ်သည်'ဟု ဝါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

ပြဟောတို့ လျှောက်ထားခြင်း

၈.၂.၀၆၆။ ရဟန်းတို့--- အခါတစ်ပါး၌ ငါဘုရားသည် ဥက္ကဋ္ဌမြို့အနီး သုဘဂတော အင်ကြင်းပင်ကြီးအရင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ငါဘုရားမှာ ဤသို့သော စိတ်အကြံ ဖြစ်၏-

'ရှည်လျားလှစွာသော ဤသံသရာကာလအတွင်း၌ သုဒ္ဓါဝါသပြဟောဘုံမှ တစ်ပါး ငါ မနေဖူး (မဖြစ်ဖူး)သော ဘုံကား ရှိရန် ခဲယဉ်း၏။ ငါသည် သုဒ္ဓါဝါသပြဟောဘုံသို့ ချဉ်းကပ်ရလျှင် ကောင်းမည်'ဟု စိတ်အကြံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ ခွန်အားရှိသော မောက္ခိယသည် ကွေးထားသောလက်မောင်းကို ဆန့်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဆန့်ထားသောလက်မောင်းကို ကွေးသကဲ့သို့လည်းကောင်း ဤအတုပင် ငါဘုရားသည် ဥက္ကဋ္ဌမြို့အနီး သုဘဂတော အင်ကြင်းပင်ကြီးအရင်း၌ ကွယ်ခဲ့၍ အဝိဟာဗြဟ္မာဘုံ၌ ထင်ရှားဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုပြဟောဘုံ၌ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ဗြဟ္မာတို့သည် ငါဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါဘုရားကို ရိုနှိုးကြပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်ကုန်လျက် ငါဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်ကြကုန်၏-

'အရှင်--- ဤကမ္ဘာမှ ကိုးဆယ့်တစ်ကမ္ဘာထက်၌ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော၊ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားသည် လောက၌ ပွင့်တော်မူ၏။ အရှင်--- ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လျက် ကာမစွန္ဒ (ကာမဂုဏ်တို့၌ လိုချင်နှစ်သက်မှု)ကို ကင်းစေပြီးလျှင် ဤဘုံ၌ ဖြစ်လာကြပါကုန်၏'ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုပြဟောဘုံ၌ပင် ထောင်ပေါင်းများစွာ သိန်းပေါင်းများစွာသော ဗြဟ္မာတို့သည် ငါဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါဘုရားကို ရိုနှိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်ကုန်လျက် ငါဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်ကြကုန်၏-

'အရှင်--- ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ပင် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ လောက၌ ပွင့်တော်မူ၏။ အရှင်--- ထိုကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုမြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လျက် ကာမစွန္ဒ (ကာမဂုဏ်တို့၌ လိုချင်နှစ်သက်မှု)ကို ကင်းစေပြီးလျှင် ဤဘုံ၌ ဖြစ်လာကြပါကုန်၏'ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

၈.၂.၀၆၇။ ရဟန်းတို့--- ထို့နောက် ငါဘုရားသည် အဝိဟာဗြဟ္မာတို့နှင့် အတူ အတမျှဗြဟ္မာတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့--- ထို့နောက် ငါဘုရားသည် အဝိဟာဗြဟ္မာ၊ အတမျှဗြဟ္မာတို့နှင့် အတူ သုဒဿဗြဟ္မာတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့--- ထို့နောက် ငါဘုရားသည် အဝိဟာဗြဟ္မာ၊ အတမျှဗြဟ္မာ၊ သုဒဿဗြဟ္မာတို့နှင့် အတူ သုဒဿီဗြဟ္မာတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့--- ထို့နောက် ငါဘုရားသည် အဝိဟာဗြဟ္မာ၊ အတမျှဗြဟ္မာ၊ သုဒဿဗြဟ္မာ၊ သုဒဿီဗြဟ္မာတို့နှင့် အတူ အကန်ဋ္ဌဗြဟ္မာတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့--- ထိုပြဟောဘုံအသီးသီး၌ ထောင်ပေါင်းများစွာ သိန်းပေါင်းများစွာသော ဗြဟ္မာတို့သည် ငါဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါဘုရားကို ရိုနှိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော အရပ်၌ ရပ်ကုန်လျက် ငါဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်ကြကုန်၏-

'အရှင်---ဤကမ္ဘာမှ ကိုးဆယ့်တစ်ကမ္ဘာထက်၌ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားသည် လောက၌ ပွင့်တော်မူ၏။ အရှင်---ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လျက် ကာမစွန္ဒ (ကာမဂုဏ်တို့၌ နှစ်သက် လိုချင်မှု)ကို ကင်းစေပြီးလျှင် ဤဘုံ၌ ဖြစ်လာကြပါကုန်၏'။

၈.၂.၀၆၈။ ရဟန်းတို့--- ထိုပြဟောဘုံအသီးသီး၌ပင် ထောင်ပေါင်းများစွာ သိန်းပေါင်းများစွာသော ဗြဟ္မာတို့သည် ငါဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါဘုရားကို ရိုနှိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်ကုန်လျက် ငါဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်ကြကုန်၏။

'အရှင်---ထိုကျွန်ုပ်တို့သည် သိဝိမြတ်စွာဘုရားထံတော်၌၊ ဝေဿဘုံမြတ်စွာဘုရားထံတော်၌၊ ကကုသန်မြတ်စွာ

ဘုရားထံတော်၌၊ ကောကာရ်မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌၊ ကဿပမြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို အသီးအသီး ကျင့်ကြလျက် ကာမစွန္ဒ (ကာမဂုဏ်တို့၌ နှစ်သက်လိုချင်မှု)ကို ကင်းစေပြီးလျှင် ဤ(ဘုံ)၌ ဖြစ်လာ ကြပါကုန်၏'ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုဗြဟ္မာဘုံ၌ပင် ထောင်ပေါင်းများစွာ၊ သိန်းပေါင်းများစွာသော ဗြဟ္မာတို့သည် ငါဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါဘုရားကို ရိုခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်ကုန်လျက် ငါဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်ကြကုန်၏ 'အရှင်--- ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ပင် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူ ထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ လောက၌ ပွင့်တော်မူ၏။ အရှင်--- ထိုကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား ထံတော်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို အသီးအသီး ကျင့်ကြလျက် ကာမစွန္ဒ (ကာမဂုဏ်တို့၌ နှစ်သက်လိုချင်မှု)ကို ကင်းစေ ပြီးလျှင် ဤ(ဘုံ)၌ ဖြစ်လာကြပါကုန်၏'ဟု လျှောက်ကြ ကုန်၏။

၈.၂.၂၀၉။ ရဟန်းတို့--- ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် အောက်မေ့နိုင်ကြောင်းဖြစ်သော မေဃသဘောကို ကိုယ်တိုင် ပင် ကောင်းစွာ ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏ ယင်းမေဃသဘောကို

ကောင်းစွာ ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူသောကြောင့် မြတ်စွာ ဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီးကုန်သော ရှေးဘုရားတို့ကို ဇာတ်အားဖြင့်လည်း အောက်မေ့တော်မူနိုင်၏။ အမည် အားဖြင့်လည်း အောက်မေ့တော်မူနိုင်၏။ အနွယ်အား ဖြင့်လည်း အောက်မေ့တော်မူနိုင်၏။ သာဝကအစည်းအဝေး လည်း အောက်မေ့တော်မူနိုင်၏။ သာဝကအစည်းအဝေး အားဖြင့်လည်း အောက်မေ့တော်မူနိုင်၏။

နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့သည်လည်း ငါဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကုန်၏။ ယင်းသို့ လျှောက်သောကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီးကုန်သော ရှေးဘုရား တို့ကို ဇာတ်အားဖြင့်လည်း အောက်မေ့တော်မူနိုင်၏။ အမည် အားဖြင့်လည်း အောက်မေ့တော်မူနိုင်၏။ အနွယ်အားဖြင့် လည်း အောက်မေ့တော်မူနိုင်၏။ သာဝကအစည်းအဝေးဖြင့် လည်း အောက်မေ့တော်မူနိုင်၏။ သာဝကအစည်းအဝေးအားဖြင့် လည်း အောက်မေ့တော်မူနိုင်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော်ကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော တရား တော်ကို နှစ်လိုကုန်သည် ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူကြလေ ကုန်သတည်း။

မဟာနိဒါနသုတ်

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော်

၈.၂.၀၁၀။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကုရုတိုင်း ကမ္ဘာသဗ္ဗေယျသော နိဂုံး၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင်ဘုရား--- အံ့ဖွယ်ရှိပါပေစွ၊ အရှင်ဘုရား--- ထူးဆန်းပါပေစွ၊ အရှင်ဘုရား--- ဤပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော်သည် အလွန် နက်လည်း နက်နဲ၏။ အလွန် နက်နဲသော အသွင်လည်း ရှိ၏။ သို့ဖြစ်ပါလျက် တပည့်တော်၏ ဉာဏ်ထဲ၌ တိမ်တိမ် ကလေးကဲ့သို့ပင် ထင်ပါသည် ဘုရား"ဟု လျှောက်၏။

"အာနန္ဒာ--- ဤသို့ မဆိုလင့်၊ အာနန္ဒာ--- ဤသို့ မဆိုလင့်၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော်သည် နက်လည်း နက်နဲ၏။ နက်နဲသော အသွင်လည်း ရှိ၏။

အာနန္ဒာ--- ထိုပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော်ကို လျော်စွာ မသိခြင်းကြောင့် ထိုးထွင်း၍ မသိခြင်းကြောင့် ဤသတ္တဝါ

အပေါင်းသည် ချည်ခင်ထွေးကဲ့သို့ ဖြစ်၍၊ စာပေါင်းသိုက်ကဲ့သို့ ဖြစ်၍၊ ဖြူဆံ့မြက်၊ ဗြိတ်မြက်ကဲ့သို့ ဖြစ်၍ အပါယ်ကို လည်းကောင်း၊ သံသရာကိုလည်းကောင်း မလွန်မြောက်နိုင်ဘဲ ရှိချေ၏။

၈.၂.၀၁၁။ အာနန္ဒာ--- အိုခြင်း၊ သေခြင်း၏ အကြောင်းသည် ရှိသလော-ဟု မေးလျှင် ရှိ၏-ဟု ဖြေဆိုရမည်။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် အိုခြင်း၊ သေခြင်းသည် ဖြစ်သနည်း-ဟု မေးပြန်လျှင် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် အိုခြင်း၊ သေခြင်းသည် ဖြစ်၏-ဟု ဖြေဆိုရမည်။

အာနန္ဒာ--- ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၏ အကြောင်းသည် ရှိသလော-ဟု မေးလျှင် ရှိ၏-ဟု ဖြေဆိုရမည်။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည် ဖြစ်သနည်း-ဟု မေးပြန်လျှင် ဖြစ်ကြောင်းကံဘဝ-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည် ဖြစ်၏-ဟု ဖြေဆိုရမည်။

အာနန္ဒာ--- ဖြစ်ကြောင်းကံဘဝ၏ အကြောင်းသည် ရှိသလော-ဟု မေးလျှင် ရှိ၏-ဟု ဖြေဆိုရမည်။ အဘယ်

အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်းကဘဝသည် ဖြစ်သနည်း-
ဟု မေးပြန်လျှင် စွဲလမ်းခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်
ဖြစ်ကြောင်းကဘဝသည် ဖြစ်၏-ဟု ဖြေဆိုရမည်။

အာနန္ဒာ---စွဲလမ်းခြင်း၏ အကြောင်းသည် ရှိသလော-
ဟု မေးလျှင် ရှိ၏-ဟု ဖြေဆိုရမည်။ အဘယ်အကြောင်း
ကြောင့် စွဲလမ်းခြင်းသည် ဖြစ်သနည်း-ဟု မေးပြန်လျှင်
တပ်မက်ခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် စွဲလမ်းခြင်းသည်
ဖြစ်၏-ဟု ဖြေဆိုရမည်။

အာနန္ဒာ---တပ်မက်ခြင်း၏အကြောင်းသည် ရှိသလော-
ဟု မေးလျှင် ရှိ၏-ဟု ဖြေဆိုရမည်။ အဘယ်အကြောင်း
ကြောင့် တပ်မက်ခြင်းသည် ဖြစ်သနည်း-ဟု မေးပြန်လျှင်
ခံစားခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် တပ်မက်ခြင်းသည်
ဖြစ်၏-ဟု ဖြေဆိုရမည်။

အာနန္ဒာ---ခံစားခြင်း၏ အကြောင်းသည် ရှိသလော-ဟု
မေးလျှင် ရှိ၏-ဟု ဖြေဆိုရမည်။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်
ခံစားခြင်းသည် ဖြစ်သနည်း-ဟု မေးပြန်လျှင် တွေ့ထိခြင်း-
ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ခံစားခြင်းသည် ဖြစ်၏-ဟု
ဖြေဆိုရမည်။

အာနန္ဒာ---တွေ့ထိခြင်း၏ အကြောင်းသည် ရှိသလော-
ဟု မေးလျှင် ရှိ၏-ဟု ဖြေဆိုရမည်။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်
တွေ့ထိခြင်းသည် ဖြစ်သနည်း-ဟု မေးပြန်လျှင် နာမ်၊ ရုပ်-
ဟူသော အကြောင်းကြောင့် တွေ့ထိခြင်းသည် ဖြစ်၏-ဟု
ဖြေဆိုရမည်။

အာနန္ဒာ---နာမ်၊ ရုပ်၏ အကြောင်းသည် ရှိသလော-ဟု
မေးလျှင် ရှိ၏-ဟု ဖြေဆိုရမည်။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်
နာမ်၊ ရုပ်သည် ဖြစ်သနည်း-ဟု မေးပြန်လျှင် ဝိညာဉ်-ဟူသော
အကြောင်းကြောင့် နာမ်၊ ရုပ်သည် ဖြစ်၏-ဟု ဖြေဆိုရမည်။

အာနန္ဒာ---ဝိညာဉ်၏ အကြောင်းသည် ရှိသလော-ဟု
မေးလျှင် ရှိ၏-ဟု ဖြေဆိုရမည်။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်
ဝိညာဉ်သည် ဖြစ်သနည်း-ဟု မေးပြန်လျှင် နာမ်၊ ရုပ်-ဟူသော
အကြောင်းကြောင့် ဝိညာဉ်သည် ဖြစ်၏-ဟု ဖြေဆိုရမည်။

၈.၂.၀၂၁။ အာနန္ဒာ--- ဤသို့လျှင် နာမ်၊ ရုပ်-ဟူသော
အကြောင်းကြောင့် ဝိညာဉ်သည် ဖြစ်၏။ ဝိညာဉ်-ဟူသော
အကြောင်းကြောင့် နာမ်၊ ရုပ်သည် ဖြစ်၏။ နာမ်၊ ရုပ်-ဟူသော
အကြောင်းကြောင့် တွေ့ထိခြင်းသည် ဖြစ်၏။ တွေ့ထိခြင်း-
ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ခံစားခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ခံစားခြင်း-
ဟူသော အကြောင်းကြောင့် တပ်မက်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။
တပ်မက်ခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် စွဲလမ်းခြင်းသည်

ဖြစ်၏။ စွဲလမ်းခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း
ကဘဝသည် ဖြစ်၏။ ဖြစ်ကြောင်းကဘဝ-ဟူသော
အကြောင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ပဋိသန္ဓေ
နေခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် အိုခြင်း၊ သေခြင်း၊
စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်
ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။
ဤနည်းဖြင့် ဤဆင်းရဲအစု သက်သက်၏ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းသည်
ထင်ရှား၏။

၈.၂.၀၂၃။ အာနန္ဒာ--- ပဋိသန္ဓေနေခြင်း-ဟူသော
အကြောင်းကြောင့် အိုခြင်း၊ သေခြင်းသည် ဖြစ်၏-ဟူသော
ဤစကားကို ဝါဆို၏။ ထိုစကား၌ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း-ဟူသော
အကြောင်းကြောင့် အိုခြင်း၊ သေခြင်း ဖြစ်ပုံကို ဤပြဆိုပည့်
အကြောင်းဖြင့်လည်း သိနိုင်ပေ၏။

အာနန္ဒာ--- တစ်စုံတစ်ရာသော ဘုံ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်
သော သတ္တဝါမှာ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည် မည်သည့် အခြင်း
အရာ၊ မည်သည့်သဘောအားဖြင့်မျှ မရှိငြားအံ့။ ပဋိသန္ဓေ
နေခြင်းကား အဘယ်နည်း။

နတ်ဖြစ်ခြင်းမှာ နတ်တို့၏ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည်လည်း
ကောင်း၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်ဖြစ်ခြင်းမှာ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့၏ ပဋိသန္ဓေ
နေခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဘီလူးဖြစ်ခြင်းမှာ ဘီလူးတို့၏
ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ထင်ရှားသတ္တဝါ
ဖြစ်ခြင်းမှာ ကိုယ်ထင်ရှားသတ္တဝါတို့၏ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း
သည်လည်းကောင်း၊ လူဖြစ်ခြင်းမှာလူတို့၏ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း
သည်လည်းကောင်း၊ ခြေလေးချောင်းသတ္တဝါဖြစ်ခြင်းမှာ
ခြေလေးချောင်းသတ္တဝါတို့၏ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည်
လည်းကောင်း၊ ငှက်ဖြစ်ခြင်းမှာ ငှက်တို့၏ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း
သည်လည်းကောင်း၊ တွားသွားကောင်ဖြစ်ခြင်းမှာ တွားသွား
ကောင်တို့၏ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည်လည်းကောင်းတည်း။

အာနန္ဒာ---ထိုထို သတ္တဝါ ဖြစ်ခြင်းမှာ ထိုထိုသတ္တဝါတို့၏
ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည် မဖြစ်ငြားအံ့။ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည်
လုံးဝ မရှိခဲ့သော် အိုခြင်း၊ သေခြင်းသည် ထင်ရှားနိုင်ပါဦး
မည်လော"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"မထင်ရှားနိုင်ပါ အရှင်ဘုရား"ဟု လျှောက်၏။

"အာနန္ဒာ---ထိုကြောင့် ဤပဋိသန္ဓေနေခြင်းတရားသည်
သာလျှင် အိုခြင်း၊ သေခြင်း၏ အကြောင်းရင်းပေတည်း။

၈.၂.၀၂၄။ အာနန္ဒာ--- ဖြစ်ကြောင်းကဘဝ-ဟူသော
အကြောင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည် ဖြစ်၏-ဟူသော

ဤစကားကို ငါ ဆို၏။ ထိုစကား၌ ဖြစ်ကြောင်းကံဘဝ-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း ဖြစ်ပုံကို ဤ ပြဆိုမည့် အကြောင်းဖြင့်လည်း သိနိုင်ပေ၏။

အာနန္ဒာ--- တစ်စုံတစ်ရာသော ဘုံ၌ တစ်စုံတစ်ယောက် သော သတ္တဝါမှာ ဖြစ်ကြောင်းကံဘဝသည် မည်သည့် အခြင်းအရာ၊ မည်သည့်သဘောအားဖြင့်မျှ မရှိငြားအံ့။

ဤဖြစ်ကြောင်းကံဘဝကား အဘယ်နည်း။

ကာမဘဝ၊ ရူပဘဝ၊ အရူပဘဝတို့ပေတည်း။

ဖြစ်ကြောင်း ကံဘဝသည် လုံးဝ မရှိခဲ့သော် ပဋိသန္ဓေ နေခြင်းသည် ထင်ရှားနိုင်ပါဦးမည်လော"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"မထင်ရှားနိုင်ပါ အရှင်ဘုရား"ဟု လျှောက်၏။

"အာနန္ဒာ--- ထို့ကြောင့် ဤဖြစ်ကြောင်း ကံဘဝသည် သာလျှင် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၏ အကြောင်းရင်းပေတည်း။

၈.၂.၀၅၅။ အာနန္ဒာ--- စွဲလမ်းခြင်း-ဟူသော အကြောင်း ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်းကံဘဝသည် ဖြစ်၏-ဟူသော ဤ စကားကို ငါ ဆို၏။ ထိုစကား၌ စွဲလမ်းခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်းကံဘဝ ဖြစ်ပုံကို ဤပြဆို မည့် အကြောင်းဖြင့်လည်း သိနိုင်ပေ၏။

အာနန္ဒာ--- တစ်စုံတစ်ရာသော ဘုံ၌ တစ်စုံတစ်ယောက် သော သတ္တဝါမှာ စွဲလမ်းခြင်း(ဥပါဒါန်)သည် မည်သည့် အခြင်းအရာ၊ မည်သည့်သဘောအားဖြင့်မျှ မရှိငြားအံ့။

ဤစွဲလမ်းခြင်းကား အဘယ်နည်း။

ကာမဂုဏ်၌ စွဲလမ်းခြင်း၊ အယုဉ် စွဲလမ်းခြင်း၊ အလေ့ အကျင့်၌ စွဲလမ်းခြင်း၊ အတ္တ-ဟူသော ဝါဒ၌ စွဲလမ်းခြင်းတို့ ပေတည်း။

စွဲလမ်းခြင်းသည် လုံးဝ မရှိခဲ့သော် ဖြစ်ကြောင်း ကံဘဝသည် ထင်ရှားနိုင်ပါဦးမည်လော"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"မထင်ရှားနိုင်ပါ အရှင်ဘုရား"ဟု လျှောက်၏။

"အာနန္ဒာ--- ထို့ကြောင့် ဤစွဲလမ်းခြင်းသည်သာလျှင် ဖြစ်ကြောင်းကံဘဝ၏ အကြောင်းရင်းပေတည်း။

၈.၂.၀၆၆။ အာနန္ဒာ--- တစ်မက်ခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် စွဲလမ်းခြင်းသည် ဖြစ်၏-ဟူသော ဤ စကားကို ငါ ဆို၏။ ထိုစကား၌ တစ်မက်ခြင်း-ဟူသော

အကြောင်းကြောင့် စွဲလမ်းခြင်း ဖြစ်ပုံကို ဤပြဆိုမည့် အကြောင်းဖြင့်လည်း သိနိုင်ပေ၏။

အာနန္ဒာ--- တစ်စုံတစ်ရာသော ဘုံ၌ တစ်စုံတစ်ယောက် သော သတ္တဝါမှာ တစ်မက်ခြင်းသည် မည်သည့်အခြင်းအရာ၊ မည်သည့်သဘောအားဖြင့်မျှ မရှိငြားအံ့။

ဤတစ်မက်ခြင်းကား အဘယ်နည်း။

အဆင်းကို တစ်မက်ခြင်း၊ အသံကို တစ်မက်ခြင်း၊ အနံ့ ကို တစ်မက်ခြင်း၊ အရသာကို တစ်မက်ခြင်း၊ အတွေ့ကို တစ်မက်ခြင်းနှင့် သဘောကို တစ်မက်ခြင်းတို့ပေတည်း။

တစ်မက်ခြင်းသည် လုံးဝ မရှိခဲ့သော် စွဲလမ်းခြင်းသည် ထင်ရှားနိုင်ပါဦးမည်လော"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"မထင်ရှားနိုင်ပါ အရှင်ဘုရား"ဟု လျှောက်၏။

"အာနန္ဒာ---ထို့ကြောင့် ဤတစ်မက်ခြင်းသည်သာလျှင် စွဲလမ်းခြင်း၏ အကြောင်းရင်းပေတည်း။

၈.၂.၀၇၇။ အာနန္ဒာ--- ခံစားခြင်း-ဟူသော အကြောင်း ကြောင့် တစ်မက်ခြင်းသည် ဖြစ်၏-ဟူသော ဤစကားကို ငါ ဆို၏။ ထိုစကား၌ ခံစားခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် တစ်မက်ခြင်း ဖြစ်ပုံကို ဤပြဆိုမည့် အကြောင်းဖြင့်လည်း သိနိုင်ပေ၏။

အာနန္ဒာ--- တစ်စုံတစ်ရာသော ဘုံ၌ တစ်စုံတစ်ယောက် သော သတ္တဝါမှာ ခံစားခြင်းသည် မည်သည့်အခြင်းအရာ၊ မည်သည့်သဘောအားဖြင့်မျှ မရှိငြားအံ့။ ဤခံစားခြင်းကား အဘယ်နည်း။

မျက်စိနှင့် တွေ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ခံစားခြင်း၊ နားနှင့် တွေ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ခံစားခြင်း၊ နှာခေါင်းနှင့် တွေ့ခြင်း ကြောင့် ဖြစ်သော ခံစားခြင်း၊ လျှာနှင့် တွေ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ခံစားခြင်း၊ ကိုယ်နှင့် တွေ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ခံစားခြင်း၊ စိတ်နှင့် တွေ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ခံစားခြင်း တို့ပေတည်း။

ခံစားခြင်းသည် လုံးဝ မရှိခဲ့သော် တစ်မက်ခြင်းသည် ထင်ရှားနိုင်ပါဦးမည်လော"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"မထင်ရှားနိုင်ပါ အရှင်ဘုရား"ဟု လျှောက်၏။

"အာနန္ဒာ--- ထို့ကြောင့် ဤခံစားခြင်းသည်သာလျှင် တစ်မက်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းပေတည်း။

အာနန္ဒာ--- တစ်စုံတစ်ခုသော ဘုံ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်
သော သတ္တဝါမှာ ငါ့ဟာ-ဟု မြဲမြံစွာ ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည်
မည်သည့်အခြင်းအရာ၊ မည်သည့်သဘောအားဖြင့်မျှ မရှိ
ငြားအံ့။ ငါ့ဟာ-ဟု မြဲမြံစွာ ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် လုံးဝ မရှိ

ခဲ့သော် သိမ်းပိုက်ခြင်းသည် ထင်ရှားနိုင်ပါဦးမည်လော”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“မထင်ရှားနိုင်ပါ အရှင်ဘုရား”ဟု လျှောက်၏။

“အာနန္ဒာ--- ထို့ကြောင့် ဤ ဂါဟာ-ဟု မြဲမြံစွာ ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည်သာလျှင် သိမ်းပိုက်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းပေတည်း။

၈.၂.၀.၂၃။ အာနန္ဒာ--- နှစ်သက်တစ်စွဲခြင်းကို စွဲ၍ ဂါဟာ-ဟု မြဲမြံစွာ ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏-ဟူသော ဤစကားကို ငါ ဆို၏။ ထိုစကား၌ နှစ်သက်တစ်စွဲခြင်းကို စွဲ၍ ဂါဟာ-ဟု မြဲမြံစွာ ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်ပုံကို ဤပြဆိုမည့် အကြောင်းဖြင့်လည်း သိနိုင်ပေ၏။

အာနန္ဒာ--- တစ်စုံတစ်ခုသော ဘုံ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သတ္တဝါမှာ နှစ်သက်တစ်စွဲခြင်း (ဆန္ဒရာဂ)သည် မည်သည့်အခြင်းအရာ၊ မည်သည့်သဘောအားဖြင့်မျှ မရှိငြားအံ့၊ နှစ်သက်တစ်စွဲခြင်းသည် လုံးဝ မရှိခဲ့သော် ဂါဟာ-ဟု မြဲမြံစွာ ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် ထင်ရှားနိုင်ပါဦးမည်လော”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“မထင်ရှားနိုင်ပါ အရှင်ဘုရား”ဟု လျှောက်၏။

“အာနန္ဒာ--- ထို့ကြောင့် နှစ်သက်တစ်စွဲခြင်းသည်သာလျှင် ဂါဟာ-ဟု မြဲမြံစွာ ဆုံးဖြတ်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းပေတည်း။

၈.၂.၀.၂၄။ အာနန္ဒာ--- အသုံးချရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ခြင်းကို စွဲ၍ နှစ်သက်တစ်စွဲခြင်း ဖြစ်၏-ဟူသော ဤစကားကို ငါ ဆို၏။ ထိုစကား၌ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ခြင်းကို စွဲ၍ နှစ်သက်တစ်စွဲခြင်းဖြစ်ပုံကို ဤပြဆိုမည့် အကြောင်းဖြင့်လည်း သိနိုင်ပေ၏။

အာနန္ဒာ---တစ်စုံတစ်ခုသော ဘုံ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သတ္တဝါမှာ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ခြင်းသည် မည်သည့် အခြင်းအရာ၊ မည်သည့်သဘောအားဖြင့်မျှ မရှိငြားအံ့၊ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ခြင်းသည် လုံးဝ မရှိခဲ့သော် နှစ်သက်တစ်စွဲခြင်းသည် ထင်ရှားနိုင်ပါဦးမည်လော”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“မထင်ရှားနိုင်ပါ အရှင်ဘုရား”ဟု လျှောက်၏။

“အာနန္ဒာ--- ထို့ကြောင့် ဤစိတ်ပိုင်းဖြတ်ခြင်းသည်သာလျှင် နှစ်သက်တစ်စွဲခြင်း၏ အကြောင်းရင်းပေတည်း။

၈.၂.၀.၂၅။ အာနန္ဒာ--- ခြေင်းကို စွဲ၍ အသုံးချရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏-ဟူသော ဤစကားကို ငါ ဆို၏။ ထိုစကား၌ ခြေင်းကို စွဲ၍ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ခြင်း ဖြစ်ပုံကို ဤပြဆိုမည့် အကြောင်းဖြင့်လည်း သိနိုင်ပေ၏။

အာနန္ဒာ---တစ်စုံတစ်ခုသော ဘုံ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သတ္တဝါမှာ ခြေင်းသည် မည်သည့်အခြင်းအရာ၊ မည်သည့်သဘောအားဖြင့်မျှ မရှိငြားအံ့၊ ခြေင်းသည် လုံးဝ မရှိခဲ့သော် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ခြင်းသည် ထင်ရှားနိုင်ပါဦးမည်လော”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“မထင်ရှားနိုင်ပါ အရှင်ဘုရား”ဟု လျှောက်၏။

“အာနန္ဒာ--- ထို့ကြောင့် ဤခြေင်းသည်သာလျှင် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းပေတည်း။

၈.၂.၀.၂၆။ အာနန္ဒာ--- ရှာမှီးခြင်းကို စွဲ၍ ခြေင်း ဖြစ်၏-ဟူသော ဤစကားကို ငါ ဆို၏။ ထိုစကား၌ ရှာမှီးခြင်းကို စွဲ၍ ခြေင်းဖြစ်ပုံကို ဤပြဆိုမည့် အကြောင်းဖြင့်လည်း သိနိုင်ပေ၏။

အာနန္ဒာ--- တစ်စုံတစ်ခုသော ဘုံ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သတ္တဝါမှာ ရှာမှီးခြင်းသည် မည်သည့်အခြင်းအရာ၊ မည်သည့်သဘောအားဖြင့်မျှ မရှိငြားအံ့၊ ရှာမှီးခြင်းသည် လုံးဝ မရှိခဲ့သော် ခြေင်းသည် ထင်ရှားနိုင်ပါဦးမည်လော”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“မထင်ရှားနိုင်ပါ အရှင်ဘုရား”ဟု လျှောက်၏။

“အာနန္ဒာ--- ထို့ကြောင့် ဤရှာမှီးခြင်းသည်သာလျှင် ခြေင်း၏ အကြောင်းရင်းပေတည်း။

၈.၂.၀.၂၇။ အာနန္ဒာ--- တပ်မက်ခြင်းကို စွဲ၍ ရှာမှီးခြင်းသည် ဖြစ်၏-ဟူသော ဤစကားကို ငါ ဆို၏။ ထိုစကား၌ တပ်မက်ခြင်းကို စွဲ၍ ရှာမှီးခြင်းဖြစ်ပုံကို ဤပြဆိုမည့် အကြောင်းဖြင့်လည်း သိနိုင်ပေ၏။

အာနန္ဒာ--- တစ်စုံတစ်ခုသော ဘုံ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သတ္တဝါမှာ တပ်မက်ခြင်းသည် မည်သည့်အခြင်းအရာ၊ မည်သည့်သဘောအားဖြင့်မျှ မရှိငြားအံ့၊ တပ်မက်ခြင်းကား အဘယ်နည်း။

ကာမုဂ္ဂါ၌ တပ်မက်ခြင်း၊ ဘဝမပြတ်စဲနိုင်-ဟု ထင်လျက် တပ်မက်ခြင်း၊ ဘဝမပြတ်စဲမည် ထင်လျက် တပ်မက်ခြင်းတို့ပေတည်း။ တပ်မက်ခြင်းသည် လုံးဝ မဖြစ်ခဲ့သော် တပ်မက်ခြင်း ချုပ်ခြင်းကြောင့် ရှာမှီးခြင်းသည် ထင်ရှားနိုင်ပါဦးမည်လော”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“မထင်ရှားနိုင်ပါ အရှင်ဘုရား”ဟု လျှောက်၏။

“အာနန္ဒာ--- ထို့ကြောင့် ဤတပ်မက်ခြင်းသည်သာလျှင် ရှာဖွေခြင်း၏ အကြောင်းရင်းပေတည်း။

အာနန္ဒာ--- ဤသို့လျှင် နှစ်ဖန်သော ဤတပ်မက်ခြင်း တရား*တို့သည် ဝေဒနာ-ဟူသော အကြောင်းတစ်ပါးတည်း ကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။

၈.၂.၀၂၈။ အာနန္ဒာ--- တွေ့ထိခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ခံစားခြင်းသည် ဖြစ်၏-ဟူသော ဤ စကားကို ငါ ဆို၏။ ထိုစကား၌ တွေ့ထိခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ခံစားခြင်း ဖြစ်ပုံကို ဤပြဆိုမည့် အကြောင်းဖြင့်လည်း သိနိုင်ပေ၏။

အာနန္ဒာ--- တစ်စုံတစ်ခုသော ဘုံ၌ တစ်စုံတစ်ယောက် သော သတ္တဝါမှာ တွေ့ထိခြင်းသည် မည်သည့် အခြင်းအရာ၊ မည်သည့်သဘောအားဖြင့်မျှ မရှိငြားအံ့။ ဤတွေ့ထိခြင်း ကား အဘယ်နည်း။

မြင်သိစိတ်နှင့် အတူတကွဖြစ်သော တွေ့ထိခြင်း၊ ကြား သိစိတ်နှင့် အတူတကွဖြစ်သော တွေ့ထိခြင်း၊ ဂျုသိစိတ်နှင့် အတူတကွဖြစ်သော တွေ့ထိခြင်း၊ လျက်သိစိတ်နှင့် အတူ တကွဖြစ်သော တွေ့ထိခြင်း၊ တွေ့သိစိတ်နှင့် အတူတကွ ဖြစ်သော တွေ့ထိခြင်း၊ ကြံသိစိတ်နှင့် အတူတကွဖြစ်သော တွေ့ထိခြင်းတို့ပေတည်း။

တွေ့ထိခြင်းသည် လုံးဝ မရှိခဲ့သော် ခံစားခြင်းသည် ထင်ရှားနိုင်ပါးမည်လော”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“မထင်ရှားနိုင်ပါ အရှင်ဘုရား”ဟု လျှောက်၏။

“အာနန္ဒာ--- ထို့ကြောင့် ဤတွေ့ထိခြင်းသည်သာလျှင် ခံစားခြင်း၏ အကြောင်းရင်းပေတည်း။

၈.၂.၀၂၉။ အာနန္ဒာ--- နာမ်၊ ရုပ်-ဟူသော အကြောင်း ကြောင့် တွေ့ထိခြင်းသည် ဖြစ်၏-ဟူသော ဤစကားကို ငါ ဆို၏။ ထိုစကား၌ နာမ်၊ ရုပ်-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် တွေ့ထိခြင်း ဖြစ်ပုံကို ဤပြဆိုမည့် အကြောင်းဖြင့်လည်း သိနိုင်ပေ၏။

အာနန္ဒာ--- အာရုံကို တွေ့ခြင်း၊ ခံစားခြင်း၊ ပုတ်သားခြင်း- စသော သဘောတို့ဖြင့် ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊ သညာ-စသော နာမ် အပေါင်း (နာမကာယ)ကို ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊ သညာ-စသည်ဖြင့်

ခေါ်ဝေါ်သတ်မှတ်ရ၏။ ထိုသဘောတို့ မရှိခဲ့သော် အမည်ဖြင့် ပြရသော ကြံသိတွေ့သည် ရုပ်အပေါင်း၌ ထင်ရှားနိုင်ပါးမည်လော”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“မထင်ရှားနိုင်ပါ အရှင်ဘုရား”ဟု လျှောက်၏။

“အာနန္ဒာ--- ကြမ်းတမ်းစက်မာခြင်း၊ ယိုစီးခြင်း၊ အေးခြင်း ပျံ့ခြင်း၊ ထောက်ကန်ခြင်း-စသော သဘောတို့ဖြင့် ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော-စသော ရုပ်အပေါင်းရူပကာယကို ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော-စသည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ် သတ်မှတ်ရ၏။ ထိုသဘောတို့ မရှိခဲ့သော် ထိခိုက်တွေ့ခြင်း သည် နာမ်အပေါင်း၌ ထင်ရှားနိုင်ပါးမည်လော”ဟု မိန့် တော်မူ၏။

“မထင်ရှားနိုင်ပါ အရှင်ဘုရား”ဟု လျှောက်၏။

“အာနန္ဒာ--- အာရုံကို တွေ့ခြင်း-စသည်နှင့် ကြမ်းတမ်း စက်မာခြင်း-စသော သဘောတို့ဖြင့် ဖဿ-စသော နာမ် အပေါင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပထဝီ-စသော ရုပ်အပေါင်းကို လည်းကောင်း ဖဿ-စသည်၊ ပထဝီ-စသည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ် သတ်မှတ်ရ၏။ ထိုသဘောတို့ မရှိခဲ့သော် အမည်ဖြင့် ပြရ သော ကြံသိတွေ့-ဟူသော အဓိဓနသမ္ပယသနှင့် ထိခိုက် တွေ့-ဟူသော ပဋိယသမ္ပယသတို့သည် ထင်ရှား ရှိနိုင်ပါးမည်လော”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“မထင်ရှားနိုင်ပါ အရှင်ဘုရား”ဟု လျှောက်၏။

“အာနန္ဒာ--- အကြင်အခြင်းအရာ အကြင်သဘောတို့ဖြင့် နာမ်၊ ရုပ်ကို ခေါ်ဝေါ်သတ်မှတ်ရ၏။ ထိုအခြင်းအရာ၊ ထို သဘောတို့ မရှိခဲ့သော် တွေ့ခြင်း(ဖဿ)သည် ထင်ရှားနိုင် ပါးမည်လော”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“မထင်ရှားနိုင်ပါ အရှင်ဘုရား”ဟု လျှောက်၏။

“အာနန္ဒာ--- ထို့ကြောင့် ဤနာမ်၊ ရုပ်သည်သာလျှင် တွေ့ထိခြင်း၏ အကြောင်းရင်းပေတည်း။

၈.၂.၀၃၀။ အာနန္ဒာ--- သိခြင်း(ဝိညာဉ်)-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် နာမ်၊ ရုပ်သည် ဖြစ်၏-ဟူသော ဤစကား ကို ငါ ဆို၏။ ထိုစကား၌ သိခြင်း(ဝိညာဉ်)-ဟူသော အကြောင်း ကြောင့် နာမ်၊ ရုပ်ဖြစ်ပုံကို ဤပြဆိုမည့်အကြောင်းဖြင့်လည်း သိနိုင်ပေ၏။

အာနန္ဒာ--- သိခြင်း(ဝိညာဉ်)သည် အဓိဝမ်း၌ မသက် ရောက်ငြားအံ့။ နာမ်၊ ရုပ်သည် အဓိဝမ်း၌ တစ်ပေါင်းတည်း

မြင်နိုင်ပါဦးမည်လော”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“မမြင်နိုင်ပါ အရှင်ဘုရား”ဟု လျှောက်၏။

“အာနန္ဒာ--- သိခြင်း(ဝိညာဉ်)သည် အမိဝမ်း၌ သက်ရောက်ပြီးလျှင် ချုပ်သွားခြင်းအံ့၊ နာမ်၊ ရုပ်သည် ဤခန္ဓာကိုယ် ဖြစ်ခြင်းငှာ ဖြစ်နိုင်ပါဦးမည်လော”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“မမြင်နိုင်ပါ အရှင်ဘုရား”ဟု လျှောက်၏။

“အာနန္ဒာ--- သိခြင်း(ဝိညာဉ်)သည်လည်း သုဝဿ်မှာ ဖြစ်စေ၊ သုဝဿ်မှာ ဖြစ်စေ ငယ်စဉ်ကပင် ချုပ်သွားခြင်းအံ့၊ နာမ်၊ ရုပ်သည် ဩဗ္ဗုဒ္ဓါးစည်ပင် ပြန့်ပွားခြင်းသို့ ရောက်နိုင်ပါဦးမည်လော”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“မရောက်နိုင်ပါ အရှင်ဘုရား”ဟု လျှောက်၏။

“အာနန္ဒာ--- ထို့ကြောင့် ဤသိခြင်း(ဝိညာဉ်)သည် သာလျှင် နာမ်၊ ရုပ်၏ အကြောင်းရင်းပေတည်း။

၈. ပ.၂၀၃။ အာနန္ဒာ--- နာမ်၊ ရုပ်-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် သိခြင်း(ဝိညာဉ်)သည် ဖြစ်၏-ဟူသော ဤကောင်းကို ငါ ဆို၏။ ထိုဝိညာဉ် နာမ်၊ ရုပ်-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် သိခြင်း(ဝိညာဉ်) ဖြစ်ပုံကို ဤပြဆိုမည့် အကြောင်းဖြင့်လည်း သိနိုင်ပေ၏။

အာနန္ဒာ--- သိခြင်း(ဝိညာဉ်)သည် နာမ်၊ ရုပ်၌ မှီရာကို မရခြင်းအံ့၊ နောင်အခါ၌ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အိုခြင်း၊ သေခြင်းတို့နှင့် တကွ ဆင်းရဲအပေါင်းသည် ထင်ရှားနိုင်ပါဦးမည်

လော”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“မထင်ရှားနိုင်ပါ အရှင်ဘုရား”ဟု လျှောက်၏။

“အာနန္ဒာ--- ထို့ကြောင့် ထိုနာမ်၊ ရုပ်သည်သာလျှင် သိခြင်း(ဝိညာဉ်)၏ အကြောင်းရင်းပေတည်း။

အာနန္ဒာ--- ဤအချင်းချင်း ကျေးဇူးပြုသော သိခြင်း(ဝိညာဉ်)နှင့် နာမ်၊ ရုပ်မျှဖြင့် သတ္တဝါသည် ဖြစ်မှုလည်း ဖြစ်ပေါ်ရာ၏။ အိုမှုလည်း အိုရာ၏။ သေမှုလည်း သေရာ၏။ အဖန်ဖန် ဝုတေမှုလည်း ဝုတေရာ၏။ အဖန်ဖန် ဖြစ်မှုလည်း ဖြစ်ရာ၏။ ဤဝိညာဉ်နှင့် နာမ်၊ ရုပ်မျှဖြင့် အမည်ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းသည် ဖြစ်၏။ ဤဝိညာဉ်နှင့် နာမ်၊ ရုပ်မျှဖြင့် သဒ္ဓါဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းသည် ဖြစ်၏။ ဤဝိညာဉ်နှင့် နာမ်၊ ရုပ်မျှဖြင့် သတ်မှတ်ခြင်း၏ အကြောင်းသည် ဖြစ်၏။ ဤဝိညာဉ်နှင့် နာမ်၊ ရုပ်မျှဖြင့် သတ်မှတ်၏။ ကျွတ်စားရာသည် ဖြစ်၏။ အချင်းချင်း ကျေးဇူးပြုသော ဤဝိညာဉ်နှင့် နာမ်၊ ရုပ်မျှဖြင့် သံသရာဝင်သည် လည်ပတ်၏။ ဤခန္ဓာငါးပါးသည်လည်း ခေါ်ဝေါ်သတ်မှတ်ခြင်းငှာ ထင်ရှား ဖြစ်၏။

ထို့နောင် မြတ်စွာဘုရားသည် အတ္တသတ်မှတ်ခြင်း၊ နအတ္တသတ်မှတ်ခြင်း၊ အတ္တကို ရှုခြင်း၊ ဝိညာဉ်ကဋ္ဌိတ် ခုနစ်ပါးနှင့်ဝိမောက္ခရုပ်ပါးတို့ကိုဆက်လက်ဟောကြားတော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော တရားတော်ကို နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူလေတည်း။

၃

မဟာသုဒဿနသုတ်

၈.၂.၀၃၂။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူခါနီးသောအခါ ကုသိနာရုံမြို့သို့ဝင်ရန်လမ်းကွေ့၊ မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်ထဲက အင်ကြင်းပင်အစုံတို့၏ အကြား၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုနှီးပြီးလျှင် တစ်ခုသောနေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏-

“အရှင်ဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် ကျေးတောကျသော၊ မြို့လက်ခြံရံသော ဤမြို့သိပ် မြို့ငယ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပါလင့်”

၈.၂.၀၃၃။ “အာနန္ဒာ--- ထိုသို့မဆိုလင့်၊ အာနန္ဒာ--- ထိုသို့မဆိုလင့်”

ကုသာဝတီနေပြည်တော်

“အာနန္ဒာ--- ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်ကား မဟာသုဒဿနမည်သော စကြဝတေးမင်းသည် ရှိခဲ့၏။ အာနန္ဒာ--- ဤ

ကုသိနာရုံမြို့သည် မဟာသုဒဿနမင်း၏ ကုသာဝတီမည်သော နေပြည်တော် ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။

အာနန္ဒာ--- ကုသာဝတီနေပြည်တော်သည် စည်ကားသိုက်မြိုက်၏။

အာနန္ဒာ--- ကုသာဝတီနေပြည်တော်သည် ရတနာတံတိုင်းခုနစ်ထပ် ဖြစ်လျက် ရှိ၏။

အာနန္ဒာ--- ကုသာဝတီနေပြည်တော်၌ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကြောင်မျက်ရွှေ၊ ဇလိတ်ခါးတို့သည် ရှိကုန်၏။

တစ်ခုတစ်ခုသော တံခါး၌ ခုနစ်လုံး၊ ခုနစ်လုံးသော ရတနာတံခါးတိုင်တို့ကို စိုက်ထူထားကုန်၏။

အာနန္ဒာ--- ကုသာဝတီနေပြည်တော်သည် ရတနာထန်းပင်တန်း၊ ခုနစ်ခု ကာရံလျက် ရှိ၏။

အာနန္ဒာ--- လေတိုက်တော်သည်ရှိသော် ထိုထန်းပင်တို့မှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံသည် သာယာ၏။ ဥပမာ အားဖြင့် တူရိယာငါးပါးကို ကောင်းစွာ မြင်ဆင်၍ အသံညှိကာ တတ်ကျွမ်းသူတို့ တီးမှုတ်သော တူရိယာအသံသည် သာယာသကဲ့သို့ဖြစ်၏။

စကြာရတနာ

၈.၂.၀၃၄။ အာနန္ဒာ--- မဟာသုဒဿနမင်းသည် ရတနာ ဝန်ခံပြီး၊ တန်ခိုးလေးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ အဘယ်ရတနာ ဝန်ခံပြီးတို့နှင့် ပြည့်စုံသနည်းဟုမူ-အာနန္ဒာ---မဟာ သုဒဿနမင်းသည် တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဥပသ်နေ့၌ ဦးခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပြုပြီးလျှင် အဋ္ဌင်္ဂဥပသ်ကို ဆောက် တည်လျက် မြတ်သော ပြာသာဒ်ထက်၌ နေစဉ် စကြာရတနာ သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုစကြာရတနာသည် အကန့် တစ်ထောင်ရှိ၏။ အကွက်ပုံတောင်းများနှင့်တကွ အခြင်းအရာ အားလုံး ရှိ၏။ နတ်တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ထိုစကြာရတနာကို မြတ်သော အခါ မဟာသုဒဿနမင်းမှာ ဤသို့သော အကြံ ဖြစ်၏-

‘မင်းမျိုးဖြစ်သော၊ ဦးထိပ်၌ အဘိသိက်သွန်းပြီးသော မင်းသည် တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဥပသ်နေ့၌ ဦးခေါင်း ဆေးမင်္ဂလာပြုပြီးလျှင် အဋ္ဌင်္ဂဥပသ်ကို ဆောက်တည်လျက် မြတ်သော ပြာသာဒ်ထက်၌ နေစဉ် ဤသို့သော စကြာရတနာ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းအား၊ ထိုမင်းသည် စကြာတေးမင်း ဖြစ်သည်’ ဟူသော ဤစကားကို ငါ ကြားဖူး၏။ ငါသည် စကြာတေး မင်းများ ဖြစ်လေသလားဟု အကြံ ဖြစ်၏။

၈.၂.၀၃၅။ အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ မဟာသုဒဿန မင်းသည် နေရာမှ တပြီးလျှင် အပေါ်ရုံလျား*ကို ပန်းတစ်ဖက်၌ တင်၍ လက်ဝဲလက်ဖြင့် ရွှေကရားကို ကိုင်လျက် ‘အရှင် စကြာရတနာသည် လည်စေသတည်း။ အရှင်စကြာရတနာ သည် အောင်စေသတည်း’ဟု ဆို၍ စကြာရတနာကို လက်ျာ လက်ဖြင့် ရေသွန်းဖျန်း၏။

အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ ထိုစကြာရတနာသည် အရှေ့အရပ် သို့ လည်သွားလေ၏။ စစ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့် တကွ မဟာ သုဒဿနမင်းသည်လည်း တစ်ပါးတည်း လိုက်ပါသွားလေ၏။ အာနန္ဒာ--- စကြာရတနာ ရပ်တံ့ရာအရပ်၌ စစ်အင်္ဂါလေးပါး နှင့် တကွ မဟာသုဒဿနမင်းသည် စခန်းချလျက် နေ၏။

အာနန္ဒာ--- အရှေ့အရပ်၌ ရှိသော ထီးမြိုင်မင်းတို့သည် မဟာသုဒဿနမင်းထံသို့ ရျဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ‘အရှင်မင်းကြီး ---ကြွတော်မူပါ။ အရှင်မင်းကြီး၏ လာခြင်းသည် ကောင်း သော လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်မင်းကြီး---ဤနိုင်ငံသည် အရှင်မင်းကြီး၏ နိုင်ငံ ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်မင်းကြီး---ဆုံးမ တော်မူပါ’ဟု လျှောက်ထားကုန်၏။

မဟာသုဒဿနမင်းသည် ‘အသက်ကို မသတ်နှင့်၊ မပေး သည်ကို မယူနှင့်၊ သူတစ်ပါးသားမယားကို မပြစ်မှား မကျူး လွန်နှင့်၊ မဟုတ်မမှန်သော စကားကို မပြောနှင့်’ သေရည်

သေရက်ကို မသောက်နှင့်၊ ကောက်ခံ၍ အခွန်အတုတ်ကို လည်း ကောက်ခံသုံးစွဲကြကုန်လော့’ဟု ဆုံးမ၏။ အာနန္ဒာ ---အရှေ့အရပ်၌ ရှိသော ထီးမြိုင်မင်းတို့သည် မဟာ သုဒဿနမင်း၏ ဩဇာခံမင်းတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။

အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ ထိုစကြာရတနာသည် အရှေ့ သမုဒ္ဒရာသို့ ဆင်းသက်၍ တစ်ဖန် မြန်တက်ပြီးလျှင် တောင် အရပ်သို့ လည်သွားလေ၏။ တောင်သမုဒ္ဒရာသို့ ဆင်းသက် ၍ တစ်ဖန် မြန်တက်ပြီးလျှင် အနောက်အရပ်သို့ လည်သွား လေ၏။ အနောက်သမုဒ္ဒရာသို့ ဆင်းသက်၍ တစ်ဖန် မြန်တက်ပြီးလျှင် မြောက်အရပ်သို့ လည်သွားလေ၏။

အာနန္ဒာ--- တောင်အရပ်၊ အနောက်အရပ်နှင့် မြောက် အရပ်၌ ရှိသော ထီးမြိုင်မင်းတို့သည်လည်း မဟာသုဒဿန မင်း၏ ဩဇာခံမင်းတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။

၈.၂.၀၃၆။ အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ ထိုစကြာရတနာသည် သမုဒ္ဒရာအဆုံးအရိုင်းအခြားရှိသော မြေကို အောင်ပြီး၍ ကုသကဝတီမင်းနေပြည်တော်သို့ တစ်ဖန် မြန်လည်ပြီးလျှင် မဟာသုဒဿနမင်း၏ နန်းတော်တံခါး လွှတ်ရုံးတော်မှန်၌ မဟာသုဒဿနမင်း၏ နန်းတော်ကို တင်တယ်စေလျက် ဝင်ရိုးတပ်ထားဘိသကဲ့သို့ တည်နေ၏။ အာနန္ဒာ---မဟာ သုဒဿနမင်းအတွက် ဖြစ်ပေါ်လာသော စကြာရတနာသည် ဤသို့သဘောရှိပေ၏။ (၁)

ဆင်ရတနာ

၈.၂.၀၃၇။ အာနန္ဒာ--- မဟာသုဒဿနမင်းအတွက် ကိုယ်လုံးဖြူသော ဆင်ရတနာသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မဟာ သုဒဿနမင်းသည် ထိုဆင်ရတနာကိုပင် စမ်းသပ်လိုသည် ဖြစ်၍ နံနက်အခါ၌ တက်စီးလျက် သမုဒ္ဒရာ အရိုင်းအခြား ရှိသော မြေပြင်အားလုံးကို ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် လှည့်လည် ပြီးလျှင် ကုသကဝတီနေပြည်တော်သို့ ပြန်လာ၍ နံနက် ဝှဲတော်စာ သုံးဆောင်လေ၏။ အာနန္ဒာ---မဟာသုဒဿန မင်းအတွက် ဖြစ်ပေါ်လာသော ဆင်ရတနာသည် ဤသို့ သဘောရှိပေ၏။ (၂)

ပြင်းရတနာ

၈.၂.၀၃၈။ အာနန္ဒာ--- မဟာသုဒဿနမင်းအတွက် ကိုယ်လုံးဖြူ၍ ဦးခေါင်းညိုသော ပြင်းရတနာသည် ဖြစ်ပေါ်

လာ၏။ မဟာသုဒဿနမင်းသည် ထိုမြင်းရတနာကိုပင် စမ်းသပ်လိုသည် ဖြစ်၍ နံနက်အခါ၌ တက်စီးလျက် သမုဒ္ဒရာ လေးစင်းအပိုင်းအခြားရှိသော မြေပြင်အားလုံးကို ကောင်းကင် ခရီးဖြင့် လှည့်လည်ပြီးလျှင် ကုသာဝတီနေပြည်တော်သို့ ပြန်လာ၍ နံနက်ပွဲတော်စာ သုံးဆောင်လေ၏။ အာနန္ဒာ--- မဟာသုဒဿနမင်းအတွက် ဖြစ်ပေါ်လာသော မြင်းရတနာ သည် ဤသို့သဘောရှိပေ၏။ (၃)

ပတ္တမြားရတနာ

၈.၂.၀၃၉။ အာနန္ဒာ--- မဟာသုဒဿနမင်းအတွက် ပတ္တမြား (ကြောင်မျက်ခွံ) ရတနာသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မဟာ သုဒဿနမင်းသည် ထိုပတ္တမြားရတနာကိုပင် စမ်းသပ် လိုသည် ဖြစ်၍ ပတ္တမြားရတနာကို တံခွန်များ၌ တင်ပြီးလျှင် ညဉ့်သန်းခေါင်သို့ မှောင်မိုက်နေစဉ် ဝဇီးထွက်တော်မူ၏။ အာနန္ဒာ--- ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်မှ ရွာသားတို့သည် ထို ပတ္တမြားရတနာ၏ အရောင်ဖြင့် ဖူးလင်းပြီး ဟု မှတ်ထင်လျက် အမှုကိစ္စတို့ကို ပြုလုပ်ကြကုန်၏။ အာနန္ဒာ--- မဟာသုဒဿန မင်းအတွက် ဖြစ်ပေါ်လာသော ပတ္တမြားရတနာသည် ဤသို့ သဘောရှိပေ၏။ (၄)

မိဖုရားရတနာ

၈.၂.၀၄၀။ အာနန္ဒာ--- မဟာသုဒဿနမင်းအတွက် အလွန်အဆင်းလှသော မိဖုရားရတနာသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ အာနန္ဒာ--- ထိုမိဖုရားရတနာသည် မဟာသုဒဿနမင်းကို စိတ်ဖြင့်ပင် လွန်ကြား၍ အကျင့်၊ ကိုယ်ဖြင့်မူကား အဘယ်မှာ လွန်ကြား၍ ကျင့်ပါမည်နည်း။ အာနန္ဒာ--- မဟာသုဒဿန မင်းအတွက် ဖြစ်ပေါ်လာသော မိဖုရားရတနာသည် ဤသို့ သဘောရှိပေ၏။ (၅)

သူဌေးရတနာ

၈.၂.၀၄၁။ အာနန္ဒာ--- မဟာသုဒဿနမင်းအတွက် သူဌေးရတနာသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မဟာသုဒဿနမင်း သည် ထိုသူဌေးရတနာကိုပင် စမ်းသပ်လိုသည် ဖြစ်၍ လေ့ကို စီးလျက် ဂင်္ဂါမြစ်အလယ် ရေစီးကြောင်းသို့ သွား

ရောက်ကာ 'သူဌေး--- ရွှေငွေကို ငါ အလိုရှိ၏'ဟု သူဌေး ရတနာအား ဆို၏။

'မင်းမြတ်--- သို့ဖြစ်လျှင် လေ့ကို တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကပ်ပါ စေလော့' ဟု လျှောက်၏။

'သူဌေး--- ဤနေရာ၌ပင်လျှင် ရွှေငွေကို ငါ အလိုရှိ၏'ဟု ဆို၏။

အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ ထိုသူဌေးရတနာသည် လက်နှစ်ဖက် တို့ဖြင့် ရေကို ယက်၍ ရွှေငွေဖြင့် ပြည့်သော အိုးကို ထုတ်ဖော် ပြီးလျှင် မဟာသုဒဿနမင်းအား ဤသို့ လျှောက်၏-

'မင်းမြတ်--- ဤမျှဖြင့် တော်လောက်ပါပြီလော၊ မင်းမြတ် ---ဤမျှဖြင့် ဆောင်ရွက်ရာရောက်ပါပြီလော၊ မင်းမြတ်--- ဤမျှဖြင့် ပူဇော်ရာရောက်ပါပြီလော'ဟု လျှောက်၏။

'သူဌေး--- ဤမျှဖြင့် တော်လောက်ပါပြီ၊ ဤမျှဖြင့် ဆောင်ရွက်ရာ ရောက်ပါပြီ၊ ဤမျှဖြင့် ပူဇော်ရာရောက်ပါပြီ' ဟု မဟာသုဒဿနမင်းသည် ဆို၏။ အာနန္ဒာ--- မဟာ သုဒဿနမင်းအတွက် ဖြစ်ပေါ်လာသော သူဌေးရတနာ သည် ဤသို့သဘောရှိပေ၏။ (၆)

သားကြီးရတနာ

၈.၂.၀၄၂။ အာနန္ဒာ--- မဟာသုဒဿနမင်းအတွက် ထက်မြက်ကျွမ်းကျင် ပညာရှိသော သားကြီးရတနာသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုသားကြီးရတနာသည် မဟာသုဒဿန မင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ 'မင်းမြတ်--- အရှင်မင်းမြတ်သည် ကြောင့်ကြံခွဲ နေတော်မူပါ၊ ကျွန်ုပ်သည် စီမံခန့်ခွဲပါအံ့'ဟု လျှောက်၏။ အာနန္ဒာ--- မဟာသုဒဿနမင်းအတွက် ဖြစ်ပေါ်လာသော သားကြီးရတနာသည် ဤသို့သဘော ရှိပေ၏။ (၇)

အာနန္ဒာ--- မဟာသုဒဿနမင်းသည် ဤဆိုခဲ့သော ရတနာခုနစ်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံပေ၏။

တန်ခိုးလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံခြင်း

၈.၂.၀၄၃။ အာနန္ဒာ--- မဟာသုဒဿနမင်းသည် တန်ခိုးလေးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဟူရာ၌ အဘယ်တန်ခိုး

လေးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသနည်း ဟူမူ-

(၁) အာနန္ဒာ--- မဟာသုဒဿနမင်းသည် သုတစ်ပါးတို့ထက် သာလွန်၍ အဆင်းလှ၏၊ (၂) သုတစ်ပါးတို့ထက် သာလွန်၍ အသက်ရှည်၏၊ (၃) သုတစ်ပါးတို့ထက် သာလွန်၍ အနာကင်း၏၊ (၄) ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် သူကြွယ်တို့သည် ချစ်ခင်မြတ်နိုးကုန်၏၊ အာနန္ဒာ--- မဟာသုဒဿနမင်းသည်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် သူကြွယ်တို့ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုး၏။

အာနန္ဒာ---မဟာသုဒဿနမင်းသည် ဤတန်ခိုးလေးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံပေ၏။

ဓမ္မနန်းပြာသာဒ်နှင့် ဓမ္မရေကန်

ဓ.၂.၀၄၄။ အာနန္ဒာ---ထိုအခါ မဟာသုဒဿနမင်းမှာ ဤသို့သော အကြံ ဖြစ်၏- 'ငါသည် ဤထန်းပင်တန်းတို့၏ အကြား၌ အတောင်လေးရာစီ ကျယ်ပြန့်သော လေးထောင့် ကန်တို့ကို ဖန်ဆင်းရလျှင် ကောင်းမည်'ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ အာနန္ဒာ--- မဟာသုဒဿနမင်းသည် ထိုထန်းပင်တန်းတို့၏ အကြား၌ အတောင်လေးရာစီ ကျယ်ပြန့်သော လေးထောင့် ကန်တို့ကို ဖန်ဆင်းလေ၏။ အာနန္ဒာ---ထိုလေးထောင့်ကန်တို့ကို ရွှေ၊ ငွေ၊ ကြောင်မျက်ရွှံ (ပတ္တမြား)၊ ဖလ်အုတ်တို့ဖြင့် စီထားကုန်၏။

အာနန္ဒာ--- ထိုလေးထောင့်ကန်တို့၌ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကြောင်မျက်ရွှံ (ပတ္တမြား)၊ ဖလ်စောင်းတန်းလေးခုစီ ရှိကုန်၏။ အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ၌ မဟာသုဒဿနမင်းသည် ထိုလေးထောင့်ကန်တို့၌ ပန်းမျိုးကို စိုက်ပြီးစေ၏။

အာနန္ဒာ---ထိုအခါ မဟာသုဒဿနမင်းသည် ထိုရေကန်တို့၏ ကမ်း၌ လာရောက်သူတို့ အလိုရှိရာကို ပေးလှူစေ၏။

ဓ.၂.၀၄၅။ အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ၌ ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် သူကြွယ်တို့သည် များစွာသော ဥစ္စာကို ယူဆောင်လာကာ မဟာသုဒဿနမင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် 'မင်းမြတ်--- မင်းမြတ်အတွက်ပင် ရည်ရွယ်၍ ဤမျိုးစွာသော ဥစ္စာကို ယူဆောင်လာပါသည်။ မင်းမြတ်သည် ထိုဥစ္စာကို ခံယူတော်မူပါ'ဟု လျှောက်ကုန်၏။ 'အချင်းတို့---အလို မရှိပြီ၊ တရားသော အခွန်အတုတ်ဖြင့် စုဆောင်းထားသော ဤဥစ္စာသည်လည်း များလှ၏။ ထိုသင်တို့၏ ဥစ္စာသည်လည်း သင်တို့၏ ဥစ္စာပင် ဖြစ်ပါစေ၊ ဤဥစ္စာမှလည်း ထပ်၍ ယူကုန်ဦးလော့'ဟု မိန့်ဆို၏။

ဤသို့ မဟာသုဒဿနမင်းက ငြင်းပယ်လိုက်သည်ရှိသော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှင့် သူကြွယ်တို့သည် တိုင်ပင်ကြကာ 'မင်းမြတ်---အရှင်မင်းမြတ်အတွက် နန်းတော်တည်ဆောက်ပေးပါကုန်အံ့'ဟု ဆိုကုန်၏။ အာနန္ဒာ---မဟာသုဒဿနမင်းသည် ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် လက်ခံလေ၏။

ဓ.၂.၀၄၆။ အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ နတ်တို့၏အရှင် သိကြားမင်းသည် မဟာသုဒဿနမင်း၏ စိတ်အကြံကို မိမိစိတ်ဖြင့် သိ၍ 'အချင်းဝိသကြာ--- လာလော့၊ သင်သည် မဟာသုဒဿနမင်းအတွက် မွေမည်သော နန်းပြာသာဒ်ကို ဖန်ဆင်းပေးချေလော့'ဟု ဝိသကြာနတ်သားကို အမိန့်ပေး၏။ 'အရှင်သိကြားမင်း--- ကောင်းပါပြီ'ဟု ဆိုကာ ဝိသကြာနတ်သားသည် မဟာသုဒဿနမင်းအတွက် မွေမည်သော နန်းပြာသာဒ်ကို ဖန်ဆင်းပေးလေ၏။ အာနန္ဒာ---မွေမည်သော နန်းပြာသာဒ်သည် အရှေ့အနောက် အလျားတစ်ယူနာ၊ တောင်မြောက်အနံ ယူနာဝက်ရှိ၏။ အာနန္ဒာ---မွေမည်သော နန်းပြာသာဒ်၏ အောက်ခံခံသည် အမြင့်တစ်ဆယ့်ငါးတောင် ရှိ၏၊ ထိုနံကို ရွှေ၊ ငွေ၊ ကြောင်မျက်ရွှံ၊ ဖလ်အုတ်တို့ဖြင့် စီထား၏။

အာနန္ဒာ---မွေမည်သော နန်းပြာသာဒ်၌ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကြောင်မျက်ရွှံ၊ ဖလ်တိုင်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် ရှိ၏။ မွေမည်သော နန်းပြာသာဒ်၌ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကြောင်မျက်ရွှံ၊ ဖလ်ပျဉ်ချပ်တို့ကို ခင်းထား၏။ မွေမည်သော နန်းပြာသာဒ်၌ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကြောင်မျက်ရွှံ၊ ဖလ်စောင်းတန်းနှစ်ဆယ့်လေးသွယ် ရှိ၏။

ဓ.၂.၀၄၇။ အာနန္ဒာ--- မဟာသုဒဿနမင်းသည် မဟာဝိယုဗ္ဗမည်သော ပြာသာဒ်ဆောင်တံခါးဝ၌ ရွှေအတိုပြီးသော ထန်းတောကို ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် ထိုထန်းတော၌ နေသန့်စင်ကာ နေ၏။

ဓ.၂.၀၄၈။ အာနန္ဒာ--- မွေမည်သော နန်းပြာသာဒ်သည် ရတနာမြူကွန်ရက် နှစ်ခုတို့ဖြင့် ကာရံလျက် ရှိ၏။ လေတိုက်တော်သည်ရှိသော် ထိုမြူနှင့် ကွန်ရက်တို့မှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံသည် အလွန် သာယာ၏။

အာနန္ဒာ--- မွေမည်သော နန်းပြာသာဒ်သည် ပြီးစီးလတ်သော် မကြည့်ရှုနိုင်လောက်အောင် အလွန် တောက်ပ၏။ (မျက်စိကနိုးအောင် တောက်ပ၏)။

ဓ.၂.၀၄၉။ အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ မဟာသုဒဿနမင်းသည် မွေမည်သော နန်းပြာသာဒ်၏ ရှေ့၌ မွေမည်သော လေးထောင့်ကန်ကို ဖန်ဆင်းလေ၏။ မွေမည်သော လေးထောင့်

ကန်ကို ရွှေ၊ ငွေ၊ ကြောင်မျက်နှာ (ပတ္တမြား)၊ ဖလ အုတ်တို့ဖြင့် ဝိဇာဏ်၏။

အာနန္ဒာ--- မွေမည်သော လေးထောင့်ကန်၌ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကြောင်မျက်နှာ (ပတ္တမြား)၊ ဖလစောင်းတန်းလေးခုစီ ရှိကုန်၏။

အာနန္ဒာ--- မွေမည်သော လေးထောင့်ကန်သည် ရတနာ တံတိုင်း ခုနစ်ခုတို့ဖြင့် ကာရံလျက် ရှိ၏။

အာနန္ဒာ--- မွေမည်သော လေးထောင့်ကန်သည် ရတနာ ထန်းပင်တန်း ခုနစ်ခုတို့ ကာရံလျက် ရှိ၏။

အာနန္ဒာ--- ထိုထန်းပင်တို့ကို လေတိုက်စေသည်ရှိသော် အသံသည် အလွန် သာယာ၏။

အာနန္ဒာ--- မဟာသုဒဿနမင်းသည် မွေမည်သော နန်းပြာသာဒ်ကြီးပြီးစီးလတ်သော် မွေမည်သော လေးထောင့် ကန်ကြီး ပြီးစီးလတ်သော် ထိုစဉ်အခါက သမဏ(သုတေတိ စင်)-ဟု အသိအမှတ်ပြုထားသော သူနှင့် ပြာဟူက (သုတေတိ မြတ်)-ဟု အသိအမှတ်ပြုထားသော သူတို့အား အလိုရှိရာ ဝတ္ထုမျိုးစုံတို့ကို အလိုရှိသလောက် ပေးလှူပြီးလျှင် မွေ မည်သော နန်းပြာသာဒ်သို့ တက်လေ၏။

စုန်နှင့် ပြည်စုံခြင်း

၈.၂.၀၅၁။ အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ မဟာသုဒဿနမင်း သည် 'ယခုအခါ၌ ငါ၏ ဤသို့ တန်ခိုးအာနန္ဒာတော် ကြီးခြင်း သည် အဘယ်ကံ၏ အကျိုးစိမ့်လဲကလေးနည်း'ဟု စင်ခြင် လေ၏။ အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ မဟာသုဒဿနမင်းသည် 'ယခု အခါ၌ ဤသို့ ငါ၏ တန်ခိုးအာနန္ဒာတော်ကြီးခြင်းသည် ပေး ကမ်းခြင်း၊ အဋ္ဌာန်ဥပုသ်ကျင့်သုံးလျက် မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမခြင်း၊ ကိုယ်နှုတ်စောင့်စည်းခြင်း-ဟူသော ကံသုံးပါးတို့၏ အကျိုး စိမ့်ပါကပေတည်း'ဟု သိမြင်လေ၏။

အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ မဟာသုဒဿနမင်းသည် မဟာ ဝိယူဟမည်သော ပြာသာဒ်ဆောင်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ထို ပြာသာဒ်တံခါးဝ၌ ရပ်လျက် ဤသို့ ဥဒါန်းကျူးရင့်၏-

'ကာမဂုဏ်ကို ကြံစည်ခြင်း-ဟူသော ကာမဝိတက်--- နေရရလော့၊ သုတပိပါးကို သေကျေပျက်စီးရန် ကြံစည်ခြင်း- ဟူသော ဗျာပါဒဝိတက်--- နေရရလော့၊ သုတပိပါးကို ညှဉ်းဆဲရန် ကြံစည်ခြင်း-ဟူသော ဝိဟိသာဝိတက်--- နေရရ လော့၊ ကာမဝိတက်--- သင့်နယ်ကား ဤမျှသာ ရှိ၏၊ ဗျာပါဒ

ဝိတက်--- သင့်နယ်ကား ဤမျှသာ ရှိ၏၊ ဝိဟိသာဝိတက်--- သင့်နယ်ကား ဤမျှသာရှိ၏'ဟု ဥဒါန်းကျူးရင့်၏။

၈.၂.၀၅၁။ အာနန္ဒာ--- ထို့နောက် မဟာသုဒဿန မင်းသည် မဟာဝိယူဟမည်သော ပြာသာဒ်ဆောင်သို့ ဝင်၍ ရွှေပလ္လင်ထက်၌ ထိုင်လျက် ကာမဂုဏ်တို့မှ ကင်းဆိတ်ကာ၊ အကုသိုလ်တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်ကာ ပထမဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။

ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်နှင့် စတုတ္ထဈာန်တို့သို့ အဆင့်ဆင့် ရောက်၍ နေ၏။

၈.၂.၀၅၂။ အာနန္ဒာ--- ထို့နောက် မဟာသုဒဿန မင်းသည် မဟာဝိယူဟမည်သော ပြာသာဒ်ဆောင်မှ ထွက်ပြီးလျှင် ရွှေပြာသာဒ်ဆောင်သို့ ဝင်၍ ငွေပလ္လင်ထက်၌ ထိုင်နေလျက် မေတ္တာ (ချမ်းသာစေလိုခြင်း)နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ကို တစ်ခုသော အရပ်မျက်နှာသို့ ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏။ ထို့အတူ နှစ်ခုမြောက်၊ လေးခုမြောက်၊ အထက်၊ အောက်၊ ဖီလာအရပ်မျက်နှာတို့သို့ အသီးအသီး ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏။ အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာတို့သို့ မေတ္တာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်ကို အကန့်အသတ်မရှိ ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏။

သနားခြင်း၊ ကရုဏာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ မုဒိတာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်၊ လျစ်လျူရှုခြင်းဥပေက္ခာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်တို့ကို အသီးအသီး တစ်ခုသော အရပ် မျက်နှာသို့ ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏။ ထို့အတူ နှစ်ခုမြောက်၊ သုံးခု မြောက်၊ လေးခုမြောက်၊ အထက်၊ အောက်၊ ဖီလာ အရပ် မျက်နှာတို့သို့ အသီးအသီး ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏။ အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာတို့သို့ သနားခြင်း၊ ကရုဏာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ မုဒိတာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်၊ လျစ်လျူရှုခြင်း ဥပေက္ခာနှင့်ယှဉ်သော စိတ်တို့ကို အသီးအသီး အကန့် အသတ်မရှိ ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏။

မြို့ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်-စသည်

၈.၂.၀၅၃။ အာနန္ဒာ--- မဟာသုဒဿနမင်းမှာ-

မြို့ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊
မွေမည်သော နန်းပြာသာဒ်လျှင် အချုပ်အခြာ ရှိသော ပြာသာဒ်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊
မဟာဝိယူဟပြာသာဒ်ဆောင်လျှင် အချုပ်အခြာ ရှိသော ပြာသာဒ်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊

ပလ္လင်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊
 ဆင်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊
 မြင်းပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်
 ရထားပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်
 ပတ္တမြားပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်
 မိဖုရားပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်
 သူဌေးပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်
 ဩဇာခံမင်းပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်
 နို့ညှစ်နွားမပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်
 အဝတ်ပုဆိုးပေါင်း ဆယ်ထည်အုပ် ရှစ်သောင်း
 လေးထောင်
 ထမင်းအိုးပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် ရှိကုန်၏။

သုဘဒ္ဒါမိဖုရားကြီး ခစားခြင်း

၈.၂.၀၅၄။ အာနန္ဒာ--- ထိုနောက် နှစ်ထောင်ပေါင်း များစွာ လွန်သော အခါ၌ သုဘဒ္ဒါမိဖုရားမှာ ဤသို့သော အကြံ ဖြစ်၏။ 'ငါသည် မဟာသုဒဿနမင်းကို မတွေ့မြင်ရသည်မှာ ကြာပြီ၊ ငါသည် မဟာသုဒဿနမင်းကို တွေ့မြင်ရန် ချဉ်းကပ်ရလျှင် ကောင်းမည်'ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ သုဘဒ္ဒါ မိဖုရားသည် မောင်းမအပေါင်းကို ဤသို့ ပြောဆို၏- 'ရှင်မတို့--- လာကြ လော့၊ ဦးခေါင်းဆေးလျော်ကြလော့၊ အဝါရောင်အဝတ်တို့ကို ဝတ်ဆင်ကြလော့၊ ငါတို့သည် မဟာသုဒဿနမင်းကို မတွေ့ မြင်ရသည်မှာ ကြာပြီ၊ မဟာသုဒဿနမင်းကို တွေ့မြင်ရန် ချဉ်းကပ်ကုန်စို့'ဟု ပြောဆို၏။

အာနန္ဒာ--- မောင်းမအပေါင်းသည် 'ကောင်းပါပြီအရှင်မ' ဟု ဆိုကာ သုဘဒ္ဒါမိဖုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၏။

အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ သုဘဒ္ဒါမိဖုရားသည် မောင်းမ အပေါင်းနှင့် အတူ ဓမ္မမည်သော နန်းပြာသာဒ်ဆီသို့ အင်္ဂါ လေးပါးရှိသော စစ်တပ်ဖြင့် ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဓမ္မမည်သော ပြာသာဒ်ဆောင်သို့ ချဉ်းကပ်ကာ တံခါးပေါင်ကို ဖို့လျက် ရပ်နေလေ၏။

အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ မဟာသုဒဿနမင်းသည် အသံကို ကြားသဖြင့် 'မည်သူ၏ အသံနည်း၊ လူပေါင်းများစွာ၏

အသံနှင့် တူပါတာကား'ဟု ဆင်ခြင်၍ မဟာဝိယုဟမည်သော ပြာသာဒ်ဆောင်မှ ထွက်လာသောအခါ တံခါးပေါင်ကို ဖို့ လျက် ရပ်နေသော သုဘဒ္ဒါမိဖုရားကို မြင်၍ 'နမတော်--- ဤ နေရာ၌ပင် ရပ်နေလော့၊ အတွင်းသို့ မဝင်လင့်'ဟု မိန့်ဆို၏။

အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ မဟာသုဒဿနမင်းသည် မင်းချင်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို 'အမောင်ယောက်ျား--- လာ လော့၊ သင်သည် မဟာဝိယုဟမည်သော ပြာသာဒ်ဆောင် မှ ရွှေသလွန် (ရွှေစုတင်း)ကို ထုတ်ဆောင်၍ ရွှေထန်းတော၌ ခင်းလော့'ဟု မိန့်ဆို၏။ အာနန္ဒာ--- ထိုယောက်ျားသည် မဟာဝိယုဟမည်သော ပြာသာဒ်ဆောင်မှ ရွှေသလွန် (ရွှေစုတင်း)ကို ထုတ်ဆောင်၍ ရွှေထန်းတော၌ ခင်းလေ၏။

အာနန္ဒာ--- ထို့နောက် မဟာသုဒဿနမင်းသည် လက်ယာခြေ၌ လက်ဝဲခြေကို စဉ်းငယ်လွန်ကာ တင်ထား၍ သတိရှိလျက် လက်ယာနံတောင်ခြေ၌ မြတ်သော လျောင်း စက်ခြင်းကို ပြုလေ၏။

၈.၂.၀၅၅။ အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ သုဘဒ္ဒါမိဖုရားသည် 'မဟာသုဒဿနမင်း၏ ဣန္ဒြေတို့သည် အထူးကြည်လင် ကုန်၏။ အရေအဆင်းသည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်၏။ ဝင်းပြောင် တောက်ပ၏။ မဟာသုဒဿနမင်းသည် နတ်ရွာ မင်္ဂလိစေ လင့်'ဟု ကြံစည်တောင့်တပြီးလျှင် မဟာသုဒဿနမင်းအား ဤစကားကို လျှောက်တင်၏။ 'မောင်တော်--- ကုသဝတီ နေပြည်တော်လျှင် အချစ်အမြာရှိသော ဤမြို့ပေါင်း ရှစ် သောင်းလေးထောင်-စသည်တို့သည် မောင်တော်မှာ ရှိပါ ကုန်၏။ မောင်တော်--- ဤမြို့ပေါင်းရှစ်သောင်းလေးထောင်- စသည်တို့၌ သံယောဇဉ် ထားတော်မူပါဦးလော့၊ အသက်ကို ငဲ့ကွက်တော်မူပါဦးလော့'ဟု လျှောက်တင်၏။

၈.၂.၀၅၆။ အာနန္ဒာ--- ဤသို့ လျှောက်တင်သော် မဟာ သုဒဿနမင်းသည် 'နမတော်--- သင်သည် ကြားချင်စဖွယ်၊ နှစ်သက်ဖွယ်၊ ချစ်ခင်ဖွယ်၊ မြတ်နိုးဖွယ် စကားတို့ကို ရှည် မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး ငါ့အား ပြောဆိုခဲ့ပါလျက် နောက်ဆုံးအချိန်ကျမှ မကြားချင်စဖွယ်၊ မနှစ်သက်ဖွယ်၊ မချစ်ခင်ဖွယ်၊ မမြတ်နိုးဖွယ် စကားတို့ကို အဘယ်ကြောင့် ငါ့အား ပြောဆိုတိသနည်း'ဟု သုဘဒ္ဒါမိဖုရားအား မိန့်ဆို၏။

'မောင်တော်--- အဘယ်သို့လျှင် မောင်တော်အား လျှောက်ဆိုရပါမည်နည်း'ဟု လျှောက်၏။

'နမတော်--- သင်သည် ငါ့အား ဤသို့ လျှောက်ဆိုလော့-

'မောင်တော်--- ချစ်ခင်ဖွယ်၊ မြတ်နိုးဖွယ်အားလုံးတို့နှင့်

ရှင်လျက် ကွဲကွာခြင်း၊ သေ၍ ကွဲကွာခြင်း၊ ဘဝခြားလျက် ကွဲကွာခြင်းသည် ဖြစ်ခြင်းတည်း။ မောင်းတော်---မောင်းတော် ဘုရားသည် ငွေကွက်ခြင်းရှိလျက် နတ်ရွာစံတော်မမူပါလင့်၊ ငွေကွက်ခြင်းရှိလျက် နတ်ရွာစံခြင်းသည် ဆင်းရဲပါ၏။ ငွေကွက် ခြင်းရှိလျက် နတ်ရွာစံခြင်းသည် အကုန်လည်း ခံရပါ၏။

မောင်းတော်---ကုသာဝတီနေပြည်တော်လျှင် အချစ် အခြာရှိသော ဤမြို့ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်-စသည် တို့သည် မောင်းတော်မှာ ရှိပါကုန်၏။ မောင်းတော်--- ဤ မြို့ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်-စသည်တို့၌ သံယောဇဉ် ဖြစ်ခြင်းကို စွန့်ပယ်တော်မူပါ။ အသက်ကို ငွေကွက်တော် မမူပါလင့်ဟု လျှောက်ဆိုလော့ဟူ၍ မိန့်ဆို၏။

၈.၂.၀၅၅။ အာနန္ဒာ--- ဤသို့ မိန့်ဆိုသော် သုဘဒ္ဒါ မိဖုရားသည် ဖျက်ရည်ကျလျက် ငိုကြွေးလေ၏။ အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ သုဘဒ္ဒါမိဖုရားသည် ဖျက်ရည်တို့ကို သုတ်၍ မဟာသုဒဿနမင်း မိန့်ကြားသည့်အတိုင်း လျှောက်ဆို၏။

ဗြဟ္မာပြည်သို့ လားတော်မူခြင်း

၈.၂.၀၅၈။ အာနန္ဒာ--- ထို့နောက် မကြာမီပင် မဟာ သုဒဿနမင်းသည် နတ်ရွာစံလေ၏။ အာနန္ဒာ--- မဟာ သုဒဿနမင်းနတ်ရွာစံခိုရန်ဖြစ်ပေါ်လာသောဝေဒနာသည် ဥပမာအားဖြင့် သူကြွယ် ဖြစ်စေ၊ သူကြွယ်သား ဖြစ်စေ နှစ်သက်စွယ်အစာကို စားပြီးသောအခါ ထမင်းဇီယပ် သလောက်မျှသာ ဖြစ်ပေ၏။ အာနန္ဒာ--- မဟာသုဒဿန မင်းသည် နတ်ရွာစံပြီးလတ်သော် ကောင်းသောသူတို့၏ လားရာဖြစ်သော ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်လေ၏။

အာနန္ဒာ--- မဟာသုဒဿနမင်းသည် အနှစ်ရှစ်သောင်း လေးထောင်ပတ်လုံး သူငယ်တို့၏ ကစားခြင်းဖြင့် ကစား၏။ အနှစ်ရှစ်သောင်းလေးထောင်ပတ်လုံး အိမ်ရှေ့မင်းအဖြစ် ဖြင့် စံ၏။ အနှစ်ရှစ်သောင်းလေးထောင်ပတ်လုံး စကြာဝတေး မင်းအဖြစ်ဖြင့် မင်းပြု၏။ အနှစ်ရှစ်သောင်းလေးထောင် ပတ်လုံး လူဝတ်နံ့နပ် မွေနှုန်းပြာသာဒ်ထက်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံး၏။ ထိုမဟာသုဒဿနမင်းသည် ဗြဟ္မာ ဝိဟာရတရား လေးပါးတို့ကို ဟူးဖျားပြီးလျှင် ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားလေ၏။

၈.၂.၀၅၉။ အာနန္ဒာ--- 'ထိုစဉ်အခါက မဟာသုဒဿန

မင်းသည် အခြားသူ ဖြစ်လေသလော'ဟု သင် တွေးထင် ကောင်း တွေးထင်ရာ၏။

အာနန္ဒာ--- ထိုသို့ မတွေးလင့်၊ ငါဘုရားသည်ပင် ထိုစဉ် အခါက မဟာသုဒဿနမင်း ဖြစ်၏။

ကုသာဝတီနေပြည်တော်လျှင် အချစ်အခြာရှိသော ထို မြို့ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်-စသည်တို့သည် ငါ ဘုရား၏ မြို့-စသည် ဖြစ်ခဲ့ကုန်၏။

၈.၂.၀၆၀။ အာနန္ဒာ--- ချလော့၊ ထိုအလုံးစုံသော သင်္ခါရ တရားတို့သည် ကွယ်လွန်သွားလေကုန်ပြီ၊ ချစ်ပျောက်သွား လေကုန်ပြီ၊ ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲသွားလေကုန်ပြီ၊ အာနန္ဒာ--- သင်္ခါရတရားတို့သည် ဤသို့ပင် မမြဲကြသည်ချည်းသာ တည်း။ အာနန္ဒာ--- သင်္ခါရတရားတို့သည် ဤသို့ပင် မတည် တဲ့ကြသည်ချည်းသာတည်း။ အာနန္ဒာ--- သင်္ခါရတရား တို့သည် ဤသို့ပင် အားမကုန်လောက်ကြသည်ချည်းသာ တည်း။ အာနန္ဒာ--- အလုံးစုံသော သင်္ခါရတရားတို့၌ ငြီးငွေ့ ခြင်းငှာ အလွန်ပင် သင့်လှလေပြီ၊ စွဲမက်မှုကင်းခြင်းငှာ အလွန်ပင် သင့်လှလေပြီ၊ သင်္ခါရတရားတို့မှ လွတ်မြောက် ခြင်းငှာ အလွန်ပင် သင့်လှလေပြီ၊ အာနန္ဒာ--- ငါသည် ဤ ကုသာဝတီနေပြည်တော်အရပ်၌ ကိုယ်ကောင်းကို မြောက် ကြိမ်တိုင်တိုင် စွန့်ပစ်ခဲ့ရဖူးသည်ကို အမှတ်ရ၏။ ထို မြောက်ကြိမ်စလုံးပင် စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်လျက်ချည်းသာ လျှင် စွန့်ပစ်ခဲ့ရ၏။ ဤသည်ကား ကိုယ်ကောင်းကို ခုနစ်ကြိမ် မြောက် စွန့်ပစ်ခြင်းပေတည်း။

အာနန္ဒာ--- မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်ကောင်းကို ရှစ်ကြိမ် မြောက် စွန့်ပစ်ရမည့် အရပ်ကို လောက၌ ငါ မမြင်တော့ ချေ'ဟု ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရား တော်ကို ဟောတော်မူ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော်ကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် လူ၊ နတ်တို့၏ ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဂါထာကိုလည်း မိန့်တော်မူပြန် သတည်း--

သင်္ခါရ(ပြုပြင်ပေးရသော) တရားတို့သည် မမြဲ လေကုန်စွတကား၊ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသဘော ရှိလေကုန်စွတကား၊ ဖြစ်ပေါ်ပြီးနောက် ချစ် ပျောက်လေကုန်စွတကား၊ ထို (သင်္ခါရတရား) တို့၏ ငြိမ်းခြင်းသည်သာလျှင် ချမ်းသာပေတော့ သည်တကား။

၄

နေဝသဘသုတ်

နာတိကရွာသားတို့၏ အဖေးကို ဖြေတော်မူခြင်း

၈.၂.၀၆၁။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် နာတိကရွာ အုတ်တိုက်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုစဉ်အခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ထိုထိုအရပ်ဒေသတို့မှ ကွယ်လွန်သွားကြသော ဥပါသကာတို့၏ မြစ်ရာဘဝတို့ကို ဖြေဆိုဟောကြားတော်မူ၏။ ကာသီတိုင်း၊ ကောသလတိုင်း၊ ဝဇ္ဇီတိုင်း၊ မလ္လတိုင်း၊ စေတိယတိုင်း၊ ဝံသတိုင်း၊ ကုရုတိုင်း၊ ပဇ္ဇာလတိုင်း၊ မဇ္ဈတိုင်း၊ သုရသေနတိုင်းတို့မှ "ဤမည်သော သူသည် ဤမည်သော ဘဝ၌ ဖြစ်၏၊ ဤမည်သော သူသည် ဤမည်သော ဘဝ၌ ဖြစ်၏။"

ကွယ်လွန်သွားကြသော နာတိကရွာသား ဥပါသကာ ငါးကျိပ်ကျော်တို့သည် အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကုန်၏။

ကွယ်လွန်သွားကြသော နာတိကရွာသား ဥပါသကာ ကိုးကျိပ်ကျော်တို့သည် သကာခါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကုန်၏။

ကွယ်လွန်သွားကြသော နာတိကရွာသား ဥပါသကာ ငါးရာကျော်တို့သည် သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကုန်၏။ ဟု ဖြေဆိုဟောကြားတော်မူ၏။

၈.၂.၀၆၂။ ထိုသို့ ဖြေဆို ဟောကြားသည်ကို နာတိက ရွာသား ဥပါသကာတို့ ကြားကြကုန်၏။

နာတိကရွာသား ဥပါသကာတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဖြေဆိုဟောကြားတော်မူသည်ကို ကြားကုန်၍ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာနှစ်ခြိုက်၍ လျှောက်ရှိကုန်၏။ ထိုအကြောင်းအရာကို အရှင်အာနန္ဒာသည် ကြားလေ၏။

အရှင်အာနန္ဒာ၏ သွယ်ဝိုက်သော စကား

၈.၂.၀၆၃။ အရှင်အာနန္ဒာသည် မဂတိုင်းသား ဥပါသကာတို့၏ ရောက်ရာဘဝကိုလည်း ဘုရားရှင် ဖြေဆို သင့်သည်-ဟုသော အကြောင်းအရာကို တစ်ပါးတည်း ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ အဖန်ဖန် တွေးတောပြီးလျှင် ညဉ့်၌ အဆုံး နိုးသောက်ယံ၌ နေရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရိုနှိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား ဤ စကားကို လျှောက်၏-

"မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်သည် ဤစကား ကို ကြားရပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ထိုထို

အရင်ဒေသတို့မှ ကွယ်လွန်သွားကြသော ဥပါသကာတို့၏ ဖြစ်ရာဘဝတို့ကို ဖြေဆို ဟောကြားတော်မူ၏။ နာတိက ရွာသား ဥပါသကာတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဖြေဆို ဟောကြား တော်မူသည်ကို ကြားသိရ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှစ်မြှိုက် ရွှင်ပျလျက် ရှိပါကုန်၏ဟု ကြားသိရပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား--- ကွယ်လွန်သွားကြသော ဤမဂ္ဂတိုင်း သား ဥပါသကာတို့သည် စင်စစ်များလည်း များပါကုန်၏။ ရှေးလည်း ကျပါကုန်၏။ အင်္ဂတိုင်း မဂ္ဂတိုင်းတို့မှ ကွယ်လွန် သွားကြသော အင်္ဂ၊ မဂ္ဂတိုင်းရင်းသားတို့တွင် ဥပါသကာ များ မရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- စင်စစ် အားဖြင့် ထိုသူတို့သည်လည်း ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို ကြည်ညိုကြပါကုန်၏။ သီလတို့ကို ပြည့်စုံစွာ ကျင့်လေ့ရှိကြ ပါကုန်၏။ သို့ဖြစ်ပါလျက် ကွယ်လွန်သွားကြသော ထိုသူတို့ အကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြားတော်မူ သေးပါ။ ထိုသူတို့အကြောင်းကိုလည်း ဟောကြားတော် မူလျှင် ကောင်းပါမည်။ လူအများသည် ကြည်ညို၍ ကောင်းသော ဂတိသို့ ရောက်နိုင်စေ ရှိပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ထို့ပြင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် သူကြွယ်တို့၏ အကျိုးစီးပွား၊ နှိပ်နှင့် ဇနပုဒ်သား တို့၏ အကျိုးစီးပွားတို့ကို ဆောင်ရွက်ပါ၏။

ထို့ပြင်လည်း ထိုဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် 'ဝါတိအား ဤသို့ ရမ်းသာစေ၍ နတ်ရွာစံတော်မူလေ၏။ တရားစောင့်သော ထိုတရားမင်း၏ နိုင်ငံတော်၌ ဝါတိသည် ဤသို့ ရမ်းသာစွာ နေကြရပေကုန်၏'ဟု လူတို့သည် ထိုမင်းကို ချီးမွမ်းလျက် ရှိပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုဗိမ္ဗိသာရမင်းသည်လည်း ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို ကြည်ညိုပါ၏။ သီလတို့ကို ပြည့်စုံ စွာ ကျင့်လေ့ရှိပါ၏။

ထို့ပြင် 'မဂ္ဂတိုင်းရင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်း သည် ကွယ်လွန်ခါနီးတိုင်အောင်ပင် မြတ်စွာဘုရားကို ချီးကျူးလျက် ကွယ်လွန်လေသည်'ဟူ၍လည်း လူတို့ ဆိုပါ ကုန်၏။ ကွယ်လွန်သွားသော ထိုမင်းအကြောင်းကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြားတော်မူရသေးပါ။ ထိုမင်း အကြောင်းကိုလည်း ဟောကြားတော်မူလျှင် ကောင်းပါမည်။ လူအများသည် ကြည်ညို၍ ကောင်းသော ဂတိသို့ ရောက်နိုင် စေ ရှိပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် သမ္မာသမ္မောဓိ ဉာဏ်ကို မဂ္ဂတိုင်း၌ ရတော်မူပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ယင်း မဂ္ဂတိုင်းမှ ကွယ်လွန်သွားကြသော မဂ္ဂတိုင်းသား ဥပါသကာတို့၏ ဖြစ်ရာဘဝတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည်

အဘယ့်ကြောင့် မဟောကြားဘဲ ရှိရာပါသနည်း။ မြတ်စွာ ဘုရား--- ကွယ်လွန်သွားကြသော မဂ္ဂတိုင်းသား ဥပါသကာ တို့၏ ဖြစ်ရာဘဝတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် မဟောကြားဘဲ နေတော်မူခြင်းအား ထို့ကြောင့် ထိုမဂ္ဂတိုင်းသား ဥပါသကာ တို့သည် စိတ်အားယဉ်ကြကုန်စေရ ရှိပါ၏။

ယင်းသို့ မဂ္ဂတိုင်းသား ဥပါသကာတို့သည် စိတ်အား ငယ်ကြနိုင်စေရာ အကြောင်းရှိပါလျက် ထိုသူတို့အကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ့်ကြောင့် မဟောကြားဘဲ ရှိရာ ပါသနည်း'ဟု လျှောက်၏။

အရှင်အာနန္ဒာသည် မဂ္ဂတိုင်းသား ဥပါသကာတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်တော်၌ ဤသွယ်ဝိုက်သော စကားကို လျှောက်ထားပြီး နေရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုနှိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ ပြန်သွား လေ၏။

၈.၂.၀၆၄။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင် အာနန္ဒာ ပြန်သွား၍ မကြာမီပင် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် နာတိကရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ နာတိကရွာ၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးနောက် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရာမှ ပြန်ကြွေကာ ခြေတော်တို့ကို ဆေးကြော၍ အုတ်တိုက်ကျောင်းသို့ ဝင် တော်မူ၏။ ထို့နောက် အသင့်ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်နေ တော်မူကာ မဂ္ဂတိုင်းသား ဥပါသကာတို့ကို အကြောင်းပြု၍ "ထို သူတော်ကောင်းတို့၏ လားရာဂတိ ရောက်ရာဘဝကို သိအောင် ရွှေအံ့"ဟု နည်းသွင်း၍ အကြောင်းအရာအားလုံး ကို စိတ်ဖြင့် ဆင်ခြင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ-

မြတ်စွာဘုရားသည် "မဂ္ဂတိုင်းသား ဥပါသကာ ဖြစ် ကုန်သော ထိုသူတော်ကောင်းတို့သည် ဤသို့ ဤသို့ လားရာဂတိ ရောက်ရာဘဝရှိကုန်၏"ဟု မြင်တော်မူ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ညနေရမ်းအချိန် တစ်ပါး တည်း ကိန်းအောင်နေရာမှ ထတော်မူ၍ အုတ်တိုက် ကျောင်းမှ ထွက်တော်မူပြီးလျှင် ကျောင်းရိပ်ဝယ် ခင်းထား သော နေရာ၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။

၈.၂.၀၆၅။ ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာ ဘုရားထံတော်သို့ ရူးကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုနှိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား ဤ စကားကို လျှောက်၏-

"မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် အထူးသဖြင့် ငြိမ်သက်သော အသွင်အပြင်ရှိနေပါ၏။ ဣန္ဒြေများ ကြည်လင်

သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်နှာတော်အဆင်းသည် အလွန်ပင် တောက်ပတင့်တယ်နေပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ယနေ့ မြတ်စွာဘုရားသည် ငြိမ်သက်သော အရဟတ္တဖိုလ် သမာပတ်ဖြင့် နေတော်မူသည်-ဟု ထင်ပါသည်။ ‘ဟူ၍ လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မဂတိုင်းသား ဥပါသကာ ဖြစ်သော သုတေကောင်းတို့၏ လားရာဝတ် ရောက်ရာ ဘဝတို့ကို တွေ့မြင်တော်မူကြောင်း မိန့်တော်မူ၏။

ရနဝသဘုတံသား

၈.၂.၀၆၇။ “အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ နတ်သားတစ်ယောက် သည် ကိုယ်ထင်ရှားမပြဘဲ ‘ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာ ဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်သည် ဇနဝသဘာ ဖြစ်ပါသည်။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာ ဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်သည် ဇနဝသဘာ ဖြစ်ပါ သည်’ဟု လျှောက်၏။ အာနန္ဒာ--- သည်သည် ရှေးအခါက “ဇနဝသဘာ”ဟူသော အမည်ကို ကြားဖူးသလော”

“မြတ်စွာဘုရား---မကြားဖူးပါ။ မြတ်စွာဘုရား---သို့သော် လည်း “ဇနဝသဘာ”ဟူသော အမည်ကို ကြားသဖြင့် ဘုရားတပည့်တော်မှာ ကြက်သီးမွေးည်းများ ထပ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ဇနဝသဘာ-ဟု ဤသို့ ခန့်ညားသော အမည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ရသော ထိုနတ်သည် မြင့်မြတ်သော နတ်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်-ဟု ဘုရားတပည့်တော် ထင်မြင်မိပါ၏။”

“အာနန္ဒာ--- အသံပေါ်လာပြီးနောက် ဆက်တိုက်ပင် အဆင်းသဏ္ဌာန် ခုံညားသော နတ်သားတစ်ယောက်သည် ငါ၏ မျက်မှောက်၌ ထင်ရှား ပေါ်လာကာ ဤသို့ လျှောက်၏- ‘ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော် သည် မိမိသာရမင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော် သည် မိမိသာရမင်း ဖြစ်ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရား တပည့်တော် ဝေဿဝဏ်နတ်မင်း၏ တပည့်အဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်ရသည်မှာ ဤအကြိမ်သည် ခုနစ်ကြိမ်မြောက် ဖြစ်ပါသည်။ မိမိသာရမင်းဘဝမှ စုတေခိုသော ထိုဘုရား တပည့်တော်သည် နတ်မင်း ဖြစ်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ဘုရားတပည့်တော်သည် နတ်ပြည်မှ စုတေ၍ လူ့ပြည်၌ ခုနစ်ဘဝ၊ ထိုလူ့ပြည်မှ စုတေ၍ ဤနတ်ပြည်၌ ခုနစ်ဘဝ၊ ပေါင်း တစ်ဆယ့်လေးဘဝတို့တိုင်တိုင် ရှေး

အခါက ဘုရားတပည့်တော်၏ နေခဲ့ဖူးရာ ဌာနကို ဘုရား တပည့်တော် အမှတ်ရလျက် ရှိပါ၏။

၈.၂.၀၆၇။ မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်သည် ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး အပါယ်သို့ ကျခြင်း မရှိ တော့ပါ။ အပါယ်သို့ ကျခြင်းမရှိသော သောတာပန် ဖြစ်နေ သည်ကို သိပါသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားတပည့်တော်၏ အလို အာသာသည်ကား သကဒါဂါမ် ဖြစ်ရန် ထက်သန်လျက် တည်ရှိနေပါသည် ဘုရား”ဟု လျှောက်၏။

“မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်သည် ရှည်မြင့် စွာသော ကာလပတ်လုံး အပါယ်သို့ ကျခြင်းမရှိတော့ပါ။ အပါယ်သို့ ကျခြင်းမရှိသော သောတာပန် ဖြစ်နေသည်ကို သိပါသည် ‘ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ‘ဘုရားတပည့်တော်၏ အလိုအာသာသည် သကဒါဂါမ်ဖြစ်ရန် ထက်သန်လျက် တည်ရှိနေပါသည်’ဟူ၍လည်းကောင်း-ဆိုသော အရှင် ဇနဝသဘာနတ်သား၏ ဤစကားသည် အံ့ဖွယ်ရှိပါပေ၏။ ထူးဆန်းပါပေ၏။ အရှင်ဇနဝသဘာနတ်သားသည် ဤသို့ မြင့်မြတ်သော တရားထူးကို အဘယ်မှ ရခဲ့ပါသနည်း”ဟု ဘုရားရှင်က မေးတော်မူ၏။

“ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာ ဘုရား၏ အဆုံးအမတော်နှင့် ကင်း၍ ရခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။ ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား --- မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမတော်နှင့် ကင်း၍ ရခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။ မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှေးဦးစွာ ဖူးတွေ့ ရ၍ မြတ်စွာဘုရား အပေါ်၌ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ခြင်းသို့ ရောက်သည့်အခါမှ စ၍ ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး အပါယ်သို့ကျခြင်း မရှိ တော့ပါ။ အပါယ်သို့ကျခြင်း မရှိသော သောတာပန် ဖြစ်ခဲ့ သည်ကို သိပါ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားတပည့်တော်၏ အလို အာသာသည်ကား သကဒါဂါမ်ဖြစ်ရန် ထက်သန်လျက် တည်ရှိနေပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား--- ဝေဿဝဏ် နတ်မင်းကြီးသည် ဝိရဇ္ဈကနတ်မင်းကြီးထံသို့ ပရိစ္ဆတစုဖြင့် ဘုရားတပည့်တော်ကို လေ့တတ်လိုက်သဖြင့် လာခဲ့ရာ လမ်း ခရီးအကြား၌ မြတ်စွာဘုရားကို တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုအခါက မြတ်စွာဘုရားသည် အုတ်တိုက်ကျောင်းသို့ ဝင်တော် မူပြီးလျှင် မဂတိုင်းသား ဥပါသကာတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ‘ထိုသူတော်ကောင်းတို့၏ လားရာဝတ် ရောက်ရာဘဝကို သိအောင် ရွှေအံ့ ဟု နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်လျက် ထိုင်နေတော် မူပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- အလွန်အံ့ဖွယ်ရာ အကြောင်း တိုက်ဆိုင်သည်မှာ ‘ထိုမဂတိုင်းသား သူတော်ကောင်း တို့သည် ဤသို့ ဤသို့ လားရာဝတ်၊ ရောက်ရာဘဝ

ရှိကုန်၏'ဟု ထိုနတ်ပရိသတ်၌ ဝေဿဝင်္ကနတ်မင်းကြီး ပြောဆိုသော စကားကို ကိုယ်တိုင် ကြားနာမှတ်သား လိုက်ရပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်မှာ 'မြတ်စွာဘုရား ကိုလည်း ဖူးမြော်အံ့၊ ဤအကြောင်းကိုလည်း မြတ်စွာ ဘုရားအား လျှောက်ထားအံ့'ဟု အကြံ ဖြစ်ပါ၏။ မြတ်စွာ ဘုရား---ဤအကြောင်းနှစ်ပါးကြောင့် ဘုရားတပည့်တော် သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်လာခဲ့ပါ၏။

နတ်သဘင်

၈.၂.၀၆၈။ မြတ်စွာဘုရား--- ယခင်ယခင် ကာလက ဝါဆိုလပြည့်နေ့ည တစ်ည၌ သုဓမ္မာနတ်သဘင်၌ တာဝတိံသာနတ်တို့သည် အားလုံးလိုလိုပင် အညီအညွတ် စည်းစတနေပါကုန်၏။ များစွာသော နတ်ပရိသတ်တို့ သည်လည်း ထက်ဝန်းကျင်၌ ထိုင်နေပါကုန်၏။ နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့သည်လည်း အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ ထိုင် နေကြပါကုန်၏။ အရှေ့အရပ်မှ တေရုဒ္ဓနတ်မင်းကြီးသည် အနောက်အရပ်သို့ မျက်နှာမူကာ နတ်အပေါင်းကို ရှေ့၌ ထားလျက် ထိုင်နေပါ၏။ တောင်အရပ်မှ ဝိရုဏ္ဏနတ်မင်း ကြီးသည် မြောက်အရပ်သို့ မျက်နှာမူကာ နတ်အပေါင်းကို ရှေ့၌ ထားလျက် ထိုင်နေပါ၏။ အနောက်အရပ်မှ ဝိရူပက နတ်မင်းကြီးသည် အရှေ့အရပ်သို့ မျက်နှာမူကာ နတ် အပေါင်းကို ရှေ့၌ ထားလျက် ထိုင်နေပါ၏။ မြောက်အရပ်မှ ဝေဿဝင်္ကနတ်မင်းကြီးသည် တောင်အရပ်သို့ မျက်နှာ မူကာ နတ်အပေါင်းကို ရှေ့၌ ထားလျက် ထိုင်နေပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား---ထိုအခါ ထိုနတ်မင်းကြီးတို့ နေရာ၏ နောက်၌ ဘုရားတပည့်တော်တို့ ထိုင်နေရ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ယခုမှ ဖြစ်လာကြသော နတ်တို့သည် အခြားနတ်တို့ထက် အဆင်း အားဖြင့်ပေ အမြဲအရံအားဖြင့်ပါ သာလွန်၍ တင့်တယ် ပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ထို့ကြောင့် တာဝတိံသာနတ် တို့သည် 'အချင်းတို့--- အသုရာအပေါင်းတို့ ဆုတ်ယုတ်၍ နတ်အပေါင်းတို့ပြည့်နက်စည်ကားလာပေကုန်စွတကား'ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှစ်မြိုက်ရွှင်ပျလျက် ရှိပါကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ထိုအခါ နတ်တို့အရင် သိကြားမင်း သည် တာဝတိံသာနတ်တို့ ကြည်နူးနေကြသည်ကို သိ၍

ဤဝါထာတို့ဖြင့် ဝမ်းမြောက်ကား ပြောကြားပါ၏-

'အချင်းတို့--- မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာ တော်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံး၍ ဤ တာဝတိံသာနတ်ဘုံသို့ရောက်လာသော အဆင်း၊ အမြဲအရံနှင့် ပြည့်စုံသော နတ်အသစ်တို့ကို တွေ့ မြင်ကြ၍ သိကြားမင်းနှင့် တကွ တာဝတိံသာ နတ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဦးညွတ်ကုန် လျက်၊ တရားတော်၏ ကောင်းမြတ်သည်၏ အမြစ်ကိုလည်း ချီးကျူးကုန်လျက် ဝမ်းမြောက်ပေ ကုန်စွတကား။

မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်ဖြစ်သော ဤနတ်ပြည် သို့ ထူးခြားစွာ ရောက်လာကုန်သော ထိုနတ် အသစ်တို့သည် အခြားနတ်တို့ထက် အဆင်း၊ အမြဲအရံ၊ အသက်အားဖြင့် သာလွန် တင့်တယ်ပေ ကုန်၏။

ဤအကြောင်းအရာကို မြင်ကုန်၍ သိကြား မင်းနှင့် တကွ တာဝတိံသာနတ်တို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားကို ဦးညွတ်ကုန်လျက်၊ တရားတော်၏ ကောင်းမြတ်သည်၏ အမြစ်ကိုလည်း ချီးကျူး ကုန်လျက် ပျော်ရွှင်ကြပေကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ထိုသိကြားမင်း၏ ဝမ်းမြောက်စကား ကြောင့် တာဝတိံသာနတ်တို့သည် 'မိတ်ဆွေတို့---အသုရာ အပေါင်းတို့ ဆုတ်ယုတ်၍ နတ်အပေါင်းတို့ ပြည့်နက် စည်ကားပေကုန်စွတကား'ဟု အတိုင်းထက် အလွန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှစ်မြိုက်ရွှင်ပျလျက် ရှိပါကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ထိုအခါ သုဓမ္မာနတ်သဘင်၌ တာဝတိံသာနတ်တို့ စည်းဝေးခြင်း၏ အကြောင်းရင်း ဖြစ်သော ကိစ္စကို စဉ်းစားဆွေးနွေးပြီးဖြစ်သဖြင့် နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့သည် ထိုကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မိန့်မှာချက်၊ နောက်ထပ်ညွှန်ကြားချက်များကို ခံယူပြီးလျှင် ပြန်မသွား ကြသေးဘဲ မိမိတို့နေရာ အသီးသီး၌ တည်လျက် ရှိပါကုန်၏။ မိန့်မှာချက်ကို ရရှိပြီးသော ထိုနတ်မင်းကြီးလေးယောက် တို့သည် နောက်ထပ် ညွှန်ကြားချက်ကိုလည်း ခံယူကြကုန် ပြီး၍ အထူးသဖြင့် စိတ်ကြည်နူးကာ မိမိတို့နေရာ၌ ငြိမ်သက်စွာ တည်လျက်ရှိပါကုန်၏။

၈.၂.၀၆၉။ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုအခိုက်၌ နတ်တို့၏ အာနာသောအလင်းရောင်ကို ကျော်လွန်၍ ကြီးကျယ်သော အလင်းရောင်သည် မြောက်အရပ်မှ ထွက်ပေါ်လာပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ထိုအခါ နတ်တို့၏အရင် သိကြားမင်းသည် တာဝတိံသာနတ်တို့ကို ဤသို့ မိန့်ဆိုပါ၏--

‘အရင်းတုံး--- ဗြဟ္မာ ထင်ရှားပေါ်လာရန် ရှေ့ပြေးနိမိတ် တို့သည် ထင်လာကုန်၏။ ကြီးကျယ်သော အလင်းရောင် သည် ထွက်ပေါ်လာ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဗြဟ္မာသည် ထင်ရှား ပေါ်လာလိမ့်မည်။ ဤအလင်းရောင်ထွက်ပေါ်လာခြင်းသည် ဗြဟ္မာ ထင်ရှားပေါ်လာရန် ရှေ့ပြေးနိမိတ် ဖြစ်သည်’ဟု မိန့်ဆိုပါ၏။

သနက်မာရဗြဟ္မာမင်းအကြောင်း

၈.၂.၀၇၀။ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုအခါ တာဝတိံသာနတ် တို့သည် ‘ဤအလင်းရောင်ကို သိရအောင် စောင့်ကြည့် ကုန်အံ့။ ဤအလင်းရောင်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်မည့်အကျိုးကို မျက်မှောက် တွေ့မြင်ပြီးမှသာလျှင် သွားကုန်အံ့’ဟု ရည်ရွယ်၍ မိမိတို့၏ ထိုင်မြဲနေရာတို့၌ပင် ထိုင်နေပါကုန်၏။ နတ်မင်းကြီးလေးယောက်နှင့် တာဝတိံသာနတ်တို့သည် လည်း ထိုအတူပင် ထိုင်နေကြပါကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား--- သနက်မာရဗြဟ္မာသည် တာဝတိံသာ နတ်တို့၏ မျက်မှောက်၌ ထင်ရှားပေါ်လာသောအခါ ကြမ်းတမ်းသော အတ္တဘောကို ဖန်ဆင်းလျက် ပေါ်လာ ရပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- အကြောင်းမူကား ဗြဟ္မာ၏ မြကတွေအဆင်းသည် တာဝတိံသာနတ်တို့၏ မျက်စိ၌ မထင်ပေါ်နိုင်ပါ။

မြတ်စွာဘုရား--- သနက်မာရဗြဟ္မာသည် တာဝတိံသာ နတ်တို့၏ မျက်မှောက်၌ ထင်ရှားပေါ်လာသောအခါ အခြားသော နတ်တို့ထက် အဆင်းအားဖြင့်ရော အခြံအရံ အားဖြင့်ပါ သာလွန်၍ တင့်တယ်ပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ပုဗ္ဗအားဖြင့် ရွှေစင်ရုပ်ကိုယ်သည် လူ၏ ရုပ်ကိုယ်ထက် သာလွန်၍ တင့်တယ်သကဲ့သို့ မြတ်စွာ ဘုရား--- ဤအတူပင် သနက်မာရဗြဟ္မာသည် တာဝတိံသာ နတ်တို့၏ မျက်မှောက်၌ ထင်ရှားပေါ်လာသောအခါ အခြား သော နတ်တို့ထက် အဆင်းအားဖြင့်ရော အခြံအရံ အားဖြင့်ပါ သာလွန်၍ တင့်တယ်ပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- သနက်မာရဗြဟ္မာသည် တာဝတိံသာ နတ်တို့၏ မျက်မှောက်၌ ထင်ရှားပေါ်လာသောအခါ ထိုပရိသတ်၌ တစ်ဦးတစ်ယောက်သော နတ်မျှ သနက်မာရ

ဗြဟ္မာကို ရှိလည်း မရှိပါ။ ခရီးဦးကြိုလည်း မပြပါ။ နေရာ ဖြင့်လည်း မစိတ်မနပ်ပါ။ ‘ယခုအခါ သနက်မာရဗြဟ္မာသည် အလိုရှိရာ နတ်၏ပလ္လင်၌ ထိုင်လိမ့်မည်’ဟု ဆိတ်ဆိတ် သာလျှင် နှလုံးသွင်းလျက် နတ်အားလုံးတို့သည် လက်အုပ် ချီကာ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေကြပါကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ပုဗ္ဗအားဖြင့် မင်းအဖြစ်ဖြင့် အဘိသိက်သွန်းပြီးခါစဖြစ်သော အဘိသိက်ခံ ရေမြေ့ရှင် မင်းသည် မြတ်သော ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမှုကို ရသကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရား--- ဤအတူပင် သနက်မာရဗြဟ္မာသည် အကြင်နတ်၏ ပလ္လင်၌ ထိုင်ငြားအံ့။ ထိုနတ်သည် မြတ်သော ဝမ်းမြောက်မှုကို ရပါ၏။ မြတ်သော ဝမ်းသာမှုကို ရပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ထိုနောက် သနက်မာရဗြဟ္မာသည် ကြမ်းတမ်းထင်ရှားသော အတ္တဘောကို ဖန်ဆင်းလျက် ဦးစွန်းငါးခုရှိသော သတို့သားအသွင်ဖြင့် တာဝတိံသာနတ် တို့၏ မျက်မှောက်၌ ထင်ရှားပေါ်လာပါ၏။ ထိုဗြဟ္မာသည် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ဟင်းလင်းအပြင် ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- အားရှိသော ယောက်ျားသည် ကောင်းစွာ စင်းထားသော ပလ္လင်၌ ဖြစ်စေ၊ ညီညွတ်သော မြေပြင်၌ဖြစ်စေ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေသကဲ့သို့ ဤ အတူပင် သနက်မာရဗြဟ္မာသည် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ဟင်းလင်းအပြင် ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေ ပြီးလျှင် တာဝတိံသာနတ်တို့ ကြည်နူးနေကြသည်ကို သိ၍ ဝမ်းမြောက်စကား ပြောကြားပါ၏--

၈.၂.၀၇၁။ မြတ်စွာဘုရား--- ဝမ်းမြောက်စကား ပြောကြားသော သနက်မာရဗြဟ္မာ၏ အသံသည် သန့်ရှင်း ခြင်း၊ မြတ်သားခြင်း၊ သာယာခြင်း၊ နားဝင်ရံခြင်း၊ အသံ လုံးခြင်း၊ မကွက်ခြင်း၊ အသံအောင်ခြင်း၊ မြည်ဟိန်ခြင်း-ဟူသော အင်္ဂါရပ်ပါးနှင့် မြည့်စုံပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- သနက်မာရဗြဟ္မာသည် ပရိသတ် ရှိသလောက် အသံဖြင့် ကြားသိစေပါသည်။ ထိုဗြဟ္မာ၏ အသံသည် ပရိသတ်၏ မြင်ပသို့လည်း မထွက်ပါ။ မြတ်စွာ ဘုရား--- ဤသို့ အင်္ဂါရပ်ပါးနှင့် မြည့်စုံသော အသံရှိသူကို ‘ဗြဟ္မာအသံနှင့် တူသော အသံရှိသူ’ဟူ၍ ဆိုထိုက်ပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ထိုအခါ သနက်မာရဗြဟ္မာသည် သုံးဆယ့်သုံးခုသော အတ္တဘောတို့ကို ဖန်ဆင်း၍ သုံးကျိပ် သုံးယောက်သော တာဝတိံသာနတ်တို့၏ ပလ္လင်တို့၌ အသီး

အသီး ထက်ဝယ်ခွဲ ခွေ့ ထိုင်နေပြီးလျှင် တာဝတိံသာနတ် တို့ကို 'အချင်း တာဝတိံသာနတ်တို့--- အသိနည်း၊ ထို မြတ်စွာဘုရားသည် လူအများ၏ စီးပွားချမ်းသာအလို့ငှာ လောကကို စောင့်ရှောက်ရန်အလို့ငှာ နတ်လူတို့၏ အကျိုး စီးပွားအလို့ငှာ လွန်စွာ ကျင့်တော်မူသည် မဟုတ်လော၊ အချင်းတို့--- မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာ-ဟု ဆည်းကပ် ကုန်သော၊ တရားတော်ကို ကိုးကွယ်ရာ-ဟု ဆည်းကပ် ကုန်သော၊ သံဃာတော်ကို ကိုးကွယ်ရာ-ဟု ဆည်းကပ် ကုန်သော၊ သီလတို့ကို ပြည့်စုံစွာ ကျင့်လေ့ရှိကုန်သော သူတို့သည် ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တိနတ်ပြည်သို့ အချို့ ရောက်ကြကုန်သည်၊ နိမ္မိနရုတ်နတ်ပြည်သို့ အချို့ ရောက်ကြကုန်သည်၊ တုသိတာနတ်ပြည်သို့ အချို့ ရောက်ကြကုန်သည်၊ ယာမာ နတ်ပြည်သို့ အချို့ ရောက်ကြကုန်သည်၊ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ အချို့ ရောက်ကြကုန်သည်၊ စတုမဟာရာဇ် နတ်ပြည်သို့ အချို့ ရောက်ကြကုန်သည် မဟုတ်လော၊ အနိစ္စဆုံး နတ်မျိုး၌ ဖြစ်သော သူတို့သည်ပင်လျှင် ဂနဗ္ဗ နတ်မျိုး၌ ဖြစ်ကြကုန်သည် မဟုတ်လောဟု ပြောဆိုပါ၏။

၈.၂.၀၇၂။ မြတ်စွာဘုရား--- သနက်မာရဗြဟ္မာသည် ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ဤ အကြောင်းကို သနက်မာရဗြဟ္မာ ပြောဆိုလတ်သော် 'ငါ၏ ပလ္လင်၌ ထိုင်နေသော ဗြဟ္မာတစ်ဦးတည်းသာ ပြောဆို သည်'ဟု နတ်တို့သည် မှတ်ထပ်ပါကုန်၏။ ဗြဟ္မာတစ်ဦး ပြောဆိုလတ်သော် ဖန်ဆင်းထားသော ဗြဟ္မာအားလုံးပင် ပြောဆိုပါကုန်၏။ ဗြဟ္မာတစ်ဦး ဆိတ်ဆိတ်နေသော် ထို ဖန်ဆင်းထားသော ဗြဟ္မာအားလုံးပင် ဆိတ်ဆိတ်နေပါ ကုန်၏။

ထိုအခါ သိကြားမင်းနှင့် တကွသော တာဝတိံသာနတ် တို့သည် ငါ၏ ပလ္လင်၌ ထိုင်နေသော ဗြဟ္မာတစ်ဦးတည်းသာ ပြောဆိုသည်-ဟု မှတ်ထပ်ပါကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ထိုနောက် သနက်မာရဗြဟ္မာသည် မိမိ ကိုယ်ကို တစ်ဦးတည်းအဖြစ်၌ ပြန်ရုပ်သိမ်းပြီးလျှင် နတ်တို့၏အရှင် သိကြားမင်း၏ ပလ္လင်၌ ထက်ဝယ်ခွဲ ခွေ့ ထိုင်နေလျက် တာဝတိံသာနတ်တို့ကို ဤသို့ ဟောပြော ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကို ပွားများပြီးလျှင်

၈.၂.၀၇၃။ 'အချင်းတို့--- အသိနည်း၊ မြတ်စွာဘုရား

သည် တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်း၌ စွမ်းနိုင်စေခြင်းငှာ ဤကျွန်ုပ်တို့ မိမိ တရား(ပြီးစီးခြင်း၏ အခြေခံတရား)လေးပါးတို့ကို ကောင်းစွာ ဟောကြားထားတော်မူသည် မဟုတ်လော၊

အဘယ်လေးပါးတို့နည်းဟုမူ-အချင်းတို့--- ဤသာသနာ တော်၌ ရဟန်းသည် ဆန္ဒလွန်ကဲသော သမာဓိနှင့် လည်း ကောင်း၊ အားထုတ်ပြုပြင်မှု(ပဓာနသင်္ခါရ)နှင့် လည်းကောင်း ပြည့်စုံပြီးသော ကုဒ္ဓိပါဒိတရား (ပြီးစီးခြင်း၏ အခြေခံတရား) ကို ပွားများ၏။ ဝီရိယလွန်ကဲသော သမာဓိနှင့် လည်းကောင်း၊ အားထုတ်ပြုပြင်မှု (ပဓာနသင်္ခါရ)နှင့် လည်းကောင်း ပြည့်စုံ သော ကုဒ္ဓိပါဒိတရား (ပြီးစီးခြင်း၏ အခြေခံတရား)ကို ပွားများ၏။ စိတ်လွန်ကဲသော သမာဓိနှင့်လည်းကောင်း အား ထုတ်ပြုပြင်မှု(ပဓာနသင်္ခါရ)နှင့် လည်းကောင်း ပြည့်စုံသော ကုဒ္ဓိပါဒိတရား (ပြီးစီးခြင်း၏ အခြေခံတရား)ကို ပွားများ၏။ ပညာလွန်ကဲသော သမာဓိနှင့် လည်းကောင်း၊ အားထုတ် ပြုပြင်မှု (ပဓာနသင်္ခါရ)နှင့် လည်းကောင်း ပြည့်စုံသော ကုဒ္ဓိပါဒိတရား (ပြီးစီးခြင်း၏ အခြေခံတရား)ကို ပွားများ၏။

အချင်းတို့--- တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်း၌ စွမ်းနိုင်စေခြင်းငှာ မြတ်စွာဘုရား ကောင်းစွာ ဟောကြားအပ်သော ကုဒ္ဓိပါဒိ တရား(ပြီးစီးခြင်း၏ အခြေခံတရား)လေးပါးတို့-ဟူသည် ဤသည်တို့ပင်တည်း။

အချင်းတို့--- အတိတ်ကာလ၌ ပွားပြားသော တန်ခိုး ဖန်ဆင်းခြင်းကို ပြုကုန်သော ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော် စင်၊ သူတော်မြတ်)အားလုံးတို့သည် ဤကျွန်ုပ်တို့မိမိတရား (ပြီးစီးခြင်း၏ အခြေခံတရား)လေးပါးတို့ကိုပင် ပွားများ လေ့လာကြသောကြောင့် တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်းကို ပြုနိုင်ခဲ့ ကုန်၏။

အချင်းတို့--- အနာဂတ်ကာလ၌ ပွားပြားသော တန်ခိုး ဖန်ဆင်းခြင်းကို ပြုကုန်မည် ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော် စင်၊ သူတော်မြတ်)အားလုံးတို့သည်လည်း ဤကျွန်ုပ်တို့မိမိတရား (ပြီးစီးခြင်း၏ အခြေခံတရား)လေးပါးတို့ကိုပင် ပွားများ လေ့လာကြသောကြောင့် တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်းကို ပြုနိုင်ကုန် လိမ့်မည်။

အချင်းတို့--- ယခု ပစ္စုပ္ပန်ကာလ၌ ပွားပြားသော တန်ခိုး ဖန်ဆင်းခြင်းကို ပြုကုန်သော ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော် စင်၊ သူတော်မြတ်)အားလုံးတို့သည်လည်း ဤ ကုဒ္ဓိပါဒိ တရား (ပြီးစီးခြင်း၏ အခြေခံတရား) လေးပါးတို့ကိုပင် ပွားများ လေ့လာကြသောကြောင့် တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်းကို ပြုနိုင်ကုန်၏။

အချင်းတာဝတိံသာနတ်တို့--- ဤသို့ သဘောရှိသော

ငါ၏ တန်ခိုးအာနန္ဒဘော်ကိုလည်း မြင်ကုန်သည် မဟုတ်လော့ဟု မေ၏။

‘မြင်ရပါကုန်၏ အရှင်ဗြဟ္မာကြီး’ဟု ခြေကြကုန်၏။

‘အချင်းတို့--- ငါသည်လည်း ဤကုဒ္ဒိပါဒိတရား (ပြီးစီးခြင်း၏ အခြေခံတရား)လေးပါးတို့ကိုပင် ဖွားမြားလေ့လာထားသောကြောင့် ဤသို့တန်ခိုးအာနန္ဒဘော်ကြီးပေ၏’ဟု ဆို၏။

မြတ်စွာဘုရား--- သနက်မာရဗြဟ္မာသည် ဤအကြောင်းကို ဟောပြောပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား--- သနက်မာရဗြဟ္မာသည် ဤအကြောင်းကို ဟောပြောပြီးလျှင် တာဝတိံသာ နတ်တို့ကို ဤသို့လည်း ဟောပြောပြန်ပါသည်-

၈.၂.၈၇၄။ ‘အချင်းတို့--- အသိနည်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် စွာနိ၊ မဂ်၊ ဖိုလ် ချမ်းသာကို ရခြင်းငှာ အခွင့်ရမှု သုံးပါးတို့ကို အထူးသဖြင့် သိတော်မူသည် မဟုတ်လော၊ အဘယ်သုံးပါးတို့နည်း ဟူမူ-

အချင်းတို့--- ဤလောက၌ အချို့သော သူသည် ကာမဂုဏ်တို့နှင့် ရောယှက်သည် ဖြစ်၍ အကုသိုလ်တရားတို့နှင့် ရောယှက်သည် ဖြစ်၍ နေ၏။ ထိုသူသည် အဓိတစ်ပါး၌ မြတ်သော တရားတော်ကို ကြားနာရ၏။ နည်းလမ်းမှန်စွာ နှလုံးသွင်း၏။ လောကုတ္တရာတရားနှင့် လျော်စွာ ကျင့်မှုတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ကာမဂုဏ်တို့နှင့် မရောယှက်သည် ဖြစ်၍ အကုသိုလ်တရားတို့နှင့် မရောယှက်သည် ဖြစ်၍ နေ၏။

ကာမဂုဏ်တို့နှင့် မရောယှက်သည် ဖြစ်၍ အကုသိုလ်တရားတို့နှင့် မရောယှက်သည် ဖြစ်၍ နေသော ထိုသူမှာ ပထမဇာန် ချမ်းသာသည် ဖြစ်၏။ ချမ်းသာသောကြောင့် အလွန်ဝမ်းမြောက်၏။ အချင်းတို့--- ဥပမာအားဖြင့် နှစ်သိမ့်မှကြောင့် ဝမ်းမြောက်မှု ဖြစ်သကဲ့သို့ ဤအတူပင် ကာမဂုဏ်တို့နှင့် မရောယှက်သည် ဖြစ်၍ အကုသိုလ်တရားတို့နှင့် မရောယှက်သည် ဖြစ်၍ နေသော ထိုသူမှာ ပထမဇာန် ချမ်းသာသည် ဖြစ်၏။ ချမ်းသာသောကြောင့် အလွန်ဝမ်းမြောက်၏။ အချင်းတို့--- မြတ်စွာဘုရားသည် စွာနိ၊ မဂ်၊ ဖိုလ် ချမ်းသာကို ရခြင်းငှာ ရှေးဦးစွာသော ဤအခွင့်ရမှုကို သိတော်မူပါပေ၏။

အချင်းတို့--- ထိုပြင်လည်း ဤလောက၌ အချို့သော သူမှာ ရှုနိရင်းသော ထွက်သက်၊ ဝင်သက်တို့သည် မငြိမ်း

ကုန်၊ ရှုနိရင်းသော ကြံစည်မှု၊ စဉ်းစားမှုတို့သည် မငြိမ်းကုန်၊ ရှုနိရင်းသော ခံစားမှု၊ မှတ်သားမှုတို့သည် မငြိမ်းကုန်၊ ထိုသူသည် အဓိတစ်ပါး၌ မြတ်သော တရားတော်ကို ကြားနာရ၏။ နည်းလမ်းမှန်စွာ နှလုံးသွင်း၏။ လောကုတ္တရာတရားနှင့် လျော်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ ထိုသူမှာ မြတ်သော တရားကို ကြားနာရမှု၊ နည်းလမ်းမှန်စွာ နှလုံးသွင်းမှု၊ လောကုတ္တရာတရားနှင့် လျော်စွာ ကျင့်မှုကို အကြောင်းပြု၍ ရှုနိရင်းသော ထွက်သက်၊ ဝင်သက်တို့သည် ငြိမ်းကုန်၏။ ရှုနိရင်းသော ကြံစည်မှု၊ စဉ်းစားမှုတို့သည် ငြိမ်းကုန်၏။ ရှုနိရင်းသော မှတ်သားမှုတို့သည် ငြိမ်းကုန်၏။ ထိုသူမှာ ရှုနိရင်းသော ထွက်သက်၊ ဝင်သက်၊ ရှုနိရင်းသော ကြံစည်မှု၊ စဉ်းစားမှု၊ ရှုနိရင်းသော ခံစားမှု၊ မှတ်သားမှုတို့၏ ငြိမ်းခြင်းကြောင့် စတုတ္ထဇာန်ချမ်းသာသည် ဖြစ်၏။ ချမ်းသာသောကြောင့် အလွန် ဝမ်းမြောက်၏။ အချင်းတို့--- ဥပမာအားဖြင့် နှစ်သိမ့်မှကြောင့် ဝမ်းမြောက်မှု ဖြစ်သကဲ့သို့ ဤအတူပင် ရှုနိရင်းသော ထွက်သက်၊ ဝင်သက်၊ ရှုနိရင်းသော ကြံစည်မှု၊ စဉ်းစားမှု၊ ရှုနိရင်းသော ခံစားမှု၊ မှတ်သားမှုတို့၏ ငြိမ်းခြင်းကြောင့် စတုတ္ထဇာန်ချမ်းသာသည် ဖြစ်၏။ ချမ်းသာသောကြောင့် အလွန် ဝမ်းမြောက်၏။ အချင်းတို့--- မြတ်စွာဘုရားသည် စွာနိ၊ မဂ်၊ ဖိုလ်ချမ်းသာကို ရခြင်းငှာ နှစ်ကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ဤ အခွင့်ရမှုကို သိတော်မူပါပေ၏။

အချင်းတို့--- ထိုပြင်လည်း ဤလောက၌ အချို့သော သူသည် ‘ဤကား ကုသိုလ်တည်း’ဟု ဟုတ်မှန်သည့် အတိုင်း မသိ၊ ‘ဤကား အကုသိုလ်တည်း’ဟု ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း မသိ၊ ‘ဤကား အပြစ်ရှိ၏၊ ဤကား အပြစ်မရှိ၊ ဤကား မှီဝဲသင့်သောအရာ၊ ဤကား မမှီဝဲသင့်သော အရာ၊ ဤကား ယုတ်၏၊ ဤကား မြတ်၏၊ ဤကား မည်းညစ်သော အကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်၏၊ ဤကား မြူစင်သောအကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်၏’ဟု ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း မသိ၊ ထိုသူသည် အဓိတစ်ပါး၌ မြတ်သော တရားကို ကြားနာရ၏။ နည်းလမ်းမှန်စွာ နှလုံးသွင်း၏။ လောကုတ္တရာတရားနှင့် လျော်စွာ အကျင့်ကို ကျင့်၏။ ထိုသူသည် မြတ်သော တရားကို ကြားနာရမှု၊ နည်းလမ်းမှန်စွာ နှလုံးသွင်းမှု၊ လောကုတ္တရာတရားနှင့် လျော်စွာ ကျင့်မှုတို့ကို အကြောင်း ပြု၍ ‘ဤကား ကုသိုလ်တည်း’ဟု ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း သိ၏၊ ‘ဤကား အကုသိုလ်တည်း’ဟု ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း သိ၏၊ ‘ဤကား အပြစ်ရှိ၏၊ ဤကား အပြစ်မရှိ၊ ဤကား မှီဝဲသင့်သော အရာ၊ ဤကား မမှီဝဲသင့်သော အရာ၊ ဤကား ယုတ်၏၊ ဤကား မြတ်၏၊ ဤကား မည်းညစ်သော အကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်၏၊ ဤကား မြူစင်သော အကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်၏’ဟု ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း သိ၏။

ဤသို့ သိမြင်သော ထိုသူမှာ အဝိဇ္ဇာ (မသိမှု) ပျောက်၏။ ဝိဇ္ဇာ (သိမှု) ဖြစ်ပေါ်၏။ ထိုသူမှာ အဝိဇ္ဇာပျောက်၍ ဝိဇ္ဇာ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းကြောင့် မှ၊ ဇီဝင် ချမ်းသာသည် ဖြစ်၏။ ချမ်းသာသောကြောင့် အလွန် ဝမ်းမြောက်၏။ အချင်းတို့---ဥပမာ အားဖြင့် နှစ်သိမ့်မှုကြောင့် ဝမ်းမြောက်မှု ဖြစ်သကဲ့သို့ ဤအတူပင် အဝိဇ္ဇာပျောက်၍ ဝိဇ္ဇာဖြစ်ပေါ်ခြင်းကြောင့် မှ၊ ဇီဝင် ချမ်းသာသည် ဖြစ်၏။ ချမ်းသာသောကြောင့် အလွန် ဝမ်းမြောက်၏။ အချင်းတို့---မြတ်စွာဘုရားသည် စွာနိုး၊ မှ၊ ဇီဝင် ချမ်းသာကို ရခြင်းငှာ သုံးကြိမ်မြောက် ဖြစ်သော ဤအခွင့်ရမှုကို သိတော်မူပါပေ၏။

အချင်းတို့--- စွာနိုး၊ မှ၊ ဇီဝင် ချမ်းသာကို ရခြင်းငှာ မြတ်စွာဘုရား သိတော်မူထားသော အခွင့်ရမှုသုံးပါးတို့-ဟူသည် ဤသည်တို့ပင်တည်း။

မြတ်စွာဘုရား--- ဤအကြောင်းကိုလည်း သနက်မာရဗြဟ္မာသည် ဟောပြောပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား--- သနက်မာရဗြဟ္မာသည် ဤအကြောင်းကို ဟောပြောပြီးလျှင် တာဝတိံသာနတ်တို့ကို ဤသို့လည်း ဟောပြောပြန်ပါသည်-

သဟိပဋ္ဌာန်လေးပါး

၈.၂.၀၇၅။ 'အချင်းတို့--- အသို့နည်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသဟိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါးတို့ကို ကောင်းစွာ ဟောကြားထားတော်မူသည် မဟုတ်ပါလော့၊ အဘယ်လေးပါးတို့နည်း ဟူမူ- အချင်းတို့--- ဤ သာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မြင်းစွာ အားထုတ်လျက် ဆင်ခြင်လျက် တရားသတ်ရှိလျက် မိမိ၏ ရုပ်အပေါင်း၌ ရုပ်အပေါင်း-ဟု အဖန်ဖန် ရှုလျက် လောက၌ ဖြစ်တတ်သော လိုချင်တပ်မက်ခြင်းနှင့် နှလုံးမသာယာခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍ နေ၏။ မိမိ၏ ရုပ်အပေါင်း၌ ရုပ်အပေါင်း-ဟု အဖန်ဖန် ရှုလျက် နေသော ရဟန်းသည် ထိုမိမိရုပ်အပေါင်း၌ ကောင်းစွာ စူးစိုက်တည်ကြည်၏။ ကောင်းစွာ ကြည်လင်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုမိမိရုပ်အပေါင်း၌ ကောင်းစွာ စူးစိုက်တည်ကြည်၍ ကောင်းစွာ ကြည်လင်လတ်သော် ပြင်ပ သူတစ်ပါး၏ ရုပ်အပေါင်း၌ ဉာဏ်အမြင်ကို ဖြစ်စေ၏။

မြင်းစွာ အားထုတ်လျက် ဆင်ခြင်လျက် တရားသတ်ရှိလျက် မိမိ၏ ဝေဒနာတို့၌ ဝေဒနာ-ဟု အဖန်ဖန် ရှုလျက် နေ၏။ ပြင်ပသူတစ်ပါး၏ ဝေဒနာတို့၌ ဉာဏ်အမြင်ကို ဖြစ်စေ၏။

မြင်းစွာ အားထုတ်လျက် ဆင်ခြင်လျက် တရားသတ်ရှိလျက် မိမိ၏ စိတ်၌ စိတ်-ဟု အဖန်ဖန် ရှုလျက် နေ၏။ ပြင်ပသူတစ်ပါး၏ စိတ်၌ ဉာဏ်အမြင်ကို ဖြစ်စေ၏။

မြင်းစွာ အားထုတ်လျက် ဆင်ခြင်လျက် တရားသတ်ရှိလျက် မိမိ၏ သဘောတရားတို့၌ သဘောတရား-ဟု အဖန်ဖန် ရှုလျက် လောက၌ ဖြစ်တတ်သော လိုချင်တပ်မက်ခြင်းနှင့် နှလုံးမသာယာခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍ နေ၏။ မိမိ၏ သဘောတရားတို့၌ သဘောတရား-ဟု အဖန်ဖန် ရှုလျက် နေသော ရဟန်းသည် ထိုမိမိ၏ သဘောတရားတို့၌ ကောင်းစွာ စူးစိုက်တည်ကြည်၏။ ကောင်းစွာ ကြည်လင်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထို မိမိ၏ သဘောတရားတို့၌ ကောင်းစွာ စူးစိုက်တည်ကြည်၍ ကောင်းစွာ ကြည်လင်လတ်သော် ပြင်ပ သူတစ်ပါး၏ သဘောတရားတို့၌ ဉာဏ်အမြင်ကို ဖြစ်စေ၏။

အချင်းတို့--- မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားသော သဟိပဋ္ဌာန်လေးပါးတို့-ဟူသည် ဤသည်တို့ပင်တည်း။

မြတ်စွာဘုရား--- ဤအကြောင်းကို သနက်မာရဗြဟ္မာ ဟောပြောပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား--- ဤသနက်မာရဗြဟ္မာသည် ဤအကြောင်းကို ဟောပြောပြီးလျှင် တာဝတိံသာနတ်တို့အား ဤသို့လည်း ဟောပြောပြန်ပါသည်-

သဟစိ၏ အခြံအရံ ခုနစ်ပါး

၈.၂.၀၇၆။ 'အချင်းတို့--- အသို့နည်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သမ္မာသမာဓိကို ဖြစ်ပွားစေခြင်းငှာ သမ္မာသမာဓိ ရာနန်းပြည့် ပြည့်စုံခြင်းငှာ ဤသမ္မာသမာဓိ၏ အခြံအရံ ခုနစ်ပါးတို့ကို ကောင်းစွာ ဟောကြားထားတော်မူသည် မဟုတ်လော့၊

အဘယ်ခုနစ်ပါးတို့နည်း ဟူမူ- သမ္မာဒိဋ္ဌိ (မှန်စွာ သိမြင်ခြင်း)၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ (မှန်စွာ ကြံစည်ခြင်း)၊ သမ္မာဝါတ (မှန်စွာ ပြောဆိုခြင်း)၊ သမ္မာကမ္မန္တ (မှန်စွာ ပြုလုပ်ခြင်း)၊ သမ္မာအာရိစ္ဆ (မှန်စွာ အသက်မွေးခြင်း)၊ သမ္မာပါယမာမ (မှန်စွာ အားထုတ်ခြင်း)နှင့် သမ္မာသတိ (မှန်စွာ အောက်မေ့ခြင်း) တို့ပေတည်း။

အချင်းတို့---ဤ အဂါရုနစ်ပါးတို့ဖြစ်လျက်ရှိသော စိတ်၏ တည်ကြည်မှု ဤအရိယသမ္မာသမာဓိကို အကြောင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အခြံအရံနှင့် ပြည့်စုံသည်-ဟူ၍ လည်းကောင်း ဆိုလိုက်ပေ၏။

အချင်းတို့---မှန်စွာ သိမြင်ခြင်းရှိသော သူမှာ မှန်စွာ ကြံခြင်း ဖြစ်၏။ မှန်စွာ ကြံခြင်းရှိသော သူမှာ မှန်စွာပြောဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ မှန်စွာ ပြောဆိုခြင်းရှိသော သူမှာ မှန်စွာ ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်၏။ မှန်စွာ ပြုလုပ်ခြင်းရှိသော သူမှာ မှန်စွာ အသက်မွေးခြင်း ဖြစ်၏။ မှန်စွာ အသက်မွေးခြင်းရှိသော သူမှာ မှန်စွာ အားထုတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ မှန်စွာ အားထုတ်ခြင်း ရှိသော သူမှာ မှန်စွာ အောက်မေ့ခြင်း ဖြစ်၏။ မှန်စွာ အောက်မေ့ခြင်းရှိသော သူမှာ မှန်စွာ သိခြင်း ဖြစ်၏။ မှန်စွာ သိခြင်းရှိသော သူမှာ မှန်စွာ လွတ်မြောက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အချင်းတို့--- 'ဘုရားရှင် ဟောထားသော တရားတော်သည် ကောင်းစွာ ဟောထားသော တရားတော် ဖြစ်၏။ ကိုယ်တိုင် သိမြင်နိုင်သော တရားတော် ဖြစ်၏။ အခါမလင့်ချက်ချင်း အကျိုးပေးတတ်သော တရားတော် ဖြစ်၏။ လာလှည့် ရလှည့်-ဟု ဖိတ်ခေါ်ပြုထိုက်သော တရားတော် ဖြစ်၏။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် စိတ်ထဲ၌ ဆောင်ထားမှတ်ထားထိုက်သော တရားတော် ဖြစ်၏။ အရိယာပညာရှိတို့သာ ကိုယ်စီ ကိုယ်ငါ အသီးအသီး သိနိုင်၊ ခံစားနိုင်သော တရားတော် ဖြစ်၏။ ဖွင့်လှစ်ထားသော အမြက်နိဗ္ဗာန်တံခါးကြီး ဖြစ်၏' ဟူ၍ ကောင်းစွာ ပြောဆိုလိုက ထိုသို့ ပြောဆိုထိုက်သော တရားသည် ဤသမ္မာဒိဋ္ဌိအစရှိသော တရားတော်သာလျှင် ဖြစ်ပေ၏။

အချင်းတို့--- အကြင်သူတို့သည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို ဉာဏ်ဖြင့် တွေ့၍ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိသော ကြည်ညိုခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ အရိယာတို့နှစ်သက်မြတ်နိုးအပ်သော သီလတို့နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ ထို့ပြင် မဂေတိုင်းသား ဥပါသကာ နှစ်သန်းလေးသိန်းကျော်တို့သည် တရားတော်ဖြင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လျက် လူ့ပြည်၌ ကွယ်လွန်ခဲ့၍ နတ်ပြည်၌ ထင်ရှားမြတ်လာကုန်၏။ ထိုသူအားလုံးတို့သည် သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကုန်၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်များထဲ၌ သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပါဝင်လျက် ရှိကုန်၏။

ဤ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်တို့မှ တစ်ပါး အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့လည်း ရှိကြသေး၏-ဟု အကျွန်ုပ် သိပါ၏။ သို့ရာတွင် မုသာဝါဒ ဖြစ်မည်စိုး၍ အတိအကျ အရေအတွက်ကို ဖော်ပြရန်ကား မစွမ်းနိုင်ပါ။

၈.၂.၀၇၇။ မြတ်စွာဘုရား--- သနက်မာရဗြဟ္မာသည် ထိုအကြောင်းကို ဟောပြောပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- သနက်မာရဗြဟ္မာသည် ထိုအကြောင်းကို ဟောပြောလတ်သော် ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီးမှာ ဤသို့သော စိတ်အကြံ ထင်ရှား ဖြစ်ပါ၏-

'အချင်းတို့--- အံ့ဖွယ်ရှိပါပေစွတကား။ အချင်းတို့--- ထူးဆန်းပါပေစွတကား။ ဤမျှလောက် ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်သော ဆရာသည် ဖြစ်ပေါ်တုံ့ဘိ၏။ ဤမျှလောက် ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်သော တရားဟောခြင်းသည် ဖြစ်ပေါ်တုံ့ဘိ၏။ ဤမျှလောက် များပြားသော တရားထူးရသူတို့သည် ထင်ရှားပေါ်လာကုန်ဘိ၏'ဟု စိတ်အကြံ ဖြစ်ပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ထိုအခါ သနက်မာရဗြဟ္မာသည် ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီး၏ စိတ်အကြံကို မိမိစိတ်ဖြင့် သိ၍ ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီးအား 'အရှင်နတ်မင်းကြီး--- အသို့ပါနည်း။ အတိတ်ကာလ၌လည်း ဤမျှလောက် ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်သော ဆရာဘုရားသည် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးပြီလော၊ ဤမျှလောက် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော တရားဟောခြင်းသည် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးပြီလော၊ ဤမျှလောက် များပြားသော တရားထူးရသူတို့သည် ထင်ရှားပေါ်လာခဲ့ဖူးကုန်ပြီလော၊ အနာဂတ်ကာလ၌လည်း ဤမျှလောက် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော ဆရာသည် ဖြစ်ပေါ်လိမ့်မည်လော၊ ဤမျှလောက် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော တရားဟောခြင်းသည် ဖြစ်ပေါ်လိမ့်မည်လော၊ ဤမျှလောက် များပြားသော တရားထူးရသူတို့သည် ထင်ရှားပေါ်လာကုန်လိမ့်မည်လော'ဟု ဖော်ပြနှိုးခဲ့ပါသည် ဘုရား'ဟု ငါဘုရားအား လျှောက်ထားခဲ့သည်။ * (မဟာဂေါဗိန္ဒသုတ်ကို ရု၍ ပြန်ပါသည်။)

မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာအား ဤသို့ပြောသည် အတိုင်း မိန့်တော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားတော်မူသည်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နာလှမှုတိုင်းခံခဲ့လေသည်။

၅

မဟာဂေါဝိန္ဒသုတ်

၈၂.၀၇၈။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မျိုးဖြစ်သော ပဉ္စသိဝနတ်သားသည် သန်းခေါင်ယံအခါ၌ အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်တစ်ခုလုံးကို ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါမြင့် ထိန်လင်းစေပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရျဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား "မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်သည် တာဝတိံသာနတ်တို့ထံမှ ကြားနာ ဖတ်သားထားသော အကြောင်းရာကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားပါမည်" ဟု လျှောက်၏။ "ပဉ္စသိဝ---လျှောက်လော့"ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။

နတ်သဘင်

၈၂.၀၇၉။ "မြတ်စွာဘုရား--- ယခင်ယခင်ကာလက တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ည သုဓမ္မာနတ်သဘင်၌ နတ်အသစ်တို့ကို တွေ့မြင်၍ သိကြားမင်း ပြောကြားသော ချီးကျူးစကားကြောင့် တာဝတိံသာနတ်တို့သည် အတိုင်းထက်

အလွန် ဝမ်းမြောက် ကြည်နူးနေကြပါကုန်၏။ ထိုနတ်အသစ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံး၍ တာဝတိံသာဘုံသို့ ရောက်လာသော အဆင်း၊ အမြဲအရံနှင့် ပြည့်စုံသော နတ်များ ဖြစ်ကြပါ၏။

မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သော ဂုဏ်ရှစ်ပါး

၈၂.၀၈၀။ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် တာဝတိံသာနတ်တို့ ကြည်နူးနေကြသည်ကို သိ၍ 'အချင်းတို့--- သင်တို့သည် ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သော ဂုဏ်ရှစ်ပါးတို့ကို နာကြားလိုကြသလော'ဟု တာဝတိံသာနတ်တို့ကို မေးပါ၏။

'အရှင်သိကြားမင်း--- နာကြားလိုပါကုန်၏'ဟု နတ်တို့က ပြန်ကြားပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သော ဂုဏ်ရှစ်ပါးတို့ကို ဟောပြောပါသည်။

အချင်းတို့--- ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် လူအများ၏ စီးပွား ချမ်းသာအလို့ငှာ လောကကို စောင့်ရှောက်ရန်အလို့ငှာ နတ်၊ လူတို့၏ အကျိုး စီးပွားအလို့ငှာ ကျင့်တော်မူပါပေ၏။ ဤကဲ့သို့ လူအများ၏ စီးပွားချမ်းသာအလို့ငှာ လောကကို စောင့်ရှောက်ရန်အလို့ငှာ နတ်၊ လူတို့၏ အကျိုးစီးပွား အလို့ ငှာ ကျင့်တော်မူသည့် ဤအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော ဆရာကို ရှေးဦးလည်း ငါတို့ မတွေ့မြင်ခဲ့ကြကုန်သည် မဟုတ်လော၊ ယခုလည်း ငါတို့ ထိုမြတ်စွာဘုရားမှ တစ်ပါး မတွေ့မြင် ကြရဘူး မဟုတ်လော။ (၁)

ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်သည် ကောင်းစွာ ဟောထားသော တရားတော် ဖြစ်ပါပေ၏။ ကိုယ်တိုင် သိမြင် နိုင်သော တရားတော် ဖြစ်ပါပေ၏။ အခါမလင် အကျိုးကို ပေးတတ်သော တရားတော်ဖြစ်ပါပေ၏။ လာလှည့်ရှုလှည့် ဟု စိတ်ခေါ်ပြုထိုက်သော တရားတော် ဖြစ်ပါပေ၏။ မိမိ ကိုယ်ထံ၊ စိတ်ထဲ၌ ဆောင်ထားထိုက်သော တရားတော် ဖြစ်ပါပေ၏။ အရိယာပညာရှိတို့သာ ကိုယ်စီကိုယ်စီ သိနိုင် ခံစားနိုင်သော တရားတော် ဖြစ်ပါပေ၏။ ဤကဲ့သို့ မိမိ ကိုယ်ထံ၊ စိတ်ထဲ၌ ဆောင်ထားထိုက်သော တရားကို ဟောတော်မူနိုင်သည့် ဤအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော ဆရာကို ရှေးဦးလည်း ငါတို့ မတွေ့မြင်ခဲ့ကြကုန်သည် မဟုတ်လော၊ ယခုလည်းငါတို့ ထိုမြတ်စွာဘုရားမှတစ်ပါးမတွေ့မြင်ကြရဘူး မဟုတ်လော။ (၂)

ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် "ဤကား ကုသိုလ်တည်း"ဟု ကောင်းစွာ ဟောပြတော်မူပါပေ၏။ "ဤကား အကုသိုလ် တည်း" ဟု ကောင်းစွာ ဟောပြတော်မူပါပေ၏။ "ဤကား အပြစ်ရှိ၏၊ ဤကား အပြစ် မရှိ၊ ဤကား နှိပ်သင့်၏၊ ဤကား မနှိပ်သင့်၊ ဤကား ယုတ်၏၊ ဤကား ဖြတ်၏၊ ဤကား မည်းညစ်သော အကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်၏၊ ဤကား ဖြူစင် သော အကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်၏"ဟု ကောင်းစွာ ဟောပြ တော်မူပါပေ၏။ ဤကဲ့သို့ ကုသိုလ် အကုသိုလ်၊ အပြစ်ရှိ အပြစ်မရှိ၊ နှိပ်အပ် မနှိပ်အပ်၊ အယုတ်အမြတ်၊ အမည်း အဖြူတို့ကို ဟောပြတော်မူတတ်သည့် ဤအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံ သော ဆရာကို ရှေးဦးလည်း ငါတို့ မတွေ့မြင်ခဲ့ကြကုန်သည် မဟုတ်လော၊ ယခုလည်း ငါတို့ ထိုမြတ်စွာဘုရားမှ တစ်ပါး မတွေ့မြင်ကြရဘူးမဟုတ်လော။ (၃)

ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တို့အား နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက် ကြောင်းအကျင့်ကို ကောင်းစွာ ဟောကြားတော်မူပါပေ၏။ နိဗ္ဗာန်နှင့် အကျင့်သည် နီးနောဆက်စပ်လျက် ရှိပါပေ၏။ ဥပမာအားဖြင့် ဂင်္ဂါမြစ်တစ်ခုသည် ယမုနာမြစ်ရေနှင့် နီးနော ဆက်စပ်လျက် တစ်ပေါင်းတည်း ဖြစ်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

ဤသို့ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းအကျင့်ကို ဟောကြား တော်မူတတ်သည့် ဤအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော ဆရာကို ရှေးဦးလည်း ငါတို့ မတွေ့မြင်ခဲ့ကြကုန်သည် မဟုတ်လော၊ ယခုလည်း ငါတို့ ထိုမြတ်စွာဘုရားမှ တစ်ပါး မတွေ့မြင်ကြ ရဘူးမဟုတ်လော။ (၄)

ထိုမြတ်စွာဘုရားမှာ လာဘ်သစ်ပကာ အကျော်အစော သည် မင်းများပင် အလွန် နှစ်သက် သဘောကျရလောက် အောင် အလွန်ပြည့်စုံပါပေ၏။ သို့သော်လည်း ထိုမြတ်စွာ ဘုရားသည်ကား ဟန်ယဉ်ခြင်းကင်းလျက် သောဇီအာဟာရ ကို ဘုဉ်းပေးတော်မူပါပေ၏။ ဤကဲ့သို့ ဟန်ယဉ်ခြင်း ကင်းလျက် သောဇီအာဟာရကို ဘုဉ်းပေးတော်မူသည့် ဤအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော ဆရာကို ရှေးဦးလည်း ငါတို့ မတွေ့ မြင် ခဲ့ကြကုန်သည် မဟုတ်လော၊ ယခုလည်း ငါတို့ ထို မြတ်စွာဘုရားမှတစ်ပါးမတွေ့မြင်ကြရဘူးမဟုတ်လော။ (၅)

ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ကျင့်သုံးဆဲ သေကုပ္ပရိလ်နှင့် ကျင့်သုံးပြီး ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်-ဟူသော အစော်များ ရှိနေပါ သော်လည်း ထိုအစော်များကို စွန့်ခွာ၍ တစ်ပါးတည်း မွေ့လျော်လျက် နေတော်မူပါပေ၏။ ဤကဲ့သို့ တစ်ပါးတည်း မွေ့လျော်သည့် ဤအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော ဆရာကို ရှေးဦး လည်း ငါတို့ မတွေ့မြင်ခဲ့ကြကုန်သည် မဟုတ်လော၊ ယခုလည်း ငါတို့ ထိုမြတ်စွာဘုရားမှ တစ်ပါး မတွေ့မြင် ကြရဘူးမဟုတ်လော။ (၆)

ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဟောပြောသည့်အတိုင်း ပြု ကျင့်လေ့ရှိတော်မူပါပေ၏။ ပြုကျင့်သည့်အတိုင်း ဟောပြော လေ့ရှိပါပေ၏။ ဤကဲ့သို့ ဟောပြောသည့်အတိုင်း ပြုကျင့် လေ့ရှိ၍ ပြုကျင့်သည့်အတိုင်း ဟောပြောလေ့ရှိလျက် ဤနည်းဖြင့် လောကုတ္တရာတရားအားလျော်သော အကျင့် ကို ကျင့်သည့် ဤအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော ဆရာကို ရှေးဦးလည်း ငါတို့ မတွေ့မြင်ခဲ့ကြကုန်သည် မဟုတ်လော၊ ယခုလည်း ငါတို့ ထိုမြတ်စွာဘုရားမှ တစ်ပါး မတွေ့မြင်ကြရဘူး မဟုတ်လော။ (၇)

ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် မြတ်သော ဗီရာဖြစ်သော သောတာပတ္တိမဂ်ဖြင့်ပင် အလွန်စုံသော တရားတို့၌ ယုံမှား ခြင်းခေါ်ခဲကို ကူးမြောက်ပြီး ဖြစ်တော်မူပါပေ၏။ သို့လော သို့လော တွေးတောခြင်းကင်းပြီး ဖြစ်တော်မူပါပေ၏။ အလုံး စုံပြီးမြောက်သော နှလုံးအလိုရှိတော်မူပါပေ၏။ ဤကဲ့သို့ မြတ်သောဗီရာ ဖြစ်သော သောတာပတ္တိမဂ်ဖြင့်ပင် အလုံး စုံသော တရားတို့၌ ယုံမှားခြင်းခေါ်ခဲကို ကူးမြောက်ပြီး ဖြစ်လျက် သို့လောသို့လော တွေးတောခြင်း ကင်းပြီး ဖြစ်

လျက် အလုံးစုံပြီးမြောက်သော နှလုံးအလိုရှိသည် ဤအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော ဆရာကို ရှေ့သို့လည်း ငါတို့ မတွေ့မြင်ခဲ့ကြ ကုန်သည် မဟုတ်လော၊ ယခုလည်း ငါတို့ ထိုမြတ်စွာ ဘုရားမှ တစ်ပါး မတွေ့မြင်ကြရဘူး မဟုတ်လော၊(၈)

၈.၂.၀၈။ မြတ်စွာဘုရား--- နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း သည် တာဝတိံသာနတ်တို့အား မြတ်စွာဘုရား၏ မဖောက် မပြန်ဟုတ်မှန်သော ဤဂုဏ်ရုပ်မီးတို့ကို ဟောပြောပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုသို့ ဟောပြောသောကြောင့် တာဝတိံသာ နတ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သော ဂုဏ်ရုပ်မီးတို့ကို ကြားနာရ၍ အတိုင်းထက် အလွန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှစ်မြိုက်၍ ပျလျက် ရှိပါကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ထိုနတ်အစည်းအဝေး၌ အချို့ နတ် တို့သည် ဤသို့ ဆိုပါကုန်၏-

'အချင်းတို့--- ယခု မြတ်စွာဘုရားကဲ့သို့သော လေးဆူ သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် လောက၌ ပွင့်၍ တရားကို ဟောကြပါလျှင် ကောင်းမည်၊ ထိုသို့ ပွင့်၍ တရားဟောခြင်း သည် လူအများတို့၏ ကောင်းကျိုးမျှမ်းသာအလို့ငှာ ဖြစ်နိုင် ၏'ဟု ဆိုပါကုန်၏။

အချို့နတ်တို့သည် သုံးဆူ နှစ်ဆူ ပွင့်၍ တရားကို ဟောကြ ပါလျှင် ကောင်းမည်ဟု အသိအသေး ဆိုပါကုန်၏။

၈.၂.၀၉။ မြတ်စွာဘုရား--- ဤသို့ ဆိုကုန်လတ်သော် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် တာဝတိံသာနတ်တို့အား-

'အချင်းတို့--- တစ်ခုတည်းသော လောကဓာတ်၌ နှစ်ဆူ သော ဘုရားရှင်တို့သည် မရှေးမနှောင်း တစ်ပြိုင်နက် ပွင့်နိုင် စရာ အကြောင်း မရှိပေ၊ အချင်းတို့--- ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အနာရောဂါကင်းသည် ဖြစ်၍ အသက်ရှည်မြင့်စွာ တည်နေ နိုင်ပါလျှင် ကောင်းမည်၊ ထိုသို့တည်နေခြင်းသည် လူအများ၏ ကောင်းကျိုးမျှမ်းသာအလို့ငှာ ဖြစ်နိုင်၏'ဟု ဆို၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ထိုအခါ သုဗ္ဗောနတ်သဘင်၌ တာဝ တိံသာနတ်တို့ စည်ဝေးခြင်း၏ အကြောင်းရင်းဖြစ်သော ကိစ္စကို စဉ်းစားဆွေးနွေးပြီးသဖြင့် နတ်မင်းကြီးလေးယောက် တို့သည် ထိုကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မိန့်မှာချက်၊ နောက်ထပ် ညွှန်ကြားချက်များကို ခံယူပြီးလျှင် ပြန်မသွားကြသေးမှီ၌ မိမိတို့နေရာ၌ တည်လျက် ရှိပါကုန်၏-

မိန့်မှာချက်ကို ရရှိသော ထိုနတ်မင်းကြီးလေးယောက် တို့သည် နောက်ထပ်ညွှန်ကြားချက်ကိုလည်း ခံယူကုန်ပြီး၍

စိတ်ကြည်နူးကာ မိမိတို့နေရာ၌ ငြိမ်သက်စွာ တည်လျက် ရှိပါကုန်၏။

သနက်မာရဗြဟ္မာအကြောင်း

၈.၂.၀၉၁။ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုအခိုက်တွင် သနက်မာရ ဗြဟ္မာသည် သုဗ္ဗောနတ်သဘင်သို့ ရောက်လာ၍ မြတ်စွာ ဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ချီးကျူးပြောကြားပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ထိုအခါ တာဝတိံသာနတ်တို့သည် သနက်မာရဗြဟ္မာအား-

'အရှင်ဗြဟ္မာကြီး--- ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအကြောင်းကို သိရ၍ အလွန်ဝမ်းမြောက်ပါကုန်၏၊ နတ်တို့အရှင် သိကြား မင်းသည် ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သော ဂုဏ်ရုပ်မီးတို့ကို ဟောပြော၏၊ ထိုဂုဏ်တို့ကို သိရ၍ ကျွန်ုပ် တို့သည် ဝမ်းမြောက်ပါကုန်၏'ဟု ဆိုပါကုန်၏။

မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သော ဂုဏ်ရုပ်မီး

၈.၂.၀၉၂။ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုအခါ သနက်မာရ ဗြဟ္မာသည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းအား 'နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- တောင်းပန်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ မဖောက်မပြန်ဟုတ်မှန်သော ထိုဂုဏ်ရုပ်မီး တို့ကို နားကြားလိုပါကုန်၏'ဟု ဆို၏။

မြတ်စွာဘုရား--- နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် 'ကောင်းပါပြီ အရှင်ဗြဟ္မာကြီး'ဟု ဆိုကာ သနက်မာရဗြဟ္မာ အား ၍ မြတ်စွာဘုရား၏ မဖောက်မပြန်ဟုတ်မှန်သော ဂုဏ်ရုပ်မီးတို့ကို ဟောကြားပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ထိုသို့ သိကြားမင်း ဟောပြောသော ကြောင့် သနက်မာရဗြဟ္မာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မဖောက် မပြန် ဟုတ်မှန်သော ဂုဏ်ရုပ်မီးတို့ကို ကြားနာရ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှစ်မြိုက်၍ ပျလျက် ရှိပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ထိုအခါ သနက်မာရဗြဟ္မာသည် ကြမ်းတမ်း ထင်ရှားသော အတ္တဘောကို ဖန်ဆင်းလျက် ဦးစွန်းငါးခုရှိသော သတိသားအသွင်ဖြင့် တာဝတိံသာနတ်

တို့၏ မျက်မှောက်၌ ထင်ရှားပေါ်လာပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- သနက်မာရဗြဟ္မာသည် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ဟင်းလင်းအပြင် ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ် ခွဲခွဲ ထိုင်နေပြီးလျှင် တာဝတိံသာနတ်တို့ကို ဤသို့ ပြောဆိုပါ၏-

ဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏားစွတ္တ

၈.၂.၀၈၅။ 'အချင်းတို့--- အသိနည်း။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရှည်မြင့်စွာသော ကာလကပင် ကြီးကျယ်သော ပညာရှိ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လော၊ အချင်းတို့--- ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်ကား- ဒီသမ္ပတိမင်းသော မင်းသည် ရှိ၏၊ ဒီသမ္ပတိမင်း၏ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် ဂေါရိန္ဒအမည် ရှိ၏၊ ဒီသမ္ပတိမင်းမှာ ရေကုမည်သော သားတော်သည် ရှိ၏၊ ဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏားမှာလည်း ဧတေတိပါလလုလင်မည်သော သားသည် ရှိ၏၊ ဤဆိုခဲ့သော ရေကုမင်းသား၊ ဧတေတိပါလလုလင်တို့နှင့်တကွ အခြားမင်းသား၊ ခြောက်ဦးအားဖြင့် ဤရှစ်ဦးတို့သည် အပေါင်းအဖော် သူဝယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြကုန်၏။

အချင်းတို့--- ထိုနောက် ကာလကြာမြင့်သော အခါ ဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏားသည် ကွယ်လွန်လေ၏။ ဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏား ကွယ်လွန်သော အခါ ဒီသမ္ပတိမင်းသည် 'အချင်းတို့--- ငါတို့သည် အလုံးစုံသော ကိစ္စတို့ကို ဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏားအား လွှဲအပ်၍ ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့ကို ကုလံပြည်စံစွာ ခံစားနေရကုန်စဉ် ငါတို့၏ ဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏားသည် ကွယ်လွန်၏တကား' ဟု ငိုကြွေး မြည်တမ်း၏။ အချင်းတို့--- ဤသို့ ဆို၍ ငိုကြွေးသော ရေကုမင်းသားသည် ဒီသမ္ပတိမင်းအား 'အရှင် မင်းမြတ်--- အရှင်မင်းမြတ်သည် ဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏား ကွယ်လွန်သည့်အတွက် မြင်းစွာ မငိုကြွေး မမြည်တမ်းပါလင့်၊ အရှင်မင်းမြတ်--- ဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏား၏သား ဧတေတိပါလမည်သော လုလင်သည် ရှိပါ၏၊ သူသည် အဖထက် ပညာလည်း သာ၍ ရှိပါ၏၊ အဖထက် အမှူးကိစ္စကိုလည်း သာ၍ မြင်စွမ်းနိုင်ပါ၏၊ သူအဖ ညွှန်ကြားခဲ့သော အမှူးကိစ္စတို့သည်လည်း ဧတေတိပါလလုလင်၏ ညွှန်ကြားချက်တို့သာ ဖြစ်ကုန်၏' ဟု လျှောက်၏။

'မင်းသား--- ဤသို့ ဟုတ်၏လော' ဟု မေးတော်မူ၏။

'အရှင်မင်းမြတ်--- ဤသို့ ဟုတ်ပါ၏' ဟု လျှောက်တတ်၏။

မဟာဂေါရိန္ဒစွတ္တ

၈.၂.၀၈၆။ အချင်းနတ်တို့--- ထိုအခါ ဒီသမ္ပတိမင်းသည် မင်းချင်းယောက်ျားတစ်ယောက်အား 'အချင်းယောက်ျား--- လာလော့၊ ဧတေတိပါလလုလင်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဧတေတိပါလလုလင်ကို ဤသို့ ဆိုချေလော့- 'အရှင် ဧတေတိပါလအား ကောင်းသော မင်္ဂလာ ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ ဒီသမ္ပတိမင်းသည် အရှင်ဧတေတိပါလလုလင်ကို ခေါ်၏၊ ဒီသမ္ပတိမင်းသည် အရှင်ဧတေတိပါလလုလင်ကို တွေ့မြင်လို၏' ဟု ဆိုချေလော့' ဟူ၍ အခေါ်ခိုင်း၏။

အချင်းတို့--- ထိုယောက်ျားသည် 'ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းမြတ်' ဟု လျှောက်ထားကာ ဧတေတိပါလလုလင်ကို သွားခေါ်၏။

အချင်းတို့--- ဧတေတိပါလလုလင်သည် 'ကောင်းပြီ မိတ်ဆွေ' ဟု ထိုယောက်ျားအား ကတိပေး၍ ဒီသမ္ပတိမင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဒီသမ္ပတိမင်းနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆိုပြီး၍ တစ်စုံသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။

အချင်းတို့--- ဒီသမ္ပတိမင်းသည် တစ်စုံသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ဧတေတိပါလလုလင်အား 'အရှင်ဧတေတိပါလသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ညွှန်ကြားဆုံးမပါလော့၊ အရှင်ဧတေတိပါလသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ညွှန်ကြားဆုံးမရန် မမြင်းပယ်ပါလင့်၊ အရှင်ဧတေတိပါလ--- အရှင်ဧတေတိပါလကို အရှင်၏ အဖနေရာ၌ ထားပါအံ့၊ ဂေါရိန္ဒပုရောဟိတ်ရာထူး၌ ခန့်ပါအံ့' ဟု ဆို၏။

'ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းမြတ်' ဟု ထိုဧတေတိပါလလုလင်သည် လက်ခံ၏။ ထိုအခါ ဒီသမ္ပတိမင်းသည် ဧတေတိပါလလုလင်ကို ဂေါရိန္ဒပုရောဟိတ်ရာထူး၌ ခန့်၍ သူ့အဖနေရာ၌ ထား၏။

ဂေါရိန္ဒပုရောဟိတ်ရာထူး၌ ခန့်၍ သူ့အဖနေရာ၌ ထားပြီး သည်ရှိသော ဧတေတိပါလလုလင်သည် ထိုမင်းအား ဖခင် ညွှန်ကြားဆုံးမခဲ့ဖူးသော အမှူးကိစ္စတို့ကိုလည်း ညွှန်ကြားဆုံးမ၏။ ဖခင်မညွှန်ကြား မဆုံးမဖူးသေးသော အမှူးကိစ္စတို့ကိုလည်း ညွှန်ကြားဆုံးမ၏။ ဖခင် စီရင်ပြီးစီးစေခဲ့ဖူးသော ထိုမင်း၏ လုပ်ငန်းဆောင်တာတို့ကိုလည်း စီရင်ပြီးစီးစေ၏။ ဖခင် မစီရင်မပြီးစီးစေခဲ့ဖူးသေးသော လုပ်ငန်းဆောင်တာတို့ကိုလည်း စီရင်ပြီးစီးစေ၏။

လူတို့သည် 'အချင်းတို့---' ဇောတိပါလသည် ဂေါရိန္ဒ ပုဏ္ဏားပေတကား၊ မဟာဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏားပေတကား'ဟု ထို ဇောတိပါလလုလင်ကို ချီးကျူးကုန်၏။ အချင်းတို့--- ဤသို့ လူအများ ချီးကျူးကြသောကြောင့် ဇောတိပါလ လုလင်အား "ဂေါရိန္ဒ၊ မဟာဂေါရိန္ဒ" ဟူ၍သာလျှင် အမည်တွင်လေ၏။

မင်းစည်းစိမ်ကို ခွဲဝေခြင်း

၈.၂.၀၇၈။ အချင်းတို့--- ထိုနောက် မဟာဂေါရိန္ဒသည် ထိုဆိုခဲ့သော မင်းသားခြောက်ယောက်တို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုမင်းသားတို့အား ဤစကားကို ဆို၏-

'အရှင်မင်းသားတို့--- ဒီသမ္ပတိမင်းသည် အိုမင်း ကြီးရင့် နေပါပြီ။ အရှင်မင်းသားတို့--- မည်သူမျှ အသက်ရှင်နေမည့် ကာလကို မသိနိုင်ပါ။ ဒီသမ္ပတိမင်း နတ်ရွာစံသည်ရှိသော် မင်းမြှောက်နိုင်ခွင့်ရှိသူတို့သည် ရေကုမင်းသားကို မင်း အဖြစ်၌ အဘိသိက်သွန်းကုန်ရာသော အကြောင်းသည် ရှိ၏။ အရှင်မင်းသားတို့--- လာကြကုန်လော့၊ ရေကုမင်းသား ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရေကုမင်းသားကို ဤသို့ ဆိုကုန်လော့-

'အကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်ရေကု၏ ချစ်ခင်မြတ်နိုးအပ် သော အပေါင်းအဖော်များ ဖြစ်ကြပါသည်။ မမုန်းနိုင်သူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ အရှင်မင်းသား ချမ်းသာလျှင် အကျွန်ုပ် တို့လည်း ချမ်းသာပါကုန်၏။ အရှင်မင်းသား ဆင်းရဲလျှင် အကျွန်ုပ်တို့လည်း ဆင်းရဲပါကုန်၏။ ဒီသမ္ပတိမင်းသည် အိုမင်းကြီးရင့်နေပါပြီ။ အရှင်မင်းသား--- မည်သူမျှ အသက် ရှင်နေမည့်ကာလကို မသိနိုင်ပါ။ ဒီသမ္ပတိမင်း နတ်ရွာစံ သည်ရှိသော် မင်းမြှောက်နိုင်ခွင့်ရှိသူတို့သည် အရှင်ရေကု မင်းသားကို မင်းအဖြစ်၌ အဘိသိက်သွန်းကုန်ရာသော အကြောင်းရှိပါ၏။ အရှင်ရေကု မင်းသားသည် မင်းအဖြစ်ကို ရလျှင် အကျွန်ုပ်တို့အား မင်းစည်းစိမ်ကို ခွဲဝေပေးစေ လိုပါ၏'ဟု ဆိုကုန်လော့'ဟူ၍ ဆို၏။

'ကောင်းပါပြီ အရှင်'ဟုဆိုကာ ထိုမင်းသားခြောက် ယောက်တို့သည် မဟာဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏား တိုက်တွန်းသည့် အတိုင်း ရေကုမင်းသားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကာ တောင်းဆိုကြ ကုန်၏။

'အရှင်မင်းသားတို့--- အကျွန်ုပ်၏ နိုင်ငံတော်၌ အရှင် တို့မှ တစ်ပါး အခြားအဘယ်မည်သော သူသည် ကြီးပွား ချမ်းသာပါအံ့နည်း။ အရှင်မင်းသားတို့--- အကျွန်ုပ်တို့သည်

မင်းအဖြစ်ကို ရပါလျှင် အရှင်မင်းသားတို့အား မင်းစည်းစိမ် ကို ခွဲဝေပေးပါအံ့'ဟု ဆို၏။

၈.၂.၀၇၉။ အချင်းတို့--- ထိုနောက် ကာလကြာမြင့် လတ်သော် ဒီသမ္ပတိမင်းသည် နတ်ရွာစံလေ၏။ ဒီသမ္ပတိ မင်း နတ်ရွာစံသည်ရှိသော် မင်းမြှောက်နိုင်ခွင့်ရှိသူတို့သည် ရေကုမင်းသားကို မင်းအဖြစ်၌ အဘိသိက် သွန်းကုန်၏။ ရေကုမင်းသားသည် မင်းအဖြစ်ဖြင့် အဘိသိက် ခံပြီးလတ် သော် ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို ကုံလုံပြည့်စုံစွာ ခံစားနေလျက် ရှိ၏။

အချင်းတို့--- ထိုအခါ မဟာဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏားသည် ထို မင်းသားခြောက်ယောက်တို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုမင်းသား ခြောက်ယောက်တို့အား ဤစကားကို ဆို၏။

'အချင်းတို့--- ဒီသမ္ပတိမင်း နတ်ရွာစံသည် ဖြစ်၍ ရေကု မင်းသည် မင်းအဖြစ်ဖြင့် အဘိသိက်ခံပြီးလျှင် ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့ကို ကုံလုံပြည့်စုံစွာ ခံစားလျက် ရှိ၏။ အရှင်မင်းသား တို့--- ကာမဂုဏ်တို့သည် ယစ်မူးမေ့လျော့စေတတ်ကုန်၏။ အဘယ်သူသည် မည်သို့ ဖြစ်နိုင်အံ့နည်း။ အရှင်မင်းသားတို့--- လာကြကုန်လော့၊ ရေကုမင်းသား ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရေကုမင်းကို ဤသို့ ဆိုချေကုန်လော့-

'အရှင်ရေကုမင်း--- ဒီသမ္ပတိမင်း နတ်ရွာစံ၍ အရှင် ရေကုကို မင်းအဖြစ်၌ အဘိသိက်သွန်းပြီးပါပြီ။ အရှင်ရေကု မင်းသည် ထိုကတိပေးဖူးသော စကားကို အမှတ်ရပါ၏။ လော'ဟု ဆိုချေကုန်လော့'ဟူ၍ ဆို၏။

၈.၂.၀၈၀။ 'ကောင်းပါပြီ အရှင်'ဟု ဆိုကာ ထိုခြောက် ယောက်သော မင်းသားတို့သည် ရေကုမင်းထံသို့သွားရောက် တောင်းဆိုကြကုန်၏။

'အရှင်မင်းသားတို့--- ထို ကတိပေးဖူးသော စကားကို အကျွန်ုပ် အမှတ်ရပါ၏။ အရှင်မင်းသားတို့--- မြောက်အရပ် ၌ ကျယ်ပြန့်၍ တောင်အရပ်၌ လှည့်ဦးကင်း သဏ္ဌာန်ရှိသော ဤနိုင်ငံတော်နယ်မြေကို ခုနစ်ပိုင်းအညီအမျှ ကောင်းစွာ ခွဲဝေပေးခြင်းငှာ အဘယ်သူသည် စွမ်းနိုင်ပါမည်နည်း'ဟု ဆို၏။

'အရှင်ရေကုမင်း--- မဟာဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏားမှ တစ်ပါး အခြား မည်သူမျှ စွမ်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါ'ဟု ဆိုကြကုန်၏။

အချင်းတို့--- ထိုအခါ ရေကုမင်းသည် မင်းချင်းယောက်ျား တစ်ယောက်အား မဟာဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏားကို ခေါ်ပိုင်းလိုက်၏။

‘ကောင်းပါပြီ အချင်းယောက်ျား’ဟု ထိုမဟာဂေါရိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုယောက်ျားအား ပြန်ကြား၍ ရေကုမင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရေကုမင်းနှင့် အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆိုပြီး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော မဟာဂေါရိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်အား ရေကုမင်းသည် ဤစကားကို ဆို၏- ‘အရှင်ဂေါရိန္ဒ--- ကြွ ပါလော့၊ မြောက်အရပ်၌ ကျယ်ပြန့်၍ တောင်အရပ်၌ လှည်း ဦးကင်းသဏ္ဌာန်ရှိသော နိုင်ငံတော်နယ်မြေကို ခုနစ်ရိုင်း အညီအမျှ ကောင်းစွာ ခွဲဝေပေးပါလော့’ဟု ဆို၏။

‘ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းမြတ်’ဟု ထိုမဟာဂေါရိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်သည် ရေကုမင်းအား ကတိပေး၍ မြောက်အရပ်၌ ကျယ်ပြန့်၍ တောင်အရပ်၌ လှည်းဦးကင်းသဏ္ဌာန်ရှိသော ထို နိုင်ငံတော်နယ်မြေကို ခုနစ်ရိုင်း အညီအမျှ ကောင်းစွာ ခွဲဝေပေးလေ၏။ အားလုံးသော နိုင်ငံနယ်မြေတို့ကို လှည်း ဦးကင်းသဏ္ဌာန်ချည်း ဖြစ်စေလေ၏။ ထိုခုနစ်နိုင်ငံတို့တွင် ရေကုမင်း၏ နိုင်ငံသည် အလယ်၌ တည်ရှိ၏။

၈.၂.၀၉၀။ ကာလိဝံတိုင်း၌ ခန္ဓပုပြည်ကိုလည်း ကောင်း၊ အသကတိုင်း၌ ပေါတနုပြည်ကိုလည်းကောင်း၊ အဝန္တီတိုင်း၌ မဟေသယပြည်ကိုလည်းကောင်း၊ သောဝိရတိုင်း၌ ရောရကပြည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဝိဇေယတိုင်း၌ မိဇိလာပြည်ကိုလည်းကောင်း၊ အင်္ဂတိုင်း၌ စမ္ဘာပြည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကာသီတိုင်း၌ ဗာရာဏသီမြို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဤခုနစ်တိုင်း ခုနစ်ပြည်တို့ကို မဟာဂေါရိန္ဒပုဂ္ဂိုလ် တည်ထောင်ထားခဲ့လေသတည်း။

၈.၂.၀၉၁။ အချင်းတို့--- ထိုအခါ ထိုမြောက်ယောက်သော မင်းတို့သည် ‘ငါတို့ လိုချင်ဖျော်လင့် လိုလားတောင့်တနေသော စည်းစိမ်ကို ရပေပြီ’ဟု မိမိတို့ ရရှိထားသော စည်းစိမ်ဖြင့် ဝမ်းမြောက်လျက် ရှိကုန်၏။ ကြံ့ခယ်ချက် ပြည့်စုံလျက် ရှိကုန်၏။ ရေကုမင်းနှင့်တကွ သတ္တဘူမင်း၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်း၊ ဝေဿဘူမင်း၊ ဘရဟမင်း၊ တေရဋ္ဌမင်း နှစ်ယောက်အားဖြင့် ဤခုနစ်ဦးသော မင်းတို့သည် ထိုစဉ်အခါ၌ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းပေါ်၌ တိုင်းပြည်ဝန်းကို ဆောင်သော မင်းတို့ဖြစ်ကုန်၏။

ကျော်စောသတင်း ပျံ့နှံ့၍ ထွက်ခြင်း

၈.၂.၀၉၂။ အချင်းတို့--- ထိုအခါ ထိုမြောက်ဦးသော မင်းတို့သည် မဟာဂေါရိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မဟာ

ဂေါရိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်အား ဤစကားကို ဆိုကုန်၏- ‘အရှင်--- အရှင်သည် ရေကုမင်း၏ ချစ်ခင်မြတ်နိုးအပ်သော အပေါင်းအဖော် ဖြစ်၍ မပုန်းနိုင်သဖြင့် ခြိမ်းခြောက်သော အရှင်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ချစ်ခင်မြတ်နိုးအပ်သော အပေါင်းအဖော် ဖြစ်၍ မပုန်းနိုင်သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ညွှန်ကြားဆုံးမပါလော့၊ အရှင်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ညွှန်ကြားဆုံးမရန် မငြင်းပယ်ပါလင့်’ဟု ဆိုကြကုန်၏။

‘ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းတို့’ဟု ထိုမဟာဂေါရိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုမြောက်ဦးသော မင်းတို့အား ဝန်ခံလေ၏။

အချင်းတို့--- ထိုအခါ မဟာဂေါရိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်သည် ဗုဒ္ဓါသီသီကံခံပြီးသော မင်းမျိုးအစစ်ဖြစ်သော ခုနစ်ဦးသော မင်းတို့ကို မင်းကျင့်တရားကို ညွှန်ကြားဆုံးမ၍ ပုဂ္ဂိုလ်သွေး ခုနစ်ယောက်တို့အားလည်းကောင်း၊ သန့်စင်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်လူလင်း* ခုနစ်ရာတို့အားလည်းကောင်း ဖေခင်တို့ကို သင်ကြားပေးလေ၏။

၈.၂.၀၉၃။ ထိုအခါ မဟာဂေါရိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်၏ ကောင်းသော ကျော်စောသတင်းသည် နောက်ကာလ၌ ဤသို့ ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏-

‘မဟာဂေါရိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်သည် ဗြဟ္မာကို မျက်မှောက်တွေ့မြင်ရ၏။ မဟာဂေါရိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်သည် ဗြဟ္မာနှင့် မျက်မှောက်ဆွေးနွေးပြောဆိုရ၏။ တိုင်ပင်ရ၏’ဟု ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏။

အချင်းတို့--- ထိုအခါ မဟာဂေါရိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဤသို့သော အကြံ ဖြစ်လေ၏-

‘ငါ၏ ကောင်းသော ကျော်စောသတင်းသည် ထိုသို့ ပျံ့နှံ့၍ ထွက်နေ၏။ သို့သော် ငါသည် ဗြဟ္မာကို မတွေ့မြင်ရချေ၊ ဗြဟ္မာနှင့် မဆွေးနွေး၊ မပြောဆို၊ မတိုင်ပင်ရချေ။ သို့သော် အသက်ကြီးကုန်သော ဆရာဆရာဖြစ်ကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ပြောဆိုကြသော ဤစကားကို ငါ ကြားဖူး၏။’ ‘မိုးလေးလပတ်လုံး တစ်ယောက်တည်း ကိန်းအောင်းလျက် ကရုဏာစွာနက် ပွားများ ဝင်းစားနေသော သူသည် ဗြဟ္မာကို တွေ့မြင်ရ၏။ ဗြဟ္မာနှင့် ဆွေးနွေး၊ ပြောဆို၊ တိုင်ပင်ရ၏’ဟု ကြားဖူး၏။ ငါသည် မိုးလေးလပတ်လုံး တစ်ယောက်တည်း ကိန်းလျက် ကရုဏာစွာနက် ပွားများဝင်းစားနေရလျှင် ကောင်းမည်’ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

၈.၂.၀၉၄။ အချင်းတို့--- ထိုနောက် မဟာဂေါရိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်သည် ရေကုမင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရေကုမင်းအား ဤစကားကို ဆို၏-

‘အရှင်---ကျွန်ုပ်သည် မိုးလေးလပတ်လုံး တစ်ယောက် တည်း ကိန်းအောင်လျက် ကရုဏာဈာန်ကို ပွားများ ဝင်စား နေရန် အလိုရှိပါ၏။ ထမင်းပိုသို့ တစ်ယောက်မှ တစ်ပါး မည်သူမျှ ကျွန်ုပ်ထံသို့ မချဉ်းကပ်စေလိုပါ’

ထိုသို့ ပြောဆိုသည်ကို ရေကုမင်းကလည်း သဘောတူ လိုက်၏။

၈.၂.၀၉၅။ အချင်းတို့--- ထိုအခါ မဟာဂေါတမိန္ဒပုဂ္ဂိုလ် သည် ထိုမြောက်ယောက်သော မင်းတို့ထံသို့ သွား၍လည်း ထိုအတူပင် ပြောဆို၏။ ထိုသို့ ပြောဆိုသည်ကို ထိုမင်း မြောက်ယောက်တို့ကလည်း သဘောတူကြ၏။

၈.၂.၀၉၆။ အချင်းတို့--- ထိုအခါ မဟာဂေါတမိန္ဒပုဂ္ဂိုလ် သည် ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦးစုနစ်ယောက်နှင့် သန့်စင်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ခုနစ်ရာတို့ထံသို့ သွား၍လည်း ထိုအတူပင် ပြောဆို၏။ ထိုသို့ ပြောဆိုသည်ကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦးစုနစ် ယောက်နှင့် သန့်စင်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ခုနစ်ရာတို့က လည်း သဘောတူကြ၏။

၈.၂.၀၉၇။ အချင်းတို့--- ထိုအခါ မဟာဂေါတမိန္ဒပုဂ္ဂိုလ် သည် အမျိုးတူဖြစ်ကုန်သော မယားလေးဆယ်တို့ထံသို့ သွား၍ လည်း ထိုအတူပင် ပြောဆို၏။ အမျိုးတူဖြစ်ကုန်သော မယား လေးဆယ်တို့လည်း သဘောတူကြ၏။

၈.၂.၀၉၈။ အချင်းတို့--- ထိုအခါ မဟာဂေါတမိန္ဒပုဂ္ဂိုလ် သည် မြို့၏ အရှေ့အရပ်၌ မင်းကွန်းအသစ်ကို ဆောက် စေ၍ မိုးလေးလပတ်လုံး တစ်ယောက်တည်း ကိန်းအောင် လျက် ကရုဏာဈာန်ကို ပွားများ ဝင်စားနေလေ၏။ ထမင်း ပိုသုတစ်ယောက်မှ တစ်ပါး မည်သူမျှ မဟာဂေါတမိန္ဒပုဂ္ဂိုလ် ထံသို့ မချဉ်းကပ်ချေ။

အချင်းတို့--- ထိုအခါ လေးလလွန်လတ်သော် မဟာ ဂေါတမိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်မှာ စိတ်အားလျော့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဗြဟ္မာကို တမ်းတခြင်း ဖြစ်၏။ ‘ငါသည် အသက်ကြီးကုန်သော ဆရာ ဆရာဖြစ်ကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ပြောပြသော ဤစကားကို ကြားရဖူး၏။ ငါသည် မိုးလေးလပတ်လုံး ကရုဏာဈာန်ကို ပွားများ ဝင်စားနေပါလျက် ဗြဟ္မာကို မတွေ့မြင်ရချေ။ ဗြဟ္မာ နှင့် မဆွေးနွေး၊ မပြောဆို၊ မတိုင်ပင်ရချေ’ဟု စိတ်အား လျော့ကာ တမ်းတခြင်း ဖြစ်၏။

ဗြဟ္မာမင်းနှင့် ဆွေးနွေးခြင်း

၈.၂.၀၉၉။ အချင်းတို့--- ထိုအခါ သနက်မာရဗြဟ္မာ

သည် မဟာဂေါတမိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်အကြံကို သိ၍ ဥပမာ အားဖြင့် ခွန်အားရှိသော ယောက်ျားသည် ကွေးထားသော လက်မောင်းကို ဆန့်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဆန့်ထားသော လက်မောင်းကို ကွေးသကဲ့သို့လည်းကောင်း ဤအတူပင် ဗြဟ္မာပြည်၌ ကွယ်ခံ၍ မဟာဂေါတမိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်၌ ကိုယ်ထင်ရှား ပေါ်လာ၏။ အချင်းတို့--- မမြင်ဖူးသော ရုပ် အဆင်းကို မြင်ရသူမှာ ဖြစ်တတ်သည်အတိုင်းပင် ထိုအခါ မဟာဂေါတမိန္ဒပုဂ္ဂိုလ် ကြောက်ခြင်း၊ ကိုယ်တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြက်သီး မွေးညင်းထခြင်း ဖြစ်၏။ အချင်းတို့--- ထိုနောက် မဟာ ဂေါတမိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်သည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကာ ကြက်သီး မွေးညင်းထလျက် သနက်မာရဗြဟ္မာအား ဂီတဖြင့် ပြောဆို၏-

‘အရှင်--- သင်သည် အလွန် အဆင်းလှပါပေ၏။ အလွန် တောက်ပပါပေ၏။ အလွန် ကျက်သရေ ရှိပါပေ၏။ သင်သည် အဘယ်သူ့ ခြင်္သေ့သနည်း၊ ငါတို့ မသိ၍ သင့်ကို မေးပါကုန်၏။ ငါတို့သည် သင့်ကို အဘယ်သို့ သိရပါမည်နည်း’

‘ဗြဟ္မာလောက၌ ဗြဟ္မာအားလုံးတို့သည် စင်စစ် အားဖြင့် ငါကို “သနက်မာရ”ဟူ၍ သိကုန်၏။ ဂေါတမိန္ဒ---သင်သည် ဤသို့ပင် သိပါလေဟေ့’

‘အရှင်ဗြဟ္မာအတွက် နေရာ၊ ရေ၊ မြေနယ်စီနှင့် ချိုမြိန်သော ဟင်းစွက်-ဟူသော ဧည့်ဝတ်တို့ကို တည်ထားပါကုန်၏။ အရှင်သည် အကျွန်ုပ်တို့ တည်ထားသော ဧည့်ဝတ်တို့ကို လက်ခံတော်မူပါ’

‘ဂေါတမိန္ဒ---သင်ဆိုသည့်အတိုင်း သင်၏ ဧည့်ဝတ် ကို ငါတို့ လက်ခံပါကုန်၏။ သင်သည် မျက်မှောက် အကျိုးစီးပွားအလိုငှာလည်းကောင်း၊ တမလွန် ချမ်းသာအလိုငှာလည်းကောင်း အလိုရှိရာကို မေး မြန်းလော့၊ ငါ ခွင့်ပြု၏’

၈.၂.၁၀၀။ အချင်းတို့--- ထိုအခါ မဟာဂေါတမိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဤသို့သော အကြံ ဖြစ်၏-

‘သနက်မာရဗြဟ္မာသည် ငါ့ကို ခွင့်ပြု၍ ငါသည် သနက် မာရဗြဟ္မာအား မျက်မှောက်အကျိုးကို မေ့ရအံ့လော၊ တမလွန်အကျိုးကို မေးရအံ့လော’

အချင်းတို့--- ထိုအခါ မဟာဂေါတမိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်ပြန်၏-

‘ငါသည် မျက်မှောက်အကျိုးတို့၌ ကျွမ်းကျင်၏။ သူတစ်ပါးတို့သည်ပင် ငါ့အား မျက်မှောက်အကျိုးကို မေးမြန်းရကုန်၏။ ငါသည် သနက်မာရဗြဟ္မာအား တမလွန်အကျိုးကိုသာ မေးရလျှင် ကောင်းမည်’

အချင်းတို့--- ထိုအခါ မဟာဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏားသည် သနက်မာရဗြဟ္မာကို ဂါထာဖြင့် မေးမြန်း၏-

‘အရှင်ဗြဟ္မာ--- သူတစ်ပါးတို့ သိလိုသော အရာတို့၌ ကျွန်ုပ်သည် ယုံမှားရှိသည် ဖြစ်၍ ယုံမှားမရှိသော သနက်မာရဗြဟ္မာကို မေးပါရစေ၊ အဘယ်တရား၌ တည်၍ အဘယ်တရားကို ကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သေခြင်းကင်းသော ဗြဟ္မာလောကသို့ ရောက်နိုင်ပါသနည်း’

‘ဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏား--- လူလောကအရာတို့၌ ငါ့ဗြဟ္မာ-ဟု တွယ်တာခြင်းကို ပယ်ပြီးလျှင် မေထုန်အကျင့်မှ ရှောင်ကြဉ်ကာ တစ်ယောက်တည်း နေလျက် ကရုဏာဈာန်ကို ဝင်စား၍ စိမ်းညိုသောအနံ့ ကင်းသည်ဖြစ်ရ၏။ ဤတရား၌ တည်၍ ဤတရားကို ကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သေခြင်းကင်းသော ဗြဟ္မာလောကသို့ ရောက်နိုင်ပေ၏’

၈.၂.၁၀၁။ ‘ငါ့ဗြဟ္မာ-ဟု တွယ်တာခြင်းကို ပယ်ပြီးလျှင်’ ဟူသော အရှင်၏ စကားကို ကျွန်ုပ် နားလည်သည်မှာ- ဤလောက၌ အချို့သောသူသည် နည်းသော ဥစ္စာစုကို စွန့်၍ ဖြစ်စေ၊ များသော ဥစ္စာစုကို စွန့်၍ဖြစ်စေ၊ နည်းသော ဆွေမျိုးစုကို စွန့်၍ဖြစ်စေ၊ များသော ဆွေမျိုးစုကို စွန့်၍ဖြစ်စေ ဆံ၊ မှတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် နေရည်ဆိုးအဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရာ၏။ ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ‘ငါ့ဗြဟ္မာ-ဟု တွယ်တာခြင်းကို ပယ်ပြီးလျှင်’ဟု သော အရှင်၏ စကားကို နားလည်ပါ၏။

‘တစ်ယောက်တည်း နေလျက်’ ဟူသော အရှင်၏ စကားကို ကျွန်ုပ် နားလည်သည်မှာ- ဤလောက၌ အချို့သော သူသည် ဆိတ်ငြိမ်သော ကျောင်း အိပ်ရာနေရာကို မှီဝဲ၏။ တောကို၊ သစ်ပင်ရင်းကို၊ တောင်ကို၊ ချောက်ကို၊ တောင်ခေါင်းကို၊ သီချိုင်းကို၊ တောအုပ်ကို၊ လွင်ပြင်ကို၊ ကောက်ရိုးပုံကို မှီဝဲ၏။ ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ‘တစ်ယောက်တည်း နေလျက်’ဟူသော အရှင်၏ စကားကို နားလည်ပါ၏။

‘ကရုဏာဈာန်ကို ဝင်စား၍’ဟူသော အရှင်၏ စကားကို ကျွန်ုပ် နားလည်သည်မှာ- ဤလောက၌ အချို့သော သူသည် သနားခြင်းနှင့် ယှဉ်သော စိတ်ကို တစ်ခုသော အရပ်သို့ ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏။ ထိုအတူ နှစ်ခုမြောက်၊ သုံးခု

မြောက်၊ လေးခုမြောက်သော အရပ်သို့ ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏။ ဤသို့ အထက်၊ အောက်၊ ဝိလာ အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာတို့၌ ရှိသော သတ္တဝါအားလုံးကို မိမိနှင့် အတူဖြစ် သတ္တဝါအားလုံးပါဝင်သော လူအပေါင်းသို့ အကုန်အသတ် မရှိသော၊ ကရုဏာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်ကို ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏။ ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ‘ကရုဏာဈာန်ကို ဝင်စား၍’ဟူသော အရှင်၏ စကားကို နားလည်ပါ၏။

‘စိမ်းညိုသော အနံ့’ဟူသော အရှင်၏ စကားကို မူကား ကျွန်ုပ် နားမလည်ပါ။ အရှင်ဗြဟ္မာ--- လူလောကအရာတို့၌ အဘယ်အရာတို့သည် စိမ်းညိုသော အနံ့တို့ ဖြစ်ပါသနည်း။ ဤလူလောက၌ ထို စိမ်းညိုသော အနံ့တို့ကို ကျွန်ုပ် မသိပါ။ အရှင်ဗြဟ္မာ--- ဟောကြားပါလော့၊ အဘယ်တရားက စိတ်ဖုံးထားသောကြောင့် သတ္တဝါအပေါင်းသည် အညိုနံ့ လှိုင်းနေပါသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် အမိလ်သို့ လားရပါသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် ဗြဟ္မာ့ပြည်လမ်း ဝိတ်နေပါသနည်း’

‘ဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏား--- အမျက်ထွက်ခြင်း၊ လိမ်လည်ခြင်း၊ လှည့်စားခြင်း၊ အဆွေခင်ပွန်းကို ခြိမ်းခြားခြင်း၊ စားနံ့ခြင်း၊ အလွန်မာန်မူခြင်း၊ ခြေစုခြင်း၊ လိုချင်ခြင်း၊ ဝန်တိုခြင်း၊ သူတစ်ပါးကို ညှဉ်းဆဲခြင်း၊ တပ်မက်ခြင်း၊ စိတ်ဆိုးခြင်း မာန်ယစ်ခြင်း၊ တွေဝေခြင်း-ဟူသော ဤတရား တစ်ဆယ့်လေးပါးတို့နှင့် ယှဉ်တွဲနေသော သတ္တဝါသည် စိမ်းညိုသော အနံ့ရှိ၏။ အမိလ်သို့ လားရ၏။ ဗြဟ္မာ့ပြည်လမ်း ဝိတ်လျက် ရှိ၏’

‘စိမ်းညိုသော အနံ့တို့ကို အရှင်ဗြဟ္မာ ပြောဟော၍ ကျွန်ုပ် သိရသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် အိမ်ရာတည်ထောင် လူသောကံ၌ နေသောသူသည် ထိုစိမ်းညိုသော အနံ့တို့ကို ပယ်ဖျောက်ရန် မလွယ်ပါ။ အရှင်ဗြဟ္မာ--- ကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ပါတော့မည်’

‘ကောင်းပါပြီ ပုဏ္ဏား’

ရေကုမင်းအား လျှောက်ထားခြင်း

၈.၂.၁၀၂။ အချင်းတို့--- ထို့နောက် မဟာဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏားသည် ရေကုမင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရေကုမင်းအား ဤစကားကို ဆို၏-

‘အရှင်မင်းမြတ်--- အရှင်မင်းမြတ်၏ တိုင်မြှင့်ပေးရောက်ရှိ စီမံအုပ်ချုပ်မည့် တစ်ပါးသော ပုရောဟိတ်ကို ယခု ရှာတော်

မူပါ၊ အရှင်မင်းမြတ်--- ကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခြင်းမှာ အလိုရှိပါ၏။ စိမ်းညိုသော အနံ့တို့ကို ဗြဟ္မာပြောဟော၍ ကျွန်ုပ် ကြားနာရသည်အတိုင်းဆိုလျှင် အိမ်ရာတည်ထောင် ဤလူ့ဘောင်၌ နေသောသူသည် ထိုစိမ်းညိုသော အနံ့တို့ကို ပယ်ဖျောက်ရန် မလွယ်ကူပါ။ သို့ဖြစ်၍ အရှင်မင်းမြတ်--- ကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ပါတော့မည်။ အရှင်မင်းမြတ်--- ကျွန်ုပ်သည် ရေမြေရှင် အရှင်မင်းမြတ်ကို လျှောက်ထားပါ၏။ အရှင်မင်းပင် တိုင်းပြည် ရေရောက် စီမံခန့်ခွဲတော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်ကား ပုရောဟိတ်ရာထူး၌ မပျော်မွေ့တော့ပါ’

‘ဂေါဝိန္ဒ--- ငါသည် ရေမြေ အရှင်၊ စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့၏ အရှင် ဘုရင်မင်းပေတည်း။ သင့်မှာ အကယ်၍ ကာမဂုဏ် စည်းစိမ်တို့ ယုတ်လျော့ခြင်း ရှိလျှင် ငါ ခြည့်တင်းပေးအံ့။ သင့်ကို ညှဉ်းဆဲသူ ရှိလျှင် ငါ တားမြစ်အံ့။ သင်ကား အဖ၊ ငါကား သား ဖြစ်ပေ၏။ ငါတို့ကို မစွန့်ပါလင့်’

‘အရှင်မင်းမြတ်--- ကျွန်ုပ်မှာ ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်တို့ ယုတ်လျော့ခြင်း မရှိပါ။ ကျွန်ုပ်ကို ညှဉ်းဆဲသူသည်လည်း မရှိပါ။ ဗြဟ္မာ၏ တရားစကားကို ကြားနာရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်၌ မပျော်မွေ့တော့ပါ’

‘ဂေါဝိန္ဒ--- ဗြဟ္မာသည် အဘယ်သို့သော အဆင်းရှိပါသနည်း။ သင့်အား အဘယ်သို့သော အကြောင်းအရာကို ဟောပြောပါသနည်း။ သင်သည် ဗြဟ္မာ၏ အဘယ်တရားစကားကို ကြားရ၍ အိမ်ရာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ငါတို့ကိုလည်းကောင်း၊ တိုင်းသွင်ပြည်သား အားလုံးတို့ကိုလည်းကောင်း စွန့်လိုဘိသနည်း’

‘အရှင်မင်းမြတ်--- ကျွန်ုပ်သည် မိုးလေးလပတ်လုံး တစ်ယောက်တည်း ကျင့်သုံးကာ ယဇ်မော်လိုသည် ဖြစ်၍ သမန်းမြက်အရွက်တို့ကို ဖြန့်လေးလျက် ရှေးမဆွေကပင် မီးကို ညှို့ထွန်း ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဗြဟ္မာလောကမှ သနက်မာရဗြဟ္မာသည် ကျွန်ုပ်၏ ဖျက်မှောက်၌ ထင်ရှားပေါ်လာ၍ ကျွန်ုပ်၏ အမေးကို ဖြေကြား၏။ ထိုအဖြေကို ကြားနာရ၍ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်၌ မပျော်မွေ့တော့ပါ’

‘ဂေါဝိန္ဒ--- သင် ပြောဆိုသော စကားကို ငါ ယုံကြည်၏။ သင်တို့သည် ဗြဟ္မာ၏ တရားစကားကို ကြားနာရ၍ ရဟန်းပြုရန်မှ တစ်ပါး အခြား အဘယ်သို့ ပြုနိုင်ကုန်မည်နည်း။

ဂေါဝိန္ဒ--- သင်သည် ငါတို့၏ ဆရာပေတည်း။ ငါတို့သည် သင့်ကို အတုလိုက်၍ ကျင့်ပါကုန်အံ့။ ချောမွတ်သော အညစ်

အကြေးကင်းစင်သော၊ အလွန် တောက်ပသော ဝေဠုရိယပတ္တမြားကဲ့သို့ ဤအတူပင် သင်၏ အဆုံးအမ၌ စင်ကြယ်စွာ ကျင့်ပါကုန်အံ့။

သင်သည် ရဟန်းဘောင်သို့ အကယ်၍ ဝင်ရောက်လျှင် ငါတို့သည်လည်း ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ပါကုန်အံ့။ ထိုသို့ ဝင်ရောက်သော် သင်၏အဖြစ်နှင့် ငါတို့၏ အဖြစ်သည် တူညီပါလိမ့်မည်’

မင်းမြှောက်ပါးတို့အား လျှောက်ထားခြင်း

၈.၂.၁၀၃။ အချင်းတို့--- ထိုအခါ မကာဂေါဝိန္ဒပုဂ္ဂိုလားသည် မင်းမြှောက်ပါးတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မင်းမြှောက်ပါးတို့အားလည်း ထိုအကြောင်းကို ပြောကြားလျှောက်ထား၏။

၈.၂.၁၀၄။ ထိုအခါ ထိုမင်းမြှောက်ပါးတို့ကလည်း ဤသို့ ဆိုကြကုန်၏- ‘အရှင်သည် ရဟန်းဘောင်သို့ အကယ်၍ ဝင်ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ပါကုန်အံ့။ ထိုသို့ ဝင်ရောက်သော် အရှင်၏ အဖြစ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ အဖြစ်သည် တူညီပါလိမ့်မည်’

‘အရှင်မင်းတို့--- ပထမတို့ ဗြဟ္မာ့ယရာ ကာမဂုဏ်တို့ကို သင်တို့ အကယ်၍ စွန့်လိုကုန်ငြားအံ့။ သည်းခံခြင်း အား အစွမ်းနှင့် ပြည့်စုံလေ့ကျက် ခြံ့မြဲစွာ အားထုတ်ကြကုန်လော့။ ဗြဟ္မာတို့သို့ ရောက်ခြင်းမှာ ဤကရုဏာစွာနလမ်းသည် ဖြောင့်တန်းသော လမ်းပေတည်း။ ဤကရုဏာစွာနလမ်းသည် အမြတ်ဆုံးလမ်းပေတည်း။ ဤကရုဏာစွာနလမ်းသည် သူတော်ကောင်းတို့ စောင့်ရှောက်ထားသော တရားကောင်းပေတည်း’

‘သို့ဖြစ်လျှင် အရှင်သည် ခုနစ်နှစ် ဆိုင်းငံ့ပါဦးလော့။ ခုနစ်နှစ်လွန်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ပါကုန်အံ့။ ထိုသို့ ဝင်ရောက်သော် အရှင်၏ အဖြစ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ အဖြစ်သည် တူညီပါလိမ့်မည်’ဟု ဆိုကြကုန်၏။

‘အရှင်မင်းတို့--- ခုနစ်နှစ်သည် ကြာလွန်း၏။ အရှင်မင်းတို့ကို ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး ကျွန်ုပ် မဆိုင်းငံ့နိုင်ပါ။ အရှင်မင်းတို့--- မည်သူမျှ အသက်ရှင်နေမည်ကာလကို မသိနိုင်ပါ။ တမလွန်ဘဝသို့ မဗ္ဗတသွားရပါမည်။ ထိုအချက်များကို ဆင်ခြင်၍ သိသင့်၏။ ကုသိုလ်ကို ပြုသင့်၏။ မြတ်သော အကျင့်ကို

ကျင့်သင့်၏။ အကြောင်းမူကား ပဋိသန္ဓေနေသော သူ၏ မသေခြင်းသည် မရှိပါ။ စိမ်းညိုသော အနံ့တို့ကို ဗြဟ္မာ ပြောဟော၍ ကျွန်ုပ်ကြားနာရသည့်အတိုင်း ဆိုလျှင် အိမ်ရာ တည်ထောင် လှူဘောင်၌ နေသော သူသည် ထိုစိမ်းညို သော အနံ့တို့ကို ပယ်ဖျောက်ရန် မလွယ်ကူပါ။ အရှင်တို့--- ကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ပါတော့အံ့’

‘သို့ဖြစ်လျှင် အရှင်သည် ခြောက်နှစ်၊ ငါးနှစ်၊ လေးနှစ်၊ သုံးနှစ်၊ နှစ်နှစ်၊ တစ်နှစ်၊ ခုနစ်လ၊ ခြောက်လ၊ ငါးလ၊ လေးလ၊ သုံးလ၊ နှစ်လ၊ တစ်လ၊ ဆယ့်ငါးရက်၊ ခုနစ်ရက်မျှ ဆိုင်းပုံပါ ဦးလော့။ ခုနစ်ရက်လွန်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ပါကုန်အံ့။ ထိုသို့ ဝင်ရောက် သော အရှင်၏ အဖြစ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ အဖြစ်သည် တူညီပါ လိမ့်မည်’

‘အရှင်မင်းတို့--- ခုနစ်ရက်သည်ကား မကြာမြင့်လှပေ။ အရှင်တို့ကို ခုနစ်ရက် ကျွန်ုပ် ဆိုင်းပုံပါအံ့’

ပုဏ္ဏားသူဌေး---သေဉ်တို့အား ပြောကြားခြင်း

၈.၂.၁၀၅။ အချင်းတို့--- ထိုအခါ မဟာဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏား သည် ပုဏ္ဏားသူဌေး ခုနစ်ယောက်နှင့် သန့်စင်ပြီးသော ပုဏ္ဏား လုလင်ခုနစ်ရာတို့ဝံ့သို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုသူတို့အားလည်း ထိုအကြောင်းကို ပြောကြား၏။

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားသူဌေး ခုနစ်ယောက်နှင့် သန့်စင်ပြီးသော ပုဏ္ဏားလုလင်ခုနစ်ရာတို့ကလည်း ‘အရှင်သည် ရဟန်း ဘောင်သို့ အကယ်၍ ဝင်ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ပါကုန်အံ့။ ထိုသို့ ဝင်ရောက်သည် ရှိသော် အရှင်၏ အဖြစ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ အဖြစ်သည် တူညီပါ လိမ့်မည်’ဟု ဆိုကြကုန်၏။

မယားတို့အား ပြောကြားခြင်း

၈.၂.၁၀၆။ အချင်းတို့--- ထိုအခါ မဟာဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏား သည် အမျိုးဇာတိတူ မယားလေးဆယ်တို့ထံ ချဉ်းကပ်၍ ထိုမယားတို့အားလည်း ထိုအကြောင်းကို ပြောကြား၏။

ထိုအခါ မယားလေးဆယ်တို့က ‘အရှင်---ဆွေမျိုးကို အလိုရှိသူ ကျွန်မတို့အဖို့ အရှင်သည်သာလျှင် ဆွေမျိုး

ပါတည်း။ လင်ကို အလိုရှိသူ ကျွန်မတို့အဖို့ အရှင်သည် သာလျှင် လင်ပါတည်း။ အရှင်သည် အကယ်၍ ရဟန်း ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်အံ့။ ကျွန်မတို့သည်လည်း ရဟန်း ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ကုန်အံ့။ ထိုသို့ ဝင်ရောက်သည်ရှိသော် အရှင်၏ အဖြစ်နှင့် ကျွန်မတို့၏ အဖြစ်သည် တူညီပါလိမ့် မည်’ဟု ဆိုကြကုန်၏။

မဟာဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏား ရဟန်းပြုခြင်း

၈.၂.၁၀၇။ အချင်းတို့--- ထိုအခါ မဟာဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏား သည် ထိုခုနစ်ရက် လွန်သောအခါ ဆံ၊ မုတ်ဆိတ်ကို ပယ်၍ ဇန့်ရည်ဆိုးအဝတ်တို့ကို ဝတ်ပြီးလျှင် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်လေ၏။ မဟာဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏား ရဟန်းပြုသည့် ရှိသော် အဘိသိက်မဲ့ပြီးသော၊ မင်းမျိုးအစစ်ဖြစ်သော မင်း ခုနစ်ပါးတို့သည်လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏားသူဌေးခုနစ်ယောက် တို့သည်လည်းကောင်း၊ သန့်စင်ပြီးသော ပုဏ္ဏားလုလင် ခုနစ်ရာတို့သည်လည်းကောင်း၊ အမျိုးဇာတိတူ မယား လေးဆယ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ထောင်ပေါင်းများစွာ သော မင်း၊ ပုဏ္ဏား၊ သူကြွယ်၊ များစွာသော မောင်းမတို့နှင့် တကွသော မိန်းမတို့သည်လည်းကောင်း ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်သော မဟာဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏားနောက်သို့ လိုက်၍ ရဟန်းပြုကြကုန်၏။

အချင်းတို့--- မဟာဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏားသည် ထိုပရိသတ်တို့ ခြံရံလျက် ရွာ၊ နိဂုံး မင်းနေပြည်တို့သို့ ဒေသစာရီ လှည့်လည် ၏။ အချင်းတို့--- ထိုအခါ မဟာဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏားသည် အကြင် ရွာသို့လည်းကောင်း၊ နိဂုံးသို့လည်းကောင်း ချဉ်းကပ်၏။ ထိုရွာ၊ နိဂုံးတို့၌ မင်းတို့၏ အလယ်၌ စကြဝတေးမင်းကဲ့သို့၊ ဗြဟ္မာတို့၏ အလယ်၌ မဟာဗြဟ္မာကဲ့သို့၊ သူကြွယ်တို့၏ အလယ်၌ နတ်ကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ လူတို့သည် ချေဆတ် ကြသော အခါ၌ ဖြစ်စေ၊ ချော်လဲကြသော အခါ၌ ဖြစ်စေ ‘မဟာဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏားအား ရှိခိုးပါ၏၊ မင်းခုနစ်ဦးတို့၏ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားအား ရှိခိုးပါ၏’ဟု ဆိုကုန်၏။

၈.၂.၁၀၈။ မဟာဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏားသည် မေတ္တာစိတ်ကို တစ်ခုသော အရပ်မျက်နှာသို့ ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏။ ထိုအတူ နှစ်ခုမြောက်၊ သုံးခုမြောက်၊ လေးခုမြောက်၊ အထက်၊ အောက်၊ ဇီလာ အရပ်မျက်နှာသို့ ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏။ အလုံး စုံသော အရပ်မျက်နှာတို့သို့ မေတ္တာစိတ်ကို အကန့်အသတ် မရှိ ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏။

ကရုဏာစိတ်၊ မုဒိတာစိတ်၊ ဥပေက္ခာစိတ်တို့ကိုလည်း ထိုအတူ ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏။ တပည့်တို့အား ပြဟောပြည်သို့ ရောက်ကြောင်းလမ်းကို ဟောကြားလေ၏။

၈.၂.၁၀၉။ အချင်းတို့--- ထိုအခါ မဟာဂေါရိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်၏ အဆုံးအမကို အကြွင်းမဲ့ သိသော တပည့်တို့သည် သေသည်မှ နောက်၌ ပြဟောပြည်သို့ ကပ်ရောက်ကုန်၏။ မဟာဂေါရိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်၏ အဆုံးအမကို အကြွင်းမဲ့ မသိသော တပည့်တို့သည် သေသည်မှ နောက်၌ ပရနိစ္စိတဝေဝတ္တိ နတ်ပြည်သို့ အချို့ ရောက်ကုန်၏။ နိဗ္ဗာန်ရတီ၊ တုသိတာ၊ ယာမာ၊ တာဝတိံသာ၊ စာတမဟာရာဇ်နတ်ပြည်သို့ အချို့ ရောက်ကုန်၏။ အနိဗ္ဗိဓနတ်မျိုး၌ ဖြစ်သော သူတို့သည်ပင် ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မျိုး၌ ဖြစ်ကုန်၏။ ဤသို့လျှင် အလုံးစုံသော ထို အမျိုးသားတို့၏ ရဟန်းပြုခြင်းသည် အချည်းနှီး မဖြစ်၊ မပြု၊ အကျိုးရှိ၏ဟု သနက်မာရပြဟောသည် ပြောဟော၏။

၈.၂.၁၁၀။ "မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းအရာကို အမှတ်ရ၏လော"ဟု လျှောက်ထားသော်-

"ပစ္ဆသိမ--- ငါ အမှတ်ရ၏။ ငါသည် ထိုအခါ မဟာဂေါရိန္ဒပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်၏။ ငါသည် တပည့်တို့အား ပြဟောပြည်သို့ ရောက်ကြောင်းလမ်းကို ဟောကြား၏။ ပစ္ဆသိမ--- မဟာဂေါရိန္ဒပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်စဉ်အခါ ငါ ဟောကြားခဲ့သော ထို မြတ်သော အကျင့်သည် စင်စစ်အားဖြင့် ဗြဟ္မစရန်အလို့ငှာ မဖြစ်၊ တပ်မက်ခြင်းကင်းရန် အလို့ငှာ မဖြစ်၊ ဝဋ်ဆင်းရဲချုပ်ရန် (မျက်ရန်) အလို့ငှာ မဖြစ်၊ ရာဂစသည် ငြိမ်းရန် အလို့ငှာ မဖြစ်၊ ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိရန်အလို့ငှာ မဖြစ်၊ သစ္စာလေးပါးကို သိရန်အလို့ငှာ မဖြစ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်

ပြုရန်အလို့ငှာ မဖြစ်၊ ပြဟောတုံသို့ ရောက်ရန်အလို့ငှာသာ ဖြစ်၏။ ပစ္ဆသိမ--- ယခု ငါ ဟောသော ဤမြတ်သော အကျင့်သည်ကား စင်စစ် ဗြဟ္မစရန်အလို့ငှာ ဖြစ်၏။ တပ်မက်ခြင်း ကင်းရန်အလို့ငှာ ဖြစ်၏။ ဝဋ်ဆင်းရဲ ချုပ်ရန်အလို့ငှာ ဖြစ်၏။ ကိလေသာ ငြိမ်းရန်အလို့ငှာ ဖြစ်၏။ ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိရန်အလို့ငှာ ဖြစ်၏။ သစ္စာလေးပါးကို သိရန်အလို့ငှာ ဖြစ်၏။ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရန်အလို့ငှာ ဖြစ်၏။ ထိုမြတ်သော အကျင့်-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ မဂ္ဂင်ရုပ်ပါးပင်တည်း။

၈.၂.၁၁၁။ ပစ္ဆသိမ--- ငါ၏ အဆုံးအမကို အကြွင်းမဲ့ သိသော တပည့်တို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်နှင့် အရဟတ္တဖိုလ်ပညာကို မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြု၍ ရောက်လျက် ရဟန္တာ ဖြစ်၍ နေရကုန်၏။

ငါ၏ အဆုံးအမကို အကြွင်းမဲ့ မသိသော တပည့်အချို့ တို့သည် အနာဂါမ်၊ သကကါဂါမ်၊ သောတာပန် ဖြစ်ရကုန်၏။ ပစ္ဆသိမ--- ဤသို့လျှင် ဤအမျိုးသားအားလုံးတို့၏ ရဟန်းပြုခြင်းသည် အချည်းနှီး မဖြစ်၊ မပြု၊ အကျိုးရှိ၏၊ အစီးအပွား ရှိ၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော်ကို ဟောတော်မူ၏။ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မျိုးဖြစ်သော ပစ္ဆသိမသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော တရားတော်ကို အလွန်နှစ်လိုသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုနှီးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ ထိုအရပ်၌ပင် ကွယ်ပျောက်လေသတည်း။

မဟာသမဃသုတ်

၈.၂.၁၁၂။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်မြို့ မဟာဝုန်တော၌ အားလုံး ရဟန္တာချည်း ဖြစ်သော ရဟန်းသံဃာငါးရာနှင့်အတူ သီတင်းသုံးနေတော် မူ၏။ စကြာဝဠာ တစ်ထောင်စီ ရှိသော လောကဓာတ်တိုက် ဆယ်ခုတို့မှ နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်းသံဃာတို့ကို ဖူးမြော်ခြင်းငှာ အများအားဖြင့် စည်းဝေး လာရောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ သုဒ္ဓါမိသဘ၌ နေသော ဗြဟ္မာလေးဦးတို့မှာ ဤ သို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏-

“ဤမြတ်စွာဘုရားသည် သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်မြို့ မဟာဝုန်တော၌ အားလုံး ရဟန္တာချည်း ဖြစ်သော ရဟန်း သံဃာငါးရာနှင့်အတူ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ စကြာဝဠာ တစ်ထောင်စီ ရှိသော လောကဓာတ်တိုက်ဆယ်ခုတို့မှ နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်းသံဃာတို့ကို ဖူးမြော်ခြင်းငှာ အများအားဖြင့် စည်းဝေးလာရောက်ကုန်၏။ ငါတို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ထံတော်၌ အသီးသီး ဂါထာတစ်ပုဒ်စီ ရွတ်ဆိုရလျှင် ကောင်းမည်”ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

၈.၂.၁၁၃။ ထိုအခါ ထိုဗြဟ္မာလေးဦးတို့သည် ဥပမာ

အားဖြင့် ခွန်အားရှိသော ယောက်ျားသည် ကွေးသော လက်ကို ဆန့်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဆန့်သော လက်ကို ကွေးသကဲ့သို့လည်းကောင်း ဤအတူ သုဒ္ဓါမိသဗြဟ္မာဘ၌ ကွယ်ခဲ့၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တော်မှောက်၌ ထင်ရှား ဖော်လာကုန်၏။ ထို့နောက် ထိုဗြဟ္မာတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ကို ရှိခိုးပြီး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်ပြီးလျှင် တစ်ဦးသော ဗြဟ္မာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏-

“မြတ်စွာဘုရား--မဟာဝုန်တော၌ နတ်၊ ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့သည် စုရုံးလာကြသဖြင့် အစည်း အဝေးကြီး ဖြစ်လျက် ရှိနေပါ၏။ ကိလေသာရန်သူ တို့ အနိုင်ယူ သော သံဃာတော်ကို ဖူးမြော်ခြင်းငှာ ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် ဤတရားသဘင် အစည်းအဝေးသို့ လာရောက်ပါကုန်၏”

ဟု ရွတ်ဆို၏။

ထို့နောက် တစ်ဦးသော ဗြဟ္မာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏-

“အရှင်ဘုရား--- ထိုအစည်းအဝေး၌ ရဟန်း တို့သည် မိမိစိတ်ကို တည်ကြည်စေလျက် မြှောင့်

မတ်စွာ ပြုထားပါကုန်၏။ ရထားထိန်းသည် မြင်းစက်ကြီးတို့ကို ကိုင်၍ ထိန်းသကဲ့သို့ ပညာရှိ ရဟန်းတို့သည် ကုဇ္ဈေတို့ကို ထိန်းသိမ်းတော်မူ ကြပါကုန်၏။”

ဟု ရွတ်ဆို၏။

ထို့နောက် တစ်ဦးသော ဗြဟ္မာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏-

“အရှင်ဘုရား--- မြတ်စွာဘုရား ကောင်းစွာ ဆုံးမထားပြီး မြစ်၍ တကုာကင်းလျက် သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သော ထိုရဟန္တာဝယ်တို့သည် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတည်း-ဟူသောလျော်ကန်သင်းနှင့် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတည်း-ဟူသော တံခါးကျည် မင်းတုပ်ကို ဖြတ်ပြီးလျှင် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တည်းဟူသော တံခါးတိုင်ကို နတ်၍ လှည့်လည် သွားလာနေကြကုန်၏။”

ဟု ရွတ်ဆို၏။

ထို့နောက် တစ်ဦးသော ဗြဟ္မာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏-

“အရှင်ဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သူ မှန်သမျှတို့သည် အပါယ်ဘုံသို့ ရောက်ကြမည် မဟုတ်ပါ။ လူ့ ဓမ္မာကို စွန့်ပယ် သော အခါ နတ်ပြည်၌သာ ဖြစ်ကြပါကုန်လိမ့်မည် ဘုရား”

ဟု ရွတ်ဆို၏။

နတ်အစည်းအဝေး

၈.၂.၁၁၄။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့---စကြဝဠာ တစ်ထောင်စီ ရှိသော လောက ဓာတ် ဆယ်ရာမှပု နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်းသံဃာကို ဖူးမြင်မြင်ငှာ အများအားဖြင့် စည်းဝေး လာရောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့---အတိတ်ကာလ၌ ပွင့် တော်မူကုန်သော၊ ပူဇော်အထူးကို စံတော်မူထိုက်ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ လက်ထက်တော်၌လည်း ယခု ခါ ဘုရား ၏ လက်ထက်၌ကဲ့သို့ အရေအတွက်ရှိသော နတ်၊ ဗြဟ္မာ

တို့သည် စည်းဝေးခဲ့ကြကုန်ပြီ။

ရဟန်းတို့--- အနာဂတ်ကာလ၌ ပွင့်တော်မူကြမည့် ပူဇော်အထူးကို စံတော်မူထိုက်ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ လက်ထက်တော်၌လည်း ယခုခါ ဘုရား၏ လက်ထက်၌ကဲ့သို့ အရေအတွက် ရှိသော နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့သည် စည်းဝေးကြ ကုန်လိမ့်မည်။

ရဟန်းတို့--- နတ်၊ ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့၏ အမည်တို့ကို ကြေညာပေအံ့၊ ရဟန်းတို့---နတ်၊ ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့၏ အမည်တို့ကို ဟောကြားပေအံ့၊ ထိုစကားကို နာကြားကြ လော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းကြလော့၊ ဟောပြပေအံ့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား”ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားကြကုန်၏။

၈.၂.၁၁၅။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို ဟော တော်မူ၏-

“ရဟန်းတို့--- ဂါထာဖွဲ့၍ ဟောကြားပေအံ့၊ အကြင် ရဟန်းတို့သည် ဘုမ္မစိုးနတ်တို့၊ ဗီဝနေထိုင်ရာမြစ်သော ထိုထိုအရပ်ကို ဖို့၍ နေကုန်၏။ တောင်ခေါင်းကို ဖို့၍ နေကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ လေ့လာထားသော စိတ် ရှိကုန် ၏။ တည်ကြည်သော စိတ် ရှိကုန်၏။ ထို ဗျားစွာသော ရဟန်း တို့သည် ကြက်သီးမွေးသည်မျှ ထခြင်း မရှိမူ၍ မြေခံမင်း ကဲ့သို့ တင်းပါးတည်း ကိန်းအောင်းလေ့ ရှိကုန်၏။ မြူစင်သော စိတ် ရှိ၍ နောက်ကျခြင်းကင်းလျက် သန့်ရှင်းကြည်လင် ကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကပ်လဝတ်ပြီး မဟာ ဂုဏ်တော၌ တပည့်သာဝက ငါးရာကျော်တို့ သာသနာတော်၌ ဓမ္မ လျော်နေကြသည်ကို သိတော်မူ၍ “ရဟန်းတို့--- နတ်၊ ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့ ရှေးရ လာရောက်လျက် ရှိကုန်၏။ ထို နတ်၊ ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့ကို ဒိဗ္ဗစက္ခု ဉာဏ်ဖြင့် သိကုန်လော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမကို ကြားနာ၍ သိမြင်ငှာ အားထုတ်ကုန်၏။ နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့ကို မြင်စွမ်းနိုင်သော ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်သည် ထို ရဟန်းတို့မှာ ထင်ရှား ဖြစ်ပေ ၏။ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် နတ်၊ ဗြဟ္မာတစ်ရာကို မြင်ကုန်၏။ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် နတ်၊ ဗြဟ္မာ တစ်ထောင်ကို အချို့သော ရဟန်းတို့သည် နတ်၊ ဗြဟ္မာ ခုနစ်သောင်းကို အချို့သော ရဟန်းတို့သည် နတ်၊ ဗြဟ္မာ တစ်သိန်းကို မြင်ကုန်၏။ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် နတ်၊ ဗြဟ္မာ အနန္တကို မြင်ကုန်၏။ အရပ်မျက်နှာ အားလုံး တို့သည် နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိကုန်၏။ ထိုအခါ စက္ခုငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ထို

ရဟန်းတို့၏ အသီးသီး ခြင်ပုံ အလုံးစုံကို ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ ဝိုင်းခြားမှတ်သားတော်မူပြီးလျှင် သာသနာတော်၌ ဓမ္မလျော်ကန်သော တပည့်သာဝကတို့အား မိန့်တော်မူ၏-

“ရဟန်းတို့--- နတ်၊ ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့သည် ရှေးရ လာရောက်လျက် ရှိကုန်၏။ ထိုနတ်၊ ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့ကို ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ဖြင့် သိကုန်လော့၊ ယင်းနတ်၊ ဗြဟ္မာတို့ကို သင်တို့အား ဂါထာဖြင့် အစဉ်အတိုင်း ငါဘုရား ပြောကြား တော်မူပေအံ့။

၈.၂.၁၁၆။ ရဟန်းတို့--- ခြေ၌ တည်ကုန်သော ကပိလဝတ်မြို့ကို ဦး၍ နေကုန်သော၊ တန်ခိုး အာနုဘော် ကြီးကုန်သော၊ အဆင်းလှကုန်သော၊ အမြဲအရံများကုန်သော ထိုရဟန်းထောင်သော နတ် တို့သည် မဟာဝုန်တော ရဟန်းတို့၏အစည်းအဝေး သို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လာရောက်ကုန်၏။

ဟိမဝန္တာတောင်၌ နေကုန်သော၊ အသွေး အရောင် အမျိုးမျိုး ရှိကုန်သော တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးကုန်သော၊ အဆင်းလှကုန်သော၊ အမြဲအရံများ ကုန်သော၊ ခြောက်ထောင်သော နတ်တို့သည် မဟာဝုန်တော ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးသို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လာရောက်ကုန်၏။

သာတာပိရီတောင်၌ နေကုန်သော၊ အသွေး အရောင် အမျိုးမျိုး ရှိကုန်သော၊ တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးကုန်သော၊ အဆင်းလှကုန်သော၊ အမြဲအရံ များကုန်သော၊ သုံးထောင်သော နတ်တို့သည် မဟာဝုန်တော ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးသို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လာရောက်ကုန်၏။

အသွေးအရောင်အမျိုးမျိုး ရှိကုန်သော၊ တန်ခိုး အာနုဘော် ကြီးကုန်သော၊ အဆင်းလှကုန်သော၊ အမြဲအရံများကုန်သော ဤတစ်သောင်း ခြောက် ထောင်သော နတ်တို့သည် မဟာဝုန်တော ရဟန်း တို့၏ အစည်းအဝေးသို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လာရောက်ကုန်၏။

ဝေဿာပိတ္တတောင်၌ နေကုန်သော၊ အသွေး အရောင်အမျိုးမျိုးရှိကုန်သော၊ တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးကုန်သော၊ အဆင်းလှကုန်သော၊ အမြဲအရံများ ကုန်သော၊ ငါးရာသော နတ်တို့သည် မဟာဝုန်တော ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးသို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လာရောက်ကုန်၏။

ရာဇဂြိုဟ်မြို့ ဝေပုလ္လတောင်၌ နေသော ကုဏ္ဍိရ နတ်စစ်သူကြီးကို အသိန်းမကသော နတ်တို့သည် ခြံရံစားကုန်၏။ ရာဇဂြိုဟ်မြို့၌ နေသော ထိုကုဏ္ဍိရ နတ်စစ်သူကြီးသည်လည်း မဟာဝုန်တော ရဟန်း တို့၏ အစည်းအဝေးသို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လာရောက်၏။

၉.၂.၁၁၇။ အရှေ့အရပ်ကို အုပ်စိုးသော တေရုဒ္ဓ နတ်မင်းကြီးသည် များသော အခြံအရံ ရှိ၏။ ထိုတေရုဒ္ဓနတ်မင်းကြီးသည် ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့၏ အရှင် ဖြစ်၏။ ထိုနတ်မင်းကြီး၏ သားတော်တို့ သည် များလှကုန်၏။ ခွန်အားကြီးကုန်၏။ တန်ခိုး အာနုဘော်ကြီးကုန်၏။ အဆင်းလှကုန်၏။ အမြဲ အရံများကုန်၏။ ကုန္ဒအမည်ရှိကုန်၏။ တေရုဒ္ဓ နတ်မင်းကြီး၏ ထိုသားတော်တို့သည်လည်း မဟာဝုန်တော ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးသို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လာရောက်ကုန်၏။

တောင်အရပ်ကို အုပ်စိုးသော ဝိရုဋ္ဌကနတ် မင်းကြီးသည် များသော အခြံအရံရှိ၏။ ထိုဝိရုဋ္ဌက နတ်မင်းကြီးသည် ကမ္ဘာကိုတို့၏အရှင် ဖြစ်၏။ ထိုဝိရုဋ္ဌကနတ်မင်းကြီး၏ သားတော်တို့သည် များလှကုန်၏။ ခွန်အားကြီးကုန်၏။ တန်ခိုး အာနုဘော်ကြီးကုန်၏။ အဆင်းလှကုန်၏။ အမြဲအရံ များကုန်၏။ ကုန္ဒအမည်ရှိကုန်၏။ ဝိရုဋ္ဌကနတ်မင်း ကြီး၏ ထိုသားတော်တို့သည်လည်း မဟာဝုန်တော ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးသို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လာရောက်ကုန်၏။

အနောက်အရပ်ကို အုပ်စိုးသော ဝိရူပကုန်နတ် မင်းကြီးသည် များသော အခြံအရံ ရှိ၏။ ထို ဝိရူပကုန်နတ်မင်းကြီးသည် နဂါးတို့၏အရှင် ဖြစ်၏။ ထိုနတ်မင်းကြီး၏ သားတော်တို့သည် များလှ ကုန်၏။ ခွန်အားကြီးကုန်၏။ တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးကုန်၏။ အဆင်းလှကုန်၏။ အမြဲအရံများကုန် ၏။ ကုန္ဒအမည် ရှိကုန်၏။ ဝိရူပကုန်နတ်မင်းကြီး၏ ထိုသားတော်တို့သည်လည်း မဟာဝုန်တော ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးသို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လာရောက်ကုန်၏။

မြောက်အရပ်ကို အုပ်စိုးသော ကုဝေရနတ် မင်းကြီးသည် များသော အခြံအရံ ရှိ၏။ ထို ကုဝေရနတ်မင်းကြီးသည် နတ်ဘီလူးတို့၏အရှင် ဖြစ်၏။ ထိုကုဝေရနတ်မင်းကြီး၏ သားတော်

တို့သည် များလှကုန်၏။ ခွန်အားကြီးကုန်၏။ တန်ခိုး အာနုဘော် ကြီးကုန်၏။ အဆင်းလှကုန်၏။ အခြံအရံ များကုန်၏။ ကုန်အမည်ရှိကုန်၏။ ကုဝေရနတ်မင်းကြီး၏ ထိုသားတော်တို့သည် လည်း မဟာဝန်တော့ ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးသို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လာရောက်ကုန်၏။

အရှေ့အရပ်၌ တေရုဋ္ဌနတ်မင်းကြီး၊ တောင်အရပ်၌ ဝိရုဋ္ဌကနတ်မင်းကြီး၊ အနောက်အရပ်၌ ဝိရူပကုနတ်မင်းကြီး၊ မြောက်အရပ်၌ ကုဝေရနတ်မင်းကြီး ထိုနတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့သည် ထက်ဝန်းကျင် အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ အလွန် တောက်ပကျန်းလျက် ကပိလဝတ်မြို့ မဟာဝန်တော့၌ တည်ရှိကုန်၏။

၈.၂.၁၀၈။ ထိုနတ်မင်းကြီးတို့၏ ကျွန်ယုံတော် ဖြစ်ကုန်သော၊ ပရိယာယ်မဟာ များကုန်သော၊ လှည့်စားတတ်ကုန်သော၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ တတ်ကုန်သော၊ မာယာနတ်၊ ကုဋေဂ္ဂနတ်၊ ဝိဋေက္ကနတ်၊ ဝိဋ္ဌဂ္ဂနတ်၊ ဝိဋ္ဌနတ်နှင့်တကွ-

စန္ဒနနတ်၊ ကာမေသဋ္ဌနတ်၊ ကိန္ဒိယဂ္ဂနတ်၊ နိယဂ္ဂနတ်တို့သည် လာရောက်ကုန်၏။ ပနာဒနတ်၊ ဩပဿနတ်၊ ရတားထိန်း မာတလိနတ်၊ ဝိတ္တမည်သော ဂန္ဓဋ္ဌနတ်၊ သေနမည်သော ဂန္ဓဋ္ဌနတ်၊ ဝိတ္တသေနမည်သော ဂန္ဓဋ္ဌနတ်၊ နဋရာဇာနတ်၊ ဇနဝသာနတ်၊ ပဉ္စသိခနတ်၊ တိဗ္ဗရနတ်၊ သုရိယဝစ္စသာနတ် သမီး ဤဆို ခဲ့ပြီးသော ဂန္ဓဋ္ဌနတ်တို့နှင့် တစ်ပါးသော နတ်တို့သည် နတ်မင်းကြီးတို့နှင့်အတူ မဟာဝန်တော့ ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးသို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လာရောက်ကုန်၏။

၈.၂.၁၀၉။ ထိုမှ တစ်ပါး နာဂသင်္ဃိုင်၌ နေသော နဂါးတို့နှင့် ဓေသာလီ၌ နေသော နဂါးတို့သည် နဂါးပရိသတ်နှင့်အတူ လာရောက်ကုန်၏။ ကမ္မလမည်သော နဂါး၊ အသတရမည်သော နဂါးနှင့် ပယာဂဆီ၌ နေသော နဂါးတို့သည် ဓမ္မေမျိုးတို့နှင့် အတူ လာရောက်ကုန်၏။

အခြံအရံ များကုန်သော၊ ယမုနာမြစ်၌ နေသော နဂါးတို့နှင့် တေရုဋ္ဌအမျိုး၌ ဖြစ်သော နဂါးတို့သည် လာရောက်ကုန်၏။ ဧရာဝတီဆင်မြောင်ကြီး မည်သော ထိုနတ်သားသည်လည်း မဟာဝန်တော့

ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးသို့ လာရောက်၏။

အကြင်ဂဠုန်တို့သည် ဆိုခဲ့ပြီးသော နဂါးမင်းတို့ကို အနိုင်အထက်ပြု၍ ဖမ်းယူနိုင်ကုန်၏။ နတ်ကဲ့သို့ အာနုဘော် ရှိကုန်၏။ အမိဝမ်းမှ တစ်ကြိမ်၊ ဥဇ္ဇံတွင်းမှ တစ်ကြိမ်ဟု နှစ်ကြိမ် မွေးဖွားရကုန်၏။ အတောင်ရှိကုန်၏။ စင်ကြယ်သော မျက်စိအမြင်ရှိကုန်၏။ စိကြသုပက္က အမည်ရှိကုန်၏။ ထိုဂဠုန်တို့သည် ကောင်းကင်ခေါ်မြင့်တော့အုပ်အလယ်သို့ ရောက်လာကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဂဠုန်သေး ငြိမ်းအောင် ပြုတော်မူသဖြင့် နဂါးတို့မှာ သောကင်းလေ၏။ နဂါးနှင့် ဂဠုန်တို့သည် သိမ်မွေ့သော စကားတို့ဖြင့် ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုလျက် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ကြကုန်၏။

၈.၂.၁၂၀။ ဝရုဇိန်လက်နက်ရှိသော သိကြားမင်းကို စစ်ရုံးသဖြင့် သမုဒ္ဒရာကို ဖြို၍ နေရကုန်သော အသုရာတို့သည် သိကြားမင်း၏ ညီနောင်တို့ပင် ဖြစ်ကုန်၏။ တန်ခိုးကြီးကုန်၏။ အမြန်အရံများကုန်၏။ ကာလကမ္ဘာအသုရာတို့သည် ကြီးမား ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ကိုယ်ကို ဖန်ဆင်းလျက် လာကုန်၏။ ဒါနဝေဃာသမည်သော လေးသမား အသုရာ၊ ဝေပစိတ္တိအသုရာ၊ သုစိတ္တိအသုရာ၊ ပဟာရာဒအသုရာတို့သည် မာရ်နတ်သားနှင့် တကွ လာရောက်ကုန်၏။ ဝေဝေရာစအမည်ရှိကုန်သော၊ ဗလီအသုရာကြီး၏ သားတစ်ရာတို့သည် ဗလီအသုရာ စစ်တပ်ကို လက်နက်တပ်ဆင်ပြီးလျှင် ရာဟုအသုရ်ခိုကြီးထဲ အားလုံးပင် ရင်းကပ်၍ 'သင့်အား ကောင်းခြင်း မကံလာ ဖြစ်ပါစေသတည်း။ မဟာဝန်တော့ ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးသို့ သွားရန် အချိန်တန်ပါပြီ' ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

၈.၂.၁၂၁။ ထိုအခါ၌ အာပေနတ်၊ ပထဝီနတ်၊ တေဇောနတ်၊ ဝါယောနတ်၊ ဝရုကာနတ်၊ ဝါရုကာနတ်၊ သောမနတ်တို့သည် ယသနတ်နှင့်တကွ လာရောက်ကုန်၏။ အမြန်အရံ များကုန်သော မေတ္တာနတ်၊ ကရုဏာနတ်တို့သည်လည်း လာရောက်ကုန်၏။ တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးကုန်သော၊ အဆင်းလှကုန်သော၊ အခြံအရံများကုန်သော၊ အသွေးအရောင် အမျိုးမျိုးရှိကုန်သော ဤနတ်

အစုအရုံး ဆယ်စုတို့သည် မဟာဝုန်တော ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးသို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အားလုံးပင် လာရောက်ကုန်၏။

ဝေဠာနုတ်၊ သဟလိနုတ်၊ အသမနတ်တို့နှင့် တကွ ယမနတ်နှစ်ဦးတို့သည် လာရောက်ကုန်၏။ လ၏ အခြံအရံဖြစ်ကုန်သော နတ်တို့သည် လနတ်မင်းကို ရှေ့ထား၍ လာရောက်ကုန်၏။ နေ၏ အခြံအရံဖြစ်ကုန်သော နတ်တို့သည် နေနတ်မင်းကို ရှေ့ထား၍ လာရောက်ကုန်၏။ ကြယ်တို့၏ အခြံအရံဖြစ်ကုန်သော နတ်တို့သည် ကြယ်နတ်မင်းတို့ကို ရှေ့ထား၍ လာရောက်ကုန်၏။ မန္တဝလာဟကနတ်တို့သည်လည်း လာရောက်ကုန်၏။ နတ်တို့၏ အကြီးအမှူး ဖြစ်သော ရှေ့၌ အလှူပေးဖူးသည့် ဝါသဝမည်သော သိကြားမင်းသည်လည်း လာရောက်၏။ အသွေးအရောင်အမျိုးမျိုး ရှိကုန်သော၊ တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးကုန်သော၊ အဆင်းလှကုန်သော၊ အခြံအရံ များကုန်သော ဤနတ်အစုအရုံး ဆယ်စုတို့သည် မဟာဝုန်တော ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးသို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အားလုံးပင် လာရောက်ကုန်၏။

ထိုမှ တစ်ပါး မီးလျှံကိုသို့ တောက်ပသော သဟဘူ နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ အောင်မဲ့၌ ပွင့်နှင့် တူသော အဆင်းရှိကုန်သော အရိဋ္ဌကနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ရောဇနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဝရုဏာနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ သဟဓမ္မနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ အစ္စတနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ အနေဇကနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ သုလေယျနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ရူစိရနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ လာရောက်ကုန်၏။ ဝါသဝနေသီ အညည်ရှိသော နတ်တို့သည် လာရောက်ကုန်၏။ အသွေးအရောင်အမျိုးမျိုးရှိကုန်သော၊ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးကုန်သော၊ အဆင်းလှကုန်သော၊ အခြံအရံများကုန်သော ဤနတ်အစုအရုံး ဆယ်စုတို့သည် မဟာဝုန်တော ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးသို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အားလုံးပင် လာရောက်ကုန်၏။

သမာနနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ မဟာသမာနနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ မာနသနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ မာနသုတ္တမနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ခိတ္တပဒေသိကနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊

ကောင်း လာရောက်ကုန်၏။ မနောပဒေသိကနတ်တို့သည်လည်း လာရောက်ကုန်၏။ ထိုမှ တစ်ပါး ဟရိနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ လောဟိတဝါသီ နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ လာရောက်ကုန်၏။ အခြံအရံ များသော ပါရဂူနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ မဟာပါရဂူနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ လာရောက်ကုန်၏။ အသွေးအရောင်အမျိုးမျိုး ရှိကုန်သော၊ တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးကုန်သော၊ အဆင်းလှကုန်သော၊ အခြံအရံများကုန်သော၊ ဤနတ်အစုအရုံး ဆယ်စုတို့သည် မဟာဝုန်တော ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးသို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အားလုံးပင် လာရောက်ကုန်၏။

သုတ္တနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ကဗ္ဗနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ အရုဏာနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဝေယနသနတ်တို့နှင့်တကွ လာရောက်ကုန်၏။ ဩဒါတဂယုမည်သော ပါမောက္ခနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဝိစက္ကနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ လာရောက်ကုန်၏။ သဒိမတ္တနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဟာရဂဇနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ အခြံအရံများကုန်သော မိသကနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ လာရောက်ကုန်၏။ အရပ်မျက်နှာတို့၌ မိုးရွာစေလျက် သွားလာလေ့ရှိသော ပဇ္ဈနနတ်သည်လည်း မိုးထပ်ချွန်းစေလျက် လာရောက်၏။ အသွေးအရောင်အမျိုးမျိုး ရှိကုန်သော၊ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးကုန်သော၊ အဆင်းလှကုန်သော၊ အခြံအရံများကုန်သော ဤနတ်အစုအရုံး ဆယ်စုတို့သည် မဟာဝုန်တော ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးသို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အားလုံးပင် လာရောက်ကုန်၏။

ဓမ္မိယနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ တုထိတာပြည်၌ နေသော နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ယာမာပြည်၌ နေသော နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ အခြံအရံများကုန်သော ကဋ္ဌကနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ လစိတ္တကနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ လာမသေဋ္ဌနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဇေတီမည်သော နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ အာသဝနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ နိဗ္ဗာနရတီနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ပရနိစ္စိတဝသဝတ္တီနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ လာရောက်ကုန်၏။ အသွေးအရောင်အမျိုးမျိုး ရှိကုန်သော၊ တန်ခိုးအာနုဘော်

ကြီးကုန်သော၊ အဆင်းလှကုန်သော၊ အခြံအရံများကုန်သော ဤနတ်အရာအရုံး ဆယ်စုတို့သည် မဟာဝုန်တော ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးသို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အားလုံးပင် လာရောက်ကုန်၏။

အသွေးအရောင် အမျိုးမျိုးရှိကုန်သော၊ ထိုမြောက်ကိုင်သော နတ်အရာအရုံးတို့သည် အမည်အနွယ်အလိုက် အားလုံးပင် လာရောက်ကုန်၏။ အမျိုးအမည် တူသော တစ်ပါးသော နတ်တို့သည်လည်း လာရောက်ကုန်သေး၏။ 'အရိယာသံဃာတော်သည် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း ကင်းပြီးတော်မူ၏။ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတည်းဟူသော ဓလ္လင်ကန်သင်းရှိတော်မူ၊ ဩယလေးဖြာကိုကူးမြှောက်ပြီးတော်မူ၏။ အာသဝေါတရား ရှိတော်မူ၊ ထိုအရိယာသံဃာတော်ကိုလည်း ဖူးမြော်ကုန်အံ့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ညစ်ညူးခြင်း ကင်းသည့် လမင်းသဖွယ် တင့်တယ်တော်မူ၏။ ဩယလေးဖြာကို ကူးမြှောက်စေတော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားကိုလည်း ဖူးမြော်ကုန်အံ့'ဟု ကြွေးကြော်၍ လာကုန်၏။

၈၂.၁၂၂။ တန်ခိုးကြီးမားတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ သားတော်ဖြစ်ကုန်သော သုဗြဟ္မာမည်သော ဗြဟ္မာနှင့် ပရမတ္ထမည်သော ဗြဟ္မာတို့သည် အတူ လာရောက်ကုန်၏။ သနက်မာရဗြဟ္မာနှင့် တိဿဗြဟ္မာတို့သည်လည်း မဟာဝုန်တော ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးသို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လာရောက်ကုန်၏။

လက်တစ်ချောင်းဖြင့် စကြဝဠာတစ်ထောင်၊ လက်ဆယ်ချောင်းဖြင့် စကြဝဠာတစ်သောင်းတိုင်အောင် အရောင်အဝါ ပျံ့နှံ့စေနိုင်သော ဗြဟ္မာ တစ်ထောင်သည် အစည်းအဝေးသို့ လာရောက်၏။ ဗြဟ္မာပြည်၌ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ဖြစ်သော အာနုဘော်နှင့် ပြည့်စုံသော ကြီးသော ကိုယ် ရှိသော၊ ကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံသော မဟာဗြဟ္မာသည် အခြား ဗြဟ္မာတစ်ထောင်ကို လွှမ်းမိုးအုပ်စိုးလျက် တည်၏။ ဗြဟ္မာတစ်ထောင်စီ အသီးသီး အစိုးရကုန်သော မဟာဗြဟ္မာ ဆယ်ဦးတို့သည် ဤအစည်းအဝေးသို့ လာရောက်ကုန်၏။

ထိုဗြဟ္မာတို့အနက် ဟာရိတမည်သော မဟာဗြဟ္မာသည်လည်း ဗြဟ္မာတစ်သိန်း ခြံရံလျက် လာရောက်၏။

၈၂.၁၂၃။ ရဟန်းတို့---မာရ်နတ်၏ မိက်ခံ ပုံကို ရွက်ကုန်လော့၊ သိကြား၊ မဟာဗြဟ္မာတို့နှင့် တကွ ရှေးရှု လာကုန်သော ထိုနတ်၊ ဗြဟ္မာအားလုံးတို့ဆီသို့ မာရ်နတ်၏ စစ်သည်တို့သည် ရှေးရှု ချီတက်လာကြကုန်ပြီး၊ 'လာကြကုန်လော့၊ ဖမ်းကြကုန်လော့၊ နောင်တွဲကြကုန်လော့၊ ရာဂဖြင့် ရှည်တပ်ကြကုန်လော့၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ ဝိုင်းဝန်း ထားကြကုန်လော့၊ သင်တို့သည် တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မလွှတ်စေကြကုန်လင့်' ဤသို့ ဆိုလျက် စစ်သည်များစွာ ရှိသော မာရ်နတ်မင်းသည် မြေပြင်ကို လက်ဖြင့် ပုတ်စက်၍ လျှပ်စစ်နှင့် တကွ ခိုးကြီး ထစ်ချွန်းရွာသကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်အသံကို ပြုလျက် ထိုအစည်းအဝေးသို့ မာရ်စစ်သည်ကို စေလွှတ်၏။ ထိုအခါ မာရ်နတ်မင်းသည် မိမိအလိုအတိုင်း မမြဲသောကြောင့် ပြင်းစွာ အမျက်ထွက်လျက် ပြန်ရလေ၏။

၈၂.၁၂၄။ ကျွေးငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအလုံးစုံကို ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ ဝိုင်းခြားမှတ်သားတော်မူပြီးလျှင် သာသနာတော်၌ ဖွေ့လျက်ကုန်သော တပည့်သာဝကတို့အား "ရဟန်းတို့---မာရ်နတ် စစ်သည်တို့သည် ရှေးရှု ချီတက်လာကုန်၏။ ထိုမာရ်နတ် စစ်သည်တို့ကို သိကုန်လော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အမိန့်တော်ကို ကြား၍ သီအောင်အားထုတ်ကုန်၏။ မာရ်စစ်သည်တို့သည် ထိုရဟန္တာတို့၏ မွေးညင်းကိုပင် မလှုပ်ရှားစေနိုင်သည့် ဖြစ်၍ ထိုရဟန္တာတို့ထံမှ ပြန်သွားလေကုန်ပြီ။ ထိုအခါ မာရ်နတ်မင်းသည် ရဟန်းသံဃာကို အာရုံပြု၍ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏။

စစ်ပွဲကို အောင်မြင်ပြီးကုန်သော၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကင်းပြီးကုန်သော၊ ကျော်စောခြင်း ရှိကုန်သော၊ လူအပေါင်း၌ ထင်ရှားကုန်သော ထိုအရိယာသာဝကအားလုံးတို့သည် အခြားအရိယာတို့နှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ကြလေကုန်၏။

၇

သက္ကဋ္ဌပဋ္ဌသုတ်

၈.၂.၁၂၅။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကုန္ဒသာလဂူ (တံခါးဝမှာ နံပင်ရှိသော ဂူ)၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထို ကုန္ဒသာလဂူသည် မဂတိုင်း၊ ရာဇဂြိုဟ်မြို့၏ အရှေ့အရပ် အမွသက္ကမည်သော ပုဏ္ဏားရွာ၏ မြောက်အရပ် ဝေဒိယက တောင်ပေါ်၌ ရှိ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ပြင်းစွာ တောင့်တ သောစိတ် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်လေ၏။ ထို့နောက် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းမှာ-

“မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ အဘယ်အရပ်၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူသနည်း”ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား ကုန္ဒသာလဂူ၌ သီတင်းသုံးနေ တော်မူသည်ကို မြင်၍ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် တာဝတိံသာနတ်တို့အား-

“အချင်းတို့--- မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ကြ ရလျှင် ကောင်းမည်”ဟု မိန့်ဆို၏။

“ကောင်းပါပြီ အရှင်သိကြားမင်း”ဟု တာဝတိံသာနတ် တို့သည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းအား ပြန်ကြားကြကုန်၏။

၈.၂.၁၂၆။ ထို့နောက် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ပဉ္စသိဝမည်သော ဂန္ဓဗ္ဗနတ်သားအား ဤသို့ မိန့်ဆို၏-

“အမောင် ပဉ္စသိဝ--- မြတ်စွာဘုရားသည် ကုန္ဒသာလဂူ ၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူလျက် ရှိ၏။ အမောင် ပဉ္စသိဝ--- ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ကြရလျှင် ကောင်းမည်”ဟု မိန့်ဆို၏။

“ကောင်းပါပြီ အရှင်သိကြားမင်း---”ဟု နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းအား ပြန်ကြားပြီးလျှင် ပဉ္စသိဝမည်သော ဂန္ဓဗ္ဗ နတ်သားသည် **ဗေလုဝပဏ္ဏမည်သော စောင်း***ကို ယူ၍ အတူလိုက်ပါရန် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းထံသို့ ချဉ်းကပ် လေ၏။

၈.၂.၁၂၇။ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် တာဝတိံသာနတ်တို့ ခြံရံ၍ ပဉ္စသိဝနတ်သားကို ရှေ့ဆောင် ဗြဟ္မလျက် ခွန်အားရှိသော ယောက်ျားသည် ကွေးသော လက် ကို ဆန့်သကဲ့သို့၊ ဆန့်သော လက်ကို ကွေးသကဲ့သို့ ဤ အတူပင် တာဝတိံသာနတ်မြည်၌ ကွယ်ခွံ၍ မဂတိုင်း ရာဇဂြိုဟ်မြို့၏ အရှေ့အရပ်ရှိ အမွသက္ကမည်သော ပုဏ္ဏား ရွာ၏ မြောက်အရပ် ဝေဒိယကတောင်၌ ထင်ရှားပေါ်လာ၏။

ထိုစဉ်အခါ ဝေဒိယကတောင်နှင့် အမွသက္ကပုဏ္ဏား

ရွာသည် နတ်တို့၏ အရောင်ဖြင့် အလွန်တောက်ပလျက် ရှိ၏။ ထက်ဝန်းကျင်ရွာတို့၌ နေကုန်သော လူတို့သည် ဤသို့ ဆိုကြကုန်၏-

"ယနေ့ ဝေဇီယကတောင်သည် မီးတောက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏တကား။ ယနေ့ ဝေဇီယကတောင်သည် မီးလောင်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏တကား။ ယနေ့ ဝေဇီယကတောင်သည် မီးလျှံထွက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏တကား။ ယနေ့ ဝေဇီယကတောင်နှင့် အမွသက္ကပုဏ္ဏားရွာသည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် အလွန်တောက်ပလျက် ရှိလေသနည်း"ဟု ဆိုကြကုန်၏။ ထိုဝတ်လန်ခြင်း ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်း ဖြစ်ကြကုန်၏။

၈.၂.၁၂၈။ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ပစ္ဆိမနတ်သားအား-

"အမောင် ပစ္ဆိမ--- မြတ်စွာဘုရားတို့သည် စွာနိဝံဇစား လေ့ရှိကုန်၏။ စွာနိ၌ မွေ့လျော်တော်မူကုန်၏။ တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်တော်မူကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ငါကဲ့သို့သော သူသည် ချဉ်းကပ်ရန် မလွယ်ကူလှပေ။ အမောင် ပစ္ဆိမ--- သင်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဈေးဦးစွာ ခွင့်ပန်ပါလော့။ အမောင် ပစ္ဆိမ--- သင် ခွင့်ပန်ပြီးမှ ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ကြရလျှင် ကောင်းမည်"ဟု မိန့်ဆို၏။

"ကောင်းပါပြီ အရှင်သိကြားမင်း"ဟု ပစ္ဆိမနတ်သားသည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းအား ပြန်ကြားပြီးလျှင် ဗေလုဝပက္ခာမည်သော စောင်းကို ယူ၍ ဣန္ဒသာလဂ္ဂ ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "ဤနေရာ၌ နေ၍ စောင်းတီးသည့်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ငါနှင့် မဝေးလွန်း မနီးလွန်း ဖြစ်၍ ငါ၏ စောင်းသံကို ကြားလိမ့်မည်"ဟု နှလုံးသွင်းကာ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်လေ၏။

ပစ္ဆိမနတ်သား၏ သီချင်းဂါထာ

၈.၂.၁၂၉။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် ပစ္ဆိမနတ်သားသည် ဗေလုဝပက္ခာမည်သော စောင်းကို တီးလေ၏။ သီချင်းဂါထာတို့ကိုလည်း သီဆို၏။ ပစ္ဆိမနတ်သား၏ သီချင်းဂါထာတို့သည် ဘုရားနှင့် ဝပ်၏၊ တရားနှင့် ဝပ်၏၊ သံဃာနှင့် ဝပ်၏၊ ရဟန္တာတို့နှင့် ဝပ်၏၊ ကာမဂုဏ်နှင့် ဝပ်၏။

"ချစ်နမ သူရိယဝစ္ဆသာ--- သင်၏ဖခင် တိဗ္ဗရသကာ နတ်မင်းကြောင့် သင်သည် မွေးဖွားလာရပေ၏။ ချစ်နမသည် ကောင်းခြင်းအင်္ဂါ လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ငါ၏ နှစ်သက် မြတ်နိုးခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်၏။ သင်၏ ဖခင် ထိုတိဗ္ဗရသကာ နတ်မင်းကို ငါရှိပါ၏။ ပြီးပြီပြင်ပြင် အရောင်ထွက်သော ချစ်နမ--- ချွေးထွက်နေသူတို့သည် လေအေးကို နှစ်သက်သကဲ့သို့၊ ရေတံခနဲသူတို့သည် ရေအေးကို နှစ်သက်သကဲ့သို့၊ ရဟန္တာတို့သည် လောကုတ္တရာတရားကို နှစ်သက်တော်မူကုန်သကဲ့သို့၊ ငါသည် သင့်ကို ချစ်ကြိုက်လျက် ရှိ၏။ ချစ်နမ--- ဆေးသည် သူနာ၏ ရောဂါကို ငြိမ်းစေသကဲ့သို့၊ အစာသည် ငတ်မွတ်နေသူ၏ ဆာလောင်ခြင်းကို ငြိမ်းစေသကဲ့သို့၊ တောက်လောင်နေသော မီးကို ရေဖြင့် ငြိမ်းစေသကဲ့သို့၊ ငါ၏ အချစ်မီးကို ငြိမ်းစေပါလော့။

ချစ်နမ--- အလွန်ပူအိုက်သော ဆင်ပြောင်ကြီးသည် ကြာဝတ်မှုန်ငြိမ်းလျက် အေးမြသော ရေရှိသည့် ရေကန်ထဲသို့ သက်ဆင်းသကဲ့သို့၊ ငါသည် သင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ သက်ဆင်းလိုပါ၏။ ချစ်နမ--- ချွန်းအုပ်မရအောင် အမှန် ကျနေသော ဆင်သည် လုံလျင်လုံမကို ငါ နိုင်ပြီ-ဟု ဟန်ယပ်လျက် မည်သည့်အကြောင်းကိုမျှ မသိသကဲ့သို့ လက္ခဏာနှင့် ညီညွတ်သည့် ပေါင်ရှိသော သင်နမကြောင့် အချစ်ဟန်ယပ်မှူးနေသော ငါသည် မည်သည့်အကြောင်းကိုမျှ မသိတော့ပါ။ ချစ်နမ--- ငါ၏ စိတ်သည် သင်နမအပေါ်၌ တစ်ဖက်သတ် တိမ်းညွတ်လျက် စွဲမက်နေချေပြီ။ ငါးမျှားချိတ်ကို ဖျိပ်သော ငါးကဲ့သို့ပင် ငါ၏ စိတ်ကို ပြန်လည် ဆုတ်နှစ်စေရန် မစွမ်းနိုင်တော့ပါ။ တင့်တယ်သော ပေါင်ရှိသော ချစ်နမ--- ငါ့ကို ဖက်လှည့်ပါလော့။ မနို့တရံ၊ ကြည့်လေ့ရှိသော ချစ်နမ--- ငါ့ကို ဖက်လှည့်ပါလော့။ ကောင်းခြင်း လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော ချစ်နမ--- ငါ့ကို ဖက်လှည့်ပါလော့။ ဤသို့ ဖက်ခြင်းကို ငါသည် အလွန်ပင် တောင့်တလျက် ရှိ၏။ ချစ်နမ--- ငါ၏ ချစ်ခင်တပ်မက်မှုသည် ပကတိအားဖြင့် အနည်းငယ်မျှ ဖြစ်သော်လည်း ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၌ လှူဒါန်းခြင်းသည် အတိုင်းမသိ တိုးပွားသကဲ့သို့၊ အဖျားကျောသော ဆံပင်ရှိသည့် သင်နမကို ငါ၏ ချစ်ခင်တပ်မက်မှုသည် အမျိုးမျိုး တိုးပွား ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိ၏။ အလုံးစုံသော ကောင်းခြင်းငါးဖြာ လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော ချစ်နမ--- ယည်းခံခြင်း-စသည် တာဒိဋ္ဌကိန်း၌ ပြည့်စုံကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့၌ ပြုခဲ့သော ငါ၏ ကောသလု ဟူသမျှသည် သင်နမနှင့်အတူ အကျိုးပေးပါပေသတည်း။ အလုံးစုံသော ကောင်းခြင်းငါးဖြာ လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော ချစ်နမ--- ဤမြေပြင်၌ ငါပြထားသော ကောင်းမှုလှသမျှသည် သင်နမနှင့် အတူ အကျိုးပေးပါပေသတည်း။

ချစ်နမ သူရိယဝတ္ထသာ--- သာကီဝင်မင်းသား မြတ်စွာဘုရားသည် ရွာနိမြို့ တစ်စိတ်တည်း ရှိလျက် သတိ၊ ပညာနှင့် ယှဉ်လျက် အမြိုက်နိဗ္ဗာန်ကို ရှာသကဲ့သို့ ငါသည် သင့်ကို ရှာ၍ နေ၏။ ကောင်းခြင်းလက္ခဏာနှင့် မြည့်စုံသော ချစ်နမ--- မြတ်စွာဘုရားသည် မြတ်သော သမ္မောဓိဉာဏ်သို့ ရောက်၍ ဝမ်းမြောက်တော်မူသကဲ့သို့ ဤအတူပင် ငါသည် သင့်နှင့် ပေါင်းသင်းရသည် ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်ရပါစေသား။

ချစ်နမ သူရိယဝတ္ထသာ--- တာဝတိံသာနတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ငါ့အား လိုရာရာသုကာသီကို ပေးခဲ့လျှင် ငါသည် သင့်နမကိုသာ တောင်းယူပါအံ့။ ငါ၏ ချစ်ကြိုက်ခြင်းသည် ဤမျှလောက် မိုင်မြီလျက် ရှိ၏။ ကျွမ်းကျင်ရေးခြား ရှိလှပေသော ချစ်နမ--- ဤသို့ ကောင်းခြင်းလက္ခဏာနှင့် မြည့်စုံသည့် သမီးရတနာရှိသော၊ ပွင့်သစ်စ အင်ကြင်းပင်သဖွယ် တင့်တယ်သော သင့်ဖခင် တိဗ္ဗရူသကနတ်မင်းကြီးကို ဦးညွတ် ရှိမိုးပါ၏"ဟု သိဆို၏။

၈.၂.၁၃၀။ ဤသို့ စောင်းတီး၍ သီချင်းဆိုသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ပဉ္စသီဝဂဗန္ဓုနတ်သားအား ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏-

"ပဉ္စသီဝ--- သင်၏ စောင်းသံသည် သီချင်းသံနှင့် ကိုက်ညီပေ၏။ သီချင်းသံသည်လည်း စောင်းသံနှင့် ကိုက်ညီပေ၏။ သင်၏စောင်းသံသည် သီချင်းသံကို ဖလှန်ပေ၊ သီချင်းသံသည်လည်း စောင်းသံကို ဖလှန်ပေ။ ပဉ္စသီဝ--- သင်သည် ဘုရားနှင့် စပ်သော၊ တရားနှင့် စပ်သော၊ သံဃာနှင့် စပ်သော၊ ရဟန္တာတို့နှင့် စပ်သော၊ ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်သော ဤဂါထာတို့ကို အဘယ်အခါက သီကုံးထားသနည်း"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"မြတ်စွာဘုရား--- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်ကို ရတော်မူပြီးကာစ (ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးကာစ)၌ ဥရုစေလတော နေရဉ္စရာမြစ်ကမ်းပါး အနီး အစပါလ ပညောင်ပင်ရင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူလျက် ရှိပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုအခါ ဘုရားတပည့်တော်သည် တိဗ္ဗရူပနွှဲနတ်မင်းကြီး၏သမီး ဘဒ္ဒိမည်သော သူရိယဝတ္ထသာကို ချစ်ကြိုက်နေပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုသူငယ်မသည်ကား ရထားထိန်း ဖာတာလီ၏သား သီဝေဂီမည်သော အခြားသူကို ချစ်ကြိုက်နေပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်သည် ထိုသူရိယဝတ္ထသာကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မရနိုင်သောအခါ ဇေလဝပက္ခာစောင်းကို ယူ၍ တိဗ္ဗရူပနွှဲနတ်မင်းကြီး၏ ဗိမာန်သို့ ချဉ်းကပ်လျက် တီးခတ်ပါ၏။ ဤသီချင်းဂါထာတို့ကိုလည်း သီဆိုပါ၏။ ဤသီချင်းဂါထာတို့သည် ဘုရားနှင့်လည်း စပ်ပါ၏။ တရားနှင့်လည်း စပ်ပါ၏။ သံဃာနှင့်လည်း စပ်ပါ၏။

ရဟန္တာတို့နှင့်လည်း စပ်ပါ၏။ ကာမဂုဏ်နှင့်လည်း စပ်ပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ဤသို့ သီဆိုသည်ရှိသော် ဘဒ္ဒိမည်သော သူရိယဝတ္ထသာသည် တပည့်တော်အား ဤစကားကို ဆိုပါ၏-

"အရှင်--- ကျွန်မသည် ထိုမြတ်စွာဘုရားကို မျက်မှောက်မဖူးမြော်ရသေးပါ။ သို့သော်လည်း တာဝတိံသာနတ်သားတို့၏ သုဗ္ဗောသဘာ၌ ကျွန်မ ကနေစင် ထိုမြတ်စွာဘုရားအကြောင်းကို ကြားခဲ့ရပါသည်။ အရှင်--- အရှင်သည် ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ပြောဆိုချီးကျူးသည့်အတွက် ယနေ့ ကျွန်မတို့အား ပေါင်းဆုံမိခြင်း ဖြစ်ပါစေလော့"ဟု ဆို၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် ထိုသူငယ်မနှင့်အတူ ထိုမျှသာ ပေါင်းဆုံခဲ့ရပါ၏။ ထိုမှ နောက်၌ ယခုတိုင်အောင် မပေါင်းဆုံရတော့ပါ"ဟု လျှောက်၏။

သိကြားမင်း ချဉ်းကပ်ခြင်း

၈.၂.၁၃၁။ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းမှာ "ပဉ္စသီဝသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောဆိုလျက် ရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ပဉ္စသီဝနှင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောဆိုလျက် ရှိ၏"ဟု အတူ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ပဉ္စသီဝဂဗန္ဓုနတ်သားကို မိန့်ဆို၏-

"ပဉ္စသီဝ--- သင်သည် ငါ၏စကားကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ပါလော့။ မြတ်စွာဘုရား--- နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် အမတ်နှင့် တကွ အမြဲအရံပရိသတ်နှင့် တကွ မြတ်စွာဘုရားအား ခြေတော်ဦးခိုက်ရှိမိုးပါ၏"ဟူ၍ လျှောက်ပါလော့"ဟု မိန့်ဆို၏။

"ကောင်းပါပြီ အရှင်သိကြားမင်း"ဟု ပဉ္စသီဝဂဗန္ဓုနတ်သားသည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းအား ပြန်ကြား၍ မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်၏- "မြတ်စွာဘုရား--- နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် အမတ်နှင့်တကွ အမြဲအရံပရိသတ်နှင့် တကွ မြတ်စွာဘုရားအား ခြေတော်ဦးခိုက် ရှိမိုးပါ၏"ဟု လျှောက်၏။ "ပဉ္စသီဝ--- ကောင်းပြီ၊ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် အမတ်နှင့်တကွ အမြဲအရံ ပရိသတ်နှင့် တကွ ချမ်းသာပါစေသတည်း။ နတ်၊ လူ၊ အသုဉာဉ်၊ နဂါး၊ ဂဗ္ဗဗုဒ္ဓနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ အခြားသော သတ္တဝါအများတို့သည်လည်းကောင်း ချမ်းသာကို အလိုရှိကြသည်ချည်းသာ ဖြစ်ပေ၏"ဟု မိန့်ဆိုတော်မူ၏။

၈.၂.၁၃၂။ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော တန်ခိုးကြီးနက်တို့ကို ဤသို့ပင် မိန့်ဆိုတော်မူလေ့ရှိကုန်၏။

ဤသို့ မြတ်စွာဘုရား မိန့်ဆိုတော်မူသည်ရှိသော် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ကုန္ဒသာလဂူသို့ ဝင်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ နေ၏။ တာဝတိံသာနတ်တို့သည်လည်း ကုန္ဒသာလဂူသို့ ဝင်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ နေကုန်၏။ ပဉ္စသိဝေန္တရနတ်သားသည်လည်း ကုန္ဒသာလဂူသို့ ဝင်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ နေ၏။

ထိုစဉ်အခါ ကုန္ဒသာလဂူသည် မုညိမုညာ ဖြစ်ပါလျက် ညီညာလာ၏။ ကျဉ်းမြောင်းသည့် ဖြစ်လျက် ကျယ်ဝန်းလာ၏။ နတ်တို့၏ အရောင်ဖြင့် ဂူတွင်း၌ အမှိုက်မှောင်ကွယ်ပျောက်၍ အလင်းရောင် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

၈.၂.၁၃၃။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းအား 'ဗြဟ္မာယ်ကိစ္စအလွန်များပါလျက်ကောသိယအနွယ် အရှင်သိကြား၏ ဤအရင်သို့ လာနိုင်ခြင်းသည် အံ့ဖွယ်ရှိပေ၏။ ထူးဆန်းပေ၏'ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်လိုသည်မှာ ကာလ ကြာမြင့်ပါပြီ။ သို့သော်လည်း တာဝတိံသာနတ်တို့၏ အချို့အချို့သော ဗြဟ္မာယ်ကိစ္စတို့၌ ကြောင့်ကြစိတ်နေရပါသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် မချဉ်းကပ်နိုင်ခဲ့ပါ။

မြတ်စွာဘုရား--- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဓတ္ထိမြို့ သလဋ္ဌဂန္ဓကုဋ်၌ နေတော်မူလျက် ရှိပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုအခါ ဘုရားတပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် သာဓတ္ထိမြို့သို့ သွားပါ၏။ ထိုစဉ်အခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ခုသော လေသမာပတ်ကို ဝင်းစားနေတော်မူပါ၏။ ဝေဿဝင်္ကနတ်မင်းကြီး၏ မိဖုရား ဘူဇေတီမုညသော နတ်သမီးသည် မြတ်စွာဘုရားကို လက်အုပ်ချီနိုး ရှိခိုးကာ ရပ်လျက် ဝတ်ပြုနေခဲ့ပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ထိုအခါ ဘုရားတပည့်တော်သည် ဘူဇေတီနတ်သမီးအား ဤစကားကို ဆိုပါ၏-

"နတ်သမီး--- သင်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ငါ၏စကားကို လျှောက်ပါလော့၊ မြတ်စွာဘုရား--- နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် အမတ်နှင့် တကွ အခြံအရံပုဂ္ဂိုလ်နှင့် တကွ မြတ်စွာဘုရားကို ခြေတော်ဦးခိုက် ရှိခိုးပါ၏'ဟူ၍ လျှောက်ပါလော့'ဟု ဆို၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ဤသို့ ဆိုသော် ထိုဘူဇေတီနတ်သမီးသည် ဘုရားတပည့်တော်အား 'အရှင်သိကြားမင်း--- မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် အခါမဟုတ်ပါ။ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းလျက် ရှိပါသည်'ဟု ဆိုပါ၏။

"နတ်သမီး--- သိကြားလျှင် မြတ်စွာဘုရား ထိုလေသမာပတ်မှ ထတော်မူသောအခါ ငါ၏ စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်ပါလော့'ဟု မှာ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- အသိပါနည်း။ ထိုနတ်သမီးသည် ဘုရားတပည့်တော်၏ စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်ပါ၏လော့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုနတ်သမီး၏ စကားကို အမှတ်ရတော်မူပါ၏လော့'ဟု လျှောက်၏။

"နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- ထိုနတ်သမီးသည် ငါ့ကို လျှောက်၏။ ထိုနတ်သမီး၏ စကားကို ငါ မှတ်မိ၏။ စင်စစ်အားဖြင့် အသင်သိကြား၏လော့၊ သိသဖြင့်ပင် ထိုသမာပတ်မှ ငါ ထခိုပေ၏'ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်တို့ထက် အလျင်စောစွာ တာဝတိံသာနတ်တို့၌ ဖြစ်နေကြသော ထိုနတ်တို့၏ မျက်မှောက်မှ ဤသို့ ဘုရားတပည့်တော် ကြားနာသိမှတ်ခဲ့ရပါသည်-'ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော၊ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားတို့ ပွင့်တော်မူသောအခါ အသုရအပေါင်းတို့ ဆုတ်ယုတ်လျက် နတ်အပေါင်းတို့ ပြည့်နက် စည်ကားကုန်၏'ဟု ကြားနာ သိမှတ်ခဲ့ရပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော၊ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် လောက၌ ပွင့်တော်မူသောအခါမှ စ၍ အသုရအပေါင်းတို့ ဆုတ်ယုတ်လျက် နတ်အပေါင်းတို့ ပြည့်နက် စည်ကားနေကြောင်းကို ဘုရားတပည့်တော်ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ရပါ၏"ဟု လျှောက်၏။

ဝေါဟာရနိဿယ

၈.၂.၁၃၄။ "မြတ်စွာဘုရား--- ဤကပိလဝတ်မြို့၌ ပင်လျှင် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို ကြည်ညို၍ ငါးပါးသီလကို စောင့်ထိန်းလေ့ရှိသည့် ဝေါဟိကာမည်သော သာကီဝင် မင်းသမီးသည် ရှိပါ၏။ ထိုမင်းသမီးသည် မိန်းမအဖြစ် (မိန်းမဘဝ)ကို စက်ဆုပ်လျက် ယောက်ျားဖြစ်ကြောင်း

အကျင့်ကို ခြည့်ကျင့်၍ နွေကုသိုလ် ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသော လားရာ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဘုရားတပည့်တော်တို့၏ သားအဖြစ်သို့ ရောက်လာပါ၏။ ထိုတာဝတိံသာနတ်ပြည်၌လည်း ထိုနတ်သားကို "ဂေါဟက နတ်သား ဂေါဟနတ်သား" ဟူ၍ ခေါ်ကြပါကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ရဟန်းသုံးပါးတို့သည်ကား မြတ်စွာ ဘုရားထံတော်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါလျက် ယုတ် နိမ့်သော ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မျိုး၌ ဖြစ်လာပါကုန်၏။ ထိုနတ်တို့သည် ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို ကံလုံခြုံစွာ ခံစားပျော်ရွှင်လျက် ဘုရားတပည့်တော်တို့အား စေားရန် သုဗျောနတ်သဘင်သို့ လာရောက်ကြပါကုန်၏။

ဘုရားတပည့်တော်တို့အား စေားရန် လာရောက်သော ထိုနတ်တို့ကို ဂေါဟကနတ်သားသည် ဤသို့ သတိပေး ပြောဆိုပါ၏။

'အရှင်တို့--- အရှင်တို့သည် အဘယ်ကို ဉာဏ်ဦးလှည့်၍ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နာခဲ့ကြပါသနည်း။ ဘုရားတပည့်တော်သည်ကား ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို ကြည်ညို၍ ငါးပါးသီလမျှကို စောင့်ထိန်းလေ့ရှိသည့် မိန်းမ ပင် ဖြစ်သော်လည်း မိန်းမအဖြစ် (မိန်းမဘဝ)ကို စက်ဆုပ် လျက် ယောက်ျားဖြစ်ကြောင်းအကျင့်ကို ခြည့်ကျင့်သဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသော လားရာတာဝတိံသာနတ်ပြည်၌နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း၏ သားအဖြစ်သို့ ရောက်လာ၏။ ဤ တာဝတိံသာ နတ်ပြည် ၌လည်း ကျွန်ုပ်ကို "ဂေါဟကနတ်သား ဂေါဟကနတ်သား" ဟူ၍ ခေါ်ကြပါကုန်၏။

အရှင်တို့--- အရှင်တို့သည်ကား မြတ်စွာဘုရားထံ တော်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခဲ့ပါလျက် ယုတ်နိမ့် သော ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မျိုး၌ ဖြစ်လာရကုန်၏။ အရှင်တို့--- တရား ကျင့်ဖော်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ယုတ်နိမ့်သော ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မျိုး၌ ဖြစ်နေ ကြသည်တို့ကို မြင်ရကုန်သော ကျွန်ုပ်တို့သည် မမြင် သင့်သော အရာကို မြင်ရလေကုန်စွာတကား ဟု သတိပေး ပြောဆိုပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ဂေါဟကနတ်သား သတိပေး ပြောဆို လတ်သော် ထိုနတ်သားသုံးယောက်တို့တွင် နတ်သား နှစ်ယောက်တို့သည် မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် ပထမဇရာန် သတိကို ရလျက် အနာဂါမိမဂ်-ဟူသော တရားထူးကို ရ၍ ဗြဟ္မပုဂံရာဟိတဘုံသို့ ရောက်ကုန်ပါ၏။ တစ်ယောက် သော နတ်သားသည်ကား ကာမဘုံ၌ပင် ဝေဋ်၍ နေပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် တရား

ထူးကို ခြေင်းငှာ လာရောက်ကြပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် အခွင့်ပေးတော်မူပါသော ဘုရားတပည့် တော်တို့သည် မေခွန်းကို မေးလိုပါကုန်၏" ဟု လျှောက်၏။

၈.၂.၁၃၅။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားမှာ ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏-

"ဤသိကြားမင်းသည် ရည်စွာသော နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး စင်ကြယ်သော အကျင့်ရှိ၏။ မည်သည့် မေးခွန်းကို မေးသည် ဖြစ်စေ အကြောင်းနှင့် စပ်သော မေးခွန်းကိုသာ မေး လိမ့်မည်။ အကြောင်းနှင့် မစပ်သောမေးခွန်းကို မေးလိမ့်မည် မဟုတ်။ ထိုမေးခွန်းကို ငါ ဖြေလတ်သော် ထိုအဖြေကို လျင်မြန်စွာပင် သိလိမ့်မည်" ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

၈.၂.၁၃၆။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းကို ဂါထာဖြင့် မိန့်ကြားတော်မူ၏-

"သိကြားမင်း---သင်၏ စိတ်၌ မေးလိုသော မေးခွန်းကို ငါဘုရားအား မေးလော့။ ထိုထိုမေးခွန်း အတွက် ဖြစ်ပေါ်နေသော သင်၏ ယုမှားခြင်း (စိစိကိစ္ဆာ)ကို အဆုံးတိုင် ပြေရှင်းအောင် ငါဘုရား ဖြေရှင်းတော်မူအံ့"

၈.၂.၁၃၇။ မြတ်စွာဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူလတ်သော် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ရှေးဦး စွာ ဤသို့ မေးလျှောက်၏-

"မြတ်စွာဘုရား--- ရန်ငြိုးကင်းကုန်လျက်၊ ရန်သူကင်း ကုန်လျက်၊ စိတ်ဆင်းချခြင်းကင်းကုန်လျက်၊ အပျက်ထွက် ခြင်းကင်းကုန်လျက် ငါတို့ နေကြရပါလို့၏" ဟု နတ်၊ လူ၊ အသုရာ၊ နဂါး၊ ဂန္ဓဗ္ဗတို့နှင့် အခြား များစွာသော သတ္တဝါတို့ တောင်တကြပါ၏။ သို့သော်လည်း ထိုသတ္တဝါတို့သည် ရန်ငြိုးရှိကုန်လျက်၊ ရန်သူရှိကုန်လျက်၊ စိတ်ဆင်းချခြင်း ရှိကုန်လျက်၊ အပျက်ရှိကုန်လျက် နေကြရပါကုန်၏။ ဤသို့ နေရခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်ပါနည်း"

"နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- ဤသို့နေရခြင်းသည် ဣဿာ(မနာလိုယ)နှင့် ဗန္ဓရိယ(ဝန်တိုယ)ကြောင့် ဖြစ်၏"

၈.၂.၁၃၈။ "မြတ်စွာဘုရား--- အဘယ်တရား ရှိသော် ဣဿာ၊ ဗန္ဓရိယ ဖြစ်ပါသနည်း။ အဘယ်တရားမရှိသော် ဣဿာ၊ ဗန္ဓရိယ မဖြစ်ပါသနည်း"

"နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း ရှိသော် ဣဿာ၊ ဗန္ဓရိယ ဖြစ်၏။ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း မရှိသော် ဣဿာ၊ ဗန္ဓရိယ မဖြစ်"

“မြတ်စွာဘုရား--- အဘယ်တရား ရှိသော် ချစ်ခြင်း၊ မုန့်ခြင်း ဖြစ်ပါသနည်း။ အဘယ်တရားမရှိသော် ချစ်ခြင်း၊ မုန့်ခြင်း မဖြစ်ပါသနည်း”

“နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- လိုချင်ခြင်း ရှိသော် ချစ်ခြင်း၊ မုန့်ခြင်း ဖြစ်၏။ လိုချင်ခြင်း မရှိသော် ချစ်ခြင်း၊ မုန့်ခြင်း မဖြစ်”

“မြတ်စွာဘုရား--- အဘယ်တရား ရှိသော် လိုချင်ခြင်း ဖြစ်ပါသနည်း။ အဘယ်တရား မရှိသော် လိုချင်ခြင်း မဖြစ် ပါသနည်း”

“နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- ကြံစည်ခြင်း ရှိသော် လိုချင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကြံစည်ခြင်း မရှိသော် လိုချင်ခြင်း မဖြစ်”

“မြတ်စွာဘုရား--- အဘယ်တရား ရှိသော် ကြံစည်ခြင်း ဖြစ်ပါသနည်း။ အဘယ်တရားမရှိသော် ကြံစည်ခြင်း မဖြစ်ပါ သနည်း”

“နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- သံသရာချဲ့ထွင်တတ်သည့် တရား (တကာ)အရာ ရှိသော် ကြံစည်ခြင်း ဖြစ်၏။ သံသရာ ချဲ့ထွင်တတ်သည့် တရား (တကာ)အရာ မရှိသော် ကြံစည် ခြင်း မဖြစ်”

“မြတ်စွာဘုရား--- အဘယ်သို့ ကျင့်သော ဇရာနိဗ္ဗာန်သို့ သံသရာချဲ့ထွင်တတ်သည့် တရားအရာ၏ ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းအကျင့်ကို ကျင့်သည် မည်ပါသနည်း”

ဝေဒနာဗျူဟာ

၈.၂.၁၃၉။ “နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- ဝမ်းမြောက် ခြင်းကိုလည်း မှီဝဲသင့်သော ဝမ်းမြောက်ခြင်း။ မမှီဝဲသင့် သော ဝမ်းမြောက်ခြင်းဟူ၍ နှစ်မျိုးအားဖြင့် ငါ ဟော၏။

နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- နှလုံးမသာယာခြင်းကို လည်း မှီဝဲသင့်သော နှလုံးမသာယာခြင်း။ မမှီဝဲသင့်သော နှလုံးမသာယာခြင်းဟူ၍ နှစ်မျိုးအားဖြင့် ငါ ဟော၏။

နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- လျစ်လျူရှုခြင်းကိုလည်း မှီဝဲသင့်သော လျစ်လျူရှုခြင်း။ မမှီဝဲသင့်သော လျစ်လျူ ရှုခြင်းဟူ၍ နှစ်မျိုးအားဖြင့် ငါ ဟော၏။

၈.၂.၁၄၀။ “နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- ဝမ်းမြောက် ခြင်းကိုလည်း မှီဝဲသင့်သော ဝမ်းမြောက်ခြင်း။ မမှီဝဲသင့်

သော ဝမ်းမြောက်ခြင်းဟူ၍ နှစ်မျိုးအားဖြင့် ငါ ဟော၏။ ဟူသော ဤစကားကို ဆို၏။ အဘယ်အကြောင်းကို စွဲ၍ ဤစကားကို ဆိုခဲ့သနည်း ဟူမူ-

ထိုနှစ်မျိုးသော ဝမ်းမြောက်ခြင်းတို့တွင် ‘ဤဝမ်းမြောက် ခြင်းကို မှီဝဲသော ငါ့မှာ အကုသိုလ်တရားတို့ တိုးပွား၍ ကုသိုလ်တရားတို့ ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏’ဟု သိပြားအံ့။ ဤသို့ သဘောရှိသော ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို မမှီဝဲသင့်။

‘ဤဝမ်းမြောက်ခြင်းကို မှီဝဲသော ငါ့မှာ အကုသိုလ်တရား တို့ ဆုတ်ယုတ်၍ ကုသိုလ်တရားတို့ တိုးပွားကုန်၏’ဟု သိ ပြားအံ့။ ဤသို့သဘောရှိသော ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို မှီဝဲ သင့်၏။

ထိုမှီဝဲသင့်သော ဝမ်းမြောက်ခြင်း၌ အကြင် ဝမ်းမြောက် ခြင်းသည် ကြံစည်ခြင်းနှင့်လည်း တကွ ဖြစ်၏။ သုံးသပ် ခြင်းနှင့်လည်း တကွ ဖြစ်၏။ အကြင် ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည် ကြံစည်ခြင်းလည်း မရှိ၊ သုံးသပ်ခြင်းလည်း မရှိ၊ ထိုနှစ်မျိုး တို့တွင် ကြံစည်ခြင်းလည်း မရှိ၊ သုံးသပ်ခြင်းလည်း မရှိသော ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည် သာလွန်၍ မြတ်၏။

‘နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- ဝမ်းမြောက်ခြင်းကိုလည်း မှီဝဲသင့်သော ဝမ်းမြောက်ခြင်း။ မမှီဝဲသင့်သော ဝမ်းမြောက် ခြင်းဟူ၍ နှစ်မျိုးအားဖြင့် ငါ ဟော၏’ဟူသော ဤစကားကို ဤဆိုခဲ့ပြီးသော အကြောင်းကို စွဲ၍ ငါ ဆို၏။

၈.၂.၁၄၁။ “နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- နှလုံးမသာယာ ခြင်းကိုလည်း မှီဝဲသင့်သော နှလုံးမသာယာခြင်း။ မမှီဝဲ သင့်သော နှလုံးမသာယာခြင်းဟူ၍ နှစ်မျိုးအားဖြင့် ငါ ဟော၏’ဟူသော ဤစကားကို ဆို၏။ အဘယ်အကြောင်း ကို စွဲ၍ ဤစကားကို ဆိုခဲ့သနည်း ဟူမူ-

ထိုနှစ်မျိုးသော နှလုံးမသာယာခြင်းတို့တွင် ‘ဤနှလုံး မသာယာခြင်းကို မှီဝဲသော ငါ့မှာ အကုသိုလ်တရားတို့ တိုးပွား၍ ကုသိုလ်တရားတို့ ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏’ဟု သိပြား အံ့။ ဤသို့သဘောရှိသော နှလုံးမသာယာခြင်းကို မမှီဝဲသင့်။

ထို နှစ်မျိုးသော နှလုံးမသာယာခြင်းတို့တွင် ‘ဤနှလုံး မသာယာခြင်းကို မှီဝဲသော ငါ့မှာ အကုသိုလ်တရားတို့ ဆုတ် ယုတ်၍ ကုသိုလ်တရားတို့ တိုးပွားကုန်၏’ဟု သိပြားအံ့။ ဤသို့ သဘောရှိသော နှလုံးမသာယာခြင်းကို မှီဝဲသင့်၏။

ထို မှီဝဲသင့်သော နှလုံးမသာယာခြင်း၌ အကြင်နှလုံး မသာယာခြင်းသည် ကြံစည်ခြင်းနှင့်လည်း တကွ ဖြစ်၏။ သုံးသပ်ခြင်းနှင့်လည်း တကွဖြစ်၏။ အကြင်နှလုံးမသာယာ

ခြင်းသည် ကြံစည်ခြင်းလည်း မရှိ၊ သုံးသပ်ခြင်းလည်း မရှိ၊ ထို နှစ်မျိုးတို့တွင် ကြံစည်ခြင်းလည်း မရှိ၊ သုံးသပ်ခြင်းလည်း မရှိသော ထိုနှလုံးမသာယာခြင်းသည် သာလွန်၍ မြတ်၏။

‘နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း---နှလုံးမသာယာခြင်းကို လည်း မှီဝဲသင့်သော နှလုံးမသာယာခြင်း၊ မမှီဝဲသင့်သော နှလုံးမသာယာခြင်း-ဟူ၍ နှစ်မျိုးအားဖြင့် ငါ ဟော၏’ ဟူသော ဤစကားကို ဤဆိုအပ်ပြီးသော အကြောင်းကို စွဲ၍ ငါ ဆို၏။

၈.၂.၁၄၂။ ‘နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း---လျစ်လျူရှုခြင်းကိုလည်း မှီဝဲသင့်သော လျစ်လျူရှုခြင်း၊ မမှီဝဲသင့်သော လျစ်လျူရှုခြင်း-ဟူ၍ နှစ်မျိုးအားဖြင့် ငါ ဟော၏’ ဟူသော ဤစကားကို ဆို၏။ အဘယ်အကြောင်းကို စွဲ၍ ဤစကားကို ဆိုခဲ့သနည်း ဟုမူ-

ထိုနှစ်မျိုးသော လျစ်လျူရှုခြင်းတို့တွင် ‘ဤလျစ်လျူရှုခြင်းကို မှီဝဲသော ငါ့မှာ အကုသိုလ်တရားတို့ တိုးပွား၍ ကုသိုလ်တရားတို့ ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏’ဟု သိကြားအံ့၊ ဤသို့ သဘောရှိသော လျစ်လျူရှုခြင်းကို မှီဝဲသင့်၏။

ထိုနှစ်မျိုးသော လျစ်လျူရှုခြင်းတို့တွင် ‘ဤလျစ်လျူရှုခြင်းကို မှီဝဲသော ငါ့မှာ အကုသိုလ်တရားတို့ ဆုတ်ယုတ်၍ ကုသိုလ်တရားတို့ တိုးပွားကုန်၏’ဟု သိကြားအံ့၊ ဤသို့ သဘောရှိသော လျစ်လျူရှုခြင်းကို မှီဝဲသင့်၏။

ထိုမှီဝဲသင့်သော လျစ်လျူရှုခြင်း၌ အကြင်လျစ်လျူရှုခြင်းသည် ကြံစည်ခြင်းနှင့်လည်း တကွ ဖြစ်၏။ သုံးသပ်ခြင်းနှင့်လည်း တကွ ဖြစ်၏။ အကြင်လျစ်လျူရှုခြင်းသည် ကြံစည်ခြင်းလည်း မရှိ၊ သုံးသပ်ခြင်းလည်း မရှိ၊ ထို နှစ်မျိုးတို့တွင် ကြံစည်ခြင်းလည်း မရှိ၊ သုံးသပ်ခြင်းလည်း မရှိသော ထိုလျစ်လျူရှုခြင်းသည် သာလွန်၍ မြတ်၏။

‘နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း---လျစ်လျူရှုခြင်းကိုလည်း မှီဝဲသင့်သော လျစ်လျူရှုခြင်း၊ မမှီဝဲသင့်သော လျစ်လျူရှုခြင်း-ဟူ၍ နှစ်မျိုးအားဖြင့် ငါ ဟော၏’ဟူသော ဤစကားကို ဤဆိုအပ်ပြီးသော အကြောင်းကို စွဲ၍ ငါ ဆို၏။

၈.၂.၁၄၃။ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း---ဤသို့ ကျင့်သော ရဟန်းသည် သံသရာချဲ့ထွင်တတ်သည့် တရား (တဏှာ) အစု၏ ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းအကျင့်ကို ကျင့်သည် မည်၏’ဟု ဟောကြားတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား ဤသို့ မြေကြားတော်မူလတ်သော် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် နှစ်လိုသည့် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏

တရားတော်ကို ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူလေ၏-

“ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား--- ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း မှန်လှပါ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား--- ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း မှန်လှပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား ဟောအပ်သော အခြေကို ကြားနာရသောကြောင့် ဤအကြောင်းအရာ၌ ဘုရားတပည့်တော်သည် ယုံမှားခြင်းကင်းပါပြီ။ သို့လော သို့လော တွေးတောခြင်း ကင်းပါပြီ”ဟု ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူလေ၏။

ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ

၈.၂.၁၄၄။ ဤသို့လျှင် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်လိုသည်ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဆက်လက် မေးလျှောက်ပြန်၏-

“မြတ်စွာဘုရား--- အဘယ်သို့ ကျင့်သော ရဟန်းသည် ပါတိမောက္ခသံဝရသီလကို ကျင့်သည် မည်ပါသနည်း”

“နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- ကိုယ်အကျင့်ကိုလည်း မှီဝဲသင့်သော ကိုယ်အကျင့်၊ မမှီဝဲသင့်သော ကိုယ်အကျင့်-ဟူ၍ နှစ်မျိုးအားဖြင့် ငါ ဟော၏။

နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း---နတ်အကျင့်ကိုလည်း မှီဝဲသင့်သော နတ်အကျင့်၊ မမှီဝဲသင့်သော နတ်အကျင့်-ဟူ၍ နှစ်မျိုးအားဖြင့် ငါ ဟော၏။

နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- ရာဇာဓိပတိကိုလည်း မှီဝဲသင့်သော ရာဇာဓိပတိ၊ မမှီဝဲသင့်သော ရာဇာဓိပတိ-ဟူ၍ နှစ်မျိုးအားဖြင့် ငါ ဟော၏။

‘နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- ကိုယ်အကျင့်ကိုလည်း မှီဝဲသင့်သော ကိုယ်အကျင့်၊ မမှီဝဲသင့်သော ကိုယ်အကျင့်-ဟူ၍ နှစ်မျိုးအားဖြင့် ငါ ဟော၏’ဟူသော ဤစကားကို ဆို၏။ အဘယ်အကြောင်းကို စွဲ၍ ဤစကားကို ဆိုသနည်းဟုမူ-

ထိုနှစ်မျိုးသော ကိုယ်အကျင့်တို့တွင် ‘ဤကိုယ်အကျင့်ကို မှီဝဲသော ငါ့မှာ အကုသိုလ်တရားတို့ တိုးပွား၍ ကုသိုလ်တရားတို့ ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏’ဟု သိကြားအံ့၊ ဤသို့ သဘောရှိသော ကိုယ်အကျင့်ကို မှီဝဲသင့်၏။

ထိုနှစ်မျိုးသော ကိုယ်အကျင့်တို့တွင် ‘ဤကိုယ်အကျင့်ကို မှီဝဲသော ငါ့မှာ အကုသိုလ်တရားတို့ ဆုတ်ယုတ်၍

ကုသိုလ်တရားတို့ တိုးပွားကုန်၏'ဟု သိငြားအံ့။ ဤသို့ သဘောရှိသော ကိုယ်အကျင့်ကို ဝိပဿနာ၏။

'နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- ကိုယ်အကျင့်ကိုလည်း ဝိပဿနာသော ကိုယ် အကျင့်၊ မမှီဝဲသင့်သော ကိုယ်အကျင့်-ဟူ၍ နှစ်မျိုးအားဖြင့် ငါ ဟော၏'ဟူသော ဤစကားကို ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော အကြောင်းကို ခွဲ၍ ငါ ဆို၏။

'နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- နှုတ်အကျင့်ကိုလည်း ဝိပဿနာသော နှုတ်အကျင့်၊ မမှီဝဲသင့်သော နှုတ်အကျင့်-ဟူ၍ နှစ်မျိုးအားဖြင့် ငါ ဟော၏'ဟူသော ဤစကားကို ဆို၏။ အဘယ်အကြောင်းကို ခွဲ၍ ဤစကားကို ဆိုခဲ့သနည်း ဟုမူ-

ထိုနှစ်မျိုးသော နှုတ်အကျင့်တို့တွင် 'ဤနှုတ်အကျင့်ကို ဝိပဿနာ ငါ့မှာ အကုသိုလ်တရားတို့ တိုးပွား၍ ကုသိုလ် တရားတို့ ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏'ဟု သိငြားအံ့။ ဤသို့ သဘော ရှိသော နှုတ်အကျင့်ကို မမှီဝဲသင့်။

ထို နှစ်မျိုးသော နှုတ်အကျင့်တို့တွင် 'ဤနှုတ်အကျင့်ကို ဝိပဿနာ ငါ့မှာ အကုသိုလ်တရားတို့ ဆုတ်ယုတ်၍ ကုသိုလ် တရားတို့ တိုးပွားကုန်၏'ဟု သိငြားအံ့။ ဤသို့ သဘော ရှိသော နှုတ်အကျင့်ကို ဝိပဿနာ၏။

'နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- နှုတ်အကျင့်ကိုလည်း ဝိပဿနာသော နှုတ်အကျင့်၊ မမှီဝဲသင့်သော နှုတ်အကျင့်-ဟူ၍ နှစ်မျိုးအားဖြင့် ငါ ဟော၏'ဟူသော ဤစကားကို ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော အကြောင်းကို ခွဲ၍ ငါ ဆို၏။

၈.၂.၁၄၅။ 'နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- ရာဇာဓိပတိတို့ ကိုလည်း ဝိပဿနာသော ရာဇာဓိပတိတို့၊ မမှီဝဲသင့်သော ရာဇာဓိပတိတို့-ဟူ၍ နှစ်မျိုးအားဖြင့် ငါ ဟော၏'ဟူသော ဤစကားကို ဆို၏။ အဘယ်အကြောင်းကို ခွဲ၍ ဤစကားကို ဆိုသနည်းဟုမူ-

ထိုနှစ်မျိုးသော ရာဇာဓိပတိတို့တွင် 'ဤရာဇာဓိပတိတို့ကို ဝိပဿနာ ငါ့မှာ အကုသိုလ်တရားတို့ တိုးပွား၍ ကုသိုလ် တရားတို့ ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏'ဟု သိငြားအံ့။ ဤသို့ သဘော ရှိသော ရာဇာဓိပတိတို့ကို မမှီဝဲသင့်။

ထိုနှစ်မျိုးသော ရာဇာဓိပတိတို့တွင် 'ဤရာဇာဓိပတိတို့ကို ဝိပဿနာ ငါ့မှာ အကုသိုလ်တရားတို့ ဆုတ်ယုတ်၍ ကုသိုလ် တရားတို့ တိုးပွားကုန်၏'ဟု သိငြားအံ့။ ဤသို့ သဘော ရှိသော ရာဇာဓိပတိတို့ကို ဝိပဿနာ၏။

'နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- ရာဇာဓိပတိတို့ကိုလည်း ဝိပဿနာသော ရာဇာဓိပတိတို့၊ မမှီဝဲသင့်သော ရာဇာဓိပတိတို့-ဟူ၍

နှစ်မျိုးအားဖြင့် ငါ ဟော၏'ဟူသော ဤစကားကို ဤဆိုအပ် ခဲ့ပြီးသော အကြောင်းကို ခွဲ၍ ငါ ဆို၏။

နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- ဤသို့ ကျင့်သော ရဟန်း သည် ပါတိမောကုသိုလ်ရသီလကို ကျင့်သည် မည်၏'ဟု ဖြေကြားတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ဖြေကြားတော်မူလတ်သော် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် နှစ်လိုသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာ ဘုရား၏ တရားတော်ကို ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူ၏-

"ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား--- ဟောတော်မူ သည့်အတိုင်း မှန်လှပါ၏။ ကောင်းသော ကောင်းကို ဆိုတော် မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း မှန်လှပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား ဟောအပ်သော အဖြေကို ကြားနာ ရသောကြောင့် ဤအကြောင်းအရာ၌ ဘုရားတပည့်တော် သည် ယုံမှားခြင်းကင်းပါပြီ။ သို့လော သို့လော တွေးတောခြင်း ကင်းပါပြီ'ဟု ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူ၏-

ဤနိဿယသံဝေဒနာ

၈.၂.၁၄၆။ ဤသို့လျှင် သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူပြီးလျှင် ဆက်လက် မေးလျှောက်ပြန်၏-

"မြတ်စွာဘုရား--- အဘယ်သို့ ကျင့်သော ရဟန်းသည် ဤနိဿယသံဝေဒ (ဣန္ဒြေစောင့်စည်းခြင်း) သီလကို ကျင့်သည် မည်ပါသနည်း"

"နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- ယုတ်စီဖြင့် သိသင့်သော ရူပါရုံကိုလည်း ဝိပဿနာသော ရူပါရုံ၊ မမှီဝဲသင့်သော ရူပါရုံ-ဟူ၍ နှစ်မျိုးအားဖြင့် ငါ ဟော၏။

နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- နားဖြင့် သိသင့်သော သဒ္ဓါရုံကိုလည်း ဝိပဿနာသော သဒ္ဓါရုံ၊ မမှီဝဲသင့်သော သဒ္ဓါရုံ-ဟူ၍ နှစ်မျိုးအားဖြင့် ငါ ဟော၏။

နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- နာခေါင်းဖြင့် သိသင့်သော ဂန္ဓာရုံကိုလည်း ဝိပဿနာသော ဂန္ဓာရုံ၊ မမှီဝဲသင့်သော ဂန္ဓာရုံ-ဟူ၍ နှစ်မျိုးအားဖြင့် ငါ ဟော၏။

နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- လျှာဖြင့် သိသင့်သော ခဿာရုံကိုလည်း ဝိပဿနာသော ခဿာရုံ၊ မမှီဝဲသင့်သော ခဿာရုံ-ဟူ၍ နှစ်မျိုးအားဖြင့် ငါ ဟော၏။

နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- ကိုယ်ဖြင့် သိသင့်သော
ဓောဋ္ဌာဌာရုံကိုလည်း နှိပ်သင့်သော ဓောဋ္ဌဌာရုံ၊ မနှိပ်
သင့်သော ဓောဋ္ဌဌာရုံ-ဟူ၍ နှစ်မျိုးအားဖြင့် ငါ ဟော၏။

နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- စိတ်ဖြင့် သိသင့်သော
ဓမ္မာရုံကိုလည်း နှိပ်သင့်သော ဓမ္မာရုံ၊ မနှိပ်သင့်သော ဓမ္မာရုံ-
ဟူ၍ နှစ်မျိုးအားဖြင့် ငါ ဟော၏။

ဤသို့ ဟောတော်မူလတ်သော် နတ်တို့အရှင် သိကြား
မင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏-

၈.၂.၁၄၇။ "မြတ်စွာဘုရား--- အကျွင်းအားဖြင့် မြတ်စွာ
ဘုရား ဟောတော်မူသော ဤတရားတော်၏ အနက်ကို
အကျယ်အားဖြင့် ဘုရားတပည့်တော် ဤသို့ သိပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ဖျက်စီးဖြင့် သိသင့်သော အကြင်သို့
သဘောရှိသော ရူပါရုံကို နှိပ်သော သူမှာ အကုသိုလ်တရား
တို့ တိုးပွား၍ ကုသိုလ်တရားတို့ ဆုတ်ယုတ်ကုန်အံ့၊ ဖျက်စီး
ဖြင့် သိသင့်သော ဤသို့သဘောရှိသော ရူပါရုံကို မနှိပ်သင့်၊
ဖျက်စီးဖြင့် သိသင့်သော အကြင်သို့သဘောရှိသော ရူပါရုံကို
နှိပ်သော သူမှာ အကုသိုလ်တရားတို့ ဆုတ်ယုတ်၍ ကုသိုလ်
တရားတို့ တိုးပွားကုန်အံ့၊ ဖျက်စီးဖြင့် သိသင့်သော ဤသို့
သဘောရှိသော ရူပါရုံကို နှိပ်သင့်၏။

မြတ်စွာဘုရား--- နားဖြင့် သိသင့်သော အကြင်သို့
သဘောရှိသော သဒ္ဓါရုံကို နှိပ်သော သူ၊ နာခေါင်းဖြင့်
သိသင့်သော အကြင်သို့သဘောရှိသော ဂန္ဓာရုံကို နှိပ်သော
သူ၊ လျှာဖြင့် သိသင့်သော အကြင်သို့သဘောရှိသော
ရသာရုံကို နှိပ်သော သူ၊ ကိုယ်ဖြင့် သိသင့်သော အကြင်သို့
သဘောရှိသော ဓောဋ္ဌဌာရုံကို နှိပ်သော သူ၊ စိတ်ဖြင့်
သိသင့်သော အကြင်သို့သဘောရှိသော ဓမ္မာရုံကို နှိပ်သော
သူတို့မှာလည်း အကုသိုလ်တရားတို့ တိုးပွား၍ ကုသိုလ်
တရားတို့ ဆုတ်ယုတ်ကုန်အံ့၊ ထိုသို့သဘောရှိသော ထိုအာရုံ
တို့ကို မနှိပ်သင့်၊ အကုသိုလ်တရားတို့ ဆုတ်ယုတ်၍
ကုသိုလ်တရားတို့ တိုးပွားကုန်အံ့၊ ထိုသို့သဘောရှိသော
ထိုအာရုံတို့ကို နှိပ်သင့်၏။

မြတ်စွာဘုရား--- အကျွင်းအားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား
ဟောတော်မူသော ဤတရားတော်၏ အနက်ကို အကျယ်
အားဖြင့် ဤသို့ သိသော ဘုရားတပည့်တော်သည် မြတ်စွာ
ဘုရား ဟောအပ်သော အမြေကို ကြားနာရသောကြောင့်
ဤအကြောင်းအရာ၌ ယုံမှားခြင်း ကင်းပါပြီ၊ သို့လော
သို့လော ဝေးတောခြင်း ကင်းပါပြီ ဟု လျှောက်၏။

၉.၂.၁၄၈။ ဤသို့လျှင် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည်
မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်လိုသည် ဖြစ်၍
ဝမ်းမြောက်စွာ နံ့ယူပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဆက်လက်
မေးလျှောက်ပြန်၏-

"မြတ်စွာဘုရား--- အလုံးစုံသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ
(သုတေတစင်၊ သုတေတမြတ်)တို့သည် တူသောအဆုံးအမ၊
တူသောအကျင့်၊ တူသောအယူ၊ တူသောပြီးဆုံးရာ
ရှိပါကုန်သလော"

"နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- အလုံးစုံသော သမဏ၊
ဗြာဟ္မဏ (သုတေတစင်၊ သုတေတမြတ်) တို့သည် တူသော
အဆုံးအမ၊ တူသောအကျင့်၊ တူသောအယူ၊ တူသော
ပြီးဆုံးရာ ရှိသည် မဟုတ်ကုန်"ဟု မြေကြားတော်မူ၏။

"မြတ်စွာဘုရား--- အလုံးစုံသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ
(သုတေတစင်၊ သုတေတမြတ်)တို့သည် အဘယ်ကြောင့်
တူသော အဆုံးအမ၊ တူသောအကျင့်၊ တူသောအယူ၊
တူသော ပြီးဆုံးရာ ရှိသည် မဟုတ်ကြပါကုန်သနည်း"ဟု
မေးလျှောက်ပြန်၏။

"နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- လောကသည် များသော
ဓာတ်၊ အမျိုးမျိုးသော ဓာတ် ရှိ၏၊ များသော ဓာတ်၊ အမျိုးမျိုး
သော ဓာတ် ရှိသည့် ထိုလောက၌ သတ္တဝါတို့သည် အကြင်
အကြင်ဓာတ်ကို ခွဲလမ်းကုန်၏၊ ထိုထိုဓာတ်ကိုသာလျှင်
ခြင်းထန် မြဲမြံစွာ ခွဲလမ်း၍ "ဤငါ၏ အယူသည်သာ မှန်၏၊
တစ်ပါးသော သူတို့၏ အယူသည် အချည်းနီးသာတည်း"ဟု
ပြောဆိုကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် အလုံးစုံသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ
(သုတေတစင်၊ သုတေတမြတ်)တို့သည် တူသောအဆုံးအမ၊
တူသောအကျင့်၊ တူသောအယူ၊ တူသောပြီးဆုံးရာ ရှိသည်
မဟုတ်ကြကုန်"

"မြတ်စွာဘုရား--- အလုံးစုံသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ
(သုတေတစင်၊ သုတေတမြတ်)တို့သည် ဖျက်စီးခြင်းကို
လွန်သော မှီခိုအားထားရာ ရှိပါကုန်သလော၊ ဖျက်စီးခြင်းကို
လွန်သော ယောက်ျားရာ ရှိပါကုန်သလော၊ ဖျက်စီးခြင်းကို
လွန်သော တရားအလိုငှာ မြတ်သောအကျင့် ရှိပါကုန်
သလော၊ ဖျက်စီးခြင်းကို လွန်သော ပြီးဆုံးရာ ရှိပါကုန်
သလော"

"နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- အလုံးစုံသော သမဏ၊
ဗြာဟ္မဏ(သုတေတစင်၊ သုတေတမြတ်)တို့သည် ဖျက်စီး
ခြင်းကို လွန်သော မှီခိုအားထားရာ ရှိသည် မဟုတ်ကုန်၊

ပျက်စီးခြင်းကို လွန်သော ယောဂကုန်ရာ ရှိသည် မဟုတ်ကုန်း၊ ပျက်စီးခြင်းကို လွန်သော တရားအလိုရာ မြတ်သော အကျင့် ရှိသည် မဟုတ်ကုန်း၊ ပျက်စီးခြင်းကို လွန်သော ငြိမ်းဆုံးရာ ရှိသည် မဟုတ်ကုန်း”

၈.၂.၁၄၉။ “မြတ်စွာဘုရား--- အဘယ့်ကြောင့် အလုံးစုံသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်) တို့သည် ပျက်စီးခြင်းကို လွန်သော ဗီဇအားထားရာ ရှိသည် မဟုတ်ပါကုန်သနည်း၊ ပျက်စီးခြင်းကို လွန်သော ယောဂကုန်ရာ ရှိသည် မဟုတ်ပါကုန်သနည်း၊ ပျက်စီးခြင်းကို လွန်သော တရားအလိုရာ မြတ်သော အကျင့် ရှိသည် မဟုတ်ပါကုန်သနည်း၊ ပျက်စီးခြင်းကို လွန်သော ငြိမ်းဆုံးရာ ရှိသည် မဟုတ်ပါကုန်သနည်း”

“နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- တဏှာကို ကုန်ခန်းစေတတ်သော မဂ်မြင့် ကိလေသာမှ လွတ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည်သာ ပျက်စီးခြင်းကို လွန်သော ဗီဇအားထားရာ ရှိကုန်၏၊ ပျက်စီးခြင်းကို လွန်သော ယောဂကုန်ရာ ရှိကုန်၏၊ ပျက်စီးခြင်းကို လွန်သော တရားအလိုရာ မြတ်သော အကျင့် ရှိကုန်၏၊ ပျက်စီးခြင်းကို လွန်သော ငြိမ်းဆုံးရာ ရှိကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် အလုံးစုံသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့သည် ပျက်စီးခြင်းကို လွန်သော ဗီဇအားထားရာ ရှိသည် မဟုတ်ကုန်း၊ ပျက်စီးခြင်းကို လွန်သော ယောဂကုန်ရာ ရှိသည် မဟုတ်ကုန်း၊ ပျက်စီးခြင်းကို လွန်သော တရားအလိုရာ မြတ်သော အကျင့် ရှိသည် မဟုတ်ကုန်း၊ ပျက်စီးခြင်းကို လွန်သော ငြိမ်းဆုံးရာ ရှိသည် မဟုတ်ကုန်း”

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ခြေကြားတော်မူလတ်သော် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် နှစ်လိုသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူ၏- “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား--- ဟောတော်မူသည့် အတိုင်း မှန်လှပါ၏၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား--- ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း မှန်လှပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောအပ်သော အခြေကို ကြားနာရသောကြောင့် ဤအကြောင်းအရာ၌ ဘုရားတပည့်တော်သည် ယုံမှားခြင်းကင်းပါပြီ၊ သို့လော သို့လော တွေးတောခြင်းကင်းပါပြီ ဟု ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူ၏။

၈.၂.၁၅၀။ ဤသို့လျှင် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်လိုသည် ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။

“မြတ်စွာဘုရား--- တဏှာသည် ရောဂါ မည်ပါ၏၊ တဏှာသည် အိုင်းအမာ မည်ပါ၏၊ တဏှာသည် ခြေဝှမ်း မည်ပါ၏၊ တဏှာသည် ဤသတ္တဝါအပေါင်းကို ထိုထိုဘဝ၌ ဖြစ်စေခြင်းရာ ဆွဲဝင်ပါ၏၊ ထို့ကြောင့် ဤသတ္တဝါအပေါင်းသည် မြတ်သော ဘဝ၊ ယုတ်သော ဘဝသို့ ရောက်ရ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်သည် ဤသာသနာတော်မှအမ အခြားသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့၌ အကြင်မေးခွန်းတို့ကို မေးခွင့်မူလည်း မရခဲ့ပါ၊ ထိုမေးခွန်းတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားတပည့်တော်အား ဖြေကြားတော်မူပါ၏။ တပည့်တော်၏ သန္တာန်၌ ရည်မြင့်စွာသော နေ့၊ ည၌ ပတ်လုံး ကိန်းအောင်း၍ နေသော သို့လောသို့လော တွေးတော ယုံမှားခြင်းကြောင့် သည် ရှိပါ၏၊ ထိုမြေငှက်ကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားသည် နတ်တော်မူ၏”ဟု လျှောက်၏။

“နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- သင်သည် ဤမေးခွန်းတို့ကို အခြားသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့အား မေးဖူးသည်ကို မှတ်မိသလော”

“ဤမေးခွန်းတို့ကို အခြားသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့အား မေးဖူးသည်ကို ဘုရားတပည့်တော် မှတ်မိပါသည် မြတ်စွာဘုရား”

“နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့သည် အဘယ်သို့ ဖြေကြားကုန်သနည်း၊ အကယ်၍ သင့်မှာ ဝန်မလေမူ ပြောကြားပါလော့”

“မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်စေ၊ မြတ်စွာဘုရားကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်စေ ထိုင်နေရာအရပ်၌ ပြောကြားရန် ဘုရားတပည့်တော်မှာ ဝန်မလေပါ မြတ်စွာဘုရား”

“နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- သို့ဖြစ်လျှင် ပြောကြားပါလော့”

“မြတ်စွာဘုရား--- အကြင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့ကို ဆိတ်ငြိမ်ရာ တောကျောင်းနေ ပုဂ္ဂိုလ်တို့-ဟူ၍ ဘုရားတပည့်တော် မှတ်တော်၏၊ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့ထံ ချဉ်းကပ်၍ ဤမေးခွန်းတို့ကို ဘုရားတပည့်တော် မေးဖူးပါ၏၊ ဘုရားတပည့်တော် မေးလတ်သော် ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့သည် မဖြေနိုင်ကြပါကုန်း၊ မဖြေနိုင်ကြကုန်သည် ဖြစ်၍ ‘အရှင်သည် အဘယ်အမည်

ရှိပါသနည်း'ဟု ဘုရားတပည့်တော်ကိုပင် ပြန်၍ မေးကြပါကုန်၏။ 'အရှင်တို့--- ဘုရားတပည့်တော်သည်ကား နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းပါတည်း'ဟု ဘုရားတပည့်တော်သည် မြေကြားပါ၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ဘုရားတပည့်တော်ကိုပင် 'နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- အရှင်သည် အဘယ်ကံကို ဖြု၍ ဤသိကြားနေရာသို့ ရောက်ပါသနည်း'ဟု ပြန်၍ မေးကြပါကုန်၏။ ကြားဖူးသည့်အတိုင်း၊ သင်ဖူးသည့်အတိုင်း သိကြားမင်းဖြစ်ကြောင်းတရား ခုနစ်ပါးကို ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့အား ဘုရားတပည့်တော် ဟောပါ၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ထိုမျှဖြင့်ပင်လျှင် 'ငါတို့သည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းကို တွေ့မြင်ရပေ၏။ ငါတို့ မေးသော မေးခွန်းကိုလည်း ငါတို့အား ဖြေကြားပေ၏'ဟု ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ဝမ်းမြောက်ကြပါကုန်၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ဘုရားတပည့်တော်၏ တပည့်သာလျှင် ဖြစ်ကြပါကုန်၏။ ဘုရားတပည့်တော်သည်ကား ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့၏တပည့် မဖြစ်ပါ။ မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်သည်ကား မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သောတာပန် ဖြစ်ပါ၏'ဟု လျှောက်၏။

ဝမ်းမြောက်မှုကို ရုဏ်းခြင်း

ဓ.၂.၁၅၁။ "နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း---သင်သည် ရှေးအခါက ဤသို့သဘောရှိသော နှစ်သက်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းမျိုး ရုဏ်းသည်ကို မှတ်မိ၏လော"

"မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်သည် ရှေးအခါက ဤသို့သဘောရှိသော နှစ်သက်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းမျိုး ရုဏ်းသည်ကို မှတ်မိ၏"

"နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- ရှေးအခါက ဤသို့သဘောရှိသော နှစ်သက်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းမျိုး ရုဏ်းသည်ကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်မိသနည်း"

"မြတ်စွာဘုရား--- ရှေး၌ ခြစ်ဖူးသည်ကား နတ်နှင့် အသုရာတို့ စပ်၍ ဖြစ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုစစ်ပွဲ၌ နတ်တို့ နိုင်၍ အသုရာတို့ ရှုံးကြပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုစစ်ကို နိုင်သောကြောင့် စစ်နိုင်သော တပည့်တော်မှာ ဤသို့သော နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏"ယခုအခါ

နတ်တို့၏ အစာအာဟာရ၊ အသုရာတို့၏ အစာအာဟာရ-ဟူ၍ ရှိရာ ဤနှစ်မျိုးလုံးကို နတ်တို့ချည်းသာ သုံးဆောင်ကြရကုန်လိမ့်မည်ဟု နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား---ဘုရားတပည့်တော်၏ ထိုနှစ်သက်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းမျိုးကို ရခြင်းသည် တုတ်၊ ဓား၊ လက်နက်ကိုင်ဆောင်ရသော ချမ်းသာမျိုး ဖြစ်ပါ၏။ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရန်အလို့ငှာ မဖြစ်ပါ။

မြတ်စွာဘုရား---မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ကြားနာရ၍ ဘုရားတပည့်တော်၏ နှစ်သက်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းမျိုးကို ရခြင်းသည်သာ တုတ်၊ ဓား၊ လက်နက် မကိုင်ဆောင်ရသော ချမ်းသာခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါ၏။ စင်စစ် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရန်အလို့ငှာ ဖြစ်ပါ၏"

ဓ.၂.၁၅၂။ "နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း--- သင်သည် အဘယ်အကျိုးထူးကို မြင်၍ ဤသို့သဘောရှိသော နှစ်သက်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းမျိုး ရခြင်းကို ချီးကျူး ပြောဆိုပါသနည်း"

"မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်သည် မြောက်ပါးသော အကျိုးထူးကို မြင်၍ ဤသို့သဘောရှိသော နှစ်သက်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းမျိုး ရခြင်းကို ချီးကျူးပြောဆိုပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်သည်

- (၁) ဤအရပ်၌ပင် တည်နေလျက် သိကြားပင် ပြန်၍ အသက်ကိုလည်း တစ်ဖန် ပြန်၍ ရပါ၏။
- (၂) ဘုရားတပည့်တော်သည် နတ်ဘုံ၌ စုတေ၍ နတ်အသက်ကို စွန့်ပြီးလျှင် မတွေ့မဝေ သတိရှိလျက် ဘုရားတပည့်တော်၏ စိတ်ဓမ္မ၊ လျော်ရာဘုံ၌ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသို့ ရောက်ရပါအံ့။
- (၃) ယုံမှားတွေ့မြင်ကင်းသည် ဖြစ်၍ သာသနာတော်၌ ဓမ္မ၊ လျော်စွာနေသော ဘုရားတပည့်တော်သည် သတိ၊ သမ္မုတိနှင့် ယှဉ်လျက် အရိယာအဖြစ်နှင့် လျော်စွာ နေရပါလိမ့်မည်။
- (၄) အရိယာအဖြစ်နှင့် သင့်လျော် လျောက်ပတ်စွာ ကျင့်ဆောင်နေထိုင်သော ဘုရားတပည့်တော်မှာ အကယ်၍ သကဒါဂါမိမဂ်ဉာဏ်သည် ဖြစ်အံ့၊ အထက်မဂ်ကို သိလိုသည် ဖြစ်၍ နေပါအံ့၊ ထိုဘဝသည်ပင်လူ့ဩဌာန်အဆုံးသတ်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
- (၅) ဘုရားတပည့်တော်သည် လူ့ဩဌာန်၌ စုတေ၍ လူ့အသက်ကို စွန့်ပြီးလျှင် နတ်ဩဌာန်၌ သိကြားမင်းတစ်ဖန် ဖြစ်ရပါလိမ့်မည်။

(၆) အကနိစ္စဗြဟ္မာတို့သည် သာလွန်၍ မြတ်ကုန်၏။ အခြံအရံများကုန်၏။ အဆုံးသတ်ဖြစ်သည်ရှိသော် ထိုအကနိဋ္ဌာသည့် ဘုရားတပည့်တော်၏နေရာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်သည် မြောက်မျိုးသော ဤအကျိုးထူးတို့ကို မြင်၍ ဤသို့သဘောရှိသော နှစ်သက်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းမျိုး မြင်းကို ချီးကျူး ပြောဆိုပါ၏။

၈.၂.၁၅၃။ မြတ်စွာဘုရား---သို့လော သို့လော တွေးတော ယုံမှားခြင်းရှိသော ဘုရားတပည့်တော်သည် မပြီးမြောက်သည် ကြံစည်တောင့်တခြင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ရှာလျက် ကြာမြင့်စွာ လှည့်လည်ခဲ့ပါ၏။ ဘုရားတပည့်တော်သည် အကြွင်းသမက၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့ကို ဝိဝေတကဓားကို ဖွားများ၍ နေလေ့ရှိကုန်သော ဘုရားတို့ဟူ၍ မှတ်ထင်ပါ၏။ ထိုသမက၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့ထံ ဆည်းကပ်ရန် သွားရောက်ပါ၏။ အဘယ်နည်းဖြင့် မှတ်၍ ပြည့်စုံခြင်း ဖြစ်သနည်း။ အဘယ်နည်းဖြင့် မှတ်၍ မပြည့်စုံခြင်း ဖြစ်သနည်း။ ဤသို့ မေးသော် မရှိလှည်းကောင်း၊ အကျင့်တို့၌လည်းကောင်း၊ ထိုသမက၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့မမြေနိုင်ကြပါကုန်။ ယခုလောသော သုသည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း-ဟု ဘုရားတပည့်တော်ကို သိကြသော အခါ အဘယ်ကောင်းမှုကံကို ပြု၍ သိကြားမင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ပါသနည်း-ဟု ဘုရားတပည့်တော်ကိုပင်ထိုသမက၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့က မေးကြပါကုန်၏။ လူတို့ပြည်၌ ထင်ရှားသော ခုနစ်ပါးသော သိကြားမင်းဖြစ်ကြောင်း တရားကို ကြားဖူးသည့်အတိုင်း ထိုသမက၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့အား ဘုရားတပည့်တော်ဟောပါ၏။ ထိုသို့ ဟောသောကြောင့် "ငါတို့သည် သိကြားမင်းကို မြင်ရမပြီ"ဟု ထိုသမက၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ဝမ်းမြောက်ကြပါကုန်၏။ ဘုရားတပည့်တော်၏ ယုံမှားခြင်းကို လွန်မြောက်စေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရသော အခါမှ စ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဆည်းကပ်ခံသောကြောင့် ယခုအခါ၌ ဘုရားတပည့်တော်သည် ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကင်းရပ်ပြီ၊ တဏှာတည်းဟူသော မြောင့်ကို ပယ်နုတ်တော်မူတတ်သော၊ သစ္စာ

လေးပါးကို သိတော်မူပြီးသော၊ အတုမဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော်မူသော၊ ကြီးမြတ်သော လုံ့လရှိတော်မူသော၊ နေမင်း၏ အဆွေ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ဘုရားတပည့်တော် ရှိခိုးပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် ဗြဟ္မာအား ရှိခိုးခြင်းကို ပြုခဲ့ပါကုန်၏။ ယနေ့မှ စ၍ နတ်တို့နှင့်အတူ ဘုရားတပည့်တော်တို့၏ ထိုရှိခိုးခြင်းသည် မရှိတော့ပါ-ဟု အရှင်ဘုရားအား ပြပါကုန်အံ့။ ယခုမှ ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းကို ပြကြပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်သာလျှင် အလုံးစုံသော တရားတို့ကို သိသော ဘုရား ဖြစ်တော်မူပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အတုမရှိသော ဆရာ ဖြစ်တော်မူပါ၏။ နတ်နှင့် တကွသော လောက၌ မြတ်စွာဘုရားနှင့် တူသော ပုဂ္ဂိုလ် မရှိပါဘုရား"ဟု လျှောက်ထား၏။

၈.၂.၁၅၄။ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မျိုးဖြစ်သော ပဉ္စသီခနတ်သားကို မိန့်ကြားလေ၏။

"အမောင် ပဉ္စသီခ--- သင်သည် ဂါအား ကျေးဇူးများလှပေ၏။ သင်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှေးဦးစွာ ခွင့်ပန်ပေး၏။ အမောင် ပဉ္စသီခ--- သင် ခွင့်ပန်ပြီးမှ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော၊ အလုံးစုံသောတရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ငါတို့သည် ဖူးမြော်ခြင်းငှာ ရဉ်းကပ်ကြရကုန်၏။ ငါသည် သင့်အား သင့်အစရာထူး၌လည်း ထားအံ့၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မင်းလည်း သင် ဖြစ်အံ့၊ ကောင်းခြင်းလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော သင် အလွန် တောင့်တသော သုရိယဝဇ္ဇာသာနတ်သမီးကိုလည်း သင့်အား ပေးအံ့"ဟု မိန့်ကြားလေ၏။

ထို့နောက် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် လက်ဖြင့် မြေကို ပုတ်၍-

"နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာ-သမ္ဗုဒ္ဓဿ" ဟု သုံးကြိမ် ဥဒါန်းကျူးရင့်၏။

ဤသို့ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း လျှောက်ထားသော မေးခွန်းတို့ကို မြတ်စွာဘုရား မြေကြားတော်မူသောကြောင့် ဤတရားဒေသနာတော်၏ အမည်သည် "သက္ကပဉ္စ-သိကြားမင်း၏ မေးခွန်းတော်" ဟူ၍သာလျှင် တွင်လေသတည်း။

၃။ ပါဝိကဝဂ်ပါဠိတော်

www.dhammadownload.com

ဒါထိကသုတ်

သုနက္ခတ်ရဟန်းဝတ္ထု

၈.ပ.၀၀၁။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် မလ္လတိုင်း မလ္လမင်းတို့၏ အနုပိယမည်သော နိဂုံး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုစဉ်အခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် အနုပိယ နိဂုံးသို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားမှာ ဤသို့ အကြံ ဖြစ်တော်မူ၏-

"အနုပိယနိဂုံး၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ရန် စောလွန်းသေး၏။ ငါသည် ဘဂ္ဂဝအနွယ်ဖြစ်သော ဘဂ္ဂဝပရိနိဗ္ဗိတိကျောင်း ဘဂ္ဂဝပရိနိဗ္ဗိတိရာသို့ ချဉ်းကပ်ရလျှင် ကောင်းမည်"ဟု အကြံ ဖြစ်တော်မူ၏။

၈.ပ.၀၀၂။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဂ္ဂဝ အနွယ်ဖြစ်သော ဘဂ္ဂဝပရိနိဗ္ဗိတိကျောင်း ဘဂ္ဂဝပရိနိဗ္ဗိတိရာသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဘဂ္ဂဝပရိနိဗ္ဗိတိသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏-

"မြတ်စွာဘုရား--- ကြွတော်မူပါ အရှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ကြွလာခြင်းသည် ကောင်းသော ကြွလာခြင်း ဖြစ်ပါသည် အရှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွာမြင့်မှ ဤ

အရပ်သို့ ကြွလာတော်မူရန် အလှည့်ပေးတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုင်တော်မူပါ၊ ဤနေရာကို မြင်ထားပါသည် အရှင်ဘုရား"ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏။ ဘဂ္ဂဝပရိနိဗ္ဗိတိသည်လည်း နိမ့်သော တစ်နေရာ၌ ထိုင်၏။ နိမ့်သော တစ်နေရာ၌ ထိုင်လျက် ဘဂ္ဂဝပရိနိဗ္ဗိတိသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏-

"မြတ်စွာဘုရား--- ယခင်ယခင်နေ့တို့၌ လိစ္ဆဝီမင်းသား သုနက္ခတ်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် 'ဘဂ္ဂဝ--- ယခု ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကို စွန့်လိုက်ပြီ၊ ယခု ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဆရာ-ဟု ညွှန်ပြု၍ မနေတော့ပါ'ဟု ပြောပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- လိစ္ဆဝီမင်းသား သုနက္ခတ် ပြောသည့် အတိုင်း မှန်ပါသလော"

"ဘဂ္ဂဝ--- မှန်၏"

၈.ပ.၀၀၃။ "ဘဂ္ဂဝ--- ယခင်ယခင်နေ့တို့၌ လိစ္ဆဝီမင်းသား သုနက္ခတ်သည် ငါထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ငါ့ကို ရှိမှီး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက် 'မြတ်စွာဘုရား--- ယခု ကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို စွန့်ပါဒ်၊ ယခု ကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဆရာ-ဟု ညွှန်ပြု၍ နေတော့မည်

မဟုတ်ပါ'ဟု ခိုအား ဤစကားကို လျှောက်၏။

“ဘဝ၀--- ဤသို့ ဆိုသော် ငါသည် လိစ္ဆဝိမင်းသား သုနက္ခတအား ဤစကားကို ဆို၏။

‘သုနက္ခတ--- လာလော့၊ ငါ့ကို ဆရာ-ဟု ညွှန်ပြ၍ နေ လော့’ဟု သင့်ကို ငါ ဆိုဖူးသလော့’ဟု ဆို၏။

‘မဆိုဖူးပါ မြတ်စွာဘုရား---’ဟု လျှောက်၏။

‘မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားကို ဆရာ-ဟု ညွှန်ပြ၍ ကျွန်ုပ် နေပါအံ့’ဟု သင်ကလည်း ငါ့ကို ဆိုဖူးသလော့’ဟု ဆို၏။

‘မဆိုဖူးပါ မြတ်စွာဘုရား’ဟု လျှောက်၏။

‘လူဖျင်း--- ဤသို့ ဖြစ်လျှင် သင်သည် အဘယ်သူ ဖြစ်၍ အဘယ်သူကို စွန့်သနည်း၊ လူဖျင်း--- သင် အဘယ်မျှ လွန်ကျူးပြစ်မှားသည်ကို ရှုဘိလော့’ဟု ဆို၏။

၈.၃.၀၁၄။ ‘မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွန်ုပ်အား တန်ခိုးပြာဋိဟာ(တန်ခိုးစွမ်းရည်ထူး)ကို ပြတော် မမူပါ’ဟု လျှောက်၏။

‘သုနက္ခတ--- လာလော့၊ ငါ့ကို ဆရာ-ဟု ညွှန်ပြ၍ နေလော့၊ သင့်ကို ငါသည် တန်ခိုးပြာဋိဟာ(တန်ခိုးစွမ်းရည် ထူး)ကို ပြမည်’ဟု ငါသည် သင့်ကို ဆိုဖူးသလော့’ဟု ဆို၏။

‘မဆိုဖူးပါ မြတ်စွာဘုရား’ဟု လျှောက်၏။

‘မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွန်ုပ်အား တန် ခိုးပြာဋိဟာ(တန်ခိုးစွမ်းရည်ထူး)ကို ပြမည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ် သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဆရာ-ဟု ညွှန်ပြ၍ နေပါအံ့’ဟု သင်ကလည်း ငါ့အား ဆိုဖူးသလော့’ဟု ဆို၏။

‘မဆိုဖူးပါ မြတ်စွာဘုရား’ဟု လျှောက်၏။

‘လူဖျင်း--- ဤသို့ ဖြစ်လျှင် သင်သည် အဘယ်သူ ဖြစ်၍ အဘယ်သူကို စွန့်သနည်း၊ သုနက္ခတ--- တန်ခိုးပြာဋိဟာ (တန်ခိုးစွမ်းရည်ထူး)ကို ပြသည့် ဖြစ်စေ၊ မပြသည့် ဖြစ်စေ ဆင်းရဲကုန်ခြင်းအကျိုးငှာ ငါ ဟောအပ်သော တရားသည် ထိုဟောသည့်အတိုင်း ကျင့်သူ၏ အလုံးစုံသော ဆင်းရဲ ကုန်ခြင်းအကျိုးငှာ ဖြစ်သည် မဟုတ်လော့’ဟု ဆို၏။

‘မြတ်စွာဘုရား--- ဖြစ်၏’ဟု လျှောက်၏။

‘သုနက္ခတ--- ဤသို့ ဖြစ်သော် တန်ခိုးပြာဋိဟာ(တန်ခိုး စွမ်းရည်ထူး)ကို ပြခြင်းသည် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊

လူဖျင်း--- သင် အဘယ်မျှ လွန်ကျူးပြစ်မှားသည်ကို ရှုဘိ လော့’ဟု ဆို၏။

၈.၃.၀၁၅။ ‘မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွန်ုပ် အား လောက၏ အစ-ဟု သိအပ်သော အဂ္ဂညတရားကို ဟောတော်မမူပါ’ဟု လျှောက်၏။

‘သုနက္ခတ--- လာလော့၊ ငါ့ကို ဆရာ-ဟု ညွှန်ပြ၍ နေလော့၊ ငါသည် လောက၏ အစ-ဟု သိအပ်သော အဂ္ဂည တရားကို ဟောမည်’ဟု ငါသည် သင့်အား ဆိုဖူးသလော့’ဟု ဆို၏။

‘မဆိုဖူးပါ မြတ်စွာဘုရား’ဟု လျှောက်၏။

‘မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွန်ုပ်အား လောက၏ အစ-ဟု သိအပ်သော အဂ္ဂညတရားကို ဟော တော်မမူမည် ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဆရာ- ဟု ညွှန်ပြ၍ နေပါအံ့’ဟု သင်ကလည်း ငါ့အား လျှောက် ဖူးသလော့’ဟု ဆို၏။

‘မလျှောက်ဖူးပါ မြတ်စွာဘုရား’ဟု လျှောက်၏။

‘လူဖျင်း--- ဤသို့ ဖြစ်လျှင် သင်သည် အဘယ်သူ ဖြစ်၍ အဘယ်သူကို စွန့်သနည်း၊ သုနက္ခတ--- လောက၏ အစ-ဟု သိအပ်သော အဂ္ဂညတရားကို ဟောသည့် ဖြစ်စေ၊ မဟော သည့် ဖြစ်စေ ဆင်းရဲကုန်ခြင်းအကျိုးငှာ ငါ ဟောအပ်သော တရားသည် ထိုဟောသည့်အတိုင်း ကျင့်သူ၏ အလုံးစုံသော ဆင်းရဲကုန်ခြင်းအကျိုးငှာ ဖြစ်သည် မဟုတ်လော့’ဟု ဆို၏။

‘မြတ်စွာဘုရား--- ဖြစ်၏’ဟု လျှောက်၏။

‘သုနက္ခတ--- ဤသို့ ဖြစ်သော် လောက၏ အစ-ဟု သိအပ်သော အဂ္ဂညတရားကို ဟောခြင်းသည် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ လူဖျင်း--- သင် အဘယ်မျှ လွန်ကျူး ပြစ်မှားသည်ကို ရှုဘိလော့။

၈.၃.၀၁၆။ သုနက္ခတ--- အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြ၍ ငါ ဘုရား၏ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ဝဇီမင်းတို့၏ ရွာ၌ သင် ပြောဆို ချီးကျူးဖူး၏။

သုနက္ခတ--- အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြ၍ တရားတော်၏ ဂုဏ်တော်မြောက်ပါးကို ဝဇီမင်းတို့၏ ရွာ၌ သင် ပြောဆို ချီးကျူးဖူး၏။

သုနက္ခတ--- အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြ၍ သံဃာတော်၏ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ဝဇီမင်းတို့၏ ရွာ၌ သင် ပြောဆို ချီးကျူး ဖူး၏။

‘သုနက္ခတ်--- သင့်ကို ငါ ပြောကြားအံ့၊ သုနက္ခတ်--- သင့်ကို ငါ သိစေအံ့၊ သုနက္ခတ်--- လိစ္ဆဝီမင်းသား သုနက္ခတ် သည် ရဟန်းဂေါတမထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ရန် ဖမ်းနှိပ်သဖြင့် သိက္ခာချွန် လူထွက်၏’ဟု သင့်ကို ကဲ့ရဲ့ကုန် လိမ့်မည်’ဟု သုနက္ခတ်အား ငါ ပြော၏”

ဘဝဂ--- ဤသို့ ငါ ပြောသော်လည်း အပါယ်ခရီးလားထိုက် သူ၏ ထုံးစံအတိုင်း လိစ္ဆဝီမင်းသား သုနက္ခတ်သည် ဤ သာသနာတော်မှ ထွက်ခွာသွားသည်သာလျှင်တည်း။

ဘဝဂ--- အခါတစ်ပါး၌ ငါသည် လိစ္ဆဝီမင်းသား သုနက္ခတ်အား ဤဝကားကို ဆို၏-

‘သုနက္ခတ်--- အဝတ်မဝတ်သော ကောရဓတ္ထိယ တက္ကတွန်း၊ ကဋ္ဌာရမဇ္ဇကတက္ကတွန်းနှင့် ပါထိကပုတ္တ *တက္ကတွန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ငါ ဟောသည့်အတိုင်း ဖြစ်သလော၊ မဖြစ်ဘူးလော’ဟု ဆို၏။

[ကောရဓတ္ထိယ တက္ကတွန်း၊ ကဋ္ဌာရမဇ္ဇကတက္ကတွန်းနှင့် ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဘုရားရှင် ဟော တော်မူလိုက် ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်များအခန်း၊ စာပိုဒ် ၇.၁၀၉၊ ၇.၁၇၈၊ ၇.၁၈၂၊ စာမျက်နှာ ၇၁၊ ၇၃၊ ၇၈ တို့၌ ပြန်ပြီး]

‘မြတ်စွာဘုရား--- ဖြစ်၏’ဟု လျှောက်၏။

‘သုနက္ခတ်--- ယင်းသို့ ဖြစ်သော် ငါဘုရားသည် တန်ခိုး ပြာဋိဟာ(တန်ခိုးစွမ်းရည်ထူး)ကို ပြသသည် မည်သလော၊ မမည်ဘူးလော’ဟု ဆို၏။

‘မြတ်စွာဘုရား--- ပြသသည် မည်၏’ဟု လျှောက်၏။

‘လူမျိုး--- တန်ခိုးပြာဋိဟာ(တန်ခိုးစွမ်းရည်ထူး)ကို ဤသို့ ပြသော ငါ့ကို ‘မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွန်ုပ်အား တန်ခိုးပြာဋိဟာ(တန်ခိုးစွမ်းရည်ထူး)ကို ပြတော် မမူပါ’ဟု သင် ဆို၏၊ လူမျိုး--- သင် အဘယ်မျှအထိ လွန်ကျူးပြစ်မှားသည်ကို ရွတ်လော့။’

ဘဝဂ--- ဤသို့ပင် ငါ ပြောသော်လည်း လိစ္ဆဝီမင်းသား သုနက္ခတ်ရဟန်းသည် ဤသာသနာတော်မှ ထွက်ခွာသွား သည်သာလျှင်တည်း။

အစ-၅ သီအပ်သော တရားကို သတ်မှတ်ခြင်း

စ.ပ.၀.၀၇။ ဘဝဂ--- ငါသည် အဂ္ဂညတရား (လောက ၏ အစ-ဟု သီအပ်သော တရား)ကိုလည်း သိ၏၊ ထိုထက်

လွန်မြတ်သော တရားကိုလည်း သိ၏၊ ထိုသို့ သိသော်လည်း မှားသောအားဖြင့် မသုံးသပ်၊ မှားသောအားဖြင့် မသုံးသပ် သောကြောင့် ငါသည် မိမိ၌ ကိလေသာငြိမ်းခြင်းကို ကိုယ်တိုင်သာလျှင် သိ၏၊ ယင်းသို့ သိသော ဘုရားသည် ဆင်းရဲခြင်းသို့ မရောက်။

စ.ပ.၀.၀၈။ ဘဝဂ--- အစိုးရသုဒ္ဓန်ဆင်းခြင်း-ဟူသော၊ ဗြဟ္မာဒန်ဆင်းခြင်း-ဟူသော၊ ဆရာငါးမြစ်သော အဂ္ဂည တရား (လောက၏ အစ-ဟု သီအပ်သော တရား)ကို ဟော ကုန်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သုတေစင်၊ သုတေမြတ်) တို့သည် ရှိကုန်၏၊ ငါသည် ထိုသူတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ‘ငါ့ရှင်တို့--- သင်တို့သည် အစိုးရသုဒ္ဓန်ဆင်းခြင်း-ဟူသော၊ ဗြဟ္မာဒန်ဆင်းခြင်း-ဟူသော၊ ဆရာငါးမြစ်သော အဂ္ဂည တရားကို ဟောကုန်၏-ဟူသည် မှန်သလော’ဟု မေး၏၊ ငါသည် ဤသို့ မေးသော် ထိုသူတို့သည်လည်း ‘မှန်ပါသည်’ ဟု ဝန်ခံကုန်၏၊ ‘ငါ့ရှင်တို့--- အစိုးရသုဒ္ဓန်ဆင်းခြင်း-ဟူ သော၊ ဗြဟ္မာဒန်ဆင်းခြင်း-ဟူသော၊ ဆရာငါးမြစ်သော အဂ္ဂညတရားကို အဘယ်အစီအစဉ်ဖြင့် သင်တို့ ဟောကုန် သနည်း’ဟု ထိုသူတို့ကို ငါ မေး၏၊ ထိုသူတို့သည် ဤသို့ ငါ မေးသော် မဖြေနိုင်ကြကုန်၊ မဖြေနိုင်ကြကုန်သည် ဖြစ်၍ ငါ့ကိုပင် ပြန်၍ မေးကြကုန်၏၊ ငါသည် ထိုသူတို့အား ဤသို့ ဖြေကြား၏-

စ.ပ.၀.၀၉။ ‘ငါ့ရှင်တို့--- ရှည်သော ကာလလွန်သော် တစ်စုံတစ်ခါ၌ ဤလောကသည် ပျက်၏၊ ထိုအခါသည် ရှိသည်သာတည်း၊ လောကပျက်လတ်သော် သတ္တဝါတို့ သည် များသောအားဖြင့် အာဘဿရတုံ*၌ ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် ထိုဘုံ၌ ဈာန်စိတ်ကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏၊ ဝီတိလျှင် အစာရှိကုန်၏၊ မိမိတို့ကိုယ်ရောင်ဖြင့် လင်းလျက် ရှိကုန်၏၊ ကောင်းကင်၌ ကျက်စားကုန်၏၊ တင့်တယ်သော နေရာ ရှိကုန်၏၊ ကြာရှည်စွာသော ကာလပတ်လုံး တည် ကုန်၏။

ငါ့ရှင်တို့--- ရှည်သော ကာလ လွန်သော် တစ်ခါတစ်ရံ၌ ဤလောကသည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါသည် ရှိသည်သာတည်း၊ လောက ဖြစ်လတ်သော် သတ္တဝါကင်းဆိတ်သော ဗြဟ္မာ ဝိမာန်သည် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်၏၊ ထိုအခါ တစ်ဦး တစ် ယောက်သော သတ္တဝါသည် အသက်ကုန်သောကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ကောင်းမွန် ကုန်သောကြောင့် ဖြစ်စေ အာဘဿရ ဘုံ၌ စုတေခံ၍ သတ္တဝါကင်းဆိတ်သော ဗြဟ္မာဝိမာန်၌ ဖြစ်ပေါ်၏၊ ထိုသူသည် ထိုဘုံ၌ ဈာန်စိတ်ကြောင့် ဖြစ်၏၊ ဝီတိလျှင် အစာရှိ၏၊ မိမိကိုယ်ရောင်ဖြင့် လင်းလျက် ရှိ၏။

ကောင်းကင်၌ ကျက်စား၏။ တင့်တယ်သော နေရာ ရှိ၏။
ဤရှည်စွာသော ကာလပတ်လုံး တည်၏။

ထိုဘုံ၌ ထိုသူသည် တစ်ယောက်ထီးတည်း ကာလ
ရှည်စွာ နေရသောကြောင့် မမွေ့လျော်သည် မြစ်၌ 'တစ်ပါး
သော သတ္တဝါတို့လည်း ဤဘုံသို့ ရောက်လာကြလျှင်
ကောင်းမည်ဟု တောင့်တ၏။ ထိုအခါ တစ်ပါးသော သတ္တဝါ
တို့လည်း အသက်ကုန်သောကြောင့် မြစ်ဝေး၊ ကောင်းမွန်
ကုန်သောကြောင့်မြစ်ဝေး အဘာသာရသုတ်၌ စုတေခွဲ၌ ထို
ဗြဟ္မာဘုံ၌ မြစ်ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည်လည်း ထိုဘုံ၌ ဈာန်
စိတ်ကြောင့် မြစ်ကုန်၏။ ဝိတိလျှင် အစာရိုကုန်၏။ မိမိတို့
ကိုယ်ရောင်ခြည်လင်းလျက်ရှိကုန်၏။ ကောင်းကင်၌ ကျက်စား
ကုန်၏။ တင့်တယ်သော နေရာ ရှိကုန်၏။ ဤရှည်စွာသော
ကာလပတ်လုံး တည်ကုန်၏။

၈.၃.၈၁၀။ ငါ့ရှင်တို့--- ထိုသတ္တဝါတို့တွင် ရှေးဦးမြစ်
နံ့သော သတ္တဝါမှာ ဤသို့ အကြံ မြစ်၏- 'ငါသည် ဗြဟ္မာ
မြစ်၏၊ မဟာဗြဟ္မာ မြစ်၏၊ လွှမ်းမိုးနိုင်သူ မြစ်၏၊ မည်သူကမျှ
မလွှမ်းမိုးနိုင်သူ မြစ်၏၊ အလုံးစုံကို စင်စစ် မြင်သူ မြစ်၏၊
အလိုအတိုင်း မြစ်စေနိုင်သူ မြစ်၏၊ အစိုးရသူ မြစ်၏၊ ပြဿ
မြစ်၏၊ နေဆင်းသူ မြစ်၏၊ အမြတ်ဆုံး မြစ်၏၊ စိမ့်သူ မြစ်၏၊
ဈာန်ကို လေ့လာပြီးသူ မြစ်၏၊ မြစ်ပြီး မြစ်ဆီသော
သတ္တဝါတို့၏အပိုမြစ်၏၊ ဤသတ္တဝါတို့ကို ငါ့နေဆင်းထား၏၊
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် 'တစ်ပါးသော သတ္တဝါတို့သည်
လည်း ဤဘုံသို့ ရောက်လာကြလျှင် ကောင်းမည်ဟု ငါ့မှာ
ရှေး၌ အကြံ မြစ်၏။ ဤသို့ ငါ့မှာ တောင့်တခြင်း မြစ်သည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် ဤသတ္တဝါတို့သည်လည်း ဤဗြဟ္မာဘုံသို့
ရောက်လာကုန်၏'ဟု အကြံ မြစ်၏။

နောက်မှ မြစ်လာသော ထိုသတ္တဝါတို့မှာလည်း ဤသို့
အကြံ မြစ်၏- 'ဤအရှင်သည် ဗြဟ္မာ မြစ်၏၊ မဟာဗြဟ္မာ
မြစ်၏၊ လွှမ်းမိုးနိုင်သူ မြစ်၏၊ မည်သူကမျှ မလွှမ်းမိုးနိုင်သူ
မြစ်၏၊ အလုံးစုံကို စင်စစ် မြင်သူ မြစ်၏၊ အလိုအတိုင်း မြစ်စေ
နိုင်သူ မြစ်၏၊ အစိုးရသူ မြစ်၏၊ ပြဿ မြစ်၏၊ နေဆင်းသူ
မြစ်၏၊ အမြတ်ဆုံး မြစ်၏၊ စိမ့်သူ မြစ်၏၊ ဈာန်ကို လေ့လာ
ပြီးသူ မြစ်၏၊ မြစ်ပြီး မြစ်ဆီသော သတ္တဝါတို့၏ အပို မြစ်၏၊
ငါတို့ကို ဤအရှင်ဗြဟ္မာ နေဆင်းထား၏၊ အဘယ်ကြောင့်
ဆိုသော် ဤဘုံ၌ ဤဗြဟ္မာဘုံ၌ ရှေးဦးစွာ မြစ်ပေါ်နေနှင့်
သည်ကို ငါတို့ မြင်ရကုန်၏။ ငါတို့သည်ကား နောက်မှ
မြစ်လာကုန်၏ဟု အကြံ မြစ်၏။

၈.၃.၈၁၁။ ငါ့ရှင်တို့--- ထိုသတ္တဝါတို့တွင် ရှေးဦးစွာ
မြစ်နံ့သော ထိုသတ္တဝါသည် အသက်လည်း သာလွန်၍

ရှည်၏၊ အဆင်းလည်း သာလွန်၍ လှ၏၊ တန်ခိုးလည်း
သာလွန်၍ ကြီး၏၊ နောက်မှ မြစ်လာကုန်သော သတ္တဝါ
တို့ကား ရှေးဦးစွာ မြစ်ပေါ်နှင့်သော သတ္တဝါနှင့် နှိုင်းစာလျှင်
အသက်လည်း တိုကုန်၏၊ အဆင်းလည်း မလှကုန်၊ တန်ခိုး
လည်း နည်းကုန်၏။

ငါ့ရှင်တို့--- ဤသို့သော အကြောင်းသည် ရှိသေး၏။
တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သတ္တဝါသည် ထိုဗြဟ္မာဘုံ၌
စုတေခွဲ၌ ဤလူ့ဘုံသို့ ရောက်လာသော် လူ့ဘောင်မှ ရသေ့၊
ရဟန်း၊ဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ပြင်းစွာ အားထုတ်ခြင်းကို စွဲ၍
မြဲမြံစွာ အားထုတ်ခြင်းကို စွဲ၍ စိတ်တည်ကြည်ခြင်းကို ရ၏။
ယင်းသို့ စိတ်တည်ကြည်လတ်သော် ရှေး၌ နေရာသော ထို
ဗြဟ္မာဘဝကို အောက်မေ့နိုင်၏။ ထိုထက်လွန်၍ မအောက်
မေ့နိုင်။ ထိုသူသည် ဤသို့ ဆို၏-

'အကြင်အရှင်သည် ဗြဟ္မာ မြစ်၏၊ မဟာဗြဟ္မာ မြစ်၏၊
လွှမ်းမိုးနိုင်သူ မြစ်၏၊ မည်သူကမျှ မလွှမ်းမိုးနိုင်သူ မြစ်၏၊
အလုံးစုံကို စင်စစ် မြင်သူ မြစ်၏၊ အလိုအတိုင်း မြစ်စေနိုင်သူ
မြစ်၏၊ အစိုးရသူ မြစ်၏၊ ပြဿ မြစ်၏၊ နေဆင်းသူ မြစ်၏၊
အမြတ်ဆုံး မြစ်၏၊ စိမ့်သူ မြစ်၏၊ ဈာန်ကို လေ့လာပြီးသူ
မြစ်၏၊ မြစ်ပြီး မြစ်ဆီသော သတ္တဝါတို့၏ အပို မြစ်၏၊ ငါတို့ကို
ထိုအရှင်ဗြဟ္မာသည် နေဆင်းထား၏၊ ထိုဗြဟ္မာသည်
မြစ်ပေါ်ခြင်း မရှိမှ၍ မြစ်၏၊ သေခြင်း မရှိမှ၍ ခိုင်ခံ့၏၊ ထာဝရ
ရှိနေ၍ တည်မြဲ၏၊ ဖောက်ပြန်ခြင်းသဘောမရှိ၊ ထို့ကြောင့်
မြဲသော အရာတို့နှင့် တူစွာ တည်မြဲတိုင်းပင် တည်လိမ့်မည်၊
ထိုအရှင်ဗြဟ္မာ နေဆင်းထားသော ငါတို့သည်ကား မြစ်ပေါ်
ခြင်းရှိ၍ မမြဲကုန်၊ သေခြင်းရှိ၍ မခိုင်ခံ့ကုန်၊ ထာဝရပင် မရှိ၍
မတည်မြဲကုန်၊ အသက်တို ကုန်၏၊ သေခြင်းသဘော ရှိကုန်
၏။ ထို့ကြောင့် ဤလူ့ဘုံသို့ ရောက်လာကုန်၏'ဟု ဆို၏။

'ငါ့ရှင်တို့--- အစိုးရသူနေဆင်းခြင်း-ဟူသော၊ ဗြဟ္မာ
နေဆင်းခြင်း-ဟူသော ဆရာဝါဒမြစ်သော အဂ္ဂညတရား
(လောက၏ အစ-ဟု သိအပ်သော တရား)ကို သင်တို့သည်
ဤသို့သော အစီအရင်ဖြင့် ဟောကုန်သလော'ဟု မေး၏။

'အရှင်ဂေါတမ--- အရှင်ဂေါတမ ဟောကြားသည့်
အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ ကြားဖူးကြပါကုန်၏'ဟု ထိုသူတို့သည်
ဆိုကြကုန်၏။

ဘဂ္ဂဝ--- ငါသည် အဂ္ဂညတရား (လောက၏အစ-ဟု
သိအပ်သော တရား)ကိုလည်း သိ၏၊ ထိုထက် လွန်မြတ်
သော တရားကိုလည်း သိ၏၊ ထိုသို့ သိသော်လည်း မှားသော
အားဖြင့် မသုံးသပ်၊ မှားသောအားဖြင့် မသုံးသပ်သော ကြောင့်
ငါသည် မိမိ၌ ကိလေသာငြိမ်းခြင်းကို ကိုယ်တိုင်သာလျှင်

သီ၏။ ယင်းသို့ သိသော ဘုရားသည် ဆင်းရဲခြင်းသို့ မရောက်။

၈.၃.၀၃၂။ ဘဂ္ဂဝ--- ခိဉ္စာပဒေသိကနတ်လျှင် အကြောင်း ရင်းရှိသော၊ ဆရာဝါဒဖြစ်သော အဂ္ဂညတရား (လောက၏ အစ-ဟု သိအပ်သော တရား)ကို ဟောကုန်သော အချို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့သည် ရှိကုန်၏။ ငါသည် ထိုသူတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ 'ငါ့ရှင်တို့--- သင်တို့သည် ခိဉ္စာပဒေသိကနတ်လျှင် အကြောင်းရင်း ရှိသော၊ ဆရာဝါဒဖြစ်သော အဂ္ဂညတရား (လောက၏ အစ-ဟု သိအပ်သော တရား)ကို ဟောကုန်၏-ဟုသည် မှန် သလော'ဟု မေး၏။ ဤသို့ ငါ မေးသော် ထိုသူတို့သည်လည်း 'မှန်ပါသည်'ဟု ဝန်ခံကုန်၏။ 'ငါ့ရှင်တို့--- သင်တို့သည် ခိဉ္စာပဒေသိကနတ်လျှင် အကြောင်းရင်းရှိသော၊ ဆရာဝါဒ ဖြစ်သော အဂ္ဂညတရား (လောက၏ အစ-ဟု သိအပ်သော တရား)ကို အဘယ်အစီအရင်ဖြင့် ဟောကုန်သနည်း'ဟု ထိုသူတို့ကို ငါ မေး၏။ ဤသို့ ငါ မေးသော် ထိုသူတို့သည် မဖြေနိုင်ကြကုန်၊ မဖြေနိုင်ကြကုန်၍ ငါ့ကိုပင် ပြန်၍ မေးကြကုန်၏။ ငါသည် ထိုသူတို့အား ဤသို့ ဖြေကြား၏-

၈.၃.၀၃၃။ 'ငါ့ရှင်တို့--- ခိဉ္စာပဒေသိက မည်သော နတ်'တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုနတ်တို့သည် အလွန် ကြာမြင့်စွာ ကျီစယ်ပျော်ပါးလျက် နေကုန်၍ စားသောက်ရန် သတိမေ့ သောကြောင့် ထိုနတ်ဘဝမှ စုတေကုန်၏။

ငါ့ရှင်တို့--- ဤသို့သော အကြောင်းသည် ရှိသေး၏။ တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သတ္တဝါသည် ထိုနတ်ဘုံ၌ စုတေ ခဲ့၍ ဤလူ့ဘုံသို့ ရောက်လာသော် လူ့ဘောင်မှ ထွက်ကာ ရသေ့၊ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် မြင်းစွာ အားထုတ်ခြင်း ကို စွဲ၍ စိတ်တည်ကြည်ခြင်းကို ရ၏။ ယင်းသို့ စိတ် တည် ကြည်လတ်သော် ရှေး၌ နေဖူးသော ထိုနတ်ဘဝကို အောက် မေ့နိုင်၏။ ထို့ထက် လွန်၍ မအောက်မေ့နိုင်။

ထိုသူသည် ဤသို့ ဆို၏- 'အကြင် အရှင်နတ်တို့သည် ခိဉ္စာပဒေသိက မဟုတ်ကုန်၊ ထိုနတ်တို့သည် အလွန် ကြာ မြင့်စွာ ကျီစယ်ပျော်ပါးလျက် မနေကုန်၍ စားသောက်ရန် သတိမေ့သောကြောင့် ထိုနတ်ဘဝမှ မစုတေကုန်၊ ဖြစ် ဝံ့အံ့ခြင်း မရှိ၍ မြဲကုန်၏။ သေခြင်း မရှိ၍ ခိုင်ခံ့ကုန်၏။ ထာဝစဉ် ရှိနေ၍ တည်မြဲကုန်၏။ ဖောက်ပြန်ခြင်းသဘော မရှိကုန်။ ထို့ကြောင့် ခြံသော အရာတို့နှင့် တူစွာ တည်မြဲ တိုင်းပင် တည်ကုန်လိမ့်မည်။ ခိဉ္စာပဒေသိကဖြစ်သော ငါတို့သည်ကား အလွန် ကြာမြင့်စွာ ကျီစယ်ပျော်ပါးလျက် နေကုန်၍ စားသောက်ရန် သတိမေ့သောကြောင့် ထိုနတ် ဘဝမှ စုတေခွဲကုန်၏။ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းရှိ၍ မမြဲကုန်၊ သေခြင်း ရှိ၍ မခိုင်ခံ့ကုန်၊ ထာဝစဉ် မရှိ၍ မတည်မြဲကုန်၊ အသက်

တိုကုန်၏။ သေခြင်းသဘောရှိကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ဤ လူ့ဘုံသို့ ရောက်လာကုန်၏'ဟု ဆို၏။

ငါ့ရှင်တို့--- သင်တို့သည် ခိဉ္စာပဒေသိကနတ်လျှင် အကြောင်းရင်းရှိသော၊ ဆရာဝါဒဖြစ်သော အဂ္ဂညတရား (လောက၏ အစ-ဟု သိအပ်သော တရား)ကို ဤသို့သော အစီအရင်ဖြင့် ဟောကုန်သလော'ဟု မေး၏။

'အရှင်ဂေါတမ--- အရှင်ဂေါတမ ဟောကြားသည့် အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ ကြားဖူးကြပါကုန်၏'ဟု ထိုသူတို့သည် ဆိုကြကုန်၏။

ဘဂ္ဂဝ--- ငါသည် အဂ္ဂညတရား (လောက၏ အစ-ဟု သိအပ်သော တရား)ကိုလည်း သိ၏။ ထို့ထက် လွန်မြတ် သော တရားကိုလည်း သိ၏။ ထိုသို့ သိသော်လည်း မှားသော အားဖြင့် မသုံးသပ်၊ မှားသောအားဖြင့် မသုံးသပ်သော ကြောင့် ငါသည် မိမိ၌ ကိလေသာငြိမ်းခြင်းကို ကိုယ်တိုင် သာလျှင် သိ၏။ ယင်းသို့ သိသော ဘုရားသည် ဆင်းရဲခြင်းသို့ မရောက်။

၈.၃.၀၃၄။ ဘဂ္ဂဝ--- မနောပဒေသိကနတ်*လျှင် အကြောင်းရင်းရှိသော၊ ဆရာဝါဒဖြစ်သော အဂ္ဂညတရား (လောက၏အစ-ဟု သိအပ်သော တရား)ကို ဟောကုန် သော အချို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေ တိမြတ်)တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့ကို ချဉ်းကပ်၍ 'ငါ့ရှင်တို့--- သင်တို့သည် မနောပဒေသိကနတ်လျှင် အကြောင်းရင်း ရှိသော၊ ဆရာဝါဒဖြစ်သော အဂ္ဂညတရား (လောက၏အစ-ဟု သိအပ်သော တရား)ကို ဟောကုန်၏-ဟုသည် မှန် သလော'ဟု ငါ မေး၏။ ငါသည် ဤသို့ မေးသော် ထိုသူတို့ သည်လည်း 'မှန်ပါသည်'ဟု ဝန်ခံကြကုန်၏။ 'ငါ့ရှင်တို့--- သင်တို့သည် မနောပဒေသိကနတ်လျှင် အကြောင်းရင်း ရှိသော၊ ဆရာဝါဒဖြစ်သော အဂ္ဂညတရား (လောက၏ အစ-ဟု သိအပ်သော တရား)ကို အဘယ်အစီအရင်ဖြင့် ဟော ကုန်သနည်း'ဟု ထိုသူတို့ကို ငါ မေး၏။ ထိုသူတို့သည် ဤသို့ ငါ မေးသော် မဖြေနိုင်ကြကုန်၊ မဖြေနိုင်ကြကုန်၍ ငါ့ကိုပင် ပြန်၍ မေးကြကုန်၏။ မေးလတ်သော် ထိုသူတို့အား ဤသို့ ငါ ဖြေကြား၏-

၈.၃.၀၃၅။ 'ငါ့ရှင်တို့--- မနောပဒေသိကနတ်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုနတ်တို့သည် အလွန်ကြာမြင့်စွာ အချင်းချင်း တစ်ဖွဲ့စီမို့ ကြည်ကုန်သဖြင့် အချင်းချင်း ဒေါသစိတ် ဖြစ်ကုန်၍ ကိုယ်၊ စိတ် ပင်ပန်းသောကြောင့် ထိုနတ်ဘဝမှ စုတေကုန်၏။

ငါ့ရှင်တို့--- ဤသို့သော အကြောင်းသည် ရှိသေး၏။

တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သတ္တဝါသည် ထိုနတ်ဘုံ၌ စုတေ ခဲ့၍ ဤလူ့ဘုံသို့ ရောက်လာသော် လူ့ဘောင်မှ ထွက်ကာ ရသေး၊ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ပြင်းစွာ အားထုတ်ခြင်း ကို စွဲ၍ စိတ်တည်ကြည်ခြင်းကို ရ၏။ ယင်းသို့ စိတ်တည် ကြည်လတ်သော် ရှေး၌ နေရာသော ထိုနတ်ဘဝကို အောက် မှေနိင်၏။ ထိုထက် လွန်၍ မအောက်မှေနိင်။

ထိုသူသည် ဤသို့ ဆို၏- 'အကြင်အရှင်နတ်တို့သည် မနောပဒေါသိက မဟုတ်ကုန်။ ထိုနတ်တို့သည် အလွန်ကြာ မြင့်စွာ အချင်းချင်း တစ်ဖုံစီမုံ မကြည့်ကုန်သဖြင့် အချင်းချင်း ဒေါသစိတ် မဖြစ်ကုန်၍ ကိုယ်၊ စိတ် ပင်ပန်းကုန်သော ကြောင့် ထိုနတ်ဘဝမှ မရတော့ကုန်။ ခြစ်ပေါ်ခြင်း မရှိ၍ မြ ကုန်၏။ သေခြင်း မရှိ၍ နိုင်ငံကုန်၏။ ထာဝစဉ် ရှိနေ၍ တည်မြဲ ကုန်၏။ ဖောက်ပြန်ခြင်းသဘော မရှိကုန်။ ထို့ကြောင့် မြသော အရာတို့နှင့်တူစွာ တည်မြဲတိုင်းပင် တည်ကုန်လိမ့်မည်။ မနောပဒေါသိကဖြစ်သော ငါတို့သည်ကား အလွန်ကြာမြင့် စွာ အချင်းချင်း တစ်ဖုံစီမုံ ကြည့်ကုန်သဖြင့် အချင်းချင်း ဒေါသစိတ်ဖြစ်ကုန်၍ ကိုယ်၊ စိတ် ပင်ပန်းသောကြောင့် ထိုနတ်ဘဝမှ စုတေကုန်၏။ ခြစ်ပေါ်ခြင်း ရှိ၍ မမြဲကုန်၊ သေခြင်း ရှိ၍ မခိုင်မြဲကုန်၊ ထာဝစဉ် မရှိ၍ မတည်မြဲကုန်၊ အသက်တိုကုန်၏။ သေခြင်းသဘောရှိကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ဤလူ့ ဘုံသို့ ရောက်လာကုန်၏ဟု ဆို၏။

'ငါ့ရှင်တို့--- သင်တို့သည် မနောပဒေါသိကနတ်လျှင် အကြောင်းရင်းရှိသော၊ ဆရာဝါဒဖြစ်သော အဂ္ဂညတရား (လောက၏ အစ-ဟု သိအပ်သော တရား)ကို ဤသို့သော အစီအရင်ဖြင့် ဟောကုန်သလော'ဟု မေး၏။

'အရှင်ဂေါတမ--- အရှင်ဂေါတမ ဟောကြားသည့် အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ ကြားဖူးကြပါကုန်၏ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ဘဂ္ဂဝ--- ငါသည် အဂ္ဂညတရား (လောက၏ အစ-ဟု သိအပ်သော တရား)ကိုလည်း သိ၏။ ထို့ထက် လွန်မြတ် သော တရားကိုလည်း သိ၏။ ထိုသို့ သိသော်လည်း မှားသော အားဖြင့် မသုံးသပ်၊ မှားသောအားဖြင့် မသုံးသပ်သော ကြောင့် ငါသည် မိမိ၌ ကိလေသာငြိမ်းခြင်းကို ကိုယ်တိုင် သာလျှင် သိ၏။ ယင်းသို့ သိသော ဘုရားသည် ဆင်းရဲခြင်းသို့ မရောက်။

ဓ.ပ.၁၀၆။ ဘဂ္ဂဝ--- အကြောင်းမဲ့ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း-ဟူသော၊ ဆရာဝါဒဖြစ်သော အဂ္ဂညတရား (လောက၏ အစ-ဟု သိအပ်သော တရား)ကို ဟောကုန်သော၊ အမျိုးသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိဓဉ်၊ သုတေတိမြတ်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ငါသည် ထိုသူတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ 'ငါ့ရှင်တို့---

သင်တို့သည် အကြောင်းမဲ့ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း-ဟူသော၊ ဆရာ ဝါဒဖြစ်သော အဂ္ဂညတရား (လောက၏ အစ-ဟု သိအပ် သော တရား)ကို ဟောကုန်၏-ဟူသည် မှန်သလော'ဟု မေး၏။ ဤသို့ ငါ မေးလတ်သော် ထိုသူတို့သည်လည်း 'မှန် ပါသည်'ဟု ဝန်ခံကုန်၏။ 'ငါ့ရှင်တို့--- သင်တို့သည် အကြောင်းမဲ့ ဖြစ်ခြင်း-ဟူသော၊ ဆရာဝါဒ ဖြစ်သော အဂ္ဂည တရား (လောက၏ အစ-ဟု သိအပ်သော တရား)ကို အဘယ်အစီအရင်ဖြင့် ဟောကုန်သနည်း'ဟု ထိုသူတို့ကို ငါ မေး၏။ ဤသို့ ငါ မေးသော် ထိုသူတို့သည် မဖြေနိုင်ကြကုန်၊ မဖြေနိုင်ကြကုန်၍ ငါတို့ပင် ပြန်၍ မေးကြကုန်၏။ မေးလတ် သော် ထိုသူတို့အား ဤသို့ ငါ ဖြေကြား၏-

ဓ.ပ.၁၀၇။ 'ငါ့ရှင်တို့--- အသည်သတ်မည်သော ဗြဟ္မာတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုဗြဟ္မာတို့သည် ပဋိသန္ဓေသည်ာ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းကြောင့် ထိုဗြဟ္မာဘုံမှ စုတေကုန်၏။

ငါ့ရှင်တို့--- ဤသို့သော အကြောင်းသည် ရှိသေး၏။ တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သတ္တဝါသည် ထိုအသည်သတ် ဗြဟ္မာဘုံ၌ စုတေ၍ ဤလူ့ဘုံသို့ ရောက်လာသော် လူ့ ဘောင်မှ ထွက်ကာ ရသေး၊ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ပြင်းစွာ အားထုတ်ခြင်းကို စွဲ၍ စိတ်တည်ကြည်ခြင်းကို ရ၏။ ယင်းသို့ စိတ်တည်ကြည်လတ်သော် ပဋိသန္ဓေသည်ာ ဖြစ် ပေါ်ခြင်းကို အောက်မှေနိင်၏။ ထိုထက် အလွန် မအောက်မှေနိင်။ ထိုသူသည် ဤသို့ ဆို၏-

'အတ္တသည်လည်းကောင်း၊ လောကသည်လည်းကောင်း အကြောင်းမဲ့ ဖြစ်ပေါ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ငါသည် ရှေး၌ မရှိခဲ့၊ ထိုငါသည် မရှိခဲ့ဘဲလျက် ယခု ထင်ရှားရှိလာ၏' ဟု ဆို၏။

'ငါ့ရှင်တို့--- သင်တို့သည် အကြောင်းမဲ့ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း- ဟူသော၊ ဆရာဝါဒဖြစ်သော အဂ္ဂညတရား (လောက၏ အစ-ဟု သိအပ်သော တရား)ကို ဤသို့သော အစီအရင်ဖြင့် ဟောကုန်သလော'ဟု မေး၏။

'အရှင်ဂေါတမ--- အရှင်ဂေါတမ ဟောကြားသည့် အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ ကြားဖူးကြပါကုန်၏ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ဘဂ္ဂဝ--- ငါသည် အဂ္ဂညတရား (လောက၏ အစ-ဟု သိအပ်သော တရား)ကိုလည်း သိ၏။ ထို့ထက် လွန်မြတ် သော တရားကိုလည်း သိ၏။ ထိုသို့ သိသော်လည်း မှားသော အားဖြင့် မသုံးသပ်၊ မှားသောအားဖြင့် မသုံးသပ်သောကြောင့် ငါသည် မိမိသန္တာန်၌ ကိလေသာငြိမ်းခြင်းကို သိ၏။ ယင်းသို့ သိသော ဘုရားသည် ဆင်းရဲခြင်းသို့ မရောက်။

၈.၃.၀၁၈။ ဘဂ္ဂဝ--- ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိသော၊ ဤသို့ ဟောလေ့ရှိသော ငါ့ကို အချို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ထင်ရှား မရှိသော၊ အရည်နှိုးသော၊ ချွတ်လွှဲသော၊ မဟုတ်မမှန်သော စကား ဖြင့် စွပ်စွဲကုန်၏။ 'ရဟန်းဂေါတမသည် ဗောက်ပြန်သော သညာ ရှိ၏၊ ရဟန်းဂေါတမသည် တင့်တယ်သည်-ဟု ဆိုအပ် သော ဝိမောက္ခဗျာန်ကို ဝင်စား၍ နေသောအခါ အလုံးစုံ တင့်တယ်၊ မတင့်တယ်သော အာရုံကို 'မတင့်တယ်-ဟုသာ သိမှတ်၏-ဟူ၍ ဟော၏'ဟု စွပ်စွဲကုန်၏။

ဘဂ္ဂဝ--- 'တင့်တယ်သည်-ဟု ဆိုအပ်သော ဝိမောက္ခ ဗျာန်ကို ဝင်စား၍ နေသောအခါ အလုံးစုံ တင့်တယ်၊ မတင့်တယ်သော အာရုံကို မတင့်တယ်-ဟုသာ သိမှတ်၏' ဟု ဤသို့ မဟော၊ ဘဂ္ဂဝ--- 'တင့်တယ်သည်-ဟု ဆိုအပ် သောဝိမောက္ခဗျာန်ကို ဝင်စား၍နေသောအခါတင့်တယ်၏- ဟူ၍သာ သိမှတ်၏'ဟု ဤသို့သာ ငါ ဟော၏' ဟု မိန့်တော် မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားကိုလည်းကောင်း၊ ရဟန်းတို့ကိုလည်းကောင်း ဗောက်ပြန်သောအားဖြင့် စွပ်စွဲကြသော ထိုသူတို့သာ ဗောက်ပြန်ပါကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားအား ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြည်ညို ပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တင့်တယ်သည်-ဟု ဆိုအပ်သော

ဝိမောက္ခဗျာန်ကို ဝင်စား၍ နေနိုင်သည်တိုင်အောင် မြတ်စွာ ဘုရားသည် ကျွန်ုပ်အား တရားဟောရန် စွမ်းနိုင်၏'ဟု ကြည်ညိုပါ၏-ဟူ၍ လျှောက်၏။

၈.၃.၀၁၉။ "ဘဂ္ဂဝ--- အယူတစ်မျိုး၊ အလိုတစ်မျိုး၊ အကြိုက်တစ်မျိုး၊ အားထုတ်မှုတစ်မျိုး၊ ဆရာတစ်မျိုးရှိသော သင်သည် တင့်တယ်သည်-ဟု ဆိုအပ်သော ထိုဝိမောက္ခ ဗျာန်ကို ဝင်စား၍ နေရန် ခဲယဉ်း၏။ ဘဂ္ဂဝ--- ငါတိုက်တွန်း၏။ သင်သည် ငါ့အား ကြည်ညိုခြင်းကိုသာ ကောင်းစွာ စောင့် ထိန်းလော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"မြတ်စွာဘုရား--- အယူတစ်မျိုး၊ အလိုတစ်မျိုး၊ အကြိုက် တစ်မျိုး၊ အားထုတ်မှုတစ်မျိုး၊ ဆရာတစ်မျိုး ရှိသော ကျွန်ုပ်သည် 'တင့်တယ်သည်'ဟု ဆိုအပ်သော ထိုဝိမောက္ခ ဗျာန်ကို ဝင်စား၍ နေရန် အကယ်၍ ခဲယဉ်းပါလျှင် မြတ်စွာ ဘုရားအား ကျွန်ုပ်၏ ကြည်ညိုခြင်းကိုသာ ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ စောင့်ထိန်းပါအံ့"ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော်ကို မိန့်တော်မူ၏။ ဘဂ္ဂဝအနွယ် ပရိနိဗ္ဗိသည့် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော် မူသော တရားတော်ကို နှစ်လိုသည် မြစ်၍ ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူလေသတည်း။

• • • • •

ဥဒ္ဓမ္မရိကသုတ်

နိဂြောဓပရိဝိဇ္ဇာ

၈.၃.၀၂၀။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ် မြို့၊ ဝိဇ္ဇကုဋ်တောင်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ နိဂြောဓပရိဝိဇ္ဇာသည် ဥဒ္ဓမ္မရိကမိဖုရား၏ ပရိဝိဇ္ဇာကျောင်း၌ သုံးထောင်သော ပရိသတ်နှင့်အတူ နေ၏။ ထိုအခါ သန္ဓာန သူကြွယ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် နေမွန်းလွဲ အချိန်၌ ရာဇဂြိုဟ်မြို့မှ ထွက်ခဲ့၏။ ထိုသို့ ထွက်ခဲ့စဉ် သန္ဓာန သူကြွယ်မှာ ဤသို့ အကြံ ဖြစ်၏-

"မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် အခါ မဟုတ်သေး၊ မြတ်စွာ ဘုရားသည် စုဂန္ဓဝင်စားလျက် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်း နေတော်မူ၏။ ငါသည် ဥဒ္ဓမ္မရိက မိဖုရား၏ ပရိဝိဇ္ဇာကျောင်း၌ နိဂြောဓပရိဝိဇ္ဇာထံသို့ ချဉ်းကပ်ရလျှင် ကောင်းမည်"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် သန္ဓာနသူကြွယ်သည် ဥဒ္ဓမ္မရိကမိဖုရား၏ ပရိဝိဇ္ဇာကျောင်း၌ နိဂြောဓပရိဝိဇ္ဇာထံသို့ ချဉ်းကပ်၏။

၈.၃.၀၂၁။ ထိုစဉ်အခါ၌ နိဂြောဓပရိဝိဇ္ဇာသည် များစွာ သော ပရိဝိဇ္ဇာပရိသတ်နှင့်အတူ ထိုင်နေလျက် ရှိ၏။ သူ၏ ပရိဝိဇ္ဇာပရိသတ်သည် များစွာသော ဇီလာစကားကို မြင်းပြ ကျယ်လောင်စွာ ဝှဲတင်ထပ်မျှ ပြောဆိုနေကြ၏။

[ဇီလာစကားများကို ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များအခန်း၊ မဇ္ဈိမသီလ၊ စာပိုဒ် ၆.၂၂၊ စာမျက်နှာ ၅၉ ၌ ပြထားပြီး]

နိဂြောဓပရိဝိဇ္ဇာသည် လာနေသော သန္ဓာနသူကြွယ်ကို အဝေးမှပင် လှမ်းမြင်၍ မိမိပရိသတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် သေဝပ်စွာ နေရန် ပြောဆို၏။ ထိုသို့ ပြောဆိုသဖြင့် သူ၏ ပရိဝိဇ္ဇာပရိသတ်သည် တိတ်ဆိတ်စွာ နေ၏။

၈.၃.၀၂၂။ ထိုအခါ သန္ဓာနသူကြွယ်သည် နိဂြောဓ ပရိဝိဇ္ဇာထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော သန္ဓာနသူကြွယ်သည် နိဂြောဓပရိဝိဇ္ဇာအား ဤစကားကို ပြောကြား၏-

"ဤအရှင်ပရိဝိဇ္ဇာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားတို့နှင့် မတူ၊ ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် ဝှဲတင်ထပ်မျှ အမျိုးမျိုးသော ဇီလာစကားကို ပြောကြားလျက် နေကြ၏။ မြတ်စွာဘုရား သည်ကား ပရိဝိဇ္ဇာတို့နှင့် မတူ၊ တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်း၍ နေခြင်းငှာ လျောက်ပတ်သော၊ ဝေးကွာသော တောကျောင်း တို့ကို ခိုဝှဲနေထိုင်တော်မူ၏"ဟု ပြောကြား၏။

၈.၃.၀၂၃။ ဤသို့ ပြောကြားသော် နိဂြောဓပရိဝိဇ္ဇာသည် သန္ဓာနသူကြွယ်အား ဤသို့ ပြော၏-

"သန္တာနသုတ္တံ--- သင် သိ၏လော၊ ရဟန်းဂေါတမ သည် အဘယ်သူနှင့် စကားပြောသနည်း၊ အဘယ်သူနှင့် ရွေးနှေးသနည်း၊ အဘယ်သူနှင့် စကားယှဉ်ပြိုင်ခြင်းဖြင့် ပညာအရာ၌ ထင်ရှားခြင်းသို့ ရောက်သနည်း၊ ရဟန်း ဂေါတမ၏ ပညာသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ တစ်ပါးတည်း နေ သဖြင့် ပျောက်ပျက်၏၊ ရဟန်းဂေါတမသည် ပရိသတ်ထံ ဝင်ရံသူ မဟုတ်၊ စကားပြောခြင်းမှာ မစွမ်းနိုင်၊ ထိုရဟန်း ဂေါတမသည် ဝေကွာသော တောကျောင်းတို့ကိုသာ ဗိုဝ် နေထိုင်၏၊ ဥပမာအားဖြင့် ကန်းသော နွားမသည် နွားတို့၏ အစွန်အဖျား၌ ကျက်စားလေ့ရှိသည် ဖြစ်၍ အစွန်အဖျား အရပ်တို့ကိုသာ ဗိုဝ်သကဲ့သို့ ဤအတူပင် ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ တစ်ပါးတည်း နေသော ရဟန်းဂေါတမ၏ ပညာသည် ပျောက်ပျက်၏၊ သုတ္တံ--- စင်စစ်အားဖြင့် ရဟန်းဂေါတမ သည် ဤပရိသတ်ရှိရာသို့ လာခြင်းအံ့၊ ထို ရဟန်းဂေါတမကို ပြဿနာတစ်ချက်တည်းဖြင့် ချောက်ချားစေနိုင်မည်-ဟု ထင်၏၊ ရေရှိသော အိုးကဲ့သို့ လှည့်ပတ် ခွဲ ချည်နိုင်မည်-ဟု ထင်၏"ဟူ၍ ပြော၏။

၈.၃.၀.၂၄။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဒိဗ္ဗသောတအဘိညာဉ် ဖြင့် နိဂြောဓပရိနိဗ္ဗာန် သန္တာနသုတ္တံတို့၏ စကား ပြောဆို ခြင်းကို ကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကိစ္ဆာဥတောင်မှ ဆင်းသက်တော်မူ၍ သုမာဂဓာရောဂ်၏ ကမ်းနား ဥဒေါင်းတို့ကို ဘေးမှပေး၍ အစာကျွေးရာ လွင်ပြင်၌ စင်္ကြံကြွတော်မူ၏။ နိဂြောဓပရိနိဗ္ဗာန် သုမာဂဓာရောဂ်၏ ကမ်းနား ဥဒေါင်း တို့ကို ဘေးမှပေး၍ အစာကျွေးရာ လွင်ပြင်၌ စင်္ကြံကြွတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်လတ်သော် 'အရှင်တို့--- တိတ်ဆိတ်စွာ နေကြပါကုန်လော့၊ အရှင်တို့--- အသံ မပြုပါ ကုန်လော့၊ ဤရဟန်းဂေါတမသည် စင်္ကြံကြွနေ၏၊ ထိုအရှင် ဂေါတမသည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို အလိုရှိ၏၊ တိတ်ဆိတ်ခြင်း ကို မျိုးမှမ်းလေ့ရှိ၏၊ ပရိသတ်အသံ တိတ်ဆိတ်နေသည်ကို သိလျှင် 'ချဉ်းကပ်သင့်သည်'ဟု အောက်မေ့တန်ရာ၏၊ ရဟန်းဂေါတမသည် ဤပရိသတ်သို့ အကယ်၍ လာခြင်းအံ့၊ ရဟန်းဂေါတမအား

'မြတ်စွာဘုရား---တပည့်တို့ အရဟတ္တမဂ် ရအောင် ဆုံးမဟောကြားသော တရားကား အဘယ်နည်း'ဟု မေး ကုန်အံ့'ဟု ဆိုပြီးလျှင် မိမိပရိသတ်ကို သေဝံစွာ နေစေ၏၊ ဤသို့ ဆိုသော် ထိုပရိနိဗ္ဗာန်သည် တိတ်ဆိတ်စွာ နေကြ ကုန်၏။

၈.၃.၀.၂၅။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နိဂြောဓပရိနိဗ္ဗာန်

ထံသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ နိဂြောဓပရိနိဗ္ဗာန်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်ထား၏-

"မြတ်စွာဘုရား--- ကြွတော်မူပါ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ကြွ လာခြင်းသည် ကောင်းသော ကြွလာခြင်းဖြစ်ပါသည်၊ မြတ်စွာ ဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွမြင်မှ ဤအရပ်သို့ ကြွလာရန် အလှည့်ပေးတော်မူဘိ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုင်တော်မူပါ၊ ဤနေရာကို ခင်းထား ပါသည် ဘုရား"ဟု လျှောက်ထား၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော် မူ၏။ နိဂြောဓပရိနိဗ္ဗာန်သည်လည်း နိမ့်သော တစ်နေရာ၌ ထိုင်၏။ တစ်နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော နိဂြောဓပရိနိဗ္ဗာန်အား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏-

"နိဂြောဓ--- ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် ရဝေထိုင်နေ ကုန်သနည်း၊ သင်တို့၏ မပြီးသေးသော စကားကား အဘယ် နည်း"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် နိဂြောဓ ပရိနိဗ္ဗာန်သည် မြတ်စွာဘုရားအား-

"မြတ်စွာဘုရား--- 'တပည့်တို့ အရဟတ္တမဂ်ရအောင် ဆုံးမဟောကြားသော တရားကား အဘယ်ပါနည်း'ဟု မေးကုန်အံ့-ဟု ပြောကာ ထိုင်နေကြပါကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ကျွန်ုပ်တို့၏ မပြီးသေးသော စကား ကား ဤစကားပါတည်း၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား ကြွရောက် တော်မူလာပါသည်"ဟု လျှောက်၏။

၈.၃.၀.၂၆။ "နိဂြောဓ--- ဆုံးမဟောကြားသော ထို တရားကို ဆရာတစ်မျိုးရှိသော သင်သည် သိနိုင်ခဲ့၏၊ နိဂြောဓ---သင်သည် မိမိ၏ ဆရာဝါဒဖြစ်သော အဓိဓမ္မေတ္တာ ဝါဒ*၌ ငါ့အား ပြဿနာကို မေးလော့၊

'မြတ်စွာဘုရား--- အဓိဓမ္မေတ္တာဝါဒသည် အဘယ်သို့ ဖြစ်လျှင် စင်ကြယ်ပါသနည်း၊ အဘယ်သို့ ဖြစ်လျှင် မစင် ကြယ်ပါသနည်း'ဟု မေးလော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ထိုပရိနိဗ္ဗာန်သည် "အချင်းတို့ ---ရဟန်းဂေါတမ၏ တန်ခိုးကြီးပုံ၊ အာနုဘောတိကြီးပုံကား အံ့ဗွယ်ရှိပါပေစွ၊ ထူးဆန်းပါပေစွ၊ မိမိဝါဒကို ထား၍ သူတစ်ပါးဝါဒဖြင့် ဖိတ်ဝါဒပေ၏"ဟု ပြင်းပြကျယ်လောင်စွာ ဝဲ့တင်ထင်မျှ ကြွေးကြော်ကြကုန်၏။

၈.၃.၀.၂၇။ ထိုအခါ နိဂြောဓပရိနိဗ္ဗာန်သည် ထိုပရိသတ် တို့ကို အသံတိတ်စေ၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏-

"မြတ်စွာဘုရား--- ကျွန်ုပ်တို့သည် တပေါဒိက္ခန္ဓာဝါဒ*ကို နှုတ်ဖြင့် ပြောဆိုလေ့ရှိပါကုန်၏။ တပေါဒိက္ခန္ဓာဝါဒကို စိတ်ဖြင့် အနှစ်သာရ-ဟု မှတ်ယူလေ့ရှိပါကုန်၏။ တပေါဒိက္ခန္ဓာဝါဒကို ကိုယ်ဖြင့် စွဲမြဲစွာ ကျင့်သုံးလေ့ရှိပါကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား--- တပေါဒိက္ခန္ဓာဝါဒသည် အဘယ်သို့ ဖြစ်လျှင် စင်ကြယ်ပါသနည်း။ အဘယ်သို့ ဖြစ်လျှင် မစင်ကြယ်ပါသနည်း"ဟု လျှောက်၏။

"နိဗ္ဗာန်--- ဤလောက၌ တပည့်ပုဂ္ဂိုလ်*သည် အဝတ် မဝတ်မှု၌ ကျင့်ခြင်း၊ လွတ်လပ်စွာ ကျင့်ခြင်း၊ လက်ဖြင့် မဝတ် ကို သုတ်လေ့ရှိခြင်း-အစ၊ တစ်နေ့ သုံးကြိမ် ရေသို့ သက်ဆင်း ခြင်း-အဆုံးရှိသော ဗြူဗြူသော အကျင့်ကို ကျင့်၍ နေ၏။

[ဤဗြူဗြူသော အကျင့်တို့ကို ဘုရားရှင်ဟောတော်မူခဲ့သော သုတ္တန်များ၊ ခ(ဒီဃနိကာယ်) သီလကုန်ပါဠိတော်၊ မဟာသီဟ နာဒသုတ်၊ ဗြူဗြူသော အကျင့် အားထုတ်မှုကို ပြဆိုရာ၊ တပုဂ္ဂိုလ် ၈.၁.၁၇၉၊ စာမျက်နှာ ၁၃၅ ၌ ပြခဲ့ပြီး]

နိဗ္ဗာန်--- ယင်းသို့ ဖြစ်သော် တပေါဒိက္ခန္ဓာဝါဒသည် စင်ကြယ်သလော၊ မစင်ကြယ်သလော"ဟု မေးတော်မူ၏။

"မြတ်စွာဘုရား--- ဤသို့ ဖြစ်သော် တပေါဒိက္ခန္ဓာဝါဒ သည် ဧကန် စင်ကြယ်ပါ၏။ မစင်ကြယ်သည် မဟုတ်ပါ"ဟု လျှောက်၏။

"နိဗ္ဗာန်--- ဤသို့ စင်ကြယ်သော တပေါဒိက္ခန္ဓာဝါဒ ၌လည်း ညစ်ညူးခြင်းအမျိုးမျိုး ရှိ၏-ဟု ငါ ဟော၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ညစ်ညူးခြင်း အမျိုးမျိုး

၈.၃.၀.၂၈။ "မြတ်စွာဘုရား--- ဤသို့ စင်ကြယ်သော တပေါဒိက္ခန္ဓာဝါဒ၌ ညစ်ညူးခြင်းအမျိုးမျိုး ရှိပုံကို မြတ်စွာ ဘုရားသည် အဘယ်သို့ ဟောပါသနည်း"ဟု လျှောက်၏။

"နိဗ္ဗာန်--- ဤလောက၌ တပည့်ပုဂ္ဂိုလ်*သည် တပ အကျင့်ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ ထိုသူသည် ထိုအကျင့် ဖြင့် ဝမ်းမြောက်၏။ ပြည့်စုံပြီး-ဟု ထင်၏။ နိဗ္ဗာန်--- ဤ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ ပြည့်စုံပြီး-ဟု ထင်ခြင်းသည် တပည့်ပုဂ္ဂိုလ် ၏ ညစ်ညူးခြင်း ဖြစ်၏။

နိဗ္ဗာန်--- နောက်တစ်မျိုးကား တပည့်ပုဂ္ဂိုလ်သည် တပအကျင့်ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ ထိုသူသည်

ထိုအကျင့်ဖြင့် မိမိကို မြှင့်တင်၏။ သူတစ်ပါးကို ရှုတ်ချ၏။ နိဗ္ဗာန်--- ဤ မိမိကိုယ်ကို မြှင့်တင်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးကို ရှုတ်ချ ခြင်းသည်လည်း တပည့်ပုဂ္ဂိုလ်၏ ညစ်ညူးခြင်း ဖြစ်၏။

နိဗ္ဗာန်--- နောက်တစ်မျိုးကား တပည့်ပုဂ္ဂိုလ်သည် တပအကျင့်ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ ထိုသူသည် ထို အကျင့်ဖြင့် ဟန်ယစ်၏။ တွေဝေ၏။ မေ့လျော့ခြင်းသို့ ရောက် ၏။ နိဗ္ဗာန်--- ဤ ဟန်ယစ်ခြင်း၊ တွေဝေခြင်း၊ မေ့လျော့ခြင်း သည်လည်း တပည့်ပုဂ္ဂိုလ်၏ ညစ်ညူးခြင်း ဖြစ်၏။

၈.၃.၀.၂၉။ နိဗ္ဗာန်--- နောက်တစ်မျိုးကား တပည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် တပအကျင့်ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ ထိုသူ သည် ထိုအကျင့်ဖြင့် လာဘ်ရမှု၊ အရိုအသေပြုမှု၊ ကျော်ကြား မှုကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုသူသည် ထိုလာဘ်ရမှု၊ အရိုအသေ ပြုမှု၊ ကျော်ကြားမှုဖြင့် ဝမ်းမြောက်၏။ ပြည့်စုံပြီး-ဟု ထင်၏။ နိဗ္ဗာန်--- ဤ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ ပြည့်စုံပြီး-ဟု ထင်ခြင်း သည်လည်း တပည့်ပုဂ္ဂိုလ်၏ ညစ်ညူးခြင်း ဖြစ်၏။

နိဗ္ဗာန်--- နောက်တစ်မျိုးကား တပည့်ပုဂ္ဂိုလ်သည် တပအကျင့်ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ ထိုသူသည် ထို အကျင့်ဖြင့် လာဘ်ရမှု၊ အရိုအသေပြုမှု၊ ကျော်ကြားမှုကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုသူသည် ထိုလာဘ်ရမှု၊ အရိုအသေပြုမှု၊ ကျော်ကြားမှုဖြင့် မိမိကို မြှင့်တင်၏။ သူတစ်ပါးကို ရှုတ်ချ၏။ နိဗ္ဗာန်--- ဤ မိမိကို မြှင့်တင်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးကို ရှုတ်ချခြင်း သည်လည်း တပည့်ပုဂ္ဂိုလ်၏ ညစ်ညူးခြင်း ဖြစ်၏။

နိဗ္ဗာန်--- နောက်တစ်မျိုးကား တပည့်ပုဂ္ဂိုလ်သည် တပအကျင့်ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ ထိုသူသည် ထိုအကျင့်ဖြင့် လာဘ်ရမှု၊ အရိုအသေပြုမှု၊ ကျော်ကြားမှုကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုသူသည် ထိုလာဘ်ရမှု၊ အရိုအသေပြုမှု၊ ကျော်ကြားမှုဖြင့် ဟန်ယစ်၏။ တွေဝေ၏။ မေ့လျော့ခြင်းသို့ ရောက်၏။ နိဗ္ဗာန်--- ဤ ဟန်ယစ်ခြင်း၊ တွေဝေခြင်း၊ မေ့လျော့ခြင်းသည်လည်း တပည့်ပုဂ္ဂိုလ်၏ ညစ်ညူးခြင်း ဖြစ်၏။

၈.၃.၀.၃၀။ နိဗ္ဗာန်--- နောက်တစ်မျိုးကား တပည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် တပအကျင့်ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ အစားအစာတို့၌ 'ဤအစာကို ငါ နှစ်သက်၏။ ဤအစာကို ငါ မနှစ်သက်'ဟု နှစ်မျိုး ခွဲခြားခြင်းသို့ ရောက်၏။ ထိုသူသည် မနှစ်သက်သော အစာကို စွန့်၏။ နှစ်သက်သော အစာကို မက်မောလျက် တွေဝေလျက် ငြိတွယ်လျက် အမြဲကို မရ မှု၌ ပစ္စဝေက္ခကာဉာဏ်ဖြင့် မဆင်ခြင်မှု၌ သုံးဆောင်၏။ နိဗ္ဗာန်--- ဤမက်မောခြင်း-ဝေသည်ဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်း သည်လည်း တပည့်ပုဂ္ဂိုလ်၏ ညစ်ညူးခြင်း ဖြစ်၏။

နိဂြောဓ--- နောက်တစ်မျိုးကား တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် 'ဘုရင်များ၊ အမတ်ကြီးများ၊ မင်းမျိုးများ၊ ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ သူကြွယ်များနှင့် ဂိုဏ်းဆရာများသည် ငါ့ကို ရိုသေကုန်လိမ့်မည်'ဟု ကြံ၍ လာဘ်ရမှု၊ အရိုအသေ ပြုမှု၊ ကျော်ကြားမှုကို တပ်နှစ်သက်ခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် တပအကျင့်ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ နိဂြောဓ--- ဤလာဘ်ရမှု-စသည်ကို တပ်နှစ်သက်ခြင်းသည်လည်း တပဿီပုဂ္ဂိုလ်၏ ညစ်ညူးခြင်း ဖြစ်၏။

၈.၃.၀၃၁။ နိဂြောဓ--- နောက်တစ်မျိုးကား တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် တစ်ဦးဦးသော သမဏ(သုတေတိဓင်)ကို ဖြစ်စေ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိဗြတ်)ကို ဖြစ်စေ ရွတ်ချက်ရုံ၏။ 'ဤသူသည် အမျိုးမျိုးအစုံစုံ စားသောက်လေ့ရှိ၏။ အမြင်မျိုးစေ့၊ ပင်စည်မျိုးစေ့၊ အဆစ်မျိုးစေ့၊ အညွန့်မျိုးစေ့၊ အစေ့မျိုးစေ့-ဟူသော အစားအားလုံးကို စား၏။ သို့ပါလျက် မိုးကြိုးစက်နှင့် တူသည့် သွားရှိသော ထိုသူကို သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိဓင်၊ သုတေတိဗြတ်)ဟု ခေါ်သဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိမည်နည်း'ဟု ရွတ်ချ၊ ကဲ့ရဲ့၏။ နိဂြောဓ--- ဤ ရွတ်ချ၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်းသည်လည်း တပဿီပုဂ္ဂိုလ်၏ ညစ်ညူးခြင်း ဖြစ်၏။

နိဂြောဓ--- နောက်တစ်မျိုးကား တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဒါယကာတို့ အရိုအသေပြုသော၊ အလေးပြုသော၊ မြတ်နိုးသော၊ ပူဇော်သော၊ တစ်ဦးဦးသော သမဏ(သုတေတိဓင်)ကို ဖြစ်စေ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိဗြတ်)ကို ဖြစ်စေ မြင်၏၊ မြင်သောကြောင့် ထိုသူမှာ ဤသို့ အကြံ ဖြစ်၏။ 'အမျိုးမျိုး အစုံစုံ စားသောက်လေ့ရှိသော ဤသူကို ဒါယကာတို့သည် ရိုသေကုန်၏။ အလေးပြုကုန်၏။ မြတ်နိုးကုန်၏။ ပူဇော်ကုန်၏။ ခြုံငုံသော အကျင့်ရှိသော၊ ခေါင်းပါးသော အသက်မွေးခြင်း ရှိသော ငါ့ကိုကား ဒါယကာတို့သည် မရှိသေကုန်း၊ မလေးစားကုန်း၊ မမြတ်နိုးကုန်း၊ မပူဇော်ကုန်း'ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ဤသို့ ထိုသူသည် ဒါယကာတို့၌ မနာလိုစိတ်၊ ဝန်တိုစိတ်ကို ဖြစ်စေ၏။ နိဂြောဓ--- ဤမနာလိုခြင်း၊ ဝန်တိုခြင်းသည်လည်း တပဿီပုဂ္ဂိုလ်၏ ညစ်ညူးခြင်း ဖြစ်၏။

၈.၃.၀၃၂။ နိဂြောဓ--- နောက်တစ်မျိုးကား တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျင့်ဝတ်ပြုစာနိဆောင်လျက် လူမြင်သော အရပ်၌ နေလေ့ရှိ၏။ နိဂြောဓ--- ဤမိမိအကျင့်ကို လူ မြင်အောင် နေခြင်းသည်လည်း တပဿီပုဂ္ဂိုလ်၏ ညစ်ညူးခြင်း ဖြစ်၏။

နိဂြောဓ--- နောက်တစ်မျိုးကား တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် 'ဤသည်လည်း ငါ၏ အကျင့် ဖြစ်၏။ ဤသည်လည်း ငါ၏ အကျင့် ဖြစ်၏'ဟု ဒါယကာတို့အား မိမိဂုဏ်ကို ပြလျက်

လှည့်လည်၏။ နိဂြောဓ--- ဤ မိမိဂုဏ်ကို ပြ၍ လှည့်လည်ခြင်းသည်လည်း တပဿီပုဂ္ဂိုလ်၏ ညစ်ညူးခြင်း ဖြစ်၏။

နိဂြောဓ--- နောက်တစ်မျိုးကား တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် မည်သည့်အရာကိုမဆို လျှို့ဝှက်၍သာလျှင် ကြံကြံ၏။ ထိုသူသည် 'သင် ဤအရာကို နှစ်သက်သလော'ဟု မေးလျှင် မနှစ်သက်သည်ကို 'နှစ်သက်၏'ဟု ဆို၏။ နှစ်သက်သည်ကို 'မနှစ်သက်'ဟု ဆို၏။ ဤသို့လျှင် သံလျက် မဟုတ်မမှန် ပြောတတ်၏။ နိဂြောဓ--- ဤ သံလျက် မဟုတ်မမှန် ပြောခြင်းသည်လည်း တပဿီပုဂ္ဂိုလ်၏ ညစ်ညူးခြင်း ဖြစ်၏။

နိဂြောဓ--- နောက်တစ်မျိုးကား တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်စေ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ဖြစ်စေ တရားဟောသောအခါ ဟုတ်မှန်သည်သာဖြစ်သော၊ ဝန်ခံသင့်သော အကြောင်းကို 'ဟုတ်မှန်ပါပေသည်'ဟု ဝန်ခံ၏။ နိဂြောဓ--- ဤ ဝန်ခံသင့်သော အကြောင်းကို ဝန်ခံမခြင်းသည်လည်း တပဿီပုဂ္ဂိုလ်၏ ညစ်ညူးခြင်း ဖြစ်၏။

၈.၃.၀၃၃။ နိဂြောဓ--- နောက်တစ်မျိုးကား တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် အမျက်ထွက်၏၊ ရန်ပြုဖို့တွဲ၏။ ဤ အမျက်ထွက်ခြင်း၊ ရန်ပြုဖို့တွဲခြင်းသည်လည်း တပဿီပုဂ္ဂိုလ်၏ ညစ်ညူးခြင်း ဖြစ်၏။

နိဂြောဓ--- နောက်တစ်မျိုးကား တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် သူတစ်ပါးဂုဏ်ကို ချေချက်၏။ ဂုဏ်မြှင့်၏။ မနာလိုစိတ်ရှိ၏။ ဝန်တိုစိတ်ရှိ၏။ စဉ်းလဲ၏။ လှည့်စား၏။ စိတ်ဝင်ထန်၏။ ဗာန်တောင်လွှား၏။ ယုတ်မာသော အလိုရှိ၏။ ယုတ်မာသော အလိုသို့ လိုက်၏။ ကောင်းမှု မကောင်းမှု၏ အကျိုး မရှိ-ဟူသော ဝိစ္စာဒိဋ္ဌိအယူ ရှိ၏။ သေလျှင် ဆုံး၏။ ပြတ်၏-ဟူသော အယူ ရှိ၏။ မိမိအယုတ် မှားသောအားဖြင့် သုံးသပ်လေ့ရှိ၏။ မှားသော အယုတ် ခြုံငုံစွာ ယူလေ့ရှိ၏။ စွန့်နိုင်ခဲ့၏။ နိဂြောဓ--- ဤ မိမိအယုတ် မှားသောအားဖြင့် သုံးသပ်ခြင်း-စသည်သည်လည်း တပဿီပုဂ္ဂိုလ်၏ ညစ်ညူးခြင်း ဖြစ်၏။

"နိဂြောဓ--- 'ဤတပေါဇိက္ခဏဝါဒတို့သည် ညစ်ညူးကုန်သလော၊ မညစ်ညူးကုန်သလော'ဟု မေးတော်မူ၏။

"မြတ်စွာဘုရား--- ဤတပေါဇိက္ခဏဝါဒတို့သည် ဧကန်ပင် ညစ်ညူးပါကုန်၏။ မညစ်ညူးသည် မဟုတ်ပါကုန်။ မြတ်စွာဘုရား--- 'ဤလောက၌ အချို့သော တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤညစ်ညူးခြင်း အားလုံးတို့နှင့်ပင် ပြည့်စုံပါမူ အခြားအခြား ညစ်ညူးခြင်းနှင့် မပြည့်စုံ-ဟု အဘယ်ဆွဲဖွယ်ရာ ရှိပါမည်နည်း'ဟူသော ထိုအကြောင်းသည် ရှိ၏'ဟု လျှောက်၏။

အံ့အပွေးနှင့် တူသော စင်ကြယ်ခြင်းကို ပြဆိုရာ

၈.၃.၁၃၄။ "နိဂြောဓ--- ဤလောက၌ တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် တပအကျင့်ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ ထိုသူသည် ထိုအကျင့်ဖြင့် ဝမ်းမမြောက်၊ ပြည့်စုံပြီ-ဟု မထင်၊ ဤအကြောင်းကြောင့် ထိုသူသည် ထိုအဆင့်၌ စင်ကြယ်၏။

နိဂြောဓ--- နောက်တစ်မျိုးကား တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် တပအကျင့်ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ ထိုသူသည် ထိုအကျင့်ဖြင့် မိမိကို မမြှင့်တင်၊ သူတစ်ပါးကို မရွတ်ချ၊ ဤအကြောင်းကြောင့် ထိုသူသည် ထိုအဆင့်၌ စင်ကြယ်၏။

နိဂြောဓ--- နောက်တစ်မျိုးကား တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် တပအကျင့်ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ ထိုသူသည် ထိုအကျင့်ဖြင့် ဗာနိယမင်း၊ မတွေဝေ၊ မေ့လျော့ခြင်းသို့ မရောက်၊ ဤအကြောင်းကြောင့် ထိုသူသည် ထိုအဆင့်၌ စင်ကြယ်၏။

၈.၃.၁၃၅။ နိဂြောဓ--- နောက်တစ်မျိုးကား တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် တပအကျင့်ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ ထိုသူသည် ထိုအကျင့်ဖြင့် လာဘ်ရမှု၊ အရိုအသေပြုမှု၊ ကျော်ကြားမှုကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုသူသည် ထိုလာဘ်ရမှု၊ အရိုအသေပြုမှု၊ ကျော်ကြားမှုဖြင့် ဝမ်းမမြောက်၊ ပြည့်စုံပြီ-ဟု မထင်၊ ဤအကြောင်းကြောင့် ထိုသူသည် ထိုအဆင့်၌ စင်ကြယ်၏။

နိဂြောဓ--- နောက်တစ်မျိုးကား တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် တပအကျင့်ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ ထိုသူသည် ထိုအကျင့်ဖြင့် လာဘ်ရမှု၊ အရိုအသေပြုမှု၊ ကျော်ကြားမှုကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုသူသည် ထိုလာဘ်ရမှု၊ အရိုအသေပြုမှု၊ ကျော်ကြားမှုဖြင့် မိမိကို မမြှင့်တင်၊ သူတစ်ပါးကို မရွတ်ချ၊ ဤအကြောင်းကြောင့် ထိုသူသည် ထိုအဆင့်၌ စင်ကြယ်၏။

နိဂြောဓ--- နောက်တစ်မျိုးကား တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် တပအကျင့်ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ ထိုသူသည် ထိုအကျင့်ဖြင့် လာဘ်ရမှု၊ အရိုအသေပြုမှု၊ ကျော်ကြားမှုကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုသူသည် ထိုလာဘ်ရမှု၊ အရိုအသေပြုမှု၊ ကျော်ကြားမှုဖြင့် ဗာနိယမင်း၊ မတွေဝေ၊ မေ့လျော့ခြင်းသို့ မရောက်၊ ဤအကြောင်းကြောင့် ထိုသူသည် ထိုအဆင့်၌ စင်ကြယ်၏။

၈.၃.၁၃၆။ နိဂြောဓ--- နောက်တစ်မျိုးကား တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် အစားအစာတို့၌ 'ဤအစာကို ငါ နှစ်သက်၏၊ ဤအစာကို ငါ မနှစ်သက်'ဟု နှစ်မျိုးခွဲခြားခြင်းသို့ မရောက်၊

ထိုသူသည် မနှစ်သက်သော အစာကို တပ်မက်ခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍ စွန့်၏။ နှစ်သက်သော အစာကို မမက်ပေ၊ မတွေဝေ မမြဲတွယ်မှု၌ အပြစ်ကို ရှုလေ့ရှိသည် ဖြစ်၍ ဆင်ခြင်လျက် သုံးဆောင်၏။ ဤအကြောင်းကြောင့် ထိုသူသည် ထိုအဆင့်၌ စင်ကြယ်၏။

နိဂြောဓ--- နောက်တစ်မျိုးကား တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် 'ဘုရင်များ၊ အမတ်ကြီးများ၊ မင်းမျိုးများ၊ ပုဂ္ဂားများ၊ သူကြွယ်များနှင့် ဂိုဏ်းဆရာများသည် ငါ့ကို ရိုသေကုန်လိမ့်မည်'ဟု ကြံကာ လာဘ်ရမှု၊ အရိုအသေပြုမှု၊ ကျော်ကြားမှုကို နှစ်သက်ခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် တပအကျင့်ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်သည် မဟုတ်၊ ဤအကြောင်းကြောင့် ထိုသူသည် ထိုအဆင့်၌ စင်ကြယ်၏။

၈.၃.၁၃၇။ နိဂြောဓ--- နောက်တစ်မျိုးကား တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် တစ်ဦးဦးသော သမဏ(သုတေတိဝါဒ)ကို ဖြစ်စေ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိမြတ်)ကို ဖြစ်စေ မရွတ်ချ၊ မကဲ့ရဲ့၊ 'ဤသူသည် အမျိုးမျိုးအစုံ စားသောက်လေ့ ရှိ၏၊ အမြင်မျိုးစေ့၊ ပင်စည်မျိုးစေ့၊ အဆစ်မျိုးစေ့၊ အညွန့်မျိုးစေ့၊ အစေ့မျိုးစေ့-ဟူသော အစာအားလုံးကို စား၏၊ မိုးကြိုးစက်နှင့် တူသည် သွားရှိသော ထိုသူကို သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိဝါဒ) သုတေတိမြတ်-ဟု ခေါ်သဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိမည်နည်း'ဟု မရွတ်ချ၊ မကဲ့ရဲ့၊ ဤအကြောင်းကြောင့် ထိုသူသည် ထိုအဆင့်၌ စင်ကြယ်၏။

နိဂြောဓ--- နောက်တစ်မျိုးကား တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဒါယကာတို့ အရိုအသေပြုသော၊ အလေးပြုသော၊ မြတ်နိုးသော၊ ပူဇော်သော၊ တစ်ဦးဦးသော သမဏ(သုတေတိဝါဒ)ကို ဖြစ်စေ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိမြတ်)ကို ဖြစ်စေ မမြင်သောကြောင့် ထိုသူမှာ ဤသို့ အကြံ မဖြစ်- 'အမျိုးမျိုးအစုံ စားသောက်လေ့ရှိသော ဤသူကို ဒါယကာတို့သည် ရိုသေကုန်၏၊ အလေးပြုကုန်၏၊ မြတ်နိုးကုန်၏၊ ပူဇော်ကုန်၏၊ ခြီးမြှင့်သော အကျင့်ကို ကျင့်သော၊ ခေါင်းပါးစွာ စားသောက်လေ့ရှိသော ငါ့ကိုကား ဒါယကာတို့သည် မရိုသေကုန်၊ မလေးစားကုန်၊ မမြတ်နိုးကုန်၊ မပူဇော်ကုန်'ဟု အကြံ မဖြစ်၊ ဤသို့ ထိုသူသည် ဒါယကာတို့၌ မနာလိုစိတ်၊ နှေ့တိုစိတ်ကို မဖြစ်စေ၊ ဤအကြောင်းကြောင့် ထိုသူသည် ထိုအဆင့်၌ စင်ကြယ်၏။

၈.၃.၁၃၈။ နိဂြောဓ--- နောက်တစ်မျိုးကား တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျင့်ဝတ်ပြုဟန်ဆောင်၍ ဂူမြင်သော အရင်၌ နေလေ့မရှိ၊ ဤအကြောင်းကြောင့် ထိုသူသည် ထိုအဆင့်၌ စင်ကြယ်၏။

နိဂြောဓ--- နောက်တစ်မျိုးကား တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် 'ဤသည်လည်း ငါ၏ အကျင့်တည်း။ ဤသည်လည်း ငါ၏ အကျင့်တည်း' ဟု ဒါယကာတို့အား မိမိဂုဏ်ကို ပြလျက် မလှည့်လည်၊ ဤအကြောင်းကြောင့် ထိုသူသည် ထိုအဆင့်၌ စင်ကြယ်၏။

နိဂြောဓ---နောက်တစ်မျိုးကား တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် ပညာသည့်အရာကိုမဆို လျှို့ဝှက်၍ မပြော။ ထိုသူသည် 'သင် ဤအရာကို နှစ်သက်သလော' ဟု မေးလျှင် မနှစ်သက်သည်ကို 'မနှစ်သက်' ဟု ဆို၏။ နှစ်သက်သည်ကို 'နှစ်သက်၏' ဟု ဆို၏။ ဤသို့ ထိုသူသည် သိလျက် မဟုတ်မမှန် မပြော။ ဤအကြောင်းကြောင့် ထိုသူသည် ထိုအဆင့်၌ စင်ကြယ်၏။

နိဂြောဓ---နောက်တစ်မျိုးကား တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်စေ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ဖြစ်စေ တရားတော်သော အာဇာနည် အခါ ဟုတ်မှန်သည်သာဖြစ်သော၊ ဝနံခံသင့်သော အကြောင်းကို 'ဟုတ်မှန်ပါပေသည်' ဟု ဝနံခံ၏။ ဤအကြောင်းကြောင့် ထိုသူသည် ထိုအဆင့်၌ စင်ကြယ်၏။

၈.၃.၀၃၉။ နိဂြောဓ---နောက်တစ်မျိုးကား တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် အမျက်မထွက်၊ ရန်ငြိုးမခွဲ။ နိဂြောဓ---အမျက်မထွက်ခြင်း၊ ရန်ငြိုးမခွဲခြင်း-ဟူသော ဤအကြောင်းကြောင့် ထိုသူသည် ထိုအဆင့်၌ စင်ကြယ်၏။

နိဂြောဓ--- နောက်တစ်မျိုးကား တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် သူတစ်ပါး၏ ဂုဏ်ကို မချေဖျက်၊ ဂုဏ်မပြင်း၊ မနာလိုစိတ်မရှိ၊ ဝနံလိုစိတ်မရှိ၊ မစဉ်းလဲ၊ မလှည့်စား။ စိတ်မဝေကထန်၊ မာန်မထောင်လွှား။ ယုတ်မာသော အလိုမရှိ၊ ယုတ်မာသော အလိုသို့ မလိုက်ပါ။ ကောင်းမှု မကောင်းမှု၏ အကျိုးမရှိ-ဟူသော အယူမှား မရှိ၊ သေလျှင် ဆုံး၏၊ ပြတ်၏-ဟူသော အယူ မရှိ၊ မိမိအယုဂ် မှားသောအားဖြင့် မသုံးသပ်၊ မှားသော အယုဂ် ခြံမြဲရှာ ယူလေ့မရှိ၊ စွန့်လွှဲလှ၏။ ဤအကြောင်းကြောင့် ထိုသူသည် ထိုအဆင့်၌ စင်ကြယ်၏။

နိဂြောဓ--- 'ဤသို့ ဖြစ်သော် တပေါဇိဂုဏ္ဍဝါဒသည် စင်ကြယ်သလော၊ မစင်ကြယ်သလော' ဟု မေးတော်မူ၏။

"မြတ်စွာဘုရား---ဤသို့ဖြစ်သော် တပေါဇိဂုဏ္ဍဝါဒသည် ကေနပင် စင်ကြယ်ပါ၏။ မစင်ကြယ်သည် မဟုတ်ပါ။ အထွတ်အထိပ်သို့လည်း ရောက်ပါ၏။ အနှစ်သာရသို့လည်း ရောက်ပါ၏" ဟု လျှောက်ဆို၏။

"နိဂြောဓ--- တပေါဇိဂုဏ္ဍဝါဒသည် ဤမျှဖြင့် အထွတ်အထိပ်သို့လည်း မရောက်သေး၊ အနှစ်သာရသို့လည်း

မရောက်သေး။ စင်စစ်အားဖြင့် အနွှံ့၊ အပွေးသို့ ရောက်ရှိသာရှိသေး၏" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အခေါက်နှင့်တူသော စင်ကြယ်ခြင်းကို ပြဆိုရာ

၈.၃.၀၄၀။ "မြတ်စွာဘုရား--- တပေါဇိဂုဏ္ဍဝါဒသည် အဘယ်မျှဖြင့် အထွတ်အထိပ်သို့လည်း ရောက်ပါသနည်း။ အနှစ်သာရသို့လည်း ရောက်ပါသနည်း။ မြတ်စွာဘုရား---တောင်းပန်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တပေါဇိဂုဏ္ဍဝါဒ၏ အထွတ်အထိပ်သို့သာ ရောက်အောင် ဟောတော်မူပါ။ အနှစ်သာရသို့သာ ရောက်အောင် ဟောတော်မူပါ" ဟု လျှောက်ဆို၏။

"နိဂြောဓ--- ဤလောက၌ တပဿီပုဂ္ဂိုလ်*သည် စောင့်စည်းခြင်းလေးမျိုးဖြင့် စောင့်စည်း၏။ နိဂြောဓ--- တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် အဘယ်သို့လျှင် စောင့်စည်းခြင်းလေးမျိုးဖြင့် စောင့်စည်းသနည်း။ နိဂြောဓ--- ဤလောက၌ တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် အသက်ကို မသတ်၊ အသက်ကို မသတ်စေ၊ အသက်သတ်သောသူနှင့် အလိုမတူ။ မပေးသောဥစ္စာကို မယူ၊ မပေးသော ဥစ္စာကို မယူစေ၊ မပေးသော ဥစ္စာကို ယူသောသူနှင့် အလိုမတူ။ မဟုတ်မမှန်သော စကားကို မပြော၊ မဟုတ်မမှန်သော စကားကို မပြောစေ၊ မဟုတ်မမှန်သော စကားကို ပြောသောသူနှင့် အလိုမတူ။ ကာမဂုဏ်ငါးပါးကို မစံစား၊ ကာမဂုဏ်ငါးပါးကို မစံစားစေ၊ ကာမဂုဏ်ငါးပါးကို စံစားသောသူနှင့် အလိုမတူ။ နိဂြောဓ--- တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤသို့ စောင့်စည်းခြင်းလေးမျိုးဖြင့် စောင့်စည်း၏။

နိဂြောဓ--- တပဿီပုဂ္ဂိုလ်*သည် စောင့်စည်းခြင်းလေးမျိုးဖြင့် စောင့်စည်းသောအခါ ထက်သန်သော လုံ့လရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဤပြဆိုမည့် လက္ခဏာသည် ဖြစ်၏။ ထိုသူသည် ထိုသီလကို ပွားစေ၏။ လူ့ဘောင်သို့ ဖြန့်၍ မလည်။ ထိုသူသည် ဆိတ်ငြိမ်သော ကျောင်းအိပ်ရာနေရာကို နှိပ်၏။ တော၊ သစ်ပင်ရင်း၊ တောင်၊ ချောက်၊ တောင်ခေါင်း၊ သဒ္ဓါင်း၊ တောအုပ်၊ လွင်ပြင်၊ ကောက်ရိုးပုံ-ဟူသော ဆိတ်ငြိမ်သော ကျောင်း အိပ်ရာနေရာကို နှိပ်၏။

ထိုသူသည် ဆွမ်းခံရာမှ ခြွန်ခွဲ၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ ခွေပြီးလျှင် ကိုယ်ကို မြှောင့်မတ်စွာ ထား၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေ့ရှု သတိကို ဖြစ်စေလျက် ထိုင်၏။ ထိုသူသည် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး-ဟူသော လောက၌ မက်မောခြင်းကို ပယ်၍ မက်မောခြင်းကင်းသော စိတ်ဖြင့် နေ၏။ မက်မော

ခြင်းမှ စိတ်ကို စင်ကြယ်စေ၏။ ပျက်စီးစေလိုခြင်းကို ပယ်စွန့်၍ မပျက်စီးစေလိုသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွားကို လိုလားလျက် နေ၏။ ပျက်စီးစေလိုခြင်းမှ စိတ်ကို စင်ကြယ်စေ၏။ လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းခြင်းကို ပယ်၍ လေးလံထိုင်းမှိုင်းခြင်း ကင်းသည် ဖြစ်၍ အောက်မေ့ဆင်ခြင်လျက် အလင်းရောင်ကို မှတ်ခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ နေ၏။ လေးလံထိုင်းမှိုင်းခြင်းမှ စိတ်ကို စင်ကြယ်စေ၏။ ပျံ့လွင့်ခြင်း၊ နောင်တတစ်ဖန် ပုပ်နီခြင်းကို ပယ်၍ မိမိသန္တာန်၌ ငြိမ်းအေးသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ မပျံ့လွင့်သည် ဖြစ်၍ နေ၏။ ပျံ့လွင့်ခြင်း၊ နောင်တတစ်ဖန် ပုပ်နီခြင်းမှ စိတ်ကို စင်ကြယ်စေ၏။ ယုံမှားခြင်းကို ပယ်၍ ယုံမှားခြင်းကို လွန်မြောက်သည် ဖြစ်၍ ကုသိုလ်တရားတို့၌ သို့လောသို့လော မရှိသည် ဖြစ်၍ နေ၏။ ယုံမှားခြင်းမှ စိတ်ကို စင်ကြယ်စေ၏။

၈.၃.၈၄၁။ ထိုသည့် စိတ်ညစ်ညူးကြောင်းဖြစ် သော၊ ပညာအားနည်းအောင် ပြုတတ်သော ဤနိဝရဏ (အစိတ်အပင်) ငါးမျိုးတို့ကို ပယ်ပြီး၍ မေတ္တာနှင့်ယှဉ်သော စိတ်ကို တစ်ခုသော အရပ်မျက်နှာသို့ ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏။ ထို့အတူ နှစ်ခုမြောက်၊ သုံးခုမြောက်၊ လေးခုမြောက်၊ အထက်၊ အောက်၊ ဇီလာအရပ်မျက်နှာသို့ ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏။ အလုံးစုံသော အရပ် မျက်နှာတို့သို့ မေတ္တာစိတ်ကို အကန့်အသတ် မရှိ ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏။ ကရုဏာ (သနားခြင်း)နှင့်ယှဉ်သော စိတ်ကို၊ မှီတိ (ဝမ်းမြောက်ခြင်း)နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ကို၊ ဥပေက္ခာ (လျစ်လျူရှုခြင်း)နှင့်ယှဉ်သော စိတ်ကို တစ်ခုသော အရပ်မျက်နှာသို့ ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏။ ထို့အတူ နှစ်ခုမြောက်၊ သုံးခုမြောက်၊ လေးခုမြောက်၊ အထက်၊ အောက်၊ ဇီလာအရပ်မျက်နှာသို့ ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏။ အလုံးစုံသော အရပ် မျက်နှာတို့သို့ ထိုစိတ်တို့ကို အကန့်အသတ်မရှိ ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏။

နိဂြောဓ---ဤသို့ ဖြစ်သော် တပေါဒိဂုတ္တဝါဒသည် စင်ကြယ်သလော၊ မစင်ကြယ်သလော"ဟု မေးတော်မူ၏။

"မြတ်စွာဘုရား--- ဤသို့ဖြစ်သော် တပေါဒိဂုတ္တဝါဒသည် ဧကန်ပင် စင်ကြယ်ပါ၏။ မစင်ကြယ်သည် မဟုတ်ပါ။ အထွတ်အထိပ်သို့လည်း ရောက်ပါ၏။ အနှစ်သာရသို့လည်း ရောက်ပါ၏"ဟု လျှောက်၏။

"နိဂြောဓ--- ဤမျှဖြင့် တပေါဒိဂုတ္တဝါဒသည် အထွတ်အထိပ်သို့လည်း မရောက်သေး၊ အနှစ်သာရသို့လည်း မရောက်သေး၊ စင်စစ်အားဖြင့် အခေါက်သို့ ရောက်ရှိသော ရှိသေး၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အကန့် တူသော စင်ကြယ်ခြင်းကို ပြဆိုရာ

၈.၃.၈၄၂။ "မြတ်စွာဘုရား--- တပေါဒိဂုတ္တဝါဒသည် အဘယ်မျှဖြင့် အထွတ်အထိပ်သို့လည်း ရောက်ပါသနည်း၊ အနှစ်သာရသို့လည်း ရောက်ပါသနည်း၊ မြတ်စွာဘုရား--- တောင်းပန်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တပေါဒိဂုတ္တဝါဒ၏ အထွတ်အထိပ်သို့သာ ရောက်အောင် ဟောတော်မူပါ၊ အနှစ်သာရသို့သာ ရောက်အောင် ဟောတော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။

"နိဂြောဓ--- ဤလောက၌ တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် စောင့်စည်းခြင်းလေးမျိုးဖြင့် စောင့်စည်းသော အခါ ထက်သန်သော လုံ့လရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဤပြဆိုမည့် လက္ခဏာသည် ဖြစ်၏။ ထိုသို့သည် ထိုသီလကို ပွားစေ၏။ လူ့ဘောင်သို့ ပြန့်၍ မလည်၊ ထိုသို့သည် ဆိတ်ငြိမ်သော ကျောင်း အိပ်ရာနေရာကို မှီဝဲ၏။ ထိုသို့သည် စိတ်ညစ်ညူးကြောင်း ဖြစ်ကုန်သော၊ ပညာကို အားနည်းအောင် ပြုတတ်ကုန်သော ဤနိဝရဏ (အစိတ်အပင်) ငါးမျိုးတို့ကို ပယ်ဖျောက်၍ မေတ္တာစိတ်ကို၊ ကရုဏာစိတ်ကို၊ မှီတိစိတ်ကို၊ ဥပေက္ခာစိတ်ကို အကန့်အသတ်မရှိ ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏။ ထိုသို့သည် များပြားသော ရှေး၌ ဖြစ်ခဲ့သော ဘဝကို အောက်မေ့နိုင်၏။

နိဂြောဓ--- ဤသို့ ဖြစ်သော် တပေါဒိဂုတ္တဝါဒသည် စင်ကြယ်သလော၊ မစင်ကြယ်သလော"ဟု မေးတော်မူ၏။

"မြတ်စွာဘုရား--- ဤသို့ ဖြစ်သော် တပေါဒိဂုတ္တဝါဒသည် ဧကန်ပင် စင်ကြယ်ပါ၏။ မစင်ကြယ်သည် မဟုတ်ပါ။ အထွတ်အထိပ်သို့လည်း ရောက်ပါ၏။ အနှစ်သာရသို့လည်း ရောက်ပါ၏"ဟု လျှောက်၏။

"နိဂြောဓ--- ဤမျှဖြင့် တပေါဒိဂုတ္တဝါဒသည် အထွတ်အထိပ်သို့လည်း မရောက်သေး၊ အနှစ်သာရသို့လည်း မရောက်သေး၊ စင်စစ်အားဖြင့် အကန့်သို့ ရောက်ရှိသော ရှိသေး၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အထွတ်အထိပ်, အနှစ်သာရနှင့် တူသော စင်ကြယ်ခြင်းကို ပြဆိုရာ

၈.၃.၈၄၃။ "မြတ်စွာဘုရား--- တပေါဒိဂုတ္တဝါဒသည် အဘယ်မျှဖြင့် အထွတ်အထိပ်သို့လည်း ရောက်ပါသနည်း၊ အနှစ်သာရသို့လည်း ရောက်ပါသနည်း၊ မြတ်စွာဘုရား---

တောင်းပန်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တပေါဒိဂုတ္တဝါဒ၏ အထွတ်အထိပ်သို့သာ ရောက်အောင် ဟောတော်မူပါ။ အနှစ်သာရသို့သာ ရောက်အောင် ဟောတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။

“နိဂြောဓ--- ဤလောက၌ တပဿီပုဂ္ဂိုလ်သည် စောင့်စဉ်ခြင်းလေးမျိုးဖြင့် စောင့်စဉ်းသောအခါ ထက်သန်သော လုံ့လရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ဤမြတ်မည်လက္ခဏာသည် ဖြစ်၏။ ထိုသူသည် ထိုသီလကို ပွားစေ၏။ လူ့ဘောင်သို့ မြန်၍ မလည်။ ထိုသူသည် ဆိတ်ငြိမ်သော ကျောင်းအိပ်ရာနေရာကို နှိပ်၏။ ထိုသူသည် စိတ်ညစ်ညူးကြောင်း ဖြစ်ကုန်သော၊ ပညာကို အားနည်းအောင် ပြုတတ်ကုန်သော ဤနိဝရဏ (အဝိတ်အပင်) ငါးမျိုးတို့ကို ပယ်ဖျောက်၍ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်ကို ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏။ ထိုသူသည် ပျားပြားသော ရှေး၌ နေဖူးသော ဘဝကို အောက်မေ့နိုင်၏။

ထိုသူသည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ် (နတ်တို့၏ ဖျက်စိနှင့် တူသောဉာဏ်) ဖြင့် သတ္တဝါအမျိုးမျိုးတို့ကို မြင်၏။ ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်သော သတ္တဝါတို့ကို သိ၏။ အရင်းတို့--- ဤသတ္တဝါတို့သည် ကာယဒုစရိုက် (ကိုယ်ဖြင့် ပြုသော မကောင်းသော အကျင့်) နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ ဝိဝေဒရိုက် (နတ်ဖြင့် ပြုသော မကောင်းသော အကျင့်) နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ မနောဒုစရိုက် (စိတ်ဖြင့် ပြုသော မကောင်းသော အကျင့်) နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ အရိယာတို့ကို စွပ်စွဲတတ်ကုန်၏။ မှားသော အယူရှိကုန်၏။ မှားသော အယူဖြင့် ပြုသော ကံရှိကုန်၏။ ထိုသတ္တဝါတို့သည် ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ ခရံ၌ မြင်ကုန်၏။ အရင်းတို့--- ဤသတ္တဝါတို့သည်ကား ကာယသုစရိုက် (ကိုယ်ဖြင့် ပြုသော ကောင်းသော အကျင့်) နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ ဝိဝေဒရိုက် (နတ်ဖြင့် ပြုသော ကောင်းသော အကျင့်) နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ မနောသုစရိုက် (စိတ်ဖြင့် ပြုသော ကောင်းသော အကျင့်) နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ အရိယာတို့ကို မစွပ်စွဲတတ်ကုန်။ မှန်သော အယူရှိကုန်၏။ မှန်သော အယူဖြင့် ပြုသော ကံ ရှိကုန်၏။ ထိုသတ္တဝါတို့သည် ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ နတ်ပြည်၌ မြင်ကုန်၏”ဟု သိ၏။

ဤသို့လျှင် ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ် (နတ်ဖျက်စိနှင့် တူသောဉာဏ်) ဖြင့် သတ္တဝါအမျိုးမျိုးတို့ကို သိ၏။

နိဂြောဓ--- ဤသို့ မြင်သော် တပေါဒိဂုတ္တဝါဒသည် စင်ကြယ်သလော၊ မစင်ကြယ်သလော”ဟု မေးတော်မူ၏။

“မြတ်စွာဘုရား--- ဤသို့မြင်သော် တပေါဒိဂုတ္တဝါဒသည်

ကေနိပင် စင်ကြယ်ပါ၏။ မစင်ကြယ်သည် မဟုတ်ပါ။ အထွတ်အထိပ်သို့လည်း ရောက်ပါ၏။ အနှစ်သာရသို့လည်း ရောက်ပါ၏”ဟု လျှောက်၏။

ခ.၃.၀၄၄။ “နိဂြောဓ--- တပေါဒိဂုတ္တဝါဒသည် ဤမျှဖြင့် အထွတ်အထိပ်သို့လည်း ရောက်၏။ အနှစ်သာရသို့လည်း ရောက်၏။ နိဂြောဓ--- သင်သည် ငါ့အား ‘မြတ်စွာဘုရား--- တပည့်တို့ အရဟတ္တမဂ် ရအောင် ဆုံးမ ဟောကြားသော ထိုတရားကား အဘယ်နည်း’ဟု အမေးစကားကို ဆို၏။ နိဂြောဓ--- ငါသည် ဤတရားဖြင့် တပည့်တို့ကို ဆုံးမ ဟောကြား၏။ ဤတရားဖြင့် ငါ ဆုံးမဟောကြားခြင်း ခံရကုန်သော တပည့်တို့သည် အရဟတ္တမဂ် ရသည်၏။ အစွမ်းဖြင့် နှစ်သက်ဝမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၍ ‘ဤကား မြတ်သော မှီရာဖြစ်သော ရှေးဟောင်းအရိယမဂ်တည်း’ဟု ဝန်ခံကုန်၏။ ငါ ဆုံးမဟောကြားသော ဤတရားကား သာလည်း သာလွန်၏။ မွန်လည်း မွန်မြတ်၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့မိန့်တော်မူသော် “ဆရာနှင့် တကွသော ငါတို့သည် ဤ သာလွန်သော၊ မြင့်မြတ်သော တရား၌ ဆုံးမကြံရကုန်ပြီ။ ငါတို့သည် ဤ သာလွန် မြင့်မြတ်သော တရားကို မသိကြရကုန်”ဟု ခရီးဝေးတို့သည် ဝဲ့တင်ထပ်မူ မြင်မြင် ကျယ်လောင်စွာ ကြွေးကြော်ကြကုန်၏။

နိဂြောဓပရိပိုင် ပိုင်စေ့ခြင်း

ခ.၃.၀၄၅။ “ဦးကပ်တစ်ပါး မြင်ကုန်သော ဤပရိပိုင်တို့သည် ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို စစ်စစ် နာကြားလိုကုန်၏။ နားစိုက်ကုန်၏”ဟု သိသောအခါ သန္ဓာနသုကြယ်သည် ထိုနိဂြောဓပရိပိုင်အား ဤစကားကို ဆို၏-

“အရှင်နိဂြောဓ--- သင်သည် ကျွန်ုပ်အား ဤစကားကို ဆို၏။ ‘သူကြွယ်--- သင် သိ၏လော၊ ရဟန်းဂေါတမသည် အဘယ်သူနှင့် အတူ စကားပြောသနည်း။ အဘယ်သူနှင့် ဆွေးနွေးသနည်း။ အဘယ်သူနှင့် စကားယှဉ်ပြိုင်ခြင်းဖြင့် ပညာအရာ၌ ထင်ရှားခြင်းသို့ ရောက်သနည်း။ ရဟန်းဂေါတမ၏ ပညာသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ တစ်ပါးတည်း နေခြင်းဖြင့် ပျောက်ပျက်၏။ ရဟန်းဂေါတမသည် ပရိသတ်ထံသို့ ဝင်ပုံသူ မဟုတ်။ စကားပြောခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။ ထိုရဟန်းဂေါတမသည် အစွန့်အဖျားအရပ်တို့ကိုသာ နှိပ်၏။ ဥပမာ

အားဖြင့် ကန်းသော နွားမသည် အစွန်အဖျား၌ ကျက်စားလေ့ ရှိသည် ဖြစ်၍ အစွန်အဖျားအရပ်တို့ကိုသာ ခိုဝှဲသကဲ့သို့ ဤအတူ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ တစ်ပါးတည်း နေသော ရဟန်း ဂေါတမ၏ ပညာသည် ပျောက်ပျက်၏။ ရဟန်းဂေါတမ သည် ပရိသတ်ထံသို့ ပင်ပုံသို့ မဟုတ်၊ စကားပြောခြင်းမှာ မစွမ်းနိုင်။ ထိုရဟန်းဂေါတမသည် အစွန်အဖျားအရပ်တို့ ကိုသာ ခိုဝှဲ၏။ သူကြွယ်--- စင်စစ်အားဖြင့် ရဟန်းဂေါတမ သည် ဤပရိသတ်သို့ လာငြားအံ့။ ထိုရဟန်းဂေါတမကို ပြည်သနာ တစ်ချက်တည်းဖြင့် ချောက်ချားစေနိုင်မည်-ဟု ငါ ထင်၏။ ရေမရှိသော အိုးကဲ့သို့ လှည့်ပတ်၌ ချည်နိုင်မည်-ဟု ငါ ထင်၏။ ဟူ၍ ဆို၏။ အရင်---ပူဇော်အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤအရပ်သို့ ရောက် လာပါပြီ။ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ပရိသတ်ထံသို့ မဝင်ခံ့သူ ဖြစ်အောင် ပြုပါလော့။ အစွန်အဖျား၌ ကျက်စားသော နွားကန်းမကဲ့သို့ ပရိသတ်အစွန်အဖျား ရောက်သွားအောင် ပြုပါလော့။ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ပြည်သနာတစ်ချက်တည်း ဖြင့် ချောက်ချားအောင် ပြုပါလော့။ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ရေမရှိသော အိုးကဲ့သို့ လှည့်ပတ်၌ ချည်ပါလော့-ဟု ဆို၏။

ဤသို့ဆိုသော် နိဗ္ဗာန်ပရိနိဗ္ဗာန်သည် တိတိဆိတ် ညှိုး ငယ်စွာ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်မျက်နှာအောက်ချ၍ ခိုင်တွေလျက် စကားတို့ မဆိုနိုင်ဘဲ ထိုင်နေ၏။

၈.၃.၁၄၆။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နိဗ္ဗာန်ပရိနိဗ္ဗာန် ထိုသို့ ထိုင်နေသည်ကို သိတော်မူ၍ နိဗ္ဗာန်ပရိနိဗ္ဗာန်အား "နိဗ္ဗာန်---ဤစကားကို သင် ပြောဆို၏-ဟူသည် မှန် သလော-ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"မြတ်စွာဘုရား--- ကျွန်ုပ်သည် မှီကံသည့်အလျောက် တွေဝေသည့်အလျောက် မကျွမ်းကျင်သည့်အလျောက် ဤစကားကို ပြောမိသည် မှန်ပါ၏"ဟု လျှောက်၏။

"နိဗ္ဗာန်---အသက်ကြီးကုန်သော၊ ဆရာဆရာ ဖြစ် ကုန်သော ပရိနိဗ္ဗာန်တို့ ပြောဆိုသည်ကို သင် အဘယ်သို့ ကြားဖူးသနည်း။ 'ရေအခါက ပွင့်ပြီးပြီသော၊ ပူဇော်အထူး ကို ခံတော်မူထိုက်ကုန်သော၊ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့ သည် ယခုအခါ ဆရာနှင့် တကွသော သင်ကဲ့သို့ ပေါင်းဆုံ စည်းဝေး၍ ပဲ့တင်ထပ်မျှ ပြင်းပြ ကျယ်လောင်သော အသံ ရှိကုန်လျက် အမျိုးမျိုးသော ဗီလောကားကို ပြောဆိုလျက် နေတော်မူကုန်သလော၊ ထိုသို့မဟုတ် ထိုမြတ်စွာဘုရား တို့သည် ယခုအခါ ငါကဲ့သို့ ဆူညံသံ နည်းကုန်သော၊

တိုးတိုးတိတ်တိတ်အသံလည်း နည်းကုန်သော၊ လူစော်မန် (လူတို့၏ အနံ့အသက်ကင်း)ကုန်သော၊ တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်၍ နေခြင်းမှာ လျောက်ပတ်ကုန်သော ဝေက္ခာ သော တောကျောင်းတို့ကို ခိုဝှဲနေထိုင်တော်မူကုန်သလော၊ အဘယ်သို့ ကြားဖူးသနည်း-ဟု မေးတော်မူ၏။

"မြတ်စွာဘုရား--- အသက်ကြီးကုန်သော ဆရာဆရာ ဖြစ်ကုန်သော ပရိနိဗ္ဗာန်တို့ ပြောဆိုကြသည်ကို ဤသို့ ကြားဖူး ပါ၏- 'ရေအခါက ပွင့်ပြီးပြီသော၊ ပူဇော်အထူးကို ခံတော် မူထိုက်ကုန်သော၊ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ယခုအခါ ဆရာနှင့် တကွသော ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ပေါင်းဆုံစည်းဝေး၍ ပဲ့တင်ထပ်မျှ ပြင်းပြ ကျယ်လောင်သော အသံရှိကုန်လျက် အမျိုးမျိုးသော ဗီလောကားကို ပြောဆိုလျက် နေတော် မူကုန်၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့သည် ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရား ကဲ့သို့ ဆူညံသံနည်းကုန်သော၊ တိုးတိုးတိတ်တိတ်အသံ လည်း နည်းကုန်သော၊ လူစော်မန် (လူတို့၏ အနံ့အသက် ကင်း)ကုန်သော၊ တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်၍ နေခြင်းမှာ လျောက်ပတ်ကုန်သော ဝေက္ခာသော တောကျောင်းတို့ကို ခိုဝှဲနေထိုင်တော်မူကုန်၏-ဟု ကြားဖူးပါ၏"ဟု လျှောက်၏။

"နိဗ္ဗာန်---သင်သည် ပညာရှိသူ အစွယ်ကြီးသူ ဖြစ်လျက် ဤသို့သော အကြံသည် မဖြစ်၊ 'ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် သစ္စာလေးပါးကို သိပြီးသည် ဖြစ်၍ သစ္စာလေးပါးကို သိစေ ခြင်းမှာ တရားကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ယဉ်ကျေးပြီးသည် ဖြစ်၍ ယဉ်ကျေးစေခြင်းမှာ တရားကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ငြိမ်းအေးပြီးသည် ဖြစ်၍ ငြိမ်းအေးစေခြင်းမှာ တရားကို ဟောတော်မူ၏။ ထို မြတ်စွာဘုရားသည် ကူးမြောက်ပြီးသည် ဖြစ်၍ ကူးမြောက် စေခြင်းမှာ တရားကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် နိဗ္ဗာန်ရောက်ပြီးသည် ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်စေခြင်းမှာ တရားကို ဟောတော်မူ၏'ဟု အကြံ မဖြစ်"ဟူ၍ မိန့်တော် မူ၏။

အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ခြင်း

၈.၃.၁၄၇။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော နိဗ္ဗာန်ပရိနိဗ္ဗာန် သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏-

"မြတ်စွာဘုရား--- ကျွန်ုပ်သည် မှီကံသည့်အလျောက် တွေဝေသည့်အလျောက် မကျွမ်းကျင်သည့်အလျောက်

အပြစ်သည် ကျွန်ုပ်ကို လွှမ်းမိုးပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားကို ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤသို့ ပြောမိပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုကျွန်ုပ်တို့၏ အပြစ်ကို နောင်အခါ စောင့်စည်းခြင်းငှာ အပြစ်-ဟု သည်းခံတော်မူပါ'ဟု၍ လျှောက်၏။

‘နိဠာဓာ--- ငါတို့ သည်းခံကုန်၏။ နိဠာဓာ--- တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် အပြစ်ကို အပြစ်-ဟု မြင်၍ အကြောင်းအားလျော်စွာ ကုစား၏။ နောင်အခါ စောင့်စည်း၏။ ထိုသူ၏ ဤကုစား၊ စောင့်စည်းခြင်းသည် အဓိယာ၏ ဝိနည်းအဆုံးအမ၌ ကြီးပွားကြောင်းသာလျှင် ဖြစ်၏။ နိဠာဓာ--- ငါသည် စင်စစ် ဤသို့ မိန့်ဆို၏-

‘မစဉ်းလဲ၊ မလှည့်စား၊ မြေပေါ်မတ်သော သဘောရှိသော၊ ပညာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် လာပါစေ၊ ငါသည် ဆုံးမ သွန်သင်အံ့၊ ငါသည် တရားဟောအံ့၊ ဆုံးမသွန်သင်သည့်အတိုင်း ကျင့်သော သူသည် အရဟတ္တဖိုလ်အကျိုးကို ခုနစ်နှစ်အတွင်း ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ကပ်ရောက်၍ ရဟန္တာ ဖြစ်လျက် နေရလိမ့်မည်။

နိဠာဓာ--- ခုနစ်နှစ်တို့ကို ထားဘိဦး။ အရဟတ္တဖိုလ်အကျိုးကို မြောက်နှစ်၊ ငါနှစ်၊ လေးနှစ်၊ သုံးနှစ်၊ နှစ်နှစ်၊ တစ်နှစ်၊ ခုနစ်လ၊ မြောက်လ၊ ငါလ၊ လေးလ၊ သုံးလ၊ နှစ်လ၊ တစ်လ၊ ဆယ့်ငါးရက်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ကပ်ရောက်၍ ရဟန္တာ ဖြစ်လျက် နေရလိမ့်မည်’

မရိပိုင်စို့မှိုင်းထွေကြခြင်း

ဓ.၃.၀၄၈။ နိဠာဓာ--- ‘ရဟန်းဂေါတမသည် ငါတို့ကို တပည့်ခံစေလိုသဖြင့် ဤ လာပါစေ-စသော စကားကို ဆို၏’ဟု တစ်ရံတစ်ခါ သင့်မှာ ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိ၏။ နိဠာဓာ--- ဤလာပါစေ-စသော စကားကို ဤသို့ မမှတ်ထိုက်၊ သင်တို့၏ ဆရာသည်သာလျှင် သင်တို့၏ ဆရာ ဖြစ်ပါစေ။ နိဠာဓာ--- ‘ရဟန်းဂေါတမသည် ငါတို့၏ ကျမ်းစာမှ ငါတို့ကို ရွေ့လျားစေလို၍ ဤလာပါစေ-စသော စကားကို ဆို၏’ဟု တစ်ရံတစ်ခါ သင့်မှာ ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိ၏။ နိဠာဓာ--- ဤလာပါစေ-စသော စကားကို ဤသို့ မမှတ်ထိုက်၊ သင်တို့၏ ကျမ်းစာသည်သာလျှင် သင်တို့၏ ကျမ်းစာ ဖြစ်ပါစေ။ နိဠာဓာ--- ‘ရဟန်းဂေါတမသည် ငါတို့၏ ကျင့်စဉ်မှ ငါတို့ကို ရွေ့လျားစေလို၍ ဤလာပါစေ-စသော စကားကို ဆို၏’ဟု တစ်ရံ

တစ်ခါ သင်အား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိ၏။ နိဠာဓာ--- ဤ လာပါစေ-စသော စကားကို ဤသို့ မမှတ်ထိုက်၊ သင်တို့၏ ကျင့်စဉ်သည်သာလျှင် သင်တို့၏ ကျင့်စဉ် ဖြစ်ပါစေ။ နိဠာဓာ--- ‘ရဟန်းဂေါတမသည် ဆရာနှင့် တကွသော ငါတို့ကို အကုသိုလ်တရားတို့၌ တည်စေလို၍ ဤလာပါစေ-စသော စကားကို ဆို၏’ဟု တစ်ရံတစ်ခါ သင့်မှာ ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိ၏။ နိဠာဓာ--- ဤ လာပါစေ-စသော စကားကို ဤသို့ မမှတ်ထိုက်၊ နိဠာဓာ--- ‘ရဟန်းဂေါတမသည် ဆရာနှင့် တကွသော ငါတို့ကို အကုသိုလ်တရားတို့မှ ကင်းကွာစေလို၍ ဤလာပါစေ-စသော စကားကို ဆို၏’ဟု တစ်ရံတစ်ခါ သင့်မှာ ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိ၏။ နိဠာဓာ--- ဤလာပါစေ-စသော စကားကို ဤသို့ မမှတ်ထိုက်။

နိဠာဓာ--- ဤသို့ သင်တို့ကို တပည့် ဖြစ်စေလို၍ ဤ လာပါစေ-စသော စကားကို ငါ မဆို၊ သင်တို့၏ ကျမ်းစာမှ ရွေ့လျားစေလို၍လည်း ဤ လာပါစေ-စသော စကားကို ငါ မဆို၊ သင်တို့၏ ကျင့်စဉ်မှ ရွေ့လျားစေလို၍လည်း ဤ လာပါစေ-စသော စကားကို ငါ မဆို၊ ဆရာနှင့် တကွသော သင်တို့ကို အကုသိုလ်တရားတို့၌ တည်စေလို၍လည်း ဤ လာပါစေ-စသော စကားကို ငါ မဆို၊ ဆရာနှင့် တကွသော သင်တို့ကို အကုသိုလ်တရားတို့မှ ကင်းကွာစေလို၍လည်း ဤ လာပါစေ-စသော စကားကို ငါ မဆို။

နိဠာဓာ--- စင်စစ်အား ဖြင့် ‘မပယ်ရကုန်သေးသော၊ ညစ်ညူးခြင်း(ကိလေသာ)၏ အာရုံဖြစ်ကုန်သော၊ ဘဝသစ်ကို ဖြစ်စေတတ်ကုန်သော၊ ပူပန်ခြင်းနှင့် ယှဉ်ကုန်သော၊ ဆင်းရဲကျိုးကို ပေးတတ်ကုန်သော၊ နောင်အခါ ပဋိသန္ဓေ နေခြင်း၊ အိုခြင်း၊ သေခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်ကုန်သော အကုသိုလ်တရားတို့သည် ရှိကုန်၏။ ယင်းတရားတို့ကို ပယ်ရန် ငါသည် တရားကို ဟော၏။ ဟောသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြသော သင်တို့သည် ညစ်ညူးခြင်း (ကိလေသာ)၏ အာရုံဖြစ်သော တရားတို့ကို ပယ်ဖျောက်ကုန်လိမ့်မည်။ ဖြူစင်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော သမထ၊ ဝိပဿနာတရားတို့သည် တိုးပွားကုန်လိမ့်မည်၊ မဂ်ပညာ၏ ပြည့်စုံခြင်း၊ ဖိုလ်ပညာ၏ ပြန့်ပျံ့ခြင်းကိုလည်း မျက်မှောက်သော ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ကပ်ရောက်၍ နေရကုန်လိမ့်မည်’ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဓ.၃.၀၄၉။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ဟာရိနတ် အနောင် အယုတ်ခံရသည့် သူတို့ ထိုင်နေကျအတိုင်း ထိုပရိပိုင်တို့သည် တိတ်ဆိတ် ညှိုးချမ်းစွာ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက် မျက်နှာ

အောက်ချ၍ နိုင်တွေကုန်လျက် စကားမဆိုနိုင်ကုန်ဘဲ ထိုင်နေကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားမှာ ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏- "ဤလူဗျင်းအားလုံးတို့သည် မာရ်နတ် ပူးဝင်နေ ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်သော သူမှာမှ ဤသို့သော အကြံ ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်။ 'ခုနစ်ရက်အတွင်း အရဟတ္တ ဖိုလ် ရနိုင် မရနိုင် စုံစမ်းသိရှိရန် အလိုငှာပင် ငါတို့သည် ရဟန်းဂေါတမထံ၌ ဗြဟ္မစရိယ(အကျင့်မြတ်)ကို ကျင့်ကုန် အံ့၊ ခုနစ်ရက်သည် ဘာကြာလိမ့်မည်နည်း'ဟု အကြံ ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်"ဟူ၍ အကြံ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဥဒုမ္ပရိကာမိဖုရား၏ ပရိဝုဇ်ကျောင်း၌ သူတစ်ပါး၏ မိတ္တူဒိဋ္ဌိငါးကို တိုက်ဖျက်၍ မိမိ၏ သမ္မာဒိဋ္ဌိငါးကို ထူထောင်သည့် တရားတော်ကို ရဲရင့်သော အသံဖြင့် ကျူးရင့်မိန့်ကြားတော်မူ၍ ကောင်းကင် သို့ ပျံတက်ပြီးလျှင် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ တည်နေတော်မူ၏။

သန္တာနသူကြွယ်သည်ကား ထိုဧကန်ပင် ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ ဝင်လေသတည်း။

၃

ဧည့်ဝတ္တိသုတ်

မိမိသာလျှင် ကျွန်းကြီးသဖွယ် မှီခိုစွာ ဖြစ်ခြင်း

၈.၃.၀၅၀။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် မဂ္ဂတောင်း မာတုလမြို့၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုမာတုလမြို့၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤကောင်းကို မိန့်တော်မူ၏။

“ရဟန်းတို့--- သင်တို့သည် မိမိဟူသော ကျွန်းကြီးကို မှီခို၍ နေကုန်လော့။ တရားဟူသော ကျွန်းကြီးကို မှီခို၍ နေကုန်လော့။ ရဟန်းတို့--- အဘယ်သို့လျှင် ရဟန်းသည် မိမိဟူသော ကျွန်းကြီးကို မှီခို၍ တရားဟူသော ကျွန်းကြီးကို မှီခို၍ နေသနည်း။ ရဟန်းတို့--- ဤ သာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက်၊ ဆင်ခြင်လျက်၊ သတိရှိလျက် ရုပ်အပေါင်း၌ ရုပ်အပေါင်း-ဟု အဖန်ဖန် ရှုလျက် လောက၌ လိုချင်တပ်မက်ခြင်းနှင့် နှလုံးမသာယာခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍ နေ၏။ ဝေဒနာတို့၌ ဝေဒနာ-ဟု အဖန်ဖန် ရှုလျက်၊ စိတ်၌ စိတ်-ဟု အဖန်ဖန် ရှုလျက်၊ သဘောတရားတို့၌ သဘောတရား-ဟု အဖန်ဖန် ရှုလျက် လောက၌ လိုချင်တပ်မက်ခြင်းနှင့် နှလုံးမသာယာခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍ နေ၏။ ရဟန်းတို့--- ဤသို့လျှင် ရဟန်းသည် မိမိဟူသော ကျွန်းကြီးကို မှီခို၍ တရားဟူသော ကျွန်းကြီးကို မှီခို၍ နေ၏။

ရဟန်းတို့---သင်ရုပ်သားတို့သည် အဖေဘုရားမှ လာသည့် အမွေဖြစ်ကုန်သော မိမိတို့ ရဟန်းများ၏ ကျက်စားရာအာရုံ၌ ကျက်စားကြကုန်လော့။ ရဟန်းတို့---အဖေဘုရားမှ လာသည့် အမွေဖြစ်သော မိမိတို့ ရဟန်းများ၏ ကျက်စားရာအာရုံ၌ ကျက်စားကုန်သော သင်ရုပ်သားတို့၏ သန္တာန်၌ ကိလေသာစသော မာရ်သည် အခွင့်ကို ရလိမ့်မည် မဟုတ်။ ရဟန်းတို့---ကုသိုလ်တရားတို့ကို ဆောက်တည်ခြင်းကြောင့် ကုသိုလ်၏ အကျိုးသည် ထိုးပွား၏။

ဒဠ္ဋနေမိစကြဝတေးမင်း

၈.၃.၀၅၁။ ရဟန်းတို့---ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်ကား ရတနာရုနပ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဒဠ္ဋနေမိအမည်ရှိသော စကြဝတေးမင်းသည် ရှိ၏။ ထိုဒဠ္ဋနေမိစကြဝတေးမင်းမှာ ဤရတနာရုနပ်ပါးတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုဒဠ္ဋနေမိစကြဝတေးမင်းမှာ ရဲရင့်ကုန်သော၊ သူရဲကောင်းအင်္ဂရပ်ရှိကုန်သော၊ တစ်ဖက်စပ်သည်တို့ကို နှိမ်နင်းနိုင်ကုန်သော၊ အထောင်မကသော သားတော်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုစကြဝတေးမင်းသည် သမုဒ္ဒရာအဆုံးရှိသော ဤမြေကို တုတ် မထောင်မှ၍

လက်နက် မဆောင်မူ၍ တရားသဒ္ဓြိ အောင်မြင်လျက် အုပ်စိုး၏။

၈.၃.၀၅၂။ ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ ဒဋ္ဌနေမိစကြဝတေး မင်းသည် များစွာသော နှစ်အထောင်တို့ ကုန်လွန်သောအခါ မင်းချင်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မိန့်ဆို၏-

'အမောင်ယောက်ျား--- လိုရာအရပ်သို့အပိတ်အပင်မရှိ သွားနိုင်သော၊ မြတ်သော စကြာရတနာကို တည်နေရာမှ အနည်းငယ်မျှ လျှော့ကျ သက်ဆင်းသည်ကို သင် မြင်သော အခါ ငါ့အား ပြောကြားလော့'ဟု မိန့်ဆို၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုမင်းချင်းယောက်ျားသည် 'မင်းမြတ်--- ကောင်းပါပြီ'ဟု ဒဋ္ဌနေမိစကြဝတေးမင်းအား ပြန်ကြား၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုမင်းချင်းယောက်ျားသည် နှစ်ထောင်ပေါင်း များစွာတို့ကုန်လွန်သောအခါထိုစကြာရတနာတည်နေရာမှ အနည်းငယ် လျှော့ကျသက်ဆင်းသည်ကို မြင်၏။ မြင်လတ် သော် ဒဋ္ဌနေမိစကြဝတေးမင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဒဋ္ဌနေမိ စကြဝတေးမင်းအား ဤစကားကို လျှောက်၏-

'မင်းမြတ်--- သင်မင်းမြတ်၏ စကြာရတနာသည် တည်နေရာမှ အနည်းငယ် လျှော့ကျ သက်ဆင်းပါပြီ'ဟု လျှောက်၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ ဒဋ္ဌနေမိစကြဝတေးမင်းသည် သားကြီးအိမ်ရှေ့မင်းသားကို ခေါ်၍ ဤစကားကို မိန့်ဆို၏-

'ချစ်သား--- ငါ၏ စကြာရတနာသည် တည်နေရာမှ အနည်းငယ် လျှော့ကျသက်ဆင်းသတိုး၊ 'စကြာရတနာ တည်နေရာမှ အနည်းငယ် လျှော့ကျသက်ဆင်းလတ်သော် ထိုစကြာမင်းသည် ကြာမြင့်စွာ အသက်မရှည်ရာ'ဟု ငါ ကြားဖူး၏။

ငါသည် လူ့စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို ခံစားခဲ့ပြီး၊ ယခုအခါ ငါသည် နတ်စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို ရှာဖွေရန် အချိန်တန်ပြီ၊ ချစ်သား--- လာလော့၊ သင်သည် သမုဒ္ဒရာမင်းစင်း အဆုံး ရှိသော ဤမြေကြီးကို လက်ခံအပ်စိုးလော့၊ ငါသည်ကား ဆံ၊ မုတ်ဆိတ်တို့ကို ရိတ်၍ ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ပြီးလျှင် ရေသဘောင်သို့ ဝင်ရောက်အံ့'ဟု မိန့်ဆို၏။

၈.၃.၀၅၃။ ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ ဒဋ္ဌနေမိစကြဝတေး မင်းသည် သားကြီး အိမ်ရှေ့မင်းသားအား တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ်မှုကို ကောင်းစွာ ညွှန်ကြားပြီးလျှင် ရေသဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။ ရဟန်းတို့--- ဒဋ္ဌနေမိစကြဝတေးမင်းသည်

ရေသုပြုပြီး၍ ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့၌ ထိုစကြာရတနာသည် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ မင်းချင်းယောက်ျား တစ်ယောက် သည် မင်းမျိုးဖြစ်သော ဦးထိပ်၌ အဘိသိက်သွန်းပြီးသော မင်းထံ ချဉ်းကပ်၍ မင်းအား 'မင်းမြတ်--- စကြာရတနာသည် ကွယ်ပျောက်ပါပြီ'ဟု လျှောက်၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ မင်းမှာ စကြာရတနာ ကွယ်ပျောက် သည်ရှိသော် နှလုံးမသာယာ ဖြစ်လေ၏၊ နှလုံးမသာယာ ဖြစ်ခြင်းကိုလည်း သူတစ်ပါးအား ပြောကြားလေ၏။ ထို မင်းသည် မင်းရဲသုတံ ချဉ်းကပ်၍ မင်းရဲသုအား 'မင်းမြတ် --- စကြာရတနာသည် ကွယ်ပျောက်ပါပြီ'ဟု လျှောက်၏။

ရဟန်းတို့--- ဤသို့ လျှောက်သော် မင်းရဲသုသည် မင်းမျိုးဖြစ်သော ဦးထိပ်၌ အဘိသိက်သွန်းပြီးသော မင်းအား ဤစကားကို ပြောကြား၏။

'ချစ်သား--- စကြာရတနာ ကွယ်ပျောက်သောကြောင့် နှလုံးမသာယာ မဖြစ်လင့်၊ နှလုံးမသာယာ ဖြစ်ခြင်း ကိုလည်း သူတစ်ပါးအား မပြောကြားလင့်၊ ချစ်သား--- စကြာရတနာသည် သင့်ဖခင်မှ ဆင်းသက်လာသော အဓမ္မ ဖစ္စည်း မဟုတ်၊ ချစ်သား--- သင်ချစ်သားသည် အပြစ် ကင်းသော စကြာမင်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်တို့ကို ကျင့်လော့၊ တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက်သော လပြည့်ညယ့်နေ့၌ ဦးခေါင်း ဆေးမင်္ဂလာ ပြုပြီးလျှင် မြတ်သော ပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်၍ ဥပုသ်ဆောက်တည်လျက် အပြစ်ကင်းသော စကြဝတေးမင်းကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်နေသော သင် ချစ်သား အတွက် အကုန်တစ်ထောင်ရှိသော၊ အကွပ်ပုံတောင်းနှင့် တကွသော၊ အခြင်းအရာအလုံးစုံရှိသော၊ လိုရာအရပ်သို့ အပိတ်အပင်မရှိ သွားနိုင်သော၊ မြတ်သော စကြာရတနာ သည် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာမည် အကြောင်း ရှိသည်သာ တည်း'ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်သော စကြာမင်း ကျင့်ဝတ်

၈.၃.၀၅၄။ 'မင်းမြတ်--- မြတ်သော စကြာမင်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်-ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း'ဟု လျှောက်၏။

'ချစ်သား--- သိမြင်လျှင် သင် ချစ်သားသည် တရားကို သာလျှင် အမှီပြု၍ တရားကိုသာလျှင် အမှီအသေပြုလျက် သားယား-စသည်၌လည်းကောင်း၊ စစ်သည်ဗိုလ်ပါ၌

လည်းကောင်း၊ အရမ်းတို၌လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့၌လည်းကောင်း၊ နိဂုံးနေပုဒ်သားတို့၌လည်းကောင်း၊ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်) တို့၌လည်းကောင်း၊ သားငှက်တို့၌လည်းကောင်း၊ တရားနှင့် လျော်သော စောင့်ရှောက်မှုကို စီရင်လေဟူ။

ချစ်သား--- သင်၏ နိုင်ငံတော်၌ အနိုင်အထက် နှိပ်စက်မှုများ မဖြစ်စေလင့်၊ ချစ်သား--- သင်၏ နိုင်ငံတော်၌ ပစ္စည်းဥစ္စာ မရှိသူတို့အားလည်း ပစ္စည်းဥစ္စာကို ပေးကမ်းလော့၊ ချစ်သား--- သင်၏ နိုင်ငံတော်၌ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့သည် ဖာနိယခံခြင်း၊ မေ့လျော့ခြင်းတို့မှ ရှောင်ကြဉ်ကြကုန်၏။ သည်းခံခြင်း၊ ကောင်းသော ဓမ္မ၊ လျော်ခြင်း၌ တည်ကြကုန်၏။ မိမိ၏စိတ်ကို ဆုံးမကြကုန်၏။ မိမိ၏ စိတ်ကို ငြိမ်သက်စေကြကုန်၏။ မိမိ၏ စိတ်ကို ငြိမ်းအေးစေကြကုန်၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့ထံ လျှောက်ပတ်သော အခါ ချဉ်းကပ်၍ မေးမြန်းလေလော့၊ စုံစမ်းလေလော့-

'အရှင်ဘုရားတို့--- အဘယ်သည် ကုသိုလ်ပါနည်း၊ အဘယ်သည် အကုသိုလ်ပါနည်း၊ အဘယ်သည် အပြစ်ရှိပါသနည်း၊ အဘယ်သည် အပြစ်မရှိပါသနည်း၊ အဘယ်ကို ခိုဝံသင့်ပါသနည်း၊ အဘယ်ကို မခိုဝံသင့်ပါသနည်း၊ ကျွန်ုပ်ပြုအပ်သော အဘယ်တရားသည် ရှည်စွာသော ကာလပတ်လုံး အကျိုးမမြင်းငှာ၊ ဆင်းရဲခြင်းငှာ ဖြစ်ပါသနည်း၊ ကျွန်ုပ် ပြုအပ်သော အဘယ်တရားသည် ရှည်စွာသော ကာလပတ်လုံး အကျိုးရှိခြင်းငှာ၊ ချမ်းသာခြင်းငှာ ဖြစ်ပါသနည်း'ဟု မေးမြန်းလေလော့၊ စုံစမ်းလေလော့။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့၏ စကားကို ကြားနာ၍ အကုသိုလ်တရားကို ရှောင်ကြဉ်လော့၊ ကုသိုလ်တရားကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်လော့၊ ချစ်သား--- ဤသည်ကား စကြဝတေးမင်းတို့၏ အပြစ်ကင်းသော ကျင့်ဝတ်တည်း'ဟု ပြောကြား၏။

စကြာရတနာ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း

၈.၃.၀၅၅။ ရဟန်းတို့--- မင်းသည် 'မင်းမြတ်--- ကောင်းပါပြီ'ဟု မင်းရဲသွားအား ပြန်ကြား၍ စကြဝတေးမင်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်လေ၏။

တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက် လပြည့်ညပိုနေ့၌ ဦးခေါင်းဆေးမင်္ဂလာ ပြုပြီးလျှင် မြတ်သော ပြာသာဒ်ထက်သို့

တက်၍ ဥပုသ်ဆောက်တည်လျက် စကြဝတေးကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်သော ထိုမင်းအတွက် အကုန်တစ်တောင်ရှိသော၊ အကွပ်ပုံတောင်နှင့် တကွသော၊ အခြင်းအရာ အလုံးစုံရှိသော၊ လိုရာအရပ်သို့ အဝိတ်အပင်မရှိ သွားနိုင်သော၊ မြတ်သော စကြာရတနာသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုစကြာရတနာကို မြင်လတ်သော် မင်းမျိုးဖြစ်သော၊ အဘိသိက်သွန်းပြီးသော မင်းမှာ ဤသို့ အကြံ ဖြစ်၏-

'ဤသို့ စကြာရတနာသည် ဖြစ်ပေါ်လာပြန်အံ့၊ ထိုမင်းသည် စကြဝတေးမင်း ဖြစ်မည်-ဟူသော ဤစကားကို ငါကြားဖူး၏။ ငါသည် စကြဝတေးမင်း ဖြစ်လေသလော့'ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ မင်းသည် နေရာမှ ထပြီးလျှင် အပေါ်ရုံရလျားကို ပန်တစ်ဖက်၌ တင်၍ လက်ခံလက်ဖြင့် ရေကရားကို ကိုင်လျက် 'အရှင်စကြာရတနာသည် လည်စေသတည်း၊ အရှင်စကြာရတနာသည် အောင်စေသတည်း'ဟု ဆို၍ စကြာရတနာကို လက်ကိုင်လက်ဖြင့် ရေသွန်းလျန်း၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ ထိုစကြာရတနာသည် အရပ် လေးမျက်နှာသို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် လည်သွား၍ သမုဒ္ဒရာအပိုင်းအခြားရှိသော မြေကို အောင်မြင်ပြီး၍ ထိုစကြဝတေးမင်း၏ နေပြည်တော်သို့သာလျှင် တစ်ဖန် ပြန်လည်၍ စကြဝတေးမင်း၏ နန်းတော်တံခါး လွှတ်ရုံးတော်မှပင်ဦး၌ စကြဝတေးမင်း၏ နန်းတော်ကို တင့်တယ်စေလျက် ဝင်ရိုးတပ်ထားဘိသကဲ့သို့ တည်နေ၏။

[စကြာရတနာ လည်ပုံကို ဘုရားရှင် ဟောတော်မူခဲ့သော သုတ္တန်များ ၁(ဒီဃနိကာယ်) မဟာဝါပါဠိတော်၊ မဟာသုအဿနသုတ်၊ စာပိုဒ် ၈.၂.၁၃၅၊ စာမျက်နှာ ၁၈၁ ၌ ပြန်ပါ]

ဒုတိယစကြာမင်း--သေည်အကြောင်း

၈.၃.၀၅၆။ ရဟန်းတို့--- နှစ်ပါးမြောက်၊ သုံးပါးမြောက်၊ လေးပါးမြောက်၊ ငါးပါးမြောက်၊ ခုနစ်ပါးမြောက် စကြာမင်းသည်လည်း နှစ်တောင်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်သောအခါ၌ မင်းချင်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အဓိန့်ပေး၏-

'အမောင် ယောက်ျား--- သင်သည် လိုရာအရပ်သို့ အဝိတ်အပင် မရှိ သွားနိုင်သော၊ မြတ်သော စကြာရတနာ တည်နေရာမှ အနည်းငယ် လျှော့ကွာ သက်ဆင်းသည်ကို

မြင်သော အခါမှစ၍ သင် ပြောကြားလေ့'ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုမင်းချင်းယောက်ျားသည် 'မင်းမြတ်--- ကောင်းပါပြီ ဟု စကားပြောတော့မင်းအား ပြန်ကြား၏။

ရဟန်းတို့---ထိုမင်းချင်းယောက်ျားသည် နှစ် ထောင်ပေါင်း များစွာ ကုန်လွန်သောအခါ စကြာရာတနာ တည်နေရာမှ အနည်းငယ် လျှော့ကျ သက်ဆင်းသည်ကို မြင်၏။ မြင် လတ်သော် စကြာတောမင်းထံ ချဉ်းကပ်၍ စကြာတောမင်း အား ဤစကားကို လျှောက်၏-

'မင်းမြတ်--- အရှင်မင်းမြတ်၏ စကြာရာတနာသည် တည် နေရာမှ အနည်းငယ် လျှော့ကျ သက်ဆင်းပါပြီ'ဟု လျှောက်၏။

၈.၃.၀၅၇။ ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ စကြာတောမင်းသည် သားကြီးအိမ်ရှေ့မင်းသားကို ခေါ်၍ သားကြီး အိမ်ရှေ့ မင်းသားအား တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်မှုကို ကောင်းစွာညွှန်ကြား ပြသပြီးလျှင် ရသေ့ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။ ရဟန်းတို့--- စကြာမင်းသည် ရသေ့မြို့၌ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ စကြာရာတနာသည် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

၈.၃.၀၅၈။ ရဟန်းတို့--- စကြာရာတနာ ကွယ်ပျောက် သည်ရှိသော် မင်းသည် နုလင်းသောမယာ ဖြစ်လေ၏။ နုလင်းသောမယာ ဖြစ်ခြင်းကိုလည်း သူတစ်ပါးအား ပြောကြား လေ၏။ ထိုမင်းသည် မင်းရဲသေ့ထံ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်သော စကြာတောမင်းကျင့်ဝတ်ကို မပေး၊ ထိုမင်းသည် မိမိပညာ ဖြင့်သာ နိုင်ငံကို ဆုံးမအုပ်ချုပ်၏။ မိမိပညာဖြင့်သာ နိုင်ငံကို ဆုံးမအုပ်ချုပ်သော် ထိုမင်း၏ နိုင်ငံတို့သည် မြတ်သော စကြာတောမင်းကျင့်ဝတ်တို့ကို ကျင့်ကြသော ရှေးမင်းတို့၏ နိုင်ငံတို့ကဲ့သို့ ရှေ့နောက် ညီညွတ်စွာ မတိုးတက်ကုန်။

ရဟန်းတို့---ထိုအခါ အမူဆောင်အမတ်များ၊ မင်းတိုင်ပင် အမတ်များ၊ ဘဏ္ဍာရေးအမတ်များ၊ အမတ်ချုပ်များ၊ စစ်သည်ဗိုလ်များ၊ တံခါးမှူးများ၊ ပညာရှိ (ပုရောဟိတ်) အမတ်များသည် စည်းဝေးဝဲကြကုန်၍ မင်းအား ဤစကားကို လျှောက်ကုန်၏-

'မင်းမြတ်--- မြတ်သော စကြာတောမင်းကျင့်ဝတ်တို့ကို ကျင့်ကြသော မင်းတို့၏ ဇနပုဒ်တို့သည် တိုးတက်ကုန် သကဲ့သို့ မိမိစိတ်အလိုဖြင့် နိုင်ငံကို ဆုံးမအုပ်ချုပ်သော သင် မင်းမြတ်၏ နိုင်ငံသည် ရှေ့နောက် ညီညွတ်စွာ မတိုးတက်ပါ။ မင်းမြတ်--- အရှင်မင်းမြတ်၏ နိုင်ငံတော်၌ အမူဆောင် အမတ်များ၊ မင်းတိုင်ပင်အမတ်များ၊ ဘဏ္ဍာရေးအမတ်များ၊

အမတ်ချုပ်များ၊ စစ်သည်ဗိုလ်များ၊ တံခါးမှူးများနှင့် ပညာရှိ (ပုရောဟိတ်) အမတ်များ ဖြစ်ကုန်သော ကျွန်ုပ်တို့ သည်လည်းကောင်း၊ တစ်ပါးသူတို့သည်လည်းကောင်း ရှိပါကုန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အပြစ်ကင်းသော စကြာတောမင်း ကျင့်ဝတ်ကို မှတ်သားထားပါကုန်၏။ မင်းမြတ်--- အရှင် မင်းမြတ်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား စကြာတောမင်းကျင့်ဝတ်ကို မေးပါလော့၊ မေးသည်ရှိသော် ကျွန်ုပ်တို့သည် စကြာတော မင်းကျင့်ဝတ်ကို အရှင်မင်းမြတ်အား ဖြေကြားပါကုန်အံ့'ဟု လျှောက်ကုန်၏။

အသက်အဆင်း-သေဉ် ယုတ်လျှော့ခြင်းအကြောင်း

၈.၃.၀၅၉။ ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ မင်းသည် အမူဆောင် အမတ်များ၊ မင်းတိုင်ပင်အမတ်များ၊ ဘဏ္ဍာရေးအမတ်များ၊ အမတ်ချုပ်များ၊ စစ်သည်ဗိုလ်များ၊ တံခါးမှူးများနှင့် ပညာ ရှိ (ပုရောဟိတ်) အမတ်များကို စည်းဝေးစေ၍ စကြာတော မင်းကျင့်ဝတ်ကို မေး၏။ မေးသည်ရှိသော် ထိုအမတ်တို့သည် စကြာတောမင်းကျင့်ဝတ်ကို ထိုမင်းအား ဖြေကြားကုန်၏။

ထိုအမတ်တို့၏ စကားကို ကြား၍ တရားနှင့် လျော်သော စောင့်ရှောက်မှုကို စီရင်၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာ မရှိသူတို့အား ပစ္စည်း ဥစ္စာကိုကား မပေး၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ မရှိသူတို့အား ပစ္စည်းဥစ္စာကို မပေးသည်ရှိသော် ဆင်းရဲခြင်း ပွားများလာ၏။ ဆင်းရဲခြင်း ပွားများလာသောအခါ လူတစ်ယောက်သည် သူတစ်ပါးတို့ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးလိုသော စိတ်ဖြင့် ခိုးယူ၏။ ထိုလူကို ဖမ်းကုန်၏။ ဖမ်းပြီးလျှင် မင်းအား 'မင်းမြတ်--- ဤလူသည် သူတစ်ပါးတို့ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးလိုသော စိတ်ဖြင့် ယူ၏' ဟု ဆို၍ ပြကုန်၏။

ရဟန်းတို့--- ဤသို့ ဆို၍ ပြသော် မင်းသည် ထိုလူအား ဤသို့ မေး၏- 'အမောင် ယောက်ျား--- သင်သည် သူ တစ်ပါးတို့ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးလိုသော စိတ်ဖြင့် ယူ၏- ဟူသည် မှန်သလော'

'မှန်ပါသည် မင်းမြတ်---'

'အဘယ့်ကြောင့် ခိုးယူသနည်း'

'မင်းမြတ်--- အသက်မွေးမှု မလုံလောက်သောကြောင့် ပါတည်း'

ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ မင်းသည် 'အမောင်ယောက်ျား--- သင်သည် ဤဥစ္စာဖြင့် ကိုယ်တိုင်လည်း အသက်မွေးလော့၊

မိဘကိုလည်း ကျွေးမွေးလော့၊ သားမယားကိုလည်း ကျွေးမွေးလော့၊ အလုပ်အကိုင်တို့ကိုလည်း လုပ်ကိုင်လော့၊ သမ္မာ၊ ဗြာဟ္မာ (သုတေသနစာအုပ်အဖွဲ့အစည်း) တို့အားလည်း ပေးလှူလော့ဟု ဆို၍ ထိုလူအား ဥစ္စာကို ပေး၏။ ရဟန်းတို့---ထိုလူသည် 'မင်းမြတ်--- ကောင်းပါပြီ' ဟု မင်းအား ပြန်ကြား၏။

ရဟန်းတို့--- လူတစ်ယောက်သည်လည်း သူတစ်ပါးတို့ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးလိုသော စိတ်ဖြင့် ယူ၏။ ထိုလူကို ဖမ်းကုန်၏။ ဖမ်းပြီးလျှင် မင်းအား 'မင်းမြတ်--- ဤလူသည် သူတစ်ပါးတို့ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးလိုသော စိတ်ဖြင့် ယူ၏' ဟု ဆို၍ ပြကုန်၏။ ရဟန်းတို့--- ဤသို့ ဆို၍ပြသော် မင်းသည် ထိုလူအား ဤသို့ ပေး၏- 'အမောင် ယောက်ျား--- သင်သည် သူတစ်ပါးတို့ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးလိုသော စိတ်ဖြင့် ယူ၏-ဟူသည် မှန်သလော့'

'မှန်ပါသည် မင်းမြတ်'

'အဘယ့်ကြောင့် ခိုးယူသနည်း'

'မင်းမြတ်--- အသက်မွေးမှု မလုံလောက်သောကြောင့် ဝါတည်း'

ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ မင်းသည် 'အမောင် ယောက်ျား--- သင်သည် ဤဥစ္စာဖြင့် ကိုယ်တိုင်လည်း အသက်မွေးလော့၊ မိဘကိုလည်း ကျွေးမွေးလော့၊ သားမယားကိုလည်း ကျွေးမွေးလော့၊ အလုပ်အကိုင်တို့ကိုလည်း လုပ်ကိုင်လော့၊ သမ္မာ၊ ဗြာဟ္မာ (သုတေသနစာအုပ်အဖွဲ့အစည်း) တို့အားလည်း ပေးလှူလော့ဟု ဆို၍ ထိုလူအားလည်း ဥစ္စာကို ပေး၏။ ရဟန်းတို့---ထိုလူသည် 'မင်းမြတ်---ကောင်းပါပြီ' ဟု မင်းအား ပြန်ကြား၏။

၈.၃.၀၆၀။ ရဟန်းတို့--- လူတို့သည် 'အချင်းတို့--- သူတစ်ပါးတို့ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးလိုသော စိတ်ဖြင့် ယူသော သူတို့အား မင်းသည် ဥစ္စာကို ပေးသတဲ့' ဟု ကြားကြကုန်၏။ ယင်းသို့ ကြားသဖြင့် 'ငါတို့သည်လည်း သူတစ်ပါးတို့ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးလိုသော စိတ်ဖြင့် ယူရလျှင် ကောင်းမည်' ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---ထိုအခါ လူတစ်ယောက်သည် သူတစ်ပါးတို့ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးလိုသော စိတ်ဖြင့် ယူလေ၏။ ထို ခိုးသူယောက်ျားကို ဖမ်းကုန်၏။ ဖမ်းပြီးလျှင် မင်းအား 'မင်းမြတ်---ဤလူသည် သူတစ်ပါးတို့ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးလိုသော စိတ်ဖြင့် ယူ၏' ဟု ဆို၍ ပြကုန်၏။

ရဟန်းတို့--- ဤသို့ ဆို၍ ပြသော် မင်းသည် ထိုခိုးသူအား ဤသို့ ပေး၏- 'အမောင် ယောက်ျား--- သင်သည် သူတစ်ပါးတို့ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးလိုသော စိတ်ဖြင့် ယူ၏-ဟူသည် မှန်သလော့'

'မှန်ပါသည် မင်းမြတ်---'

'အဘယ့်ကြောင့် ခိုးယူသနည်း'

'မင်းမြတ်--- အသက်မွေးမှု မလုံလောက်သောကြောင့် ဝါတည်း'

ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ မင်းမှာ ဤသို့ အကြံ ဖြစ်၏-

'သူတစ်ပါးတို့ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးလိုသော စိတ်ဖြင့် ယူသော သူအား အကယ်၍ ငါသည် ဥစ္စာကို ပေးအံ့၊ ဤသို့ ပေးနေခဲ့လျှင် ဤခိုးမှုသည် တိုးပွားလိမ့်မည်၊ ငါသည် ဤခိုးသူကို ကောင်းစွာ နှိပ်ကွပ်ရလျှင် ကောင်းမည်၊ ခိုးမှုအဖြစ် ပြတ်အောင် ပြုရလျှင် ကောင်းမည်၊ ထိုသူ၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ရလျှင် ကောင်းမည်' ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ မင်းသည် မင်းချင်းယောက်ျားတို့ကို အမိန့်ပေး၏။

'အချင်းတို့--- ထိုသို့ ဖြစ်လျှင် ဤခိုးသူကို ဖြစ်နိုင်စွမ်းကြီးဖြင့် ဖြစ်စွာ လက်ပြန်ကြီး တပ်နှောင်လျက် ခေါင်းတုံး ခိုတ်ပြီးလျှင် အသံပြင်းသော ထက်စည်ကို တီးကာ လမ်းမတစ်ခုမှ လမ်းမတစ်ခုသို့ လမ်းဆုံတစ်ခုမှ လမ်းဆုံတစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်၍ တောင်တံခါးမှ ထွက်ပြီးသော် မြို့၏ တောင်ဘက်၌ ကောင်းစွာ နှိပ်ကွပ်ကုန်လော့၊ အဆုံးစီရင်ခြင်းဖြင့် အမြစ်ပြတ်အောင် ပြုကုန်လော့၊ ထိုခိုးသူ၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ကုန်လော့' ဟု အမိန့်ပေး၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုမင်းချင်းယောက်ျားတို့သည် 'မင်းမြတ်---ကောင်းပါပြီ' ဟု မင်းအား ပြန်ကြား၍ ထိုခိုးသူကို မင်းမိန့်အတိုင်း စီရင်ကြကုန်၏။

၈.၃.၀၆၁။ ရဟန်းတို့--- လူတို့သည် 'အချင်းတို့--- သူတစ်ပါးတို့ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးလိုသော စိတ်ဖြင့် ယူသော သူတို့ကို မင်းသည် အပြီးတိုင် နှိပ်ကွပ်၏၊ အဆုံးစီရင်ခြင်းဖြင့် အမြစ်ပြတ်အောင် ပြု၏၊ ထိုခိုးသူယောက်ျား၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်၏' ဟု ကြားကုန်၏။ ယင်းသို့ ကြားသဖြင့် 'ငါတို့သည်လည်း--- ထက်သော လက်နက်တို့ကို ပြုလုပ်စေကုန်အံ့၊ ထက်သော လက်နက်တို့ကို ပြုလုပ်စေပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူတို့ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုး

လိုသော စိတ်ဖြင့် ခိုးယူကုန်အံ့၊ ထိုဥစ္စာရှင်တို့ကို အပြီးတိုင် နှိပ်ကွပ်ကုန်အံ့၊ အဆုံးစီရင်ခြင်းဖြင့် အမြစ်ပြတ်အောင် ပြု ကုန်အံ့၊ ထိုဥစ္စာရှင်တို့၏ ဦးခေါင်းကို ခြက်ကုန်အံ့ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုသူတို့သည် ထိုသို့ ကြံ၍ ထိုကြံသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ကုန်၏။

၈.၃.၀၆၂။ ရဟန်းတို့--- ဤသို့လျှင် ပစ္စည်းဥစ္စာ မရှိ သူတို့အား ပစ္စည်းဥစ္စာကို မပေးသော် ဆင်းရဲခြင်း ပွားများ လာ၏။ ဆင်းရဲခြင်း ပွားများလာသော် မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးယူမှု ပွားများလာ၏။ ခိုးယူမှု ပွားများလာသော် လက်နက် ပွားများလာ၏။ လက်နက် ပွားများလာသော် အသက်သတ်မှု ပွားများလာ၏။ အသက်သတ်မှု ပွားများလာသော် ထိုသတ္တဝါ တို့၏ အသက်သည်လည်း ဆုတ်ယုတ်လာ၏။ အဆင်း သည်လည်း ဆုတ်ယုတ်လာ၏။ အသက်အားဖြင့်လည်း ဆုတ်ယုတ်ကုန်သော၊ အဆင်းအားဖြင့်လည်း ဆုတ်ယုတ် ကုန်သော အနစ်နစ်လေးသောင်း၊ အသက်ရှည်ကုန်သော ထိုသူ တို့၏ သား၊ သမီးတို့သည် အနစ်နစ်လေးသောင်း၊ အသက်ရှည် ကုန်၏။

ရဟန်းတို့--- အနစ်နစ်လေးသောင်း၊ အသက်ရှည်ကုန်သော လူတို့တွင် လူတစ်ယောက်သည် သူတစ်ပါးတို့ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးလိုသော စိတ်ဖြင့် ယူ၏။ ထိုခိုးသူကို ဖမ်းကုန်၏။ ဖမ်းပြီးလျှင် မင်းအား 'မင်းမြတ်--- ဤလူသည် သူတစ်ပါးတို့ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးလိုသော စိတ်ဖြင့် ယူ၏'ဟု ဆို၍ ပြကုန်၏။ ရဟန်းတို့--- ဤသို့ ဆို၍ ပြသော် မင်းသည် ထို လူအား ဤသို့ မေး၏ 'အမောင် ယောက်ျား--- သင်သည် သူတစ်ပါးတို့ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးလိုသော စိတ်ဖြင့် ယူ၏' ဟူသည့် မှန်သလောဟု မေး၏။

'မမှန်ပါ မင်းမြတ်---'ဟု သိလျက် မဟုတ်မမှန်သော ဝကားကို ဆို၏။

၈.၃.၀၆၃။ ရဟန်းတို့--- ဤသို့လျှင် ပစ္စည်းဥစ္စာ မရှိသူ တို့အား ပစ္စည်းဥစ္စာကို မပေးသော် ဆင်းရဲခြင်း ပွားများ လာ၏။ ဆင်းရဲခြင်း ပွားများလာသော် မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးယူမှု ပွားများလာ၏။ ခိုးယူမှု ပွားများလာသော် လက်နက် ပွားများလာ၏။ လက်နက် ပွားများလာသော် အသက်သတ်မှု ပွားများလာ၏။ အသက်သတ်မှု ပွားများလာသော် မဟုတ် မမှန် ပြောမှု ပွားများလာ၏။ မဟုတ်မမှန် ပြောမှု ပွားများ လာသော် ထိုသတ္တဝါတို့၏ အသက်သည်လည်း ဆုတ်ယုတ် ၏။ အဆင်းသည်လည်း ဆုတ်ယုတ်၏။ အသက်အား ဖြင့်လည်း ဆုတ်ယုတ်ကုန်သော၊ အဆင်းအားဖြင့်လည်း ဆုတ်ယုတ်ကုန်သော အနစ်နစ်လေးသောင်း၊ အသက်ရှည်

ကုန်သော ထိုသူတို့၏ သား၊ သမီးတို့သည် အနစ်နစ်သောင်း၊ အသက်ရှည်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့--- အနစ်နစ်သောင်း၊ အသက်ရှည်သော လူတို့တွင် လူတစ်ယောက်သည် သူတစ်ပါးတို့ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးလိုသော စိတ်ဖြင့် ယူ၏။ ထိုသူကို လူတစ်ယောက် သည် မင်းအား 'မင်းမြတ်--- ဤမည်သော သူသည် သူ တစ်ပါးတို့ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးလိုသော စိတ်ဖြင့် ယူ၏'ဟု ကုန်းချောခြင်းကို ပြ၏။

၈.၃.၀၆၄။ ရဟန်းတို့--- ဤသို့လျှင် ပစ္စည်းဥစ္စာ မရှိ သူတို့အား ပစ္စည်းဥစ္စာကို မပေးသော် ဆင်းရဲမှု ပွားများလာ၏။ ဆင်းရဲမှု ပွားများလာသော် မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးယူမှု ပွားများလာ၏။ ခိုးယူမှု ပွားများလာသော် လက်နက်ပွားများ လာ၏။ လက်နက်ပွားများလာသော် အသက်သတ်မှု ပွားများ လာ၏။ အသက်သတ်မှု ပွားများလာသော် မဟုတ်မမှန် ပြောမှု ပွားများလာ၏။ မဟုတ်မမှန် ပြောမှု ပွားများလာသော် ကုန်းချောမှု ပွားများလာ၏။ ကုန်းချောမှု ပွားများလာသော် ထိုသတ္တဝါတို့၏ အသက်သည်လည်း ဆုတ်ယုတ်၏။ အဆင်းသည်လည်း ဆုတ်ယုတ်၏။ အသက်အားဖြင့်လည်း ဆုတ်ယုတ်ကုန်သော၊ အဆင်းအားဖြင့်လည်း ဆုတ်ယုတ် ကုန်သော အနစ်နစ်သောင်း၊ အသက်ရှည်ကုန်သော ထိုသူ တို့၏ သား၊ သမီးတို့သည် အနစ်နစ်သောင်း၊ အသက်ရှည် ကုန်၏။

ရဟန်းတို့--- အနစ်နစ်သောင်း၊ အသက်ရှည်ကုန်သော လူတို့တွင် အချို့သတ္တဝါတို့သည် အဆင်းလှကုန်၏။ အချို့ သတ္တဝါတို့သည် အဆင်းမလှကုန်။ ထိုသူတို့တွင် အဆင်း မလှသော သတ္တဝါတို့သည် အဆင်းလှသော သတ္တဝါတို့ကို တပ်မက်ကုန်၍ သူတစ်ပါးတို့၏ သားမယားတို့ကို လွန်ကျူး ကုန်၏။

၈.၃.၀၆၅။ ရဟန်းတို့--- ဤသို့လျှင် ပစ္စည်းဥစ္စာ မရှိ သူတို့အား ပစ္စည်းဥစ္စာကို မပေးသော် ဆင်းရဲမှု-စသည် ပွားများလာ၏။ ဆင်းရဲမှု-စသည် ပွားများလာသော် ကာမ ဂုဏ်တို့၌ ဖွားယွင်းစွာ ကျင့်မှု ပွားများလာ၏။ ကာမဂုဏ်တို့၌ ဖွားယွင်းစွာ ကျင့်မှု ပွားများလာသော် ထိုသတ္တဝါတို့၏ အသက်သည်လည်း ဆုတ်ယုတ်၏။ အဆင်းသည်လည်း ဆုတ်ယုတ်၏။ အသက်အားဖြင့်လည်း ဆုတ်ယုတ်ကုန် သော၊ အဆင်းအားဖြင့်လည်း ဆုတ်ယုတ်ကုန်သော အနစ်နစ်သောင်း၊ အသက်ရှည်ကုန်သော ထိုလူတို့၏ သား၊ သမီးတို့သည် အနစ်နစ်ထောင်၊ အသက်ရှည်ကုန်၏။

၈.၃.၀၆၆။ ရဟန်းတို့--- အနှစ်ငါးထောင် အသက် ရှည်ကုန်သော လူတို့တွင် ကြမ်းတမ်းသော စကား၊ ဖြန့်ဖျင်းသော စကား-ဟူသော တရားနှစ်ပါးတို့သည် ပွားများ လာကုန်၏။ ထိုတရားနှစ်ပါး ပွားများလာကုန်သော် ထိုလူ တို့၏ အသက်သည်လည်း ဆုတ်ယုတ်၏။ အဆင်းသည် လည်း ဆုတ်ယုတ်၏။ အသက်အားဖြင့်လည်း ဆုတ်ယုတ် ကုန်သော၊ အဆင်းအားဖြင့်လည်း ဆုတ်ယုတ်ကုန်သော အနှစ် ငါးထောင် အသက်ရှည်ကုန်သော ထိုလူတို့၏ သား၊ သမီး အချို့တို့သည် အနှစ်နှစ်ထောင်ငါးရာ အသက် ရှည်ကုန်၏။ အချို့သောသား၊ သမီးတို့သည် အနှစ်နှစ်ထောင် အသက်ရှည်ကုန်၏။

၈.၃.၀၆၇။ ရဟန်းတို့--- အနှစ်နှစ်ထောင်ငါးရာ အသက် ရှည်ကုန်သော လူတို့၌ အဘိဇ္ဈာ (လိုချင်တပ်မက်ခြင်း)၊ ဗျာပါဒ (ပျက်စီးစေလိုခြင်း) တရားတို့ ပွားများလာကုန်၏။ ထိုအဘိဇ္ဈာ (လိုချင်တပ်မက်ခြင်း)၊ ဗျာပါဒ (ပျက်စီးစေ လိုခြင်း) တရားတို့ ပွားများလာကုန်သော် ထိုသတ္တဝါတို့၏ အသက်သည်လည်း ဆုတ်ယုတ်၏။ အဆင်းသည်လည်း ဆုတ်ယုတ်၏။ အသက်အားဖြင့်လည်း ဆုတ်ယုတ်ကုန် သော၊ အဆင်းအားဖြင့်လည်း ဆုတ်ယုတ်ကုန်သော အနှစ် နှစ်ထောင်ငါးရာ အသက်ရှည်ကုန်သော ထိုလူတို့၏ သား၊ သမီးတို့သည် အနှစ်တစ်ထောင် အသက်ရှည်ကုန်၏။

၈.၃.၀၆၈။ ရဟန်းတို့--- အနှစ်တစ်ထောင် အသက် ရှည်ကုန်သော လူတို့၌ မှားသော အယူငါးတို့ ပွားများလာ၏။ မှားသော အယူငါးတို့ ပွားများလာသော် ထိုလူတို့၏ အသက်သည်လည်း ဆုတ်ယုတ်၏။ အဆင်းသည်လည်း ဆုတ်ယုတ်၏။ အသက်အားဖြင့်လည်း ဆုတ်ယုတ်ကုန်သော၊ အဆင်းအားဖြင့်လည်း ဆုတ်ယုတ်ကုန်သော အနှစ် တစ်ထောင် အသက်ရှည်ကုန်သော ထိုလူတို့၏ သား၊ သမီး တို့သည် အနှစ်ငါးရာ အသက်ရှည်ကုန်၏။

၈.၃.၀၆၉။ ရဟန်းတို့--- အနှစ်ငါးရာ အသက်ရှည် ကုန်သောလူတို့၌ အဓမ္မရာဂ (မတရားသောတပ်မက်ခြင်း*) ဝိသမေလဘာ (အလွန်အကြွင်းတပ်မက်ခြင်း*) နှင့် ဗိတ္တဓမ္မ (မှားသော အကျင့်တရား*)- ဟူသော တရားသုံးပါးတို့ ပွားပြားကုန်၏။ ထိုတရားသုံးပါးတို့ ပွားပြားကုန်သော် ထို သတ္တဝါတို့၏ အသက်သည်လည်း ဆုတ်ယုတ်၏။ အဆင်း သည်လည်း ဆုတ်ယုတ်၏။ အသက်အားဖြင့်လည်း ဆုတ် ယုတ်ကုန်သော၊ အဆင်းအားဖြင့်လည်း ဆုတ်ယုတ် ကုန်သော၊ အနှစ်ငါးရာ အသက်ရှည်ကုန်သော ထိုလူတို့၏ သား၊ သမီး အချို့တို့သည် အနှစ်နှစ်ရာငါးဆယ် အသက်

ရှည်ကုန်၏။ အချို့သော သား၊ သမီးတို့သည် အနှစ်နှစ်ရာ အသက်ရှည်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့--- အနှစ်နှစ်ရာငါးဆယ်သာ အသက်ရှည် ကုန်သော လူတို့၌-

- အမိ၌ ကောင်းစွာ ပြုသင့်သော ဝတ်ကို မပြုခြင်း။
- အဖ၌ ကောင်းစွာ ပြုသင့်သော ဝတ်ကို မပြုခြင်း။
- သမက (သုတော်စင်)တို့၌ ကောင်းစွာ ပြုသင့်သော ဝတ်ကို မပြုခြင်း။
- ဗြာဟ္မက (သုတော်မြတ်)တို့၌ ကောင်းစွာ ပြုသင့် သော ဝတ်ကို မပြုခြင်း။
- အမျိုး၌ ကြီးသော သူတို့ကို ရိုသေမှု မပြုခြင်း-

ဟူသော ဤတရားတို့သည် ပွားများလာကုန်၏။

၈.၃.၀၇၀။ ရဟန်းတို့--- ဤသို့လျှင် ပစ္စည်းဥစ္စာ မရှိ သူတို့အား ပစ္စည်းဥစ္စာကို မပေးသော် ဆင်းရဲခြင်း-အစ၊ အမျိုး၌ ကြီးသောသူတို့ကို ရိုသေမှု မပြုခြင်း-အဆုံး ရှိသော ဤတရားတို့သည် ပွားများလာကုန်၏။

ဤတရားတို့ ပွားများလာကုန်သော် ထိုလူတို့၏ အသက် သည်လည်း ဆုတ်ယုတ်၏။ အဆင်းသည်လည်း ဆုတ် ယုတ်၏။ အသက်အားဖြင့်လည်း ဆုတ်ယုတ်ကုန်သော၊ အဆင်းအားဖြင့်လည်း ဆုတ်ယုတ်ကုန်သော၊ အနှစ် နှစ်ရာ ငါးဆယ် အသက်ရှည်ကုန်သော ထိုလူတို့၏ သား၊ သမီး တို့သည် အနှစ်တစ်ရာ အသက် ရှည်ကုန်၏။

ဆယ်နှစ်သက်တမ်းအချိန်

၈.၃.၀၇၁။ ရဟန်းတို့--- ဤလူတို့၏ သား၊ သမီးတို့ သည် ဆယ်နှစ်သာ အသက်ရှည်မည် အခါမျိုးသည် ဖြစ်လိမ့်မည်။

ရဟန်းတို့--- လူတို့သည် ဆယ်နှစ်သာ အသက်ရှည် ကုန်လတ်သော် ငါးနှစ်အရွယ်ရှိ သတို့သမီးတို့သည် လက်ထပ်ထိမ်းမြားနိုင်သော အရွယ်ရောက်သူတို့ ဖြစ်ကုန် လိမ့်မည်။ ရဟန်းတို့--- ဆယ်နှစ်သာ အသက်ရှည်သော လူတို့၌ မြတ်သော အရသာတို့သည် ကွယ်ပျောက်ကုန် လိမ့်မည်။ ထိုမြတ်သော အရသာတို့ကား အဘယ်နည်း ဟူမူ- ထောပတ်၊ ဆီဦး၊ ဆီ၊ ပျား၊ တင်လဲ၊ ဆား ဤသည် တို့တည်း။ ရဟန်းတို့--- ဆယ်နှစ် အသက်ရှည်ကုန်သော လူတို့၌ လူးထမင်းသည် စားဖွယ်တို့တွင် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်

လိမ့်မည်။ ရဟန်းတို့--- ယခုအခါ စားဖွယ်တို့တွင် အသား၊
ဓောသော သလေးထောင်သည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်သကဲ့သို့
ရဟန်းတို့--- ဤအတူ ဆယ်နှစ်သာ အသက်ရှည်သော
လူတို့၌ လူထမ်းသည် စားဖွယ်တို့တွင် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်
လိမ့်မည်။

ရဟန်းတို့--- ဆယ်နှစ်သာ အသက်ရှည်သော လူတို့၌
ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးတို့သည် အကြွင်းမဲ့ ကွယ်
ပျောက်ကုန်လိမ့်မည်။ အကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါး
တို့သည် အလွန်လျှင် ထွန်းပကုန်လိမ့်မည်။ ရဟန်းတို့---
ဆယ်နှစ်အသက်ရှည်သော လူတို့၌ ကောင်းမှု-ဟူသော
အမည်မျှသည်ပင် ရှိတော့လိမ့်မည် မဟုတ်။ ကောင်းမှုကို
ပြုသူကား အဘယ်မှာ ရှိတော့လိမ့်မည်နည်း။ ရဟန်းတို့---
ဆယ်နှစ်သာ အသက်ရှည်သော လူတို့တွင် အမိ၌
ကောင်းစွာ ပြုသင့်သော ဝတ်ကို မပြုသူ၊ အဖ၌ ကောင်းစွာ ပြု
သင့်သော ဝတ်ကို မပြုသူ၊ သမက (သုတော်စင်)တို့၌
ကောင်းစွာ ပြုသင့်သော ဝတ်ကို မပြုသူ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်
မြတ်)တို့၌ ကောင်းစွာ ပြုသင့်သော ဝတ်ကို မပြုသူ၊ အမျိုး
တို့၌ ကြီးသော သူတို့ကို ရိုသေမှု မပြုသူတို့သည် ပူဇော်ခံ
ထိုက်သူတို့ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မည်။ နိမ္မိဒ်ထိုက်သူတို့ ဖြစ်ကုန်
လိမ့်မည်။ ရဟန်းတို့---ယခုအခါ အမိ၌ ကောင်းစွာ ပြုသင့်
သော ဝတ်ကို ပြုသူ၊ အဖ၌ ကောင်းစွာ ပြုသင့်သော ဝတ်ကို
ပြုသူ၊ သမက (သုတော်စင်)တို့၌ ကောင်းစွာ ပြုသင့်သော
ဝတ်ကို ပြုသူ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်မြတ်)တို့၌ ကောင်းစွာ ပြု
သင့်သော ဝတ်ကို ပြုသူ၊ အမျိုးတို့၌ ကြီးသော သူတို့ကို
ရိုသေမှု ပြုသူတို့သည် ပူဇော်ခံထိုက်သူ နိမ္မိဒ်ထိုက်သူတို့
ဖြစ်ကုန်သကဲ့သို့ ရဟန်းတို့--- ဤအတူ ဆယ်နှစ်သာ
အသက်ရှည်သော လူတို့တွင် အမိ၌ ကောင်းစွာ ပြုသင့်သော
ဝတ်ကို မပြုသူ၊ အဖ၌ ကောင်းစွာ ပြုသင့်သော ဝတ်ကို
မပြုသူ၊ သမက (သုတော်စင်)တို့၌ ကောင်းစွာ ပြုသင့်သော
ဝတ်ကို မပြုသူ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်မြတ်)တို့၌ ကောင်းစွာ
ပြုသင့်သော ဝတ်ကို မပြုသူ၊ အမျိုးတို့၌ ကြီးသော သူတို့ကို
ရိုသေမှု မပြုသူတို့သည် ပူဇော်ခံထိုက်သူတို့ ဖြစ်
ကုန်လိမ့်မည်။ နိမ္မိဒ်ထိုက်သူတို့ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မည်။

ရဟန်းတို့---ဆယ်နှစ်သာ အသက်ရှည်သော လူတို့၌
အမိ-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မိကျီး-မိထွေး-ဟူ၍လည်းကောင်း၊
အဓိနိဗ္ဗာန်၊ အဓိနိဗ္ဗာန်-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဆရာမယား-
ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အလေးအမြတ် ပြုထိုက်သူ ဘကြီး၊
ဘထွေး-စသည်တို့၏ မယား-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ရှိသေ
သေးမြတ်သော စိတ် ဖြစ်တော့လိမ့်မည် မဟုတ်။ မိတ်၊ သိုး၊
ကြက်၊ ဝက်၊ ခွေးနှင့် မြွေခွေးတို့ကဲ့သို့ လောကသည် ဧရာ
ယုက် ရှစ်ထွေး (စဉ်းကမ်းပျက်)ခြင်းသို့ ရောက်လိမ့်မည်။

ရဟန်းတို့---သားသမီးကို တွေ့ မြင်သော် သား၊မုဆိုးအား
ပြင်းထန်သော အမျက်ထွက်ခြင်း၊ ပြင်းထန်သော ပျက်စီး
စေလိုခြင်း၊ ပြင်းထန်သော မလိုမုန်းထားခြင်း၊ ပြင်းထန်သော
သတ်လိုစိတ်ရှိခြင်းသည် ဖြစ်ပေါ်သကဲ့သို့ ရဟန်းတို့---
ဤအတူ ဆယ်နှစ်သာ အသက်ရှည်သော လူတို့၌ ထို
သတ္တဝါတို့ အချင်းချင်း ပြင်းထန်သော အမျက်ထွက်ခြင်း၊
ပြင်းထန်သော ပျက်စီးစေလိုခြင်း၊ ပြင်းထန်သော မလို
မုန်းထားခြင်း၊ ပြင်းထန်သော သတ်လိုစိတ်ရှိခြင်းသည်
ဖြစ်ပေါ်လိမ့်မည်။ အဓိကလည်း သား၌၊ သားကလည်း အမိ
၌၊ အဖကလည်း သား၌၊ သားကလည်း အဖ၌၊ မောင်က
လည်း နှမ၌၊ နှမကလည်း မောင်၌ ပြင်းထန်သော အမျက်
ထွက်ခြင်း၊ ပြင်းထန်သော ပျက်စီးစေလိုခြင်း၊ ပြင်းထန်သော
မလိုမုန်းထားခြင်း၊ ပြင်းထန်သော သတ်လိုစိတ်ရှိခြင်းသည်
ဖြစ်ပေါ်လိမ့်မည်။

၈.၃.၀၇၂။ ရဟန်းတို့--- ဆယ်နှစ်သာ အသက်ရှည်
ကုန်သော လူတို့၌ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး သတ္တန္တရကပ် ဆိုက်
လိမ့်မည်။ ထိုသူတို့ အချင်းချင်း သားကလည်း-ဟု မတ်ကြ
ကုန်လိမ့်မည်။ ပြင်းထန်သော လက်နက်တို့သည် ထိုသူတို့၏
လက်တို့၌ ထင်ရှား ဖြစ်ကုန်လိမ့်မည်။ ထိုသူတို့သည်
ပြင်းထန်သော လက်နက်ဖြင့် ဤသည်ကား သားကောင်
တည်း၊ ဤသည်ကား သားကောင်တည်းဟု အချင်းချင်း
သတ်ဖြတ်ကုန်လိမ့်မည်။

ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ ထိုသတ္တဝါတို့တွင် အချို့သော
သတ္တဝါတို့မှာ ဤသို့ အကြံ ဖြစ်လိမ့်မည်- 'ငါတို့သည်
မည်သူကိုမျှ မသတ်ကုန်အံ့။ ငါတို့ကိုလည်း မည်သူကမျှ
မသတ်စေသတည်း။ ငါတို့သည် မြက်တောသို့ ဖြစ်စေ၊
ချုံနွယ်တောသို့ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်တောသို့ဖြစ်စေ၊ ရောက်နိုင်
ခဲ့သော မြစ်လယ်ကျွန်းသို့ ဖြစ်စေ၊ တောင်ချောက်ကြားသို့
ဖြစ်စေ ဝင်၍ တောသစ်မြစ်၊ တောသစ်သီးကို စားကုန်လျက်
မျှတနေကြရလျှင် ကောင်းမည်'ဟု အကြံ ဖြစ်လိမ့်မည်။
ထိုသူတို့သည် မြက်တောသို့ဖြစ်စေ၊ ချုံနွယ်တောသို့ဖြစ်စေ၊
သစ်ပင်တောသို့ ဖြစ်စေ၊ ရောက်နိုင်ခဲ့သော မြစ်လယ်ကျွန်း
သို့ ဖြစ်စေ၊ တောင်ချောက်ကြားသို့ ဖြစ်စေ ဝင်၍ ခုနစ်ရက်
ပတ်လုံး တောသစ်မြစ်၊ တောသစ်သီးကို စားကုန်လျက်
မျှတနေကုန်လိမ့်မည်။ ထိုသူတို့သည် ခုနစ်ရက်လွန်သဖြင့်
မြက်တော၊ ချုံနွယ်တော၊ သစ်ပင်တော၊ ရောက်နိုင်ခဲ့သော
မြစ်လယ်ကျွန်း၊ တောင်ချောက်ကြားမှ ထွက်ကုန်၍
အချင်းချင်း ပွေ့ဖက်ကုန်လျက် 'အချင်းတို့--- သတ္တဝါတို့ကို
မြင်ရကုန်သော၏။ ငါအသက်ရှင်သကဲ့သို့ သင်လည်း အသက်
ရှင်ပေ၏။ သတ္တဝါတို့ကို မြင်ရကုန်သော၏။ ငါ အသက်ရှင်
သကဲ့သို့ သင်လည်း အသက်ရှင်ပေ၏'ဟု မိမိနှင့် သဘော

တူသည်ကို မြဲကုန်လိမ့်မည်၊ သက်သာရာ ရကုန်လိမ့်မည်။

အသက်၊ အဆင်း စသည်တို့ပွားခြင်း အကြောင်း

၈.၃.၀၇၃။ ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ ထိုသတ္တဝါတို့မှာ ဤသို့ အကြံ ဖြစ်လိမ့်မည်- 'ငါတို့သည် အကုသိုလ်တရားတို့ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်ခြင်းကြောင့် ဤသို့ သဘောရှိသော ဆွေမျိုးများစွာတို့ ဆုံးရှုံးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ငါတို့သည် ကုသိုလ်ကို မြဲကြရလျှင် ကောင်းမည်၊ အဘယ်ကုသိုလ်ကို မြဲကြရပါမည်နည်း။ ငါတို့သည် အသက်သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ကြရလျှင် ကောင်းမည်၊ ဤကုသိုလ်တရားကို ကျင့်ကြံ ရလျှင် ကောင်းမည်'ဟု အကြံ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုသုတို့သည် အသက်သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ကုန်လိမ့်မည်၊ ကုသိုလ်တရား တို့ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်ကုန်လိမ့်မည်။ ထိုသုတို့သည် ကုသိုလ်တရားတို့ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်ခြင်းကြောင့် အသက်အားဖြင့်လည်း တိုးပွားကုန်လိမ့်မည်၊ အဆင်းအား ဖြင့်လည်း တိုးပွားကုန်လိမ့်မည်၊ အသက်အားဖြင့်လည်း တိုးပွားကုန်သော၊ အဆင်းအားဖြင့်လည်း တိုးပွားကုန်သော၊ ဆယ်နှစ် အသက်ရှည်ကုန်သော ထိုသုတို့၏ သား၊ သမီးတို့ သည် အသက်နှစ်ဆယ် ရှည်ကုန်လိမ့်မည်။

ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ ထိုသတ္တဝါတို့မှာ ဤသို့ အကြံ ဖြစ်လိမ့်မည်- 'ငါတို့သည် ကုသိုလ်တရားတို့ကို ဆောက် တည်ခြင်းကြောင့် အသက်အားဖြင့်လည်း တိုးပွားကုန်၏။ အဆင်းအားဖြင့်လည်း တိုးပွားကုန်၏။ ငါတို့သည် ကုသိုလ်ကို ဝိပိနိ၍ မြဲကြရလျှင် ကောင်းမည်၊ အဘယ် ကုသိုလ်ကို မြဲကြရပါကုန်အံ့နည်း။ ငါတို့သည် သုတစ်ပါးတို့ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ကြရလျှင်၊ သုတစ်ပါးသားမယားကို ဖြစ်ပွားကျူးလွန်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ် ကြရလျှင်၊ မဟုတ်မမှန် ပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ကြရလျှင်၊ ကုန်းချောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ကြရလျှင်၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ကြရလျှင်၊ ပြန်ဖျင်းသော စကားကို ပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ကြရလျှင်၊ သူတစ်ပါး စည်းစိမ်၌ ရှေးရကြခြင်းကို စွန့်ကြဲရလျှင်၊ ပျက်စီးစေ လိုခြင်းကို စွန့်ကြဲရလျှင်၊ မှားသော အယူကို စွန့်ကြဲရလျှင်၊ အဓမ္မရာဂ(မတရားသော တပ်မက်ခြင်း)၊ ဝိသမလောဘ (အလွန်အကြွေးတပ်မက်ခြင်း)၊ မိစ္ဆာဓမ္မ(မှားသော အကျင့် တရား)-ဟူသော တရားသုံးမျိုးတို့ကို စွန့်ကြဲရလျှင် ကောင်း မည်၊ ငါတို့သည် အမိ၌ ကောင်းစွာ ပြုသင့်သော ဝတ်ကို မြဲ ကြရလျှင်၊ အမိ၌ ကောင်းစွာ ပြုသင့်သော ဝတ်ကို မြဲကြ ရလျှင်၊ သမက(သူတော်စင်)တို့၌ ကောင်းစွာ ပြုသင့်သော

ဝတ်ကို မြဲကြရလျှင်၊ ဗြာဟ္မဏ(သူတော်မြတ်)တို့၌ ကောင်း စွာ ပြုသင့်သော ဝတ်ကို မြဲကြရလျှင်၊ အမျိုး၌ ကြီးသော သူတို့ကို ရိုသေမှု မြဲကြရလျှင်၊ ဤသို့ ဆိုခဲ့သော ကုသိုလ် တရားကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်ကြံရလျှင် ကောင်းမည်'ဟု အကြံ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုသုတို့သည် အမိ၌ ကောင်းစွာ ပြုသင့်သော ဝတ်ကို မြဲသုတို့ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မည်၊ အမိ၌ ကောင်းစွာ ပြုသင့်သော ဝတ်ကို မြဲသုတို့ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မည်၊ သမက(သူတော်စင်)တို့၌ ကောင်းစွာ ပြုသင့်သော ဝတ်ကို မြဲသုတို့ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မည်၊ ဗြာဟ္မဏ(သူတော်မြတ်)တို့၌ ကောင်းစွာ ပြုသင့်သော ဝတ်ကို မြဲသုတို့ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မည်၊ အမျိုး၌ ကြီးသော သူတို့ကို ရိုသေမှု မြဲသုတို့ ဖြစ်ကုန် လိမ့်မည်၊ ဤဆိုခဲ့သော ကုသိုလ်တရားကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်ကုန်လိမ့်မည်။

ထိုသုတို့သည် ကုသိုလ်တရားတို့ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်ခြင်းကြောင့် အသက်အားဖြင့်လည်း တိုးပွားကုန်လိမ့် မည်၊ အဆင်းအားဖြင့်လည်း တိုးပွားကုန်လိမ့်မည်၊ အသက် အားဖြင့်လည်း တိုးပွားကုန်သော၊ အဆင်း အားဖြင့်လည်း တိုးပွားကုန်သော ထိုသုတို့သည် အနှစ် နှစ်ဆယ်၊ လေးဆယ်၊ ရှစ်ဆယ်၊ တစ်ရာခြောက်ဆယ်၊ သုံးရာနှစ်ဆယ်၊ ခြောက်ရာ လေးဆယ် အဆင့်ဆင့် တက်၍ အသက်ရှည်ကုန်လိမ့်မည်၊ အနှစ်ခြောက်ရာလေးဆယ် အသက်ရှည်ကုန်သော ထိုလူ တို့၏ သား၊ သမီးတို့သည် အနှစ် နှစ်ထောင်၊ လေးထောင်၊ ရှစ်ထောင် အဆင့်ဆင့် တက်၍ အသက်ရှည်ကုန်လိမ့်မည်၊ အနှစ်ရှစ်ထောင် အသက်ရှည်ကုန်သော ထိုလူတို့၏ သား၊ သမီးတို့သည် အနှစ်နှစ်သောင်း၊ လေးသောင်း၊ ရှစ်သောင်း၊ အဆင့်ဆင့် တက်၍ အသက်ရှည်ကုန်လိမ့်မည်၊ ရဟန်းတို့- -- အနှစ် ရှစ်သောင်း အသက်ရှည်ကုန်သော လူတို့၌ အနှစ် ငါးရာ အသက်ရှိသော သတို့သမီးတို့သည် လက်ထပ် ထိမ်းမြားနိုင်သော အရွယ်ရောက်သူတို့ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မည်။

သင်္ခကြေဝစေးမင်း ဖြစ်ပေါ်ခြင်း

၈.၃.၀၇၄။ ရဟန်းတို့--- အနှစ်ရှစ်သောင်း အသက် ရှည်ကုန်သော လူတို့၌ တပ်မက်ခြင်း၊ ဆာလောင်ခြင်း၊ အိုခြင်း-ဟူသော အနာသုံးမျိုးတို့သာ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မည်၊ ရဟန်းတို့--- အနှစ်ရှစ်သောင်း အသက်ရှည်ကုန်သော လူ တို့၌ ဤဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းသည် ပြည့်စုံ ကြွယ်ဝလိမ့်မည်၊ စည်ပင် ဝပြောလိမ့်မည်၊ ရွာ၊ နိဂုံး၊ ဇနပုဒ်၊ မင်းနေပြည်တို့သည် ကြက်ပျံတကျ* ဖြစ်ကုန်လိမ့်မည်၊ ရဟန်းတို့--- အနှစ် ရှစ်သောင်း အသက်ရှည်ကုန်သော လူတို့တော်၌ ဤဇမ္ဗူဒီ

ကျွန်းသည် ကျွဲတော၊ မြက်တောကဲ့သို့ လူတို့ဖြင့် အကြား မလပ် ပြည့်နက်စဉ်ကားနေလိမ့်မည်။ ရဟန်းတို့--- အနုပညာရှင်သောင်း အသက်ရှည်သော လူတို့စေတ၍ ဤ ဗာရာဏသီမြို့သည် ပြည့်စုံ ကြွယ်ဝသည်လည်းဖြစ်သော စည်ပင် ဝပြောသည်လည်းဖြစ်သော၊ များသော လူရှိသည် လည်းဖြစ်သော၊ လူမျိုးစုံတို့ဖြင့် ပြုစုသည့်လည်းဖြစ်သော၊ အစားအစာ ပေါများသည်လည်းဖြစ်သော၊ ကေတုမတီ မည်သော မင်းနေပြည် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ရဟန်းတို့---အနုပညာရှင်သောင်း အသက်ရှည်သော လူတို့စေတ၍ ဤဗျူဒီပ ကျွန်း၌ ကေတုမတီမင်းနေပြည်လျှင် အချစ်အခြာရှိသော၊ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော မြို့တို့သည် ဖြစ်ကုန်လိမ့်မည်။ ရဟန်းတို့--- အနုပညာရှင်သောင်း အသက်ရှည်သော လူတို့စေတ၍ ကေတုမတီမင်းနေပြည်၌ တရားစောင့်သော၊ တရားနှင့်အညီ မင်းပြုသော၊ သမုဒ္ဓရာလေးစင်း အဝိုင်း အခြားရှိသည့် လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရသော၊ ရန်အပေါင်း ကို အောင်သော၊ တိုင်းနိုင်ငံကို တည်ငြိမ်စေသော၊ ရတနာ ခုနစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော၊ သစ်မည်သော စကြဝတေးမင်း ဖြစ်ပေါ်လိမ့်မည်။ ထိုစကြဝတေးမင်းမှာ ရတနာခုနစ်ပါးတို့ ဖြစ်ပေါ်ကုန်လိမ့်မည်။ ထိုသစ်စကြဝတေးမင်းမှာ ရဲရင့် ကုန်သော၊ သူရဲကောင်းအင်္ဂုရင်ရှိကုန်သော၊ တစ်ဖက် စစ်သည်တို့ကို နှိမ်နင်းနိုင်ကုန်သော၊ အထောင်မကသော သားတော်တို့သည် ရှိကုန်လိမ့်မည်။ ထိုစကြဝတေးမင်းသည် သမုဒ္ဓရာအဆုံးရှိသော ဤမြေကို တုတ်မဆောင်မူ၍ လက်နက်မဆောင်မူ၍ တရားသဖြင့် အောင်မြင်လျက် အုပ်စိုးလိမ့်မည်။

မေတ္တယျဘုရား ပွင့်တော်မူခြင်း

၈.၃.၀၇၅။ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ငါဘုရားသည် ယခုအခါ လောက၌ ပွင့်တော်မူသကဲ့သို့ အနုပညာ ရှင်သောင်း အသက်ရှည်သော လူတို့စေတ၍ ဂုဏ်တော် ကိုးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မေတ္တယျမည်သော မြတ်စွာ ဘုရားသည် ပွင့်တော်မူလိမ့်မည်။

ယခုအခါ ငါသည် လောက၌ ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ် ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုလျက် ဟောကြားတော်မူသကဲ့သို့ ထိုမေတ္တယျမြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ထိုအတူ လောက၌ ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုလျက် ဟောကြားတော်မူလိမ့်မည်။ ယခုအခါ ငါသည် အစ၏ ကောင်းခြင်း၊ အလယ်၏ ကောင်းခြင်း၊ အဆုံး၏ ကောင်းခြင်း ရှိသော အနက်နှင့် ပြည့်စုံသော၊ သဒ္ဓါနှင့် ပြည့်စုံသော တရား

ကို ဟောတော်မူသကဲ့သို့၊ အလုံးစုံ ပြည့်စုံသော၊ စင်ကြယ် သော၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ပြတော်မူသကဲ့သို့ ထိုမေတ္တယျ မြတ်စွာဘုရားသည် အစ၏ ကောင်းခြင်း၊ အလယ်၏ ကောင်းခြင်း၊ အဆုံး၏ ကောင်းခြင်းရှိသော၊ အနက်နှင့် ပြည့်စုံသော၊ သဒ္ဓါနှင့်ပြည့်စုံသော တရားကို ဟောတော်မူ လိမ့်မည်။ အလုံးစုံ ပြည့်စုံသော၊ စင်ကြယ်သော၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ပြတော်မူလိမ့်မည်။ ယခုအခါ ငါသည် အရာမက များစွာသော ရဟန်းသံဃာပရိသတ်တို့ ဦးဆောင်လျက် ဒေသစာရီကြွသကဲ့သို့ ထိုမေတ္တယျမြတ်စွာဘုရားသည် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ရဟန်းသံဃာပရိသတ်တို့ ဦးဆောင်လျက် ဒေသစာရီ ကြွတော်မူလိမ့်မည်။

၈.၃.၀၇၆။ ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ သစ်စကြဝတေးမင်း သည် မဟာပနာဒမင်းကို ပြာသာဒ်ဆောက်စေ၍ ထို ပြာသာဒ်၌ စိုးအုပ်နေလိမ့်မည်။ ထိုပြာသာဒ်ကို ပေးစွန့်၍ သမက၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)၊ အထီး ကျန်သူ၊ ခရီးသွားစဉ်သည်၊ ဇနီးတောင်းယာစကောတို့အား အလှူကို ပေးလျက် ဘုန်းတန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မေတ္တယျ မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ ဆံ၊ မုတ်ဆိတ်ကို ရိုက်၍ ဇန့်ရည်စွန်းသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ပြီးလျှင် ရဟန်း ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်လိမ့်မည်။ ဤသို့ ဝင်ရောက်ပြီးသော် ထိုရဟန်းသည် တစ်ပါးတည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ချဉ်းကပ် ပြီးလျှင် မမေ့မလျော့သော သတိ၊ ပြင်စွာ အားထုတ်သော ဝီရိယ၊ တည်ကြည်သော သမာဓိ ရှိသည်ဖြစ်၍ နေသည် ရှိသော် အရာရာတို့လည်း မကြာမီ ရောက်၍ ရဟန္တာ ဖြစ်ကာ နေရလိမ့်မည်။

ရဟန်း၏ အသက်၊ အဆင်း- စသည် တိုးပွားခြင်းအကြောင်း

၈.၃.၀၇၇။ ရဟန်းတို့--- မိမိဟူသော ကျွန်းကြီးကို မှီခို၍ နေကြကုန်လော့။ ရဟန်းတို့--- သင်ချစ်သားတို့သည် အဖ ဘုရားမှ လာသော မိမိတို့ ရဟန်းများ၏ ကျက်စားရာ အာရုံ၌ ကျက်စားကြကုန်လော့။ ရဟန်းတို့--- အဖဘုရားမှ လာသော မိမိတို့ရဟန်းများ၏ ကျက်စားရာအာရုံ၌ ကျက်စားကုန်သော သင်ချစ်သားတို့မှာ အသက်လည်း တိုးပွားကုန်လိမ့်မည်။ အဆင်းလည်း တိုးပွားကုန်လိမ့်မည်။ ချမ်းသာလည်း တိုးပွား ကုန်လိမ့်မည်။ စည်းစိမ်လည်း တိုးပွားကုန်လိမ့်မည်။ အားစွန့် လည်း တိုးပွားကုန်လိမ့်မည်။

ရဟန်းတို့--- ရဟန်းတို့၏ အသက်တိုးပွားခြင်း၏ အကြောင်းသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့--- ဤ သာသနာ

တော်၌ ရဟန်းသည် ဆန္ဒကြီးများသော သမာဓိနှင့် လည်းကောင်း၊ သမ္ပပုဇာနိဝီရိယနှင့် လည်းကောင်း၊ ပြည့်စုံသော ကုဒ္ဓိပါဒ်တရားကို ပွားများ၏။ ဝီရိယကြီးများသော သမာဓိနှင့် လည်းကောင်း၊ သမ္ပပုဇာနိဝီရိယနှင့်လည်းကောင်း၊ ပြည့်စုံသော ကုဒ္ဓိပါဒ်တရားကို ပွားများ၏။ စိတ်ကြီးများသော သမာဓိနှင့်လည်းကောင်း၊ သမ္ပပုဇာနိဝီရိယနှင့်လည်းကောင်း၊ ပြည့်စုံသော ကုဒ္ဓိပါဒ်တရားကို ပွားများ၏။ ပညာကြီးများသော သမာဓိနှင့်လည်းကောင်း၊ သမ္ပပုဇာနိဝီရိယနှင့် လည်းကောင်း၊ ပြည့်စုံသော ကုဒ္ဓိပါဒ်ကို ပွားများ၏။ ထိုရဟန်းသည် ဤကုဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးတို့ကို ပွားများခြင်းကြောင့်၊ အစေနိဗ္ဗာန် အလေ့အလာ ပြုခြင်းကြောင့် အလိုရှိခဲ့သော် သက်တမ်းစေ့အောင်၊ လွန်အောင်ပင် တည်နေနိုင်၏။ ရဟန်းတို့--- ဤကား ရဟန်း၏ အသက် တိုးပွားခြင်း၏ အကြောင်းတည်း။

ရဟန်းတို့--- ရဟန်း၏ အဆင်းတိုးပွားခြင်း၏ အကြောင်းသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့--- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် သီလရှိ၏။ ပါတိမောက္ခသံဝရသီလကို စောင့်ထိန်းလျက် နေ၏။ အကျင့်၊ ကျက်စားရာနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ အနည်းငယ်မျှသာ အပြစ်တို့ကိုပင် ကြောက်မက်ဖွယ်-ဟု ရှုသည် ဖြစ်၍ နေ၏။ သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ကောင်းစွာ ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ ရဟန်းတို့--- ဤကား ရဟန်း၏ အဆင်းတိုးပွားခြင်း၏ အကြောင်းတည်း။

ရဟန်းတို့--- ရဟန်း၏ ချမ်းသာတိုးပွားခြင်း၏ အကြောင်းသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့--- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပထမဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဒုတိယဈာန်သို့၊ တတိယ ဈာန်သို့၊ စတုတ္ထဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ရဟန်းတို့--- ဤကား ရဟန်း၏ ချမ်းသာတိုးပွားခြင်း၏ အကြောင်းတည်း။

ရဟန်းတို့--- ရဟန်း၏ စည်းစိမ်တိုးပွားခြင်း၏ အကြောင်းသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့--- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မေတ္တာစိတ်ကို တစ်ခုအသေ အရပ်မျက်နှာသို့

မြန်ကြွက်၍ နေ၏။ ထိုအတူ နှစ်ခုမြောက်၊ သုံးခုမြောက်၊ လေးခုမြောက် အရပ်မျက်နှာသို့ မြန်ကြွက်၍ နေ၏။ ဤနည်းဖြင့် အထက်၊ အောက်၊ ဖီလာ အရပ်မျက်နှာသို့ အကန့်အသတ်မရှိ မြန်ကြွက်၍ နေ၏။ အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာတို့သို့ မေတ္တာစိတ်ကို မြန်ကြွက်၍ နေ၏။

ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာစိတ်ကို ထိုအတူ မြန်ကြွက်၍ နေ၏။ ရဟန်းတို့--- ဤကား ရဟန်း၏ စည်းစိမ်တိုးပွားခြင်း၏ အကြောင်းတည်း။

ရဟန်းတို့--- ရဟန်း၏ ခွန်အားတိုးပွားခြင်း၏ အကြောင်းသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့--- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်နှင့် အရဟတ္တဖိုလ်ပညာကို ယခုဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍ ရဟန္တာ ဖြစ်ကာ နေ၏။ ရဟန်းတို့--- ဤကား ရဟန်း၏ ခွန်အားတိုးပွားခြင်း၏ အကြောင်းတည်း။

ရဟန်းတို့--- ဤဒေဝပုတ္တ-စသော ဗျာဓိတို့ ခွန်အားသည် နှိပ်ကွပ် အောင်မြင်နိုင်ခဲ့လေချေ၏။ ဤ ဒေဝပုတ္တ-စသော ဗျာဓိတို့ ခွန်အားလောက် နှိပ်ကွပ် အောင်မြင်နိုင်ခဲ့လေသော အခြားခွန်အား တစ်ခုမျှကိုပင် ငါဘုရား မြင်တော်မမူ။ အရဟတ္တဖိုလ်ခွန်အားသည်သာလျှင် ဒေဝပုတ္တ-စသော ဗျာဓိတို့ ခွန်အားကို နှိပ်ကွပ် အောင်မြင်နိုင်၏။ ရဟန်းတို့--- ကုသိုလ်တရားတို့ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်ခြင်းကြောင့် ဤဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဤကုသိုလ်၊ ဤကုသိုလ်၏ အကျိုးသည် တိုးပွား၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားကို ဟောတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော တရားတော်ကို နှစ်လိုက်နိုင်သည် ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူကြ လေကုန်သတည်း။

၄

အဂ္ဂညသုတ်

ဝါသေဋ္ဌနှင့် ဘာရုဒါ

၈.၃.၀၇၈။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိ မြို့၊ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း ဝိသာခါ၏ ပြာသာဒ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဝါသေဋ္ဌသာမဏေနှင့် ဘာရုဒါသာမဏေတို့သည် ရဟန်းတို့ထံ၌ ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင့်တကုန်သည်ဖြစ်၍ နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ညချမ်းအခါ၌ သမာပတ်ဝင်စားလျက် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူရာမှ ထ၍ ပြာသာဒ်မှ သက်ဆင်းတော်မူပြီးလျှင် ပြာသာဒ်ရိပ် လွင်တီးခေါင်၌ စကြာကြွတော်မူ၏။

၈.၃.၀၇၉။ ဝါသေဋ္ဌသည် မြတ်စွာဘုရားကို မြင်လေ၏။ မြင်သောကြောင့် ဘာရုဒါအား ပြော၏-

"ဦးရှင်ဘာရုဒါ- မြတ်စွာဘုရားသည် စကြာကြွနေတော်မူ၏။ ဦးရှင် ဘာရုဒါ- လာ၊ သွားကြရုံ၊ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကြကုန်ရုံ၊ မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှ တရားစကား နာရကောင်းတန်ရာ၏"ဟု ပြော၏။

"ဦးရှင်- ကောင်းပါပြီ"ဟု ဘာရုဒါသည် ဝါသေဋ္ဌအား ပြန်ကြား၏။

၈.၃.၀၈၀။ ထိုအခါ ဝါသေဋ္ဌနှင့် ဘာရုဒါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုခိုးကြပြီးလျှင် စကြာကြွတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားနောက်သို့ လိုက်၍ စကြာသွားကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝါသေဋ္ဌအား ဖမ်းတော်မူ၏-

"ဝါသေဋ္ဌ- ပုဂ္ဂားအမျိုးကောင်းသား ဖြစ်ကုန်သော သင်တို့သည် ပုဂ္ဂားမျိုးမှ ထွက်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ကြကုန်၏။ ဝါသေဋ္ဌ- အသိနည်း။ သင်တို့ကို ပုဂ္ဂားတို့သည် မဆဲရေးကြဘူးလော၊ မရေရွတ်ကြဘူးလော"

"မြတ်စွာဘုရား- အမှန်အတိုင်း လျှောက်ထားရလျှင် ပုဂ္ဂားတို့သည် ဘုရားတပည့်တော်တို့ကို ဆဲရေးကြပါကုန်၏။ ရေရွတ်ကြပါကုန်၏"

"ဝါသေဋ္ဌ- ပုဂ္ဂားတို့သည် သင်တို့ကို အဘယ်သို့ ဆဲရေးကြကုန်သနည်း၊ အဘယ်သို့ ရေရွတ်ကြကုန်သနည်း"

"မြတ်စွာဘုရား- ပုဂ္ဂားတို့သည် ဤသို့ ဆိုကြပါကုန်၏-

'ပုဂ္ဂားမျိုးသာလျှင် မြတ်၏။ တစ်ပါးသော အမျိုးတို့သည် ယုတ်ကုန်၏။ ပုဂ္ဂားမျိုးသာလျှင် ဖြူစင်၏။ တစ်ပါးသော

အမျိုးတို့သည် မည်သည့်ကုန်၏၊ ပုဂ္ဂားတို့သာလျှင် အမျိုး အနွယ်-စသည်အားဖြင့် စင်ကြယ်ကုန်၏။ ပုဂ္ဂားမဟုတ် သော သူတို့သည် မစင်ကြယ်ကုန်။ ပုဂ္ဂားတို့သာလျှင် ဗြဟ္မာ့ခံတွင်းမှ ဖွားကုန်သော ဗြဟ္မာ၏ သားတို့တည်း။

သင်တို့သည် မြတ်သော ပုဂ္ဂားအမျိုးကို စွန့်၍ ဗြဟ္မာ၏ ခြေဖမ်းမှ ဖွားသည့် သားဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းကတုံးစုတ် တို့ထံသို့ ကပ်ရောက်ခြင်းသည် မကောင်းသည်သာတည်း။

သင်တို့သည် မြတ်သော ပုဂ္ဂားအမျိုးကို စွန့်၍ ဗြဟ္မာ၏ ခြေဖမ်းမှ ဖွားသည့် သားဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းကတုံးစုတ်တို့ ထံသို့ ကပ်ရောက်ခြင်းသည် မလျောက်ပတ်သည်သာ တည်းဟု ဆိုကြပါကုန်၏။

၈.၃.၀၈၁။ "ဝါသေဋ္ဌ--- စင်စစ်အားဖြင့် ပုဂ္ဂားတို့သည် ခြေလောကဖြစ်စဉ်ကို မအောက်မေ့နိုင်ကုန်၍သာ ဤသို့ ဆိုကုန်၏။

ဝါသေဋ္ဌ--- ပုဂ္ဂားတို့၏ ကြင်ရာ ပုဂ္ဂားမတို့ ဥတုလာ သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်ကိုလည်း ကောင်း၊ သားဖွားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ နို့တိုက်သည်ကို လည်းကောင်း သိမြင်ရကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂားတို့သည် အင်္ဂါ ဇာတ်မှ မွေးဖွားသည့် ဖြစ်ကုန်လျက် ဗြဟ္မာ၏ ခံတွင်းမှ ဖွားကုန်သော ဗြဟ္မာ၏ သားတို့တည်းဟု ဆိုကြကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂားတို့သည် ဗြဟ္မာကိုလည်း ရုတ်ချရာ ရောက်ကုန်၏။ မမှန်သော စကားကိုလည်း ဆိုရာ ရောက်ကုန်၏။ များစွာ သော မကောင်းမှုကိုလည်း ပွားစေရာ ရောက်ကုန်၏။

အမျိုးလေးပါး

၈.၃.၀၈၂။ ဝါသေဋ္ဌ--- မင်းမျိုး၊ ပုဂ္ဂားမျိုး၊ ကုန်သည် မျိုးနှင့် သူဆင်းရဲမျိုးဟူ၍ ဤလေးပါးသော အမျိုးတို့သည် ရှိကုန်၏။

ဝါသေဋ္ဌ--- ဤလူ့ပြည်၌ အမျိုးမင်းမျိုးသည် အသက်ကို သတ်လေ့ရှိ၏။ သူတစ်ပါး မပေးသည်ကို ယူလေ့ရှိ၏။ သူတစ်ပါး သားမယားကို ပြစ်မှားကျူးလွန်လေ့ရှိ၏။ မဟုတ် မမှန်သည်ကို ပြောဆိုလေ့ရှိ၏။ ကုန်းစကားကို ပြောတတ်၏။ ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ပြောတတ်၏။ ပြန်ချင်းသော စကားကို ပြောလေ့ရှိ၏။ မက်မောခြင်းများ၏။ ပျက်စီးစေ လိုသော စိတ် ရှိ၏။ မှားသော အယူဝါဒ ရှိ၏။ ဝါသေဋ္ဌ---

ဤသို့လျှင် အကုသိုလ်ဖြစ်ကုန်သော၊ မည်သည့်ကုန်သော တရားတို့သည် ရှိကုန်၏။ ယင်းတရားတို့ကို ဤလူ့ပြည်၌ အချို့သော မင်းမျိုး၌ တွေ့မြင်ရကုန်၏။

ဝါသေဋ္ဌ--- ဤလူ့ပြည်၌ အမျိုး၊ ပုဂ္ဂားမျိုး၊ လယ်လုပ် ကုန်သည်မျိုး၊ ဆင်းရဲသားမျိုးတို့သည်လည်း အသက်ကို သတ်လေ့ရှိကုန်၏။ သူတစ်ပါး မပေးသည်ကို ယူလေ့ ရှိကုန် ၏။ သူတစ်ပါး သားမယားကို ပြစ်မှား ကျူးလွန်လေ့ ရှိကုန်၏။ မဟုတ်မမှန်သည်ကို ပြောဆိုလေ့ရှိကုန်၏။ ကုန်းစကားကို ပြောတတ်ကုန်၏။ ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ပြောတတ် ကုန်၏။ ပြန်ချင်းသော စကားကို ပြောလေ့ရှိကုန်၏။ မက်မော ခြင်းများကုန်၏။ ပျက်စီးစေလိုသော စိတ် ရှိကုန်၏။ မှားသော အယူဝါဒ ရှိကုန်၏။ ဝါသေဋ္ဌ--- ဤသို့လျှင် အကုသိုလ် ဖြစ်ကုန်သော၊ မည်သည့်ကုန်သော တရားတို့သည် ရှိကုန်၏။ ယင်းတရားတို့ကို ဤလူ့ပြည်၌ အချို့၊ ပုဂ္ဂားမျိုး၊ လယ်လုပ် ကုန်သည်မျိုး၊ ဆင်းရဲသားမျိုးတို့၌လည်း တွေ့မြင်ရကုန်၏။

ဝါသေဋ္ဌ--- ဤလူ့ပြည်၌ အချို့သော မင်းမျိုးသည် အသက်သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ သူတစ်ပါး မပေးသည်ကို ယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ သူတစ်ပါးသားမယားကို ပြစ်မှား ကျူးလွန်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ မဟုတ်မမှန်စကား ပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ ကုန်းစကားမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ ကြမ်းတမ်းသော စကားမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ ပြန်ချင်းသော စကားမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ မက်မောခြင်း မများ၊ ပျက်စီးစေလိုသော စိတ် မရှိ၊ မှန်သော အယူဝါဒ ရှိ၏။ ဝါသေဋ္ဌ--- ဤသို့လျှင် ကုသိုလ်ဖြစ်ကုန်သော ဗြူစင် ကုန်သော တရားတို့သည် ရှိကုန်၏။ ယင်းတရားတို့ကို ဤလူ့ပြည်၌ အချို့သော မင်းမျိုး၌ တွေ့မြင်ရကုန်၏။

ဝါသေဋ္ဌ--- ဤလူ့ပြည်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂားမျိုး၊ ကုန်သည်မျိုး၊ ဆင်းရဲသားမျိုးတို့သည်လည်း အသက်သတ် ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း-စသည်ကိုပြုကုန်၏။ မက်မောခြင်း မများကုန်၊ ပျက်စီးစေလိုသော စိတ် မရှိကုန်၊ မှန်သော အယူ ဝါဒ ရှိကုန်၏။ ဝါသေဋ္ဌ--- ဤသို့လျှင် ကုသိုလ်ဖြစ်ကုန်သော ဗြူစင်ကုန်သော တရားတို့သည် ရှိကုန်၏။ ယင်းတရားတို့ကို ဤလူ့ပြည်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂားမျိုး၊ လယ်လုပ်ကုန်သည်မျိုး၊ ဆင်းရဲသားမျိုးတို့၌လည်း တွေ့မြင်ရကုန်၏။

၈.၃.၀၈၃။ ဝါသေဋ္ဌ--- ဤအမျိုးလေးပါးတို့၌ ဤသို့ ပညာရှိတို့ ကဲ့ရဲ့ဖွယ်လည်း ဖြစ်ကုန်သော၊ ပညာရှိတို့ ချီးမွမ်းဖွယ်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အမည်၊ အမြဲဖြစ်ကုန် သော တရားနှစ်ပါးတို့ ရောပြွမ်းသည် ဖြစ်ပါလျက် ပုဂ္ဂား တို့သည်-

‘ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာလျှင် မြတ်၏’ စသည်ဖြင့် ဆိုကုန်၏။ ထိုပုဏ္ဏားတို့၏ ထိုစကားကို ပညာရှိတို့သည် လက်မခံကြကုန်။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟူမူ-

ဝါသေဋ္ဌ--- ဤအမျိုးလေးပါးတို့တွင် အကြင်ရဟန်းသည် ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်၏။ အာသဝေါတရား ကုန်ပြီး ဖြစ်၏။ မဂ်အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီး ဖြစ်၏။ မဂ်ဂိစ္စကို ပြုပြီး ဖြစ်၏။ ခန္ဓာဝန်ကို ချဉ်း ဖြစ်၏။ မိမိအကျိုးအရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်ပြီး ဖြစ်၏။ ဘဝသံယောဇဉ် ကုန်ပြီး ဖြစ်၏။ ကောင်းစွာ သိ၍ လွတ်မြောက်ပြီး ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းကို အမျိုးလေးပါးတို့တွင် အမြတ်ဆုံးဟူ၍ တရားသဖြင့် ဆိုနိုင်၏။

ဝါသေဋ္ဌ--- တရားသည်သာလျှင် ဤလောက၌လည်း ကောင်း၊ တစ်ပါးသော လောက၌လည်းကောင်း အမြတ်ဆုံး ဖြစ်၏။

ခ.ပ.၀၄၄။ ဝါသေဋ္ဌ--- ထိုတရား၏ အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပုံကို ဤသို့ ပြဆိုမည့် အကြောင်းဖြင့်လည်း သိနိုင်၏။

ဝါသေဋ္ဌ--- ‘အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော ရဟန်းဂေါတမသည် သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြု၏’ ဟူ၍ ပမောနဒီကောသလ မင်းသည် စင်စစ် သိ၏။ ဝါသေဋ္ဌ--- သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့ သည် ပမောနဒီကောသလမင်း၏ အလိုသို့ လိုက်ကြရကုန်၏။ ဝါသေဋ္ဌ--- သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့သည် ပမောနဒီ ကောသလ မင်းအား ရိုနှီးခြင်း၊ ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း၊ လက်အုပ်ချီခြင်း၊ ရှိသေခြင်းကို ပြကြရကုန်၏။ ဝါသေဋ္ဌ--- ပမောနဒီကောသလ မင်းသည် ထိုရိုနှီးခြင်း၊ ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း၊ လက်အုပ်ချီခြင်း၊ ရှိသေခြင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား ပြ၏။

‘ရဟန်းဂေါတမသည် ကောင်းမြတ်သော ဇာတ်ရှိ၏။ ငါသည် ယုတ်ညံ့သော ဇာတ်ရှိ၏။ ရဟန်းဂေါတမသည် အားနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ငါသည် အားနှင့် မပြည့်စုံ။ ရဟန်းဂေါတမ သည် ကြည်ညိုဖွယ် ရှိ၏။ ငါသည် ကြည်ညိုဖွယ် မရှိ။ ရဟန်း ဂေါတမသည် ကြီးကျယ်သော ဘုန်းတန်ခိုး ရှိ၏။ ငါသည် အနည်းငယ်သော ဘုန်းတန်ခိုးရှိ၏’ ဟု နှလုံးသွင်း၍ ပြသည် မဟုတ်*။

စင်စစ်အားဖြင့် တရားကိုသာလျှင် အရှိအသေပြသည် ဖြစ်၍၊ တရားကိုသာလျှင် အလေးအမြတ် ပြသည်ဖြစ်၍၊ တရားကိုသာလျှင် မြတ်နိုးသည် ဖြစ်၍၊ တရားကိုသာလျှင် ပူဇော်သည် ဖြစ်၍ ဤသို့ ပမောနဒီကောသလမင်းသည် ငါ့အား ထိုရိုနှီးခြင်း၊ ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း၊ လက်အုပ်ချီခြင်း၊ ရှိသေခြင်းကို ပြ၏။

ခ.ပ.၀၄၅။ ဝါသေဋ္ဌ--- အမျိုးမျိုးသော ဇာတ်၊ အမျိုးမျိုးသော အမည်၊ အမျိုးမျိုးသော အနွယ်၊ အမျိုးမျိုးသော အမျိုးရှိကုန်သော သင်တို့သည် ရဟန်းဘောင်သို့ဝင်ရောက်ကြကုန်၏။ ယင်းသို့ ဖြစ်သော်လည်း သင်တို့သည် ‘အဘယ် သူတို့နည်း’ ဟု မေးကြကုန်သော် ‘ငါတို့သည် သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားသားတော် ရဟန်းတို့တည်း’ ဟူ၍ ဖြေကြားကြကုန်လော့။

ဝါသေဋ္ဌ--- စင်စစ် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူ၏ မြတ်စွာ ဘုရားအပေါ်၌ ယုံကြည်ခြင်းသည် မတုန်မလှုပ် တည်၏။ မြဲမြံ၏။ သူ၏ ယုံကြည်ခြင်းကို ရဟန်း ဖြစ်စေ၊ ပုဏ္ဏား ဖြစ်စေ၊ နတ် ဖြစ်စေ၊ မာရ်နတ် ဖြစ်စေ၊ ဗြဟ္မာ ဖြစ်စေ၊ လောက၌ မည်သူမျှ လှုပ်ရှားစေခြင်းမှာ မရွေးနိုင်။ ထိုသူသည် ထိုအခါ ငါ၏ ရင်၌ တည်၍ ခံတွင်းမှ ထွက်သော တရား၏ အစွမ်းဖြင့် တည်သောကြောင့် ‘မြတ်စွာဘုရား၏ ရင်မှ ဖြစ်သော မြတ်စွာ ဘုရား၏ ခံတွင်းမှ ဖွားသော သားတည်း’ ဟု ဆိုခြင်းငှာ သင့်၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုခြင်းငှာ သင့်သနည်း။ ဝါသေဋ္ဌ--- ‘ဓမ္မကာယ (တရားအပေါင်းရှိသူ)၊ ဗြဟ္မကာယ (တရားမြတ် အပေါင်းရှိသူ)၊ ဓမ္မဘူတ (တရားသဘော ဖြစ်သူ)၊ ဗြဟ္မဘူတ (တရားမြတ် သဘော ဖြစ်သူ)’ ဟူသော ဤအမည်သည် ငါ၏ အမည် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ခ.ပ.၀၄၆။ ဝါသေဋ္ဌ--- ရှည်သော ကာလလွန်လတ်သော် တစ်ရံတစ်ခါ၌ ဤလောကသည် ပျက်၏။ ထိုအခါ သည် ရှိသည်သာတည်း။ လောကပျက်လတ်သော် သတ္တဝါတို့သည် များသောအားဖြင့် အာဘဿရဘုံ၌ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ထိုဘုံ၌ ဓာနစိတ်ကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏။ ဝိတိလျှင် အစာရှိ ကုန်၏။ မိမိတို့ကိုယ်ရောင်ဖြင့် လင်းလျက် ရှိကုန်၏။ ကောင်းကင်၌ ကျက်စားကုန်၏။ တင့်တယ်သော နေရာ ရှိကုန်၏။ ကြာရှည်စွာသော ကာလပတ်လုံး တည်ကုန်၏။

ဝါသေဋ္ဌ--- ရှည်သော ကာလလွန်လတ်သော် တစ်ရံတစ်ခါ၌ ဤလောကသည် တည်၏။ ထိုအခါသည် ရှိသည်သာတည်း။ လောက ဖြစ်တည်လတ်သော် သတ္တဝါတို့သည် များသောအားဖြင့် အာဘဿရဘုံ၌ စုတေ၍ ဤလူ့ဘုံသို့ ရောက်လာကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ဤလူ့ဘုံ၌ ဥပစာရ ဓာနစိတ်ကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏။ ဝိတိလျှင် အစာရှိကုန်၏။ မိမိတို့ ကိုယ်ရောင်ဖြင့် လင်းလျက် ရှိကုန်၏။ ကောင်းကင်၌ ကျက်စားကုန်၏။ တင့်တယ်သော နေရာ ရှိကုန်၏။ ကြာရှည်စွာသော ကာလပတ်လုံး တည်ကုန်၏။

မြေဆီဖြစ်ပေါ်လာခြင်း

၈.၃.၀၈၇။ ဝါသေဌ--- ထိုအခါ စကြဝဠာကုဋေ တစ်သိန်းလုံးသည် တစ်စုတည်းသော ရေပြင်ကြီးသာ ဖြစ်၏။ မှောင်အတိ ဖြစ်၏။ တစ်ခဲနက် မှောင်အတိ ဖြစ်၏။ လ၊ နေ တို့သည် ထင်ရှား မရှိကုန်၊ နက္ခတ်တာရာသဏ္ဌာန်တို့သည် ထင်ရှား မရှိကုန်၊ ညဉ့်၊ နေ့တို့သည် ထင်ရှား မရှိကုန်၊ လ၊ လဝက်တို့သည် ထင်ရှား မရှိကုန်၊ ဥတု၊ နှစ်တို့သည် ထင်ရှား မရှိကုန်၊ မိန်းမ၊ ယောက်ျားတို့သည် ထင်ရှား မရှိကုန်၊ သတ္တဝါ တို့ကို သတ္တဝါတို့ ဟု၍သာ ခေါ်ဝေါ်ကြကုန်၏။ (ယောက်ျား၊ မိန်းမ-စသည် နာမည် မတင်သေး-ဟု ဆိုလိုပါသည်။)

ဝါသေဌ--- ရည်သောကာလ လွန်လတ်သော် တစ်ရံ တစ်ခါ၌ ထိုသတ္တဝါတို့အတွက် အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော မြေဆီသည် ရေ၌ ထက်ဝန်းကျင် အနှံ့တည်၏။ ဥပမာ ပုသော နို့သည် အေးသည်ရှိသော် အထက်၌ အမြှေး ဖြစ် သကဲ့သို့ ဤအတူ မြေဆီသည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ ထို မြေဆီသည် အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ အနံ့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ အရသာနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ထောပတ်ဆီဦးသည် အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံသကဲ့သို့ ဤအတူ အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ပျားချေး- စသည့် အပြစ် ကင်းသော ပျားငယ်ရည်သည် အရသာနှင့် ပြည့်စုံသကဲ့သို့ ဤအတူ အရသာနှင့် ပြည့်စုံ၏။

ဝါသေဌ--- ထိုအခါ လျှပ်ပေါ်လော်လည်သော လူ တစ်ယောက်သည် 'အချင်းတို့--- ဤအရာသည် အဘယ် သို့သော အရသာရှိလိမ့်မည်နည်း' ဟု မြေဆီကို လက်ချောင်း ဖြင့် ယူ၍ လျက်၏။ လျက်သော ထိုလူ၏ သန္တာန်၌ အရသာ သည် ခုနစ်ထောင်သော အကြောတို့ကို ပျံ့နှံ့၍ တည်၏။ ထိုလူမှာ တပ်မက်ခြင်း တကွာ ဖြစ်၏။

ဝါသေဌ--- တစ်ပါးသော သူတို့သည်လည်း ထိုသူကို အတုလိုက်၍ မြေဆီကို လက်ချောင်း ဖြင့် ယူ၍ လျက်ကုန်၏။ မြေဆီကို လက်ချောင်းဖြင့် ယူ၍ လျက်ကုန်သော ထိုသူတို့၏ သန္တာန်၌ အရသာသည် ခုနစ်ထောင်သော အကြောတို့ကို ပျံ့နှံ့၍ တည်၏။ ထိုသူတို့မှာ တပ်မက်ခြင်း တကွာ ဖြစ်၏။

လ၊ နေ---စသည်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း

၈.၃.၀၈၈။ ဝါသေဌ--- ထိုအခါ ထိုသူတို့သည် မြေဆီကို လက်တို့ဖြင့် အလုတ်အလှေး ပြု၍ စားရန် အားထုတ်ကုန်၏။ ဝါသေဌ--- ထိုသူတို့သည် မြေဆီကို လက်တို့ဖြင့် အလုတ်

အလှေးပြု၍ စားရန် အားထုတ်ကြသော အခါ ထိုသူတို့အား မိမိတို့ကိုယ်ရောင်သည် ကွယ်၏။ မိမိတို့ကိုယ်ရောင် ကွယ်သည်ရှိသော် လ၊ နေတို့ ထင်ရှား ဖြစ်ကုန်၏။ လ၊ နေတို့ ထင်ရှားဖြစ်ကုန်သော် နက္ခတ်တာရာ သဏ္ဌာန်တို့ ထင်ရှား ဖြစ်ကုန်၏။ နက္ခတ်တာရာသဏ္ဌာန်တို့ ထင်ရှားဖြစ်ကုန်သော် ညဉ့်၊ နေ့တို့ ထင်ရှား ဖြစ်ကုန်၏။ ညဉ့်၊ နေ့တို့ ထင်ရှား ဖြစ်ကုန်သော် လ၊ လဝက်တို့ ထင်ရှား ဖြစ်ကုန်၏။ ဥတု၊ နှစ်တို့ ထင်ရှား ဖြစ်ကုန်၏။ ဝါသေဌ--- ဤသို့လျှင် ဤ လောကသည် တစ်ဖန် ဖြစ်၏။

၈.၃.၀၈၉။ ဝါသေဌ--- ထိုအခါ ထိုသူတို့သည် မြေဆီကို စားကုန်လျက် ရည်စွာသော ကာလပတ်လုံး တည်ကုန်၏။ ဝါသေဌ--- ထိုသူတို့သည် ထိုမြေဆီကို စားကြသည်နှင့် အမျှ (ထိုမြေဆီ စားစင် စားသလောက်) ထိုသူတို့၏ ကိုယ်သည် ကြမ်းတမ်းလာ၏။ အဆင်းသည် ဖောက်ပြန်လာ၏။

အချို့သူတို့သည် အဆင်းလှကုန်၏။ အချို့သူတို့သည် အဆင်းမလှကုန်၊ ထိုသူတို့တွင် အဆင်းလှသော သူတို့သည် အဆင်းမလှသော သူတို့ကို 'ဝါတို့သည် ဤသူတို့ထက် ပိုလွန်၍ အဆင်းလှကုန်၏။ ဤသူတို့သည် ဝါတို့ထက် ပိုလွန်၍ အရပ်ဆိုးကုန်၏' ဟု အထင်သေးကုန်၏။ အဆင်း လှခြင်းကို စွဲ၍ အလွန်မာန်တက်သော အကြောင်းကြောင့် ထိုသူတို့၏ မြေဆီသည် ကွယ်လေ၏။ မြေဆီကွယ်သည် ရှိသော် စည်းဝေးကုန်၏။ စည်းဝေးကုန်ပြီး၍ အဟောရသ် အဟောရသ်- အရသာရှိသော မြေဆီ၊ အရသာရှိသော မြေဆီ ဟု တာသကြကုန်၏။ ထိုစကားကို စွဲ၍ ယခုအခါ၌ လည်း လူတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုသော အရသာကောင်းကို ရသောအခါ 'အဟောရသ် အဟောရသ်- အရသာရှိသော မြေဆီ၊ အရသာရှိသော မြေဆီ' ဟု ဆိုကြကုန်၏။ ထိုအဟော ရသ် အဟော ရသ်---ဟူသော ရှေး၌ ဆိုသော စကားကို အတုလိုက်၍ ဆိုကြကုန်သော်လည်း ထိုစကား၏ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကိုကား မသိကြကုန်။

မြေဖျာဖြစ်ပေါ်လာခြင်း

၈.၃.၀၉၀။ ဝါသေဌ--- ထိုအခါ ထိုသူတို့၏ အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော မြေဆီ ကွယ်သည်ရှိသော် မြေလွှာသည် ထင်ရှား ဖြစ်၏။ မှီသည် ထင်ရှား ဖြစ်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထို မြေလွှာသည် အဆင်း၊ အနံ့၊ အရသာနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ထောပတ်၊ ဆီဦးသည် အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံသကဲ့သို့ ဤအတူ အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ အပြစ်ကင်းသော ပျားငယ်ရည်သည်

အရသာနှင့် ပြည့်စုံသကဲ့သို့ ဤအတူ အရသာနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဝါသေဌ--- ထိုအခါ ထိုသူတို့သည် မြေလွှာကို စားရန် အားထုတ်ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ထိုမြေလွှာကို စားကုန်လျက် ထိုမြေလွှာလျှင် အစာရိုက်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ရှည်စွာသော ကာလပတ်လုံး တည်ကုန်၏။

ဝါသေဌ--- ထိုသူတို့သည် ထိုမြေလွှာကို စားကြကုန်သည်နှင့် အမျှ (ထိုမြေလွှာကို စားရင် စားသလောက်) ထိုသူတို့၏ ကိုယ်သည် ရှေးကထက် ပိုမို၍ ကြမ်းတမ်းလာ၏။ အဆင်းသည် ပိုမို ဖောက်ပြန်လာ၏။ အချို့သူတို့သည် အဆင်းလှကုန်၏။ အချို့သူတို့သည် အဆင်းမလှကုန်။ ထိုသူတို့တွင် အဆင်းလှသော သူတို့သည် အဆင်းမလှသော သူတို့ကို 'ငါတို့သည် သူတို့ထက် ပိုလွန်၍ အဆင်းလှကုန်၏။ သူတို့သည် ငါတို့ထက် ပိုလွန်၍ အရပ်ဆိုးကုန်၏' ဟု အထင်သေးကုန်၏။ အဆင်းလှခြင်းကို စွဲ၍ အလွန်မာန်တက်သော အကြောင်းကြောင့် ထိုသူတို့၏ မြေလွှာသည် ကွယ်လေ၏။

မာန်တက်သောကြောင့် ထိုသူတို့၏ အလွန်ချိုသော နွယ်သည် ကွယ်လေ၏။

အလွန်ချိုသော နွယ် ကွယ်သည်ရှိသော် စည်းဝေးကြကုန်၏။ စည်းဝေးကြကုန်ပြီး၍ 'အဟု ဝတ နေ၊ အဟာယိ ဝတ နေ- ငါတို့၏ ချိုသော နွယ်သည် ဖြစ်၏တကား။ ငါတို့၏ ချိုသော နွယ်သည် ကွယ်ခဲ့ပြီတကား' ဟု ညည်းတွားကြကုန်၏။ ထိုစကားကို စွဲ၍ ယခုအခါ၌လည်း လူတို့သည် တစ်စုံတစ်ရာ ဆင်းရဲနှင့် တွေ့ကြကုန်လတ်သော် 'အဟု ဝတ နေ၊ အဟာယိ ဝတ နေ- ငါတို့၏ ချမ်းသာမှုသည် ဖြစ်၏တကား။ ငါတို့၏ ချမ်းသာမှုသည် ကွယ်ခဲ့ပြီတကား' ဟု ဆိုကြကုန်၏။ ထို အဟု ဝတ နေ၊ အဟာယိ ဝတ နေ- ဟူသော ရှေးက ဆိုသော စကားကိုသာ အတုလိုက်၍ ဆိုကြသော်လည်း ထိုစကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုကား မသိကြကုန်။

နွယ်ချိုဖြစ်ပေါ်လာခြင်း

၈.ပ.၁၉၁။ မြေလွှာ ကွယ်သည်ရှိသော် အလွန်ချိုသော နွယ်သည် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ အလွန်ချိုသော ကန်စွန်း နွယ်သည် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ထိုနွယ်သည် အဆင်း၊ အနံ့ အရသာနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဥပမာ ထောပတ် ဆီဦးသည် အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံသကဲ့သို့ အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ အပြစ်ကင်းသော ပျားငယ်ရည်သည် အရသာနှင့် ပြည့်စုံသကဲ့သို့ အရသာနှင့် ပြည့်စုံ၏။

ဝါသေဌ--- ထိုအခါ ထိုသူတို့သည် အလွန်ချိုသော နွယ်ကို စားရန် အားထုတ်ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ထို အလွန်ချိုသော နွယ်ကို စားကုန်လျက် ရှည်စွာသော ကာလပတ်လုံး တည်ကုန်၏။ ဝါသေဌ--- ထိုသူတို့သည် ထိုအလွန်ချိုသော နွယ်ကို စားကြကုန်သည်နှင့် အမျှ ထိုသူတို့၏ ကိုယ်သည် ရှေးကထက် ပိုမို၍ ကြမ်းတမ်းလာ၏။ အဆင်းသည် ပိုမို ဖောက်ပြန်လာ၏။

အချို့သော သူတို့သည် အဆင်းလှကုန်၏။ အချို့သော သူတို့သည် အဆင်းမလှကုန်။ ထိုသူတို့တွင် အဆင်းလှသော သူတို့သည် အဆင်းမလှသော သူတို့ကို 'ငါတို့သည် သူတို့ထက် အဆင်းလှကုန်၏။ သူတို့သည် ငါတို့ထက် ပိုလွန်၍ အရပ်ဆိုးကုန်၏' ဟု အထင်သေးကုန်၏။ အဆင်းကို စွဲ၍

အလိုအလျောက် သလေးဆန် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း

၈.ပ.၁၉၂။ ဝါသေဌ--- ထိုအခါ ထိုသူတို့၏ အလွန် ချိုသော နွယ် ကွယ်သည်ရှိသော် ထင်းဖြင့် မချက်ရသော၊ ဖွန့်မပါသော၊ ဖွဲမပါသော၊ ဖြူးသော၊ အနံ့ကောင်းရှိသော၊ ဆန်လုံးသာ သီးသော သလေးဆန်သည် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

အကြင်သလေးဆန်ကို ညအခါ ညစာအလိုမှာ ဆောင်ယူကုန်၏။ ထိုသလေးဆန်ပင်သည် နံနက်အခါ မှည့်လျက် တစ်ဖန် စည်ပင်၏။ အကြင်သလေးဆန်ကို နံနက်အခါ နံနက်စာအလိုမှာ ဆောင်ယူကုန်၏။ ထိုသလေးဆန်ပင်သည် ညဉ့်အခါ မှည့်သည် ဖြစ်၍ တစ်ဖန် စည်ပင်၏။ ရူးရာအရပ်သည် မထင် ဝါသေဌ--- ထိုအခါ ထိုသူတို့သည် ထင်းဖြင့် မချက်ရသော သလေးဆန်ကို စားကုန်လျက် ရှည်စွာသော ကာလပတ်လုံး တည်ကုန်၏။

မိန်းမ ယောက်ျား လိင် ထင်ရှားဖြစ်ခြင်း

၈.ပ.၁၉၃။ ဝါသေဌ--- ထိုသူတို့သည် ထိုသလေး ဆန်ကို စားကြကုန်သည်နှင့် အမျှ ထိုသူတို့၏ ကိုယ်သည် ရှေးကထက် ပိုမို၍ ကြမ်းတမ်းလာ၏။ အဆင်းသည် ပိုမို ဖောက်ပြန်လာ၏။ မိန်းမမှာလည်း မိန်းမလိင်သည် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ယောက်ျားမှာလည်း ယောက်ျားလိင်သည်

ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မိန်းမသည်လည်း ယောက်ျားကို တစ်ခုံစီမံ ကြည့်၏။ ယောက်ျားသည်လည်း မိန်းမကို တစ်ခုံစီမံ ကြည့်၏။ အချင်းချင်း တစ်ခုံစီမံ ကြည့်ကုန်သော ထိုမိန်းမ၊ ယောက်ျားတို့မှာ ရာဂ (ပြင်းစွာ တစ်မက်ခြင်းသည် ထင်ရှားဖြစ်လေ၏။ ရာဂကြောင့် ဖြစ်သော ပူပန်ခြင်းသည် ကိုယ်၌ ကျရောက်၏။ ထိုမိန်းမ၊ ယောက်ျားတို့သည် ရာဂကြောင့် ဖြစ်သော ပူပန်ခြင်းကြောင့် မေထုန်အကျင့်ကို ခိုဝှဲကုန်၏။

ဝါသေဌ---ထိုအခါ မေထုန်အကျင့်ခိုဝှဲသော သူတို့ကို မြင်ကြသောအခါ တစ်ပါးသော သူတို့သည်

"လူညစ်--- သေပါတော့ဟ၊ လူညစ်--- သေပါတော့ဟ၊ လူတစ်ယောက်သည် လူတစ်ယောက်အပေါ်၌ ဤသို့သော အမှုကို အသယံကြောင့် ပြုရသနည်း'ဟု ဆို၍ မြေမှုန့်ဖြင့် ပစ်ကုန်၏။ တစ်ပါးသော သူတို့သည် ပြာဖြင့် ပစ်ကုန်၏။ တစ်ပါးသော သူတို့သည် နွားချေးဖြင့် ပစ်ကုန်၏။ ယခု အခါ၌လည်း လူတို့သည် အချို့သော ဇနပုဒ်တို့၌ သတို့ သမီးကို ဆောင်ယူလတ်သော် မြေမှုန့်ဖြင့် ပစ်ကုန်၏။ အချို့ လူတို့သည် ပြာဖြင့် ပစ်ကုန်၏။ အချို့ လူတို့သည် နွားချေးဖြင့် ပစ်ကုန်၏။ ရှေးက မြူခဲ့ကြသော ထိုအမူအကျင့်ကို အတု လိုက်၍ မြူလုပ်ကြသော်လည်း ထိုအမူအကျင့်၏ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကိုကား မသိကြကုန်။

မေထုန်အကျင့်

ဓ.၃.၂၉၄။ ဝါသေဌ--- ထိုကမ္ဘာတည်စအခါ၌ ထို အိမ်ထောင်မှုကို အဓမ္မ-ဟူ၍ သတ်မှတ်ထား၏။ ယခုအခါ ထိုအိမ်ထောင်မှုကို ဓမ္မ-ဟူ၍ သတ်မှတ်ထား၏။ ဝါသေဌ--- ထိုကမ္ဘာတည်စအခါ၌ မေထုန်အကျင့်ကို ခိုဝှဲသော သူတို့သည် တစ်လလုံးလုံး ဖြစ်စေ၊ နှစ်လလုံးလုံး ဖြစ်စေ ရွာသို့ ဝင်ခွင့်မရကြကုန်။ ဝါသေဌ--- အကြင် ကမ္ဘာတည်စ အခါ၌ ထိုသူတို့သည် ထိုမေထုန်အကျင့်၌ အပိုင်းအခြားမရှိ ခိုဝှဲခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုမေထုန်အကျင့်ကို ဖုံးကွယ်ရန်အလို့ငှာ အိမ်ဆောက်ရန် အားထုတ်ကြကုန်၏။ ဝါသေဌ--- ထိုအခါ ပျင်းရိသော သူတစ်ယောက်မှာ ဤသို့ သော အကြံသည် ဖြစ်၏။ အချင်းတို့--- ငါသည် သလေးဆန်ကို ညဉ့်အခါ ညဉ့်စာ၊ နံနက်အခါ နံနက်စာ အလို့ငှာ သူလျက် အဘယ့်ကြောင့် ပင်ပန်းခံစေနရမည်နည်း၊ ငါသည် သလေးဆန်ကို တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့်ပင် ညဉ့်စာ၊ နံနက်စာ အလို့ငှာ ဆောင်ရလျှင် ကောင်းမည်'ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ဝါသေဌ--- ထိုအခါ ထိုသူသည် သလေးဆန်ကို တစ်ကြိမ် တည်းဖြင့်ပင် ညဉ့်စာ၊ နံနက်စာအလို့ငှာ ဆောင်ယူ၏။ ဝါသေဌ--- ထိုအခါ တစ်ပါးသော သူသည် ထိုသူထံ ချဉ်းကပ်၍ ထိုသူအား 'သူငယ်ချင်း---လာလော့၊ သလေးဆန် ယူရန် သွားကုန်စို့'ဟု ဆို၏။ 'သူငယ်ချင်း---တော်ပြီ၊ ငါသည် သလေးဆန်ကို တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့်ပင် ညဉ့်စာ၊ နံနက်စာ အလို့ငှာ ယူခဲ့ပြီ'ဟု ဆို၏။ ဝါသေဌ--- ထိုအခါ ထိုသူသည် ထိုသူကို အတုလိုက်၍ 'သူငယ်ချင်း---ဤသို့ နှစ်ရက်စာ ယူထားခြင်းသည်လည်း ကောင်း၏'ဟု သလေးဆန်ကို တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့်ပင် နှစ်ရက်စာအလို့ငှာ ဆောင်ယူ၏။

ဝါသေဌ--- ထိုအခါ တစ်ပါးသော သူသည် ထိုသူထံ ချဉ်းကပ်၍ 'သူငယ်ချင်း---လာလော့၊ သလေးဆန်ယူရန် သွားကုန်စို့'ဟု ဆို၏။ 'သူငယ်ချင်း---တော်ပြီ၊ ငါသည် သလေးဆန်ကို တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့်ပင် နှစ်ရက်စာ ယူခဲ့ပြီ'ဟု ဆို၏။ ဝါသေဌ--- ထိုအခါ ထိုသူသည် ထိုသူကို အတု လိုက်၍ 'သူငယ်ချင်း--- ဤသို့ လေးရက်စာ ယူထားခြင်း သည်လည်း ကောင်း၏'ဟု သလေးဆန်ကို တစ်ကြိမ်တည်း ဖြင့်ပင် လေးရက်စာအလို့ငှာ ဆောင်ယူ၏။

ဝါသေဌ--- ထိုအခါ တစ်ပါးသော သူသည် ထိုသူထံ ချဉ်းကပ်၍ 'သူငယ်ချင်း---လာလော့၊ သလေးဆန် ယူရန် သွားကုန်စို့'ဟု ဆို၏။ 'သူငယ်ချင်း---တော်ပြီ၊ ငါသည် သလေးဆန်ကို တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့်ပင် လေးရက်စာ ယူခဲ့ပြီ'ဟု ဆို၏။ ဝါသေဌ--- ထိုအခါ ထိုသူသည် ထိုသူကို အတု လိုက်၍ 'သူငယ်ချင်း--- ဤသို့ ရှစ်ရက်စာ ယူထားခြင်း သည်လည်း ကောင်း၏'ဟု သလေးဆန်ကို တစ်ကြိမ်တည်း ဖြင့်ပင် ရှစ်ရက်စာအလို့ငှာ ဆောင်ယူ၏။

ဝါသေဌ--- အကြင်အခါ ထိုသူတို့သည် သလေးဆန်ကို သိမှီး၍ စားရန် အားထုတ်ကုန်၏။ ထိုအခါ ဖွဲ့နုသည်လည်း ဆန်ကို မြှေးယှက်၏။ ခွဲသည်လည်း ဆန်ကို ဖုံးအုပ်၏။ ရိုးမြတ်သည်လည်း မြန်၍ မစည်ပင်၊ ရှားအရပ်သည် ထင်ရှား၏။ သလေးပင်တို့သည် အရလိုက် အရလိုက် တည်ကုန်၏။

သလေးဆန် ခွဲစေခြင်း

ဓ.၃.၂၉၅။ ဝါသေဌ--- ထိုအခါ ထိုသူတို့သည် စည်းဝေး ကြကုန်၏။ စည်းဝေးကြကုန်ပြီးသော် ညည်းတွားကြကုန်၏။

‘အချင်းတို့--- လူတို့၌ အယုတ်တရားတို့သည် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ကုန်ပြီတကား၊ သလေးပင်တို့သည် အစုလိုက် အစုလိုက် တည်ကုန်၏။’ ငါတို့သည် သလေးပင်ကို ဝေကြ ရလျှင်၊ အပိုင်းအခြား ထားကြရလျှင် ကောင်းမည်’ဟု ညည်း တွားကြကုန်၏။ ဝါသေဌ--- ထိုအခါ ထိုသူတို့သည် သလေး ပင်ကို ဝေကုန်၏။ အပိုင်းအခြား ထားကုန်၏။

၈.၃.၇၉၆။ ဝါသေဌ--- ထိုအခါ လျှပ်ပေါ်လော်လည်သော လူ တစ်ယောက်သည် မိမိအဖို့ကို စောင့်ရှောက်၍ သူတစ်ပါး အဖို့ကို မပေးဘဲ ယူ၍ သုံးစား၏။ ထိုသူကို ဖမ်းကုန်၏။ ဖမ်းပြီးသော် ဤသို့ ဆိုကုန်၏-

‘အချင်း---သင်သည် ယုတ်ညံ့သော အမှုကို ပြုဘိ၏ တကား၊ သင်သည် မိမိအဖို့ကို စောင့်ရှောက်၍ သူတစ်ပါး အဖို့ကို မပေးဘဲ ယူ၍ သုံးစားဘိ၏။ အချင်း---သင်သည် နောက်တစ်ဖန် ဤသို့သော အမှုကို မပြုလင့်’ဟု ဆိုကုန်၏။

ဝါသေဌ--- ထိုသူသည် ‘အရှင်တို့--- ကောင်းပါပြီ’ဟု ထိုသူတို့အား ဝန်ခံ၏။ ဝါသေဌ--- ထိုသူသည် ထိုကဲ့သို့ သုံး ကြိမ်တိုင်အောင် ယူ၍ စား၏။ ထိုအခါ တစ်ပါးသော သူ တို့သည် ထိုမိုးသော သူကို လက်ဖြင့် ပုတ်ခတ်ကုန်၏။ အချို့ သူတို့သည် ခဲဖြင့် ပေါက်ကုန်၏။ အချို့သူတို့သည် တုတ်ဖြင့် ရိုက်ကုန်၏။

ဝါသေဌ--- ထိုအခါက အစပြု၍ မပေးသည်ကို ယူခြင်း သည် ထင်ရှား၏။ ကဲ့ရဲ့ခြင်းသည် ထင်ရှား၏။ မဟုတ်မမှန် ပြောခြင်းသည် ထင်ရှား၏။ တုတ်၊ လက်နက် ကိုင်ခြင်းသည် ထင်ရှား၏။

မဟာသမ္ပတမင်

၈.၃.၇၉၇။ ဝါသေဌ--- ထိုအခါ လူတို့သည် စည်းဝေး ကုန်၏။ စည်းဝေးကုန်ပြီးသော် ညည်းတွားကြကုန်၏-

‘အချင်းတို့--- လူတို့၌ အယုတ်တရားတို့သည် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာကုန်ပြီ။ ထို့ကြောင့် ရွတ်ချထိုက်သူကို တရား သဖြင့် ရွတ်ချသော၊ ကဲ့ရဲ့ထိုက်သူကို တရားသဖြင့် ကဲ့ရဲ့သော၊ နှင်ထုတ်ထိုက်သူကို တရားသဖြင့် နှင်ထုတ်သော၊ တစ် ယောက်သော သူကို ငါတို့ တင်မြှောက်ကုန်အံ့။ ထို့ပြင် ငါ တို့သည် ထိုသူအား သလေးဆန်တို့၏ အဖို့အစုကို (အခွန်ကို) ပေးဆောင်ကုန်အံ့’ဟု ညည်းတွား ပြောဆိုကြကုန်၏။

ဝါသေဌ--- ထိုအခါ ထိုသူတို့သည် ထိုလူတို့တွင် အလွန် အဆင်းလှသော၊ အလွန်ရှုချင်ဖွယ်ရှိသော၊ အလွန်ကြည်ညို ဖွယ်ရှိသော၊ အလွန်တန်ခိုးကြီးသော လူတစ်ယောက်ထံ ချဉ်းကပ်၍ ဤကောင်းကို ဆိုကြကုန်၏-

‘အရှင်--- လာပါလော့၊ ရွတ်ချထိုက်သူကို တရားသဖြင့် ရွတ်ချပါလော့၊ ကဲ့ရဲ့ထိုက်သူကို တရားသဖြင့် ကဲ့ရဲ့ပါလော့၊ နှင်ထုတ်ထိုက်သူကို တရားသဖြင့် နှင်ထုတ်ပါလော့၊ ကျွန်ုပ် တို့ကား အရှင်အား သလေးဆန်တို့၏ အဖို့အစုကို (အခွန်ကို) ပေးဆောင်ပါကုန်အံ့’ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ဝါသေဌ--- ထိုသူသည် ‘အချင်းတို့--- ကောင်းပါပြီ’ဟု လက်ခံ၍ ရွတ်ချထိုက်သူကို တရားသဖြင့် ရွတ်ချ၏။ ကဲ့ရဲ့ ထိုက်သူကို တရားသဖြင့် ကဲ့ရဲ့၏။ နှင်ထုတ်ထိုက်သူကို တရား သဖြင့် နှင်ထုတ်၏။ ထိုသူတို့သည်ကား ထိုသူအား သလေး ဆန်တို့၏ အဖို့အစုကို (အခွန်ကို) ပေးဆောင်ကြကုန်၏။

၈.၃.၇၉၈။ ဝါသေဌ--- လူအများတို့သည် တင်မြှောက် အပ်သောကြောင့် “မဟာသမ္ပတ မဟာသမ္ပတ”ဟူသော ပထမဝေါဟာရသည် ဖြစ်၏။ ဝါသေဌ---လယ်မြေတို့၏ အရှင်ဖြစ်သောကြောင့် “ဓတ္တိယ ဓတ္တိယ”ဟူသော ဒုတိယ ဝေါဟာရသည် ဖြစ်၏။ ဝါသေဌ---တရားသဖြင့် သူတစ်ပါး တို့ကို နှစ်သက်စေတတ်သောကြောင့် “ရာဇာ ရာဇာ” ဟူ သော တတိယဝေါဟာရသည် ဖြစ်၏။

ဝါသေဌ--- ဤသို့လျှင် မဟာသမ္ပတ၊ ဓတ္တိယ၊ ရာဇာ- ဟူသော အမည်သည် တရားသဖြင့်သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မဟာရားသဖြင့် ဖြစ်ပေါ် လာသည် မဟုတ်။ ဝါသေဌ---မှန်၏။ ဤလူအပေါင်း၌ တရားသည်သာလျှင် မျက်မှောက်ဘဝ ၌လည်းကောင်း၊ တမလွန်ဘဝ၌လည်းကောင်း အမြတ်ဆုံး ဖြစ်၏။

ပုဏ္ဏားအစု

၈.၃.၇၉၉။ ဝါသေဌ--- ထိုအခါ ထိုသူတို့တွင် အချို့သူ တို့မှာ ဤသို့သော အကြည်သဖြင့် ဖြစ်၏- ‘အချင်းတို့--- လူတို့၌ အယုတ်တရားတို့သည် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာကုန်ပြီ။ ငါ တို့သည် ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ်တရားတို့ကို မျှော့ကြ ရလျှင် ကောင်းမည်’ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုသူတို့သည် ထိုယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ်တရားတို့ကို မျှော့ကြကုန်၏။

ဝါသေဌ--- ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ်တရားတို့ကို မျှောကြသောကြောင့် "ဗြာဟ္မက၊ ဗြာဟ္မက (သုတေတိ မြတ်၊ သုတေတိ မြတ်)" ဟူသော ပထမဝေါဟာရသည် ဖြစ်၏။ ထို ဗြာဟ္မက (သုတေတိ မြတ်) တို့သည် တောအရပ်၌ သစ်ရွက် မိုးကျောင်းတို့ကို ဆောက်လုပ်၍ သစ်ရွက်မိုးကျောင်းတို့၌ စွာနဝင်စားကုန်၏။ ချက်ပြုတ်၍ စားခြင်းမရှိသောကြောင့် မီးခဲ၊ မီးခိုးမှ ကင်းကုန်သည်ဖြစ်၍ ထောင်း၍ ချက်ပြုတ်ဖွယ် မရှိသောကြောင့် ကျည်ပွေ့တို့ကို ချထားကုန်သည် ဖြစ်၍ ညဉ့်အခါ ညဉ့်စာအလိုငှာ၊ နံနက်အခါ နံနက်စာအလိုငှာ စွာ၊ မင်းနေပြည်တို့သို့ အစာရှာရန် ဝင်ကုန်၏။ ထိုဗြာဟ္မက (သုတေတိ မြတ်) တို့သည် အစာကို ရသော် တောအရပ် သစ်ရွက်မိုးကျောင်းတို့၌ တစ်ဖန် စွာနဝင်စားကုန်၏။ ထိုသူ တို့ကို လူတို့မြင်လတ်သော် ဤသို့ ဆိုကုန်၏-

'အချင်းတို့--- ထိုသတ္တဝါတို့သည် အစာကို ရကုန်၍ တစ်ဖန်လျှင် တောအရပ် သစ်ရွက်မိုးကျောင်းတို့၌ စွာန ဝင်စားကုန်၏' ဟု ဆိုကုန်၏။ ဝါသေဌ--- ဤသို့ စွာနဝင်စား သောကြောင့်သာလျှင် "ဗျာယက ဗျာယက" ဟူသော ဒုတိယ ဝေါဟာရသည် ဖြစ်၏။

ဝါသေဌ--- ထိုသတ္တဝါတို့တွင် အချို့သော သတ္တဝါတို့ သည် တောအရပ် သစ်ရွက်မိုးကျောင်းတို့၌ ထိုစွာနကို မရနိုင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ စွာနိဂုံးအနီးသို့ ဝင်ကာ ဝေဒကျမ်း တို့ကို ပြုစုပို့ချလျက် နေကြကုန်၏။ ထိုသူတို့ကို လူတို့ မြင် လတ်သော် ဤသို့ ဆိုကုန်၏-

'အချင်းတို့--- ယခုအခါ၌ ဤသူတို့သည် စွာနမရနိုင် ကုန်' ဟု ဆိုကုန်၏။ ဝါသေဌ--- ထိုသို့ စွာနမရနိုင်သော ကြောင့် "အဇ္ဈာယက၊ အဇ္ဈာယက" ဟူသော တတိယ ဝေါဟာရသည် ဖြစ်၏။

ဝါသေဌ--- ရှေးအခါက ထိုဝေဒကျမ်းများ ပို့ချပြုစုမှုကို ယုတ်ညံ့ဟု သတ်မှတ်၏။ ယခုအခါ ထိုဝေဒကျမ်းများ ပြုစုပို့ချမှုကို မြတ်သည်ဟု သတ်မှတ်၏။ ဝါသေဌ--- ဤသို့ လျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ရှေး၌ ဖြစ်သော ဝေါဟာရဖြင့် ဗြာဟ္မက၊ ဗျာယက၊ အဇ္ဈာယက-ဟူသော အမည်သည် ဖြစ်လေ၏။ ထိုအမည်သည် တရားသဖြင့်သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မတရားသဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည် မဟုတ်၊ ဝါသေဌ--- မှန်၏။ ဤလူအပေါင်း၌ တရားသည်သာလျှင် မျက်မှောက်ဘဝ၌ လည်းကောင်း၊ တမလွန်ဘဝ၌လည်းကောင်း အမြတ်ဆုံး ဖြစ်၏။

အမည် (ကုန်သွယ်လယ်လုပ်) အရာ

၈.၃.၁၀၈။ ဝါသေဌ--- ထိုသူတို့တွင် အချို့သူတို့သည် အိမ်ထောင်ပြု၍ အသီးအခြား ကုန်သွယ်ခြင်း၊ နွားမွေးခြင်း၊ လယ်လုပ်ခြင်း-စသည့် အလုပ်တို့ကို အားထုတ်ကုန်၏။ ဝါသေဌ--- အိမ်ထောင်ပြု၍ အသီးအခြား ကုန်သွယ်ခြင်း၊ နွား မွေးခြင်း၊ လယ်လုပ်ခြင်း-စသော အလုပ်တို့ကို အားထုတ် ခြင်းကြောင့် "ဝေဿ ဝေဿ" ဟူသော ဝေါဟာရသည် ဖြစ်၏။

ဝါသေဌ--- ဤသို့လျှင် ဤအမည်မျိုး၏ ရှေး၌ ဖြစ်သော ဝေါဟာရဖြင့် "ဝေဿ" ဟူသော အမည်သည် ဖြစ်လေ၏။ ထိုအမည်သည် တရားသဖြင့်သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မတရားသဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည် မဟုတ်၊ ဝါသေဌ--- မှန်၏။ ဤလူအပေါင်း၌ တရားသည်သာလျှင် မျက်မှောက်ဘဝ၌ လည်းကောင်း၊ တမလွန်ဘဝ၌လည်းကောင်း အမြတ်ဆုံး ဖြစ်၏။

သူဆင်းရဲအရာ

၈.၃.၁၀၉။ ဝါသေဌ--- ထိုသူတို့တွင် အကြင်သူတို့သည် ကြွင်းကျန်ကုန်၏။ ထိုကြွင်းကျန်သော သူတို့သည် ကြမ်းသော အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးမှုရှိကုန်၏။ သေးနတ် သော အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးမှုရှိကုန်၏။ ဝါသေဌ--- ကြမ်းသော အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးမှု၊ သေးနတ်သော အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးမှု ရှိကြသောကြောင့် "သုဒ္ဓ သုဒ္ဓ" ဟူသော အမည်သည် ဖြစ်၏။

ဝါသေဌ--- ဤသို့လျှင် ထိုအမည်သည် ထိုသူဆင်းရဲမျိုး ၏ ရှေး၌ ဖြစ်သော အမည် ဖြစ်၏။ တရားသဖြင့်သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မတရားသဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည် မဟုတ်။ ဝါသေဌ--- မှန်၏။ ဤလူအပေါင်း၌ တရားသည်သာလျှင် မျက်မှောက်ဘဝ၌ လည်းကောင်း၊ တမလွန်ဘဝ၌လည်း ကောင်း အမြတ်ဆုံး ဖြစ်၏။

၈.၃.၁၀၉။ ဝါသေဌ--- အကြင်အခါ၌ မင်းမျိုးသည်လည်း မိမိတို့၏ ကျင့်ဝတ်တရားကို ကွဲလွဲလျက် 'ငါသည် ရဟန်း ဖြစ်အံ့' ဟု ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။ ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ အသည့်မျိုး၊ သူဆင်းရဲမျိုးတို့သည်လည်း မိမိတို့၏ ကျင့်ဝတ် တရားတို့ကို ကွဲလွဲလျက် 'ငါတို့သည် ရဟန်းများ ဖြစ်ကုန်

အံ့'ဟု ရဟန်းဘောင်သို့ အသီးအသီး ဝင်ရောက်ကုန်၏။ ထိုအခါသည် ရှိသည်သာတည်း။

ဝါသေဋ္ဌ--- ရဟန်းမျိုး၏ အမည်သည် ဤအမျိုးလေးပါး တို့မှသာလျှင် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုသူတို့၏ အမည်သာလျှင် ဖြစ်၏။ တစ်ပါးသော သူတို့၏ အမည် မဟုတ်၊

ထိုအမည်သည် တရားသဖြင့်သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မတရားသဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည် မဟုတ်။ ဝါသေဋ္ဌ--- မှန်၏။ ဤလူအပေါင်း၌ တရားသည်သာလျှင် မျက်မှောက်ဘဝ၌ လည်းကောင်း၊ တမ္မာနိဘဝ၌လည်းကောင်း အမြတ်ဆုံး ဖြစ်၏။

ဒုစရိုက်သေဋ္ဌအကြောင်း

၈.၃.၁၀၃။ ဝါသေဋ္ဌ--- မင်းမျိုးသည်လည်း ကာယ ဒုစရိုက်ကို ကျင့်၍ ဝစီဒုစရိုက်ကို ကျင့်၍ မနောဒုစရိုက်ကို ကျင့်၍ မှားသော အယူဝါဒ ရှိအံ့၊ မှားသော အယူဝါဒဖြင့် ပြသော ကံ ရှိအံ့၊ မှားသော အယူဝါဒဖြင့် ပြသော ကံကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ ငရဲသို့ ရောက်ရ၏။ ပုဂ္ဂားမျိုး၊ အသည်မျိုး၊ သုဆင်းရဲမျိုး၊ ရဟန်းမျိုးတို့သည်လည်း ကာယဒုစရိုက်ကို ကျင့်၍ ဝစီဒုစရိုက်ကို ကျင့်၍ မနောဒုစရိုက်ကို ကျင့်၍ မှားသော အယူဝါဒ ရှိကုန်အံ့၊ မှားသော အယူဝါဒဖြင့် ပြသော ကံ ရှိကုန်အံ့၊ မှားသော အယူဝါဒဖြင့် ပြသော ကံကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ ငရဲသို့ ရောက်ကြရ၏။

ဝါသေဋ္ဌ--- မင်းမျိုးသည်လည်း ကာယသုစရိုက်ကို ကျင့်၍ ဝစီသုစရိုက်ကို ကျင့်၍ မနောသုစရိုက်ကို ကျင့်၍ မှန်သော အယူဝါဒရှိအံ့၊ မှန်သော အယူဝါဒဖြင့် ပြသော ကံရှိအံ့၊ မှန်သော အယူဝါဒဖြင့် ပြသော ကံကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရ၏။ ပုဂ္ဂားမျိုး၊ အသည်မျိုး၊ သုဆင်းရဲမျိုး၊ ရဟန်းမျိုးတို့သည်လည်း ကာယသုစရိုက်ကို ကျင့်၍ ဝစီသုစရိုက်ကို ကျင့်၍ မနောသုစရိုက်ကို ကျင့်၍ မှန်သော အယူဝါဒရှိကုန်အံ့၊ မှန်သော အယူဝါဒဖြင့် ပြသော ကံရှိကုန်အံ့၊ မှန်သော အယူဝါဒဖြင့် ပြသော ကံကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြရ၏။

၈.၃.၁၀၄။ ဝါသေဋ္ဌ--- မင်းမျိုးသည်လည်း ကိုယ်ဖြင့် (သုစရိုက်၊ ဒုစရိုက်) နှစ်မျိုးစုံကို ကျင့်လေ့ရှိအံ့၊ နှုတ်ဖြင့်

(သုစရိုက်၊ ဒုစရိုက်) နှစ်မျိုးစုံကို ကျင့်လေ့ရှိအံ့၊ စိတ်ဖြင့် (သုစရိုက်၊ ဒုစရိုက်) နှစ်မျိုးစုံကို ကျင့်လေ့ရှိအံ့၊ သမ္မာအယူ၊ မိစ္ဆာအယူ နှစ်မျိုးစုံရောသော အယူရှိအံ့၊ သမ္မာအယူ၊ မိစ္ဆာအယူ နှစ်မျိုးစုံရောသော အယူဖြင့် ဆောက်တည်သော ကံရှိအံ့၊ သမ္မာအယူ၊ မိစ္ဆာအယူ နှစ်မျိုးစုံရောသော အယူဖြင့် ဆောက်တည်သော ကံကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲကို ခံစားရ၏။ ပုဂ္ဂားမျိုး၊ အသည်မျိုး၊ သုဆင်းရဲမျိုး၊ ရဟန်းမျိုးတို့သည်လည်း ကိုယ်ဖြင့် (သုစရိုက်၊ ဒုစရိုက်) နှစ်မျိုးစုံကို ကျင့်လေ့ရှိကုန်အံ့၊ နှုတ်ဖြင့် (သုစရိုက်၊ ဒုစရိုက်) နှစ်မျိုးစုံကို ကျင့်လေ့ရှိကုန်အံ့၊ စိတ်ဖြင့် (သုစရိုက်၊ ဒုစရိုက်) နှစ်မျိုးစုံကို ကျင့်လေ့ရှိကုန်အံ့၊ သမ္မာအယူ၊ မိစ္ဆာအယူ နှစ်မျိုးစုံရောသော အယူရှိကုန်အံ့၊ သမ္မာအယူ၊ မိစ္ဆာအယူ နှစ်မျိုးစုံရောသော အယူဖြင့် ဆောက်တည်သော ကံ ရှိကုန်အံ့၊ သမ္မာအယူ၊ မိစ္ဆာအယူ နှစ်မျိုးစုံရောသော အယူဖြင့် ဆောက်တည်သော ကံကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲကို ခံစားကြရ၏။

ဗောဓိပက္ခိယတရား ပွားများခြင်း

၈.၃.၁၀၅။ ဝါသေဋ္ဌ--- မင်းမျိုးသည်လည်း ကိုယ်ဖြင့် စောင့်စည်းသည် ဖြစ်၍ နှုတ်ဖြင့် စောင့်စည်းသည် ဖြစ်၍ စိတ်ဖြင့် စောင့်စည်းသည် ဖြစ်၍ ဗောဓိပက္ခိယတရား ရနပ်ငါး*တို့ကို ပွားများအားထုတ်၍ ဤမျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် ကိလေသပရိနိဗ္ဗာန်ဖြစ်၏။ ပုဂ္ဂားမျိုး၊ အသည်မျိုး၊ သုဆင်းရဲမျိုး၊ ရဟန်းမျိုးတို့သည်လည်း ကိုယ်ဖြင့် စောင့်စည်းသည် ဖြစ်၍ နှုတ်ဖြင့် စောင့်စည်းသည် ဖြစ်၍ စိတ်ဖြင့် စောင့်စည်းသည် ဖြစ်၍ ဗောဓိပက္ခိယတရားရနပ်ငါးတို့ကို ပွားများအားထုတ်၍ ဤမျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် ကိလေသပရိနိဗ္ဗာန် ဖြစ်ကြ၏။

၈.၃.၁၀၆။ ဝါသေဋ္ဌ--- ဤအမျိုးလေးပါးတို့တွင် အကြင် ရဟန်းသည် ပုဇော်အထူးကို ခံထိုက်၏။ အာသဝေါ တရား ကုန်ပြီး ဖြစ်၏။ မဂ်အကုင်ကို ကျင့်သုံးပြီး ဖြစ်၏။ မဂ်စွဲကို ပြုပြီး ဖြစ်၏။ ခန္ဓာဝန်ကို ချပြီး ဖြစ်၏။ ဗီမိအကုဉ္စ အရဟတ္တ ဇိုလ်သို့ ရောက်ပြီး ဖြစ်၏။ ဘဝသံယောဇဉ်ကုန်ပြီး ဖြစ်၏။ ကောင်းစွာ သိ၍ လွတ်မြောက်ပြီး ဖြစ်၏။ ထိုအမျိုးလေးပါး တို့တွင် ထိုရဟန်းကို ဖြုတ်၏။ ဟူ၍ တရားသဖြင့်သာလျှင် ဆိုအပ်၏။ မတရားသဖြင့် ဆိုအပ်သည် မဟုတ်။ ဝါသေဋ္ဌ--- မှန်၏။ ဤလူအပေါင်း၌ တရားသည်သာလျှင် မျက်မှောက်

ဘဝ၌လည်းကောင်း၊ တမလွန်ဘဝ၌လည်းကောင်း အမြတ်
ဆုံး ဖြစ်၏။

၈.၃.၁၀၇။ ဝါသေဋ္ဌ--- သနက်မာရဗြဟ္မာသည်လည်း
ဤဂါထာကို ဆို၏-

“လူအပေါင်း၌ အမျိုးအနွယ်ကို အားကိုးလေ
ရှိသော သူတို့တွင် မင်းမျိုးသည် မြတ်၏။ နတ်၊
လူအပေါင်း၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည်
ဝိဇ္ဇာ၊ စရဏ (အသိဉာဏ်၊ အကျင့်)နှင့် ပြည့်စုံအံ့၊
ထိုသူသည် မြတ်၏”

ဟု ဆို၏။

ဝါသေဋ္ဌ--- သနက်မာရဗြဟ္မာသည် ထိုဂါထာကို
ကောင်းစွာ သီဆိုပေ၏။ မကောင်းသဖြင့် သီဆိုသည် မဟုတ်
ပေ၊ ကောင်းစွာ ရွတ်ဆိုပေ၏။ မကောင်းသဖြင့် ရွတ်ဆိုသည်
မဟုတ်ပေ၊ ထိုဂါထာသည် အကျိုးနှင့် စပ်ပေ၏။ အကျိုးနှင့်
မစပ်သည် မဟုတ်ပေ၊ ငါ သဘောတူ၏။ ဝါသေဋ္ဌ--- ငါသည်
လည်း ဤအတူပင် ဆို၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော်ကို ဟောတော်မူ၏။
ဝါသေဋ္ဌနှင့် ဘာရမ္မိဇဇတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်
မူသော တရားတော်ကို နှစ်သက်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ဝမ်း
မြောက်စွာ ခံယူလေကုန်သတည်း။

၅

သမ္မုသာဒနီယသုတ်

အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ရဲရင့်သော စကားသံ

၈.၃.၁၀၈။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် နာဠန္ဒာမြို့၊ ပါပါရိကသုဌေး၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် မြတ်စွာဘုရားထံ တော်သို့ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏-

“မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့ ကြည်ညိုပါ၏။ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ဖြန့်ကြက်၍ သီတော်မူခြင်း၌ မြတ်စွာဘုရားထက် သာလွန်အသိဉာဏ် ရှိသော၊ တစ်ပါးသော သမဏ(သုတေဓ်ဝင်) ဖြစ်စေ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေဓ်မြတ်) ဖြစ်စေ ရှေးကလည်း မရှိစဖူး၊ နောင်လည်း ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်၊ ယခုလည်း မရှိ၊ ဤသို့ ကြည်ညိုပါ၏”

၈.၃.၁၀၉။ “သာရိပုတ္တရာ--- မြတ်သော၊ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိသော ဤစကားကို ဆိုပေ၏။ ကိုယ်တိုင် သိသကဲ့သို့ ဧကန္တသန္တုဋ္ဌာန်စကားကို ဆိုပေ၏။ ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ ရဲရင့်သော စကားကို ကြုံးဝါးပေ၏။ သာရိပုတ္တရာ--- ပူဇော်အထူး

ကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ရှေးလွန်လေပြီးသော အခါ၌ ပွင့်တော်မူခဲ့ကုန်၏။ အလုံးစုံသော ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့ကို သင်၏၊ စိတ်ဖြင့် ထိုဘုရားရှင်တို့၏ စိတ်ကို ဖြန့်ကြက်၍ သင် သိသလော။

‘ထိုပွင့်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဤသို့သော သီလရှိကုန်၏’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ‘ထိုပွင့်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဤသို့သော သမာဓိတရားရှိကုန်၏’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ‘ထိုပွင့်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဤသို့သော ပညာ ရှိကုန်၏’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ‘ထိုပွင့်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဤသို့သော နေခြင်း ရှိကုန်၏’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ‘ထိုပွင့်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဤသို့သော လွတ်မြောက်ခြင်း ရှိကုန်၏’ ဟူ၍လည်းကောင်း ဖြန့်ကြက်၍ သင် သိသလော။”

“ဤသို့ မသိပါ မြတ်စွာဘုရား”

“သာရိပုတ္တရာ--- သိဖြစ်လျှင် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် နောင်အခါ၌

ပွင့်တော်မူကုန်လိမ့်မည်၊ အလုံးစုံသော ထိုမြတ်စွာဘုရား တို့ကိုကား သင်၏စိတ်ဖြင့် ထိုဘုရားရှင်တို့၏ စိတ်ကို ဖြန့်ကြက်၍ သင် သိသလော။ 'ထိုပွင့်တော်မူမည် မြတ်စွာ ဘုရားတို့သည် ဤသို့သော သီလရှိကုန်လိမ့်မည်'ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ 'ဤသို့သော သမာဓိတရား ရှိကုန်လိမ့်မည်' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ 'ဤသို့သော ပညာရှိကုန်လိမ့်မည်' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ 'ဤသို့သော နေခြင်းရှိကုန်လိမ့်မည်'ဟူ၍လည်းကောင်း၊ 'ထိုပွင့်တော်မူမည် မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဤသို့သော လွတ်မြောက်ခြင်း ရှိကုန်လိမ့်မည်'ဟူ၍ လည်းကောင်း ဖြန့်ကြက်၍ သင် သိသလော"

"ဤသို့ မသိပါ မြတ်စွာဘုရား"

"သာရိပုတြာ--- သိမြင်လျှင် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူ ထိုက်သော အလုံးစုံသောတရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော ယခု ဝင်္ကရာဇ် ရှိသော ငါ့ကို သင်၏ စိတ်ဖြင့် ငါ၏ စိတ်ကို ဖြန့်ကြက်၍ သိသလော 'မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့သော သီလရှိတော်မူ၏'ဟူ၍လည်းကောင်း၊ 'ဤ သို့သော သမာဓိတရားရှိတော်မူ၏'ဟူ၍လည်းကောင်း၊ 'ဤသို့သော ပညာရှိတော်မူ၏'ဟူ၍လည်းကောင်း၊ 'ဤသို့ သော နေခြင်း ရှိတော်မူ၏'ဟူ၍လည်းကောင်း၊ 'မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဤသို့သော လွတ်မြောက်ခြင်း ရှိတော်မူ၏' ဟူ၍လည်းကောင်း ဖြန့်ကြက်၍ သင် သိသလော"

"ဤသို့ မသိပါ မြတ်စွာဘုရား"

"သာရိပုတြာ--- ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသောတရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ စိတ်ကို ဖြန့်ကြက်၍ သိသော ဉာဏ်သည် သင့်မှာ မရှိ၊ သာရိပုတြာ--- ထိုသို့ မရှိပါဘဲလျက် အဘယ့်ကြောင့် သင် သည် မြတ်သော၊ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိသော ဤစကားကို ဆိုဘိသနည်း၊ ကိုယ်တိုင် သိသကဲ့သို့ ဤသဒ္ဓိဋ္ဌာန်ကျကျ စကားကို ဆိုဘိသနည်း၊ ဤရိရင့်သော စကားကို ကြိုးငါး သိသနည်း"

ဓ.၃.၁၁၀။ "မြတ်စွာဘုရား--- ပူဇော်အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန် ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ စိတ်ကို ဖြန့်ကြက်၍ သိသော ဉာဏ် သည် ဘုရားတပည့်တော်မှာ မရှိပါ။ မြတ်စွာဘုရား--- ယင်းသို့ မရှိသော်လည်း ဟောအပ်သော တရားအစဉ်ကို လျှောက်၍ ဘုရားတပည့်တော် သိပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ဥပမာအားဖြင့် ခိုင်မြဲသော တံတိုင်း၊ ခြေရိုးသော၊ ခိုင်မြဲသော တံတိုင်း၊ ခိုင်မြဲသော တံခါးတိုင် ရှိသော၊ တံခါးတစ်ခုတည်းသာ ရှိသော နယ်ခြားမြို့သည် မင်းမှာ ရှိရာပါ၏၊ ထိုမြို့၌ ပညာရှိရှိသော၊ သူစိမ်းပြင်ပ တစ်ပါး သူတို့ကို တားမြစ်တတ်သော၊ သိသူတို့ကိုသာ ဝင်ခွင့် ပြုသော တံခါးစောင့်သည် ရှိရာပါ၏၊ ထိုတံခါးစောင့်သည် ထိုမြို့၏ ထက်ဝန်းကျင်၌ မြို့ပတ်လမ်းကို လှည့်လည်သည် ရှိသော် တံတိုင်းအဆက်အစပ် လပ်ရာကို ဖြစ်စေ၊ တံတိုင်း ကျိုးပေါက်ရာကို ဖြစ်စေ အောက်ထပ်ဆုံးအားဖြင့် ကြောင့် ထွက်လောက်ရုံမျှကိုပင် မတွေ့ရပါ။

ထိုတံခါးစောင့်မှာ ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိပါ၏- 'ဤသောသူ အားလုံးတို့သည် ဤမြို့သို့ ဝင်သည် ဖြစ်စေ၊ ထွက်သည် ဖြစ်စေ ဤတံခါးပေါက်ခြင်းသာ ဝင်ကုန်၊ ထွက်ကုန်ရာ၏'ဟု အကြံ ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ဤအတူပင်လျှင် ဟောအပ်သော တရားအစဉ်ကို လျှောက်၍ ဘုရားတပည့်တော် သိပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသောတရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် လွန်ပြီးသော အခါ၌ ပွင့်တော် မှန်ကုန်၏၊ ခပ်သိမ်းသော ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့သည် စိတ်ကို ညစ်ညူးစေတတ်သော၊ ပညာကို အားနည်းအောင် ပြုတတ် သော နီဝရဏတရားငါးပါးတို့ကို ပယ်၍ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး တို့၌ ကောင်းစွာ တည်သော စိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ဗောဇ္ဈင် ခုနစ်ပါးတို့ကို ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ဖွားများကုန်၍ အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုဉာဏ်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ် ကို သိတော်မူခဲ့ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသောတရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် နောင်အခါ၌ ပွင့်တော်မူပါ ကုန်လိမ့်မည်။ ခပ်သိမ်းသော ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့သည် စိတ်ကို ညစ်ညူးစေတတ်သော၊ ပညာကို အားနည်းအောင် ပြုတတ်သော နီဝရဏ (အပိတ်အပင်) တရားငါးပါးတို့ကို ပယ်၍ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးတို့၌ ကောင်းစွာ တည်သော စိတ် ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးတို့ကို ဟုတ်မှန်သည့် အတိုင်း ဖွားများကုန်၍ အမြတ်ဆုံးသော အရဟတ္တဖိုဉာဏ်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို သိတော်မူပါကုန်လိမ့်မည်။

မြတ်စွာဘုရား--- ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသောတရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော

ယခုပွင့်တော်မူဆဲ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း စိတ်ကို ညစ်ညူးစေတတ်သော၊ ပညာကို အားနည်းအောင် ပြုတတ်သော နှိဝရက(အပိတ်အပင်)တရား ငါးပါးတို့ကို ပယ်၍ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးတို့၌ ကောင်းစွာ တည်သောစိတ် ရှိသည် ဖြစ်၍ တေဇ္ဈင်နနစ်ပါးတို့ကို ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ပွားများ၍ အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ယခုအခါ၌ သိတော်မူ၏ဟု ဤသို့တရားအစဉ်ကို လျှောက်၍ သိပါ၏။

၈.၃.၁၁၁။ မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော် တရားနာရန် ချဉ်းကပ်ပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် အဆင့်ဆင့် မြင့်သည့်ထက် မြင့်သော၊ မြတ်သည့်ထက် မြတ်သော တရားကို ဘုရားတပည့်တော်အား ဟောတော်မူပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည့် အတိုင်းထိုတရား၌ အချို့သာဝကဉာဏ်တရားကို ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ သစ္စာတရားတို့၌ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူ၏။ တရားတော်သည် မြတ်စွာဘုရား ကောင်းစွာ ဟောတော်မူထား၏၊ တပည့်သား သံဃာတော်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်တော်မူ၏ဟု နှလုံးသွင်း၍ မြတ်စွာဘုရားကို ကြည်ညိုပါ၏။

ကုသိုလ်တရားဒေသနာ

၈.၃.၁၁၂။ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုပြင်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ကုသိုလ်တရားတို့ကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုဟောကြားတော်မူခြင်းသည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပါ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဒေသနာကို အကြွင်းမဲ့ သိတော်မူပါ၏။ ထိုဒေသနာကို အကြွင်းမဲ့ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားမှာ နောက်ထပ် သိဖွယ် မရှိတော့ပါ။ ကုသိုလ် (ဇောဝိပက္ခိယ) တရားတို့၌ အရှင်ဘုရားတို့ မသိသေးသည့် တရားကို သိသော၊ မြတ်စွာဘုရားထက် လွန်ကဲသော အသိဉာဏ် ရှိသော၊ တစ်ပါးသော သမဏ(သုတေတိစင်) ဖြစ်စေ၊ ဩဟဉ္ဇက(သုတေတိမြတ်) ဖြစ်စေ မရှိပါ။

အာယတနကို သတ်မှတ်ခြင်း ဒေသနာ

၈.၃.၁၁၃။ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုပြင် မြတ်စွာဘုရားသည် အာယတနကို သတ်မှတ်ခြင်းအရာ၌ တရားကို ဟောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ထိုဒေသနာသည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပါ၏။

ထိုဒေသနာကို မြတ်စွာဘုရားသည် အကြွင်းမဲ့ သိတော်မူပါ၏။ ထိုဒေသနာကို အကြွင်းမဲ့ သိသော မြတ်စွာဘုရားမှာ နောက်ထပ်သိဖွယ် မရှိတော့ပါ။ အာယတနကို သတ်မှတ်ခြင်းတို့၌ အရှင်ဘုရားတို့ မသိသေးသည့် တရားကို သိသော၊ မြတ်စွာဘုရားထက် လွန်ကဲသော အသိဉာဏ် ရှိသော၊ တစ်ပါးသော သမဏ(သုတေတိစင်) ဖြစ်စေ၊ ဩဟဉ္ဇက(သုတေတိမြတ်) ဖြစ်စေ မရှိပါ။

အဓိဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေယူပုံ ဒေသနာ

၈.၃.၁၁၄။ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုပြင် မြတ်စွာဘုရားသည် အဓိဝမ်းထဲ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းအရာ၌ တရားကို ဟောတော်မူပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ထိုဒေသနာသည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပါ၏။

အတပ်ညွှန်းခြင်း အစီအရင်ဒေသနာ

၈.၃.၁၁၅။ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုပြင် မြတ်စွာဘုရားသည် သူတစ်ပါး၏ စိတ်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်းအစီအရင်အရာ၌ တရားကို ဟောတော်မူပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ထိုဒေသနာသည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပါ၏။

ဉာဏ်အမြင်သို့ ရောက်ခြင်းဒေသနာ

၈.၃.၁၁၆။ မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် ဉာဏ်အမြင် (ဈာန်၊ မဂ်အဆင့်ဆင့်)သို့ ရောက်ခြင်းအရာ၌ တရားကို ဟောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ထိုဒေသနာသည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပါ၏။

ပုဂ္ဂိုလ်ကို သတ်မှတ်ခြင်း ဒေသနာ

၈.၃.၁၁၇။ မြတ်စွာဘုရား--- ထို့ပြင် မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဂ္ဂိုလ်ကို သတ်မှတ်ခြင်းအရာ၌ တရားကို ဟောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ထိုဒေသနာသည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပါ၏။

ပဓာနဟူသော မှတ်တမ်းဒေသနာ

၈.၃.၁၁၈။ မြတ်စွာဘုရား--- ထို့ပြင် မြတ်စွာဘုရားသည် ပဓာနဟူသော မှတ်တမ်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော တေဇ္ဈင် တရားအရာ၌ တရားကို ဟောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ထိုဒေသနာသည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပါ၏။

အကျင့်ပဋိပဒါဒေသနာ

၈.၃.၁၁၉။ မြတ်စွာဘုရား--- ထို့ပြင် မြတ်စွာဘုရားသည် ပဋိပဒါ (နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းအကျင့်)အရာတို့၌ တရားကို ဟောတော်မူ၏။ ဤဒေသနာသည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပါ၏။

နှုတ်အကျင့် ပဋိပဒါဒေသနာ

၈.၃.၁၂၀။ မြတ်စွာဘုရား--- ထို့ပြင် မြတ်စွာဘုရားသည် ကောင်းသောနှုတ်အကျင့်အရာ၌ တရားကို ဟောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ထိုဒေသနာသည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပါ၏။

လူတို့၏ အကျင့်သီလဒေသနာ

မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် လူတို့၏ သီလ အကျင့်အရာ၌ တရားကို ဟောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ထိုဒေသနာသည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပါ၏။

ဆုံးမနည်းဒေသနာ

၈.၃.၁၂၁။ မြတ်စွာဘုရား--- ထို့ပြင် မြတ်စွာဘုရားသည်

ဆုံးမနည်းအရာ၌ တရားကို ဟောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ထိုဒေသနာသည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပါ၏။

တစ်ပါးသူတို့ လွတ်မြောက်သော ဉာဏ်အရာ ဒေသနာ

၈.၃.၁၂၂။ မြတ်စွာဘုရား--- ထို့ပြင် မြတ်စွာဘုရား သည် တစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ မဂ်မြင့် ကိလေသာတို့မှ လွတ်မြောက်သော ဉာဏ်အရာ၌ တရားကို ဟောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ထိုဒေသနာသည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပါ၏။

သဿတဝါဒဒေသနာ

၈.၃.၁၂၃။ မြတ်စွာဘုရား--- ထို့ပြင် မြတ်စွာဘုရား သည် သဿတအယူဝါဒအရာ၌ တရားကို ဟောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ထိုဒေသနာသည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပါ၏။

ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိဉာဏ်အရာ ဒေသနာ

၈.၃.၁၂၄။ မြတ်စွာဘုရား--- ထို့ပြင် မြတ်စွာဘုရား သည် ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိဉာဏ် (ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ဘဝကို အောက်မေ့နိုင်သော ဉာဏ်)အရာ၌ တရားကို ဟောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဤဒေသနာသည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပါ၏။

စုတူပပါတဉာဏ်ဒေသနာ

၈.၃.၁၂၅။ မြတ်စွာဘုရား--- ထို့ပြင် စုတူပပါတဉာဏ် (သတ္တဝါတို့၏ စုတေခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကို သိသော ဉာဏ်)အရာ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားကို ဟောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဤဒေသနာသည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပါ၏။

ဣဒ္ဓိဝိဒေသနာ

၈.၃.၁၂၆။ မြတ်စွာဘုရား--- ထို့ပြင် တန်ခိုးအစီအရင်

အရာ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားကို ဟောတော်မူ၏။
မြတ်စွာဘုရား၏ ထိုအသနာသည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပါ၏။

ဘုရားရှင်၏ အခြားသော ဂုဏ်ကို ပြခြင်း

၈.၃.၁၂၇။ မြတ်စွာဘုရား---အကြင် လောကုတ္တရာ
တရားသည် ရှိပါ၏။ ထိုလောကုတ္တရာတရားကို မလျှော့
သည့် လုံ့လရှိသော သဒ္ဓါတရားရှိသည့် ဘုရားအလောင်း
အမျိုးသားသာ ရောက်ထိုက်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်
ထိုလောကုတ္တရာတရားသို့ ရောက်တော်မူပါပြီ။

မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် ဝတ္ထုကာမတို့၌
ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ကပ်ငြိလျက် အားထုတ်ပြုကျင့်မှုကို
ပြုကျင့်တော်မမူပါ။ မိမိကိုယ်ကို ပင်ပန်းဆင်းရဲအောင်
အားထုတ်ပြုကျင့်မှုကိုလည်း အားထုတ်ပြုကျင့်တော်မမူပါ။

မြတ်စွာဘုရားသည် လေးပါးသော ရူပါဝစရရာနဲ့တရား
တို့ကို အလိုရှိသည့်အတိုင်း ရတော်မူပါ၏။ ခက်ခဲခြင်းမရှိ
ရတော်မူပါ၏။ ပင်ပန်းခြင်းမရှိ ရတော်မူပါ၏။

အနုယောဂါဒုအမျိုးအစား

၈.၃.၁၂၈။ မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်ကို
အကယ်၍ ဤသို့ မေးခြားအံ့-

'ဗိုရင်သာဓိပုတြာ--- အသို့နည်း။ သစ္စာလေးပါးတရားကို
သိရာ၊ အလုံးစုံသော တရားကို သိရာ၌ မြတ်စွာဘုရားထက်
သာ၍ အသိဉာဏ်ရှိသော တစ်ပါးသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ
(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့ လွန်လေပြီးသော အခါက
ရိုဗ္ဗသလော'ဟု အကယ်၍ မေးခြားအံ့၊ ဤသို့ မေးသည်
ရှိသော် 'အရှင်ဘုရား--- မရှိဖူးပါ'ဟု ဘုရားတပည့်တော်
ဖြေပါအံ့။

'ဗိုရင်သာဓိပုတြာ--- အသို့နည်း။ သစ္စာလေးပါးတရားကို
သိရာ၊ အလုံးစုံသော တရားကို သိရာ၌ မြတ်စွာဘုရားထက်
သာ၍ အသိဉာဏ်ရှိသော တစ်ပါးသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ
(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့ နောင်အခါ ရှိလိမ့်မည်
လော'ဟု အကယ်၍ မေးခြားအံ့၊ ဤသို့ မေးသည်ရှိသော်
'အရှင်ဘုရား--- ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ'ဟု ဘုရားတပည့်တော်
ဖြေပါအံ့။

'ဗိုရင်သာဓိပုတြာ--- အသို့နည်း။ သစ္စာလေးပါးတရားကို
သိရာ၊ အလုံးစုံသော တရားကို သိရာ၌ မြတ်စွာဘုရားထက်
သာ၍ အသိဉာဏ်ရှိသော တစ်ပါးသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ
(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့ ယခုအခါ ရှိသလော'ဟု
(အကယ်၍ မေးခြားအံ့)၊ ဤသို့ မေးသည်ရှိသော် 'အရှင်
ဘုရား--- မရှိပါ'ဟု ဘုရားတပည့်တော် ဖြေပါအံ့။

မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်ကို အကယ်၍
ဤသို့ မေးခြားအံ့-

'ဗိုရင်သာဓိပုတြာ--- အသို့နည်း။ အလုံးစုံသော တရား
တို့ကို သိသော သမ္မောဓိဉာဏ်အရာ၌ မြတ်စွာဘုရားနှင့်
တူမျှသော တစ်ပါးသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊
သုတော်မြတ်)တို့ လွန်လေပြီးသော အခါက ရိုဗ္ဗသလော'ဟု
အကယ်၍ မေးခြားအံ့၊ ဤသို့ မေးသည်ရှိသော် 'အရှင်
ဘုရား--- မရှိပါ။ ရိုဗ္ဗသလော'ဟု ဘုရားတပည့်တော်
ဖြေပါအံ့။

'ဗိုရင်သာဓိပုတြာ--- အသို့နည်း။ အလုံးစုံသော တရား
တို့ကို သိသော သမ္မောဓိဉာဏ်အရာ၌ မြတ်စွာဘုရားနှင့်
တူမျှသော တစ်ပါးသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊
သုတော်မြတ်)တို့ နောင်အခါ ရှိလိမ့်မည်လော'ဟု အကယ်
၍ မေးခြားအံ့၊ ဤသို့ မေးသည်ရှိသော် 'အရှင်ဘုရား--- မရှိပါ။
ရှိလိမ့်မည်'ဟု ဘုရားတပည့်တော် ဖြေပါအံ့-

'ဗိုရင်သာဓိပုတြာ--- အသို့နည်း။ အလုံးစုံသော တရား
တို့ကို သိသော သမ္မောဓိဉာဏ်အရာ၌ မြတ်စွာဘုရားနှင့်
တူမျှသော တစ်ပါးသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်မြတ်)
(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့ ယခုအခါ ရှိသလော'ဟု
အကယ်၍ မေးခြားအံ့၊ ဤသို့ မေးသည်ရှိသော် 'အရှင်
ဘုရား--- မရှိပါ'ဟု၍ ဘုရားတပည့်တော် ဖြေပါအံ့။

မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်ကို အကယ်၍
ဤသို့ မေးခြားအံ့-

'အရှင်သာဓိပုတြာသည် အဘယ့်ကြောင့် အချို့ကို ဝန်ခံ
သနည်း။ အချို့ကို ဝန်ခံမသနည်း'ဟု မေးခြားအံ့၊ ဤသို့
မေးသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်
သည် ဤသို့ ဖြေပါအံ့-

'ဗိုရင်--- သစ္စာလေးပါးကို သိရာ၊ အလုံးစုံသော တရား
တို့ကို သိရာ၌ ငါနှင့် တူမျှသော ပုဇောအထူးကို စံတော်မူ
ထိုက်သော အလုံးစုံသောတရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ
သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် လွန်လေပြီးသော
အခါက ရိုဗ္ဗသလော'ဟုသော စကားတော်ကို မြတ်စွာဘုရား၏

မျက်မှောက်တော်မှ ကြားနာခဲ့ရ၏။ မျက်မှောက်တော်မှ ခံယူခဲ့ရ၏။

‘သဘာဝဗေဒဗေဒကို သိရာ၊ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို သိရာ၌ ငါနှင့် တူမျှသော ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် နောင်အခါ ရှိကုန်လိမ့်မည်’ ဟူသော စကားတော်ကို မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်တော်မှ ကြားနာခဲ့ရ၏။ မျက်မှောက်တော်မှ ခံယူခဲ့ရ၏။

‘တစ်ခုသော လောကဓာတ်၌ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူ ထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော ဘုရားနှစ်ဆူတို့သည် မရောမနှောင်း ပွင့်ရာ သော အကြောင်းသည် မရှိ၊ ထိုဘုရားနှစ်ဆူ ပြိုင်တူ ပွင့်ရာ သော အကြောင်းသည် မရှိ’ ဟူသော ထိုစကားတော်ကို မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်တော်မှ ကြားနာခဲ့ရ၏။ မျက်မှောက်တော်မှ ခံယူခဲ့ရ၏’ ဟု ဖြေပါအံ့။

မြတ်စွာဘုရား--- အသိပါနည်း။ ဤသို့ မေးသည် ဖြစ်၍ ဤသို့ ဖြေသည်ရှိသော် ဘုရားတပည့်တော်သည် မြတ်စွာ ဘုရား၏ တရားတော်ကို ပြောဆိုသော သူလည်း ဖြစ်ပါ သလော၊ မြတ်စွာဘုရားကို မဟုတ်မမှန်သော စကားဖြင့် စွပ်စွဲရာလည်း မရောက်ရာပါလော၊ လောကုတ္တရာတရား အား လျော်သော အကျင့်တရားများကို ဖြေကြားသူလည်း ဖြစ်ပါသလော၊ အကြောင်းယူထိုရှိသော၊ မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားအပ်သည့် စကားသို့ အစဉ်လိုက်သော တပည့် တော်၏စကားသည် တစ်စုံတစ်ရာ ကွဲရဲဖွယ်ကင်းပါ၏လော”

“သာရိပုတြာ--- ဤသို့ မေးသည် ဖြစ်၍ ဤသို့ ဖြေသည် ရှိသော် အမှန်အားဖြင့် သင်သည် ငါဘုရား၏ တရားတော် ကို ပြောဆိုသူလည်း ဖြစ်၏၊ ငါဘုရားကို မဟုတ်မမှန်သော စကားဖြင့် စွပ်စွဲရာလည်း မရောက်၊ လောကုတ္တရာတရား အား လျော်သော အကျင့်တရားကို ဖြေကြားသူလည်း ဖြစ်၏။ အကြောင်းယူထိုရှိသော ငါဘုရား မိန့်ကြားအပ်သည့်စကား သို့ အစဉ်လိုက်သော သင်၏ စကားသည် တစ်စုံတစ်ရာ ကွဲရဲဖွယ်လည်း ကင်းပေ၏’ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဘုံဗြဟ္မယ်ဖြစ်ပုံ ထူးဆန်းပုံ အချက်

၈.၃.၁၂၉။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် အရှင်ဥဒါယိသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏-

“မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုနည်းခြင်းသည်၊ ရောင့်ရဲလွယ် ခြင်းသည်၊ ကိလေသာခေါင်းပါးခြင်းသည် အံ့ဖွယ်ရှိပါပေစွ အရှင်ဘုရား၊ ထူးဆန်းပါပေစွ အရှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာ ဘုရား သည် အလွန် ကြီးသော တန်ခိုးရှိပါလျက် ကြီးသော အာန ဘော်ရှိပါလျက် မိမိဂုဏ်ကို ထင်ရှားပြတော်မမူပါ။ မြတ်စွာ ဘုရား--- ဤဂုဏ်အပေါင်းမှ ဂုဏ်တစ်ခုစုကိုပင် တစ်ပါးသော အယူရှိသော ပရိဝီရိတို့သည် မိမိ၌ မြင်ကုန်ခြားအံ့၊ ထိုပရိဝီရိ တို့သည် ထိုဂုဏ်မျှဖြင့်ပင် တံခွန်ထူ၍ လှည့်လည်ကုန်ရာ ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုနည်းခြင်းသည်၊ ရောင့်ရဲလွယ် ခြင်းသည်၊ ကိလေသာခေါင်းပါးခြင်းသည် အံ့ဖွယ်ရှိပါပေစွ အရှင်ဘုရား၊ ထူးဆန်းပါပေစွ အရှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား သည် အလွန်ကြီးသော တန်ခိုး ရှိပါလျက် ကြီးသော အာနဘော် ရှိပါလျက် မိမိဂုဏ်ကို ထင်ရှား ပြတော်မမူပါ’ ဟု လျှောက်၏။

၈.၃.၁၃၀။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်သာရိ ပုတြာကို မိန့်တော်မူ၏- “သာရိပုတြာ--- ဤတရားတော်ကို ရဟန်းတို့အားလည်းကောင်း၊ ရဟန်းမတို့အားလည်းကောင်း၊ ဒါယကာတို့အားလည်းကောင်း၊ ဒါယိကာမတို့အားလည်း ကောင်း သင်သည် မပြတ် ဟောကြားလေလော့။

သာရိပုတြာ--- မြတ်စွာဘုရားအပေါ်၌ ယုံမှားခြင်း၊ တွေးတောခြင်းသည် လူဖျင်းတို့မှာ ဖြစ်လိမ့်မည်၊ ထိုလူဖျင်း တို့သည် ဤတရားဒေသနာတော်ကို နာရ၍ မြတ်စွာ ဘုရားအပေါ်၌ ထိုယုံမှားတွေးတောခြင်းသည် အလိုလို ပျောက်လိမ့်မည်၊ ထို့ကြောင့် မပြတ် ဟောကြားလေလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့် အရှင်သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်တော်၌ ကြည်ညိုခြင်းကို လျှောက်ထား၏။ ထို့ကြောင့် အမေအခြေနှင်တကွ ဟော ကြားအပ်သော ဤတရားတော်၏ အမည်သည် “သမ္မသာ ဒနိယ” ဟု တွင်လေသတည်း။

ပါသာဒိကသုတ်

၈.၃.၁၃၁။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဓည သရက်ဥယျာဉ် ပြာသာဒ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထို သရက်ဥယျာဉ်ပြာသာဒ်သည် သက္ကတိုင်း သာကီဝင်မင်းမျိုး တို့၏ သရက်ဥယျာဉ်ပြာသာဒ် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ နာဂုဏ်သား နိဂဏ္ဌသည် ပါဝါပြည်၌ ကွယ်လွန် ပြီးခါစ ဖြစ်၏။ ထိုသူ၏ ကွယ်လွန်ခြင်းကြောင့် သူ၏ တပည့် တက္ကတွန်းတို့သည် နှစ်စု ကွဲကုန်၏။ အချင်းချင်း နှုတ်လှံ ထိုးလျက် နေကုန်၏။

နာဂုဏ္ဌ၏ တပည့်ဖြစ်ကုန်သော အဝတ်ဖြူ ဝတ်ကုန် သော လူတို့သည် နာဂုဏ္ဌ၏တပည့် နိဂဏ္ဌတို့အပေါ်၌ ပြီးငွေ့ခြင်းသဘော ရှိကုန်၏။ အကြည်ညိုကင်းခြင်းသဘော ရှိကုန်၏။ အရိုအသေ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းသဘော ရှိကုန်၏။

၈.၃.၁၃၂။ ထိုအခါ စုန္ဒသာမဏေသည် ပါဝါပြည်၌ ဝါကျွတ်ပြီးသော် သာမမည်သောရာ အရှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အရှင်အာနန္ဒာကို ရိုနှိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်၏။ တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်ပြီးသော စုန္ဒ သာမဏေသည် အရှင်အာနန္ဒာအား ဤစကားကို လျှောက်၏-

"အရှင်ဘုရား--- နာဂုဏ်သား နိဂဏ္ဌသည် ပါဝါပြည်၌

ကွယ်လွန်ပြီးခါစ ဖြစ်ပါ၏။ ထိုနာဂုဏ်သား နိဂဏ္ဌ ကွယ်လွန် ခြင်းကြောင့် နိဂဏ္ဌတို့သည် နှစ်စု ကွဲပါကုန်၏။ နာဂုဏ္ဌ၏ တပည့်ဖြစ်ကုန်သော အဝတ်ဖြူဝတ်ကုန်သော လူတို့သည် လည်း နာဂုဏ္ဌ၏တပည့် နိဂဏ္ဌတို့အပေါ်၌ ပြီးငွေ့ခြင်း သဘော၊ အကြည်ညိုကင်းခြင်းသဘော၊ အရိုအသေ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းသဘော ရှိပါကုန်၏"ဟု လျှောက်၏။ ဤသို့ လျှောက်သော် အရှင်အာနန္ဒာသည် စုန္ဒသာမဏေအား ဤစကားကို ဆို၏-

"ငါ့ရှင်စုန္ဒ--- ဤအကြောင်းအရာကား မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် စကားအခြေခံတည်း။ ငါ့ရှင် စုန္ဒ---လာ၊ သွား ကြကုန်စို့၊ မြတ်စွာဘုရားထံတော် ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဤ အကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြကုန်စို့"ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာနှင့် စုန္ဒသာမဏေတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုနှိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်ကုန်၏။ တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်ပြီးသော် အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား "မြတ်စွာဘုရား--- ဤစုန္ဒသာမဏေသည် ဤသို့ ပြောဆို ပါ၏"ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားမဟုတ်သူ ဟောအပ်သော သာသနာ

၈.၃.၁၃၄။ "ဓုန္ဒ--- ဘုရားမဟုတ်သူ ဟောအပ်သော သာသနာ၌ ဤသို့ပြီးစေ့ခြင်းစသည်သည် ဖြစ်မြဲပေတည်း။

ဓုန္ဒ--- ဤလောက၌ ဆရာသည်လည်း အလုံးစုံသော တရားကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိသူ မဟုတ်၊ တရားသည်လည်း မကောင်းသဖြင့် ဟောအပ်သော တရား ဖြစ်၏။ မကောင်းသဖြင့် သိစေအပ်သော တရား ဖြစ်၏။ မဂ် ဖိုလ် ဆိုက်ရောက်ကြောင်းတရား မဟုတ်၊ ကိလေသာငြိမ်းမှုကို ဖြစ်စေတတ်သော တရား မဟုတ်၊ ဘုရားမဟုတ်သူ ဟောအပ်သော တရား ဖြစ်၏။

တပည့်သည်ကား ထိုသာသနာ၌ ထိုဆရာ ဟောအပ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၍ မနေ၊ ထိုဆရာ၏ တရားနှင့် အညီ ကျင့်၍ မနေ၊ ထိုတရားမှ ရှောင်ဖယ်၍ ရှောင်ဖယ်၍ ကျင့်၏။

ထိုတပည့်ကို ဤသို့ ဆိုလိုက်၏- 'ငါ့ရှင်--- သင်သည် ကံကောင်းပေစွ၊ သင်သည် လူဖြစ်ရကျိုး နှံပ်ပေစွ၊ သင်၏ ဆရာသည် အလုံးစုံသော တရားကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိသူ မဟုတ်၊ တရားသည်လည်း မကောင်းသဖြင့် ဟောအပ်သော တရား ဖြစ်၏။ မဂ် ဖိုလ်ဆိုက်ရောက်ကြောင်းတရား မဟုတ်၊ ကိလေသာငြိမ်းမှုကို ဖြစ်စေတတ်သော တရား မဟုတ်၊ ဘုရားမဟုတ်သူ ဟောအပ်သော တရား ဖြစ်၏။ သင်သည်ကား ထိုသာသနာ၌ ထိုဆရာ ဟောအပ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၍ မနေ၊ ထိုဆရာ၏ တရားနှင့် အညီ ကျင့်၍ မနေ၊ ထိုတရားမှ ရှောင်ဖယ်၍ ရှောင်ဖယ်၍ ကျင့်၏'ဟု ဆိုလိုက်၏။

ဓုန္ဒ--- စင်စစ် ဤဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ထိုသာသနာ၌ ဆရာကိုလည်း ကဲ့ရဲ့လိုက်၏။ ထိုသာသနာ၌ တရားကိုလည်း ကဲ့ရဲ့လိုက်၏။ သို့သော် ထိုသာသနာ၌ တပည့်ကိုကား ဤဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ချီးမွမ်းလိုက်၏။

ဓုန္ဒ--- ဆရာသည် ဤသို့သဘောရှိသော တပည့်ကို ဤသို့ ဆိုရာ၏- 'ငါ့ရှင်--- လာလော့၊ သင်၏ ဆရာ ဝါဟော အပ်သည့်အတိုင်း တရားကို ကျင့်လော့'ဟု ဆိုရာ၏။

တပည့်သည် ထိုဆရာ ခိုင်းသည့်အတိုင်း ကျင့်၏။ ထိုဆရာတပည့်တို့သည် များစွာသော မကောင်းမှုကို ဖြစ်ပွားစေကုန်၏။

ဓုန္ဒ--- အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ဘုရားမဟုတ်သူ ဟောအပ်သော သာသနာ၌ ဤသို့လျှင် မကောင်းမှု ဖြစ်ပွားတတ်သောကြောင့်တည်း။

၈.၃.၁၃၄။ ဓုန္ဒ--- ထို့ပြင် ဤလောက၌ ဆရာသည် အလုံးစုံသော တရားကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိသူ မဟုတ်၊ တရားသည်လည်း မကောင်းသဖြင့် ဟောအပ်သော တရား ဖြစ်၏။ မဂ် ဖိုလ်ဆိုက်ရောက်ကြောင်းတရား မဟုတ်၊ ကိလေသာငြိမ်းမှုကို ဖြစ်စေတတ်သော တရား မဟုတ်၊ ဘုရားမဟုတ်သူ ဟောအပ်သော တရား ဖြစ်၏။

တပည့်သည်လည်း ထိုသာသနာ၌ ထိုဆရာ ဟောအပ်သည့် အကျင့်ကို ရှိသောစွာ ကျင့်၍ နေ၏။ ထိုဆရာ၏ တရားနှင့်အညီ ကျင့်၍ နေ၏။ ထိုတရားကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။

ထိုတပည့်ကို ဤသို့ ဆိုလိုက်၏- 'ငါ့ရှင်--- သင်သည် ကံဆိုးပေစွ၊ သင်သည် လူဖြစ်ရကျိုး မနှံပ်ပေစွ'ဟု ဆိုလိုက်၏။

ဓုန္ဒ--- စင်စစ် ဤဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ထိုသာသနာ၌ ဆရာကိုလည်း ကဲ့ရဲ့လိုက်၏။ ထိုသာသနာ၌ တရားကိုလည်း ကဲ့ရဲ့လိုက်၏။ ထိုသာသနာ၌ တပည့်ကိုလည်း ဤဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကဲ့ရဲ့လိုက်၏။

ထိုဆရာတပည့်တို့သည် များစွာသော မကောင်းမှုကို ဖြစ်ပွားစေကုန်၏။

ဓုန္ဒ--- အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ဘုရားမဟုတ်သူ ဟောအပ်သော သာသနာ၌ ဤသို့ မကောင်းမှု ဖြစ်ပွားစေတတ်သောကြောင့်တည်း။

ဘုရားအစစ် ဟောအပ်သော သာသနာ

၈.၃.၁၃၅။ ဓုန္ဒ--- ဤသာသနာတော်၌ကား ဆရာသည်လည်း အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိသူ ဖြစ်၏။ တရားသည်လည်း ကောင်းစွာ ဟောအပ်သော တရား ဖြစ်၏။ မဂ် ဖိုလ်ဆိုက်ရောက်ကြောင်းတရား ဖြစ်၏။ ကိလေသာငြိမ်းမှုကို ဖြစ်စေတတ်သော တရား ဖြစ်၏။ ဘုရားအစစ် ဟောအပ်သော တရား ဖြစ်၏။

သို့သော် တပည့်သည်ကား ထိုသာသနာ၌ မဂ် ဖိုလ် တရားအားလျော်စွာ အကျင့်ကို ကျင့်၍ မနေ၊ ရှိသောစွာ ကျင့်၍ မနေ၊ တရားနှင့်အညီ ကျင့်၍ မနေ၊ ထိုတရားမှ ရှောင်ဖယ်၍ ရှောင်ဖယ်၍ ကျင့်၏။

ထိုတပည့်ကို ဤသို့ ဆိုလိုက်၏- 'ငါ့ရှင်--- ထိုသင်သည်

ကံဆိုးပေစွ၊ ထိုသင်သည် လူမြစ်ရက်ချိုး မနပ်ပေစွ'ဟု ဆိုထိုက်၏။

ဓနု--- စင်စစ် ဤဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ထိုသာသနာ၌ ဆရာကိုလည်း ချီးမွမ်းထိုက်၏။ ထိုသာသနာ၌ တရားကိုလည်း ချီးမွမ်းထိုက်၏။ သို့သော် ထိုသာသနာ၌ တပည့်ကိုကား ဤဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကဲ့ရဲ့ထိုက်၏။

ဓနု--- ဆရာသည် ဤသို့သဘောရှိသော တပည့်ကို ဤသို့ ဆိုရာ၏ 'ငါ့ရှင်---လာလော့၊ သင်၏ ဆရာ ငါ ဟောအပ်သည့်အတိုင်း တရားကို ကျင့်လော့'ဟု ဆိုရာ၏။

တပည့်သည်လည်း ထိုဆရာ ခိုင်းသည့်အတိုင်း ကျင့်၏။ ထိုဆရာ၊ တပည့်တို့သည် များစွာသော ကောင်းမှုကို ဖြစ်ပွားစေကုန်၏။

ဓနု--- အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘုရားအစစ် ဟောအပ်သော သာသနာ၌ ဤသို့ ကောင်းမှု ဖြစ်ပွားစေတတ်သော ကြောင့်တည်း။

ဓ.၃.၁၃၆။ ဓနု--- ဤသာသနာ၌ကား ဆရာသည်လည်း အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိသော ဘုရားအစစ် ဖြစ်၏။ တရားသည်လည်း ကောင်းစွာ ဟောသော တရား ဖြစ်၏။ မဂ်၊ ဖိုလ် ဆိုက်ရောက်ကြောင်းတရား ဖြစ်၏။ ကိလေသာငြိမ်းမှုကို ဖြစ်စေတတ်သော တရား ဖြစ်၏။ ဘုရားအစစ် ဟောအပ်သော တရား ဖြစ်၏။

တပည့်သည်လည်း ဤသာသနာ၌ မဂ်၊ ဖိုလ်တရားအား လျော်သော အကျင့်ကို ရှိသောစွာ ကျင့်၍ နေ၏။ တရားနှင့် အညီ ကျင့်၍ နေ၏။

ထိုတပည့်ကို ဤသို့ ဆိုထိုက်၏- 'ငါ့ရှင်---သင်သည် ကံကောင်းပေစွ၊ သင်သည် လူမြစ်ရက်ချိုး နပ်ပေစွ'ဟု ဆိုထိုက်၏။

ဓနု--- စင်စစ် ဤဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဤသာသနာ၌ ဆရာကိုလည်း ချီးမွမ်းထိုက်၏။ ဤသာသနာ၌ တရားကိုလည်း ချီးမွမ်းထိုက်၏။ ဤသာသနာ၌ တပည့်ကိုလည်း ဤဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ချီးမွမ်းထိုက်၏။

ဓနု--- အကြင်ဆရာသည် ဤသို့သဘောရှိသော တပည့်ကို ဤသို့ ဆိုရာ၏- 'အရှင်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း မဂ်ဉာဏ်အကျိုးမှာ ကျင့်၍ နေ၏။ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း မဂ်ဉာဏ်ကို ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်စေလိမ့်မည်'ဟု ဆိုရာ၏။ အကြင်ဆရာသည်လည်း ချီးမွမ်း၏။

အကြင်တပည့်သည်လည်း ချီးမွမ်းခံရ၏။ အကြင်တပည့်သည်လည်း ချီးမွမ်းခံရသည် ဖြစ်၍ အတိုင်းထက်အလွန် လုံ့လကို အားထုတ်၏။ အလုံးစုံသော ထိုဆရာတပည့်တို့သည် များစွာ သော ကောင်းမှုကို ဖြစ်ပွားစေကုန်၏။

ဓနု--- အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဘုရားအစစ် ဟောအပ်သော သာသနာ၌ ဤသို့ ကောင်းမှု ဖြစ်ပွားစေတတ်သော ကြောင့်တည်း။

တပည့်တို့ တောင့်တပူပန်ရသော ဆရာ

ဓ.၃.၁၃၇။ ဓနု--- ဤလောက၌ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ထင်ရှား ပွင့်တော်မူ၏။ တရားသည်လည်း ကောင်းစွာ ဟောအပ်သော တရား ဖြစ်၏။ ဝဋ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်း တရား ဖြစ်၏။ ကိလေသာငြိမ်းမှုကို ဖြစ်စေတတ်သော တရား ဖြစ်၏။ ဘုရားအစစ် ဟောအပ်သော တရား ဖြစ်၏။

သို့သော် ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာ၌ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်တို့သည်ကား သစ္စာလေးပါးတရားကို သိခြင်းသို့ မရောက်ကြကုန်သေး။ ထိုအခါ ထိုတပည့်တို့၏ ဆရာသည် ကွယ်လွန်၏။

ဓနု--- ဤသို့သဘောရှိသော ဆရာ ကွယ်လွန်သည်ရှိသော် တပည့်တို့၌ တောင့်တပူပန်ခြင်း ဖြစ်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာကို ခို၍ ရောက်သင့်သော တရားသို့ မရောက်ရသေးသောကြောင့် အားမရ မကျေနပ် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပေတည်း။

ဓနု--- ဤသို့သဘောရှိသော ဆရာ ကွယ်လွန်သည်ရှိသော် တပည့်တို့မှာ တောင့်တပူပန်ခြင်း ဖြစ်၏။

တပည့်တို့ မတောင့်တပူပန်ရသော ဆရာ

ဓ.၃.၁၃၈။ ဓနု--- ဤလောက၌ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ထင်ရှား ပွင့်တော်မူ၏။ တရားသည်လည်း ကောင်းစွာ ဟောအပ်သော

တရား ဖြစ်၏။ မဂ်၊ ဖိုလ်ဆိုက်ရောက်ကြောင်း တရား ဖြစ်၏။ ကိလေသာ ငြိမ်းမှုကို ဖြစ်စေတတ်သော တရား ဖြစ်၏။ ဘုရားအစစ် ဟောအပ်သော တရား ဖြစ်၏။

ဤသို့စွာဘုရား၏ သာသနာ၌ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်တို့သည်လည်း သစ္စာလေးပါးတရားကို သိခြင်းသို့ ရောက်ကြပြီး ထိုအခါ တပည့်တို့၏ ဆရာသည် ကွယ်လွန်၏။

စုန္ဒ--- ဤသို့သဘောရှိသော ဆရာ ကွယ်လွန်သည် ရှိသော် တပည့်တို့အား တောင့်တပူပန်ခြင်း မဖြစ်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာကို မှီ၍ ရောက်သင့်သော တရားသို့ ရောက်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် အားရကျေနပ်၏။ ထို့ကြောင့်ပေတည်း။

စုန္ဒ--- ဤသို့သဘောရှိသော ဆရာ ကွယ်လွန်သည် ရှိသော် တပည့်တို့မှာ တောင့်တပူပန်ခြင်း မဖြစ်။

သာသနာမပြည့်စုံခြင်း-စသည်

ဓ.၃.၁၃၉။ (က) စုန္ဒ--- သာသနာသည် ဤဆိုခဲ့ပြီးသော သွာက္ခာတ-စသော အဂ္ဂိတို့နှင့် ပြည့်စုံစေကာမူ ဆရာသည် သီလ-စသော ဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသော၊ ရဟန်းဝါရင့်သော ဆရာ မဟုတ်အံ့။ ဤသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော် ထိုသာသနာသည် ထိုအဂ္ဂိကြောင့် မပြည့်စုံ။

စုန္ဒ--- သာသနာသည် ဤဆိုခဲ့ပြီးသော သွာက္ခာတ-စသော အဂ္ဂိတို့နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ဆရာသည်လည်း သီလ-စသော ဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသော၊ ရဟန်းဝါရင့်သော ဆရာ ဖြစ်၏။ ဤသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော် ထိုသာသနာသည် ထိုအဂ္ဂိကြောင့် ပြည့်စုံ၏။

ဓ.၃.၁၄၀။ (ခ) စုန္ဒ--- သာသနာသည် ဤဆိုခဲ့ပြီးသော သွာက္ခာတ-စသော အဂ္ဂိတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဆရာသည် သီလ-စသော ဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းဝါရင့်သော ဆရာ ဖြစ်၏။ ယင်းသို့ ဖြစ်သော်လည်း ထိုဆရာ၏ တပည့် သီတင်းကြီးရဟန်းတို့သည်ကား အရဟတ္တဖိုလ်သို့ မရောက် ကြကုန်သေး။ သူတော်ကောင်းတရားကို ကောင်းစွာ ဟောရန် မစွမ်းနိုင်ကြကုန်သေး။ ဤသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော် ထိုသာသနာ သည် ထိုအဂ္ဂိကြောင့် မပြည့်စုံ။

စုန္ဒ--- သို့သော် အကြင်အမိ၌ သာသနာသည် ဤဆိုခဲ့ပြီး သော သွာက္ခာတ-စသော အဂ္ဂိတို့နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။

ဆရာသည်လည်း သီလ-စသော ဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသော၊ ရဟန်းဝါရင့်သော ဆရာ ဖြစ်၏။ ထိုဆရာ၏ တပည့် သီတင်း ကြီးရဟန်းတို့သည်လည်း အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီး ကုန်ပြီ။ သူတော်ကောင်းတရားကို ကောင်းစွာ ဟောရန် စွမ်းနိုင်ကြကုန်ပြီ။ ဤသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော် ထိုသာသနာ သည် ထိုအဂ္ဂိကြောင့် ပြည့်စုံ၏။

ဓ.၃.၁၄၁။ (ဂ) စုန္ဒ--- သာသနာသည် ဤဆိုခဲ့ပြီး သော သွာက္ခာတ-စသော အဂ္ဂိတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဆရာသည် သီလ-စသော ဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းဝါရင့်သော ဆရာ ဖြစ်၏။ ထိုဆရာ၏ တပည့် သီတင်းကြီးရဟန်းတို့သည်လည်း အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီးကုန်ပြီ။ သူတော်ကောင်း တရားကို ကောင်းစွာ ဟောရန် စွမ်းနိုင်ကြကုန်ပြီ။ သို့သော်

(ဃ) ထိုဆရာ၏ တပည့် သီတင်းလတ်ရဟန်းတို့၊

(င) ထိုဆရာ၏ တပည့် သီတင်းငယ်ရဟန်းတို့၊

(စ) ထိုဆရာ၏ တပည့် သီတင်းကြီးရဟန်းမတို့၊

(ဆ) ထိုဆရာ၏ တပည့် သီတင်းလတ်ရဟန်းမတို့၊

(ဇ) ထိုဆရာ၏ တပည့် သီတင်းငယ်ရဟန်းမတို့၊

(ဈ) ထိုဆရာ၏ တပည့် အဝတ်ဖြူဝတ်ကုန်သော၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြသော လူဥပါသကာတို့၊

(ည) ထိုဆရာ၏ တပည့် အဝတ်ဖြူဝတ်ကုန်သော၊ ကာမဂုဏ်ခံစားသေးကုန်သော လူဥပါသကာတို့၊

(ဋ) ထိုဆရာ၏ တပည့် အဝတ်ဖြူဝတ်ကုန်သော၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကြသော လူဥပါသကာမတို့၊

(ဌ) ထိုဆရာ၏ တပည့် အဝတ်ဖြူဝတ်ကုန်သော၊ ကာမဂုဏ်ခံစားသေးကုန်သောလူဥပါသကာမတို့သည်ကား အရဟတ္တဖိုလ်သို့ မရောက်ကြကုန်သေး။ သူတော်ကောင်း တရားကို ကောင်းစွာ ဟောရန် မစွမ်းနိုင်ကြကုန်သေး။ ဤသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော် ထိုသာသနာသည် ထိုအဂ္ဂိကြောင့် မပြည့်စုံ။

စုန္ဒ--- သို့သော် အကြင်အမိ၌ သာသနာသည် ဤဆိုခဲ့ ပြီးသော သွာက္ခာတ-စသော အဂ္ဂိတို့နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ဆရာသည်လည်း သီလ-စသော ဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသော၊ ရဟန်းဝါရင့်သော ဆရာ ဖြစ်၏။ ထိုဆရာ၏ တပည့် သီတင်း ကြီးရဟန်းတို့သည်လည်း အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီး ကုန်ပြီ။ သူတော်ကောင်းတရားကို ကောင်းစွာ ဟောရန်

(၅) ဝုဒ္ဓ- သာသနာသည် ဤသို့ပြီးသော သွာက္ခာတစ်သော အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဆရာသည် သီလ-သော၊ ဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသော၊ ဇရာနိဝါရရန်သော ဆရာ ဖြစ်၏။ ထိုဆရာ၏တပည့် သီတင်းပြီး၊ ဓမ္မာသုတေသနသည်လည်း အဇရာတ္ထရိုလ်သို့ ရောက်ပြီးကုန်ပြီ။ သူတော်ကောင်းတရားကို ကောင်းစွာ ဟောရန် စွမ်းနိုင်ကြကုန်ပြီ။ သူတော်ကောင်းတရားကို ကောင်းစွာ ဟောရန် စွမ်းနိုင်ကြကုန်ပြီ။ ထိုဆရာ၏ တပည့်ဖြစ်ကုန်သော သီတင်းလတ်၊ ဇရာနိဝါရရန်၊ သီတင်းငယ်လျာကုန်ပြီ၊ သီတင်းငယ်ပြီးရောက်သော၊ သီတင်းလတ်၊ ဇရာနိဝါရရန်၊ သီတင်းငယ်လျာကုန်ပြီ၊ အဝတ်ဖြူဝတ်ကုန်သော၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြသော လူဥပါသကာတို့၊ အဝတ်ဖြူဝတ်ကုန်သော၊ ကာမဂုဏ်ခံစားသေးကုန်သော လူဥပါသကာတို့၊ အဝတ်ဖြူဝတ်ကုန်သော၊ ကာမဂုဏ်ခံစားသေးကုန်သော လူဥပါသကာမတို့သည်လည်း အဇရာတ္ထရိုလ်သို့ ရောက်ပြီးကုန်ပြီ။ သူတော်ကောင်းတရားကို ကောင်းစွာ ဟောရန် စွမ်းနိုင်ကြကုန်ပြီ။ ထိုဆရာ၏ သာသနာသည်လည်း ဖြည့်စုံလည်း ဖြည့်စုံပြီး၊ စည်ပင်လည်း စည်ပင်ပြီး၊ ပျံ့နှံ့လည်း ပျံ့နှံ့ပြီး၊ သတ္တဝါအများလည်း သိပြီး၊ လူ့ပြုမူနတ်ပြုသ်အထိ ပျံ့နှံ့အောင် ကောင်းစွာ ပြုလည်း ပြုအပ်ပြီး၊ ယင်းသို့ ဖြစ်သော်လည်း လာဘ်များခြင်းအထွတ်အထိပ်၊ အခြံအရံများခြင်း အထွတ်အထိပ်သို့ကား မရောက်သေး။ ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော် ထိုသာသနာသည် ထိုအင်္ဂါကြောင့် မပြည့်စုံ။

ဓုန္ဒ--- သို့သော် သာသနာသည် ဤဆိုခဲ့ပြီးသော သွားကွာတ-စသော အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဆရာသည် သီလ-စသော ဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းပါရဂူသော ဆရာ ဖြစ်၏။ ထိုဆရာ၏ တပည့် သီတင်းကြီးရဟန်းတို့သည်လည်း အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီးကုန်ပြီ။ သူတော်ကောင်း တရားကို ကောင်းစွာ ဟောရန် စွမ်းနိုင်ကြကုန်ပြီ။ သူတော်ကောင်း ကောင်းတရားကို ကောင်းစွာ ဟောရန် စွမ်းနိုင်ကြကုန်ပြီ။ ထိုဆရာ၏ တပည့် ဖြစ်ကုန်သော သီတင်းလတ် ရဟန်းတို့၊ သီတင်းငယ် ရဟန်းတို့၊ သီတင်းကြီး ရဟန်းမတို့၊ သီတင်းလတ် ရဟန်းမတို့၊ သီတင်းငယ် ရဟန်းမတို့၊ အဝတ်ဖြူ ဝတ်ကုန်သော၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြသော လူ ဥပါသကာတို့၊ အဝတ်ဖြူ ဝတ်ကုန်သော၊ ကာမဂုဏ်ခံစား သေးကုန်သော လူဥပါသကာတို့၊ အဝတ်ဖြူဝတ်ကုန်သော၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကြသော လူဥပါသကာမတို့၊ အဝတ်ဖြူ ဝတ်ကုန်သော၊ ကာမဂုဏ်ခံစားသေးကုန်သော လူဥပါသကာမတို့သည်လည်း အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီး ကုန်ပြီ။ သူတော်ကောင်းတရားကို ကောင်းစွာ ဟောရန် စွမ်းနိုင်ကြကုန်ပြီ။ ထိုဆရာ၏ သာသနာသည်လည်း ဖွံ့ဖြိုးလည်း ဖွံ့ဖြိုးပြီး စည်ပင်လည်း စည်ပင်ပြီ။ ပျံ့နှံ့လည်း ပျံ့နှံ့ပြီး သတ္တဝါအများလည်း သိပြီး လူ့ပြည်မှ နတ်ပြည်အထိ ပျံ့နှံ့အောင် ကောင်းစွာ ပြလည်း ပြအပ်ပြီး၊ လာဘ်များခြင်း အထွတ်အထိပ်၊ အမြဲအရံများခြင်းအထွတ်အထိပ်သို့လည်း ရောက်ပြီ။ ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော် ထိုသာသနာသည် ထိုအင်္ဂါကြောင့် ပြည့်စုံ၏။

ဓ.၃.၁၄၂။ (က) ဓုန္ဒ--- ယခုအခါ ငါသည် ပုဇွန်အထူးကို ခံထိုက်သော အလှူခံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိသော ဆရာအဖြစ်ဖြင့် လောက၌ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ တရားသည်လည်း ကောင်းစွာ ဟောအပ်သော တရား ဖြစ်၏။ ကောင်းစွာ သိစေအပ်သော တရား ဖြစ်၏။ မဂ်၊ ဝိနိယ ခိုက် ရောက်ကြောင်းတရား ဖြစ်၏။ ကိလေသာငြိမ်းမှုကို ဖြစ်စေ တတ်သော တရား ဖြစ်၏။ ဘုရားအစစ် ဟောအပ်သော တရား ဖြစ်၏။

(ခ) ဓုန္ဒ--- ယခုအခါ ဆရာဖြစ်သော ငါသည် သီလ-စသော ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန်းပါရဂူ၏။

(ဂ) ဓုန္ဒ--- ယခုအခါ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီး ဖြစ်ကုန်သော ငါတပည့် သီတင်းကြီးရဟန်းတို့

(ဃ) အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီး ဖြစ်ကုန်သော ငါတပည့် သီတင်းလတ်ရဟန်းတို့

(င) အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီး ဖြစ်ကုန်သော ငါတပည့် သီတင်းငယ်ရဟန်းတို့

(စ) အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီး ဖြစ်ကုန်သော ငါတပည့် သီတင်းကြီးရဟန်းမတို့

(ဆ) အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီး ဖြစ်ကုန်သော ငါတပည့် သီတင်းလတ်ရဟန်းမတို့

(ဇ) အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီး ဖြစ်ကုန်သော ငါတပည့် သီတင်းငယ်ရဟန်းမတို့

(ဈ) အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီး ဖြစ်ကုန်သော ငါတပည့် အဝတ်ဖြူဝတ်ကုန်သော၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြကုန်သော လူဥပါသကာတို့

(ည) အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီး ဖြစ်ကုန်သော ငါတပည့် အဝတ်ဖြူဝတ်ကုန်သော၊ ကာမဂုဏ် ခံစားသေး ကုန်သော လူဥပါသကာတို့

(ဋ) အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီး ဖြစ်ကုန်သော ငါတပည့် အဝတ်ဖြူဝတ်ကုန်သော၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြ ကုန်သော လူဥပါသကာမတို့

(ဌ) အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီး ဖြစ်ကုန်သော ငါတပည့် အဝတ်ဖြူဝတ်ကုန်သော၊ ကာမဂုဏ်ခံစားသေးကုန်သော လူ ဥပါသကာမတို့ ရှိကုန်သည်သာလျှင်တည်း။

(၃) ဓုန္ဒ--- ယခုအခါ ငါ၏ သာသနာသည် ဖွံ့ဖြိုးလည်း ဖွံ့ဖြိုးပြီး၊ စည်ပင်လည်း စည်ပင်ပြီ၊ ပျံ့နှံ့လည်း ပျံ့နှံ့ပြီး၊ သတ္တဝါအများလည်း သိပြီး၊ ကြီးကျယ်လည်း ကြီးကျယ်ပြီး၊ လူ့ပြည်မှ နတ်ပြည်အထိ ပျံ့နှံ့အောင် ကောင်းစွာလည်း ဖြစ်ပြီးပြီ။

(၁) ဓုန္ဒ--- ယခုအခါ လောက၌ ဖြစ်ပေါ်သမျှသော ဆရာတို့တွင် ငါသည် လာဘ်များခြင်းအထွတ်အထိပ်၊ အမြဲအရံများခြင်း အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သကဲ့သို့ ဤ အတူ လာဘ်များခြင်းအထွတ်အထိပ်၊ အမြဲအရံများခြင်း အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သော အခြား ဆရာတစ်ဦးမျှကိုပင် ငါ မြင်တော်မူ။

ဓုန္ဒ--- ယခုအခါ လောက၌ ရှိသော ဝိနည်းသံဃာတို့တွင် ဤ ငါတပည့်သား ရဟန်းသံဃာသည် လာဘ်များခြင်း အထွတ်အထိပ်၊ အမြဲအရံများခြင်း အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သကဲ့သို့ ဤအတူ လာဘ်များခြင်းအထွတ်အထိပ်၊

အခြံအရံများခြင်းအထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သော အခြား တစ်စုံသော ဝိကားသံသယကိုပင် ငါ မြင်တော်မူမူ။

စုန္ဒ--- 'အလုံးစုံသော ပြည့်စုံဖွယ် အကြောင်းနှင့် ထက်ဝန်း ကျင် ပြည့်စုံသော သာသနာ၊ အယုတ်အလွန် မရှိ၊ စင်စစ် အပြည့်အစုံ ကောင်းစွာ ဟောထားအပ်သော သာသနာ၊ ကောင်းစွာ ပြုထားအပ်သော သာသနာ' ဟု ဆိုလိုလျှင် ဤ ငါသာသနာတော်ကိုသာလျှင် ထိုသို့ ဆိုထိုက်၏။

စုန္ဒ--- ရာမ၏သား ဥဒကသည် 'မြင်လျက် မမြင်' ဟူသော စကားကို ဆို၏။ အဘယ်ကို မြင်လျက် မမြင်သနည်း ဟူမူ-

ထက်စွာ သွေးထားသော သင်တန်း၏ အရွက်ကို မြင်၏။ ထိုသင်တန်း၏ အသွားကိုကား မမြင်၊ စုန္ဒ--- ဤ သင်တန်း အရွက်ကို မြင်လျက် အသွားကို မမြင်ခြင်းကို 'မြင်လျက် မမြင်' ဟု ရာမ၏သား ဥဒကသည် ဆို၏။

စုန္ဒ--- ရာမ၏သား ဥဒကဆိုသော စကားသည် ယုတ်ညံ့ ၏။ ရွာသူတို့ အလေ့အကျက် ဖြစ်၏။ ပုထုဇဉ်တို့သာ ပြော၏။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား မပြော၊ အကျိုးစီးပွားနှင့် မစပ်။

စုန္ဒ--- 'မြင်လျက် မမြင်' ဟူသော စကားကို ဟုတ်မှန်စွာ ဆိုလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤသာသနာကိုသာလျှင် 'မြင်လျက် မမြင်' ဟု ဆိုထိုက်၏။

အဘယ်ကို မြင်လျက် မမြင်သနည်း ဟူမူ- ဤဆိုခဲ့သည့် အတိုင်း အလုံးစုံသော ပြည့်စုံဖွယ် အကြောင်းနှင့် ထက် ဝန်းကျင် ပြည့်စုံသော၊ အယုတ်အလွန်မရှိဘဲ စင်စစ် အပြည့် အစုံ ကောင်းစွာ ဟောထားအပ်သော သာသနာသည် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသာသနာကို သိမြင်သူသည် မြင်၏။

ဤသာသနာ၌ 'ထိုအချက်ကို ပယ်နုတ်ရာ၏။ ဤသို့ ပယ်နုတ်လျှင် ထိုသာသနာသည် စင်ကြယ်သည်ထက် စင်ကြယ်ရာ၏' ဟု ပယ်နုတ်ဖွယ်အချက်ကို မမြင်။

ဤသာသနာ၌ 'ဤအချက်ကို ခြည့်စွက်ရာ၏။ ဤသို့ ခြည့်စွက်လျှင် ထိုသာသနာသည် ပြည့်စုံသည်ထက် ပြည့်စုံ ရာ၏' ဟု ခြည့်စွက်ဖွယ်အချက်ကို မမြင်။

ဤ သာသနာတော်ကို မြင်၍ ပယ်နုတ်ဖွယ်၊ ခြည့်စွက် ဖွယ်ကို မမြင်ခြင်းကို 'မြင်လျက် မမြင်' ဟု ဆိုထိုက်၏။

သံဂါယနာတင်ထိုက်သော စာရား

စ. ၁. ၁၄၃။ စုန္ဒ--- ထို့ကြောင့် ဤသာသနာတော်၌ အကြင်တရားတို့ကို သင်ချစ်သားတို့အား ငါသည် ထူးကဲ

လွန်မြတ်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ ဟောတော် မူထား၏။

ထိုတရားတို့၌ သင်ချစ်သားတို့အားလုံးသည် စုပေးကုန်၍ အတူတကွ လာရောက်ကုန်၍ ဤသာသနာတော် အရည်ခံ၍ ကြားမြင်စွာ တည်တံ့အောင် အနက် အနက်ချင်း၊ သဒ္ဓါ သဒ္ဓါ ချင်း စုပေါင်းရွတ်ဆို (သံဂါယနာတင်) ထိုက်၏။ မမြင်နုထိုက်။

ထိုသံဂါယနာတင်ခြင်းသည် နတ်၊ လူတို့ကောင်းကျိုးများ ခြင်းငှာ ဖြစ်၏။

စုန္ဒ--- သင်တို့အား ငါသည် သံဂါယနာတင်ထိုက်သော တရားတို့ကို ထူးကဲလွန်မြတ်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ ဟောထားတော်မူ၏။ ထိုတရားတို့ကား အဘယ်တို့နည်း။

သတ်ပဋ္ဌာန်လေးပါး၊ သဗ္ဗပဋ္ဌာန်လေးပါး၊ ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါး၊ ဣန္ဒြေငါးပါး၊ ဇီဝင်ငါးပါး၊ ဗောဇ္ဈင်နနစ်ပါး၊ အရိယပုဂ္ဂိုလ်စုံပါး တရားတို့တည်း။

သိစေသင့်သော အဓိအရင်

စ. ၁. ၁၄၄။ စုန္ဒ--- ညီညွတ်ကုန်သော သင်ချစ်သား တို့တွင် သီတင်းသုံးဖော်တစ်ဦးသည် သံယာအလယ်၌ အကယ်၍ တရားဟောငြားအံ့၊ ထိုသို့ ဟောရာ၌ 'ဤအရင် သည် အနက်ကိုလည်း မှားယွင်းစွာ ယူ၏။ သဒ္ဓါကိုလည်း မှားယွင်းစွာ တင်မြ၏' ဟု သင်တို့အား အထင်အမြင် ဖြစ် ငြားအံ့၊ ယင်းသို့ ဖြစ်သော် ထိုအရင်၏ စကားကို နှစ်သက် လက်ခံခြင်းလည်း မပြုသင့်၊ ကံရံခြင်းပယ်ခြင်းလည်း မပြု သင့်၊ 'ငါ့ရင်--- ဤအနက်၏ သဒ္ဓါတို့သည် ဤသဒ္ဓါတို့ ဖြစ် ကုန်သလော၊ ထိုသဒ္ဓါတို့ ဖြစ်ကုန်သလော၊ အဘယ်သဒ္ဓါ တို့သည် သာလွန်၍ သင့်မြတ်ကုန်သနည်း၊ ဤသဒ္ဓါတို့၏ အနက်သည် ဤအနက် ဖြစ်သလော၊ ထိုအနက် ဖြစ် သလော၊ အဘယ်အနက်သည် သာလွန်၍ သင့်မြတ်ပါ သနည်း' ဟု ဆိုသင့်၏။

ထိုအရင်သည် 'ငါ့ရင်တို့--- ဤအနက်၏ သဒ္ဓါတို့တွင် ဤသဒ္ဓါတို့သာလျှင် သာလွန်၍ သင့်မြတ်ကုန်၏။ ဤသဒ္ဓါ တို့ကိုပင် ငါ ဆိုအပ်ကုန်၏။ ဤသဒ္ဓါတို့၏ အနက်တွင် ဤ အနက်သည်သာလျှင် သာလွန်၍ သင့်မြတ်၏။ ဤအနက် ကိုပင် ငါ ဆိုအပ်၏' ဟု အကယ်၍ ဆိုငြားအံ့၊ ထိုအရင်ကို မြှင့်တင် ချီးမွမ်းခြင်းလည်း မပြုသင့်၊ နှိမ့်ချ ခြိမ်းခြောက် ခြင်းလည်း မပြုသင့်၊ မြှင့်တင်ချီးမွမ်းခြင်း၊ နှိမ့်ချခြိမ်းခြောက် ခြင်း မပြုမူ၍ ထိုအနက်ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုသဒ္ဓါတို့ကို

လည်းကောင်း၊ စူးစမ်းဆင်ခြင်ရန် ထိုအရှင်ကိုပင် ကောင်းစွာ သိစေသင့်၏။ (သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြသင့်၏။)

၈.၃.၁၄၅။ ဝုန္ဒ--- တစ်ပါးသော သီတင်းသုံးဖော် သည်လည်း သံယုအလယ်၌ အကယ်၍ တရားဟော ငြားအံ့၊ ထိုသို့ တရားဟောရာ၌ ဤအရှင်သည် အနက်ကို ဖွားယွင်းစွာ ယူ၏။ သဒ္ဓါတို့ကိုကား ဟုတ်မှန်စွာ တင်ပြ၏။ ဟု သင်တို့မှာ အထင်အမြင် ခြစ်ငြားအံ့၊ ယင်းသို့ ဖြစ်သော် ထိုအရှင်၏ စကားကို နှစ်သက်လက်ခံခြင်းလည်း မပြုသင့်၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်းပယ်ခြင်းလည်း မပြုသင့်၊ နှစ်သက်လက်ခံခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို မပြုမူ၍ ထိုအရှင်ကို 'ဗိုရင်--- ဤသဒ္ဓါတို့၏ အနက်သည် ဤအနက် ဖြစ်သလော၊ ထိုအနက် ဖြစ်သလော၊ အဘယ်အနက်သည် သာလွန်၍ သင့်မြတ်သနည်း' ဟု ဆိုသင့်၏။

ထိုအရှင်သည် 'ဗိုရင်တို့--- ထိုသဒ္ဓါတို့၏ အနက်တို့တွင် ဤအနက်သည်သာလျှင် သာလွန်၍ သင့်မြတ်၏' ဟု အကယ်၍ ဆိုငြားအံ့၊ ထိုအရှင်ကို မြှင့်တင်ဖိုးမွမ်းခြင်းလည်း မပြုသင့်၊ နိမိတ် ခြိမ်းခြောက်ခြင်းလည်း မပြုသင့်၊ မြှင့်တင် ဖိုးမွမ်းခြင်း နိမိတ် ခြိမ်းခြောက်ခြင်း မပြုမူ၍ ထိုအနက်ကို သာလျှင် စူးစမ်းဆင်ခြင်ရန် ထိုအရှင်ကိုပင် ကောင်းစွာ သိစေသင့်၏။ (သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြသင့်၏။)

၈.၃.၁၄၆။ ဝုန္ဒ--- တစ်ပါးသော သီတင်းသုံးဖော် ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း သံယုအလယ်၌ အကယ်၍ တရားဟော ငြားအံ့၊ ထိုသို့ ဟောရာ၌ ဤအရှင်သည် အနက်ကိုသာ လျှင် ဟုတ်မှန်စွာ ယူ၏။ သဒ္ဓါတို့ကိုကား ဖွားယွင်းစွာ တင်ပြ ၏။ ဟု သင်တို့မှာ အထင်အမြင် ခြစ်ငြားအံ့၊ ယင်းသို့ ဖြစ် သော် ထိုအရှင်၏ စကားကို နှစ်သက်လက်ခံခြင်းလည်း မပြုသင့်၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်းပယ်ခြင်းလည်း မပြုသင့်၊ နှစ်သက် လက်ခံခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ ခြင်းပယ်ခြင်း မပြုမူ၍ ထိုအရှင်ကို 'ဗိုရင် --- ဤအနက်၏ သဒ္ဓါတို့သည် ဤသဒ္ဓါတို့ဖြစ်ကုန်သလော၊ ထိုသဒ္ဓါတို့ဖြစ်ကုန်သလော၊ အဘယ်သဒ္ဓါတို့သည် သာလွန် သင့်မြတ်ကုန်သနည်း' ဟု ဆိုသင့်၏။ ထိုအရှင်သည် 'ဗိုရင် တို့--- ဤအနက်၏ သဒ္ဓါတို့တွင် ဤသဒ္ဓါတို့သည် သာလွန်၍ သင့်မြတ်ကုန်၏' ဟု ဆိုငြားအံ့၊ ထိုအရှင်ကို မြှင့်တင်ဖိုးမွမ်း ခြင်းလည်း မပြုသင့်၊ နိမိတ် ခြိမ်းခြောက်ခြင်းလည်း မပြုသင့်၊ မြှင့်တင် ဖိုးမွမ်းခြင်း နိမိတ် ခြိမ်းခြောက်ခြင်း မပြုမူ၍ ထိုသဒ္ဓါ တို့ကိုသာလျှင် စူးစမ်းဆင်ခြင်ရန် ထိုအရှင်ကိုပင် ကောင်းစွာ သိစေ သင့်၏။ (သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြသင့်၏။)

၈.၃.၁၄၇။ ဝုန္ဒ--- တစ်ပါးသော သီတင်းသုံးဖော်သည် လည်း သံယုအလယ်၌ အကယ်၍ တရားဟောငြားအံ့၊ ထိုသို့တရားဟောရာ၌ ဤအရှင်သည် အနက်ကိုလည်း

ဟုတ်မှန်စွာ ယူ၏။ သဒ္ဓါတို့ကိုလည်း ဟုတ်မှန်စွာ တင်ပြ၏။ ဟု သင်တို့မှာ အထင်အမြင် ခြစ်ငြားအံ့၊ ထိုသို့ ဖြစ်သော် ထိုအရှင်၏စကားကို 'ကောင်း၏' ဟု နှစ်သက် လက်ခံ သင့်၏။ ဝမ်းမြောက်နေဖော် သာဓုခေါ်သင့်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ စကားကို နှစ်သက်လက်ခံကာ ဝမ်းမြောက် နေဖော် သာဓုခေါ် ပြီးသော် ထိုအရှင်ကို 'ဗိုရင်--- ငါတို့သည် ကံကောင်းပါစေစွ၊ ဗိုရင်--- ငါတို့သည် လူဖြစ်ရကုန်း နှစ်ပါစေစွ၊ ငါတို့သည် ဤသို့ အနက်ကို တတ်သိသော၊ ဤသို့ သဒ္ဓါကို တတ်သိ သော၊ ဤသို့သဘောရှိသော သီတင်းသုံးဖော် အရှင်မြတ်ကို မြင်ကြရကုန်၏' ဟု ဆိုသင့်၏။

ပစ္စည်းလေးပါး ခွင့်ပြုကြောင်း

၈.၃.၁၄၈။ ဝုန္ဒ--- ပစ္စုပ္ပန်လောက၌ ဖြစ်သော အာသဝေါ တရား(မာန-စသည်)တို့ကို ဝိတိပင်တာဖြစ်ရန်သာ ငါသည် သင်တို့အား တရားဟောသည် မဟုတ်။

ဝုန္ဒ--- တမလွန်လောက၌ ဖြစ်တတ်သော အာသဝေါ တရား* (ငရဲ၌ ကျခြင်းဆင်းရဲ-စသည်)တို့ကို ပယ်ဖျောက် ရန်သာ ငါသည် သင်တို့အား တရားဟောသည် မဟုတ်။

ဝုန္ဒ--- ပစ္စုပ္ပန်လောက၌ ဖြစ်တတ်သော အာသဝေါ တရား(မာန-စသည်)တို့ကို ဝိတိပင် တားမြစ်ရန်လည်း ကောင်း၊ တမလွန်လောက၌ ဖြစ်တတ်သော အာသဝေါ တရား(ငရဲ၌ ကျခြင်းဆင်းရဲ-စသည်)တို့ကို ပယ်ဖျောက်ရန် လည်းကောင်း ငါသည် သင်တို့အား တရားဟော၏။

ဝုန္ဒ--- ထို့ကြောင့် ဤသာသနာတော်၌ သင်တို့အား ငါသည် အကြင်သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုထားပြီ၊ ထိုသင်္ကန်းသည် သင်တို့၏ အအေးကို ပယ်ဖျောက်ရန် စွမ်းနိုင်၏၊ အပူကို ပယ်ဖျောက်ရန် စွမ်းနိုင်၏၊ မုက်၊ မြင်း၊ လေး၊ နေပူ၊ မြေ၊ ကင်း၊ သန်းတို့၏ အတွေ့အထိကို ပယ်ဖျောက်ရန် စွမ်းနိုင်၏၊ အရက်ကို ဖျက်ဆီးတတ်သော အဝါကြီးယံကို ဖုံးလွှမ်းရန် စွမ်းနိုင်၏၊ (ငါ ခွင့်ပြုတော်မူထားသော သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံ၍ မာနကြီးလျက် နေကြကုန်လိမ့်မည်-ဟု ရည်ရွယ်၍ ခွင့်ပြု တော်မူထားသည် မဟုတ်၊ ထိုသင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံပြီး အအေး ဒဏ်ပယ်ဖျောက်ခြင်း-စသည်ကို ပြုလျက် ရဟန်းတရားကို ချမ်းသာစွာ နှလုံးသွင်းကြကုန်လိမ့်မည်-ဟု ရည်ရွယ်၍ ခွင့်ပြုတော်မူထားပြီ။) *+

သင်တို့အား ငါသည် ဆွမ်းကို ခွင့်ပြုထားပြီ၊ ထိုဆွမ်းသည် ဤမန္တကုယ်ကို ကြာမြင့်စွာ တည်စေရန် စွမ်းနိုင်၏။

မျှတစေရန် စွမ်းနိုင်၏။ ငတ်မွတ်ဆာလောင်ခြင်းကို ပယ်
ဖျောက်ရန် စွမ်းနိုင်၏။ သာသနာတော်ကို ချီးမြှောက်ရန်
စွမ်းနိုင်၏။ ဤဆွမ်းကို ဝိသုဒ္ဓိခြင်း ဝေဒနာဟောင်းများကို
လည်းပယ်ဖျောက်အံ့၊ ဝေဒနာသစ်များကိုလည်းမဖြစ်စေအံ့၊
ဒိမ္မာ ဣရိယာပုတ် မှုတ်ခြင်းသည်လည်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ အပြစ်
မရှိခြင်းသည်လည်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်း
သည်လည်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ (ဤသို့ နှလုံးသွင်း၍ ရဟန်း
တရားကို အားထုတ် ကျင့်ဆောင်လိမ့်မည်-ဟု ရည်ရွယ်၍
ထိုဆွမ်းကို ငါ ခွင့်ပြုထားပြီ)။

သင်တို့အား ငါသည် ကျောင်းကို ခွင့်ပြုထားပြီ။ ထို
ကျောင်းသည် သင်တို့၏ အအေးကို ပယ်ဖျောက်ရန် စွမ်းနိုင်
၏။ အပူကို ပယ်ဖျောက်ရန် စွမ်းနိုင်၏။ မှက်၊ ခြင်း၊ လေး၊ နေပူ၊
မြွေ၊ ကင်း၊ သန်းတို့၏ အတွေ့အထိကို ပယ်ဖျောက်ရန် စွမ်း
နိုင်၏။ ဥတုကြောင့် ဖြစ်သော ဘေးရန်တို့ကို ပယ်ဖျောက်ရန်၊
ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံ၌ ဓမ္မ၊ လျော်ရန် စွမ်းနိုင်၏။ (ဤသို့ အအေး
အပူ ပယ်ဖျောက်ခြင်း-စသည်ကို ပြု၍ ရဟန်းတရားကို
အားထုတ်ကျင့်ဆောင်လိမ့်မည်-ဟု ရည်ရွယ်၍ ထိုကျောင်း
ကို ငါ ခွင့်ပြုထားပြီ)။

သင်တို့အား ငါသည် ဆေးကို ခွင့်ပြုထားပြီ။ ထိုဆေးသည်
သင်တို့၏ ဓာတ်ချောက်ချားမှုကြောင့် ဖြစ်သော ဆင်းရဲ
ဝေဒနာတို့ကို ပယ်ဖျောက်ရန် စွမ်းနိုင်၏။ ရောဂါဆင်းရဲ မရှိ
စေရန် စွမ်းနိုင်၏။ (ဤသို့ ဆင်းရဲဝေဒနာ ပယ်ဖျောက်ခြင်း-
စသည်ကို ပြု၍ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ကျင့်ဆောင်
လိမ့်မည်-ဟု ရည်ရွယ်၍ ထိုဆေးကို ငါ ခွင့်ပြုထားပြီ)။

ချမ်းသာစံစားကြောင်း အကျင့်

၈.၃.၁၄၉။ စုန္ဒ--- 'သာကဝိဇ္ဇာမင်းသား ဘုရားသားတော်
ရဟန်းတို့သည် ချမ်းသာစံစားကြောင်းအကျင့်ကို အား
ထုတ်လျက်နေကြကုန်၏'ဟု သာသနာတော်မှ တစ်ပါးသော
အယူရှိကုန်သော ပရိဝုဒ္ဓိတို့ ဆိုရာသော ဤအကြောင်းသည်
ရှိသည်သာတည်း။

စုန္ဒ--- ဤသို့ ဆိုကုန်သော သာသနာတော်မှ တစ်ပါး
သော အယူရှိကုန်သော ပရိဝုဒ္ဓိတို့ကို 'ဝါရုဏ်တို့'---ထိုချမ်းသာ
စံစားကြောင်းအကျင့်-ဟုသည် အဘယ်နည်း။ ချမ်းသာ
စံစားကြောင်းအကျင့်တို့သည် များကုန်၏။ အချိုးချိုး
အစားစား များကုန်၏ဟု ဆိုသင့်ကုန်၏။

စုန္ဒ--- ဤ ဆိုမည့် လေးပါးသော ချမ်းသာစံစားကြောင်း
အကျင့်တို့သည် ယုတ်ညံ့ကုန်၏၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ရန် မဖြစ်ကုန်။

အဘယ်လေးပါးတို့နည်း ဟူမူ-

(က)စုန္ဒ--- ဤလောက၌ အချို့သော လူပုဂ္ဂိုလ်သည်
သတ္တဝါတို့ကို သတ်၍ သတ်၍ မိမိကိုယ်ကို ချမ်းသာစေ၏။
ပြည်ပြီးစေ၏။

(ခ) အချို့သော လူပုဂ္ဂိုလ်သည် မပေးသည်ကို ယူ၍ ယူ၍
မိမိကိုယ်ကို ချမ်းသာစေ၏။ ပြည်ပြီးစေ၏။

(ဂ) အချို့သော လူပုဂ္ဂိုလ်သည် မဟုတ်မမှန်သော စကား
ကို ပြော၍ ပြော၍ မိမိကိုယ်ကို ချမ်းသာစေ၏။ ပြည်ပြီးစေ၏။

(ဃ) အချို့သော လူပုဂ္ဂိုလ်သည် ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်
တို့ကို ကုံလုံ ပြည့်စုံစွာ စံစား၏။

ဤလေးပါးတို့တည်း။

စုန္ဒ--- 'သာကဝိဇ္ဇာမင်းသား ဘုရားသားတော် ရဟန်းတို့
သည် ဤလေးပါးသော ချမ်းသာစံစားကြောင်းအကျင့်ကို
အားထုတ်လျက် နေကုန်၏'ဟု သာသနာတော်မှ တစ်ပါး
သော အယူရှိကုန်သော ပရိဝုဒ္ဓိတို့ ဆိုရာသော ဤအကြောင်း
သည် ရှိသည်သာတည်း။

သင်တို့သည် ထိုပရိဝုဒ္ဓိတို့ကို 'ဤသို့ မဆိုကုန်လင့်'ဟု
ဆိုသင့်ကုန်၏။ ထိုပရိဝုဒ္ဓိတို့သည် သင်တို့ကို ဟုတ်မှန်စွာ
ဆိုလိုသည် ဖြစ်၍ ဆိုသည် မမည်ကုန်ရာ၊ မဟုတ်မှန်သော
အားဖြင့် စွပ်စွဲပြောဆိုသည် မည်ကုန်ရာ၏။

၈.၃.၁၅၀။ စုန္ဒ--- ဤဆိုမည့် လေးပါးသော ချမ်းသာ
စံစားကြောင်းအကျင့်ကို အားထုတ်ခြင်းတို့သည် စင်စစ်
နိဗ္ဗာန်ရောက်ရန် ဖြစ်ကုန်၏။

အဘယ်လေးပါးတို့နည်း ဟူမူ-

(က)စုန္ဒ--- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ကာမဂုဏ်
တို့မှ ကင်းဆိတ်၍သာလျှင် အကုသိုလ်တရားတို့မှ ကင်း
ဆိတ်၍သာလျှင် ပထမဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ (ခ) ဒုတိယ
ဈာန်၊ (ဂ) တတိယဈာန်နှင့် (ဃ) စတုတ္ထဈာန်သို့ အဆင့်ဆင့်
ရောက်၍ နေ၏။ ဤလေးပါးတို့တည်း။

စုန္ဒ--- 'သာကဝိဇ္ဇာမင်းသား ဘုရားသားတော်တို့သည်
ဤလေးပါးသော ချမ်းသာစံစားကြောင်းအကျင့်တို့ကို
အားထုတ်ကြကုန်လျက် နေကုန်၏'ဟု သာသနာတော်မှ

တစ်ပါးသော အယူရှိကုန်သော ပရိဝီရိတို့ ဆိုရာသော ဤ အကြောင်း ရှိသည်သာတည်း။

သင်တို့သည် ပရိဝီရိတို့ကို 'မုန့်ပေ၏'ဟု ဆိုထိုက်ကုန်၏။ ထိုပရိဝီရိတို့သည် သင်တို့ကို ဟုတ်မုန့်စွာ ဆိုလိုသည် ဖြစ်၍ ဆိုသည် မည်ကုန်ရာ၏။ ထိုပရိဝီရိတို့သည် သင်တို့ကို မဟုတ်မမှန်သောအားဖြင့် စွပ်စွဲပြောဆိုသည် မည်ကုန်ရာ။

ချမ်းသာခံစားကြောင်းအကျင့်၏ အကျိုးအနိဿင်

ဓ.၃.၁၅၁။ ဓုန္ဒ--- သာသနာတော်မှ တစ်ပါးသော အယူရှိကုန်သော ပရိဝီရိတို့သည် 'ငါ့ရှင်တို့---ဤလေး ပါးသော ချမ်းသာခံစားကြောင်းအကျင့်တို့ကို အားထုတ် လျက် နေကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အဘယ်မျှသော အကျိုး တို့ကို ရနိုင်ကုန်သနည်း'ဟု ဆိုရာသော ဤအကြောင်းသည် ရှိသည်သာတည်း။

ဓုန္ဒ--- ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိကုန်သော သာသနာတော်မှ တစ်ပါးသော အယူရှိကုန်သော ပရိဝီရိတို့ကို ဤသို့ ဆိုထိုက် ကုန်၏-

'ငါ့ရှင်တို့--- ဤလေးပါးသော ချမ်းသာခံစားကြောင်း အကျင့်တို့ကို အားထုတ်လျက် နေကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လေးပါးသော အကျိုးတို့ကို ရနိုင်ကုန်၏။

အဘယ်လေးပါးတို့နည်း ဟုမူ- ငါ့ရှင်တို့---ဤသာသနာ တော်၌ ရဟန်းသည် (က) သောတာပန်၊ (ခ) သကဒါဂါမ်၊ (ဂ) အနာဂါမ်နှင့် (ဃ) ရဟန္တာ ဖြစ်နိုင်၏။ ဤလေးပါး တို့တည်း။'

အာသဝေါကင်းချွန်နှင့် မထိုက်သောအရာ

ဓ.၃.၁၅၂။ ဓုန္ဒ---'သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားသားတော် တို့သည် အယူဝါဒ၌ မတည်တံ့သောသဘော ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ နေကုန်၏'ဟု သာသနာတော်မှ တစ်ပါးသော အယူရှိကုန်သော ပရိဝီရိတို့ ဆိုရာသော ဤအကြောင်း ရှိသည်သာတည်း။

ဓုန္ဒ--- ဤသို့ ဆိုကုန်သော၊ သာသနာတော်မှ တစ်ပါး သော အယူရှိကုန်သော ပရိဝီရိတို့ကို ဤသို့ ဆိုထိုက်ကုန်၏-

'ငါ့ရှင်တို့--- မြေသို့ နက်စွာ ဝင်သော မြွှာ စိုက်အပ်သော ကျောက်တိုင်သည်လည်းကောင်း၊ သံတိုင်သည်လည်း ကောင်း၊ မရွေ့လျား မတုန်လှုပ်သကဲ့သို့ ငါ့ရှင်တို့--- ဤအတူ မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တို့အား ဟောကြား ပြဋ္ဌာန်းအပ် ကုန်သော၊ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးထိုက်ကုန်သော တရားတို့သည် မရွေ့လျား မတုန်လှုပ်ကုန်။

ငါ့ရှင်တို့--- အာသဝေါကုန်ပြီးသော ရဟန္တာရဟန်းသည် ကိုးပါးသော အရာတို့ကို လွန်ကျူး၍ ကျင့်ခြင်းငှာ မဖြစ်နိုင်။

ငါ့ရှင်တို့--- အာသဝေါကင်းပြီးသော ရဟန္တာရဟန်းသည်

- (က) သတ္တဝါကို သေစေလို၍ သတ်ခြင်းငှာ မဖြစ်နိုင်၊
- (ခ) မပေးသည်ကို ခိုးယူသော စိတ်ဖြင့် ခိုးယူခြင်းငှာ မဖြစ်နိုင်၊
- (ဂ) မထေ့နအကျင့်ကို ဝိပဋ္ဌခြင်းငှာ မဖြစ်နိုင်၊
- (ဃ) သီလျက် မဟုတ်မမှန်သော စကားကို ပြောဆို ခြင်းငှာ မဖြစ်နိုင်၊
- (င) ရှေးလူဖြစ်စဉ်အခါက ပြုလုပ်သကဲ့သို့ ဝတ္တုကာမ၊ ကိလေသာကာမတို့ကို စုဆောင်း သိမ်း၍ သုံး ဆောင်ခြင်းငှာ မဖြစ်နိုင်၊
- (စ) ချစ်သဖြင့် အဂတိလိုက်ခြင်းငှာ မဖြစ်နိုင်၊
- (ဆ) မုန်းသဖြင့် အဂတိလိုက်ခြင်းငှာ မဖြစ်နိုင်၊
- (ဇ) မသိသဖြင့် အဂတိလိုက်ခြင်းငှာ မဖြစ်နိုင်၊
- (ဈ) ကြောက်သဖြင့် အဂတိလိုက်ခြင်းငှာ မဖြစ်နိုင်'

အပေးနှင့် အပြေ

ဓ.၃.၁၅၃။ ဓုန္ဒ--- 'ရဟန်းဂေါတမသည် လွန်ပြီးသော အတိတ်ကာလကို အကြောင်းပြု၍ အပိုင်းအခြားမရှိ များစွာသော ဉာဏ်အမြင်ကို ဖော်ပြ၏။ လာမည့် အနာဂတ် ကာလကို အကြောင်းပြု၍ အပိုင်းအခြားမရှိ များစွာသော ဉာဏ်အမြင်ကိုကား မဖော်ပြ ထိုမဖော်ပြခြင်းသည် အဘယ် ကြောင့်နည်း'ဟု သာသနာတော်မှ တစ်ပါးသော အယူရှိကုန် သော ပရိဝီရိတို့ ဆိုရာသော အကြောင်း ရှိသည်သာတည်း။

သာသနာတော်မှ တစ်ပါးသော အယူရှိကုန်သော ထို ပရိဝီရိတို့သည် မိုက်မဲကုန်၊ မကျွမ်းကျင်ကုန်သော သူတို့

အောက်မေ့နေကျအတိုင်း အာရုံတစ်ပါးကို သိသော အတိတ် ဉာဏ်အမြင်ဖြင့် အာရုံတစ်ပါးကို သိသော အနာဂတ်ဉာဏ် အမြင်ကို အတူပြု၍ ဖော်ပြသင့်သည်-ဟု အောက်မေ့ကြ ကုန်၏။

စုန္ဒ--- လွန်ပြီးသော ကာလ(အတိတ်ကာလ)ကို အကြောင်းပြု၍ ပုဗ္ဗေဒိဝါသာနုဿတိ (မိမိ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ရှေးဘဝ အဆက်ဆက်ကို မှတ်မိသော သတိ)နှင့် ယှဉ်သော ဉာဏ်သည် မြတ်စွာဘုရားမှာ ဖြစ်၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အာရုံကို အလိုတော်ရှိသလောက် အောက်မေ့နိုင်၏။

လာမည့်ကာလ(အနာဂတ်ကာလ)ကို အကြောင်းပြု၍ 'ဤဘဝသည် အဆုံးစွန်ဘဝ ဖြစ်၏။ ယခုအခါ တစ်ဖန် ဖြစ်ခြင်း (ဘဝသစ်) မရှိတော့ပြီ'ဟု တစ်ဖန်ရင်း၌ အရိယ မဂ်ဉာဏ်ကြောင့် ဖြစ်သော ပစ္စဝေက္ခကာဉာဏ်သည် မြတ်စွာဘုရားမှာ ဖြစ်၏။

စုန္ဒ--- အတိတ်အကြောင်းသည် အကယ်၍ မဟုတ်မမှန်၊ အကျိုးနှင့် မစပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုအတိတ်အကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဖြေဆိုတော်မမူ။

စုန္ဒ--- အတိတ်အကြောင်းသည် ဟုတ်မှန်သော်လည်း အကယ်၍ အကျိုးနှင့် မစပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုအတိတ် အကြောင်းကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဖြေဆိုတော်မမူ။

စုန္ဒ--- အတိတ်အကြောင်းသည် အကယ်၍ ဟုတ်မှန် သည်၊ အကျိုးနှင့် စပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုအရာ၌ ထိုပြဿနာကို ဖြေဆိုခြင်းမှာ မြတ်စွာဘုရားသည် အခါကို သိတော်မူ၏။

စုန္ဒ--- အနာဂတ်အကြောင်းသည် အကယ်၍ မဟုတ် မမှန်၊ အကျိုးနှင့် မစပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုအနာဂတ်အကြောင်း ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဖြေဆိုတော်မမူ။

စုန္ဒ--- ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်းသည် အကယ်၍ မဟုတ်မမှန်၊ အကျိုးနှင့် မစပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုပစ္စုပ္ပန်အကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဖြေဆိုတော်မမူ။

စုန္ဒ--- ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်းသည် ဟုတ်မှန်သော်လည်း အကယ်၍ အကျိုးနှင့် မစပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုပစ္စုပ္ပန် အကြောင်းကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဖြေဆိုတော်မမူ။

စုန္ဒ--- ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်းသည် အကယ်၍ ဟုတ်မှန်သည်၊ အကျိုးနှင့် စပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုအရာ၌ ထိုပြဿနာကို ဖြေဆိုခြင်းမှာ မြတ်စွာဘုရားသည် အခါကို သိတော်မူ၏။

၈.၃.၁၅၄။ စုန္ဒ--- ဤသို့ အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန် တရားတို့၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အခါအားလျော်စွာ ဆိုလေ့ ရှိ၏။ ဟုတ်မှန်သည်ကိုသာ ဆိုလေ့ရှိ၏။ အကျိုးနှင့် စပ်သည် ကိုသာ ဆိုလေ့ရှိ၏။ တရားနှင့် စပ်သည်ကိုသာ ဆိုလေ့ရှိ၏။ ဆုံးမခြင်းနှင့် စပ်သည်ကိုသာ ဆိုလေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ငါ့ကို "တထာဂတ"ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

စုန္ဒ--- နတ်၊ လူတို့ မြင်အပ်၊ ကြားအပ်၊ တွေ့အပ် သိအပ် ရောက်အပ်၊ ရှာဖွေအပ်၊ အဖန်ဖန် ကြံစည်အပ်သော အာရုံ ကိုပင် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် ငါ့ကို "တထာဂတ"ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

စုန္ဒ--- အကြင်ညဉ့်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ကို ရတော်မူ၏။ အကြင်ညဉ့်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ၏။ ထို သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရသော ညဉ့်နှင့် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော် မူသော ညဉ့် အတွင်း၌ အကြင်တရားကို ဟော၏။ ပြော၏။ ညွှန်ပြ၏။ ထိုအလုံးစုံသော တရားသည် ထိုဟောပြော ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း မှန်သည်သာတည်း။ လွဲမှားခြင်းမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ငါ့ကို "တထာဂတ"ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

စုန္ဒ--- မြတ်စွာဘုရားသည် ပြောလေ့ရှိသည့်အတိုင်း ပြုလေ့ရှိ၏။ ပြုလေ့ရှိသည့်အတိုင်း ပြောလေ့ရှိ၏။ ဤသို့ ပြောလေ့ရှိသည့်အတိုင်း ပြုလေ့ရှိ၍ ပြုလေ့ရှိသည့်အတိုင်း ပြောလေ့ရှိသောကြောင့် ငါ့ကို "တထာဂတ"ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

စုန္ဒ--- လောက၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သူတစ်ပါးကို လွှမ်းမိုးနိုင်သူ ဖြစ်၏။ သူတစ်ပါးတို့က မလွှမ်းမိုးနိုင်သူ ဖြစ်၏။ စင်စစ် မြင်နိုင်သူ ဖြစ်၏။ အလိုသို့ လိုက်စေနိုင်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငါ့ကို "တထာဂတ"ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

မဟေဠာဒော အရာ

၈.၃.၁၅၅။ စုန္ဒ--- သာသနာတော်မှ တစ်ပါးသော အယူရှိကုန်သော ပရိဝုဇ်တို့သည် 'ငါ့ရုပ်တို့--- အသိနည်း၊ သတ္တဝါသည် သေသည်နောက်၌ ဖြစ်သလော၊ ဤအယူ သည်သာလျှင် မှန်သလော၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးလော'ဟု ဆိုရာသော ဤအကြောင်းသည် ရှိသည်သာတည်း။

စုန္ဒ--- ဤသို့ ဆိုကုန်သော သာသနာတော်မှ တစ်ပါး သော အယူရှိကုန်သော ပရိဝုဇ်တို့ကို ဤသို့ ဆိုကုန်ရာ-

စုန္တ---သာသနာတော်မှ တစ်ပါးသော အယူရှိကုန်သော
ပရိဝိုဏ်တို့သည် 'ငါ့ရှင်တို့---အဘယ့်ကြောင့် ဤစကားကို

ရဟန်းဂေါတမသည် ဟောတော်မူသနည်း'ဟု ဆိုရာသော ဤအကြောင်းသည် ရှိသည်သာတည်း။

ဓနု--- ဤသို့ ဆိုကုန်သော သာသနာတော်မှ တစ်ပါး သော အယူရှိကုန်သော ပရိဝီရိတို့ကို ဤသို့ ဆိုကုန်ရာ၏-

'ငါ့ရှင်တို့--- ဤစကားသည် ပစ္စုပ္ပန်အကျိုး၊ တမလွန် အကျိုးနှင့် စပ်၏။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ရန် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထို စကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏'ဟု ဆိုကုန်ရာ၏။

ရှေ့အပိုင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်သော မိစ္ဆာအယူ

ဓ.ပ.၁၅၇။ ဓနု--- ရှေ့အပိုင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်ကုန်သော မိစ္ဆာအယူတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုမိစ္ဆာအယူတို့တွင် သင်တို့ အား ဟောကြားထိုက်သော မိစ္ဆာအယူတို့ကို ဟောကြား ထိုက်သည့်အတိုင်း ငါသည် ဟောတော်မူ၏။ သင်တို့အား မဟောကြားထိုက်သော မိစ္ဆာအယူတို့ကို ငါသည် သင်တို့ အား အဘယ့်ကြောင့် ဟောရအံ့နည်း။

ဓနု--- နောက်အပိုင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်ကုန်သော မိစ္ဆာအယူ တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုမိစ္ဆာအယူတို့တွင် သင်တို့အား ဟောထိုက်သော မိစ္ဆာအယူတို့ကို ဟောကြားထိုက်သည့် အတိုင်း ငါသည် ဟောတော်မူ၏။ သင်တို့အား မဟော ထိုက်သော မိစ္ဆာအယူတို့ကို ငါသည် အဘယ့်ကြောင့် ဟောရအံ့နည်း။

ဓနု--- သင်တို့အား ဟောထိုက်သော၊ ရှေ့အပိုင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်ကုန်သော မိစ္ဆာအယူတို့ကို ဟောကြားထိုက်သည့် အတိုင်း ငါသည် ဟောတော်မူ၏။ သင်တို့အား မဟော ထိုက်သော၊ ရှေ့အပိုင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်ကုန်သော မိစ္ဆာအယူ တို့ကို မဟောကြားထိုက်ဘဲ ငါသည် အဘယ့်ကြောင့် ဟောရအံ့နည်း။

ရှေ့အပိုင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်ကုန်သော ထိုမိစ္ဆာအယူတို့ကား အဘယ်တို့နည်း ဟူမူ-

ဓနု--- 'အတ္တသည်လည်းကောင်း၊ လောကသည် လည်းကောင်း၊ မြို့၏၊ ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲကို မိမိလည်း မပြုအပ်၊ သုတစ်ပါးလည်း မပြုအပ်၊ အကြောင်းကို မစွဲမူ၍ ဖြစ်၏။ ဤအယူသည်သာလျှင် မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း' ဤသို့ စသည်ဖြင့် ဖြစ်သော မိစ္ဆာ အယူတို့တည်း။ ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိကုန်သော၊ ဤသို့ ယူလေ့

ရှိကုန်သော၊ အချို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ရှိကုန်၏။

ဓ.ပ.၁၅၈။ ဓနု--- ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့တွင် 'အတ္တသည်လည်းကောင်း၊ လောက သည်လည်းကောင်း၊ မြို့၏၊ ဤအယူသည်သာလျှင် မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း'ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိကုန်သော၊ ဤသို့ ယူလေ့ရှိကုန်သော၊ အချို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့ကို ချဉ်းကပ်၍ ငါသည် ဤသို့ ဆို၏-'ငါ့ရှင်တို့--- အတ္တသည် လည်းကောင်း၊ လောကသည်လည်းကောင်း၊ မြို့၏-ဟူသော အကြင်စကားကို သင်တို့သည် ဆိုကုန်၏။ ဤစကားသည် ရှိသလော'ဟု ဆို၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် 'ဤအယူသည်သာလျှင် မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း'ဟု အကြင် စကားကို ဆိုကုန်၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့၏ ထိုစကားကိုလည်း ငါသည် လက်မခံ၊ ထိုသို့ လက်မခံခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်း။ ဓနု--- ဤလောက၌ မှားသော အယူရှိကုန်သော အချို့သော သတ္တဝါတို့ ရှိသောကြောင့်တည်း။

ဓနု--- ဤမိစ္ဆာအယူကို ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း သိစေ ခြင်း၌ ငါသည် မိမိနှင့် တူသော သူကို မမြင်၊ သာလွန်သော သူကိုကား အဘယ်မှာ မြင်အံ့နည်း။ စင်စစ်သော်ကား နွေရာ- စသော အဘိညေယျတရားကို သိစေခြင်းအရာ၌ ငါသည် သာလျှင် အဘာဆုံး ဖြစ်၏။

ဓ.ပ.၁၅၉။ ဓနု--- ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့တွင် 'ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲကို မိမိ ပြုထား၏။ သုတစ်ပါး ပြုထား၏။ ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲကို မိမိလည်း ပြုထား၏။ သုတစ်ပါးလည်း ပြုထား၏။ ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲကို မိမိလည်း ပြုမထား။ သုတစ်ပါးလည်း ပြုမထား။ အကြောင်းကို မစွဲမူ၍ ဖြစ်၏။ ဤအယူသည်သာလျှင် မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူ သည် အချည်းနှီးသာတည်း'ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိ ကုန်သော ဤသို့ ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့ကို ချဉ်းကပ်၍ ငါသည် ဤသို့ ဆို၏-'ငါ့ရှင်တို့--- သင်တို့ ဤသို့ ဤသို့ ဆိုသော စကားသည် ရှိသလော'ဟု ဆို၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် 'ဤအယူသည်သာလျှင် မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း'ဟု အကြင် စကားကို ဆိုကုန်၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့၏ ထိုစကားကို ငါသည် လက်မခံ၊ ထိုသို့ လက်မခံခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်း။ ဓနု--- ဤ

လောက၌ မှားသော အယူရှိကုန်သော အမျိုးသော သတ္တဝါတို့ ရှိသောကြောင့်တည်း။

ဓနု--- ဤမိစ္ဆာအယူကို ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း သိစေခြင်း အရာ၌ ငါသည် မိမိနှင့် တူသော သူကို မမြင်၊ သာလွန်သော သူကိုကား အဘယ်မှာ မြင်အံ့နည်း။ စင်စစ်သော်ကား ခန္ဓာ-စသော အဘိညေဃုတရားကို သိစေခြင်းအရာ၌ ငါသည် သာလျှင် အသာဆုံး ဖြစ်၏။

ဓနု--- ဤဆိုခဲ့သော မိစ္ဆာအယူတို့ကား ရှေ့အပိုင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်ကုန်သော မိစ္ဆာအယူတို့တည်း။ ငါသည် သင်တို့အား ဟောထိုက်သော မိစ္ဆာအယူတို့ကို ဟောထိုက်သည့်အတိုင်း ငါသည် သင်တို့အား ဟောတော်မူ၏။ ငါသည် သင်တို့အား မဟောထိုက်သော မိစ္ဆာအယူတို့ကို မဟောထိုက်ဘဲ အဘယ်ကြောင့် ဟောရန်နည်း။

နောက်အပိုင်းကို စွဲ၍ဖြစ်သော မိစ္ဆာအယူ

ဓ.၃.၁၆၀။ ဓနု--- ငါသည် သင်တို့အား ဟောထိုက်သော နောက်အပိုင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်ကုန်သော မိစ္ဆာအယူတို့ကို ဟောကြားထိုက်သည့်အတိုင်း ဟောတော်မူ၏။ ငါသည် သင်တို့အား မဟောထိုက်သော နောက်အပိုင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်ကုန်သော မိစ္ဆာအယူတို့ကို မဟောကြားထိုက်ဘဲ အဘယ်ကြောင့် ဟောရန်နည်း။ နောက်အပိုင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်ကုန်သော ထိုမိစ္ဆာအယူတို့ကား အဘယ်တို့နည်း ဟူမူ-

ဓနု--- 'အတ္တသည် ရုပ်ရှိ၏။ သေပြီးနောက်၌ မြဲ၏။ အတ္တသည် သေလျှင် ပြတ်၏။ ပျက်စီး၏။ သေသည်မှ နောက်၌ မဖြစ်။ ဤအယူသည်သာလျှင် မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနီးသာတည်း။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ဖြစ်သော မိစ္ဆာအယူတို့တည်း။ ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိကုန်သော၊ ဤသို့ ယူလေ့ရှိကုန်သော၊ အမျိုးသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ရိုက်ကုန်၏။

ဓနု--- ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်) တို့တွင် 'အတ္တသည် ရုပ်ရှိ၏။ အတ္တသည် သေသည်နောက်၌ မြဲ၏။ ဤအယူသည်သာလျှင် မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနီးသာတည်း'ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိကုန်သော၊ ဤသို့ ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့ကို ချဉ်းကပ်၍ ငါသည် ဤသို့ ဆို၏- 'ငါ့ရှင်တို့--- သင်တို့ ဤသို့ ဤသို့ ဆိုသော စကားသည် ရှိသလော'ဟု ဆို၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊

သုတော်မြတ်)တို့သည် 'ဤအယူသည်သာလျှင် မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနီးသာတည်း'ဟု အကြင် စကားကို ဆိုကြကုန်၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့၏ ထိုစကားကို ငါသည် လက်မခံ၊ ထိုသို့ လက်မခံခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်း။ ဓနု--- ဤ လောက၌ မှားသော အယူရှိကုန်သော အမျိုးသော သတ္တဝါ တို့ ရှိသောကြောင့်တည်း။

ဓနု--- ဤမိစ္ဆာအယူကို ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း သိစေ ခြင်းအရာ၌ ငါသည် မိမိနှင့်တူသောသူကို မမြင်၊ သာလွန် သော သူကိုကား အဘယ်မှာ မြင်အံ့နည်း။ စင်စစ်သော်ကား ခန္ဓာ-စသော အဘိညေဃုတရားကို သိစေခြင်းအရာ၌ ငါသည်သာလျှင် အသာဆုံး ဖြစ်၏။

ဓ.၃.၁၆၁။ ဓနု--- ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့တွင်--- 'အတ္တသည် သေလျှင် ပြတ်၏။ ပျက်စီး၏။ သေသည်မှ နောက်၌ မဖြစ်။ ဤအယူသည် သာလျှင် မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနီးသာ တည်း'ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိကုန်သော၊ ဤသို့ ယူလေ့ရှိ ကုန်သော၊ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်) တို့ကို ချဉ်းကပ်၍ ငါသည် ဤသို့ ဆို၏- 'ငါ့ရှင်တို့--- သင်တို့ ဤသို့ ဤသို့ ဆိုသော စကားသည် ရှိသလော'ဟု ဆို၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် 'ဤအယူသည်သာလျှင် မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနီးသာတည်း'ဟု အကြင်စကားကို ဆိုကုန်၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့၏ ထိုစကားကို ငါသည် လက်မခံ၊ ထိုသို့ လက်မခံခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်း။ ဓနု--- ဤလောက၌ မှားသောအယူ ရှိကုန်သော၊ အမျိုးသော သတ္တဝါတို့ ရှိသောကြောင့်တည်း။

ဓနု--- ဤမိစ္ဆာအယူကို ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း သိစေ ခြင်းအရာ၌ ငါသည် မိမိနှင့်တူသောသူကို မမြင်၊ သာလွန် သော သူကိုကား အဘယ်မှာ မြင်အံ့နည်း။ စင်စစ်သော်ကား ခန္ဓာ-စသော အဘိညေဃုတရားကို သိစေခြင်းအရာ၌ ငါသည်သာလျှင် အသာဆုံး ဖြစ်၏။

ဓနု--- ဤဆိုခဲ့သော မိစ္ဆာအယူတို့သည် နောက်အပိုင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်ကုန်သော မိစ္ဆာအယူတို့တည်း။

ဓ.၃.၁၆၂။ ဓနု--- ရှေ့အပိုင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်ကုန်သော ဤ မိစ္ဆာအယူတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နောက်အပိုင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်ကုန် သော ဤမိစ္ဆာအယူတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပယ်ခြင်းငှာ လွန် ပြောက်ခြင်းငှာ ဤသို့သာ နည်းဖြင့် ငါသည် သတိပဋ္ဌာန် လေးပါးတို့ကို ဟောထား၏။

အဘယ်လေးပါးတို့နည်း ဟူမူ-

စုန္ဒ--- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် ဆင်ခြင်လျက် သတိရှိလျက် ရုပ်အပေါင်း၌ ရုပ်အပေါင်း-ဟု အဖန်ဖန် ရှုလျက် လောက၌ ဖြစ်တတ်သော လိုချင်တပ်မက်ခြင်းနှင့် နှလုံးမသာယာခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍ နေ၏။

ခံစားမှုဝေဒနာတို့၌ ခံစားမှုဝေဒနာ-ဟု အဖန်ဖန် ရှုလျက်၊ စိတ်၌ စိတ်-ဟု အဖန်ဖန် ရှုလျက်၊ သဘောတရားတို့၌ သဘောတရား-ဟု အဖန်ဖန် ရှုလျက် လောက၌ ဖြစ်တတ်သော လိုချင်တပ်မက်ခြင်းနှင့် နှလုံးမသာယာခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍ နေ၏။

စုန္ဒ--- ရှေ့အပိုင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်ကုန်သော ဤမိစ္ဆာအယူတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နောက်အပိုင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်ကုန်သော ဤမိစ္ဆာအယူတို့ကိုလည်းကောင်း ပယ်ခြင်းငှာ လွန်မြောက်ခြင်းငှာ ဤသို့သော နည်းဖြင့် ငါသည် ဤသတိပဋ္ဌာန် လေးပါးတို့ကို ဟောထား၏ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၈.၃.၁၆၃။ ထိုအခါ အရှင်ဥပပါဏသည် မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်မှ မြတ်စွာဘုရားကို ယပ်ခတ်လျက် နေ၏။ ထိုအခါ

အရှင်ဥပပါဏသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏-

"မြတ်စွာဘုရား--- အံ့ဖွယ်ရှိပါပေစွ၊ မြတ်စွာဘုရား--- ထူးဆန်းပါပေစွ၊ မြတ်စွာဘုရား--- ဤတရားဒေသနာတော်သည် ကြည်ညိုဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ မြတ်စွာဘုရား--- ဤတရားဒေသနာတော်သည် အလွန်ကြည်ညိုဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ မြတ်စွာဘုရား--- ဤတရားဒေသနာတော်သည် အဘယ်အမည် ရှိပါသနည်း" ဟု လျှောက်၏။

"ဥပပါဏ--- ဤတရားဒေသနာတော်ကို ကြည်ညိုဖွယ် ဝိသာဒိကဂုဏ် ရှိသောကြောင့် ဤသာသနာတော်၌ "ဝိသာဒိကဒေသနာတော်"-ဟူ၍သာ ဖတ်လော့"

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော်ကို မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်ဥပပါဏသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော တရားတော်ကို နှစ်သက်သဘောကျသည် ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူလေသတည်း။

၇

လက္ခဏာသုတ်

မဟာပုရိသလက္ခဏာ သုံးဆယ့်နှစ်ပါး

၈.၃.၁၆၄။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိ မြို့ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤစကားကို မိန့်ကြားတော်မူ၏။

၈.၃.၁၆၅။ "ရဟန်းတို့--- မဟာပုရိသလက္ခဏာ (ယောက်ျားမြတ်၏ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော လက္ခဏာ)တို့သည် ရှိကုန်၏။ ယင်းလက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ယောက်ျားမြတ်အတွက် နှစ်ပါးသော ဖြစ်ကိန်းတို့သာလျှင် ရှိကုန်၏။ အခြားတစ်ပါးသော ဖြစ်ကိန်း မရှိ။

အကယ်၍ လူ့ဘောင်၌ နေသော် စကြဝတေးမင်း ဖြစ်မည်။ အကယ်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်သော် ဘုရား ဖြစ်မည်။

ရဟန်းတို့--- ထိုလက္ခဏာတို့သည် အဘယ်နည်း ဟူမူ-

ရဟန်းတို့--- ဤလောက၌ ယောက်ျားမြတ်သည် အညီအညွတ် ကောင်းစွာ ထိုသော ခြေဖဝါးရှိ၏။ (၁)

အောက်ခြေဖဝါးပြင်တို့၌ အကန်တစ်ထောင် ရှိကုန်သော၊

အကွပ်ပုံတောင်းတို့နှင့် တကွ အခြင်းအရာအလုံးစုံနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော စက်ဝန်းတို့သည် ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိကုန်၏။ (၂)

ရှည်သော ဖောဇောင် ရှိ၏။ (၃)

ရှည်သွယ်သော လက်ချောင်း၊ ခြေချောင်း ရှိ၏။ (၄)

နူးညံ့ နုနယ်သော လက်ဖဝါး၊ ခြေဖဝါး ရှိ၏။ (၅)

ကွန်ရက်ပမာ ညီညာသော လက်ချောင်း၊ ခြေချောင်း ရှိ၏။ (၆)

ဖျက်မြင့်သော ခြေ ရှိ၏။ (၇)

ဧကီသားကောင်(တောဆိတ်နက်)၏ သလုံးမြင်းခေါင်း ကဲ့သို့သော သလုံးမြင်းခေါင်း ရှိ၏။ (၈)

မကိုင်မညွတ်ဘဲ ရပ်လျက်ပင် နှစ်ဖက်သော လက်ဝါး ပြင်တို့ဖြင့် ပုဆစ်ဇူးတို့ကို သုံးသပ်နိုင်၏။ (၉)

အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော ယောက်ျားအင်္ဂါ ရှိ၏။ (၁၀)

ရွှေအဆင်းရှိ၏။ ရွှေနှင့် တူသော အသားအရေရှိ၏။ (၁၁)

ချောမွေ့သော အသားအရေရှိ၏။ အသားအရေချောမွေ့သောကြောင့် မြူအညစ်အကြေး မလိမ့်မကျံ (မငြိတပ်)။ (၁၂)

တစ်ပင်ချင်း ပေါက်သော မွေးညင်း ရှိ၏။ မွေးညင်းပေါက် တို့၌ မွေးညင်းတစ်ပင်ပင်သာ ပေါက်ကုန်၏။ (၁၃)

အထက်သို့ ကော့တက်သော မွေးညင်း ရှိ၏။ မျက်စဉ်ညှိ အဆင်းရှိကုန်သော မွေးညင်းတို့သည် လက်ျာရစ်လည်၍ အထက်သို့ ကော့တက်လျက် ပေါက်ကုန်၏။ (၁၄)

ဗြဟ္မာမင်းကဲ့သို့ ခြောင့်မတ်သော ကိုယ် ရှိ၏။ (၁၅)

အရပ်ခုနစ်ပါး၌ အသား ခြိုးမောက်ခြင်း ရှိ၏။ (၁၆)

ခြင်္သေ့ကိုယ်ရှေ့ပိုင်းနှင့် တူသော ကိုယ် ရှိ၏။ (၁၇)

လက်ပြင်နှစ်ဖက်အကြား၌ တစ်ပြင်တည်း ညီလျက် ပြည့်ပြီးသော ကျောပြင် ရှိ၏။ (၁၈)

ပညောင်ပင်ကဲ့သို့ ဝန်းသော ကိုယ် ရှိ၏။ ထိုယောက်ျား မြတ်၏ အလံသည် ကိုယ်အရပ်မြင့်သလောက် ကျယ်ပြန့်၏။ ကိုယ်အရပ်သည်လည်း အလံကျယ်ပြန့်သလောက် မြင့်၏။ (၁၉)

ညီညာစွာ လုံးသော လည်ပင်း လည်တိုင် ရှိ၏။ (၂၀)

အရသာကို ဆောင်သော အလွန်ကောင်းမြတ်သော အကြော ရှိ၏။ (၂၁)

ခြင်္သေ့၏ မေးနှင့် တူသော မေး ရှိ၏။ (၂၂)

လေးဆယ်သော သွား ရှိ၏။ (၂၃)

ညီညွတ်သော သွား ရှိ၏။ (၂၄)

မကျဲသော သွား ရှိ၏။ (၂၅)

အလွန်ဖြူစင်သော အစွယ် လေးချောင်း ရှိ၏။ (၂၆)

ကြီးမား၊ ရှည်လျား၊ နူးညံ့သော လျာ ရှိ၏။ (၂၇)

ဗြဟ္မာမင်း၏ အသံနှင့် တူသော အသံ ရှိ၏။ ကရဝိက်ငှက် ၏ အသံနှင့် တူသော အသံ ရှိ၏။ (၂၈)

အလွန်ညီသော မျက်လုံး ရှိ၏။ (၂၉)

နွားငယ်မျက်တောင်နှင့် တူသော မျက်တောင် ရှိ၏။ (၃၀)

မျက်မှောင်နှစ်ခုအကြား၌ နူးညံ့သည့် လဲဝါဝှမ်းနှင့် တူသော၊ ဖြူသော ဥဉ္ဇာလုံမွေးရှင် ပေါက်လျက် ရှိ၏။ (၃၁)

သင်းကျစ်ဆင်ထားဘိသကဲ့သို့သော ဦးခေါင်း ရှိ၏။ (၃၂)

ထိုလက္ခဏာတို့သည် ဤသည်တို့ပင်တည်း။

ရဟန်းတို့--- ဤမဟာပုရိသလက္ခဏာ (ယောက်ျား မြတ်၏ လက္ခဏာ) သုံးဆယ့်နှစ်ပါးတို့ကို သာသနာပ ရသေ့တို့သည်လည်း ကျက်မှတ်ထားကုန်၏။ ထိုသို့တို့သည် ဤကံကို ပြုခြင်းကြောင့် ဤလက္ခဏာကို ရ၏-ဟူ၍ကား မသိကုန်။

(၁) သုပ္ပတိဋ္ဌိတ ဝါဒ လက္ခဏာတော်

၈.၃.၁၆၆။ ရဟန်းတို့--- မြတ်စွာဘုရားအလောင်း တော်သည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက မြဲမြံစွာ ဆောက် တည်၏။ မဆုတ်မနစ် ဆောက်တည်၏။ ကာယသုစရိုက်၊ ဝစီသုစရိုက်၊ မနောသုစရိုက်၌ ဖြစ်စေ၊ ဖေးကမ်း ဝေငြခြင်း၌ ဖြစ်စေ၊ သီလဆောက်တည်ခြင်း၌ ဖြစ်စေ၊ ဥပသ်စောင့်သုံး ခြင်း၌ ဖြစ်စေ၊ အမိ၌ပြုဖွယ် ဝတ်ကို ပြုခြင်း၊ အဖ၌ပြုဖွယ် ဝတ်ကို ပြုခြင်း၊ သမက(သုတော်စင်)၌ ပြုဖွယ်ဝတ်ကို ပြုခြင်း၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်မြတ်)၌ ပြုဖွယ် ဝတ်ကို ပြုခြင်း၊ အမျိုး၌ ကြီးသူတို့ကို အဓိအသေပြုခြင်း၌ ဖြစ်စေ၊ အခြား လွန်မြတ်သော ကုသိုလ်တရားတို့၌ ဖြစ်စေ၊ မြဲမြံစွာ ဆောက်တည်၏။ မဆုတ်မနစ် ဆောက်တည်၏။

ထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုကံကို ပြုခဲ့ သည်၏။ အမြဲစမြဲကြောင့် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ထိုနတ်ပြည်၌ တစ်ပါးသော နတ် တို့ကို နတ်အသက်၊ နတ်အဆင်း၊ နတ်ချမ်းသာ၊ နတ်အခြံ အရံ၊ နတ်အစားရခြင်း၊ နတ်စုပါး၊ နတ်သဒ္ဓါ၊ နတ်ဂန္ဓာရုံ၊ နတ်ရသာရုံ၊ နတ်ဗောဓဋ္ဌာရုံ-ဟု ဆိုအပ်သော ဆယ်ပါးသော အရာဌာနတို့၌ သာလွန်၏။ လွှမ်းမိုး၍ တည်၏။

ထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုနတ်ပြည်၌ စုတေ၍ ဤလူ့ပြည်သို့ ရောက်လာသည်ရှိသော် ဤမဟာ ပုရိသလက္ခဏာကို ရ၏။ အညီအညွတ် ကောင်းစွာ ထိသော ခြေဝါး ရှိ၏။ ခြေကို ခြေ၌ အညီအညွတ် ချ၏။ ခြေကို ခြေမှ အညီအညွတ် ကြွ၏။ ခြေဝါးပြင်တစ်ခုလုံးဖြင့် အညီအညွတ် ခြေကို ထိ၏။

၈.၃.၁၆၇။ ထိုလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော မြတ်စွာ ဘုရားအလောင်းတော်သည် အကယ်၍ လူ့ဘောင်၌ နေ သော် စကြဝတေးမင်း ဖြစ်မည်၊ စကြဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် အဘယ်ကို ရမည်နည်း ဟူမူ-

ဆန့်ကျင်ဘက် ရန်သူ မည်သူကမျှ ထိုမင်းကို မပိတ်ပင် မတားမြစ်နိုင်။ စကြဝတေးမင်းဖြစ်ခဲ့သော် ဤအကျိုးကို ရမည်။

ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်သည် ဖြစ်၍ ဘုရား ဖြစ်၏။

ဘုရားဖြစ်သည် ဖြစ်၍ အဘယ်ကို ရသနည်း ဟူမူ-

လောက၌ အတွင်းရန်၊ အပြင်ရန် ဖြစ်ကုန်သော ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ၊ နတ်၊ ဖာရ်နတ်၊ ဗြဟ္မာ မည်သူကမျှ ထိုဘုရားကို မပိတ်ပင် မတားမြစ်နိုင်။ ဘုရား ဖြစ်သည် ဖြစ်၍ ဤအကျိုးကို ရ၏။ ဤအကြောင်းအရာကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။

(၂) ပါး တလ စက္က လက္ခဏာတော်

၈.၃.၁၆၈။ ရဟန်းတို့--- မြတ်စွာဘုရားအလောင်း တော်သည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်၍အခါက လူအများအား ချမ်းသာစေ၏။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ဘေးကို ယယ်ဖျောက် ၏။ တရားနှင့် လျော်စွာ စောင့်ရှောက်မှု၊ ကာကွယ်မှု၊ လုံခြုံ မေ့မှုကိုလည်း စီရင်၏။ အမြဲအခပ်နှင့် တကွသော အလှူကို လည်း ပေးလှူ၏။

ထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုကံကို ပြုခဲ့ သည်၏။ အဖြစ်ကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောင်၌ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်း တော်သည် ထိုနတ်ပြည်၌ စုတေ၍ ဤလူ့ပြည်သို့ ရောက် လာသည်ရှိသော် ဤမဟာပုရိသလက္ခဏာကို ရ၏။ အောက်ခြေပေါ်အပြင်တို့၌ အကုန်တစ်ထောင်ရှိကုန်သော၊ အကွပ်ပုံတောင်းနှင့်တကွ အခြင်းအရာအလုံးစုံနှင့် ပြည့်စုံ ကုန်သော၊ ကောင်းစွာ ပြတ်သား ခြားနားသော စက်ဝန်းတို့ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိကုန်၏။ ထိုလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော ထို မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် အကယ်၍ လူဘောင်၌ နေအံ့၊ စကြဝတေးမင်း ဖြစ်မည်။

စကြဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် အဘယ်ကို ရမည်နည်း ဟူမူ- ထိုစကြဝတေးမင်းမှာ များသော အမြဲအခပ် ရှိမည်။ ထို အမြဲအခပ်တို့သည်ကား ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ သူဌေးသူကြွယ်များ၊ ဘဏ္ဍာရေးအမတ်များ၊ အမတ်ချုပ်ကြီးများ၊ ဆင်စီးသူရဲများ၊ မြင်းစီးသူရဲများ၊ တံခါးပျိုးများ၊ အမှုဆောင်အမတ်များ၊ အတိုင်ပင်ခံအမတ်များ၊ လက်အောက်ခံဘုရင်များ၊ ဗြူ၊ စား နယ်စားများနှင့် မင်းညီမင်းသားများ ဖြစ်မည်။ စကြဝတေး

မင်းဖြစ်ခဲ့သော် ဤအကျိုးကို ရမည်။

ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည် ဖြစ်၍ ဘုရား ဖြစ်၏။ ဘုရား ဖြစ်သည် ဖြစ်၍ အဘယ်ကို ရသနည်း ဟူမူ-

ထိုမြတ်စွာဘုရားမှာများသော အမြဲအခပ်ရှိ၏။ ထိုအမြဲအခပ် တို့သည်ကား ရဟန်းများ၊ ရဟန်းမများ၊ ဥပါသကာ ယောက်ျားများ၊ ဥပါသကာမိန်းမများ၊ နတ်များ၊ လူများ၊ အသုဓာများ၊ နဂါးများ နှင့် ဂန္ဓဗ္ဗများ ဖြစ်ကုန်၏။ ဘုရား ဖြစ်သည် ဖြစ်၍ ဤအကျိုးကို ရ၏။ ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။

(၃-၅) အာယတ ပဏှိ - သော လက္ခဏာတော် သုံးပါး

၈.၃.၁၆၉။ ရဟန်းတို့--- မြတ်စွာဘုရားအလောင်း တော်သည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်၍အခါက အသက် သတိခြင်းကို ယယ်၍ အသက်သတိခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ တုတ်ကို ချထားပြီး ဖြစ်၏။ လက်နက်ကို ချထားပြီး ဖြစ်၏။ မကောင်းမှုပြုရမည်ကို ရှက်တတ်၏။ သနားခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ ၏။ သတ္တဝါအားလုံးတို့၏ အစီးအပွားတို့ကို လိုလားလျက် နေ၏။

ထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုကံကို ပြုခဲ့သည်၏။ အဖြစ်ကြောင့် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။ ထိုနတ်ပြည်၌ စုတေ၍ ဤလူ့ပြည်သို့ ရောက်လာသည်ရှိသော် ဤသုံးပါး သော မဟာပုရိသလက္ခဏာတို့ကို ရ၏။ ရှည်သော ဖနောင့် လည်း ရှိ၏။ ရှည်သော လက်ရောင်း၊ ခြေချောင်းလည်း ရှိ၏။ ဗြဟ္မာမင်းကဲ့သို့ ဖြောင့်မတ်သော ကိုယ်လည်း ရှိ၏။

ထိုလက္ခဏာတော်နှင့် ပြည့်စုံသော မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် လူ့ဘောင်၌ အကယ်၍ နေအံ့၊ စကြဝတေးမင်း ဖြစ်မည်။

စကြဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် အဘယ်ကို ရမည်နည်းဟူမူ- အသက်ရှည်မည်၊ ကြာမြင့်စွာ တည်မည်။ ဆန့်ကျင်ဘက် ရန်သူ မည်သူကမျှ ပဋိသန္ဓေနှင့် စုတ်အကြား၌ ထိုစကြာ မင်း၏ အသက်ကို သတ်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ စကြဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် ဤအကျိုးကို ရမည်။

ဘုရားဖြစ်သည် ဖြစ်၍ အဘယ်အကျိုးကို ရသနည်းဟူမူ- သက်တော်ရှည်၏။ ကြာမြင့်စွာ တည်တော်မူ၏။ လောက၌ ဆန့်ကျင်ဘက် ရန်သူ ဖြစ်ကုန်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ၊

နတ်၊ မာရ်နတ်၊ ဗြဟ္မာ မည်သူကမျှ ပဋိသန္ဓေနှင့် စုတိ အကြား၌ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ အသက်ကို သတ်ခြင်းငှာ ဖစ္ဆာဇီဝိဒ်၊ ဘုရား ဖြစ်သည် ဖြစ်၍ ဤအကျိုးကို ရ၏။ ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။

- (၁) ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း၊
- (၂) ချစ်ဖွယ်သော စကားကို ဆိုခြင်း၊
- (၃) အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်ဆောင်ခြင်းနှင့်
- (၄) မိမိနှင့် တနိုးတူညီမျှ ဆက်ဆံခြင်းတို့တည်း။

ထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုကောင်းမှု ကံကို ပြုခဲ့သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။

(၆) သတ္တုဿဒ လက္ခဏာတော်

၈.၃.၁၇၀။ ရဟန်းတို့--- မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက အရသာ ကောင်းမွန်သော ခဲဖွယ်၊ စားဖွယ်၊ သာယာဖွယ်၊ လျက်ဖွယ်၊ သောက်ဖွယ်တို့ကို ပေးလှူခဲ့၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုကံကို ပြုခဲ့သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။ နတ်ပြည်၌ စုတေ၍ ဤလူ့ပြည်သို့ ရောက်လာသည်ရှိသော် ဤမဟာပရိသလက္ခဏာကို ရ၏။ အရပ်ရပ်နစ်ပါး၌ အသား ဖြိုးမောက်ခြင်း ရှိ၏။ လက်နှစ်ဖက်၊ ခြေနှစ်ဖက်၊ ပခုံးစွန်းနှစ်ဖက်၊ လည်ကုပ် ဤအရပ်ရပ်နစ်ပါးတို့၌ အသား ဖြိုးမောက်ခြင်း ရှိ၏။

ထိုလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော ထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် လူ့ဘောင်၌ အကယ်၍ နေအံ့၊ စကြဝတေးမင်း ဖြစ်မည်။

စကြဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် အဘယ်အကျိုးကို ရမည်နည်း ဟူမူ- အရသာကောင်းမွန်သော ခဲဖွယ်၊ စားဖွယ်၊ သာယာဖွယ်၊ လျက်ဖွယ် နှင့် သောက်ဖွယ်တို့ကို ရမည်။ စကြဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် ဤအကျိုးကို ရမည်။

ဘုရား ဖြစ်သည် ဖြစ်၍ အဘယ်အကျိုးကို ရသနည်း ဟူမူ- အရသာကောင်းမွန်သော ခဲဖွယ်၊ စားဖွယ်၊ သာယာဖွယ်၊ လျက်ဖွယ် နှင့် သောက်ဖွယ်တို့ကို ရတော်မူ၏။ ဘုရား ဖြစ်သည် ဖြစ်၍ ဤအကျိုးကို ရ၏။ ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။

(၇-၈) မုဒု စာလုဒ ဟတ္ထ ပါဒ လက္ခဏာတော်နှင့်

ဓာတု ဟတ္ထ ပါဒ လက္ခဏာတော်

၈.၃.၁၇၁။ ရဟန်းတို့--- မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက သင်္ဂဟတရား လေးပါးတို့ဖြင့် လူအပေါင်းကို ချီးမြှောက်ခဲ့၏။ ထိုသင်္ဂဟတရား လေးပါးတို့သည်ကား-

ထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုနတ်ပြည်၌ စုတေ၍ ဤလူ့ပြည်သို့ ရောက်လာသည်ရှိသော် ဤမဟာပရိသလက္ခဏာနစ်ပါးကို ရ၏။ နှုတ် နှုတ်သော လက်ဖဝါး ခြေဖဝါးလည်း ရှိ၏။ ကွန်ရက်ပမာ အရေးအကြောင်း ညီညာသော လက်ခြေလည်း ရှိ၏။

ထိုလက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် လူ့ဘောင်၌ အကယ်၍ နေအံ့၊ စကြဝတေးမင်း ဖြစ်မည်။

စကြဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် အဘယ်အကျိုးကို ရမည်နည်း ဟူမူ- ကောင်းစွာ စည်းလုံးညီညွတ်သော ပရိသတ် ရှိမည်။ ထိုမင်း၏ ပရိသတ်တို့သည် ကောင်းစွာ စည်းလုံးညီညွတ်ကြမည်။ ထိုပရိသတ်တို့သည်ကား ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ သူဌေးသူကြွယ်များ၊ ဘုရားရေးအမတ်များ၊ အမတ်ချုပ်ကြီးများ၊ ဆင်စီးသူရဲများ၊ မြင်းစီးသူရဲများ၊ တံခါးဖျူးများ၊ အမှုဆောင် အမတ်များ၊ အတိုင်ပင်ခံအမတ်များ၊ လက်အောက်ခံဘုရင်များ၊ မြို့စားနယ်စားများနှင့် မင်းညီမင်းသားများ ဖြစ်မည်။ စကြဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် ဤအကျိုးကို ရမည်။

ဘုရား ဖြစ်သည် ဖြစ်၍ အဘယ်အကျိုးကို ရသနည်း ဟူမူ- ကောင်းစွာ စည်းလုံးညီညွတ်သော ပရိသတ် ရှိ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ ပရိသတ်တို့သည် ကောင်းစွာ စည်းလုံးညီညွတ်ကုန်၏။ ထိုပရိသတ်တို့သည်ကား ရဟန်းများ၊ ရဟန်းမများ၊ ဥပါသကာယောကျာ်းများ၊ ဥပါသိကာမိန်းမများ၊ နတ်များ၊ လူများ၊ အသုရာများ၊ နဂါးများနှင့် ဂန္ဓဗ္ဗများ ဖြစ်ကုန်၏။ ဘုရားဖြစ်သည် ဖြစ်၍ ဤအကျိုးကို ရ၏။ ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။

(၉-၁၀) ဥဿင်္ဂ ပါဒ လက္ခဏာတော်နှင့် ဥဋ္ဌဂ္ဂ လောမ လက္ခဏာတော်

၈.၃.၁၇၂။ ရဟန်းတို့--- မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက အကျိုးနှင့်

ထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုကံကို ပြုခဲ့သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။

ထိုနတ်ပြည်၌ စုတေ၍ ဤလူ့ပြည်သို့ ရောက်လာသည် ရှိသော် ဤမဟာပုရိသလက္ခဏာကို ရ၏။ ချောမွေ့သော အသားအရေ ရှိ၏။ အသားအရေ ချောမွေ့သောကြောင့် ကိုယ်၌ မြူအညစ်အကြေး မငြိကပ်။ ထိုမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ထိုလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံ၍ လူ့ဘောင်၌ အကယ်၍ နေခဲ့သော် စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်မည်။

စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် အဘယ်အကျိုးကို ရမည် နည်း ဟုမူ- ကြီးသော ပညာ ရှိမည်၊ လောကီလူသားတို့တွင် ပညာအရာ၌ ထိုမင်းနှင့် တူသော တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူ၊ ထိုမင်းထက်သာသော တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်။ စကြာဝတေးမင်းဖြစ်ခဲ့သော် ဤအကျိုးကို ရမည်။

ဘုရားဖြစ်သည် ဖြစ်၍ အဘယ်အကျိုးကို ရသနည်း ဟုမူ- ကြီးသော ပညာ ရှိ၏။ များသော ပညာ ရှိ၏။ ရွှင်သော ပညာ ရှိ၏။ လျင်သော ပညာ ရှိ၏။ ထက်သော ပညာ ရှိ၏။ ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်သော ပညာ ရှိ၏။ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့ တွင် ပညာအရာ၌ ထိုဘုရားနှင့် တူသော တစ်စုံတစ်ယောက် သောသူ၊ ထိုဘုရားထက်သာသောတစ်စုံတစ်ယောက်သော သူ မရှိ။ ဘုရား ဖြစ်သည် ဖြစ်၍ ဤ အကျိုးကို ရ၏။ ဤ အကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။

(၁၃) သုဝဏ္ဏ ဝဏ္ဏ လက္ခဏာတော်

၈.၃.၁၇၅။ ရဟန်းတို့--- မြတ်စွာဘုရားအလောင်း တော်သည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက အမျက်မထွက်ခဲ့၊ စိတ်ပင်ပန်းခြင်း မမျှားခဲ့၊ များစွာ ဆိုသော်လည်း ခေါ်သ အခွမ်းဖြင့် အငြိအစွန်း မရှိခဲ့၊ စိတ်မနာခဲ့၊ ရန်ငြိုးမသိခဲ့၊ အမျက်ထွက်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၊ ပြစ်မှားခြင်းကို ဖြစ်စေ၊ နှလုံးမသာယာခြင်းကို ဖြစ်စေ ထင်ရှား မပြုခဲ့၊ ခံချည်ချော ဖြင့် ရက်လုပ်ထားကုန်သော၊ ဝါချည်ချောဖြင့် ရက်လုပ်ထား ကုန်သော၊ ဝါးမွေး နှည့်ကုန်သော ခင်းနှီး*ဝတ်ရုံတို့ကို ပေးလှူ၏။ ထိုမြတ်စွာ ဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုကံကို ပြုခဲ့သည်၏ အဖြစ် ကြောင့် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။

ထိုနတ်ပြည်၌ စုတေ၍ ဤလူ့ပြည်သို့ ရောက်လာသည် ရှိသော် ဤမဟာပုရိသလက္ခဏာကို ရ၏။ ရွှေအဆင်း ရှိ၏။ ရွှေနှင့် တူသော အသားအရေ ရှိ၏။ ထိုလက္ခဏာနှင့် ပြည့်

စုံသောထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည်လူ့ဘောင်၌ အကယ်၍ နေခဲ့သော် စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်မည်။

စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် အဘယ်အကျိုးကို ရမည် နည်း ဟုမူ- ခံချည်ချောဖြင့် ရက်လုပ်ထားကုန်သော၊ ဝါချည် ချောဖြင့် ရက်လုပ်ထားကုန်သော၊ ဝါးမွေးချည်ချောဖြင့် ရက်လုပ် ထားကုန်သော၊ သိုးမွေး(ကမ္မလာ)ချည်ချောဖြင့် ရက်လုပ် ထားကုန်သော၊ သိမ်မွေ့ နှည့်သော ခင်းနှီးဝတ်ရုံတို့ကို ရမည်။ စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် ဤအကျိုးကို ရမည်။

ဘုရား ဖြစ်သည် ဖြစ်၍ အဘယ်အကျိုးကို ရသနည်း ဟုမူ- ခံချည်ချောဖြင့် ရက်လုပ်ထားကုန်သော၊ ဝါချည် ချောဖြင့် ရက်လုပ်ထားကုန်သော၊ ဝါးမွေးချည်ချောဖြင့် ရက်လုပ် ထားကုန်သော၊ သိုးမွေး(ကမ္မလာ)ချည်ချောဖြင့် ရက်လုပ် ထားကုန်သော၊ သိမ်မွေ့ နှည့်သော ခင်းနှီးဝတ်ရုံတို့ကို ရ၏။ ဘုရား ဖြစ်သည် ဖြစ်၍ ဤအကျိုးကို ရ၏။ ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။

(၁၄) ကောသလိက ဝဏ္ဏ ဂုဗ္ဘ လက္ခဏာတော်

၈.၃.၁၇၆။ ရဟန်းတို့--- မြတ်စွာဘုရားအလောင်း တော်သည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက ကြာမြင့်စွာ ပျောက်ကွယ်နေကုန်သော၊ ကြာမြင့်စွာ ကွဲကွာနေကုန်သော ဆွေမျိုးတို့ကို ဖြစ်စေ၊ အလွန်ချစ်ခင်ကြသော အဆွေငယ်ပွန်း တို့ကို ဖြစ်စေ ပေါင်းဆုံညီညွတ်စေ၏။

သားနှင့်အမိကိုလည်း ပေါင်းဆုံညီညွတ်စေ၏။
အမိနှင့်သားကိုလည်း ပေါင်းဆုံညီညွတ်စေ၏။
သားနှင့်အဖကိုလည်း ပေါင်းဆုံညီညွတ်စေ၏။
အဖနှင့်သားကိုလည်း ပေါင်းဆုံညီညွတ်စေ၏။
ညီနှင့်အစ်ကို၊ အစ်ကိုနှင့်ညီကိုလည်း ပေါင်းဆုံ ညီညွတ် စေ၏။

နမနှင့်မောင်ကိုလည်း ပေါင်းဆုံညီညွတ်စေ၏။
မောင်နှင့်နမကိုလည်း ပေါင်းဆုံညီညွတ်စေ၏။
ညီမနှင့်အစ်မ၊ အစ်မနှင့်ညီမကိုလည်း ပေါင်းဆုံ ညီညွတ် စေ၏။

ပေါင်းဆုံညီညွတ်ခြင်းကို ပြု၍ ဝမ်းမြောက်စေ၏။

ထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုကံကို ပြုခဲ့သည့်၏ အဖြစ်ကြောင့် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။

ထိုနတ်ပြည်၌ စုတေ၍ ဤလူ့ပြည်သို့ ရောက်လာသည်ရှိသော် ဤမဟာပုရိသလက္ခဏာကို ရ၏။ အအိမ်ခြံငှါးလွှမ်းအပ်သော မဟာကျောအင်္ဂါ ရှိ၏။ ထိုလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော ထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် လူ့ဘောင်၌ အကယ်၍ နေခဲ့သော် စကြဝတေးမင်း ဖြစ်မည်။

စကြဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် အဘယ်အကျိုးကို ရမည်နည်း ဟူမူ- များသော သား ရှိမည်။ ထိုစကြဝတေးမင်းမှာ အထောင်မကသော သားတို့ ရှိမည်။ ထိုသားတို့သည် ခံရင့်ကြမည်။ သူရဲကောင်းအုပ်ရပ် ရှိကြမည်။ တစ်ဖက်စပ်သည်တို့ကို နှိမ်နင်းနိုင်ကြမည်။ စကြဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် ဤအကျိုးကို ရမည်။

ဘုရား ဖြစ်သည် ဖြစ်၍ အဘယ်အကျိုးကို ရသနည်း ဟူမူ- များသော တပည့်သား ရှိ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားမှာ အထောင်မကသော တပည့်သားတို့ ရှိကုန်၏။ ခံရင့်ကုန်၏။ သူရဲကောင်းအုပ်ရပ် ရှိကုန်၏။ ဆန့်ကျင်ဘက်အယူဝါဒရှိသူ တစ်ဖက်စပ်သည်တို့ကို နှိမ်နင်းနိုင်ကုန်၏။ ဘုရား ဖြစ်သည် ဖြစ်၍ ဤအကျိုးကို ရ၏။ ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။

(၁၅-၁၆) ပရိမုတ္တလ လက္ခဏာတော်နှင့်

အနောနုပုဇ္ဈာ ပရိမုသနု လက္ခဏာတော်

၈.၃.၁၇၇။ ခုလားတို့--- မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ခုလားတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက လူအများအား ချီးမြှောက်ရန် ကြည့်၍ ဆင်ခြင်လတ်သော် ထိုကံတန်သည် အတိုင်း သိတော်မူ၏။ ဤသို့သည် ဤအလျက် ခံထိုက်၏။ ဤသို့သည် ဤအလျက် ခံထိုက်၏ဟု ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကို သိ၏။ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကို သိ၏။ ထိုထိုသို့သော ဘဝ၌ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကို သိ၍ ထိုကံတန်သည်အလျောက် ဖေးလျှိုခြင်း-စသည်ကို ပြု၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုကံကို ပြုခဲ့သည့်၏ အဖြစ်ကြောင့် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။ ထိုနတ်ပြည်၌ စုတေ၍ ဤလူ့ပြည်သို့ ရောက်လာသည်ရှိသော် ဤမဟာပုရိသလက္ခဏာနှစ်ပါးတို့ကို ရ၏။ ပညောင်ပင်ကိုသို့ဝန်းသော ကိုယ် ရှိ၏။ မကိုင်းမညွတ်ဘဲ ရပ်လျက်ပင် နှစ်ဖက်သော

လက်ဝါးအပြင်တို့ဖြင့် ပုဆင်းဖူးတို့ကို သုံးသပ် ဆုပ်နှယ်နိုင်၏။

ထိုလက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသော မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် လူ့ဘောင်၌ အကယ်၍ နေခဲ့သော် စကြဝတေးမင်း ဖြစ်မည်။

စကြဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် အဘယ်အကျိုးကို ရမည်နည်း ဟူမူ- အသုံးအဆောင် ကြွယ်ဝမည်။ ခြေ၌ မြှုပ်၍ ထားသော ဥစ္စာများစွာ ရှိမည်။ နေစဉ်သုံးစည်းစိမ်ဥစ္စာလည်း များစွာ ရှိမည်။ ချွေ ငွေရတနာ များစွာ ရှိမည်။ နှစ်သက်စွယ် အဆင်တန်ဆာ များစွာ ရှိမည်။ နေစဉ် ထုတ်၍ သုံးစွဲသော ဥစ္စာစပါး များစွာ ရှိမည်။ ပြည့်သော ဘက္ခာ ကံကြံ ရှိမည်။ စကြဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် ဤအကျိုးကို ရမည်။

ဘုရား ဖြစ်သည် ဖြစ်၍ အဘယ်အကျိုးကို ရသနည်း ဟူမူ- ဥစ္စာကြွယ်ဝ၏။ များသော ဥစ္စာ ရှိ၏။ များသော အသုံးအဆောင် ရှိ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားမှာ ဥစ္စာတို့ ရှိကုန်၏။

ထိုဥစ္စာတို့သည် အဘယ်နည်း။ သဒ္ဓါ (ယုံကြည်ခြင်း) ဥစ္စာ၊ သီလ(အကျင့်သီလ) ဥစ္စာ၊ ဟိရိ (မကောင်းမှု ပြုရန် ရှက်ခြင်း) ဥစ္စာ၊ ဩတ္တပ္ပ (မကောင်းမှု ပြုရန် လန့်ခြင်း) ဥစ္စာ၊ ဗဟုသုတ (အကြားအမြင်များခြင်း) ဥစ္စာ၊ စာဂ (စွန့်ကြဲခြင်း) ဥစ္စာ၊ ပညာ (ကွဲကွဲပြားပြား သိခြင်း) ဥစ္စာတို့တည်း။ ဘုရား ဖြစ်သည် ဖြစ်၍ ဤအကျိုးကို ရ၏။ ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။

(၁၇-၁၉) သီဟ ပုဗ္ဗဒ္ဒ ကာယ-သော လက္ခဏာတော်သုံးပါး

၈.၃.၁၇၈။ ခုလားတို့--- မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ခုလားတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက လူအများ၏ အကျိုးကို အလိုရှိ၏။ ချမ်းသာကို အလိုရှိ၏။ 'အဘယ်သို့လျှင် ဤသူတို့မှာ သဒ္ဓါ(ယုံကြည်မှု)တရား တိုးပွားကုန်မည်နည်း။ သီလအကျင့် တိုးပွားကုန်မည်နည်း။ တရားစာပေ သင်ကြားမှု တိုးပွားကုန်မည်နည်း။ စွန့်ကြဲလျှိုခြင်းမှု တိုးပွားကုန်မည်နည်း။ သစ္စာတရား တိုးပွားကုန်မည်နည်း။ အသိဉာဏ် တိုးပွားကုန်မည်နည်း။ ဥစ္စာစပါး တိုးပွားကုန်မည်နည်း။ လယ်ယာ၊ ကိုင်းကျွန်း တိုးပွားကုန်မည်နည်း။ အခြေနှစ်ချောင်း၊ အခြေလေးချောင်း တိရစ္ဆာန်တို့ တိုးပွားကုန်မည်နည်း။ သားမယားတို့ တိုးပွားကုန်မည်နည်း။ အစေအပါး အလုပ်သမားတို့ တိုးပွားကုန်မည်နည်း။ ခေတ္တမျိုးဉာဏ်တို့ တိုးပွားကုန်မည်နည်း။ မိတ်သက်ဟုတ် တိုးပွားကုန်မည်နည်း။ အဆက်အနွယ်တို့ တိုးပွားကုန်မည်နည်း။ ဟု အလိုရှိ၏။

ထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုကံကို မြဲခဲ့သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။

ထိုနတ်ပြည်၌ စုတေ၍ ဤလူ့ပြည်သို့ ရောက်လာသည်ရှိသော် ဤမဟာပုရိသလက္ခဏာသုံးပါးကို ရ၏။ မြဲသွေ့ကိုယ်ရေပိုင်းနှင့် တူသော ကိုယ် ရှိ၏။ လက်ပြင်နှစ်ဖက်အကြား၌ တစ်မြင်တည်း ညီလျက် ပြည့်၍သော အသားရှိ၏။ ညီညာစွာလုံးသော လည်ပင်းလည်တိုင် ရှိ၏။ ထိုလက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသော မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် လူ့ဘောင်၌ အကယ်၍ နေခဲ့သော် စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်မည်။

စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် အဘယ်အကျိုးကို ရမည်နည်း ဟူမူ- မဆုတ်ယုတ်သော သဘော ရှိမည်။ ဥစ္စာစပါး၊ လယ်ယာ၊ ကိုင်းကျွန်း၊ အခြေနှစ်ချောင်း၊ အခြေလေးချောင်း၊ သတ္တဝါများ၊ သားမယား၊ အစေအပါး၊ အလုပ်သမား၊ ဆွေမျိုးဉာတိ၊ မိတ်သဟာ၊ အနွယ်အဆက်တို့ ဆုတ်ယုတ်လိမ့်မည် မဟုတ်။ အလုံးစုံ စည်းစိမ်တို့ ဆုတ်ယုတ်လိမ့်မည် မဟုတ်။ စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် ဤအကျိုးကို ရမည်။

ဘုရား ဖြစ်သည် ဖြစ်၍ အဘယ်အကျိုးကို ရသနည်း ဟူမူ- မဆုတ်ယုတ်သော သဘော ရှိ၏။ သန္တိ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာနှင့် ပညာတို့မဆုတ်ယုတ်၊ အလုံးစုံသော တရားစည်းစိမ်တို့ မဆုတ်ယုတ်ကုန်။ ဘုရား ဖြစ်သည် ဖြစ်၍ ဤအကျိုးကို ရ၏။ ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။

(၂၀) ရသဂ္ဂသဂ္ဂိတ လက္ခဏာတော်

၈.၃.၁၇၉။ ရဟန်းတို့--- မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက လက်ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ တုတ်ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ လက်နက်ဖြင့် ဖြစ်စေ သတ္တဝါတို့ကို ညှဉ်းဆဲခြင်းသဘော မရှိခဲ့။

ထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုကံကို မြဲခဲ့သည်၏အဖြစ်ကြောင့် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။ ထိုနတ်ပြည်၌ စုတေ၍ ဤလူ့ပြည်သို့ ရောက်လာသည်ရှိသော် ဤ မဟာပုရိသလက္ခဏာကို ရ၏။ အရသာကို ဆောင်သော၊ အလွန်ကောင်းမြတ်သော အကြော ရှိ၏။ လျှာများ၌ တင်ထားသည့် နှစ်တစ်လုံးမျှလောက်သော အစာကိုပင် တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့အောင် ဆောင်နိုင်ကုန်သော၊ အလွန် ကောင်းမြတ်ကုန်သော ရသဟရဏီအကြောတို့ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်၏ လည်ပင်းလည်တိုင်၌ ရှိကုန်၏။ ထိုလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် လူ့ဘောင်၌ အကယ်၍

နေခဲ့သော် စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်မည်။

စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် အဘယ်အကျိုးကို ရမည်နည်း ဟူမူ- အနာကင်းမည်။ ရောဂါကင်းမည်။ မအေးလွန်း၊ မပူလွန်းသော အညီအညွတ် အစာကို ကြေစေနိုင်သော ဝမ်းဗီးနှင့် ပြည့်စုံမည်။ စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် ဤအကျိုးကို ရမည်။

ဘုရား ဖြစ်သည် ဖြစ်၍ အဘယ်အကျိုးကို ရသနည်း ဟူမူ- အနာကင်း၏။ ရောဂါကင်း၏။ ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်ရန် အသင့် ဖြစ်သော၊ အစာကို ကြေစေနိုင်သော၊ မအေးလွန်း၊ မပူလွန်းသော၊ အလယ်အလတ်ဖြစ်သော ဝမ်းဗီးနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဘုရားဖြစ်သည် ဖြစ်၍ ဤအကျိုးကို ရ၏။ ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။

(၂၁-၂၂) အဘိနိလ နေတ္တ လက္ခဏာတော်နှင့် ဂေါပန လက္ခဏာတော်

၈.၃.၁၈၀။ ရဟန်းတို့--- မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက သုတစိမ်းကို အလွန်မြူးသော ဒေါသမျက်လုံးကြီးဖြင့် မကြည့်တတ်၊ မျက်စောင်းထိုး၍ မကြည့်တတ်၊ လျှို့ဝှက်၍ မကြည့်တတ်၊ ရိုးဖြောင့်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ရိုးဖြောင့်စွာ ကြည့်တတ်၏။ မေတ္တာဓာတ်ကိုန်းသော မျက်စိဖြင့် လူအများကို ကြည့်၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုကံကို မြဲခဲ့သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။

ထိုနတ်ပြည်၌ စုတေ၍ ဤလူ့ပြည်သို့ ရောက်လာသည်ရှိသော် ဤမဟာပုရိသလက္ခဏာနှစ်ပါးတို့ကို ရ၏။ အလွန်ညီသော မျက်လုံးလည်း ရှိ၏။ နှားငယ်မျက်တောင်နှင့် တူသော မျက်တောင်လည်း ရှိ၏။ ထိုလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် လူ့ဘောင်၌ အကယ်၍ နေခဲ့သော် စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်မည်။

စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် အဘယ်အကျိုးကို ရမည်နည်း ဟူမူ- ထိုစကြာဝတေးမင်းကို လူအများသည် ချစ်ခင်နှစ်သက်စွာ ချကြည့်လိမ့်မည်။ ပုဂ္ဂားများအစ မင်းညီမင်းသားများအဆုံး အားလုံးသော လူတို့သည် ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြလိမ့်မည်။ စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် ဤအကျိုးကို ရမည်။

ဘုရား ဖြစ်သည် ဖြစ်၍ အဘယ်အကျိုးကို ရသနည်း

ဟူမူ- ထိုမြတ်စွာဘုရားကို သတ္တဝါအများသည် နှစ်သက်ကြည်ညိုစွာ ဖူးမြော်ကြ၏။ ရဟန်းများ အစ ဂန္ဓဗ္ဗများ အဆုံးအားလုံးသော သတ္တဝါတို့သည် နှစ်သက်ကြည်ညိုကြ၏။ ဘုရားဖြစ်သည်ဖြစ်၍ ဤအကျိုးကို ရ၏။ ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။

(၂၃) ဥဇ္ဈိမ သီသ လက္ခဏာတော်

၈.၃.၁၈၁။ ရဟန်းတို့--- မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက ကုသိုလ်တရားဆိုတွင် ကာယသုစရိုက်(ကောင်းသော ကိုယ်အကျင့်)၊ ဝစီသုစရိုက်(ကောင်းသော နှုတ်အကျင့်)၊ မနောသုစရိုက်(ကောင်းသော စိတ်အကျင့်)၊ လှူဒါန်းခြင်း၊ ဖေးကင်းစွန့်ကြဲခြင်း၊ သီလဆောက်တည်ခြင်း၊ ဥပသ်စောင့်သုံးခြင်း၊ အဓိကိုချစ်မြတ်နိုးခြင်း၊ အဓိကို ချစ်မြတ်နိုးခြင်း၊ သမဏ(သုတော်ဝင်)ကို ကြည်ညိုလေးစားခြင်း၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်မြတ်)ကို ကြည်ညိုလေးစားခြင်း၊ အချိုးတွင် ငြီးသော သူတို့ကို ရိုသေခြင်းတို့၌ ဖြစ်စေ၊ တစ်ပါးပါးသော လွန်မြတ်သော ကုသိုလ်တရားတို့၌ ဖြစ်စေ လူအများ၏ အကြီးအမှူး၊ ရှေ့သွားခေါင်းဆောင် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုကံကို ပြုခဲ့သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။

ထိုနတ်ပြည်၌ စုတေ၍ ဤလူ့ပြည်သို့ ရောက်လာသည်ရှိသော် ဤမဟာပုရိသလက္ခဏာကိုရ၏။ သင်းကျစ်ဆင်ထားဘိသကဲ့သို့သော ဦးခေါင်း ရှိ၏။ ထိုလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် လူ့ဘောင်၌ အကယ်၍ နေခဲ့သော် စကြဝတေးမင်း ဖြစ်သည်။

စကြဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် အဘယ်အကျိုးကို ရမည်နည်း ဟူမူ- ထိုစကြဝတေးမင်းမှာ မိမိအလိုသို့ လိုက်သောတိုင်းသူပြည်သား များမည်၊ ထိုသူတို့ကား အဘယ်တို့နည်း ဟူမူ- ပုတ္တား စသည်တို့ ဖြစ်ကြမည်။ စကြဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် ဤအကျိုးကို ရမည်။

ဘုရား ဖြစ်သည် ဖြစ်၍ အဘယ်အကျိုးကို ရသနည်း ဟူမူ- ထိုမြတ်စွာဘုရားမှာ ကိုယ်တော်မြတ်၏ အလိုသို့ လိုက်သော ဝေနေယျ များ၏။ ထိုဝေနေယျတို့ကား အဘယ်တို့နည်း ဟူမူ- ရဟန်း၊ ရဟန်းမ စသည်တို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ဘုရား ဖြစ်သည် ဖြစ်၍ ဤအကျိုးကို ရ၏။ ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။

(၂၄-၂၅) ကောကလောပတ လက္ခဏာတော်နှင့် ဥဇ္ဈိမ လက္ခဏာတော်

၈.၃.၁၈၂။ ရဟန်းတို့--- မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက မမှန်သော စကားကို ပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ မှန်သော စကားကို ဆိုလေ့ရှိ၏။ မှန်သော စကားချင်း စေ့စပ်တတ်၏။ မြဲမြံ တည်တံ့သော စကားရှိ၏။ ယုံကြည်ရသော စကားရှိ၏။ လူအများကို မလှည့်စားတတ်၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုကံကို ပြုခဲ့သည်၏အဖြစ်ကြောင့် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။

ထိုနတ်ပြည်၌ စုတေ၍ ဤလူ့ပြည်သို့ ရောက်လာသည်ရှိသော် ဤမဟာပုရိသလက္ခဏာနှစ်ပါးတို့ကို ရ၏။ တစ်ပင်ချင်း ပေါက်သော မွေ့ညင်း ရှိ၏။ မျက်မှောင်နှစ်ဖက်အကြား၌ နူးညံ့သည့် လိပ်ဖွင့်နှင့် တူသော ဖြူသော (ဥဏ္ဍုလ) မွှေးရင်ပေါက်၏။ ထိုလက္ခဏာများနှင့် ပြည့်စုံသော မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် လူ့ဘောင်၌ အကယ်၍ နေခဲ့သော် စကြဝတေးမင်း ဖြစ်မည်။

စကြဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် အဘယ်အကျိုးကို ရမည်နည်း ဟူမူ- လူအများသည် ထိုစကြဝတေးမင်း၏ အလိုသို့ လိုက်ရ၏။ လူအများဟူသည် အဘယ်တို့နည်းဟူမူ- ပုတ္တား စသည်တို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ စကြဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် ဤအကျိုးကို ရမည်။

ဘုရားဖြစ်သည် ဖြစ်၍ အဘယ်အကျိုးကို ရသနည်း ဟူမူ- သတ္တဝါအများသည် ဘုရားရှင်၏ အလိုသို့ လိုက်ကြ၏။ သတ္တဝါအများဟူသည် အဘယ်တို့နည်းဟူမူ- ရဟန်း၊ ရဟန်းမ-စသည်တို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ဘုရား ဖြစ်သည် ဖြစ်၍ ဤအကျိုးကို ရ၏။ ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။

(၂၆-၂၇) စန္ဒာလီသ သပ ဒန္တ လက္ခဏာတော်နှင့် အဝိရဠ ဒန္တ လက္ခဏာတော်

၈.၃.၁၈၃။ ရဟန်းတို့--- မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက ကုန်းစကား ပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ ဤသူတို့ထံမှ နားထောင်၍ ထိုသူနှင့် ဤသူတို့ ကွဲပြားခြင်းငှာ ထိုသူ ထံ၌ မပြောတတ်၊ ထိုသူတို့ထံမှ နားထောင်၍ ဤသူနှင့် ထိုသူတို့ ကွဲပြားခြင်းငှာ ဤသူထံ၌ မပြောတတ်၊ ထိုသို့ကွဲပြားသူတို့ကိုလည်း

စေ့စပ်တတ်၏။ ညီညွတ်သူတို့ကိုလည်း အားပေးတတ်၏။ ညီညွတ်ခြင်း၌ မွေ့လျော်၏။ ညီညွတ်ခြင်း၌ မျှော်ပိုက်၏။ ညီညွတ်ခြင်းကို နှစ်သက်၏။ ညီညွတ်ခြင်းကို ပြုသော စကားကို ဆိုတတ်၏။

ထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုကံကို ပြုခဲ့သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။

ထိုနတ်ပြည်၌ စတေဋ္ဌိ ဤလူ့ပြည်သို့ ရောက်လာသည်ရှိသော် ဤမဟာပုဂ္ဂိုလ်သလက္ခဏာနှစ်ပါးတို့ကိုရ၏။ လေးဆယ်သော သွားလည်း ရှိ၏။ မကြာသော သွားလည်း ရှိ၏။ ထိုလက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် လူ့ဘောင်၌ အကယ်၍ နေခဲ့သော် စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်မည်။

စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် အဘယ်အကျိုးကို ရမည်နည်းဟူမူ- ခွဲဖျက်မရနိုင်သော ပရိသတ် ရှိမည်။ ထိုစကြာဝတေးမင်း၏ ပရိသတ်တို့သည် ကွဲပျက်နိုင်ကုန်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ထိုပရိသတ်တို့သည် အဘယ်တို့နှင့် ဟူမူ- ပုဂ္ဂိုလ်-စသည်တို့ ဖြစ်ကြလိမ့်မည်။ စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် ဤအကျိုးကို ရမည်။

ဘုရား ဖြစ်သည် ဖြစ်၍ အဘယ်အကျိုးကို ရသနည်းဟူမူ- ခွဲဖျက်မရနိုင်သော ပရိသတ် ရှိ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ ပရိသတ်တို့သည် မကွဲပျက်နိုင်ကုန်။ ထိုပရိသတ်တို့သည် အဘယ်သူတို့နည်းဟူမူ- ရဟန်း၊ ရဟန်းမ-စသည်တို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ဘုရား ဖြစ်သည် ဖြစ်၍ ဤအကျိုးကို ရ၏။ ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။

(၂၈-၂၉) ပဗ္ဗာတ ဝိနိရူပ လက္ခဏာတော်နှင့် ဗြဟ္မဿရ လက္ခဏာတော်

၈.၃.၁၈၄။ ရဟန်းတို့--- မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက ကြမ်းသော စကားကို ပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ အကြင်စကားသည် အပြစ်ကင်း၏။ နားချမ်းသာ၏။ နှစ်လိုဖွယ် ရှိ၏။ နှလုံးသို့ သက်ဝင်၏။ ယဉ်ကျေး၏။ လူအများ နှစ်သက်၏။ လူအများ နှစ်ခြိုက်၏။ ထိုသို့သောရှိသော စကားကို ဆို၏။

ထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုကံကို ပြုခဲ့သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။ ထိုနတ်ပြည်၌ စတေဋ္ဌိ ဤလူ့ပြည်သို့ ရောက်လာသည်ရှိသော် ဤမဟာ

ပုဂ္ဂိုလ်သလက္ခဏာနှစ်ပါးတို့ကို ရ၏။ ကြီးမား၊ ရှည်လျား၊ နူးညံ့သော လျာတော် ရှိ၏။ ဗြဟ္မာမင်း၏ အသံနှင့် တူသော အသံတော် ရှိ၏။ ကရဝိက်ဂုဏ်မင်း၏ အသံနှင့် တူသော အသံတော် ရှိ၏။ ထိုလက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသော မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် လူ့ဘောင်၌ အကယ်၍ နေခဲ့သော် စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်မည်။

စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် အဘယ်အကျိုးကို ရမည်နည်းဟူမူ- နာယုလက်ခံထိုက်သော စကား ရှိမည်။ ထိုမင်း၏ စကားကို ပုဂ္ဂိုလ်များ-အစ မင်းညီမင်းသားများ-အဆုံးအားလုံးက နာယုလက်ခံကြမည်။ စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် ဤအကျိုးကို ရမည်။

ဘုရား ဖြစ်သည် ဖြစ်၍ အဘယ်အကျိုးကို ရသနည်းဟူမူ- နာယုလက်ခံထိုက်သော စကား ရှိတော်မူ၏။ ထိုဘုရား၏ စကားကို ရဟန်း၊ ရဟန်းမများ-အစ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်များ-အဆုံး အားလုံးက နာယုလက်ခံကြကုန်၏။ ဘုရားဖြစ်သည် ဖြစ်၍ ဤအကျိုးကို ရ၏။ ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။

(၃၀) သီလ ဟနု လက္ခဏာတော်

၈.၃.၁၈၅။ ရဟန်းတို့--- မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက ပြန်လျှင်သော စကားပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ သင့်သော အခါ၌သာ စကားဆိုလေ့ ရှိ၏။ ဟုတ်မှန်သည်ကိုသာ ဆိုလေ့ရှိ၏။ အကျိုးနှင့် စပ်သည် ကိုသာ ဆိုလေ့ရှိ၏။ တရားနှင့် စပ်သည်ကိုသာ ဆိုလေ့ရှိ၏။ အဆုံးအမနှင့် စပ်သည်ကိုသာ ဆိုလေ့ရှိ၏။ သင့်သော အခါ၌ အကြောင်းနှင့် တကွသော၊ အပိုင်းအခြား ရှိသော၊ အကျိုးစီးပွားနှင့် စပ်သော၊ မှတ်သားလောက်သော စကားကိုသာ ဆို၏။

ထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုကံကို ပြုခဲ့သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။

ထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုနတ်ပြည်၌ စတေဋ္ဌိ ဤလူ့ပြည်သို့ ရောက်လာသည်ရှိသော် ဤမဟာပုဂ္ဂိုလ်သလက္ခဏာကို ရ၏။ ခြေသွပ်မေးနှင့် တူသော မေး ရှိ၏။ ထိုလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော ထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် လူ့ဘောင်၌ အကယ်၍ နေခဲ့သော် စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်မည်။

စကြဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် အဘယ်အကျိုးကို ရမည်နည်း ဟုမူ-ဆန်ကျင်းဘက် ရန်သူ မည်သူကမျှ မဖျက်ဆီးနိုင်။ စကြဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် ဤအကျိုးကို ရ၏။

ဘုရား ဖြစ်သည်ဖြစ်၍ အဘယ်အကျိုးကို ရသနည်းဟုမူ-လောက၌ အတွင်းရန်၊ အပြင်ရန် ဖြစ်ကုန်သော ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ သမကာ၊ ဗြာဟ္မဏ၊ နတ်၊ မာရ်နတ်၊ ဗြဟ္မာ မည်သူကမျှ မဖျက်ဆီးနိုင်။ ဘုရား ဖြစ်သည် ဖြစ်၍ ဤအကျိုးကို ရ၏။ ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။

(၃၁-၃၂) သပဒန္တလက္ခဏာတော်နှင့် သုယုတ္တဒါဒ္ဒလက္ခဏာတော်

ဓ.၃.၁၈၆။ ရဟန်းတို့--- မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ရှေးဘဝတို့၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက မကောင်းသော အသက်မွေးခြင်းကို ပယ်၍ ကောင်းသော အသက်မွေးခြင်းဖြင့် အသက်မွေး၏။ ချိန်စဉ်းလဲ၊ အသပြာစဉ်းလဲ၊ မြင်တွယ်တိုင်းတာစဉ်းလဲခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ တံစိုးယူခြင်း၊ လှည့်ဖျားခြင်း၊ အတွဲပြု၍ လိမ်ခြင်းတည်းဟူသော ကောက်ကျစ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ မြတ်ခြင်း၊ သတိခြင်း၊ နှောင့်ဖွဲခြင်း၊ ခမ်းသွားတို့ကို လုယက်ခြင်း၊ ပြည်ရွာကို ဖျက်ဆီးခြင်း၊ အနိုင်အထက် နှိပ်စက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။

ထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုကံကို ပြုခဲ့သည်၏အဖြစ်ကြောင့် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။

ထိုမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုနတ်ပြည်၌ စုတေ၍ ဤလူ့ပြည်သို့ ရောက်လာသည်ရှိသော် ဤမဟာပုရိသလက္ခဏာနှစ်ပါးတို့ကို ရ၏။ ညီညွတ်သော သွားလည်း ရှိ၏။ အလွန်ဖြူစင်သော စွယ်တော်လေးချောင်းလည်း ရှိ၏။

ထိုလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် အကယ်၍ လူ့ဘောင်၌ နေသော် စကြဝတေးမင်း ဖြစ်မည်။

စကြဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် အဘယ်အကျိုးကို ရမည်နည်းဟုမူ- စင်ကြယ်သော အခြံအရံ ရှိမည်။ ထိုစကြဝတေးမင်း၏ အခြံအရံတို့သည် စင်ကြယ်ကြမည်။ ထိုအခြံအရံတို့သည်ကား ပုဏ္ဏားများ၊ သုဌေးသူကြွယ်များ-စသည်တို့ ဖြစ်မည်။ စကြဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့သော် ဤအကျိုးကို ရမည်။

ဘုရား ဖြစ်သည်ဖြစ်၍ အဘယ်အကျိုးကို ရသနည်းဟုမူ- စင်ကြယ်သော အခြံအရံ ရှိ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ အခြံအရံတို့သည် စင်ကြယ်ကုန်၏။ ထိုအခြံအရံတို့သည်ကား ရဟန်း၊ ရဟန်းမ-စသည်တို့ ဖြစ်သည်။ ဘုရားဖြစ်သည် ဖြစ်၍ ဤအကျိုးကို ရ၏။ ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော ထိုတရားတော်ကို နှစ်သက်သဘောကျကုန်သည်ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူကြလေကုန်သတည်း။

သင်္ခါလသုတ်

သိင်္ဂါလလုလင်

၈.၃.၁၈၇။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဗြဟ္မာန်၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သုတ္တယသား သိင်္ဂါလသည် စောစောထ၍ ရာဇဗြဟ္မာန် မှ ထွက်ပြီးလျှင် စိုသော အဝတ်၊ စိုသောဆံပင် ရှိသည် ဖြစ်၍ လက်အုပ်ချီလျက် အရှေ့၊ တောင်၊ အနောက်၊ မြောက်၊ အောက်၊ အထက်-ဟူသော၊ များစွာသော အရပ်တို့ကို ရှိခိုး၏။

၈.၃.၁၈၈။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်၊ သင်္ကန်းကို ယူလျက် ရာဇဗြဟ္မာန်၊ သို့ ထွင်းခံကြတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော အရပ်တို့ကို ရှိခိုးနေသော သုတ္တယသား သိင်္ဂါလကို မြင်တော်မူသော် သုတ္တယသား သိင်္ဂါလအား-

“သုတ္တယသား--- သင်သည် များစွာသော အရပ်တို့ကို အဘယ့်ကြောင့် ရှိခိုးဘိသနည်း”ဟု မေးတော်မူ၏။

“မြတ်စွာဘုရား--- ဖခင်သည် သေခါနီးလတ်သော် ကျွန်ုပ်ကို ချစ်သား--- သင်သည် အရပ်မျက်နှာတို့ကို ရှိခိုးလော့”ဟု မှာခဲ့ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်

စကားကို အရိုအသေပြုလျက် များစွာသော အရပ်တို့ကို ရှိခိုးပါ၏”ဟု လျှောက်၏။

အရပ်ခြောက်မျက်နှာ

၈.၃.၁၈၉။ “သုတ္တယသား--- ဘုရားရှင်တို့၏ သာသနာ၌ အရပ်ခြောက်ပါးတို့ကို ဤသို့ ရှိမခိုးသင့်”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“မြတ်စွာဘုရား--- ထိုသို့ ရှိမခိုးသင့်သော် အဘယ်သို့ ရှိခိုးသင့်ပါသနည်း။ မြတ်စွာဘုရား--- ကျွန်ုပ် တောင်းပန်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားရှင်တို့၏ သာသနာ၌ ရှိခိုးသင့်သော အရပ်ခြောက်ပါးတို့ကို ဟောတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏- “သုတ္တယသား--- ဘုရားသားတော်သည် ညစ်ညူးသော ကံလေးပါးတို့ကို ပယ်ပြီးကုန်၏။ လေးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် မကောင်းမှုကို မပြု စည်းစိမ်ပျက်စီးကြောင်းခြောက်ပါးတို့ကို မခိုဝံ၊ ထိုဘုရားသားတော်သည် ဤသို့ တစ်ဆယ့်လေးပါးသော မကောင်းမှုမှ ကင်းသည်ဖြစ်၍ အရပ်ခြောက်ပါးတို့ကို

လုံခြုံစေလျက် လောကနှစ်ပါးကို အောင်မြင်ရာ ကျင့်၏။ ထိုဘုရားသားတော်သည် ဤပစ္စုပ္ပန်လောကကိုလည်း ကောင်း၊ တမလွန်လောကကိုလည်းကောင်း နှစ်သက်စေပြီး၊ **ပြီးစေပြီး*** ဖြစ်၏။ ထိုဘုရားသားတော်သည် ဓန္ဒာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ နတ်ပြည်သို့ ရောက်၏။

ညစ်ညူးသော ကံလေးပါး

၈.၃.၁၉၁။ ထိုဘုရားသားတော်သည် ညစ်ညူးသော အဘယ်ကံလေးပါးတို့ကို ပယ်ပြီးသနည်း ဟုမူ-

‘သူကြွယ်သား--- အသက်သတ်ခြင်းသည် ညစ်ညူးသော ကံမည်၏။ မပေးသည်ကို ယူခြင်းသည် ညစ်ညူးသော ကံမည်၏။ သူတစ်ပါးသားမယားကို ပြစ်မှားကျူးလွန် ခြင်းသည် ညစ်ညူးသော ကံမည်၏။ မဟုတ်မမှန် ပြောခြင်းသည် ညစ်ညူးသော ကံမည်၏။ ထိုဘုရားသားတော်သည် ညစ်ညူးသော ဤကံလေးပါးတို့ကို ပယ်ပြီး ဖြစ်၏’

အကြောင်းလေးပါး

၈.၃.၁၉၁။ သူကြွယ်သား--- ဘုရားသားတော်သည် အဘယ်လေးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် မကောင်းမှုကို မပြုသနည်း။

သူကြွယ်သား--- ဘုရားသားတော်သည် ချစ်သဖြင့် မလိုက်သင့်သည်ကို (ဆန္ဒဂုဏ်) လိုက်၍ မကောင်းမှုကို မပြု၊ မုန်းသဖြင့် မလိုက်သင့်သည်ကို (ဒေါသဂုဏ်) လိုက်၍ မကောင်းမှုကို မပြု၊ မသိသဖြင့် မလိုက်သင့်သည်ကို (မောဟဂုဏ်) လိုက်၍ မကောင်းမှုကို မပြု၊ ကြောက်သဖြင့် မလိုက်သင့်သည်ကို (ဘယဂုဏ်) လိုက်၍ မကောင်းမှုကို မပြု။

ထို့ကြောင့် ဤလေးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် မကောင်းမှုကို မပြုရာ၊ သူကြွယ်သား--- ထိုအကတိလိုက်၍ မကောင်းမှုပြုသူ၏ အခြံအရံ အကျော်အစောသည် လချုတ်ပကွ၌ လမင်းကဲ့သို့ တစ်နေ့တခြား ဆုတ်ယုတ်၏။

ထိုအကတိ မလိုက်၍ မကောင်းမှုမပြုသူ၏ အခြံအရံ အကျော်အစောသည် လဆန်းပကွ၌ လမင်းကဲ့သို့ တစ်နေ့တစ်ခြား ပြည့်စုံ၏။

စည်းစိမ်ပျက်ကြောင်း ဖြောက်ပါး

၈.၃.၁၉၂။ သူကြွယ်သား--- ဘုရားသားတော်သည် အဘယ်ခြောက်ပါးသော စည်းစိမ်ပျက်ကြောင်းတို့ကို မမှီဝဲသနည်း။

သူကြွယ်သား---

- (က) မူးယစ်မေ့လျော့ကြောင်းဖြစ်သော သေရည်၊ သေရက် သောက်လေ့ရှိခြင်း။
- (ခ) အခါမဲ့ ခဏ်း သွားလာလေ့ရှိခြင်း။
- (ဂ) ဂွေလမ်းသဘင် ကြည့်ရှုလေ့ ရှိခြင်း။
- (ဃ) မေ့လျော့ကြောင်းဖြစ်သော လောင်းကစား ပြုလုပ်လေ့ ရှိခြင်း။
- (င) မကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းတို့နှင့် ပေါင်းသင်းလေ့ ရှိခြင်း။
- (စ) ပျင်းမိခြင်းတို့သည် စည်းစိမ်ပျက်ကြောင်းတို့တည်း။

သူကြွယ်သား--- ဘုရားသားတော်သည် ဤခြောက်ပါးသော စည်းစိမ်ပျက်ကြောင်းတို့ကို မမှီဝဲ။

သေရည်သေရက်သောကံခြင်း၏ အပြစ်ဖြောက်ပါး

၈.၃.၁၉၃။ သူကြွယ်သား--- မူးယစ်မေ့လျော့ကြောင်း ဖြစ်သော သေရည်၊ သေရက် သောက်လေ့ရှိခြင်း၏ အပြစ်တို့သည် ဤခြောက်ပါးတို့တည်း။

- (က) ဥစ္စာဆုတ်ယုတ်၏။
- (ခ) ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားတတ်၏။
- (ဂ) အနာရောဂါ များ၏။
- (ဃ) အရှိန်အစေ့ ဖွဲတတ်၏။
- (င) လျှို့ဝှက်ဖွယ်ကို ဖော်ပြတတ်၏။
- (စ) ပညာ အားနည်း၏။

သူကြွယ်သား--- မူးယစ် မေ့လျော့ကြောင်းဖြစ်သော သေရည်၊ သေရက် သောက်လေ့ရှိခြင်း၏ အပြစ်တို့သည် ဤခြောက်ပါးတို့တည်း။

အခါမဲ့ သွားလာခြင်း၏ အပြစ်ဖြောက်ပါး

၈.၃.၁၉၄။ သူကြွယ်သား--- အခါမဲ့ ခဏ်းသွားလာလေ့

ရှိခြင်း၏ အပြစ်တို့သည် ဤခြောက်ပါးတို့တည်း။

- (က) အခါမဲ့ ခရီးသွားလာလေ့ရှိသူ၏ ကိုယ်သည်လည်း အကာအကွယ် အစောင့်အရှောက်ကင်း၏။
- (ခ) သူ၏ သား မယားတို့သည်လည်း အကာအကွယ် အစောင့်အရှောက် ကင်းကုန်၏။
- (ဂ) သူ၏ ဥစ္စာနှစ်သည်လည်း အကာအကွယ် အစောင့်အရှောက်ကင်း၏။
- (ဃ) သူတစ်ပါးပြုသော မကောင်းမှုတို့၌ ဤသူ ပြုတာ ဖြစ်မည်-ဟု ယုံမှားခံရ၏။
- (င) မဟုတ် မမှန် စွပ်စွဲခံရတတ်၏။
- (စ) များစွာသော ဆင်းရဲတရားတို့ကို သယ်ပိုးသွား နေသည် ဖြစ်၏။

သူကြွယ်သား--- အခါမဲ့ ခရီးသွားလာလေ့ရှိခြင်း၏ အပြစ်တို့သည် ဤခြောက်ပါးတို့တည်း။

ဗွဲလမ်းသဘင် ကြည့်ရှုခြင်း၏ အပြစ် ခြောက်ပါး

၈.၃.၁၉၅။ သူကြွယ်သား--- ဗွဲလမ်းသဘင် ကြည့်ရှု လေ့ရှိခြင်း၏ အပြစ်တို့သည် ဤခြောက်ပါးတို့တည်း။

အဘယ်မှာ ကပွဲရှိသနည်း။ အဘယ်မှာ သီဆိုပွဲ ရှိသနည်း။ အဘယ်မှာ တီးမှုတ်ပွဲ ရှိသနည်း။ အဘယ်မှာ စာဟောပွဲ ရှိသနည်း။ အဘယ်မှာ လက်ခုပ်တီးပွဲ ရှိသနည်း။ အဘယ်မှာ စည်တီးပွဲ ရှိသနည်း-ဟု မေးရ၊ သွားရ၏။ (သွားရ၍ ပင်ပန်း ခြင်း၊ အလုပ်ပျက်ခြင်း၊ အလုပ်ပျက်၍ အလုပ်မှ ဖြစ်လာမည့် ဥစ္စာ မရခြင်း၊ အခိုးခံရ၍ စည်းစိမ်ပျက်ခြင်း-စသည် ဖြစ်နိုင် သည်။)

သူကြွယ်သား--- ဗွဲလမ်းသဘင် ကြည့်ရှုလေ့ရှိခြင်း၏ အပြစ်တို့သည် ဤခြောက်ပါးတို့တည်း။

လောင်းကစားခြင်း၏ အပြစ် ခြောက်ပါး

၈.၃.၁၉၆။ သူကြွယ်သား--- မေ့လျော့ကြောင်းသော လောင်းကစားခြင်း၏ အပြစ်တို့သည် ဤခြောက်ပါး တို့တည်း။

နိုင်သော် ရန်ပွား၏၊ ရှုံးသော် ဥစ္စာအတွက် ပုပန်ရ၏၊ ကိုယ်တွေ့မျှက်မြင် ဥစ္စာဆုတ်ယုတ်၏၊ တရားရှုံး၌ ထိုသူ၏ စကားသည် မတည့်၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့၏ ယထာဓိမြင်ပြုခြင်းကို

ခံရ၏၊ ဤသူသည် ကစားသမားတည်း။ မယားကို ကျွေးမွေး ရန် မစွမ်းနိုင်-ဟု သမီးပေး၊ သမီးယူ ပြုလိုကုန်သူတို့သည် အလိုမရှိကြ။

သူကြွယ်သား--- မေ့လျော့ကြောင်း ဖြစ်သော လောင်း ကစားလေ့ရှိခြင်း၏ အပြစ်တို့သည် ဤခြောက်ပါးတို့တည်း။

ခင်ပွန်းယုတ်၏ အပြစ် ခြောက်ပါး

၈.၃.၁၉၇။ သူကြွယ်သား--- မကောင်းသော သူတို့ကို အဆွေခင်ပွန်းပြုလေ့ရှိခြင်း၏ အပြစ်တို့သည် ဤခြောက်ပါး တို့တည်း။

မကောင်းသော သူတို့ကို အဆွေခင်ပွန်းပြုလေ့ ရှိသူသည်

- (က) လောင်းကစားကြူးသူ၊
- (ခ) ကာမဂုဏ်ကြူးသူ၊
- (ဂ) သေသောက်ကြူးသူ၊
- (ဃ) အတုအမပြု၍ လှည့်ပတ်တတ်သူ၊
- (င) မာယာဖြင့် လှည့်ပတ်တတ်သူ၊
- (စ) အနိုင်အထက် မြှုတ်သူတို့ကိုသာ

အဆွေခင်ပွန်း အပေါင်းအဖော်အဖြစ် ရတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်၌လည်းကောင်း၊ တမလွန်၌လည်းကောင်း ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်၏။

သူကြွယ်သား--- မကောင်းသော သူတို့ကို အဆွေခင်ပွန်း ပြုလေ့ရှိခြင်း၏ အပြစ်တို့သည် ဤခြောက်ပါးတို့တည်း။

ပျင်းရိခြင်း၏ အပြစ် ခြောက်ပါး

၈.၃.၁၉၈။ သူကြွယ်သား--- ပျင်းရိခြင်း၏ အပြစ်တို့သည် ဤခြောက်ပါးတို့တည်း။ ပျင်းရိသူသည်

- (က) အလွန်းသည်-ဟု အမှက်စွက် မပြု၊
- (ခ) ပုလွန်း သည်-ဟု အမှက်စွက် မပြု၊
- (ဂ) ခိုးချပ်လွန်းသည်-ဟု အမှက်စွက် မပြု၊
- (ဃ) စောလွန်းသည်-ဟု အမှက်စွက် မပြု၊
- (င) ဆာလွန်းသည်-ဟု အမှက်စွက် မပြု၊
- (စ) ဝလွန်းသည်-ဟု အမှက်စွက် မပြု၊

ဤသို့ မခိုင်လုံသော ကိစ္စများကို ယိုးမည်ခွဲ၍ နေသော

ထိုသူမှာ မဖြစ်သေးသော စည်းစိမ်တို့သည်လည်း မဖြစ်ကုန်၊
ဖြစ်ပြီးသော စည်းစိမ်တို့သည်လည်း ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်
ကုန်၏။

သူကြွယ်သား--- ပျင်းမိခြင်း၏ အပြစ်တို့သည် ဤ
ခြောက်ပါးတို့တည်း။”

ဤကောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။

ကောင်းသော ကောင်းကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာ
ဘုရားသည် ဤဂုဏ်ယုစကားကို မိန့်တော်မူပြီး၍ ဤဂါထာ
ကောင်းကို မိန့်တော်မူ၏-

“သေရည်ဆိုင်သော အဖော်ဖြစ်သော သူသည်
သောက်ဖော်သောက်ဖက် မိတ်ဆွေ မည်၏။
“အဆွေ အဆွေ”ဟု ဖေါ်၍ ဖျက်မှောက်သော
အဖော်သဟာန် ဖြစ်လျက် ဖျက်ကွယ်၍ ရန်သူသဖွယ်
ဖြစ်သော သူသည် ဟန်ဆောင်မိတ်ဆွေ မည်၏။
တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် အကြောင်းကိစ္စ
ဖြစ်ပေါ်လတ်သော် အဖော်သဟာန် ဖြစ်၏။ ထိုသူ
သည် မိတ်ဆွေစပ် မည်၏။

နေပြင်အောင် အိပ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးမယားကို
ပြစ်မှားကျူးလွန်ခြင်း၊ ရန်သူများခြင်း၊ အကျိုးမဲ့
ခြင်း၊ မကောင်းသော မိတ်ဆွေ ရှိခြင်း၊ အလွန်
ဝေးနီးခြင်း-ဟူသော ဤအကြောင်း ခြောက်ပါး
တို့သည် လူကို ဖျက်ဆီးတတ်ကုန်၏။

မကောင်းသော မိတ်ဆွေ ရှိသူ၊ မကောင်းသော
အပေါင်းအဖော် ရှိသူနှင့် မကောင်းသော အလေ့
အကျင့်၊ မကောင်းသော ကျက်စားရာ ရှိသူတို့
သည် ဤလောက၊ တမလွန်လောက-ဟူသော
နှစ်ပါးစုံသော လောကမှ ပျက်စီးခြင်းသို့ လျော့ကျ
တတ်ကုန်၏။

လောင်းကစားလေ့ရှိခြင်း၊ မိန်းမလိုက်စားခြင်း၊
သေရည်သေရက် သောက်လေ့ရှိခြင်း၊ ကခြင်း
သိခြင်းကို ကြည်ဖြူ နားထောင်လေ့ရှိခြင်း၊ နေ့၌
အိပ်လေ့ရှိခြင်း၊ အခါမဲ့၌ ခရီးသွားလာလေ့ရှိခြင်း၊
မကောင်းသူတို့ကို မိတ်ဆွေခွဲ လေ့ရှိခြင်းနှင့် အလွန်
ဝေးနီးခြင်း-ဟူသော ဤခြောက်ပါးသော အကြောင်း
တို့သည် လူကို ဖျက်ဆီးတတ်ကုန်၏။

အချို့သူတို့သည် ကြွေအနံ့တို့ဖြင့် လောင်း
ကစားကုန်၏။ သေရည်သေရက် သောက်ကုန်၏။

သူတစ်ပါးတို့၏ အသက်နှင့် တူကုန်သော၊ သူ
ယုတ်မာတို့သာ ဖိုဝဲကြကုန်သော၊ ပညာရှိတို့ မဖိုဝဲ
ကြကုန်သော သူတစ်ပါးမယားတို့ကို သွားလာကုန်
၏။ ထိုသူတို့၏ စည်းစိမ် အမြဲအရံသည် လဆုတ်
ဟူ၍ လမင်းကဲ့သို့ ဆုတ်ယုတ်၏။

မရှိဆင်းရဲသော၊ မွတ်သိပ်သော အရက်သမား
သည် သောက်လိုသည် ဖြစ်၍ အရက်ဆိုင်သို့
သွား၏။ ထိုအရက်သမားသည် ရေည့် ကျောက်ခဲ
နှစ်မြှပ်သကဲ့သို့ အကြော၌ နှစ်မြှပ်လိမ့်မည် မိမိ၏
ဆွေမျိုးမရှိ အထီးကျန်သူအဖြစ်ကို လျင်စွာ
မြဲလိမ့်မည်။

နေ့၌ အိပ်လေ့ရှိသော၊ ည၌၌ ထလေ့မရှိသော၊
အမြဲ မူးယစ်သော၊ ကာမဂုဏ်လိုက်စားသော သူ
သည် အိမ်ကို အုပ်စိုး၍ နေခြင်းငှာ မတတ်စွမ်း။

အေးလွန်းသည်၊ ပူလွန်းသည်၊ ခိုးချွတ်လွန်း
သည်-ဟု ပြောဆို၍ အမှုကိစ္စတို့ကို မပြုလုပ်ဘဲ
စွန့်လွှတ်ကုန်သော သူတို့အကျိုးစီးပွားတို့သည်
ကျော်လွန်၍ သွားကုန်၏။

ဤလောက၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူ
သည် အအေးကိုလည်းကောင်း၊ အပူကိုလည်း
ကောင်း မြက်လောက်မျှပင် မအောက်မေ့။ ထိုသူ
သည် လူ့ကိစ္စတို့ကို ပြုသည် ဖြစ်၍ စီးပွားချမ်းသာ
ကို မစွန့်”

မိတ်ဆွေတူ

၈.၃.၁၉၉။ သူကြွယ်သား--- မိတ်ဆွေတူ လေးယောက်
တို့ကား-

- (က) ယူသော ယူတတ်သော မိတ်ဆွေ၊
- (ခ) နှုတ်ဖျံဖြင့်သာလျှင် ပေးတတ်သော မိတ်ဆွေ၊
- (ဂ) အကြိုက်ကို လိုက်၍ ပြောဆိုတတ်သော မိတ်ဆွေ၊
- (ဃ) ပျက်စီးကြောင်း၌ အပေါင်းအဖော် ဖြစ်သော
မိတ်ဆွေတို့တည်း။

၈.၃.၂၀၀။ သူကြွယ်သား--- ယူသော ယူတတ်သော
မိတ်ဆွေတူကို လေးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် သိနိုင်၏။

(က) ယူသာ ယူတတ်၏။

(ခ) နည်းသော ဥစ္စာဖြင့် များစွာသော ဥစ္စာကို အလိုရှိ၏။

(ဂ) မိမိ၌ ဘေးဖြစ်လတ်သော် မိမိ၏ ဘေးအတွက်သာ ကိစ္စကို ပြုတတ်၏။ မေတ္တာဖြင့် ပြုသည် မဟုတ်။

(ဃ) အကျိုးကို ရလိုသောကြောင့်သာ ဆည်းကပ်၏။

သုကြယ့်သား--- ဤလေးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် ယူသာ ယူတတ်သော မိတ်ဆွေတုကို သိနိုင်၏။

ခ.၃.၂၀၁။ သုကြယ့်သား--- နှုတ်မှုဖြင့်သာလျှင် ပေးတတ်သော မိတ်ဆွေတုကို လေးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် သိနိုင်၏။

(က) လွန်ပြီးသော အရာဖြင့် (မနေ့က လာရင် လူမလို-ဟူသော စကားမျိုးမျှဖြင့်) ချီးမြှောက်၏။

(ခ) မဖြစ်သေးသော အရာဖြင့် (နောင် ရရင် ပေးပါမည်-ဟူသော စကားမျိုးမျှဖြင့်) ချီးမြှောက်၏။

(ဂ) အချည်းနှီး လောကုတ်မှုဖြင့် (လာပါ၊ စားလှည့်ပါ-စသော စကားမျိုးမျှဖြင့်) ချီးမြှောက်၏။

(ဃ) ဖြစ်ဆဲကိစ္စတို့၌ ပျက်စီးခြင်းကို ဖြစ်၏။

သုကြယ့်သား--- ဤလေးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် နှုတ်မှုဖြင့်သာလျှင် ပေးတတ်သော မိတ်ဆွေတုကို သိနိုင်၏။

ခ.၃.၂၀၂။ သုကြယ့်သား--- အကြိုက်ကို လိုက်၍ ပြောဆိုတတ်သော မိတ်ဆွေတုကို လေးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် သိနိုင်၏။

(က) မိမိအား မကောင်းမှုကိုလည်း ခွင့်ပြု၏။

(ခ) မိမိအား ကောင်းမှုကိုလည်း ခွင့်ပြု၏။

(ဂ) မိမိ၏ မျက်မှောက်၌ ချီးမွမ်း စကားကို ဆို၏။

(ဃ) မိမိ၏ မျက်ကွယ်၌ ကဲ့ရဲ့စကားကို ဆို၏။

သုကြယ့်သား--- ဤလေးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အကြိုက်ကို လိုက်၍ ပြောဆိုတတ်သော မိတ်ဆွေတုကို သိနိုင်၏။

ခ.၃.၂၀၃။ သုကြယ့်သား--- ပျက်စီးကြောင်း၌ အပေါင်းအဖော်ဖြစ်သော မိတ်ဆွေတုကို လေးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် သိနိုင်၏။

(က) မူးယစ်မေ့လျော့ကြောင်း သေရည်သေရက်သောက်ခြင်း၌ အပေါင်းအဖော် ဖြစ်၏။

(ခ) အခါမှ ခရီး သွားလာခြင်း၌ အပေါင်းအဖော် ဖြစ်၏။

(ဂ) ဝိပဿနာသဘင် ကြည့်ရှု နားထောင်ခြင်း၌ အပေါင်းအဖော် ဖြစ်၏။

(ဃ) မေ့လျော့ကြောင်းဖြစ်သော လောင်းကစားလေ့ရှိခြင်း၌ အပေါင်းအဖော် ဖြစ်၏။

သုကြယ့်သား--- ဤအကြောင်းလေးပါးတို့ဖြင့် ပျက်စီးကြောင်း၌ အပေါင်းအဖော်ဖြစ်သော မိတ်ဆွေတုကို သိနိုင်၏။ ဤကောက်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။

ခ.၃.၂၀၄။ မြတ်စွာဘုရားသည် "မိတ်ဆွေစစ် မဟုတ်သော ဤလေးယောက်တို့ကို ပညာရှိသည် ကောင်းစွာ သိ၍ ဝေးစွာ ရှောင်ကြဉ်ရမည်၊ ဥပမာ- ဘေးရန်ရှိသော ခရီးကို ဝေးစွာ ရှောင်ကြဉ်သကဲ့သို့ ဝေးစွာ ရှောင်ကြဉ်ရမည်" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိသော မိတ်ဆွေ

ခ.၃.၂၀၅။ "သုကြယ့်သား--- စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိသော ဤမိတ်ဆွေ လေးယောက်တို့ကို သိသင့်၏။

(က) ကျေးဇူးပြုတတ်သော စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိသော မိတ်ဆွေစစ်ကို သိသင့်၏။ (ခ) ချမ်းသာအတူ ဆင်းရဲအတူ ဖြစ်သော စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိသော မိတ်ဆွေစစ်ကို သိသင့်၏။ (ဂ) အကျိုးစီးပွားကို ပြောကြားတတ်သော စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိသော မိတ်ဆွေစစ်ကို သိသင့်၏။ (ဃ) အစဉ် သနားတတ်သော စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိသော မိတ်ဆွေစစ်ကို သိသင့်၏။

ခ.၃.၂၀၆။ သုကြယ့်သား--- ကျေးဇူးပြုတတ်သော စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိသော မိတ်ဆွေစစ်ကို လေးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် သိနိုင်၏။

(က) မူးယစ်သော မိတ်ဆွေကို စောင့်ရှောက်တတ်၏။

(ခ) မူးယစ်သော မိတ်ဆွေ၏ ပစ္စည်းဥစ္စာကို စောင့်ရှောက်တတ်၏။

(ဂ) ကြောက်ရွံ့သော မိတ်ဆွေ၏ အားကိုးရာ ဖြစ်၏။

(ဃ) ပြုဖွယ်ကိစ္စ ဖြစ်ပေါ်လတ်သော် ပြောသည်ထက် နှစ်ဆသော စည်းစိမ်ကို ပေးတတ်၏။

သုကြယ့်သား--- ဤလေးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် ကျေးဇူးပြုတတ်သော စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိသော မိတ်ဆွေစစ်ကို သိနိုင်၏။

ခ.၃.၂၀၇။ သုကြယ့်သား--- ချမ်းသာအတူ ဆင်းရဲအတူ ဖြစ်သော စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိသော မိတ်ဆွေစစ်ကို

လေးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် သိနိုင်၏။

- (က) လျှို့ဝှက်သင့်သော အမှုကိုပင် မိတ်ဆွေအား ပြောကြား၏။
- (ခ) မိတ်ဆွေ၏ လျှို့ဝှက်သင့်သော အမှုကို လျှို့ဝှက်ပေး၏။
- (ဂ) ဘေးရန် ဖြစ်လတ်သော် မစွန့်ပစ်။
- (ဃ) မိတ်ဆွေ၏ အကျိုးငှာ အသက်ကိုပင် စွန့်၏။

သုကြွယ်သား--- ဤလေးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် ချမ်းသာအတူ ဆင်းရဲအတူ ဖြစ်သော စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိသော မိတ်ဆွေစစ်ကို သိနိုင်၏။

၈.၃.၂၀၈။ သုကြွယ်သား--- အကျိုးစီးပွားကို ပြောကြားတတ်သော စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိသော မိတ်ဆွေ စစ်ကို လေးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် သိနိုင်၏။

- (က) မကောင်းမှု မပြုရန် တားမြစ်တတ်၏။
- (ခ) ကောင်းမှုကို ပြုစေတတ်၏။
- (ဂ) မကြားဖူးသော တရားစကားကို ပြောကြားတတ်၏။
- (ဃ) နတ်ပြည်ဝေး၊ (နတ်ပြည်ရောက်ကြောင်း ကောင်းမှု) ကို ပြောကြားတတ်၏။

သုကြွယ်သား--- ဤလေးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အကျိုးစီးပွားကို ပြောကြားတတ်သော စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိသော မိတ်ဆွေစစ်ကို သိနိုင်၏။

၈.၃.၂၀၉။ သုကြွယ်သား--- အစဉ်သနားတတ်သော စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိသော မိတ်ဆွေစစ်ကို လေးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် သိနိုင်၏။

- (က) မိတ်ဆွေ၏ ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးခြင်းကို မနှစ်သက်။
- (ခ) မိတ်ဆွေ၏ ခြစ်ထွန်းတိုးတက်ခြင်းကို နှစ်သက်၏။
- (ဂ) မိတ်ဆွေအား ကဲ့ရဲ့စကား ပြောကြားသူကို ကန့်ကွက်တားမြစ်တတ်၏။
- (ဃ) မိတ်ဆွေအား ချီးမွမ်းစကား ပြောကြားသူကို ထောက်ခံ ချီးမွမ်းတတ်၏။

သုကြွယ်သား--- ဤလေးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အစဉ်သနားတတ်သော စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိသော မိတ်ဆွေစစ်ကို သိနိုင်၏။

၈.၃.၂၁၀။ ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစုဏ္ဏိယစကားကို မိန့်တော်မူပြီး၍ ထိုမှတစ်ပါး ဤဂါထာစကားကို မိန့်တော်မူ၏-

“သုကြွယ်သား--- ပညာရှိသော သူသည် ဤမိတ်ဆွေစစ်လေးယောက်တို့ကို ကောင်းစွာ သိ၍ ရှိသောစွာ ချဉ်းကပ်ရာ၏။ အမိသည် ရင်၌ ဖြစ်သော သားထံ သွားသကဲ့သို့ ချဉ်းကပ်ရမည်။

သီလနှင့် ပြည့်စုံသော ပညာရှိသည် ထွန်းလင်းတောက်ပသော မီးကဲ့သို့ ထွန်းလင်းတောက်ပ၏။ ပျားသည် ပန်းမှင့်ကို မထိခိုက်စေမှု၍ ဝတ်ရည်ကိုသာ စုပ်ယူလျက် ပျားလိဉ်ကို အားထုတ် ဆောက်လုပ်သကဲ့သို့ မိမိကိုလည်း မညှဉ်းဆဲ မထိခိုက်စေ၊ သုတစ်ပါးကိုလည်း မညှဉ်းဆဲ မထိခိုက်စေမှု၍ တရားသဖြင့် ဥစ္စာပစ္စည်းကို စုဆောင်း ရှာဖွေသောသူ၏ ဥစ္စာစည်းစိမ်တို့သည် ခြေတောင်ပို ကြီးပွားသကဲ့သို့ ကြီးပွားခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။

အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို တည်ဆောက်နိုင်သော အမျိုးသားသည် ဤသို့ ဥစ္စာစည်းစိမ်တို့ကို ကောင်းစွာ စုဆောင်း၍ စည်းစိမ်တို့ကို လေးစွဲခွဲဝေရာ၏။ ဤသို့ ခွဲဝေသော ထိုသူသည် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတို့ကို မကွဲအောင် စည်းရုံးနိုင်၏။

တစ်ဖို့ဖြင့် စည်းစိမ်ကို ခံစားရာ၏။ နှစ်ဖို့တို့ဖြင့် ကုန်သွယ်မှု-စသည် ပြုလုပ်ရာ၏။ ကျန်တစ်ဖို့ကိုကား ဘေးရန် ဖြစ်လတ်သော အသုံးစရိတ် ဖြစ်လိမ့်မည်-ဟု စဉ်းစား၍ သိရှိထားရာ၏”

အရပ်ခြောက်ပါးကို လုံခြုံခြင်း

၈.၃.၂၁၁။ “သုကြွယ်သား--- ဘုရားသားတော်သည် အရပ်ခြောက်ပါးတို့ကို အဘယ်သို့လျှင် လုံခြုံစေသနည်းဟူမူ- သုကြွယ်သား အရပ်ခြောက်ပါးတို့ကို သိသင့်ကုန်၏။

မိဘတို့ကို အရှေ့အရပ်-ဟု သိသင့်ကုန်၏။
ဆရာသမားတို့ကို တောင်အရပ်-ဟု သိသင့်ကုန်၏။
သားမယားတို့ကို အနောက်အရပ်-ဟု သိသင့်ကုန်၏။
ချစ်သော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတို့ကို မြောက်အရပ်-ဟု သိသင့်ကုန်၏။
အစေအပါး အလုပ်သမားတို့ကို အောက်အရပ်-ဟု သိသင့်ကုန်၏။
သမဂ္ဂ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေဓ်၊ သူတော်မြတ်)တို့ကို အထက်အရပ်-ဟု သိသင့်ကုန်၏။

၈.၃.၂၁၂။ သုကြယသား--- ငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် သားသမီးသည် အရှေ့အရပ်မည်သော မိဘတို့ကို ပြုစုထိုက်ကုန်၏။

- (က) ငိုက် ငိုမိဘတို့ မွေးမြူ၍ ငါသည် မိဘတို့ကို ပြန်၍ မွေးမြူအံ့၊
- (ခ) မိဘတို့၏ အမှုကိစ္စကို ပြုအံ့၊
- (ဂ) မိဘတို့၏ ဥစ္စာကို မပျက်အောင် စောင့်ထိန်းခြင်း၊ အစဉ်အဆက်မှ လာသော ကုသိုလ်ဝတ်ကို ပြုခြင်းဖြင့် အမျိုးအနွယ်ကို တည်စေအံ့၊
- (ဃ) အမွေခံထိုက်အောင် မိဘတို့၏ အဆုံးအမကို ကျင့်ကြံ လိုက်နာအံ့၊
- (င) ထိုမှ တစ်ပါး ကွဲကွာ သေလွန်သွားကြသော မိဘတို့ အလိုရာ အလှူပေးအံ့”ဟု ပြုစုထိုက်ကုန်၏။

သုကြယသား--- ဤငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် သားသမီး၏ ပြုစုလုပ်ကျွေးခြင်းခံရကုန်သော အရှေ့အရပ်မည်သော မိဘတို့သည် အကြောင်းငါးပါးတို့ဖြင့် သားသမီးကို စောင့်ရှောက်ကုန်၏။

- (က) မကောင်းမှုမှ တားမြစ်ကုန်၏။
- (ခ) ကောင်းမှုကို ပြုစေကုန်၏။
- (ဂ) အတတ်ကို သင်စေကုန်၏။
- (ဃ) လျောက်ပတ်သော ယမားနှင့် ထိမ်းမြားပေးကုန်၏။
- (င) လျောက်ပတ်သော အချိန်၌ အမွေဥစ္စာကို အပ်နှင်းကုန်၏။

သုကြယသား--- ငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် သားသမီး၏ ပြုစုလုပ်ကျွေးခြင်းခံရကုန်သော အရှေ့အရပ်မည်သော မိဘတို့သည် ဤငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် သားသမီးကို စောင့်ရှောက်ကုန်၏။ ထိုသားသမီးသည် ဤသို့လုပ်ကျွေးသည့်ရှိသော် ထိုအရှေ့အရပ်သည် လုံခြုံ၏၊ ငြိမ်းချမ်း၏၊ ဘေးကင်း၏။

၈.၃.၂၁၃။ သုကြယသား--- ငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် တပည့်သည် တောင်အရပ်မည်သော ဆရာတို့ကို ပြုစုသင့်ကုန်၏။

- (က) နေရာမှ ထ၍ ခရီးဦးကြိုခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊
- (ခ) စတာဆည်းကပ်ခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊
- (ဂ) စကားကို နာယူခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊
- (ဃ) ရှိသော လုပ်ကျွေးခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊
- (င) အတတ်ပညာကို ရှိသောစွာ သင်ယူလေ့ကျက်ခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ ပြုစုသင့်ကုန်၏။

သုကြယသား--- ဤငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် တပည့်၏ တော်မြဲခြင်းခံရကုန်သော တောင်အရပ်မည်သော ဆရာတို့သည် ငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် တပည့်ကို အစဉ်စောင့်ရှောက်ကုန်၏။

- (က) ကောင်းစွာ ဆုံးမကုန်၏။
- (ခ) ကောင်းစွာ သင်ပေးကုန်၏။
- (ဂ) အတတ်ကို ကုန်အောင် ပြောကြား သင်ပြပေးကုန်၏။
- (ဃ) ကောင်းသော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတို့၌ အပ်နှင်းကုန်၏။
- (င) ခပ်သိမ်းသော အရပ်တို့၌ အစောင့်အရှောက်ကို ပြုကုန်၏။

သုကြယသား--- ငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် တပည့်၏ ပြုစုလုပ်ကျွေးခြင်းခံရကုန်သော တောင်အရပ်မည်သော ဆရာတို့သည် ဤငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် တပည့်ကို စောင့်ရှောက်ကုန်၏။ ထိုတပည့်သည် ဤသို့ ပြုစုလုပ်ကျွေးသည့်ရှိသော် ထိုတောင်အရပ်သည် လုံခြုံ၏၊ ငြိမ်းချမ်း၏၊ ဘေးကင်း၏။

၈.၃.၂၁၄။ သုကြယသား--- ငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် လင်သည် အနောက်အရပ်မည်သော ယမားကို ပြုစုသင့်၏။

- (က) အမြတ်တနိုး ခေါ်ဆိုခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊
- (ခ) နှိမ့်ချ၍ မခေါ်ဆိုခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊
- (ဂ) မိမိယမားကို လွန်ကာ အခြားမိန်းမတို့နှင့် မပျော်ပါးခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊
- (ဃ) စရိဆောင်အပ်စိုးမှုကို လွှဲအပ်ခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊
- (င) အဝတ်တန်ဆာကို ပေးခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ ပြုစုသင့်၏။

သုကြယသား--- ဤငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် လင်၏ ပြုစုခြင်းခံရသော အနောက်အရပ်မည်သော ယမားသည် ငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် လင်ဖြစ်သူကို စောင့်ရှောက်၏။

- (က) အမှုကြီးငယ်ကိုလည်း ကောင်းစွာ စီရင်၏။
- (ခ) နှစ်ဖက်သော ဆွေမျိုးကိုလည်း ချီးမြှောက်၏။
- (ဂ) မိမိလင်မှ တစ်ပါး အခြားယောက်ျားနှင့် ပျော်ပါးလွန်ကျူးသော အကျင့်မှ ကင်း၏။
- (ဃ) ရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့သော ဥစ္စာကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်၏။
- (င) အလုံးစုံသော ကိစ္စတို့၌ ကျွမ်းကျင်၍ မျှင်းမီခြင်းကင်း၏။

သုကြယ့်သား--- ဤငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် လင်၏ ပြုစုခြင်းခံရသော အနောက်အရပ်မည်သော မယားသည် ဤငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် လင်ကို စောင့်ရှောက်၏။ ဤသို့ ပြုစုသည်ရှိသော် ဤအနောက်အရပ်သည် လုံခြုံ၏၊ ငြိမ်းချမ်း၏၊ ဘေးကင်း၏။

၈.၃.၂၀၅။ သုကြယ့်သား--- ဤငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အမျိုးကောင်းသားသည် မြောက်အရပ်မည်သော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတို့ကို ပြုစုသင့်ကုန်၏။

- (က) ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊
- (ခ) ရစ်ဖွယ်သော စကားကို ဆိုခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊
- (ဂ) အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်ဆောင်ခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊
- (ဃ) မိမိနှင့် ထပ်တူညီမျှ ဆက်ဆံခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊
- (င) ပေးမည်-ဟု ဝန်ခံထားသော ပစ္စည်းကို မချွတ်မယွင်း ပေးကမ်းခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ ပြုစုသင့်ကုန်၏။

သုကြယ့်သား--- ဤငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အမျိုးကောင်းသား၏ ပြုစုခြင်းခံရကုန်သော မြောက်အရပ်မည်သော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတို့သည် ငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အမျိုးကောင်းသားကို စောင့်ရှောက်ကုန်၏။

- (က) မူးယစ်သော မိတ်ဆွေကို စောင့်ရှောက်ကုန်၏။
- (ခ) မူးယစ်သော မိတ်ဆွေ၏ ပစ္စည်းဥစ္စာကို စောင့်ရှောက်ကုန်၏။
- (ဂ) ကြောက်ရွံ့သော မိတ်ဆွေ၏ အားကိုးရာ ဖြစ်ကုန်၏။
- (ဃ) ဘေးရန်ဖြစ်လတ်သော် မစွန့်ပစ်ကုန်။
- (င) ထိုမိတ်ဆွေ၏ သားမြေးအဆက်ဆက်တို့ကိုလည်း တုံ့ပြန် ချီးမြှောက်ကုန်၏။

သုကြယ့်သား--- ဤငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အမျိုးကောင်းသား၏ ပြုစုခြင်းခံရကုန်သော မြောက်အရပ်မည်သော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတို့သည် ဤငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အမျိုးကောင်းသားကို စောင့်ရှောက်ကုန်၏။ ဤသို့ ပြုစုသည်ရှိသော် ဤမြောက်အရပ်သည် လုံခြုံ၏၊ ငြိမ်းချမ်း၏၊ ဘေးကင်း၏။

၈.၃.၂၀၆။ သုကြယ့်သား--- ငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အရှင်သခင်သည် အောက်အရပ်မည်သော အစေအပါး အလုပ်သမားတို့ကို ပြုစုပျိုးထောင်သင့်ကုန်၏။

- (က) ခွန်အားအလျောက်သာ အလုပ်ကိုစွဲကို ခိုင်းစေခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊
- (ခ) ထမင်းဇိုက်ကွာ ပေးခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊

- (ဂ) မကျန်းမာသော အခါ ပြုစုခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊
- (ဃ) ထူးဆန်းသော အရသာများကို ခွဲဝေပေးခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊
- (င) အခါအားလျော်စွာ အားလပ်ခွင့်ပေးခြင်း၊ အဝတ်တန်ဆာ-စသည်ပေးခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ ပြုစုပျိုးထောင်သင့်ကုန်၏။

သုကြယ့်သား--- ဤငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အရှင်သခင်၏ ပြုစုပျိုးထောင်ခြင်း ခံရကုန်သော အောက်အရပ်မည်သော အစေအပါး အလုပ်သမားတို့သည် ငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အရှင်သခင်ကို စောင့်ရှောက်ကုန်၏။

- (က) အရှင်၏ ရှေ့ဦးစွာ အိပ်ရာမှ ထလေ့ရှိကုန်၏။
- (ခ) အရှင် အိပ်ပြီးမှ အိပ်လေ့ရှိကုန်၏။
- (ဂ) ပေးသည်ကိုသာ ယူလေ့ရှိကုန်၏။
- (ဃ) အမှုကိုစွဲကို ကောင်းစွာ ပြုလုပ်ကုန်၏။
- (င) အရှင်၏ ဂုဏ်သတင်းကို ဆောင်ကုန် ပြောကြားကုန်၏။

သုကြယ့်သား--- ဤငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အရှင်သခင်၏ ပြုစုပျိုးထောင်ခြင်း ခံရကုန်သော အောက်အရပ်မည်သော အစေအပါး အလုပ်သမားတို့သည် ဤငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အရှင်သခင်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ကုန်၏။ ဤသို့ ကောင်းစွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်သည်ရှိသော် ထိုအောက်အရပ်သည် လုံခြုံ၏၊ ငြိမ်းချမ်း၏၊ ဘေးကင်း၏။

၈.၃.၂၀၇။ သုကြယ့်သား--- ငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အမျိုးကောင်းသားသည် အထက်အရပ် မည်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့ကို ပြုစုသင့်ကုန်၏။

- (က) မေတ္တာနှင့်ယှဉ်သော ကာယကံမှုဖြင့် ဖြစ်စေ၊
- (ခ) မေတ္တာနှင့်ယှဉ်သော ဝီရိယံမှုဖြင့် ဖြစ်စေ၊
- (ဂ) မေတ္တာနှင့်ယှဉ်သော မနောကံမှုဖြင့် ဖြစ်စေ၊
- (ဃ) အမြဲမပြတ် လှူဒါန်းလိုသော အလောဘတံခါးကို ဖွင့်၍ ထားခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊
- (င) ဆွမ်း-စသော ပစ္စည်းတို့ကို ပေးလှူခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ ပြုစုသင့်ကုန်၏။

သုကြယ့်သား--- ဤငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အမျိုးကောင်းသား၏ ပြုစုခြင်းခံရကုန်သော အထက်အရပ်မည်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်) တို့သည် မြောက်ပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အမျိုးကောင်းသားကို စောင့်ရှောက်ကုန်၏။

- (က) မကောင်းမှုမှ တားမြစ်ကုန်၏။
- (ခ) ကောင်းမှုကို ပြုစေကုန်၏။ ကောင်းသော စိတ်ဖြင့် စောင့်ရှောက်ကုန်၏။
- (ဂ) မကြားဖူးသေးသော တရားစကားကို ဟောကြားကုန်၏။
- (ဃ) ကြားဖူးပြီးသော တရားစကားကို ဖြူစင်စေကုန်၏။ ယုံမှား ကင်းအောင် ရှင်းပြကုန်၏။
- (င) နတ်ပြည်ဇဇိကို (နတ်ပြည်ရောက်ကြောင်း ကောင်းမှုကို) ပြောကြားကုန်၏။

သုတ္တုယသား--- ဤငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အမျိုးကောင်းသား၏ ပြုစုခြင်းခံရကုန်သော အထက်အရပ် မည်သော သမာဓိ၊ ဗြာဟ္မဇာနည် (သုတေသန)၊ သုတေသနမြတ် တို့သည် ဤခြောက်ပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အမျိုးကောင်းသားကို စောင့်ရှောက်ကုန်၏။ ဤသို့ ပြုစုသည်ရှိသော် ဤ အထက်အရပ်သည် လုံခြုံ၏၊ ငြိမ်းချမ်း၏၊ ဘေးကင်း၏။”

၈.၃.၂၁၈။ ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစဉ်က ယခင်က ကျင့်စားခဲ့သော မိန့်တော်မူပြီး၍ ထိုမှ တစ်ပါး ဤဂါထာစကားကိုလည်း မိန့်တော်မူ၏-

“တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် အရပ်မျက်နှာတို့ကို ရိုနှိုးခြင်း၌ ကွမ်းကျင်၏။ သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏။ သိမ်မွေ့ နက်နဲသော ပညာဉာဏ် ရှိ၏။ မိမိကိုယ်ကို နှိပ်ချခြင်း ရှိ၏။ ကပ်ထန်ခြင်း မရှိ၊ ထိုသို့သော သူသည် အကျော်အစောကို ရ၏။

တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ထကြွမှု ရှိ၏။ ပျင်းရိခြင်း မရှိ၊ ဘေးရန်တို့ ဖြစ်ပေါ်လတ်သော် မတုန်လှုပ်၊ အသက်မွေးမှုကို မပြတ်အားထုတ်၏။ အရာအားလျော်စွာ ပညာ ရှိ၏။ ထိုသို့သော သူသည် အကျော်အစောကို ရ၏။

တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ချီးမြှောက်တတ်၏။ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းကို ရှာတတ်၏။ ကျေးဇူးကို သိတတ်၏။ ဝန်တိုမှုမရှိ၊ အကျိုးဆောင်တတ်၏။ အကြောင်းပြု၍ ဆုံးမတတ်၏။ ခေါင်းဆောင်တတ်၏။ ထိုသို့သော သူသည် အကျော်အစောကို ရ၏။

ကျင့်ဝတ်တရားတို့တွင် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း၊ ချစ်ဖွယ်သော စကားကို ဆိုခြင်း၊ အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်ဆောင်ခြင်း၊ ကိစ္စအားလျော်စွာ မိမိနှင့် ထပ်တူညီမျှ ဆက်ဆံခြင်း၊ လောက၌ ဤတရားတို့သည် သိမ်းသွင်းပေးတတ်သော တရားတို့တည်း။ (စောင့်ရှောက်တတ်သော တရားတို့တည်း။) ဥပမာအားဖြင့် သွားနေသော လူည်း၏ နားပန်းစောင့်သည် လူည်းကို စောင့်ရှောက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏။

လောက၌ ထိုသင်္ဂဟတရားတို့သည် အကယ်၍ မရှိကုန်အံ့၊ အမိသည်ပင် သား ပြုသော မြတ်နိုးခြင်း၊ ပူဇော်ခြင်းတို့ကို မရရာ၊ အဖသည်ပင် သားပြုသော မြတ်နိုးခြင်း၊ ပူဇော်ခြင်းတို့ကို မရရာ။

ထိုသင်္ဂဟတရားတို့သည် ပြုထိုက်၏-ဟု ပညာရှိတို့ မှတ်ယူကုန်သောကြောင့် ကြီးမြတ်သည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ချီးမွမ်းလည်း ချီးမွမ်းထိုက်ကုန်၏။”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၈.၃.၂၁၉။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော သုတ္တုယသား သီလိလသည် မြတ်စွာဘုရားအား-

“မြတ်စွာဘုရားသည် ယနေ့မှ စ၍ အသက်ထက်ဆုံးဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ-ဟု ကျွန်ုပ်တို့ မှတ်တော်မူပါ”ဟူ၍ လျှောက်ထားလေသတည်း။

အာဇာနည်ယသုတ်

၈.၃.၂၂၀။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ ရိစ္ဆကုဋ်တောင်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ နတ်မင်းကြီးလေးပါးတို့သည် တစ်ခုသော ည သန်းခေါင်ယံအခါ၌ အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်အဆင်းရှိသည့် ခြစ်၍ရိစ္ဆကုဋ်တောင်တစ်တောင်လုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကုန်၏။ ထိုအခါ ဘီလူးစစ်သည် များစွာ၊ ဂန္ဓဗ္ဗစစ်သည် များစွာ၊ ကုမ္ဘဏ်စစ်သည် များစွာ၊ နဂါးစစ်သည် များစွာတို့ဖြင့် မြို့တံခါးအတွင်း အရပ်လေးမျက်နှာ၌ ကိုယ်ရံတော်တပ် ချထားကြကုန်၏။ မြို့တံခါးအနီး အရပ်လေးမျက်နှာ၌လည်း တပ်ပေါင်းစု မြို့စောင့်တပ်ကို ချထားကြကုန်၏။ မြို့တံခါး အပြင်ဘက် အရပ်လေးမျက်နှာ၌လည်း ကင်းထောက်တပ် ချထားကြကုန်၏။

ထိုနတ်တို့တွင် အချို့သော နတ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကုန်၏။ အချို့သော နတ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆိုကုန်၏။ ဝမ်းမြောက်အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆိုပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကုန်၏။ အချို့သော နတ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားဆီသို့ လက်အုပ်ချီ

လျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကုန်၏။ အချို့သော နတ်တို့သည် မိမိတို့ အမည်အနွယ်ကို ပြောကြား၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကုန်၏။ အချို့သော နတ်တို့သည် တိတ်ဆိတ်စွာ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကုန်၏။

၈.၃.၂၂၁။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏-

“မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားအား မကြည်ညိုသော၊ တန်ခိုးကြီးသော ဘီလူး၊ တန်ခိုး အလတ်စားရှိသော ဘီလူး၊ တန်ခိုးအနိမ့်စားရှိသော ဘီလူးတို့သည် ရှိပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားအား ကြည်ညိုသော၊ တန်ခိုးကြီးသော ဘီလူး၊ တန်ခိုးအလတ်စားရှိသော ဘီလူး၊ တန်ခိုးအနိမ့်စားရှိသော ဘီလူးတို့သည်လည်း ရှိပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား--- များသောအားဖြင့် ဘီလူးတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား မကြည်ညိုကြပါကုန်။

အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် မြတ်စွာဘုရားသည် အသက်သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ရန်၊ မပေးသော ဥစ္စာကို ရိုးယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ရန်၊ သူတစ်ပါးသားမယားကို ပြစ်မှားကျူးလွန်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ရန်၊ မဟုတ်မမှန်သော စကားကို

ပြောခြင်းမှရှောင်ကြဉ်ရန်၊ မှူးယဉ်မေ့လျော့ကြောင်းဖြစ်သော သေအရက်ကို သောက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ရန် တရားကို ဟောတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ဘီလူးတို့သည် များသောအားဖြင့် အသက်သတ်ခြင်း၊ မပေးသောဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်း၊ သူတစ်ပါး သားယောက်ျားကို ဖြစ်ပျား၊ ကျူးလွန်ခြင်း၊ မဟုတ်မမှန်သော စကားကို ပြောခြင်း၊ မှူးယဉ်မေ့လျော့ကြောင်းဖြစ်သော သေအရက်ကို သောက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ကြပါဘုရား။ ထိုနတ်ဘီလူးတို့သည် မြတ်စွာဘုရားတရားတော်ကို မနှစ်သက် မမြတ်နိုးကြပါ ဘုရား။

မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်တို့သည် တောကျောင်းတို့ကို ခိုဝှဲနေထိုင်ပါကုန်၏။ ထိုကျောင်းတို့၌ နေသော တန်ခိုးကြီးသော ဘီလူးတို့သည် ရှိပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်ကို မကြည်ညိုကြသေးသော ဘီလူးတို့ကို ကြည်ညိုစေရန် မြတ်စွာဘုရားသည် အာဇာနည်မည်သော ပရိတ်အရံအတားကို ရဟန်း၊ ရဟန်းမ၊ ဥပါသကာယောက်ျား၊ ဥပါသကာမိန်းမတို့၏ အကာအကွယ်အစောင့်အရှောက်အတွက် သင်ပြပေးတော်မူပါ ဘုရား။ ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံတော်မူခြင်းကို သိ၍ အာဇာနည်မည်သော ဤအစောင့်အရှောက် ဂါထာကို ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏-

၈.၃.၂၂၂။ "စက္ခုပါးပါးရှိတော်မူသော၊ ဘုန်းကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရားအား ကျွန်ုပ်၏ ရှိခိုးခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။ သတ္တဝါအားလုံးကို သနားတော်မူတတ်သော သိဒ္ဓိမြတ်စွာဘုရားအားလည်း ကျွန်ုပ်၏ ရှိခိုးခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ကိလေသာကိုစင်ကြယ်စေပြီးသော၊ မြီးမြဲသော အကျင့် ရှိတော်မူသော ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရားအား ကျွန်ုပ်၏ ရှိခိုးခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။ ဗာရ်စစ်သည်ကို ဖျက်ဆီးတတ်သော ကာကုသန် မြတ်စွာဘုရားအား ကျွန်ုပ်၏ ရှိခိုးခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။

မကောင်းမှုကို ပယ်တော်မူပြီးသော၊ မဂ္ဂဗြဟ္မစရိယကို ကျင့်သုံးပြီးတော်မူသော ကောဏာဂုံ

မြတ်စွာဘုရားအား ကျွန်ုပ်၏ ရှိခိုးခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။ အခါဝင်သိမ်း ဝိပုတ္တိသိမ်း*၏ အစွမ်းဖြင့် လွတ်မြောက်တော်မူသော ကဿပမြတ်စွာဘုရားအား ကျွန်ုပ်၏ ရှိခိုးခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။

သာကီဝင်မင်းသား ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဆင်းရဲခပ်သိမ်းကို ပယ်ဖျောက်တတ်သော ဤအာဇာနည်မည်သော ပရိတ်တရားတော်ကို ဟောတော်မူ၏။ ကိုယ်တော်မူ ရောင်ခြည်ထွက်တော်မူသော၊ ဘုန်းကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော၊ သာကီဝင်မင်းသား ဖြစ်တော်မူသော ထိုဂေါတမမြတ်စွာဘုရားအား ကျွန်ုပ်၏ ရှိခိုးခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။

လောက၌ ကိလေသာငြိမ်းတော်မူကုန်ပြီးသော ဝိပဿီ-စသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ဟုတ်မှန်စွာ သိမြင်တော်မူကုန်၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့သည် ကုန်းကောင်းကို မဆိုကုန်၊ ကြီးမြတ်တော်မူကုန်၏။ ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကင်းတော်မူကုန်၏။

နတ်၊ လူတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်တော်မူတတ်သော၊ ဝိဇ္ဇာ(အသိဉာဏ်)၊ စရဏ(အကျင့်) တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော၊ ကြီးမြတ်တော်မူသော၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကင်းတော်မူသော ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားကို နတ်၊ လူတို့သည် ရှိခိုးကြကုန်၏။ ထိုဂေါတမမြတ်စွာဘုရားနှင့် ထိုဝိပဿီ-စသော မြတ်စွာဘုရားတို့အား ကျွန်ုပ်၏ ရှိခိုးခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။

၈.၃.၂၂၃။ များသော အခြံအရံ ရှိသော၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့ကို အစိုးရသော၊ အမည်အားဖြင့် ဝေရဠ-ဟု ခေါ်သော နတ်မင်းကြီးသည် ဤစည်းဝေးရာအရပ်မှ အရှေ့အရပ်ကို စောင့်၏။ ထိုဝေရဠနတ်မင်းကြီး၏ သားတို့သည် များပါကုန်၏။

၈.၃.၂၂၄။ အခြံအရံများစွာ ရှိသော၊ ကမ္ဘာကို နတ်တို့ကို အစိုးရသော၊ အမည်အားဖြင့် ဝိရဠ-ဟု ခေါ်သော နတ်မင်းကြီးသည် ဤစည်းဝေးရာအရပ်မှ တောင်အရပ်ကို စောင့်၏။ ထိုဝိရဠနတ်မင်း၏ သားတို့သည်လည်း များပါကုန်၏။

၈.၃.၂၂၅။ အခြံအရံများစွာ ရှိသော၊ နတ်နဂါးတို့ကို အစိုးရသော၊ အမည်အားဖြင့် ဝိရူပက္ခ-ဟု

ခေါ်သော နတ်မင်းကြီးသည် ဤစည်းဝေးရာ အရပ်မှ အနောက်အရပ်ကို စောင့်၏။ ဝိဇ္ဇမဂ္ဂနတ် မင်းကြီး၏ သားတို့သည်လည်း များပါကုန်၏။

၈.၃.၂၂၆။ အမြဲအရံများစွာ ရှိသော၊ ဘီလူးတို့ကို အစိုးရသော၊ အမည်အားဖြင့် ကုဝေရ-ဟု ခေါ်သော နတ်မင်းကြီးသည် ဤစည်းဝေးရာ အရပ်မှ မြောက်အရပ်ကို စောင့်၏။ ထိုကုဝေရ နတ်မင်းကြီး၏ သားတို့သည်လည်း များပါကုန်၏။

ထိုနတ်မင်းကြီးလေးပါး၏ များစွာသော သားတို့ သည် သစ္စာလေးပါးကို သိတတ်မှုသော၊ နေမင်း၏ အဆွေဖြစ်တော်မူသော၊ ကြီးမြတ်တော်မူသော၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းတော်မူသော ထိုမြတ်စွာ ဘုရားကို မြင်သော် အဝေးကပ်လျှင် ရှိခိုးပါ ကုန်၏။

ယောက်ျားအာဇာနည်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားအား ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှိခိုးပါကုန်၏။ ယောက်ျားမြတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားအား ကျွန်ုပ်တို့ သည် ရှိခိုးပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သဗ္ဗ ညဉာဏ်တော်ဖြင့် သတ္တဝါအားလုံးကို ရှုကြည့် တော်မူပေ၏။ နတ်တို့သည်ပင် အရှင်ဘုရားကို ရှိခိုးပါကုန်၏။ ထို၍ ရှိခိုးကြပါကုန်၏။ ဘုရား တပည့်တော်တို့သည် ဤနတ်တို့ ရှိခိုးသံကို မမြတ် ကြားရပါကုန်၏။

ထို့ကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် 'သင်တို့ သည် ဟင်္ဂဠါးပါးကို အောင်တော်မူသော ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးကြကုန်လော့၊ ဟင်္ဂဠါးပါးကို အောင်တော်မူသော ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးကြကုန်မှီ၊ ဝိဇ္ဇာ(အသိဉာဏ်)၊ စရဏ(အကျင့်) တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဂေါတမမြတ်စွာ ဘုရားကို ရှိခိုးပါကြကုန်မှီဟု ပြောကြား ခိုးဆော် ကြပါကုန်၏'ဟု ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏။ (သီးခြား ယူဆ ပြန်ဆိုပါသည်။)

"မြတ်စွာဘုရား--- ဤအာဇာနည်ယဇ္ဇိတ် အရံအတား သည် ရဟန်း၊ ရဟန်းမ၊ ဥပါသကာ ယောက်ျား၊ ဥပါသိကာ မိန်းမတို့၏ အကာအကွယ် အစောင့်အရှောက် ဖြစ်ရန် အတွက်၊ မပင်ပန်း မဆင်းရဲရန်အတွက် ဖြစ်ပါ၏။

၈.၃.၂၂၇။ မြတ်စွာဘုရား--- တစ်စုံတစ်ယောက်သော ရဟန်း၊ ရဟန်းမ၊ ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာမသည် ဤ

အာဇာနည်ယ ယဇ္ဇိတ်အရံအတားကို ကောင်းစွာ သင်ယူ ပြီးသော် ပြည့်စုံစွာ အဖန်ဖန် လေ့လာပြီးသော် ဘီလူး၊ ဂဗ္ဗ နတ်၊ ကမ္ဘာဏ်၊ နဂါးတို့သည် ဖျက်ဆီးလိုသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ လူမာန်း-စသည်တို့ သွားနေစဉ် လိုက်၍ သွားခြင်းအံ့၊ ရပ်နေစဉ် ကပ်၍ ရပ်ငြားအံ့၊ ထိုင်နေစဉ် ကပ်၍ ထိုင်ငြားအံ့၊ အိပ်နေစဉ် ကပ်၍ အိပ်ငြားအံ့၊ မြတ်စွာဘုရား--- ဤဘီလူး- စသည်သည် ရွာတို့၌ ဖြစ်စေ၊ နိမ္မိတို့၌ ဖြစ်စေ အရံအသေ ပြုခြင်း၊ အလေးအမြတ်ပြုခြင်း-စသည်ကို မရနိုင်ပါ။ မြတ်စွာ ဘုရား--- ထိုဘီလူး-စသည်ကို အခြားဘီလူး-စသည်များက ဖျက်လုံးပြုံးသူ၊ သွားခေါ်သူ-စသည်ဖြင့် ဆဲရေးခြင်းမျိုးစုံ တို့ဖြင့် ဆဲရေးလည်း ဆဲရေးကုန်ရာ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ထို ဘီလူး-စသည်တို့၏ ဦးခေါင်း၌ အခြား ဘီလူး-စသည်များက သံခွက်လွတ်ကို မှောက်ထားလည်း မှောက်ထားကုန်ရာ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုဘီလူး စသည်တို့၏ ဦးခေါင်းကို အခြား ဘီလူး-စသည်များက ခုန်စိတ်မူလည်း ခွဲကုန်ရာ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ဥပမာအားဖြင့် မဂဓတိုင်းကို အစိုးရ သော မင်းကြီး၏ နိုင်ငံ၌ ခိုးသူကြီးတို့ ရှိပါကုန်၏။ ထို ခိုးသူကြီးတို့သည် မဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော မင်းကြီး၏ စကားကို မနာယူကြပါကုန်၊ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုခိုးသူကြီး တို့ကို မဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော မင်းကြီး၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ရန်သူတို့-ဟူ၍ ဆိုကြပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ဤအတူ အမျက်ဒေါသကြီးကုန်သော၊ နှောင့်ယှက်တတ်ကုန်သော၊ နှိပ်စက်တတ်ကုန်သော ဘီလူးတို့သည် ရှိပါကုန်၏။ ထို ဘီလူးတို့သည် နတ်မင်းကြီးတို့၏ စကားကို မနာယူကြ ပါကုန်၊ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုဘီလူးတို့ကို အခြားဘီလူးတို့က နတ်မင်းကြီးတို့၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ရန်သူတို့-ဟူ၍ ဆိုကြ ပါကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား--- တစ်စုံတစ်ယောက်သော ဘီလူး၊ ဂဗ္ဗနတ်၊ ကမ္ဘာဏ်၊ နဂါးသည် ဖျက်ဆီးလိုသော စိတ် ရှိသည် ဖြစ်၍ ရဟန်း-စသည်ကို သွားနေစဉ် လိုက်၍ သွားခြင်းအံ့၊ ရပ်နေစဉ် ကပ်၍ ရပ်ငြားအံ့၊ ထိုင်နေစဉ် ကပ်၍ ထိုင်ငြားအံ့၊ အိပ်နေစဉ် ကပ်၍ အိပ်ငြားအံ့၊ ဤနတ်များ၊ ဘီလူးများ၊ ဤနတ်ကြီးများ၊ ဘီလူးကြီးများ၊ စစ်သူကြီးများ၊ စစ်မဟာ သေနာပတိကြီးများကို ဤဘီလူးသည် ဤသူကို ဖမ်းစား၏။ ဤဘီလူးသည် ပူးဝင်၏။ ဤဘီလူးသည် နှိပ်စက်၏။ ဤဘီလူးသည် ညှဉ်းဆဲ၏။ ဤဘီလူးသည် ဆင်းရဲစေ၏။ ဤဘီလူးသည် ပင်ပန်းစေ၏။ ဤဘီလူးသည် မလွတ်ဟု တိုင်တန်းနိုင်ပါကုန်၏။

၈.၃.၂၂၈။ အဘယ်မည်သော နတ်များ၊ ဘီလူးများ၊ နတ်ကြီးများ၊ ဘီလူးကြီးများ၊ စစ်သူကြီးများ၊ စစ်မဟာ သေနာပတိကြီးများကို တိုင်တန်းနိုင်သနည်း ဟူမူ-

ကုန္ဒ၊ သောမ၊ ဝရုကာ၊ ဘာရုဒ္ဓါ၊ ပဇာပတိ၊ စန္ဒန၊ ကာမ
သေဠ၊ ကိန္နုပက္ခ၊ နိဂက္ခ။

ပနာအ၊ ဩပမည၊ နတ်တို့တမန် မာတာလိ၊ ဂန္ဓဗ္ဗတောင်၌
နေကုန်သော စိတ္တသေန၊ နဋေရာဇ၊ ဇနေသဘာ၊ သာတာဂီရ၊
ဟောပေတာ၊ ပုတ္တက၊ ကရတိယ၊ ဂုဠ၊ သိဝကာ၊ မုစလိန္ဒ၊
ဝေသာမိတ္တ၊ သုဂန္ဓရ၊ ဂေါပါလ၊ သုပ္ပရောဓ၊ ဟိရိ၊ နေတ္တိ၊
မန္ဒိယ၊ ပဉ္စာလ စက္ခု၊ အာဠဝကာ၊ ပဗ္ဗန္ဓ၊ သုမန၊ သုမုခ၊ ဒိမုခ၊
ဇေတိ၊ မာကီဝရ၊ ဒီယ-ဟူသော ဘီလူးများ၊ နတ်များနှင့် တကွ
သေရိသကနတ်များ။

ဤနတ်များ၊ ဘီလူးများ၊ နတ်ကြီးများ၊ ဘီလူးကြီးများ၊
ဘီလူးစစ်သူကြီးများ၊ စစ်မဟာသေနာပတိကြီးများကို
တိုင်တန်းနိုင်ပါကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား---ဤအာဇာနည်ဦးပရိတ်အရံအတား
သည် ရဟန်း၊ ရဟန်းမ၊ ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာမတို့၏အကာ
အကွယ် အစောင့်အရှောက်အတွက်၊ ချမ်းသာစွာ နေရန်
အတွက် ဖြစ်ပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- ယခုအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် သွားပါကုန်
အံ့၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် အလုပ်ကိစ္စများပါကုန်၏။”ဟု လျှောက်
ထား၏။

၈.၃.၂၂၉။ ထိုအခါ နတ်မင်းကြီးလေးပါးတို့သည် နေရာမှ
ထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အဓိအသေပြု၍
ထိုအရပ်၌ပင် ကွယ်ကုန်၏။ ထိုနတ်တို့တွင် အချို့သော နတ်
တို့သည် နေရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာ ရှိခိုးလျက်
အဓိအသေပြု၍ ထိုအရပ်၌ပင် ကွယ်ကုန်၏။ အချို့သော
နတ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
နုတ်ဆက်ပြောဆိုကုန်၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ်

စကားကို ပြောဆိုပြီး၍ ထိုထိုအရပ်၌ပင် ကွယ်ကုန်၏။ အချို့
သော နတ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားဆီသို့ လက်အုပ်ချီမိုး
ရှိခိုးလျက် ထိုအရပ်၌ပင် ကွယ်ကုန်၏။ အချို့သော နတ်
တို့သည် မိမိတို့ အမည်၊ အနွယ်ကို ပြောကြား၍ ထိုအရပ်
၌ပင် ကွယ်ကုန်၏။ အချို့သော နတ်တို့သည် တိတ်ဆိတ်စွာ
ထိုအရပ်၌ပင် ကွယ်ကုန်၏။

၈.၃.၂၃၀။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဿဝက်နတ်မင်းကြီး
လျှောက်ထားသည့် ထိုအကြောင်းအရာတို့ကို နောက်
တစ်နေ့၌ ရဟန်းတို့အား မိန့်ကြားတော်မူ၍ ဤသို့
ဆက်လက် မိန့်တော်မူ၏-

၈.၃.၂၃၁။ “ရဟန်းတို့---အာဇာနည်ဦးပရိတ်အရံအတားကို
သင်ယူကြကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့---
အာဇာနည်ဦးပရိတ်အရံအတားကို အဖန်ဖန်
လေ့လာကြကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့---အာဇာနည်ဦးပရိတ်အရံအတားကို
ပရိတ်အရံအတားကို ဆောင်ကြကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့---
အာဇာနည်ဦးပရိတ်အရံအတားသည် ကောင်း
ကျိုးနှင့် ဝပ်၏။ အာဇာနည်ဦးပရိတ်အရံအတားသည်
သည် ရဟန်း၊ ရဟန်းမ၊ ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာမတို့၏
အကာအကွယ် အစောင့်အရှောက်အတွက်၊ ချမ်းသာစွာ
နေရန်အတွက် ဖြစ်၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤတရားတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။
ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော
တရားတော်ကို နှစ်သက် သဘောကျကုန်သည် ဖြစ်၍
ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူကြကုန်သည်။

ဘုရားရှင်
ဟောတော်မူခဲ့သော
သုတ္တန်များ (၂)
(မဇ္ဈိမနိကာယံ)

၁။ မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်

၁။ ဓူလပရိယာယဝဂ်

၁

မူလပရိယာယသုတ်

၉.၁.၈၈၁။ အခါတစ်ပါး၌ ဥက္ကဋ္ဌာဗြူအနီး သုဘဂတောအုပ်ထဲက တောစိုးသစ်ပင်ကြီး၏ အောက်၌ မြတ်စွာဘုရားသီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့ သဗ္ဗဓမ္မမူလပရိယာယသုတ်ကို သင်တို့အား ငါဘုရား ဟောကြားတော်မူမည်။ ထိုသုတ်ကို နာယူကြ၊ ကောင်းမွန်စွာ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ကြ" ဟု မိန့်ကြားတော်မူပြီး ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏။

အမှတ် (၁) ပုထုဇဉ်အပိုင်း

၉.၁.၈၈၂။ "ရဟန်းတို့---ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပထဝီဓာတ်ကို ပထဝီဓာတ်-ဟု အမည်ပညတ်အားဖြင့်သာ မှတ်သားထား၏။ (ပထဝီဓာတ်-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ကိုယ်တွင်း၌ ရှိသော ဆံပင်၊ အဓမ္မ၊ ခြေသည်း၊ လက်သည်း၊ သွား၊ အရေ၊ အသား၊ အကြော၊ အရိုး၊ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီ၊ အညှို့၊ နှလုံး၊ အသည်း၊ အမြွှေး၊ အဖျဉ်း၊ အဆုတ်၊ အူမ၊ အူသိမ်၊ အစာသစ်၊ အစာဟောင်းနှင့် ကျန်သော ခက်မာခြင်း သဘောမှန်သမျှ ဖြစ်၏။)

ပထဝီဓာတ်ကို ပထဝီဓာတ်-ဟု အမည်ပညတ်အား

ဖြင့်သာ မှတ်သားပြီး ပထဝီဓာတ်ကို ငါ-ဟု ထင်မှတ်၏။ ပထဝီဓာတ်ထဲ၌ ငါ ရှိ၏-ဟု ထင်မှတ်၏။ ပထဝီဓာတ်ထဲမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ငါ-ဟု ထင်မှတ်၏။ ပထဝီဓာတ်ကို ငါ့ဥစ္စာ-ဟု ထင်မှတ်၏။ ပထဝီဓာတ်ကို ငမ်းငမ်းတက် နှစ်သက်မက်မော၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့် နည်းဟူမူ- ထိုပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပထဝီဓာတ်ကို ကွဲကွဲပြားပြား ဂိုင်းခြား၍ မသိသေးသောကြောင့် (သေချာသဘောမပေါက်သေးသောကြောင့်) ဖြစ်၏-ဟု ငါဘုရားဟောကြားတော်မူ၏။

ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အာပေါဓာတ်ကို အာပေါဓာတ်-ဟု အမည်ပညတ်အားဖြင့်သာ မှတ်သားထား၏။ (အာပေါဓာတ်-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ကိုယ်တွင်း၌ ရှိသော သည်းခြေ၊ သလိပ်၊ ပြည်၊ ခွေး၊ ချွေး၊ အဆီခဲ၊ မျက်ရည်၊ အဆီးကြည်၊ တံတွေး၊ နှပ်၊ အစေး၊ ကျင်ငယ်နှင့် ကျန်သော ဇွဲ၊ စည်၊ ခြင်းသဘောများ ဖြစ်၏။)

အာပေါဓာတ်ကို အာပေါဓာတ်-ဟု အမည်ပညတ်အားဖြင့်သာ မှတ်သားပြီး အာပေါဓာတ်ကို ငါ-ဟု ထင်မှတ်၏။ အာပေါဓာတ်ထဲ၌ ငါ ရှိ၏-ဟု ထင်မှတ်၏။ အာပေါဓာတ်ထဲမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ငါ-ဟု ထင်မှတ်၏။ အာပေါဓာတ်ကို ငါ့ဥစ္စာ-ဟု ထင်မှတ်၏။ အာပေါဓာတ်ကို ငမ်းငမ်းတက် နှစ်သက်မက်မော၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်

နည်း ဟုမူ- ထိုပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အာပေါဓာတ်ကို ကွဲကွဲ ပြားပြား ပိုင်းခြား၍ မသိသေးသောကြောင့် (သေချာသဘော မပေါက်သေးသောကြောင့်) ဖြစ်၏-ဟု ငါဘုရား ဟောကြား တော်မူ၏။

ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် တေဇောဓာတ်ကို တေဇောဓာတ်-ဟု အမည်ပညတ်အားဖြင့်သာ မှတ်သားထား၏။ (တေဇောဓာတ်-ဟုသည် အဘယ်နည်း။ ကိုယ်တွင်း၌ ရှိသော ပူနွေးကြောင်း၊ ဆွေးမြေ့ကြောင်း၊ လောင်မြိုက်ကြောင်း ဖြစ်သော သဘော၊ စားအပ်၊ သောက်အပ်၊ ခဲအပ်၊ လျက်အပ်သော အစာအာဟာရများ ကောင်းစွာ ဂျော့ညက်ကြောင်း သဘောနှင့် ကျန်သော အပူအအေးသဘောများ ဖြစ်၏။)

တေဇောဓာတ်ကို တေဇောဓာတ်-ဟု အမည်ပညတ်အားဖြင့်သာ မှတ်သားပြီး တေဇောဓာတ်ကို ငါ-ဟု ထင်မှတ်၏။ တေဇောဓာတ်ထဲမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ငါ-ဟု ထင်မှတ်၏။ တေဇောဓာတ်ကို ငါ့ဥစ္စာ-ဟု ထင်မှတ်၏။ တေဇောဓာတ်ကို ငမ်းငမ်းတက် နှစ်သက် မက်မော၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟုမူ-ထိုပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် တေဇောဓာတ်ကို ကွဲကွဲပြားပြား ပိုင်းခြား၍ မသိသေးသောကြောင့် (သေချာ သဘောမပေါက်သောကြောင့်) ဖြစ်၏-ဟု ငါဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏။

ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဝါယောဓာတ်ကို ဝါယောဓာတ်-ဟု အမည်ပညတ်အားဖြင့်သာ မှတ်သားထား၏။ (ဝါယောဓာတ်-ဟုသည် အဘယ်နည်း။ ကိုယ်တွင်း၌ ရှိသော၊ အထက်သို့ ဆန်တက်သော လေ၊ အောက်သို့ ဖုန်ဆင်းသော လေ၊ ဝမ်းဗိုက်အတွင်း၌ ရှိသော လေ၊ အူတွင်း၌ ရှိသော လေ၊ အင်္ဂါကြီးငယ်သို့ လျှောက်သော လေ၊ ထွက်သက်လေ၊ ဝင်သက်လေ-စသည်နှင့် ကျန်သော တွန်းကန်ခြင်း သဘောများ ဖြစ်၏။)

ဝါယောဓာတ်ကို ဝါယောဓာတ်-ဟု အမည်ပညတ်အားဖြင့်သာ မှတ်သားပြီး ဝါယောဓာတ်ကို ငါ-ဟု ထင်မှတ်၏။ ဝါယောဓာတ်ထဲ၌ ငါ ရှိ၏-ဟု ထင်မှတ်၏။ ဝါယောဓာတ်ကို ငမ်းငမ်းတက် နှစ်သက်မက်မော၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟုမူ- ထိုပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဝါယောဓာတ်ကို ကွဲကွဲ ပြားပြားပိုင်းခြား၍ မသိသေးသောကြောင့် (သေချာ သဘောမပေါက်သေးသောကြောင့်) ဖြစ်၏-ဟု ငါဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏။

ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် သတ္တဝါ၊ နတ်၊ မာရ်နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ အာဘဿ၊ ခြေဟွာ၊ သုဘတ်၊ ကျဗြဟ္မာ၊ ဝေဟပွိုလ်ဗြဟ္မာ၊ အဘိတူဗြဟ္မာ^၁၊ အရူပဗြဟ္မာ၊ အမြင်၊ အကြား၊ အတွေ့၊ အသိ၊ တစ်စုတည်း ဖြစ်ခြင်း၊ အမျိုးမျိုး ဖြစ်ခြင်း၊ အလုံးစုံနှင့် ဒိဋ္ဌဓမ္မနိဗ္ဗာန် (လောကနိဗ္ဗာန်) တို့ကိုလည်း ပထဝီဓာတ်-စသည်ကိုကဲ့သို့ မှတ်သား၏။ ထင်မှတ်၏။ နှစ်သက် မက်မော၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟုမူ- ထိုပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် သတ္တဝါ-စသည်ကို ကွဲကွဲပြားပြား ပိုင်းခြား၍ မသိသေးသောကြောင့် (သေချာသဘောမပေါက်သောကြောင့်) ဖြစ်၏-ဟု ငါဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏။

အပုတ် (၂) သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်အပိုင်း

ဇ.၁.၀.၁၃။ ရဟန်းတို့---သေက္ခပုဂ္ဂိုလ် (သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်) ရဟန်းသည် ပထဝီဓာတ်-စသည်ကို ပထဝီဓာတ်-စသည်-ဟု ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၏။ ထိုသို့ သိပြီး ပထဝီဓာတ်-စသည်ကို ငါ-ဟု ထင်မှတ်မှု နည်းပါးသွား၏။ ပထဝီဓာတ်-စသည်၌ ငါ ရှိ၏-ဟု ထင်မှတ်မှု နည်းပါးသွား၏။ ပထဝီဓာတ်-စသည်မှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ငါ-ဟု ထင်မှတ်မှု နည်းပါးသွား၏။ ပထဝီဓာတ်-စသည်ကို ငါ့ဥစ္စာ-ဟု ထင်မှတ်မှု နည်းပါးသွား၏။ ပထဝီဓာတ်-စသည်ကို နှစ်သက်မက်မောမှု နည်းပါးသွား၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟုမူ- ထိုသေက္ခပုဂ္ဂိုလ်သည် ပထဝီဓာတ်-စသည်ကို ကွဲကွဲပြားပြား ပိုင်းခြား၍ သိနိုင်သောကြောင့် (သေချာ သဘောပေါက်နိုင်သောကြောင့်) ဖြစ်၏-ဟု ငါဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏။

အပုတ် (၃) ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အပိုင်း

ဇ.၁.၀.၁၄။ ရဟန်းတို့---ရဟန္တာဖြစ်သော ရဟန်းသည် ပထဝီ-စသည်ကို ပထဝီ-စသည်-ဟု ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၏။ ပထဝီဓာတ်-စသည်ကို ပထဝီဓာတ်-စသည်-ဟု ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ ပထဝီဓာတ်-စသည်ကို ငါ-ဟု မထင်မှတ်။ ပထဝီဓာတ်-စသည်ထဲ၌ ငါ ရှိ၏-ဟု မထင်မှတ်။ ပထဝီဓာတ်-စသည်ထဲမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ငါ-ဟု မထင်မှတ်။ ပထဝီဓာတ်-စသည်ကို ငါ့ဥစ္စာ-ဟု မထင်မှတ်။ ပထဝီဓာတ်-စသည်ကို နှစ်သက် မက်မော။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟုမူ- ထိုရဟန္တာသည် ပထဝီဓာတ်-

စသည်ကို ကွဲကွဲပြားပြား ပိုင်းခြား၍ သိပြီးသူ ဖြစ်ခြင်း။ ရာဂ၊
ဒေါသ၊ မောဟတို့ အကြွင်းမဲ့ ကုန်ခန်းခြင်းအားဖြင့် ရာဂ၊
ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းသူ ဖြစ်ခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်၏-ဟု ငါ
ဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏။

အမှတ် (၄) မြတ်စွာဘုရားအပိုင်း

၉.၁.၀၀၅။ ရဟန်းတို့---မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း
ပထဝီဓာတ်-စသည်ကို ပထဝီဓာတ်-စသည်-ဟု ထူးသော
ဉာဏ်ဖြင့် သိတော်မူ၏။ ပထဝီဓာတ်-စသည်ကို ပထဝီဓာတ်-
စသည်-ဟု ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိတော်မူ၍ ပထဝီဓာတ်-
စသည်ကို ငါ-ဟု ထင်မှတ်တော်မူမူ။ ပထဝီဓာတ်-စသည်၌
ငါ-ရှိ၏-ဟု ထင်မှတ်တော်မူမူ။ ပထဝီဓာတ်-စသည်ထဲမှ ဖြစ်
ပေါ်လာသော ငါ-ဟု ထင်မှတ်တော်မူမူ။ ပထဝီဓာတ်-စသည်

ကို ငါ့ဥစ္စာ-ဟု ထင်မှတ်တော်မူမူ။ ပထဝီဓာတ်-စသည်ကို
နှစ်သက်မက်မောတော်မူမူ။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်
ကြောင့်နည်းဟုမူ-မြတ်စွာဘုရားသည် ပထဝီဓာတ်-
စသည်ကို အကြွင်းမဲ့ ပိုင်းခြား၍ သိပြီးသူ ဖြစ်တော်မူ၏။
'ရှေးဘဝ တဏှာသည် ဤဘဝ ဆင်းရဲ၏အကြောင်း ဖြစ်၏။
ရှေးကကြောင့် ပဋိသန္ဓေ နေရ၏။ ပဋိသန္ဓေနေပြီးသူသည်
အိုရ၊ သေရ၏'ဟု သိတော်မူသည့်အတွက် တဏှာကို
အကြွင်းမဲ့ ပယ်ပြီးတော်မူသောကြောင့် အတုမရှိသော
အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကို ရတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် ပထဝီဓာတ်-
စသည်ကို ငါ။ ငါ့ ဥစ္စာ-ဟု ထင်မှတ်တော်မူမူ။ နှစ်သက်
မက်မောတော်မူမူ ဟု ငါဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော်ကို ဟောကြားတော်
မူပြီးသော အခါ ရဟန်းများသည် နားမလည် သဘော
မပေါက်ကြ၍ မနှစ်သက် သဘောမကျခဲ့ကြပါ။

သဗ္ဗာသဝသုတ်

၉.၁.၀၀၆။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ ဟောကြားတော် မူ၏-

၉.၁.၀၀၇။ "ရဟန်းတို့---နှလုံးသွင်းအမှားအမှန်ကို ခွဲခြား သိမြင်သော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အာသဝေါ (လောဘ၊ ဒိဋ္ဌိ၊ မောဟ) ကုန်ခန်းနိုင်၏။ နှလုံးသွင်းအမှားအမှန်ကို ခွဲခြား မသိမမြင်သော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အာသဝေါ မကုန်ခန်းနိုင်-ဟု ငါ သူရား ဟောကြားတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့---နှလုံးသွင်းမှားသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ မဖြစ်သေး သော အာသဝေါများလည်း ဖြစ်ပေါ်လာကြ၏။ ဖြစ်ပြီးသော အာသဝေါများလည်း တိုးပွားလာကြ၏။

နှလုံးသွင်းမှန်သော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ မဖြစ်သေးသော အာသဝေါ များလည်း မဖြစ်ပေါ်လာကြ၊ ဖြစ်ပြီးသော အာသဝေါများ လည်း ကင်းပျောက်သွားကြ၏။

၉.၁.၀၀၈။ ရဟန်းတို့---

- သိမြင်ခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ

- စောင့်စည်းခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ
- ဖိုဝ်ခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ
- သည်းခံခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ
- ရှောင်ကြဉ်ခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ
- ပယ်ဖျောက်ခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများနှင့်
- ပွားများခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ ရှိကြ၏။

သိမြင်ခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ

၉.၁.၀၀၉။ ရဟန်းတို့---သိမြင်ခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက် သော အာသဝေါများ-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ လောက၌ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် နှလုံးသွင်းသင့်သော တရား၊ နှလုံး မသွင်းသင့်သော တရားတို့ကို ခွဲခြား၍ မသိ၊ ထို့ကြောင့် သူ သည် နှလုံးမသွင်းသင့်သော တရားတို့ကို နှလုံးသွင်းပြီး နှလုံးသွင်းသင့်သော တရားတို့ကို နှလုံးမသွင်း။

ရဟန်းတို့---ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် နှလုံးမသွင်းသင့်သော အဘယ်တရားတို့ကို နှလုံးသွင်းသနည်းဟူမူ-မဖြစ်ပေါ် သေးသော ကာမာသဝ (လောဘ)၊ ဘဝိသဝ (လောဘ)၊ အဝိဇ္ဇာသဝ (မောဟ)တို့ဖြစ်ပေါ်ကြောင်း ဖြစ်ပြီး၊ ဖြစ်ပေါ်ပြီး

သော ကာမာသဝ၊ ဘဝိသဝ၊ အဝိဇ္ဇာသဝတို့ တိုးပွားကြောင်း ဖြစ်သော တရားတို့ကို နှလုံးသွင်း၏။

ရဟန်းတို့--- ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် နှလုံးသွင်းသင့်သော အဘယ်တရားတို့ကို နှလုံးမသွင်းသနည်း ဟူမူ-မဖြစ်ပေါ်သေးသော ကာမာသဝ၊ ဘဝိသဝ၊ အဝိဇ္ဇာသဝ-တို့ မဖြစ်ပေါ်ကြောင်း ဖြစ်ပြီး၊ ဖြစ်ပေါ်ပြီးသော ကာမာသဝ၊ ဘဝိသဝ၊ အဝိဇ္ဇာသဝတို့ ကင်းပျောက်ကြောင်း ဖြစ်သော တရားတို့ကို နှလုံးမသွင်း။

ထို့ကြောင့် ထိုပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ မဖြစ်ပေါ်သေးသော အာသဝေါများ ဖြစ်ပြီး၊ ဖြစ်ပေါ်ပြီးသော အာသဝေါများ တိုးပွားလာကြတော့၏။

ဥ.၁.၀၁၀။ ထိုပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤသို့ မသင့်မတင့် နှလုံးသွင်း၏-

‘ငါသည် အတိတ်ကာလက ဖြစ်ခဲ့လေသလော’

‘ငါသည် အတိတ်ကာလက မဖြစ်ခဲ့ဘူးလေလော’

‘ငါသည် အတိတ်ကာလက ဘာများဖြစ်ခဲ့လေသနည်း’

‘ငါသည် အတိတ်ကာလက အဘယ်သို့များ ဖြစ်ခဲ့လေသနည်း’

‘ငါသည် အတိတ်ကာလက ဘာဖြစ်ပြီး ဘာဖြစ်ခဲ့လေသနည်း’

‘ငါသည် အနာဂတ်ကာလ၌ ဖြစ်လိမ့်မည်လော’

‘ငါသည် အနာဂတ်ကာလ၌ မဖြစ်တော့လိမ့်မည်လော’

‘ငါသည် အနာဂတ်ကာလ၌ ဘာများ ဖြစ်လိမ့်မည်နည်း’

‘ငါသည် အနာဂတ်ကာလ၌ အဘယ်သို့များ ဖြစ်လိမ့်မည်နည်း’

‘ငါသည် အနာဂတ်ကာလ၌ ဘာဖြစ်ပြီး ဘာများ ဆက်ဖြစ်လိမ့်မည်နည်း’

‘ငါသည် အခု ပစ္စုပ္ပန်ကာလ၌ ဖြစ်နေဆဲလေလော’

‘ငါသည် အခု ပစ္စုပ္ပန်ကာလ၌ ဖြစ်နေဆဲ မဟုတ်လေသလော’

‘ငါသည် အခု ပစ္စုပ္ပန်ကာလ၌ အဘယ်သို့များ ဖြစ်နေလေသနည်း’

‘ဤသတ္တဝါသည် ဘယ်မှ လာခဲ့လေသနည်း’

‘ထိုသတ္တဝါသည် အဘယ်သို့ သွားလိမ့်မည်နည်း’

ထိုသို့ မသင့်မတင့် နှလုံးသွင်းသော ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အယုမ္မာသော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်၏။ အယုမ္မာသော ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပဋိသန္ဓေနေစေခြင်း၊ အိုစေခြင်း၊ သေစေခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးစေခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲစေခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲစေခြင်းတို့မှ မလွတ်မြောက်နိုင်၊ ခုက္ခမ္မ မလွတ်မြောက်နိုင်-ဟု ငါဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏။

ဥ.၁.၀၁၁။ ရဟန်းတို့---အရိယာပုဂ္ဂိုလ်သည် နှလုံးသွင်းသင့်သော တရား။ နှလုံးမသွင်းသင့်သော တရားတို့ကို ခွဲခြား၍ သိ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် နှလုံးမသွင်းသင့်သော တရားတို့ကို နှလုံးမသွင်းဘဲ နှလုံးသွင်းသင့်သော တရားတို့ကိုသာ နှလုံးသွင်း၏။

ရဟန်းတို့---အရိယာပုဂ္ဂိုလ်သည် နှလုံးမသွင်းသင့်သော အဘယ်တရားတို့ကို နှလုံးမသွင်းသနည်း ဟူမူ-မဖြစ်ပေါ်သေးသော ကာမာသဝ၊ ဘဝိသဝ၊ အဝိဇ္ဇာသဝတို့ ဖြစ်ပေါ်ကြောင်း၊ ဖြစ်ပေါ်ပြီးသော ကာမာသဝ၊ ဘဝိသဝ၊ အဝိဇ္ဇာသဝတို့ တိုးပွားကြောင်း ဖြစ်သော တရားတို့ကို နှလုံးမသွင်း။

ရဟန်းတို့---အရိယာပုဂ္ဂိုလ်သည် နှလုံးသွင်းသင့်သော အဘယ်တရားတို့ကို နှလုံးသွင်းသနည်း ဟူမူ-မဖြစ်ပေါ်သေးသော ကာမာသဝ၊ ဘဝိသဝ၊ အဝိဇ္ဇာသဝတို့ မဖြစ်ပေါ်ကြောင်း ဖြစ်ပြီး၊ ဖြစ်ပေါ်ပြီးသော ကာမာသဝ၊ ဘဝိသဝ၊ အဝိဇ္ဇာသဝတို့ ကင်းပျောက်ကြောင်း ဖြစ်သော တရားတို့ကို နှလုံးသွင်း၏။

ထို့ကြောင့် ထိုအရိယာပုဂ္ဂိုလ်မှာ မဖြစ်ပေါ်သေးသော အာသဝေါများလည်း မဖြစ်လာကြ၊ ဖြစ်ပြီးသော အာသဝေါများလည်း ကင်းပျောက်သွားကြ၏။

ဥ.၁.၀၁၂။ ထိုအရိယာပုဂ္ဂိုလ်သည် ‘ဤခန္ဓာငါးပါးသည် ခုက္ခတည်း’ဟု သင့်တင့်စွာ နှလုံးသွင်း၏။ ‘ဤတဏှာသည် ခုက္ခဖြစ်ကြောင်းတည်း’ဟု သင့်တင့်စွာ နှလုံးသွင်း၏။ ‘ဤနိဗ္ဗာန်သည် ခုက္ခအကြွင်းမဲ့ ကင်းမြတ်ရာတည်း’ဟု သင့်တင့်စွာ နှလုံးသွင်း၏။ ‘ဤမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးသည် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း အကျင့်တည်း’ဟု သင့်တင့်စွာ နှလုံးသွင်း၏။

ထိုသို့နှလုံးသွင်းသောအရိယာပုဂ္ဂိုလ်မှာ ပရမတ်အားဖြင့် ထင်ရှား ရှိသော ခန္ဓာငါးပါး၌ ဝါ၊ ခါ၊ ဥက္ခာ၊ ငါ ဖြစ်စေချင်တိုင်း ဖြစ်သော အရာ-ဟု အမှားမြင်ခြင်း-ဟူသော သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ ဘုရား-စသည်၌ ယုံမှားခြင်း-ဟူသော ဝိစိကိစ္ဆာ၊ နွား၊ ခွေး-

စသည်တို့၏ အလေ့အကျင့်ဖြင့် စင်ကြယ်နိုင်၏-ဟု အလေ့ အကျင့်တို့ကို မှားမှားယွင်းယွင်း သုံးသပ်ခြင်း-ဟူသော သီလဗ္ဗတပရာမာသ၊ ထိုသို့သောစဉ်သုံးပါး ကင်းပျောက် သွားကြတော့၏။

ရဟန်းတို့---ဤအာသဝေါတရားများသည် သိမြင်ခြင်း ဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ ဖြစ်ကြ၏။

စောင့်စည်းခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ

ရဟန်းတို့---စောင့်စည်းခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ဖျက်စီးကို မစောင့် စည်းဘဲ နေသူမှာ အာသဝေါများ၊ ပင်ပန်းပူလောင်မှုများ ဖြစ်နိုင်စရာရှိ၏။ ဖျက်စီးကို စောင့်စည်း၍ နေသူမှာ ထို အာသဝေါများ၊ ပင်ပန်းပူလောင်မှုများ မဖြစ်ကြ။ ထို့ကြောင့် ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဖျက်စီးကို စောင့်စည်း၍ နေ၏။ ထို့အတူ

- နား
- နှာခေါင်း
- လျှာ
- ကိုယ်
- စိတ်တို့ကိုလည်း စောင့်စည်း၍ နေ၏။

ထိုသို့ နေသော ရဟန်းမှာ အာသဝေါများ၊ ပင်ပန်း ပူလောင်မှုများ မဖြစ်ကြ။

ရဟန်းတို့---ဤအာသဝေါများသည် စောင့်စည်းခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ ဖြစ်ကြ၏။

မှီဝဲခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ

ဇ.၁.၀၁၃။ ရဟန်းတို့---မှီဝဲခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ-ဟူသည် အဘယ်နည်း။

ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် သင့်တင့် အောင် ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်၍ သက်န်းကို မှီဝဲ ဝတ်ရုံ၏။

အအေး၊ အပူကို ပယ်ဖျောက်ရုံအတွက်သာ မှီဝဲ ဝတ်ရုံ၏။ မှက်၊ ခြင်း၊ ယင်း၊ လေး၊ နေပူ၊ မြွေ၊ ကင်း၊ သန်း-စသည်တို့၏

အတွေ့အထိတို့ကို ပယ်ဖျောက်ရုံအတွက်သာ မှီဝဲ ဝတ်ရုံ၏။ ရှက်ကြောက်ဖွယ်ကို ဖုံးလွှမ်းရုံအတွက်သာ မှီဝဲ ဝတ်ရုံ၏။

သင့်တင့်အောင် ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်၍ ဆွမ်းကို မှီဝဲ ဘုဉ်းပေး၏။

မြူးထူးပျော်ပါးရန်၊ မာန်မာနကြီးရန်၊ အသားတိုးရန်၊ အဆင်းလှရန် မှီဝဲ ဘုဉ်းပေးသည် မဟုတ်။ ဤခန္ဓာကိုယ် တည်တံ့ ရန်သာ မှီဝဲ ဘုဉ်းပေး၏။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း ကို ပယ်ဖျောက်ရန်သာ မှီဝဲ ဘုဉ်းပေး၏။ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြံ အားထုတ်ရန်သာ မှီဝဲ ဘုဉ်းပေး၏။ 'ဤသို့ မှီဝဲ ဘုဉ်းပေးခြင်းကြောင့် ဝေဒနာဟောင်းလည်း ပျောက်ကင်း ပါစေ၊ ဝေဒနာသစ်လည်း မဖြစ်ပါစေနှင့်၊ ငါ့မှာ မျှတခြင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာ အပြစ်ကင်းခြင်း၊ ပေါ့ပါးချမ်းသာစွာ နေထိုင်ရခြင်း တို့ ဖြစ်ပါစေ'ဟု ဆင်ခြင်၍သာ မှီဝဲ ဘုဉ်းပေး၏။

သင့်တင့်အောင် ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်၍ ကျောင်းကို မှီဝဲ နေထိုင်၏။ အအေး၊ အပူကို ပယ်ဖျောက်ရုံအတွက်သာ မှီဝဲ နေထိုင်၏။ မှက်၊ ခြင်း၊ ယင်း၊ လေး၊ နေပူ၊ မြွေ၊ ကင်း၊ သန်း- စသည်တို့၏ အတွေ့အထိတို့ကို ပယ်ဖျောက်ရုံအတွက်သာ မှီဝဲ နေထိုင်၏။ ရာသီဥတုဒဏ်ကို ကာကွယ်ရန်၊ အေးဆေး ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေထိုင်ရန်အတွက်သာ မှီဝဲ နေထိုင်၏။

သင့်တင့်အောင် ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်၍ ဆေးကို မှီဝဲ ဘုဉ်း ပေး၏။ ခြစ်ပေါ်ပြီးသော အနာရောဂါများ ပျောက်ကင်းရန် အတွက်၊ ဆင်းရဲဒုက္ခကင်းရန်အတွက်သာ မှီဝဲ ဘုဉ်းပေး၏။

ရဟန်းတို့---ပစ္စည်းလေးပါးကို ထိုသို့ မဆင်ခြင်ဘဲ မှီဝဲ သော ရဟန်းမှာ အာသဝေါများ၊ ပင်ပန်းပူလောင်မှုများ ဖြစ် ပေါ်လာနိုင်စရာ ရှိ၏။

ပစ္စည်းလေးပါးကို ထိုသို့ ဆင်ခြင်၍ မှီဝဲသော ရဟန်းမှာ ကား အာသဝေါများ၊ ပင်ပန်းပူလောင်မှုများ မဖြစ်ကြတော့။

ရဟန်းတို့---ဤအာသဝေါများသည် မှီဝဲခြင်းဖြင့် ပယ် ထိုက်သော အာသဝေါများ ဖြစ်ကြ၏။

သည်းခံခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ

ဇ.၁.၀၁၄။ ရဟန်းတို့---သည်းခံခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက် သော အာသဝေါများ-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ဤသာသနာ

တော်၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် သင့်တင့်အောင် ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်၍ သည်းခံ၏။ အေးခြင်း၊ ပျခြင်း၊ အစာတောခြင်း၊ ရေဆာခြင်း၊ ဖုတ်၊ ခြင်း၊ ယင်း၊ လေး၊ နေပူ၊ မြွေ၊ ကင်း၊ သန်း-စသည်တို့၏ အတွေ့အထိတို့ကို သည်းခံ၏။ မကောင်း သဖြင့်ပြောဆိုအပ်သောကြမ်းတမ်းသောစကားတို့ကိုလည်း သည်းခံ၏။ သေလုပျော့ပါး စံစားရသော နာကျင်ကိုက်ခဲ ဆင်းရဲခြင်းထန်သော ကိုယ်ဆင်းရဲမှုတို့ကိုလည်း သည်းခံ၏။

ရဟန်းတို့---ထိုသို့ သည်းမခံသော ရဟန်းမှာ အာသဝေါများ၊ ပင်ပန်းပူလောင်မှုများ ဖြစ်လာနိုင်စရာရှိ၏။ ထိုသို့ သည်းခံသော ရဟန်းမှာကား အာသဝေါများ၊ ပင်ပန်း ပူလောင်မှုများ မဖြစ်ကြတော့။

ရဟန်းတို့---ဤအာသဝေါများသည် သည်းခံခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ ဖြစ်ကြ၏။

ရှောင်ကြဉ်ခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ

ဥ.၁.၀၁၅။ ရဟန်းတို့---ရှောင်ကြဉ်ခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများဟူသည် အဘယ်နည်း။ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် သင့်တင့်အောင် ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်၍ ကြမ်းတမ်းသော ဆင်း၊ မြင်း၊ နွား၊ ခွေးတို့ကို ရှောင်ကြဉ်၏။ ကြမ်းတမ်းသော မြွေ၊ သစ်ငှက်၊ ဆူးရှိသော အရပ်၊ ချောက်၊ ကမ်းပါး၊ အညစ်အကြေးစွန့်ရာအရပ်၊ အညစ်အကြေး စီးဆင်းရာ တံစီးတွင်းတို့ကို ရှောင်ကြဉ်၏။ ပညာရှိ သီတင်းသုံးဖော်များ အထင်သေးခံရနိုင်စရာရှိသော မသင့်တော်သော နေရာ၌ နေထိုင်ခြင်း၊ မသင့်တော်သော အရပ်သို့ သွားရောက်လှည့်လည်ခြင်း၊ မကောင်းသော အပေါင်းအဖော်တို့နှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းတို့ကို ရှောင်ကြဉ်၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုသို့ မရှောင်ကြဉ်သော ရဟန်းမှာ အာသဝေါများ၊ ပင်ပန်းပူလောင်မှုများ ဖြစ်လာနိုင်စရာ ရှိ၏။

ထိုသို့ ရှောင်ကြဉ်သော ရဟန်းမှာကား အာသဝေါများ၊ ပင်ပန်းပူလောင်မှုများ မဖြစ်ကြတော့။

ရဟန်းတို့---ဤအာသဝေါများသည် ရှောင်ကြဉ်ခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ ဖြစ်ကြ၏။

ပယ်ဖျောက်ခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ

ဥ.၁.၀၁၆။ ရဟန်းတို့---ပယ်ဖျောက်ခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများဟူသည် အဘယ်နည်း။ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် သင့်တင့်အောင် ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်၍ ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော အကြံ၊ ပျက်စီးမှုနှင့် စပ်ယှဉ်သော အကြံ၊ ညှဉ်းဆဲမှုနှင့် စပ်ယှဉ်သော အကြံတို့ကို ပယ်ဖျောက်၏။

ရဟန်းတို့---ထိုသို့ မပယ်ဖျောက်သော ရဟန်းမှာ အာသဝေါများ၊ ပင်ပန်းပူလောင်မှုများ ဖြစ်လာနိုင်စရာ ရှိ၏။

ထိုသို့ ပယ်ဖျောက်သော ရဟန်းမှာကား အာသဝေါများ၊ ပင်ပန်းပူလောင်မှုများ မဖြစ်ကြတော့။

ရဟန်းတို့---ဤအာသဝေါများသည် ပယ်ဖျောက်ခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ ဖြစ်ကြ၏။

ပွားများခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ

ဥ.၁.၀၁၇။ ရဟန်းတို့---ပွားများခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများဟူသည် အဘယ်နည်း။ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် သင့်တင့်အောင် ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်၍ ဟေဇ္ဇင်ခုနစ်ပါးကို ပွားများ၏။ ထိုဟေဇ္ဇင်ခုနစ်ပါးသည် ဒုက္ခစပ်သိမ်း အေးမြိမ်းရာ၊ ပျက်ရာ၊ ချုပ်ရာ ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း ဖြစ်၏။ ထိုဟေဇ္ဇင်ခုနစ်ပါးဟူသည် အဘယ်နည်း။

- (၁) သတိသမ္ပောဇ္ဈင် (သတိ)
- (၂) ဓမ္မစိယသမ္ပောဇ္ဈင် (ပညာ)
- (၃) ဝီရိယသမ္ပောဇ္ဈင် (ဝီရိယ)
- (၄) ဝီတိသမ္ပောဇ္ဈင် (ဝီတိ)
- (၅) ပဿဒ္ဓိသမ္ပောဇ္ဈင် (ပဿဒ္ဓိ)
- (၆) သမာဓိသမ္ပောဇ္ဈင် (စကုဋတာ)နှင့်
- (၇) ဥပေက္ခာသမ္ပောဇ္ဈင် (တဉာဏ်ဉာဏာ)တို့ဖြစ်ကြ၏။

ရဟန်းတို့---ထိုဟေဇ္ဇင်ခုနစ်ပါးကို ပွားများသော ရဟန်းမှာ အာသဝေါများ၊ ပင်ပန်းပူလောင်မှုများ ဖြစ်လာနိုင်စရာ ရှိ၏။

ထိုဟေဇ္ဇင်ခုနစ်ပါးကို ပွားများသော ရဟန်းမှာကား အာသဝေါများ၊ ပင်ပန်းပူလောင်မှုများ မဖြစ်ကြတော့။

ရဟန်းတို့---ဤအာသဝေါများသည် ပွားများခြင်းဖြင့် ပယ်ထိုက်သော အာသဝေါများ ဖြစ်ကြ၏။

၉.၁.၈၁၈။ ရဟန်းတို့---ထို **အာသဝေါ*** အသီးသီးကို ပယ်ပြီးသော ရဟန်းသည် အာသဝေါအားလုံးကို ပိတ်ဆို့ပြီး နေထိုင်သူ ဖြစ်၏။ တဏှာကို ဖြတ်တောက်ပြီးသူ ဖြစ်၏။ သံယောဇဉ်အနှောင်အဖွဲ့ကို ဖြေပြီးသူ ဖြစ်၏။ မာနကို

သိပြီးသူ၊ ပယ်ပြီးသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့မှာ ဒုက္ခခပ်သိမ်း အေးငြိမ်းသွားတော့၏။

ဤတရားတော်ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားပြီးသော အခါ ရဟန်းများသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုခေါ်ဆို ခဲ့ကြ၏။

၃

ဓမ္မဒါယာဒသုတ်

၉.၁.၀၁၉။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဧတေဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတော်တို့အား ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏-

“ရဟန်းတို့---ငါဘုရား၏ တရားအမွေခံများသာ ဖြစ်ကြ၊ ပစ္စည်းအမွေခံများကား မဖြစ်ကြကုန်လင့်။ ‘အဘယ်သို့လျှင် ငါတပည့်များ တရားအမွေခံသူများ ဖြစ်ကြပါမည်နည်း၊ အဘယ်သို့လျှင် ငါတပည့်များ ပစ္စည်းအမွေခံ မဟုတ်သူများ ဖြစ်ကြပါမည်နည်း’ဟု သင်တို့အပေါ်၌ ငါဘုရား၏ သနားကြင်နာမှု ရှိတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့---အကယ်၍ သင်တို့ ငါဘုရား၏ ပစ္စည်းအမွေခံများသာ ဖြစ်ကြပြီး တရားအမွေခံများ မဖြစ်ကြလျှင် ‘ဘုရားတပည့်သာဝကများသည် ပစ္စည်းအမွေခံပြီးသာ နေကြ၏၊ တရားအမွေခံပြီး မနေကြ’ဟု သင်တို့လည်း အကဲ့ရဲ့ခံရနိုင်စရာ ရှိ၏၊ ငါဘုရားလည်း အကဲ့ရဲ့ခံရနိုင်စရာ ရှိ၏။

ရဟန်းတို့---အကယ်၍ သင်တို့ ငါဘုရား၏ တရားအမွေခံများသာ ဖြစ်ကြပြီး ပစ္စည်းအမွေခံများ မဖြစ်ကြလျှင် သင်တို့လည်း အကဲ့ရဲ့ ဖန်ရနိုင်၊ ငါဘုရားလည်း အကဲ့ရဲ့ ဖန်ရနိုင်။

ရဟန်းတို့--- ထို့ကြောင့် ငါဘုရား၏ တရားအမွေခံများသာ ဖြစ်ကြ၊ ပစ္စည်းအမွေခံများကား မဖြစ်ကြကုန်လင့်။

‘အဘယ်သို့လျှင် ငါတပည့်များ တရားအမွေခံများ ဖြစ်ကြပါမည်နည်း၊ အဘယ်သို့လျှင် ငါတပည့်များ ပစ္စည်းအမွေခံ မဟုတ်သူများ ဖြစ်ကြပါမည်နည်း’ဟု သင်တို့အပေါ်၌ ငါဘုရား၏ သနားကြင်နာမှု ရှိတော်မူ၏။

၉.၁.၀၂၀။ ရဟန်းတို့---ငါဘုရား ပြည့်စုံအောင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးတော်မူ၍ ဆွမ်းတို့သည် ဝိနောကုန်၏၊ စွန့်ပစ်ရတော့မည့် အနေအထားမှာ ရှိသည် ဆိုပါတော့။ ထိုအခါ၌ ဆွမ်းဆာနေသော ရဟန်းနှစ်ပါး ရောက်လာကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ငါဘုရားက ထိုရဟန်းနှစ်ပါးအား ‘ရဟန်းတို့---ငါဘုရား ပြည့်စုံတော်မူပြီး၊ ဤဆွမ်းများကို စားလိုက စားကြ၊ မစားလိုက စိမ်းစိုသည့် မြက်သစ်ပင် မရှိသော နေရာ၌ ဖြစ်စေ၊ ဝိုးမှူးမရှိသော ရေထဲ၌ ဖြစ်စေ စွန့်ပစ်လိုက်တော့မည်’ဟု ပိန်ကြားတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ ရဟန်းတစ်ပါးက ‘ဤဆွမ်းများကို ငါတို့ မစားကြလျှင် မြတ်စွာဘုရား စွန့်ပစ်တော်မူတော့မည်။ သို့သော် ပစ္စည်းအမွေခံဘဲ တရားအမွေသာ မကြရန်လည်း မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားထားတော်မူပြန်၏။ ဤဆွမ်း-ဆိုသည်

မှာလည်း ပစ္စည်းတစ်မျိုးပင် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဤဆွမ်းကို မစားဘဲ ဤသို့ ဆာဆာမြင့်ပင် ဤတစ်ရက်ကို ကုန်စေရ လျှင် ကောင်းမည် ဟု စဉ်းစား၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုဆွမ်းကို မစားဘဲ ဤသို့ ဆာဆာမြင့်ပင် ထိုတစ်ရက်ကို ကုန်လွန် စေ၏။

ဒုတိယရဟန်းကား 'ဝါထိ မစားကြလျှင် ဤဆွမ်းများကို မြတ်စွာဘုရား ဂွန်ပင်တော်မှတော့မည်။ ဤဆွမ်းကို စားပြီး ဆာလောင်မှုကို ပယ်ဖျောက်ကာ ဤတစ်ရက်ကို ကုန်လွန် စေရလျှင် ကောင်းမည် ဟု စဉ်းစား၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုဆွမ်းကို စားပြီး ဆာလောင်မှုကို ပယ်ဖျောက်ကာ ထိုတစ် ရက်ကို ကုန်လွန်စေ၏။

ရဟန်းတို့---ထိုရဟန်းနှစ်ပါးအနက် ငါဘုရား၏ ပထမ ရဟန်းကိုသာ ပိုပြီး ချီးမွမ်းထိုက်၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟုမူ-ထိုသို့ မစားခြင်းကြောင့် ထိုရဟန်းသည် ကြာမြင့်စွာ အလိုနည်းသူ ဖြစ်လိမ့်မည်၊ ရောင်ရလွယ်သူ ဖြစ်လိမ့်မည်၊ ကိလေသာကို ခေါင်းပါးစေသူ ဖြစ်လိမ့်မည်၊ မွေးမြူလွယ်သူ ဖြစ်လိမ့်မည်၊ ကြီးစားအားထုတ်သူ ဖြစ်လိမ့်မည်'

ထိုသို့ ဟောကြားတော်မူပြီး မြတ်စွာဘုရားသည် နေရာမှ ထတော်မူကာ ကောင်းတော်သို့ ဝင်သွားတော်မူ၏။

ဇ.၁.၀.၂၁။ ထိုအခါ၌ အရှင်သာရိပုတြာက ရဟန်း တို့အား ဤသို့ ဆက်လက် ဟောကြားတော်မူ၏-

"ဗိုရင်တို့---အဘယ်သို့ ကျင့်သော တပည့်သာဝကများ သည် ကင်းဆိတ်စွာ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရားအား အတုလိုက်၍ မကျင့်ကြသနည်း ဟုမူ မြတ်စွာ ဘုရားသည် လောဘ-စသည်ကို ပယ်စွန့်ရန် ဟောကြား တော်မူ၏။ တပည့်သာဝကတို့က လောဘ-စသည်ကို မပယ်စွန့်ကြ။ လာဘ်များရန်သာ ကြိုးစားကြ၏။ ဘုရား အဆုံးအမတော်ကို လျော့ချသော ခံယူကြ၏။ လောဘ- စသည် ပွားရန်သာ ဦးတည်ကြ၏။ နိဗ္ဗာန်အတွက်ကား ကြောင့်ကြမဲ့ နေကြ၏။

ဗိုရင်တို့---ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကင်းဆိတ်စွာ သီတင်းသုံးနေတော်မူပါလျက် တပည့်သာဝကများက အတုလိုက်၍ မကျင့်ကြ ဟုလည်း မထေရ်ကြီးရဟန်းများ သည် အကဲ့ရဲ့ခံကြရ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် လောဘ-စသည်ကို ပယ်စွန့်ရန် ဟောထားပါလျက် တပည့်သာဝကများက လောဘ-စသည် ကို မပယ်စွန့်ကြ ဟုလည်း မထေရ်ကြီး ရဟန်းများသည် အကဲ့ရဲ့ ခံကြရ၏။

'လာဘ်များရန်သာ ကြိုးစားနေကြ၏။ ဘုရားအဆုံးအမ တော်ကို လျော့ချသော ခံယူကြ၏။ လောဘ-စသည် ပွားရန်သာ ဦးတည်ကြ၏။ နိဗ္ဗာန်အတွက်ကား ကြောင့်ကြမဲ့ နေရက်ကြ၏' ဟုလည်း မထေရ်ကြီးရဟန်းများသည် အကဲ့ရဲ့ ခံကြရ၏။

ရဟန်းလတ်၊ ရဟန်းငယ်များလည်း ထို့အတူပင် အကဲ့ရဲ့ ခံကြရ၏။

ဗိုရင်တို့---ထိုတပည့်သာဝကများသည် ကင်းဆိတ်စွာ သီတင်းသုံးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား အတုလိုက်၍ မကျင့်ကြ။

ဇ.၁.၀.၂၂။ ဗိုရင်တို့---အဘယ်သို့ ကျင့်သော တပည့် သာဝကများသည် ကင်းဆိတ်စွာ သီတင်းသုံးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား အတုလိုက်၍ ကျင့်ကြသနည်း ဟုမူကား မြတ်စွာဘုရားသည် လောဘ-စသည်ကို ပယ်စွန့်ရန် ဟောတော်မူ၏။ တပည့်သာဝကများကလည်း လောဘ- စသည်ကို ပယ်စွန့်ကြ၏။ လာဘ်များရန်သာ ကြိုးစားကြ သူများ မဟုတ်။ ဘုရားအဆုံးအမတော်ကို လျော့ချရုံ ခံယူ ကြသူများလည်း မဟုတ်။ လောဘ-စသည် ပွားရန် ဦးမတည် ကြဘဲ နိဗ္ဗာန်ရရန်အတွက်သာ ဦးတည်ထားကြ၏။

ဗိုရင်တို့---ထိုအခါ၌ 'ကင်းဆိတ်စွာ သီတင်းသုံးတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားအား တပည့်သာဝကများက အတု လိုက်၍ ကျင့်ကြပါပေ၏' ဟု မထေရ်ကြီးရဟန်းများသည် အချီးမွမ်းခံကြရ၏။

'လောဘ-စသည်ကို ပယ်စွန့်ရန် မြတ်စွာဘုရား ဟော ကြားတော်မူသည်အတိုင်း တပည့်သာဝကများသည် လောဘ-စသည်ကို ပယ်စွန့်ကြပါပေ၏' ဟုလည်း မထေရ် ကြီးရဟန်းများသည် အချီးမွမ်းခံကြရ၏။

ရဟန်းလတ်၊ ရဟန်းငယ်များလည်း ထို့အတူပင် အချီး မွမ်းခံကြရ၏။

ဇ.၁.၀.၂၃။ ဗိုရင်တို့---

- လောဘ (လိုချင်တစ်ပါးခြင်း)၊
ဒေါသ (ပုန်တီးခြင်း)၊
- ကောမ (အမျက်ထွက်ခြင်း)၊
ဥပနာဟ (ရန်ကြီးစွဲခြင်း)၊
- မက္ခ (ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချေဖျက်ခြင်း)၊
ပဋ္ဌာသ (ဂုဏ်မြှင့်ခြင်း)၊

- ဣဿာ (မနာလိခြင်း)၊
မစ္ဆေရ (ဝန်တိုခြင်း)၊

- မာယာ (လှည့်ပတ်ခြင်း)၊
သာဌေယျ (ဟန်ဆောင်ခြင်း)၊

- ထန္တ (ခက်ထန်ခြင်း)၊
သာဓမ္မ (ချုပ်ချယ်ခြင်း)၊

- မာန (မောက်မာခြင်း)၊
အတိမာန (အလွန်မောက်မာခြင်း)၊

- မဒ (မာန်ယစ်ခြင်း)နှင့်
ပမာဒ (မေ့လျော့ခြင်း)တို့သည် ယုတ်ညံ့ကြ၏။

ထိုလောဘ-စသည်ကို ပယ်ဖို့ရာ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ အလယ်
အလတ်ကျင့်စဉ်ကို ကျင့်သင့်၏။ ထိုအလယ်အလတ်ကျင့်
စဉ်သည် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းလည်း ဖြစ်၏။ ထိုအလယ်

အလတ်ကျင့်စဉ်-ဆိုသည်မှာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဖြစ်၏။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး-
ဟူသည် အဘယ်နည်း။

(၁) သမ္မာဒိဋ္ဌိ (မှန်စွာ သိမြင်ခြင်း)၊

(၂) သမ္မာသကပ္ပ (မှန်စွာ ကြံစည်ခြင်း)၊

(၃) သမ္မာဝါစာ (မှန်စွာ ပြောဆိုခြင်း)၊

(၄) သမ္မာကမ္မန္တ (မှန်စွာ ပြုလုပ်ခြင်း)၊

(၅) သမ္မာအာဇီဝ (မှန်စွာ အသက်မွေးခြင်း)၊

(၆) သမ္မာဝါယာမ (မှန်စွာ အားထုတ်ခြင်း)၊

(၇) သမ္မာသတိ (မှန်စွာ အမှတ်ရခြင်း)နှင့်

(၈) သမ္မာသမာဓိ (မှန်စွာ တည်ကြည်ခြင်း)တို့ ဖြစ်၏။

အရှင်သာရိပုတြာက ထိုသို့ ဟောကြားတော်မူသော
အခါ ရဟန်းများသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓု ခေါ်ဆိုခဲ့
ကြ၏။

၄

ဘယဘေရဝသုတ်

၉.၁.၀၂၄။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ ဇာဏုသောဏီပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရျဉ်းကပ်၍ ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

“အရှင်ဂေါတမ---အရှင်ဂေါတမသည် အရှင်ဂေါတမကို ရည်မှန်း၍ ရဟန်းပြုလာကြသော အမျိုးကောင်းသားများ၏ ရှေ့သွားခေါင်းဆောင် ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။ ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့အတွက် အရှင်ဂေါတမသည် အလွန်ကျေးဇူးများပါသည် ဘုရား။ အရှင်ဂေါတမသည် ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့အား သင်ကြားပေးတော်မူပါသည် ဘုရား။ ထိုအမျိုးကောင်းသားများသည် အရှင်ဂေါတမနောက်သို့ အတုလိုက်ကြပါသည် ဘုရား။”

“မှန်သည် ပုဂ္ဂိုလ်---မှန်သည်”

“အရှင်ဂေါတမ---တောအုပ်တောနက်ကြီးများ၊ အစွန်အဖျားကျသော ကျောင်းများသည် သွားရောက် နေထိုင်ရန် ခက်ခဲလှပါသည် ဘုရား။ ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေရန်၊ တစ်ပါးတည်း ပျော်မွေ့ရန် ခက်ခဲလှပါသည် ဘုရား။ တောအုပ်တို့သည် သမာဓိ မရသော ရဟန်း၏ စိတ်ကို ခြောက်လှန့်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်ကြပါသည် ဘုရား။”

၉.၁.၀၂၅။ “မှန်သည် ပုဂ္ဂိုလ်---မှန်သည်။

ငါဘုရားလည်း ဘုရားမဖြစ်မီ ဘုရားအလောင်းဘဝက ‘တောအုပ်တောနက်ကြီးများ၊ အစွန်အဖျားကျသော ကျောင်းများသည် သွားရောက် နေထိုင်ရန် ခက်ခဲလှ၏။ ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေထိုင်ရန် တစ်ပါးတည်း ပျော်မွေ့ရန် ခက်ခဲလှ၏။ တောအုပ်တို့သည် သမာဓိမရသော ရဟန်း၏ စိတ်ကို ခြောက်လှန့်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်ကြ၏’ ဟု စဉ်းစားခဲ့ဖူး၏။

ဆက်လက်ပြီး ဤသို့ စဉ်းစားခဲ့ပြန်၏-

‘(၁) တချို့သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် မစင်ကြယ်သော ကိုယ်အမူအရာ ရှိကြ၏။

(၂) တချို့သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် မစင်ကြယ်သော နှုတ်အမူအရာ ရှိကြ၏။

(၃) တချို့သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် မစင်ကြယ်သော စိတ်အမူအရာ ရှိကြ၏။

(၄) တချို့သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် မစင်ကြယ်သော အသက်မွေးမှု ရှိကြ၏။

(၅) တချို့သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်) တို့သည် သုတင်္ဂပါး၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မတရား လိုချင်ကြ၏။ ကာမဂုဏ်ကို အလွန်အမင်း တပ်မက်ကြ၏။

(၆) တချို့သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ဖျက်ဆီးလိုစိတ် ရှိကြ၏။ သုတင်္ဂပါး၏ အကျိုး မဲ့ကို ကြံစည်လိုစိတ် ရှိကြ၏။

(၇) တချို့သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်) တို့သည် ထိုင်းမိုင်းတွေဝေကြ၏။

(၈) တချို့သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်) တို့သည် ပျံ့လွင့်ကြ၏။ မငြိမ်းအေးသော စိတ် ရှိကြ၏။

(၉) တချို့သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်) တို့သည် သို့လော သို့လော တွေးတောယုံမှားမှု ရှိကြ၏။

(၁၀) တချို့သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် မိမိကိုယ်ကို မြှင့်တင်၍ သုတင်္ဂပါးကို နှိမ့်ချကြ၏။

(၁၁) တချို့သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ကြ၏။

(၁၂) တချို့သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် လာဘ်ရချင်ကြ၊ အပူဖောင်းချင်ကြ၊ နာမည်ကြီးချင်ကြ၏။

(၁၃) တချို့သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ပျင်းရိကြ၏။ ဝီရိယနည်းကြ၏။

(၁၄) တချို့သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် သတိလွတ်ကင်းကြ၏။ ဆင်ခြင်ဉာဏ်နည်းကြ၏။

(၁၅) တချို့သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် သမာဓိနည်းကြ၏။ ဖျာယာဇတ်သော စိတ် ရှိကြ၏။

(၁၆) တချို့သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ပညာနည်းကြ၏။ ညံ့ဖျင်းကြ၏။

ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် စစ်ကြယ်သော ကိုယ်အမူအရာ-စသော အပြစ်များ တန်းလန်းဖြင့် တောအုပ် တောနက် အစွန်အဖျားကျသော

ကျောင်းများ၌ နေထိုင်ကြ၏။ မစင်ကြယ်သော ကိုယ်အမူအရာ- စသော အပြစ်များကြောင့် ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် အပြစ်မကင်း။ ဘေးမကင်းသော ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ဖွယ် အာရုံကို လက်ယပ်ခေါ်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်ကြ၏။ ငါဘုရားသည်ကား ထိုအပြစ် ၁၆ ပါးလုံး ကင်းပြီး တောအုပ် တောနက်များ၊ အစွန်အဖျားကျသော ကျောင်းများ၌ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။ အပြစ်ကင်းစွာ တောအုပ် တောနက် အစွန်အဖျားကျသော ကျောင်းများ၌ နေထိုင်သော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် ငါဘုရားသည် တစ်ပါး အပါအဝင် ဖြစ်၏။ ပုဂ္ဂား---ငါဘုရားသည် ထိုသို့ မိမိ၏ အပြစ်ကင်းပုံကို တွေ့မြင်ရကား တော၌ နေရ၍ ပိုပြီး စိတ်အေး လက်အေး (စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ချမ်းသာ) ရှိ၏။

၉.၁.၀.၂၆။ ပုဂ္ဂား---ထိုနောက် ငါဘုရားသည် 'အများကိုးကွယ်နေကြသော ဥပ္ပဉာဉ်၊ တောနှင့် သစ်ပင်များသည် ဥပုသ်နေ့ညများ၌ ကြောက်စရာကောင်းကြ၏။ ထိုသို့သော ညတို့၌ ထိုသို့သော နေရာတို့၌ ငါနေရသော် ကောင်းပေမည်၊ သို့မှသာ ကြောက်စရာကောင်းသော အာရုံများကို မြင်ရပေမည်' ဟု စဉ်းစားမိပြန်၏။ ပုဂ္ဂား---ငါဘုရားသည် နောင်တစ်ချိန်၌ကား ဥပုသ်နေ့ညတို့၌ ထိုသို့သော နေရာမျိုးတို့၌ နေ၏။ ထိုသို့ နေသော အခါ၌ တစ်ခါတစ်ခါ သားကောင်တို့သည် လာကြ၏။ တစ်ခါတစ်ခါဒေါင်းတို့သည် သစ်ကိုင်းခြောက်ကို ချိုးချကြ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ လေက သစ်ရွက်ခွက်များကို တိုက်ချ၏။ ပုဂ္ဂား---ထိုအခါ၌ ငါဘုရားသည် 'ဤအရာသည် ကြောက်စရာအာရုံ လာနေခြင်းလား' ဟု စဉ်းစားမိ၏။ ပုဂ္ဂား---ငါဘုရားသည် 'ငါသည် စင်စစ်အားဖြင့် ကြောက်စရာအာရုံကို မျှော်လင့်တောင့်တပြီး နေရာများ ရောက်နေသလား၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော ကြောက်စရာအာရုံကို ဖြစ်ပေါ်လာသော အချိန်၌ပင် ဖျောက်ပစ်ရလျှင် ကောင်းမည်' ဟု စဉ်းစားမိပြန်၏။

ပုဂ္ဂား---ငါဘုရား စဉ်းကြံနေစဉ် ကြောက်စရာအာရုံ ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် မရမ်း၊ မထိုင်၊ မလျောင်းသေးဘဲ ရပ်လျက်ပင် စဉ်းကြံလျက်ပင် ထိုကြောက်စရာအာရုံကို ပယ်ဖျောက်ပစ်၏။

ငါဘုရား ရပ်နေစဉ် ကြောက်စရာအာရုံ ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် မကြွ မထိုင်၊ မလျောင်းသေးဘဲ ရပ်လျက်ပင် ထိုကြောက်စရာအာရုံကို ပယ်ဖျောက်ပစ်၏။

ငါဘုရား ထိုင်နေစဉ် ကြောက်စရာအာရုံ ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် မလျောင်း၊ မရမ်း၊ မကြွသေးဘဲ ထိုင်လျက်ပင် ထိုကြောက်စရာအာရုံကို ပယ်ဖျောက်ပစ်၏။

ငါဘုရား လျောင်းနေစဉ် ကြောက်စရာအာရုံ ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် မထိုင်း၊ မရပ်၊ မကြွေးသေးဘဲ လျောင်းလျက်ပင် ထိုကြောက်စရာအာရုံကို ပယ်ဖျောက်ပစ်၏။

၉.၁.၀.၂၇။ ပုဂ္ဂိုလ်---ည ဖြစ်ပါလျက် နေ့-ဟု ထင်မှတ်ပြီး နေ့ ဖြစ်ပါလျက် ည-ဟု ထင်မှတ်နေကြသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိဓဉ်၊ သုတေတိမြတ်)များ ရှိကြ၏။ ထိုသို့ ထင်မှတ်နေခြင်းကို ထိုသူတို့၏ တွေဝေစွာ နေခြင်း-ဟု ငါဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏။ ပုဂ္ဂိုလ်---ငါဘုရားသည်ကား ညဖြစ်လျှင် ည-ဟုသာ သိပြီး နေ့ဖြစ်လျှင် နေ့-ဟုသာ သိတော်မူ၏။ 'ပုဂ္ဂိုလ်---လောက၌ မတွေ့ဝေသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် ပေါ်ပေါက်နေ၏။ သူသည် နတ်လူအများ ကြီးပွား ချမ်းသာကြောင်း ဖြစ်၏'ဟု အမှန်အတိုင်း ပြောလိုသူသည် ငါဘုရားကိုသာ ရည်ညွှန်း ပြောဆိုသင့်၏။

၉.၁.၀.၂၈။ ပုဂ္ဂိုလ်---ငါဘုရားသည် ဝိရိယကို စိုက်ထုတ်တော်မူပြီးပြီ။ ငါဘုရားမှာ သတိ ကောင်းစွာ တည်ခဲ့ပြီ။ နွေကိုယ်လည်း ငြိမ်းအေးခဲ့ပြီ။ ငါဘုရား၏ စိတ်သည် ကောင်းစွာ တည်ကြည်ခဲ့ပြီ။

ငါဘုရားသည် ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်၊ စတုတ္ထဈာန်၊ ပဓမ္မနိဝါသာနုဿတိဉာဏ်(မိမိဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ရှေးဘဝအဆက်ဆက်ကို မှတ်မိသော ဉာဏ်)၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ် (နတ်မျက်စိနှင့် တူသော ဉာဏ်၊ သက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တို့၏

စုတေခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကို သိသော ဉာဏ်)၊ အာသဝက္ခယဉာဏ်(သစ္စာလေးပါးကို သိပြီး အာသဝေါ(အကုသိုလ်) ကင်းကွာ ရဟန္တာဖြစ်စေသော ဉာဏ်)တို့ကို ရတော်မူခဲ့ပြီ။

၉.၁.၀.၂၉။ 'ပုဂ္ဂိုလ်---ယနေ့အထိ ရဟန်းဂေါတမသည် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ မကင်းသေး၊ ထို့ကြောင့် တောအုပ်၊ တောနက်၊ အစွန်အဖျားကျသော ကျောင်းတို့၌ သီတင်းသုံးလျက် ရှိသေး၏'ဟု သင် ထင်မှတ်ကောင်း ထင်မှတ်လိမ့်မည်။ ပုဂ္ဂိုလ်---ထိုသို့ မထင်မှတ်လေနှင့်။ ပုဂ္ဂိုလ်---စင်စစ်ကား ငါဘုရားသည် လွတ်လပ်ချမ်းသာစွာ သီတင်းသုံးတော်မူလိုခြင်းနှင့် နောင်လာ နောက်သားတို့ကို သနားတော်မူခြင်း (အတုလိုက်စေလိုတော်မူခြင်း)တို့ကြောင့် ယခုထက်တိုင် တောအုပ်၊ တောနက်၊ အစွန်အဖျားကျသော ကျောင်းတို့၌ သီတင်းသုံးတော်မူနေခြင်း ဖြစ်၏။

၉.၁.၀.၃၀။ "အပူဇော်ခံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားပီပီ မြတ်စွာဘုရားသည် နောင်လာနောက်သား တပည့်များအား သနားတော်မူပါပေစွ ဘုရား။

အရှင်ဂေါတမ---ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာ သုံးပါးအား တပည့်တော် အသက်ထက်ဆုံး ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ပါ၏ ဘုရား"

၅

အာကဓိယျသုတ်

၉.၁.၀၃၁။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ ဟောကြားတော် မူ၏-

"ရဟန်းတို့---သီလနှင့် ပြည့်စုံအောင် နေကြ၊ အသေး အမွှား အပြစ်ကလေးများကိုပင် ကြောက်ဖွယ်-ဟု ရှုမြင်ပြီး သိက္ခာပုဒ်များကို ကျင့်ကြံ။

၉.၁.၀၃၂။ ရဟန်းတို့---ရဟန်းတစ်ပါးသည်

(၁) ငါ သည် သီတင်းသုံးဖော်တို့၏ ချစ်ခင်လေးစားမှုကို ခံရပါလို၏-ဟု တောင့်တခွဲလျှင် ထိုရဟန်းသည် သီလကို ပြည့်စုံအောင် စောင့်ထိန်းရမည်။ မိမိ၏စိတ်ကို ငြိမ်သက် အောင် ကြိုးစားရမည်။ စွာန့်ရသ ဖြစ်ရမည်။ သမထ၊ ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်၍ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ နေ့ရော ညပါ နေထိုင်သူ ဖြစ်ရမည်။

ထို့အတူ

(၂) သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး-ဟူသော ပစ္စည်း လေးပါးကို ရ ချပါလို၏-ဟု ဖြစ်စေ၊

(၃) ငါ၏ ပစ္စည်းလေးပါး အလှူရှင်များအား ကောင်းကျိုး များကြပါစေ-ဟု ဖြစ်စေ၊

(၄) ငါ၏ ကွယ်လွန်ပြီးသော ဆွေမျိုးသားချင်းများ ငါ့ကို ကြည်ညိုစိတ်ဖြင့် အောက်မေ့ အမှတ်ကြေ၍ ကောင်းကျိုး များစွာ ရကြပါစေ-ဟု ဖြစ်စေ၊

(၅) ငါသည် မပျော်မွေ့မှုကို လွှမ်းမိုးနိုင်ရပါလို၏- ဟု ဖြစ်စေ၊

(၆) ငါသည် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ဖွယ်အာရုံကို လွှမ်းမိုး နိုင်ရပါလို၏-ဟု ဖြစ်စေ၊

(၇) ရွှပါဝစရဈာန်လေးပါးကို ရ ချပါလို၏-ဟု ဖြစ်စေ၊

(၈) အရူပါဝစရဈာန်လေးပါးကို ရ ချပါလို၏-ဟု ဖြစ်စေ၊

(၉) သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ရပါလို၏-ဟု ဖြစ်စေ၊

(၁၀) သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ရပါလို၏-ဟု ဖြစ်စေ၊

(၁၁) အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ရပါလို၏-ဟု ဖြစ်စေ၊

(၁၂) ကုသိုလ်အဘိညာဉ်(တန်ခိုးအမျိုးမျိုး ဖန်ဆင်းနိုင်သော ဉာဏ်)ကို ရရှိလို၏-ဟု ဖြစ်စေ၊

(၁၃) ဒိဋ္ဌိသောတအဘိညာဉ်(နတ်တို့၏ နားနှင့်တူသော ဉာဏ်)ကို ရရှိလို၏-ဟု ဖြစ်စေ၊

(၁၄) ပရိတ္တဝိဇ္ဇာနန္ဒအဘိညာဉ်(သုတမ်းပါးစိတ်ကို သိနိုင်သော ဉာဏ်)ကို ရရှိလို၏-ဟု ဖြစ်စေ၊

(၁၅) ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိအဘိညာဉ်(မိမိဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ရှေးဘဝအဆက်ဆက်ကို မှတ်မိသော ဉာဏ်)ကို ရရှိလို၏-ဟု ဖြစ်စေ၊

(၁၆) ဒိဋ္ဌိစက္ခုအဘိညာဉ်(နတ်မျက်စိဖြင့် တူသော ဉာဏ်၊ သက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စုတေခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကို သိသော ဉာဏ်)ကို ရရှိလို၏-ဟု ဖြစ်စေ၊

(၁၇) အာသဝက္ခယဉာဏ် (သစ္စာလေးပါးကို သိပြီး အာသဝေါ(အကုသိုလ်)ကင်းကွာ ရဟန္တာဖြစ်စေသော ဉာဏ်)ကို ရရှိ ရဟန္တာ ဖြစ်ရလို၏-ဟု ဖြစ်စေ၊

တောင့်တသော ရဟန်းသည် သီလကို ပြည့်စုံအောင် စောင့်ထိန်းရမည်။ မိမိ၏ စိတ်ကို ငြိမ်သက်အောင် ကြိုးစားရမည်။ စွန့်စားရသူ ဖြစ်ရမည်။ သမထ၊ ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်၍ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ နေ့ရောညပါ နေထိုင်သူ ဖြစ်ရမည်။”

ဇ.၁.၀၃၃။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသို့ ဟောကြားတော်မူသောအခါ ရဟန်းများသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို သဘောကျ နှစ်သက်ကြပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုခေါ်ဆိုခဲ့ကြ၏။

ဝတ္ထုသုတ်

၉.၁.၀၃၄။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏-

“ရဟန်းတို့---ဥပမာအားဖြင့် ဆေးဆိုးသမားတစ်ယောက်သည် ညစ်နွမ်းသော၊ အညစ်အကြေးစွဲကပ်နေသော အဝတ်ကို အညှီရောင် ဖြစ်စေ၊ အဝါရောင် ဖြစ်စေ၊ အနီရောင် ဖြစ်စေ၊ ပန်းရောင် ဖြစ်စေ ဆိုးနွယ်၍ ထိုအဝတ်၏ အရောင်သည် မကောင်းသော အရောင် ဖြစ်မှာ သေချာ၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- မူလအဝတ်၏ မသန့်ရှင်း မစင်ကြယ်မှုကြောင့်တည်း။

ရဟန်းတို့---ထိုအတူပင် စိတ်ထားမကောင်းသူ၏ လားရောက်ရမည့် ဘဝသည် မကောင်းသောဘဝ ဖြစ်မှာ သေချာ၏။

ရဟန်းတို့---ဥပမာအားဖြင့် ဆေးဆိုးသမားတစ်ယောက်သည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော အဝတ်ကို အညှီရောင် ဖြစ်စေ၊ အဝါရောင် ဖြစ်စေ၊ အနီရောင် ဖြစ်စေ၊ ပန်းရောင် ဖြစ်စေ ဆိုးနွယ်၍ ထိုအဝတ်၏ အရောင်သည် ကောင်းသော အရောင် ဖြစ်မှာ သေချာ၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟူမူ-

မူလအဝတ်၏ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှုကြောင့်တည်း။

ရဟန်းတို့---ထိုအတူပင် စိတ်ထားကောင်းသူ၏ လားရောက်ရမည့်ဘဝသည် ကောင်းသော ဘဝဖြစ်မှာ သေချာ၏။

၉.၁.၀၃၅။ ရဟန်းတို့---စိတ်ညစ်နွမ်းကြောင်းတရားများကား အဘယ်နည်း ဟူမူ---

အဘိဇ္ဈာဝိသမလောဘ (သူတစ်ပါး၏ စည်းစိမ်ကို မတရားသဖြင့် လိုချင်ခြင်း)၊

ဗျာပါဒ (သူတစ်ပါးကို ဆုတ်ယုတ်ဆုံးရှုံး ပျက်စီးစေလိုခြင်း)၊

ကောမ (အမျက်ထွက်ခြင်း)၊

ဥပနာဟ (ရန်မြီးစွဲခြင်း)၊

မက္ခ (သူ့ကျေးဇူးကို ရွေးချယ်ခြင်း)

ပဋ္ဌာသ (ဂုဏ်မြင်ခြင်း)၊

ဣဿာ (မနာလိုခြင်း)၊

မစ္ဆရိယ (နှမြောဝန်တိုခြင်း)၊

မာယာ (လှည့်ပတ်ခြင်း)၊

သာဌေယျ (ကောက်ကွက်စဉ်းလဲခြင်း)၊

ထမ္ဘ (ခက်ထန်ခြင်း)၊
 သာဓမ္မ (သာလှ၊ နိုင်လှ၊ လွှမ်းမိုးလှခြင်း)၊
 မာန (မောက်မာခြင်း)၊
 အတိမာန (အလွန်မောက်မာခြင်း)၊
 မဒ (မာန်ယစ်ခြင်း) နှင့်
 ပမာဒ (မေ့လျော့ခြင်း)တို့ ဖြစ်၏။

၉.၁.၀၃၆။ ထိုစိတ်ညစ်နွမ်းကြောင်းတရားများကို သိသော ရဟန်းသည် ထိုတရားများကို ပယ်စွန့်တော့၏။ ထိုစိတ်ညစ်နွမ်းကြောင်း တရားများကို ပယ်စွန့်ပြီးသော ရဟန်းသည် ရတနာသုံးပါးအား ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ သက်ဝင် ကြည်ညိုတော့၏။ ကိလေသာများကို အတိုင်းအတာတစ်ခု အထိ ပယ်စွန့်ပြီးတော့၏။

၉.၁.၀၃၇။ ထိုရဟန်းသည် ရတနာသုံးပါးအား ကြည်ညိုပုံ၊ ကိလေသာတို့ကို ပယ်စွန့်ပုံတို့ကို တွေး၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာ ငြိမ်းချမ်းအေးမြ၏။ ချမ်းသာသုခကို ခံစားရ၏။ စိတ်ထား တည်ကြည်လာ၏။

၉.၁.၀၃၈။ ရဟန်းတို့---ဥပမာအားဖြင့် အညစ်အကြေး စွဲကပ်၍ ညစ်နွမ်းနေသော အဝတ်သည် စင်ကြယ်သော ရေကို အကြောင်းပြု၍ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ရသကဲ့သို့၊ ရွှေ

သည် မိုက်ဝကို အကြောင်းပြု၍ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ကြည်လင် ဝင်းပရသကဲ့သို့ ထို့အတူ ဤသို့ သီလ၊ ဓမ္မ၊ ပညာရှိသော ရဟန်းသည် ဟင်းကောင်းဟင်းလျာများစွာဖြင့် ဆန်မည်း မဖက် ခြူးဖွေးကော့နေသော သလေးဆွမ်း သက်သက်ကို ဘုဉ်းပေးသော်လည်း ထိုသို့ ဘုဉ်းပေးခြင်းကြောင့် သူ့မှာ အန္တရာယ် မဖြစ်နိုင်တော့။ သူသည် အရပ်ဆယ်မျက်နှာ လုံးသို့ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာစိတ်တို့ကို ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏။ သူသည် အာသဝေါကုန်ခန်း ရဟန္တာ ဖြစ်တော့၏။

ရဟန်းတို့---ထိုရဟန်းသည် ကိုယ်တွင်း ကိလေသာ အညစ်အကြေးတို့ကို ရေဆေးပြီးသော ရဟန်း ဖြစ်၏”ဟု ဖိန့်ကြားတော်မူ၏။

ထို့နောက် ကိုယ်တွင်းကိလေသာ အညစ်အကြေးကို ဖြစ်ရေဖြင့် ဆေး၍ မစင်ကြယ်နိုင်ဘဲ အကျင့်ရေဖြင့် ဆေးမှသာ စင်ကြယ်နိုင်ကြောင်းကို သန္တရိကာဘာရဒွါရဇ ပုဂ္ဂိုလ်အား ဟောပြတော်မူ၏။ သန္တရိကာဘာရဒွါရဇပုဂ္ဂိုလ် သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နာကြားရ၍ ရဟန္တာ ဖြစ်လေ၏။

၇

သန္ဓေသုတ်

၉.၁.၀၃၉။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့ ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ အရှင်ဓနုသည် ညနေပိုင်း တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးရာမှ ထတော်မူလာပြီး မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရောက်သော အခါ မြတ်စွာဘုရား အား ရှိခိုးချ၍ ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

“မြတ်စွာဘုရား---လောက၌ အတ္တဝါဒနှင့် စပ်ယှဉ်သော မိစ္ဆာအယူ၊ လောကဝါဒနှင့် စပ်ယှဉ်သော မိစ္ဆာအယူ-ဟု သော မိစ္ဆာအယူများ ပေါ်ပေါက်နေပါသည် ဘုရား။ ရဟန်း တစ်ပါးသည် နှလုံးသွင်းရုံဖြင့် ထိုမိစ္ဆာအယူများကို ပယ်စွန့် နိုင်ပါသလား ဘုရား”

၉.၁.၀၄၀။ “ဓနု---ထိုမိစ္ဆာအယူများသည် ခန္ဓာငါးပါး၌ သန္ဓေတည်ကြ၏။ ခန္ဓာငါးပါး၌ ကိန်းဝပ်နေကြ၏။ ခန္ဓာ ငါးပါးမှ ပေါက်ဖွားလာကြ၏။ ထိုခန္ဓာငါးပါးကို ဤအရာသည် ငါ့ ဥစ္စာမဟုတ်၊ ငါ မဟုတ်၊ ငါ ဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်သည့်အရာ မဟုတ်ဟု အမှန်မြင်တတ်သော ပညာဖြင့် အမှန်အတိုင်း ရှုမြင်သော ရဟန်းသည် ထိုမိစ္ဆာအယူများကို ပယ်စွန့်နိုင်၏။

ဓနု---ဈာန်ရှစ်ပါးကို ရသော ရဟန်းများသည် ‘ငါတို့သည် စိတ်၏ အညစ်အကြေးကို ဖြစ်စွာပြီး နေကြကုန်၏’ဟု သူတို့ကိုယ်သူတို့ ထင်ကောင်းထင်ကြပေလိမ့်မည်။ သို့ သော် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ထိုဈာန်များကို ‘စိတ်၏ အညစ်အကြေးကို ဖြစ်စွာကြောင်း တရားများ’ဟု မခေါ်။ ‘လက်တွေ့ ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်းတရားများ၊ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေရကြောင်းတရားများ’ဟုသာ ခေါ်၏။

၉.၁.၀၄၁။ ဓနု---ဤသာသနာတော်၌ သင်တို့ စိတ်၏ အညစ်အကြေးများကို ဤသို့ ဖြစ်စွာကြရမည်။

(၁) တခြားသူတို့သည် ညှဉ်းဆဲသူများ ဖြစ်ကြသော် လည်း ငါတို့က မညှဉ်းဆဲသူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၂) တခြားသူတို့သည် သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ် ကြသော်လည်း ငါတို့က သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ကြမည်။

(၃) တခြားသူတို့သည် သူတစ်ပါးဥစ္စာကို ခိုးကြသော် လည်း ငါတို့က သူတစ်ပါးဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ် ကြမည်။

(၄) တခြားသူတို့သည် မမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြ

သော်လည်း ငါတို့က မမြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ကြမည်။

(၅) တခြားသူတို့သည် လိမ်ညာ ပြောကြသော်လည်း ငါတို့က လိမ်ညာပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ကြမည်။

(၆) တခြားသူတို့သည် ကုန်းတိုက်စကားကို ပြောကြသော်လည်း ငါတို့က ကုန်းတိုက်စကားပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ကြမည်။

(၇) တခြားသူတို့သည် ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ပြောကြသော်လည်း ငါတို့က ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ကြမည်။

(၈) တခြားသူတို့သည် အကျိုးမဲ့စကားကို ပြောကြသော်လည်း ငါတို့က အကျိုးမဲ့စကားကို ပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ကြမည်။

(၉) တခြားသူတို့သည် သူတစ်ပါး၏ ပစ္စည်းကို ရရန် မတရား ကြံစည်ကြသော်လည်း ငါတို့က သူတစ်ပါး၏ ပစ္စည်းကို ရရန် မတရားကြံစည်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ကြမည်။

(၁၀) တခြားသူတို့သည် သူတစ်ပါး၏ ကြီးပွားမှုကို ဖျက်ဆီးလိုစိတ် ရှိကြသော်လည်း ငါတို့က သူတစ်ပါး၏ ကြီးပွားမှုကို ဖျက်ဆီးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ကြမည်။

(၁၁) တခြားသူတို့သည် မှားယွင်းသော အမြင်ရှိသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က မှန်ကန်သော အမြင်ရှိသူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၁၂) တခြားသူတို့သည် မှားယွင်းသော အကြံအစည် ရှိသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က မှန်ကန်သော အကြံအစည် ရှိသူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၁၃) တခြားသူတို့သည် မှားယွင်းသော စကားရှိသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က မှန်ကန်သော စကားရှိသူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၁၄) တခြားသူတို့သည် မှားယွင်းသော ပြုလုပ်မှုရှိသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က မှန်ကန်သော ပြုလုပ်မှုရှိသူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၁၅) တခြားသူတို့သည် မှားယွင်းသော အသက်မွေးမှု (စီးပွားရှာမှု) ရှိသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က မှန်ကန်သော အသက်မွေးမှု (စီးပွားရှာမှု) ရှိသူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၁၆) တခြားသူတို့သည် မှားယွင်းသော အားထုတ်မှု

ရှိသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က မှန်ကန်သော အားထုတ်မှု ရှိသူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၁၇) တခြားသူတို့သည် မှားယွင်းသော သတိ ရှိသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က မှန်ကန်သော သတိ ရှိသူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၁၈) တခြားသူတို့သည် မှားယွင်းသော တည်ကြည်မှု ရှိသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က မှန်ကန်သော တည်ကြည်မှု ရှိသူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၁၉) တခြားသူတို့သည် မှားယွင်းသော ဉာဏ် ရှိသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က မှန်ကန်သော ဉာဏ် ရှိသူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၂၀) တခြားသူတို့သည် မှားယွင်းသော လွတ်မြောက်မှု ရှိသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က မှန်ကန်သော လွတ်မြောက်မှု ရှိသူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၂၁) တခြားသူတို့သည် ထိုင်းနိုင်ငံမှ အားကြီးသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က ထိုင်းနိုင်ငံမှ ကင်းသူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၂၂) တခြားသူတို့သည် ပျံ့လွင့်သူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က မပျံ့လွင့်သူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၂၃) တခြားသူတို့သည် ယုံမှားမှု ရှိသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က ယုံမှားမှုကို ကျော်လွန်ပြီးသူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၂၄) တခြားသူတို့သည် အမျက်ထွက်သူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က အမျက်မထွက်သူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၂၅) တခြားသူတို့သည် ရန်ငြိုးခွဲသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က ရန်ငြိုးမခွဲသူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၂၆) တခြားသူတို့သည် ကျေးဇူးကုန်းသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က ကျေးဇူးမကုန်းသူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၂၇) တခြားသူတို့သည် ခြိုင်းဆိုင်သူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က မခြိုင်းဆိုင်သူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၂၈) တခြားသူတို့သည် မနာလိုသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က မနာလိုခြင်း ကင်းသူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၂၉) တခြားသူတို့သည် နှမြောဝန်တိုသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က မနှမြော ဝန်မတိုသူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၃၀) တခြားသူတို့သည် စဉ်းလဲကောက်ကျင်သူများ

ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က မစဉ်းလဲ မကောက်ကျစ်သူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၃၁) တခြားသူတို့သည် လှည့်ပတ်သူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က မလှည့်ပတ်သူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၃၂) တခြားသူတို့သည် စက်ထန်သူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က မစက်ထန်သူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၃၃) တခြားသူတို့သည် မာနကြီးသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က မာနမကြီးသူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၃၄) တခြားသူတို့သည် အခြောက် အဆိမ့်သူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က ပြောလွယ်ဆိုလွယ်သူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၃၅) တခြားသူတို့သည် မိတ်ဆွေယုတ်ရှိသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က မိတ်ဆွေကောင်းရှိသူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၃၆) တခြားသူတို့သည် မေမလျောသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က မမေမလျောသူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၃၇) တခြားသူတို့သည် ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါတရား မရှိသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါတရား ရှိသူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၃၈) တခြားသူတို့သည် မကောင်းမှုပြုရမည်ကို ရှက်စိတ် မရှိသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က မကောင်းမှုပြုရမည်ကို ရှက်စိတ် ရှိသူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၃၉) တခြားသူတို့သည် မကောင်းမှုကို မကြောက်သူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က မကောင်းမှုကို ကြောက်သူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၄၀) တခြားသူတို့သည် အကြားအမြင်နည်းသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က အကြားအမြင်များသူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၄၁) တခြားသူတို့သည် ပျင်းရိသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က ကြီးစားသူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၄၂) တခြားသူတို့သည် သတိမရှိသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က သတိရှိသူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၄၃) တခြားသူတို့သည် ပညာမရှိသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က ပညာရှိသူများ ဖြစ်ကြမည်။

(၄၄) တခြားသူတို့သည် မိမိအယူကိုသာ အလွန်အက်

သုံးသပ်သူများ၊ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ကိုင်ခွဲထားသူများ၊ စွန့်နိုင်ခဲ့သူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့က မိမိအယူကိုသာ အလွန်အက် မသုံးသပ်သူများ၊ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ကိုင်ခွဲထားသူများ၊ စွန့်နိုင်လွယ်သူများ ဖြစ်ကြမည်။

ဓန--- သင်တို့ စိတ်၏ အညစ်အကြေးများကို ထိုသို့ ဖြစ်စွာကြရမည်။

ဥ.၁.၀၄၂။ ဓန---ကုသိုလ်တရားတို့၌ စိတ်ဖြစ်ရုံ မျှကိုပင် ကျေးဇူး များလှပြီး-ဟု ငါဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏။ ကိုယ်မြင် ပြုလုပ်၊ နှုတ်မြင် ပြောဆိုကြလျှင်ကား (ကိုယ်၊ နှုတ်တို့ဖြင့် အကောင်အထည်ဖော်ကြလျှင်ကား) ပြောဖွယ်ပင် မရှိတော့။ ဓန---ထို့ကြောင့် တခြားသူတို့သည် ညှဉ်းဆဲသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါတို့ကား မညှဉ်းဆဲသူများ ဖြစ်ကြမည်--စသည်အားဖြင့် စိတ်ကို ဖြစ်စေရမည်။ (၄၄-ခုလုံးကို အကျယ်ချဲ့ပါ။)

ဥ.၁.၀၄၃။ ဓန---ညီသော လမ်းသည် မညီသော လမ်းကို ရှောင်ကြဉ်ဖို့ရာ ဖြစ်သကဲ့သို့၊ ညီသော ဆိပ်ကမ်းသည် မညီသော ဆိပ်ကမ်းကို ရှောင်ကြဉ်ဖို့ရာ ဖြစ်သကဲ့သို့ မညှဉ်းဆဲမှု-စသည်သည် ညှဉ်းဆဲမှု-စသည်ကို ရှောင်ကြဉ်ဖို့ရာ ဖြစ်၏။

ဥ.၁.၀၄၄။ ဓန---အကုသိုလ်မှန်သမျှသည် အောက်ကျကြောင်း (အောက်တန်းကျကြောင်း)၊ ဖြစ်ပြီး ကုသိုလ်မှန်သမျှသည် အဆင့်မြင့်ကြောင့် (အဆင့်အတန်းမြင့်ကြောင်း) ဖြစ်၏။

ဥ.၁.၀၄၅။ ဓန---ကိုယ်တိုင်က ညွှန်ထိ၌ နှစ်နေသူသည် ညွှန်နှစ်နေသော သုတစ်ပါးကို ညွှန်ထိမှ ထုတ်ဆောင်မည်-ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်။ ကိုယ်တိုင်က မငြိမ်းအေး၊ မယဉ်ကျေး၊ မသိမ်မွေ့ သူသည် သုတစ်ပါးအား ငြိမ်းအေး၊ ယဉ်ကျေး၊ သိမ်မွေ့ အောင် ဆုံးမမည်-ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်။ ကိုယ်တိုင်က ငြိမ်းအေး၊ ယဉ်ကျေး၊ သိမ်မွေ့သူသာ သုတစ်ပါးအားလည်း ငြိမ်းအေး၊ ယဉ်ကျေး၊ သိမ်မွေ့ အောင် ဆုံးမမည်-ဆိုသည်မှာ ဖြစ်နိုင်၏။ ဓန---ညှဉ်းဆဲတတ်သူ-စသည်တို့၏ မညှဉ်းဆဲတော့ခြင်း-စသည်သည် ငြိမ်းအေး ကြောင်း ဖြစ်၏။

ဥ.၁.၀၄၆။ ဓန---ယခု ဟောပြတော်မူခဲ့သည့်အတိုင်း စိတ်၏ အညစ်အကြေးများကို ဖြစ်စွာချွန်နည်း ဒေသနာတော်ကိုလည်း ငါဘုရား ဟောကြားတော်မူပြီးပြီ။ စိတ်ထားနည်း ဒေသနာတော်ကိုလည်း ငါဘုရား ဟောကြားတော်မူပြီးပြီ။ အဆင့်အတန်းမြင့်ကြောင်း ဒေသနာတော်ကိုလည်း ငါဘုရား ဟောကြားတော်မူပြီးပြီ။

တပည့်တို့၏ အကျိုးစီးပွားကို လိုလားပြီး သနားကြင်နာ တတ်သော ဆရာတစ်ပါး ပြုသင့်ပြုထိုက်သည်ကို သင်တို့ အတွက် ငါဘုရား ပြုတော်မူပြီပြီ။

စုန္ဒ---ဤအရာတို့သည် သစ်ပင်ရင်းတို့ ဖြစ်ကုန်၏။ ဤအရာတို့သည် ဆိတ်ငြိမ်သော နေရာတို့ ဖြစ်ကုန်၏။ စုန္ဒ--တရားကို ရှုမှတ်ပွားများကြကုန်လော့။ အမှတ်တမဲ့ မေ့မေ့ လျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ လုံးဝ မနေကြကုန်လင့်။ နောင်

ကျမှ နောင်တ မရကြကုန်လင့်။ ဤကား သင်တို့အတွက် ငါဘုရားတို့၏ အဆုံးအမတော် ဖြစ်၏။”

မြတ်စွာဘုရား ဤတရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူ သောအခါ အရှင်မဟာစုန္ဒသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရား တော်ကို သဘောကျ နှစ်သက်ပြီး သာဓုခေါ် ဆိုခဲ့လေသည်။

မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်

၉.၁.၀၄၇။ အခါတစ်ပါး၌ ကုရုတိင်း ကမ္မာသမ္ပေဒ်နိဂုံး၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤမဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

“ရဟန်းတို့---သတ္တဝါတို့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းလမ်းစဉ်သည် ဤတစ်ခုတည်းသာ ရှိ၏။ ဤလမ်းစဉ်သည် ရာဂ-စသော အညစ်အကြေးတို့ စင်ကြယ်ကြောင်းလည်း ဖြစ်၏။ ဝိသိသိရခြင်း၊ ဝိကြေးရခြင်းတို့ကို လွန်မြောက်ကြောင်းလည်း ဖြစ်၏။ ကိုယ်ဆင်းရဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲတို့ ချုပ်ငြိမ်းကြောင်းလည်း ဖြစ်၏။ မဂ်ဉာဏ်ကို ရကြောင်းလည်း ဖြစ်၏။ ထိုလမ်းစဉ်ဆိုသည်မှာ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးပင် ဖြစ်၏။ ထိုလေးပါးသည် အဘယ်နည်း ဟူမူ-

၉.၁.၀၄၈။ ရဟန်းတို့---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်း တစ်မျိုးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစား၏။ အသိနှင့် သတိကို ကပ်ယှဉ်ထား၏။ လောကအပေါ်၌ မက်မောမှု၊ မုန်းတီးမှုတို့ကို ပယ်ချောက်ထား၏။

ဝေဒနာထဲက ဝေဒနာတစ်မျိုးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစား၏။ အသိနှင့် သတိကို

ကပ်ယှဉ်ထား၏။ လောကအပေါ်၌ မက်မောမှု၊ မုန်းတီးမှုတို့ကို ပယ်ချောက်ထား၏။

စိတ်ထဲက စိတ်တစ်မျိုးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစား၏။ အသိနှင့် သတိကို ကပ်ယှဉ်ထား၏။ လောကအပေါ်၌ မက်မောမှု၊ မုန်းတီးမှုတို့ကို ပယ်ချောက်ထား၏။

တရားသဘောထဲက တရားသဘောတစ်မျိုးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစား၏။ အသိနှင့် သတိကို ကပ်ယှဉ်ထား၏။ လောကအပေါ်၌ တပ်မက်မှု၊ မုန်းတီးမှုတို့ကို ပယ်ချောက်ထား၏။

ကာယာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန် အကျယ်

(၁) ထွက်သက်ဝင်သက်ကို ဂ္ဂဆင်ခြင်ပုံ အပိုင်း

၉.၁.၀၄၉။ ရဟန်းတို့---ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတစ်မျိုးကို အဘယ်သို့ အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေသနည်း ဟူမူ-ရဟန်းသည် တောသို့

ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်သော တစ်နေရာရာ သို့ ဖြစ်စေ သွားရောက်ပြီး တင်ပို့လွှဲပြောင်းကာ ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်၏။ ထိုအခါ၌ အထက်ပိုင်း ခန္ဓာကိုယ်ကို ခြောင့်ခြောင့် မတ်မတ် ထား၏။ သတိကို ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ဦးတည်ထား၏။ ထိုရဟန်းသည် သတိထားလျက်သာ ဝင်လေကို ရှု၏။ သတိ ထားလျက်သာ ထွက်လေကို ရှိ၏။

ကျွမ်းကျင်သော ပန်းပွတ်သမားတစ်ယောက်သည် ပွတ်ကြိုးကို ရှည်ရှည်ဆွဲလျှင် ရှည်ရှည် ဆွဲသည်-ဟု သိပြီး တိုတိုဆွဲလျှင် တိုတို ဆွဲသည်-ဟု သိသကဲ့သို့ ရှည်ရှည် ရှုလျှင် ရှည်ရှည် ရှုသည်-ဟု သိ၏။ ရှည်ရှည် ရှိက်လျှင် ရှည်ရှည် ရှိက်သည်-ဟု သိ၏။ တိုတို ရှုလျှင် တိုတို ရှုသည်-ဟု သိ၏။ တိုတို ရှိက်လျှင် တိုတို ရှိက်သည်-ဟု သိ၏။

ဝင်လေတစ်ခုလုံး၏ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပါးလုံးကို ဝိပြင် ထင်ရှား ကွဲပြားစွာ သိလျက် ရှုအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ထွက်လေတစ်ခုလုံး၏ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပါးလုံးကို ဝိပြင် ထင်ရှား ကွဲပြားစွာ သိလျက် ရှိက်အံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ကြမ်းတမ်းသော ဝင်လေကို ငြိမ်းလျက် ရှုအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ကြမ်းတမ်းသော ထွက်လေကို ငြိမ်းလျက် ရှိက်အံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ထိုနည်းအတိုင်း ရံခါ မိမိကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ သုတစ်ပါးကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ မိမိကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းကိုရာ သုတစ်ပါးကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းကိုပါ အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ဖြစ်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

‘ကိုယ်ခန္ဓာမျှသာ ရှိပါတကား၊’ဆိုသော သတိ ထို ရဟန်းမှာ စွဲကပ်တည်လာ၏။ ထိုသတိသည် အသိဉာဏ်နှင့်

ထပ်ဆင့် သတိတရား တိုးပွားကြောင်း ဖြစ်၏။ သူသည် ခင်တွယ်မှုကင်းစွာ နေထိုင်၏။ လောက၌ ဘာကိုမျှ မစွဲ လမ်းတော့။

ရဟန်းတို့---ထိုနည်းအတိုင်း ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကိုယ် ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတစ်မျိုးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

(၂) ဣရိယာပုတ်ကို ဆင်ခြင်ပုံအပိုင်း

၉.၁.၀၅၁။ ရဟန်းတို့---နောက်တစ်မျိုးကား- ရဟန်း သည် သွားလျှင် သွားသည်-ဟု သိ၏။ ရပ်လျှင် ရပ်သည်-ဟု သိ၏။ ထိုင်လျှင် ထိုင်သည်-ဟု သိ၏။ လျောင်းလျှင် လျောင်း သည်-ဟု သိ၏။ သူ၏ ကိုယ်ကို ထားတိုင်း ထားတိုင်းသော အနေအထားအတိုင်း သိ၏။

ထိုနည်းအတိုင်း ရံခါ မိမိကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ သုတစ်ပါးကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်း ကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ မိမိကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းကိုရာ သုတစ်ပါးကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းကိုပါ အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ဖြစ်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

‘ကိုယ်ခန္ဓာမျှသာ ရှိပါတကား’ဟူသော သတိ ထိုရဟန်း မှာ စွဲကပ်တည်လာ၏။ ထိုသတိသည် အသိဉာဏ်နှင့် ထပ် ဆင့် သတိတရား တိုးပွားကြောင်း ဖြစ်၏။ သူသည် ခင်တွယ်မှု ကင်းစွာ နေထိုင်၏။ လောက၌ ဘာကိုမျှ မစွဲလမ်းတော့။

ရဟန်းတို့---ထိုနည်းအတိုင်း ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကိုယ် ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတစ်မျိုးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

(၃) သတိသမ္ပုလင်္ဂဖြင့် ဆင်ခြင်ပုံ အပိုင်း

ဥ.၁.၀၅၁။ ရဟန်းတို့--နောက်တစ်မျိုးကား ရဟန်းသည် ရှေ့သို့ တိုးရာ၊ နောက်သို့ ဆုတ်ရာတို့၌ ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ တိုးလေ၊ ဆုတ်လေရှိ၏။ (အကုသိုလ်ဖြစ်စရာ မရှိမှ တိုးလေ၊ ဆုတ်လေ ရှိ၏။)

တည့်တည့်ကြည့်ရာ၊ စောင်းစိုကြည့်ရာ၌လည်း ဆင်ခြင် စဉ်းစားပြီးမှ ကြည့်လေ့ရှိ၏။

ကွေးရာ၊ ဆန့်ရာ၌လည်း ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ ကွေးလေ၊ ဆန့်လေ့ရှိ၏။

သပိတ်သင်္ကန်းကို သုံးစွဲ၊ ဝတ်ရုံရာ၌လည်း ဆင်ခြင် စဉ်းစားပြီးမှ သုံးစွဲ၊ ဝတ်ရုံလေ့ရှိ၏။

စားရာ၊ သောက်ရာ၊ ခဲရာ၊ လျက်ရာတို့၌လည်း ဆင်ခြင် စဉ်းစားပြီးမှ စား၊ သောက်၊ ခဲ၊ လျက်လေ့ရှိ၏။

ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ် စွန့်ရာ၌လည်း ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ စွန့်လေ့ရှိ၏။

သွားရာ၊ ရပ်ရာ၊ ထိုင်ရာ၌လည်း ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ သွား၊ ရပ်၊ ထိုင်လေ့ရှိ၏။

အိပ်သော အခါ၊ ထသော အခါ၌လည်း ဆင်ခြင်စဉ်းစား ပြီးမှ အိပ်လေ၊ ထလေ့ရှိ၏။

စကားပြောသောအခါ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေသောအခါ၌လည်း ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ စကားပြောလေ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေလေ့ ရှိ၏။

ထိုနည်းအတိုင်း ရံခါ မိမိကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ သူတစ်ပါးကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်း ကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ မိမိကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းကိုရော သူတစ်ပါးကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းကိုပါ အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ဖြစ်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

‘ကိုယ်ခန္ဓာမျှသာ ရှိပါတကား’ဟူသော သတိ ထိုရဟန်း မှာ စွဲကပ်တည်လာ၏။ ထိုသတိသည် အသိဉာဏ်နှင့် ထပ်ဆင့်သတိတရား တိုးပွားကြောင်း ဖြစ်၏။ သူသည် ခင်တွယ်မှုကင်းစွာ နေထိုင်၏။ လောက၌ ဘာကိုမျှ မစွဲလမ်း တော့။

ရဟန်းတို့--ထိုနည်းအတိုင်း ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကိုယ် ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတစ်မျိုးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

(၄) စက်ဆုပ်ရွယ်ဟု နှလုံးသွင်းပုံ အပိုင်း

ဥ.၁.၀၅၂။ ရဟန်းတို့--နောက်တစ်မျိုးကား-ဥပမာ အားဖြင့် ကောက်ကြီးစပါး၊ ကောက်လတ်စပါး၊ ပဲနောက်၊ မတ်ပဲ၊ နမ်း၊ ဆန်-စသည်တို့ဖြင့် ပြည့်နေသော နှစ်ဖက်အဝ ပါရှိသော အိတ်တစ်လုံး ရှိသည် ဆိုပါစော့။ ထိုအိတ်ကို မျက်စိမြင်သော လူတစ်ယောက်သည် ဖြေပြီး ‘ဤအရာ တို့သည် ကောက်ကြီးစပါးတို့ ဖြစ်ကုန်၏။ဤအရာတို့သည် ပဲနောက်၊ မတ်ပဲ၊ နမ်း၊ ဆန်တို့ ဖြစ်ကုန်၏။’ စသည်ဖြင့် ဆင်ခြင်သကဲ့သို့ ရဟန်းတို့--ထိုအတူပင် မစင်မကြယ် ရုံစဖွယ်အမျိုးမျိုးဖြင့် ပြည့်၍ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အရေ ဖုံးထားသော ဤခန္ဓာကိုယ်ကို ရဟန်းသည် ရှုဆင်ခြင်၏။

‘ဤငါ၏ ခန္ဓာကိုယ်၌ ဆံပင်၊ အမွှေး၊ ခြေသည်း လက်သည်း၊ သွား၊ အရေ အသား၊ အကြော၊ အရိုး၊ ရိုးတွင်း ရှည်ဆီ၊ အညှို့၊ နှလုံး၊ အသည်း၊ အမြေး၊ အဖျဉ်း၊ အဆုတ်၊ အူမ၊ အူသိမ်၊ အစာသင်္ဂ၊ အစာဟောင်း၊ (ဦးနှောက်) သည်းခြေ၊ သလိပ်၊ ပြည်၊ ခွေး၊ အဆီမဲ့၊ မျက်ရည်၊ ဆီကြည်၊ တံတွေး၊ နပ်၊ အဝေး၊ ကျင်ငယ်တို့သာ ရှိကြပါ တကား’ဟု ရှုကြည့် ဆင်ခြင်၏။

ထိုနည်းအတိုင်း ရံခါ မိမိကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ သူတစ်ပါးကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်း ကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ မိမိကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းကိုရော သူတစ်ပါးကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းကိုပါ အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ဖြစ်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

“ကိုယ်ခန္ဓာမျှသာ ရှိပါတကား”ဟူသော သတိ ထိုရဟန်းမှာ စွဲကပ် တည်လာ၏။ ထိုသတိသည် အသိဉာဏ်နှင့် ထပ်ဆင့် သတိတရား တိုးပွားကြောင်း ဖြစ်၏။ သူသည် ခပ်တွယ်မှု ကင်းစွာ နေထိုင်၏။ လောကဉာဏ် ဘာကိုမျှ မစွဲလမ်းတော့။

ရဟန်းတို့---ထိုနည်းအတိုင်း ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတစ်မျိုးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ဖြစ်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

“ကိုယ်ခန္ဓာမျှသာ ရှိပါတကား”ဟူသော သတိ ထိုရဟန်းမှာ စွဲကပ် တည်လာ၏။ ထိုသတိသည် အသိဉာဏ်နှင့် ထပ်ဆင့် သတိတရား တိုးပွားကြောင်း ဖြစ်၏။ သူသည် ခပ်တွယ်မှု ကင်းစွာ နေထိုင်၏။ လောကဉာဏ် ဘာကိုမျှ မစွဲလမ်းတော့။

ရဟန်းတို့---ထိုနည်းအတိုင်း ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတစ်မျိုးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

(၅) စာတိခွဲ၍ နှလုံးသွင်းပုံ အပိုင်း

ဉ.၁.၀၅၃။ ရဟန်းတို့---နောက်တစ်မျိုးကား-ဥပမာ အားဖြင့် ကျွမ်းကျင်သော နွားသတ်သမားတစ်ယောက်သည် နွားကို သတ်ပြီး လမ်းဆုံလမ်းခွဲ လမ်းလေးခွဲ၌ တစ်ပုံစီ တစ်ပုံစီ ပုံ၍ ထိုင်နေသကဲ့သို့ ရဟန်းသည် ထားမြဲတိုင်း၊ ဖြစ်တည်မြဲတိုင်း ဖြစ်သော ဤခန္ဓာကိုယ်ကို

‘ဤခန္ဓာကိုယ်၌

- ပထဝီဓာတ် (ခက်မာခြင်းသဘော)၊
- အာပေါဓာတ် (ခွဲစည်ခြင်းသဘော)၊
- တောဇောဓာတ် (အေးခြင်း၊ ပူခြင်းသဘော)၊
- ဝါပေါဓာတ် (တွန်းကန်ခြင်းသဘော)

တို့သာ ရှိကြပါတကား”ဟု စာတိခွဲပြီး ရှုကြည့်ဆင်ခြင်၏။

ထိုနည်းအတိုင်း ရံခါ မိမိကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ သူတစ်ပါးကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ မိမိကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းကို ရော သူတစ်ပါးကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းကိုပါ အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

(၆) သူသေကောင် ကိုးမျိုးကဲ့သို့ ဆင်ခြင်ပုံအပိုင်း

ဉ.၁.၀၅၄။ ရဟန်းတို့---နောက်တစ်မျိုးကား သေပြီး တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် ကြာ၍ သင်းချိုင်း၌ စွန့်ပစ်ထားသော ပုပ်ပွ ယိုမည်၊ မြည်ယို၍နေသော အလောင်းကောင်ကဲ့သို့ ရဟန်းသည် မိမိကိုယ်ကို ရှုဆင်ခြင်၏။ ‘ငါ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ဤအလောင်းကောင်ကဲ့သို့ သဘောရှိပါတကား။ ဤအလောင်းကောင်ကဲ့သို့သော သဘောကို မကျော်လွန်နိုင်ပါတကား”ဟု ရှုဆင်ခြင်၏။

ထိုနည်းအတိုင်း ရံခါ မိမိကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ သူတစ်ပါးကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ မိမိကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းကို ရော သူတစ်ပါးကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းကိုပါ အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ဖြစ်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရုံခါ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

‘ကိုယ်ခန္ဓာမျှသာ ရှိပါတကား’ဟူသော သတိ ထိုရဟန်းမှာ စွဲကပ် တည်လာ၏။ ထိုသတိသည် အသိဉာဏ်နှင့် ထပ်ဆင့် သတိတရား တိုးပွားကြောင်း ဖြစ်၏။ သူသည် ခင်တွယ်မှု ကင်းစွာ နေထိုင်၏။ လောက၌ ဘာကိုမျှ မစွဲလမ်းတော့။

ရဟန်းတို့---ထိုနည်းအတိုင်း ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကိုယ် ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတစ်မျိုးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ထို့အတူ-

- သဗ္ဗိန္ဒြိယ ဝုဋ်ပစ်ထား၍ ကျီး၊ လင်းတ၊ ခွေး-စသည်တို့ ခဲစားထားသော အလောင်းကောင်၊

- သဗ္ဗိန္ဒြိယ ဝုဋ်ပစ်ထားသော သွေးသားမပျက် အကြော ယှက်၍ အရိုးဆက်လျက် ရှိသေးသော အလောင်း ကောင်၊

- အသားမရှိတော့ဘဲ သွေးပေလျက် အကြောယှက်၍ အရိုးကွင်းဆက်လျက် ရှိသေးသော အလောင်းကောင်၊

- သွေးသားကင်းလျက် အကြောယှက်၍ အရိုးဆက် လျက် ရှိသေးသော အလောင်းကောင်၊

- လက်ရိုး တခြား၊ ခြေရိုး တခြား၊ ခေါင်းရိုး တခြား၊ နံရိုး တခြား-စသည်အားဖြင့် အရိုးများ အစိတ်အစိတ် ဖြစ်သွား သော အလောင်းကောင်၊

- ခရုသင်းအဆင်းကဲ့သို့ ဖြူးမွေးသော အရိုးအမြစ်သို့ ရောက်သွားသော အလောင်းကောင်၊

- နှစ်လွန်ပြီး ကြာ၍ အရိုးခွေးအဖြစ်သို့ ရောက်သွား သော အလောင်းကောင်၊

- ပုပ်ပွ၍ အရိုးဖျန်အဖြစ်သို့ ရောက်သွားသော အလောင်း ကောင်။

ထိုအလောင်းကောင် အသီးအသီးကဲ့သို့ ရဟန်းသည် မိမိကိုယ်ကို ရှုဆင်ခြင်၏။ ‘ငါ၏ ဤခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ဤအလောင်းကောင်၊ ဤအလောင်းကောင်ကဲ့သို့ သဘော ရှိပါတကား။ ဤအလောင်းကောင်၊ ဤအလောင်းကောင်ကဲ့ သို့သော သဘောကို မကျော်လွန်နိုင်ပါတကား’ဟု ရှု ဆင်ခြင်၏။

ထိုနည်းအတိုင်း ရုံခါ မိမိကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရုံခါ သူတစ်ပါးကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်း ကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရုံခါ မိမိကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းကို ရော သူတစ်ပါးကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်း ကိုပါ အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရုံခါ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ဖြစ်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရုံခါ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရုံခါ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

‘ကိုယ်ခန္ဓာမျှသာ ရှိပါတကား’ဟူသော သတိ ထိုရဟန်းမှာ စွဲကပ်တည်လာ၏။ ထိုသတိသည် အသိဉာဏ်နှင့် ထပ်ဆင့် သတိတရား တိုးပွားကြောင်း ဖြစ်၏။ သူသည် ခင်တွယ်မှု ကင်းစွာ နေထိုင်၏။ လောက၌ ဘာကိုမျှ မစွဲလမ်းတော့။

ရဟန်းတို့---ထိုနည်းအတိုင်း ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကိုယ် ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတစ်မျိုးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရဟန်းတို့---ဤကား ကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ် အပိုင်းတစ်မျိုးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေပုံ ဖြစ်၏။

ဝေဒနာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန် အကျယ်

ဥ.၁.၀၅၅။ ရဟန်းတို့---ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဝေဒနာ ထဲက ဝေဒနာတစ်မျိုးကို အဘယ်သို့ အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေသနည်း ဟူမူ ချမ်းသာဝေဒနာကို ခံစားလျှင် ချမ်းသာ ဝေဒနာကို ခံစားသည်-ဟု သိ၏။

ဆင်းရဲဝေဒနာကို ခံစားလျှင် ဆင်းရဲဝေဒနာကို ခံစား သည်-ဟု သိ၏။

မဆင်းရဲ မချမ်းသာ ဝေဒနာကို ခံစားလျှင် မဆင်းရဲ မချမ်းသာ ဝေဒနာကို ခံစားသည်-ဟု သိ၏။

ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော ချမ်းသာ ဝေဒနာကို ခံစားလျှင် ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော ချမ်းသာဝေဒနာကို ခံစားသည်-ဟု သိ၏။

ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်နှင့် မစပ်ယှဉ်သော ချမ်းသာ ဝေဒနာကို ခံစားလျှင် ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်နှင့် မစပ်ယှဉ်သော ချမ်းသာ ဝေဒနာဟု ခံစားသည်-ဟု သိ၏။

ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော ဆင်းရဲဝေဒနာကို ခံစားလျှင် ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော ဆင်းရဲ ဝေဒနာကို ခံစားသည်-ဟု သိ၏။

ငါးပါးအာရုံကာမဂုဏ်နှင့် မစပ်ယှဉ်သော ဆင်းရဲဝေဒနာကို ခံစားလျှင် ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်နှင့် မစပ်ယှဉ်သော ဆင်းရဲဝေဒနာကို ခံစားသည်-ဟု သိ၏။

ငါးပါးအာရုံကာမဂုဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော မဆင်းရဲ မချမ်းသာ ဝေဒနာကို ခံစားလျှင် ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော မဆင်းရဲမချမ်းသာ ဝေဒနာကို ခံစားသည်-ဟု သိ၏။

ငါးပါးအာရုံကာမဂုဏ်နှင့် မစပ်ယှဉ်သော မဆင်းရဲ မချမ်းသာ ဝေဒနာကို ခံစားလျှင် ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်နှင့် မစပ်ယှဉ်သော မဆင်းရဲမချမ်းသာ ဝေဒနာကို ခံစားသည်-ဟု သိ၏။

ထိုနည်းအတိုင်း ရံခါ မိမိသန္တာန်က ဝေဒနာကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ သူတစ်ပါးသန္တာန်က ဝေဒနာကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ မိမိသန္တာန်က ဝေဒနာကိုရော သူတစ်ပါးသန္တာန်က ဝေဒနာကိုပါ အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ ဝေဒနာ၏ ဖြစ်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ ဝေဒနာ၏ ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ ဝေဒနာ၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍နေ၏။

‘ဝေဒနာသာ ရှိပါတကား’ ဟူသော သတိ ထိုရဟန်းမှာ စွဲကပ် တည်လာ၏။ ထိုသတိသည် အသိဉာဏ်နှင့် ထပ်ဆင့်သတိတရား တိုးပွားကြောင်း ဖြစ်၏။ သူသည် ခင်စွယ်

မှုကင်းစွာ နေလိုက်၏။ လောက၌ ဘာကိုမျှ မစွဲလမ်းတော့။

ရဟန်းတို့---ဤကား ဝေဒနာထဲက ဝေဒနာတစ်မျိုးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေပုံ ဖြစ်၏။

စိတ္တာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန် အကျယ်

၉-၁.၀၅၆။ ရဟန်းတို့---ရဟန်းတစ်ပါးသည် စိတ်ထဲက စိတ်တစ်မျိုးကို အဘယ်သို့ အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေသနည်း ဟုမူ- လောဘပါသော စိတ်ကို လောဘပါသော စိတ်-ဟု သိ၏။

လောဘကင်းသော စိတ်ကို လောဘကင်းသော စိတ်-ဟု သိ၏။

ဒေါသပါသော စိတ်ကို ဒေါသပါသော စိတ်-ဟု သိ၏။

ဒေါသကင်းသော စိတ်ကို ဒေါသကင်းသော စိတ်-ဟု သိ၏။

မောဟပါသော စိတ်ကို မောဟပါသော စိတ်-ဟု သိ၏။

မောဟကင်းသော စိတ်ကို မောဟကင်းသော စိတ်-ဟု သိ၏။

ကျုံ့သော (ထိုင်းမှိုင်းသော) စိတ်ကို ကျုံ့သော (ထိုင်းမှိုင်းသော) စိတ်-ဟု သိ၏။

ပျံ့လွင့်သော စိတ်ကို ပျံ့လွင့်သော စိတ်-ဟု သိ၏။

မဟဂ္ဂုတ်စိတ်ကို မဟဂ္ဂုတ်စိတ်-ဟု သိ၏။

မဟဂ္ဂုတ်စိတ်မှ တစ်ပါးသော စိတ်ကို မဟဂ္ဂုတ်စိတ်မှ တစ်ပါးသော စိတ်-ဟု သိ၏။

လောကီစိတ်ကို လောကီစိတ်-ဟု သိ၏။

လောကုတ္တရာစိတ်ကို လောကုတ္တရာစိတ်-ဟု သိ၏။

တည်ကြည်သော စိတ်ကို တည်ကြည်သော စိတ်-ဟု သိ၏။

မတည်ကြည်သော စိတ်ကို မတည်ကြည်သော စိတ်-ဟု သိ၏။

လွတ်မြောက်သော စိတ်ကို လွတ်မြောက်သော စိတ်-ဟု သိ၏။

မလ္လဝါဒသောတောရဝါဒသောသုတ္တန်များ
သော စိတ်-ဟု သိ၏။

ထိုနည်းအတိုင်း ရံခါ မိမိ၏ စိတ်ကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍
နေ၏။

ရံခါ သူတစ်ပါး၏ စိတ်ကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ မိမိ၏ စိတ်ကိုရော သူတစ်ပါး၏ စိတ်ကိုပါ အဖန်ဖန်
ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ စိတ်၏ ဖြစ်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ စိတ်၏ ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍
နေ၏။

ရံခါ စိတ်၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန်
ရှုမှတ်၍ နေ၏။

'စိတ်သာရှိပါတကား'ဟူသော သတိ ထိုရဟန်းမှာ စွဲကပ်
တည်လာ၏။ ထိုအသိသည် အသိဉာဏ်နှင့် ထပ်ဆင့်
သတိတရား တိုးပွားကြောင်း ဖြစ်၏။ သူသည် ခင်တွယ်မှု
ကင်းစွာ နေထိုင်၏။ လောက၌ ဘာကိုမျှ မစွဲလမ်းတော့။

ရဟန်းတို့---ဤကား စိတ်ထဲက စိတ်တစ်မျိုးကို အဖန်ဖန်
ရှုမှတ်၍ နေပုံ ဖြစ်၏။

ဓမ္မာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်အကျယ် နိဝရဏအပိုင်း

ဥ.၁.၀၅၇။ ရဟန်းတို့---ရဟန်းသည် တရားသဘောထဲက
တရားသဘောတစ်မျိုးကို အဘယ်သို့ အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍
နေသနည်းဟူမူ- နိဝရဏငါးပါးထဲက နိဝရဏတစ်ပါးပါးကို
အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။ အဘယ်သို့ နေသနည်း ဟူမူ- မိမိ
သန္တာန်၌ ကာမစွန္ဒ (လောဘ) ထင်ရှား ရှိနေသည်ကို 'ငါ
သန္တာန်၌ ကာမစွန္ဒ (လောဘ) ထင်ရှား ရှိပါတကား'ဟု သိ၏။

မိမိသန္တာန်၌ ကာမစွန္ဒ (လောဘ) ထင်ရှား မရှိသည်ကို
'ငါသန္တာန်၌ ကာမစွန္ဒ (လောဘ) ထင်ရှား မရှိပါတကား'ဟု
သိ၏။

မမြင်သေးသော ကာမစွန္ဒ၏ ဖြစ်ပေါ်ကြောင်းကိုလည်း
သိ၏။

မြင်ပြီးသော ကာမစွန္ဒ၏ ကင်းပြတ်ကြောင်းကိုလည်း
သိ၏။

ကင်းပြီးသော ကာမစွန္ဒ၏ နောက်ထပ် မဖြစ်တော့
ကြောင်းကိုလည်း သိ၏။

ဗျာပါဒ၊ ထိနမိဒ္ဓ၊ ဥဒ္ဓစ္စ ကုတ္တုတ္တ၊ ဝိစိကိစ္ဆာတို့ကိုလည်း
ထိုအတူပင် သိ၏။

ထိုနည်းအတိုင်း ရံခါ မိမိသန္တာန်က တရားသဘောကို
အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။ ရံခါ သူတစ်ပါးသန္တာန်က တရား
သဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။ ရံခါ မိမိသန္တာန်က
တရားသဘောကိုရော သူတစ်ပါးသန္တာန်က တရားသဘော
ကိုပါ အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ တရားသဘော၏ ဖြစ်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန်
ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ တရားသဘော၏ ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန်
ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ တရားသဘော၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသဘောကို
အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

'တရားသဘောတို့သာ ရှိကြပါတကား'ဟူသော သတိ
ထိုရဟန်းမှာ စွဲကပ် တည်လာ၏။ ထိုသတိသည် အသိဉာဏ်
နှင့် ထပ်ဆင့်သတိတရား တိုးပွားကြောင်း ဖြစ်၏။ သူသည်
ခင်တွယ်မှုကင်းစွာ နေထိုင်၏။ လောက၌ ဘာကိုမျှ မစွဲ
လမ်းတော့။

ရဟန်းတို့---ဤကား နိဝရဏငါးပါးထဲက နိဝရဏ
တစ်ပါးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေပုံ ဖြစ်၏။

ခန္ဓာအပိုင်း

ဥ.၁.၀၅၈။ ရဟန်းတို့---နောက်တစ်မျိုးကား-ရဟန်း
သည် ခန္ဓာငါးပါးထဲက ခန္ဓာတစ်ပါးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍
နေ၏။ အဘယ်သို့ နေသနည်း ဟူမူ-

ဤကား ရုပ်တည်း၊ ဤကား ရုပ်၏ ဖြစ်ခြင်းတည်း။
ဤကား ရုပ်၏ ပျက်ခြင်းတည်း။

ဤကား ဝေဒနာတည်း၊ ဤကား ဝေဒနာ၏ ဖြစ်ခြင်း
တည်း၊ ဤကား ဝေဒနာ၏ ပျက်ခြင်းတည်း။

ဤကား သညာတည်း။ ဤကား သညာ၏ ဖြစ်ခြင်းတည်း။
ဤကား သညာ၏ ပျက်ခြင်းတည်း။

ဤကား သင်္ခါရတည်း။ ဤကား သင်္ခါရ၏ ဖြစ်ခြင်းတည်း။
ဤကား သင်္ခါရ၏ ပျက်ခြင်းတည်း။

ဤကား ဝိညာဏ်တည်း။ ဤကား ဝိညာဏ်၏ ဖြစ်ခြင်း
တည်း။ ဤကား ဝိညာဏ်၏ ပျက်ခြင်းတည်း-ဟု အဖန်ဖန်
ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ထိုနည်းအတိုင်း ရံခါ မိမိသန္တာန်က တရားသဘောကို
အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။ ရံခါ သူတစ်ပါးသန္တာန်က တရား
သဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။ ရံခါ မိမိသန္တာန်က တရား
သဘောကိုရော သူတစ်ပါးသန္တာန်က တရားသဘော
ကိုပါ အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ တရားသဘော၏ ဖြစ်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန်
ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ တရားသဘော၏ ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန်
ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ တရားသဘော၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသဘောကို
အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

‘တရားသဘောတို့သာ ရှိကြပါတကား’ဟူသော သတိ
ထိုရဟန်းမှာ စွဲကပ်တည်လာ၏။ ထိုသတိသည် အသိဉာဏ်
နှင့် ထပ်ဆင့်သတိတရား တိုးပွားကြောင်း ဖြစ်၏။ သူသည်
ခင်တွယ်မှုကင်းမဲ့စွာ နေထိုင်၏။ လောက၌ ဘာကိုမျှ
မစွဲလမ်းတော့။

ရဟန်းတို့---ဤကား ခန္ဓာငါးပါးထဲက ခန္ဓာတစ်ပါးကို
အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေပုံ ဖြစ်၏။

အာယတနအပိုင်း

ဥ.၁.၀၅၉။ ရဟန်းတို့--- နောက်တစ်မျိုးကား-ရဟန်း
သည် ကိုယ်တွင်း၊ ကိုယ်ပ အာယတန (ဖြစ်ရာ အကြောင်း)
ခြောက်ပါးစီထဲက အာယတနတစ်ပါးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ် ၍
နေ၏။ အဘယ်သို့ နေသနည်း ဟုမူ---

မျက်စိကိုလည်း သိ၏။ အဆင်းကိုလည်း သိ၏။ ထိုမျက်စိ
နှင့် အဆင်းကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော သံယောဇဉ်ကို

လည်း သိ၏။ မမြင်သေးသော သံယောဇဉ်၏ ဖြစ်ပေါ်
ကြောင်းကိုလည်း သိ၏။ မြင်ပြီးသော သံယောဇဉ်၏ ကင်း
ပျောက်ကြောင်းကိုလည်း သိ၏။ ကင်းပြီးသော သံယောဇဉ်၏
နောက်ထပ် မဖြစ်တော့ကြောင်းကိုလည်း သိ၏။

ထို့အတူပင်---

နားနှင့် အသံ
နာခေါင်းနှင့် အနံ့
လျှာနှင့် အရသာ
ကိုယ်နှင့် အတွေ့အထိ
စိတ်နှင့် သိစရာသဘော-စသည်တို့ကိုလည်း

သိ၏။

ထိုနည်းအတိုင်း ရံခါ မိမိသန္တာန်က တရားသဘောကို
အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။ ရံခါ သူတစ်ပါးသန္တာန်က
တရားသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။ ရံခါ မိမိ
သန္တာန်က တရားသဘောကိုရော သူတစ်ပါးသန္တာန်က
တရား သဘောကိုပါ အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ တရားသဘော၏ ဖြစ်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန်
ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ တရားသဘော၏ ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန်
ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ တရားသဘော၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသဘောကို
အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

‘တရားသဘောတို့သာ ရှိကြပါတကား’ဟူသော သတိ
ထိုရဟန်းမှာ စွဲကပ်တည်လာ၏။ ထိုသတိသည် အသိဉာဏ်
နှင့် ထပ်ဆင့်သတိတရား တိုးပွားကြောင်း ဖြစ်၏။ သူသည်
ခင်တွယ်မှုကင်းမဲ့စွာ နေထိုင်၏။ လောက၌ ဘာကိုမျှ မစွဲ
လမ်းတော့။

ရဟန်းတို့---ဤကား ကိုယ်တွင်း၊ ကိုယ်ပ အာယတန
ခြောက်ပါးစီထဲက အာယတနတစ်ပါးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍
နေပုံ ဖြစ်၏။

ဗောဇ္ဈင်အပိုင်း

ဥ.၁.၀၆၀။ ရဟန်းတို့---နောက်တစ်မျိုးကား-ရဟန်း
သည် ဗောဇ္ဈင် (သစ္စာတို့ကို သိကြောင်းတရား) နှစ်ပါးထဲက

တောဇ္ဈင်တစ်ပါးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။ အဘယ်သို့ နေသနည်း ဟူမှ- မိမိသန္တာန်၌ သတိသမ္ပောဇ္ဈင် ရှိနေသည်ကို 'ငါ့သန္တာန်၌ သတိသမ္ပောဇ္ဈင် ရှိပါတကား'ဟု သိ၏။ မိမိသန္တာန်၌ သတိသမ္ပောဇ္ဈင် မရှိသည်ကို 'ငါ့သန္တာန်၌ သတိသမ္ပောဇ္ဈင် မရှိပါတကား'ဟု သိ၏။ မဖြစ်သေးသော သတိသမ္ပောဇ္ဈင်၏ ဖြစ်ပေါ်ကြောင်းကိုလည်း သိ၏။ ဖြစ်ပြီးသော သတိသမ္ပောဇ္ဈင်၏ တိုးပွားပြည့်စုံကြောင်းကိုလည်း သိ၏။

ထို့အတူပင်---

ဓမ္မဝိစယသမ္ပောဇ္ဈင်၊

ဝီရိယသမ္ပောဇ္ဈင်၊

ဝီတိသမ္ပောဇ္ဈင်၊

ပဿဒ္ဓိသမ္ပောဇ္ဈင်၊

သမာဓိသမ္ပောဇ္ဈင် နှင့်

ဥပက္ခောသမ္ပောဇ္ဈင်တို့ကိုလည်း သိ၏။

ထိုနည်းအတိုင်း ရံခါ မိမိသန္တာန်က တရားသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။ ရံခါ သုတစ်ပါးသန္တာန်က တရားသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။ ရံခါ မိမိသန္တာန်က တရားသဘောကိုရော သုတစ်ပါးသန္တာန်က တရားသဘောကိုပါ အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ တရားသဘော၏ ဖြစ်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ တရားသဘော၏ ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ တရားသဘော၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

'တရားသဘောတို့သာ ရှိကြပါတကား'ဟူသော သတိ ထိုရဟန်းမှာ စွဲကပ် တည်လာ၏။ ထိုသတိသည် အသိဉာဏ် နှင့် ထပ်ဆင့်သတိတရား တိုးပွားကြောင်း ဖြစ်၏။ သူသည် ခင်တွယ်မှုကင်းမဲ့စွာ နေထိုင်၏။ လောက၌ ဘာကိုမျှ မစွဲလမ်းတော့။

ရဟန်းတို့---ဤကား ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးထဲက ဗောဇ္ဈင် တစ်ပါးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေပုံ ဖြစ်၏။

သစ္စာအပိုင်း

ဥ.၁.၀၆၁။ ရဟန်းတို့---နောက်တစ်မျိုးကား-ရဟန်းသည် သစ္စာလေးပါးထဲက သစ္စာတစ်ပါးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။ အဘယ်သို့ နေသနည်း ဟူမှ- ဤကား ဒုက္ခတည်းဟု အမှန်အတိုင်း သိ၏။ ဤကား ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းတည်းဟု အမှန်အတိုင်း သိ၏။ ဤကား ဒုက္ခချုပ်ခြင်းတည်းဟု အမှန်အတိုင်း သိ၏။ ဤကား ဒုက္ခချုပ်ခြင်းကြောင်း အကျင့်တည်းဟု အမှန်အတိုင်း သိ၏။

ဒုက္ခသစ္စာအကျယ်

ဥ.၁.၀၆၂။ ရဟန်းတို့---ဒုက္ခသစ္စာ-ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟူမှ- ဇာတိလည်း ဒုက္ခ ဖြစ်၏။ ဇရာလည်း ဒုက္ခ ဖြစ်၏။ မရဏလည်း ဒုက္ခ ဖြစ်၏။ သောကာ၊ ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ၊ ဥပါယာသတို့လည်း ဒုက္ခ ဖြစ်ကြ၏။ မချစ် မနှစ်သက်သူတို့နှင့် ပေါင်းသင်းခြင်းလည်း ဒုက္ခ ဖြစ်၏။ ချစ်နှစ်သက်သူတို့နှင့် ကွေ့ကွင်းခြင်းလည်း ဒုက္ခ ဖြစ်၏။ လိုသည်ကို မရခြင်းလည်း ဒုက္ခ ဖြစ်၏။ အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးသည် ဒုက္ခ ဖြစ်ကြ၏။ (ဇာတိ-စသည်သည် ဒုက္ခသစ္စာ ဖြစ်၏-ဟု ဆိုလို၏။)

ဥ.၁.၀၆၃။ ရဟန်းတို့---ဇာတိ-ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟူမှ- သတ္တဝါ (သက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်) အမျိုးမျိုး၏ ဘဝအမျိုးမျိုး၌ ဖြစ်ခြင်း (ပဋိသန္ဓေ နေခြင်း) ဖြစ်၏။

ဥ.၁.၀၆၄။ ဇရာ-ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟူမှ- သတ္တဝါ (သက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်) အမျိုးမျိုး၏ ဘဝအမျိုးမျိုး၌ အိုမင်း ဆွေးမြည့် ရခြင်း ဖြစ်၏။

ဥ.၁.၀၆၅။ မရဏ-ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟူမှ- သတ္တဝါ (သက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်) အမျိုးမျိုး၏ ဘဝအမျိုးမျိုး၌ စုတေဇ္ဈေလျာ သေရခြင်းသဘော ဖြစ်၏။

ဥ.၁.၀၆၆။ သောကာ-ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟူမှ- ပျက်စီးခြင်း တစ်မျိုးမျိုး၊ ဒုက္ခတစ်မျိုးမျိုးနှင့် ကြုံရသော အခါ ဝိစိစိခြင်း ဖြစ်၏။

ဥ.၁.၀၆၇။ ပရိဒေဝ-ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟူမှ- ပျက်စီးခြင်း တစ်မျိုးမျိုး၊ ဒုက္ခတစ်မျိုးမျိုးနှင့် ကြုံရသော အခါ ဝိစိစိခြင်း တစ်ပါးခြင်း ဖြစ်၏။

၉.၁.၈၆၈။ ဒုက္ခ-ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟူမူ-ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်၏။

၉.၁.၈၆၉။ ဒေါမနဿ-ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟူမူ-စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်၏။

၉.၁.၈၇၀။ ဥပါယာသ-ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟူမူ-ပျက်စီးခြင်း တစ်မျိုးမျိုး၊ ဒုက္ခတစ်မျိုးမျိုးနှင့် ကြုံရသော အခါ ပြင်းထန်စွာ ပင်ပန်းခြင်း ဆွေးမြည့်ခြင်း ဖြစ်၏။

၉.၁.၈၇၁။ မချစ်မနှစ်သက်သူတို့နှင့် ပေါင်းသင်းရခြင်း-ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟူမူ- အလိုမရှိအပ်၊ မနှစ်သက်အပ်၊ မမြတ်နိုးအပ်သော အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့၊ အထိ၊ သိစရာသဘောတို့နှင့် ပေါင်းဆုံရခြင်း၊ မိမိ၏ အကျိုး မဲ့ကို လိုလားကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် ပေါင်းဆုံရခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

၉.၁.၈၇၂။ ချစ်နှစ်သက်သူတို့နှင့် ကွေကွင်းရခြင်း-ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟူမူ- အလိုရှိအပ်၊ နှစ်သက်အပ်၊ မြတ်နိုးအပ်သော အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့၊ အထိ၊ သိစရာသဘောတို့နှင့် မပေါင်းဆုံရခြင်း၊ မိမိ၏ အကျိုး စီးပွားကို လိုလားကြသည့် ဆွေမျိုးသားချင်း၊ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတို့နှင့် မပေါင်းဆုံရခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

၉.၁.၈၇၃။ လိုသည်ကို မရသော ဒုက္ခ-ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟူမူ- ပဋိသန္ဓေ နေရခြင်း သဘောရှိသော သတ္တဝါ (သက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်)တို့၌ 'ငါတို့ ပဋိသန္ဓေ နေရခြင်း ကင်းလျှင် ကောင်းမည်၊ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်းသဘောသည် ငါတို့ထံသို့ မရောက်လာပါလျှင် ကောင်းမည်'ဟူသော အလိုဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ သို့သော် ထိုအလိုဆန္ဒ ဖြစ်ရခြင်း ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း မကင်းနိုင်၊ ဤကား လိုသည်ကို မရသော ဒုက္ခ ဖြစ်၏။

အိုခြင်းသဘောရှိကြသော သတ္တဝါတို့၌ 'ငါတို့ အိုခြင်း ကင်းကြလျှင် ကောင်းမည်၊ အိုခြင်းသဘောသည် ငါတို့ထံသို့ မရောက်လာပါလျှင် ကောင်းမည်' ဟူသော အလိုဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ သို့သော် ထိုအလိုဆန္ဒ ဖြစ်ရခြင်း အိုခြင်း မကင်းနိုင်၊ ဤကား လိုသည်ကို မရသော ဒုက္ခ ဖြစ်၏။

နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ စိုးရိမ်ရခြင်း၊ ငိုကြွေးရခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲရခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲရခြင်း၊ ပြင်းစွာပင်ပန်းရခြင်း သဘော ရှိကြသော သတ္တဝါတို့၌လည်း ထိုနာခြင်း-စသည် ကင်းလိုသော ဆန္ဒ ဖြစ်ကြ၏။ သို့သော် ထိုဆန္ဒဖြစ်ရုံဖြင့်

နာခြင်း-စသည် မကင်းကြ၊ ဤကား လိုသည်ကို မရသော ဒုက္ခ ဖြစ်၏။

၉.၁.၈၇၄။ အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ဥပါဒိနက္ခန္ဓာငါးပါး-ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟူမူ- ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရနှင့် ဝိညာဏ်တို့ ဖြစ်ကြ၏။

ရဟန်းတို့---ဤကား ဒုက္ခသစ္စာ ဖြစ်၏။

သုဒ္ဓယသစ္စာအကျယ်

၉.၁.၈၇၅။ ရဟန်းတို့---သုဒ္ဓယသစ္စာ-ဟူသည် အဘယ်နည်းဟူမူ- ကာမဂုဏ်ကို တပ်မက်တတ်သော ကာမတဏှာ၊ ဘဝ-ဆိုသည်မှာ ဆုံးသည် ပြတ်သည် မရှိ-ဟု ယူဆ၍ တပ်မက်သော ဘဝတဏှာ၊ နောင်ဘဝ-ဆိုသည်မှာ မရှိ-ဟု ယူဆ၍ တပ်မက်သော ဝိဘဝတဏှာတို့သည် သုဒ္ဓယသစ္စာ ဖြစ်၏။ ထိုတဏှာသည် ဘဝသစ်ကို ဖြစ်စေတတ်၏။ တပ်မက် စွဲလမ်းတတ်၏။ အာရုံအမျိုးမျိုးကို လွန်လွန်ကဲကဲ တပ်မက်တတ်၏။

ရဟန်းတို့---ထိုတဏှာသည် ဘယ်အပေါ်၌ ဖြစ်သနည်း၊ ဘယ်အပေါ်၌ စွဲသနည်း ဟူမူ- လောကထဲက ချစ်စွယ်သဘော၊ သာယာဖွယ်သဘောတို့အပေါ်၌ ဖြစ်၏၊ စွဲ၏။

လောကထဲက ချစ်စွယ်သဘော၊ သာယာဖွယ်သဘော-ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟူမူ---

- မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်၊
- အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့၊ အထိ၊ သိစရာသဘော၊

- မြင်သိစိတ်၊ ကြားသိစိတ်၊ နံသိစိတ်၊ လျက်သိစိတ်၊ တွေ့သိစိတ်၊ ကြံသိစိတ်၊

- မျက်စိအတွေ့၊ နားအတွေ့၊ နှာခေါင်းအတွေ့၊ လျှာအတွေ့၊ ကိုယ်အတွေ့၊ စိတ်အတွေ့၊

- မျက်စိအတွေ့ကြောင့် ဖြစ်သော ဝေဒနာ၊ နားအတွေ့ကြောင့် ဖြစ်သော ဝေဒနာ၊ နှာခေါင်းအတွေ့ကြောင့် ဖြစ်သော ဝေဒနာ၊ လျှာအတွေ့ကြောင့် ဖြစ်သော ဝေဒနာ၊ ကိုယ်အတွေ့ကြောင့် ဖြစ်သော ဝေဒနာ၊ စိတ်အတွေ့ကြောင့် ဖြစ်သော ဝေဒနာ၊

- အဆင်းကို မှတ်သားသော သဉ္ဇာ၊ အသံကို မှတ်သားသော သဉ္ဇာ၊ အနံ့ကို မှတ်သားသော သဉ္ဇာ၊ အရသာကို မှတ်သားသော သဉ္ဇာ၊ အတွေ့အထိကို မှတ်သားသော သဉ္ဇာ၊ သီစရာသဘောကို မှတ်သားသော သဉ္ဇာ။

- အဆင်းကို ကြောင့်ကြစိုက်ခြင်း၊ အသံကို ကြောင့်ကြစိုက်ခြင်း၊ အနံ့ကို ကြောင့်ကြစိုက်ခြင်း၊ အရသာကို ကြောင့်ကြစိုက်ခြင်း၊ အတွေ့အထိကို ကြောင့်ကြစိုက်ခြင်း၊ သီစရာသဘောကို ကြောင့်ကြစိုက်ခြင်း။

- အဆင်းကို တပ်မက်ခြင်း၊ အသံကို တပ်မက်ခြင်း၊ အနံ့ကို တပ်မက်ခြင်း၊ အရသာကို တပ်မက်ခြင်း၊ အတွေ့အထိကို တပ်မက်ခြင်း၊ သီစရာသဘောကို တပ်မက်ခြင်း။

- အဆင်းကို ကြံစည်ခြင်း၊ အသံကို ကြံစည်ခြင်း၊ အနံ့ကို ကြံစည်ခြင်း၊ အရသာကို ကြံစည်ခြင်း၊ အတွေ့အထိကို ကြံစည်ခြင်း၊ သီစရာသဘောကို ကြံစည်ခြင်း။

- အဆင်းကို သုံးသပ်ခြင်း၊ အသံကို သုံးသပ်ခြင်း၊ အနံ့ကို သုံးသပ်ခြင်း၊ အရသာကို သုံးသပ်ခြင်း၊ အတွေ့အထိကို သုံးသပ်ခြင်း၊ သီစရာသဘောကို သုံးသပ်ခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---ဤကား လောကထဲက ချစ်စဖွယ်သဘော၊ သာယာဖွယ်သဘော ဖြစ်၏။ တကုသညာ လောကထဲက ချစ်စဖွယ်သဘော၊ သာယာဖွယ်သဘောတို့အပေါ်၌ ဖြစ်၏။ ထိုတကုသညာ သမုဒယသစ္စာ ဖြစ်၏။

နိရောဓသစ္စာအကျယ်

ဥ.၁.၈၇၂။ ရဟန်းတို့---နိရောဓသစ္စာ-ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟူမူ- ထိုတကုသညာ အကြွင်းမဲ့ ကင်းပြတ် ချုပ်ငြိမ်းခြင်းသည် နိရောဓသစ္စာ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---ထိုတကုသညာ အဘယ်၌ ကင်းပြတ်ချုပ်ငြိမ်းသနည်းဟူမူ-လောကထဲက ချစ်စဖွယ်သဘော၊ သာယာဖွယ်သဘော၌ ကင်းပြတ်ချုပ်ငြိမ်း၏။

လောကထဲက ချစ်စဖွယ်သဘော၊ သာယာဖွယ်သဘောသည် အဘယ်နည်း ဟူမူ- ဖျက်စီးနား၊ နှာ-စသည်တို့ ဖြစ်၏။ (သီစရာသဘောကို သုံးသပ်ခြင်းအထိ သမုဒယသစ္စာ တုန်းက အတိုင်း ဖြစ်၏)

ရဟန်းတို့---ဤကား နိရောဓသစ္စာ ဖြစ်၏။

မဂ္ဂသစ္စာအကျယ်

ဥ.၁.၈၇၃။ ရဟန်းတို့---ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းကြောင်းအကျင့် (မဂ္ဂသစ္စာ)-ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟူမူ- မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတည်း။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး-ဟူသည်-

သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာရီဝ၊ သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိနှင့် သမ္မာသမာဓိတို့ ဖြစ်၏။

သမ္မာဒိဋ္ဌိ-ဟူသည် အဘယ်နည်း၊ ဒုက္ခကို သိခြင်း၊ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းကို သိခြင်း၊ ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းခြင်းကို သိခြင်း၊ ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းကြောင်းအကျင့်ကို သိခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

သမ္မာသင်္ကပ္ပ-ဟူသည် အဘယ်နည်း၊ ကာမဂုဏ်မှ ထွက်မြောက်ရန် ကြံစည်ခြင်း၊ မဇ္ဈိမဓိရန် ကြံစည်ခြင်း၊ မညှဉ်းဆဲရန် ကြံစည်ခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

သမ္မာဝါစာ-ဟူသည် အဘယ်နည်း၊ မုသားမပြောခြင်း၊ ကုန်းမတိုက်ခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားကို မပြောခြင်း၊ အကျွမ်းဝင်စကားကို မပြောခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

သမ္မာကမ္မန္တ-ဟူသည် အဘယ်နည်း၊ သူတစ်ပါးအသက်ကို မသက်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးဥစ္စာကို မနီးခြင်း၊ သူတစ်ပါးသားမယားကို မပြစ်မှားမကျူးလွန်ခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

သမ္မာအာရီဝ-ဟူသည် အဘယ်နည်း၊ မှားယွင်းသော အသက်မွေးမှုကို ပယ်၍ မှန်ကန်သော အသက်မွေးမှုဖြင့် အသက်မွေးခြင်း ဖြစ်၏။

သမ္မာဝါယာမ-ဟူသည် အဘယ်နည်း၊ မဖြစ်သေးသော အကုသိုလ်များ မဖြစ်စေရန် အားထုတ်ခြင်း၊ ဖြစ်ပြီးသော အကုသိုလ်များကို ပယ်ရန် အားထုတ်ခြင်း၊ မဖြစ်သေးသော ကုသိုလ်များ ဖြစ်စေရန် အားထုတ်ခြင်း၊ ဖြစ်ပြီးသော ကုသိုလ်များ တိုးပွားရန် အားထုတ်ခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

သမ္မာသတိ-ဟူသည် အဘယ်နည်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတစ်မျိုးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေခြင်း၊ ဝေဒနာထဲက ဝေဒနာတစ်မျိုးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေခြင်း၊ စိတ်ထဲက စိတ်တစ်မျိုးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေခြင်း၊ တရား သဘောထဲက တရားသဘောတစ်မျိုးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

သမ္မာသမာဓိ-ဟူသည် အဘယ်နည်း၊ စွာန်လေးပါးကို ဝင်စား၍ နေခြင်း ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---ဤကား မဂ္ဂသစ္စာ ဖြစ်၏။

၉.၁.၀၇၈။ ထိုနည်းအတိုင်း ရံခါ မိမိသန္တာန်က တရားသဘောကိုအဖန်ဖန်ရှုမှတ်၍နေ၏။ရံခါသုတစ်ပါးသန္တာန်က တရားသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။ ရံခါ မိမိသန္တာန်က တရားသဘောကိုရော သုတစ်ပါးသန္တာန်က တရားသဘောကိုပါ အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ တရားသဘော၏ ဖြစ်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ တရားသဘော၏ ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

ရံခါ တရားသဘော၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။

“တရားသဘောတို့သာ ရှိကြပါတကား”ဟူသော သတိထိုရဟန်းမှာ စွဲကပ်တည်လာ၏။ ထိုသတိသည် အသိဉာဏ်နှင့် ထပ်ဆင့်သတိတရား တိုးပွားကြောင်း ဖြစ်၏။ သူသည် ခင်တွယ်မှုကင်းမဲ့စွာ နေထိုင်၏။ လောက၌ ဘာကိုမျှ မစွဲလမ်းတော့။

ရဟန်းတို့---ဤကားသစ္စာလေးပါးထဲက သစ္စာတစ်ပါးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေပုံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---ဤကားတရားသဘောထဲကတရားသဘောတစ်မျိုးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေပုံ ဖြစ်၏။

၉.၁.၀၇၉။ ရဟန်းတို့---မည်သူမဆို ဤသတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါးကို ဤနည်းအတိုင်း ၇ နှစ် ပွားများလျှင် မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် အရဟတ္တဖိုလ်၊ သို့မဟုတ် အနာဂါမိဖိုလ်ကို ရနိုင်၏။

ရဟန်းတို့---၇ နှစ်-ဆိုသည်မှာ ထားဦး၊ ၆ နှစ်၊ ၅ နှစ်၊ ၄ နှစ်၊ ၃ နှစ်၊ ၂ နှစ်၊ ၁ နှစ်၊ ၇ လ၊ ၆ လ၊ ၅ လ၊ ၄ လ၊ ၃ လ၊ ၂ လ၊ ၁ လ၊ ၁၅ ရက်၊ ၇ ရက်ပွားများလျှင်ပင် ဤဘဝ၌ပင် အရဟတ္တဖိုလ်၊ သို့မဟုတ် အနာဂါမိဖိုလ်ကို ရနိုင်၏။

၉.၁.၀၈၀။ ရဟန်းတို့---ထို့ကြောင့် ငါဘုရားသည် “ရဟန်းတို့--- သတ္တဝါတို့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း လမ်းစဉ်သည် ဤတစ်ခုတည်းသာ ရှိ၏။ ထိုလမ်းစဉ်သည် ရာဂ-စသော အညစ်အကြေးတို့ စင်ကြယ်ကြောင်းလည်း ဖြစ်၏။ ဝိဒ္ဓိရံခြင်း၊ ဝိကြေးခြင်းတို့ကို လွန်မြောက်ကြောင်းလည်း ဖြစ်၏။ ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲတို့ ဖျက်ငြိမ်းကြောင်းလည်း ဖြစ်၏။ မဂ်ဉာဏ်ကို ရကြောင်းလည်း ဖြစ်၏။ ထိုလမ်းစဉ်-ဆိုသည်မှာ သတိပဋ္ဌာန် လေးပါးပင် ဖြစ်၏”ဟု ဟောကြားတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား ဤတရားတော်ကို ဟောတော်မူပြီးသော အခါ ရဟန်းများသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုခေါ်ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

၂။ သီဟနာဒဝဂ်

၁

စူဠသီဟနာဒသုတ်

၉.၁.၀၈၁။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ၏-

“ရဟန်းတို့--- ဤငါတို့ဘုရားသာသနာတော်၌သာ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်နှင့် ရဟန္တာ ရဟန်းတို့ရှိကြကုန်၏။ တခြားသော တိတ္ထိတို့၏ အယူဝါဒ၌ကား မရှိကြကုန်။ တိတ္ထိတို့၏ အယူဝါဒတို့သည် ဤအရိယာရဟန်းတို့နှင့် တခြားသော ဖြစ်ကြကုန်၏။ အရည်းနီးသာ ဖြစ်ကြကုန်၏”ဟု အမှန်အတိုင်း ခြေသေ့ဟိန်းသံကို ဟိန်းကြကုန်လော့။

၉.၁.၀၈၂။ ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ တိတ္ထိပရိပိုင်များက ‘အဘယ်ကို ထောက်ထား၍ သင်တို့ ထိုသို့ ပြောကြသနည်း’ ဟု မေးနိုင်စရာ ရှိ၏။

ထိုသို့ မေးခဲ့လျှင် ‘ငါတို့အား မြတ်စွာဘုရားသည် တရားလေးပါးကို ဟောပြထား၏။ ထိုလေးပါးကား-

- (၁) ဆရာဘုရားကို ကြည်ညိုခြင်း၊
- (၂) တရားတော်ကို ကြည်ညိုခြင်း၊

(၃) သီလကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ (လုံလုံခြုံခြုံ) ဖြည့်ကျင့်ခြင်းနှင့်

(၄) ချစ်ခင် ကြည်ညိုဖွယ်၊ မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းသော သီတင်းသုံးဖော် ရဟန်း၊ ရုပ်၊ လူတို့ ရှိခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

ငါတို့သာသနာ၌ ထိုလေးပါးရှိပုံကို တွေ့မြင်ကြရ၏။ ထိုလေးပါးရှိပုံကို ထောက်ထား၍ ငါတို့ ထိုသို့ ပြောခြင်း ဖြစ်၏”ဟု ဖြေဆိုကြရမည်။

၉.၁.၀၈၃။ ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌လည်း တိတ္ထိပရိပိုင်တို့က ‘ငါတို့မှာလည်း ငါတို့၏ ဆရာဘုရားကို ကြည်ညိုမှု၊ ငါတို့၏ တရားကို ကြည်ညိုမှု၊ ငါတို့၏ သီလကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လုံလုံခြုံခြုံ ဖြည့်ကျင့်မှု၊ ငါတို့၏ ချစ်ခင် ကြည်ညို မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းသော သီတင်းသုံးဖော် ရဟန်း၊ ရုပ်၊ လူများ ရှိမှု-ဆိုသည်မှာ ရှိကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဤနေရာ၌ သင်တို့နှင့် ငါတို့အဘယ်သို့ ထူးသနည်း’ဟု ထပ်ဆင့် မေးနိုင်စရာ ရှိ၏။

ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ ‘အဆုံးသတ်ပန်းတိုင် (သံသရာ၏ ငြိမ်းဆုံးခြင်း)သည် တစ်ခုတည်းရှိသလော၊ သို့မဟုတ် များစွာရှိသလော’ဟု မြန်မေးကြရမည်။ ထိုအခါ၌ အမှန်အတိုင်း ဖြေမည့် တိတ္ထိပရိပိုင်တို့သည် ‘အဆုံးသတ်ပန်းတိုင်သည် တစ်ခုတည်းသာ ရှိပါ၏’ဟု ဖြေကြားလိမ့်မည်။

ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ 'ထိုအဆုံးသတ်ပန်းတိုင်သို့ ရောက်ရှိသူ၊ ဒေါသရှိသူ၊ မောဟရှိသူ၊ တဏှာရှိသူ၊ ဥပါဒ်ရှိသူ၊ ပညာမရှိသူ၊ ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းရှိသူ၊ သံသရာချဲ့တရား၌ မွေ့လျော် ပျော်ပိုက်သူတို့ ရောက်ရှိကြသလော၊ သို့မဟုတ် ရောက်ကင်းသူ၊ ဒေါသကင်းသူ၊ မောဟကင်းသူ၊ တဏှာကင်းသူ၊ ဥပါဒ်မရှိသူ၊ ပညာရှိသူ၊ ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းမရှိသူ၊ သံသရာချဲ့တရား၌ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက်ခြင်း မရှိသူတို့ ရောက်ရှိကြသလော'ဟု မေးကြရမည်။

ထိုအခါ၌ အမှန်အတိုင်းဖြေမည် တတ္ထိမရိပိုင်တို့သည် 'ရောက်ကင်းသူ၊ ဒေါသကင်းသူ၊ မောဟကင်းသူ၊ တဏှာကင်းသူ၊ ဥပါဒ်မရှိသူ၊ ပညာရှိသူ၊ ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းမရှိသူ၊ သံသရာချဲ့တရား၌ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက်ခြင်း မရှိသူတို့သည် ရောက်ရှိကြ၏'ဟု ဖြေကြားကြလိမ့်မည်။

ဥ.၁.၀၈၄။ ရဟန်းတို့---ဒိဋ္ဌိသည် နှစ်မျိုးရှိ၏။ နှစ်မျိုးဆိုသည်မှာ ဘဝဒိဋ္ဌိ (ဘဝ-ဆိုသည်မှာ ဆုံးသည် ပြတ်သည် မရှိ-ဟု ယူခြင်း)နှင့် ဝိဘဝဒိဋ္ဌိ (နောင်ဘဝ-ဆိုသည်မှာ မရှိ-ဟု ယူခြင်း) တို့ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---ဘဝဒိဋ္ဌိကို ယူထားကြသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်အမည်ရသူ)တို့သည် ဝိဘဝဒိဋ္ဌိနှင့် ဆန့်ကျင်သူများ ဖြစ်ကြ၏။

ဝိဘဝဒိဋ္ဌိကို ယူထားကြသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်အမည်ရသူ)တို့သည် ဘဝဒိဋ္ဌိနှင့် ဆန့်ကျင်သူများ ဖြစ်ကြ၏။

ရဟန်းတို့---'ဤဒိဋ္ဌိနှစ်မျိုး၏ ဖြစ်ကြောင်း၊ ချုပ်ကြောင်း၊ သာယာဖွယ်၊ အပြစ်နှင့် ထွက်ပေါက်တို့ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မသိကြသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်အမည်ရသူ)တို့သည် ရာဂရှိသူများ၊ ဒေါသရှိသူများ၊ မောဟရှိသူများ၊ တဏှာရှိသူများ၊ ဥပါဒ်ရှိသူများ၊ ပညာမရှိသူများ၊ ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်း ရှိသူများ၊ သံသရာချဲ့တရား၌ မွေ့လျော် ပျော်ပိုက်ခြင်းရှိသူများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့သည် ပဋိသန္ဓေနေရာ အိုရ၊ သေရ၊ သောကရောက်ရ၊ ငိုကြွေးရ၊ ကိုယ်၊ စိတ်ဆင်းရဲရ၊ ပူဆွေးရခြင်းတို့မှ မလွတ်မြောက်နိုင်ကြ၊ ဒုက္ခမှ မလွတ်မြောက်နိုင်ကြ ဟု ငါဘုရား ဟောတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့---'ဤဒိဋ္ဌိနှစ်မျိုး၏ ဖြစ်ကြောင်း၊ ချုပ်ကြောင်း၊ သာယာဖွယ်၊ အပြစ်နှင့် ထွက်ပေါက်တို့ကို သိကြသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့သည် ရာဂကင်းသူ၊ ဒေါသကင်းသူ၊ မောဟကင်းသူ၊ တဏှာကင်းသူ၊ ဥပါဒ်မရှိသူ၊ ပညာရှိသူ၊ ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းမရှိသူ၊

သံသရာချဲ့တရား၌ မွေ့လျော် ပျော်ပိုက်ခြင်း မရှိသူများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့သည် ပဋိသန္ဓေ နေရာ အိုရ၊ သေရ၊ သောကရောက်ရ၊ ငိုကြွေးရ၊ ကိုယ်၊ စိတ်ဆင်းရဲရ၊ ပူဆွေးရခြင်းတို့မှ လွတ်မြောက်နိုင်ကြ၏။ ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်နိုင်ကြ၏'ဟု ငါဘုရား ဟောတော်မူ၏။

ဥ.၁.၀၈၅။ ရဟန်းတို့---ဥပါဒ်သည် လေးမျိုးရှိ၏။ လေးမျိုးဟူသည် အဘယ်နည်း။ ကာမုပါဒ် (ကာမဂုဏ်ကို စွဲလမ်းခြင်း)၊ ဒိဋ္ဌိပါဒ် (မေးလျှစ်ခြင်းသည် အကျိုးမရှိ-စသည်ဖြင့် အယူမှားကို စွဲလမ်းခြင်း)၊ သီလဗ္ဗတုပါဒ် (နွားကျင့်၊ ခွေးကျင့် ကျင့်လျှင် ကိလေသာစင်ကြယ်၍ သံသရာမှ လွတ်မြောက်နိုင်သည်-ဟု ယူဆခြင်း)နှင့် အတ္တဝါဒုပါဒ် (အတ္တ ရှိ၏-ဟု ပြောဆို စွဲလမ်းခြင်း)တို့ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---ဥပါဒ်အားလုံးတို့နှင့် ကင်းနေနိုင်ပုံကို ပြောဆိုဝန်ခံကြသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ် အမည်ရသူ)အချို့ ရှိ၏။ သို့သော် သူတို့သည် ဥပါဒ်အားလုံးနှင့် ကင်း၍ နေနိုင်ပုံကို ကောင်းစွာ မပြနိုင်ကြ၊ ကာမုပါဒ်၊ ဒိဋ္ဌိပါဒ်၊ သီလဗ္ဗတုပါဒ်တို့နှင့် ကင်း၍ နေနိုင်ပုံကိုသာ ပြနိုင်ကြ၏။ ထိုသို့ ခြစ်ခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူ-ဤအရာတစ်ခုကို (အတ္တဝါဒုပါဒ် ပယ်ပုံပယ်နည်းကို) သူတို့ အမှန်အတိုင်း မသိနိုင်ကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---ထိုသို့ဥပါဒ်အားလုံးမကင်းသော သာသနာ၌ ဆရာကို ကြည်ညိုခြင်း၊ တရားကို ကြည်ညိုခြင်း၊ သီလကို ပြည်ပြည်စုံစုံ လုံလုံခြုံခြုံ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း၊ သီတင်းသုံးဖော်တို့အား ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းတို့ကို အကျင့်မှန်တို့-ဟူ၍ မခေါ်ဆိုတိုက်၊ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူ- ထိုသာသနာသည် မကောင်းသဖြင့် ဟောကြားထားအပ်သော သာသနာ၊ ဝဋ်ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ကြောင်း မဟုတ်သော သာသနာ၊ ငြိမ်းအေးမှုကို မဖြစ်စေနိုင်သော သာသနာ၊ ဘုရားဟု ဘုရားယောင်တို့ ဟောပြထားသော သာသနာဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဥ.၁.၀၈၆။ ရဟန်းတို့---မြတ်စွာဘုရားသည် ဥပါဒ်အားလုံးနှင့် ကင်း၍ နေနိုင်ပုံကို ဟောပြ ဝန်ခံတော်မူ၏။ ဝန်ခံတော်မူသည့်အတိုင်းလည်း ဥပါဒ်အားလုံးနှင့် ကင်း၍ နေနိုင်ပုံကို ကောင်းကောင်းကြိုး ပြတော်မူနိုင်၏။ ရဟန်းတို့---ထိုသို့ ဥပါဒ်အားလုံးကင်းသော သာသနာတော်၌ ဘုရားကို ကြည်ညိုခြင်း၊ တရားတော်ကို ကြည်ညိုခြင်း၊ သီလကို ပြည်ပြည်စုံစုံ လုံလုံခြုံခြုံ ဖြည့်ကျင့်ခြင်းတို့ကို

အကျင့်မှန်-ဟု ခေါ်ဆိုလိုက်၏။ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟူမူ- ဤသာသနာတော်သည် ကောင်းစွာဟောကြားထားအပ်သော သာသနာတော်၊ ဝဋ်ခုက္ခမ္မလွတ်မြောက်ကြောင်းအစစ်ဖြစ်သော သာသနာတော်၊ ငြိမ်းအေးမှုကို ဖြစ်စေနိုင်သော သာသနာတော်၊ ဘုရားစစ်ဘုရားမှန်က ဟောပြထားသော သာသနာတော် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

၉.၁.၈၈၇။ ရဟန်းတို့---ဥပါဒိန်လေးပါး၏ အကြောင်းသည် တဏှာ ဖြစ်၏။ တဏှာ၏ အကြောင်းသည် ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာ၏ အကြောင်းသည် ဖဿ၊ ဖဿ၏ အကြောင်းသည် သဠာယတန၊ သဠာယတန၏ အကြောင်းသည် နာမ်ရုပ်၊ နာမ်ရုပ်၏ အကြောင်းသည် ဝိညာဏ်၊ ဝိညာဏ်၏ အကြောင်းသည် သင်္ခါရ၊ သင်္ခါရ၏ အကြောင်းသည် အဝိဇ္ဇာ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---အဝိဇ္ဇာကင်းမြတ်သောအခါဝိဇ္ဇာ (အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်) ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဥပါဒိန်လေးပါးကို မစွဲလမ်းတော့။ မစွဲလမ်းခြင်းကြောင့် တဏှာဖြင့် မတမ်းတတော့။ မတမ်းတခြင်းကြောင့် ဤဘဝ၌ပင် ကိလေသာအပူဝေး၍ ငြိမ်းအေးတော့၏။ 'ပဋိသန္ဓေနေစရာ ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီ၊ ပြုဖွယ် မဂ်ကိစ္စကို ပြုပြီ၊ ဤမဂ်ကိစ္စမျိုးအတွက် တခြားပြုကျင့်စရာ မရှိတော့ပြီ'ဟု သိတော့၏။

ထိုသို့ ဟောကြားတော်မူပြီး မြတ်စွာဘုရားသည် တရားတော်ကို နိဂုံးချုပ်တော်မူ၏။

ရဟန်းများသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်သက် သဘောကျပြီး သာဓုခေါ်ဆိုခဲ့ကြ၏။

မဟာသီဟနာဒသ္မုတိ

ဉ.၁.၀၈၈။ အခါတစ်ပါး၌ ဝေသာလီမြို့၏ အနောက်
ဘက်က အပရုရတေအုပ်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံး
နေတော်မူ၏။ ထိုအချိန်သည် လ္လိဝှမင်းသား သုနက္က
ရဟန်းလူထွက်သွား၍ မကြာသေးမီအချိန် ဖြစ်၏။ တစ်နေ့၌
ထိုသုနက္က ရဟန်းလူထွက်သည် ဝေသာလီမြို့ထဲ
ပရိသတ်များ၏ အလယ်၌ ဤသို့ ပြောကြားနေ၏-

“ရဟန်းဂေါတမာ တရားထူးစို့၊ သူ့မှာ ရှိသော တရားများသည် သာမန်လူတို့၌ ရှိသော ကုသလကမ္မပထတရားဆယ်ပါးထက် မပိုလှန်၊ ရဟန်းဂေါတမာ ဟောပြောသော တရားများသည် ကြံစည် လှဆထားသော တရားများသာ ဖြစ်၏။ စူးစမ်းလေ့လာထားသော တရားများသာ ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့ဟောပြောသော တရားကို ကျင့်လျှင်ကား ဝဋ်ဒုက္ခမှ ကောင်းကောင်း လွတ်မြောက်နိုင်၏”

ထိုအခါ၌ အရှင်သာရိပုတြာသည် ဝေသာလီမြို့တော်၌ ဆွမ်းခံကြွနေတော်မူ၏။ သို့ဖြစ်၍ အရှင်သာရိပုတြာသည် သုနက္ခတ္တ၏ ထိုဝကားကို ကြားတော်မူ၏။ ဆွမ်းခံပြန်ကြွလာသော အခါ၌ ထိုဝကားကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထား၏။

၉.၁.၀၈၉။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့

မိန့်ကြားတော်မူ၏-

“သာရိပုတြာ---လူဖျင်းဖြစ်သော ထိုသုနက္ခတ္တသည် အမျက်ထွက်လေ့ရှိသူ ဖြစ်၏။

သာရိယတြာ---လူပျဉ်းဖြစ်သော သုန္ဒကုတ္တသည့် 'အပြစ်ကို ပြောမည်'ဟု ကြံပြီး ငါဘုရား၏ ဂုဏ်တော်ကိုသာ ပြောမိလျက်သား ဖြစ်နေ၏။ ငါဘုရား ဟောထားသော တရားကို ကျင့်လျှင် ဝိနုဒ္ဓကုမ္မ လွတ်မြောက်နိုင်၏-ဆိုသည်မှာ ငါဘုရား၏ ဂုဏ်တော်သာ ဖြစ်၏။

သာရိပုတြာ---လူမျိုးဖြစ်သော သုနက္ခတ္တသည်
ငါ့ဘုရား၏ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး၊ ဣဒ္ဓိဝေ (တန်ခိုးအမျိုးမျိုးကို
ဖန်ဆင်းနိုင်သော) အဘိညာဉ်၊ ဒိဗ္ဗသောတ (နတ်တို့၏
နားကဲ့သို့ ကြာနိုင်သော) အဘိညာဉ်၊ ပရဝိတ္တဝိဇ္ဇာန
(သုတတိုင်းတို့၏ စိတ်ကို သိနိုင်သော) အဘိညာဉ်တို့ကိုပင်
သိနိုင်၊ မကုသိုလ်နိုင်ရာပေ။

၉.၁.၀၉၀။ သာရိပုတြာ---မြတ်စွာဘုရားမှာ အားတော်
ဆယ်ပါး ရှိ၏။

[အားတော်ဆယ်ပါးကို ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များအခန်း
စာပိုဒ် ၆.၃၁၊ စာမျက်နှာ ၆၂၂ ပြန်ပါ။]

သာရိပုတြာ--- မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအားတော် ဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသောကြောင့် အမြင့်မြတ်ဆုံး-ဟု ဝန်ခံတော်မူ၏။ ပရိသတ်အလယ်၌ ခြင်္သေ့ဟိန်းသံ ဟိန်းတော်မူ၏။ မေဃကြောရတနာကို လည်စေတော်မူ၏။ (မေဃကြောတရားကို ဟောပြောတော်မူ၏။)

ဥ.၁.၀၉၁။ သာရိပုတြာ---မြတ်စွာဘုရားမှာ ဝေသာရန္တ (ရဲရင့်ကြောင်း) ဉာဏ်တော်လေးပါး ရှိတော်မူ၏။

[ဝေသာရန္တဉာဏ်တော်လေးပါးကို ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များအခန်း၊ စာပိုဒ် ၆.၃၂၊ စာမျက်နှာ ၆၂၅ မြဲမြဲ]

သာရိပုတြာ--- မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဝေသာရန္တဉာဏ်တော်လေးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသောကြောင့်လည်း အမြင့်မြတ်ဆုံး-ဟု ဝန်ခံတော်မူ၏။ ပရိသတ်အလယ်၌ ခြင်္သေ့ဟိန်းသံ ဟိန်းတော်မူ၏။ မေဃကြောရတနာကို လည်စေတော်မူ၏။

ဥ.၁.၀၉၂။ သာရိပုတြာ---ပရိသတ်သည် ရှစ်မျိုးရှိ၏။ ရှစ်မျိုး-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ မင်းမျိုးပရိသတ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်များမျိုးပရိသတ်၊ သူကြွယ်ပရိသတ်၊ ရဟန်းပရိသတ်၊ စာတုမဟာရာဇ်ပရိသတ်၊ တာဝတိံသာနတ်ပရိသတ်၊ မာရ်နတ်ပရိသတ်နှင့် ဗြဟ္မာပရိသတ်တို့ ဖြစ်၏။

သာရိပုတြာ---ဝေသာရန္တဉာဏ်တော်လေးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပရိသတ်ရှစ်မျိုးသို့ ကြွရောက်တော်မူ၏။

သာရိပုတြာ---ငါဘုရားသည် ရာဇဝါဒများစွာသော မင်းမျိုးပရိသတ်ထံသို့ ကြွရောက်တော်မူဖူး၏။ ထိုပရိသတ်အလယ်၌ ထိုင်လည်း ထိုင်ဖူး၏။ စကားလည်း ပြောဖူး၏။ တရားလည်း ဆွေးနွေးဖူး၏။ သာရိပုတြာ--- ထိုပရိသတ်အလယ်၌ ငါဘုရားအတွက် ကြောက်စရာ၊ ရွံ့စရာ အရိပ်အယောင်မျှကိုပင် မတွေ့မြင်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် ငါဘုရားသည် ဘေးရန်ကင်းကွာ ရဲရင့်စွာ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

သာရိပုတြာ---ကျန်သော ပရိသတ် ခုနစ်မျိုးသို့ ကြွရောက်သော အခါ၌လည်း ထိုအတူပင် ဘေးရန်ကင်းကွာ ရဲရင့်စွာ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ဥ.၁.၀၉၃။ သာရိပုတြာ---ယောနိ (သတ္တဝါတို့)သည် လေးမျိုး ရှိ၏။ လေးမျိုး-ဟူသည် အဘယ်နည်း။

- (၁) ဥညိဉ် ဖြစ်သော သတ္တဝါ။
- (၂) သားအိမ်ထဲ၌ ဖြစ်သော သတ္တဝါ။

- (၃) အညိဉ်ထဲ၌ ဖြစ်သော သတ္တဝါနှင့်
- (၄) ဖြစ်လျှင်ဖြစ်ချင်း သူ-နှစ်အရွယ်ခန့် ကိုယ် ထင်ရှား ဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ ဖြစ်၏။

သာရိပုတြာ---ဥညိဉ် ဖြစ်သော သတ္တဝါ-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ဥဒ္ဓိုကို ခွဲထွက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော သတ္တဝါ ဖြစ်၏။

သားအိမ်ထဲ၌ ဖြစ်သော သတ္တဝါ-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ သားအိမ်ကို ခွဲထွက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော သတ္တဝါ ဖြစ်၏။

အညိဉ်ထဲ၌ ဖြစ်သော သတ္တဝါ-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ငါးပုပ်၊ အသေကောင်ပုပ်၊ မုယောမုန့်ပုပ်၊ အညစ်အကြေးစွန့်ပစ်ရာအရပ်၊ အညစ်အကြေး စီးဆင်းရာအရပ်တို့၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော သတ္တဝါ ဖြစ်၏။

ဖြစ်လျှင်ဖြစ်ချင်း ဆယ်ငါးနှစ်အရွယ်ခန့် ကိုယ်ထင်ရှား ဖြစ်သော သတ္တဝါ-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ နတ်၊ ဝရံသာ၊ အချို့သောလူနှင့် အချို့သော ဝိနိပါတ်ကအသုရာတို့ဖြစ်၏။

ဥ.၁.၀၉၄။ သာရိပုတြာ---ဂတိ (လားရာဘုံ) တို့သည် ငါးမျိုးရှိ၏။ ငါးမျိုး-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ခဲဘုံ၊ တိရစ္ဆာန်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘုံ၊ လူ့ဘုံနှင့် နတ်ဘုံတို့ ဖြစ်၏။

သာရိပုတြာ---တိုဂတိငါးမျိုးနှင့် ဂတိငါးမျိုးသို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်ကိုလည်း ငါဘုရား သိတော်မူ၏။ နိဗ္ဗာန်နှင့် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်ကိုလည်း ငါဘုရား သိတော်မူ၏။

ဥ.၁.၀၉၅။ သာရိပုတြာ---ဥပမာအားဖြင့် မီးကျိုးတွင်းတစ်တွင်း ရှိသည် ဆိုပါတော့။ ထိုမီးကျိုးတွင်းသည် တစ်သူ (ငါးတောင်)မက နက်၏။ မီးတောက်မီးခိုးကင်းသော မီးကျိုးခဲရဲရဲတို့၌ ပြည့်နေ၏။ နေနေပူအက်ကြီးကို အပြင်းအထန် ခံရပြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၊ ဆာလောင်၊ မှတ်သိလိမ့်သော လူတစ်ယောက်သည် ထိုမီးကျိုးတွင်းဆီသို့ ဦးတည်၍ တစ်ကြောင်းတည်းသော လမ်းဖြင့် လာနေ၏။ ထိုသို့လာနေသော လူကို မျက်စိကောင်းသော လူတစ်ယောက်က တွေ့မြင်ပြီး 'ဤလူသည် မီးကျိုးတွင်းသို့ ရောက်မည့်လမ်းကို လျှောက်နေသည်'ဟု ပြော၏။ သူပြောသည့်အတိုင်း မကြာမီမှာ မီးကျိုးတွင်းဆီသို့ ဦးတည် လျှောက်လာသောသူ မီးကျိုးတွင်းထဲ ကျပြီး ဆင်းရဲဝေဒနာ မြင်းစွာ ခံစားနေရသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ သာရိပုတြာ---ထိုအတူပင် သေလျှင် ငရဲကျကြောင်းလမ်းကို လျှောက်နေသော တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ငါဘုရား သိတော်မူ၏။ ငါဘုရား သိတော်မူသည့်အတိုင်း

မကြာမီမှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ် သေသောအခါ ငရဲ၌ ကျပြီး ဆင်းရဲ ဝေဒနာ ပြင်းစွာ ခံစားနေရသည်ကို ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ဖြင့် ငါဘုရား တွေ့မြင်တော်မူ၏။

သာရိပုတြာ---ဥပမာအားဖြင့် မစင်တွင်းကြီးတစ်တွင်း ရှိသည် ဆိုပါတော့။ ထိုမစင်တွင်းကြီးသည် တစ်သူ (ငါး တောင်) မက နက်၏။ မစင်တွင်းကြီး ပြည့်နေ၏။ နွေနေပူဒဏ် ကြီးကို အပြင်းအထန် ခံရပြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၊ ဆာလောင် မွတ်သိပ်လာသော လူတစ်ယောက်သည် ထိုမစင်တွင်း ဆီသို့ ဦးတည်၍ တစ်ကြောင်းတည်းသော လမ်းဖြင့် လာနေ ၏။ ထိုသို့ လာနေသော လူကို မျက်စိကောင်းသော လူ တစ်ယောက်က တွေ့မြင်ပြီး 'ဤလူသည် မစင်တွင်းသို့ ရောက်မည့်လမ်းကို လျှောက်နေသည်' ဟု ပြော၏။ သူ ပြောသည်အတိုင်း မကြာမီမှာ မစင်တွင်းဆီသို့ ဦးတည် လျှောက်လာသောသူ မစင်တွင်းထဲ ကျပြီး ဆင်းရဲဝေဒနာ ပြင်းစွာ ခံစားနေရသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ သာရိပုတြာ--- ထိုအတူပင် သေလျှင် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ကြောင်းလမ်းကို လျှောက်နေသော တချို့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါဘုရား သိတော်မူ၏။ ငါဘုရား သိတော်မူသည်အတိုင်း မကြာမီမှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ် သေသောအခါ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲဝေဒနာ ပြင်းစွာ ခံစားနေရသည်ကို ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ဖြင့် ငါဘုရား တွေ့မြင်တော်မူ၏။

သာရိပုတြာ---ဥပမာအားဖြင့် သစ်ပင်တစ်ပင် ရှိသည် ဆိုပါတော့။ ထိုသစ်ပင်သည် မည်သော မြေပေါ်၌ ပေါက် နေ၏။ အရွက်အလက်က ခပ်ပါးပါး ဖြစ်၏။ အရိပ်က ခပ်ကျဉ်း ဖြစ်၏။ နွေနေပူဒဏ်ကြီးကို အပြင်းအထန်ခံရပြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၊ ဆာလောင်၊ မွတ်သိပ်လာသော လူတစ် ယောက်သည် ထိုသစ်ပင်ဆီသို့ ဦးတည်ပြီး တစ်ကြောင်း တည်းသော လမ်းဖြင့် လာနေ၏။ ထိုသို့ လာနေသော လူကို မျက်စိကောင်းသော လူတစ်ယောက်က တွေ့မြင်၍ 'ဤ လူသည် ဤသစ်ပင်သို့ ရောက်မည့်လမ်းကို လျှောက်နေ သည်' ဟု ပြော၏။ သူ ပြောသည်အတိုင်း မကြာမီမှာ သစ်ပင် ဆီသို့ ဦးတည် လျှောက်လာသော လူ ထိုသစ်ပင်ရိပ်၌ ထိုင်လိုက်၊ အိပ်လိုက်ပြီး ဆင်းရဲများသော ဝေဒနာ ခံစား နေရသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ သာရိပုတြာ---ထိုအတူပင် သေလျှင် ပြိတ္တာဖြစ်ကြောင်းလမ်းကို လျှောက်နေသော တချို့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါဘုရား သိတော်မူ၏။ ငါဘုရား သိတော်မူ သည့်အတိုင်း မကြာမီမှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ် သေသောအခါ ပြိတ္တာ ဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲများသော ဝေဒနာ ခံစားနေရသည်ကို ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်ဖြင့် ငါဘုရား တွေ့မြင်တော်မူ၏။

သာရိပုတြာ---ဥပမာအားဖြင့် သစ်ပင်တစ်ပင် ရှိသည် ဆိုပါတော့။ ထိုသစ်ပင်သည် မည်သော မြေပေါ်၌ ပေါက်နေ၏။ အရွက်အလက်ကလည်း ထူထပ်နန်းပိန်း အုတ်အုတ်သံသံ ရှိ၏။ အရိပ်ကလည်း အလွန်အေးမြ၏။ နွေနေပူဒဏ်ကြီးကို အပြင်းအထန် ခံရပြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၊ ဆာလောင်၊ မွတ်သိပ် လာသော လူတစ်ယောက်သည် ထိုသစ်ပင်ဆီသို့ ဦးတည်၍ တစ်ကြောင်းတည်းသော လမ်းဖြင့် လာနေ၏။ ထိုသို့ လာနေ သော လူကို မျက်စိကောင်းသော လူတစ်ယောက်က တွေ့ မြင်ပြီး 'ဤလူသည် ဤသစ်ပင်သို့ ရောက်မည့်လမ်းကို လျှောက်နေသည်' ဟု ပြော၏။ သူ ပြောသည်အတိုင်း မကြာမီမှာ သစ်ပင်သို့ ဦးတည်လျှောက်လာသော လူ ထို သစ်ပင်ရိပ်၌ ထိုင်လိုက်၊ အိပ်လိုက်ပြီး ချမ်းသာများသော ဝေဒနာ ခံစားနေရသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ သာရိပုတြာ--- ထိုအတူပင် သေလျှင် လူဖြစ်ကြောင်းလမ်းကို လျှောက်နေ သော တချို့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါဘုရား သိတော်မူ၏။ ငါဘုရား သိတော်မူသည့်အတိုင်း မကြာမီမှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ် သေသောအခါ လူဖြစ်ပြီး ချမ်းသာများသော ဝေဒနာ ခံစားနေရသည်ကို ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ဖြင့် ငါဘုရား တွေ့မြင်တော်မူ၏။

သာရိပုတြာ---ဥပမာအားဖြင့် အိမ်ကြီးတစ်ဆောင် ရှိသည် ဆိုပါတော့။ ထိုအိမ်ကြီး၏အတွင်း၌ (ခေါင်ပါးသာ အိမ်ကလေးကဲ့သို့) သီးသန့်ခန်းမဆောင် တစ်ဆောင် ပါရှိ၏။ ထိုခန်းမဆောင်ကိုအတွင်းအပြင် ဆေးသုတ်ထား၏။ လေမတိုးနိုင်အောင် တံခါးရွက်၊ တံခါးပေါင်များသည် ဖုတ်နေ ၏။ ဝိတ်၍ ကောင်းသော ဗြတင်းပေါက်များကို တပ်ဆင် ထား၏။ ထိုခန်းမဆောင်၏ အတွင်း၌ ပလ္လင် ခင်းထား၏။ ထိုပလ္လင်ပေါ်၌ မွေ့ရည်ကော်စောကြီးကိုလည်း ခင်းထား၏။ ဆန်းကြယ်သော သားမွေးအခင်းကိုလည်း ခင်းထား၏။ ပန်းပြောင်ဖြယ်ထားသော သားမွေးအခင်းကိုလည်း ခင်း ထား၏။ ကောင်းမွန်သော ဝိပိုင်ရေအခင်းကိုလည်း ခင်းထား ၏။ အထက်၌ မျက်နှာကြက်ကိုလည်း တပ်ဆင်ထား၏။ နီခြင်းသော ခြေအုံး၊ ခေါင်းအုံးတို့ကိုလည်း စီစဉ်ထား၏။ နွေနေပူဒဏ်ကြီးကို အပြင်းအထန် ခံရပြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၊ ဆာလောင်၊ မွတ်သိပ်လာသော လူတစ်ယောက်သည် ထိုအိမ်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်၍ တစ်ကြောင်းတည်းသော လမ်းဖြင့် လာနေ၏။ ထိုသို့ လာနေသော လူကို မျက်စိ ကောင်းသော လူတစ်ယောက်က တွေ့မြင်ပြီး 'ဤလူသည် ဤအိမ်ကြီးဆီသို့ ရောက်မည့်လမ်းကို လျှောက်နေသည်' ဟု ပြော၏။ သူ ပြောသည်အတိုင်း မကြာမီမှာ အိမ်ကြီးဆီသို့ ဦးတည် လျှောက်လာသော လူ ထိုအိမ်ကြီးထဲက ခန်းမ ဆောင်ထဲ၌ ပလ္လင်ပေါ်တက်ပြီး ထိုင်လိုက်၊ အိပ်လိုက်ခြင်း

တကယ် ချမ်းသာသော ဝေဒနာ ခံစားနေရသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

သာရိပုတြာ---ထို့အတူပင် သေလျှင် နတ်ပြည်ရောက်ကြောင်းလမ်းကို လျှောက်နေသော တချို့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါဘုရား သိတော်မူ၏။ ငါဘုရား သိတော်မူသည့်အတိုင်း မကြာမီမှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ် သေသောအခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ပြီး တကယ် ချမ်းသာသော ဝေဒနာ ခံစားနေရသည်ကို ဒိဋ္ဌစက္ခု-အဘိညာဉ်ဖြင့် ငါဘုရား တွေ့မြင်တော်မူ၏။

သာရိပုတြာ---ဥပမာအားဖြင့် ရေကန်ကြီးတစ်ကန် ရှိသည် ဆိုပါစော့။ ထိုရေကန်ကြီးထဲ၌ ကြည်လင် ဖြူဖွေး ချိုအေးသော ရေစို ရှိ၏။ ဆိပ်ကမ်းကောင်းကောင်းလည်း ရှိ၏။ မွေ့လျော်ဖွယ်လည်း ကောင်း၏။ ထိုရေကန်ကြီး၏ အနီး၌ အုံဆိမ်း ညှို့ဝှမ်းနေသော ကြီးမားသော တောအုပ်ကြီးတစ်ခုလည်း ရှိ၏။ နေနေပွားကန်ကြီးကို အမြင်းအထန် ခံရပြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၊ ဆာလောင်၊ မွတ်သိပ်လာသော လူတစ်ယောက်သည် ထိုရေကန်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်၍ တစ်ကြောင်းတည်းသော လမ်းဖြင့် လာနေ၏။ ထိုသို့ လာနေသော လူကို မျက်စိကောင်းသော လူတစ်ယောက်က တွေ့မြင်၍ "ဤလူသည် ဤရေကန်ကြီးသို့ ရောက်မည့်လမ်းကို လျှောက်နေသည် ဟု ပြော၏။ သူပြောသည့်အတိုင်း မကြာမီမှာ ရေကန်ကြီးဆီသို့ ဦးတည် လျှောက်လာသော လူထိုရေကန်ထဲသို့ ဆင်းပြီး ရေချိုး၊ ရေသောက်လျက် ပူလောင်ခြင်း၊ ပင်ပန်းခြင်း၊ အိုက်စပ်ခြင်း အားလုံးကို ဖြေဖျောက်၍ ပြန်တက်လာကာ ထိုတောအုပ်ကြီးထဲ၌ ထိုင်လိုက်၊ အိပ်လိုက်ဖြင့် တကယ် ချမ်းသာသော ဝေဒနာ ခံစားနေရသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ သာရိပုတြာ---ထို့အတူပင် ဤဘဝ၌ပင် ရဟန္တာဖြစ်ကြောင်းလမ်းကို လျှောက်နေသော တချို့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါဘုရား သိတော်မူ၏။ ငါဘုရား သိတော်မူသည့်အတိုင်း ဤဘဝ၌ပင် မကြာမီမှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ် ရဟန္တာ ဖြစ်ပြီး တကယ် ချမ်းသာသော အချမ်းသာဆုံး ဝေဒနာ ခံစားနေရသည်ကို တွေ့မြင်တော်မူ၏။

သာရိပုတြာ---ယခု ပြောပြခဲ့သည်ကား ဂတိငါးမျိုး ဖြစ်၏။

သာရိပုတြာ---ယခု ဟောပြန်သော အားတော်ဆယ်ပါး၊ ဝေသာရဇ္ဇဉာဏ်တော်လေးပါး၊ ပရိသတ်ရှစ်မျိုး၊ ယောနိတော်လေးမျိုး၊ ဂတိငါးမျိုးကို သိတော်မူ၊ မြင်တော်မူသော ငါဘုရားကို 'ရဟန်းဂေါတမမှာ တရားထူးမရှိ၊ သူ့မှာ ရှိသော တရားများသည် သာမန်လူတို့မှာ ရှိသော ကုသလကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးထက် မလိုလွန်၊ ရဟန်းဂေါတမ ဟောပြောသော တရား

များသည် ကြံစည်ယူဆထားသော တရားများသာ ဖြစ်၏။ စူးစမ်းလေ့လာထားသော တရားများသာ ဖြစ်၏။ အလိုလို ယေါ်လာ၊ ထင်မြင်လာသော တရားများသာ ဖြစ်၏။ ဟု ရှင်ခွဲပြောဆိုသူသည် ထိုကား၊ ထိုစိတ်ထား၊ ထိုအယူကို မစွန့်လျှင် ငရဲမှာ ပစ်ချလိုက်သကဲ့သို့ မမျှတ်မလွဲ ကျလိမ့်မည်။ ဥပမာအားဖြင့်* ဇောကုတ္တရာ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် အရဟတ္တ ဖိုလ်ကို မမျှတ်မလွဲ ရသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

ဥ.၁.၀၉၆။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဒုက္ခရ-ဓရိယာ (အကျဉ်းကြမ်း) အလွန်ပြင်းထန်စွာ ကျင့်တော်မူခဲ့ပုံကို ကြားနာရသူတို့ ကြက်သီးမွေးည်းထလောက်အောင် ဟောပြောတော်မူ၏။ ထိုသို့ကျင့်ခြင်းကြောင့် တရားထူး မရခဲ့ပုံကို ဟောပြောတော်မူပြီး ဤသို့ ဆက်လက် ဟောပြောတော်မူ၏-

ဥ.၁.၀၉၇။ "သာရိပုတြာ---ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် ငယ်ရွယ် နုပျိုစဉ်မှာသာ ပညာဉာဏ် အလွန်ထက်မြက် လျင်မြန်မှုနှင့် ပြည့်စုံနိုင်၏။ ကြီးရင့် ယိုယွင်း အိုမင်းသော အခါကျလျှင် ထိုဉာဏ်ပညာ ထက်မြက် လျင်မြန်မှုသည် ဆုတ်ယုတ်သွားမှာပဲ ဟု ပြောဆိုကြသော သမက၊ ဗြာဟ္မက (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ် အမည်ရသူ)များ ရှိကြ၏။ သာရိပုတြာ---ထိုသို့ မမှတ်လင်း သာရိပုတြာ---ငါဘုရားသည် ကြီးရင့် ယိုယွင်း အိုမင်းတော်မူလျှင် သက်တော်ရှစ်ဆယ် ရှိနေပြီ။ သာရိပုတြာ---ဥပမာအားဖြင့် ကျွမ်းကျင်သော လေးသမား ထန်းပင်ပိုင်ကို ကန့်လန့်ဖြတ် ပစ်လိုက်သော မြား၏ အလွန် လျင်မြန်သော အရှိန်အဟုန်ကဲ့သို့ အလွန်လျင်မြန် ထက်မြက်သော ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံကြသော တပည့် လေးယောက် ငါဘုရားမှာ ရှိသည် ဆိုပါစော့။ သူတို့က သူတို့၏ စားရာအခါ၊ သောက်ရာအခါ၊ ခံရာအခါ၊ လျှက်ရာအခါ၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ် စွန့်ရာအခါ၊ အိပ်ရာအခါ၊ အပန်းဖြေရာ အခါတို့မှ တစ်ပါး ငါဘုရားအား သတိပဋ္ဌာန်တရား လေးပါးအကြောင်းကို ထောက်၍ ထောက်၍ ပြဿနာ မေးကြ၏။ ငါဘုရား ခြေကြားတော်မူသည့်အတိုင်း သူတို့က မှတ်သားကြ၏။ ငါဘုရားအား နှစ်ကြိမ် မေးရသည်-ဟု မရှိ။ သာရိပုတြာ---ကုန်ကုန် ပြောရလျှင် ငါဘုရား၏ ထိုတပည့် လေးယောက်သည် အသက်တစ်ရာ ပြည့်ကျပြီး သေကုန် နိုင်စရာ ရှိ၏။ ငါဘုရား၏တရားဟောပြော၊ တရားပုဒ်များနှင့် ပြဿနာခြေကြားမှုတို့ကား လုံးဝ မကုန်ခန်းနိုင်။ သာရိပုတြာ---ငါဘုရားကို ညောင်စောင်း (စုတင်) ဖြင့် သယ်ဆောင်ရစေ ဦးတော့ ငါဘုရား၏ ပညာဉာဏ်တော်၏ လျင်မြန် ထက်မြက်မှုကား မဖောက်ပြန်နိုင်သည်သာ၊ သာရိပုတြာ---

‘လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ ကောင်းကျိုးအတွက် လောက၌ မတွေ့ဝေသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ပေါ်ပေါက် လာသည်’ဟု အမှန်အတိုင်း ပြောကြားလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ငါတရားကိုသာ ထိုကဲ့သို့ ပြောကြားသင့်၏။

၉.၁.၈၉၈။ ထိုအခါ၌ အရှင်နာဂသမာလမထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်တော်၌ ရပ်လျက် မြတ်စွာဘုရား အား ယပ်ခတ်ပေးနေ၏။ ထိုသို့ ယပ်ခတ်ပေးရင်း၌ မြတ်စွာ ဘုရားအား

“မြတ်စွာဘုရား --- အံ့ဩဖွယ်ကောင်းပါပေစွ၊ ထူးဆန်း ပါပေစွ ဘုရား၊ ဤတရားဒေသနာတော်ကို နားကြားရင်း တပည့်တော်မှာ ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် ထနေပါသည်

ဘုရား၊ ဤတရားဒေသနာတော်၏ နာမည်ကို အဘယ်သို့ ခေါ်ရပါမလဲ ဘုရား”ဟု လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် “နာဂသမာလ --- ထိုသို့ ဖြစ်လျှင် ဤတရားဒေသနာတော်၏ နာမည်ကို ‘လောမဟံသနပရိယာယ- ကြက်သီးမွေးညင်းထစေတတ် သော ဒေသနာတော်’ဟု မှတ်ပါ”ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ထိုသို့ မိန့်တော်မူသောအခါ အရှင်နာဂသမာလမထေရ် သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာမူခေါ် လိုခဲ့လေ၏။

ရင်ဆိုင်ရတတ်၏။ အပူကိုလည်း ရင်ဆိုင်ရတတ်၏။ မှက်၊
ခြင်၊ လေး၊ နေပူ၊ မြွေ၊ ကင်း-စသည်တို့၏ ဒဏ်ကိုလည်း
ခံရတတ်၏။ ငတ်ဖျက်ခြင်းကြောင့်သော်လည်း သေရတတ်
၏။ ရဟန်းတို့---ဤကား ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ် ဖြစ်၏။
ကာမဂုဏ်ကြောင့် မျက်မှောက်ထင်ထင် တွေ့မြင်ရသော
ဒုက္ခအရ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---ထိုအမျိုးကောင်းသားသည် ထိုသို့ ကြီးစား
အားထုတ်ပါလျက် စည်းစိမ်ဥစ္စာများ ပြည့်စုံလုံလျှင် (ဦးမှား
ရေး အဆင်မပြေလျှင်) 'ငါ၏ ကြီးစားအားထုတ်မှုသည်
အလကား ဖြစ်ပါတကား၊ အကျိုးမရှိပါတကား'ဟု သောက
ရောက်ရ ပင်းပန်းရ ငိုကြွေးရ၏။ ရင်ဘတ်စည်တီး မြည်ဟည်း
အော်ဟပ်ရ၏။ တွေ့ဝေမိန်းမောသွားတော့၏။ ရဟန်းတို့---
ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းသည်လည်း ကာမဂုဏ်တို့၏အပြစ် ဖြစ်၏။
ကာမဂုဏ်တို့ကြောင့် မျက်မှောက်ထင်ထင် တွေ့မြင်ရသော
ဒုက္ခအရ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---ထိုအမျိုးကောင်းသား ထိုသို့ ကြီးစား
အားထုတ်၍ စည်းစိမ်ဥစ္စာများ ပြည့်စုံလာပြန်တော့ (ဦးမှား
ရေး အဆင်မပြေလာပြန်တော့) ထိုစည်းစိမ်ဥစ္စာများကို
ရန်သူမျိုးငါးပါး မမျက်ဆီးအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်
ရသော ကိုယ်ဆင်းရဲမျှ စိတ်ဆင်းရဲမဲ့ဒဏ်ကို ခံစားရပြန်၏။
ထိုသို့ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ပါလျက် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို
ရန်သူမျိုးငါးပါး၏ ဖျက်ဆီးဖျက်ဆီးခံရသော အခါ 'ငါ့ပိုင်ခွဲသော
စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ မရှိတော့ပါတကား'ဟု သောကရောက်ရ
ငိုကြွေးရ ပင်းပန်းရ၏။ ရင်ဘတ်စည်တီး မြည်ဟီး အော်ဟပ်
ရ၏။ တွေ့ဝေမိန်းမောသွားတော့၏။ ရဟန်းတို့---ဤသို့
ဖြစ်ခြင်းသည်လည်း ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ် ဖြစ်၏။
ကာမဂုဏ်တို့ကြောင့် မျက်မှောက်ထင်ထင် တွေ့မြင်ရသော
ဒုက္ခအရ ဖြစ်၏။

ဥ.၁.၁၀၃။ ရဟန်းတို့---နောက်တစ်မျိုးကား ကာမဂုဏ်
ကြောင့် မင်းအချင်းချင်းလည်း ငြင်းခုံကြ၏။ မင်းမျိုး
အချင်းချင်းလည်း ငြင်းခုံကြ၏။ ပုဂ္ဂိုလ်အချင်းချင်းလည်း
ငြင်းခုံကြ၏။ သူကြွယ်အချင်းချင်းလည်း ငြင်းခုံကြ၏။
သားအိမ်ချင်းလည်း ငြင်းခုံကြ၏။ သားအဖချင်းလည်း
ငြင်းခုံကြ၏။ ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမချင်းလည်း ငြင်းခုံကြ၏။
အပေါင်းအဖော်ချင်းလည်း ငြင်းခုံကြ၏။ ထိုသို့ ငြင်းခုံရက
သောထားကိုလွဲကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြပြီး အချင်းချင်း လက်သီး
ဖြင့်လည်း ထိုးကြ ကြိတ်ကြ၏။ ခဲဖြင့်လည်း ထုကြ၏။
တုတ်ဖြင့်လည်း ရိုက်ကြ၏။ ဓားဖြင့်လည်း ထိုးကြ၏။
ထိုအခါ၌ သေကြကျေကြ၊ သေလုမြေပေါင်းဒုက္ခရောက်ကြ၏။
ရဟန်းတို့---ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းသည်လည်း ကာမဂုဏ်တို့၏

အပြစ် ဖြစ်၏။ ကာမဂုဏ်ကြောင့် မျက်မှောက်ထင်ထင်
တွေ့မြင်ရသော ဒုက္ခအရ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---နောက်တစ်မျိုးကား-ကာမဂုဏ်ကြောင့်
တစ်ဇက်နှင့်တစ်ဇက်စစ်တိုက်ကြ၏။ တစ်နိုင်ငံနှင့်တစ်နိုင်ငံ
ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်ကြ၏။ လက်နက်အမျိုးမျိုးဖြင့် ရိုက်ကြ၊
ပုတ်ကြ၊ ထိုးကြ၊ နှက်ကြ၊ ပစ်ကြ၊ ခတ်ကြ၊ သတ်ကြ၊
ဖြတ်ကြ၏။ ထိုအခါ၌ သေကြ၊ ကျေကြ၊ သေလုမြေပေါင်း
ဒုက္ခရောက်ကြ၏။ ရဟန်းတို့---ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းသည်လည်း
ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ် ဖြစ်၏။ ကာမဂုဏ်ကြောင့်
မျက်မှောက် ထင်ထင် တွေ့မြင်ရသော ဒုက္ခအရ ဖြစ်၏။

ဥ.၁.၁၀၄။ ရဟန်းတို့---နောက်တစ်မျိုးကား-ကာမဂုဏ်
ကြောင့် အိမ်ကိုလည်း ဖောက်ထွင်း ခိုးယူကြ၏။ ရွာလှကွယ်
ကိုလည်း တိုက်ခိုက်လုယူကြ၏။ တစ်အိမ်တည်းကိုလည်း
တိုက်ခိုက် လုယူကြ၏။ လမ်းခရီး၌လည်း စောင့်၍ လုယူ
ကြ၏။ သူတစ်ပါး၏ သားမယားကိုလည်း သွားလာ ကျူးလွန်
ကြ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များကို မင်းတို့က ဖမ်းယူ၍ ညှဉ်းပန်းမှု
အမျိုးမျိုးကို ပြုကြ၏။ ထိုအခါ၌ သေကြ၊ ကျေကြ၊ သေလု
မြေပေါင်း ဒုက္ခရောက်ကြ၏။ ရဟန်းတို့---ဤသို့ ဖြစ်ခြင်း
သည်လည်း ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ် ဖြစ်၏။ ကာမဂုဏ်
ကြောင့် မျက်မှောက်ထင်ထင် တွေ့မြင်ရသော ဒုက္ခအရ
ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---နောက်တစ်မျိုးကား-ကာမဂုဏ်ကြောင့်
ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်တို့ဖြင့် မကောင်းမှုကို ပြုကြ၏။ ထိုပြုသူတို့
သေသော အခါ ငရဲမှာ ကျကြ၏။ ရဟန်းတို့---ဤသို့ ဖြစ်
ခြင်းသည်လည်း ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ် ဖြစ်၏။ ကာမဂုဏ်
ကြောင့် မျက်မှောက်ထင်ထင် တွေ့မြင်ရသော ဒုက္ခအရ
ဖြစ်၏။

ဥ.၁.၁၀၅။ ရဟန်းတို့---ကာမဂုဏ်တို့၏ ထွက်ပေါက်
သည် အဘယ်နည်းဟူမူ-ကာမဂုဏ်တို့အပေါ်၌ တပ်မက်မှု
ကို ဖျောက်ခြင်း၊ တပ်မက်မှုကို ပယ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဥ.၁.၁၀၆။ ရဟန်းတို့---ရှပ်တို့၏ သာယာဖွယ်သည်
အဘယ်နည်းဟူမူ-ဥပယာအားဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ရှိသည် ဆိုပါတော့။ ထိုမိန်းကလေးသည် မရှည်လွန်း၊
မတိုလွန်း၊ မပိန်လွန်း၊ မဝလွန်း၊ မမည်လွန်း၊ မဖြူလွန်းသူ
ဖြစ်၏။ ဆယ့်ငါးနှစ် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ခန့် အရွယ်ရှိသူ ဖြစ်၏။
ရဟန်းတို့---ထိုအချိန်၌ ထိုမိန်းကလေး၏ ရှပ်အဆင်းသည်
အလွန်နုနုဖျို ဂုဏ်နေသည် မဟုတ်လော"

"မုနိပါ၊ အလွန် နုဖျိုလှပါသည် အရှင်ဘုရား"

“ရဟန်းတို့---ထိုရုပ်အဆင်း နုပျိုလှပမှုကို အစွဲမြဲ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ချမ်းသာမှု၊ ဝမ်းမြောက်မှုသည် ရုပ်တို့၏ သာယာဖွယ် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---ရုပ်တို့၏ အပြစ်သည် အဘယ်နည်း ဟူမူ- ထိုမိန်းကလေးကိုပင် နောင်တစ်ချိန် အသက်ရှစ်ဆယ်၊ ကိုးဆယ်၊ တစ်ရာရှိသော အခါ အိုမင်း ယိုယွင်းသွားသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်၏။ ထိုအခါ၌ ထိုအဖွားကြီးသည် ခါးကိုင်းလာတော့၏။ တောင်ပေးကို အားထားရရှာ၏။ တုန်တုန်ယင်ယင် သွားလာရရှာ၏။ နာကျင်ကိုက်ခဲမှုဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံရရှာ၏။ ရွတ်တွလာတော့၏။ သွားကျိုး၊ ဆံပင်ဖြူ၊ ဆံပင်ကျက်၊ ထိပ်ပြောင်၊ အရေတွန်း၊ ခွဲမည်း၊ စွဲလာတော့၏။ ရဟန်းတို့---အသိနည်း၊ ရှေး၌ သူ၏ ရုပ်အဆင်း နုပျိုလှပခြင်းသည် ကွယ်ပျောက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လော၊ အပြစ်သာ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်လော”

“မုန်ပါ အရှင်ဘုရား”

“ရဟန်းတို့---ဤကား ရုပ်တို့၏ အပြစ် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---နောက်တစ်မျိုးကား-အနာရောဂါ ရနေသော ထိုမိန်းကလေးကို တွေ့မြင်နိုင်၏။ ထိုအခါ၌ ထိုမိန်းကလေးသည် အလွန်ဆင်းရဲစွာ ရောဂါဝေဒနာဒဏ်ကို ခံစားရ၏။ မိမိ၏ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်ထဲ၌ လူးလိမ့်နေရ၏။ သူတစ်ပါးတို့၏ ထုပေး၊ သိပ်ပေးမှုကို ခံယူနေရ၏။ ရဟန်းတို့---အသိနည်း၊ ရှေး၌ သူ၏ ရုပ်အဆင်း နုပျိုလှပခြင်းသည် ကွယ်ပျောက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လော၊ အပြစ်သာ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်လော”

“မုန်ပါ အရှင်ဘုရား---”

“ရဟန်းတို့---ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းသည်လည်း ရုပ်တို့၏ အပြစ် ဖြစ်၏”

ဥ.၁.၁၀၇။ “ရဟန်းတို့---နောက်တစ်မျိုးကား-ထိုမိန်းကလေးကိုပင် သေချိုး တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ကြာ၍ သင်္ချိုင်း၌ စွန့်ပစ်ခံရပြီး ပုပ်ပွသွား၍ ပြည်ယို၍နေသော အလောင်းကောင် ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရနိုင်၏။ ရဟန်းတို့---အသိနည်း၊ ရှေး၌ သူ၏ ရုပ်အဆင်း နုပျိုလှပခြင်းသည် ကွယ်ပျောက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လော”

“မုန်ပါ အရှင်ဘုရား---”

“ရဟန်းတို့---ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းသည်လည်း ရုပ်တို့၏ အပြစ် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---နောက်တစ်မျိုးကား-ထိုမိန်းကလေးသည် ပင် သေ၍ သင်္ချိုင်း၌ စွန့်ပစ်ခံရပြီး ကျိုး၊ လင်းတ၊ ဇွေး-စသည်တို့ ခံစားထားသော အလောင်းကောင်လည်း ဖြစ်သွားနိုင်၏။

သွေးသားမပျက် အကြောယှက်၍ အရိုးဆက်လျက် ရှိသေးသော အလောင်းကောင်လည်း ဖြစ်သွားနိုင်၏။

အသားမရှိတော့ဘဲ သွေးပေပွလျက် အကြောယှက်၍ အရိုးကွင်းဆက်လျက် ရှိသေးသော အလောင်းကောင်လည်း ဖြစ်သွားနိုင်၏။

သွေးသားကင်းလျက် အကြောယှက်၍ အရိုးဆက်လျက် ရှိသေးသော အလောင်းကောင်လည်း ဖြစ်သွားနိုင်၏။

လက်ရိုး တခြား၊ ခြေရိုး တခြား၊ ခေါင်းရိုး တခြား၊ နံရိုး တခြား-စသည်အားဖြင့် အရိုးများ အစိတ်စိတ် ပြန့်ကျဲသွားသော အလောင်းကောင်လည်း ဖြစ်သွားနိုင်၏။

ခရသင်းအဆင်းကိုသို့ ဖြူဖွေးသော အရိုးအဖြစ်သို့ ရောက်သွားသော အလောင်းကောင်လည်း ဖြစ်သွားနိုင်၏။

နှစ်လွန်ပြီး ကြာ၍ အရိုးဆွေးအဖြစ်သို့ ရောက်သွားသော အလောင်းကောင်လည်း ဖြစ်သွားနိုင်၏။

ပုပ်ပွ၍ အရိုးမှုန့်အဖြစ်သို့ ရောက်သွားသော အလောင်းကောင်လည်း ဖြစ်သွားနိုင်၏။

ရဟန်းတို့---အသိနည်း၊ ရှေး၌ သူ၏ ရုပ်အဆင်း နုပျိုလှပခြင်းသည် ကွယ်ပျောက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လော၊ အပြစ်သာ ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်လော”

“မုန်ပါ အရှင်ဘုရား---”

“ရဟန်းတို့---ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းသည်လည်း ရုပ်တို့၏ အပြစ် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---ရုပ်တို့၏ ထွက်ပေါက်သည် အဘယ်နည်း ဟူမူ- ရုပ်တို့အပေါ်၌ တပ်မက်မှုကို ဖျောက်ခြင်း၊ တပ်မက်မှုကို ပယ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဥ.၁.၁၀၈။ ရဟန်းတို့---ဝေဒနာတို့၏ သာယာဖွယ်သည် အဘယ်နည်း ဟူမူ- ဇွန်လေးပါး ဝင်စားနေသော အချိန် အသီးအသီး၌ မိမိဆင်းရဲရဲရာလည်း ကြောင့်ကြ မစိုက်၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲရဲရာလည်း ကြောင့်ကြ မစိုက်၊ မိမိ၊ သူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားလုံး ဆင်းရဲရဲရာလည်း ကြောင့်ကြ မစိုက်၊ ထိုအချိန်၌ ဆင်းရဲမရှိသော ဝေဒနာကိုသာ ခံစား

နေရ၏။ ရဟန်းတို့---ဆင်းရဲ မရှိခြင်းသည် ဝေဒနာတို့၏ သာယာဖွယ် အစစ် ဖြစ်၏။

၉.၁.၁၀၉။ ရဟန်းတို့---ဝေဒနာတို့၏ အပြစ်သည် အဘယ်နည်းဟူမူ-ဝေဒနာတို့သည် မမြဲကြ၊ ဆင်းရဲကြောင်း ဖြစ်ကြ၏။ ဖောက်ပြန်ခြင်းသဘော ရှိကြ၏။ ရဟန်းတို့--- ဤကား ဝေဒနာတို့၏ အပြစ် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---ဝေဒနာတို့၏ ထွက်ပေါက်သည် အဘယ် နည်း ဟူမူ- ဝေဒနာတို့အပေါ်၌ တပ်မက်မှုကို ဖျောက်ခြင်း၊ တပ်မက်မှုကို ပယ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---ယခု ဟောပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ကာမဂုဏ်၊ ရုပ်၊ ဝေဒနာတို့၏ သာယာဖွယ်ကို သာယာဖွယ်အားဖြင့်၊ အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့်၊ ထွက်ပေါက်ကို ထွက်ပေါက် အားဖြင့် အမှန်အတိုင်း မသိကြသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်အမည်ရသူ)တို့သည် ကိုယ်တိုင် ကာမဂုဏ်၊ ရုပ်၊ ဝေဒနာတို့ကို ပိုင်းခြား၍ ကွဲကွဲပြားပြား သိကြလိမ့်မည်-ဆိုသည်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်။ သူတစ်ပါးကို

ကာမဂုဏ်၊ ရုပ်၊ ဝေဒနာ သိကြောင်း အကျင့်ကို ဟောပြော နိုင်လိမ့်မည်-ဆိုသည်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်။

ရဟန်းတို့--- ယခု ဟောပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ကာမဂုဏ်၊ ရုပ်၊ ဝေဒနာတို့၏ သာယာဖွယ်ကို သာယာဖွယ်အားဖြင့်၊ အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့်၊ ထွက်ပေါက်ကို ထွက်ပေါက် အားဖြင့် အမှန်အတိုင်း သိကြသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့ကား ကိုယ်တိုင် ကာမဂုဏ်၊ ရုပ်၊ ဝေဒနာတို့ကို ပိုင်းခြား၍ ကွဲကွဲပြားပြား သိကြလိမ့်မည်-ဆိုသည်မှာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ သူတစ်ပါးကို ကာမဂုဏ်၊ ရုပ်၊ ဝေဒနာသိကြောင်းအကျင့်ကို ဟောပြောနိုင်လိမ့်မည်-ဆိုသည် မှာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။”

ထိုသို့ ဟောပြောသော မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ရဟန်းများ နှစ်သက်သဘောကျပြီး သာဓုခေါ် ဆိုခဲ့ကြ လေသည်။

၄

ဗုဒ္ဓကုဒ္ဓန္တသုတ်

၉.၁.၁၁၀။ အခါတစ်ပါး၌ သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်မြို့၊ နိဂြောဓာရုံကျောင်းတိုက်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မဟာနာမ်-မည်သော သာကီဝင် မင်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ သွားရောက်၍ ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

“မြတ်စွာဘုရား---လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့သည် စိတ်၏ ညစ်နွမ်းကြောင်းများ ဖြစ်ကြ၏”ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားတော်မူသော တရားတော်ကို တပည့်တော် သကဒါဂါမ် ဖြစ်သည်မှ စ၍ ကြာမြင့်စွာကပင် သိပါသည် ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား---သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ တပည့်တော်၏ ပင်ကိုစိတ်နေရာ၌ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့က အစားထိုး ဝင်ရောက်တတ်ကြပါသည် ဘုရား။ သို့ဖြစ်၍ ‘ငါ၏ သန္တာန်၌ အဘယ်သဘောကို မပယ်ရသေးသော ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ ငါ၏ ပင်ကိုစိတ်နေရာ၌ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ အစားထိုး ဝင်ရောက်လာကြသနည်း’ဟု တပည့်တော် စဉ်းစားမိပါသည် ဘုရား”

၉.၁.၁၁၁။ “မဟာနာမ်---သင်၏ သန္တာန်၌ ရှိသော တပ်မက်မှုသဘောကို သင် မပယ်ရသေးသောကြောင့်သာ တစ်ခါတစ်ရံ သင်၏ ပင်ကိုစိတ်နေရာ၌ လောဘ၊ ဒေါသ၊

မောဟတို့က အစားထိုး ဝင်ရောက်လာကြ၏။ အကယ်၍ သင်၏ သန္တာန်၌ ရှိသော တပ်မက်မှုသဘောကို သင် ပယ်ပြီးလျှင် သင်သည် အိမ်ရာတည်ထောင် လူတို့ဘောင်၌ နေတော့လိမ့်မည် မဟုတ်၊ ကာမဂုဏ်တို့ကိုလည်း ခံစားတော့လိမ့်မည် မဟုတ်။ သင်၏ သန္တာန်၌ ရှိသော တပ်မက်မှုသဘောကို မပယ်ရသေးသောကြောင့်သာ သင်သည် အိမ်ရာတည်ထောင် လူတို့ဘောင်၌လည်း နေထိုင်၏။ ကာမဂုဏ်တို့ကိုလည်း ခံစားနေ၏။

၉.၁.၁၁၂။ မဟာနာမ်---“ကာမဂုဏ်တို့ကား သာယာဖွယ် နည်းကြ၏၊ ဆင်းရဲဒုက္ခ များကြ၏၊ ပူဆွေးရမှု များကြ၏၊ အပြစ်များကြ၏”ဟု ဘုရားသားတော်သည် အမှန်ကို သိနိုင်သော ပညာဖြင့် အမှန်အတိုင်း သိမြင်၏။ သို့သော် သူသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို ရှောင်ကြဉ်မှ၊ အကုသိုလ်တရားတို့ကို ရှောင်ကြဉ်မှ ရနိုင်သော အောက်ဈာန်နှစ်ပါးကို ဖြစ်စေ၊ ထိုအောက်ဈာန်နှစ်ပါးထက် ပို၍ ငြိမ်သက်သော အထက်ဈာန် အထက်မဂ်ကို ဖြစ်စေ မရသေး။ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် သူသည် ကာမဘဝတို့၌ ပြန်လည်၍ ဖြစ်ခြင်းမရှိသူ မဖြစ်နိုင်သေး။ ထိုအောက်ဈာန်နှစ်ပါးကို ဖြစ်စေ၊ အထက်ဈာန်၊ အထက်မဂ်ကို ဖြစ်စေ ရမူသာ သူသည် ကာမဘဝတို့၌ ပြန်လည်၍ ဖြစ်ခြင်းမရှိသူ ဖြစ်နိုင်၏။

မဟာနာမ်---ငါဘုရားသည် ဘုရားမဖြစ်မီ ဘုရား အလောင်းသာ ဖြစ်စဉ်အခါက 'ကာမဂုဏ်တို့သည် သာယာ ဖွယ် နည်းကြ၏။ ဆင်းရဲဒုက္ခ များကြ၏။ ပူဆွေးရမှု များကြ ၏။ အပြစ်များကြ၏'ဟု အမှန်ကို သိနိုင်သော ပညာဖြင့် အမှန်အတိုင်း သိပြီး ကာမဂုဏ်ကို ရှောင်ကြဉ်မှ၊ အကုသိုလ် တရားတို့ကို ရှောင်ကြဉ်မှ ရနိုင်သော အောက်စွာန်နှစ်ပါးကို ဖြစ်စေ၊ ထိုအောက်စွာန်နှစ်ပါးထက် ပိုပြီး ငြိမ်သက်သော အထက်စွာန်၊ အထက်မဂ်ကို ဖြစ်စေ မရသေးသောအခါ 'ငါသည် ကာမဘဝတို့၌ ပြန်လည်၍ ဖြစ်ခြင်းမရှိသူ ဖြစ်ပြီ'ဟု ဝန်မခံခဲ့သေး။ ထိုအောက်စွာန်နှစ်ပါး၊ အထက်စွာန်၊ အထက် မဂ်တို့ကို ရယူသာ 'ငါသည် ကာမဘဝတို့၌ ပြန်လည်၍ ဖြစ်ခြင်း မရှိသူ ဖြစ်ပြီ'ဟု ဝန်ခံတော်မူ၏။

ဥ.၁.၁၁၃။ ထို့နောင် မြတ်စွာဘုရားသည် ကာမဂုဏ် တို့၏ သာယာဖွယ်နှင့် အပြစ်တို့ကို မဟာပြတော်မူ၍ ဤသို့ ဆက်လက် ဟောကြားတော်မူ၏-

ဥ.၁.၁၁၄။ "မဟာနာမ်---အခါတစ်ပါး၌ ငါဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့၊ ဝိဇ္ဇကုဋ်တောင်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ နိဂဏ္ဌ (တိတ္ထိ) များစွာက ငါဘုရားအား လျှောက် တားခဲ့ကြ၏။

'ငါ့ရှင် ဂေါတမ---သုခဖြင့် သုခ (ဒုက္ခကုန်ဆုံးမှု)ကို မရနိုင်။ ဒုက္ခဖြင့်သာ သုခကို ရနိုင်၏။ ငါ့ရှင် ဂေါတမ--- အကယ်၍ သုခဖြင့် သုခကို ရနိုင်လျှင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် သုခကို ရနိုင်စရာ ရှိ၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟုမူ- ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် အရှင်ဂေါတမထက် ပိုပြီး ချမ်းချမ်း သာသာ နေရ၏'

'အရှင် နိဂဏ္ဌတို့---မဆင်မခြင် သတိလက်လွတ် ထို စကားကို ပြောကြားကြကုန်ဘိ၏။ စင်စစ်ကား ထိုပြဿနာ၌ 'ဗိမ္ဗိသာရမင်းနှင့် အရှင်ဂေါတမ--- ဘယ်သူက ပိုပြီး ချမ်းသာစွာ နေရပါသနည်း'ဟု ငါ့ကိုသာ အရင် မေးသင့်၏'

'အရှင်ဂေါတမ---ကျွန်ုပ်တို့ မဆင်မခြင် သတိ လက် လွတ် ထိုစကားကို ပြောကြားမိကြပါ၏။ ထိုသို့ ပြောမိခြင်း သည် ရှိပါစေတော့။ အခုလည်း အရှင်ဂေါတမကို မေးပါ၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းနှင့် အရှင်ဂေါတမ ဘယ်သူသည် ပိုပြီး ချမ်း သာစွာ နေရပါသနည်း'

'ငါ့ရှင် နိဂဏ္ဌတို့---ထိုသို့ ဖြစ်လျှင် ဤနေရာ၌ သင် တို့ကိုပင် ပြန်မေးဦးမည်။ သင်တို့ နှစ်သက်သည့်အတိုင်း မြေကြွ၊ ငါ့ရှင် နိဂဏ္ဌတို့--- အသိနည်း၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် ကိုယ်ကိုလည်း မလှုပ်ရှား၊ စကားလည်း မပြောကြားဘဲ ခုနစ်ရက်တိတိ ချမ်းသာသက်သက်ချည်း ခံစားပြီး နေနိုင် သလော'

'မနေနိုင်ပါ ငါ့ရှင်'

'ခြောက်ရက်၊ ငါးရက်၊ လေးရက်၊ သုံးရက်၊ နှစ်ရက်၊ တစ်ရက်တိတိ ထိုသို့ ချမ်းသာသက်သက်ချည်း ခံစားပြီး နေနိုင်သလော'

'မနေနိုင်ပါ ငါ့ရှင်'

'ငါ့ရှင် နိဂဏ္ဌတို့---ငါဘုရားကား ကိုယ်ကိုလည်း မလှုပ် ရှား၊ စကားလည်း မပြောကြားဘဲ တစ်ရက်တိတိ၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်၊ လေးရက်၊ ငါးရက်၊ ခြောက်ရက်၊ ခုနစ်ရက်တိတိ ချမ်းသာသက်သက်ချည်း ခံစားပြီး နေတော်မူနိုင်၏။ ငါ့ရှင် နိဂဏ္ဌတို့---အသိနည်း ၊ ဤသို့ ဖြစ်မှ- ဗိမ္ဗိသာရမင်းနှင့် ငါဘုရား ဘယ်သူက ပိုပြီး ချမ်းသာစွာ နေနိုင်သနည်း'

'ဤသို့ ဖြစ်မှ အရှင်ဂေါတမကသာ ဗိမ္ဗိသာရမင်းထက် ပိုပြီး ချမ်းသာစွာ နေနိုင်ပါ၏'

ထိုသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောပြတော်မူသော အခါ မဟာနာမ်သာကီဝင်မင်းသည် နှစ်သက်သဘောကျပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုခေါ် ဆိုခဲ့လေသည်။

၅

စေတောဗိလသုတ်

၉.၁.၁၁၅။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည်ရဟန်းတို့အား ဤသို့မိန့်ကြားတော်မူ၏-

“ရဟန်းတို့---စိတ်၏ ဆူးမြောင့်လတ်ငါးမျိုးကို မပယ် နုတ်ရသေးသော၊ စိတ်၏ အနှောင်အဖွဲ့ ငါးမျိုးကို မဖြတ် တောက်ရသေးသော ရဟန်းသည် ဤသာသနာတော်၌ ကြီးပွား၊ စည်ပင်၊ ပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိ။

ရဟန်းတို့---စိတ်၏ ဆူးမြောင့်လတ်ငါးမျိုးသည် အဘယ်နည်းဟူမူ-ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ အစစ်ရှိ/ မရှိ၌ ယုံမှားသံသယ ဖြစ်၏။ ကျင့်စရာ အကျင့်သိက္ခာ ရှိ/ မရှိ၌ ယုံမှားသံသယ ဖြစ်၏။ သီတင်းသုံးဖော်တို့၌ အမျက်ဒေါသ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့--- ဤငါးမျိုးရှိသော ရဟန်း၏ စိတ်သည် ကျင့်ကြံ ကြိုးကုတ် အားထုတ်ဖို့ရာ မညွတ်တော့၊ ရဟန်းတို့---ဤငါးမျိုးသည် စိတ်၏ ဆူးမြောင့်လတ်များ ဖြစ်ကြ၏။

၉.၁.၁၁၆။ ရဟန်းတို့---စိတ်၏ အနှောင်အဖွဲ့ ငါးမျိုး သည် အဘယ်နည်း ဟူမူ---

(၁) ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ကာမဂုဏ်၌ တပ်မက်မှု မကင်းသူ ဖြစ်၏။

(၂) မိမိခန္ဓာကိုယ်၌ တပ်မက်မှု မကင်းသူ ဖြစ်၏။

(၃) အပြင်ပရုပ်၌ တပ်မက်မှု မကင်းသူ ဖြစ်၏။

(၄) စားချင်တိုင်း ငိုက်ကားအောင် စား၍ လျောင်းခြင်း ချမ်းသာ၊ စောင်းခြင်းချမ်းသာ၊ အိပ်ခြင်းချမ်းသာကို ခံစားလျက် နေ၏။

(၅) နတ်မြည်ကို တောင့်တ၍ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံး၏။

ရဟန်းတို့---ဤငါးမျိုးရှိသော ရဟန်း၏ စိတ်သည် ကျင့်ကြံကြိုးစား အားထုတ်ဖို့ရာ မညွတ်တော့၊ ဤငါးမျိုး သည် စိတ်၏ အနှောင်အဖွဲ့များ ဖြစ်၏။

၉.၁.၁၁၇။ ရဟန်းတို့---စိတ်၏ ဆူးမြောင့်လတ် ငါးမျိုးကို ပယ်နှုတ်ပြီးသော၊ စိတ်၏ အနှောင်အဖွဲ့ ငါးမျိုးကို မြတ်တောက်ပြီးသော ရဟန်းသည် ဤသာသနာတော်၌ ကြီးပွား၊ စည်ပင်၊ ပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်နိုင်စရာအကြောင်းရှိ၏။

၉.၁.၁၁၈။ ရဟန်းတို့---ထိုရဟန်းသည် ဆန္ဒဒွိပါဒ်၊ ဝိရိယဒွိပါဒ်၊ စိတ္တဒွိပါဒ်နှင့် ဝိမသိဒ္ဓိပါဒ်တို့ကို ပွားများ၏။ လွန်လွန်ကဲကဲ ကြိုးစားအားထုတ်၏။ ရဟန်းတို့---ဥပမာ အားဖြင့် ကြက်မမှာ ရှစ်လုံးဖြစ်စေ၊ ဆယ်လုံးဖြစ်စေ၊ ဆယ်နှစ်လုံးဖြစ်စေ ဥပမာ ရှိသည် ဆိုပါစေ။ ထိုဥပမာကို ကြက်မက ကောင်းစွာ ဝပ်ပေးထားသည်။ အငွေ့ကို ထက် ဝန်းကျင်မှ ကောင်းစွာ ပေးထားသည်။ ကြက်နို့ကို ထက် ဝန်းကျင်မှ ကောင်းစွာ ထုံပေးထားသည်-ဆိုလျှင် ထိုကြက်မ မှာ 'ဤဥများအတွင်းမှ ကြက်ငယ်ကလေးတို့သည် ခြေ သည်းများဖြင့် ဖြစ်စေ၊ နှုတ်သီးဖျားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ဥခွံကို အောက်ခွဲပြီး ချမ်းချမ်းသာသာ ပေါက်ဖွားလာနိုင်လျှင် ကောင်းမည်'ဟူသော အလိုဆန္ဒ မရှိသော်လည်း ထိုဥများ အတွင်းမှ ကြက်ငယ်ကလေးများသည် ခြေသည်းများဖြင့်

ဖြစ်စေ၊ နှုတ်သီးဖျားဖြင့် ဖြစ်စေ ဥခွံကို အောက်ခွဲပြီး ချမ်းချမ်း သာသာ ပေါက်ဖွားလာနိုင်သကဲ့သို့ လွန်လွန် ကဲကဲ ကြိုးစား အားထုတ်သော ရဟန်းသည် မဂ်ဉာဏ်ဖြင့် ကိလေသာကို ဖျက်ဆီးနိုင်သူ ဖြစ်၏။ သစ္စာလေးပါးကို ကိုယ်တိုင် သိနိုင်သူ ဖြစ်၏။ ယောဂလေးပါးတို့၏ ကုန်ရာ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရထိုက် သူ ဖြစ်၏။

ထိုသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောပြောတော်မူသော အခါ ရဟန်းများသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်သက် သဘောကျပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓု ခေါ်ဆိုခဲ့ကြလေ ကုန်၏။

• • • • •

ဝနပတ္ထသုတ်

၉.၁.၁၁၉။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤဝနပတ္ထသုတ်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

၉.၁.၁၂၀။ "ရဟန်းတို့---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် တောအုပ်ကြီးတစ်ခုခုကို အမှီပြုပြီး နေ၏။ ထိုရဟန်းမှာ မရှိသေးသော သတိလည်း ရှိမလာ၊ မတည်ကြည်သေးသော စိတ်လည်း တည်ကြည်မလာ၊ မကုန်ခန်းသေးသော အာသဝေါများလည်း ကုန်ခန်းမသွားကြ၊ မရသေးသော အရဟတ္တဖိုလ်ကိုလည်း မရ၊ ထိုရဟန်းမှာ ပစ္စည်းလေးပါးလည်း အလွန်ရှားပါး၏။ ရဟန်းတို့---ထိုရဟန်းသည် 'ဤတောအုပ်ကို အမှီပြုပြီး နေသော ငါ့မှာ မရှိသေးသော သတိလည်း ရှိမလာပါလား၊ မတည်ကြည်သေးသော စိတ်လည်း တည်ကြည်မလာပါလား၊ မကုန်ခန်းသေးသော အာသဝေါများလည်း ကုန်ခန်းမသွားကြပါလား၊ မရသေးသော အရဟတ္တဖိုလ်ကိုလည်း မရပါလား၊ ငါ့မှာ ပစ္စည်းလေးပါးလည်း အလွန်ရှားပါးလှပါလား'ဟု ဆင်ခြင်သုံးသပ်သင့်၏။ ရဟန်းတို့---ထိုသို့ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီး ထိုရဟန်းသည် နေ့ချင်းညချင်း ထိုတောအုပ်မှ ထွက်ခွာသွားသင့်၏။ ဆက်မနေသင့်။

၉.၁.၁၂၁။ ရဟန်းတို့---နောက်တစ်မျိုးကား-ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် တောအုပ်ကြီးတစ်ခုခုကို အမှီပြုပြီး နေ၏။ ထိုရဟန်းမှာ မရှိသေးသော သတိလည်း ရှိမလာ၊ မတည်ကြည်သေးသော စိတ်လည်း တည်ကြည်မလာ၊ မကုန်ခန်းသေးသော အာသဝေါများလည်း ကုန်ခန်းမသွားကြ၊ မရသေးသော အရဟတ္တဖိုလ်ကိုလည်း မရ၊ သို့သော် ထိုရဟန်းမှာ ပစ္စည်းလေးပါးကား မရှားပါး (ပေါများ၏)။ ရဟန်းတို့---ထိုရဟန်းသည် 'ဤတောအုပ်ကို အမှီပြုပြီး နေသော ငါ့မှာ မရှိသေးသော သတိလည်း မရှိလာပါလား၊ မတည်ကြည်သေးသော စိတ်လည်း တည်ကြည်မလာပါလား၊ မကုန်ခန်းသေးသော အာသဝေါများလည်း ကုန်ခန်းမသွားကြပါလား၊ မရသေးသော အရဟတ္တဖိုလ်ကိုလည်း မရပါလား၊ ငါ့မှာ ပစ္စည်းလေးပါးကား မရှားပါး (ပေါများ၏)။ သို့သော် ငါသည် ပစ္စည်းလေးပါးကြောင့် ရဟန်းပြုလာသူ မဟုတ်'ဟု ဆင်ခြင်သုံးသပ်သင့်၏။ ရဟန်းတို့---ထိုသို့ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကာ ထိုရဟန်းသည် ထိုတောအုပ်မှ ထွက်ခွာသွားသင့်၏။ ဆက်မနေသင့်။

၉.၁.၁၂၂။ ရဟန်းတို့---နောက်တစ်မျိုးကား-ရဟန်းတစ်ပါးသည် တောအုပ်ကြီးတစ်ခုခုကို အမှီပြုပြီး နေ၏။ ထိုရဟန်းမှာ မရှိသေးသော သတိလည်း ရှိလာ၏။ မတည်

ဇ.၁.၁၂၆။ ရဟန်းတို့---နောက်တစ်မျိုးကား-ဤ သဘာနာတော်၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ကို အစိုးပြုပြီး နေ၏။ ထိုရဟန်းမှာ မရှိသေးသော သတ်လည်း ရှိလာ၏။ မတည်ကြည်သေးသော စိတ်လည်း တည်ကြည် လာ၏။ မကုန်ခန်းသေးသော အာသဝေါများလည်း ကုန်ခန်း သွားကြ၏။ မရသေးသော အရဟတ္တဂိုဏ်းဂိုဏ်းလည်း ရ၏။ သို့သော် ထိုရဟန်းမှာ ပစ္စည်းလေးပါးကား ရှားပါး၏။ ရဟန်းတို့---ထိုရဟန်းသည် 'ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို အစိုးပြုပြီး နေသော ငါ့မှာ မရှိသေးသော သတ်လည်း ရှိလာပါလား။ မတည်ကြည်သေးသော စိတ်လည်း တည်ကြည်လာပါလား။ မကုန်ခန်းသေးသော အာသဝေါများလည်း ကုန်ခန်းသွား ပါလား။ မရသေးသော အရဟတ္တဂိုဏ်းဂိုဏ်းလည်း ရလာ ပါလား။ ငါ့မှာ ပစ္စည်းလေးပါးကား ရှားပါး၏။ သို့သော်

ငါသည် ပစ္စည်းလေးပါးကြောင့် ရဟန်းပြုလာသူ မဟုတ်ဟု ဆင်ခြင်သုံးသပ်သင့်၏။ ရဟန်းတို့---ထိုသို့ ဆင်ခြင် သုံးသပ်ကာ ထိုရဟန်းသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ နောက်သို့ ဆက် လိုက်သင့်၏။ ခွဲခွာမသွားသင့်။

၉.၁၁၂၇။ ရဟန်းတို့--- နောက်တစ်မျိုးကား-ဤ သာသနာတော်၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးကို အမှီပြုပြီး နေ၏။ ထိုရဟန်းမှာ မရှိသေးသော သတိလည်း ရှိလာ၏။ မတည်ကြည်သေးသော စိတ်လည်း တည်ကြည် လာ၏။ မကုန်ခန်းသေးသော အာသဝေါများလည်း ကုန်ခန်း သွားကြ၏။ မရသေးသော အရဟတ္တဖိုလ်ကိုလည်း ရ၏။ ထိုရဟန်းမှာ ပစ္စည်းလေးပါးလည်း မရှား (ပေါများ၏)။ ရဟန်းတို့---ထိုရဟန်းသည် 'ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို အမှီပြုပြီး နေသော ငါ့မှာ မရှိသေးသော သတိလည်း ရှိလာပါလား။ မတည်ကြည်

သေးသော စိတ်လည်း တည်ကြည်လာပါလား။ မကုန်ခန်း သေးသော အာသဝေါများလည်း ကုန်ခန်းသွားကြပါလား။ မရသေးသော အရဟတ္တဖိုလ်ကိုလည်း ရလာပါလား။ ငါ့မှာ ပစ္စည်းလေးပါးလည်း မရှားပါးပါလား (ပေါများလှပါလား)၊ ဟု ဆင်ခြင် သုံးသပ်သင့်၏။ ရဟန်းတို့---ထိုသို့ ဆင်ခြင် သုံးသပ်ပြီး ထိုရဟန်းသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ နောက်သို့ တစ်သက်လုံးပင် လိုက်သင့်၏။ နှင်ထုတ်ခံရတောင်မှ ခွဲခွာ (ထွက်ခွာ) မသွားသင့်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသို့ ဟောကြားတော်မူ၏။ ရဟန်း များသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်သက် သဘောကျပြီး သာဓုခေါ်ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

၇

မဇ္ဇိမနိကာယသုတ်

၉.၁.၁၂၈။ အခါတစ်ပါး၌ သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်မြို့၊ နိဂြောဓာရုံကျောင်းတိုက်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ တစ်ခုသော နိနဂင်ခင်း၌ ကပိလဝတ်မြို့၊ ထဲသို့ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၏။ ဆွမ်းခံပြန်လာတော်မူသောအခါ နေ့ခင်းပိုင်း သီတင်းသုံးတော်မူရန် (အေးဆေးစွာ အနားယူတော်မူရန်) မဟာဝုန်တောသို့ ကြွတော်မူ၏။ မဟာဝုန်တောသို့ ရောက်တော်မူသော အခါ ဥဿ္ဘစ်ပင်ရင်း၌ နေ့ခင်းပိုင်း အေးဆေးစွာ အနားယူတော်မူရန် ထိုင်နေတော်မူ၏။ ဒက္ခပါဏီ (ရွှေတုတ်ချောင်းကို ကိုင်ထား သူ၊ ဝါ- ကိုရွှေတုတ်)ဟူသော သာကီဝင်မင်းသားသည်လည်း အညောင်းမြေ လမ်းလျှောက်လာရင်း မဟာဝုန်တောသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ မဟာဝုန်တော ရောက်သောအခါ ဥဿ္ဘစ်ပင်ရင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ထံတော်သို့ ရှဉ်းကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရောက်သော အခါ နှုတ်ဆက်စကားများ အပြန်အလှန် ပြောကြားပြီး တုတ်ကို ထောက်လှိုက် တစ်နေရာ၌ ရပ်နေ၏။ ထိုဒက္ခပါဏီဟူသော သာကီဝင်မင်းသားက မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

“အသင်ရဟန်းသည် အဘယ်သို့ အယူရှိသူ၊ အဘယ်သို့ ဟောကြားလေ့ရှိသူ ဖြစ်ပါသနည်း”

“ခါယကာ--- ငါသည် လောက၌ ဘယ်သူနှင့်မျှ မငြင်းခုံဘဲ နေတော်မူ၏။ ကာမဂုဏ်တို့နှင့် ကင်း၍ နေတော်မူ၏။ ယုံမှားသံသယ ရှင်းတော်မူ၏။ နောင်တတစ်ဖန် ပူပန်ခြင်း၊ မြေလက်မငြိမ်မသက်ခြင်း ကင်းတော်မူ၏။ ဘဝအဆက်ဆက်၌ တပ်မက်မှု ကင်းတော်မူ၏။ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသော ငါဘုရားမှာ ကိလေသာများ မကိုးဝပ်ကြတော့၊ ခါယကာ--- ငါသည် ဤသို့ ဖြစ်ကြောင်းအယူကို ယူသူ ဖြစ်၏။ ဤသို့ ဖြစ်ကြောင်းတရားကို ဟောကြားလေ့ရှိသူ ဖြစ်၏”

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသို့ ဟောပြောတော်မူသောအခါ ဒက္ခပါဏီ-ဟူသော သာကီဝင်မင်းသားသည် နဖူးမှာ နဖူးရေ သုံးကြောင်း ထအောင် လျှာကို ထုတ်ပြု ဦးခေါင်းကို လှုပ်မြဲကာ တုတ်ကို ထောက်၍ ထောက်၍ ထွက်ခွာသွား၏။

၉.၁.၁၂၉။ ညနေပိုင်း ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ပါးတည်း နားနေသီတင်းသုံးရာမှ ထတော်မူလာပြီး နိဂြောဓာရုံကျောင်းသို့ ကြွတော်မူ၏။ နိဂြောဓာရုံကျောင်း ရောက်သောအခါ အသင် ခင်းထားနှင့်သော နေရာ၌ သီတင်းသုံး ထိုင်နေတော်မူပြီး ရဟန်းတို့အား ဒက္ခပါဏီနှင့် အမေးအဖြေ ပြုလုပ်တော်မူခဲ့ပုံကို ဟောပြောတော်မူ၏။

၉.၁.၁၃၀။ ထိုအခါ၌ ရဟန်းတစ်ပါးက “မြတ်စွာဘုရား
---မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်သို့ အယုဂ်တော်မူ၍ လောက
၌ ဘယ်သူနှင့်မျှ မငြင်းခုံဘဲ နေတော်မူနိုင်ပါသနည်း။
ဘယ်အကြောင်းကြောင့် ကာမဂုဏ်တို့နှင့် ကင်း၍ နေတော်မူ
နိုင်ပါသနည်း။ ယုံမှားသံသယ ကင်းရှင်းတော်မူပါသနည်း။
နောင်တတစ်ဖန် ပူပန်ခြင်း၊ ခြေလက်မငြိမ်သက်ခြင်း ကင်း
တော်မူပါသနည်း။ ဘဝအဆက်ဆက်၌ တပ်မက်မှု ကင်းတော်
မူပါသနည်း။ ရဟန္တာဖြစ်ပြီး မြတ်စွာဘုရားမှာ ကိလေသာများ
မကုန်ဝပ်ကြပါသနည်း ဘုရား”ဟု မြတ်စွာဘုရားအား
လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်း--- အာယတန
ဆယ့်နှစ်ပါးဟူသော အကြောင်းရင်းကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ
မှာ ချဲ့ထွင်မှတ်သားမှု အစုစုတို့ ဖြစ်ကြ၏။ အကြောင်းရင်း
ဖြစ်သော ထိုအာယတနဆယ့်နှစ်ပါး၌ နှစ်သက်မှု၊ စွဲလမ်းမှု
မရှိလျှင် ရာဂါနုသယ (တပ်မက်မှုအင်္ဂါနှစ်ခု) စသော
အနုသယအားလုံး ကုန်ဆုံးတော့၏။ တုတ်ကို ဆွဲယူခြင်း၊
စားလက်နက်ကို ဆွဲယူခြင်း၊ ရန်ဖြစ်ခြင်း၊ သဘောထား ကွဲလွဲ
ခြင်း၊ ငြင်းခုံခြင်း၊ နှင် နှင် ဟု ပြောဆိုခြင်း၊ ကုန်းချောခြင်း၊
မှသာခြောခြင်းတို့လည်း ကုန်ဆုံးတော့၏။ ထိုအာယတနများ
အပေါ်၌ မကောင်းမှုအကုသိုလ်တရားများ အကြွင်းမဲ့
ချုပ်ကိုင်ကြတော့သည်”ဟု ဖြေကြားတော်မူပြီး မြတ်စွာဘုရား
သည် နေရာမှ ထတော်မူကာ ကျောင်းထဲသို့ ဝင်သွားတော်
မူ၏။

၉.၁.၁၃၁။ ထိုအခါ၌ ရဟန်းများသည် မြတ်စွာဘုရား
ဟောပြောသော တရားတော်၏ အကျယ်အဓိပ္ပာယ်ကို အရှင်
မဟာကစ္ဆည်းမထေရ်အား မေးမြန်းလျှောက်ထားခဲ့ကြ၏။

ထိုအခါ၌ အရှင်မဟာကစ္ဆည်းမထေရ်က ဤသို့ ဖြေကြား
တော်မူ၏-

“ငါ့ရှင်တို့--- ဖျက်စီးနှင့် အဆင်းကို အစွဲပြု၍ မြင်သိစိတ်
(စက္ခုဝိညာဉ်) ဖြစ်၏။ ဖျက်စီး၊ အဆင်းနှင့် မြင်သိစိတ်-
ဟူသော သုံးပါးတို့၏ ပေါင်းဆုံမှုသည် ဖဿ ဖြစ်၏။
ဖဿကြောင့် ခံစားမှုဝေခနာ ဖြစ်၏။ ခံစားပြီးသော အာရုံကို
မှတ်သား၏။ မှတ်သားပြီးသော အာရုံကို ကြံစည်၏။ ကြံစည်
ပြီးသော အာရုံကို ချဲ့ထွင်၏။ ထို့ကြောင့် အတိတ်၊ အနာဂတ်၊
ပစ္စုပ္ပန် ဖြစ်သော အဆင်းတို့၌ ချဲ့ထွင်မှတ်သားမှုအစုစုတို့
ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါမှာ ဖြစ်ပွားကြ၏။

နာမနှင့် အသံ၊
နာမေါင်းနှင့် အနံ့၊
လျှာနှင့် အရသာ၊

ကိုယ်နှင့် တွေ့ထိစရာ၊
စိတ်နှင့် ကြံသိစရာတို့၌လည်း ထို့အတူပင် ဖြစ်၏။

ငါ့ရှင်တို့--- ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဖျက်စီး၊ အဆင်းနှင့် မြင်သိ
စိတ်တို့ ရှိခြင်းကြောင့် ဖဿ-ဟူသော အသုံးအနှုန်း*ကို
သုံးနှုန်းနိုင်စရာ ရှိ၏။ ဖဿ-ဟူသော အသုံးအနှုန်း ရှိခြင်း
ကြောင့် ဝေဒနာ-ဟူသော အသုံးအနှုန်းကို သုံးနှုန်းနိုင်စရာ
ရှိ၏။ ဝေဒနာ-ဟူသော အသုံးအနှုန်း ရှိခြင်းကြောင့် သညာ-
ဟူသော အသုံးအနှုန်းကို သုံးနှုန်းနိုင်စရာ ရှိ၏။ သညာ-
ဟူသော အသုံးအနှုန်း ရှိခြင်းကြောင့် ဝိတက်-ဟူသော
အသုံးအနှုန်းကို သုံးနှုန်းနိုင်စရာ ရှိ၏။ ဝိတက်-ဟူသော
အသုံးအနှုန်း ရှိခြင်းကြောင့် ချဲ့ထွင်မှတ်သားမှုအစုစုတို့
ဖြစ်ပုံ အသုံးအနှုန်းကို သုံးနှုန်းနိုင်စရာ ရှိ၏။

နာမနှင့်အသံ-စသည်၌လည်း ထို့အတူပင် ဖြစ်၏။

ငါ့ရှင်တို့--- မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ထို
အကျဉ်းတရားတော်၏ အကျယ်အဓိပ္ပာယ်ကို အခု ပြောခဲ့
သည့်အတိုင်း ငါ သိ၏။ သင်တို့ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့
ချဉ်းကပ်ပြီး ဤအကြောင်းအရာကို မေးမြန်း လျှောက်ထား
လိုက မေးမြန်း လျှောက်ထားကြ၏။ မြတ်စွာဘုရား ဖြေကြား
တော်မူသည့်အတိုင်း မှတ်သားထားကြပါ”ဟု မိန့်ကြား
တော်မူ၏။

၉.၁.၁၃၂။ ထို့နောက် ရဟန်းများသည် မြတ်စွာဘုရား
ထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီး အရှင်မဟာကစ္ဆည်းမထေရ်၏
ဖြေကြားပုံကို လျှောက်ထားခဲ့ကြ၏။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်းတို့--- ကစ္ဆည်း
ရဟန်းသည် ပညာရှိသူ၊ ပညာကြီးသူ ဖြစ်၏။ သင်တို့
ဤအနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ငါဘုရားအား မေးမြန်းခဲ့လျှင်လည်း
ငါဘုရားလည်း ကစ္ဆည်းရဟန်း ဖြေကြားသည့်အတိုင်းပင်
ဖြေကြားတော်မူပင် ဖြစ်၏။ ဤဘုရားတော်၏ အနက်
အဓိပ္ပာယ်သည် ကစ္ဆည်းရဟန်း ဖြေကြားသည့်အတိုင်း
ဖြစ်၏။ ဤဘုရားတော်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကစ္ဆည်းရဟန်း
ဖြေကြားထားသည့်အတိုင်း မှတ်သားထားကြ”ဟု အတည်
ပြုပေးတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ အရှင်အာနန္ဒာက မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့
လျှောက်ထား၏- “မြတ်စွာဘုရား--- အလွန် ဆာမလောင်မှု
ဒဏ် ခံနေရသော လူတစ်ယောက်သည် ပျားဖုန်ဆုပ်ကို
ရသော အခါ ထိုဖုန်၏ ပတ်ပတ်လည်၌ လျက်ကြည့်တိုင်း
လျက်ကြည့်တိုင်း ဖြည့်စွက်စရာမလို အလွန်ချိုမြိန် ကောင်း
မြတ်သော အရသာကို ရသည်ချည်းသာ ဖြစ် သကဲ့သို့-

မြတ်စွာဘုရား--- ထို့အတူပင် ပင်ကိုဉာဏ်ရှိ၍ ကြံစည် စဉ်းစားတတ်သော ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဤတရားဒေသနာတော်၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို အဘက်ဘက်မှ ဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်ကြည့်တိုင်း ဝမ်းမြောက်မှု၊ စိတ်ကြည်လင်မှုကို ရသည်ရည်းသာ ဖြစ်ပါသည်ဘုရား။

မြတ်စွာဘုရား--- ဤတရားဒေသနာတော်၏ နာမည်ကို အဘယ်သို့ ခေါ်ရပါမလဲ ဘုရား။

“အာနန္ဒာ--- ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ဤတရားဒေသနာတော်ကို မရပိက္ခိကပရိယာယ- (ပျားမုန့်ဆုပ်နှင့် တူသော တရား ဒေသနာတော်)-ဟု မှတ်ပါ။”

မြတ်စွာဘုရား ထိုသို့ မိန့်တော်မူသောအခါ အရှင် အာနန္ဒာသည် နှစ်သက်သဘောကျပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဝုခေါ် ဆုံးခဲ့လေသည်။

ဒွေဘေဝိတဗ္ဗသုတ်

၉.၁.၁၃၃။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏-

“ရဟန်းတို့---ငါဘုရား ဘုရားမဖြစ်မီ ဘုရားအလောင်းသား ဖြစ်စဉ်အခါက ‘ဝိတက်တို့ကို နှစ်စုနှစ်စု ခွဲ၍ နေရလျှင် ကောင်းမည်’ဟု စဉ်းစား၏။ ရဟန်းတို့---ထိုသို့ စဉ်းစားပြီး ငါဘုရားသည်

- (၁) ကာမဝိတက် (ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်သော ကြံစည်ခြင်း)၊
- (၂) ဗျာပါဒဝိတက် (သတ်ဖြတ်လိုမှုနှင့် စပ်သော ကြံစည်ခြင်း)
- (၃) ဝိဟိတဝိတက် (ညှဉ်းဆဲမှုနှင့် စပ်သော ကြံစည်ခြင်း)-

တို့ကို တစ်စု၊

- (၁) နေက္ခမ္မဝိတက် (ကာမဂုဏ်မှ လွတ်မြောက်မှုနှင့် စပ်သော ကြံစည်ခြင်း)။

(၂) အဗျာပါဒဝိတက် (မသတ်ဖြတ်လိုမှုနှင့် စပ်သော ကြံစည်ခြင်း)။

(၃) အဝိဟိတဝိတက် (မညှဉ်းဆဲမှုနှင့် စပ်သော ကြံစည်ခြင်း)-

တို့ကို တစ်စု ခွဲ၏။

၉.၁.၁၃၄။ ရဟန်းတို့---ဘုရားအလောင်းတော် မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆဲ ဖြင်းပြင်းထန်ထန် ထက်ထက်သန်သန် ကြိုးစား အားထုတ်နေစဉ် ရံခါ ကာမဝိတက် (ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်သော ကြံစည်မှု) ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုအခါ ဘုရားအလောင်းတော်သည် ‘ငါ့မှာ ဤကာမဝိတက် ဖြစ်ပေါ်လာပြီ၊ ဤကာမဝိတက်သည် မိမိဆင်းရဲကြောင်းလည်း ဖြစ်၏။ သူတစ်ပါးဆင်းရဲကြောင်းလည်း ဖြစ်၏။ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားလုံး ဆင်းရဲကြောင်းလည်း ဖြစ်၏။ ပညာဉာဏ်ကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးတတ်၏။ ပင်ပန်းကြောင်းလည်း ဖြစ်၏။ နိဗ္ဗာန်သို့ မရောက်ကြောင်းလည်း ဖြစ်၏’ဟု သိ၏။ ထိုသို့ သိပြီး ‘ဤကာမဝိတက်သည် မိမိဆင်းရဲကြောင်းလည်း ဖြစ်၏။ သူတစ်ပါးဆင်းရဲကြောင်းလည်း ဖြစ်၏။ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားလုံး ဆင်းရဲကြောင်းလည်း ဖြစ်၏။ ပညာဉာဏ်ကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးတတ်၏။ ပင်ပန်းကြောင်းလည်း ဖြစ်၏။

နိဗ္ဗာန်မရောက်ကြောင်းလည်း ဖြစ်၏။ ဟု ဆင်ခြင်လိုက်သောအခါ ဘုရားအလောင်းတော်၏ သန္တာန်၌ ထိုကာမဝိတက် ချုပ်ပျောက်သွားတော့၏။ ရဟန်းတို့---ကာမဝိတက် ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း ဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုသို့ ဆင်ခြင်၍ ဆင်ခြင်၍ ပယ်ဖို့သည်ရည်း ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဗျာပါဒဝိတက်၊ ဝိဟိသာဝိတက်တို့ကိုလည်း ထိုအတူပင် ပယ်ဖို့၏။

ရဟန်းတို့---ကြံစည်သုံးသပ်မှုများရာဘက်သို့ ရဟန်း၏ စိတ်သည် ညွတ်ကင်းတတ်၏။

ရဟန်းတို့---ရဟန်းသည် ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်သော အကြံအစည်ကို များစွာ ကြံစည်သုံးသပ်လျှင် (နေက္ခမ္ပဝိတက်ကို ပယ်၍ ကာမဝိတက်ကို များစွာ ပြုလျှင်) ထိုရဟန်း၏ စိတ်သည် ကာမဂုဏ်ကို ကြံစည်ဖို့ရာသာ ညွတ်ကင်းနေတော့၏။

သတ်ဖြတ်လိုမှုနှင့် စပ်သော အကြံအစည်ကို များစွာ ကြံစည် သုံးသပ်လျှင် သတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်ဖို့ရာသာ ညွတ်ကင်းနေတော့၏။

ညည်းဆဲမှုနှင့် စပ်သော အကြံအစည်ကို များစွာ ကြံစည် သုံးသပ်လျှင် ညည်းဆဲရန် ကြံစည်ဖို့ရာသာ ညွတ်ကင်းနေတော့၏။

ရဟန်းတို့---ဥပမာအားဖြင့် ဝှိုးလေးလ၏ အဆုံးတန်ဆောင်မှန်းလ အခါသမယ၌ နွားကျောင်းသားသည် လယ်တော၌ နွားများကို ကျောင်းနေသည် ဆိုပါတော့။ နွားကျောင်းသားသည် နွားများကို တုတ်ကလေးဖြင့် ရိုက်ကာ ရိုက်ကာ ထိုမှဤမှ တားမြစ်ပိတ်ဆို့၏ (လယ်ခင်းကို နွားမစားအောင် စောင့်ရှောက်၏)။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟူမူ- ထိုနွားကျောင်းသားသည် လယ်ခင်းကို နွားမစားခြင်းကြောင့် သတ်ဖြတ်မှုဒဏ်ကို ဖြစ်စေ၊ နောင်၌ မှုဒဏ်ကို ဖြစ်စေ၊ လျော်ရမှုဒဏ်ကို ဖြစ်စေ၊ ကဲ့ရဲ့မှုဒဏ်ကို ဖြစ်စေ ခံရနိုင်ပုံကို သိမြင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့---ထိုအတူပင် ငါဘုရားသည် အကုသိုလ်တရားတို့၏ အပြစ်၊ ယုတ်ညံ့ပုံနှင့် ညစ်နွမ်းပုံတို့ကို သိမြင်တော်မူ၏။

ဥ.၁.၁၃၅။ ရဟန်းတို့---ဘုရားအလောင်းတော် ထိုသို့ မမေ့လျော့မပျောက်ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထက်ထက်သန်သန် ကြိုးစားထားထုတ်နေစဉ် ရံခါ နေက္ခမ္ပဝိတက် (ကာမဂုဏ်မှ လွတ်မြောက်ကြောင်းနှင့် စပ်သော ကြံစည်မှု) ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုအခါ ဘုရားအလောင်းတော်သည် 'ငါ့မှာ နေက္ခမ္ပ

ဝိတက် (ကာမဂုဏ်မှ လွတ်မြောက်ကြောင်းနှင့် စပ်သော ကြံစည်မှု) ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ဤနေက္ခမ္ပဝိတက်သည် မိမိဆင်းရဲကြောင်းလည်း မဟုတ်၊ သုတစ်ပါး ဆင်းရဲကြောင်းလည်း မဟုတ်၊ မိမိသုတစ်ပါး နှစ်ဦးသားလုံး ဆင်းရဲကြောင်းလည်း မဟုတ်၊ ပညာဉာဏ်တို့ပွားကြောင်းလည်း ဖြစ်၏။ မပင်ပန်းကြောင်းလည်း ဖြစ်၏။ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းလည်း ဖြစ်၏။ ကာမဂုဏ်မှ လွတ်မြောက်မှုနှင့် စပ်သော အကြံကို တစ်ညလုံး ကြံစည်သုံးသပ်သော်လည်း ထိုသို့ ကြံစည်သုံးသပ်မှုကြောင့် ဘေးဖြစ်သည်ကို မတွေ့ရ။ တစ်နေ့လုံး ကြံစည်သုံးသပ်သော်လည်း ထိုသို့ ကြံစည်သုံးသပ်မှုကြောင့် ဘေးဖြစ်သည်ကို မတွေ့ရ။ တစ်ရက်လုံး (နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလုံး) ကြံစည်သုံးသပ်သော်လည်း ထိုသို့ ကြံစည်သုံးသပ်မှုကြောင့် ဘေးဖြစ်သည်ကို မတွေ့ရ။ သို့သော် အလွန်ကြာမြင့်စွာ ကြံစည် သုံးသပ်လျှင်ကား ငါ၏ ကိုယ်သည် ပင်ပန်းနိုင်စရာရှိ၏။ ကိုယ်ပင်ပန်းလျှင် စိတ် ပျံ့လွင့်နိုင်၏။ စိတ်ပျံ့လွင့်လျှင် သမာဓိနှင့် ဝေက္ခာသွားနိုင်သည်' ဟု သိ၏။ ရဟန်းတို့---ထိုသို့သိပြီး ဘုရားအလောင်းတော်သည် စိတ်ကို မိမိသန္တာန်၌သာ ကောင်းစွာ ထား၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- စိတ်မပျံ့လွင့်စေလိုသော ကြောင့် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---ဘုရားအလောင်းတော်သည် အဗျာပါဒဝိတက်၊ အဝိဟိသာဝိတက်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာလျှင်လည်း ထိုအတူပင် သိပြီး စိတ်ကို မိမိသန္တာန်၌သာ ကောင်းစွာ ထား၏။

ရဟန်းတို့---ကြံစည်သုံးသပ်မှု များရာဘက်သို့ ရဟန်း၏ စိတ်သည် ညွတ်ကင်းတတ်၏။

ရဟန်းတို့---ရဟန်းသည် ကာမဂုဏ်မှ လွတ်မြောက်မှုနှင့် စပ်သော အကြံအစည်ကို များစွာ ကြံစည်သုံးသပ်လျှင် (ကာမဝိတက်ကို ပယ်၍ နေက္ခမ္ပဝိတက်ကို များစွာ ပြုလျှင်) ထိုရဟန်း၏ စိတ်သည် ကာမဂုဏ်မှ လွတ်မြောက်ရန် ကြံစည်ဖို့ရာသာ ညွတ်ကင်းနေတော့၏။

မသတ်ဖြတ်လိုမှုနှင့် စပ်သော အကြံအစည်ကို များစွာ ကြံစည် သုံးသပ်လျှင် မသတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်ဖို့ရာသာ ညွတ်ကင်းနေတော့၏။

မညည်းဆဲမှုနှင့် စပ်သော အကြံအစည်ကို များစွာ ကြံစည် သုံးသပ်လျှင် မညည်းဆဲရန် ကြံစည်ဖို့ရာသာ ညွတ်ကင်းနေတော့၏။

ရဟန်းတို့---ဥပမာအားဖြင့် နွေရာသီ၏ နောက်ဆုံးလ

ကောက်စပါးအားလုံး ရွာထဲ သိမ်းထားပြီးချိန်၌ နွားကျောင်းသားသည် နွားများကို ကျောင်းသား ဆိုပါစေ။ ထိုနွားကျောင်းသားမှာ သစ်ပင်ရင်း၌ နေ၍ ဖြစ်စေ၊ ကွင်းပြင်၌ နေ၍ ဖြစ်စေ 'ဤအရာတို့သည် နွားတို့တည်း' ဟူသော သတိကလေးမျှသာ ပြသင့်သကဲ့သို့ ရဟန်းတို့---ထိုအတူပင် ကာမဂုဏ်မှ လွတ်မြောက်မှုနှင့် စပ်သော အကြံအစည်စသည်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာသော အခါ 'ဤအရာတို့သည် တရားတို့တည်း' ဟူသော သတိကလေးမျှသာ ပြသင့်၏။

ဥ.၁.၁၃၆။ ရဟန်းတို့--- ဘုရားအလောင်းတော် မဆုတ်မနစ် ဆက်လက် ကြိုးစားအားထုတ်သော အခါ ဂျာနလေးပါးကို ရပြီး

- ပထမယဉ် ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိဉာဏ် (မိမိဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ရှေးဘဝအဆက်ဆက်ကို မှတ်မိသောဉာဏ်)၊
- မဇ္ဈိမယဉ် ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ် (နတ်မျက်စိနှင့် တူသောဉာဏ်၊ သက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စုတေခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကို သိသောဉာဏ်)၊
- ဖတ္ထိမယဉ် အာသဝက္ခယဉာဏ် (သစ္စာလေးပါးကို သိပြီး အာသဝေါ (အကုသိုလ်) ကင်းကွာ ရဟန္တာဖြစ်စေသောဉာဏ်) တို့ကို ရ၏။

ဥ.၁.၁၃၇။ ရဟန်းတို့---ဥပပမာအားဖြင့် တောအုပ်ကြီးတစ်ခုထဲ၌ နက်ရှိုင်းသော ညွှန်အိုင်ကြီးတစ်ခု၌ ရှိသည်ဆိုပါစေ။ ထိုညွှန်အိုင်ကြီးကို သမင်များစွာသည် အမှီပြု၍ နေ၏။ ထိုသမင်များ၏ အကျိုးခံကို လိုလားသော လူတစ်ယောက်သည် ဘေးကင်းသော၊ ကောင်းသော လမ်းကို ပိတ်ထား၏။ မကောင်းသော လမ်းကို ဖွင့်ထား၏။ တည်သမင်ဖိုနှင့် တည်သမင်မကို စီစဉ်ထား၏။ ရဟန်းတို့--- ထိုသို့ ဖြစ်ခဲ့လျှင် သမင်များစွာသည် နောင်အခါ၌ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်နိုင်စရာ ရှိ၏။

ရဟန်းတို့---ထိုသမင်များ၏ အကျိုးစီးပွားကို လိုလားသော လူတစ်ယောက်ကား ဘေးကင်းသော၊ ကောင်းသော လမ်းကို ဖွင့်ထား၏။ မကောင်းသော လမ်းကို ပိတ်ထား၏။ တည်သမင်ဖိုနှင့် တည်သမင်မကို ဖယ်ရှားချက်ဆီးထား၏။ ရဟန်းတို့---ထိုသို့ ဖြစ်ခဲ့လျှင် သမင်များစွာသည် နောင်အခါ၌ ကြီးပွား၊ စည်ပင်၊ မြန်မြောခြင်းသို့ ရောက်နိုင်စရာ ရှိ၏။

ရဟန်းတို့---အဓိပ္ပါယ်ကို သိလွယ်ဖို့ရာ ဤဥပမာကို ငါဘုရား ပေးတော်မူ၏။ ဤနေရာ၌ အဓိပ္ပာယ်က ဤသို့

ဖြစ်၏-နက်ရှိုင်းသော ညွှန်အိုင်ကြီး-ဟူသော အမည်သည် ကာမဂုဏ်တို့၏ အမည် ဖြစ်၏။ သမင်များစွာ-ဟူသော အမည်သည် သတ္တဝါတို့၏ အမည် ဖြစ်၏။ အကျိုးခံကို လိုလားသော လူ-ဟူသော အမည်သည် မာရ်နတ်ယုတ်၏ အမည် ဖြစ်၏။ လမ်းမှား-ဟူသော အမည်သည် မိစ္ဆာမဂ္ဂင် ရှစ်ပါး၏ အမည် ဖြစ်၏။ ထိုမိစ္ဆာမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး-ဟူသည် အဘယ်နည်း။

- (၁) မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ (မှားယွင်းစွာ သိမြင်ခြင်း)၊
- (၂) မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပ (မှားယွင်းစွာ ကြံစည်ခြင်း)၊
- (၃) မိစ္ဆာဝါစာ (မှားယွင်းစွာ ပြောဆိုခြင်း)၊
- (၄) မိစ္ဆာကမ္မန္တ (မှားယွင်းစွာ ပြုလုပ်ခြင်း)၊
- (၅) မိစ္ဆာအာဇီဝ (မှားယွင်းစွာ အသက်မွေးခြင်း)၊
- (၆) မိစ္ဆာဝါယာမ (မှားယွင်းစွာ အားထုတ်ခြင်း)၊
- (၇) မိစ္ဆာသတိ (မှားယွင်းစွာ အမှတ်ရခြင်း) နှင့်
- (၈) မိစ္ဆာသမာဓိ (မှားယွင်းစွာ စူးစိုက်တည်ကြည်ခြင်း) တို့ ဖြစ်၏။

တည်သမင်ဖို-ဟူသော အမည်သည် နန္ဒီရဂ (နှစ်သက်တပ်မက်မှု) ၏ အမည် ဖြစ်၏။ တည်သမင်မ-ဟူသော အမည်သည် အဝိဇ္ဇာ၏ အမည် ဖြစ်၏။ အကျိုးစီးပွားကို လိုလားသော လူ-ဟူသော အမည်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အမည်တော် ဖြစ်၏။ ဘေးကင်းသော၊ ကောင်းသော လမ်း-ဟူသော အမည်သည် အရိယမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး၏ အမည် ဖြစ်၏။ ထိုအရိယမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး-ဟူသည် အဘယ်နည်း။

- (၁) သမ္မာဒိဋ္ဌိ (မှန်စွာ သိမြင်ခြင်း)၊
- (၂) သမ္မာသင်္ကပ္ပ (မှန်စွာ ကြံစည်ခြင်း)၊
- (၃) သမ္မာဝါစာ (မှန်စွာ ပြောဆိုခြင်း)၊
- (၄) သမ္မာကမ္မန္တ (မှန်စွာ ပြုလုပ်ခြင်း)၊
- (၅) သမ္မာအာဇီဝ (မှန်စွာ အသက်မွေးခြင်း)၊
- (၆) သမ္မာဝါယာမ (မှန်စွာ အားထုတ်ခြင်း)၊
- (၇) သမ္မာသတိ (မှန်စွာ အမှတ်ရခြင်း) နှင့်
- (၈) သမ္မာသမာဓိ (မှန်စွာ စူးစိုက်တည်ကြည်ခြင်း) တို့ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---အခု ဟောပြောသည့်အတိုင်း ငါဘုရားသည် ဘေးကင်းသော၊ ကောင်းသော လမ်းကို ဖွင့်ထား၏။

မကောင်းသော လမ်းကို ပိတ်ထား၏။ တည်သမင်ဖိုကို ဖယ်ရှားထား၏။ တည်သမင်မကို ဖျက်ဆီးထား၏။ ရဟန်းတို့ ---တပည့်တို့၏ အကျိုးစီးပွားကို လိုလားပြီး သနားကြင်နာ တတ်သော ဆရာတစ်ပါး ပြုသင့်ပြုထိုက်သည်ကို သင်တို့ အတွက် ငါဘုရား ပြုတော်မူပြီးပြီ။

ရဟန်းတို့---ဤနေရာတို့သည် သစ်ပင်ရင်းတို့ ဖြစ်၏။ ဤနေရာတို့သည် ဆိတ်ငြိမ်သော နေရာတို့ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့--- တရားတော်ကို ရှုမှတ်ပွားများကြကုန်လော့၊

အမှတ်တမဲ့ မေ့မေ့လျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ လုံးဝ မနေ ကြကုန်လင့်။ နောင်ကျမှ နောင်တမရကြကုန်လင့်။ ဤကား သင်တို့အတွက် ငါဘုရားတို့၏ အဆုံးအမတော် ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရား ထိုသို့ ဟောကြားတော်မူသော အခါ ရဟန်းများသည် အလွန်နှစ်သက်သဘောကျပြီးဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ သာဓု ခေါ် ဆိုခဲ့ကြလေကုန်၏။

ဝိတက္ကသဇ္ဇာနသုတ်

၉.၁.၁၃၈။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ ဟောကြား တော်မူ၏-

“ရဟန်းတို့---တရားအားထုတ်သော ရဟန်းသည် အကြောင်းအရာငါးမျိုးကို ရံဖန်ရံခါ နှလုံးသွင်းသင့်၏။ ရဟန်းတို့--- အကြောင်းအရာတစ်မျိုးကို နှလုံးသွင်းသော သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်း၏သန္တာန်၌ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တို့နှင့်စပ်ယှဉ်သော မကောင်းမှု အကုသိုလ်အကြံအစည်များ ခြစ်တတ်ကြ၏။ ရဟန်းတို့---ထိုရဟန်းသည် ထိုအကြောင်း အရာမှ တစ်ပါး ကုသိုလ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော တခြားအကြောင်း အရာကို နှလုံးသွင်းသင့်၏။ ထိုသို့ နှလုံးသွင်းသော ရဟန်း၏ သန္တာန်၌ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့နှင့်စပ်ယှဉ်သော မကောင်းမှု အကုသိုလ်အကြံအစည်များ ကင်းပျောက် ချုပ်ငြိမ်းသွား တော့၏။ ထိုအကြံအစည်များ ကင်းပျောက် ချုပ်ငြိမ်းခြင်း ကြောင့် စိတ်သည် မိမိသန္တာန် ၌သာ ကောင်းစွာ တည်တော့ ၏။ ရဟန်းတို့---ဥပမာအားဖြင့် ကျွမ်းကျင်သော လက်သမား သည် သေးငယ်သော သစ်ကို ရိုက်၍ ကြိုးမားသော သစ်ကို ဆွဲနတ်ရာသကဲ့သို့ ရဟန်းတို့---ထိုအတူပင် အကြောင်းအရာ တစ်မျိုးကို နှလုံးသွင်း၍ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့နှင့် စပ်

ယှဉ်သော မကောင်းမှု အကုသိုလ် အကြံအစည်များ မိမိ၏ သန္တာန်၌ ဖြစ်နေသော ရဟန်းသည် ထိုအကြောင်းအရာမှ တစ်ပါး ကုသိုလ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော တခြားအကြောင်းအရာကို နှလုံးသွင်းသင့်၏။ ထိုသို့ နှလုံးသွင်းသော ရဟန်း၏ သန္တာန်၌ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့နှင့် စပ်ယှဉ်သော မကောင်းမှု အကုသိုလ် အကြံအစည်များ ကင်းပျောက် ချုပ်ငြိမ်းသွား တော့၏။ ထိုအကြံအစည်များ ကင်းပျောက်ချုပ်ငြိမ်းခြင်း ကြောင့် စိတ်သည် မိမိသန္တာန်၌သာ ကောင်းစွာ တည်တော့၏။ (၁)

၉.၁.၁၃၉။ ရဟန်းတို့---ထိုအကြောင်းအရာမှ တစ်ပါး ကုသိုလ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော တခြားအကြောင်းအရာကို နှလုံး သွင်းပါလျက် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့နှင့် စပ်ယှဉ်သော မကောင်းမှု အကုသိုလ် အကြံအစည်များ ထိုရဟန်း၏ သန္တာန်၌ အကယ်၍ ဆက်ဖြစ်နေကြသေးလျှင် ထိုရဟန်း သည် ‘ဤအကြောင်း၊ ဤအကြောင်းကြောင့် ဤအကြံ အစည်များသည် အကုသိုလ်များ ဖြစ်ကြ၏၊ အပြစ်များကြ၏၊ ဆိုးကျိုးကို ပေးတတ်ကြ၏’ဟု ထိုအကြံအစည်တို့၏ အပြစ်ကို ရှုဆင်ခြင်သင့်၏။ ထိုသို့ ရှုဆင်ခြင်သော ရဟန်း၏ သန္တာန်၌ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့နှင့် စပ်ယှဉ်သော မကောင်း မှု အကုသိုလ် အကြံအစည်များ ကင်းပျောက် ချုပ်ငြိမ်းသွား

တော့၏။ ထိုအကြံအစည်များ ကင်းပျောက် ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကြောင့် စိတ်သည် မိမိသန္တာန်၌သာ ကောင်းစွာ တည်တော့၏။ ရဟန်းတို့---ဥပမာအားဖြင့် ငယ်ရွယ်နုပျို၍ အလှပြင်လေ့ရှိသော မိန်းမပျို ဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားပျို ဖြစ်စေ ခြေသေကောင်းပုံ၊ ခွေးသေကောင်းပုံ၊ လူသေကောင်းပုံ တစ်ခုခုကို လည်ပင်း၌ အဆွဲခံရလျှင် ငြီးငွေ့ ရွံရှာ၊ စက်ဆုပ်သကဲ့သို့ ရဟန်းတို့---ထိုအတူပင် အကြောင်းအရာတစ်မျိုးမှ တစ်ပါး တခြားအကြောင်းအရာတစ်မျိုးကို နှလုံးသွင်းပါလျက် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့နှင့် စပ်ယှဉ်သော မကောင်းမှု အကုသိုလ် အကြံအစည်များ မိမိသန္တာန်၌ ဆက်ဖြစ်နေသေးသော ရဟန်းသည် 'ဤအကြောင်း၊ ဤအကြောင်းကြောင့် ဤအကြံအစည်များသည် အကုသိုလ်များ ဖြစ်ကြ၏။ အပြစ်များကြ၏။ ဆိုးကျိုးပေးကြ၏'ဟု ထိုအကြံအစည်တို့၏ အပြစ်ကို ရှုဆင်ခြင်သင့်၏။ ထိုသို့ ရှုဆင်ခြင်သော ရဟန်း၏ သန္တာန်၌ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့နှင့် စပ်ယှဉ်သော မကောင်းမှုအကုသိုလ် အကြံအစည်များ ကင်းပျောက် ချုပ်ငြိမ်းသွားတော့၏။ ထိုအကြံအစည်များ ကင်းပျောက် ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကြောင့် စိတ်သည် မိမိသန္တာန်၌သာ ကောင်းစွာ တည်တော့၏။ (၂)

ဥ.၁.၁၄၁။ ရဟန်းတို့---ထိုအကြံအစည်များ၏ အပြစ်ကို ရှုဆင်ခြင်ပါလျက် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့နှင့် စပ်ယှဉ်သော မကောင်းမှု အကုသိုလ် အကြံအစည်များ ထိုရဟန်း၏ သန္တာန်၌ အကယ်၍ ဆက်ဖြစ်နေကြသေးလျှင် ထိုရဟန်းသည် ထိုအကြံအစည်တို့ကို သတိမပြုဘဲ နှလုံးမသွင်းဘဲ နေသင့်၏။ ထိုသို့ နေသော ရဟန်း၏ သန္တာန်၌ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့နှင့် စပ်ယှဉ်သော မကောင်းမှု အကုသိုလ် အကြံအစည်များ ကင်းပျောက်ချုပ်ငြိမ်းသွားတော့၏။ ထိုအကြံအစည်များ ကင်းပျောက်ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကြောင့် စိတ်သည် မိမိသန္တာန်၌သာ ကောင်းစွာ တည်တော့၏။ ရဟန်းတို့---ဥပမာအားဖြင့် မျက်စိကောင်းသော လူတစ်ယောက်သည် ပေါ်လာ(တွေ့ကြုံလာ)သော အဆင်းအရာတို့ကို မမြင်လို မကြည့်လိုလျှင် မျက်စိကို မှိတ်ထားရာသကဲ့သို့၊ သို့မဟုတ် တခြားအရာသို့ လွှဲပြောင်း ကြည့်ရှုရာသကဲ့သို့ ရဟန်းတို့---ထိုအတူပင် ထိုအကြံအစည်များ၏ အပြစ်ကို ရှုဆင်ခြင်ပါလျက် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့နှင့် စပ်ယှဉ်သော မကောင်းမှု အကုသိုလ်အကြံအစည်များ မိမိသန္တာန်၌ ဆက်ဖြစ်နေသေးသော ရဟန်းသည် ထိုအကြံအစည်တို့ကို သတိမပြုဘဲ နှလုံးမသွင်းဘဲ နေသင့်၏။ ထိုသို့ နေသော ရဟန်း၏ သန္တာန်၌ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့နှင့် စပ်ယှဉ်သော မကောင်းမှုအကုသိုလ် အကြံအစည်များ

ကင်းပျောက် ချုပ်ငြိမ်းသွားတော့၏။ ထိုအကြံအစည်များ ကင်းပျောက် ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကြောင့် စိတ်သည် မိမိသန္တာန်၌သာ ကောင်းစွာ တည်တော့၏။ (၃)

ဥ.၁.၁၄၁။ ရဟန်းတို့---ထိုအကြံအစည်တို့ကို သတိမပြု နှလုံးမသွင်းဘဲ နေပါလျက် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့နှင့် စပ်ယှဉ်သော မကောင်းမှု အကုသိုလ် အကြံအစည်များ ထိုရဟန်း၏ သန္တာန်၌ အကယ်၍ ဆက်ဖြစ်နေကြသေးလျှင် ထိုရဟန်းသည် ထိုအကြံအစည်တို့၏ ကြံစည်ပုံ ကြမ်းတမ်းမှု တဖြည်းဖြည်း ရပ်တန့်ကြောင်းကို နှလုံးသွင်းသင့်၏။ (ကြံစည်ပုံကြမ်းတမ်းမှု ရပ်တန့်သည်အထိ တဖြည်းဖြည်း လျော့ချသင့်၏။) ထိုသို့ နှလုံးသွင်းသော ရဟန်း၏ သန္တာန်၌ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့နှင့် စပ်ယှဉ်သော မကောင်းမှု အကုသိုလ် အကြံအစည်များ ကင်းပျောက်ချုပ်ငြိမ်းသွားတော့၏။ ထိုအကြံအစည်များ ကင်းပျောက်ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကြောင့် စိတ်သည် မိမိသန္တာန်၌သာ ကောင်းစွာ တည်တော့၏။ ရဟန်းတို့---ဥပမာအားဖြင့် လူတစ်ယောက်သည် မြန်မြန် သွားနေသည့် ဆိုပါတော့။ သူသည် 'ငါ အဘယ့်ကြောင့် မြန်မြန် သွားရမည်နည်း။ ခြည်ဖြည်းသွားတာ ကောင်းပါသည်' ဟု စဉ်းစားပြီး ဖြည်းဖြည်း သွား၏။ 'ငါ အဘယ့်ကြောင့် ခြည်းဖြည်း သွားရမည်နည်း။ ရပ်နေတာ ကောင်းပါသည်' ဟု စဉ်းစားပြီး ရပ်နေ၏။ 'ငါ အဘယ့်ကြောင့် ရပ်နေရမည်နည်း။ ထိုင်နေတာ ကောင်းပါသည်' ဟု စဉ်းစားပြီး ထိုင်နေ၏။ 'ငါ အဘယ့်ကြောင့် ထိုင်နေရမည်နည်း။ လျောင်းနေတာ ကောင်းပါသည်' ဟု စဉ်းစားပြီး လျောင်းနေ၏။ ရဟန်းတို့---ထိုသို့ ကြမ်းတမ်းသော ကြမ်းတမ်းသော ဣရိယာပုတ်ကို ရှောင်ကြဉ်၍ သိမ်မွေ့သော သိမ်မွေ့သော ဣရိယာပုတ်ကို ပြုလုပ်ရာသကဲ့သို့၊ ရဟန်းတို့---ထိုအတူပင် ထိုအကြံအစည်များကို သတိမပြု နှလုံးမသွင်းဘဲ နေပါလျက် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့နှင့် စပ်ယှဉ်သော မကောင်းမှု အကုသိုလ် အကြံအစည်များ မိမိသန္တာန်၌ ဆက်ဖြစ်နေသေးသော ရဟန်းသည် ထိုအကြံအစည်တို့၏ ကြံစည်ပုံကြမ်းတမ်းမှု တဖြည်းဖြည်း ရပ်တန့်ကြောင်းကို နှလုံးသွင်းသင့်၏။ (ကြံစည်ပုံ ကြမ်းတမ်းမှု ရပ်တန့်သည်အထိ တဖြည်းဖြည်း လျော့ချသင့်၏။) ထိုသို့ နှလုံးသွင်းသော ရဟန်း၏ သန္တာန်၌ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့နှင့် စပ်ယှဉ်သော မကောင်းမှု အကုသိုလ် အကြံအစည်များ ကင်းပျောက်ချုပ်ငြိမ်းသွားတော့၏။ ထိုအကြံအစည်များ ကင်းပျောက်ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကြောင့် စိတ်သည် မိမိသန္တာန်၌သာ ကောင်းစွာ တည်တော့၏။ (၄)

ဥ.၁.၁၄၂။ ရဟန်းတို့---ထိုအကြံအစည်တို့၏ ကြံစည်ပုံ

ကြမ်းတမ်းမှု တဖြည်းဖြည်း ရပ်တန့်ကြောင်းကို နှလုံးသွင်းပါလျက် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့နှင့် စပ်ယှဉ်သော မကောင်းမှုအကုသိုလ် အကြံအစည်များ ထိုရဟန်း၏ သန္တာန်၌ အကယ်၍ ဆက်ဖြစ်နေကြသေးလျှင် ထိုရဟန်းသည် သွားချင်းကြိတ်၊ လျှာဖြင့် အာစောက်ကို ထိလျက် စိတ်ဖြင့် စိတ်ကို မိန့်ဝံသင့်၏။ ဖျစ်ညှစ်သင့်၏။ ပင်ပန်းစေသင့်၏။ ထိုသို့ မိန့်ဝံ၊ ဖျစ်ညှစ်၊ ပင်ပန်းစေသော ရဟန်း၏ သန္တာန်၌ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့နှင့် စပ်ယှဉ်သော မကောင်းမှု အကုသိုလ်အကြံအစည်များ ကင်းပျောက် ချုပ်ငြိမ်းသွားတော့၏။ ထိုအကြံအစည်များ ကင်းပျောက် ချုပ်ငြိမ်းသွားခြင်းကြောင့် စိတ်သည် မိမိသန္တာန်၌သာ ကောင်းစွာ တည်တော့၏။ ရဟန်းတို့---ဥပမာအားဖြင့် အားကောင်းသော လူတစ်ယောက်သည် အားနည်းသော လူတစ်ယောက်ကို ခေါင်းကို ဖြစ်စေ၊ လည်ပင်းကို ဖြစ်စေ၊ ပခုံးကို ဖြစ်စေ ဆုပ်ကိုင်၍ မိန့်ဝံ၊ ဖျစ်ညှစ်၊ ပင်ပန်းစေသကဲ့သို့၊ ရဟန်းတို့--- ထိုအကူပင် ထိုအကြံအစည်တို့၏ ကြံစည်ပုံ ကြမ်းတမ်းမှု တဖြည်းဖြည်း ရပ်တန့်ကြောင်းကို နှလုံးသွင်းပါလျက် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့နှင့် စပ်ယှဉ်သော မကောင်းမှု အကုသိုလ်အကြံအစည်များ မိမိသန္တာန်၌ ဆက်ဖြစ်နေသေးသော ရဟန်းသည် သွားချင်းကြိတ်၊ လျှာဖြင့်

အာစောက်ကို ထိလျက် စိတ်ဖြင့် စိတ်ကို မိန့်ဝံသင့်၏။ ဖျစ်ညှစ်သင့်၏။ ပင်ပန်းစေသင့်၏။ ထိုသို့ မိန့်ဝံ၊ ဖျစ်ညှစ်၊ ပင်ပန်းစေသော ရဟန်း၏သန္တာန်၌ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့နှင့်စပ်ယှဉ်သော မကောင်းမှုအကုသိုလ်အကြံအစည်များ ကင်းပျောက် ချုပ်ငြိမ်းသွားတော့၏။ ထိုအကြံအစည်များ ကင်းပျောက် ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကြောင့် စိတ်သည် မိမိသန္တာန်၌သာ ကောင်းစွာ တည်တော့၏။ (၅)

၉.၁.၁၄၃။ ရဟန်းတို့---ဤရဟန်းသည် ကြံစည်မှု လှည့်လည်ရာ လမ်းကြောင်း၌ လေ့ကျင့်ပြီးသူ (ကျွမ်းကျင်ပြီးသူ) ဖြစ်၏။ ကြံစည်လိုသော အကြံအစည်ကို ကြံစည်လိမ့်မည်။ မကြံစည်လိုသော အကြံအစည်ကို မကြံစည်ဘဲ နေလိမ့်မည်။ သူသည် တဏှာကို ဖြတ်တောက်ပြီးသူ ဖြစ်၏။ သံယောဇဉ်အနှောင်အဖွဲ့ကို မဖြေပြီးသူ ဖြစ်၏။ ဟနကို သိပြီး၊ ပယ်ပြီးသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူမှာ ဒုက္ခစပ်သိမ်း အေးငြိမ်းသွားတော့၏။*

ဤတရားတော်ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူပြီးသောအခါ ရဟန်းများသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာမန် ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

၃။ သပ္ပာယ်

၁

ကကဇူပမသုတ်

၉.၁.၁၄၄။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ အရှင်မောဠိယဗဂ္ဂနသည် ရဟန်းမတို့နှင့် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ (အလွန်အကျွံ) ရောနှောပြီး နေ၏။ ရဟန်းတစ်ပါးက အရှင်မောဠိယဗဂ္ဂန၏ ရှေ့၌ ထိုရဟန်းမတို့၏ အပြစ်ကို ပြောလျှင် နာကြည်းအမျက်ထွက်ပြီး ရန်ထောင်မှုကိုပင် ပြု၏။ ရဟန်းတစ်ပါးက ထိုရဟန်းမတို့၏ ရှေ့၌ အရှင်မောဠိယဗဂ္ဂန၏ အပြစ်ကို ပြောလျှင်လည်း ထိုရဟန်းမများသည် နာကြည်းကြ၊ အမျက်ထွက်ကြပြီး ရန်ထောင်မှုကိုပင် ပြုကြ၏။ အရှင်မောဠိယဗဂ္ဂနသည် ထိုမျှလောက်အတိုင်းအတာအထိ ရဟန်းမများနှင့် ရောနှောပြီး နေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ရဟန်းတစ်ပါးက မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ သွားရောက် လျှောက်ထား၏။

၉.၁.၁၄၅။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတစ်ပါးအား ဤသို့ စေခိုင်းတော်မူ၏-

“ရဟန်း---လာလော့။ ‘ငါ့ရှင်ဗဂ္ဂန---သင့်ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်နေသည်’ဟု ငါ၏ ကေားဖြင့် မောဠိယဗဂ္ဂန ရဟန်းကို သွားခေါ်ချေ”

“မှန်ပါ အရှင်ဘုရား”

“ငါ့ရှင် ဗဂ္ဂန---သင့်ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်နေ၏”

“ကောင်းပြီ ငါ့ရှင်”

မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ အရှင်မောဠိယဗဂ္ဂန ရောက်လာသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင် မောဠိယဗဂ္ဂနအား ဤသို့ မေးမြန်းတော်မူ၏-

“ဗဂ္ဂန---သင် ရဟန်းမတို့နှင့် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ရောနှောပြီး နေသည်-ဆိုသည်မှာ မှန်သလော”

“မှန်ပါ အရှင်ဘုရား”

“ဗဂ္ဂန---သင်သည် သဒ္ဓါတရားဖြင့် ရဟန်းပြုလာသော အမျိုးကောင်းသား မဟုတ်လော”

“မှန်ပါ အရှင်ဘုရား”

၉.၁.၁၄၆။ “ဗဂ္ဂန---သဒ္ဓါတရားဖြင့် ရဟန်းပြုလာသော သင်အမျိုးကောင်းသားအတွက် ရဟန်းမတို့နှင့် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ရောနှောနေထိုင်ခြင်းသည် မသင့်လျော်။ ဗဂ္ဂန---ထို့ကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်က သင်၏ ရှေ့၌ ထိုရဟန်းမတို့၏ အပြစ်ကို ပြောခဲ့လျှင်လည်း သင်သည် ကာမဂုဏ်ကို

အကြောင်းပြုသော အလိုဆန္ဒနှင့် အကြံအစည်တို့ကို စွန့်၍ 'ငါ၏ စိတ်ကို မဖောက်ပြန် မပြောင်းလွှဲစေအံ့၊ ယုတ်မာသော စကားကိုလည်း မမြွက်ဆိုအံ့၊ မေတ္တာဓာတ်ကို ဖြန့်ကြက်သူ၊ ဒေါသစိတ်မဖက် မေတ္တာစိတ်သက်သက်ရှိသူ ဖြစ်၍ နေအံ့' ဟု ကျင့်ရမည်။

ဇမ္ဗူန---တစ်စုံတစ်ယောက်က သင်၏ ရှေ့၌ ထိုရဟန်းမ တို့အား လက်သီးဖြင့် ထိုး၊ ခဲဖြင့် ထု၊ တုတ်ဖြင့် ရိုက်၊ ဓားဖြင့် ထိုးလျှင်လည်း သင်သည် ကာမဂုဏ်ကို အကြောင်းပြုသော အလိုဆန္ဒနှင့် အကြံအစည်တို့ကို စွန့်၍ 'ငါ၏ စိတ်ကို မဖောက်ပြန် မပြောင်းလွှဲစေအံ့၊ ယုတ်မာသော စကားကို လည်း မမြွက်ဆိုအံ့၊ မေတ္တာဓာတ်ကို ဖြန့်ကြက်သူ၊ ဒေါသစိတ်မဖက် မေတ္တာစိတ်သက်သက်ရှိသူ ဖြစ်၍ နေအံ့' ဟု ကျင့်ရမည်။

ဇမ္ဗူန---တစ်စုံတစ်ယောက်က သင်၏ ရှေ့၌ သင်၏ အမြဲကို ပြောလျှင်လည်း သင်သည် ကာမဂုဏ်ကို အကြောင်း ပြုသော အလိုဆန္ဒနှင့် အကြံအစည်တို့ကို စွန့်၍ 'ငါ၏ စိတ်ကို မဖောက်ပြန် မပြောင်းလွှဲစေအံ့၊ ယုတ်မာသော စကား ကိုလည်း မမြွက်ဆိုအံ့၊ မေတ္တာဓာတ်ကို ဖြန့်ကြက်သူ၊ ဒေါသစိတ်မဖက် မေတ္တာစိတ်သက်သက်ရှိသူ ဖြစ်၍ နေအံ့' ဟု ကျင့်ရမည်။

ဇမ္ဗူန---သင့်အား တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်သီးဖြင့် ထိုး၊ ခဲဖြင့် ထု၊ တုတ်ဖြင့် ရိုက်၊ ဓားဖြင့် ထိုးလျှင်လည်း သင်သည် ကာမဂုဏ်ကြောင့် ဖြစ်သော အလိုဆန္ဒနှင့် အကြံအစည်တို့ကို စွန့်၍ 'ငါ၏ စိတ်ကို မဖောက်ပြန် မပြောင်းလွှဲစေအံ့၊ ယုတ်မာသော စကားကိုလည်း မမြွက် ဆိုအံ့၊ မေတ္တာဓာတ်ကို ဖြန့်ကြက်သူ၊ ဒေါသစိတ်မဖက် မေတ္တာစိတ်သက်သက်ရှိသူ ဖြစ်၍ နေအံ့' ဟု ကျင့်ရမည်။

ဇ.၁.၁၄၇။ ထို့နောက် ဗြဟ္မစွာဘုရားသည် ရဟန်း တို့အား ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ၏။ 'ရဟန်းတို့---တစ်ခါတုန်း က ရဟန်းများသည် ငါဘုရား၏ စိတ်ကို နှစ်သက်စေခဲ့ကြ၏။ ရဟန်းတို့--- ဤသာသနာတော်၌ ငါဘုရားသည် ရဟန်း တို့အား 'ရဟန်းတို့--- ငါဘုရားသည် တစ်ထပ်တည်းသော သောဇဉ်ကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။ ထိုသို့ ဘုဉ်းပေးသော အခါ အနာရောဂါကင်းခြင်း၊ ကျန်းမာခြင်း၊ လျင်မြန်ပေါ့ပါးခြင်း၊ စွန့်အားရှိခြင်း၊ ချမ်းသာစွာ နေခြင်းတို့ကို ကောင်းကောင်း တွေ့ရ၏။ ရဟန်းတို့--- လာကြလော့၊ သင်တို့လည်း တစ်ထပ် တည်းသော သောဇဉ်ကို စားကြလော့၊ ထိုသို့ စားသောအခါ သင်တို့လည်း အနာရောဂါကင်းခြင်း၊ ကျန်းမာခြင်း၊ လျင်မြန်

ပေါ့ပါးခြင်း၊ စွန့်အားရှိခြင်း၊ ချမ်းသာစွာ နေခြင်းတို့ကို ကောင်းကောင်း တွေ့ရလိမ့်မည်' ဟု ညွှန်ပြ၏။ ရဟန်းတို့ ---ထိုရဟန်းတို့အား ငါဘုရား ဆုံးမခဲ့ခြင်း မဟုတ်၊ သတိပေး ခဲ့ခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---ဥပမာအားဖြင့် မြေညီညီ လမ်းဆုံလမ်းမ လမ်းလေးခွ၌ အာဇာနည်မြင်းရထားတစ်စီးကို ကပြီး (ပြင်ဆင်ပြီး) ရပ်ထားသည်၊ ထိုရထားပေါ်၌ နှင်တံကိုလည်း တင်ထားသည် ဆိုပါတော့။ ထိုရထားကို ကျွမ်းကျင်သော မြင်းထိန်းတစ်ယောက်က တက်စီး၍ လက်ဝဲလက်မြင် ကြီးကို ကိုင်၊ လက်ယာလက်မြင် နှင်တံကို ကိုင်ပြီး အလို ရှိရာသို့ အလိုရှိသည့်အတိုင်း မောင်း၍ သွားစေ၊ ပြန်စေ သကဲ့သို့၊ ရဟန်းတို့--- ထိုအတူပင် ထိုရဟန်းတို့အား ငါ ဘုရား ဆုံးမခဲ့ခြင်း မဟုတ်၊ သတိပေးခဲ့ခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---ထို့ကြောင့် သင်တို့လည်း အကုသိုလ်ကို ပယ်ကြ၊ ကုသိုလ်တရားတို့ကို ကြိုးစား အားထုတ်ကြ၊ ထိုသို့ ဖြစ်ခဲ့လျှင် သင်တို့လည်း ဤသာသနာတော်၌ ကြီးပွား စည်ပင် ပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်ကြလိမ့်မည်။

ရဟန်းတို့--- ဥပမာအားဖြင့် ရွာတို့၏ အနီး၌ အင်ကြင်း တောတစ်တော ရှိ၏။ ထိုအင်ကြင်းတောကို ကြက်ဆုပ်ငှက် များက ဖုံးအုပ်ထားသည် ဆိုပါတော့။ ထိုအင်ကြင်းတောကို ကောင်းစားစေလိုသော လူတစ်ယောက်က ကောက်ကွေး သော အင်ကြင်းပင်ပျိုးများနှင့် အဆီဩဇာကင်းသော အင်ကြင်းပင်များကို ဖြတ်၍ အပြင်ဘက်သို့ ထုတ်ပစ်၏။ တောတွင်းထဲ၌ အလွန်သန့်ရှင်းအောင် ရှင်းလင်းသုတ်သင် ထား၏။ မြေငြာင့်သော အင်ကြင်းပင်ပျိုးများနှင့် လူသော အင်ကြင်းပင်ပျိုးများကို ကောင်းကောင်း ပြုစုစောင့်ရှောက် ထား၏။ ရဟန်းတို့--- ထိုသို့ ဖြစ်ခဲ့လျှင် ထိုအင်ကြင်း တောသည် နောင်တစ်ချိန်၌ ကြီးပွားစည်ပင် ပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်နိုင်စေရန်ရှိ၏။ ရဟန်းတို့--- ထိုအတူပင် သင်တို့လည်း အကုသိုလ်ကို ပယ်ကြ၊ ကုသိုလ်တရားတို့ကို ကြိုးစားအား ထုတ်ကြ၊ ထိုသို့ ဖြစ်ခဲ့လျှင် သင်တို့လည်း ဤသာသနာ တော်၌ ကြီးပွား၊ စည်ပင်၊ ပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်ကြ လိမ့်မည်။

ဇ.၁.၁၄၈။ ရဟန်းတို့---ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည့်ကား-ဤ သာဓတ္ထိမြို့၌ပင် 'ဝေဒေဟိကာ-ဟူသော အိမ်ရှင်မ တစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူး၏။ ရဟန်းတို့--- ထိုဝေဒေဟိကာ အိမ်ရှင်မ၏ ကောင်းသတင်းသည် 'ဝေဒေဟိကာသည် သိမ်မွေ့ နူးညံ့သူ ဖြစ်၏။ မိမိကိုယ်ကို နှိမ့်ချသူ ဖြစ်၏။ ငြိမ်းခေအသူ ဖြစ်၏' ဟု ကျော်စောနေ၏။ ရဟန်းတို့---

ထိုဝေဒဟိကာအိမ်ရှင်မမှာ ကာဠီ-ဟူသော ကျွန်မလေး တစ်ယောက်ရှိ၏။ ထိုကာဠီသည် ကျွမ်းကျင်သူ၊ မပျင်းရိသူ၊ အိမ်မှကိစ္စတို့ကို ကောင်းစွာ ပြုစီရင်တတ်သူ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---တစ်နေ့၌ ကာဠီ-ဟူသော ကျွန်မသည် 'ငါ့ အရှင်မ၏ ကောင်းသတင်းသည် အတော် ကျော်စောနေ၏။ ငါ့အရှင်မ၏ သန္တာန်၌ အမျက်ဒေါသ ရှိပါလျက် အပြင် မထွက်လေသလော၊ သို့မဟုတ် အမျက်ဒေါသ တကယ် မရှိ၍ အပြင် မထွက်လေသလော၊ သို့မဟုတ် အိမ်မှကိစ္စတို့ကို ငါက ကောင်းစွာ ပြုစီရင်ပေးသောကြောင့် သူ့သန္တာန်၌ အမျက် ဒေါသ ရှိပါလျက် အပြင် မထွက်လေသလော၊ သို့မဟုတ် အမျက်ဒေါသ တကယ် မရှိ၍ အပြင် မထွက်လေသလော၊ ထိုအကြောင်းကို သေချာသိရအောင် အရှင်မကို ငါစမ်းကြည့် ရလျှင် ကောင်းမည်'ဟု စဉ်းစား၏။ ရဟန်းတို့--- ကာဠီ ကျွန်မသည် ထိုသို့ စမ်းကြည့်လိုသည့်အတွက် တစ်နေ့၌ နေမြင့်မှ အိပ်ရာထ၏။ ထိုအခါ၌ ဝေဒဟိကာက ကာဠီအား ဤသို့ မေး၏-

'ဟဲ့ ကာဠီ---

'ရှင်---

'ဟဲ့ ဘာဖြစ်လို့ နေမြင့်မှ အိပ်ရာထသလဲ'

'ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး'

'ဘာမှ မဖြစ်ဘဲနင့်များ၊ ကျွန်ယုတ်မနယ် နေမြင့်မှ အိပ်ရာထရတယ်-လို့' ဟု ပြောကာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြ၏။ ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ ကာဠီသည် 'ငါ့အရှင်မ၏ သန္တာန်၌ အမျက်ဒေါသ ရှိပါလျက် အပြင် မထွက်ခြင်း ဖြစ်၏။ တကယ် မရှိ၍ မဟုတ်၊ တကယ်တော့ ငါက အိမ်မှကိစ္စများကို ကောင်းစွာ ပြုစီရင်ပေးနေသော ကြောင့်သာ သူ့သန္တာန်၌ ရှိသော ဒေါသအမျက် အပြင် မထွက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒေါသအမျက် တကယ် မရှိ၍ အပြင် မထွက်ခြင်း မဟုတ်၊ ဝိသေချာအောင် ငါ အရှင်မကို တိုးပြီး စမ်းရလျှင် ကောင်းမည်'ဟု စဉ်းစားပြန်၏။

ရဟန်းတို့---နောက်တစ်နေ့၌ ကာဠီသည် ဂိပြီး နေမြင့်မှ အိပ်ရာထ၏။ ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ ဝေဒဟိကာက ကာဠီအား ဤသို့ မေး၏-

'ဟဲ့ ကာဠီ---

'ရှင်---

'ဟဲ့ ဘာဖြစ်လို့ နေမြင့်မှ အိပ်ရာထသလဲ'

'ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး'

'ဘာမှ မဖြစ်ဘဲနင့်များ၊ ကျွန်ယုတ်မနယ် နေမြင့်မှ အိပ်ရာထရတယ်-လို့' ဟု ပြောကာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်း၏။ ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ ကာဠီသည် 'ငါ့အရှင်မ၏ သန္တာန်၌ အမျက်ဒေါသ ရှိပါလျက် အပြင် မထွက်ခြင်း ဖြစ်၏။ တကယ် မရှိ၍ မဟုတ်၊ တကယ်တော့ ငါက အိမ်မှကိစ္စများကို ကောင်းစွာ ပြုစီရင်ပေးနေသော ကြောင့်သာ သူ့သန္တာန်၌ ရှိသော ဒေါသအမျက် အပြင် မထွက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒေါသအမျက် တကယ် မရှိ၍ အပြင် မထွက်ခြင်း မဟုတ်၊ ဝိသေချာအောင် ငါ အရှင်မကို တိုးပြီး စမ်းရလျှင် ကောင်းမည်'ဟု စဉ်းစားပြန်၏။

ရဟန်းတို့---နောက်တစ်နေ့၌ ကာဠီသည် ဂိပြီး နေမြင့်မှ အိပ်ရာထ၏။ ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ ဝေဒဟိကာက ကာဠီအား ဤသို့ မေး၏-

'ဟဲ့ ကာဠီ---

'ရှင်---

'ဟဲ့ ဘာဖြစ်လို့ နေမြင့်မှ အိပ်ရာထသလဲ'

'ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး'

'ဘာမှ မဖြစ်ဘဲနင့်များ၊ ကျွန်ယုတ်မနယ် နေမြင့်မှ အိပ်ရာထရတယ်-လို့' ဟု ပြောကာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် တံခါးကျင်(ကန့်လန့်ကျင်)ကို ယူပြီး ကာဠီ၏ ဦးခေါင်းကို ရိုက်ခွဲ၏။ ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ ကာဠီသည် သွေးသံရဲ့ရဲ့ ကွဲနေသော ဦးခေါင်းကြိုးဖြင့် 'အရပ်တို့---သိမ်မွေ့ နူးညံ့သူ၏ လုပ်ရပ်ကို ကြည့်ကြပါအုံး၊ မိမိကိုယ်ကို နှိပ်ချသူ၏ လုပ်ရပ်ကို ကြည့်ကြပါအုံး၊ ဘယ်နယ်တော်၊ နေမြင့်မှ အိပ်ရာ ထရမလားဆိုပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် တံခါးကျင်ကို ယူပြီး ကျွန်မလေးတစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းကို ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်ခွဲရတယ်-လို့ ဟု အိမ်နီးချင်းတို့အား ပြောဆိုထိုက်တန်း ရှာ၏။

ရဟန်းတို့---ထိုအခါမှ စ၍ ဝေဒဟိကာ အိမ်ရှင်မသည် ကြမ်းတမ်း၏။ ရိုင်းစိုင်း၏။ ဂတ်မာ၏ဟု ဝေဒဟိကာ၏ သတင်းဆိုးသည် ပျံ့နှံ့သွားတော့၏။

ရဟန်းတို့---ထိုအတူပင် ဤသာသနာတော်၌ တချို့ ရဟန်းသည် မနာသက်ဖွယ်စကားများ မိမိကို မထိသေးမီ အလွန်နူးညံ့သူ၊ မိမိကိုယ်ကို အလွန်နှိမ်ချသူ၊ အလွန် ငြိမ်းအေးသူ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့---ထိုရဟန်းကို တကယ် နူးညံ့သူ၊ တကယ် မိမိကိုယ်ကို နှိမ်ချသူ၊ တကယ် ငြိမ်းအေး သူ-ဟု မဆိုထိုက်။ မနာသက်ဖွယ်စကားများ မိမိကို ထိကြ ပါလျက် အလွန်နူးညံ့၊ မိမိကိုယ်ကို အလွန်နှိမ်ချ၊ အလွန်

ငြိမ်းအေးသော ရဟန်းကိုသာ တကယ်နှံ့ညှပ်သူ၊ တကယ် မိမိကိုယ်ကို နှံ့ချသူ၊ တကယ် ငြိမ်းအေးသူ ဟု ဆိုလိုက်၏။

ရဟန်းတို့---သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ ဆေးကို ရလျှင် မူကြောင့် ဆိုဆုံးမလွယ်သော ရဟန်းကို 'တကယ် ဆိုဆုံးမလွယ်သူ' ဟု ငါဘုရား မဟောကြားလို့။ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူ- ထိုရဟန်းသည် သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ ဆေးကို မရသော အခါ ဆိုဆုံးမလွယ်မည် မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့---တရားတော်ကို ရှိသော လေးစား၊ မြတ်နိုး ကော်ရော်၊ ပူဇော်၊ ကန်တော့လို၍ ဆိုဆုံးမလွယ်သော ရဟန်းကိုသာ 'တကယ် ဆိုဆုံးမလွယ်သူ' ဟု ငါဘုရား မဟောကြားတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့---ထို့ကြောင့် 'တရားတော်ကို ရှိသော လေးစား၊ မြတ်နိုးကော်ရော်၊ ပူဇော်၊ ကန်တော့လို၍သာ ဆိုဆုံးမလွယ်သူများ ဖြစ်ကြကုန်အံ့' ဟု သင်တို့ ကျင့်ကြံရမည်။

၉.၁.၁၄၉။ ရဟန်းတို့---သုတစ်ပါးတို့က သင်တို့အား ပြောကြားနိုင်သော စကား(အစုံ) ငါးမျိုး ရှိ၏။ ငါးမျိုး-ဟူသည် အဘယ်နည်း။

- (၁) သင့်တော်သော အချိန်၌ ပြောသော စကား၊ မသင့်တော်သော အချိန်၌ ပြောသော စကား။
- (၂) ဟုတ်မှန်သော စကား၊ မဟုတ်မှန်သော စကား။
- (၃) သိမ်မွေ့စွာ ပြောသော စကား၊ ကြမ်းတမ်းစွာ ပြောသော စကား။
- (၄) အကျိုးရှိသော စကား၊ အကျိုးမရှိသော စကားနှင့်
- (၅) မေတ္တာဖြင့် ပြောသော စကား၊ ဒေါသဖြင့် ပြောသော စကားတို့ ဖြစ်ကြ၏။

ရဟန်းတို့---ထိုစကားငါးမျိုးအနက် တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် သင်တို့အား သုတစ်ပါးတို့က ပြောကြလိမ့်မည်။ ရဟန်းတို့---ထိုသို့ ပြောသံကို ကြားရသော အခါ 'ငါတို့၏ စိတ်ကို မဖောက်ပြန်စေအံ့' ဟု သင်တို့ ကျင့်ကြံရမည်။ 'ယုတ်မာသော စကားကို မမြှောက်ဆိုအံ့' ဟုလည်း သင်တို့ ကျင့်ကြံရမည်။ 'သူ၏ အကျိုးစီးပွားကို လိုလား၍ ဒေါသဖယ်ရှား မေတ္တာထားကာ နေကြကုန်အံ့' ဟုလည်း သင်တို့ ကျင့်ကြံရမည်။ 'ထိုသို့ ပြောသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မေတ္တာပို့၍ နေကြကုန်အံ့' ဟုလည်း သင်တို့ ကျင့်ကြံရမည်။ 'မေတ္တာ၏ အာရုံ ဖြစ်သော တစ်လောကလုံးသို့ ကြီးမား ကျယ်ပြန့်၍ ဘေးရန်ကင်းသော မေတ္တာစိတ်ကို ဖြန့်ကြက်၍ နေကြကုန်အံ့' ဟုလည်း သင်တို့ ကျင့်ကြံရမည်။

၉.၁.၁၅၀။ 'ရဟန်းတို့---ဥပမာအားဖြင့် လူတစ်ယောက်သည် ပေါက်တွန့် တောင်းကို ယူပြီး လာသည် ဆိုပါတော့၊ ထိုလူသည် 'ဤမြေကြီးကို မြေကြီးမဟုတ်အောင် ငါ ပြုလုပ်အံ့' ဟု ပြော၏။ ထိုနောက် သူသည် ထိုနေရာတူး၊ ဤနေရာတူး တူး၏။ ထိုနေရာ ကြံမြန်း၊ ဤနေရာ ကြံမြန်း ကြံမြန်း၏။ ထိုနေရာ တံတွေးထွေး၊ ဤနေရာ တံတွေးထွေး ထွေး၏။ ထိုနေရာ ကျင်ငယ်စွန့်၊ ဤနေရာ ကျင်ငယ်စွန့် စွန့်၏။ 'မြေကြီး' မဟုတ်တော့သည် ဖြစ်ပါ။ မြေကြီးမဟုတ်တော့သည် ဖြစ်ပါ' ဟုလည်း ပါးစပ်က တတ္တဝါတို့ ပြော၏။ ရဟန်းတို့---အသို့နည်း။ ထိုလူသည် ဤမြေကြီးကို မြေကြီးမဟုတ်အောင် ပြုလုပ်နိုင်ရာသလော။"

"အရှင်ဘုရား---ထိုလူသည် ဤမြေကြီးကို မြေကြီးမဟုတ်အောင် မပြုလုပ်နိုင်ရာပါ။ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူ- ဤမြေကြီးသည် ထုထည်လည်း အလွန်ကြီးမား၍ ကျယ်ပြန့်လည်း အလွန် ကျယ်ပြန့်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။ ထိုလူသည် ပင်ပန်း ဆင်းရဲနွမ်းသာ ရှိပါမည် ဘုရား။"

"ရဟန်းတို့---ထိုအတူပင် သုတစ်ပါးတို့က သင်တို့အား စကား (အစုံ) ငါးမျိုးအနက် တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် ပြောကြားလာသောအခါ 'ထိုပြောသော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်တကွ တစ်လောကလုံးသို့ မြေကြီးနှင့်တူသော မေတ္တာစိတ်ကို ဖြန့်ကြက်၍ နေကြကုန်အံ့' ဟု သင်တို့ ကျင့်ကြံရမည်။"

၉.၁.၁၅၁။ 'ရဟန်းတို့---ဥပမာအားဖြင့် လူတစ်ယောက်သည် ချိုင့်(အစေးနီ) အရည်ကို ဖြစ်စေ၊ နန္ဒင်းရည်ကို ဖြစ်စေ၊ အညိုရည်ကို ဖြစ်စေ၊ မောင်းသော (ပန်းရောင်) အရည်ကို ဖြစ်စေ ယူပြီးလာသည် ဆိုပါတော့၊ ထိုလူသည် 'ဤကောင်းကင်၌ အရုပ်ကို ငါ ရေးအံ့၊ အရုပ်ထင်အောင် ငါ ပြုလုပ်အံ့' ဟု ပြော၏။ ရဟန်းတို့---အသို့နည်း။ ထိုလူသည် ဤကောင်းကင်၌ အရုပ်ကို ရေးနိုင်ရာသလော၊ အရုပ်ထင်အောင် ပြုလုပ်နိုင်ရာသလော။"

"အရှင်ဘုရား---ထိုလူသည် ဤကောင်းကင်၌ အရုပ်ကို မရေးနိုင်ရာပါ။ အရုပ်ထင်အောင် မပြုလုပ်နိုင်ရာပါ။ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူ-ဤကောင်းကင်သည် အဆင်းသဏ္ဌာန်၊ အသွင်သဏ္ဌာန် မရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။ ထိုလူသည် ပင်ပန်းဆင်းရဲနွမ်းသာ ရှိပါမည် ဘုရား။"

"ရဟန်းတို့---ထိုအတူပင် သုတစ်ပါးတို့က သင်တို့အား စကား(အစုံ) ငါးမျိုးအနက် တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် ပြောကြားလာသောအခါ ထိုပြောသော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်တကွ တစ်လောကလုံးသို့ ကောင်းကင်နှင့်တူသော မေတ္တာစိတ်ကို ဖြန့်ကြက်၍ နေကြကုန်အံ့- ဟု သင်တို့ ကျင့်ကြံရမည်။"

၉.၁.၁၅။ “ရဟန်းတို့---ဥပမာအားဖြင့် လူတစ်ယောက်သည် မီးရဲရဲတောက်လောင်နေသော မြက်မီးတုတ်ကို ယူပြီးလာသည် ဆိုပါတော့။ ထိုလူသည် ဤမြက်မီးတုတ်ဖြင့် ဂင်္ဂါမြစ်ကို ငါ လောင်ကျွမ်း မန်းခြောက်စေအံ့ဟု ပြော၏။ ရဟန်းတို့--- အသိနည်း။ ထိုလူသည် မီးရဲရဲတောက်လောင်နေသော မြက်မီးတုတ်ဖြင့် ဂင်္ဂါမြစ်ကို လောင်ကျွမ်း မန်းခြောက်စေနိုင်ရာသလော”

“အရှင်ဘုရား---ထိုလူသည် မီးရဲရဲတောက်လောင်နေသော မြက်မီးတုတ်ဖြင့် ဂင်္ဂါမြစ်ကို မလောင်ကျွမ်း မန်းခြောက်စေနိုင်ရာပါ။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- ဂင်္ဂါမြစ်သည် နက်လည်း နက်၊ ကျယ်လည်း ကျယ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။ ထိုလူသည် ပင်ပန်း ဆင်းရဲရဲမျှသာ ရှိပါမည် ဘုရား”

“ရဟန်းတို့---ထိုအတူပင် သူတစ်ပါးတို့က သင်တို့အား စကား(အစုံ) ငါးမျိုးအနက် တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် ပြောကြားလာသောအခါထိုပြောသောပုဂ္ဂိုလ်နှင့်တကွတစ်လောကလုံးသို့ ဂင်္ဂါမြစ်နှင့် တူသော မေတ္တာစိတ်ကို ဖြန့်ကြက်၍ နေကြကုန်အံ့ဟု သင်တို့ ကျင့်ကြရမည်”

၉.၁.၁၅၁။ “ရဟန်းတို့---ဥပမာအားဖြင့် ကြောင်ရေအိတ်တစ်လုံး ရှိသည်ဆိုပါတော့။ ထိုကြောင်ရေအိတ်သည် ကောင်းစွာ နယ်ထား၍ အလွန် နူးညံ့၏။ လဲမို့ နှင့် တူ၏။ ကျွဲကျွဲမြိုမြိုဟူသော အသံသည်ပင် မမြည်။ လူတစ်ယောက်သည် တုတ်ချောင်းကို ဖြစ်စေ၊ အိုးခြမ်းကွဲကို ဖြစ်စေ ယူပြီး ထိုကြောင်ရေအိတ်နားသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုလူသည် ဤကြောင်ရေအိတ် ကျွဲကျွဲမြိုမြို အသံမြည်အောင် တုတ်ချောင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အိုးခြမ်းကွဲဖြင့် ဖြစ်စေ ငါပြုလုပ်မည်ဟု ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့---အသိနည်း။ ထိုလူသည် ထိုကြောင်ရေအိတ် ကျွဲကျွဲမြိုမြို အသံမြည်အောင် တုတ်ချောင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အိုးခြမ်းကွဲဖြင့် ဖြစ်စေ ပြုလုပ်နိုင်ရာသလော”

“အရှင်ဘုရား---ထိုလူသည် ထိုကြောင်ရေအိတ်ကို ကျွဲကျွဲမြိုမြို အသံမြည်အောင် တုတ်ချောင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အိုးခြမ်းကွဲဖြင့် ဖြစ်စေ မပြုလုပ်နိုင်ရာပါ။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- ထိုကြောင်ရေအိတ်သည် ကောင်းစွာ နယ်ထား (ကြိတ်ထား)၍ လဲမို့ နှင့် တူပြီး ကျွဲကျွဲမြိုမြိုဟူသော အသံ မထွက်နိုင်တော့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။ ထိုလူသည် ပင်ပန်းဆင်းရဲရဲသာ ရှိပါမည် ဘုရား”

“ရဟန်းတို့---ထိုအတူပင် သူတစ်ပါးတို့က သင်တို့အား စကား(အစုံ) ငါးမျိုးအနက် တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် ပြောကြားလာသောအခါထိုပြောသောပုဂ္ဂိုလ်နှင့်တကွတစ်လောကလုံးသို့ ကြောင်ရေအိတ်နှင့် တူသော မေတ္တာစိတ်ကို ဖြန့်ကြက်၍ နေကြကုန်အံ့ဟု သင်တို့ ကျင့်ကြရမည်”

၉.၁.၁၅၄။ “ရဟန်းတို့---အောက်တန်းစား အလုပ်ကို ပြုလုပ်လေ့ရှိကြသော ခိုးသူတို့သည် နှစ်ဖက်အရိုးပါသော လှံဖြင့် သင်တို့၏ အင်္ဂါကြီးငယ်ကို တိုက်ဖြတ်ကြစေဦးတော့။ ထိုခိုးသူတို့အား ပြန်၍ စိတ်ပြစ်မှားသော ရဟန်းသည်ပင် ငါဘုရား၏ အဆုံးအမတော်ကို လိုက်နာသူ မဟုတ်။ ရဟန်းတို့---ထိုသို့ လှံဖြင့် တိုက်ဖြတ်ခံရစေကာမူ ‘ငါတို့၏ စိတ်ကို မဖောက်ပြန်စေအံ့ဟု သင်တို့ ကျင့်ကြရမည်။’ ယုတ်မာသော စကားကို မမြက်ဆိုအံ့ဟုလည်း သင်တို့ ကျင့်ကြရမည်။ ‘သူတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို လိုလား၍ ခေါသဖယ်ရား မေတ္တာထားကာ နေကြကုန်အံ့ဟုလည်း သင်တို့ ကျင့်ကြရမည်။’ လှံဖြင့် တိုက်သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ဖြန့်၍ နေကြကုန်အံ့ဟုလည်း သင်တို့ ကျင့်ကြရမည်။ ‘မေတ္တာ၏ အာရုံဖြစ်သော တစ်လောကလုံးသို့ ဦးမားကျယ်ပြန့်၍ ဘေးရန်ကင်းသော မေတ္တာစိတ်ကို ဖြန့်ကြက်၍ နေကြကုန်အံ့ဟုလည်း သင်တို့ ကျင့်ကြရမည်”

၉.၁.၁၅၅။ “ရဟန်းတို့---လူဥပမာ ဤဩဝါဒကထာကို သင်တို့ မပြတ် နှလုံးသွင်းကြကုန်လော့။ ထိုသို့ နှလုံးသွင်းကြလျှင် သင်တို့ သည်းမန်နိုင်စရာရှိသော ကြီးကြီးငယ်ငယ် တစ်သွယ်သွယ်သော စကားမျိုးကို သင်တို့ မြင်ကြသေးသလော”

“အရှင်ဘုရား---မမြင်ကြတော့ပါ”

“ရဟန်းတို့---ထိုကြောင့် လူဥပမာ ဤဩဝါဒကထာကို သင်တို့ မပြတ် နှလုံးသွင်းကြကုန်လော့။ ထိုသို့ နှလုံးသွင်းခြင်းသည် သင်တို့အတွက် ကြာမြင့်စွာ ကြီးပွားချမ်းသာကြောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်”

ထိုသို့ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော အခါ ရဟန်းများသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်သက်သဘောကျကြပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓု ခေါ်ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

အလဂဒ္ဒူပမသုတ်

၉.၁.၁၅၆။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ လင်းတသတ်မှဆိုးမျိုး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းမှာ "နတ်ရွာ၊ နိဗ္ဗာန်တို့၏ အန္တရာယ်ကို ဖြစ်စေနိုင်သည်-ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားသော တရား(ဖြစ်မှု)များ ရှိကြ၏။ သို့သော် ထိုတရား(ဖြစ်မှု)များကို ဝိဝဲကျူးလွန်သူမှာ အန္တရာယ်မဖြစ်စေနိုင်သော နည်းကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားတော်မူ၏။ ထိုနည်းကို ဝါ သိသည်"ဟု ယုတ်မာသော အယူမှားမှ ဖြစ်နေ၏။ အရိဋ္ဌရဟန်း၏ ထိုသို့ ယုတ်မာသော အယူမှားမှ ဖြစ်နေပုံကို များစွာသော ရဟန်းတို့ ကြားသိကြ၏။ ထိုသို့ ကြားသိကြသောအခါ ထို ရဟန်းများက အရိဋ္ဌရဟန်းထံသို့ သွားပြီး မေးကြ၏။

"ငါ့ရှင် အရိဋ္ဌ---သင့်မှာ ဤသို့ ဤသို့ ယုတ်မာသော အယူမှားမှ ဖြစ်နေသည်-ဆိုသည်မှာ မှန်သလော"

"မှန်ပါသည် ငါ့ရှင်တို့---"

အရိဋ္ဌရဟန်း၏ အကြံဖြင့် ကြားရသော အခါ ထိုရဟန်း များသည် အရိဋ္ဌရဟန်းကို ထိုယုတ်မာသော အယူမှားမှ ကင်းစေလိုသည့်အတွက် "ငါ့ရှင် အရိဋ္ဌ---ထိုသို့ မပြောပါနှင့်။

မြတ်စွာဘုရားကို မစွပ်စွဲပါနှင့်။ မြတ်စွာဘုရားကို စွပ်စွဲခြင်းသည် မကောင်းပါ။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသို့ မဟောတန်ရာပါ။ ငါ့ရှင်အရိဋ္ဌ--- နတ်ရွာ၊ နိဗ္ဗာန်၏ အန္တရာယ်ကို ဖြစ်စေနိုင်သော တရားများကို နတ်ရွာ၊ နိဗ္ဗာန်၏ အန္တရာယ်ကို ဖြစ်စေနိုင်သည်-ဟုသာ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောပြောတော်မူပါသည်။ ဝိဝဲကျူးလွန်သော ပုဂ္ဂိုလ် အတွက် ထိုတရားများသည် နတ်ရွာ၊ နိဗ္ဗာန်၏ အန္တရာယ် ဖြစ်စေနိုင်သည်သာ ဖြစ်ပါ၏။ ကာမဂုဏ်များသည် သာယာစွယ် နည်းကြ၊ ဆင်းရဲခြင်း များကြ၊ မြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်း များကြ၏။ အရိုးစုနှင့် တူကြ၏။ အသားတစ်နှင့် တူကြ၏။ မြက်မီးရှူးနှင့် တူကြ၏။ မီးကျိုးတွင်းနှင့် တူကြ၏။ အိပ်မက်နှင့် တူကြ၏။ ငှားသုံးရသော ပစ္စည်းနှင့် တူကြ၏။ အသီးရှိသော သစ်ပင်နှင့် တူကြ၏။ စဉ်းတိတုံးနှင့် တူကြ၏။ လှံတံကျင်းနှင့် တူကြ၏။ မြွေ၏ ဦးခေါင်းနှင့် တူကြ၏။ ဤကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ်သာ များသည်-ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူပါသည်"ဟု ပြောပြကြပြီး အယုကို ထပ်ကာထပ်ကာ စီစစ်ပြကြ၏။ ထပ်ကာထပ်ကာ အယုမှန်ကို ယူစေကြ၏။ ထပ်ကာထပ်ကာ အကြောင်းအရာအမှန်ကို ပြောပြကြ၏။ သို့သော် အရိဋ္ဌရဟန်းသည် ထိုယုတ်မာသော အယူမှားမှကို ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ စွဲကိုင်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

၉.၁.၁၅၇။ အဓိဋ္ဌရဟန်းကို ထိုယုတ်မာသော အယူမှား မျှမှု ကင်းစေခြင်းဟု မစွမ်းနိုင်ကြသော အခါ ထိုရဟန်းများ သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီး အဓိဋ္ဌ ရဟန်း၏ အကြောင်းကို လျှောက်ထားခဲ့ကြ၏။

၉.၁.၁၅၈။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း တစ်ပါးအား အဓိဋ္ဌရဟန်းကို ခေါ်ခိုင်းတော်မူ၏။

အဓိဋ္ဌရဟန်း ရောက်လာသော အခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မေးမြန်းတော်မူ၏-

"အဓိဋ္ဌ---သင့်မှာ ဤသို့ ဤသို့ ယုတ်မာသော အယူမှားမျှ ဖြစ်ပေါ်နေသည်-ဆိုသည်မှာ မှန်သလော"

"မှန်ပါသည် အရှင်ဘုရား"

"လူဖျင်း---ဘယ်သူ့အား ငါဘုရား ထိုသို့ ဟောသည်ကို သင် ကြားသိရသနည်း၊ လူဖျင်း---ငါဘုရားသည် နတ်ရွာ၊ နိဗ္ဗာန်၏ အန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင်သော တရားများကို နတ်ရွာ၊ နိဗ္ဗာန်၏ အန္တရာယ်ကို ဖြစ်စေနိုင်သည်-ဟုသာ အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြ၍ ဟောကြားတော်မူသည် မဟုတ်လော၊ မှီဝဲ ကျူးလွန်သော ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ထိုတရားများသည် နတ်ရွာ၊ နိဗ္ဗာန်၏ အန္တရာယ်ကို ဖြစ်စေနိုင်သည်သာ မဟုတ်လော၊ ကာမဂုဏ်တို့၏ သာယာဖွယ်နည်းပုံ-စသည်ကို ငါဘုရား ဟောကြားထားတော်မူသည် မဟုတ်လော၊ လူဖျင်း---သို့ဖြစ် ပါလျက် သင်သည် မိမိဘာသာ အယူမှားပြီး ငါ ဘုရားကို လည်း စွပ်စွဲရက်၏၊ မိမိကိုယ်ကိုလည်း တူးဖြိုရက်၏၊ မကောင်းမှုများစွာကိုလည်း ပွားစေရက်၏၊ လူဖျင်း---သင်၏ ထိုအယူမှားမှု (သင်ယူပုံမှားမှု)သည် သင့်အတွက် ကာလ ရှည်ကြာစွာ ဆုတ်ယုတ်ကြောင်း၊ ဆင်းရဲကြောင်း ဖြစ် လိမ့်မည်"

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား မေးမြန်း တော်မူ၏-"ရဟန်းတို့---အသို့နည်း၊ ဤ ငါဘုရား သာသနာ တော်၌ မဂ်၊ စိုလ်ရရန် ဤအဓိဋ္ဌရဟန်းမှာ ဉာဏ် အဋ္ဌေအသက် ရှိသေးသလော"

"ဘယ်မှာ ရှိပါမည်နည်း မြတ်စွာဘုရား--- လုံးဝ မရှိ တော့ပါ ဘုရား"

ထိုသို့ ဖြေသည်ကို ကြားရသော အခါ အဓိဋ္ဌရဟန်းသည် ငြိမ်သက်သွားတော့၏၊ မျက်နှာပျက်သွားတော့၏၊ ခေါင်း ငိုက်စိုက် ကျသွားတော့၏၊ မျက်နှာ အောက်ချ ထားတော့၏၊ ကြံရာမရ ဖြစ်ပြီး ထိုင်နေရတော့၏၊ ထိုအခါ၌ အဓိဋ္ဌရဟန်း

ထိုသို့ ဖြစ်သွားပုံကို မြတ်စွာဘုရား သိတော်မူ၍ အဓိဋ္ဌရဟန်း အား ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ၏-

"လူဖျင်း---သင်၏ ယုတ်မာသော ဝိဇ္ဇာအယူဖြင့်ပင် သင် ထင်ရှားလိမ့်မည်၊ ဤနေရာ၌ ရဟန်းတို့ကိုပင် ငါဘုရား မေးတော့မည်"

၉.၁.၁၅၉။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း တို့အား မေးမြန်းတော်မူ၏။

"ရဟန်းတို့---ငါဘုရား ဟောထားသော တရားတော်ကို အဓိဋ္ဌရဟန်းကဲ့သို့ပင် သင်တို့လည်း နားလည်ကြသလော"

"မြတ်စွာဘုရား---တပည့်တော်များ ထိုသို့ နားလည် ကြသည် မဟုတ်ပါ၊ မြတ်စွာဘုရား--- နတ်ရွာ၊ နိဗ္ဗာန်၏ အန္တရာယ် ဖြစ်စေနိုင်သော တရားများကို နတ်ရွာ၊ နိဗ္ဗာန်၏ အန္တရာယ် ဖြစ်စေနိုင်သည်-ဟုသာ တပည့်တော်တို့အား မြတ်စွာဘုရားသည် အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြ၍ ဟောပြထား ပါသည် ဘုရား၊ မှီဝဲကျူးလွန်သူအတွက် ထိုတရားများသည် နတ်ရွာ၊ နိဗ္ဗာန်၏ အန္တရာယ်ကို ဖြစ်စေနိုင်သည်သာ ဖြစ်ပါ သည် ဘုရား။ ကာမဂုဏ်တို့၏ သာယာဖွယ်နည်းပုံ-စသည် ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူပြီး ဖြစ်ပါသည် ဘုရား"

"သာဓု သာဓု ရဟန်းတို့---သင်တို့သည် ငါဘုရား ထိုသို့ ဟောကြားထားသော တရားတော်ကို ကောင်းစွာ သိကြ ပေ၏၊ သင်တို့ လျှောက်ထားသည့်အတိုင်းပင် ငါဘုရား ဟောကြားထားတော်မူ၏၊ ထိုသို့ ဖြစ်ပါလျက် ဤအဓိဋ္ဌ ရဟန်းသည် သူ့ဘာသာ အယူမှားမှု (သင်ယူပုံမှားမှု)ဖြင့် ငါဘုရားကိုလည်း စွပ်စွဲရက်၏၊ သူကိုယ်သူလည်း တူးဖြို ရက်၏၊ အကုသိုလ်များစွာကိုလည်း ပွားစေရက်၏၊ ထိုအယူ မှားမှုသည် ထိုလူဖျင်းအတွက် ကာလရှည်ကြာစွာ ဆုတ် ယုတ်ကြောင်း၊ ဆင်းရဲကြောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်၊ ရဟန်းတို့--- အယူမှားသော ထိုရဟန်းသည် ကိလေသာ၊ ကိလေသ သဉာဏ်၊ ကိလေသာအကြံအစည်တို့နှင့် ကင်းပြီး ကာမဂုဏ် တို့ကို မှီဝဲနိုင်စရာ အကြောင်း မရှိ"

၉.၁.၁၆၀။ "ရဟန်းတို့---ဥပမာအားဖြင့် မြွေဆိုးကို လိုချင်သူ၊ မြွေဆိုးကို ရှာချင်သူ လူတစ်ယောက်သည် မြွေဆိုးရှာ ထွက်ခဲ့သည် ဆိုပါစော၊ သူသည် မြွေဆိုးကြီး တစ်ကောင်ကို တွေ့၏၊ သို့ဖြစ်၍ သူသည် ထိုမြွေဆိုး၏ ကိုယ်ကိုဖြစ်စေ၊ အမြီးကိုဖြစ်စေ ကိုင်ဖမ်း၏၊ ထိုမြွေဆိုးသည် မြန်လှည့်၍ ထိုလူ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖြစ်စေ၊ လက်မောင်းကို ဖြစ်စေ၊ တခြား အင်္ဂါကြီးငယ် တစ်ခုခုကို ဖြစ်စေ ကိုက်တော့၏၊ ထိုမြွေဆိုး အကိုက်ခံရသည်အတွက်

ကြောင့် ထိုလူသည် သေသော်လည်း သေနိုင်၏။ သေလူနားပါးသော်လည်း ဒုက္ခရောက်နိုင်၏။ ရဟန်းတို့---ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟူမူ- မြွေဆိုးကို မကောင်းသဖြင့် ဖမ်းမိခြင်း (အဖမ်းမတတ်ခြင်း)ကြောင့် ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့---ထိုအတူပင် ဤသာသနာတော်၌ တချို့သော လူမျိုးများသည် တရားတော်များကို သင်ယူကြပြီး ထိုတရားတော်များ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုကား မစူးစမ်း၊ မဆင်ခြင်ကြ။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သဘောမပေါက်ကြ။ သူတို့သည် သူတစ်ပါးအား အပြစ်တင် ချခြင်း၊ သူတစ်ပါးတင်သော အပြစ်မှ လွတ်မြောက်ခြင်း အကျိုးရှိရှိသာ ရည်ရွယ်၍ တရားတော်ကို သင်ယူကြ၏။ သင်ယူထားသော ပရိယတ္တိဓမ္မ၏ အကျိုးဖြစ်သော မဂ်၊ ဇိလ်ကိုကား သူတို့ မခံစားကြရနုန်း။ မကောင်းသဖြင့် သင်ယူထားသော ထိုတရားများသည် သူတို့အတွက် ကာလ ရည်ကြာစွာ ဆုတ်ယုတ်ကြောင်း၊ ဆင်းရဲကြောင်း ဖြစ်ကြ၏။ ရဟန်းတို့---ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟူမူ- တရားတော်တို့ကို မကောင်းသဖြင့် သင်ယူခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

ဥ.၁.၀၆၁။ “ရဟန်းတို့---ဥပမာအားဖြင့် မြွေဆိုးကို လိုချင်သူ၊ မြွေဆိုးကို ရှာချင်သူ လူတစ်ယောက်သည် မြွေဆိုးရာ ထွက်ခဲ့သည် ဆိုပါစော။ သူသည် မြွေဆိုးကြီး တစ်ကောင်ကို တွေ့၏။ သို့ဖြစ်၍ သူသည် ထိုမြွေဆိုးကို ဆိတ်စွာသဏ္ဌာန်ရှိသော တုတ်ဖြင့် ကောင်းကောင်း ဖိနှိပ်ပြီး လည်ပင်းကို ကောင်းကောင်း ကိုင်ဖမ်း၏။ ရဟန်းတို့---ထို မြွေဆိုးသည် ထိုလူ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖြစ်စေ၊ လက် မောင်းကို ဖြစ်စေ၊ တခြား အင်္ဂါကြီးငယ် တစ်ခုခုကို ဖြစ်စေ ကိုယ်ခန္ဓာ (အခွေ)တို့ဖြင့် ရပ်ဝတ်နိုင်စရာ ရှိသော်လည်း ထိုသို့ ရပ်ဝတ်ခံရမှုကြောင့် ထိုလူသည် သေလည်း မသေနိုင်ရာ၊ သေလူနားပါး ဒုက္ခသော်လည်း မရောက်နိုင်ရာ၊ ရဟန်းတို့---ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- မြွေဆိုးကို ကောင်းစွာ ဖမ်းတတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့---ထိုအတူပင် ဤသာသနာတော်၌ တချို့သော အမျိုးကောင်းသားများသည် တရားတော်များကို သင်ယူကြပြီး ထိုတရားတော်များ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ပညာဉာဏ်ဖြင့် စူးစမ်းဆင်ခြင်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သဘောပေါက်ကြ၏။ သူတို့သည် သူတစ်ပါးအား အပြစ်တင်ချခြင်း၊ သူတစ်ပါးတင်သော အပြစ်မှ လွတ်မြောက်ခြင်းအကျိုးရှိရှိသာ ရည်ရွယ်၍ တရားတော်ကို သင်ယူကြသည် မဟုတ်။ သင်ယူထားသော ပရိယတ္တိဓမ္မ၏ အကျိုးဖြစ်သော မဂ်၊ ဇိလ်ကိုလည်း သူတို့ ခံစားကြရ၏။ ကောင်းစွာ သင်ယူထားသော ထိုတရားတော်များသည်

သူတို့အတွက် ကြာမြင့်စွာ ကောင်းကျိုး များကြောင်း၊ ကြီးပွားကြောင်း၊ ချမ်းသာကြောင်း ဖြစ်ကြ၏။ ရဟန်းတို့---ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟူမူ- တရားတော်များကို ကောင်းစွာ သင်ယူတတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့---ထိုကြောင့် ငါဘုရား ဟောထားသော တရားတော်၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သိကြလျှင် သိသည့်အတိုင်း ထိုတရားတော်ကို ဆောင်ထားကြ၊ အကယ်၍ မသိကြသေးလျှင် မသိသေးသည့် အရာကို ငါဘုရားအား သင်တို့ မေးမြန်းကြ၊ သို့မဟုတ် တတ်သိ ကျွမ်းကျင်သော ရဟန်းများကို သင်တို့ မေးမြန်းကြ။”

ဥ.၁.၀၆၂။ “ရဟန်းတို့---သင်တို့အား ဖောင်ဥပမာ တရားတော်ကို ငါဘုရား ဟောပြုခဲ့၏။ ထိုတရားတော်သည် ကျွဲမြောက်ဖို့ရာ ဖြစ်၏။ သိမ်းပိုက်ထားဖို့ရာ မဟုတ်။ ထိုတရားတော်ကို နှာယူကြ၊ ကောင်းမွန်စွာ နှလုံးသွင်းကြ။”

“မှန်ပါ အရှင်ဘုရား။”

“ရဟန်းတို့---လူတစ်ယောက် ခရီးရှည်တစ်ခုကို သွားသည် ဆိုပါစော။ သူသည် ရေပင်လယ်ပြင်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့၏။ ထိုရေပင်လယ်ပြင်၏ ဤဘက်ကမ်းသည် ကြောက်စရာ ကောင်း၏။ သောရနု များ၏။ ဟိုဘက်ကမ်းကား ကြောက်စရာ မရှိ၊ သောရနု ကင်း၏။ သို့သော် ဤဘက်ကမ်းမှ ဟိုဘက်ကမ်းသို့ ကူးသွားဖို့ရာ လေလည်း မရှိ၊ ပေါင်းကူးတတာလည်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် သူသည် ‘မြက်၊ သစ်သား၊ သစ်ခက်၊ သစ်ရွက်တို့ကို စုရုံးဖောင်ဖွဲ့၍ ထိုဖောင်ကို စီးပြီး လက်ခြေတို့ဖြင့် လုံလစိုက်ကာ ဟိုဘက်ကမ်းသို့ ချမ်းသာစွာ ကူးသွားရလျှင် ကောင်းမည်’ ဟု စဉ်းစား၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားသည့်အတိုင်း အကောင်အထည် ဖော်ပြီး ဟိုဘက်ကမ်းသို့ ကူးသွား၏။ သူသည် ဟိုဘက်ကမ်း ရောက်သော အခါ ‘ဤဖောင်သည် ငါ့အပေါ် ကျေးဇူးများ၏။ ငါ ဤဖောင်ကို စီးပြီး လက်ခြေတို့ဖြင့် လုံလစိုက်ကာ ဤဘက်ကမ်းသို့ ချမ်းသာစွာ ကူးနိုင်ခဲ့၏။ ငါ ဤဖောင်ကို ကုန်းပေါ်၌ တင်၍ ဖြစ်စေ၊ ရေထဲ၌ မျှော၍ ဖြစ်စေ အလိုရှိရာအရပ်သို့ သွားရလျှင် ကောင်းမည်’ ဟု စဉ်းစား၏။ ရဟန်းတို့---ထိုလူသည် ထိုသို့ ပြုခဲ့လျှင် ထိုဖောင်အပေါ် ပြုသင့် ပြုထိုက်သော အမှုကို ပြုသူ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့---ထိုအတူပင် ငါဘုရားသည် ဖောင်ဥပမာ တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ဤတရားတော်သည် ကူးမြောက်ဖို့ရာ ဖြစ်၏။ သိမ်းပိုက်ထားဖို့ရာ မဟုတ်။ ရဟန်းတို့---ဖောင်ဥပမာ တရားအသနာတော်ကို သိကြသော သင်တို့သည် ဓမ္မ(သုဝေပဝိသာသနာ)၌ ဖြစ်သော တစ်မက်မှုတို့ကိုပင်

ပယ်ကြရမည်။ အဓမ္မ(ကာမဂုဏ်၌ ဖြစ်သော တပ်မက်မှု) တို့ကိုကား ဟောပြောပယ်ပင် မရှိတော့”

ဥ.၁.၁၆၃။ “ရဟန်းတို့---ဒိဋ္ဌိသည် ခြောက်မျိုးရှိ၏။ ခြောက်မျိုး-ဟူသည် အဘယ်နည်း။

ရဟန်းတို့---ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ-တို့ကို ‘ဒါ ဝိညဉ္ဇာပံ၊ ဝိပ၊ ဝိဖြစ်စေချင်တိုင်း ဖြစ်သည် အရာပဲ’ ဟု အဖန်ဖန် ရှု၏။ (၁-၄)

မြင်ရသော အာရုံ၊ ကြားရသော အာရုံ၊ တွေ့ရသော အာရုံ၊ သိရသော အာရုံ၊ ရောက်ရသော အာရုံ၊ ရှာဖွေရသော အာရုံ၊ စိတ်ဖြင့် သုံးသပ်ရသော အာရုံတို့ကိုလည်း ‘ဒါ ဝိညဉ္ဇာပံ၊ ဝိပ၊ ဝိ ဖြစ်စေချင်တိုင်း ဖြစ်သည် အရာပဲ’ ဟု အဖန်ဖန် ရှု၏။ (၅) ‘လောကဖြစ်သော ငါ၊ ဖြစ်စေချင်တိုင်း ဖြစ်သော ငါသည် တမလွန်ဘဝ၌ ဖြစ်၍ ဖြစ်ရတော့အံ့၊ ခိုင်ခံ့ ရတော့အံ့၊ အမြဲ တည်ရတော့အံ့၊ မဖောက်ပြန်ရတော့အံ့၊ အမြဲတည်သော မြေကြီး-စသည်နှင့် တူစွာ တည်ရတော့အံ့’ ဟု ယူသော ဒိဋ္ဌာအယူကိုလည်း ‘ဒါ ဝိညဉ္ဇာပံ၊ ဝိပ၊ ဝိ ဖြစ်စေချင်တိုင်း ဖြစ်သည် အရာပဲ’ ဟု အဖန်ဖန် ရှု၏။ (၆)

ရဟန်းတို့---အဓိယာပုဂ္ဂိုလ်ကား ထိုရုပ်-စသည်ကို ‘ဒါ ဝိညဉ္ဇာ မဟုတ်၊ ငါ မဟုတ်၊ ငါ ဖြစ်စေချင်တိုင်း ဖြစ်သည် အရာ မဟုတ်’ ဟု အဖန်ဖန် ရှု၏။ ထိုအဓိယာပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုသို့ ရှုသည့်အတွက် (ကိုယ်တွင်းခန္ဓာ) မရှိ (ပျက်စီး)လတ် သော် စိတ်မပင်ပန်းရ။

ဥ.၁.၁၆၄။ ထိုသို့ ဟောပြောတော်မူသော အခါ ရဟန်း တစ်ပါးက မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ထား မေးမြန်း ၏-

“မြတ်စွာဘုရား---ကိုယ်ပဝတ္ထု မရှိလတ်သော် စိတ် မပင်ပန်းမှု ဖြစ်နိုင်ပါသလား ဘုရား”

“ရဟန်း---ဖြစ်နိုင်၏။ လောက၌ တချို့သူမှာ ‘ငါ့မှာ ပစ္စည်း ဥစ္စာ ရှိခဲ့ဖူး၏။ ထိုပစ္စည်းဥစ္စာ ငါ့မှာ မရှိတော့ပါတကား။ ငါ ရသင့်ရထိုက်သော ပစ္စည်းဥစ္စာကို ငါ မရသေးပါတကား’ ဟု အကြံဖြစ်၏။ သူသည် စိုးရိမ်ရ၏၊ ပင်ပန်းရ၏၊ ငိုကြွေးရ၏။ ရင်ဘတ်စည်တီး မြည်ဟည်းအော်ငိုရ၏။ ပြင်းစွာ တွေ့ဝေ ရ၏။ ရဟန်း---ကိုယ်ပဝတ္ထု မရှိလတ်သော် ထိုသို့ စိတ် မပင်ပန်းမှု ဖြစ်နိုင်၏”

“မြတ်စွာဘုရား---ကိုယ်ပဝတ္ထု မရှိလတ်သော် စိတ် မပင်ပန်းမှု ဖြစ်နိုင်ပါသလား ဘုရား”

“ရဟန်း---ဖြစ်နိုင်၏။ လောက၌ တချို့သူမှာ ‘ငါ့မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှိခဲ့ဖူး၏။ ထိုပစ္စည်းဥစ္စာ ငါ့မှာ မရှိတော့ပါတကား။ ငါ ရသင့်ရထိုက်သော ပစ္စည်းဥစ္စာကို ငါ မရသေးပါတကား’ ဟု အကြံ မဖြစ်။ သူသည် မစိုးရိမ်ရ။ မပင်ပန်းရ။ မငိုကြွေးရ။ ရင်ဘတ်စည်တီး မြည်ဟည်း အော်မငိုရ။ မတွေ့ဝေရတော့။ ရဟန်း---ကိုယ်ပဝတ္ထု မရှိလတ်သော် ထိုသို့ စိတ်မပင်ပန်းမှု ဖြစ်နိုင်၏”

“မြတ်စွာဘုရား---ကိုယ်တွင်းဝတ္ထု မရှိလတ်သော် စိတ် မပင်ပန်းမှု ဖြစ်နိုင်ပါသလား ဘုရား”

“ရဟန်း---ဖြစ်နိုင်၏။ လောက၌ တချို့သူမှာ ‘လောက ဖြစ်သော ငါ၊ ဖြစ်စေချင်တိုင်း ဖြစ်သော ငါသည် တမလွန် ဘဝ၌ ဖြစ်၍ ဖြစ်ရတော့အံ့၊ ခိုင်ခံ့ရတော့အံ့၊ အမြဲ တည်ရ တော့အံ့၊ မဖောက်ပြန်ရတော့အံ့၊ အမြဲတည်သော မြေကြီး- စသည်နှင့် တူစွာ တည်ရတော့အံ့’ ဟု ဒိဋ္ဌာအယူ ဖြစ်နေ၏။ သူသည် ဒိဋ္ဌိ၊ ဒိဋ္ဌိဖြစ်ကြောင်း၊ ဒိဋ္ဌိ၏ တည်ရာ၊ ဒိဋ္ဌိ၏ ထကြွမှု၊ ဒိဋ္ဌိ၏ နှလုံးသွင်းမှု၊ ဒိဋ္ဌိ၏ ကိန်းဝပ်မှု၊ ထိုအားလုံး ကို အကြွင်းမဲ့ ပယ်သတ်ရန်၊ သင်္ခါရမှန်သမျှ ချုပ်ငြိမ်းရန် ခန္ဓာ၊ ကိလေသာ-စသော ဥပဓိအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ရန်၊ တဏှာကုန်ရန်၊ တပ်မက်မှု ကင်းရန်၊ ချုပ်ငြိမ်းရန်၊ နိဗ္ဗာန် ရောက်ရန် ဟောကြားတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ သို့မဟုတ် မြတ်စွာ ဘုရားတပည့်တစ်ပါး၏ တရားတော်ကို ကြားနာရ၏။ သူသည် ‘မြတ်ရတော့မည်တကား၊ ပျောက် ပျက်ရတော့မည်တကား၊ မဖြစ်ရတော့မည်တကား’ ဟု စဉ်းစားမိ၏။ သူသည် စိုးရိမ်၊ ပင်ပန်း၊ ငိုကြွေးရတော့၏။ ရင်ဘတ်စည်တီး မြည်ဟည်း အော်ငိုရတော့၏။ တွေ့ဝေ ဝိန်းမောသွားတော့၏။ ရဟန်း--- ကိုယ်တွင်းဝတ္ထု မရှိလတ် သော် ထိုသို့ စိတ်မပင်ပန်းမှု ဖြစ်နိုင်၏”

“မြတ်စွာဘုရား---ကိုယ်တွင်းဝတ္ထု မရှိလတ်သော် စိတ် မပင်ပန်းမှု ဖြစ်နိုင်ပါသလား ဘုရား”

“ရဟန်း---ဖြစ်နိုင်၏။ လောက၌ တချို့သူမှာ ‘လောက ဖြစ်သော ငါ၊ ဖြစ်စေချင်တိုင်း ဖြစ်သော ငါသည် တမလွန် ဘဝ၌ ဖြစ်၍ ဖြစ်ရတော့အံ့၊ ခိုင်ခံ့ရတော့အံ့၊ အမြဲ တည်ရ တော့အံ့၊ မဖောက်ပြန်ရတော့အံ့၊ အမြဲတည်သော မြေကြီး- စသည်နှင့် တူစွာ တည်ရတော့အံ့’ ဟု ဒိဋ္ဌာအယူ မဖြစ်။ သူသည် ဒိဋ္ဌိ၊ ဒိဋ္ဌိဖြစ်ကြောင်း၊ ဒိဋ္ဌိ၏ တည်ရာ၊ ဒိဋ္ဌိ၏ ထကြွမှု၊ ဒိဋ္ဌိ၏ နှလုံးသွင်းမှု၊ ဒိဋ္ဌိ၏ ကိန်းဝပ်မှု၊ ထိုအားလုံးကို အကြွင်းမဲ့ ပယ်သတ်ရန်၊ သင်္ခါရမှန်သမျှ ချုပ်ငြိမ်းရန် ခန္ဓာ၊ ကိလေသာ- စသော ဥပဓိအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ရန်၊ တဏှာကုန်ရန်၊ တပ်မက်မှု ကင်းရန်၊ ချုပ်ငြိမ်းရန်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ရန်

ဟောကြားတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ သို့မဟုတ် မြတ်စွာဘုရား တပည့်တစ်ပါး၏ တရားတော်ကို ကြားနာရ၏။ သူသည် 'မြတ်ရတော့မည်တကား၊ ပျောက်ပျက်ရတော့မည်တကား၊ မဖြစ်ရတော့မည်တကား'ဟု မစဉ်းစားတော့။ သူသည် မစိုးရိမ်ရ၊ မပင်ပန်းရ၊ မငိုကြွေးရ၊ ရင်ဘတ်စည်တီး မြည်ဟည်း အော်မငိုရ၊ မတွေ့ဝေရတော့။

ရဟန်း---ကိုယ်တွင်းဝတ္ထု မရှိလတ်သော် ထိုသို့ စိတ်မပင်ပန်းရမှု ဖြစ်နိုင်၏။

ဇ.၁.၁၆၅။ "ရဟန်းတို့--- အရာဝတ္ထုတစ်ခုသည် မြဲသည်၊ နိုင်ခံသည်၊ အမြဲတည်သည်၊ ဖောက်ပြန် ပြောင်းလဲခြင်းသဘော ကင်းသည်၊ အမြဲတည်သော မြေကြီး-စသည်နှင့် တူစွာ တည်သည်ဆိုလျှင် ထိုအရာဝတ္ထုကို သိမ်းပိုက်ထားလိုက သိမ်းပိုက်ထားကြလော့။ ရဟန်းတို့--- သို့သော် မြဲသော၊ နိုင်ခံသော၊ အမြဲ တည်သော၊ ဖောက်ပြန် ပြောင်းလဲခြင်းသဘော ကင်းသော၊ အမြဲတည်သည် မြေကြီး-စသည်နှင့် တူစွာ တည်သော ထိုအရာဝတ္ထုကို သင်တို့ တွေ့မြင်ကြသလော။"

"မတွေ့မြင်ကြပါ မြတ်စွာဘုရား---"

"ကောင်းပြီ ရဟန်းတို့---ထိုအရာဝတ္ထုကို သင်တို့ မတွေ့မြင်ကြသကဲ့သို့ ငါဘုရားလည်း တွေ့မြင်တော်မမူ"

"ရဟန်းတို့---စိုးရိမ်ခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာ ပူလောင်ခြင်းတို့ကို မဖြစ်စေသော အတ္တဝါဒုပါဒိနီ (ငါ ရှိ၏-ဟု ပြောဆို စွဲလမ်းကြောင်း အယူ) ရှိခဲ့လျှင် ထိုအယူကို သင်တို့ စွဲယူလိုက စွဲယူကြကုန်လော့။ ရဟန်းတို့---သို့သော် စိုးရိမ်ခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာ ပူလောင်ခြင်းတို့ကို မဖြစ်စေသော အတ္တဝါဒုပါဒိနီ (ငါ ရှိ၏-ဟု ပြောဆို စွဲလမ်းကြောင်း အယူ)ကို သင်တို့ တွေ့မြင်ကြသလော။"

"မတွေ့မြင်ကြပါ မြတ်စွာဘုရား"

"ကောင်းပြီ ရဟန်းတို့---ထိုအယူကို သင်တို့ မတွေ့မြင်ကြသကဲ့သို့ ငါဘုရားလည်း တွေ့မြင်တော်မမူ"

"ရဟန်းတို့---စိုးရိမ်ခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာ ပူလောင်ခြင်းတို့ကို မဖြစ်စေသော မိစ္ဆာအယူ ရှိလျှင် ထိုမိစ္ဆာအယူကို သင်တို့ ယူထားလိုက ယူထားကြလော့။ ရဟန်းတို့--- သို့သော် စိုးရိမ်ခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာ

ပူလောင်ခြင်းတို့ကို မဖြစ်စေသော မိစ္ဆာအယူကို သင်တို့ တွေ့မြင်ကြသလော။"

"မတွေ့မြင်ကြပါ မြတ်စွာဘုရား"

"ကောင်းပြီ ရဟန်းတို့---ထိုမိစ္ဆာအယူကို သင်တို့ မတွေ့မြင်ကြသကဲ့သို့ ငါဘုရားလည်း တွေ့မြင်တော်မမူ"

ဇ.၁.၁၆၆။ "ရဟန်းတို့---အတ္တ (ငါ)-ဆိုသည်မှာ ရှိလျှင် အတ္တနိယ (ငါ ဥစ္စာ)-ဆိုသည်မှာ ရှိနိုင်သလော။"

"ရှိနိုင်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား"

"အတ္တနိယ (ငါ ဥစ္စာ)-ဆိုသည်မှာ ရှိလျှင် အတ္တ (ငါ)-ဆိုသည်မှာ ရှိနိုင်သလော။"

"ရှိနိုင်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား"

"ရဟန်းတို့---အတ္တ၊ အတ္တနိယ (ငါ၊ ငါ့ဥစ္စာ)-ဆိုသည်မှာ အမှန်တကယ် မရှိလျှင် 'လောကဖြစ်သော ငါ၊ အတ္တဖြစ်သော ငါသည် တမလွန်ဘဝ၌ ဖြစ်၍ မြဲရတော့အံ့၊ နိုင်ခံရတော့အံ့၊ အမြဲ တည်ရတော့အံ့၊ မဖောက်ပြန်ရတော့အံ့၊ အမြဲတည်သော မြေကြီး-စသည်နှင့် တူစွာ တည်ရတော့အံ့'ဟူသော မိစ္ဆာအယူသည် လူမှိုက်တရားအစစ် မဓ္ဓုတ်ဇာန် ဖြစ်သည် မဟုတ်လော။"

"အဘယ်မှာ မဖြစ်ဘဲ နေပါမည်နည်း မြတ်စွာဘုရား။ ထိုမိစ္ဆာအယူသည် လူမှိုက်တရားအစစ် မဓ္ဓုတ်ဇာန် ဖြစ်ပါတော့သည် ဘုရား---"

"ရဟန်းတို့---အသို့နည်း။ ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သဏ္ဌာ၊ သမာဓိ၊ ဝိညာဉ်တို့သည် မြဲကြသလော၊ မမြဲကြဘူးလော။"

"မမြဲကြပါ မြတ်စွာဘုရား"

"မမြဲသော ထိုသဘောတရားတို့သည် ဆင်းရဲကြသလော၊ ချမ်းသာကြသလော။"

"ဆင်းရဲကြပါသည် မြတ်စွာဘုရား"

"မမြဲကြ၊ ဆင်းရဲကြ၊ ဖောက်ပြန်ခြင်း သဘောရှိကြသော ထိုသဘောတရားများကို 'ဒါတွေဟာ ငါပဲ၊ ငါ့ဥစ္စာပဲ၊ ငါ ဖြစ်စေချင်တိုင်း ဖြစ်သည့် အရာ (အတ္တ)ပဲ' ဟု ရှုမှတ်သင့်သလော။"

"မရှုမှတ်သင့်ပါ မြတ်စွာဘုရား"

"ရဟန်းတို့---ထိုကြောင့် အတိတ်ရုပ်ကို ဖြစ်စေ၊ အနာဂတ်ရုပ်ကို ဖြစ်စေ၊ ပစ္စုပ္ပန်ရုပ်ကို ဖြစ်စေ ကြမ်းတမ်း

သော ရုပ်ကို ခြစ်စေ၊ သိမ်မွေ့သော ရုပ်ကို ခြစ်စေ၊ ညံ့သော ရုပ်ကို ခြစ်စေ၊ ကောင်းသော ရုပ်ကို ခြစ်စေ၊ အဝေး၌ ရှိသော ရုပ်ကို ခြစ်စေ၊ အနီး၌ ရှိသော ရုပ်ကို ခြစ်စေ၊ မည်သည့် ရုပ်ကိုမဆို 'ဤရုပ်သည် ငါ့ဥစ္စာမဟုတ်၊ ငါ မဟုတ်၊ ငါ ခြစ်စေချင်တိုင်း ခြစ်သည် အရာမဟုတ်'ဟု အမှန် သိနိုင် သည့် ပညာဖြင့် အမှန်အတိုင်း ရှုမှတ်ရမည်။ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ်တို့ကိုလည်း ထို့အတူပင် ရှုမှတ်ရမည်။

ဥ.၁.၁၆၇။ ရဟန်းတို့---ထိုသို့ ရှုမှတ်သော၊ အကြား အမြင်များသော ဘုရားသားတော်သည် ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ်တို့အပေါ်၌ ငြိမ့်စွေ့လှ၏။ ငြိမ့်စွေ့ပြီး တပ်တပ်မှ ကင်းလာ၏။ တပ်မက်မှုကင်းသည်အတွက် လွတ်မြောက်သွား၏။ ကိလေသာနယ်ကို ကျော်လွန်သွား၏။ ကိလေသာနယ်ကို ကျော်လွန်သောအခါ ကိလေသာနယ်ကို ကျော်လွန်ပြီးဟူသော အသိဉာဏ် ခြစ်ပေါ်လာ၏။ 'ဘဝ သစ်၌ ပဋိသန္ဓေ နေရာရာ ငါ့မှာ ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော မဂ်တရား ကို (ရအောင်) ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ ဤသို့သော မဂ်တရားမျိုးကို ရရှိရာ နောက်ထပ် ကျင့်စရာ မရှိတော့ပြီ'ဟု သိ၏။

ရဟန်းတို့---ထိုရဟန်းကို တံခါးကျင် (ကန့်လန့်ကျင်)ကို မြှောက်ပြီးသော ရဟန်း-ဟုလည်း ခေါ်ဆိုလိုက်၏။

ကျုံးမြောင်းကို ဖျက်ဆီးပြီးသော ရဟန်း-ဟုလည်း ခေါ်ဆိုလိုက်၏။

တံခါးတိုင်ကို နုတ်ပယ်ပြီးသော ရဟန်း-ဟုလည်း ခေါ်ဆိုလိုက်၏။

တံခါးရွက်ကို ဖျက်ဆီးပြီးသော ရဟန်း-ဟုလည်း ခေါ်ဆိုလိုက်၏။

အလံကို ချထားပြီးသော ရဟန်း-ဟုလည်း ခေါ်ဆိုလိုက်၏။

ရဟန်းတို့---အဘယ်သို့သော ရဟန်းသည် တံခါးကျင်ကို မြှောက်ပြီးသော ရဟန်း ခြစ်သနည်းဟုမူ- အဝိဇ္ဇာကို အမြဲပြတ် ပယ်ပြီးသော ရဟန်းသည် တံခါးကျင်ကို မြှောက်ပြီးသော ရဟန်း ခြစ်၏။

အဘယ်သို့သော ရဟန်းသည် ကျုံးမြောင်းကို ဖျက်ဆီးပြီးသော ရဟန်း ခြစ်သနည်းဟုမူ- ဘဝသစ်ကို ခြစ်စေတတ်၊ ပဋိသန္ဓေ နေရာရာတတ်၊ သံသရာလည်စေတတ်သော ကံကို အမြဲပြတ် ပယ်ပြီးသော ရဟန်းသည် ကျုံးမြောင်းကို ဖျက်ဆီးပြီးသော ရဟန်း ခြစ်၏။

အဘယ်သို့သော ရဟန်းသည် တံခါးတိုင်ကို နုတ်ပြီးသော ရဟန်း ခြစ်သနည်းဟုမူ- တဏှာကို အမြဲပြတ်ပယ်ပြီးသော

ရဟန်းသည် တံခါးတိုင်ကို နုတ်ပြီးသော ရဟန်း ခြစ်၏။

အဘယ်သို့သော ရဟန်းသည် တံခါးရွက်ကို ဖျက်ဆီးပြီးသော ရဟန်း ခြစ်သနည်းဟုမူ- အောက်ဘုံ (ကာမဘုံ)၌ ခြစ်စေတတ်သော သံသရာဇဉ်ငါးပါးကို အမြဲပြတ် ပယ်ပြီးသော ရဟန်းသည် တံခါးရွက်ကို ဖျက်ဆီးပြီးသော ရဟန်း ခြစ်၏။

အဘယ်သို့သော ရဟန်းသည် အလံကို ချထားပြီးသော ရဟန်း ခြစ်သနည်းဟုမူ- ငါတကာ-ဟု တောင်လွှားတက်ကြွသော မာနကို အမြဲပြတ် ပယ်ပြီးသော ရဟန်းသည် အလံကို ချထားပြီးသော ရဟန်း ခြစ်၏။

ဥ.၁.၁၆၈။ ရဟန်းတို့---ထိုသို့ ကိလေသာစိတ်ကင်းသော ရဟန္တာရဟန်းကို နတ်၊ မဂ်နတ်၊ သိကြား၊ ဗြဟ္မာတို့က 'သတ္တဝါ၏ ဝိညာဉ်-ဆိုသည်မှာ ဤအရာကို ဖို့သည်'ဟု ယူဆ၍ စူးစမ်းကြသော်လည်း စူးစမ်း၍ မရနိုင်ကြ။ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူ- ဖျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် သတ္တဝါ-ဆိုသည်မှာ မရှိသောကြောင့် ခြစ်၏။ 'ရဟန်းတို့---ထိုသို့ ဟောကြားလေ့ရှိသော ငါဘုရားကို တချို့သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်အမည်ရသူ)တို့က 'ရဟန်း ဂေါတမသည် သတ္တဝါကို ဖျက်ဆီးသူ'ဟု မဟုတ်မမှန် စွပ်စွဲကြ၏။ သူတို့ စွပ်စွဲပြောဆိုကြသော စကားသည် ငါဘုရား ဟောကြားသော တရားနှင့် တခြားစီသာ ခြစ်၏။ ရဟန်းတို့--- ငါဘုရားသည် ရှေး၌လည်း ဒုက္ခနှင့် ဒုက္ခချုပ်ရာကိုသာ ဟောကြားတော်မူ၏။ အခုလည်း ဒုက္ခနှင့် ဒုက္ခချုပ်ရာကိုသာ ဟောကြားတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့---ငါဘုရား ထိုသို့ ဟောကြားတော်မူသော အခါ သုတစ်ပါးတို့က ငါဘုရားကို အကယ်၍ ဆဲရေးကြ၊ ခြိမ်းခြောက်ကြလျှင်လည်း သူတို့အား ငါဘုရား အာယာတထားတော်မူမူ၊ သုတစ်ပါးတို့က ငါဘုရားကို အကယ်၍ အစိုအသေ ပြုကြ၊ အလေးအမြတ် ပြုကြ၊ မြတ်နိုးကြ၊ ပူဇော်ကြလျှင်လည်း ငါဘုရားသည် ဝမ်းသာရွှင်ပျ မြောက်ကြတော်မူမူ။ 'ပိုင်းခြား၍ သိနှင့်ပြီးဖြစ်သော ခန္ဓာ ငါးပါးအပေါ်၌ သူတို့ ဤသို့ အစိုအသေ ပြုကြ၏'ဟူသာ သဘောထားတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့---သင်တို့ကို သုတစ်ပါးတို့က ဆဲရေးကြ၊ ခြိမ်းခြောက်ကြလျှင် သင်တို့လည်း အာယာတ မထားကြနင့်။ သင်တို့ကို သုတစ်ပါးတို့က အစိုအသေပြုကြ၊ အလေးအမြတ်ပြုကြ၊ မြတ်နိုးကြ၊ ပူဇော်ကြလျှင်လည်း ဝမ်းသာရွှင်ပျ မမြောက်ကြကြနင့်။ 'ပိုင်းခြား၍ သိနှင့်ပြီးဖြစ်သော ခန္ဓာငါးပါးအပေါ်၌ သူတို့ ဤသို့ အစိုအသေ ပြုကြ၏'ဟူသာ သဘောထားကြ။

၉.၁.၁၆၉။ ရဟန်းတို့---အသို့နည်း။ ဤဇေတဝန် ကျောင်းထဲက မြက်၊ ထင်း၊ သစ်ကော်၊ သစ်ရွက်ကို လှ တစ်ယောက်က ယူသွားသည်။ သို့မဟုတ် မီးရှို့ပစ်သည်။ သို့မဟုတ် သူကြိုက်သလို ပြုလုပ်သည် ဆိုပါတော့။ ထို အခါ၌ 'ဤလူသည် ငါတို့ကို ယူသွားသည်'ဟု ဖြစ်စေ၊ 'မီးရှို့သည်'ဟု ဖြစ်စေ၊ 'သူကြိုက်သလို ပြုလုပ်သည်'ဟု ဖြစ်စေ သင်တို့မှာ ခံစားမှု ဖြစ်ရာသလော။"

"မြတ်စွာဘုရား---ထိုသို့ ခံစားမှု မဖြစ်ရာပါ။ အဘယ့် ကြောင့်နည်း ဟူမူ- ထို မြက်၊ ထင်း၊ သစ်ကော်၊ သစ်ရွက် တို့သည် တပည့်တော်များ၏ အတ္တ (အစိုးရသော ကိုယ်) အတ္တနိယ (အစိုးရသော ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ) မဟုတ်ကြသော ကြောင့်ပါ ဘုရား။"

"ရဟန်းတို့---ထိုအတူပင် သင်တို့ပိုင်ပစ္စည်း မဟုတ် သော အရာတို့ကို စွန့်ကြဲ၊ ထိုသို့ စွန့်ခြင်းသည် သင်တို့ အတွက် ကြာမြင့်စွာ ကြီးပွားချမ်းသာကြောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ရဟန်းတို့---သင်တို့ပိုင်ပစ္စည်းမဟုတ်သော အရာတို့ကား အဘယ်နည်း ဟူမူ- ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ်တို့ ဖြစ်ကြ၏။"

၉.၁.၁၇၀။ "ရဟန်းတို့---တရားတော်ကို ထိုသို့ ရှင်းရှင်း လင်းလင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ငါဘုရား ဟောကြားတော် မူသော အခါ အချို့ရဟန်းများသည် ရဟန္တာ ဖြစ်ကြ၏။ အချို့ရဟန်းများသည် အနာဂါမ် ဖြစ်ကြ၏။ အချို့ရဟန်း များသည် သကဒါဂါမ် ဖြစ်ကြ၏။ အချို့ရဟန်းများသည် သောတာပန် ဖြစ်ကြ၏။ အချို့ရဟန်းများသည် သဒ္ဓါ၊ ပညာ နှစ်ဖြာရှေ့ထား ကြိုးစားအားထုတ်ကြ၏။ ထိုရဟန်းများ သည် နောင်အခါ မဂ်၊ ဖိုလ်ရမည့်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ အချို့ ပုဂ္ဂိုလ်များကား ငါဘုရားကို နှစ်သက်ရုံမျှ ကြည်ညိုရုံမျှ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် နောင်အခါ နတ်ပြည်ရောက် မည့်သူများ ဖြစ်ကြ၏။"ဟု ဟောကြားတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား ထိုသို့ ဟောပြတော်မူပြီးသော အခါ ရဟန်းများသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုခေါ်ဆိုခဲ့ကြ လေသည်။

၃

ဝိမ္ဗိကသုတ်

၉.၁.၁၇၁။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ အရှင်ကုမာရကဿပသည် အန္ဓဝန်တော၌ သီတင်းသုံး နေ၏။ ထိုအခါ တစ်ခုသော ညသန်းခေါင်ယံ၌ နတ်သား တစ်ယောက်သည် ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါများကို အန္ဓဝန်တော တစ်ခုလုံး ဖြန့်ကြက်၍ အရှင်ကုမာရကဿပထံသို့ ရောက် လာ၏။ ထိုနတ်သားသည် တစ်နေရာ၌ ရပ်၍ အရှင် ကုမာရကဿပအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

“ရဟန်း၊ ရဟန်း--- ဤတောင်ပိုသည် ညအခါ၌ အနီး လွှတ်ပါ၏။ နေအခါ၌ တောက်ပပါ၏။ ပုဏ္ဏားဆရာကြီးက တပည့်ပညာရှိအား ‘အမောင် ပညာရှိ--- တူရွင်းကို ကိုင်ပြီး တူးပါ’ ဟု ပြော၏။ တပည့်ပညာရှိက တူရွင်းကို ကိုင်ပြီး တူးသော အခါ တံခါးကျင်မင်းတုတ်ကို တွေ့၍ ဤသို့ ပြော၏-

‘တံခါးကျင်မင်းတုတ်ကို တွေ့ပါသည် ဆရာကြီး’

‘တံခါးကျင်မင်းတုတ်ကို ဖယ်ရှားပါ၊ တူရွင်းဖြင့် ဆက်တူးပါ’

‘ဆက်တူး၍ ဖားကို တွေ့ပါသည် ဆရာကြီး’

‘ဖားကိုလည်း ဖယ်ရှားပါ၊ တူရွင်းဖြင့် ဆက်တူးပါ’

‘ဆက်တူး၍ လမ်းနှစ်ခွကို တွေ့ပါသည် ဆရာကြီး’

‘လမ်းနှစ်ခွကိုလည်း ဖယ်ရှားပါ၊ တူရွင်းဖြင့် ဆက်တူးပါ’

‘ဆက်တူး၍ ဆင်ပြာရေစစ်ကို တွေ့ပါသည် ဆရာကြီး’

‘ဆင်ပြာရေစစ်ကိုလည်း ဖယ်ရှားပါ၊ တူရွင်းဖြင့် ဆက် တူးပါ’

‘ဆက်တူး၍ လိပ်ကို တွေ့ပါသည် ဆရာကြီး’

‘လိပ်ကိုလည်း ဖယ်ရှားပါ၊ တူရွင်းဖြင့် ဆက်တူးပါ’

‘ဆက်တူး၍ သန်လျက်နှင့် စဉ်းတီတုံးကို တွေ့ပါသည် ဆရာကြီး’

‘သန်လျက်နှင့် စဉ်းတီတုံးကိုလည်း ဖယ်ရှားပါ၊ တူရွင်း ဖြင့် ဆက်တူးပါ’

‘ဆက်တူး၍ သားတစ်ကို တွေ့ပါသည် ဆရာကြီး’

‘သားတစ်ကိုလည်း ဖယ်ရှားပါ၊ တူရွင်းဖြင့် ဆက်တူးပါ’

‘ဆက်တူး၍ နဂါးကို တွေ့ပါသည် ဆရာကြီး’

‘နဂါးကိုကား ထားလိုက်တော့၊ နဂါးကို မရိုက်ပုတ်နှင့်၊ နဂါးကို ရိုနှီးဦးချပါ’

ရဟန်း---မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီး ဤ ပြဿနာများကို မေးမြန်းချေပါ။ မြတ်စွာဘုရား ဖြေကြား တော်မူသည့်အတိုင်း သင် မှတ်သားထားပါ။ မြတ်စွာဘုရား သို့မဟုတ် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝက သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ်တို့မူ ကြားနာရသူ၊ ဤသုံးဦးမှ တစ်ပါး ဤပြဿနာကို ဖြေဆိုနိုင်မည့်သူကို တစ်လောကလုံး၌ပင် ကျွန်ုပ် မမြင်ပါ။”

ထိုနတ်သားသည် ထိုသို့ လျှောက်ထားပြီး ထိုနေရာ၌ပင် ကွယ်ပျောက်သွား၏။

၉.၁.၁၇၂။ အရှင်ကုမာရကဿပသည် နောက်တစ်နေ့ ဖနက် ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ် ပြီး ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ထား၏။ တောင်ဝိုင်း-စသည်၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း လျှောက်ထားမေးမြန်း၏။

၉.၁.၁၇၃။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ဖြေကြား တော်မူ၏-

“ကဿပ---တောင်ဝိုင်း-ဟူသော အမည်သည် ဤခန္ဓာ ကိုယ်၏ အမည် ဖြစ်၏။ ဤခန္ဓာကိုယ်သည် ဝိဘတို့၏ သွေးကြော၌ ဖြစ်လာရ၏။ ထမင်း၊ မုန့်တို့ဖြင့် မွေးမြူခဲ့ရ၏။ မဖြူခြင်းသဘော၊ ပွတ်သတ်ပေးခြင်းသဘော၊ ဆုပ်နယ် ပေးခြင်းသဘော၊ ဖြိုကျခြင်းသဘော၊ ပျက်စီးခြင်းသဘော တို့ ရှိကြ၏။ မဟာဘုတ်လေးပါးဖြင့် တည်ဆောက်ထား၏။ (၁)

ကဿပ---နေအခါ၌ ပြုလုပ်ထားသော အမှုကို အာရုံ ဖြပြီး ညအခါ၌ ကြံစည်၏။ စဉ်းစား၏။ ထိုသို့ ကြံစည်ခြင်း၊ စဉ်းစားခြင်းသည် ညအခါ၌ အနိုးလွှတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ (၂)

ကဿပ---ညအခါ၌ ကြံစည်စဉ်းစားပြီး နေအခါ၌ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်တို့ဖြင့် လုပ်ငန်းကို အကောင်အထည်ဖော်ခြင်း သည် နေအခါ၌ တောက်ပခြင်း ဖြစ်၏။ (၃)

ပုဂ္ဂားဆရာကြီး-ဟူသော အမည်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အမည်တော် ဖြစ်၏။ (၄)

တပည့်ပညာရှိ-ဟူသော အမည်သည် သေကွ (ကျင့်ဆဲ) ရဟန်း၏ အမည် ဖြစ်၏။ (၅)

တူရွင်း-ဟူသော အမည်သည် လောကီ၊ လောကုတ္တရာ ပညာ၏ အမည် ဖြစ်၏။ (၆)

တူးခြင်း-ဆိုသည်မှာ ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ (၇)

တံခါးကျင်မင်းတုပ်-ဟူသော အမည်သည် အဝိဇ္ဇာ (မသိမှု၊ တွေ့စေ့မှု) ၏ အမည် ဖြစ်၏။ တံခါးကျင်မင်းတုပ်ကို ဖယ်ရှားပါ-ဆိုသည်မှာ အဝိဇ္ဇာကို ပယ်စွန့်ပါ-ဟု ဆိုလို၏။ (၈)

ဖား-ဟူသော အမည်သည် အပြင်းအထန် အမျက်ထွက် ခြင်း၏ အမည် ဖြစ်၏။ ဖားကိုလည်း ဖယ်ရှားပါ-ဆိုသည်မှာ အပြင်းအထန် အမျက်ထွက်ခြင်းကိုလည်း ပယ်စွန့်ပါ-ဟု ဆိုလို၏။ (၉)

လမ်းနှစ်ခွ-ဟူသော အမည်သည် ဝိစိကိစ္ဆာ (ယုံမှား သံသယ ဖြစ်မှု) ၏ အမည် ဖြစ်၏။ လမ်းနှစ်ခွကိုလည်း ဖယ် ရှားပါ-ဆိုသည်မှာ ဝိစိကိစ္ဆာကိုလည်း ပယ်စွန့်ပါ-ဟု ဆိုလို၏။ (၁၀)

ဆပ်ပြာရေစစ်-ဟူသော အမည်သည် နီဝရဏငါးပါး၏ အမည် ဖြစ်၏။ ဆပ်ပြာရေစစ်*ကိုလည်း ဖယ်ရှားပါ- ဆိုသည်မှာ နီဝရဏငါးပါးကိုလည်း ပယ်စွန့်ပါ-ဟု ဆိုလို၏။ (၁၁)

လိပ်-ဟူသော အမည်သည် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး၏ အမည် ဖြစ်၏။ လိပ်ကိုလည်း ဖယ်ရှားပါ-ဆိုသည်မှာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးကိုလည်း ပယ်စွန့်ပါ-ဟု ဆိုလို၏။ (၁၂)

သန်လျက်နှင့် စဉ်းတီတုံး-ဟူသော အမည်သည် လိုချင် နှစ်သက်ဖွယ် အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့၊ အထိ- ဟူသော ကာမဂုဏ်ငါးပါး၏ အမည် ဖြစ်၏။ သန်လျက်နှင့် စဉ်းတီတုံးကိုလည်း ဖယ်ရှားပါ-ဆိုသည်မှာ ကာမဂုဏ် ငါးပါးကိုလည်း ပယ်စွန့်ပါ-ဟု ဆိုလို၏။ (၁၃)

သားတစ်-ဟူသော အမည်သည် နှစ်သက်စွဲလမ်းမှု (လောဘ) ၏ အမည် ဖြစ်၏။ သားတစ်ကိုလည်း ဖယ်ရှားပါ- ဆိုသည်မှာ နှစ်သက် စွဲလမ်းမှု (လောဘ) ကိုလည်း ပယ်စွန့် ပါ-ဟု ဆိုလို၏။ (၁၄)

နဂါး-ဟူသော အမည်သည် ရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ အမည်တော် ဖြစ်၏။ ‘နဂါးကိုကား ထား လိုက်တော့၊ နဂါးကို မရိုက်ပုတ်နှင့်၊ နဂါးကို ရိုနှီးဦးချပါ’ ဆိုသည်မှာ မြတ်စွာဘုရားအား မပြစ်မှားနှင့်၊ မြတ်စွာဘုရား ကို ရိုနှီးဦးချပါ-ဟု ဆိုလို၏။” (၁၅)

ဤတရားတော်ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏။ အရှင်ကုမာရကဿပသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်သက်သဘောကျပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုခေါ် ဆိုခဲ့ လေသည်။

၄

ရုထဝိနီတသုတ်

၉.၁.၁၇၄။ အခါတစ်ပါး၌ ရာဇဂြိုဟ်မြို့၊ ရုဇ္ဈနကံတို့အား အစာကျွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရား၏ ဇာတိမြေ၌ သီတင်းသုံးနေကြသော ရဟန်းများစွာသည် ဝါကျွတ်သော အခါ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော် ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးဦးချပြီး တစ်နေရာ၌ တိုင်နေကြ၏။ ထိုရဟန်းတို့အား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မေးမြန်းတော်မူ၏-

“ရဟန်းတို့---မြတ်စွာဘုရား၏ ဇာတိမြေ၌ နေကြသော ရဟန်းများအနက် အဘယ်ရဟန်းကို သီတင်းသုံးဖော်များက ဤသို့ ချီးမွမ်းကြသနည်း-

(၁) ကိုယ်တိုင်လည်း အလိုနည်း၍ ရဟန်းတို့အားလည်း အလိုနည်းကြောင်းစကားကို ဟောပြတတ်သူ၊

(၂) ကိုယ်တိုင်လည်း ရောင့်ရဲလွယ်၍ ရဟန်းတို့အားလည်း ရောင့်ရဲလွယ်ကြောင်းစကားကို ဟောပြတတ်သူ၊

(၃) ကိုယ်တိုင်လည်း ဆိတ်ငြိမ်မှုနှင့် ပြည့်စုံ၍ ရဟန်းတို့အားလည်း ဆိတ်ငြိမ်မှုနှင့် ပြည့်စုံကြောင်းစကားကို ဟောပြတတ်သူ၊

(၄) ကိုယ်တိုင်လည်း မာတုဂါမများနှင့် မရောနှော၍ ရဟန်းတို့အားလည်း မာတုဂါမများနှင့် မရောနှောကြောင်းစကားကို ဟောပြတတ်သူ၊

(၅) ကိုယ်တိုင်လည်း ကြိုးစားအားထုတ်၍ ရဟန်းတို့အားလည်း ကြိုးစားအားထုတ်ကြောင်းစကားကို ဟောပြတတ်သူ၊

(၆) ကိုယ်တိုင်လည်း သီလနှင့် ပြည့်စုံ၍ ရဟန်းတို့အားလည်း သီလနှင့် ပြည့်စုံကြောင်းစကားကို ဟောပြတတ်သူ၊

(၇) ကိုယ်တိုင်လည်း သမာဓိနှင့် ပြည့်စုံ၍ ရဟန်းတို့အားလည်း သမာဓိနှင့် ပြည့်စုံကြောင်းစကားကို ဟောပြတတ်သူ၊

(၈) ကိုယ်တိုင်လည်း ပညာနှင့် ပြည့်စုံ၍ ရဟန်းတို့အားလည်း ပညာနှင့် ပြည့်စုံကြောင်းစကားကို ဟောပြတတ်သူ၊

(၉) ကိုယ်တိုင်လည်း ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု (အဓိယဇီလ်တရား)နှင့် ပြည့်စုံ၍ ရဟန်းတို့အားလည်း ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု (အဓိယဇီလ်တရား)နှင့် ပြည့်စုံကြောင်းစကားကို ဟောပြတတ်သူ၊

(၁၈) ကိုယ်တိုင်လည်း ပစ္စဝေက္ခကာဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၍ ရဟန်းတို့အားလည်း ပစ္စဝေက္ခကာဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံကြောင်း ကောင်းကို ဟောပြောတတ်သူ။

ရဟန်းတို့---မြတ်စွာဘုရား၏ ဇာတိမြေ၌ နေကြသော ရဟန်းများအနက် အဘယ်ရဟန်းကို သီတင်းသုံးတော်မူပေးက ထိုသို့ ချီးမွမ်းကြသနည်း”

“မြတ်စွာဘုရား---မန္တကုဗ္ဗပုဏ္ဏားမ၏သား အရှင်ပုဏ္ဏကို ထိုသို့ ချီးမွမ်းကြပါသည် ဘုရား”

ဥ.၁.၁၇၅။ ထိုအခါ၌ အရှင်သာရိပုတ္တသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အနီး၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တက ဤသို့ ခဉ်းစားတော်မူ၏-

“အရှင်ပုဏ္ဏသည် အလွန်အလွန် ကံကောင်းသူ ဖြစ်ပေ၏။ အရှင်ပုဏ္ဏ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပညာရှိ သီတင်းသုံးတော်မူပေးက ဘုရားရှင်၏ မျက်မှောက်တော်မူပင် နှစ်နှစ်ကာကာ ချီးမွမ်း ပြောဆိုကြ၏။ ထိုသို့ ချီးမွမ်း ပြောဆိုသည်ကို မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း နှစ်သက် သဘောကျတော်မူ၏။ တစ်ချိန် ချိန်၌ ငါတို့လည်း အရှင်ပုဏ္ဏနှင့် တွေ့ရတန် ကောင်း၏။ စကားပြောရတန်ကောင်း၏”

ဥ.၁.၁၇၆။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဗြဟ္မာ ဗြဟ္မာ့ အလိုရှိတော်မူသလောက် သီတင်းသုံးတော်မူပြီး သာဝတ္ထိ ဗြဟ္မာ့ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ အရှင်ပုဏ္ဏသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်ပုဏ္ဏအား တရားစကားကို ဟောကြားချီးမြှင့်တော်မူ၏။ အရှင်ပုဏ္ဏသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်သက်သဘောကျစွာ သာဓု အနုမောဒနာ ခေါ် ဆိုပြီး မြတ်စွာဘုရားကို ရိုနှိုးဦးချ၍ အနွှပ်တောသို့ နေ့ခင်းပိုင်း သီတင်းသုံးရုံရာ ကြွရောက်၏။

ဥ.၁.၁၇၇။ ထိုအခါ၌ ရဟန်းတစ်ပါးက အရှင်သာရိပုတ္တ၏ ထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

“အရှင်ဘုရား---အရှင်ဘုရား မပြတ် ချီးမွမ်းနေသော အရှင်ပုဏ္ဏ အနွှပ်တောသို့ နေ့ခင်းပိုင်း သီတင်းသုံးရုံရာ ကြွသွားတော်မူပြီ”

ထိုအခါ၌ အရှင်သာရိပုတ္တက ခပ်မြန်မြန် နေရာထိုင်ကို ယူတော်မူ၍ အရှင်ပုဏ္ဏ၏ ဦးခေါင်းကို မပြတ်ကြည့်လျက် အရှင်ပုဏ္ဏ၏ နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်တော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ အရှင်ပုဏ္ဏသည် အနွှပ်တောထဲသို့ ဝင်ပြီး

သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အောက်၌ နေ့ခင်းပိုင်း တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးသည့်အနေဖြင့် ထိုင်နေတော်မူ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တကလည်း အနွှပ်တောထဲသို့ ဝင်ပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အောက်၌ နေ့ခင်းပိုင်း တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးသည့်အနေဖြင့် ထိုင်နေတော်မူ၏။ ညနေရောက်သော အခါ အရှင်သာရိပုတ္တသည် တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးရာမှ ထတော်မူပြီး အရှင်ပုဏ္ဏ၏ထံသို့ ကြွတော်မူ၏။ အရှင်ပုဏ္ဏထံသို့ ရောက်သော အခါ အရှင်ပုဏ္ဏအား ဤသို့ မေးမြန်းတော်မူ၏-

ဥ.၁.၁၇၈။ “ဗိုလ်--- မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါသလော”

“ကျင့်ပါသည် အရှင်ဘုရား”

“ဗိုလ်---သီလဝိသုဒ္ဓိ (စင်ကြယ်သော သီလ)အတွက် မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါသလော”

“မဟုတ်ပါ အရှင်ဘုရား” (၁)

“ဗိုလ်---စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ (စင်ကြယ်သော စိတ်)အတွက် မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါသလော”

“မဟုတ်ပါ အရှင်ဘုရား” (၂)

“ဗိုလ်---ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ (စင်ကြယ်သော အမြင်၊ နာမ်နှင့် ရုပ်ကို အမှန်အတိုင်း သိမြင်မှု) အတွက် မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါသလော”

“မဟုတ်ပါ အရှင်ဘုရား” (၃)

“ဗိုလ်---ကမီဝါတရကဝိသုဒ္ဓိ (စင်ကြယ်သော ကမီဝါတရကဉာဏ်၊ ယုံမှားမှုကင်း အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်မှု ရှိသော ဉာဏ်) အတွက် မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါသလော”

“မဟုတ်ပါ အရှင်ဘုရား” (၄)

“ဗိုလ်---မဂ္ဂိမ္မဉာဏအသနာဝိသုဒ္ဓိ (လမ်းမှန် မမှန်ကို သိမြင်သည့် စင်ကြယ်သော ဉာဏ်အမြင်) အတွက် မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါသလော”

“မဟုတ်ပါ အရှင်ဘုရား” (၅)

“ဗိုလ်---ပဋိပဒါဉာဏသနာဝိသုဒ္ဓိ (စင်ကြယ်သော

မဂ်ရကြောင်း ဉာဏ်အမြင်) အတွက် မြတ်စွာဘုရားထံ တော်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါသလော”

“မဟုတ်ပါ အရှင်ဘုရား” (၆)

“ငါရှင်---ဉာဏ်အသနပ်သုဒ္ဓိ (စင်ကြယ်သော မဂ်ဉာဏ်) အတွက် မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါသလော”

“မဟုတ်ပါ အရှင်ဘုရား” (၇)

“ငါရှင်---သိမြင်လျှင် သာအတွက် မြတ်စွာဘုရားထံ တော်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါသနည်း”

“အနုပါဒ်ပရိနိဗ္ဗာန် (စွဲလမ်းဖွယ်ကင်းရာနိဗ္ဗာန်) အတွက် မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါသည် အရှင်ဘုရား”

“ငါရှင်---သီလဝီသုဒ္ဓိသည် အနုပါဒ်ပရိနိဗ္ဗာန် ဖြစ်ပါ သလော”

“မဖြစ်ပါ အရှင်ဘုရား”

“စိတ္တဝီသုဒ္ဓိ၊ ဒိဋ္ဌိဝီသုဒ္ဓိ၊ ကခါဝီသုဒ္ဓိ၊ မဂ္ဂ-မဂ္ဂဉာဏ်အသနပ်သုဒ္ဓိ၊ ပဋိပညာဉာဏ်အသနပ်သုဒ္ဓိ၊ ဉာဏ်အသနပ်သုဒ္ဓိတို့သည် အနုပါဒ်ပရိနိဗ္ဗာန် ဖြစ်ပါသလော”

“မဖြစ်ပါ အရှင်ဘုရား”

“ငါရှင်---ဤသုဒ္ဓိခုနစ်ပါးနှင့် ကင်း၍ အနုပါဒ်ပရိနိဗ္ဗာန် ဖြစ်နိုင်ပါသလော”

“မဖြစ်နိုင်ပါ အရှင်ဘုရား”

“ငါရှင်---သိမြင်လျှင် သင်၏ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်ကို အဘယ်သို့ ဖုတ်ရမည်နည်း”

ဥ.၁.၁၇၉။ “အရှင်ဘုရား---အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား သည် ဝီသုဒ္ဓိခုနစ်ပါးကို အနုပါဒ်ပရိနိဗ္ဗာန်-ဟု ဟောပြောလျှင် စွဲလမ်းဖွယ်ရှိသော တရားဖြစ်ပါလျက် စွဲလမ်းဖွယ်ကင်းသော ပရိနိဗ္ဗာန်-ဟု ဟောပြော ရောက်ပါသည် ဘုရား။

အကယ်၍ ဤဝီသုဒ္ဓိခုနစ်ပါးနှင့် ကင်းပြီး အနုပါဒ်ပရိနိဗ္ဗာန် ဖြစ်နိုင်ခဲ့ပြန်လျှင်လည်း ပုထုဇဉ်သည်ပင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံနိုင် သည်-ဟု အဓိပ္ပာယ် ရောက်ပါလိမ့်မည် ဘုရား။ ပုထုဇဉ်မှာ ဤဝီသုဒ္ဓိခုနစ်ပါး မရှိပါဘုရား။ အရှင်ဘုရားကို တပည့်တော် ဥပမာဖြင့် လျှောက်ထားပါမည်ဘုရား။ ဥပမာဖြင့် လျှောက်

ထားမှ တချို့ ပညာရှိများက ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်ကို သဘောပေါက်ကြပါသည် ဘုရား”

ဥ.၁.၁၈၀။ “အရှင်ဘုရား---သာဝတ္ထိမြို့၌ နေသော ပဒေသနဒီကောသလမင်းသည် သာကေတမြို့၌ အဆော တလျှင် ပြုဖွယ်ကိစ္စ တစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်လာသည် ဆိုပါတော့ သိမြင်၍ ပဒေသနဒီကောသလမင်းအား သာဝတ္ထိ မြို့နှင့် သာကေတမြို့တို့၏ အကြား၌ မြင်းရထား ခုနစ်စီးကို ဆက်သကြ၏။ ထိုအခါ၌ ပဒေသနဒီကောသလမင်းသည် သာဝတ္ထိ၏ မြို့တံခါး၌ ပထမမြင်းရထားကို တက်စီး၏။ ပထမမြင်းရထားဖြင့် ဒုတိယမြင်းရထားကို ဖီလာသောအခါ ပထမမြင်းရထားကို စွန့်ပြီး ဒုတိယမြင်းရထားကို တက်စီး၏။ ဒုတိယမြင်းရထားဖြင့် တတိယမြင်းရထားကို ဖီလာသော အခါ ဒုတိယမြင်းရထားကို စွန့်ပြီး တတိယမြင်းရထားကို တက်စီး၏။ တတိယမြင်းရထားဖြင့် စတုတ္ထမြင်းရထားကို ဖီလာသောအခါ တတိယမြင်းရထားကို စွန့်ပြီး စတုတ္ထ မြင်းရထားကို တက်စီး၏။ စတုတ္ထမြင်းရထားဖြင့် ပဉ္စမ မြင်းရထားကို ဖီလာသောအခါ စတုတ္ထမြင်းရထားကို စွန့်ပြီး ပဉ္စမမြင်းရထားကို တက်စီး၏။ ပဉ္စမမြင်းရထားဖြင့် ဆဋ္ဌမ မြင်းရထားကို ဖီလာသောအခါ ပဉ္စမမြင်းရထားကို စွန့်ပြီး ဆဋ္ဌမမြင်းရထားကို တက်စီး၏။ ဆဋ္ဌမမြင်းရထားဖြင့် သတ္တမ မြင်းရထားကို ဖီလာသောအခါ ဆဋ္ဌမမြင်းရထားကို စွန့်ပြီး သတ္တမမြင်းရထားကို တက်စီး၏။ သတ္တမမြင်းရထား ဖြင့် သာကေတမြို့တံခါးသို့ ဆိုက်ရောက်လာ၏။ ထို ပဒေသနဒီကောသလမင်းကို မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ဆွေမျိုးသားချင်းများက ‘အရှင်မင်းကြီး---ဤရထားဖြင့် သာဝတ္ထိမှ သာကေတသို့ လာခဲ့ပါသလား’ဟု မေးကြ၏။ အရှင်ဘုရား---ပဒေသနဒီကောသလမင်းသည် အဘယ်သို့ ဖြေမှ မှန်ကန်စွာ ဖြေရာ ရောက်ပါမည်နည်း”

“ငါရှင်---ပဒေသနဒီကောသလမင်းသည် ဤသို့ ဖြေမှ မှန်ကန်စွာ ဖြေရာရောက်လိမ့်မည်။ ဤသာဝတ္ထိမြို့၌ နေသော ငါ့အား သာကေတမြို့၌ အဆောတလျှင် ပြုဖွယ် ကိစ္စ တစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်လာ၏။ သိမြင်၍ ငါ့အား သာဝတ္ထိမြို့နှင့် သာကေတမြို့တို့၏ ကြား၌ မြင်းရထား ခုနစ်စီး ဆက်သကြ၏။ ထိုအခါ၌ ငါသည် သာဝတ္ထိမြို့တံခါး ၌ ပထမမြင်းရထားကို တက်စီး၏။ ပထမမြင်းရထားဖြင့် ဒုတိယမြင်းရထားကို ဖီလာသောအခါ ပထမမြင်းရထားကို စွန့်ပြီး ဒုတိယမြင်းရထားကို တက်စီး၏။ ဒုတိယမြင်းရထား ဖြင့် တတိယမြင်းရထားကို ဖီလာသောအခါ ဒုတိယ မြင်းရထားကို စွန့်ပြီး တတိယမြင်းရထားကို တက်စီး၏။ တတိယမြင်း ရထားဖြင့် စတုတ္ထမြင်းရထားကို ဖီလာသော

အခါ တတိယမြင်းရထားကို စွန့်ပြီး စတုတ္ထမြင်းရထားကို တက်စီး၏။ စတုတ္ထမြင်းရထားဖြင့် ပဉ္စမမြင်းရထားကို မီလာသော အခါ စတုတ္ထမြင်းရထားကို စွန့်ပြီး ပဉ္စမမြင်းရထားကို တက်စီး၏။ ပဉ္စမမြင်းရထားဖြင့် ဆဋ္ဌမမြင်းရထားကို မီလာသောအခါ ပဉ္စမမြင်းရထားကို စွန့်ပြီး ဆဋ္ဌမမြင်းရထားကို တက်စီး၏။ ဆဋ္ဌမမြင်းရထားဖြင့် သတ္တမမြင်းရထားကို မီလာသော အခါ ဆဋ္ဌမမြင်းရထားကို စွန့်ပြီး သတ္တမမြင်းရထားကို တက်စီး၏။ သတ္တမမြင်းရထားဖြင့် သာကေတမြို့တံခါးသို့ ဆိုက်ရောက်လာ၏။ ငါ့ရှင်---ပဓာနဒီကောသလမင်းသည် ထိုသို့မြေမှ မှန်ကန်စွာမြေရာ ရောက်လိမ့်မည်”

“အရှင်ဘုရား---ထိုဥပမာအတိုင်းပါပဲ ဘုရား၊ သီလဝိသုဒ္ဓိသည် စိတ္တဝိသုဒ္ဓိဖြစ်သည်အထိသာ အကျိုးပေးနိုင်ပါသည် ဘုရား၊ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိသည် ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်သည်အထိသာ အကျိုးပေးနိုင်ပါသည် ဘုရား၊ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိသည် ကမီဝိတရဏဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်သည်အထိသာ အကျိုးပေးနိုင်ပါသည် ဘုရား၊ ကမီဝိတရဏဝိသုဒ္ဓိသည် မဂ္ဂမဂ္ဂဉာဏအသေနဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်သည်အထိသာ အကျိုးပေးနိုင်ပါသည် ဘုရား၊ မဂ္ဂမဂ္ဂဉာဏအသေနဝိသုဒ္ဓိသည် ပဋိပဒါဉာဏအသေနဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်သည်အထိသာ အကျိုးပေးနိုင်ပါသည် ဘုရား၊ ပဋိပဒါဉာဏအသေနဝိသုဒ္ဓိသည် ဉာဏအသေနဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်သည်အထိသာ အကျိုးပေးနိုင်ပါသည် ဘုရား၊ ဉာဏအသေနဝိသုဒ္ဓိသည် အနုပါဒါပရိနိဗ္ဗာန် ရသည်အထိသာ အကျိုးပေးနိုင်ပါသည် ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား---အနုပါဒါပရိနိဗ္ဗာန်အတွက် မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပါသည် ဘုရား”

ဇ.၁.၁၈၁။ ထိုအခါ၌ အရှင်သာရိပုတြာက အရှင်ပုဏ္ဏအား ဤသို့ မေးမြန်းတော်မူ၏-

“ငါ့ရှင်---ငါ့ရှင်၏ဘွဲ့ အဘယ်သို့ ခေါ်သနည်း၊ ငါ့ရှင်ကို သီတင်းသုံးဖော်များက ဘယ်သူ-ဟု သိကြသနည်း”

“အရှင်ဘုရား---တပည့်တော်၏ ဘွဲ့က ပုဏ္ဏပါ၊ တပည့်တော်ကို သီတင်းသုံးဖော်များက မန္တကုသီး-ဟု သိကြပါသည် ဘုရား”

“ငါ့ရှင်တို့---အံ့ဩစရာကောင်းပါပေစွ၊ ထူးဆန်းပါပေစွ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမတော်ကို ကောင်းစွာသိသော

တပည့်ပီပီ အရှင်ပုဏ္ဏသည် အလွန်အလွန် လေးနက်လှသော ပုစ္ဆာများကို နှစ်နှစ်ကာကာ ဖြေကြားတော်မူပါပေ၏။ အရှင်ပုဏ္ဏကို ဖူးမြော်ခွင့်၊ ဆည်းကပ်ခွင့် ရကြသော သီတင်းသုံးဖော်များသည် အရှင်ပုဏ္ဏကို ခေါင်းစုအသွင် ထိပ်ပေါ်တင်ထားနိုင်မှ ဖူးမြော်ခွင့်၊ ဆည်းကပ်ခွင့် ရကြစေကာမူ သူတို့သည် အလွန်အလွန် ကံကောင်းသူများသာ ဖြစ်ကြ၏။ အရှင်ပုဏ္ဏကို ဖူးမြော်ခွင့်၊ ဆည်းကပ်ခွင့် ရကြသော ငါတို့လည်း အလွန်အလွန် ကံကောင်းကြ၏”

ထိုအခါ၌ အရှင်ပုဏ္ဏက အရှင်သာရိပုတြာအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

“အရှင်ဘုရား---အရှင်ဘုရား၏ ဘွဲ့တော် အဘယ်သို့ ခေါ်ပါသနည်း၊ အရှင်ဘုရားကို သီတင်းသုံးဖော်များက ဘယ်သူ-ဟု သိကြပါသနည်း”

“ငါ့ရှင်---ငါ၏ ဘွဲ့က ဥပတိဿပါ၊ ငါ့ကို သီတင်းသုံးဖော်များက သာရိပုတြာ (သာရိပုတ္တေမ၏ သား)-ဟု သိကြ၏”

“ဩဌာ---ဘုရားရှင်နှင့် တူသော သာဝကကြီးတစ်ပါးနှင့် အတူ ဆွေးနွေးနေရပါလျက် “အရှင်သာရိပုတြာ”ဟု မသိခဲ့လေစွတကား။ အကယ်၍ “အရှင်သာရိပုတြာ”ဟု တပည့်တော်တို့ သိခဲ့လျှင်လည်း ဤမျှအထိ ဟောပြောမည် မဟုတ်ပါ၊ ငါ့ရှင်တို့---အံ့ဩဖွယ်ကောင်းပေစွ၊ ထူးဆန်းပါပေစွ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမတော်ကို ကောင်းစွာ သိသော တပည့်ပီပီ အရှင်သာရိပုတြာသည် အလွန်အလွန် လေးနက်လှသော ပုစ္ဆာများကို နှစ်နှစ်ကာကာ မေးမြန်းတော်မူပါပေ၏။ အရှင်သာရိပုတြာကို ဖူးမြော်ခွင့်၊ ဆည်းကပ်ခွင့် ရကြသော သီတင်းသုံးဖော်များသည် အလွန်အလွန် ကံကောင်းကြ၏။ သီတင်းသုံးဖော်များသည် အရှင်သာရိပုတြာကို ခေါင်းစုအသွင် ထိပ်ပေါ်တင်ထားနိုင်မှ ဖူးမြော်ခွင့်၊ ဆည်းကပ်ခွင့် ရကြစေကာမူ သူတို့သည် အလွန်အလွန် ကံကောင်းသူများသာ ဖြစ်ကြ၏။ အရှင်သာရိပုတြာကို ဖူးမြော်ခွင့်၊ ဆည်းကပ်ခွင့်ရကြသော ငါတို့လည်း အလွန်အလွန် ကံကောင်းကြ၏”

ရဟန္တာကြီးနှစ်ပါးသည် ထိုသို့ အချင်းချင်း ပြောဆို ဆွေးနွေးရမှုကို အပြန်အလှန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာမခေါ်ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

၅

နိဗ္ဗာနသုတ်

၉.၁.၁၈၂။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ ဟောကြားတော် မူ၏-

“ရဟန်းတို့---မြတ်စင်စိုက်ပျိုးသော သားမုဆိုးသည် ‘ငါ စိုက်ပျိုးထားသော ဤမြတ်စင်ကို သားသမင်များ စားကြ၍ အသက်ရှည်ကြပါစေ၊ အဆင်းလှကြပါစေ’ ဟူသော ရည်ရွယ် ချက်ဖြင့် သားသမင်အပေါင်းအတွက် မြတ်စင်ကို စိုက်ပျိုး ပေးထားသည် မဟုတ်။ ရဟန်းတို့---အမှန်အားဖြင့် မြတ်စင် မှီးစိုက်ပျိုးသော သားမုဆိုးသည် ‘ငါ စိုက်ပျိုးထားသော ဤ မြတ်စင်ထဲသို့ သားသမင်များ သက်ဆင်းကြပြီး တွေ့တွေ့ ဝေဝေ အစာမြက်တို့ကို စားကြလိမ့်မည်။ ထိုသို့ စားကြပြီး အစာယစ်ကြလိမ့်မည်။ အစာယစ်ပြီး မေ့လျော့ကြလိမ့်မည်။ မေ့လျော့သော အခါ ဤမြတ်စင်ထဲ၌ပင် အလိုရှိတိုင်း ပြုလုပ်မှုကို ခံကြရလိမ့်မည်’ ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်သာ သားသမင်အပေါင်းအတွက် မြတ်စင်ကို စိုက်ပျိုးထား၏။

၉.၁.၁၈၃။ ရဟန်းတို့---သားသမင်အုပ် လေးအုပ် ရှိသည် ဆိုပါတော့၊ ထိုလေးအုပ်အနက် ပထမ သားသမင် အုပ်သည် မုဆိုးစိုက်ပျိုးထားသော ထိုမြတ်စင်ထဲသို့ သက်ဆင်းပြီး အစာမြက်တို့ကို တွေ့တွေ့ဝေဝေ စားသောက်

ခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့ စားသောက်ပြီး အစာယစ်ခဲ့ကြ၏။ အစာ ယစ်ပြီး မေ့လျော့နေခဲ့ကြ၏။ မေ့လျော့နေကြသော အခါ ထိုမြတ်စင်ထဲ၌ပင် မုဆိုး၏ အလိုရှိတိုင်း ပြုမှုကို ခံခဲ့ကြရ၏။ ရဟန်းတို့---ဤကား ပထမသားသမင်အုပ် မုဆိုးစိုက်ကွင်းမှ လွတ်ကင်းပုံ ဖြစ်၏။ (၁)

၉.၁.၁၈၄။ ရဟန်းတို့---ဒုတိယသားသမင်အုပ်ကား ‘ပထမ သားသမင်အုပ်သည် မြတ်စင်ထဲ သက်ဆင်း စားစိ၍ မုဆိုး၏စိုက်ကွင်းမှ လွတ်ကင်းခဲ့ကြ၊ ငါတို့ကား မြတ်စင်ထဲ သက်ဆင်းစားခြင်း၊ အန္တရာယ်များသော အစားအစာကို စားခြင်းမှ လုံးဝ ရှောင်ကြဉ်ပြီး တောအုပ်ကြီးထဲသို့ ဝင်နေ ကြမှ ဖြစ်မည်’ ဟု စဉ်းစားခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားပြီး သူတို့ သည် မြတ်စင်ထဲ သက်ဆင်း စားခြင်း၊ အန္တရာယ်များသော အစားအစာကို စားခြင်းမှ လုံးဝ ရှောင်ကြဉ်ပြီး တောအုပ်ကြီး ထဲသို့ ဝင်နေခဲ့ကြ၏။ သို့သော် နွေဥတု၏ နောက်ဆုံးလ၌ မြတ်စင် ရေခြောက်သွေ့ ကုန်ခန်းသော အခါ ထိုသားသမင် များ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် အလွန်ပင်ပန်း ကြုံလို့လာ၏။ သူ တို့၏ ခွန်အားသည် ဆုတ်ယုတ်လာ၏။ သို့ဖြစ်၍ သူတို့သည် မုဆိုး၏ မြက်စိုက်စင်ဆီသို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြ၏။ မြတ်စင်ထဲ ရောက်သောအခါ မြက်များကို တွေ့တွေ့ဝေဝေ စားသောက် ခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့ စားသောက်ပြီး အစာယစ်ခဲ့ကြ၏။ အစာ

ယဉ်ပြီး မေ့လျော့နေခဲ့ကြ၏။ မေ့လျော့နေကြသော အခါ ထိုမြက်ခင်းထဲ၌ပင် မုဆိုး၏ အလိုရှိတိုင်း ပြုမှုကို ခံခဲ့ကြရ၏။ ရဟန်းတို့---ဤကား ဒုတိယသားသမင်အုပ် မုဆိုးစက်ကွင်းမှ မလွတ်ကင်းသို့ ဖြစ်၏။ (၂)

ဥ.၁.၁၈၅။ ရဟန်းတို့---တတိယသားသမင်အုပ်ကား 'ဒုတိယသားသမင်အုပ်သည် မုဆိုး၏ မြက်ခင်းထဲ ပြန်ဆင်းစားမိ၍ မုဆိုး၏ စက်ကွင်းမှ မလွတ်ကင်းခဲ့ကြ။ ငါတို့ကား မုဆိုး၏ ထိုမြက်ခင်းအနားမှာ ဝတ်ကျင်းဖွဲ့၍ နေကြမည်။ မုဆိုး၏ ထိုမြက်ခင်းထဲသို့ မသက်ဆင်းဘဲ အစာမြက်တို့ကို မတွေ့မဝေ စားသောက်ကြမည်။ ထိုအခါ၌ အစာမယဉ်ကြ မေ့မလျော့ကြ၍ မုဆိုး၏ အလိုရှိတိုင်းပြုမှုကို ခံကြရလိမ့်မည် မဟုတ်'ဟု စဉ်းစားခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားပြီး ထိုသားသမင်များသည် မုဆိုး၏ ထိုမြက်ခင်းအနားမှာ ဝတ်ကျင်းဖွဲ့ခဲ့ကြ၏။ သူတို့သည် မုဆိုး၏ မြက်ခင်းထဲသို့ မသက်ဆင်းကြဘဲ အစာမြက်တို့ကို မတွေ့မဝေ စားသောက်ကြ၏။ ထိုအခါ၌ အစာမယဉ်ကြ မေ့မလျော့ကြ၍ မုဆိုး၏ အလိုရှိတိုင်း ပြုမှုကို ခံခဲ့ကြရ။

ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ မုဆိုးနှင့် မုဆိုး၏ ပရိသတ်တို့သည် 'ဤတတိယသားသမင်အုပ်သည် ပါးပါးနပ်နပ် လှည့်ပတ်တတ်လှ၏။ တန်ခိုးရှိသော ဘီလူးများသဖွယ် ဖြစ်လှ၏။ ဤမြက်ခင်းကို စားသွားကြသော်လည်း သူတို့၏ လာရာလမ်း၊ ပြန်ရာလမ်းကို မသိရ။ အကယ်၍ ငါတို့ ဤမြက်ခင်းကို အနီးအနား ပတ်ပတ်လည် အရပ်အားလုံးနှင့် တကွ အများ၌ တုတ်တပ်ထားသော ဝိုက်ကွန်ကြီးများဖြင့် လွှမ်းမိုးခြံကြရလျှင် တတိယသားသမင်အုပ်၏ နေရာကို တွေ့နိုင်စရာ ရှိ၏'ဟု စဉ်းစားခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားကြပြီး သူတို့သည် ထိုမြက်ခင်းကို အနီးအနား ပတ်ပတ်လည် အရပ်အားလုံးနှင့် တကွ အများ၌ တုတ်တပ်ထားသော ဝိုက်ကွန်ကြီးများဖြင့် လွှမ်းမိုးခြံခဲ့ကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ သူတို့သည် တတိယသားသမင်အုပ်၏ နေရာကို တွေ့ခဲ့ကြ၏။ ထိုနေရာ၌ပင် သားသမင်များကို ဖမ်းမိခဲ့ကြ၏။ ရဟန်းတို့---ဤကား တတိယသားသမင်အုပ် မုဆိုးစက်ကွင်းမှ မလွတ်ကင်းသို့ ဖြစ်၏။ (၃)

ဥ.၁.၁၈၆။ ရဟန်းတို့---စတုတ္ထသားသမင်အုပ်သည် 'တတိယသားသမင်အုပ်သည် မုဆိုး၏ မြက်ခင်းအနား၌ ဝတ်ကျင်းထားမိ၍ မုဆိုး၏ စက်ကွင်းမှ မလွတ်ကင်းခဲ့ကြ။ ငါတို့ကား မုဆိုးနှင့် မုဆိုး၏ ပရိသတ်တို့ မရောက်ပေါက်နိုင်သော နေရာ၌ ဝတ်ကျင်းဖွဲ့၍ နေကြမည်။ မုဆိုး၏ ထိုမြက်ခင်းထဲသို့ မသက်ဆင်းဘဲ အစာမြက်တို့ကို မတွေ့မဝေ စားသောက်ကြမည်။ ထိုအခါ၌ အစာမယဉ်ကြ။ မေ့မလျော့

ကြ၍ မုဆိုး၏ အလိုရှိတိုင်း ပြုမှုကို ခံကြရလိမ့်မည် မဟုတ်'ဟု စဉ်းစားခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားကြပြီး ထိုသားသမင်များသည် မုဆိုးနှင့် မုဆိုး၏ ပရိသတ်တို့ မရောက်ပေါက်နိုင်သော နေရာ၌ ဝတ်ကျင်းဖွဲ့၍ နေခဲ့ကြ၏။ မုဆိုး၏ မြက်ခင်းထဲသို့ မသက်ဆင်းဘဲ အစာမြက်တို့ကို မတွေ့မဝေ စားသောက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအခါ၌ ထိုစတုတ္ထသားသမင်များသည် အစာမယဉ်ကြ။ မေ့မလျော့ကြ၍ မုဆိုး၏ အလိုရှိတိုင်း ပြုမှုကို ခံခဲ့ကြရတော့၊ ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ မုဆိုးနှင့် မုဆိုး၏ ပရိသတ်တို့သည် 'အကယ်၍ ငါတို့ စတုတ္ထသားသမင်များကို ထိတ်လန့်စေခဲ့လျှင် သူတို့သည် တခြားတခြားသားသမင်များကို အဆင့်ဆင့် ထိတ်လန့်စေကြလိမ့်မည်။ ထိုအခါ၌ သားသမင်အားလုံး ငါတို့၏ ဤမြက်ခင်းကို စွန့်လွှတ်သွားကြလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် စတုတ္ထသားသမင်များကို ငါတို့ လျစ်လျူရှုထားတာ ကောင်းပါသည်'ဟု စဉ်းစားခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားခဲ့ကြပြီး သူတို့သည် စတုတ္ထသားသမင်များကို လျစ်လျူရှုခဲ့ကြ၏။ ရဟန်းတို့---ဤကား စတုတ္ထသားသမင်အုပ် မုဆိုး၏စက်ကွင်းမှ လွတ်ကင်းသို့ ဖြစ်၏။ (၄)

ဥ.၁.၁၈၇။ ရဟန်းတို့---အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို သိလွယ်စွာ ဤဥပမာကို ငါသူရား ပေးတော်မူ၏။ ဤနေရာ၌ အနက်အဓိပ္ပါယ်က-မြက်ခင်း-ဆိုသည်မှာ ကာမဂုဏ်ငါးပါး ဖြစ်၏။ မုဆိုး-ဆိုသည်မှာ ဟာရိနတ်ယုတ် ဖြစ်၏။ မုဆိုး၏ ပရိသတ်-ဆိုသည်မှာ ဟာရိနတ်၏ ပရိသတ် ဖြစ်၏။ သားသမင်များ-ဆိုသည်မှာ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတင်၊ သုတေတိမြတ်)များ ဖြစ်ကြ၏။

ဥ.၁.၁၈၈။ ရဟန်းတို့---သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတင်၊ သုတေတိမြတ်) လေးမျိုး ရှိသည် ဆိုပါစေတော့၊ ထိုလေးမျိုး အနက် ပထမသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတင်၊ သုတေတိမြတ်) တို့သည် ဟာရိနတ် စိုက်ပျိုးထားသော ကာမဂုဏ်မြက်ခင်းထဲသို့ သက်ဆင်းပြီး ဘောဇဉ်တို့ကို တွေ့တွေ့ဝေဝသုံးဆောင်ခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့ သုံးဆောင်ပြီး အစာယဉ်ခဲ့ကြ၏။ အစာယဉ်ပြီး မေ့လျော့နေခဲ့ကြ၏။ မေ့လျော့နေကြသော အခါ ထိုကာမဂုဏ်မြက်ခင်းထဲ၌ပင် ဟာရိနတ်၏ အလိုရှိတိုင်း ပြုမှုကို ခံခဲ့ကြရ၏။ ရဟန်းတို့---ဤကား ပထမသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့ ဟာရိနတ်၏ စက်ကွင်းမှ မလွတ်ကင်းသို့ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့---ထိုပထမသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့သည် ပထမသားသမင်အုပ်နှင့် တူသည်-ဟု ငါသူရား ဟောကြားတော်မူ၏။ (၁)

ဥ.၁.၁၈၉။ ရဟန်းတို့---ဒုတိယသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ

(သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့ကား 'ပထမ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့သည် မာရ်နတ်၏ ကာမဂုဏ်မြတ်ခင်းထဲ သက်ဆင်း သုံးဆောင်မိကြ၍ မာရ်နတ်၏ စက်ကွင်းမှ မလွတ်ကင်းခဲ့ကြ၊ ငါတို့ကား ကာမဂုဏ်မြတ်ခင်းထဲ သက်ဆင်း သုံးဆောင်ခြင်း အန္တရာယ်များသော အစားအစာကို သုံးဆောင်ခြင်းမှ လုံးဝ ရှောင်ကြဉ်ကြပြီး တောအုပ်ကြီးထဲသို့ ဝင်နေခဲ့ကြမှ ဖြစ်မည်' ဟု စဉ်းစားခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားပြီး သုတေတိသည် ကာမဂုဏ် မြတ်ခင်းထဲ သက်ဆင်း သုံးဆောင်ခြင်း၊ အန္တရာယ်များသော အစားအစာကို သုံးဆောင်ခြင်းမှ လုံးဝ ရှောင်ကြဉ်ပြီး တောအုပ်ကြီးထဲသို့ ဝင်နေခဲ့ကြ၏။ သုတေတိသည် ထိုတောအုပ်ကြီးထဲ၌ ဟင်းစွက်စိမ်း၊ သမန်းမြက်သီးဆန်း၊ ကြိတ်သီးဆန်း၊ သားရေဝတ်၊ အစေးမုတ်၊ ဆန်ကွဲ၊ ထမင်းချီး၊ နှမ်း၊ မုန့်ညက်၊ မြက်၊ နွားချေး၊ ကြွေကျသော သစ်သီး၊ တောသစ်မြစ်သစ်သီးစသော အလိုအလျောက်ဖြစ်သော အစားအစားများကို စားသောက် သုံးဆောင်နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော် နေ့ညတူ၏ ရောက်ဆုံးလ၌ စားသောက်စရာ မြောက်သို့ ကုန်ခန်းသော အခါ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်) တို့၏ နွားကိုယ်သည် အလွန် ပန်းပန်း ကြွလှိုလာ၏။ သုတေတိ၏ ခွန်အားသည် ဆုတ်ယုတ်လာ၏။ ခွန်အား ဆုတ်ယုတ်လာသော အခါ တော၌ နေလိုသော စိတ်သည် ဆုတ်ယုတ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် မာရ်နတ်၏ ကာမဂုဏ်မြတ်ခင်းထဲသို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြ၏။ ဘောဇဉ်တို့ကို တွေ့တွေ့စေခင်း သုံးဆောင်ခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့ သုံးဆောင်ပြီး အစာယစ်ခဲ့ကြ၊ မေ့လျော့ခဲ့ကြ၏။ ထိုအခါ၌ မာရ်နတ်၏ အလိုရှိတိုင်း ပြုမှုကို ခံခဲ့ကြရ၏။ ရဟန်းတို့---ဤကား ဒုတိယသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့ မာရ်နတ်စက်ကွင်းမှ မလွတ်ကင်းပုံ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့---ထိုဒုတိယသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့သည် ဒုတိယသားသမင်အုပ်နှင့် တူသည်-ဟု ငါဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏။ (၂)

ဥ.၁.၁၉၀၊ ရဟန်းတို့ တတိယသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့ကား 'ဒုတိယသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့သည် မာရ်နတ်၏ ကာမဂုဏ်မြတ်ခင်းထဲသို့ ပြန်ဆင်းမိ၍ မာရ်နတ်၏ စက်ကွင်းမှ မလွတ်ကင်းခဲ့ကြ၊ ငါတို့ကား မာရ်နတ်၏ ကာမဂုဏ်မြတ်ခင်းကို အဓိပြု၍ ကာမဂုဏ်မြတ်ခင်း၏ အနီးအနား၌ နေထိုင်ကြမည်။ မာရ်နတ်၏ ကာမဂုဏ်မြတ်ခင်းထဲသို့ မသက်ဆင်းဘဲ ဘောဇဉ်တို့ကို မတွေ့မဝေ သုံးဆောင်ကြမည်။ ထိုအခါ၌ အစာမယစ်ကြ၊ မမေ့လျော့ကြ၍ မာရ်နတ်၏ အလိုရှိတိုင်း ပြုမှုကို ခံကြရပေမည်။

မဟုတ်'ဟု စဉ်းစားခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားကြပြီး သုတေတိသည် မာရ်နတ်၏ ကာမဂုဏ်မြတ်ခင်းကို အဓိပြု၍ ကာမဂုဏ်မြတ်ခင်း၏ အနီးအနား၌ နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ မာရ်နတ်၏ ကာမဂုဏ်မြတ်ခင်းထဲသို့ မသက်ဆင်းဘဲ ဘောဇဉ်တို့ကို မတွေ့မဝေ သုံးဆောင်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအခါ၌ အစာမယစ်ကြ၊ မမေ့လျော့ကြ၍ မာရ်နတ်၏ အလိုရှိတိုင်း ပြုမှုကို ခံခဲ့ကြရ။ သို့သော် သုတေတိသည် 'လောကသည် မြစ်၊ စသောအားဖြင့် မှားသော အယူရှိသူများ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ရဟန်းတို့---ဤကား တတိယ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့ မာရ်နတ်စက်ကွင်းမှ မလွတ်ကင်းပုံ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့---ထိုတတိယသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့သည် တတိယသားသမင်အုပ်နှင့် တူသည်-ဟု ငါဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏။ (၃)

ဥ.၁.၁၉၁၊ ရဟန်းတို့---စတုတ္ထသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့ကား 'တတိယသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့သည် မာရ်နတ်၏ ကာမဂုဏ်မြတ်ခင်းအနီး၌ နေထိုင်မိကြ၍ မာရ်နတ်၏ စက်ကွင်းမှ မလွတ်ကင်းခဲ့ကြ၊ ငါတို့ကား မာရ်နတ်နှင့် မာရ်နတ်၏ ပရိသတ် မရောက်နိုင်သော နေရာ၌ နေကြမည်။ မာရ်နတ်၏ ကာမဂုဏ်မြတ်ခင်းထဲသို့ မသက်ဆင်းဘဲ ဘောဇဉ်တို့ကို မတွေ့မဝေ သုံးဆောင်ကြမည်။ ထိုအခါ၌ အစာမယစ်ကြ၊ မမေ့လျော့ကြ၍ မာရ်နတ်၏ အလိုရှိတိုင်း ပြုမှုကို ခံကြရပေမည် မဟုတ်'ဟု စဉ်းစားခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားကြပြီး သုတေတိသည် မာရ်နတ်နှင့် မာရ်နတ်၏ ပရိသတ်တို့ မရောက်နိုင်သော နေရာ၌ နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ မာရ်နတ်၏ ကာမဂုဏ်မြတ်ခင်းထဲသို့ မသက်ဆင်းဘဲ ဘောဇဉ်တို့ကို မတွေ့မဝေ သုံးဆောင်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအခါ၌ အစာမယစ်ကြ၊ မမေ့လျော့ကြ၍ မာရ်နတ်၏ အလိုရှိတိုင်း ပြုမှုကို ခံခဲ့ကြရ။ ရဟန်းတို့---ဤကား စတုတ္ထသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့ မာရ်နတ်၏ စက်ကွင်းမှ လွတ်ကင်းပုံ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့---ထိုစတုတ္ထသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့သည် စတုတ္ထသားသမင်အုပ်နှင့် တူသည်-ဟု ငါဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏။ (၄)

ဥ.၁.၁၉၂၊ ရဟန်းတို့---မာရ်နတ်နှင့် မာရ်နတ်၏ ပရိသတ်တို့ မရောက်နိုင်သော အရပ်-ဆိုသည်မှာ အဘယ်နည်းဟူမူ- ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်၊ စတုတ္ထဈာန်၊ အဓ္မပဈာန်လေးပါးနှင့် နိရောဓသမာပတ်တို့ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---ရဟန်းတစ်ပါးသည် နေဝသညာနာသညာ-ယတနဈာန်ကို အကြွင်းမဲ့ လွန်မြောက်၍ သညာနှင့် ဝေရာတို့ ချုပ်ရာ နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စား၍ နေ၏။

ထိုရဟန်းသည်မဂ်ပညာဖြင့် သစ္စာကိုသိမြင်ပြီးသည့်အတွက် အာသဝေါများ ကုန်ခန်းကြတော့၏။ ရဟန်းတို့--- ထိုရဟန်းသည် မာရ်နတ်ကို မျက်စိကန်းအောင် ပြုနိုင်သူ ဖြစ်၏။ မာရ်နတ်ကိုမျက်မြည်ဖြတ်၊ မာရ်နတ်၏ မျက်စိကိုဖျက်ဆီး၍ မာရ်နတ် မမြင်နိုင်ရာသို့ ရောက်သွားသူ ဖြစ်၏။ လောက၌ ဇွဲလမ်းမှုတကာကိုလွန်မြောက်ပြီးသောရဟန္တာဖြစ်တော့၏”

ဤတရားတော်ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏။ ရဟန်းများသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်သက် သဘောကျပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုခေါ်ဆိုခဲ့ကြ လေသည်။

ဒါသရာသီသုတ်

၉.၁.၁၉၃။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ နံနက်ခင်း၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရဟန်းများသည် အရှင်အာနန္ဒာထံသွား၍ ဤသို့ ပြောကြားကြ၏-

“ငါရှင်အာနန္ဒာ---ငါတို့ မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှ တရားမနာရသည်မှာ ကြာပြီ။ ငါတို့ မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှ တရားနာလိုကြ၏”

“အရှင်ဘုရားတို့--- ထိုသို့ ဖြစ်လျှင် ရမ္မကပုဏ္ဏား၏ ကျောင်းသစ်ခင်းသို့ ကြွနှင့်ကြပါဘုရား။ အရှင်ဘုရားတို့ မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှ တရားတော်ကို နာရနိုင်စရာရှိပါသည် ဘုရား”

“ကောင်းပါပြီ ငါရှင်”

မြတ်စွာဘုရား သာဝတ္ထိမြို့ထဲမှ ဆွမ်းခံပြန်လာတော်မူသောအခါ အရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူ၍ ဝိသာခါလျှိုခြံနီးထားသော ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းသို့ နေ့ခင်းပိုင်း သီတင်းသုံးရန် ကြွရောက်တော်မူ၏။

၉.၁.၁၉၄။ ညနေချမ်း ရောက်သောအခါ အရှင် အာနန္ဒာ

နှင့် အတူ အရှေ့ဘက်မှန်သို့ ကြွတော်မူပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို ရေသပ္ပာယ်တော်မူ၏။ ရေသပ္ပာယ်ပြီး ပြန်တက်တော်မူသောအခါ ကိုယ်ကို ခြောက်သွေ့စေလို၍ သင်္ကန်းတစ်ထည်တည်းဖြင့် ခေတ္တ ရပ်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ အရှင်အာနန္ဒာက မြတ်စွာဘုရားအား ရမ္မကပုဏ္ဏား၏ ကျောင်းသစ်ခင်းသို့ ကြွရောက်ရန် ပင့်လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာ၏ ပင့်လျှောက်ခြင်းကို ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၍ ရမ္မကပုဏ္ဏား၏ ကျောင်းသစ်ခင်းသို့ ကြွရောက်တော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ ရဟန်းများသည် ရမ္မကပုဏ္ဏား၏ ကျောင်းသစ်ခင်းထဲ၌ တရားစကားများ ပြောကြားနေကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားသည် တံခါးပစ်၍ အပြင်ဘက်၌ ရဟန်းများ၏စကား ပြီးဆုံးသည်တိုင်အောင် စောင့်နေတော်မူ၏။ စကားပြီးဆုံးသော အခါမှ ချောင်းဟန်ပြီး တံခါးခေါက်တော်မူ၏။ ရဟန်းများက မြတ်စွာဘုရားအား တံခါးဖွင့်ပေးခဲ့ကြ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရမ္မကပုဏ္ဏား၏ ကျောင်းသစ်ခင်းသို့ ဝင်တော်မူကာ အသင့် ခင်းထားပြီးသော နေရာမြတ်၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။ “ရဟန်းတို့---ယခုအခါ သင်တို့အဘယ်စကားကို ပြောကြားကာ စုဝေးနေကြသနည်း”ဟုလည်း မေးမြန်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ ရဟန်းများက “မြတ်စွာဘုရား---တပည့်တော်တို့ မြတ်စွာဘုရားနှင့် စပ်လျဉ်းသော တရားစကားကို ပြော

ကြားကာ စုဝေးနေကြပါသည်။ ဘုရား၊ ထိုသို့ ပြောကြားနေကြစဉ် မြတ်စွာဘုရား ကြွရောက်တော်မူလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရား ဟု လျှောက်ထားခဲ့ကြ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ၏- "ရဟန်းတို့---ကောင်းပေစွ ကောင်းပေစွ၊ သဒ္ဓါတရားဖြင့် ရဟန်းပြုလာကြသော သင်အမျိုးကောင်းသားတို့ တရားစကားဖြင့် စုဝေးနေကြသည်မှာ သင့်မြတ်လှပေ၏။ စုဝေးမိကြသော သင်ရဟန်းတို့ ပြုကျင့်ဖွယ်သည် နှစ်မျိုးသာ ရှိ၏။ ထိုနှစ်မျိုး-ဆိုသည်မှာ တရားစကားကိုသော်လည်း ပြောနေသင့်၏။ သို့မဟုတ် ကြည်လင် အေးချမ်းစွာ ဆိတ်ဆိတ်သော်လည်း နေသင့်၏။

ဥ.၁.၁၉၅။ ရဟန်းတို့---ရှာမှီးခြင်းသည် နှစ်မျိုး ရှိ၏။ ထိုနှစ်မျိုး-ဆိုသည်မှာ အပြစ်ကင်းသော ရှာမှီးခြင်းနှင့် အပြစ်မကင်းသော ရှာမှီးခြင်းတို့ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့---အပြစ်မကင်းသော ရှာမှီးခြင်း-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ လောက၌ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်တိုင်က ဖြစ်ခြင်း (ပဋိသန္ဓေနေခြင်း)၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ညစ်နွမ်းခြင်း သဘောရှိသူ ဖြစ်ပါလျက် ဖြစ်ခြင်း (ပဋိသန္ဓေနေခြင်း)၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ညစ်နွမ်းခြင်းသဘောရှိသော အရာကိုသာ ရှာမှီး၏။

ရဟန်းတို့---ဖြစ်ခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ညစ်နွမ်းခြင်းသဘောရှိသော အရာ-ဆိုသည်မှာ အဘယ်နည်း ဟူမူ- သား၊ မယား၊ ကျွန်တို့၊ ကျွန်မ၊ စိတ်၊ သို့၊ ကြက်၊ ဝက်၊ ဆင်၊ နွား၊ မြင်း၊ မြည်း၊ ရွှေ၊ ငွေ- စသော ကာမဂုဏ်တို့ ဖြစ်၏။ ဤကာမဂုဏ်တို့၌ တွေဝေသော သူသည် ကိုယ်တိုင်က ဖြစ်ခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ညစ်နွမ်းခြင်း သဘောရှိသူ ဖြစ်ပါလျက် ဖြစ်ခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ညစ်နွမ်းခြင်းသဘောရှိသော အရာတို့ကိုသာ ရှာမှီးနေသူ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့---ဤကား အပြစ်မကင်းသော ရှာမှီးခြင်း ဖြစ်၏။

ဥ.၁.၁၉၆။ ရဟန်းတို့---အပြစ်ကင်းသော ရှာမှီးခြင်း-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ လောက၌ တချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်တိုင်က ဖြစ်ခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ညစ်နွမ်းခြင်းသဘောရှိသည် ဖြစ်၍ ဖြစ်ခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ညစ်နွမ်းခြင်းသဘောရှိသော အရာတို့၏ အပြစ်ကို မြင်လျက် ဖြစ်ခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ညစ်နွမ်းခြင်းကင်းရာ အမြတ်ဆုံးနိဗ္ဗာန်ကို ရှာမှီး၏။ ရဟန်းတို့---ဤကား အပြစ်ကင်းသော ရှာမှီးခြင်း ဖြစ်၏။

ဥ.၁.၁၉၇။ ရဟန်းတို့---ငါဘုရားလည်း သစ္စာလေးပါးကို မသိမိ ဘုရားအလောင်းဘဝ၌ ဖြစ်စဉ်က ကိုယ်တိုင်က

ဖြစ်ခြင်း-စသော သဘောရှိသူ ဖြစ်ပါလျက် ဖြစ်ခြင်း-စသော သဘောရှိသော အရာကိုသာ ရှာမှီး၏။ သို့ဖြစ်၍ ငါဘုရား အလောင်းသည် 'ဘာကြောင့်များ ငါသည် ကိုယ်တိုင်က ဖြစ်ခြင်း-စသော သဘောရှိသူ ဖြစ်ပါလျက် ဖြစ်ခြင်း-စသော သဘောရှိသော အရာများကိုသာ ရှာမှီးရသနည်း။ ဖြစ်ခြင်း-စသော သဘောကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို ရှာမှီးရလျှင် ကောင်းမည် ဟု စဉ်းစားကြစည်၏။

ဥ.၁.၁၉၈။ ရဟန်းတို့---ထိုသို့ စဉ်းစားကြစည်ပြီး နောက် ငါဘုရားအလောင်းသည် ငယ်ရွယ်သူသာ ဖြစ်လျက် မယ်တော်၊ မယျောတော်တို့က သဘောမတူ၍ ငိုကြွေးနေကြ စဉ်မှာပင် ဆံ၊ မုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ကာ ဇန်ရည်ဆိုးသော သင်္ကန်းတို့ကို ဝတ်ရုံလျက် ရဟန်းပြု၏။ ထိုသို့ ရဟန်းပြုပြီး ကာလာမန္တယွား အာဠာရရသေ့ထံသို့ ရွှင်းကပ်၏။ အာဠာရ ရသေ့ထံ၌ အာကိစ္ဆညာယတနဗ္ဗာန်ကို ရသည့်တိုင်အောင် သင်ယူ၏။ 'အာကိစ္ဆညာယတနဗ္ဗာန်သည် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း မဟုတ်သေး။ အာကိစ္ဆညာယတနဗ္ဗာန်ဟုဘုံသို့ ရောက်ကြောင်းသာ ဖြစ်၏'ဟု ဆင်ခြင်၍ ထိုအာကိစ္ဆညာယတနဗ္ဗာန်ကို မပန်ဆင်ဘဲ အာဠာရရသေ့ထံမှ ထွက်ခွာခဲ့၏။

ဥ.၁.၁၉၉။ ရဟန်းတို့---ဆက်လက်၍ ငါဘုရား အလောင်းတော်သည် ရာမဇိတ်သား ဥဒကရသေ့ထံသို့ ရျဉ်းကပ်ခဲ့ပြန်၏။ ဥဒကရသေ့ထံ၌ နေဝသညာနာသညာ ယတနဗ္ဗာန်ကို ရသည့်တိုင်အောင် သင်ယူ၏။ 'နေဝသညာ နာသညာယတနဗ္ဗာန်သည် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း မဟုတ်သေး။ နေဝသညာနာသညာယတနဗ္ဗာန်ပြဟူဘုံသို့ ရောက်ကြောင်းသာ ဖြစ်၏'ဟု ဆင်ခြင်၍ ထိုနေဝသညာနာသညာ ယတနဗ္ဗာန်ကို မပန်ဆင်ဘဲ ဥဒကရသေ့ထံမှလည်း ထွက်ခွာခဲ့၏။

ဥ.၁.၂၀၀။ ရဟန်းတို့--- ငါဘုရားသည် အမြတ်ဆုံး နိဗ္ဗာန်ကို ရှာမှီးလျက် မဂေဝတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်သောအခါ ဥရုဝေလတော၏ အနီး သေနာနိဂုံးသို့ ရောက်၏။ ထိုသေနာနိဂုံး၌ ဓမ္မ၊ လျော်ဖွယ်ကောင်းသော မြေပြင်၊ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော တောအုပ်၊ တသွင်သွင် ဇီးဆင်းနေသော မြစ်ရေအလျဉ်း၊ သန့်ရှင်းသာယာ၍ ဓမ္မ၊ လျော်ဖွယ်ကောင်းသော ဆိပ်ကမ်းနှင့် အနီးအနားမှ ဆွမ်းစိမ့်စွာတို့ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုအခါ၌ ငါဘုရားအလောင်းတော်သည် 'ဤနေရာသည် ကမ္မဋ္ဌာန်အားထုတ်လိုသော အမျိုးကောင်းသားအတွက် သင့်လျော်သော နေရာ ဖြစ်၏'ဟု ဆင်ခြင်သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ကာ ထိုသေနာနိဂုံး၌ပင် သီတင်းသုံးနေ၏။

ဥ.၁.၂၀၁။ ရဟန်းတို့---ငါဘုရားသည် ကိုယ်တိုင်က

မြင်ခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ညစ်နွမ်းခြင်း သဘော ရှိသည် ဖြစ်၍ မြင်ခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ညစ်နွမ်းခြင်း သဘောရှိသော အရာတို့၏ အပြစ်ကို သိ၍ မြင်ခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ညစ်နွမ်းခြင်းကင်းရာ အမြတ်ဆုံးနိဗ္ဗာန်ကို ရှာမှီသော အခါ တို့အမြတ်ဆုံးနိဗ္ဗာန်ကို ရရှိ၏။ တရားအားလုံးကို သိမှီမ်းနိုင်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်မြတ်လည်း ငါဘုရားမှာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မပျက်စီးနိုင်သော အရဟတ္တဖိုလ်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ဤဘဝသည် နောက်ဆုံးဘဝ ဖြစ်၏။ ယခုအခါ နောက်ထပ် ပဋိသန္ဓေ နေ့စွယ်မရှိတော့။

ဥ.၁.၂၀၂။ ရဟန်းတို့---ငါဘုရားသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်မိ၏။ အဘယ်သို့ ဆင်ခြင်မိသနည်းဟူ- 'ငါ ရထားသော တရားတော်သည် သိမ်မွေ့ နက်နဲ ကပ်စိလှ၏။ သတ္တဝါများသည် ကာမဂုဏ်၌သာ ဖွေ့လျော်နေကြ၏။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော်နှင့် နိဗ္ဗာန်တရားတော်တို့သည် ကာမဂုဏ်၌သာ ဖွေ့လျော်ကြသော သတ္တဝါများ သိမြင်နိုင်စိသော တရားတော်များ ဖြစ်ကြ၏။ တရားတော်ကို ငါ ဟောကြားသော်လည်း သူတစ်ပါးတို့ကား ငါ၏ တရားတော်ကို မသိနိုင်ကြကုန်ရာ၊ တရားဟောခြင်းကြောင့် ငါ့မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ရုံသာ ရှိလိမ့်မည်'

ဥ.၁.၂၀၃။ ရဟန်းတို့---ငါဘုရား ထိုသို့ ဆင်ခြင်မိသော အခါ တရားမဟောဘဲ ကြောင့်ကြမ့်နေရန်သာ စိတ်ညှတ်တော်မူ၏။ တရားဟောရန်ကား စိတ်ညှတ်တော်မမူခဲ့။ ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာကြီးသည် ငါဘုရား၏ စိတ်အကြံကို သိ၍ 'လောကကြီးထဲ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြောင့်ကြမ့် နေတော်မူရန် စိတ်ညှတ်တော်မူ၏။ တရားဟောရန်ကား စိတ်ညှတ်တော်မမူ။ ထိုအခြေစိုင်းနှင့် ကြုံရသော လောကကြီးသည် ပျက်စီးဆုတ်ယုတ်လေ့စကား။ ထိုအခြေစိုင်းနှင့် ကြုံရသော လောကကြီးသည် ပျက်စီးဆုတ်ယုတ်လေ့စကား'ဟု ဆင်ခြင်သုံးသပ်၏။ ထိုသို့ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီး ဗြဟ္မာပြည်မှ လူ့ပြည်သို့ ဆင်းသက်လာကာ ငါဘုရား၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်လာ၏။ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာကြီးသည် ငါဘုရားကို လက်အုပ်ချီမှီး ရှိခိုးကန်တော့လျက် 'ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား---တရားမဒေသနာကို ဟောကြားချီးမြှင့်တော်မူပါ။ ကောင်းသော ကောင်းမြတ်ဆိုးတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား---တရားမဒေသနာကို ဟောကြား ချီးမြှင့်တော်မူပါ။ ပညာမျက်စိကောင်းသော သတ္တဝါများ ရှိကြပါ၏။ သူတို့သည် တရားတော်ကို မနာကြားရခြင်းကြောင့် တရားတော်နှင့် ဝေဝက္ခာ ဆုတ်ယုတ်ကြပါ၏။ တရားတော်ကို သိနိုင်သူ

သိန်းပေါင်းများစွာ ရှိပါလိမ့်မည်'ဟု လျှောက်ထား တောင်းပန်၏။

ဥ.၁.၂၀၄။ ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ ငါဘုရားသည် သတ္တဝါတို့အား သနားသောအားဖြင့် ပုဗ္ဗေက္ခမမြင်လောကကို ကြည့်ရှုတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့---ထိုသို့ ငါဘုရား ပုဗ္ဗေက္ခမမြင်လောကကို ကြည့်ရှုတော်မူသော အခါ ဥပဟအားဖြင့် ရေထဲ၌ နစ်မြုပ်နေကြသော ဥပ္ပလုက္ခာ၊ ပဒုမုက္ခာ၊ ပုပ္ဖာရိတ်ကြာ၊ ရေနံအညို တည်ရှိနေကြသော ဥပ္ပလုက္ခာ၊ ပဒုမုက္ခာ၊ ပုပ္ဖာရိတ်ကြာနှင့် ရေပေါ်သို့ တက်၍ တည်နေကြသော ဥပ္ပလုက္ခာ၊ ပဒုမုက္ခာ၊ ပုပ္ဖာရိတ်ကြာတို့ကိုသို့ ပညာမျက်စိကောင်းသော သတ္တဝါ၊ ပညာမျက်စိမရှိသော သတ္တဝါ၊ ရင်ကျက်သည့် ကုဋေရှိသော သတ္တဝါ၊ ရေငံကျက်သောသည့် ကုဋေရှိသော သတ္တဝါနှင့် တမလွန်လောကမြစ်ကို ကြောက်ဖွယ်-ဟု ရှုလျက် နေလေ့ရှိသော သတ္တဝါ၊ တမလွန်လောကမြစ်ကို ကြောက်ဖွယ်-ဟု ရှုလေ့မရှိဘဲ နေလေ့ရှိသော သတ္တဝါတို့ကို တွေ့မြင်တော်မူရ၏။ ထိုသို့ မြင်တော်မူသောကြောင့် သဟမ္ပတိဗြဟ္မာကြီးအား ဤသို့ မြန်ကြားတော်မူ၏-

"အို သဟမ္ပတိဗြဟ္မာ---ပင်ပန်းရုံသာ-ဟု သဘောထားကာ ရရှိသော တရားမြတ်ကို သတ္တဝါတို့အား မဟောကြားရန် အကြံဖြစ်၏။ ပညာနားရီသူတို့ ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါတရားကိုသာ စေလွှတ်ကြပါစေ။

ထိုသဒ္ဓါ၊ ပညာရှိသူတို့အတွက် နိဗ္ဗာန်တစ်ခါကို ငါဘုရား ဖွင့်ထားတော်မူ၏"

"ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာကြီးသည် 'မြတ်စွာဘုရား တရားဟောရန် သဘောတူတော်မူပြီ'ဟု ဝမ်းမြောက်လျက် ငါဘုရားကို ရှိခိုးချီးမြှင့်လက်ခံရလှည့်ကာ ကွယ်ပျောက်သွား၏။

ဥ.၁.၂၀၅။ ရဟန်းတို့--- 'ပထမဦးဆုံး ဘယ်သူအား ငါဘုရား တရားဟောရပါမည်နည်း၊ ဘယ်သူသည် ဤတရားတော်ကို လျင်မြန်စွာ သိနိုင်မည်နည်း'ဟု စဉ်းစားတော်မူသောအခါ 'ကာလမန္ဒယ်စွား အာဠာရရသေ့သည် ပညာရှိသူ၊ ထက်မြက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ငါသည် ပထမဦးဆုံး အာဠာရရသေ့အား တရားဟောရလျှင် ကောင်းမည်။ အာဠာရရသေ့သည် ဤတရားတော်ကို လျင်မြန်စွာ သိနိုင်သည်'ဟု အကြံရတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ၌ ငါဘုရားကို နှုတ်သားတစ်ယောက်က ချဉ်းကပ်ကာ မြတ်စွာဘုရား---ကာလမန္ဒယ်စွား အာဠာရရသေ့သည် လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်က ကွယ်လွန်သွားပါပြီ ဘုရား'ဟု လျှောက်ထား၏။ 'ကာလမန္ဒယ်စွား အာဠာရရသေ့သည် လွန်ခဲ့သော

တစ်ပတ်က ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ'ဟု ငါဘုရားမှာလည်း ဉာဏ်အမြင် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ 'ကာလာမနွယ်ဖွား အာဠာရရသေ့သည် အဆုံးရှုံးကြီး ဆုံးရှုံးလေ့တကား၊ အာဠာရရသေ့သည် ဤတရားတော်ကို အကယ်၍ နာကြားရလျှင် လျင်မြန်စွာ သိနိုင်ပေ၏'ဟု ငါဘုရား စဉ်းစားတော်မူခဲ့မိ၏။

ရဟန်းတို့---ဆက်လက်၍ 'ပထမဦးဆုံး ဘယ်သူအား ငါဘုရား တရားဟောရပါမည်နည်း၊ ဘယ်သူသည် ဤတရားတော်ကို လျင်မြန်စွာ သိနိုင်မည်နည်း'ဟု စဉ်းစားတော်မူသော အခါ 'ရာမဏိသား ဥဒကရသေ့သည် ပညာရှိသူ၊ ထက်မြက်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ငါသည် ပထမဦးဆုံး ဥဒကရသေ့အား တရားဟောရလျှင် ကောင်းမည်၊ ဥဒကရသေ့သည် ဤတရားတော်ကို လျင်မြန်စွာ သိနိုင်သည်'ဟု အကြံရတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ၌ ငါဘုရားကို နတ်သားတစ်ယောက်က ချဉ်းကပ်ကာ 'မြတ်စွာဘုရား--- ရာမဏိသား ဥဒကရသေ့သည် မနေ့ညက ကွယ်လွန်ခဲ့ပါပြီဘုရား'ဟု လျှောက်ထား၏။ 'ရာမဏိသား ဥဒကရသေ့သည် မနေ့ညက ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ'ဟု ငါဘုရားမှာလည်း ဉာဏ်အမြင် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ၌ 'ရာမဏိသား ဥဒကရသေ့သည် အဆုံးရှုံးကြီး ဆုံးရှုံးလေ့တကား၊ ဥဒကရသေ့သည် ဤတရားတော်ကို အကယ်၍ နာကြားရလျှင် လျင်မြန်စွာ သိနိုင်ပေ၏'ဟု ငါဘုရား စဉ်းစားတော်မူခဲ့မိ၏။

ရဟန်းတို့---ဆက်လက်၍ 'ပထမဦးဆုံး ဘယ်သူအား ငါဘုရား တရားဟောရပါမည်နည်း၊ ဘယ်သူသည် ဤတရားတော်ကို လျင်မြန်စွာ သိနိုင်မည်နည်း'ဟု စဉ်းစားတော်မူသောအခါ 'ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ငါ့အပေါ် ကျေးဇူးများကြ၏။ သူတို့သည် ငါဘုရား ကမ္မဋ္ဌာန်းအား ထုတ်နိုင်ဖို့ရာ မြဲရာလုပ်ကျွေးခဲ့ကြ၏။ ပထမဦးဆုံး ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့အား တရားဟောရလျှင် ကောင်းမည်'ဟု အကြံရတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့---ဆက်လက်၍ 'ယခုအခါ ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့ ဘယ်မှာ နေကြသနည်း'ဟု ဗိဇ္ဇာတိရာအဘိညာဉ်ဖြင့် ကြည့်၍ တော်မူသော အခါ ဗာရာဏသီမြို့အနီး ကုသိပတနမဂါဝဒီတော၌ နေကြသည်ကို တွေ့မြင်တော်မူရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ငါဘုရားသည် ဗာရာဏသီမြို့သို့ ဒေသစာရီကြွချီတော်မူ၏။

ဇ.၁.၂၀၆။ ရဟန်းတို့---ကယမြို့နှင့် ဧတမိပင်၏ အကြား၌ ဒေသစာရီ ကြွချီနေသော ငါဘုရားကို ဥပကခေါ်သော တက္ကတွန်း*က တွေ့မြင်သော အခါ 'ငါ့ရှင်--- သင်၏ ကုမ္ဘေတို့သည် ကြည်လင်လှ၏။ သင်၏ အသား အရေသည် ဝင်းပနေ၏။ ငါ့ရှင်--- ဘယ်သူ့ကို ဦးထိပ်

ထားကာ သင် ရဟန်းပြုလာသနည်း၊ သင်၏ဆရာ အဘယ်သူနည်း၊ အဘယ်သူ၏ တရားကို သင် နှစ်သက်သနည်း'ဟု မေးမြန်း၏။ ထိုအခါ၌ ငါဘုရားက တက္ကတွန်းဥပကကို ငါတရားမြင် ခြေကြားတော်မူ၏။

'ဥပက---ငါသည် လောကီလောကုတ္တရာ တရားအားလုံးကို သိပြီးသူ ဖြစ်၏။ လောကီတရားအားလုံး၌ ဗြိဟိတဘွယ်တာသော ကိလေသာကို ပယ်ပြီးသူ ဖြစ်၏။ တဏှာကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို ဖျက်မှောက်ပြုပြီးသူ ဖြစ်၏။ လောကီ၊ လောကုတ္တရာ တရားအားလုံးကို ကိုယ်တိုင်သိသည့်အတွက် တခြားမည်သူကိုမျှ ဆရာ-ဟု ညွှန်ပြစရာ မရှိပါ။

လောကုတ္တရာတရားအရာ၌ ငါမှာ ဆရာမရှိပါ။ နတ်၊ ဗြဟ္မာများ အပါအဝင်ဖြစ်သော လောက၌ ငါဘုရားနှင့် တူသူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။

လောက၌ ငါသည် ရဟန္တာတစ်ပါး ဖြစ်၏။ အမြတ်ဆုံး ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်တော်မူ၏။ သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် အတိအကျ သိတော်မူသော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားတစ်ဆူ ဖြစ်တော်မူ၏။ ကိလေသာမီးအားလုံး ပြီးမီးအေးပြီးသူ၊ အေးချမ်းသာယာသူ ဖြစ်တော်မူ၏။

ဓမ္မစကြာရတနာကိုလည်စေ့ရာကသိတိုင်းက မြို့တစ်မြို့သို့ သွားရန် ဒေသစာရီ ကြွချီလာ၏။ မှောင်အတိကျနေသော လောကကြီးထဲ၌ ဓမ္မအလင်းရရန် အမြိုက်စည်ကြီး ရိုက်တီးတော်မူမည်၊ (မြတ်နိုးဌာနအကြောင်း ကြေငြာမောင်းဝတ်တော်မူမည်)"

"ငါ့ရှင်---သင် ဝန်ခံသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် အနန္တဇိန-သစ္စညတဉာဏ်ရှင် ဘုရားပင် ဖြစ်နိုင်ပေ၏"

"ဥပက---အာသဝေါကုန်ပြီးကြသော ငါကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဇိနမည်တွင် ဘုရားရှင်များ ဖြစ်ကြ၏။ ငါသည် မကောင်းမှုအားလုံးကို အောင်နိုင်ပြီးသည့်အတွက် ဇိနမည်တွင် ဘုရားပင် ဖြစ်၏"

"ရဟန်းတို့---ငါဘုရား ထိုသို့ မိန့်ကြားသော အခါ တက္ကတွန်းဥပကသည် 'ငါ့ရှင်--- ခြံနိုင်စရာရှိ၏'ဟု ပြောကာဦးခေါင်းကို လှုပ်ကာလှုပ်ကာ လမ်းဖယ်ရှားသွား၏။

ဇ.၁.၂၀၇။ ရဟန်းတို့---ငါဘုရား ဆက်လက်ပြီး ဒေသစာရီကြွချီလာသော အခါ ဗာရာဏသီမြို့ ကုသိပတန

မိဂဒီဝန်တော၌ ရှိသော ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းများထံသို့ ရောက်တော်မူ၏။ ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းများသည် ငါဘုရား အဝေးမှ ကြွလာသည်ကို မြင်ကြသောအခါ 'ငါရှင်တို့...ဟိုမှာ ရဟန်းဂေါတမကြီး လာနေပြီ၊ ယခု သူသည် ကမ္မဋ္ဌာန်းလုပ်ငန်းမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး လာဘ်များဖို့ရာ လှည့်ရှာနေပြီ၊ သို့ဖြစ်၍ သူ့ကို ရှိမခံရ၊ ခရီးဦးမကြိုဆိုရ၊ သူ၏ သပိတ်သင်္ကန်းကို လှမ်းမသွရ၊ သို့သော် နေရာကား ခင်းထားကြမည်။ သူ ဆန္ဒရှိလျှင် ထိုင်လိမ့်မည်'ဟု အရင်းရင်း ကတိကဝတ်ပြုထားနင်းကြ၏။ သို့သော် ငါဘုရား ရောက်လာသော အခါ၌ကား ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းများသည် သူတို့၏ ကတိကဝတ်အတိုင်း မတည်နိုင်ခဲ့ကြ။ တချို့က ငါဘုရားကို ခရီးဦးကြိုကာ သပိတ်သင်္ကန်းကို လှမ်းသွကြ၏။ တချို့က နေရာ ခင်းပေးကြ၏။ တချို့က ခြေဆေးရေ တည်ပေးကြ၏။ သို့သော် ငါဘုရားကို ဂေါတမ-ဟု နာမည်ကိုလည်း မေါ်ဝေါ်ကြ၏။ ငါရှင်-ဟုလည်း သုံးနှုန်းနေကြတုန်း ဖြစ်၏။

ထိုအခါ၌ ငါဘုရားက 'ရဟန်းတို့...ငါဘုရားကို ဂေါတမ-ဟု နာမည်ကိုလည်း မခေါ်ကြနဲ့၊ ငါရှင်-ဟုလည်း မသုံးနှုန်းကြနဲ့၊ ငါသည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော တရားအားလုံးကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော ဘုရားတစ်ဆူ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့...နားစိုက်စိုက် ထောင်ကြ၊ ငါ ရရှိပြီးသော နိဗ္ဗာန်ကို ညွှန်ပြမည်။ တရားတော်ကို ဟောကြားမည်၊ ငါဘုရား ဟောကြားသည့်အတိုင်း ကျင့်သူတို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြုကာ နေကြရလိမ့်မည်'ဟု ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့အား မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့... ထိုအခါ၌ ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းများက 'ငါရှင် ဂေါတမ... သင်သည် ဒုတ္တရဝရိယာ ခြောက်နှစ်ကြာအောင် ကျင့်၍မှ တရားထူးကို မရရှိခဲ့ဘဲ ယခုအခါ ကမ္မဋ္ဌာန်းလုပ်ငန်းမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး လာဘ်များဖို့ရာ လှည့်ရှာနေသော သင်သည် တရားထူးကို အဘယ်မှာ ရနိုင်ပါမည်နည်း'ဟု ငါဘုရားအား လျှောက်ထားခဲ့ကြ၏။

ထိုအခါ၌ ငါဘုရားက 'ငါသည် ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်တော်မူသည်'ဟု သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ပြောပြသော်လည်း ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းများသည် မယုံကြည်ပါကြောင်း ပြန်လည် လျှောက်ထားခဲ့ကြ၏။

ထိုအခါ၌ ငါဘုရားက 'ရဟန်းတို့...ယခင်က ဤ ကောင်းမျိုးကို ငါဘုရား ပြောကြားခဲ့ဖူးသလား'ဟု ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့အား မေးမြန်းတော်မူ၏။ ထိုအခါကျမှ 'အရှင်ဘုရား...ယခင်က ဤစကားမျိုးကို အရှင်ဘုရား မပြောကြားခဲ့ဖူးပါ'ဟု ပြန်လည် လျှောက်ထားကာ ငါဘုရားကို "ဘုရား"ဟု

ယုံကြည်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအခါ ငါဘုရားသည် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့အား ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောကြားတော်မူ၍ ဩဝါဒပေးတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့...ရဟန်းနှစ်ပါးတို့အား ငါဘုရား ဩဝါဒပေးတော်မူသော အခါ ရဟန်းသုံးပါး ဆွမ်းခံကြကြ၏။ ရဟန်းသုံးပါး ဆွမ်းခံကြ၍ ရဟသော ဆွမ်းဖြင့် ခြောက်ပါး မျှတခဲ့ကြ၏။ ရဟန်းသုံးပါးတို့အား ငါဘုရား ဩဝါဒပေးတော်မူသော အခါ ရဟန်းနှစ်ပါး ဆွမ်းခံကြကြ၏။ ရဟန်းနှစ်ပါး ဆွမ်းခံကြ၍ ရဟသော ဆွမ်းဖြင့် ခြောက်ပါး မျှတခဲ့ကြ၏။

ရဟန်းတို့...ထိုသို့ ငါဘုရား ဩဝါဒပေးတော်မူပြီးသော အခါ ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းများသည် ဖြစ်ခြင်း၊ အံ့ခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ညင်နွမ်းခြင်းကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို ရခဲ့ကြ၏။ 'ငါတို့၏ အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ်သည် မပျက်စီးနိုင်တော့၊ ဤကား ငါတို့၏ နောက်ဆုံးဘဝ ဖြစ်၏။ ယခုအခါ နောက်ထပ် ပဋိသန္ဓေနေရာ မရှိတော့'ဟု ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့မှာ ဉာဏ်အမြင် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ဇ.၁.၂၀၈။ ရဟန်းတို့...ကာမဂုဏ်တရားသည် ငါးပါးရှိ၏။ ထိုငါးပါး-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ နှစ်သက် တစ်မက် ဗွယ်ကောင်းသော အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာနှင့် အတွေ့အထိတို့ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့...ဥပမာအားဖြင့် ကျော့ကွင်း၌ မိသော တောသမင်သည် မုဆိုးပြုသမျှ ခံရကာ ဆုံးရှုံးနှစ်နာရတော့သကဲ့သို့ ကာမဂုဏ်ငါးပါးကို အပြစ်မမြင်ဘဲ ငမ်းငမ်းတက် မက်မောကာ သုံးဆောင်ကြသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ဖာရ်နတ်ပြုသမျှ ခံရကာ ဆုံးရှုံးနှစ်နာကြရ၏။ ကျော့ကွင်း၌ မမိသော တောသမင်သည် မုဆိုးပြုသမျှ မခံရဘဲ ဆုံးရှုံးနှစ်နာခြင်း ကင်းဝေးရသကဲ့သို့ ကာမဂုဏ်ငါးပါးကို အပြစ်မြင်လျက် ငမ်းငမ်းတက် မမက်မောဘဲ သုံးဆောင်ကြသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ဖာရ်နတ်ပြုသမျှ မခံရဘဲ ဆုံးရှုံးနှစ်နာခြင်း ကင်းဝေးကြရ၏။

ရဟန်းတို့...ဥပမာအားဖြင့် တောသမင်သည် တော၌ပင် လှည့်လည် သွားလာ နေထိုင်ခဲ့လျှင် အန္တရာယ်ကင်းစွာ သွားလာ လှည့်လည် နေထိုင်ရ၏။ ထိုသို့ နေထိုင်ရခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟုမူ- မုဆိုး မမြင်နိုင်ရာအရပ်သို့ ရောက်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့...ထိုအတူပင် ရွာနံသမာပတ်ရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်း၊ နိဂရောသမာပတ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန္တာရဟန်းတို့သည် ဖာရ်နတ်ကို ကန်းအောင်ပြုသော

ရဟန်း၊ မာရ်နတ်၏ မျက်စိကို ဖျက်ဆီးလျက် မာရ်နတ် မမြင်ရာအရပ်သို့ ရောက်သော ရဟန်းများ ဖြစ်ကြ၏။

ရဟန်းတို့---ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် တဏှာကို လွန် မြောက်ပြီးသူ ဖြစ်၏။ လောက၌ အန္တရာယ်ကင်းကွာ လှည့်လည် သွားလာ နေထိုင်နိုင်သူ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်း

သည် အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ မာရ်နတ် မမြင်နိုင်ရာ အရပ်သို့ ရောက်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏”

ဤတရားတော်ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို သဘော ကျ နှစ်သက်ကြကာ သာဓု ခေါ် ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

၇

စူဠာပတ္ထိပဒေါပမသုတ်

၉.၁.၂၀၉၊အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ အာဇာနည်တော်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရတနာတော်တို့ကို ခြုံငုံစုဝေးနေသော မြည်းလေးကောင်က ရတနာတော် နေ့လယ်ခင်းကြီး၌ သာဝတ္ထိမြို့မှ ထွက်လာ၏။ အာဇာနည်တော်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အဝေးမှ လာနေသော ပိလောတိကပရိဝံသကို တွေ့မြင်၍ ဤသို့ မေးမြန်း၏-

“အရှင် ဝတ္ထုယန*---နေ့လယ်ခင်းကြီး၌ အဘယ်မှ ကြွလာပါသနည်း”

“ရဟန်းဂေါတမ၏ ထံမှ လာပါသည်”

“အရှင်ဝတ္ထုယန---ရဟန်းဂေါတမ၏ ပညာစွမ်းကို အဘယ်သို့ ထင်ပါသနည်း၊ ပညာရှိ-ဟု ထင်ပါသလား”

“ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး---ကျွန်ုပ်သည် ဘယ်လိုလူစား ဖြစ်သနည်း၊ ကျွန်ုပ်သည် ဘယ်လိုလူစား ဖြစ်၍ ရဟန်းဂေါတမ၏ ပညာစွမ်းကို သိနိုင်မည်နည်း၊ ရဟန်းဂေါတမ၏ ပညာစွမ်းကို သိနိုင်သော လူဆိုသည်မှာ ရဟန်းဂေါတမလို လူသာ ဖြစ်ပေမည်”

“အရှင်ဝတ္ထုယနသည် ရဟန်းဂေါတမကို အလွန်မွန်မြတ်သော ချီးမွမ်းခြင်းဖြင့် ချီးမွမ်းလှစွာလား”

“ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး---ကျွန်ုပ်သည် ဘယ်လိုလူစား ဖြစ်သနည်း၊ ကျွန်ုပ်သည် ဘယ်လိုလူစား ဖြစ်၍ ရဟန်းဂေါတမကို ချီးမွမ်းနိုင်မည်နည်း၊ ရဟန်းဂေါတမသည် အလွန်အလွန် ချီးမွမ်းထိုက်သူသာ ဖြစ်၏။ နတ်ရောလူပါ ချီးမွမ်းထိုက်သူသာ ဖြစ်၏”

“အရှင်ဝတ္ထုယန---အဘယ်အကျိုးအာနိသင်ကို မြင်၍ ရဟန်းဂေါတမအပေါ်၌ ဤမျှအထိ အလွန်ကြည်ညိုနေရပါသနည်း”

“ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး---ဥပမာအားဖြင့် ဆင်တောသို့ ဝင်လာသော ဆင်ဝါသနာရှင်တစ်ယောက်သည် ကြိုးမားသော ဆင်ခြေရာကြိုးကို မြင်သော အခါ ‘ဆင်ပြောင်းကြိုးသည် အလွန်ကြီးစွာ တကား’ ဟု ဆုံးဖြတ်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်လည်း ရဟန်းဂေါတမ၏ ဉာဏ်ခြေရာလေးမျိုးကို တွေ့မြင်သည်အတွက် ‘မြတ်စွာဘုရားသည် တရားအားလုံးကို ကိုယ်တော်တိုင် တိတိကျကျ သိသူ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓအစစ် ဖြစ်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်သည် ကောင်းစွာဟောကြားထားသော တရား

တော် ဖြစ်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာတော်သည် ကောင်းစွာကျင့်သော သံဃာတော် ဖြစ်တော်မူ၏ဟု ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါ၏။

၉.၁.၂၁။ ပုဂ္ဂဟကြီး---ထိုဉာဏ်ခြေရာလေးမျိုးကား-

(၁) မင်းပညာရှိတမျိုးသည် မည်သည့်ရွာ၊ မည်သည့်နို့ခံသို့ ရဟန်းဂေါတမ ကြွလာလာလိမ့်မည်ဟု ကြားကြသော အခါ ပြဿနာများကို ကြိုတင် စီစဉ်ထားကြပါ၏။ ဤပြဿနာကို ရဟန်းဂေါတမအား ငါတို့ မေးကြမည်။ သူခြေသော အခြေကို လိုက်ပြီး အမြဲတင်ကြမည်-ဟုလည်း ကြံစည်ထားကြပါ၏။ တကယ် ရဟန်းဂေါတမ ကြွလာ၍ ရဟန်းဂေါတမက တရားဟောပြသော အခါ ထိုမင်းပညာရှိများသည် ရဟန်းဂေါတမကို ပြဿနာလည်း မမေး၊ အပြစ်လည်း မတင်ကြသည့်အပြင် ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့်များသာ ဖြစ်သွားကြရပါ၏။ ထို့အတူ

(၂) ပုဂ္ဂဟပညာရှိ

(၃) သူကြွယ်ပညာရှိနှင့်

(၄) ရဟန်းပညာရှိတို့ကိုလည်း တွေ့မြင်ရပါ၏။

ရဟန်းပညာရှိတို့က ရဟန်းဂေါတမကို ပြဿနာလည်း မမေး၊ အပြစ်လည်း မတင်ကြသည့်အပြင် ရဟန်းဂေါတမထံသို့ ရဟန်းပြုခွင့်ကိုပင် တောင်းကြပါ၏။ ရဟန်းဂေါတမကလည်း သူတို့ကို ရဟန်းပြုပေးတော်မူပါ၏။ ထိုအခါ၌ ထိုရဟန်းပညာရှိများသည် ကြောမငှာမောင် ရဟန္တာ ဖြစ်သွားကြပါ၏။ ထိုအခါကျမှ ထိုရဟန်းပညာရှိများသည် 'ငါတို့ ဖျက်စီးကြတော့မလို့ အနည်းငယ်သာ လိုတော့၏။ ငါတို့ ရှေးအခါက ရဟန္တာ မဟုတ်ဘဲ ရဟန္တာ-ဟု ဝန်ခံခဲ့ကြ၏။ အခုမှသာ ငါတို့ ရဟန္တာအစစ် ဖြစ်ကြပေသည်ဟု ပြောဆိုကြပါ၏။

ပုဂ္ဂဟကြီး---ကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ ဤဉာဏ်ခြေရာလေးမျိုးကို တွေ့မြင်သည့်အတွက် 'မြတ်စွာဘုရားသည် တရားအားလုံးကို ကိုယ်တော်တိုင် တိတိကျကျ သိသူ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓအစစ် ဖြစ်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်သည် ကောင်းစွာ ဟောကြားထားသော တရားတော် ဖြစ်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာတော်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်တော်မူသော သံဃာတော် ဖြစ်တော်မူ၏ဟု ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါ၏။"

၉.၁.၂၁။ ပိလောတိကပရိဒိဏ်တမှ ထိုကောင်းများကို ကြားရသော အခါ ဇာတုသောဏီပုဂ္ဂဟသည် ရထား

တစ်စီးလုံး ခြံမြွေးနေသော မြည်လေးကောင်ကသော ရထားပေါ်မှ ဆင်းကာ မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာအရပ်သို့ လက်အုပ်ချီလျက် -

"နမောတဿဘဂဝတောအရဟတောသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ၊ နမောတဿဘဂဝတောအရဟတောသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ၊ နမောတဿဘဂဝတောအရဟတောသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။"

ဟု သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ကျူးရင်ပူဇော်၏။ အဓိပ္ပာယ်က "တရားအားလုံးကို ကိုယ်တော်တိုင် အတိအကျ သိမြင်တော်မူ၍ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးပါ၏"ဟု ဖြစ်၏။ "ငါတို့လည်း တစ်ချိန်ချိန်၌ ထိုအရှင်ဂေါတမနှင့် တွေ့ရကောင်း၏။ စကားပြောလည်း ပြောရကောင်း၏"ဟုလည်း မြည်တမ်း ပြောဆို၏။ ထို့နောက် မှာတော့ ဇာတုသောဏီပုဂ္ဂဟသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရျဉ်းကပ်ကာ ပိလောတိကပရိဒိဏ်နှင့် ပြောခဲ့သမျှကို ပြန်လည်လျှောက်ထား၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဇာတုသောဏီပုဂ္ဂဟအား "ပုဂ္ဂဟ---ဤမျှလောက်မြင့် ဆင်ခြေရာဥပမာသည် မပြည့်စုံသေး၊ ဆင်ခြေရာဥပမာအပြည့်အစုံကို ငါဘုရား ဟောပြောတော်မူမည်။ ကောင်းစွာနာကြားနုလုံးသွင်းလော့"ဟု မိန့်တော်မူကာ ဤသို့ ဟောပြောတော်မူ၏။

၉.၁.၂၁။ "ပုဂ္ဂဟ---ဥပမာအားဖြင့် ဆင်တောထဲဝင်လာသော ဆင်ပညာရှင်တစ်ယောက်သည် အလွန်ကြီးမားသော ဆင်ခြေရာကြီးကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် သူသည် ထိုသို့ တွေ့ကာမျှဖြင့် 'ဆင်ပြောင်ကြီးသည် အလွန်ကြီးစွာကားဟု မဆုံးဖြတ်သေး။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်-ဆင်တော၌ ပုဂ္ဂသော ငါးမိန့်ကာ-ဟု ခေါ်သော ဆင်မကြီးတို့ရှိကြ၏။ သူတို့၏ ခြေရာကြီးတို့သည် အလွန်ကြီး၏။ ထိုဆင်မကြီးတို့၏ ခြေရာလည်း မြင်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုဆင်ပညာရှင်သည် ထိုဆင်ခြေရာနောက်သို့ လိုက်သွားသောအခါ ဆင်တော၌ အလွန်ကြီးမားသော ဆင်ခြေရာကြီးကိုလည်း တွေ့၏။ မြင်ရာအရပ်၌ ပုတ်တိုက်ထားသည့် ကိုလည်း တွေ့၏။ သို့သော် သူသည် ထိုသို့ တွေ့ကာမျှဖြင့် 'ဆင်ပြောင်ကြီးသည် အလွန်ကြီးစွာကားဟု မဆုံးဖြတ်သေး။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်-ဆင်တော၌ မြေတံရှည်ရှည် အစွယ်ကြီးကြီးဖြင့် ဥစ္စာကဏ္ဍဓိကာ-ဟု ခေါ်သော ဆင်မကြီးတို့ ရှိကြ၏။ သူတို့၏ ခြေရာကြီးတို့သည် အလွန်ကြီး၏။ ထိုဆင်မကြီးတို့၏ ခြေရာလည်း မြင်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုဆင်ပညာရှင်သည် ထိုဆင်ခြေရာနောက်သို့ ဆက်

လိုက်သွားသော အခါ ဆင်တော၌ အလွန်ကြီးမားသော ဆင်ခြေရာကိုလည်း တွေ့၏။ မြင့်ရာအရပ်၌ ပွတ်တိုက်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့၏။ မြင့်ရာအရပ်၌ အစွယ်ဖြင့် ထိုးခြစ်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့၏။ သို့သော် သူသည် ထိုသို့ တွေ့ကာမျှဖြင့် 'ဆင်ပြောင်ကြီးသည် အလွန်ကြီးစွာတကား'ဟု မဆုံးဖြတ်သေး။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်- ဆင်တော၌ ခြေတန်ရှည်ရှည်ဖြင့် စဉ်းဝယ်ပွင့်သည့် ပန်းနှင့် သဏ္ဌာန် အစွယ် ရှိသော ဥစ္စာကရေကုကာ-ဟု ခေါ်သော ဆင်မတို့ ရှိကြ၏။ ထိုဆင်မတို့၏ ခြေရာလည်း ဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုဆင်ပညာရှင်သည် ထိုဆင်ခြေရာနောက်သို့ ဆက်လိုက်သွားသော အခါ ဆင်တော၌ အလွန်ကြီးမားသော ဆင်ခြေရာကိုလည်း တွေ့၏။ မြင့်ရာအရပ်၌ ပွတ်တိုက်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့၏။ မြင့်ရာအရပ်၌ အစွယ်ဖြင့် ထိုးခြစ်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့၏။ မြင့်ရာအရပ်၌ သစ်ခက်ကျိုးကိုလည်း တွေ့၏။ ထိုသို့ တွေ့ရုံသာမက ဆင်ပြောင်ကြီးကိုလည်း ကိုယ်တိုင်တွေ့ရ၏။ ထိုအခါကျမှ ထိုဆင်ပညာရှင်သည် 'ဤကား အလွန်ကြီးသော ဆင်ပြောင်ကြီးတည်း'ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၏။

ပုဂ္ဂိုလ်---ထိုအတူပင် လောက၌ သုံးလောကထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူလာ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အရဟံ-အစရှိသော ဂုဏ်တော်ကိုပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏။ အဝ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပါးလုံး ကောင်းသော တရားဒေသနာတော်မြတ်ကိုလည်း ဟောကြားတော်မူ၏။ လူတစ်ယောက်သည် ထိုတရားဒေသနာတော်မြတ်ကို နာကြားရ၍ ရဟန်းပြုလာ၏။

ဥ.၁.၂၁၅။ ရဟန်းဖြစ်သော အခါ သူသည် သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်လေ မရှိ၊ သူတစ်ပါးဥစ္စာကို ခိုးယူလေ မရှိ၊ မမြတ်သော မေတ္တာကို ခိုဝှံလေ မရှိ၊ လိမ်ညာ ပြောဆိုလေ မရှိ၊ ကုန်းတိုက်လေ မရှိ၊ ကြမ်းတမ်းသော ကောင်းကို ပြောလေ မရှိ၊ အကျိုးမဲ့စကားကို ပြောလေ မရှိ။

ဥ.၁.၂၁၄။ သစ်စေ့နှင့် သစ်ပင်တို့ကို ဖျက်ဆီးလေ မရှိ၊ နေလှည့်စာ စားလေ မရှိ။

ကပ္ပ၊ သီဆိုပွဲ၊ တီးမှုတ်ပွဲတို့ကို ကြည့်ရှုနားထောင်လေ မရှိ။

ပန်းပန်လေ၊ သနပ်ခါးလိမ်းလေ မရှိ၊ မြင့်သော နေရာ၊ မြတ်သော နေရာ၌ ထိုင်လေ၊ အိပ်လေ မရှိ၊ ရွှေငွေကို ခံယူလေ မရှိ၊ စပါးစိမ်းကို ခံယူလေ မရှိ။

အသားစိမ်းကို ခံယူလေ မရှိ၊ မိန်းမမျိုး မိန်းမဆိုတို့ကို ခံယူလေ မရှိ။

ကျွန်မိန်းမ၊ ကျွန်ယောက်ျားတို့ကို ခံယူလေ မရှိ၊ ဆိတ်၊ သိုးတို့ကို ခံယူလေ မရှိ။

ကြွက်၊ ဝက်တို့ကို ခံယူလေ မရှိ၊ ဆင်၊ နွား၊ မြင်း၊ မြည်းတို့ကို ခံယူလေ မရှိ။

လယ်ယာတို့ကို ခံယူလေ မရှိ၊ ဒကာ၊ ဒကာမများ အတွက် တမန်လုပ်ငန်း၊ အစေအပါးလုပ်ငန်းတို့ကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လေ မရှိ။

ရောင်းဝယ်မှုကို ပြုလေ မရှိ၊ အလေးခိုးခြင်း၊ ပြည်ခိုးခြင်း၊ စာရင်းလိမ်ခြင်း- စသည်ကို ပြုလုပ်လေ မရှိ၊ လာဘ်စားခြင်း၊ လှည့်ဖြားခြင်း၊ အတုလုပ်၍ လိမ်ခြင်း-စသည်ကို ပြုလုပ်လေ မရှိ၊ သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ ပြန်ပေးဆွဲခြင်း၊ လုယက်ခြင်း၊ ရပ်ရွာတို့ကို ဖျက်ဆီးခြင်း၊ အနုကြမ်းစီးခြင်း၊ ဓားပြတိုက်ခြင်း- စသည်တို့ကို ပြုလေ မရှိ။

ဥ.၁.၂၁၅။ ထိုရဟန်းသည် ကိုယ်ကို မျှတစေ (ကျန်းမာစေ)သော သင်္ကန်းမျှဖြင့် တင်းတိမ်ရောင်ရို၏။ ဝမ်းကို မျှတစေ (ကျန်းမာစေ)သော ဆွမ်းမျှဖြင့် တင်းတိမ် ရောင်ရို၏။ သွားလေရာသို့ မရိက္ခရာကို တစ်ပါးတည်း ယူသွားလေရို၏။ ပျံသန်းလေရာ အတောင် တစ်ပါးတည်း ပါသွားသော ဂုဏ်နှင့် ဥပမာတူ၏။

ဥ.၁.၂၁၆။ ထိုရဟန်းသည် မျက်စိဖြင့် အဆင်းကို မြင်သော အခါ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ဘယ်ပုံ၊ ဘယ်အရွယ်- စသည်ဖြင့် ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို စွဲမှတ်ထားလေ မရှိ၊ လက်၊ ခြေ-စသော ကိုယ်အင်္ဂါနှင့် ပြီးဟန်၊ ရယ်ဟန်၊ ကောင်းပုံ၊ ညံ့ပုံ-စသော အဓနအထားကိုလည်း စွဲမှတ်လေ မရှိ၊ မျက်စိကို အကြောင်းပြုပြီး လောဘ၊ ဒေါသ မဖြစ်အောင် သတိထား၏။

နားဖြင့် အသံကို ကြားသော အခါ၊

နာခေါင်းဖြင့် အနံ့ကို ရှူသော အခါ၊

လျှာဖြင့် အရသာကို လျက်သော အခါ၊

ကိုယ်ဖြင့် တွေ့ထိစေရာကို တွေ့ထိသော အခါနှင့်

စိတ်ဖြင့် သိစေရာကို သိသော အခါတို့၌လည်း ထို့အတူပင် သတိထား၏။

ထိုရဟန်းသည် ရှေ့သို့ တိုးရာ၊ နောက်သို့ ဆုတ်ရာတို့၌

ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ တိုးလေ၊ ဆုတ်လေ ရှိ၏။ (အကုသိုလ် ဖြစ်စေရာမရှိမှ တိုးလေ၊ ဆုတ်လေ ရှိ၏။) တည်တည် ကြည် ကြည် စောင့်ဆိုကြည့်ရာ၌လည်း ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ ကြည်လေ ရှိ၏။ ကွေးရာ၊ ဆန့်ရာ၌လည်း ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ ကွေး၊ ဆန့်လေ ရှိ၏။ သပိတ်သင်္ကန်းကို သုံးစွဲ၊ ဝတ်ရုံရာ၌လည်း ဆင်ခြင် စဉ်းစားပြီးမှ သုံးစွဲဝတ်ရုံလေရှိ၏။ စားရာ၊ သောက်ရာ၊ ခံရာ၊ လျက်ရာတို့၌လည်း ဆင်ခြင် စဉ်းစားပြီးမှ စား၊ သောက်၊ ခံ၊ လျက်လေ ရှိ၏။ ကျင်ကြီးကျင်ငယ် စွန့်ရာ၌လည်း ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ စွန့်လေရှိ၏။ သွားရာ၊ ရပ်ရာ၊ ထိုင်ရာ၌လည်း ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ သွားလေ၊ ရပ်လေ၊ ထိုင်လေ ရှိ၏။ အိပ်သော အခါ၊ ထသော အခါ၌လည်း ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှအိပ်လေ၊ ထလေ ရှိ၏။ စကားပြောသော အခါ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေသော အခါ၌လည်း ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ ပြောလေ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေလေ ရှိ၏။

ဥ.၁.၂၁၇။ ထိုရဟန်းသည် ဤအကျင့်များနှင့် ပြည့်စုံသော အခါ ဆိတ်ငြိမ်သော ကျောင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်သော နေရာ၌ နေထိုင်၏။ တော၌ ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်း၌ ဖြစ် စေ၊ တောင်ပေါ်၌ ဖြစ်စေ၊ ရွာကုန်း၌ ဖြစ်စေ၊ တောင်ခေါင်း၌ ဖြစ် စေ၊ သမုဉ်း၌ ဖြစ်စေ၊ တောအုပ်၌ ဖြစ်စေ၊ လွင်ပြင်၌ ဖြစ်စေ၊ ကောက်ရိုးပုံ၌ ဖြစ်စေ ဆိတ်ငြိမ်သည့် တစ်နေရာရာ၌ နေထိုင်၏။

ထိုရဟန်းသည် ဆွမ်းခံပြန်လာသော အခါ ဆွမ်းစား၏။ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ထက်ဝယ်ခွဲ (တင်ပလွင်) ခွေပြီး ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားကာ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်၏။ ထိုရဟန်းသည်-

အဘိဇ္ဈာ(မက်မောမှု)၊ ဗျာဒိဒ(ပျက်စီးစေလိုမှု)၊ ဝိနပ်ပိဒ္ဓိ (လေးလံ ထိုင်ခိုင်းမှု)၊ ဥစ္စုက္ကုတ္တုစ္စ (ပုံ၊ လွင့်မှု၊ နောင်တရမှု)၊ ဝိစိကိစ္ဆာ(ကုသိုလ်တရားတို့၌ ပယ်မှု)တို့ ပိမိစိတ်အစဉ်၌ ကင်းရှင်းအောင် ကြိုးစား ကျင့်ကြံ၏။ ထိုငါးမျိုးသည် စွာနိ တရားကို အန္တရာယ်ပြုတတ်၊ တားဆီးတတ်သော အကု သိုလ်များ ဖြစ်၏။ စိတ်၏ အစွမ်းကို ညစ်နွမ်းစေတတ်သော တရားများ ဖြစ်၏။ ပညာကို အားနည်းအောင် ပြုတတ်သော တရားများ ဖြစ်၏။

ဥ.၁.၂၁၈။ ဤတရားဆိုး ငါးမျိုး ကင်းသွားသော အခါ ထိုရဟန်းသည် ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန် နှင့် စတုတ္ထဈာန်တို့ကို အဆင့်ဆင့် ရရှိတော့၏။

ဥ.၁.၂၁၉။ ထိုထက် တိုးတက်သွားသော အခါ ပုဗ္ဗေနိဝါ သာနသတိအဘိညာဉ် (မိမိဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ရှေးဘဝ အဆက်ဆက်ကို မှတ်မိသော ဉာဏ်)၊ ဒိဗ္ဗဓာတုအဘိညာဉ်

(နတ်မျက်စိဖြင့် တူသော ဉာဏ်၊ သက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စုတေ ခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကို သိသော ဉာဏ်)တို့ကိုလည်း ရရှိ တော့၏။ ပုဂ္ဂား---ထိုဈာန် အဘိညာဉ်တို့ကို မြတ်စွာဘုရား ၏ ဉာဏ်ခြေရာတို့-ဟုလည်း ခေါ်ဆိုထိုက်၏။ မြတ်စွာ ဘုရား၏ ဉာဏ်ဖြင့် မှတ်ထိုက်ရာတို့-ဟုလည်း ခေါ်ဆို ထိုက်၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်စွမ်းဖြင့် ထိုးခြစ်ရာ-ဟု လည်း ခေါ်ဆိုထိုက်၏။ သို့သော် ထို ဈာန်အဘိညာဉ်ရသော ရဟန်းသည် ထိုသို့ ဈာန်အဘိညာဉ် ရရှိခြင်း မြတ်စွာဘုရား သည် တရားအားလုံးကို ကိုယ်တော်တိုင် တိတိကျကျ သိသူ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓအစစ် ဖြစ်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရား တော်သည် ကောင်းစွာ ဟောကြားထားသော တရားတော် ဖြစ်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာတော် သည် ကောင်းစွာ ကျင့်သော သံဃာတော် ဖြစ်တော်မူ၏ဟု ဆုံးဖြတ်နိုင်သူ မဟုတ်သေး။

ဥ.၁.၂၂၀။ ပုဂ္ဂား---ထိုရဟန်းသည် ဆက်လက် ကြိုးစားအားထုတ်သော အခါ၌ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကို ရရှိ၏။ ထိုအရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်ခြေရာ-ဟုလည်း ခေါ်ဆိုထိုက်၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်ဖြင့် မှတ်ထိုက်ရာ-ဟုလည်း ခေါ်ဆိုထိုက်၏။ မြတ်စွာ ဘုရား၏ ဉာဏ်စွမ်းဖြင့် ထိုးခြစ်ရာ-ဟုလည်း ခေါ်ဆိုထိုက် ၏။ ထိုအရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကို ရရှိသော ရဟန်းသည် မြတ်စွာ ဘုရားသည် တရားအားလုံးကို ကိုယ်တော်တိုင် တိတိကျကျ သိသူ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓအစစ် ဖြစ်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်သည် ကောင်းစွာ ဟောကြားထားသော တရား တော် ဖြစ်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာ တော်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်သော သံဃာတော် ဖြစ်တော်မူ ၏ဟု ဆုံးဖြတ်နိုင်သူ ဖြစ်၏။ သို့သော် ဆုံးဖြတ်ပြီးသူကား မဟုတ်သေး။

ပုဂ္ဂား---ထိုရဟန်းသည် အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကို ရပြီးသည်နှင့် တစ်ဦးဦးနက် အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ်ကို ရရှိကာ ရဟန္တာ ဖြစ်တော့၏။ ထိုအရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ်ကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်ခြေရာ-ဟုလည်း ခေါ်ဆိုထိုက်၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်ဖြင့် မှတ်ထိုက်ရာ-ဟုလည်း ခေါ်ဆို ထိုက်၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်စွမ်းဖြင့် ထိုးခြစ်ရာ-ဟု လည်း ခေါ်ဆိုထိုက်၏။ ပုဂ္ဂား---ထိုရဟန်းသည် ထိုသို့ အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ်ကို ရရှိပြီး ရဟန္တာဖြစ်မှသာ မြတ်စွာ ဘုရားသည် တရားအားလုံးကို ကိုယ်တော်တိုင် တိတိကျကျ သိသူ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓအစစ် ဖြစ်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်သည် ကောင်းစွာ ဟောကြားထားသော တရား တော် ဖြစ်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာ

တော်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်သော သံဃာတော် ဖြစ်တော်မူ၏။ ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးသူ ဖြစ်တော့၏။ ပုဂ္ဂိုလ်---ဤကား ဆင်ခြေရာဥပမာ အပြည့်အစုံ ဖြစ်၏။”

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသို့ မိန့်ကြားတော်မူသော အခါ ဇာတုသောဏိပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

“အရှင်ဂေါတမ---အရှင်ဂေါတမ၏ တရားတော်သည် အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းလှပါပေ၏။ အရှင်ဂေါတမ---အရှင်ဂေါတမ၏ တရားတော်သည် အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းလှပါပေ၏။ အလွန် ထင်ရှားလှပါပေ၏။ မှောက်ထားသော အိုးကို လှန်ပြသကဲ့သို့လည်း ဖြစ်ပါ၏။ ဖုံးထား

သော အရာကို ဖွင့်ပြသကဲ့သို့လည်း ဖြစ်ပါ၏။ မျက်စိလည် နေသူအား လမ်းမှန်ကို ညွှန်ပြသကဲ့သို့လည်း ဖြစ်ပါ၏။ မျက်စိကောင်းသော သူတို့ အဆင်းကို မြင်ရအောင် အမှိုက်မှောင်၌ ဆီမီးတန်ဆောင်ကို ထွန်းပြသကဲ့သို့လည်း ဖြစ်ပါ၏။

အရှင်ဂေါတမ---ကျွန်ုပ်အရှင်ဂေါတမကိုလည်း ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ပါ၏။ တရားတော်ကိုလည်း ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ပါ၏။ သံဃာတော်ကိုလည်း ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှ စ၍ အသက်ထက်ဆုံး ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်သော ဥပါသကာ (အကာတစ်ယောက်)ဟူ၍ ကျွန်ုပ် ကို သိမှတ်တော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထား၏။

မဟာသာရောပမသုတ်

၉.၁.၂၂၁။ အခါတစ်ပါး၌ ရာဇဂြိုဟ်မြို့၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအချိန်၌ အရှင်ဒေဝဒတ် သံဃာကို သင်းခွဲ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ဓန္ဒာ ကိုယ်တော်၌ သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုကာ ထွက်ခွာသွား၍ မကြာသေးမီ အချိန် ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ရဟန်းများကို ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ၏-

“ရဟန်းတို့---ဥပမာအားဖြင့် အနှစ်ကို လိုချင်သော လူ တစ်ယောက်သည် အနှစ်ရှာရန် တောသို့ ထွက်လာခဲ့သည် ဆိုပါတော့။ ထိုအခါ၌ သူသည် အနှစ်ရှိသော သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ကို တွေ့၏။ သို့သော် သူသည် အနှစ်ကိုလည်း မသိ၊ အကာကိုလည်း မသိ၊ အခေါက်ကိုလည်း မသိ၊ အပွေး ကိုလည်း မသိဘဲ အခက်အရွက်ကို အနှစ်-ဟု ထင်ကာ အခက်အရွက်ကိုသာ ဖြတ်တောက်ယူကာ ထွက်လာ၏။

၉.၁.၂၂၂။ ရဟန်းတို့---တို့အတူပင် လောက၌ သဒ္ဓါ တရားရှိသော အမျိုးကောင်းသားတမျိုးသည် ခုက္ခတို့နှင့် ကြုံတွေ့၍ ထိုခုက္ခတို့မှ လွတ်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို ရည်မှန်း ပြီး ရဟန်းပြုလာ၏။ ထိုအမျိုးကောင်းသား ရဟန်းဖြစ် လာသော အခါ လာဘ်လာဘ၊ ပူဇော်သက္ကာရ၊ ကျော်စောမှု

တို့ကို ရ၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုလာဘ်လာဘ၊ ပူဇော်သက္ကာရ၊ ကျော်စောမှုတို့နှင့် တင်းတိမ်ရောင်ရဲ အားရကျေနပ်ကာ နေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုလာဘ်လာဘ၊ ပူဇော်သက္ကာရ၊ ကျော်စောမှုတို့ကြောင့် ‘ငါသည် ဘုန်းကြီး၏၊ တခြား ရဟန်း တို့သည် ဘုန်းမကြီးကြ’ဟု မိမိကိုယ်ကို အထင်ကြီး ဘဝင် မြင့်ကာ သူတစ်ပါးကို ရှုတ်ချ၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုသို့ လာဘ်လာဘ၊ ပူဇော်သက္ကာရ၊ ကျော်စောမှုတို့ကို အကြောင်း ပြုကာ မေ့လျော့ ပေါ့ဆမှုကြောင့် ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေထိုင် ရ၏။ ရဟန်းတို့---ထိုရဟန်းကို သာသနာတော်၏ အခက် အရွက်မျှကိုသာ ယူသော ရဟန်း-ဟု ခေါ်သင့်၏။ ထိုရဟန်း သည် ထိုလာဘ်လာဘ၊ ပူဇော်သက္ကာရ၊ ကျော်စောမှု၌သာ လမ်းဆုံးသွား၏။

ရဟန်းတို့---ခုတိယလူတစ်ယောက်သည် အပွေးကို အနှစ်-ဟု ထင်ကာ အပွေးကို ခုတ်ဖြတ် ယူလာသကဲ့သို့ ခုတိယရဟန်းသည် ဘိလမ္ပနှင့် ကျေနပ်အားရကာ ဘိလ မှီ၌သာ လမ်းဆုံး၏။

တတိယလူတစ်ယောက်သည် အခေါက်ကို အနှစ်-ဟု ထင်ကာ အခေါက်ကို ခုတ်ဖြတ် ယူလာသကဲ့သို့ တတိယ ရဟန်းသည် သမာဓိမျှနှင့် ကျေနပ် အားရကာ သမာဓိ၌သာ လမ်းဆုံး၏။

စတုတ္ထလူတစ်ယောက်သည် အကာကို အနှစ်-ဟု အထင်ကာ အကာကို ခုတ်ဖြတ် ယူလာသကဲ့သို့ စတုတ္ထရဟန်းသည် ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်မျှနှင့် ကျေနပ် အားရကာ ဒိဗ္ဗစက္ခုညီသာ လမ်းဆုံး၏။

ရဟန်းတို့---ပဉ္စမလူတစ်ယောက်ကား အနှစ်ကို လိုချင်သည့်အတွက် အနှစ်ရှာရန် တောသို့ ထွက်လာ၏။ တောသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် အနှစ်ရှိသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို တွေ့၏။ သူကား အနှစ်ကို အနှစ်-ဟု သိ၏။ သို့ဖြစ်၍ သူသည် ထိုအနှစ်ကို ဖြတ်တောက်ပြီး ယူလာ၏။ ထို့အတူပင် ပဉ္စမရဟန်းသည် လာဘသတ္တာရ သီလောက၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်တို့မျှလောက်ဖြင့် တင်းတိမ် ရောင့်ရဲ အားရကျေနပ်မနေဘဲ ဆက်လက်ပြီး ကြိုးစားအားထုတ်၏။ ထိုသို့ ကြိုးစား အားထုတ်သော အခါ ထိုရဟန်းသည်အခါခပ်သိမ်းလွတ်မြောက်ရာလောကုတ္တရာတရားကိုးပါးကို ရ၏။ ရဟန်းတို့---ထိုရဟန်းသည် ထို

လောကုတ္တရာတရားကိုးပါးမှ ဆုတ်ယုတ်စရာအကြောင်း မရှိတော့။

ရဟန်းတို့---အခု ဟောပြခဲ့သည့်အတိုင်း ငါဘုရား၏ သာသနာတော်သည် လာဘသတ္တာရသီလောကမျှ လောက်သာ အကျိုးရှိသော သာသနာတော် မဟုတ်၊ သီလမျှ၊ သမာဓိမျှ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်မျှလောက်သာ အကျိုးရှိသော သာသနာတော်လည်း မဟုတ်၊ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးခြင်းကင်းဝေးရာ အရဟတ္တဖိုလ်-ဟူသော အကျိုးရှိသော သာသနာတော် ဖြစ်၏။ အရဟတ္တဖိုလ်သည်သာ သာသနာတော်၏ အနှစ်သာရ ဖြစ်၏။ အရဟတ္တဖိုလ်သည်သာ သာသနာတော်၏ ပန်းတိုင် ဖြစ်၏။ ဟုဟောကြား တော်မူ၏။

ထိုသို့ ဟောကြားတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်သက်သဘောကျပြီး ရဟန်းများသည် သာဓု အနုမောဒနာ ခေါ် ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

၄။ မဟာယမကဝိ

၁

စူဠဂေါသိင်္ဂသုတ်

၉.၁.၂၂၃။ အခါတစ်ပါး၌ နာတိကရွာ အုတ်ကျောင်း၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါက ဂေါသိင်္ဂဟု ခေါ်သော အင်ကြင်းတော၌ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ အရှင်နန္ဒိယနှင့်အရှင်ကိမ္ဘိလတို့ သီတင်းသုံးနေတော်မူကြ၏။ တစ်ခုသော ညနေခင်း၌ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းရာမှ ထတော်မူကာ ဂေါသိင်္ဂအင်ကြင်းတောသို့ ကြွရောက်တော်မူ၏။ အဝေးမှ ကြွလာတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို တောစောင့်ဒကာ မြင်သော အခါ "ရဟန်းကြီး--- ဤတောထဲကို မဝင်ပါနှင့်၊ ဤတောထဲ၌ အမျိုးကောင်းသားသုံးယောက် ကိုယ်ပိုင် အကျိုးစီးပွားကို လိုလားစွာ တရားအားထုတ် နေကြပါ၏။ သူတို့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနှင့်"ဟု လျှောက်ထား၏။

ထိုစကားကို အရှင်အနုရုဒ္ဓါ ကြားသော အခါ "ဒကာတောစောင့်--- မြတ်စွာဘုရားကို မတားမြစ်ပါနှင့်၊ ငါတို့၏ဆရာ မြတ်စွာဘုရားကို မတားမြစ်ပါနှင့်၊ ငါတို့၏ ဆရာမြတ်စွာဘုရား ကြွတော်မူလာခြင်း ဖြစ်၏"ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ထို့နောက် အရှင်အနုရုဒ္ဓါသည် အရှင်နန္ဒိယနှင့် အရှင်ကိမ္ဘိလတို့ထံသို့ သွားပြီး "အရှင်ဘုရားတို့--- ကြွကြ ကြွကြ

တပည့်တော်တို့၏ ဆရာ မြတ်စွာဘုရား ကြွရောက်တော်မူလာသည်" ဟု အကြောင်းကြား၏။

ထို့နောက် ထိုအရှင်မြတ်သုံးပါးအနက် တစ်ပါးက မြတ်စွာဘုရား ၏ သပိတ်သင်္ကန်းကို လှမ်းယူ၏။ တစ်ပါးက နေရာခင်း၏။ တစ်ပါးက ခြေဆေးရေ ဆက်ကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူပြီး ခြေဆေးတော်မူ၏။ အရှင်မြတ်သုံးပါးလည်း မြတ်စွာဘုရားကို ရိုနှီးကြပြီး သင့်တော်ရာ၌ ထိုင်နေတော်မူကြ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မေးမြန်းတော်မူ၏-

၉.၁.၂၂၄။ "အနုရုဒ္ဓါတို့---ကျွန်းမာကြ၏လော၊ မျှတကြ၏လော၊ ဆွမ်းကွမ်းအတွက်ကော ဖပင်မပန်း ရှိကြ၏လော"

"မြတ်စွာဘုရား---တပည့်တော်များ ကျွန်းမာကြ၊ မျှတကြပါသည် ဘုရား၊ ဆွမ်းကွမ်းအတွက်လည်း ဖပင်မပန်းကြပါဘုရား"

"အနုရုဒ္ဓါတို့---သင်တို့ ညီညီညွတ်ညွတ် ရွှင်ရွှင်ဖျဖျ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေထိုင်ကြ၏လော၊ နို့နှင့်ရေ ရောထားသကဲ့သို့ တစ်သားတည်း ဖြစ်ကြ၏လော၊ မေတ္တာမျက်လုံးများဖြင့် ပြုံးပြီးရွှင်ရွှင် အချင်းချင်း ကြည်ရှုကြလျက် နေထိုင်ကြ၏လော"

“မှန်ပါ နေထိုင်ကြကြောင်းပါ ဘုရား---”

“ထိုသို့ နေထိုင်ကြုံပုံကို လျှောက်မေးပါဦး အနုရုဒ္ဓိတို့---”

“မြတ်စွာဘုရား---” ဤသို့သော သီတင်းသုံးဖော်များနှင့် နေရခြင်းသည် ငါ့အတွက် ကံကောင်းလေစွ ပါရမီထူးပေစွ’ ဟု တပည့်တော် စဉ်းစားပါသည် ဘုရား။ မြတ်စွာဘုရား--- ဤအရှင်မြတ်နှစ်ပါးအပေါ်၌ ကာယကံမေတ္တာ၊ ဝစီကံမေတ္တာ၊ မနောကံမေတ္တာတို့ကို မျက်မှောက်မှာရော မျက်ကွယ်မှာပါ ထားပါသည် ဘုရား။ “မိမိစိတ်အလိုကို လျော့ချထားပြီး ဤအရှင်နှစ်ပါး၏ စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျော့ရလျှင် ကောင်းမည်” ဟု စဉ်းစားပြီး ဤအရှင်နှစ်ပါး၏ စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျော့ပါသည် ဘုရား။ မြတ်စွာဘုရား--- တပည့်တော်တို့သည် ကိုယ်ခန္ဓာ ကွဲပြားကြသော်လည်း စိတ်ကား တစ်သားတည်း ဟု ထင်ရပါသည် ဘုရား။

အရှင်နန္ဒိယနှင့် အရှင်ကိမ္ဗိလတို့ကလည်း အရှင်အနုရုဒ္ဓိတို့သို့ပင် လျှောက်ထားခဲ့ကြ၏။

ဥ.၁.၂၂၅။ “အနုရုဒ္ဓိတို့---ကောင်းပေစွ ကောင်းပေစွ၊ အနုရုဒ္ဓိတို့--- မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆ ကြိုးကြိုးစားစားကော အားထုတ်ကြ၏လော”

“မှန်ပါ အားထုတ်ကြပါသည် ဘုရား”

“အနုရုဒ္ဓိတို့---အဘယ်သို့ အားထုတ်ကြသနည်း”

“မြတ်စွာဘုရား--- တပည့်တော်တို့ သုံးပါးအနက် ရှေးဦးစွာ ဆွမ်းခံပြန်ကြလာသူသည် နေရာ ခင်းထားပါသည် ဘုရား။ သောက်ရေ၊ သုံးရေ တည်ထားပါသည် ဘုရား။ ဆွမ်းကြွင်း ထည့်သော ခွက်ကို တည်ထားပါသည် ဘုရား။

နောက်မှ ဆွမ်းခံပြန်လာသော သူသည် ဆွမ်းကျွန် ရှိလျှင် စားလိုက်စား၍၊ စားလိုက်စားစီသည် မြက်သစ်ပင်မရှိသော နေရာ၌ စွန့်ပစ်ပါသည် ဘုရား။ သို့မဟုတ် ငှက်များမရှိသော ရေထဲ၌ မျှော့ပစ်ပါသည် ဘုရား။ သူသည် နေရာထိုင်ခင်းများကို သိမ်းပါသည် ဘုရား။ သောက်ရေ၊ သုံးရေတို့ကို သိမ်းပါသည် ဘုရား။ ဆွမ်းကြွင်းထည့်သော ခွက်ကို ဆေးကြောပြီး သိမ်းပါသည် ဘုရား။ ဆွမ်းစားကျောင်းကို တံမြက်လှည်းပါသည် ဘုရား။

သောက်ရေအိုး၊ သုံးရေအိုး၊ သန့်သက်ရေအိုးတို့၌ ရေကုန်နေသည်ကို တွေ့လျှင် တွေ့သော သူက ရေထည့်ပါသည် ဘုရား။ အကယ်၍ မမ၊ နို့၊ မမြှောက်နိုင်လျှင် အဖော်ကို လက်ယပ်ခေါ်ပြီး လက်ချင်းယှက်ကာ မ၊ မြှောက်

၍ ထည့်ပါသည် ဘုရား။ ထိုသို့သော အကပ်အခဲများကြောင့်ပင် တပည့်တော်တို့ ကောမပြောဖြစ်ကြပါ။ သို့သော် ငါးရက်တစ်ကြိမ်တော့ ညလုံးပေါက် တရား ဆွေးနွေးပြီး စဉ်းစားကြပါသည် ဘုရား။

တပည့်တော်တို့ အခု လျှောက်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆ ကြိုးစားအားထုတ်နေကြပါသည် ဘုရား”

ဥ.၁.၂၂၆။ “အနုရုဒ္ဓိတို့---ကောင်းပေစွ၊ ကောင်းပေစွ။

အနုရုဒ္ဓိတို့---ဤသို့ မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆ ကြိုးစားအားထုတ်နေကြတော့ တရားထူးကိုကော ရကြ၏လော”

“မြတ်စွာဘုရား---အဘယ်မှာ မရဘဲ ရှိပါမည်နည်း ဘုရား။ ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် ဈာန်သမာပတ် ရှစ်ပါးကို အလိုရှိတိုင်း ဝင်စားနိုင်ကြပါသည် ဘုရား”

ဥ.၁.၂၂၇။ “အနုရုဒ္ဓိတို့---ကောင်းပေစွ ကောင်းပေစွ၊ ဈာန်သမာပတ် ရှစ်ပါးထက် မြင့်မြတ်သော တရားထူးကိုကော ရကြ၏လော”

“အဘယ်မှာ မရဘဲ ရှိပါမည်နည်း ဘုရား။ ဘုရား တပည့်တော်တို့သည် နိရောဓသမာပတ်ကို အလိုရှိတိုင်း ဝင်စားနိုင်ကြပါသည် ဘုရား။ ဤနိရောဓသမာပတ်ထက် မြင့်မြတ်သော တရားထူးကိုတော့ မတွေ့မြင်ကြပါဘုရား။

“အနုရုဒ္ဓိတို့---ကောင်းပေစွ ကောင်းပေစွ၊ ဤနိရောဓသမာပတ်ထက် မြင့်မြတ်သော တရားထူးကား မရှိတော့”

ဥ.၁.၂၂၈။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အနုရုဒ္ဓိ၊ အရှင်နန္ဒိယနှင့် အရှင်ကိမ္ဗိလတို့အား ဆက်လက် တရားဟောတော်မူပြီး နေရာမှ ထတော်မူကာ ပြန်ကြတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ အရှင်အနုရုဒ္ဓိ၊ အရှင်နန္ဒိယနှင့် အရှင်ကိမ္ဗိလတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကျောင်းဝင်းအဆုံးတိုင်အောင် လိုက်ပို့ခဲ့ကြ၏။ လိုက်ပို့ရာမှ ပြန်လာကြသော အခါ အရှင်နန္ဒိယနှင့် အရှင်ကိမ္ဗိလတို့သည် အရှင်အနုရုဒ္ဓိအား ဤသို့ လျှောက်ထားကြ၏-

“အရှင်ဘုရား--- ‘ဤသမာပတ် ဤသမာပတ်တို့ကို တပည့်တော်တို့ ရပါသည်’ ဟု အရှင်ဘုရားအား လျှောက်ဖူးပါသလား ဘုရား”

“ငါ့ရှင်တို့---သင်တို့သည် ငါ့အား ထိုသို့ မလျှောက်ဖူးကြ၊ သို့သော် ‘သင်တို့ ထိုသမာပတ်များကို ရသည်’ ဟု ငါ သိ၏။ နတ်တို့ကလည်း ထိုအကြောင်းကို ငါ့အား လာရောက် လျှောက်ထားကြ၏။ မြတ်စွာဘုရား မေးတော်မူ၍ ထို

အကြောင်းကို ငါ လျှောက်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏”

၉.၁.၂၂၉။ ထိုအခါ၌ ဒီဃပရဇနနတ်စစ်သူကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကာ ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

“မြတ်စွာဘုရား--ဝဇီဝတိုင်းသားတို့ကံကောင်းကြပါသည် ဘုရား။ သူတို့၏ ဝဇီဝတိုင်း၌ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် သီတင်းသုံးနေရုံမျှမက အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ အရှင်နန္ဒိယနှင့် အရှင်ကိမ္ဘိလ-ဟူသော အမျိုးကောင်းသား ရဟန်းတော်များလည်း သီတင်းသုံးနေကြပါသည် ဘုရား”

ထိုနတ်စစ်သူကြီး၏ လျှောက်ထားသံကို ကြားရသော အခါ ဘုမ္မရိုးနတ်များအစ ဗြဟ္မာများအဆုံး တစ်လောကလုံးက ဝဇီဝတိုင်းသားများ ကံကောင်းကြကြောင်း ကြွေးကြော်ခဲ့ကြကုန်၏။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် “မှန်သည် ဒီဃ---၊ တစ်လောကလုံး မည်သူမဆို ဤအမျိုးကောင်းသား ရဟန်းတော်သုံးပါးကို ကြည်ညိုစိတ်ဖြင့် အောက်မေ့မည် အမှတ်ရမည်ဆိုလျှင် ထိုအောက်မေ့ အမှတ်ရသူမှာ ကြာမြင့်စွာ ကောင်းကျိုးတရား များပြားနိုင်၏။ ဤအမျိုးကောင်းသား ရဟန်းတော်သုံးပါးတို့၏ အများအကျိုးငှာ ကျင့်ပုံ၊ လောကအကျိုးငှာ ကျင့်ပုံ၊ နတ်၊ လူတို့အကျိုးငှာ ကျင့်ပုံကို ရှုလော့” ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ထိုသို့ ဟောကြားတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်သက်သဘောကျပြီး ဒီဃပရဇန နတ်စစ်သူကြီးသည် သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ် ဆိုခဲ့လေသည်။

မဟာဂေါသိင်္ဂီသုတ်

၉.၁.၂၃၀။ အခါတစ်ပါး၌ ဂေါသိင်္ဂီအင်ကြင်းတော၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝကများဖြစ်ကြသော ထင်ရှားကျော်ကြားသော မထေရ်ကြီးများစွာလည်း မြတ်စွာဘုရားနှင့် အတူ သီတင်းသုံးနေထိုင်ကြ၏။ ထိုမထေရ်ကြီးများကား အရှင်သာရိပုတြာ၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်၊ အရှင်မဟာကဿပ၊ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ အရှင်ရေဝတနှင့် အရှင်အာနန္ဒာ-အစရှိသော မထေရ်ကြီးများဖြစ်ကြ၏။ ထိုအခါ၌ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်၊ အရှင်မဟာကဿပနှင့် အရှင်အနုရုဒ္ဓါတို့သည် အရှင်သာရိပုတြာထံသို့ တရားနာ ကြသွားကြ၏။ အရှင်အာနန္ဒာကလည်း အရှင်ရေဝတကို ခေါ်ပြီး အရှင်သာရိပုတြာထံ တရားနာ ကြသွား၏။

၉.၁.၂၃၁။ အရှင်ရေဝတနှင့် အရှင်အာနန္ဒာတို့ ကြွလာကြသည်ကို အရှင်သာရိပုတြာ မြင်တော်မူသော အခါ ဤသို့ ခရီးဦးဩဇာပြီး မေးမြန်းတော်မူ၏-

“ငါ့ရှင်အာနန္ဒာ---ကြွ ကြ၊ ငါ့ရှင်ကဲ့သို့ ဘုရားရှင်၏ အလုပ်အကြွေးတစ်ပါး၊ ဘုရားရှင်၏ အနီးနေတစ်ပါး ကြွလာသည်မှာ အင်မတန် မင်္ဂလာ ရှိပါ၏။ ဤဂေါသိင်္ဂီအင်ကြင်းတောကြီးသည် ဓမ္မလောဘိယကောင်းလှ၏။ အချိန်ကလည်း သာယာလှပသော ညအချိန်အခါ ဖြစ်၏။

အင်ကြင်းပင်တို့လည်း ဝေဆာလှပစွာ ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်နေကြ၏။ နတ်ပန်းရနံ့နှင့် တူသော ပန်းရနံ့များလည်း သင်းပျံ့ ကြိုင်လှိုင်နေ၏။ ငါ့ရှင်--- အဘယ်သို့သော ရဟန်းမျိုး ရှိမှ ဤအင်ကြင်းတောကြီးသည် တင့်တယ်လေမည်နည်း”

“အရှင်ဘုရား---စာပေပရိယတ္တိ တတ်သိ ကျွမ်းကျင်ပြီး ပရိသတ်လေးပါးကို ကောင်းစွာ တရားဟောနိုင်သော ရဟန်းမျိုး ရှိမှ ဤ ဂေါသိင်္ဂီအင်ကြင်းတောကြီးသည် တင့်တယ်ပါမည်ဘုရား”

၉.၁.၂၃၂။ “ငါ့ရှင်ရေဝတကကော အဘယ်သို့ ထင်သနည်း”

“အရှင်ဘုရား---တစ်ပါးတည်း ပျော်မွေ့ပြီး သမထ၊ ဝိပဿနာတရားကို ကြိုးစားအားထုတ်သော ရဟန်း ရှိမှ ဤ ဂေါသိင်္ဂီအင်ကြင်းတောကြီးသည် တင့်တယ်ပါမည် ဘုရား”

၉.၁.၂၃၃။ “ငါ့ရှင် အနုရုဒ္ဓါကကော အဘယ်သို့ ထင်သနည်း”

“ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ဖြင့် လောကကို မြင်နိုင်သော ရဟန်း ရှိမှ ဤ ဂေါသိင်္ဂီအင်ကြင်းတောကြီးသည် တင့်တယ်ပါမည်ဘုရား---”

၉.၁.၂၃၄။ “အရှင်မဟာကဿပကကော အဘယ်သို့ ထင်ပါသနည်း”

“အရှင်ဘုရား---တော၌ နေခြင်း၊ ဆွမ်းခံခြင်း၊ ပုံသကူ သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံခြင်း၊ သင်္ကန်းသုံးထည်သာ ဆောင်ခြင်း၊ အလိုနည်းခြင်း၊ ရသမျှနှင့် ရောင့်ရဲခြင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ နေခြင်း၊ လူတို့နှင့် မရောနှောခြင်း၊ ကြီးစားအားထုတ်ခြင်း၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့နှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ အရဟတ္တဖိုလ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ မစ္စဝေက္ခကဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း-အစရှိသော ဂုဏ်များနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်း ရှိမှ ဤဂေါသိင်္ဂအင်ကြင်း တောကြီးသည် တင့်တယ်ပါမည်ဘုရား”

၉.၁.၂၃၅။ “အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကကော အဘယ် သို့ ထင်ပါသနည်း”

“အဘိဓမ္မာတရားကို ဆွေးနွေး မေး၊ ဖြေပြီး တရားစကား ပြောလေ့ရှိသော ရဟန်း ရှိမှ ဤဂေါသိင်္ဂအင်ကြင်းတောကြီး သည် တင့်တယ်ပါမည်ဘုရား”

၉.၁.၂၃၆။ ထိုအခါ၌ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်က အရှင် သာရိပုတြာအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

“အရှင်ဘုရား---တပည့်တော်တို့အားလုံးသည် မိမိတို့ ထင်သည့်အတိုင်း ဖြေပြီးကြပါပြီ၊ အရှင်ဘုရားကကော အဘယ်သို့ ထင်ပါသနည်း ဘုရား”

“ဓါရှင်မောဂ္ဂလာန်---ဥပမာအားဖြင့် မင်းကြီးမှာ ဖြစ်စေ၊ မင်း၏ အမတ်ကြီးမှာ ဖြစ်စေ၊ အရောင်အမျိုးမျိုး ဆိုးထား သောဝတ်လဲတော်ပုဆိုးများဖြင့် ပြည့်နေသော ဝတ်လဲတော် သေတ္တာ ရှိသည် ဆိုပါတော့၊ ထိုမင်းကြီး သို့မဟုတ် အမတ် ကြီးသည် နံနက်အချိန်၌လည်း ဝတ်လဲသော ဝတ်လဲတော် ကို ကောက်ဝတ်နိုင်၏၊ နေ့လယ်အချိန်၌လည်း ဝတ်လဲသော ဝတ်လဲတော်ကို ကောက်ဝတ်နိုင်၏၊ ညနေအချိန်၌လည်း

ဝတ်လဲသော ဝတ်လဲတော်ကို ကောက်ဝတ်နိုင်၏၊ ငါ့ရှင် မောဂ္ဂလာန်--- ထိုအတူပင် ရဟန်းတစ်ပါးသည် စိတ်ကို မိမိအလိုအတိုင်း ဖြစ်စေနိုင်၏၊ မိမိက စိတ်၏ အလိုသို့ မလိုက်၊ နံနက်၌လည်း အလိုရှိသော သမာပတ်ဖြင့် နေနိုင် ၏၊ နေ့လယ်၌လည်း အလိုရှိသော သမာပတ်ဖြင့် နေနိုင်၏၊ ညနေ၌လည်း အလိုရှိသော သမာပတ်ဖြင့် နေနိုင်၏၊ ငါ့ရှင် မောဂ္ဂလာန်--- ထိုသို့သော ရဟန်းမျိုး ရှိမှ ဤဂေါသိင်္ဂ အင်ကြင်းတောကြီးသည် တင့်တယ်လိမ့်မည်”

၉.၁.၂၃၇။ ထိုသို့ ဆွေးနွေးကြပြီးနောက် အရှင် သာရိပုတြာ-အစရှိသော မထေရ်ကြီးများသည် မြတ်စွာ ဘုရားထံတော်သို့ ရျှဉ်းကပ်ခဲ့ကြ၏၊ မြတ်စွာဘုရားထံတော် ရောက်သောအခါ အရှင်သာရိပုတြာက မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

“မြတ်စွာဘုရား---တပည့်တော်တို့၏ အဖြေများအနက် ဘယ်သူ၏ အဖြေသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါသနည်း”

“သာရိပုတြာ---သင်တို့အားလုံး၏ အဖြေများသည် တစ်မျိုးစီ ကောင်းကြပါ၏၊ သို့သော် ထိုအကြောင်းအရာနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး ငါဘုရား၏ အဖြေကိုလည်း နာယူကြဦး၊ သာရိပုတြာ---ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဆွမ်းခံပြန်ကြလာသော အခါ၌ ရဟန္တာ မဖြစ်သမျှ ငါ မထတော့အံ့ဟု အဓိဋ္ဌာန်ကာ တရားထိုင်၏၊ သာရိပုတြာ---ထိုသို့သော ရဟန်းမျိုး ရှိမှ ဤ ဂေါသိင်္ဂ အင်ကြင်းတောကြီးသည် တင့်တယ်လိမ့်မည်”ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ ထိုမိန့်ကြားတော်မူချက်ကို နှစ်သက် သဘောကျပြီး ထိုမထေရ်ကြီးများသည် သာဓုအနုမောအနာ ခေါ် ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

မဟာဂေါပါလကသုတ်

၉.၁.၂၃၈။ အဝါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်း
တော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌
မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းများအား ဤသို့ မိန့်ကြားတော်
မူ၏-

“ရဟန်းတို့---အချက်အလက် ဆယ့်တစ်မျိုးရှိသော
နွားကျောင်းသားသည် နွားအုပ်ကို မစောင့်ရှောက်နိုင်၊ နွား
အုပ်ကို မကြီးပွားစေနိုင်၊ အချက်အလက် ဆယ့်တစ်မျိုး-
ဟူသည့် အဘယ်နည်း-

- (၁) နွားကျောင်းသားသည် နွား၏ ရုပ်အဆင်းကိုလည်း မသိ၊
- (၂) နွားလက္ခဏာ(နွားအမှတ်အသား)ကိုလည်း မကွဲမိကျွမ်း၊
- (၃) ယင်ချေးဥ တိုးပွားသည်ကိုလည်း မပယ်ဖျောက်၊
- (၄) အနာကိုလည်း ဆေးထည့်ပြီး ဖုံးလွှမ်း မပေး၊
- (၅) မီးခိုးရအောင်လည်း စီရင်မပေး၊
- (၆) ရေဆိပ်ကိုလည်း မသိ၊
- (၇) နွားများ ရေသောက်ပြီး မပြီးကိုလည်း မသိ၊
- (၈) လမ်းခရီးကိုလည်း မသိ၊
- (၉) ကျက်စားရာ နွားစားကျက်ကိုလည်း မကွဲမိကျွမ်း၊
- (၁၀) နို့ရည်ကိုလည်း ကုန်အောင် ညှစ်၏။

(၁၁) နွားတို့၏ ဖခင် နွားတို့၏ ဦးစီးဖြစ်သော နွားလား
ဥသဘာဝကို ထူးထူးကဲကဲ မမွေးမြူ မစောင့်ရှောက်။

ရဟန်းတို့---ဤအချက်အလက် ဆယ့်တစ်မျိုး ရှိသော
နွားကျောင်းသားသည် နွားအုပ်ကို မစောင့်ရှောက်နိုင်၊ နွား
အုပ်ကို မကြီးပွားစေနိုင်။

ရဟန်းတို့---ထို့အတူပင် တရားဆယ့်တစ်ပါးရှိသော
ရဟန်းသည် ငါဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ကြီးပွားခြင်းသို့
မရောက်နိုင်။ တရားဆယ့်တစ်ပါး-ဟူသည့် အဘယ်နည်း။

- (၁) ရဟန်းသည် ရုပ်အဆင်းကိုလည်း မသိ၊
- (၂) အမှတ်လက္ခဏာကိုလည်း မကွဲမိကျွမ်း၊
- (၃) ယင်ချေးဥ တိုးပွားသည်ကိုလည်း မပယ်ဖျောက်၊
- (၄) အနာကိုလည်း မဖုံးလွှမ်း၊
- (၅) မီးခိုးရအောင်လည်း စီရင်မပေး၊
- (၆) ရေဆိပ်ကိုလည်း မသိ၊
- (၇) ရေသောက်ပြီးသည်၊ မပြီးသည်ကိုလည်း မသိ၊
- (၈) လမ်းခရီးကိုလည်း မသိ၊
- (၉) ကျက်စားရာ စားကျက်ကိုလည်း မကွဲမိကျွမ်း၊
- (၁၀) နို့ရည်ကိုလည်း ကုန်အောင် ညှစ်၏။
- (၁၁) သံဟာဖခင် သံဟာဦးစီးဖြစ်သော မထေရ်ကြီး

များကိုလည်း ထူးထူးကဲကဲ မပူဇော်။

တရား ဆယ်တစ်ပါး-ဟူသည် ဤသည်တို့တည်း။

၉.၁.၂၃၉။ ရဟန်းတို့---အဘယ်သို့လျှင် ရုပ်အဆင်းကို ရဟန်း မသိသနည်း။ ရဟန်းသည် 'ရုပ်-ဆိုသည်မှာ မဟာ ဘုတ်လေးပါးနှင့် ဥပါဒါရုပ်တည်း'ဟု အမှန်အတိုင်း မသိ။ ရဟန်းတို့---ဤသို့လျှင် ရုပ်အဆင်းကို ရဟန်း မသိ။

ရဟန်းတို့---အဘယ်သို့လျှင် အမှတ်လက္ခဏာကို ရဟန်း မကျွမ်းကျင်သနည်း။ ရဟန်းသည် 'လူမိုက်၏ အမှတ် လက္ခဏာကား မကောင်းမှု ဖြစ်၏။ လူလိမ္မာ၏ အမှတ် လက္ခဏာကား ကောင်းမှု ဖြစ်၏'ဟု အမှန်အတိုင်း မသိ။ ရဟန်းတို့--- ဤသို့လျှင် အမှတ်လက္ခဏာကို ရဟန်း မကျွမ်းကျင်။

ရဟန်းတို့---အဘယ်သို့လျှင် ယင်ချေဥ တိုးပွားသည်ကို ရဟန်း မပယ်ဖျောက်သနည်း။ ရဟန်းသည် ကာမဂုဏ်ကို ကြံစည်ခြင်း၊ ဖျက်ဆီးရန် ကြံစည်ခြင်း၊ ညှဉ်းဆဲရန် ကြံစည် ခြင်း-အစရှိသော ဖြစ်ပေါ်လာသော အကုသိုလ်တရားတို့ကို ရှောင်ဖျက်မပယ်ဘဲ လက်ခံထား၏။ ရဟန်းတို့---ဤ သို့လျှင် ယင်ချေဥ တိုးပွားသည်ကို ရဟန်း မပယ်ဖျောက်။

ရဟန်းတို့---အဘယ်သို့လျှင် အနာကို ရဟန်း မဖုံးလွှမ်း သနည်း။ ရဟန်းသည် မျက်စိဖြင့် အဆင်းကို မြင်ရသော အခါ ယောက်ျားပဲ မိန်းမပဲ-ဟူသော အမှတ်အသားကို ထား၏။ လက်ခြေ-စသော အင်္ဂါကြီးငယ်ကို ခွဲလမ်း၏။ မျက်စိကုန်ကို မစောင့်စည်း။ ထိုသို့ မစောင့်စည်းခြင်း ကြောင့် မက်မောခြင်း၊ စိတ်မချမ်းသာခြင်း-စသော အကုသိုလ် တရားများ တိုးပွားကြ၏။

နားဖြင့် အသံကို ကြားသော အခါ၊
နားခေါင်းဖြင့် အနံ့ကို ရှူသော အခါ၊
လျှာဖြင့် အရသာကို လျက်သော အခါ၊
ကိုယ်ဖြင့် တွေ့ထိစရာကို တွေ့ထိသော အခါ နှင့်
စိတ်ဖြင့် သိစရာကို သိသော အခါတို့၌လည်း ထိုအတူပင် ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့---ဤသို့လျှင် အနာကို ရဟန်း မဖုံးလွှမ်း။

ရဟန်းတို့---အဘယ်သို့လျှင် မီးခိုးရအောင် ရဟန်း စီရင်မပေးသနည်း။ ရဟန်းသည် မိမိသင်ယူတတ်မြောက် ပြီးသော တရားတော်ကို သူတစ်ပါးတို့အား အကျယ် မဟောကြား။ ရဟန်းတို့--- ဤသို့လျှင် မီးခိုးရအောင် ရဟန်း စီရင်မပေး။

ရဟန်းတို့---အဘယ်သို့လျှင် ရေဆိပ်ကို ရဟန်း မသိ သနည်း။ ရဟန်းသည် စာတတ်ပေတတ် ပညာတတ်

ဆရာတော်ကြီးများထံသို့ မျဉ်းကပ်၍ ဆွေးနွေးမေးမြန်းမှု မပြု။ ရဟန်းတို့---ဤသို့လျှင် ရေဆိပ်ကို ရဟန်း မသိ။

ရဟန်းတို့---အဘယ်သို့လျှင် ရေသောက်ပြီးသည် မပြီး သည်ကို ရဟန်း မသိသနည်း။ ရဟန်းသည် တရားဒေသနာ တော်ကို ကြားနာရသော အခါ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်မှု မရှိ။ ရဟန်းတို့---ဤသို့လျှင် ရေသောက်ပြီးသည်၊ မပြီးသည်ကို ရဟန်း မသိ။

ရဟန်းတို့---အဘယ်သို့လျှင် လမ်းခရီးကို ရဟန်း မသိ သနည်း။ ရဟန်းသည် မြင်မြတ်သော မဂ္ဂင်တရား ရှစ်ပါးကို အမှန်အတိုင်း မသိ။ ရဟန်းတို့---ဤသို့လျှင် လမ်းခရီးကို ရဟန်း မသိ။

ရဟန်းတို့---အဘယ်သို့လျှင် ကျက်စားရာ စားကျက်ကို ရဟန်း မကျွမ်းကျင်သနည်း။ ရဟန်းသည် သတိပဋ္ဌာန်တရား လေးပါးကို အမှန်အတိုင်း မသိ။ ရဟန်းတို့---ဤသို့လျှင် ကျက်စားရာ စားကျက်ကို ရဟန်း မကျွမ်းကျင်။

ရဟန်းတို့---အဘယ်သို့လျှင် နို့ရည်ကို ကုန်အောင် ရဟန်း ညှစ်သနည်း။ သဒ္ဓါတရားရှိသော ဒကာဒကာမများက ဆက်ကပ်လှူဒါန်းသော သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ဂေဟဉာဏ်၊ ဆေး-ဟူသော ပစ္စည်းလေးပါးကို အလှူခံရာ၌ အတိုင်းအရှည်ကို မသိ။ ရဟန်းတို့---ဤသို့လျှင် နို့ရည်ကို ကုန်အောင် ရဟန်း ညှစ်၏။

ရဟန်းတို့---အဘယ်သို့လျှင် သံဃာ့ဖခင် သံဃာ့ဦးစီး ဖြစ်သော မထေရ်ကြီးများကို ထူးထူးကဲကဲ ရဟန်း မပူဇော် သနည်း။ ရဟန်းသည် သံဃာ့ဖခင် သံဃာ့ဦးစီးဖြစ်သော မထေရ်ကြီးများအပေါ်၌ မျက်မှောက်ကာယကံမေတ္တာ၊ မျက်ကွယ်ကာယကံမေတ္တာလည်းမထား။ မျက်မှောက်စိတ် မေတ္တာ၊ မျက်ကွယ်စိတ်မေတ္တာလည်းမထား။ မျက်မှောက် မနောကံမေတ္တာ၊ မျက်ကွယ်မနောကံ မေတ္တာလည်းမထား။ ရဟန်းတို့---ဤသို့လျှင် သံဃာ့ဖခင်၊ သံဃာ့ဦးစီးဖြစ်သော မထေရ်ကြီးများကို ထူးထူးကဲကဲ ရဟန်း မပူဇော်။

ရဟန်းတို့---ဤတရား ဆယ်တစ်ပါးရှိသော ရဟန်းသည် ငါဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ကြီးပွားခြင်းသို့ မရောက်နိုင်”

ထိုသို့ ဟောကြားတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ တရား တော်ကို နှစ်သက်သဘောကျကာ ရဟန်းများသည် သာဓု အနုမောဒနာ ခေါ် စိုစွံကြလေသည်။

၄

ဓူဠဂေါပါလကသုတ်

၉.၁.၂၄၀။ အခါတစ်ပါး၌ ဝဇ္ဇီတိုင်း ဥက္ကဓဇေလမြို့ ဂင်္ဂါမြစ် ကမ်း၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ ပိန့်ကြားတော် မူ၏-

“ရဟန်းတို့---ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်ကား- ပညာမဲ့သော နွား ကျောင်းသားတစ်ယောက်သည် မိုးများသော တန်ဆောင် မုန်းလ အခါကြီး၌ ဂင်္ဂါမြစ်၏ ဤဘက်ကမ်းကိုလည်း မဆင်ခြင်၊ ဟိုဘက်ကမ်းကိုလည်း မဆင်ခြင်ဘဲ နွားတို့ကို ဆိပ်ကမ်းမကောင်းသော နေရာမှ မြောက်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးမြောက်စေ၏။ ထိုအခါ၌ နွားများသည် ဂင်္ဂါမြစ်၏အလယ် ရေစီးထဲ၌ ချာချာလည်ပြီး ထိုရေစီးထဲ၌ပင် နှစ်ဖျော့သေကုန် ကြ၏။ ရဟန်းတို့---ထိုသို့ နွားများ သေကြရခြင်းသည် နွား ကျောင်းသား ပညာမဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---ထိုအတူပင် တချို့ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သု တော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် မျက်မှောက်လောကကို လည်း မကျွမ်းကျင်ကြ၊ တမလွန်လောကကိုလည်း မကျွမ်း ကျင်ကြ၊ သေမင်း၏နယ်ပယ် လောကီတရားကိုလည်း မကျွမ်းကျင်ကြ၊ သေမင်း၏ နယ်ပယ်မဟုတ်သော လော ကုတ္တရာတရားကိုလည်း မကျွမ်းကျင်ကြ၊ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့၏ ကောင်းကို နာယူ

ထိုက်၊ ယုံကြည်ထိုက်၏-ဟု ထင်မှတ်နေသူများသည် ကြာမြင့်စွာ ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံစားကြရလိမ့်မည်။

၉.၁.၂၄၁။ ရဟန်းတို့---ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်ကား- ပညာ မရှိသော နွားကျောင်းသားတစ်ယောက်သည် မိုးများသော တန်ဆောင်မုန်းလအခါကြီး၌ ဂင်္ဂါမြစ်၏ ဤဘက်ကမ်း ကိုလည်း ဆင်ခြင်၊ ဟိုဘက်ကမ်းကိုလည်း ဆင်ခြင်ကာ နွားများကို ဆိပ်ကမ်းကောင်းသော နေရာမှ မြောက်ဘက် ကမ်းသို့ ကူးမြောက်စေ၏။ နွားတို့၏ ဖခင်၊ နွားတို့၏ ခေါင်း ဆောင်ဖြစ်သော နွားလာဥသဘာတို့ကို ပထမဦးဆုံး ကူး မြောက်စေ၏။ နွားလာဥသဘာတို့သည် ဂင်္ဂါမြစ်၏ ရေစီးကို ဖီလာကန်လန် ဖြတ်ကာ ဟိုဘက်ကမ်းသို့ ချမ်းသာစွာ ရောက် ကြ၏။ ထို့နောက် တခြား အားကောင်းသော နွားများနှင့် နွားသိုးများ၊ နွားပေါက်နှင့် နွားမတန်းများ၊ နွားငယ်ကလေး များနှင့် ပိန့်ကြဲအားနည်းသော နွားများကို တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် ကူးမြောက်စေ၏။ ထိုနွားတို့သည် ဂင်္ဂါမြစ်၏ ရေစီး ကို ဖီလာကန်လန် ဖြတ်ကာ ဟိုဘက်ကမ်းသို့ ချမ်းသာစွာ ရောက်ကြ၏။

ရဟန်းတို့---ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်ကား- ပေါက်စွားကောစ နနယ်လှသော နွားပေါက်ကလေးသည် မိခင်နွားမကြီး၏ ရှူးရှူး-ဟူသော အသံကို မှတ်သားကာ မျှောကူးသွား၏။

ထိုနွားပေါက်စကလေးသည်လည်း ဂင်္ဂါမြစ်၏ ခရေစီးကို
ဖီလာကန့်လန့် ဖြတ်ကာ ဟိုဘက်ကမ်းသို့ ချမ်းသာစွာ
ရောက်၏။ ရဟန်းတို့---ထိုသို့ ရောက်ခဲ့ခြင်းသည် အဘယ့်
ကြောင့်နည်း ဟူမူ- နွားကျောင်းသား ပညာရှိသောကြောင့်
ဖြစ်၏။

၉.၁.၂၄၂။ ရဟန်းတို့---ထို့အတူပင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များ၊
အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် သောတာပန်
ပုဂ္ဂိုလ်များသည် သံသရာခရေစီးကို ဖီလာကန့်လန့် ဖြတ်ကာ
နိဗ္ဗာန်-ဟူသော တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ချမ်းသာစွာ ရောက်ကြ၏။
တရားတော်ကို သဒ္ဓါတရားဖြင့် ပွားများလေ့ရှိသူများသည်
လည်း သံသရာခရေစီးကို ဖီလာကန့်လန့် ဖြတ်ကာ နိဗ္ဗာန်-
ဟူသော တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ချမ်းသာစွာ ရောက်ကြလိမ့်မည်။

ရဟန်းတို့---ငါ့ဘုရားသည် မျက်မှောက်လောက
ကိုလည်း ကျွမ်းကျင်တော်မူ၏။ တမလွန်လောကကိုလည်း
ကျွမ်းကျင်တော်မူ၏။ သေမင်း၏ နယ်ပယ် လောကီတရား
ကိုလည်း ကျွမ်းကျင်တော်မူ၏။ သေမင်း၏ နယ်ပယ်
မဟုတ်သောလောကုတ္တရာတရားကိုလည်း ကျွမ်းကျင်တော်
မူ၏။ ရဟန်းတို့--- ငါ့ဘုရား၏ စကားတော်ကို နာယူထိုက်၊
ယုံကြည်ထိုက်၏-ဟု နားလည်သဘောပေါက်သူများသည်
ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ကြာမြင့်စွာ ခံစားကြရလိမ့်မည်” ဟု
ဟောကြားတော်မူခဲ့လေသည်။

၅

ဓမ္မသစ္စကသုတ်

၉.၁.၂၄၃။ အခါတစ်ပါး၌ ဝေသာလီမြို့ မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင်ပါသော ကျောင်းတော်ကြီး၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ နိဂဏ္ဌာတက္ကတွန်း၏ သား သစ္စကသည် ဝေသာလီမြို့၌ နေ၏။ သူသည် စကား ပြိုင်ဆိုင် ပြောဆိုတတ်သူ ဖြစ်၏။ "ငါသည် ပညာရှိ"ဟု ပြောဆိုတတ်သူ ဖြစ်၏။ လူပေါင်းများစွာက "သူတော် ကောင်း"ဟု သတ်မှတ်ခံထားရသူ ဖြစ်၏။ ထိုသစ္စကသည် ဝေသာလီမြို့ ပရိသတ်အလယ်၌ ဤသို့ ပြောဆိုနေ၏-

"ငါ အပြစ်တင်လိုက်လျှင် မတုန်လှုပ် မချောက်ချားမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါ မမြင်၊ ငါ အပြစ်တင်လိုက်လျှင် မတုန်လှုပ် မချောက်ချားမည့် ဘုရား- ဟု ဝန်ခံထားသူကိုပင် ငါ မမြင်။ ငါ အပြစ်တင်လိုက်လျှင် ချိုင်းကြားမှ ချွေးများ ယိုစီးမကျမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါ မမြင်၊ ငါ အပြစ်တင်လိုက်လျှင် ချိုင်းကြားမှ ချွေးများ ယိုစီးမကျမည့် ဘုရား-ဟု ဝန်ခံထားသူကိုပင် ငါ မမြင်။ အသက်မရှိသော သစ်တုံးသည်ပင် ငါ၏ အပြစ် တင်မှုကို ခံရလျှင် တုန်လှုပ် ချောက်ချားနိုင်စရာ ရှိ၏။ လူသားအတွက်ကား ဘာပြောဖွယ် ရှိတော့မည်နည်း"

ထိုအချိန်၌ အရှင်အဿာဇီသည် ဝေသာလီမြို့သို့ ဆွမ်းခံ ကြွလာတော်မူ၏။ သစ္စကသည် အရှင်အဿာဇီကို တွေ့ သော အခါ ဤသို့ မေးမြန်း၏-

"အရှင်အဿာဇီ--- ရဟန်းဂေါတမသည် တပည့်များကို အဘယ်သို့ ဆုံးမပါသနည်း"

"သစ္စက--- မြတ်စွာဘုရားသည် 'ရဟန်းတို့--- ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်တို့သည် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ဖြစ်၏'ဟု ဆုံးမ၏"

"အရှင်အဿာဇီ---ထိုသို့ ဟောပြောလေ့ရှိသော အရှင် ဂေါတမ၏ အကြောင်းကို ကြားရတာ မကောင်းလိုက်တာ၊ ငါတို့ တစ်ချိန်ချိန်၌ ထိုအရှင်ဂေါတမနှင့် တွေ့ရကောင်း၏၊ စကားပြောရကောင်း၏၊ ထိုမကောင်းသော အယူကြီးကို ချွတ်နိုင်ကောင်း၏"

၉.၁.၂၄၄။ ထိုအခါ၌ လိစ္ဆဝီမင်းသား ငါးရာတို့သည် လွှတ်တော်၌ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် စည်းဝေးနေကြ၏။ ထိုအခါ၌ သစ္စကသည် လိစ္ဆဝီမင်းသားတို့ထံသို့ သွားပြီး "လိစ္ဆဝီ မင်းသားတို့--- လာကြလော့။ ယနေ့ ငါ ရဟန်းဂေါတမနှင့် စကား စစ်ထိုးမည်"ဟု ပြောကာ လိစ္ဆဝီမင်းသားငါးရာနှင့် အတူ ဘုရားထံတော်သို့ သွား၏။

ထိုအခါ၌ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်၌ စင်္ကြံလျှောက်နေကြ၏။ ထိုအခါ၌ သစ္စကသည် ရဟန်းများ

ထံသို့ သွား၍ ဤသို့ မေးမြန်း၏-

“အရှင်တို့---အရှင်ဂေါတမ ယခု ဘယ်မှာ နေပါသနည်း။ အရှင်ဂေါတမကို ကျွန်ုပ် တွေ့လို၏”

“သစ္စက---မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာဝုန်တောသို့ ကြွရောက်တော်မူကာ သစ်ပင်ရင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ နေ့စင်းပိုင်း အနားယူတော်မူသော အနေဖြင့်ပါ”

ထိုအခါ၌ သစ္စကသည် လ္လိမ္မာပရိသတ်ကြီးနှင့် အတူ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ သွား၏။ မြတ်စွာဘုရားထံတော် ရောက်သောအခါ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားများကို ပြောကြားကာ တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။

ဥ.၁.၂၄၅။ တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေသော သစ္စကသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ မေးမြန်းလျှောက်ထား၏-

“အရှင်ဂေါတမ---အကယ်၍ ခွင့်ပြုမည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ် အရှင်ဂေါတမအား ပုဏ္ဏတစ်ခု မေးလိုပါ၏”

“သစ္စက---သင် မေးလိုရာ မေးပါ”

“အရှင်ဂေါတမသည် တပည့်များကို အဘယ်သို့ ဆုံးမလေ့ရှိပါသနည်း”

“သစ္စက--- ‘ရဟန်းတို့---ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်တို့သည် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ဖြစ်၏’ဟု ပါ ဆုံးမလေ့ရှိ၏”

“အရှင်ဂေါတမ--- ဥပမာလေးများကို ကျွန်ုပ် ပြောချင်ပါ၏”

“ပြောပါ သစ္စက”

“အရှင်ဂေါတမ--- သစ်ပင်မှန်သမျှသည် မြေကြီးကို အမှီပြုပြီး ကြီးပွားစည်ပင်ကြရ၏။ ခွန်အားဖြင့် ပြုလုပ်ရသော လုပ်ငန်းမှန်သမျှကို မြေကြီးကို အမှီပြုပြီး ပြုလုပ်ကြရ၏။ အရှင်ဂေါတမ---ထိုအတူပင် ရုပ်ကို အတ္တ-ဟု သတ်မှတ်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရုပ်ကို အမှီပြုပြီး ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကို ရ၏။ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်တို့၌လည်း ထိုအတူပင် ဖြစ်၏”

“သစ္စက---ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်တို့ကို အတ္တ-ဟု သင် ဆိုလိုသည် မဟုတ်လော”

“မှန်ပါသည် အရှင်ဂေါတမ--- သို့သော် ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်း ဤသို့ ဆိုလိုသည် မဟုတ်ပါ။ လူပေါင်းများစွာကလည်း ဤသို့ပင် ဆိုလို၏”

“လူပေါင်းများစွာကို လွှဲချ၍ ဘာအကျိုးရှိမည်နည်း။ ကိုယ့်ပြဿနာကို ကိုယ့်ဘာသာ ဖြေရှင်းပါ”

“ဟုတ်ပါသည် အရှင်ဂေါတမ---ကျွန်ုပ် ထိုကဲ့သို့ပင် ဆိုလိုပါ၏”

ဥ.၁.၂၄၆။ “သစ္စက--- ထိုသို့ ခြစ်လျှင် သင့်ကိုပင် မြန်မေးမည်။ သင် သဘောကုသည့်အတိုင်း ဖြေပါ။ ကောသလမင်း၊ အဇာတသတ်မင်းတို့ကဲ့သို့သော မင်းများသည် မိမိတို့နိုင်ငံ၌ အစိုးရသလော၊ သတ်ထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို သတ်နိုင်သလော၊ စီးပွားဖျက်ပစ်ထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို စီးပွားဖျက်ပစ်နိုင်သလော၊ နှင်ထုတ်ထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို နှင်ထုတ်နိုင်သလော”

“အရှင်ဂေါတမ---ဝဇ္ဇီမင်းသားများ၊ မလ္လမင်းသားများကဲ့သို့သော အသင်းအဖွဲ့များသည်ပင် မိမိတို့နယ်ယ်၌ အစိုးရပါသေး၏။ သတ်ထိုက်သူကို သတ်နိုင်ပါသေး၏။ စီးပွားဖျက်ပစ်ထိုက်သူကို စီးပွားဖျက်ပစ်နိုင်ပါသေး၏။ နှင်ထုတ်ထိုက်သူကို နှင်ထုတ်နိုင်ပါသေး၏။ ကောသလမင်း၊ အဇာတသတ်မင်းတို့ကဲ့သို့သော မင်းများအတွက်ကား ဘာပြောဖွယ် ရှိပါတော့မည်နည်း”

“သစ္စက--- ‘ရုပ်သည် ပါ၏ အတ္တ’ဟု သင် ပြော၏။ ပါ၏ ရုပ်သည် ဤသို့သာ ဖြစ်ပါစေ၊ ပါ၏ ရုပ်သည် ဤသို့ကား မဖြစ်ပါစေနှင့်’ဟု ရုပ်အပေါ်၌ သင်အစိုးရသလော”

ထိုသို့ မေးတော်မူသောအခါ၌ သစ္စကသည် ဘာမျှ မြန်မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မေးသော်လည်း သစ္စကသည် ဆိတ်ဆိတ်ပင်နေ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် “သစ္စက---ခြေလှော့၊ ဤအချိန်သည် သင်ဆိတ်ဆိတ်နေရမည့်အချိန် မဟုတ်တော့။ မြတ်စွာဘုရား သုံးကြိမ်တိုင်အောင် မေးတော်မူပါလျက် မဖြေကြားဘဲ နေသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဦးခေါင်းသည် တစ်နေရာတည်း၌ပင် ခုနစ်စိတ် ကွဲကျလိမ့်မည်”ဟု သစ္စကအား မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ သိကြားမင်းသည် အလျှာတပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေသော ဝဇ္ဇီရစ်နီလက်နက်ကို ကိုင်ကာ သစ္စက၏အထက်ကောင်းကင်၌ တည်နေ၏။ “ဘုရားရှင်က သုံးကြိမ်တိုင်အောင် မေးပါလျက် သစ္စကက မဖြေခွင့်လျှင် ဤနေရာ၌ပင် သစ္စက၏ ဦးခေါင်းကို ခုနစ်စိတ် ခွဲလိုက်မည်”ဟုလည်း ကြံရွယ်ထား၏။ ထိုသိကြားမင်းက မြတ်စွာဘုရားနှင့် သစ္စကတို့သာ မြင်ကြရ၏။ ထိုအခါကျမှ သစ္စကသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ပြီး မြတ်စွာဘုရားကိုသာ အားကိုးအားထားပြုကာ ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

“အရှင်ဂေါတမ---ထပ်မံတော်မူပါ။ ကျွန်ုပ် မြေကြား ပါမည်”

ဇ.၁.၂၄၇။ “သစ္စက---‘ရုပ်သည် ငါ၏ အတ္တ’ဟု သင် ပြော၏။ ‘ငါ၏ ရုပ်သည် ဤသို့သာ ဖြစ်ပါစေ၊ ငါ၏ ရုပ်သည် ဤသို့ကား မဖြစ်ပါစေနှင့်’ဟု ရုပ်အပေါ်၌ သင် အစိုးရ သလော”

“အစိုးရပါ အရှင်ဂေါတမ”

“ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်တို့အပေါ်၌ကော သင် အစိုးရသလော”

“အစိုးရပါ အရှင်ဂေါတမ”

“သစ္စက---စဉ်းစားဦးလော့၊ စဉ်းစားပြီးမှ မြေလော့၊ သင်၏ ဓမ္မစကားနှင့် နောက်စကားသည် မညီညွတ်ပါလား၊ သစ္စက---ရုပ်သည် မြဲသလော၊ မမြဲသလော”

“မမြဲပါ အရှင်ဂေါတမ”

“ထိုမမြဲသော ရုပ်သည် ဆင်းရဲသလော၊ ချမ်းသာ သလော”

“ဆင်းရဲပါသည် အရှင်ဂေါတမ”

“မမြဲသော၊ ဆင်းရဲသော၊ ဖောက်ပြန်သော ထိုရုပ်ကို ‘ဒါ ငါ့ဥစ္စာပဲ၊ ဒါ ငါ့၊ ဒါ ငါ့ ဖြစ်စေချင်တိုင်း ဖြစ်သည့်အရာပဲ’ဟု ခွဲလမ်းသင့်သလော”

“မခွဲလမ်းသင့်ပါ အရှင်ဂေါတမ”

“ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်တို့ကိုကော ထိုသို့ ခွဲလမ်းသင့်သလော”

“မခွဲလမ်းသင့်ပါ အရှင်ဂေါတမ”

“သစ္စက---ခန္ဓာငါးပါး ဒုက္ခတရားကို တွယ်တာ မက်မော လျက် ထိုခန္ဓာငါးပါး ဒုက္ခတရားကို ‘ဒါ ငါ့ဥစ္စာပဲ၊ ဒါ ငါ့၊ ဒါ ငါ့ ဖြစ်စေချင်တိုင်း ဖြစ်သည့်အရာပဲ’ဟု ခွဲလမ်းနေသူသည် ဒုက္ခကို ကိုယ်တိုင် စိုင်းခြား၍ သိနိုင်သလော၊ ဒုက္ခကို ကုန်ခန်း စေ၍ နေနိုင်သလော”

“အရှင်ဂေါတမ---ထိုသို့ အဘယ်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း၊ မဖြစ်နိုင်ပါ”

“သစ္စက---သင်သည် ခန္ဓာငါးပါး ဒုက္ခတရားကို တွယ်တာ မက်မောလျက် ထိုခန္ဓာငါးပါး ဒုက္ခတရားကို ‘ဒါ ငါ့ဥစ္စာပဲ၊ ဒါ

ငါ့၊ ဒါ ငါ့ ဖြစ်စေချင်တိုင်း ဖြစ်သည့်အရာပဲ’ဟု ခွဲလမ်းနေ သည် မဟုတ်လော”

“ဟုတ်ပါသည် အရှင်ဂေါတမ”

ဇ.၁.၂၄၈။ “သစ္စက--- ဥပမာအားဖြင့် လူတစ်ယောက် သည် အနစ်ကို ရှာလိုသည့်အတွက် ထက်လွှာစွာသော ဓားမကြီးကို ယူကာ တောထဲသို့ ဝင်သွား၏။ သူသည် တောထဲ ရောက်သော အခါ ငှက်ပျောအုတ်ကြီးကို တွေ့၏။ သူသည် ထိုငှက်ပျောအုတ်ကြီးကို အရင်းရော အဖျားပါ ခြတ်ပြီး အဖော်များကို ခွာကာ အနစ်ကို ရှာ၏။ ထိုသို့ ရှာသော အခါ သူသည် အနစ်မပြောနှင့်၊ အကာကိုပင် မရ၊ သစ္စက--- ထို့အတူပင် သင်၏ အယူဝါဒကို ငါဘုရား စီစစ်ကြည့်သော အခါ အနစ်သာရကင်းမဲ့ကာ မှားယွင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သစ္စက--- သင်သည် ဝေသာလီမြို့လယ် ပရိသတ်ထံ၌ ‘ငါ အပြစ်တင်လိုက်လျှင် မတန်လှပဲ မချောက်ချားမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါမမြင်၊ ငါအပြစ်တင်လိုက်လျှင် မတန်လှပဲ မချောက်ချားမည့် ဘုရားဟု ဝန်ခံထားသူကိုပင် ငါ မမြင်၊ ငါ အပြစ်တင်လိုက် လျှင် ချိုင်းကြားမှ ချွေးများယိုစီး မကျမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါ မမြင်၊ ငါ အပြစ်တင်လိုက်လျှင် ချိုင်းကြားမှ ချွေးများ ယိုစီးမကျမည့် ဘုရားဟု ဝန်ခံထား သူကိုပင် ငါ မမြင်၊ အသက်မရှိသော သစ်တုံးသည်ပင် ငါ၏ အပြစ်တင်မှုကို ခံရလျှင် တုန်လှုပ် ချောက်ချားနိုင်စရာ ရှိ၏။ လူသားအတွက်ကား ဘာတွေဗွယ် ရှိတော့မည်နည်း’ ဟူသော စကားကို သင် ပြောကြား၏။ ‘သစ္စက--- သင်၏ ချွေးပေါက်တို့သာ နဖူးမှ မြေကြီးအထိ ယိုစီးကျနေကြ၏။ ငါဘုရား၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာကား ချွေး တစ်ပေါက်မျှ မရှိပါ’ဟု မိန့်ကြားတော်မူပြီး ပရိသတ်အလယ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တော်မြတ်၏ ရွှေအဆင်းရှိသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖွင့်ပြတော်မူ၏။ ထိုသို့ မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော် မူသော အခါ သစ္စကသည် ဘာမျှ မြန်မမြေနိုင်တော့ဘဲ မျက်နှာမသာမယာဖြင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေ၏။ မျက်နှာကို အောက်စိုက်ကာ မှိုင်မှိုင်တွေတွေဖြင့် ကြရာမရ ထိုင်နေ၏။

ဇ.၁.၂၄၉။ ထိုအခါ၌ လိစ္ဆီမင်းသား ဒုမ္မဂ္ဂက မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

“မြတ်စွာဘုရား---ဥပမာတစ်ခု လျှောက်ထားပါရစေ ဘုရား”

“လျှောက်ထား ဒုမ္မဂ္ဂ”

“မြတ်စွာဘုရား---ဥပမာအားဖြင့် ရွာတစ်ရွာ၏ အနီး၌ ရေကန်တစ်ကန် ရှိသည် ဆိုပါတော့ ဘုရား။ ထိုရေကန်ထဲ၌ ပုစွန်လုံးတစ်ကောင် ရှိသည် ဆိုပါတော့ ဘုရား။ ထိုအခါ၌ ကလေးများသည် ရွာထဲမှ ထွက်လာကြပြီး ရေကန်ဆီသို့

သွားကြပါသည် ဘုရား။ ရေကန်သို့ ရောက်သော အခါ ရေကန်ထဲကို ဆင်းကာ ပုစွန်လုံးကို ဖမ်းပြီး ကုန်းပေါ်သို့ တင်ကြပါသည် ဘုရား။ ပုစွန်လုံး၏ ထွက်လာသမျှ ခြေရောင်းလက်ရောင်းများကို ကလေးများသည် ဖြတ်ကြ၊ ချိုးကြ၊ ခွဲကြပါသည် ဘုရား။ သို့ဖြစ်၍ ပုစွန်လုံးသည် ခြေရောင်းလက်ရောင်းအားလုံး ကျိုးပြတ်ပြီး ရေကန်ထဲသို့ ရှေးကကဲ့သို့ မဆင်းနိုင်တော့ပါ ဘုရား။ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုအတွက် သစ္စက၏ ထောင်ထ လှုပ်ရှားနေသော အယု ဝါဒ- ဟူသော ခြေရောင်းလက်ရောင်း အားလုံးကို မြတ်စွာ ဘုရားသည် ချိုးဖြတ်ပစ်လိုက်ပါပြီ ဘုရား။ မြတ်စွာဘုရား--- ယခုအခါ သစ္စကသည် အပြစ်တင်ရန် မြတ်စွာဘုရားထံ တော်သို့ ပြန်မလာနိုင်တော့ပါ ဘုရား။”

ထိုအခါ၌ သစ္စကက လိစ္ဆဝိဇ္ဇာမင်းသား ဒုမ္မုဒအား ဤသို့ ပြောကြား၏-

“ဒုမ္မုဒ--- အသာ နေပါ။ ငါသည် သင်နှင့် ဆွေးနွေးနေ သည် မဟုတ်ပါ။ အရှင်ဂေါတမနှင့် ဆွေးနွေးနေခြင်းသာ ဖြစ်၏”

ဥ.၁.၂၅၀။ “အရှင်ဂေါတမ--- ကျွန်ုပ်တို့စကားနှင့် တခြား သမကာ၊ ဗြာဟ္မက (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်) များစွာ၏ စကားများကို ထားလိုက်ပါ ဘုရား။ ယောဓိယမ်း လျှောက်ပြောနေကြတာပါ။ အရှင်ဂေါတမ--- အရှင်ဂေါတမ ၏ အဘယံသို့ ကျင့်သော တပည့်သာဝကသည် အရှင် ဂေါတမ၏ သာသနာကို မြဲသူ ဖြစ်ပါသနည်း။ အရှင်ဂေါတမ ၏ အဆုံးအမ ဩဝါဒကို လိုက်နာသူ ဖြစ်ပါသနည်း။ ဆရာ အဆုံးအမဖြင့် ယုံမှားကင်းစွာ နေထိုင်သူ ဖြစ်ပါသနည်း။”

“သစ္စက--- ငါဘုရား၏ တပည့်တစ်ယောက်သည် အတိတ်ရုပ်၊ အနာဂတ်ရုပ်၊ ပစ္စုပ္ပန်ရုပ်၊ ကိုယ်တွင်းရုပ်၊ ကိုယ်ပရုပ်၊ ကြမ်းတမ်းသော ရုပ်၊ နူးညံ့သော ရုပ်၊ ယုတ် ညံ့သော ရုပ်၊ မြင့်မြတ်သော ရုပ်၊ အဝေး၌ ရှိသော ရုပ်၊ အနီး၌ ရှိသော ရုပ်-ဟူသော ရုပ်မှန်သမျှကို ‘ဤကား ငါ့ဥစ္စာ မဟုတ်၊ ဤကား ငါ မဟုတ်၊ ဤကား ငါ၏ အတ္တ မဟုတ်’ ဟု အမှန်သိသော ပညာဖြင့် အမှန်အတိုင်း ရှုမြင်၏။ ဝေဒနာ မှန်သမျှ၊ သညာမှန်သမျှ၊ သင်္ခါရမှန်သမျှနှင့် ဝိညာဏ်မှန် သမျှတို့ကိုလည်း ထိုအတွက်ပင် ရှုမြင်၏။ သစ္စက--- ငါဘုရား ၏ ထိုသို့ ကျင့်သော တပည့်သာဝကသည် ငါဘုရား၏ သာသနာကို မြဲသူ ဖြစ်၏။ ငါဘုရား၏ အဆုံးအမဩဝါဒကို လိုက်နာသူ ဖြစ်၏။ ဆရာအဆုံးအမဖြင့် ယုံမှားကင်းစွာ နေထိုင်သူ ဖြစ်၏”

“အရှင်ဂေါတမ--- အဘယ်သို့သော ရဟန်းမျိုးသည် ရဟန္တာ ဖြစ်ပါသနည်း။”

“သစ္စက--- ငါဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ရဟန်းတစ်ပါး သည် အတိတ်ရုပ်၊ အနာဂတ်ရုပ်၊ ပစ္စုပ္ပန်ရုပ်၊ ကိုယ်တွင်းရုပ်၊ ကိုယ်ပရုပ်၊ ကြမ်းတမ်းသော ရုပ်၊ နူးညံ့သော ရုပ်၊ ယုတ် ညံ့သော ရုပ်၊ မြင့်မြတ်သော ရုပ်၊ အဝေး၌ ရှိသော ရုပ်နှင့် အနီး၌ ရှိသော ရုပ်-ဟူသော ရုပ်မှန်သမျှကို ‘ဤကား ငါ့ဥစ္စာ မဟုတ်၊ ဤကား ငါ မဟုတ်၊ ဤကား ငါ ဖြစ်စေချင်တိုင်း ဖြစ်သည့်အရာ မဟုတ်’ ဟု အမှန်သိသော ပညာဖြင့် အမှန် အတိုင်း တွေ့မြင်ပြီးသည့်အတွက် မစွဲလမ်းဘဲ လွတ်မြောက် သွား၏။ ဝေဒနာမှန်သမျှ၊ သညာမှန်သမျှ၊ သင်္ခါရမှန်သမျှနှင့် ဝိညာဏ်မှန်သမျှကိုလည်း ထိုအတွက်ပင် အမှန်သိသော ပညာဖြင့် အမှန်အတိုင်း တွေ့မြင်ပြီးသည့်အတွက် မစွဲ လမ်းဘဲ လွတ်မြောက်သွား၏။ သစ္စက--- ထိုသို့သော ရဟန်း သည် ရဟန္တာ ဖြစ်၏။ သစ္စက--- ထိုသို့ လွတ်မြောက်ပြီးသော စိတ်ရှိသော ရဟန်းသည် အမြင် ထူးခြားခြင်း၊ အကျင့် ထူးခြားခြင်း၊ လွတ်မြောက်မှု ထူးခြားခြင်း-ဟူသော ထူးခြား ခြင်း သုံးမျိုးနှင့် မြည့်စုံသူ ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာ ဘုရားသည် ကိုယ်တော်တိုင် သစ္စာလေးပါးကို သိတော်မူပြီး သူတစ်ပါးတို့ သစ္စာလေးပါးကို သိစေခြင်းငှာ တရားတော်ကို ဟောပြောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တော်တိုင် အနိုင်မဲ့ ယဉ်ကျေးမှုပြီး၍ သူတစ်ပါးတို့ ယဉ်ကျေးစေ ခြင်းငှာ တရားတော်ကို ဟောပြောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား သည် ကိုယ်တော်တိုင် ကိလေသာ အပူဝေက ငြိမ်းအေး တော်မူပြီး၍ သူတစ်ပါးတို့ ကိလေသာအပူဝေ၏ ငြိမ်းအေး စေခြင်းငှာ တရားတော်ကို ဟောပြောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား သည် ကိုယ်တော်တိုင် သံသရာမှ လွန်မြောက်တော်မူပြီး၍ သူတစ်ပါးတို့ သံသရာမှ လွန်မြောက်စေခြင်းငှာ တရား တော်ကို ဟောပြောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တော် တိုင် ဒုက္ခစပ်သိမ်း ငြိမ်းတော်မူပြီး၍ သူတစ်ပါးတို့ ဒုက္ခ စပ်သိမ်း ငြိမ်းစေခြင်းငှာ တရားတော်ကို ဟောပြောတော်မူ၏။ ဟု မြတ်စွာဘုရားကိုသာ ရှိသောလေးမြတ်မျှ၊ မြတ်နိုး ပူဇော်မှုကို ပြု၏”

ဥ.၁.၂၅၁။ ထိုသို့ မိန့်တော်မူသော အခါ၌ သစ္စကသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

“အရှင်ဂေါတမ--- အမှန်ယစ်နေသော ဆင်၊ အလျှံ တပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေသော မီး၊ ကျိတ်ခဲ၊ အဆိပ် ဖြင်းသော မြွေတို့ကို ထိခိုက်မိသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ချမ်းသာမှု ဖြစ်မည်ဆိုက ဖြစ်နိုင်ပါသေး၏။ အရှင်ဂေါတမကို ထိခိုက် မိသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာကား ဘယ်နည်းနည်းမှ ချမ်းသာမှု မဖြစ်နိုင်

တော့ပါ။ အရှင်ဂေါတမ---ကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဂေါတမ၏ ဂုဏ်အသရေကို ဖျက်ဆီးခဲ့မိပါ၏။ ရိုင်းပျူ စော်ကားမိပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဂေါတမကို ဝါဒချင်း ယှဉ်လျက် ပုတ်ခတ် ထိုက်သူ-ဟု ထင်မှတ်မိပါ၏။ အရှင်ဂေါတမ--- မနက်ဖြန် ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး ကြတော်မူပါ”

ထိုသို့ဆွမ်းစားပင့်ခြင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

၉.၁.၂၅၂။ ထိုအခါ၌ သစ္စကသည် မြတ်စွာဘုရား လက်ခံတော်မူကြောင်းကို သိ၍ လိစ္ဆဝိမင်းသားတို့အား ဤသို့ ပြောကြား၏-

“မင်းသားတို့---နားထောင်ကြလော့၊ ရဟန်းသံဃာနှင့် တကွ ရဟန်းဂေါတမကို မနက်ဖြန်အတွက် ငါ ဆွမ်းစားပင့် ထား၏။ သို့ဖြစ်၍ ရဟန်းဂေါတမအတွက် သင့်လျော်မည် ထင်သော ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို ပို့ကြလော့”

နောက်တစ်နေ့မနက် ရောက်သော အခါ ထိုမင်းသား များသည် သစ္စကထံသို့ ဆွမ်းအိုးငါးရာ ပို့ဆောင်ကြ၏။ ထို့

နောက် သစ္စကသည် သူ၏ ကျောင်း၌ ဖွန့်မြှတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်တို့ကို စီမံပြီးသော အခါ မြတ်စွာဘုရား ထံတော်သို့ သွားရောက် လျှောက်ထားခိုင်း၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သံဃာတန်းနှင့်အတူ ကြွရောက်တော်မူ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးတော်မူသော အခါ သစ္စကက မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

“အရှင်ဂေါတမ---ဤဒါနကောင်းမှုနှင့် ကောင်းမှု၏ အကျိုးသည် ပေးလျှသူ လိစ္ဆဝိမင်းသားတို့ ချမ်းသာကြောင်း ဖြစ်ပါစေ”

“သစ္စက---ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ မကင်းသေးသော သင့်ကို ရည်မှန်းပြီး လှူဒါန်းသော အလှူသည် ပေးလှူသူ လိစ္ဆဝိမင်းသားတို့ အတွက် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟကင်းသော ငါဘုရားကို ရည်မှန်းပြီး လှူဒါန်းသော အလှူသည် သင့်အတွက် ဖြစ်လိမ့်မည်” ဟု မြတ်စွာဘုရား သည် မိန့်ကြားတော်မူ၏။

မဟာသဒ္ဓကသုတ်

၉.၁.၂၅၃။ အခါတစ်ပါး၌ ဝေသာလီမြို့ မဟာဝုန်တော
ပြာသာဒ်ဆောင်ပါသော ကျောင်းတော်ကြီး၌ မြတ်စွာဘုရား
သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအချိန်သည် နံနက်ဓောစော
အချိန် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီမြို့သို့
ဆွမ်းခံဝင်လိုသည့်အတွက် သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်
လျက် ကောင်းစွာ ဝတ်ရုံထားတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ သစ္စကသည် အညောင်းမြေလမ်းလျှောက်ရင်း
မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင်ပါသော ကျောင်းတော်ကြီး
ဆီသို့ ဦးတည်လာ၏။ အဝေးမှ လာနေသော သစ္စကကို
အရှင်အာနန္ဒာ မြင်သော အခါ မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့
လျှောက်ထား၏-

"မြတ်စွာဘုရား---ဟိုမှာ သစ္စက လာနေပါသည် ဘုရား။
သူသည် ဝါဒချင်းပြိုင်၍ ပြောဆိုတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်ဘုရား။
သူ့ကိုသူ ပညာရှိ-ဟုလည်း ပြောဆိုလေ့ရှိပါသည် ဘုရား။
သူ့ကို လူအများကလည်း သူတော်ကောင်းဟု သတ်မှတ်
ထားပါသည် ဘုရား။ မြတ်စွာဘုရား ---သစ္စကသည် ဘုရား။
တရား။ သံယာ ရတနာသုံးပါး၏ အပြစ်ကို ရှာနေသူ ဖြစ်ပါ
သည် ဘုရား။ မြတ်စွာဘုရား---သစ္စကအား သနားသော
အားဖြင့် တစ်ဧကမျှ ထိုင်တော်မူစေချင်ပါသည် ဘုရား"

ထိုသို့ လျှောက်ထားသော အခါ မြတ်စွာဘုရားသည်
အသင့်ခင်းထားသော နေရာ၌ တစ်ဧကမျှ ထိုင်နေတော်
မူ၏။ ထိုအခါ၌ သစ္စကသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့
ချဉ်းကပ်လာပြီး မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
စကားပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကား
များကို ပြောဆိုပြီးသော အခါ တစ်နေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာ
ဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

၉.၁.၂၅၄။ "အရှင်ဂေါတမ--- ကာယကျင့်စဉ်ကိုသာ
အားထုတ်ပြီး စိတ္တကျင့်စဉ်ကို အားမထုတ်ကြဘဲ နေကြ
သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)များ
ရှိကြ၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)
များသည် ကိုယ်ဆင်းရဲကိုသာ ခံနိုင်ကြပြီး စိတ်ဆင်းရဲ
ကိုကား မခံနိုင်ကြပါ။ အရှင်ဂေါတမ---ရှေးက တစ်ရံ ဖြစ်ခဲ့ဖူး
သည်မှာ- စိတ်ဆင်းရဲခြင်းနှင့် တွေ့ကြုံရသူတစ်ယောက်မှာ
ပေါင်သည်ပင် တန်းပါ၏။ နှလုံးသည်ပင် ကွဲပါ၏။ သွေးပင်
အန်ပါ၏။ ရှုပင် ရှူးပါ၏။ အရှင်ဂေါတမ---သူ၏ စိတ်သည်
ကိုယ်၏ နောက်သို့ လိုက်ရပါ၏။ ကိုယ်၏ အလိုအတိုင်း ဖြစ်ရ
ပါ၏။ ထိုသို့ အဘယ့်ကြောင့် ဖြစ်သနည်း ဟုမူ- စိတ္တ
ကျင့်စဉ်ကို ကျင့်မထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

အရှင်ဂေါတမ---စိတ္တကျင့်စဉ်ကိုသာ အားထုတ်ပြီး ကာယကျင့်စဉ်ကို အားမထုတ်ဘဲ နေကြသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်) များလည်း ရှိကြပါ၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်) များသည် စိတ်ဆင်းရဲကိုသာ ခံနိုင်ကြပြီး ကိုယ်ဆင်းရဲကိုကား မခံနိုင်ကြပါ။ အရှင်ဂေါတမ--- ရှေးက တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်မှာ- ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်းနှင့် တွေ့ကြုံရသူတစ်ယောက်မှာ ပေါင်သည်ပင် တန်းပါ၏။ နှလုံးသည်ပင် ကွဲပါ၏။ သွေးပင် အနံ့ပါ၏။ ရှူးပင် ရှူးပါ၏။ အရှင်ဂေါတမ---သူတို့ ကိုယ်သည် စိတ်၏ နောက်လို သို့ လိုက်ရပါ၏။ စိတ်၏ အလိုအတိုင်း ဖြစ်ရပါ၏။ ထိုသို့ အဘယ့်ကြောင့် ဖြစ်သနည်း ဟူမူ- ကာယကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ပထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ အရှင်ဂေါတမ--- ‘အရှင်ဂေါတမ၏ တပည့်များသည် စိတ္တကျင့်စဉ်ကိုသာ အားထုတ်ပြီး ကာယကျင့်စဉ်ကို အားမထုတ်ဘဲ နေကြသူများ ဟု ကျွန်ုပ် ထင်ပါ၏’

ဥ.၁.၂၅၅။ “သစ္စက--- ကာယကျင့်စဉ်ကို သင်အဘယ်သို့ ကြားဖူးသနည်း”

“အရှင်ဂေါတမ--- ဝဇ္ဇနွယ်ဖွား နန္ဒ၊ သံကိစ္ဆနွယ်ဖွား ကိသနနှင့် မက္ခလိဂေါသာလတို့ ဆိုသည်မှာ ရှိကြ၏။ သူတို့သည် အဝတ်မဝတ်ဘဲ နေကြပါ၏။ လွတ်လပ်စွာ ကျင့်ကြပါ၏။ လက်ဖြင့် မစင်ကို သုတ်လေ့ရှိကြပါ၏။ ‘အရှင်လာပါလော့’ ဟု ဆိုကာ လောင်းသူ၏ ဆွမ်းကို မခံယူကြပါ။ ‘ရပ်ပါဦး’ ဟု ဆိုကာ လောင်းသူ၏ ဆွမ်းကို မခံယူကြပါ။ မိမိမရပ်မီ ယူလာနှင့်သော ဆွမ်းကို မခံယူကြပါ။ မိမိကို ရည်စူးပြီး လျှာသော ဆွမ်းကို မခံယူကြပါ။ ပင့်စိတ်ဆွမ်းကို မခံယူကြပါ။ အိုးထဲမှ ကော်ကာ လောင်းသော ဆွမ်းကို မခံယူကြပါ။ တောင်ထဲမှ ကော်ကာ လောင်းသော ဆွမ်းကို မခံယူကြပါ။ တံခါးခံခြားကာ လောင်းသော ဆွမ်းကို မခံယူကြပါ။ တုတ်ခြားကာ လောင်းသော ဆွမ်းကို မခံယူကြပါ။ ကျည်ပွေးခြားကာ လောင်းသော ဆွမ်းကို မခံယူကြပါ။ နှစ်ယောက်စားနေစဉ်မှ ထ၍ လောင်းသော ဆွမ်းကို မခံယူကြပါ။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီး၏ ဆွမ်းကို မခံယူကြပါ။ နို့တိုက်ဆဲ အမျိုးသမီး၏ ဆွမ်းကို မခံယူကြပါ။ ယောက်ျားနှင့် နီးနှောနေသော အမျိုးသမီး၏ ဆွမ်းကို မခံယူကြပါ။ ဆော်သြဇာဆောင်းကာ လောင်းသော ဆွမ်းကို မခံယူကြပါ။ ခွေးမျှော်နေရာမှ လောင်းသော ဆွမ်းကို မခံယူကြပါ။ ယင်အုံရာမှ လောင်းသော ဆွမ်းကို မခံယူကြပါ။ အသား၊ ငါးကို မစားကြပါ။ သေရည်၊ သေရက်ကို မသောက်ကြပါ။ ခွံထဲ၌ မြှုပ်ထားသော ဆေးရေကို မသောက်ကြပါ။ သူတို့သည် တစ်အိမ်တည်းသာ ဆွမ်းခံပြီး တစ်လုတ်သာ စားကြပါ၏။

နှစ်အိမ်တည်းသာ ဆွမ်းခံပြီး နှစ်လုတ်သာ စားကြပါ၏။ သုံးအိမ်တည်းသာ ဆွမ်းခံပြီး သုံးလုတ်သာ စားကြပါ၏။ လေးအိမ်တည်းသာ ဆွမ်းခံပြီး လေးလုတ်သာ စားကြပါ၏။ ငါးအိမ်တည်းသာ ဆွမ်းခံပြီး ငါးလုတ်သာ စားကြပါ၏။ ခြောက်အိမ်တည်းသာ ဆွမ်းခံပြီး ခြောက်လုတ်သာ စားကြပါ၏။ ဓနုစိအိမ်တည်းသာ ဆွမ်းခံပြီး ဓနုစိလုတ်သာ စားကြပါ၏။ ဆွမ်းလောင်းခွက်ငယ် တစ်ခုတည်းဖြင့်လည်း ရောင်ရဲကြပါ၏။ နှစ်ခု၊ သုံးခု၊ လေးခု၊ ငါးခု၊ ခြောက်ခု၊ ဓနုစိခုတည်းဖြင့်လည်း ရောင်ရဲကြပါ၏။ တစ်ရက်ခြားလည်း အစာစားကြပါ၏။ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်၊ လေးရက်၊ ငါးရက်၊ ခြောက်ရက်၊ ဓနုစိရက်ခြားလည်း အစာ စားကြပါ၏။ ယခု ပြောခဲ့သော နည်းအတိုင်း ဆယ်ပါးရက်မှ တစ်ကြိမ်လည်း စား၍ နေကြပါ၏။”

“သစ္စက---သူတို့သည် ထိုမျှလောက်ဖြင့် မျှတကြသလော”

“အရှင်ဂေါတမ---သူတို့သည် ထိုမျှလောက်ဖြင့်ကား မမျှတကြပါ။ သူတို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ အလွန်ကောင်းသော ခဲဖွယ်ကိုလည်း ခဲစားကြပါ၏။ အလွန်ကောင်းသော ဘောဇဉ်ကိုလည်း သုံးဆောင်ကြပါ၏။ အလွန်ကောင်းသော လျက်ဖွယ်ကိုလည်း လျက်ကြပါ၏။ အလွန်ကောင်းသော သောက်ဖွယ်ကိုလည်း သောက်ကြပါ၏။ သူတို့သည် ဤခန္ဓာကိုယ်ကို အားရှိအောင် ထွားကြိုင်းအောင် ဆူပြီးအောင် ပြုလုပ်ကြပါ၏။”

“သစ္စက---ရှေးဦးစွာ နွေကိုယ် ဆင်းရဲအောင် ကျင့်ပြီး နောက်ကျတော့ ခန္ဓာကို ထွားကြိုင်းအောင် ပြုလုပ်ကြ၏။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းအားဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်၏ ကြီးထွားခြင်း၊ သေးသိမ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်နိုင်၏။ သစ္စက--- စိတ္တကျင့်စဉ်ကိုကော သင် အဘယ်သို့ ကြားဖူးသနည်း”

စိတ္တကျင့်စဉ်ကို မြတ်စွာဘုရား မေးတော်မူသော အခါ သစ္စကသည် ကောင်းစွာ မဖြေနိုင်တော့။

ဥ.၁.၂၅၆။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သစ္စကအား ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ၏-

“သစ္စက--- သင် ပြောသော ကာယကျင့်စဉ်-ဆိုသည်မှာ တရားနှင့် ယှဉ်သော ကာယကျင့်စဉ် မဟုတ်။ သစ္စက---သင် ကာယကျင့်စဉ်ကိုပင် မသိပါဘဲလျက် စိတ္တကျင့်စဉ်ကို အဘယ်မှာ သိပါတော့မည်နည်း။ သစ္စက---ကာယကျင့်စဉ်ကို မကျင့်ရသေးသူ၊ စိတ္တကျင့်စဉ်ကို မကျင့်ရသေးသူ၊ ကာယ

ကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ပြီးသူ၊ စိတ္တကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ပြီးသူ-ဟူသော လေးမျိုးကို ငါဘုရား ဟောကြားပြသည်။ ထိုလေးမျိုးကို နားထောင်လော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းလော့”

“ကောင်းပါပြီ အရှင်---”

ဥ.၁.၂၅၇။ “သစ္စက---ကာယကျင့်စဉ်ကို မကျင့်ရသေးသူနှင့် စိတ္တကျင့်စဉ်ကို မကျင့်ရသေးသူ-ဟူသည့် အဘယ်နည်း။ သစ္စက---အကြားအမြင် မရှိသော ပုထုဇဉ် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ သုဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ သူသည် သုဝေဒနာ နှင့် ကြုံတွေ့သော အခါ သုဝေဒနာကို သာယာတပ်မက်၏။ သူမှာ သုဝေဒနာ ချုပ်ဆုံးသွားသော အခါ ဒုက္ခဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ သူသည် ဒုက္ခဝေဒနာနှင့် ကြုံတွေ့သော အခါ သောကရောက်ရ၏။ ပင်ပန်းရ၏၊ ငိုကြွေးရ၏။ သစ္စက---ဖြစ်ပေါ်ပြီးသော သုဝေဒနာကလည်း ထိုပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ တည်၏။ အကြောင်းမှာ- ကာယ ကျင့်စဉ်ကို မကျင့်ရသေးသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဖြစ်ပေါ်ပြီးသော ဒုက္ခဝေဒနာကလည်း ထိုပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ တည်၏။ အကြောင်းမှာ စိတ္တကျင့်စဉ်ကို မကျင့်ရသေးသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သစ္စက--- သူတို့သည် ကာယ ကျင့်စဉ်ကို မကျင့်ရသေးသူနှင့် စိတ္တကျင့်စဉ်ကို မကျင့်ရသေးသူတို့ ဖြစ်၏။

ဥ.၁.၂၅၈။ သစ္စက--- ကာယကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ပြီးသူနှင့် စိတ္တကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ပြီးသူ-ဟူသည့် အဘယ်နည်း။ သစ္စက--- အကြားအမြင်ရှိသော ဘုရားသားတော်မှာ သုဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ သူသည် သုဝေဒနာနှင့် ကြုံတွေ့သော အခါ သုဝေဒနာကို မသာယာ မတပ်မက်။ သူမှာ သုဝေဒနာ ချုပ်ဆုံးသွားသော အခါ ဒုက္ခဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ သူသည် ဒုက္ခဝေဒနာနှင့် ကြုံတွေ့သော အခါ သောက မရောက်၊ မပင်ပန်း၊ မငိုကြွေး။ သစ္စက--- ဖြစ်ပေါ်ပြီးသော သုဝေဒနာကလည်း ထိုဘုရားသားတော်၏ စိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ မတည်၊ အကြောင်းမှာ- ကာယကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ပြီးသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဖြစ်ပေါ်ပြီးသော ဒုက္ခဝေဒနာကလည်း ထိုဘုရားသားတော်၏ စိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ မတည်၊ အကြောင်းမှာ စိတ္တကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ပြီးသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သစ္စက--- သူတို့သည် ကာယကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ပြီးသူနှင့် စိတ္တကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ပြီးသူတို့ ဖြစ်၏။

ဥ.၁.၂၅၉။ “အရှင်ဂေါတမအား ကျွန်ုပ် အလွန် ကြည်ညိုပါ၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူ- အရှင်ဂေါတမသည် ကာယ ကျင့်စဉ်ကိုရော စိတ္တကျင့်စဉ်ကိုပါ ကျင့်ပြီးသည့်အတွက် ကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။”

“သစ္စက--- သင်သည် ဤကောင်းကို စင်စစ် ခြုံငုံမြင်နိုင်သော ဖြစ်၏။ သို့သော် သင့်ကို ငါဘုရား ပြောကြားလိုသည်မှာ- ဆုံး၊ မှတ်စိတ်ကို ပယ်ပြီး ဖန်တည်တစ်စွန်း မြတ်သက်နိုးကို ဝတ်ကာ ငါဘုရား ရဟန်းပြုလာသော အခါမှ စ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော သုဝေဒနာက ဖြစ်စေ၊ ဒုက္ခဝေဒနာက ဖြစ်စေ ငါဘုရား၏ စိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ တည်နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိတော့”

“စိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ တည်နိုင်သော သုဝေဒနာ ဒုက္ခဝေဒနာများ အရှင်ဂေါတမမှာ မဖြစ်ဘူး ထင်၏”

“သစ္စက---ဘယ်မှာ မဖြစ်ဘဲ ရှိပါမည်နည်း။ ငါဘုရား မှာလည်း သုဝေဒနာ ဒုက္ခဝေဒနာများ ရှိခဲ့သည်သာ”ဟု ဝိနိတော်မူ၍ ဘုရားမဖြစ်မီ ဒုတ္တရစရိယာကျင့်ခဲ့စဉ်က ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဒုက္ခဝေဒနာများ ဖြစ်ခဲ့ပုံကို ဟောပြတော်မူ၏။

[ဒုတ္တရစရိယာကျင့်ခဲ့ပုံကို နောက်ဆုံးဘဝ ဘုရားဖြစ်တော်စဉ်အခန်း၊ စာပိုဒ် ၅.၁၁၊ စာမျက်နှာ ၄၆ ဌာ ၁၂၂ ပြန်ပြီး]

သစ္စက---ထိုမျှလောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်သော ဒုက္ခဝေဒနာသည်ပင် ငါ၏ စိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ မတည်နိုင်။

ဥ.၁.၂၆၀။ သစ္စက---ထိုနောက် ငါသည် ‘ဤအလွန် ဝိနိကြုံနေသော ကိုယ်ဖြင့် ပထမဇရာနိချမ်းသာကို ရရှိမလွယ်။ ကြမ်းတမ်းသော အာဟာရကို ငါ စားရလျှင် ကောင်းမည်’ဟု စဉ်းစားပြီး ကြမ်းတမ်းသော အာဟာရ ဖြစ်သော ဆွမ်း၊ မုန့်-စသည်တို့ကို ပြန်စား၏။ သစ္စက---ထိုအခါ၌ ‘ရဟန်း ဂေါတမသည် လာဘ်လာဘများဖို့ ကျင့်နေပြီ၊ လာဘ်လာဘများဖို့ဘက်သို့ လည်လာပြီ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းမှ ထွက်လာပြီ’ဟု ထင်ကြလျက် ငါ့ကို ငြိမ့်စွာ စိတ်ပျက်ကာ ပစ္စဝိရဟန်းငါးပါးတို့သည် ငါ့ထံမှ ထွက်ခွာ သွားကြ၏။

ဥ.၁.၂၆၁။ သစ္စက---ငါသည် ကြမ်းတမ်းသော အာဟာရကို ဘုန်းပေးသုံးဆောင်လျက် အားရှိအောင် ပြုကာ ကြိုးစား အားထုတ်သော အခါ ပထမဇရာနိ၊ ဒုတိယဇရာနိ၊ တတိယဇရာနိ၊ စတုတ္ထဇရာနိ၊ ပုဗ္ဗေနိပါသညာဏ်၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုညာဏ်နှင့် အာသဝက္ခယညာဏ်နှင့် သဗ္ဗညုတညာဏ်တို့ကို ရရှိကာ ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏။ သစ္စက---ထိုသို့ သဘောရှိသော သုဝေဒနာသည်ပင် ငါ၏ စိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ မတည်နိုင်ခဲ့။

[ဘုရားဖြစ်တော်မူခန်းအကျယ်ကို နောက်ဆုံးဘဝ ဘုရားဖြစ်တော်စဉ်အခန်း၊ စာပိုဒ် ၅.၁၁၊ စာမျက်နှာ ၄၇ ဌာ ၁၂၂ ပြန်ပြီး]

၉.၁.၂၆၂။ သစ္စက---ငါသည် ရာဇဝါဒများစွာသော ပရိသတ်ထံ၌ တရားဟောဖူး၏။ ထိုအခါ၌ 'ရဟန်းဂေါတမသည် ငါ့ကို ဦးတည်ပြီး တရားဟောနေသည်'ဟုချည်း နာကြားသူတိုင်းက ထင်ကြ၏။ သစ္စက---သင် ထိုသို့ မမှတ်နင်း မြတ်စွာဘုရားသည် တခြားသူတို့ကိုလည်း တရားတော်ကို သိစေလိုသော ကရုဏာတော်ဖြင့်သာ တရားဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ သစ္စက--- တရားပွဲ ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငါဘုရားသည် ဇလသမာပတ်ကို ဝတ်စားပြီး နိဗ္ဗာန်ကိုသာ အာရုံပြုနေတော်မူ၏။"

"အရှင်ဂေါတမ--- ဤကား အရှင်ဂေါတမ၏ ယုံကြည်စွယ်ဖြစ်ပါ၏။ ဘုရားတစ်ဆူ၏ ယုံကြည်ဖွယ်မျိုး ဖြစ်ပါ၏။ အရှင်ဂေါတမ--- အရှင်ဂေါတမသည် နေ့စဉ်၌ ကျိန်းလေ့ရှိပါသလော။"

"သစ္စက--- ငါဘုရားသည် နွေကုန်ပိုင်းလောက်၌ ဆွမ်းခံပြန်ကြွလာသောအခါ နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးကို လေးခေါက်မျိုး စင်းကာ လက်ဝဲနံတောင်းဖြင့် လျောင်းစက်ကာ ကျိန်းတော်မူလေ့ရှိ၏။ သတိသမ္ပုဇ်လည်း အမြဲ ယဉ်ထားတော်မူ၏။"

"အရှင်ဂေါတမ--- တချို့ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)တို့သည် ထိုသို့ နေ့အခါ၌ ကျိန်းစက်ခြင်းကို တွေ့ဝေသော နေ့ခြင်းဟု ဆိုကြပါ၏။"

"သစ္စက--- တွေ့ဝေသူ၊ မတွေ့ဝေသူ-ဆိုသည်မှာ ဤသို့ ခွဲရသည် မဟုတ်၊ သစ္စက--- တွေ့ဝေသူ၊ မတွေ့ဝေသူ ခွဲခြားနည်းကို ငါဘုရား ဟောပြမည်၊ နာကြားလော့၊ ကောင်းစွာနလုံးသွင်းလော့။"

၉.၁.၂၆၃။ သစ္စက--- အာသဝေါတရားတို့သည် ညစ်နွမ်းစေတတ်ကြ၏။ ဘဝသစ်ကို ဖြစ်စေတတ်ကြ၏။ ပူလောင်စေတတ်ကြ၏။ ဆိုးကျိုးကို ပေးတတ်ကြ၏။ ဇာတိ၊ ရောဂါ၊ မရကတို့ကို ဖြစ်စေတတ်ကြ၏။ သစ္စက--- ထို

အာသဝေါတရားတို့ကို မပယ်ရသေးသူသည် တွေ့ဝေသူ ဖြစ်၏။ ပယ်ပြီးသူသည် မတွေ့ဝေသူ ဖြစ်၏။

သစ္စက--- မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအာသဝေါတရားတို့ကို အမြစ်ပြတ် ပယ်တော်မူပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် မတွေ့ဝေသူ ဖြစ်၏။"

၉.၁.၂၆၄။ ထိုသို့ မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူသော အခါ သစ္စကက မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

"အရှင်ဂေါတမ--- အံ့ဩဖွယ်ကောင်းပါပေစွ၊ ထူးဆန်းပါပေစွ၊ ဤမျှအထိ ထိခိုက်ထိခိုက်ပြီး အပြောခံရသော်လည်း၊ အပြစ်တင်သော စကားလုံးတို့ဖြင့် အသုံးနှုန်းခံရသော်လည်း အရှင်ဂေါတမ၏ အသားအရေသည် ဖြူစင်ဝင်းပနေလျက်ပင်၊ ဖျက်နာအဆင်းသည် ကြည်လင်နေလျက်ပင်၊ ဘုရားတစ်ဆူကိုသို့ပင် ဖြစ်ပါ၏။ အရှင်ဂေါတမ--- ကျွန်ုပ်သည် ပုရဏကဿပ၊ မက္ခလီဂေါသာလ၊ အဇီတကေသကမ္ပလ၊ ပဟုဂေစာမ္ပယန၊ သစ္စယဇေလဌပုတ္တနှင့် နိဂဏ္ဌနာဓပုတ္တတို့ကို ဝါဒချင်းပြိုင်ကာ ပြဿနာရှာခဲ့ဖူးပါ၏။ ထိုအခါ၌ သူတို့သည် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို တခြားအကြောင်းအရာ တစ်ခုဖြင့် ဖုံးလွှမ်းကြပါ၏။ စကားကို အခြားသို့ လွှဲပစ်ကြပါ၏။ အဖျက်ထွက်ပုံ၊ စိတ်ဆိုးပုံ၊ မနှစ်သက်ပုံကိုလည်း ပြောကြပါ၏။ အရှင်ဂေါတမနှင့်ကား တခြားစီပါ။ အရှင်ဂေါတမ--- ကျွန်ုပ်တို့သည် အလုပ်ကိစ္စ များပါကုန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကို သွားစွင့်ပြုပါ။"

"သစ္စက--- ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ"

သစ္စကသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်သက်သဘောကျပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကာ နေရာမှ ထကာ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေသည်။

၇

ရှုငြိမ်တရားသင်္ခါယသုတ်

၉.၁.၂၆၅။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုပုဗ္ဗာရုံ ကျောင်းတော်သည် ဝိသာခါလူဒါနိယာယသော ကျောင်းတော် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ နတ်တို့သနင်း သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရှင်းကပ်ပြီး ဤသို့လျှောက်ထား၏-

“မြတ်စွာဘုရား---တဏှာကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြု၍ ကိလေသာတို့မှ လွတ်မြောက်သော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ကြောင်း ကျင့်စဉ် အကျဉ်းချုပ်ကို ဟောပြောတော်မူပါ။”

“သိကြားမင်း---ငါဘုရားသာသနာတော်၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ‘တရားအားလုံးသည် ငါ၊ ငါ့ဥစ္စာ- ဟု စွဲလမ်းဖို့ရာ မဟုတ်’ ဟု ကြားနာဖူး၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် တရားအားလုံးကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ-ဟု ဉာတပရိညာဖြင့် သိ၏။ ဉာတပရိညာဖြင့် သိပြီးသော အခါ တရားအားလုံးကို တိရုဏပရိညာဖြင့်လည်း ဝိုင်ခြား၍ သိ၏။ သုဝေဒနာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာတို့အနက် ဝေဒနာတစ်ပါးပါးကို ခံစားရသော အခါ၌ ထိုဝေဒနာတို့၏ မမြဲပုံကို အဖန်ဖန် ရှုလျက် နေ၏။ ထိုသို့ နေသည့်အတွက် လောက၌ မည်သည့် အရာကိုမျှ မစွဲလမ်းတော့။ မစွဲလမ်းသည့်အတွက် မတပ်မက်တော့။ မတပ်မက်သည့်အတွက် ငြိမ်းအေးတော့၏။ ‘ငါ့မှာ နောင်ဘဝ ပဋိသန္ဓေ ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံး

ပြီးပြီ၊ မဂ်တရားကို ရပြီးပြီ၊ မဂ်ရရှိရာ နောက်ထပ်ပြုဖွယ် မရှိတော့ပြီ’ ဟု သိ၏။ သိကြားမင်း---ဤကား တဏှာကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြု၍ ကိလေသာတို့မှ လွတ်မြောက်သော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ကြောင်း ကျင့်စဉ် အကျဉ်းချုပ် ဖြစ်၏”

ထို့နောက် သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်သက်သဘောကျပြီး မြတ်စွာဘုရားကို ရိုနှိုင်းချ အရိုအသေပြုကာ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

၉.၁.၂၆၆။ ထိုအခါ၌ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အနီး၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်မှာ “ဤသိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို သိ၍ ဝမ်းမြောက်လေသလော၊ သို့မဟုတ် မသိဘဲ ဝမ်းမြောက်လေသလော၊ ထိုအကြောင်းကို ငါ သိရလျှင် ကောင်းမည်” ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုသို့ အကြံဖြစ်ပြီး အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ ကြွသွားတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ သိကြားမင်းသည် နတ်တူရိယာငါးရာတို့ ဖျော်ဖြေမှုကို ခံစားနေ၏။ ထိုသို့ ခံစားနေစဉ် အဝေးမှ ကြွလာတော်မူသော အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်ကို တွေ့မြင်သော အခါ နတ်တူရိယာငါးရာတို့ကို ရပ်ခိုင်းကာ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်ကို ခရီးဦးကြိုဆို၏- “အရှင်ဘုရား--- ကြွတော်မူပါ။ တပည့်

တော်တို့ ကံကောင်း၍ အရှင်ဘုရားကို ဖူးရတာပါဘုရား။ အရှင်ဘုရား---နတ်ပြည်ကို မကြွလာတာ ကြာပြီဘုရား။ အရှင်ဘုရား---ဤခင်းထားသော နေရာ၌ သီတင်းသုံးတော် မူပါဘုရား "ဟု လျှောက်ထား၏။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်ထိုင်တော်မူပြီးသောအခါ၌ သိကြားမင်းသည်လည်း နိဗ္ဗာန်သော တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ၌ အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်မထေရ်က သိကြားမင်းအား "သိကြားမင်း--- ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ကြောင်း အကျင့်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် အဘယ်သို့ ဟောတော်မူပါသနည်း။ ငါတို့လည်းထိုတရားတော်ကို သိပါရစေ"ဟု ပြောကြားတော် မူ၏။

ဥ.၁.၂၆၇။ "အရှင်ဘုရား--- တပည့်တော်တို့သည် ပြုဖွယ်ကိစ္စများပြုကြပါသည် ဘုရား။ သို့သော် ကိုယ့်ကိစ္စက အနည်းငယ်ပါ ဘုရား။ တာဝတိံသာနတ်တို့၏ ကိစ္စက များပါ သည် ဘုရား။ သို့ဖြစ်၍ တပည့်တော်တို့ သေချာ ကြားနာ မှတ်သားထားသော တရားတို့သည်ပင် ကြာကြာမခံဘဲ မြန်မြန်ပဲ ပျောက်ကုန်ပါသည် ဘုရား။ အရှင်ဘုရား--- တစ်ခါက နတ်တို့နှင့် အသုရာတို့ စစ်ပွဲ ဆင်နွှဲကြပါသည် ဘုရား။ ထိုစစ်ပွဲ၌ နတ်တို့ နိုင်ပြီး အသုရာတို့ ရှုံးကြပါသည် ဘုရား။ တပည့်တော်သည် ထိုစစ်ပွဲကို အောင်မြင်ပြီး မြှောက်တော ဝေယန္တရအိသော ပြာသာဒ်ကို ဖန်ဆင်း ခဲ့ပါသည် ဘုရား။ ထိုဝေယန္တရပြာသာဒ်၌ ဘုံဆောင် တစ်ရာတစ်ဆောင်ရှိပြီး ဘုံဆောင်တစ်ဆောင်တစ်ဆောင်၌ ခေါင်ပါသော အခန်း ခုနစ်ရာစီ ရှိပါသည်ဘုရား။ ခေါင်ပါသော အခန်း တစ်ခန်းတစ်ခန်း၌လည်း နတ်သမီး ခုနစ်ယောက်စီ ရှိပါသည် ဘုရား။ နတ်သမီး တစ်ယောက်တစ်ယောက် ၌လည်း အလုပ်အကျွေး ခုနစ်ယောက်စီ ရှိပါသည်ဘုရား။ အရှင်ဘုရား---ဝေယန္တရပြာသာဒ်၏ ပျော်စရာကောင်းပုံကို ရှုကူးတော်မူလိုပါသလား ဘုရား"ဟု သိကြားမင်းက လျှောက် တားသောအခါ အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေတော်မူခြင်းအားဖြင့် သဘောတူတော်မူ၏။

ဥ.၁.၂၆၈။ ထိုအခါ၌ သိကြားမင်းနှင့် ဝေဿဝက် နတ်မင်းတို့သည် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို ရှေ့မှ ကြွတော် မူစေကာ ဝေယန္တရပြာသာဒ်ဆီသို့ သွားခဲ့ကြ၏။ သိကြား မင်း၏ အလုပ်အကျွေး နတ်သမီးများသည် အဝေးမှ ကြွလာ တော်မူသော အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်ကို လှမ်းမြင် ကြသော အခါ ရက်ကြာ ရှိကြပြီး သူတို့၏ တိုက်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့ကြ၏။ ထိုအခါ၌ သိကြားမင်းနှင့် ဝေဿဝက် နတ်မင်းတို့သည် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်ကို ဝေယန္တရပြာသာဒ်ပေါ်၌ လှည့်လည် ပြသကြ၏။ "အရှင် ဘုရား---ဤကား ဝေယန္တရပြာသာဒ်၏ ပျော်စရာကောင်းပုံ

ပါဘုရား။ ဤကား ဝေယန္တရပြာသာဒ်၏ ပျော်စရာ ကောင်း ပုံပါ ဘုရား"ဟုလည်း လျှောက်ထားကြ၏။ ထိုအခါ၌ အရှင် မောဂ္ဂလာန်မထေရ်က "သိကြားမင်းကြီး၏ ဝေယန္တရ ပြာသာဒ်သည် တင့်တယ်ပါပေ၏။ ဘုန်းကံရှိသူတို့၏ ထုံးစံ အတိုင်းပါပဲ။ ထို့ကြောင့် လူ့ပြည်၌ လူတို့သည် အလွန် ပျော်စရာကောင်းသော တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့ကြသော အခါ 'တာဝတိံသာ ကျနေတာပဲ'ဟု ပြောဆိုလေ့ရှိကြ၏။ သိကြား မင်းကြီး၏ ဝေယန္တရပြာသာဒ်သည် တင့်တယ်လှပါပေ၏။" ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။ ထိုသို့ မိန့်ကြားတော်မူပြီးသော အခါ၌ "ဤသိကြားမင်းသည် အတော် မေ့လျော့နေတာပဲ။ ငါ ဤ သိကြားမင်းကို ထိတ်လန့်စေရလျှင် ကောင်းမည်"ဟု အရှင် မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်မှာ အကြံ ဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုသို့ အကြံဖြစ်တော်မူပြီး အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် တန်ခိုးတစ်မျိုးကို ဖန်ဆင်းတော်မူ၏။ ထိုတန်ခိုးတော်၏ အစွမ်းဖြင့် ဝေယန္တရပြာသာဒ်ကို ခြေမဖြင့် တိုကာ တုန်လှုပ် ယိမ်းယိုင်စေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ သိကြားမင်း၊ ဝေဿဝက် နတ်မင်းနှင့် တာဝတိံသာနတ်တို့သည် အလွန်အလွန် အံ့ဩ ကြကုန်၏။ "ဤရဟန်းတော်၏ တန်ခိုးကြီးပုံ အာနုဘော် ကြီးပုံသည် အံ့ဩလွယ်ကောင်းပါပေစွာ။ သူ၏တန်ခိုးတော်ဖြင့် နတ်ပြည်ကိုပင် ခြေမဖြင့် တိုကာ တုန်လှုပ် ယိမ်းယိုင် စေနိုင်ပါသည်။"ဟုလည်း ချီးမွမ်းထောပနာ ပြုကြ၏။ ထိုအခါ၌ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် သိကြားမင်း ထိတ်လန့်ပြီး ကြက်သီးမွေ့ညှင်းထနေကြောင်းကို သိတော် မူကာ "သိကြားမင်း--- ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ကြောင်း အကျင့်ကို မြတ်စွာဘုရားက အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် အဘယ်သို့ ဟော တော်မူပါသနည်း။ ငါတို့လည်း ထိုတရားတော်ကို သိပါရစေ" ဟု မေးတော်မူ၏။

ဥ.၁.၂၆၉။ ထိုအခါကျမှ သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာ ဘုရားထံတော်မှ ကြားနားခဲ့ရသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ် ကြောင်း ကျင့်စဉ် အကျဉ်းချုပ်ကို ပြန်လည်သတိရကာ လျှောက်ပြန်၏။

ထို့နောက် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် လူ့ ပြည်သို့ ပြန်ဆင်းလာတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ သိကြားမင်း၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော နတ်သမီးများက သိကြားမင်းအား "အရှင်သိကြားမင်း---ထိုရဟန်းသည် အရှင်သိကြားမင်း၏ ဆရာ မြတ်စွာဘုရား ခြင်္သေ့ပါသလော"ဟု မေးမြန်းကြ၏။ "နမတိုး---ဤသူသည် ဘုရားမဟုတ်သေး။ ငါ၏ မိတ်ဆွေ ရဟန်း အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သာ ဖြစ်၏"

"အရှင်သိကြားမင်း---အရှင်သိကြားမင်းသည် ကံကောင်း ပါပေစွာ။ အရှင်သိကြားမင်း၏ မိတ်ဆွေရဟန်းသည်ပင်

တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးလှပါပြီ။ မြတ်စွာဘုရားသာဆိုလျှင် တော့ အတိုင်းထက်အလွန် နေမှာပဲ” ဟု ပြောကြားကြ၏။

၉.၁.၂၇၈။ ထို့နောက် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ် သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကာ သိကြား မင်းအား မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့သော ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ကြောင်း ကျင့်စဉ်အကျဉ်းချုပ်ကို မေးမြန်း လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားက သိကြားမင်းအား ဟော

ကြားတော်မူခဲ့သည့်အတိုင်းပင် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်အား ဟောကြားတော်မူ၏။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရား တော်ကို နှစ်သက်သဘောကျပြီး သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ်ဆို ခဲ့လေသည်။

မဟာတရုာသနီယသုတ်

၉.၁.၂၇၁။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ တံငါသည်၏သား သာတိရဟန်းမှာ "တစ်ခုတည်းသော ဝိညာဏ်သည်သာ ပြေးလွှားနေ၏။ ကျင်လည်နေ၏။ တခြား ဝိညာဏ်မရှိ၊ ထိုသို့သော အဓိပ္ပာယ်မျိုးဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသည်ကို ငါ သိ၏"ဟု မှားယွင်းသော မိစ္ဆာအယူ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ ထိုအခါ၌ ရဟန်းတို့က သာတိရဟန်းအား "ထိုသို့ မိစ္ဆာအယူ ဖြစ်ပေါ်နေတာ မှန်သလော" ဟု မေးမြန်းကြ၏။ မှန်ကန်ကြောင်း သာတိရဟန်းက ဖြေကြားသော အခါ ရဟန်းတို့က သာတိရဟန်းကို ထိုမိစ္ဆာအယူမှ ကင်းဝေးစေလိုသည့်အတွက် "ငါ့ရှင်သာတိ---ထိုသို့ မပြောပါနှင့်၊ မြတ်စွာဘုရားကို ဖွင့်စွဲပါနှင့်၊ မြတ်စွာဘုရားကို စွပ်စွဲခြင်းသည် မကောင်းပါ။ မြတ်စွာဘုရား ထိုသို့ မဟောတန်ရာပါ။ ငါ့ရှင် သာတိ--- 'အကြောင်းနှင့် ကင်း၍ ဝိညာဏ်၏ ဖြစ်ခြင်းသည် မရှိ' ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြ၍ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်"ဟု ဖျောင်းဖျက်ကြ၏။ သို့သော် သာတိရဟန်းကား ထိုမိစ္ဆာအယူကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ယူထားလျက်ပင် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ရဟန်းများက ထိုအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ သွားရောက် လျှောက်ထားကြ၏။

၉.၁.၂၇၂။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာတိရဟန်းကို ခေါ်ခိုင်းတော်မူပြီး "သာတိ---သင်ပြောသော ဝိညာဏ်-ဆိုသည်မှာ အဘယ်နည်း"ဟု မေးတော်မူ၏။ "မြတ်စွာဘုရား---တပည့်တော်ပြောသော ဝိညာဏ်-ဆိုသည်မှာ ပြောဆိုတတ်သူ၊ စံစားတတ်သူ ဖြစ်ပါ၏။ ထိုထိုဘဝ၌ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံတို့၏ အကျိုးကို စံစားတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်"ဟု သာတိရဟန်းက ဖြေကြား၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် "လူဗျင်း---ဘယ်သူ့အား ငါဘုရား ထိုသို့ ဟောကြားဖူးသနည်း၊ 'အကြောင်းနှင့် ကင်း၍ ဝိညာဏ်၏ ဖြစ်ခြင်းသည် မရှိ' ဟု အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြ၍ ငါဘုရား ဟောကြားထားသည် မဟုတ်လော၊ ထိုသို့ ဖြစ်ပါလျက် သင်သည် သင်၏ လွဲမှားစွာ မှတ်ယူခြင်းအားဖြင့် ငါဘုရားကို စွပ်စွဲ၏။ သင့်ကိုယ်သင်လည်း တူးမြို့ဖျက်ဆီးပစ်၏။ မကောင်းမှုကိုလည်း ပွားစေ၏။ ထိုမိစ္ဆာအယူသည် သင့်အတွက် ကြာမြင့်စွာ ဆင်းရဲကြောင်း ဖြစ်၏"ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

၉.၁.၂၇၃။ ထိုသို့ မိန့်ကြားတော်မူပြီး မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား "ရဟန်းတို့--- သာတိရဟန်းမှာ ဤသာသနာတော်၌ မဂ်၊ ဖိုလ်ရရန် ဉာဏ်အဓွေ့အသက်လေး

မျှပင် ရှိသေး၏လော“ဟု မေးမြန်းတော်မူ၏။ “မြတ်စွာဘုရား--- လုံးဝ မရှိနိုင်တော့ပါ”ဟု ရဟန်းများက လျှောက်ထားခဲ့ကြ၏။ ထိုအခါ၌ သာတိရဟန်းသည် မျက်နှာမသာမယာ ဖြစ်ကာ ခေါင်းငုံ့လျက် ထိုင်နေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သာတိရဟန်းအား “လူဗျင်း--- သင်သည် သင့်မိစ္ဆာအယူဖြင့် သင် ထင်ရှားဟာလိမ့်မည်”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဥ.၁.၂၇၄။ “ရဟန်းတို့---ဥပမာအားဖြင့် အကြောင်းတစ်မျိုးမျိုးကို အစွဲပြု၍ မီးတောက်လျှင် ထိုအကြောင်းဖြင့်သာ မီး၏နာမည်ကို ခေါ်ရ၏။ ထင်းကို အစွဲပြု၍ တောက်သော မီးကို ထင်းမီး-ဟု ခေါ်ရ၏။ ဝါးခြမ်းကို အစွဲပြု၍ တောက်သော မီးကို ဝါးခြမ်းမီး-ဟု ခေါ်ရ၏။ မြက်ကို အစွဲပြု၍ တောက်သော မီးကို မြက်မီး-ဟု ခေါ်ရ၏။ နွားချေးကို အစွဲပြု၍ တောက်သော မီးကို နွားချေးမီး-ဟု ခေါ်ရ၏။ ဇွဲကို အစွဲပြု၍ တောက်သော မီးကို ဇွဲမီး-ဟု ခေါ်ရ၏။ အမှိုက်ကို အစွဲပြု၍ တောက်သော မီးကို အမှိုက်မီး-ဟု ခေါ်ရ၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုအတူပင် အကြောင်းတစ်မျိုးမျိုးကို အစွဲပြု၍ သိမ္မဝိညာဏ် ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် ထိုအကြောင်းဖြင့်သာ ဝိညာဏ်၏အမည်ကို ခေါ်ရ၏။ မျက်စိနှင့် အဆင်းတို့ကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝိညာဏ်ကို မျက်စိဝိညာဏ်-ဟု ခေါ်ရ၏။ နားနှင့် အသံတို့ကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝိညာဏ်ကို နားဝိညာဏ်-ဟု ခေါ်ရ၏။ နှာခေါင်းနှင့် အနံ့တို့ကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝိညာဏ်ကို နှာခေါင်းဝိညာဏ်-ဟု ခေါ်ရ၏။ လျှာနှင့် အရသာတို့ကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝိညာဏ်ကို လျှာဝိညာဏ်-ဟု ခေါ်ရ၏။ ကိုယ်နှင့် တွေ့ထိစရာတို့ကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝိညာဏ်ကို ကိုယ်ဝိညာဏ်-ဟု ခေါ်ရ၏။ စိတ်နှင့် သိစရာသဘောတရားတို့ကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝိညာဏ်ကို စိတ်ဝိညာဏ်-ဟု ခေါ်ရ၏။

ဥ.၁.၂၇၅။ ထိုသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် အကြောင်းတရားများကို အစွဲပြု၍ သိမ္မဝိညာဏ် ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို တရားကြားတော်မူပြီးသောအခါ အကြောင်းတရားများကိုပင် အစွဲပြု၍ ခန္ဓာငါးပါးလုံး ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုသို့ ခန္ဓာငါးပါးလုံး ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို သိသော ဝိသုဒ္ဓါနာမိညာဏ်ပင် ‘ခါ၏ဝိသုဒ္ဓါနာမိညာဏ်’ဟု တဏှာစိဋ်တို့ဖြင့် မွေ့လမ်း၊ မတွယ်တာသင့်ပုံကိုလည်း ဟောပြတော်မူ၏။ ထို့နောက် ခန္ဓာဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းတရားများကို ဆက်လက် ဟောပြတော်မူ၏။

ဥ.၁.၂၇၆။ “ရဟန်းတို့---ဖြစ်ပြီးသော သတ္တဝါတို့၏ တည်တံ့ကြောင်း၊ ဖြစ်ဆဲသတ္တဝါတို့ကို ထောက်ပံ့ကြောင်း

ဖြစ်သော တရားများသည် လေးပါး ဖြစ်၏။ ထိုလေးပါး-ဟူသည် အဘယ်နည်း။

- (၁) အလုပ်အလွှေး ပြုထားသော အာဟာရ၊
- (၂) ဗဒ္ဓာ၊
- (၃) မနောသဓ္မေတာနာနှင့်
- (၄) ဝိညာဏ်တို့ ဖြစ်၏။

ထိုတရားလေးပါး၏ အကြောင်းသည် တဏှာ ဖြစ်၏။ တဏှာ၏ အကြောင်းသည် ဝေဒနာ ဖြစ်၏။ ဝေဒနာ၏ အကြောင်းသည် ဗဒ္ဓာ ဖြစ်၏။ ဗဒ္ဓာ၏ အကြောင်းသည် သဗ္ဗယတန ဖြစ်၏။ သဗ္ဗယတန၏ အကြောင်းသည် နာမ်၊ ရုပ် ဖြစ်၏။ နာမ်၊ ရုပ်၏ အကြောင်းသည် ဝိညာဏ် ဖြစ်၏။ ဝိညာဏ်၏ အကြောင်းသည် သင်္ခါရ ဖြစ်၏။ သင်္ခါရ၏ အကြောင်းသည် အဝိဇ္ဇာ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့---ထိုနည်းအားဖြင့် အဝိဇ္ဇာမှ ဇာတိတိုင်အောင် အဆက်ဆက်သော အကြောင်းတရားတို့ကြောင့် အဆက်ဆက်သော အကျိုးတရားတို့ ဖြစ်ကြ၏။ ဇာတိကြောင့် ဇရာ၊ မရဏ၊ သောတာ၊ ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနုဿ၊ ဥပါယာသတို့ ဖြစ်ကြ၏။ ရဟန်းတို့--- ချမ်းသာဖက် ဒုက္ခတိုးသက်သက်သာ ထိုသို့ ဖြစ်ပါနေ၏”

ဥ.၁.၂၇၇။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် အဝိဇ္ဇာ-အစရှိသော အကြောင်းအဆက်ဆက်၏ အကြွင်းမဲ့မျှပြတ်ခြင်းကြောင့် သင်္ခါရ အစရှိသော အကျိုးအဆက်ဆက်၏ မျှပ်ပြတ်ပုံကိုလည်း ဟောပြတော်မူ၏။ ထိုသို့ ဟောပြတော်မူပြီး ရဟန်းတို့ကို ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ၏-

“ရဟန်းတို့---သင်တို့ ဤသို့ သိကြ၊ ဤသို့ မြင်ကြသောအခါ ‘ရှေးခါက ငါတို့ ဖြစ်ခဲ့ကြလေသလော’ စသည်ဖြင့် အတိတ်ကို သံသယ ရှိကြသေးသလော”

“အရှင်ဘုရား---မရှိကြပါဘုရား”

“အနာဂတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန်ကိုကော သံသယ ရှိကြသေးသလော”

“အရှင်ဘုရား---မရှိကြပါဘုရား”

“ရဟန်းတို့---သင်တို့ကိုယ်တိုင် ဤသို့ သိကြ၊ မြင်ကြပါလျက် ‘မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့၏ ဆရာ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေသောအားဖြင့် ငါတို့ ဤသို့ မြှောက်တာပါ’ဟု မြှောက်နှိုးမည်လော”

“အရှင်ဘုရား---မမြှောက်တော့ပါဘုရား”

“ရဟန်းတို့---သင်တို့ကိုယ်တိုင် သိကြ၊ မြင်ကြ၊ သဘော

ပေါက်ကြသော အကြောင်းအရာကို သင်တို့ ပြောကြသည် မဟုတ်လော”

“မှန်ပါ အရှင်ဘုရား”

“သာဓု သာဓု ရဟန်းတို့---သင်တို့ကိုယ်တိုင် သိရသော တရားတော်ဖြင့် သင်တို့ကို နိဗ္ဗာန်သို့ ငါဘုရား ပို့တော်မူခဲ့ပြီ။ သန္နိဋ္ဌိက-အစရှိသော ဂုဏ်တော်မြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော် မူသော တရား-ဆိုသည်မှာ ဤတရားပင် ဖြစ်သည် ရဟန်း တို့”ဟု ဟောပြောတော်မူ၏။

၉.၁.၂၇၈။ ထို့နောက် လူ့ဘဝ၌ ကာမဂုဏ်ငါးပါးနှင့် ပျော်မွေ့ နေကြပုံ၊ အာရုံခြောက်ပါးကို တွေ့ကြုံခံစားရသော အခါ တပ်မက်မှုတကား ဖြစ်ပုံ၊ တဏှာကြောင့် ဥပါဒါန် ဖြစ်ပုံ- စသည်ဖြင့် အကြောင်း အဆက်ဆက်ကြောင့် အကျိုး အဆက်ဆက် ဖြစ်ပုံကို ဟောပြောတော်မူ၏။

ထို့နောက် တဇျီ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကား မြတ်စွာဘုရား သာသနာ တော်၌ ရဟန်းပြုပြီး သီလ၊ သန္တတိ၊ ဣန္ဒြိယသံဝရ၊ သတိ

သမ္ပရဿတို့နှင့် ပြည့်စုံပုံ၊ ဆက်လက် ကြိုးစား အားထုတ် သော အခါ ဈာန်လေးပါးကို ရရှိပုံ၊ ထိုရဟန်းသည် အာရုံ မြောက်ပါးကို တွေ့ကြုံခံစားရသော်လည်း သူ့မှာ တပ်မက်မှု တကား မရှိတော့ပုံ၊ တဏှာအကြွင်းမဲ့ ချုပ်မြတ်သည့်အတွက် ဥပါဒါန် ချုပ်မြတ်ပုံ--စသည်ဖြင့် အကြောင်းအဆက်ဆက် အကြွင်းမဲ့ ချုပ်မြတ်သည့်အတွက် အကျိုးအဆက်ဆက်တို့ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်မြတ်ပုံတို့ကို ဟောပြောတော်မူ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား “ရဟန်းတို့--- ငါဘုရား အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ဟောပြောသော ဤဒေသနာတော်ကို တဏှာကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို ပြသော ဒေသနာ-ဟု မှတ်သားကြ၊ သာတိရဟန်းကိုကား တဏှာပိုက်ကွန်ကြီးထဲ၌ အုပ်မိ နေသူ-ဟု မှတ်သားကြ”ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ထိုသို့ မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားတော်မူပြီးသောအခါ၌ ရဟန်းများသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ် ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

မဟာအဿပူရသုတ်

၉.၁.၂၇၉။ အခါတစ်ပါး၌ အင်္ဂတိုင်း အဿပူရနိဂုံး၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏-

"ရဟန်းတို့---ရဟန်းများ ရဟန်းများ'ဟု သင်တို့ကို လူတို့က သိကြ၏။ သင်တို့ကလည်း 'ငါတို့သည် ရဟန်းများ'ဟု ဝန်ခံထားကြ၏။ ရဟန်းတို့---သင်တို့သည် 'ရဟန်း ဖြစ်ကြောင်း တရားတို့ကို ဆောက်တည်ပြီး ငါတို့ ကျင့်ကြံမည်၊ သို့မဟုတ် ငါတို့သည် အမည်နှင့် လိုက်ကြလိမ့်မည်၊ ငါတို့၏ ဝန်ခံမှုသည်လည်း မှန်ကန်လိမ့်မည်၊ ငါတို့အား ပစ္စည်းလေးပါး လှူနေကြသော ဒကာ၊ ဒကာမများမှာလည်း အကျိုးများလိမ့်မည်၊ ငါတို့၏ ရဟန်းဘဝသည်လည်း အကျိုးများလိမ့်မည်'ဟု နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ကြရမည်။

၉.၁.၂၈၀။ ရဟန်းတို့---ရဟန်းဖြစ်ကြောင်းတရား တို့ကို အဘယ်သို့ ကျင့်ကြံရမည်နည်း ဟုမူ- 'မကောင်းမှု ပြုရန် ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း-ဟူသော ဟိဒ္ဓိတ္တပ္ပနှင့် မြည့်စုံအောင် နေကြမည်'ဟု ကျင့်ကြံရမည်။

'ကိုယ်အမှုအရာ၊ နှုတ်အမှုအရာ၊ စိတ်အမှုအရာတို့ကို စင်ကြယ်စေမည်'ဟုလည်း ကျင့်ကြံရမည်။

'အသက်မွေးမှုကို စင်ကြယ်စေမည်'ဟုလည်း ကျင့်ရမည်။

'လောဘ၊ ဒေါသ မမြစ်အောင် ဣန္ဒြေ ခြောက်ပါးကို စောင့်စည်းမည်'ဟုလည်း ကျင့်ကြံရမည်။

'သောဇဉ်၌ အတိုင်းအရှည်ကို သိမည်၊ ပစ္စဝေက္ခကာ ဆင်ခြင်၍ အာဟာရကို သုံးဆောင်မည်'ဟုလည်း ကျင့်ကြံရမည်။

'နိုးနိုးကြားကြား နေမည်၊ နေအခါ၌ စကြ်လျှောက်ခြင်း၊ ထိုင်ခြင်းတို့ဖြင့် စိတ်ကို နှိပ်စက်ကင်း၍ သန့်ရှင်းစေမည်၊ ညဉ့်ဦးယဉ်လည်း စကြ်လျှောက်ခြင်း၊ ထိုင်ခြင်းတို့ဖြင့် စိတ်ကို နှိပ်စက်ကင်း၍ သန့်ရှင်းစေမည်၊ သန်းခေါင်ယဉ် လက်ျာနံတောင်းခြင်း လျောင်း၍ အနားယူ အိပ်စက်မည်၊ လက်ျာခြေပေါ်၌ လက်ဝဲခြေကို အနည်းငယ် တင်ထား၍ အိပ်စက်မည်၊ သတိနှင့် အသိ ယှဉ်လျက် အိပ်စက်မည်၊ ထမည်-ဟူသော သညာကို နှလုံးသွင်းပြီး အိပ်စက်မည်၊ မိုးသောက်ယဉ် အိပ်ယာမှ ထ၍ စကြ်လျှောက်ခြင်း၊ ထိုင်ခြင်းတို့ဖြင့် စိတ်ကို နှိပ်စက်ကင်း၍ သန့်ရှင်းစေမည်'ဟုလည်း ကျင့်ကြံရမည်။

‘သတိနှင့် အသိ ယှဉ်လျက် နေမည်။ ရှေ့သို့ တိုးခြင်း၊ နောက်သို့ ဆုတ်ခြင်း၊ တည်တည်ကြည့်ခြင်း၊ စောင်း၍ ကြည့်ခြင်း- စသည်တို့ကို အသိဉာဏ်ယှဉ်လျက် ပြုမည်’ဟု လည်း ကျင့်ကြံရမည်။

ရဟန်းတို့--ငါတရား၏ သာသနာတော်၌ ငါတရား၏ သားတော်ရဟန်းသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်ကို ရှာဖွေ နေထိုင် ၏။ ထိုရဟန်းသည် ဆွမ်းခံပြန်လာသော အခါ တင်ပလွင်ခွေ ထိုင်လျက် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ကြိုးစား အားထုတ်၏။ ထို အခါ၌ အထက်ပိုင်းကိုယ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ်ထားကာ သတိကို ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံသို့ စူးစိုက်ထား၏။ ထိုရဟန်းသည် အဘိဇ္ဈာ၊ ဗျာပါဒ၊ ထိနမိဒ္ဓ၊ ဥဒ္ဓစ္စကုက္ကုစ္စနှင့် ဝိစိကိစ္ဆာ- ဟူသော နိဝရဏ ငါးမျိုးတို့မှ စိတ်ကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စေ၏။ ဥပမာအားဖြင့် နိဝရဏ ငါးမျိုးကင်းခြင်းသည် ကြွေးကင်းခြင်း၊ ရောဂါကင်းခြင်း၊ ထောင်မှ လွတ်ခြင်း၊ ကျွန်ဘဝမှ လွတ်ခြင်း၊ ကန္တာရကို ကျော်လွန်နိုင်ခြင်းတို့နှင့် တူ၏။

ထိုရဟန်းသည် ထိုနိဝရဏငါးပါးကို ပယ်ပြီးသော အခါ ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်၊ စတုတ္ထဈာန်၊ ပုဗ္ဗေ နိဝါသာနဿတိအဘိညာဉ် (မိမိမြဲစွဲဖူးသော ရှေးဘဝ အဆက်ဆက်ကို မှတ်မိသောဉာဏ်)၊ ဒိဋ္ဌစက္ခုအဘိညာဉ် (နတ်မျက်စိဖြင့် တူသော ဉာဏ်၊ သက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စုတေ ခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကို သိသော ဉာဏ်)၊ အာသဝက္ကယ အဘိညာဉ် (သစ္စာလေးပါးကို သိပြီးအာသဝေါ (အကုသိုလ်) ကင်းကွာ ရဟန္တာဖြစ်စေသော ဉာဏ်)တို့ကို အဆင့်ဆင့် ရရှိ ပြီး ရဟန္တာ ဖြစ်တော့၏။

ရဟန်းတို့--ထိုရဟန်းသည်မကောင်းမှုအကုသိုလ်တို့ကို ငြိမ်းသတ်ပြီးသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုရဟန်းကို သမဏ (သူတော်စင်)- ဟု ခေါ်၏။

မကောင်းမှုအကုသိုလ်တို့ကို ဖယ်ရှားထားပြီးသော ကြောင့် ဗြာဟ္မဏ (သူတော်မြတ်)-ဟုလည်း ခေါ်၏။

မကောင်းမှုအကုသိုလ်တို့ကို ဆေးကြောသုတ်သင် ထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် နာတက-ဟုလည်း ခေါ်၏။

မကောင်းမှုအကုသိုလ်တို့ကို သိ၍ ပယ်ထားပြီး ဖြစ်သော ကြောင့် ဝေဒဂူ-ဟုလည်း ခေါ်၏။

မကောင်းမှုအကုသိုလ်တို့ကို ပယ်သတ်ပြီးသူ ဖြစ်သော ကြောင့် သောတ္တိယ-ဟုလည်း ခေါ်၏။

မကောင်းမှုအကုသိုလ်တို့မှ ကင်းဝေးသူ ဖြစ်သောကြောင့် အရိယ-ဟုလည်း ခေါ်၏။

မကောင်းမှုအကုသိုလ်တို့မှ ကင်းဝေးသူ ဖြစ်သောကြောင့် ရဟန္တာ-ဟုလည်း ခေါ်၏။

မြတ်စွာဘုရား ထိုသို့ ဟောကြားတော်မူပြီးသော အခါ ရဟန်းများသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုခေါ် ဆိုခဲ့ကြ လေသည်။

၁၀

ဓူဠအဿပုရသုတ်

၉.၁.၂၈၁။ အခါတစ်ပါး၌ အင်္ဂတိုင်း အဿပရနိရုံး၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏-

“ရဟန်းတို့---‘ရဟန်းများ ရဟန်းများ’ဟု သင်တို့ကို လူတို့က သိကြ၏။ သင်တို့ကလည်း ‘ငါတို့သည် ရဟန်းများ’ဟု ဝန်ခံထားကြ၏။ ရဟန်းတို့---သင်တို့သည် ‘ရဟန်း’ ကျင့်ဝတ်များကို ငါတို့ ကျင့်ကြမည်။ သို့မှသာ ငါတို့သည် အမည်နှင့် လိုက်ကြလိမ့်မည်၊ ငါတို့၏ ဝန်ခံမှုသည်လည်း မှန်ကန်လိမ့်မည်၊ ငါတို့အား ပစ္စည်းလေးပါး လှူဒါနကြသော ဒကာ၊ ဒကာမများမှာလည်း အကျိုးများလိမ့်မည်၊ ငါတို့၏ ရဟန်းဘဝသည်လည်း အကျိုးများလိမ့်မည်’ဟု နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ကြရမည်။

၉.၁.၂၈၂။ ရဟန်းတို့---ပြင်းစွာ မက်မောခြင်း၊ ပျက်စီးစေလိုခြင်း၊ အမျက် ထွက်ခြင်း၊ ရန်ငြိုးဖို့ခြင်း၊ သိက္ခာချခြင်း၊ ဂုဏ်ငြိင်ခြင်း၊ မနာလိုခြင်း၊ ဝန်တိုခြင်း၊ ကောက်ကျစ်ခြင်း၊ လှည့်ပတ်ခြင်း၊ အလိုဆိုးရှိခြင်း၊ အယုမ္မာခြင်း-ဟူသော ရဟန်းအညစ်အကြေးများကို မပယ်ရသေးသော ရဟန်းကို ‘ရဟန်းကျင့်ဝတ်တို့ကို မကျင့်သူ’ဟု ငါဘုရား ဟောတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့---ဥပမာအားဖြင့် နှစ်ဖက်အသွားရှိသော၊

ရေစိမ်ထားသွေးထားသော၊ မတဖ-ဟု ခေါ်သော လက်နက် တစ်မျိုး ရှိ၏။ ထိုလက်နက်ကို သားရေအိမ်ထဲ၌ ထည့်ထားသကဲ့သို့ ရဟန်းကျင့်ဝတ်တို့ကို မကျင့်သော ရဟန်းကို သားရေအိမ်ထဲ ထည့်ထားသော မတဖခေါ်သော လက်နက် နှင့် တူသူ-ဟု ငါဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏။

၉.၁.၂၈၃။ ရဟန်းတို့---ချုပ်စပ်ထားသော အဝတ်ကို ဝတ်ရုံမျှဖြင့်ရဟန်း-ဟု ငါဘုရားမဟော၊ အဝတ်မဝတ်ရုံမျှဖြင့်လည်း ရဟန်း-ဟု ငါဘုရား မဟော၊ မြူးအညစ်အကြေးကို ဆောင်ရုံမျှဖြင့်လည်း ရဟန်း-ဟု ငါဘုရား မဟော၊ ရေထဲသို့ ဆင်းရုံမျှဖြင့်လည်း ရဟန်း-ဟု ငါဘုရား မဟော၊ သစ်ပင်ရင်း၌ နေရုံမျှဖြင့်လည်း ရဟန်း-ဟု ငါဘုရား မဟော၊ လွင်တီးခေါင်၌ နေရုံမျှဖြင့်လည်း ရဟန်း-ဟု ငါဘုရား မဟော၊ မတ်မတ်ရပ်တည်ရုံမျှဖြင့်လည်း ရဟန်း-ဟု ငါဘုရား မဟော၊ လ-ရက် အလှည့်ကျ စားရုံမျှဖြင့်လည်း ရဟန်း-ဟု ငါဘုရား မဟော၊ မန္တန်ကို ရွတ်အံ့ရုံမျှဖြင့်လည်း ရဟန်း-ဟု ငါဘုရား မဟော၊ ဆံကျစ်ကို ဆောင်ရုံမျှဖြင့်လည်း ရဟန်း-ဟု ငါဘုရား မဟော။

ရဟန်းတို့---ချုပ်စပ်ထားသော အဝတ်ကို ဝတ်ရုံမျှဖြင့် ပြင်းစွာ မက်မောခြင်း၊ ပျက်စီးစေလိုခြင်း စသော ရဟန်း

အညစ်အကြေးများ ကင်းပျောက်ကြမည်ဆိုလျှင် မွေးဖွားစ ကလေးကိုပင် ဆွေမျိုးသားချင်းတို့က ချုပ်စပ်ထားသော အဝတ်ကို ဝတ်ပေးကုန်စရာ ရှိ၏။ ရဟန်းတို့--- ချုပ်စပ်ထား သော အဝတ်ကို ဝတ်ထားပါလျက် မြင်းစွာ မက်မောသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ ပျက်စီးစေလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ အမျက်ထွက်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်၊ သိက္ခာချသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဂုဏ် ပြိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊ မနာလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဝန်တိုသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ လှည့်ပတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊ အလိုဆိုးရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ အယူမှားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါဘုရား တွေ့မြင်တော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် ချုပ်စပ်ထားသော အဝတ်ကို ဝတ်ရုံမျှဖြင့် ရဟန်း-ဟု ငါဘုရား ဟောကြားတော်မူ။

၉.၁.၂၈၄။ ရဟန်းတို့--- မြင်းစွာ မက်မောခြင်း၊ ပျက်စီး စေလိုခြင်း၊ အမျက် ထွက်ခြင်း၊ ရန်ငြိုး ဖွဲ့ခြင်း၊ သိက္ခာ ချခြင်း၊ ဂုဏ်ပြိုင်ခြင်း၊ မနာလိုခြင်း၊ ဝန်တိုခြင်း၊ ကောက်ကျစ်ခြင်း၊ လှည့်ပတ်ခြင်း၊ အလိုဆိုးရှိခြင်း၊ အယူမှားခြင်း-ဟူသော ရဟန်းအညစ်အကြေးများကို ပယ်ပြီးသော ရဟန်းကို 'ရဟန်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်သူ'ဟု ငါဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏။ ထို ရဟန်းသည် မကောင်းမှု အကုသိုလ်အားလုံးမှ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်၏-ဟု မိမိကိုယ်ကို ရှုမြင်၏။ ထိုအခါ၌ ထိုရဟန်းမှာ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ နှစ်သက်ခြင်း၊ ငြိမ်းအေးခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း၊ တည်ကြည်ခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုရဟန်းသည် မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ စိတ်တို့ကို အရပ်မျက်နှာအားလုံးသို့ ဖြန့်ကြက်ပြီး နေ၏။ ရဟန်းတို့---ဥပမာအားဖြင့် ကြည်လင်အေးမြသော ရေ တို့ဖြင့် ပြည့်နေသော ရေကန်ကြီးဆီသို့ အရပ်လေးမျက်နှာ မှ ခရီးပန်းလာသူများ ရောက်လာကြပြီး ရေကန်ကြီးထဲသို့ ဆင်းကာ ရေစားခြင်း၊ ခရီးပန်းခြင်းတို့ကို ခြေဖျောက်ကြ သကဲ့သို့ အမျိုးလေးပါးမှ ငါဘုရားသာသနာသို့ ဝင်ရောက် ရဟန်းပြုလာကြသူများသည် မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာနှင့် ဥပေက္ခာ-ဟူသော ဘာဝနာလေးပါးကို ပွားများကြသည့် အတွက် ကိုယ်တွင်းသန္တာန်၌ ငြိမ်းအေးမှုကို ရကြ၏။ ထိုသို့ ကိုယ်တွင်းသန္တာန်၌ ငြိမ်းအေးသော ရဟန်းကို 'ရဟန်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်သူ'ဟု ငါဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏။

ထိုအမျိုးလေးပါးမှ ရဟန်းပြုလာကြသော ရဟန်းများ သည် ဤမျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် အာသဝေါကုန်ခန်းကာ ရဟန္တာ ဖြစ်ကြ၏။'ဟု မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ ရဟန်းများသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော် ကို နှစ်သက်သဘောကျပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာစု ခေါ် ဆုံးခဲ့ကြ၏။

၅။ ခုဋ္ဌယမကဝဂ်

၁

သာလေယျကသုတ်

၉.၁.၂၈၅။ အခါတစ်ပါး၌ ကောသလတိုင်း သာလာခေါ်
သော ပုဏ္ဏားရွာသို့ ရဟန်းသံဃာများစွာနှင့် အတူ မြတ်စွာ
ဘုရား ကြွရောက်တော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ သာလာရွာသား
ပုဏ္ဏားသူကြွယ်များသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်
ထားကြ၏-

“အရှင်ဂေါတမ---တချို့ပုဂ္ဂိုလ်များ ကွယ်လွန်သော အခါ
၀ရီသို့ ရောက်ပြီး တချို့ပုဂ္ဂိုလ်များ ကွယ်လွန်သောအခါ
ကျတော့ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြ၏။ ထိုသို့ ရောက်ကြခြင်း၏
အကြောင်းက အဘယ်ပါနည်း”

“သူကြွယ်တို့---မတရားမှု၊ မမျှတမှုကို ပြုခြင်းကြောင့်
ထိုမတရားမှု၊ မမျှတမှုကို ပြုသူများ ကွယ်လွန်သော အခါ
၀ရီသို့ ရောက်ကြ၏။ တရားသော အမှု၊ မျှတသော အမှုကို
ပြုခြင်းကြောင့် ထိုတရားသော အမှု၊ မျှတသော အမှုကို ပြု
သူများ ကွယ်လွန်သော အခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြ၏”

“အရှင်ဂေါတမ---အရှင်ဂေါတမ၏ တရားသည် ကျွင်း
လွန်းနေပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ နားမလည်ကြပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ နားလည်
အောင် အကျယ်ချဲ့ပြီး ဟောပြောတော်မူပါ”

၉.၁.၂၈၆။ “သူကြွယ်တို့---ကိုယ်ဖြင့် မတရားမှု၊ မမျှတမှု
ပြုခြင်းက သုံးမျိုးရှိ၏။ နှုတ်ဖြင့် မတရားမှု၊ မမျှတမှု ပြုခြင်းက

လေးမျိုး ရှိ၏။ စိတ်ဖြင့် မတရားမှု၊ မမျှတမှုပြုခြင်းက သုံးမျိုး
ရှိ၏။

ကိုယ်ဖြင့် မတရားမှု၊ မမျှတမှုပြုခြင်း သုံးမျိုး-ဟူသည်
အဘယ်နည်း။

- (၁) သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်း။
- (၂) သူ့ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်း နှင့်
- (၃) သူ့သားမယားကို ပြစ်မှား ကျူးလွန်ခြင်း

တို့ ဖြစ်၏။

နှုတ်ဖြင့် မတရားမှု၊ မမျှတမှုပြုခြင်း လေးမျိုး-ဟူသည်
အဘယ်နည်း။

- (၁) လိမ်ညာ ပြောဆိုခြင်း။
- (၂) ကုန်းတိုက်ပြောဆိုခြင်း။
- (၃) ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ပြောဆိုခြင်း နှင့်
- (၄) အငြိန်အဖျင်းစကားကို ပြောဆိုခြင်း

တို့ ဖြစ်၏။

စိတ်ဖြင့် မတရားမှု၊ မမျှတမှုပြုလုပ်ခြင်း သုံးမျိုး-ဟူသည်
အဘယ်နည်း။

- (၁) သုတတစ်ပါး စည်းစိမ်ကို ကိုယ့်စည်းစိမ် ဖြစ်စေရန် မတရား ကြံစည်ခြင်း၊
- (၂) သုတတစ်ပါးတို့အား ပျက်စီးစေလိုခြင်းနှင့်
- (၃) မှားသော အယူရှိခြင်း

တို့ ဖြစ်၏။

သုက္ကယ်တို့---ထိုသို့ မတရားမှု၊ မမျှတမှုကို ပြုခြင်းကြောင့် ထိုမတရားမှု၊ မမျှတမှုကို ပြုသူများ ကွယ်လွန်သော အခါ ခဏသို့ ရောက်ကြ၏။

ဇ.၁.၂၈၇။ သုက္ကယ်တို့--- ကိုယ်ဖြင့် တရားသော အမှု၊ မျှတသောအမှု ပြုခြင်းက သုံးမျိုး ရှိ၏။ နှုတ်ဖြင့် တရားသော အမှု၊ မျှတသောအမှု ပြုခြင်းက လေးမျိုး ရှိ၏။ စိတ်ဖြင့် တရားသော အမှု၊ မျှတသော အမှု ပြုခြင်းက သုံးမျိုး ရှိ၏။

ကိုယ်ဖြင့် တရားသောအမှု၊ မျှတသောအမှု ပြုခြင်းသုံးမျိုး ဟူသည် အဘယ်နည်း။

- (၁) သူ့အသက်ကို မသတ်ခြင်း၊
- (၂) သူ့ဥစ္စာကို မခိုးခြင်း နှင့်
- (၃) သူ့သားမယားကို မပြောမှား မကျူးလွန်ခြင်း

တို့ ဖြစ်၏။

နှုတ်ဖြင့် တရားသောအမှု၊ မျှတသော အမှုပြုခြင်း လေးမျိုးဟူသည် အဘယ်နည်း။

- (၁) လိမ်ညာ မပြောခြင်း၊
- (၂) ကုန်းတိုက်သော စကားကို မပြောခြင်း၊
- (၃) ကြမ်းတမ်းသော စကားကို မပြောခြင်း နှင့်
- (၄) အမြန်အဖျင်းစကားကို မပြောခြင်း

တို့ ဖြစ်၏။

စိတ်ဖြင့် တရားသောအမှု၊ မျှတသောအမှု ပြုခြင်း သုံးမျိုး ဟူသည် အဘယ်နည်း။

- (၁) သုတတစ်ပါးစည်းစိမ်ကို ကိုယ့်စည်းစိမ်ဖြစ်စေရန် မတရား ကြံစည်ခြင်း၊
- (၂) သုတတစ်ပါးတို့အား သောရနိကင်းကွာ ကျန်းမာ ရမ်းသားစေလိုခြင်း နှင့်
- (၃) မှန်ကန်သော အယူရှိခြင်း

တို့ ဖြစ်၏။

သုက္ကယ်တို့---ထိုသို့ တရားသောအမှု၊ မျှတသောအမှုကို ပြုခြင်းကြောင့် ထိုတရားသောအမှု၊ မျှတသောအမှုကို ပြုသောသူများ ကွယ်လွန်သော အခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြ၏။

ဇ.၁.၂၈၈။ သုက္ကယ်တို့---တရားသောအမှု၊ မျှတသော အမှု ပြုလေ့ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် နောင်ဘဝ၌ ဓတ္တိယမဟာ သာလမျိုး၌ ဖြစ်လိုသော ဆန္ဒရှိက ဓတ္တိယမဟာသာလမျိုး၌ ဖြစ်နိုင်၏။

ဗြာဟ္မဏမဟာသာလမျိုး၊ ဂဟပတိမဟာသာလမျိုးတို့၌ ဖြစ်လိုသော ဆန္ဒရှိက ဗြာဟ္မဏမဟာသာလမျိုး၊ ဂဟပတိ မဟာသာလမျိုးတို့၌လည်း ဖြစ်နိုင်၏။

နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်တို့၌ ဖြစ်လိုသော ဆန္ဒရှိက နတ် ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်တို့၌လည်း ဖြစ်နိုင်၏။

သို့မဟုတ် ဤဘဝ၌ပင် အားသဝေါကုန်ခန်း၍ ရဟန္တာ ဖြစ်လိုက ဤဘဝ၌ပင် အာသဝေါကုန်ခန်း၍ ရဟန္တာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ အာသဝ်ကြောင့်နည်း ဟူ၍ သူသည် တရားသော အမှု၊ မျှတသောအမှုကို ပြုလေ့ရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဇ.၁.၂၈၉။ မြတ်စွာဘုရား ထိုသို့ မိန့်ကြားတော်မူသော အခါ သာလာဇ္ဈာသား ပုဏ္ဏားသူကြွယ်များသည် မြတ်စွာ ဘုရားထံတော်၌ သရဏဂုံဆောက်တည်ကြကာ ရာသက်ပန် သရဏဂုံတည်သူများ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

ဓမ္မဝေဒလ္လသုတ်

၉.၁.၂၉၀။ အခါတစ်ပါး၌ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ ဝေဠုဝန်ကျောင်း တော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ ဝိသာခခေါ်သော ဥပါသကာသည် သူ၏ ဇနီးဟောင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဓမ္မဒိန္နာ ရဟန်းမထံသို့ ရွှင်းကပ်၏။ ရွှင်းကပ် ပြီးသော အခါ ဓမ္မဒိန္နာရဟန်းမကို ရှိခိုးဦးချကာ သင့်တင့် လျောက်မတ်စွာ ထိုင်လျက် ဓမ္မဒိန္နာရဟန်းမအား ဤသို့ မေးမြန်း လျှောက်ထား၏-

“အရှင်မ---သက္ကာယ၊ သက္ကာယ (ထင်ရှားရှိသောကိုယ်၊ ထင်ရှားရှိသောကိုယ်)-ဟု လောက၌ ပြောနေကြ၏။ အရှင်မ---အဘယ်ကို သက္ကာယ-ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟော ကြားတော်မူပါသနည်း”

“ဒကာဝိသာခ---စွဲလမ်းဖွယ် ခန္ဓာ (ဥပါဒါနိက္ခန္ဓာ) ငါးပါးကို သက္ကာယ-ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုစွဲလမ်းဖွယ် ခန္ဓာငါးပါး-ဟုသည် အဘယ်နည်း။ ရုပ်- ဟူသော စွဲလမ်းဖွယ်ခန္ဓာ၊ ခံစားမှု-ဟူသော စွဲလမ်းဖွယ်ခန္ဓာ၊ မှတ်သားမှု-ဟူသော စွဲလမ်းဖွယ်ခန္ဓာ၊ ပြုစုရင်မှု-ဟူသော စွဲလမ်းဖွယ်ခန္ဓာ၊ အထူးသိမှု-ဟူသော စွဲလမ်းဖွယ်ခန္ဓာတို့ ဖြစ်၏”

“အရှင်မ---သက္ကာယဖြစ်ပေါ်ကြောင်း၊ သက္ကာယဖြစ်ပေါ်

ကြောင်း-ဟု လောက၌ ပြောနေကြ၏။ အရှင်မ---အဘယ်ကို သက္ကာယဖြစ်ပေါ်ကြောင်း-ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား တော်မူပါသနည်း”

“ဒကာဝိသာခ---တဏှာကို သက္ကာယဖြစ်ပေါ်ကြောင်း- ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏”

“အရှင်မ---သက္ကာယချုပ်ရာ၊ သက္ကာယချုပ်ရာ-ဟု လောက၌ ပြောနေကြ၏။ အရှင်မ--- အဘယ်ကို သက္ကာယ ချုပ်ရာ-ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူပါသနည်း”

“ဒကာဝိသာခ---တဏှာအကြွင်းမဲ့ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို သက္ကာယချုပ်ရာ-ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏”

“အရှင်မ---သက္ကာယချုပ်ရာနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်၊ သက္ကာယချုပ်ရာနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းအကျင့်- ဟု လောက၌ ပြောနေကြ၏။ အရှင်မ--- အဘယ်ကို သက္ကာယချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းအကျင့်-ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူပါသနည်း”

“ဒကာဝိသာခ---မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို သက္ကာယချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန် သို့ ရောက်ကြောင်းအကျင့်-ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား တော်မူ၏”

“အရှင်မ---ဥပါဒိနိသုဒ္ဓိသည် ဥပါဒိနိကုန္ဒာနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်ပါသလော၊ သို့မဟုတ် တခြားစီ ဖြစ်ပါသလော”

“ဒကာဝိသာခ---ဥပါဒိနိသုဒ္ဓိသည် ဥပါဒိနိကုန္ဒာနှင့် အတူတူ လည်း မဟုတ်၊ တခြားစီလည်း မဟုတ်။ ဥပါဒိနိကုန္ဒာ ငါးပါးအပေါ်၌ လိုချင်တပ်မက်မှ ဆိုသည်မှာ ရှိ၏။ ထိုလိုချင် တပ်မက်မှုကို ဥပါဒိနိ-ဟု ခေါ်၏”

ဥ.၁.၂၉၁။ “အရှင်မ---သက္ကာယဒိဋ္ဌိသည် ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း ဖြစ်ပါသနည်း”

“ဒကာဝိသာခ--- လောက၌ အကြားအမြင်မရှိသော ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည်-

- (က) ရုပ်သည် အတ္တ။
- (ခ) ကျန်ခန္ဓာလေးပါးသည် အတ္တ၊ ထိုအတ္တသည် ရုပ် ရှိ၏။
- (ဂ) ကျန်ခန္ဓာလေးပါးသည် အတ္တ၊ ထိုအတ္တ၌ ရုပ် တည်၏။
- (ဃ) ကျန်ခန္ဓာလေးပါးသည် အတ္တ၊ ထိုအတ္တသည် ရုပ်၌ တည်၏။

ဟု အဖန်ဖန် ရှုကြည့်၏။ ကျန်ခန္ဓာလေးပါးကိုလည်း ထို အတူပင် ရှုကြည့်၏။ ဒကာဝိသာခ---ဤကား သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဖြစ်ပုံ ဖြစ်၏”

“အရှင်မ---သက္ကာယဒိဋ္ဌိသည် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း မဖြစ် တော့ပါသနည်း”

“ဒကာဝိသာခ---လောက၌ အကြားအမြင်ရှိသော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်သည် ရုပ်ကိုလည်း အတ္တ-ဟု မရှု၊ ကျန်ခန္ဓာ လေးပါးကိုလည်း အတ္တ-ဟု မရှု။ ဒကာဝိသာခ---ဤသို့ မရှုလျှင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ မဖြစ်တော့”

ဥ.၁.၂၉၂။ “အရှင်မ---မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး မြတ်တရား- ဆိုသည်မှာ အဘယ်ပါးနည်း”

“ဒကာဝိသာခ---မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး မြတ်တရား-ဟူသည်

- (က) သမ္မာဒိဋ္ဌိ(မှန်သော အမြင်)။
- (ခ) သမ္မာသင်္ကပ္ပ(မှန်သော အကြံ)။
- (ဂ) သမ္မာဝါစာ(မှန်သော အပြော)။
- (ဃ) သမ္မာကမ္မန္တ(မှန်သော အလုပ်)။
- (င) သမ္မာအာရုံစိ(မှန်သော အသက်မွေးခြင်း)။
- (စ) သမ္မာဝါယာမ(မှန်သော ကြိုးစားခြင်း)။

- (ဆ) သမ္မာသတိ(မှန်သော သတိ) နှင့်
- (ဇ) သမ္မာသမာဓိ(မှန်သော သမာဓိ)တို့ ဖြစ်၏”

“အရှင်မ---ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး မြတ်တရားသည် သံသတ ဖြစ်ပါသလော၊ သို့မဟုတ် အသံသတ ဖြစ်ပါသလော”

“ဒကာဝိသာခ---ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး မြတ်တရားသည် သံသတ ဖြစ်၏”

“အရှင်မ---မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး၌ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာကို သွင်းရ ပါလော၊ သို့မဟုတ် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၌ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို သွင်းရပါမည်လော”

“ဒကာဝိသာခ---မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး၌ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာကို မသွင်းရ၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၌သာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို သွင်း ရမည်။ ဒကာဝိသာခ--- သမ္မာဝါစာ(မှန်သော အပြော)၊ သမ္မာကမ္မန္တ (မှန်သော အလုပ်)နှင့် သမ္မာအာရုံစိ(မှန်သော အသက်မွေးခြင်း)တို့ကို သီလ၌ သွင်းရမည်။ သမ္မာဝါယာမ (မှန်သော ကြိုးစားခြင်း)၊ သမ္မာသတိ(မှန်သော သတိ)နှင့် သမ္မာသမာဓိ(မှန်သော သမာဓိ)တို့ကို သမာဓိ၌ သွင်းရ မည်။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ(မှန်သော အမြင်)နှင့် သမ္မာသင်္ကပ္ပ(မှန်သော အကြံ)တို့ကို ပညာ၌ သွင်းရမည်”

ထိုသို့ ဝိသာခဥပါသကာနှင့် ဓမ္မဒိန္နာရဗျာဓိမတို့သည် နိဗ္ဗာန်နှင့် စပ်သော ပြဿနာများတိုင်အောင် ဆွေးနွေး မေးမြော်ကြ၏။

ထိုနောက် ဝိသာခဥပါသကာသည် ဓမ္မဒိန္နာရဗျာဓိမ၏ ဖြေကြားချက်များကို အလွန်နှစ်သက် သဘောကျပြီး ဓမ္မဒိန္နာ ရဟန်းမကို ရိုနှိုးဦးချကာ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားထံတော် ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုနှိုးဦးချကာ ဓမ္မဒိန္နာရဟန်းမနှင့် ဆွေးနွေး ခဲ့သမျှ အားလုံးကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထား၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝိသာခဥပါသကာအား “ဝိသာခ--- ဓမ္မဒိန္နာရဟန်းမသည် ပညာရှိသူ ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ဤအကြောင်းအရာကို ငါဘုရားအား သင် လျှောက်ထားခဲ့လျှင်လည်း ငါဘုရားလည်း ဓမ္မဒိန္နာရဟန်းမ ဖြေကြားသည့်အတိုင်းပင် ဖြေကြားတော်မူမည် ဖြစ်၏။ ဓမ္မဒိန္နာရဟန်းမ ဖြေကြားသည့်အတိုင်း သင် ယုံကြည်စွာ မှတ်သားသင့်သည်” ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ ထိုမိန့်ကြားတော်မူပုံကို ဝိသာခ ဥပါသကာသည် နှစ်သက်သဘောကျပြီး သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ် ဆိုခဲ့ပါသည်။

၃

ဥဋ္ဌဓမ္မသမာဒါနသုတ်

၉.၁.၂၉၃။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ မိန့်ကြားတော် မူ၏-

"ရဟန်းတို့--- တရားဆောက်တည်ခြင်းသည် လေးမျိုး ရှိ၏။ ထိုလေးမျိုး-ဟူသည် အဘယ်နည်း-

- (က) ပစ္စုပ္ပန်၌ ချမ်းသာ၍ နောင်အခါ၌ ဆင်းရဲကျိုးကို ပေးသော တရားဆောက်တည်ခြင်း။
- (ခ) ပစ္စုပ္ပန်၌လည်း ဆင်းရဲ၍ နောင်အခါ၌လည်း ဆင်းရဲကျိုးကို ပေးသော တရား ဆောက်တည် ခြင်း။
- (ဂ) ပစ္စုပ္ပန်၌ ဆင်းရဲ၍ နောင်အခါ၌ ချမ်းသာကျိုးကို ပေးသော တရားဆောက်တည်ခြင်းနှင့်
- (ဃ) ပစ္စုပ္ပန်၌လည်း ချမ်းသာ၍ နောင်အခါ၌လည်း ချမ်းသာကျိုးကို ပေးသော တရားဆောက်တည် ခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

၉.၁.၂၉၄။ ရဟန်းတို့---(က) ပစ္စုပ္ပန်၌ ချမ်းသာ၍ နောင်အခါ၌ ဆင်းရဲကျိုးကို ပေးသော တရားဆောက်တည် ခြင်း-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့---ဥပမာအားဖြင့်

နေရာသီ၏ နောက်ဆုံးလ၌ မာလောနွယ်သီးမည့်သည် ကွဲသည် ဆိုပေတော့။ ထိုအခါ၌ မာလောနွယ်စေ့သည် အင်ကြင်းပင်တစ်ပင်အောက်သို့ ကျလာ၏။ ထိုအခါ၌ အင်ကြင်းပင်စောင့်နတ်သည်ကြောက်ရွံ့၊ ထိတ်လန့်သွား၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုအင်ကြင်းပင်စောင့်နတ်၏ မိတ်ဆွေအပေါင်း အသင်း ဆွေမျိုးသားချင်းများ ဖြစ်ကြသော အရံစောင့်နတ်၊ တောစောင့်နတ်၊ သစ်ပင်စောင့်နတ်၊ ဆေးမျိုးပင်စောင့်နတ်၊ မြက်ပင်စောင့်နတ်-အစရှိသော နတ်များသည် ဝိုင်းအုံ လာကြပြီး 'အမောင်---မကြောက်နှင့် မကြောက်နှင့်၊ ဤ မာလောနွယ်စေ့ကို ဥဒေါင်းသော်လည်း မျိုချင်မျိုသွားမည်၊ တခြား သားကောင် တစ်ကောင်ကောင်သော်လည်း စားချင် စားသွားမည်၊ တောမီးသော်လည်း လောင်ချင် လောင်သွား မည်၊ တောအလုပ်သမားတို့သော်လည်း ကောက်ချင် ကောက်သွားမည်၊ မြိတ်သော်လည်း တက်ချင် တက်ကုန် မည်၊ မျိုးမအောင်ဘဲသော်လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်သွားမည်'ဟု နှစ်သိမ့်ကြ၊ ဖျောင်းဖျူကြ၏။

ရဟန်းတို့---ထိုမာလောနွယ်သည် သူတို့ ပြောသကဲ့သို့ ဖြစ်မသွားဘဲ မိုးဦးကျ၍ မိုးရွာသွန်းသော အခါ ကောင်းစွာ ပေါက်လာ၏။ ကြီးထွားလာ၏။ ထိုမာလောနွယ်သည် နူးညံ့ ၏။ ပျော့ပျောင်း၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထိုမာလောနွယ်သည်

အင်ကြင်းပင်ကို တွယ်လာ၏။ ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ အင်ကြင်းပင်စောင့်နတ်က 'ငါ၏ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ဆွေမျိုးသားချင်း နတ်များသည် မာလောနွယ်မှ အဘယ်သို့သော အနာဂတ်အန္တရာယ်ကို ကြိုမြင်၍ 'အမောင်---မကြောက်နှင့် မကြောက်နှင့်' စသည်ဖြင့် ပြောကြလေသနည်း။ စင်စစ်ကား ဤမာလောနွယ်၏ အတွေ့သည် အလွန်ကောင်းပါတကားဟု စဉ်းစားမိ၏။

ထို့နောက် မာလောနွယ်သည် အင်ကြင်းပင်ကို ရုပ်ပတ်နွယ်တက်ပြီး အင်ကြင်းပင်၏ အထက်မှ ခွယုတ်ထားကာ အောက်သို့ လွဲလွဲကျလျက် အင်ကြင်းပင်၏ ကိုင်းကြီးတို့ကို မျိုးဖျက်တော့၏။

ထိုအခါကျမှ အင်ကြင်းပင်စောင့်နတ်သည် 'ငါ၏ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ဆွေမျိုးသားချင်းနတ်များသည် မာလောနွယ်စေ့မှ ဤသို့သော အနာဂတ်အန္တရာယ်ကို ကြိုမြင်၍ 'အမောင်---မကြောက်နှင့် မကြောက်နှင့်' စသည်ဖြင့် ပြောခဲ့ကြ၏'ဟု သဘောပေါက် နားလည်တော့၏။

ရဟန်းတို့---ထိုအတူပင် 'ကာမဂုဏ်တို့၏အပြစ် မရှိ'ဟု ယူဆကြသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မက(သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)များ ရှိကြ၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မက(သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)များသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို စံစားကြ၏။ ဆံထုံး ထုံးထားသော ရေသုပရိပိုဇ်မများနှင့် ပျော်ပါးကြ၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မက(သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)များသည် 'ကာမဂုဏ်တို့မှ အဘယ်သို့သော အနာဂတ်အန္တရာယ်ကို ကြိုမြင်၍ ကာမဂုဏ်တို့ကို ပယ်ရန် ပြောဆိုကြပါလိမ့်၊ နုပျိုသော ဤပရိပိုဇ်မလေး၏ နူးညံ့သော ဤလက်မောင်းအတွေ့လေးသည် အလွန်ကောင်းတာပါတကားဟု ပြောဆိုကြ၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မက(သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)များသည် ရဟန်းဖြစ်ပါလျက် ကာမဂုဏ်တို့ကို စံစားကြသောကြောင့်ကွယ်လွန်ကြသောအခါခရဲသို့ရောက်ကြရ၏။ ခရဲ၌ကြမ်းတမ်းစမ်းမီး ဆိုးရွားပြင်းထန်သော ဆင်းရဲဝေဒနာကို စံစားကြရ၏။ ထိုအခါကျမှ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မက(သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)များသည် 'ကာမဂုဏ်တို့မှ ဤသို့သော အနာဂတ်အန္တရာယ်ကို ကြိုမြင်၍ ကာမဂုဏ်တို့ကို ပယ်ရန် ပြောဆိုခဲ့ကြ၏'ဟု သဘောပေါက် နားလည်ကြတော့၏။ ရဟန်းတို့--- ဤကား ပစ္စုပ္ပန်၌ ချမ်းသာ၍ နောင်အခါ၌ ဆင်းရဲကျိုးကို ပေးသော တရားဆောက်တည်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဇ.၁.၂၉၅။ ရဟန်းတို့---(၁) ပစ္စုပ္ပန်၌လည်း ဆင်းရဲ၍ နောင်အခါ၌လည်း ဆင်းရဲကျိုးကို ပေးသော တရားဆောက်

တည်ခြင်း-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ လောက၌ တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်သည် အဝတ်မဝတ်ဘဲ နေခြင်း-စသော ကိုယ်ကို အလွန် ပုလောင်စေတတ်သော အကျင့် အမျိုးမျိုးကို ကျင့်နေ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် ကွယ်လွန်သော အခါ ခရဲသို့ ကျရောက်၏။ ရဟန်းတို့---ဤကား ပစ္စုပ္ပန်၌လည်း ဆင်းရဲ၍ နောင်အခါ၌လည်း ဆင်းရဲကျိုးကို ပေးသော တရားဆောက်တည်ခြင်း ဖြစ်၏။

[ထိုအကျင့်အမျိုးမျိုးကို သုဗျာဓိ ပဟောတော်မူခဲ့သော သုတ္တန်များ ၁ (ဒီဃနိကာယ်) သီလကွန်ဒါပိဋ်တော်၊ စာပိုဒ် ၈.၁.၁၇၅။ စာမျက်နှာ ၁၄၄၆ ၌ ပြန်၍]

ဇ.၁.၂၉၆။ ရဟန်းတို့---(ဂ) ပစ္စုပ္ပန်၌ ဆင်းရဲ၍ နောင်အခါ၌ ချမ်းသာကျိုးကို ပေးသော တရားဆောက်တည်ခြင်း-ဟူသည် အဘယ်နည်း။- လောက၌ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပင်ကိုအားဖြင့် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ အားကြီးသူ ဖြစ်၏။ သူသည် ထိုရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟကြောင့် ဖြစ်သော ကိုယ်ဆင်းရဲမျှ စိတ်ဆင်းရဲမျှတို့ကို မပြတ် စံစားရ၏။ သူသည် မျက်ရည်စက်လက် ငိုကြွေးကာ ကိုယ်၊ စိတ် ဆင်းရဲမျှကို စံစားလျက်ပင် မြတ်သော အကျင့်ကို ပြည့်စုံ စင်ကြယ်စွာ ကျင့်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် ကွယ်လွန်သော အခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရ၏။ ရဟန်းတို့---ဤကား ပစ္စုပ္ပန်၌ ဆင်းရဲ၍ နောင်အခါ၌ ချမ်းသာကျိုးကို ပေးသော တရားဆောက်တည်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဇ.၁.၂၉၇။ ရဟန်းတို့---(ဃ) ပစ္စုပ္ပန်၌လည်း ချမ်းသာ၍ နောင်အခါ၌လည်း ချမ်းသာကျိုးကို ပေးသော တရားဆောက်တည်ခြင်း-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ လောက၌ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပင်ကိုအားဖြင့် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ မထူးပြောသူ ဖြစ်၏။ သူသည် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ကြောင့် ဖြစ်သော ကိုယ်၊ စိတ်ဆင်းရဲမျှကို မပြတ် စံစားရလေ့မရှိ။ သူသည် ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်နှင့် စတုတ္ထဈာန်တို့ကို အဆင့်ဆင့် ရပြီး ကွယ်လွန်သော အခါ ဗြဟ္မာပြည်သို့ ရောက်သွား၏။ ရဟန်းတို့---ဤကား ပစ္စုပ္ပန်၌လည်း ချမ်းသာ၍ နောင်အခါ၌လည်း ချမ်းသာကျိုးကို ပေးသော တရားဆောက်တည်ခြင်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့---ဤကား တရားဆောက်တည်ခြင်းလေးမျိုး ဖြစ်၏။

ထိုသို့ ဟောကြားတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ရဟန်းများ နှစ်သက်သဘောကျကာ သာဓုအနုမောဒနာ ဖော်ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

၄

မဟာဓမ္မသမာဒါနသုတ်

၉.၁.၂၉၈။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ၏-

“ရဟန်းတို့---သတ္တဝါတို့မှာ များသောအားဖြင့် ‘အလိုမရှိအပ်၊ မနှစ်သက်အပ်၊ မမြတ်နိုးအပ်သော တရားများ ဆုတ်ယုတ်ကြပြီး အလိုရှိအပ်၊ နှစ်သက်အပ်၊ မြတ်နိုးအပ်သော တရားများ တိုးပွားကြလျှင် ကောင်းမည်’ဟု ထိုသို့ ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်ကြ၏။ သို့သော် ထိုသို့ ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်ကြသော သတ္တဝါတို့မှာ အလိုမရှိအပ်၊ မနှစ်သက်အပ်၊ မမြတ်နိုးအပ်သော တရားများသာ တိုးပွားပြီး အလိုရှိအပ်၊ နှစ်သက်အပ်၊ မြတ်နိုးအပ်သော တရားများကား ဆုတ်ယုတ်ကြ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်-ဟု သင်တို့ ထင်ကြသနည်း”

“မြတ်စွာဘုရား---ဘုရားတပည့်တော်တို့မှာ မြတ်စွာဘုရားသာလျှင် အားတိုးရာရှိကြပါသည် ဘုရား။ မြတ်စွာဘုရား---မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင်သာ ဟောပြောတော်မူပါ။ မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှ ကြားနာရသည့်အတိုင်း ရဟန်းများ မှတ်သား ဆောင်ထားကြပါလိမ့်မည် ဘုရား”

“ရဟန်းတို့---ထိုသို့ ဖြစ်လျှင် ကောင်းမွန်စွာ နာကြားကြ ငါဘုရား ဟောပြောတော်မူမည်”

“မှန်ပါ အရှင်ဘုရား”

၉.၁.၂၉၉။ “ရဟန်းတို့---လောက၌ အကြားအမြင် နည်းသော ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်သည် နှိပ်စိုက်သော တရား၊ မနှိပ်စိုက်သော တရားတို့ကို ခွဲခြား၍ မသိ။ ထို့ကြောင့် သူသည် မနှိပ်စိုက်သော တရားတို့ကို နှိပ်စိုက်သော တရားတို့ကို မနှိပ်၊ ထိုအခါ၌ သူ့မှာ အလိုမရှိအပ်၊ မနှစ်သက်အပ်၊ မမြတ်နိုးအပ်သော တရားများ အလိုရှိအပ်၊ နှစ်သက်အပ်၊ မြတ်နိုးအပ်သော တရားများ ဆုတ်ယုတ်ကြ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူ- အသိဉာဏ် မရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---အကြားအမြင်များသော ဘုရားသားတော်ကား နှိပ်စိုက်သော တရား၊ မနှိပ်စိုက်သော တရားတို့ကို ခွဲခြား၍ သိ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် မနှိပ်စိုက်သော တရားတို့ကို မနှိပ်ဘဲ နှိပ်စိုက်သော တရားတို့ကိုသာ နှိပ်စိုက်၏။ ထိုအခါ၌ သူ့မှာ အလိုရှိအပ်၊ မနှစ်သက်အပ်၊ မမြတ်နိုးအပ်သော တရားများ ဆုတ်ယုတ်ကြ၍ အလိုရှိအပ်၊ နှစ်သက်

ရဟန်းတို့---ပစ္စုပ္ပန်၌သာ ချမ်းသာပြီး နောင်အခါ၌ ဆင်းရဲနူးကို ပေးသော တရားဆောက်တည်ခြင်းကို ပညာရှိသူ အသိဉာဏ်ရှိသူ တစ်ယောက်သည် ဤကား ပစ္စုပ္ပန်၌သာ ချမ်းသာ၍ နောင်အခါ၌ ဆင်းရဲနူးကို ပေးသော တရားဆောက်တည်ခြင်းတည်း'ဟု အနုနုအတိုင်း ခွဲခြားသိ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ထို တရားဆောက်တည်ခြင်းကို

မရှိပဲ။ ရှောင်ကြဉ်၏။ ထိုအခါ၌ သူ့မှာ အလို မရှိအပ်။ မနှစ်သက်အပ်။ မမြတ်နိုးအပ်သော တရားများ ဆုတ်ယုတ်၍ အလိုရှိအပ်။ နှစ်သက်အပ်။ မြတ်နိုးအပ်သော တရားများ တိုးပွားကြတော့၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့် နည်းဟူမူ- အသိဉာဏ်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ (၂)

ရဟန်းတို့---ပစ္စုပ္ပန်၌သာ ဆင်းရဲ၍ နောင်အခါ၌ ချမ်းသာ ကျီးကို ဖေးသော တရားဆောက်တည်ခြင်းကို ပညာရှိသူ အသိဉာဏ်ရှိသူ တစ်ယောက်သည် 'ဤကား ပစ္စုပ္ပန်၌သာ ဆင်းရဲ၍ နောင်အခါ၌ ချမ်းသာကျီးကို ဖေးသော တရား ဆောက်တည်ခြင်းတည်း'ဟု အမှန်အတိုင်း ခွဲခြား သိ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ထိုတရားဆောက်တည်ခြင်းကို ခိုဝံ၏။ မရှောင်ကြဉ်။ ထိုအခါ၌ သူ့မှာ အလိုမရှိအပ်။ မနှစ်သက်အပ်။ မမြတ်နိုးအပ်သော တရားများ ဆုတ်ယုတ်၍ အလိုရှိအပ်။ နှစ်သက်အပ်။ မြတ်နိုးအပ်သော တရားများ တိုးပွားကြ တော့၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- အသိဉာဏ်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ (၃)

ရဟန်းတို့---ပစ္စုပ္ပန်၌လည်း ချမ်းသာ၍ နောင်အခါ ၌လည်း ချမ်းသာကျီးကို ဖေးသော တရားဆောက်တည်ခြင်း ကို ပညာရှိသူ အသိဉာဏ်ရှိသူ တစ်ယောက်သည် 'ဤကား ပစ္စုပ္ပန်၌လည်း ချမ်းသာ၍ နောင်အခါ၌လည်း ချမ်းသာကျီး ကို ဖေးသော တရားဆောက်တည်ခြင်းတည်း'ဟု အမှန် အတိုင်း ခွဲခြား သိ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ထိုတရား ဆောက် တည်ခြင်းကို ခိုဝံ၏။ မရှောင်ကြဉ်။ ထိုအခါ၌ သူ့မှာ အလို မရှိအပ်။ မနှစ်သက်အပ်။ မမြတ်နိုးအပ်သော တရားများ ဆုတ်ယုတ်၍ အလိုရှိအပ်။ နှစ်သက်အပ်။ မြတ်နိုးအပ်သော တရားများ တိုးပွားကြတော့၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့် ကြောင့်နည်းဟူမူ အသိဉာဏ်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ (၄)

ဥ.၁.၃၀၇။ ရဟန်းတို့---ပစ္စုပ္ပန်၌လည်း ဆင်းရဲ၍ နောင် အခါ၌လည်း ဆင်းရဲကျီးကို ဖေးသော တရားဆောက်တည် ခြင်း-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ လောက၌ တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲ ခံလျက်ပင် သူတစ်ပါးအသက် သတ်ခြင်းကို ပြုလေ့ရှိ၏။ ထိုသူတစ်ပါးအသက် သတ်ခြင်း- ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲ ခြင်းကို တစ်ဖန် ခံစားရပြန်၏။

ထိုအတွက် ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲ ခံလျက်ပင် သူတစ်ပါး ပဉ္စာကို ခိုးယူခြင်း၊ သူတစ်ပါး သားမယားကို ပြစ်မှား ကျူးလွန်ခြင်း၊ လိမ်ညာ ပြောဆိုခြင်း၊ ကုန်းတိုက်စကား ပြောကြားခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းသော စကား ပြောကြားခြင်း၊ အပြန်အဖျင်းစကား ပြောကြားခြင်း၊ သူတစ်ပါး စည်းစိမ်ကို

မိမိစည်းစိမ် ဖြစ်ရန် ကြံစည်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးကို ပျက်စီးစေ လိုခြင်း၊ မှားယွင်းသော အယူကို ယူခြင်း-ဟူသော မကောင်း မူများကို ပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။ ထိုမကောင်းမူများကို ပြုရ ခြင်းကြောင့် ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကို တစ်ဖန် ခံစားရပြန်၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ် ကွယ်လွန်သော အခါ ငရဲသို့ ကျရောက်ရ၏။ ရဟန်းတို့---ဤကား ပစ္စုပ္ပန်၌လည်း ဆင်းရဲ၍ နောင်အခါ ၌လည်း ဆင်းရဲကျီးကို ဖေးသော တရားဆောက်တည်ခြင်း ဖြစ်၏။ (၁)

ဥ.၁.၃၀၈။ ရဟန်းတို့---ပစ္စုပ္ပန်၌ကား ချမ်းသာ၍ နောင်အခါ၌ ဆင်းရဲကျီးကို ဖေးသော တရားဆောက်တည် ခြင်း-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ လောက၌ တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်ချမ်းချမ်းသာသာ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာဖြင့် သူတစ်ပါး အသက်သတ်ခြင်းကို ပြုလေ့ရှိ၏။ သူတစ်ပါးအသက် သတ်ခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ချမ်းသာပြန်၏။

ထိုအတွက် ကိုယ်ချမ်းချမ်းသာသာစိတ်ချမ်းချမ်းသာသာဖြင့် သူတစ်ပါးပဉ္စာကို ခိုးယူခြင်း၊ သူတစ်ပါးသားမယားကို ပြစ်မှားကျူးလွန်ခြင်း၊ လိမ်ညာပြောဆိုခြင်း၊ ကုန်းတိုက် စကား ပြောကြားခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းသောစကား ပြောကြား ခြင်း၊ အပြန်အဖျင်းစကား ပြောကြားခြင်း၊ သူတစ်ပါး စည်းစိမ်ကို မိမိစည်းစိမ်ဖြစ်ရန် ကြံစည်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးကို ပျက်စီးစေလိုခြင်း၊ မှားယွင်းသောအယူကို ယူခြင်း-ဟူသော မကောင်းမူများကို ပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။ ထိုမကောင်းမူများကို ပြုရခြင်းကြောင့် ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ချမ်းသာပြန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် ကွယ်လွန်သော အခါ ငရဲသို့ ကျရောက်ရ၏။ ရဟန်းတို့--- ဤကား ပစ္စုပ္ပန်၌ကား ချမ်းသာ၍ နောင်အခါ၌ ဆင်းရဲကျီး ကို ဖေးသော တရားဆောက်တည်ခြင်း ဖြစ်၏။ (၂)

ဥ.၁.၃၀၉။ ရဟန်းတို့---ပစ္စုပ္ပန်၌ ဆင်းရဲသော်လည်း နောင်အခါ၌ ချမ်းသာကျီးကို ဖေးသော တရားဆောက်တည် ခြင်း-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ လောက၌ တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်သည် သူတစ်ပါး အသက်သတ်ခြင်းမှ ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲ ခံလျက်ပင် ရှောင်ကြဉ်လေ့ရှိသူ ဖြစ်၏။ သူတစ်ပါး အသက် သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းကြောင့် ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ် ဆင်းရဲခြင်းကို ခံစားရ၏။

ထိုအတွက် သူတစ်ပါးပဉ္စာ ခိုးယူခြင်း၊ သူတစ်ပါး သား မယားကို ပြစ်မှားကျူးလွန်ခြင်း၊ လိမ်ညာပြောဆိုခြင်း၊ ကုန်းတိုက် စကား ပြောကြားခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းသော စကား ပြောကြား ခြင်း၊ ငြိန်ဖျင်းသော စကားပြောကြားခြင်းတို့မှ ကိုယ်ဆင်းရဲ

စိတ်ဆင်းရဲ ခံလျက်ပင် ရှောင်ကြဉ်လေ့ရှိသူ ဖြစ်၏။ သူတစ်ပါး၏ စည်းစိမ်ကို ကိုယ်စည်းစိမ်ဖြစ်ရန် မကြံစည်။ သူတစ်ပါးတို့ကို ပျက်စီးစေလိုစိတ် မရှိ၊ မှန်ကန်သော အယူကို ယူလေ့ရှိ၏။ ထိုကောင်းမှုများကို ပြုရခြင်းကြောင့် ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကို ခံစားရ၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ် ကွယ်လွန်သော အခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သွား၏။ ရဟန်းတို့---ဤကား ပစ္စုပ္ပန်၌ ဆင်းရဲသော်လည်း နောင်အခါ၌ ချမ်းသာကျီးကို ပေးသော တရားဆောက်တည်ခြင်း ဖြစ်၏။ (၃)

၉.၁.၃၀၆။ ရဟန်းတို့---ပစ္စုပ္ပန်၌လည်း ချမ်းသာ၍ နောင်အခါ၌လည်း ချမ်းသာကျီးကို ပေးသော တရားဆောက်တည်ခြင်း-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ လောက၌ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်သည် သူတစ်ပါး အသက်သတ်ခြင်းမှ ကိုယ်ချမ်းချမ်းသာသာ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာဖြင့် ရှောင်ကြဉ်လေ့ရှိသူ ဖြစ်၏။ သူတစ်ပါးအသက်သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းကြောင့် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ချမ်းသာပြန်၏။

ထိုအတူ---သူတစ်ပါးဥစ္စာစိုးယူခြင်း၊ သူတစ်ပါး သားမယားကို ကျူးလွန်ခြင်း၊ လိမ်ညာပြောခြင်း၊ ကုန်းတိုက်စကား ပြောကြားခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းသောစကား ပြောကြားခြင်း၊ ပြိန်ချင်းသောစကား ပြောကြားခြင်းတို့မှလည်း ကိုယ်ချမ်းချမ်းသာသာ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာဖြင့် ရှောင်ကြဉ်လေ့ရှိသူ ဖြစ်၏။ သူတစ်ပါး၏ စည်းစိမ်ကို ကိုယ်စည်းစိမ်ဖြစ်ရန် မကြံစည်။ သူတစ်ပါးတို့ကို ပျက်စီးစေလိုစိတ် မရှိ၊ မှန်ကန်သော အယူကို ယူလေ့ရှိ၏။ ထိုကောင်းမှုများကို ပြုရခြင်းကြောင့် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ချမ်းသာပြန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် ကွယ်လွန်သော အခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သွား၏။ ရဟန်းတို့---ဤကား ပစ္စုပ္ပန်၌လည်း ချမ်းသာ၍ နောင်အခါ၌လည်း ချမ်းသာကျီးကို ပေးသော တရားဆောက်တည်ခြင်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့---ဤကား တရားဆောက်တည်ခြင်း လေးမျိုး ဖြစ်၏။ (၄)

၉.၁.၃၀၇။ ရဟန်းတို့---(၁)ပစ္စုပ္ပန်၌လည်း ဆင်းရဲ၍ နောင်အခါ၌လည်း ဆင်းရဲကျီးကို ပေးသော တရားဆောက်တည်ခြင်းသည် အဆိပ်နှင့် ရောထားသော ဗူးခါးရည်နှင့် တူ၏။

(၂) ပစ္စုပ္ပန်၌သာ ချမ်းသာ၍ နောင်အခါ၌ ဆင်းရဲကျီးကို ပေးသော တရားဆောက်တည်ခြင်းသည် အဆိပ်နှင့် ရောထားသော အရောင်ရည်နှင့် တူ၏။

(၃) ပစ္စုပ္ပန်၌သာ ဆင်းရဲပြီး နောင်အခါ၌ ချမ်းသာကျီးကို ပေးသော တရားဆောက်တည်ခြင်းသည် ဆေးအမျိုးမျိုး ရောထားသော နွားကျင်ငယ်ပုတ်နှင့် တူ၏။

(၄) ပစ္စုပ္ပန်၌လည်း ချမ်းသာပြီး နောင်အခါ၌လည်း ချမ်းသာကျီးကို ပေးသော တရားဆောက်တည်ခြင်းသည် နို့စိမ်း၊ ပျားရည်၊ ထောပတ်၊ တင်လဲတို့ကို တပေါင်းတည်း ရောစပ်ထားသော ဆေးနှင့် တူ၏။

၉.၁.၃၀၈။ ရဟန်းတို့---ဥပမာအားဖြင့် မိုးဥတု၏ နောက်ဆုံးလ ဖြစ်သော တန်ဆောင်မုန်းလ အခါ၌ ကောင်းကင်သို့ တက်လာသော နေမင်းသည် အနိက်မှောင် အားလုံးကို ပယ်ဖျောက်ကာ ထွန်းလင်းတောက်ပ တင့်တယ်လှသကဲ့သို့ ပစ္စုပ္ပန်၌လည်း ချမ်းသာ၍ နောင်အခါ၌လည်း ချမ်းသာကျီးကို ပေးသော တရားဆောက်တည်ခြင်းသည် တခြားသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့၏ အယူဝါဒကို ပယ်ဖျောက်ကာ ထွန်းလင်းတောက်ပ တင့်တယ်လှ၏။” ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ထိုသို့ မိန့်ကြားတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ရဟန်းများ အလွန်နှစ်သက် သဘောကျပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ် ဆိုခွဲကြလေသည်။

၅

ဝိမံသကသုတ်

၉.၁.၃၀၉။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ၏-

“ရဟန်းတို့---သုတစ်ပါး၏ စိတ်ဖြစ်ပုံကို မသိ၍ စူးစမ်းလိုသော ရဟန်းသည် ‘ဘုရား ဟုတ်လေသလော၊ မဟုတ်လေသလော’ဟု သိဖို့ရာ မြတ်စွာဘုရားအပေါ်၌ စူးစမ်းမှု ပြုသင့်၏”

“မြတ်စွာဘုရား---ဘုရားတပည့်တော်တို့မှာ မြတ်စွာဘုရားသာလျှင် အားကိုးရာရှိကြပါသည် ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား---မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင်သာ ဟောပြောတော်မူပါ၊ မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှ ကြားနာရသည့်အတိုင်း ရဟန်းများ မှတ်သား ဆောင်ထားကြပါလိမ့်မည် ဘုရား”

“ရဟန်းတို့---ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ကောင်းမွန်စွာ နာကြားကြ၊ ဝါဘုရား ဟောပြောတော်မူမည်”

“မှန်ပါ အရှင်ဘုရား”

၉.၁.၃၁၀။ “ရဟန်းတို့--- ‘မျက်စိဖြင့် မြင်ရ၊ နားဖြင့် ကြားရသော ညစ်နွမ်းသော အကျင့် (ကာယကံ၊ ဝစီကံ)များ

မြတ်စွာဘုရားမှာ ရှိလေသလော၊ မရှိလေသလော’ဟု အကျင့်နှစ်မျိုးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မြတ်စွာဘုရားကို စူးစမ်းသင့်၏။ ထိုသို့ စူးစမ်းသော အခါ ‘မျက်စိဖြင့် မြင်ရ၊ နားဖြင့် ကြားရသော ညစ်နွမ်းသော အကျင့် (ကာယကံ၊ ဝစီကံ)များ မြတ်စွာဘုရားမှာ လုံးဝ မရှိပါတကား’ဟု သိလာလိမ့်မည်။

ထိုအခါ၌ ‘မျက်စိဖြင့် မြင်ရ၊ နားဖြင့် ကြားရသော ရံခါမည်းညစ်ပြီး ရံခါ ဖြူစင်သော အကျင့် (ကာယကံ၊ ဝစီကံ)များ မြတ်စွာဘုရားမှာ ရှိလေသလော၊ မရှိလေသလော’ဟု တစ်ဆင့်တက်၍ မြတ်စွာဘုရားကို စူးစမ်းသင့်၏။ ထိုသို့ စူးစမ်းသော အခါ ‘မျက်စိဖြင့် မြင်ရ၊ နားဖြင့် ကြားရသော ရံခါမည်းညစ်ပြီး ရံခါ ဖြူစင်သော အကျင့် (ကာယကံ၊ ဝစီကံ)များ မြတ်စွာဘုရားမှာ မရှိပါတကား’ဟု သိလာလိမ့်မည်။

ထိုအခါ၌ ‘မျက်စိဖြင့် မြင်ရ၊ နားဖြင့် ကြားရသော ဖြူစင်သော အကျင့် (ကာယကံ၊ ဝစီကံ)များ မြတ်စွာဘုရားမှာ ရှိလေသလော၊ မရှိလေသလော’ဟု တစ်ဆင့်တက်၍ မြတ်စွာဘုရားကို စူးစမ်းသင့်၏။ ထိုသို့ စူးစမ်းသော အခါ ‘မျက်စိဖြင့် မြင်ရ၊ နားဖြင့် ကြားရသော ဖြူစင်သော အကျင့် (ကာယကံ၊ ဝစီကံ)များ မြတ်စွာဘုရားမှာ အပြည့်အဝ ရှိပါတကား’ဟု သိလာလိမ့်မည်။

ထိုအခါ၌ 'ဤအရှင်သည် ဤအပြစ်မရှိသော အကျင့် နှင့် ကြာမြင့်စွာ ပြည့်စုံနေသလော၊ သို့မဟုတ် ဧက တဖြတ်သာ ပြည့်စုံနေသလော'ဟု တစ်ဆင့်တက်၍ မြတ်စွာ ဘုရားကို စူးစမ်းသင့်၏။ ထိုသို့ စူးစမ်းသော အခါ 'ဤအရှင်သည် ဤအပြစ်မရှိသော အကျင့်နှင့် ကြာမြင့်စွာ ပြည့်စုံနေပါ တကား။ ဧကတဖြတ်သာ ပြည့်စုံတာ မဟုတ်ပါတကား'ဟု သိလာလိမ့်မည်။

ထိုအခါ၌ 'ဤအရှင်သည် ကျော်စောထင်ရှားသူ၊ အမြဲ အရံများသူ တစ်ပါးဖြစ်၏။ ထိုသို့ ကျော်စောထင်ရှားအမြဲအရံ များခြင်းကြောင့် ဖြစ်တတ်သော တချို့အပြစ်များ ဤ အရှင်မှာ ရှိလေသလော၊ သို့မဟုတ် မရှိလေသလော'ဟု တစ်ဆင့်တက်၍ မြတ်စွာဘုရားကို စူးစမ်းသင့်၏။ ထိုသို့ စူးစမ်းသော အခါ 'ဤအရှင်သည် ကျော်စောထင်ရှားသူ၊ အမြဲအရံများသူ တစ်ပါး ဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုသို့ ကျော်စော ထင်ရှားအမြဲအရံများခြင်းကြောင့် ဖြစ်တတ်သော အပြစ်များ ဤအရှင်မှာ လုံးဝ မရှိပါတကား'ဟု သိလာလိမ့်မည်။

ထိုအခါ၌ 'ဤအရှင်သည် ဘေးမရှိဘဲ ရှောင်ကြဉ်သူ ဟုတ်၏လော၊ ဘေးကြောင့် ရှောင်ကြဉ်သူ မဟုတ်ဘဲ ရှိ၏လော၊ ရာဂကင်းခြင်း၊ ကုန်ခြင်းကြောင့် ကာမဂုဏ်တို့ကို မမှီဝဲသူ ဟုတ်၏လော'ဟု တစ်ဆင့်တက်၍ မြတ်စွာဘုရား ကို စူးစမ်းသင့်၏။ ထိုသို့ စူးစမ်းသော အခါ 'ဤအရှင်သည် ဘေးမရှိဘဲ ရှောင်ကြဉ်သူပါတကား။ ဘေးကြောင့် ရှောင် ကြဉ်သူ မဟုတ်ပါတကား။ ရာဂကင်းခြင်း၊ ကုန်ခြင်းကြောင့် ကာမဂုဏ်တို့ကို မမှီဝဲသူပါတကား'ဟု သိလာလိမ့်မည်။

ရဟန်းတို့---ထိုသို့ ပြောသော ရဟန်းကို တခြားသူ တို့သည် 'ထိုသို့ အဘယ်ကြောင့် ပြောပါသနည်း'ဟု မေးနိုင် စရာရှိ၏။ ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ ထိုသို့ အမေးခံရသော ရဟန်းက 'အရှင်ဘုရားတို့--- ဤအရှင်သည် တစ်ရံတစ်ခါ သံဃာအများထဲ၌လည်း သီတင်းသုံးတော်မူပါ၏။ တစ်ရံ တစ်ခါ တစ်ပါးတည်းလည်း သီတင်းသုံးတော်မူပါ၏။ ထို အခါ၌ တချို့ ရဟန်းများသည် အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းကြ ပါ၏။ တချို့ ရဟန်းများကား အကျင့်စာရိတ္တ မကောင်းကြပါ။ တချို့ ရဟန်းများက ပရိသတ်ကို အုပ်ချုပ်နေကြပါ၏။ တချို့ ရဟန်းများက လာဘ်လာဘ ဝါးများကြပါ၏။ တချို့ ရဟန်း များက လာဘ်လာဘကို မထိုက်ကြပါ။ ထိုရဟန်းအမျိုးမျိုး

ကို ဤအရှင်သည် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မျှ အထင် သေးလေ့မရှိပါ။ ထို့အပြင် 'ငါဘုရားသည် ဘေးမရှိဘဲ ရှောင်ကြဉ်သူ ဖြစ်၏။ ဘေးကြောင့် ရှောင်ကြဉ်သူ မဟုတ်။ ရာဂကင်းခြင်း၊ ကုန်ခြင်းကြောင့် ကာမဂုဏ်တို့ကို မမှီဝဲသူ ဖြစ်၏'ဟုသော စကားတော်ကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားထံ တော်မှ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် ကြားနာမှတ်သားခဲ့ရပါ သည်'ဟု ဖြေကြားသင့်၏။

၉.၁.၃၁၁။ ရဟန်းတို့---ထိုစူးစမ်းသော ရဟန်းက ထိုအကြောင်းအရာများကို မြတ်စွာဘုရားအထံ တက် လျှောက်ခဲ့လျှင်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းစူးစမ်း ခြ် သိလာသည့်အတိုင်းပင် ဖြေကြားတော်မူမည် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---ထိုသို့ ဖြေကြားတော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရားကို တပည့်ရဟန်းတစ်ပါးသည် တရားနာရန် ရျဉ်းကပ် ထိုက်၏။ ထိုတပည့်ရဟန်းအား မြတ်စွာဘုရားသည် မြင့်သည်ထက်မြင့်သောတရား၊ မြတ်သည်ထက်မြတ်သော တရားကို အမည်၊ အဖြူ နှိုင်းယှဉ်ခွဲပြပြီး ဟောကြားတော် မူမည်။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသည့်အတိုင်း ထိုရဟန်းသည် အချို့တရားကိုအထူး သိလျက်တရားတော် ကို သက်ဝင်ယုံကြည်၏။ 'မြတ်စွာဘုရားသည် တရား အားလုံးကို ကိုယ်တော်တိုင် တိကျပိုင်နိုင်စွာ သိတော်မူပါ ပေ၏။ တရားတော်သည် မြတ်စွာဘုရား ကောင်းစွာ ဟော ကြားထားသော တရားတော် ဖြစ်ပါပေ၏။ သံဃာတော် သည် ကောင်းစွာကျင့်သော သံဃာတော် ဖြစ်ပါပေ၏'ဟု မြတ်စွာဘုရားကို ဆထက်ထမ်းပိုး တိုးပြီး ကြည်ညိုလာ၏။

၉.၁.၃၁၂။ ရဟန်းတို့--- မြတ်စွာဘုရားကို ဤ အကြောင်းတို့ကြောင့် သက်ဝင်ယုံကြည်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ သဒ္ဓါတရားသည် အလွန် ခိုင်မြဲသော သဒ္ဓါတရား ဖြစ်၏။ မည်သူမျှ လျှပ်ရှားစေနိုင်သော သဒ္ဓါတရား ဖြစ်၏။ ရဟန်း တို့---ဤကား မြတ်စွာဘုရားအပေါ်၌ ဌမ္မအာခြင် စူးစမ်း ခြင်း ဖြစ်၏ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ထိုသို့ မိန့်ကြားတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ စကား တော်ကို ရဟန်းများ အလွန် နှစ်သက်သဘောကျကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုခေါ် ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

ကောသမ္ဘိယသုတ်

၉.၁.၃၁၃။ အခါတစ်ပါး၌ ကောသမ္ဘိမြို့၊ ယောသိတာရုံ ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါက ကောသမ္ဘိမြို့၌ ရဟန်းများသည် ငြင်းကြွခုံကြွပြီး ခိုက်ရန်ဖြစ်နေကြ၏။ အချင်းချင်းအပြန်အလှန် နှုတ်လှံထိုးပြီး နေကြ၏။ (သံဃာများ သင်းကွဲနေကြ၏)။ ထိုရဟန်းများသည် အချင်းချင်း နားလည်မှုရရန်လည်း မကြိုးစားကြ၊ နားလည်မှုလည်းမရကြ။ အချင်းချင်း အမြင်မှန်ရရန်လည်း မကြိုးစားကြ၊ အမြင်မှန်လည်း မရကြ။ ထိုအခါ၌ ရဟန်းတစ်ပါးက မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီး ကောသမ္ဘိမြို့၌ သံဃာ သင်းကွဲနေကြောင်းကို လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတစ်ပါးအား ထိုသင်းကွဲနေကြသော ရဟန်းများကို ခေါ်ခိုင်းတော်မူပြီး ဤသို့ ဖော်ပြတော်မူ၏-

“ရဟန်းတို့---ငြင်းကြွခုံကြွ၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြပြီး အချင်းချင်း နှုတ်လှံထိုးကာ နေကြသော သင်တို့၏ သန္တာန်၌ သီတင်းသုံးဖော်တို့အပေါ်၌ ထားရှိရမည့် မျက်မှောက်မျက်ကွယ် ကာယကံမေတ္တာ၊ ဝစီကံမေတ္တာ၊ မနောကံမေတ္တာများ ရှိကြသေး၏လော”

“အရှင်ဘုရား---မရှိကြတော့ပါ ဘုရား”

“ရဟန်းတို့---အဘယ်ကြောင့် သင်တို့ ငြင်းကြွခုံကြွ၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြပြီး အချင်းချင်း နှုတ်လှံထိုးကာ နေကြသနည်း။ ထိုသို့ ငြင်းခုံခြင်း-စသည်သည် သင်တို့အတွက် ကြာမြင့်စွာ မကြီးပွားကြောင်း၊ ဆင်းရဲကြောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

၉.၁.၃၁၄။ ရဟန်းတို့---သာရဏီယဓမ္မ (အမြဲပွားများ ရမည့်တရား)သည် ခြောက်ပါးရှိ၏။ ထိုခြောက်ပါးသည် စည်းလုံးညီညွတ်ကြောင်း ဖြစ်၏။ ထိုခြောက်ပါး-ဟူသည် အဘယ်နည်း။-

- (၁) မျက်မှောက်၌ ဖြစ်စေ၊ မျက်ကွယ်၌ ဖြစ်စေ သီတင်းသုံးဖော်တို့အား ကာယကံမေတ္တာ ထားရမည်။
- (၂) မျက်မှောက်၌ ဖြစ်စေ၊ မျက်ကွယ်၌ ဖြစ်စေ သီတင်းသုံးဖော်တို့အား ဝစီကံမေတ္တာ ထားရမည်။
- (၃) မျက်မှောက်၌ ဖြစ်စေ၊ မျက်ကွယ်၌ ဖြစ်စေ သီတင်းသုံးဖော်တို့အား မနောကံမေတ္တာ ထားရမည်။
- (၄) တရားသဖြင့် ရအပ်သော လာဘ်လာဘကို သီတင်းသုံးဖော်တို့နှင့် မခွဲခြားဘဲ သုံးဆောင်ရမည်။ အောက်ထစ်ဆုံးအားဖြင့် သပိတ်ထဲက ဆွမ်းကိုပင် သီတင်းသုံးဖော်တို့နှင့် မခွဲခြားဘဲ သုံးဆောင်ရမည်။

(၅) မျက်မှောက်၌ ဖြစ်စေ၊ မျက်ကွယ်၌ ဖြစ်စေ သီတင်းသုံးဖော်တို့နှင့် ကောင်းသော ကိုယ်ကျင့်သီလ တူမျှရမည်။

(၆) မျက်မှောက်၌ ဖြစ်စေ၊ မျက်ကွယ်၌ ဖြစ်စေ သီတင်းသုံးဖော်တို့နှင့် ကောင်းသော အယူအဆ တူမျှရမည်။ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ကြောင်း အယူအဆ တူမျှရမည်။

ရဟန်းတို့---ဥပမာအားဖြင့် ခေါင်ပါသော အိမ်၌ ခေါင်သည့် အမျက်အရာ ပမာန ဖြစ်သကဲ့သို့ ဤသောရက်သမ္ပုဒ်မြောက်ပါးအနက် သံသရာမှ လွတ်မြောက်ကြောင်း အယူအဆ အမျက်အရာ ပမာန ဖြစ်၏။

ဥ.၁.၃၁၅။ ရဟန်းတို့---သံသရာမှ လွတ်မြောက်ကြောင်း အယူအဆ အသွယ်ကြောင့် အမျက်အရာ ပမာန ဖြစ်သနည်းဟုမူ---ငါဘုရားသာသနာတော်၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် တောသို့ ကပ်ရောက်၍ ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ ကပ်ရောက်၍ ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ တစ်နေရာရာသို့ ကပ်ရောက်၍ ဖြစ်စေ 'အမှန်အတိုင်း မသိနိုင်၊ မမြင်နိုင်ကြောင်း ဖြစ်စေ၊ ထကြွမှုမျိုး ငါ၏ ကိုယ်တွင်းသန္တာန်၌ ရှိလေသလော'ဟု ဆင်ခြင်၏။ ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ၌ ရဟန်းသည် ကာမရာဂ ထကြွခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်လျှင် ထိုထကြွခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း၊ ထကြွသောစိတ် ရှိသည်သာ ဖြစ်၏။ ဗျာပါ၊ ထိနမိစ္ဆ၊ ဥဒ္ဓစ္စကုက္ကုစ္စနှင့် ဝိစိကိစ္ဆာတို့ ထကြွခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်လျှင်လည်း ထိုထကြွခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း၊ ထကြွသောစိတ် ရှိသည်သာ ဖြစ်၏။ မျက်မှောက်လောက၊ တမလွန်လောကတို့ကို ကြံစည်ခြင်း၌ အလေ့အလာများခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်လျှင် ထိုအလေ့အလာများခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း၊ ထကြွသောစိတ် ရှိသည်သာ ဖြစ်၏။ ငြင်းခုံမှုဖြစ်ပွားလျက် အချင်းချင်း နှုတ်လှံထိုးကာ နေခဲ့ဖူးသူဖြစ်လျှင် ထိုနေခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း၊ ထကြွသောစိတ် ရှိသည်သာ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ၌ ရဟန်းသည် 'အမှန်အတိုင်း မသိနိုင်၊ မမြင်နိုင်ကြောင်း ဖြစ်သော ထကြွမှုမျိုး ငါ၏ ကိုယ်တွင်းသန္တာန်၌ ရှိသေးပါတကား။ သို့သော် သစ္စာလေးပါးကို သိရှိရာ ငါ၏စိတ်ကို ကောင်းစွာ ထားပြီးပြီ ဟူသော အသိဉာဏ် ရလှ၏။ ထိုရဟန်း ထိုသို့ ပထမဆုံး ရလှသော အသိဉာဏ်သည် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့၌သာ ဖြစ်သော အသိဉာဏ် ဖြစ်၏။ ပုထုဇဉ်တို့နှင့် မသက်ဆိုင်သော အသိဉာဏ် ဖြစ်၏။

ဥ.၁.၃၁၆။ ရဟန်းတို့---နောက်တစ်မျိုးကား- ဘုရားသားတော်သည် 'ဤအယူကို ခိုဝံပွားများသောကြောင့် ငါ၏စိတ်မှာ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရသလော'ဟု စဉ်းစားဆင်ခြင်သောအခါ 'ဤအယူကို ခိုဝံပွားများသောကြောင့် ငါ၏စိတ်မှာ

ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရသည်'ဟူသော အသိဉာဏ် ရလှ၏။ ထိုဘုရားသားတော် ထိုသို့ ခိုဝံပွားမြောက် ရလှသော အသိဉာဏ်သည် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့၌သာ ဖြစ်သော အသိဉာဏ် ဖြစ်၏။ ပုထုဇဉ်တို့နှင့် မသက်ဆိုင်သော အသိဉာဏ် ဖြစ်၏။

ဥ.၁.၃၁၇။ ရဟန်းတို့---နောက်တစ်မျိုးကား- ဘုရားသားတော်သည် 'ငါမှာ ရှိသော ဤအယူမျိုးရှိသည့် တခြားသမက၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိဓ်၊ သုတေတိမြတ်)များ ဤဘုရားသာသနာတော်မှ အပမှာ ရှိလေသလော'ဟု စဉ်းစားဆင်ခြင်သောအခါ 'မရှိပါတကား'ဟူသော အသိဉာဏ် ရလှ၏။ ထိုဘုရားသားတော် ထိုသို့ တတိယမြောက် ရလှသော အသိဉာဏ်သည် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့၌သာ ဖြစ်သော အသိဉာဏ် ဖြစ်၏။ ပုထုဇဉ်တို့နှင့် မသက်ဆိုင်သော အသိဉာဏ် ဖြစ်၏။

ဥ.၁.၃၁၈။ ရဟန်းတို့---နောက်တစ်မျိုးကား-ဥပမာအားဖြင့် ပက်လက်အိပ်အရွယ်ဖြစ်သော ကလေးသူငယ် လူမမည်လေးသည် လက်ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ မြေဖြင့် ဖြစ်စေ မီးကျိုးခဲကို ထိမိလျှင် လျင်မြန်စွာပင် ပြန်ရုတ်သကဲ့သို့ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အာပတ်သင့်ခဲ့လျှင် ထိုအာပတ်ကို ကုစား၏။ မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ ဖြစ်စေ၊ ပညာရှိ သီတင်းသုံးဖော်တို့ထံ၌ ဖြစ်စေ လျင်မြန်စွာ လျှောက်ထား ဖော်ပြ၏။ နောင် အာပတ်မသင့်အောင် စောင့်စည်း၏။ ရဟန်းတို့--- ဤကား သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်၏ မေ့တာသဘော ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့---ဘုရားသားတော်သည် 'သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်၏ ထိုမေ့တာသဘောနှင့် ငါ ပြည့်စုံ၏လော'ဟု စဉ်းစားဆင်ခြင်သောအခါ 'ပြည့်စုံ၏'ဟူသော အသိဉာဏ် ရလှ၏။ ထိုဘုရားသားတော် ထိုသို့ စတုတ္ထမြောက် ရလှသော အသိဉာဏ်သည် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့၌သာ ဖြစ်သော အသိဉာဏ် ဖြစ်၏။ ပုထုဇဉ်တို့နှင့် မသက်ဆိုင်သော အသိဉာဏ် ဖြစ်၏။

ဥ.၁.၃၁၉။ ရဟန်းတို့---နောက်တစ်မျိုးကား-ဥပမာအားဖြင့် သားငယ်နွားကလေးရှိသော နွားမကြီးသည် မြက်ကို ဆွဲစားရင်း နွားကလေးကိုလည်း စောင်းငဲ့ကြည့်ကာ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်သကဲ့သို့ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်သည် သီတင်းသုံးဖော်တို့၏ ကိစ္စကြွယ်ဝယ်ကို ကြောင့်ကြန့်ကိုရင်း မိမိ၏ မြင်မြတ်သော သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ သိက္ခာသုံးပါးကိုလည်း အလွန် ငဲ့ကွက်လေ့ရှိ၏။ ရဟန်းတို့---ဤကား သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်၏ မေ့တာသဘော ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့--- ဘုရားသားတော်သည် 'သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်၏ ထိုမေ့တာသဘောနှင့် ငါ ပြည့်စုံ၏လော'ဟု စဉ်းစားဆင်ခြင်သောအခါ 'ပြည့်စုံ၏'ဟူသော အသိဉာဏ်ရလှ၏။ ထိုဘုရား

သားတော်ထိုသို့ပစ္ဆမမြောက်ရလောသော အသိဉာဏ်သည် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့၌သာ ဖြစ်သော အသိဉာဏ် ဖြစ်၏။ ပုထုဇဉ်တို့နှင့် မသက်ဆိုင်သော အသိဉာဏ် ဖြစ်၏။

၉.၁.၃၂၀။ ရဟန်းတို့---နောက်တစ်မျိုးကား- တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူသော အခါ လိုလိုလားလား အလေးအနက် နှလုံးသွင်းပြီး စိတ်အားထက်သန်စွာ နားစိုက် ထောင်လျက်တရားတော်ကိုနာကြားခြင်းသည်သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်၏ စွမ်းအားတစ်ခု ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့---ဘုရားသားတော်သည် 'သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်၌ ရှိသော ထိုစွမ်းအား ငါ့မှာ ရှိ၏လော'ဟု စဉ်းစားဆင်ခြင်သော အခါ 'ရှိ၏'ဟူသော အသိဉာဏ်ရလေ၏။ ထိုဘုရားသားတော် ထိုသို့ ဆဋ္ဌမြောက် ရလောသော အသိဉာဏ်သည် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့၌သာ ဖြစ်သော အသိဉာဏ် ဖြစ်၏။ ပုထုဇဉ်တို့နှင့် မသက်ဆိုင်သော အသိဉာဏ် ဖြစ်၏။

၉.၁.၃၂၁။ ရဟန်းတို့--- နောက်တစ်မျိုးကား- တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူသော အခါ တရားတော်

ကို နာရ၍ တရားတော်နှင့် စပ်သော ဝမ်းမြောက်မှုကို ရခြင်းသည် သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်၏ စွမ်းအားတစ်ခု ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့--- ဘုရားသားတော်သည် 'သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်၌ ရှိသော ထိုစွမ်းအား ငါ့မှာ ရှိ၏လော' ဟု စဉ်းစားဆင်ခြင်သော အခါ 'ရှိ၏'ဟူသော အသိဉာဏ် ရလေ၏။ ထို ဘုရားသားတော် ထိုသို့သတ္တမမြောက် ရလောသော အသိဉာဏ်သည် အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌သာ ဖြစ်သော အသိဉာဏ် ဖြစ်၏။ ပုထုဇဉ်တို့နှင့် မသက်ဆိုင်သော အသိဉာဏ် ဖြစ်၏။

၉.၁.၃၂၂။ ရဟန်းတို့---ထိုအခါရနစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံ သော ဘုရားသားတော်သည် သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်၏။

ထိုသို့ ဟောကြားတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကိုထိုရဟန်းများနှစ်သက်သဘောကျကာဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ သာဓုခေါ် ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

၇

ဗြဟ္မနိဗ္ဗာနိကသုတ်

၉.၁.၃၂၃။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ၏-

“ရဟန်းတို့---ဓါဘုရားသည် တစ်ခါတုန်းက ဥက္ကဋ္ဌာမြို့၊ သုဘဂတော အင်ကြင်းပင်မင်းအောက်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ ဗကဗြဟ္မာမှာ ‘ဤဗြဟ္မာလောကသည် မြို့၏၊ နိုင်ငံ၏၊ ထာဝရတည်၏၊ ဤဗြဟ္မာလောကထက် သာလွန်သော အခြားထွက်ပေါက် (နိဗ္ဗာန်)-ဆိုသည်မှာ မရှိ’ ဟူသော မိစ္ဆာအယူ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ ဓါဘုရားက ဗကဗြဟ္မာ၏ စိတ်အကြံကို သိတော်မူ၍ ဗြဟ္မာပြည်သို့ ကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ ဗကဗြဟ္မာက ဓါဘုရားကို ခရီးဦးကြိုဆိုပြီး သူ၏ မိစ္ဆာအယူကို လျှောက်ပြ၏။

ရဟန်းတို့---ထိုကဲ့သို့ ဗကဗြဟ္မာက လျှောက်ပြသော အခါ ဓါဘုရားက ဗကဗြဟ္မာအား ‘ဗကဗြဟ္မာ---သင်သည် အတော် အသိဉာဏ်နည်း၏။ ဗကဗြဟ္မာ---သင်သည် အတော် အသိဉာဏ်နည်း၏။ မပြီပါဘဲလျက် ‘ပြီသည်’ ဟု ပြောရ၏။ မခိုင်ခံ့ပါဘဲလျက် ‘ခိုင်ခံ့သည်’ ဟု ပြောရ၏။ ထာဝရ မတည်ပါဘဲလျက် ‘ထာဝရ တည်သည်’ဟု ပြော

ရ၏။ အခြား သာလွန်သော ထွက်ပေါက် (နိဗ္ဗာန်)ရှိပါလျက် ‘အခြား သာလွန်သော ထွက်ပေါက် (နိဗ္ဗာန်) မရှိ’ ဟု ပြောရ၏’ ဟု အပြစ်တင်တော်မူ၏။

၉.၁.၃၂၄။ ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ ဗာရုနတ်ယုတ်က အလုပ်အကျွေး ဗြဟ္မာတစ်ယောက်ကို ဝင်ပူးကာ ‘ရဟန်းရဟန်း---ဤဗကဗြဟ္မာကြီးကို မထိခိုက်နှင့်၊ ဤဗကဗြဟ္မာကြီးကို မထိခိုက်နှင့်၊ ဤဗကဗြဟ္မာကြီးသည် အကြီးဆုံး အသာဆုံး ဗြဟ္မာကြီး ဖြစ်၏။ ဖန်ဆင်းရှင်ကြီး ဖြစ်၏။ ဗြဟ္မာအားလုံး၏ ဖခင်ကြီး ဖြစ်၏။ ရဟန်း---ပထဝီ-စသည်နှင့် တကွ ဗြဟ္မာကို ကဲ့ရဲ့ခဲ့ကြ၊ စက်ဆုပ်ခဲ့ကြသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)များ သင့်ထက် အလျင် ရှေးအခါက လောက၌ ရှိခဲ့ကြဖူး၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)များ ကွယ်လွန်သော အခါ ယုတ်ညံ့သော ဘုံဘဝ၌ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ပထဝီ-စသည်နှင့် တကွ ဗြဟ္မာကို ချီးမွမ်းကြ၊ ဗြဟ္မာကို နှစ်သက်ကြသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)များ သင့်ထက် အလျင် ရှေးအခါက လောက၌ ရှိခဲ့ကြဖူး၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)များ ကွယ်လွန်သော အခါ မြင့်မြတ်သော ဘုံဘဝ၌ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ရဟန်း---သင်သည် ဗြဟ္မာကြီး ပြောသော စကားကိုသာ လိုက်နာပါ။

ပြောကြား၏ စကားကို မလွန်ဆန်ပါနှင့်၊ ဗြဟ္မာကြီး၏ စကားကို သင် အကယ်၍ လွန်ဆန်ခဲ့လျှင် မိမိတံမောက်သို့ ရောက်လာသော ကျက်သရေကို တုတ်ဖြင့် ပုတ်ထုတ်သော လူကဲ့သို့ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ဖြေမက်မိ လက်မကိုင်မိ ကျသော လူကဲ့သို့ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ရဟန်း---ဗြဟ္မာကြီး ပြောသော စကားကိုသာ သင် လိုက်နာပါ။ ဗြဟ္မာကြီး၏ စကားကို သင် မလွန်ဆန်ပါနှင့်၊ စုဝေးနေသော ဗြဟ္မာပရိသတ်ကြီးကို သင် မြင်သည် မဟုတ်လောဟု ဆိုကာ ငါဘုရားကိုပင် ဗြဟ္မာ၏ပရိသတ် ဖြစ်အောင် ဆွဲဆောင်၏။

ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ ငါဘုရားက မာရ်နတ်ယုတ်အား 'မာရ်နတ်ယုတ်---သင့်ကို ငါ သိ၏။ သင့်ကို မသိ- ဟု မထင်နှင့်၊ သင်သည် မာရ်နတ်ယုတ် ဖြစ်၏။ မာရ်နတ်ယုတ်---ဗြဟ္မာ၊ ဗြဟ္မာပရိသတ်၊ ဗြဟ္မာအခြေအခံအားလုံးသည် သင်၏ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်နေကြ၏။ သင်၏ အလိုသို့ လိုက်နေကြရ၏။ သင်သည် ငါ့ကိုလည်း သင်၏ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်စေချင်နေ၏။ သင်၏ အလိုသို့ လိုက်စေချင်နေ၏။ သို့သော် ငါကား သင်၏ လက်တွင်းသို့ ဘယ်တော့မှ ကျရောက်မည်သူ မဟုတ်၊ သင်၏ အလိုသို့ ဘယ်တော့မှ လိုက်မည်သူ မဟုတ်'ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဥ.၁.၃၅။ ရဟန်းတို့---ထိုသို့ ငါဘုရား မိန့်တော်မူသောအခါ ဗောဓိဗြဟ္မာက ငါဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

'အဆွေတော်---ကျွန်ုပ်သည် မြဲ၍ မြဲ၏၊ ခိုင်ခံ့၍ ခိုင်ခံ့၏။ ထာဝရတည်တံ့၍ ထာဝရတည်တံ့၏၊ ဗြဟ္မာလောကထက် သာလွန်သော အခြားထွက်ပေါက် (နိဗ္ဗာန်)မရှိ၍ မရှိ'ဟု ပြော၏။ ရဟန်း---သင့်ထက် ရှေးကျသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သုတေတိဓဉ်၊ သုတေတိမြတ်)တို့ လောက၌ ရှိခဲ့ကြဖူး၏။ ထို သမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သုတေတိဓဉ်၊ သုတေတိမြတ်) တို့၏ ကျင့်ကြံမှုသည် သင်၏ အသက်တမျှ ကြာပြီ ဖြစ်၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သုတေတိဓဉ်၊ သုတေတိမြတ်)တို့ ဤထွက်ပေါက်ကို ရိုးလျှင် ရှိ၏၊ မရိုးလျှင် မရှိဟု သိနိုင်စရာ ရှိ၏။ သို့သော် သူတို့သည်ပင် မသိခဲ့ကြ၊ ရဟန်း---ထိုထွက်ပေါက်ကို သင် တွေ့လိမ့်မည် မဟုတ်၊ ပင်ပန်းရုံသာ ရှိပါလိမ့်မည်။ ရဟန်း---သင်သည် အကယ်၍ ပထဝီ-စသည်နှင့် တကွ ဗြဟ္မာကို စွဲလမ်းခဲ့လျှင် သင်သည် ငါ၏ အနီးနေ တပည့်အဆင့်သာ ဖြစ်သွားလိမ့်မည်'

'ဗြဟ္မာ---'ငါသည် အကယ်၍ ပထဝီ-စသည်နှင့် တကွ ဗြဟ္မာကို စွဲလမ်းခဲ့လျှင် ငါသည် သင်၏ အနီးနေ တပည့်

အဆင့်သာ ဖြစ်သွားလိမ့်မည်' ဆိုသည်ကို ငါလည်း သိ၏။ ထိုသို့ သိရုံမျှမက 'ဗောဓိဗြဟ္မာသည် အလွန် တန်ခိုးကြီးသည်၊ အလွန် အာနုဘော်ကြီးသည်၊ အလွန် အခြေအခံများသည်' ဟုလည်း ငါဘုရား သိတော်မူ၏'

'အဆွေတော်---သင် အဘယ်သို့ သိသနည်း'

'ဗြဟ္မာ---လနေတို့ ထွန်းလင်းတောက်ပလျက် လှည့်လည်ရာ လောကဓာတ်(စကြဝဠာ)သည် တစ်ထောင်ရှိ၏။ ထိုလောကဓာတ်တစ်ထောင် နှံ့အောင်သင်၏အာဏာသည် ပျံ့နှံ့၏။ ထိုလောကဓာတ်တစ်ထောင် အတွင်း၌ မြင့်မြတ်သော သတ္တဝါနှင့် ယုတ်ညံ့သော သတ္တဝါများကို သင် သိ၏။ တပ်မက်မှု ရှိသူနှင့် တပ်မက်မှု မရှိသူတို့ကိုလည်း သင် သိ၏။ ဤစကြဝဠာနှင့် ကျန်သော စကြဝဠာတို့ကိုလည်း သင် သိ၏။ သတ္တဝါတို့၏ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းနှင့် စုတေခြင်းတို့ကိုလည်း သင် သိ၏။

ဗြဟ္မာ---သင်သည် 'ထိုသို့ တန်ခိုးကြီးသည်၊ ထိုသို့ အာနုဘော်ကြီးသည်၊ ထိုသို့ အခြေအခံ များသည်'ဟု ငါဘုရား သိတော်မူ၏။

ဥ.၁.၃၂၆။ ဗြဟ္မာ---တခြား တုံဘဝလည်း ရှိသေး၏။ ထိုတုံဘဝကိုကား သင် မသိ၊ သင် မမြင်။ ငါဘုရားကား ထိုတုံဘဝကိုလည်း သိတော်မူ၊ မြင်တော်မူ၏။ ဗြဟ္မာ---အာဘဿရ-ဟူသော တုံဘဝတစ်ခု ရှိသေး၏။ သင်သည် ထိုအာဘဿရတုံဘဝမှ စုတေခဲ့ကာ ဤပထမဇရာန်တုံ၌ ဖြစ်၏။ သို့သော် အလွန်ကြာပြီဖြစ်သည့်အတွက် သင် မမှသွားခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် သင်သည် ထိုအာဘဿရတုံကို မသိတော့၊ မမြင်တော့။ ငါဘုရားကား ထိုအာဘဿရတုံကို ကောင်းကောင်းကြီး သိတော်မူ၊ မြင်တော်မူ၏။ ထိုသို့ သိမြင်တော်မူသည့်အတွက် ငါဘုရားသည် သင်ဗြဟ္မာနှင့် အသိဉာဏ်အားဖြင့် တန်းတူသူ မဟုတ်၊ ဘယ်မှာ သင့်ထက် နိမ့်လိမ့်မည်နည်း။ စင်စစ်ကား ငါဘုရားသည် အသိဉာဏ်အားဖြင့် သင့်ထက် အများကြီး သာတော်မူ၏။ ဗြဟ္မာ---သုဘတံကုဗြဟ္မာဘုံ၊ ဝေဟနိလ်ဗြဟ္မာဘုံ၊ အဘိဘူဗြဟ္မာဘုံတို့လည်း ရှိကြသေး၏။ ထိုဘုံများကိုလည်း သင် မသိ၊ မမြင်။ ငါဘုရားကား သိမြင်တော်မူ၏။ ထိုသို့ သိမြင်တော်မူသည့်အတွက်ကြောင့်လည်း ငါဘုရားသည် သင်ဗြဟ္မာနှင့် အသိဉာဏ်အားဖြင့် တန်းတူသူ မဟုတ်၊ ဘယ်မှာ သင့်ထက် နိမ့်လိမ့်မည်နည်း။ စင်စစ်ကား ငါဘုရားသည် အသိဉာဏ်အားဖြင့် သင့်ထက် အများကြီး သာတော်မူ၏။

ဗြဟ္မာ---ငါဘုရားသည်ပထဝီကိုပထဝီ-ဟု သိတော်မူ၏။ ပထဝီဓာတ် မရောက်၊ မမိနိုင်သော နိဗ္ဗာန်ကိုလည်း

သိတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် ပထဝီဓာတ်ကို စွဲလမ်းတော်မမူ၊ ထို့အတူ အလုံးစုံကို အလုံးစုံ-ဟု သိတော်မူ၏။ အလုံးစုံသော သဘော မရောက် မမီသော နိဗ္ဗာန်ကိုလည်း သိတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် အလုံးစုံကို စွဲလမ်းတော်မမူ၊ ထို့ကြောင့်လည်း ငါဘုရားသည် သင်ပြဟောနှင့် အသိဉာဏ်အားဖြင့် တန်းတူသူ မဟုတ်၊ ဘယ်မှာ သင့်ထက် နိမ့်လိမ့်မည်နည်း။ စင်စစ်ကား ငါဘုရားသည် အသိဉာဏ်အားဖြင့် သင့်ထက် အများကြီး သာတော်မူ၏။

‘အဆွေတော်---အလုံးစုံသောသဘော မရောက်၊ မမီ ရာကို သင် သိသည်ဆိုလျှင် သင်၏ စကားသည် အချည်းနီး ဖြစ်သွားလိမ့်မည်၊ သင်၏ စကား အချည်းနီး မဖြစ်ပါစေလင့်’

‘ပြဟော---နိဗ္ဗာန်သည် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့်သာ သိရမည့် တရား ဖြစ်၏။ မျက်စိဖြင့် မြင်ကောင်းသော တရား မဟုတ်၊ နိဗ္ဗာန်မှာ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်း-ဟူသော အစွန်းမရှိ၊ နိဗ္ဗာန်သည် တရားအားလုံးထက် ထွန်းလင်းတောက်ပသော တရား ဖြစ်၏။ ထိုနိဗ္ဗာန်ကို ပထဝီဓာတ်သည် မရောက်၊ မမီနိုင်၊ အလုံးစုံသော သဘောသည် မရောက်၊ မမီနိုင်’

‘အဆွေတော်---သင့်အား ကျွန်ုပ် ယခု ပုံးကွယ်လိုက်မည်’

‘ပြဟော---သင် စွမ်းနိုင်လျှင် ပုံးကွယ်ပါ’

ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ ဗကဗြဟ္မာသည် ‘ရဟန်းဂေါတမ အား ပုံးကွယ်လိုက်မည်၊ ရဟန်းဂေါတမအား ပုံးကွယ် လိုက်မည်’ဟု ပြော၍ တကယ်ကား ငါဘုရားအား မုံးကွယ် နိုင်ခဲ့။

ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ ငါဘုရားက ဗကဗြဟ္မာအား ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ၏-

‘ပြဟော---သင့်အား ငါဘုရား ယခု ပုံးကွယ်တော်မူမည်’

‘အဆွေတော်---အဆွေတော် စွမ်းနိုင်လျှင် ပုံးကွယ်ပါ’

ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ ငါဘုရားက ဗကဗြဟ္မာ၊ ဗကဗြဟ္မာ ပရိသတ်၊ ဗကဗြဟ္မာ အခြေအရံတို့ ငါဘုရား၏ အသိတော် ကိုသာ ကြားပြီး ငါဘုရားကို မမြင်စေရန် တန်ခိုးဖန်ဆင်း ခြင်းကို ပြတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့---ငါဘုရားသည် ကွယ်ပျောက်တော်မူလျက် ဤဂါထာကို ဟောကြားတော်မူ၏-

“ငါဘုရားသည် ဘဝအပေါ်၌ ဘေးအန္တရာယ် ကိုလည်း တွေ့မြင်တော်မူ၏။ ဘဝကင်းရာကို ရှာဖွေသူတို့၏ ထပ်ကာထပ်ကာ ဖြစ်သော ဘဝ

ကိုပင် တွေ့မြင်တော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် ငါဘုရား သည် မည်သည့်ဘဝကိုမျှ ရှာဖွေတော်မမူတော့၊ ဘဝတကာကိုလည်း လက်မိတော်မမူတော့”

ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ ဗကဗြဟ္မာ၊ ဗကဗြဟ္မာ၏ပရိသတ်၊ ဗကဗြဟ္မာ၏ အခြေအရံတို့သည် ဤသို့ တအံ့တကြ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏-

‘အချင်းတို့---ရဟန်းဂေါတမ၏ တန်ခိုးအာနန္ဒာတော် ကြီးပုံသည် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းပါပေစွ။ ထူးခြားပါပေစွ။ ရဟန်းဂေါတမကဲ့သို့ တန်ခိုးအာနန္ဒာတော်ကြီးသော တခြား သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့ကို ရှေး အခါက ငါတို့ မတွေ့ဖူး၊ မကြားဖူးခဲ့ကြ။ ရဟန်းဂေါတမသည် ဘဝ၌ အလွန် ဖျော်ဖြေကြသော သတ္တဝါတို့၏ ဘဝကို အမြင်ပါမကျန် နတ်ပရိတော်မူ၏’

၉.၁.၃.၂၇။ ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ၌ ဗာရုဏိယတပည့်က ဗကဗြဟ္မာ၏အခြေအရံတစ်ယောက်ကို ဝေပုဏ္ဏ ငါဘုရား အား ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

‘အဆွေတော်---သင်ကိုယ်တိုင် ထိုသို့ သိခဲ့လျှင် ထို တရားကို သင်၏ တပည့်ဒကာ၊ ဒကာမများနှင့် တပည့် ရဟန်းများထံသို့ မပို့ဆောင်ပါနှင့်။ (သင်၏ တပည့်ဒကာ၊ ဒကာမများနှင့် တပည့်ရဟန်းများအား တရားမဟောကြား ပါနှင့်။) တပည့်ဒကာ၊ ဒကာမများနှင့် တပည့်ရဟန်းများ အပေါ်၌ တပ်မက်မှုကို မပြုပါနှင့်။ အဆွေတော်--- ‘ငါတို့ သည် ရဟန္တာပါ၊ ငါတို့သည် ဘုရားပါ’ဟု ဝန်ခံခဲ့ကြသော သင့်ထက် ရှေးကျသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)များ လောက၌ ရှိခဲ့ကြဖူး၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)များသည် သူတို့၏ တပည့် ဒကာ၊ ဒကာမများနှင့် တပည့် ရဟန်းများထံသို့ တရားကို ပို့ဆောင်ခဲ့ကြ၏။ (သူတို့၏ တပည့်ဒကာ၊ ဒကာမ များနှင့် တပည့်ရဟန်းများအား တရားဟောခဲ့ကြ၏။) ထို့ကြောင့် သူတို့ ကွယ်လွန်သော အခါ ယုတ်ညံ့သော ဘုံ ဘဝ၌ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ‘ငါတို့သည် ရဟန္တာပါ၊ ငါတို့သည် ဘုရားပါ’ဟု ဝန်ခံခဲ့ကြသော တခြားသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)များကား သူတို့၏ တပည့်ဒကာ ဒကာမများနှင့် တပည့်ရဟန်းများထံသို့ တရားကို မပို့ဆောင် ခဲ့ကြ။ (သူတို့၏ တပည့်ဒကာ၊ ဒကာမများနှင့် တပည့် ရဟန်းများအား တရား မဟောခဲ့ကြ။) ထို့ကြောင့် သူတို့ ကွယ်လွန်သော အခါ မြင့်မြတ်သော ဘုံဘဝ၌ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ အဆွေတော်---တရားမဟောဘဲ ကြောင့်ကြံခဲ့သော အချမ်း စွာ နေပါ၊ ချမ်းသာစွာသာ နေပါ။ တရားမဟောဘဲ နေခြင်း သည်သာ ကောင်းပါ၏။ သူတစ်ပါးကို မဆုံးမပါနှင့်’

ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ ငါဘုရားက မာရ်နတ်ယုတ်အား ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ၏-

‘မာရ်နတ်ယုတ်---သင့်ကို ငါဘုရား သိတော်မူ၏။ သင့်ကို မသိ-ဟု မမှတ်ထင်နှင့်။ သင်သည် မာရ်နတ်ယုတ် ဖြစ်၏။ သင်သည် ငါ၏ ကောင်းကျိုးလို့၍ ဤသို့ ပြောသည် မဟုတ်။ ငါ၏ ဆိုးကျိုးလို့၍သာ ဤသို့ ပြောခြင်း ဖြစ်၏။ ‘ရဟန်း ဂေါတမ ဟောပြောသည့်တရားကို နာယူကြသူတို့သည် ငါ၏ အာဏာကို လွန်ဆန်ကြလိမ့်မည်’ဟူသော အကြံအစည် သင့်မှာ ရှိနေ၏။ မာရ်နတ်ယုတ်---သင် ပြောသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ဘုရား မဟုတ်ဘဲ ဘုရား-ဟု ဝန်ခံခဲ့ကြ၏။ ငါဘုရားကား ဘုရား အစစ် ဖြစ်၍သာ ဘုရား-ဟု ဝန်ခံတော်မူ၏။ မာရ်နတ်ယုတ် ---မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်သာဝကတို့အား တရားဟော

တော်မူသည် ဖြစ်စေ၊ ဟောတော်မူသည် ဖြစ်စေ တပည့် သာဝကတို့အပေါ်၌ ထားရှိတော်မူသော သဘောထားသည် အတူတူပင် ဖြစ်တော်မူ၏။ မာရ်နတ်ယုတ်--- ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟူမူ-မြတ်စွာ ဘုရားသည် စိတ်ကို ညစ်နွမ်းစေတတ်သော အာသဝေါ တရားများကို အမြစ်ပြတ် ပယ်ပြီးတော်မူသောကြောင့် ဖြစ်၏’

ဤသုတ္တန်ဖြင့် မာရ်နတ်ကို နှုတ်ပိတ်စေခြင်း၊ ဗက ဗြဟ္မာကို အမှန်အမှား ခွဲခြားသိစေခြင်းတို့ကြောင့် ဤ သုတ္တန်၏ အမည်သည် ဗြဟ္မနိမန္တနိကသုတ်-ဟု ထင်ရှား၏။

၂။ မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

၁။ ဂဟပဝိဝဂ်

၁

• • • • •

ကန္တရကသုတ်

၉.၂.၀၀၁။ အခါတစ်ပါး၌ စမ္မာဗြူ ဂုဏ်ရကရေကန်တစ်နား၌ ရဟန်းသံဃာ များစွာနှင့် အတူ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ ဆင်ထိန်း၏သား ပေဿနှင့် ကန္တရကပရိဝိုဏ် တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကြခဲ့ကြ၏။ ချဉ်းကပ်ပြီး ဆင်ထိန်း၏သား ပေဿက မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာ ရိုနှိုးကာ တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ ကန္တရကပရိဝိုဏ် ကား မြတ်စွာဘုရားကို နှုတ်ဆက်ကာ တစ်နေရာ၌ ရပ်၍ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေသော ရဟန်းများကို လှည့်လည် ကြည့်ရှုကာ မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

“အရှင်ဂေါတမ---အံ့ဗွယ်ရှိပါပေစွ၊ အရှင်ဂေါတမ--- ထူးဆန်းပါပေစွ၊ အရှင်ဂေါတမသည် ရဟန်းများကို သေသေ ချာချာ ကျကျနန ဆုံးမထားတော်မူပါပေ၏။ ရှေးက ဖွင့်တော် မူပြီးသော ဘုရားများနှင့် နှောင်ဖွင့်တော်မူကြမည့် ဘုရား များသည် အရှင်ဂေါတမကဲ့သို့ပင် ရဟန်းများကို သေသေ ချာချာ ကျကျနန ဆုံးမထားကြမည်သာ ဖြစ်၏” ဟု လျှောက် ထား၏။

၉.၂.၀၀၂။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကန္တရက

ပရိဝိုဏ်၏လျှောက်ထားချက်ကို လက်ခံတော်မူခဲ့ပြီး ကန္တရက ပရိဝိုဏ်အား ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ၏-

“ကန္တရက---ဤရဟန်းတို့တွင် ရဟန္တာရဟန်းများနှင့် သေကွ(ကျင့်ဆဲ)ရဟန်းများ ရှိကြ၏။ ထိုရဟန်းများသည် ကာယာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်၊ ဝေဒနာနုပဿနာသတိ ပဋ္ဌာန်၊ စိတ္တာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်နှင့် မောနုပဿနာသတိ ပဋ္ဌာန်-ဟူသော သတိပဋ္ဌာန်တရား လေးပါးကို ကောင်းစွာ ပွားများ အားထုတ်နေထိုင်ကြ၏”

၉.၂.၀၀၃။ ထိုသို့ မိန့်တော်မူသော အခါ ဆင်ထိန်းသား ပေဿက မြတ်စွာဘုရားအား- “အရှင်ဘုရား--- အံ့ဗွယ် ရှိပါပေစွ၊ အရှင်ဘုရား--- ထူးဆန်းပါပေစွ၊ အရှင်ဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် သတ္တဝါတို့၏ သန္တာန်၌ ကိလေသာ စင်ကြယ်ရန်၊ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်းတို့ကို လွန်မြောက် ရန်၊ ကိုယ်ဆင်းရဲစိတ်ဆင်းရဲတို့ ချုပ်ငြိမ်းရန်၊ အရိယမဂ်ကို ရရန်၊ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးကို တကယ့်ကို ကောင်းကောင်းကြိုးပမ်းထားတော်မူပါပေ၏။ အရှင်ဘုရား---လူဖြစ်သော တပည့်တော်တို့လည်း ရံခါရံခါ ဤသတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါးကို ကောင်းစွာ ပွားများ အားထုတ်ကာ နေထိုင်ကြပါမည် ဘုရား။

အရှင်ဘုရား---အံ့ဗွယ်ရှိပါပေစွ၊ အရှင်ဘုရား---ထူးဆန်းပါပေစွ၊ အရှင်ဘုရား---မြတ်စွာဘုရားသည် လူတို့သန္တာန်၌ ကိလေသာအစွဲအလမ်း၊ ကိလေသာအရပ်အထွေ၊ စဉ်းလဲကောက်ကျစ်ခြင်းတို့ ရှိနေပါလျက် ထိုလူတို့၏ အကျိုးစီးပွား ရှိ မရှိကို ကောင်းကောင်းကြီး သိတော်မူနိုင်ပါပေ၏။ ဘုရား။ အရှင်ဘုရား---လူတို့သည် ရှစ်ပေလှပါသည် ဘုရား။ အရှင်ဘုရား---တိရစ္ဆာန်တို့သည် ပေါ်လွင်လှပါသည် ဘုရား။ ဟု လျှောက်ထား၏။

ဥ.၂.၈၀၄။ "ပေသာ---လောက၌ ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုး ရှိ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးကား-

- (၁) မိမိကိုယ်ကို ပူလောင်စေတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊
- (၂) သူတစ်ပါးကို ပူလောင်စေတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊
- (၃) မိမိကိုယ်ကိုရော သူတစ်ပါးကိုပါ ပူလောင်စေတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊
- (၄) မိမိကိုယ်ကိုရော သူတစ်ပါးကိုပါ မပူလောင်စေတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်၏။

ပေသာ---ဤပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးအနက် အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို သင် ကြိုက်နှစ်သက်သနည်း" ဟု မေးတော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား---တပည့်တော်သည် မိမိကိုယ်ကိုရော သူတစ်ပါးကိုပါ မပူလောင်စေတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကြိုက်နှစ်သက်ပါသည်ဘုရား"

ဥ.၂.၈၀၅။ "ပေသာ--- မိမိကိုယ်ကိုရော သူတစ်ပါးကိုပါ မပူလောင်စေတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို အဘယ်ကြောင့် ကြိုက်နှစ်သက်သနည်း"

"အရှင်ဘုရား---မိမိကိုယ်ကိုရော သူတစ်ပါးကိုပါ မပူလောင်စေတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ချမ်းသာကို လိုလား၍ ဆင်းရဲကို စက်ဆုပ်သော မိမိနှင့် သူတစ်ပါးကို ပူလောင်စေသူ၊ ဆင်းရဲစေသူ မဟုတ်ပါ။ ထိုအကြောင်းကြောင့် မိမိကိုယ်ကိုရော သူတစ်ပါးကိုပါ မပူလောင်စေတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို တပည့်တော် ကြိုက်နှစ်သက်ပါသည် ဘုရား"

"အရှင်ဘုရား---တပည့်တော်တို့မှာ ဂိစ္စိစ္စ များပါသည် ဘုရား။ မြန်စွင်မြပါဦးဘုရား" ဟု လျှောက်ထားကာ မြန်သွား၏။

ဥ.၂.၈၀၆။ ထိုအခါ၌ ရဟန်းတို့အား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ၏- "ရဟန်းတို့---ဆင်ထိန်း၏ သားပေသာသည် ပညာရှိသူ ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးကို အကျယ် ဟောပြီးသည့်တိုင်အောင် တစ်ဏှာမျှ ထိုင်နေ

ခဲ့လျှင် အကျိုးများစွာ ရရှိနိုင်စေရာ ရှိ၏"

"ဘုန်းကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား---ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးကို အကျယ် ဟောကြားတော်မူပါ ဘုရား"

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ၏-

ဥ.၂.၈၀၇။ "ရဟန်းတို့---မိမိကိုယ်ကို ပူလောင်စေတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်-ဟူသည် အဘယ်နည်း၊ လောက၌ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်သည် အဝတ်မဝတ်ဘဲ နေခြင်း- အစ၊ တစ်နေ့သုံးကြိမ် ရေထဲဆင်းခြင်း- အဆုံးရှိသော အကျင့်တို့ကို ကျင့်၏။ ထိုသို့ ကိုယ်ကို အလွန်ပူလောင်စေတတ်သော အကျင့်အမျိုးမျိုးကို ကျင့်နေ၏။ ရဟန်းတို့---ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို မိမိကိုယ်ကို ပူလောင်စေတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်-ဟု ခေါ်၏။

[ထိုအကျင့်အမျိုးမျိုးကို ဘုရားရှင်ဟောတော်မူခဲ့သော သုတ္တန်များ ၁ (ဒီဃနိကာယ်)၊ သီလက္ခန်ပါဠိတော်၊ မဟာသီဟနာဒသုတ်၊ စာပိုဒ် ၈.၁.၁၇၉၊ စာမျက်နှာ ၁၃၅ ၌ မြန်ပြီ။]

ဥ.၂.၈၀၈။ ရဟန်းတို့---သူတစ်ပါးကို ပူလောင်စေတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်-ဟူသည် အဘယ်နည်း၊ ရဟန်းတို့---လောက၌ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်သည် သိုးသတ်သမား ဖြစ်၏။ ဝက်သတ်သမား ဖြစ်၏။ ငှက်သတ်သမား ဖြစ်၏။ သားသတ်သမား ဖြစ်၏။ ကြမ်းကြုတ်သူ ဖြစ်၏။ တံငါသည် ဖြစ်၏။ သူဦး ဖြစ်၏။ သူဦးသတ်သမား ဖြစ်၏။ နွားသတ်သမား ဖြစ်၏။ ထောင်ပိုင် (အာဏာမူ၊ အာဏာသား) ဖြစ်၏။ အချုပ်အား ဖြင့်ကား ကြမ်းကြုတ်သော အမှုတို့ကို ပြုလုပ်သူ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့--- ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို သူတစ်ပါးကို ပူလောင်စေတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်-ဟု ခေါ်၏။

ဥ.၂.၈၀၉။ ရဟန်းတို့---မိမိကိုယ်ကိုရော သူတစ်ပါးကိုပါ ပူလောင်စေတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်-ဟူသည် အဘယ်နည်း၊ ရဟန်းတို့---လောက၌ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရေမြေကို အစိုးရသော ဘုရင်မင်းမြတ် ဖြစ်၏။ ထိုသို့သောသူရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် မြို့၏ အရှေ့မျက်နှာအရပ်၌ ယဇ်ပူဇော်ရာ အိမ်သစ်ကို ဆောက်လုပ်ခိုင်းကာ ဆံ၊ ဖုတ်ဆိတ်ကို ရိတ်ပယ်ပြီး ခွာနှင့် တကွသော သစ်နှက်ရေကို ဝတ်ရုံကာ မိဖုရားကြီး၊ ပုဂ္ဂလိကတို့လည်းကောင်း၊ အတွယ်ပူဇော်ရာ အိမ်သစ်သို့ ဝင်၏။ ထိုမင်းသည် ထိုယဇ်ပူဇော်ရာ အိမ်သစ်၌ နွားဈေးရုံဖြင့် လိမ်းကျံထားသော အခင်းမရှိသော မြေကြီးပေါ်၌ အိပ်၏။ အဆင်းအရောင်အားဖြင့် မိခင်နှင့် တူသည့် သားငယ်ရှိသော နွားမတစ်ကောင်၏ နို့တစ်တိုင်မှ ထွက်သော နို့ရည်ဖြင့် မျှတ၏။ ဒုတိယနို့တိုင်မှ ထွက်သော

နို့ရည်ဖြင့် မိဖုရားကြီးသည် မျှတ၏။ တတိယနို့တိုင်မှ ထွက်သော နို့ရည်ဖြင့် ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် မျှတ၏။ စတုတ္ထနို့တိုင်မှ ထွက်သော နို့ရည်ဖြင့် မီးပုရောဟိတ်ကြီး ကျန်းသော နို့ရည်ဖြင့် နားယောင်သည် မျှတရ၏။ ထိုမင်းသည် "ယဉ်ပုရောဟိတ်ရာ ဤမျှသော နား၊ နားပေါက်၊ နားမတမ်း၊ ဆိတ်၊ သုံး၊ မြင်းတို့ကို သတ်ကြ၊ ဤမျှသော သစ်ပင်တို့ကို ခုတ်ဖြတ်ကြ၊ အကာအရံ ပြုရုံ၊ ယဉ်မြေပြင်၌ ခင်းဖို့ရာ ဤမျှသော မြေစာမြက်တို့ကို ရိတ်ကြ"ဟု အမိန့်ပေး၏။

ထိုမင်း၏ ကျေးကျွန်၊ အစေခံ၊ အလုပ်သမားတို့သည် လည်း အပြစ်အကံသင့်မည်ကို ကြောက်ရွံ့ကြ၍ မျက်ရည် တစ်ရွှံ့ ငိုကြွေးကြကာ အမူကြမ်းဝယ်တို့ကို ပြုလုပ်ကြရရာ၏။ ရဟန်းတို့--- ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို မိမိကိုယ်ကိုရော သူတစ်ပါး ကိုပါ ပူလောင်စေတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်-ဟု ခေါ်၏။

ဥ.၂.၀၁၀။ ရဟန်းတို့---မိမိကိုယ်ကိုရော သူတစ်ပါး ကိုပါ မပူလောင်စေတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်-ဟုသည် အဘယ် နည်း။ ရဟန်းတို့---လောက၌ သုံးလောကထွတ်ထား၊ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူလာ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အရဟ- အစရှိသော ဂုဏ်တော်ကိုးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏။ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပါးလုံး ကောင်းသော တရား ဒေသနာတော်မြတ်ကိုလည်း ဟောကြားတော်မူ၏။ လူ တစ်ယောက်သည် ထိုတရားဒေသနာတော်မြတ်ကို နာကြား ရပြီး ရဟန်းပြုလာ၏။

ဥ.၂.၀၁၁။ ရဟန်းဖြစ်သော အခါ သူသည်- သူတစ်ပါး အသက်ကို သတ်ခြင်း-အစ ဓားပြတိုက်ခြင်း-အဆုံး ရှိသော မကောင်းမှုတို့ကို ပြုလေ့မရှိ။

ထိုရဟန်းသည် ကိုယ်ကိုမျှတစေ (ကျန်းမာစေ)သော သင်္ကန်းမျှဖြင့် တင်းတိမ်ရောင်ရဲ၏။ ဝမ်းကို မျှတစေ (ကျန်း မာစေ)သော ဆွမ်းမျှဖြင့် တင်းတိမ်ရောင်ရဲ၏။ သွားလေရာ သို့မဟုတ်ရာကို တစ်ပါးတည်း ယူသွားလေ့ရှိ၏။ ပုံသန်းလေရာ အတောင်တစ်ပါးတည်း ပါသွားသော ငှက်နှင့် ဥပမာတူ၏။

ထိုရဟန်းသည် ဤမြင်မြတ်သော သီလအစုနှင့် ပြည့်စုံ ၏။ အတွင်းအဗ္ဘတ္တသန္တာန်၏ အပြစ်မရှိသော ချမ်းသာကို ခံစားရ၏။

ဥ.၂.၀၁၂။ ထိုရဟန်းသည် မြင်မြတ်သော ဣန္ဒြေကို စောင့်စည်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ မိမိသန္တာန်၌ ကိလေသာနှင့် မရောသော ချမ်းသာကို ခံစားရ၏။

ထိုရဟန်းသည် ရှေ့သို့ တိုးရာ၊ နောက်သို့ ဆုတ်ရာ- စသည်တို့၌ ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ တိုးခြင်း၊ ဆုတ်ခြင်း- စသည်ကို ပြုလုပ်လေ့ ရှိ၏။ (အကုသိုလ်ဖြစ်စရာမရှိမှ တိုးခြင်း၊ ဆုတ်ခြင်း-စသည်ကို ပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။)

ဥ.၂.၀၁၃။ ထိုရဟန်းသည် ဤအကျင့်များနှင့် ပြည့်စုံ သော အခါ ဆိတ်ငြိမ်သော ကျောင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်သော နေရာ၌ နေထိုင်၏။

ထိုရဟန်းသည် ဆွမ်းခံပြန်လာသော အခါ ဆွမ်းစား၏။

ဆွမ်းစားပြီးနောက် ထက်ဝယ်ခွဲ (တင်ပလွင်) ခွေပြီး ကိုယ်ကို ခြောင့်မတ်စွာ ထားကာ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်၏။ ထို ရဟန်းသည် အဘိဇ္ဈာ(မကမောဓ)စသော နိဝရဏတရား ငါးပါးတို့ မိမိစိတ်အစဉ်မှာ ကင်းရှင်းအောင် ကြိုးစားကျင့်ကြံ ၏။ ထိုနိဝရဏတရား ငါးပါးသည် ဈာန်တရားကို အန္တရာယ် ပြုတတ်၊ တားဆီးတတ်သော အကုသိုလ်များ ဖြစ်၏။ စိတ်၏အစွမ်းကို ညစ်နွမ်းစေတတ်သော တရားများ ဖြစ်၏။ ပညာကို အားနည်းအောင် ပြုတတ်သော တရားများ ဖြစ်၏။

ဤနိဝရဏတရား ငါးပါး ကင်းသွားသော အခါ ထိုရဟန်း သည် ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်နှင့် စတုတ္ထ ဈာန်တို့ကို အဆင့်ဆင့် ရရှိတော့၏။

ဥ.၂.၀၁၄။ ထိုထက် တိုးတက်သွားသော အခါ ပုဗ္ဗ နိဿာနဿတိအဘိညာဉ် (မိမိဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ရှေးဘဝ အဆက်ဆက်ကို မှတ်မိသောဉာဏ်)၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ် (နတ်မျက်စိဖြင့်တူသော ဉာဏ်၊ သက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စုတေ ခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကို သိသော ဉာဏ်)၊ အာသဝက္ခယ အဘိညာဉ် (သစ္စာလေးပါးကို သိပြီးအာသဝေါ (အကုသိုလ်) ကင်းကွာ ရဟန္တာဖြစ်စေသော ဉာဏ်)တို့ကိုလည်း ရရှိ တော့၏။

ဥ.၂.၀၁၅။ ရဟန်းတို့--- ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို မိမိကိုယ် ကိုရော သူတစ်ပါးကိုပါ မပူလောင်စေတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်-ဟု ခေါ်၏။

ထိုသို့ ဟောကြားတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်သက်သဘောကျပြီး ရဟန်းများသည် သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ် ဆိုခဲ့ကြကုန်၏။

သေသုတ်

၉.၂.၁၁၆။ အခါတစ်ပါး၌ သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်မြို့၊ နိဂြောဓာရုံကျောင်း၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကပိလဝတ်မြို့သား သာကီဝင်မင်းသားတို့မှာ မည်သူမျှ မသုံးဆောင်ရဖူးသေးသော ဆောက်လုပ်ပြီးစ မင်းကွန်းသစ်သည် ရှိလေ၏။ ထိုအခါ ကပိလဝတ်မြို့သား သာကီဝင်မင်းသားတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာ ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကြပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား-

"မြတ်စွာဘုရား---ကပိလဝတ်မြို့သား သာကီဝင်မင်းသားတို့မှာ မည်သူမျှ မသုံးဆောင်ရဖူးသေးသော ဆောက်လုပ်ပြီးစ မင်းကွန်းသစ်သည် ရှိပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား ---မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမင်းကွန်းကို ရှေးဦးစွာ သုံးဆောင်တော်မူပါဘုရား။ မြတ်စွာဘုရား ရှေးဦးစွာ သုံးဆောင်တော်မူပြီးမှ ကပိလဝတ်မြို့သား သာကီဝင်မင်းသားတို့ သုံးဆောင်ကြပါကုန်လိမ့်မည်ဘုရား။ ထိုသို့ မြတ်စွာဘုရား ရှေးဦးစွာ သုံးဆောင်တော်မူခြင်းသည် ကပိလဝတ်မြို့သား သာကီဝင်မင်းသားတို့ ရှည်မြင့်စွာ ကောင်းကျိုးဖြစ်ခြင်းငှာ၊ ချမ်းသာခြင်းငှာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည် ဘုရား"ဟု လျှောက်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကပိလဝတ်မြို့သား သာကီဝင်

မင်းသားတို့သည် မြတ်စွာဘုရား လက်ခံတော်မူခြင်းကို သိသဖြင့် နေရာမှ ထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရိုအသေပြုကာ မင်းကွန်းဆီသို့ ချဉ်းကပ်ကြကုန်၏။ မင်းကွန်း၌ အခင်းအပြည့် ခင်းခြင်း၊ ထိုင်နေစရာတို့ကို ပြင်ထားခြင်း၊ ရေပြည့်အိုးကြီးကို တည်ထားခြင်း၊ ဆီမီးထွန်းထားခြင်းတို့ကို ပြုပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကြကုန်၏။ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်ပြီးသော် ကပိလဝတ်မြို့သား သာကီဝင်မင်းသားတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား-

"မြတ်စွာဘုရား--- မင်းကွန်း၌ အခင်းအပြည့် ခင်းပြီးပါပြီ။ ထိုင်နေစရာတို့ကိုလည်း ပြင်ထားပြီးပါပြီ။ ရေပြည့်အိုးကြီးကိုလည်း တည်ထားပြီးပါပြီ။ ဆီမီးကိုလည်း ထွန်းထားပြီးပါပြီ။ မြတ်စွာဘုရား ကြွတော်မူနိုင်ပါပြီ"ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ မင်းကွန်းသစ်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။ မင်းကွန်းသစ်သို့ ရောက်တော်မူသော အခါ ခြေဆေးတော်မူ၍ မင်းကွန်းသစ်ထဲသို့ ဝင်ပြီးလျှင် အလယ်တိုင်ကို ဦးလျက် အရှေ့အရပ်သို့ မျက်နှာမူကာ ထိုင်နေတော်မူ၏။

ရဟန်းသံဃာသည်လည်း ခြေဆေး၍ မင်းကွန်းသစ်ထဲ သို့ဝင်ပြီးလျှင် အနောက်ဘက်နံရံကို နှိုးလျက် အရှေ့အရပ်သို့ မျက်နှာမူကာ မြတ်စွာဘုရားကိုသာလျှင် ရှေ့ထား၍ ထိုင် နေ၏။

ကပ်လဝတ်မြို့သား သာကီဝင်မင်းသားတို့သည်လည်း ခြေဆေး၍ မင်းကွန်းသစ်ထဲသို့ ဝင်ကြပြီးလျှင် အရှေ့ဘက် နံရံကို နှိုးလျက် အနောက်အရပ်သို့ မျက်နှာမူကာ မြတ်စွာ ဘုရားကိုသာလျှင် ရှေ့ထား၍ ထိုင်နေကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကပ်လဝတ်မြို့သား သာကီ ဝင်မင်းသားတို့အား ကြားမြင်စွာသော ညဉ့်အချိန်ပတ်လုံး တရား ဟောကြားတော်မူပြီးလျှင် အရှင်အာနန္ဒာအား "အာနန္ဒာ--- ကပ်လဝတ်မြို့သား သာကီဝင်မင်းသားတို့အား သေကွေ့တို့၏ အကျင့်ကို ဟောပြောပါ။ ငါဘုရား ကျောညောင်း တော်မူသည်၊ ကျောဆန်ဦးမည် "ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"မြတ်စွာဘုရား---ကောင်းပါပြီ "ဟူ၍ အရှင်အာနန္ဒာ သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြား လျှောက်ထား၏။ ထို အခါ မြတ်စွာဘုရားသည် လေးထပ်ခေါက်ထားသော သင်္ကန်းကြီးကို ခင်းပြီးလျှင် လက်ျာခြေတော်၌ လက်ဝဲခြေ တော်ကို စဉ်းငယ်လှန်ကာ တင်ထား၍ သတိ၊ သမုဗ္ဗေနှင့် မြည့်စုံသည့် ဖြစ်၍ ထအံ့-ဟု အမှတ်သဉာဏ်ကို နှလုံးသွင်း လျက် လက်ျာနံတောင်းခြင်း မြတ်သော ကျိန်းစက်ခြင်းကို ပြတော်မူ၏။

ဥ.၂.၁၁၇။ ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် မဟာနာမ် သာကီဝင်မင်းသားကို မိန့်တော်မူ၏- "မဟာနာမ်---ဤ သာသနာတော်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် သီလနှင့် မြည့်စုံခြင်းအံ့၊ ဣန္ဒြေတို့ကို စောင့်စည်းခြင်းအံ့၊ ဘောဇဉ်၌ အတိုင်းအရှည်ကို သိခြင်းအံ့၊ နိဗ္ဗာန်အမှတ် အားထုတ်ခြင်းအံ့၊ သူတော်ကောင်းတရား ခုနစ်ပါးတို့နှင့် မြည့်စုံခြင်းအံ့၊ စွာနိ လေးပါးတို့ကို အလိုရှိတိုင်းရသမျှ ပယ်ပယ်ရှစ်သု ဖြစ်ခြင်းအံ့။ မဟာနာမ်--- မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်ဖြစ်သော ဤ အကျင့် မြတ် ခုနစ်ပါးနှင့် မြည့်စုံသူကို သေဝ-(အကျင့်မြတ်နှင့် မြည့်စုံသူ)ဟူ၍ ခိုရ်၏။ သူသည် မပုပ်သော ဥက္ကဋ္ဌသို့ ကိုလေသောတို့ဖြင့် ပုပ်ခြင်းမရှိသော ဝိပဿနာဉာဏ်နှင့် မြည့်စုံသည့်ဖြစ်၍ အဝိဇ္ဇာတည်း-ဟူသော ဥန္တုကို ဖောက်ခွဲ ခြင်းငှာ ထိုက်၏။ သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှာ ထိုက်၏။ ယောဂကုန်ရာ အတုပုန်နိဗ္ဗာန်ကို ရခြင်းငှာ ထိုက်၏။

ဥ.၂.၁၁၈။ မဟာနာမ်--- အဘယ်သို့လျှင် မြတ်စွာ ဘုရား၏ တပည့်သည် သီလနှင့် မြည့်စုံသနည်း။ မဟာနာမ် --- ဤသာသနာတော်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည်

ဝါတိမောက္ခသံဝရသီလကို စောင့်ရှောက်လျက် နေ၏။ အာစာရသီလ၊ ဂေါစရသီလနှင့် မြည့်စုံ၏။ အနည်းငယ် မျှသော အပြစ်တို့ကိုပင် ကြောက်ကပ်ဖွယ်-ဟု ရှုလေ့ရှိသည့် ဖြစ်၍ သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ကောင်းစွာ ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ မဟာနာမ်--- ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် သီလနှင့် မြည့်စုံ၏။ (၁)

မဟာနာမ်--- အဘယ်သို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် သည် ဣန္ဒြေတို့ကို စောင့်စည်းသနည်း။ မဟာနာမ်--- ဤ သာသနာတော်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် မျက်စိဖြင့် အဆင်းကို မြင်သော အခါ မိန်းမပုံ ယောက်ျားပုံ-စသည်ဖြင့် မမှတ်ယူ၊ လက်ခြေ-စသော အင်္ဂါ မြူးဟန်ရယ်ဟန်-စသော အမူအရာတို့ကို မမှတ်ယူ၊ အကုသိုလ်မဖြစ်အောင် မျက်စိကို စောင့်စည်း၏။

နားဖြင့် အသံကို ကြားသော အခါ၊ နှာခေါင်းဖြင့် အနံ့ကို နှမ်းရှူသော အခါ၊ လျှာဖြင့် အရသာကို လျက်သော အခါ၊ ကိုယ်ဖြင့် တွေ့ထိစရာကို တွေ့ထိသော အခါနှင့် စိတ်ဖြင့် သဘောတရားကို သိသော အခါတို့၌လည်း ထို့ အတူပင် စောင့်စည်း၏။

မဟာနာမ်--- ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် ဣန္ဒြေတို့ကို စောင့်စည်း၏။ (၂)

မဟာနာမ်--- အဘယ်သို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် သည် ဘောဇဉ်၌ အတိုင်းအရှည်ကို သိသနည်း။ မဟာနာမ် --- ဤသာသနာတော်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် ဆင်ခြင်၍ အာဟာရကို သုံးဆောင်၏။ မြူးထူးရန် အာဟာရ ကို သုံးဆောင်သည် မဟုတ်၊ ဟန်ယစ်ရန် အာဟာရကို သုံးဆောင်သည် မဟုတ်၊ အသားပြည့်ပြီးရန် အာဟာရကို သုံးဆောင်သည် မဟုတ်၊ အရေအဆင်း ကြည်လင်ရန် အာဟာရကို သုံးဆောင်သည် မဟုတ်၊ ဤကိုယ်တည်တံ့ရန် အတွက်သာ အာဟာရကို သုံးဆောင်၏။ မျှတရန်အတွက်သာ အာဟာရကို သုံးဆောင်၏။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်ရန်အတွက်သာ အာဟာရကို သုံးဆောင်၏။ မြတ်သောအကျင့်ကို အားထုတ်ရန်အတွက်သာ အာဟာရ ကို သုံးဆောင်၏။ 'ဤသို့ ဗီဝိခြင်းဖြင့် ဝေဒနာဟောင်းကို လည်း ပယ်ဖျောက်အံ့၊ ဝေဒနာသစ်ကိုလည်း မဖြစ်စေအံ့' ဟု ဆင်ခြင်၍ အာဟာရကို သုံးဆောင်၏။ 'ငါ့ရှာ မျှတခြင်း၊ အပြစ်မရှိခြင်း၊ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းတို့ မြစ်လိမ့်မည်'ဟု ဆင်ခြင်၍ အာဟာရကို သုံးဆောင်၏။ မဟာနာမ်--- ဤ သို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် ဘောဇဉ်၌ အတိုင်း အရှည်ကို သိ၏။ (၃)

မဟာနာမ်---အဘယ်သို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် နိုးကြားခြင်းကို အားထုတ်သနည်း။ မဟာနာမ်--- ဤသာသနာတော်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် နေ့အခါ၌ စဉ်းစားခြင်း၊ ထိုင်ခြင်းဖြင့် နီဝရကတရား (ကုသိုလ်တရားတို့ကို ပိတ်ပင်တတ်သောတရား)တို့မှ စိတ်ကို သုတ်သင်၏။ ညဉ့်ဦးပေ၌ စဉ်းစားခြင်း၊ ထိုင်ခြင်းဖြင့် နီဝရကတရား (ကုသိုလ်တရားတို့ကို ပိတ်ပင်တတ်သော တရား) တို့မှ စိတ်ကို သုတ်သင်၏။ သန်းခေါင်ယံ၌ လက်ယာခြေ၌ လက်ဝဲခြေကို စဉ်းငယ်လွန်ကာ တင်ထား၍ လက်ယာ နံတောင်းခြင်း မြတ်သော အိပ်ခြင်းကို ပြု၏။ ထိုသို့ အိပ်ရာ၌ သတိ၊ သမ္ပဒ်နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ ထအံ့-ဟု အမှတ်သညာကို နှလုံးသွင်းထား၏။ မိုးသောက်ယံ၌ စောစောတ၍ စဉ်းစားခြင်း၊ ထိုင်ခြင်းဖြင့် နီဝရကတရား (ကုသိုလ်တရားတို့ကို ပိတ်ပင်တတ်သော တရား)တို့မှ စိတ်ကို သုတ်သင်၏။ မဟာနာမ်--- ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် နိုးကြားခြင်းကို အားထုတ်၏။ (၄)

ဇ.၂.၀၁၉။ မဟာနာမ်---အဘယ်သို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် သူတော်ကောင်းတရား ခုနစ်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသနည်း။

မဟာနာမ်--- ဤသာသနာတော်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည်-

- (၁) ယုံကြည်မှုတရားနှင့် ပြည့်စုံ၏။ "ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း အရဟံ မည်တော်မူပါပေ၏" စသည်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဖော်စဉ်ဉာဏ်ကို ယုံကြည်၏။
- (၂) ရုက္ခတတ်သူ ဖြစ်၏။ ကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်နှင့် မနောဒုစရိုက်တို့ကို ပြုရန် ရုက္ခတတ်၏။ ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ်တရားတို့ကို ပြုရန် ရုက္ခတတ်၏။
- (၃) ကြောက်လန့်တတ်သူ ဖြစ်၏။ ကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်နှင့် မနောဒုစရိုက်တို့ကို ပြုရန် ကြောက်လန့်တတ်၏။ ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ်တရားတို့ကို ပြုရန် ကြောက်လန့်တတ်၏။
- (၄) အကြား၊ အမြင်များ၏။ တရားတို့ကို များစွာ ကြားနားဖူးကုန်၏။ နှုတ်ဖြင့် ဆောင်ဖူးကုန်၏။ လေ့ကျက်ဖူးကုန်၏။ စိတ်ဖြင့် ဆင်ခြင်ဖူးကုန်၏။ ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိဖူးကုန်၏။
- (၅) အကုသိုလ်တရားတို့ကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှာ၊ ကုသိုလ်

တရားတို့ကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှာ ကြိုးစား အားထုတ်သည် ဖြစ်၍ နေ၏။

(၆) တရားသတိ ရှိ၏။

(၇) ပညာရှိ၏။ ဖြစ်၊ ပျက်ကို သိစွမ်းနိုင်သော၊ မြတ်သော၊ ဖောက်ထွင်းနိုင်သော၊ ချွတ်ကင်းရာန်စွာနှင့် ကောင်းစွာ ရောက်စေတတ်သော ပညာနှင့် ပြည့်စုံ၏။

မဟာနာမ်---ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် သူတော်ကောင်းတရား ခုနစ်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ (၅-၁၁)

ဇ.၂.၀၂၀။ မဟာနာမ်---အဘယ်သို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် စွာန်လေးပါးတို့ကို အလိုရှိတိုင်း ရသူ၊ မပင်မပန်းရသူ ဖြစ်သနည်း-

မဟာနာမ်---ဤသာသနာတော်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်နှင့် စတုတ္ထဈာန်တို့သို့ အလိုရှိတိုင်း ရောက်၍ နေ၏။ မဟာနာမ်---ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် စွာန်လေးပါးတို့ကို အလိုရှိတိုင်း ရသူ၊ မပင်မပန်း ရသူ ဖြစ်၏။ (၁၂-၁၅)

ဇ.၂.၀၂၁။ မဟာနာမ်--- မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်ဖြစ်သော ဤအကျင့်မြတ်ခုနစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသူကို သေခ-(အကျင့်မြတ်နှင့် ပြည့်စုံသူ)ဟူ၍ ဆိုရ၏။ သူသည် မပုပ်သော ဥက္ကသို ကိလေသာတို့ဖြင့် ပုပ်ခြင်းမရှိသော ဝိပဿနာဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ အဝိဇ္ဇာတည်း-ဟူသော ဥစ္စကို ဖောက်ခွဲခြင်းငှာ ထိုက်၏။ သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှာ ထိုက်၏။ အတုမဲ့ယောကကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို ရခြင်းငှာ ထိုက်၏။

မဟာနာမ်---ကြက်မဉ်းရှစ်လုံး ဖြစ်စေ၊ ဆယ်လုံး ဖြစ်စေ၊ ဆယ်နှစ်လုံး ဖြစ်စေ ဥတို့သည် ရှိကုန်ရာ၏။ ထိုဥတို့ကို ကြက်မသည် ကောင်းစွာ ဝပ်ပေးထားကုန်၏။ ထက်ဝန်းကျင်မှ ကောင်းစွာ အငွေ့ပေးထားကုန်၏။ ထက်ဝန်းကျင်မှ ကောင်းစွာ ကြက်နံကို ထိုးပေးထားကုန်၏။ ထိုကြက်မမှာ 'ကြက်ငယ်တို့သည် ခြေသည်းဖျား၊ နှုတ်သည်းဖျားဖြင့် ဥစွဲကို ဖောက်ခွဲ၍ ချမ်းသာစွာ ထွက်မြောက်ပေါက်ဖွားလာကြလျှင် ကောင်းမည်'ဟု ဤသို့သော အလိုဆန္ဒ မရှိသော်လည်း ထိုကြက်ငယ်တို့သည် ခြေသည်းဖျား၊ နှုတ်သီးဖျားဖြင့် ဥစွဲကို ဖောက်ခွဲ၍ ချမ်းသာစွာ ထွက်မြောက်ပေါက်ဖွားခြင်းငှာ ထိုက်ကြကုန်သကဲ့သို့ မဟာနာမ်--- ဤအတုပင်လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်ဖြစ်သော ဤအကျင့်မြတ် ခုနစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသူကို သေခ-(အကျင့်မြတ်နှင့် ပြည့်စုံသူ)ဟူ၍

ဆိုရ၏။ သူသည် မပုပ်သော ဥက္ကသို ကိလေသာတို့ဖြင့် ပုပ်ခြင်းမရှိသော ဝိပဿနာဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ အဝိဇ္ဇာတည်း-ဟူသော ဥစ္စကို ဖောက်ခွဲခြင်းငှာ ထိုက်၏။ သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှာ ထိုက်၏။ ယောဂ ကုန်ရာ အတုမဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ရခြင်းငှာ ထိုက်၏။

ဥ.၂.၀.၂၂။ မဟာနာမ်---ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် သည် စတုတ္ထဈာန်သမာဓိကိုပင်လျှင် အစွဲပြု၍ ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ဘဝများစွာကို ပုဗ္ဗေဒိဝိသုဒ္ဓိသုတ္တန်ဖြင့် အောက်မေ့နိုင်၏။ ဤပုဗ္ဗေဒိဝိသုဒ္ဓိသုတ္တန်သည် ကား ကြက်ငယ်သည် ဥစ္စအတွင်းမှ ဖောက်ခွဲထွက်ပေါ် လာသကဲ့သို့ အဝိဇ္ဇာဥစ္စမှ ထိုသူ၏ ပထမအကြိမ် ဖောက်ခွဲ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ (၁)

မဟာနာမ်---ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် စတုတ္ထ ဈာန်သမာဓိကိုပင်လျှင် အစွဲပြု၍ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ဖြင့် သတ္တဝါ အမျိုးမျိုးကို မြင်၏။ ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ကို သိ၏။ ဤဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်သည်ကား ကြက်ငယ်သည် ဥစ္စ တွင်းမှ ဖောက်ခွဲထွက်ပေါ်လာသကဲ့သို့ အဝိဇ္ဇာဥစ္စမှ ထိုသူ၏ ဒုတိယအကြိမ် ဖောက်ခွဲထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ (၂)

မဟာနာမ်---ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် စတုတ္ထ ဈာန်သမာဓိကိုပင်လျှင် အစွဲပြု၍ အာသဝက္ခယဉာဏ်သို့ ရောက်၍နေ၏။ ဤအာသဝက္ခယဉာဏ်သည်ကား ကြက် ငယ်သည် ဥစ္စအတွင်းမှ ဖောက်ခွဲ ထွက်ပေါ်လာသကဲ့သို့ အဝိဇ္ဇာဥစ္စအတွင်းမှ ထိုသူ၏ တတိယအကြိမ် ဖောက်ခွဲ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ (၃)

ဥ.၂.၀.၂၃။ မဟာနာမ်---မြတ်စွာဘုရားတပည့်၏ သီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ ဣန္ဒြေတို့ကို စောင့်စည်းခြင်း၊ ဘောဇဉ် ၌ အတိုင်းအရှည်ကို သိခြင်း၊ နိဗ္ဗာန်အတွက် အားထုတ်ခြင်း၊ သူတော်ကောင်းတရား ဓမ္မစစ်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ ဈာန် လေးပါးတို့ကို အလိုရှိတိုင်း ရခြင်းတို့သည်ကား ထိုသူ၏ စရတုတရား (နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း အကျင့်တရား)တို့ ဖြစ်၏။

မဟာနာမ်---မြတ်စွာဘုရားတပည့်၏ ပုဗ္ဗေဒိဝိသု- နုသုတ္တန်အဘိညာဉ်၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်၊ အာသဝက္ခယ အဘိညာဉ်တို့သည်ကား ထိုသူ၏ ဝိဇ္ဇာတရား (အသိဉာဏ် တရား)တို့ ဖြစ်၏။

မဟာနာမ်---ဤတရားတို့နှင့် ပြည့်စုံသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်ကို ဝိဇ္ဇာနှင့် ပြည့်စုံသော သု-ဟု၍လည်းကောင်း၊ စရတုနှင့် ပြည့်စုံသော သု-ဟု၍လည်းကောင်း၊ ဝိဇ္ဇာစရတု နှင့် ပြည့်စုံသော သု-ဟု၍လည်းကောင်း ခေါ်ဆိုရ၏။

ဥ.၂.၀.၂၄။ မဟာနာမ်--- သနက်မာရဗြဟ္မာသည်လည်း ဤဂါထာကို သီဆို၏-

"လူအပေါင်း၌ အမျိုးအနွယ်ကို အားကိုးလေ့ရှိသော သူတို့တွင် မင်းမျိုးသည် မြတ်၏။ နတ်၊ လူအပေါင်း၌ ဝိဇ္ဇာစရတု(အသိ၊ အကျင့်)နှင့် ပြည့်စုံသူသည် မြတ်၏။"ဟု သီဆို၏။

မဟာနာမ်--- သနက်မာရဗြဟ္မာသည် ထိုဂါထာကို ကောင်းစွာ သီဆိုပေ၏။ မကောင်းသဖြင့် သီဆိုသည် မဟုတ် ပေ။ ကောင်းစွာ ရွတ်ဆိုပေ၏။ မကောင်းသဖြင့် ရွတ်ဆိုသည် မဟုတ်ပေ။ အကျိုးနှင့် စပ်ပေ၏။ အကျိုးနှင့် မစပ်သည် မဟုတ်ပေ။ မြတ်စွာဘုရားသည် သဘောတူတော်မူ၏။"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထတော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာ အား "အာနန္ဒာ--- ကောင်းပေစွ၊ ကောင်းပေစွ၊ အာနန္ဒာ--- သင်သည် ကင်္ဂါလဝတ်မြို့သား သာကီဝင်မင်းသားတို့အား သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အကျင့်ကို ကောင်းစွာ ဟောကြားပေ၏" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာသည် ဤတရားစကားကို ဟောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ကင်္ဂါလဝတ် မြို့သား သာကီဝင်မင်းသားတို့သည် အရှင်အာနန္ဒာ ဟောသော တရားတော်ကို နှစ်ခြိုက် ဝမ်းမြောက်ကြကုန်၏။

၃

ပေါတလိယသုတ်

၉.၂.၁၂၅။ အခါတစ်ပါး၌ မဟိမြစ်၏ မြောက်ဘက် အင်္ဂတိုင်း အာပဏနိဝံသံ၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ အာပဏနိဝံသံသို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ ဆွမ်းခံပြန်ကြွလာတော်မူသော အခါ တစ်ခုသော တောအုပ်သို့ နေ့သန့်စင်ရန် (နေ့အခါ၌ အနား ယူတော်မူရန်) ကြွတော်မူ၏။ ထိုတောအုပ်သို့ ရောက်တော် မူသော အခါ တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ နေ့သန့်စင်ရန် ထိုင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ပေါတလိယသုတ္တံသည် အဝတ်အစား သန့်ပြန်စွာ ဝတ်ဆင်၍ ထီးဆောင်း၊ ဖိနပ်စီးလျက် အညောင်း ပြေလမ်းလျှောက် လှည့်လည်လာ၏။ သူသည် တောအုပ် ဆီသို့ သွားကာ တောအုပ်အတွင်းသို့ ဝင်၍ မြတ်စွာဘုရား ထံတော်သို့ ရှဉ်းကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရောက် သောအခါ မြတ်စွာဘုရားနှင့် အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် ကောင်း ကို ပြောဆိုပြီးသော အခါ တစ်နေရာ၌ ရပ်နေ၏။ တစ်နေရာ၌ ရပ်နေသော ပေါတလိယသုတ္တံအား မြတ်စွာဘုရားသည် "သုတ္တံသိ---နေရာတို့သည် များစွာ ရှိကုန်၏။ အလိုရှိမူ ထိုင်လော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ပေါတလိယသုတ္တံသည်

"ရဟန်းဂေါတမသည် ငါ့ကို သုတ္တံသိ---ဟူသော အခေါ်အဝေါ် ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုတတ်သည်"ဟု အမျက်ထွက်လျက် နှလုံး မသာယာသည် ဖြစ်၍ ကောင်းမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပေါတလိယသုတ္တံကို "သုတ္တံသိ ---နေရာတို့သည် များစွာ ရှိကုန်၏။ အလိုရှိမူ ထိုင်လော့"ဟု သုံးကြိမ်တိုင်အောင် မိန့်တော်မူ၏။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ပေါတလိယသုတ္တံသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်၏- "အရှင်ဂေါတမ---အရှင်ဂေါတမသည် ကျွန်ုပ် ကို သုတ္တံသိ---ဟူသော အခေါ်အဝေါ်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ပြောဆို ဖြင်းသည် မသင့်တော် မလျောက်ပတ်ပါ"

"သုတ္တံသိ---သင်၏ အမူအရာ၊ အသွင်အပြင်၊ ပုံပန်းတို့ သည် သုတ္တံသိ---ဟူသော ဖြစ်ပေါ်သည်"

"အရှင်ဂေါတမ---ကျွန်ုပ်သည် ခပ်သိမ်းသော လူမှုကို စွဲ တို့ကို ပယ်ထားပြီးပါပြီ။ ခပ်သိမ်းသော လူ့အသုံးအနှုန်းတို့ကို ဖြတ်တောက်ထားပြီးပါပြီ"

"သုတ္တံသိ---သင်သည် ခပ်သိမ်းသော လူမှုကို စွဲတို့ကို အဘယ်သို့ ပယ်ထားသနည်း။ ခပ်သိမ်းသော လူ့အသုံး အနှုန်းတို့ကို အဘယ်သို့ ဖြတ်တောက်ထားသနည်း"

“အရှင်ဂေါတမ---ကျွန်ုပ်မှာ ရှိသော ဥစ္စာ၊ စပါး၊ ငွေ၊ ရွှေ အားလုံးကို သားသမီးတို့အား အမွေပေးထားပြီးပါပြီ။ ထို ဥစ္စာနှင့် ကျွန်ုပ်သည် စီမံခန့်ခွဲခြင်း မရှိတော့ဘဲ စားလောက် ရှိ၊ ဝတ်လောက်ရှိမျှဖြင့်သာ နေပါ၏။ အရှင်ဂေါတမ--- ကျွန်ုပ်သည် ခပ်သိမ်းသော လူမျိုးတို့ကို ဤသို့ ပယ်ထား ပြီးပါပြီ။ လူ့အသုံးအနှုန်းတို့ကို ဤသို့ ဖြတ်တောက်ထား ပြီးပါပြီ”

“သူကြွယ်---သင်ကား လူ့အသုံးအနှုန်းဖြတ်တောက်ပုံ ကို တစ်မျိုး ပြောဆို၏။ ငါဘုရားသာသနာတော်၌ကား လူ့အသုံးအနှုန်း ဖြတ်တောက်ပုံသည် တစ်မျိုး ဖြစ်၏”

“အရှင်ဘုရား---အဘယ်သို့လျှင် ဖြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ လူ့အသုံးအနှုန်း ဖြတ်တောက်ပုံ ဖြစ်ပါ သနည်း။ တောင်းပန်ပါသည် ဖြတ်စွာဘုရား--- ဖြတ်စွာ ဘုရား၏ သာသနာတော်၌ လူ့အသုံးအနှုန်း ဖြတ်တောက်မှု ဖြစ်ပုံ တရားတော်ကို ကျွန်ုပ်အား ဟောကြားတော်မူပါ”

“သူကြွယ်---သို့ဖြစ်လျှင် နားထောင်လော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းလော့၊ ဟောကြားပေအံ့”

“ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား”

ဇ.၂.၀.၂၆။ ဖြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော်ကို ဟောတော်မူ၏-

“သူကြွယ်---ဖြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ရှစ်ပါး သော ဤတရားတို့သည် လူ့အသုံးအနှုန်းဖြတ်ကြောင်း ဖြစ်ကုန်၏။ အဘယ်ရှစ်ပါးတို့နည်းဟူမူ-

အသက်မသတ်ခြင်းကို အခြေပြု၍ အသက်သတ် ခြင်းကို ပယ်ရမည် (၁)။

မေးသော ဥစ္စာ ယူခြင်းကို အခြေပြု၍ မမေးသော ဥစ္စာ ယူခြင်းကို ပယ်ရမည် (၂)။

မှန်ကန်သော စကားကို အခြေပြု၍ မမှန်ကန်သော စကားကို ပယ်ရမည် (၃)။

ကုန်းမတိုက်သော စကားကို အခြေပြု၍ ကုန်းတိုက် သော စကားကို ပယ်ရမည် (၄)။

မတပ်မက် မလိုချင်မှုကို အခြေပြု၍ တပ်မက်လိုချင် မှုကို ပယ်ရမည် (၅)။

မကဲ့ရဲ့ မမြတ်ခြယ်ခြင်းကို အခြေပြု၍ ကဲ့ရဲ့ခြယ်ခြယ် ခြင်းကို ပယ်ရမည် (၆)။

အမျက်မထွက်ခြင်း၊ မပင်ပန်းခြင်းကို အခြေပြု၍ အမျက်ထွက်ခြင်း၊ ပင်ပန်းခြင်းကို ပယ်ရမည် (၇)။

မာနမကြီးခြင်းကို အခြေပြု၍ မာနကြီးခြင်းကို ပယ်ရ မည် (၈)။

သူကြွယ်---အကျဉ်းအားဖြင့် ဟောကြား၍ အကျယ် အားဖြင့် မဟောပြုရသေးသော ဤတရားရှစ်ပါးတို့သည် ဖြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌ လူ့အသုံးအနှုန်း ဖြတ် ကြောင်း ဖြစ်ကုန်၏”

“အရှင်ဘုရား---တောင်းပန်ပါ၏။ ဖြတ်စွာဘုရားသည် ကျွန်ုပ်အား အစဉ်သနားသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဤတရား ရှစ်ပါးတို့ကို အကျယ်ချို့က ဟောပြောတော်မူပါ”

“သူကြွယ်---ထိုသို့ဖြစ်လျှင် နားထောင်လော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းလော့၊ ဟောပြောပေအံ့”

“အရှင်ဘုရား---ကောင်းပါပြီ”

ဖြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော်ကို ဟောတော်မူ၏-

ဇ.၂.၀.၂၇။ “အသက်မသတ်ခြင်းကို အခြေပြု၍ အသက် သတ်ခြင်းကို ပယ်ရမည်”ဟူသော စကားကို ငါဘုရား ဟော ထား၏။ ထိုစကားကို ဘယ်အဓိပ္ပာယ်ကို ရည်ရွယ်၍ ဟော ထားသနည်းဟူမူ- သူကြွယ်---ဤသာသနာတော်၌ ဖြတ်စွာ ဘုရား၏ တပည့်သည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- ‘ငါသည် အသက်ကို သတ်လေ့ရှိသူ ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော အနှောင့်အယှက် သံယောဇဉ်တို့ကို ပယ်ခြင်းငှာ၊ အကြွင်းမဲ့ ဖြတ်ခြင်းငှာ ကျင့်ကြံနေ၏။ အကယ်၍ ငါသည် အသက် သတ်လေ့ ရှိသူ ဖြစ်အံ့၊ အသက်သတ်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါ့ကို ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း စွပ်စွဲနိုင်၏။ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့သည်လည်း ဆင်ခြင်နိုင်၏။ ဝိစစ်၍ ကဲ့ရဲ့နိုင်ကုန်၏။ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ မကောင်းသော ဘဝသို့လည်း ရောက်နိုင်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဤအသက်သတ်ခြင်းသည်ပင်လျှင် သံယောဇဉ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်၏။ ဤအသက်သတ်ခြင်းသည်ပင်လျှင် နိဝရဏ (အပိတံအပင် အတားအဆီး) ဖြစ်၏။ အသက် သတ်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အာသဝေါ (အကုသိုလ်)တရား၊ ပင်ပန်းခြင်း၊ ပူလောင်ခြင်း တရားတို့သည် အသက်သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သော သူမှာ မဖြစ်ပေါ်ကြတော့ကုန်။ ‘အသက်မသတ်ခြင်းကို အခြေပြု၍ အသက်သတ်ခြင်းကို ပယ်ရမည်’ဟူသော ထိုစကားကို ဤ ဆိုခဲ့ပြီးသော အဓိပ္ပာယ်ကို ရည်ရွယ်၍ ငါ ဟောထား၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ကျန်သော လူ့အသုံးအနှုန်း မြတ်ကြောင်းတရား (၇)ပါးတို့ကိုလည်း ထိုအတူပင် အကျယ်ချဲ့၍ ဟောပြောတော်မူသည်။ ထို့နောင် ဆက်လက်၍ မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ဇ.၂.၀၂၈။ “သုတ္တံယံ---ထိုမျှလောက်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌ အခါခါသိမ်း အကြွင်းမဲ့ အသုံးအနှုန်း မြတ်သည်တော့ မဟုတ်သေး”

“အရှင်ဘုရား---အဘယ်သို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏သာသနာတော်၌ အခါခါသိမ်း အကြွင်းမဲ့ အသုံးအနှုန်း မြတ်ပါသနည်း။ အရှင်ဘုရား---တောင်းပန်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌ အခါခါသိမ်း အကြွင်းမဲ့ အသုံးအနှုန်းမြတ်ခြင်း ဖြစ်ပုံ တရားတော်ကို ကျွန်ုပ်တို့အား ဟောတော်မူပါ”

“သုတ္တံယံ---ထိုသို့မြင်လျှင် နာလော၊ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းလော့၊ ဟောပြောအံ့”

“အရှင်ဘုရား---ကောင်းပါပြီ”

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ကမဂုဏ်တို့၏ အပြစ်ကို ဆိုရာကား

ဇ.၂.၀၂၉။ “သုတ္တံယံ---ဥပမာအားဖြင့် မွတ်သိပ် ဆာလောင်သဖြင့် အားနည်း၍ နေသော ခွေးသည် နွားတို့ကို သတ်ဖြတ်၍ အမဲဖျက်ရာ စဉ်းတိတုံးအနီး၌ ရှေးရ တည်နေသည် ဆိုပါတော့၊ ကျွမ်းကျင်သော နွားသတ်သမားသည် ကောင်းစွာ ခြစ်ယူထားပြီးသော၊ အသားမရှိသော၊ သွေးမျှသာ လိမ်းကျံနေသော အရိုးကို ထိုခွေး၏ အနီးသို့ ပစ်ပေးရာ၏။

သုတ္တံယံ---သင် ဝှင်းစားလော့၊ ထိုခွေးသည် ကောင်းစွာ ခြစ်ယူထားပြီးသော၊ အသားမရှိသော၊ သွေးမျှသာ လိမ်းကျံနေသော ထိုအရိုးကို လျက်သည်ရှိသော် မွတ်သိပ် ဆာလောင်သဖြင့် အားနည်းခြင်းကို ပယ်ဖျောက်နိုင်ပါမည်လော”

“အရှင်ဘုရား---မပယ်ဖျောက်နိုင်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်- အရှင်ဘုရား---ထိုအရိုးသည် ကောင်းစွာ ခြစ်ယူထား၍ အသားမရှိဘဲ၊ သွေးမျှသာ လိမ်းကျံနေသောကြောင့်

ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်အားဖြင့် ထိုခွေးသည် ပင်ပန်းရုံ၊ နွမ်းနယ်ရုံသာ ရှိပါမည်”

“သုတ္တံယံ---ဤအတူပင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားသည် ‘ကာမဂုဏ်တို့သည် အရိုးနှင့် တူကုန်၏။ ဤကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ်သည် များပြားလှ၏’ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြားတော်မူ၏”ဟု ဆင်ခြင်၏။

ဤသို့ ဆင်ခြင်လတ်သော် ထိုကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့၏ သဘောကို ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ကောင်းသော ပညာဖြင့် မြင်၍ အမျိုးမျိုးသော သဘောရှိသော ဥပမာကျားမျိုးကို ရှောင်ကြဉ်၍ တစ်ခုတည်းသော သဘောရှိသော ဥပမာကျားမျိုးကိုသာလျှင် ပွားများ၏။ ယင်းဥပမာကျား၌ လောကသားများ တစ်မက်စရာ ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို ခွဲလမ်းခြင်း အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ငြိမ်း၏။ (၁)

ဇ.၂.၀၃၀။ သုတ္တံယံ---ဥပမာအားဖြင့် ငှက်တစ်ကောင်သည် သားတစ်ကို ချီ၍ ပျံသွားသည် ဆိုပါတော့၊ သားတစ်ကို ချီ၍ ပျံသော ထိုငှက်နောက်သို့ အခြားငှက်တို့သည် အစဉ်တစိုက် လိုက်ကုန်၍ ထိုးဆိတ်ကြကုန်ရာ၏။ သားတစ်ကို လွတ်ချစေကုန်ရာ၏။ သုတ္တံယံ---သင် ဝှင်းစားလော့၊ အကယ်၍ သားတစ်ကို ချီ၍ ပျံသော ထိုငှက်သည် ထိုသားတစ်ကို လျင်စွာသာလျှင် မဖွန်လွှတ်ငြားအံ့၊ အခြားငှက်တို့က ထိုးဆိတ်လုယူကြခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် သားတစ်ကို ချီ၍ ပျံသော ထိုငှက်သည် သေခြင်းသို့ ဖြစ်စေ၊ သေလုနီးပါး ဆင်းရဲခြင်းသို့ ဖြစ်စေ ရောက်နိုင်သည် မဟုတ်လော”

“အရှင်ဘုရား---ရောက်နိုင်ပါ၏”(၂)

ဇ.၂.၀၃၁။ “သုတ္တံယံ--- ဥပမာတစ်နည်းအားဖြင့် လူတစ်ယောက်သည် တောက်လောင်နေသော မြက်စီးရူးကို ကိုင်ယူ၍ လေညှာသို့ သွားသည် ဆိုပါတော့၊ သုတ္တံယံ---သင် ဝှင်းစားလော့၊ အကယ်၍ ထိုသူသည် တောက်လောင်နေသော ထိုမြက်စီးရူးကို လျင်မြန်စွာသာလျှင် မဖွန်လွှတ်ငြားအံ့၊ ထိုတောက်လောင်နေသော မြက်စီးရူးသည် ထိုသူ၏ လက်ကိုသော်လည်း လောင်နိုင်၏၊ လက်ရိုးကိုသော်လည်း လောင်နိုင်၏၊ အင်္ဂါကြီးငယ် တစ်ခုခုကိုသော်လည်း လောင်နိုင်၏၊ ထိုသူသည် ထိုမြက်စီးရူး လောင်မြိုက်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် သေခြင်းသို့ ဖြစ်စေ၊ သေလုနီးပါး ဆင်းရဲခြင်းသို့ ဖြစ်စေ ရောက်နိုင်သည် မဟုတ်လော”

“အရှင်ဘုရား---ရောက်နိုင်ပါ၏”(၃)

ဥ.၂.၀၃၂။ “သုက္ကယ်--- ဥပမာတစ်နည်းအားဖြင့် မီးကျိုးတွင်းကြီး တစ်တွင်းရှိသည် ဆိုပါတော့။ ထိုမီးကျိုးတွင်းကြီးသည် လူတစ်ယောက်၏ အရပ်တခု (လက်ခုပ်တစ်ဖောင်) ကျော် နက်၏။ မီးတောက် မီးခိုးကင်းသော မီးကျိုးခံတံမြင့် ပြည့်နေ၏။ ထိုအခါ လူတစ်ယောက်သည် ရောက်လာ၏။ ထိုသူကို အားကောင်းသော ယောက်ျား နှစ်ယောက်တို့သည် လက်ရုံးတို့ကို အသီးအသီး ကိုင်လျက် မီးကျိုးတွင်းသို့ ဆွဲငင်ကုန်၏။

သုက္ကယ်---သင် စဉ်းစားလော့၊ အမှန်အားဖြင့် ထိုသူသည် ထိုထိုဤဤ ကိုယ်ကို ရှန်ကန်ရာသည် မဟုတ်လော့”

“အရှင်ဘုရား---ရှန်းကန်ရာပါ၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော်- အရှင်ဘုရား---ထိုသူသည် ‘ငါသည် မီးကျိုးတွင်းကြီးထဲသို့ ကျငြားအံ့၊ ထိုသို့ ကျရောက်ခြင်းကြောင့် သေခြင်းသို့ ဖြစ်စေ၊ သေလုနီးပါး ဆင်းရဲခြင်းသို့ ဖြစ်စေ ရောက်လိမ့်မည်’ ဟု သိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်” (၄)

ဥ.၂.၀၃၃။ “သုက္ကယ်--- ဥပမာတစ်နည်းအားဖြင့် လူတစ်ယောက်သည် မွေ့လျော်ဖွယ်ဥယျာဉ်၊ မွေ့လျော်ဖွယ်တောအုပ်၊ မွေ့လျော်ဖွယ်မြေအပြင်၊ မွေ့လျော်ဖွယ်ရေကန်တို့ကို အိမ်မက်မြင်မက်သည် ဆိုပါတော့၊ သုက္ကယ်---သင် စဉ်းစားလော့၊ ထိုသူ နီးသည်ရှိသော် ဘာကိုမျှ မမြင်မတွေ့တော့သည် မဟုတ်လော့”

“အရှင်ဘုရား---မမြင်မတွေ့ ရတော့ပါ”(၅)

ဥ.၂.၀၃၄။ “သုက္ကယ်--- ဥပမာတစ်နည်းအားဖြင့် လူတစ်ယောက်သည် အငှားပစ္စည်းကို ငှား၍ ပတ္တမြားနားချောင်း ဆင်ထားသော ယာဉ်ကို တက်စီးသည် ဆိုပါတော့။ ထိုသူသည် ထိုအငှားပစ္စည်းတို့ ခြံရံလျက် ဈေးထဲသို့ သွား၏။ ထိုသူကို လူအပေါင်း မြင်သော အခါ ‘အချင်းတို့---ဤသူသည် ဥစ္စာရှိပေစွာတကား၊ ဥစ္စာရှိသူတို့သည် ဥစ္စာတို့ကို ဤသို့ပင် ခံစားကြကုန်၏’ ဟု ပြောဆို၏။ ထိုသူကို ဥစ္စာရှင်တို့သည် တွေ့လေရာရာ အရင်၌ပင်လျှင် မိမိပိုင်ဥစ္စာတို့ကို ပြန်ယူကုန်၏။ သုက္ကယ်---သင် စဉ်းစားလော့၊ ထိုသို့ ပစ္စည်းပိုင်ရှင်များက သူတို့ပစ္စည်းကို ပြန်ယူသွားကြသည့်အတွက် ပစ္စည်းငှားသုံးသော ထိုသူသည် မခံစားထိုက်ဘူး မဟုတ်လော့”

“အရှင်ဘုရား---မခံစားထိုက်ပါ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော်- အရှင်ဘုရား--- ဥစ္စာရှင်တို့သည် သူတို့ပိုင်ဥစ္စာတို့ကို ပြန်ယူကုန်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်” (၆)

ဥ.၂.၀၃၅။ “သုက္ကယ်--- ဥပမာတစ်နည်းအားဖြင့် ရွာသို့မဟုတ် နိုင်ငံ၏ မနီးမဝေးသို့ ထွက်ပင်သော တောအုပ်တစ်ခုရှိသည် ဆိုပါတော့၊ ထိုတောအုပ်၌ သစ်ပင်တစ်ပင်သည် ချိုလည်း ချို၊ များလည်း များသော အသီး ရှိ၏။ မြေပေါ် ကြွေကျသော အသီးလည်း တစ်လုံးမျှ မရှိ၊ ထိုအခါ အသီးကို လိုချင်၍ အသီးရှာလာသော လူတစ်ယောက်သည် လှည့်လည်လာရာ၏။ ထိုသူသည် ထိုတောအုပ်သို့ ဝင်၍ ချိုလည်း ချို၊ များလည်း များသော အသီး ရှိသော ထိုသစ်ပင်ကို မြင်၏။

ထိုသူသည် ဤသို့ စဉ်းစား၏- ‘ဤသစ်ပင်သည် ချိုလည်း ချို၊ များလည်း များသော အသီး ရှိ၏။ မြေပေါ် ကြွေကျသော အသီးလည်း တစ်လုံးမျှ မရှိ၊ ငါသည် သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်နိုင်၏။ ဤသစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်၍ အလိုရှိတိုင်း စား၍ ခါးပိုက်ကိုလည်း ပြည့်စေရလျှင် ကောင်းမည်’ ဟု စဉ်းစား၏။ ထိုသူသည် ထိုသစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်၍ အလိုရှိတိုင်း လည်း စား၏။ ခါးပိုက်ကိုလည်း ပြည့်စေ၏။

ထို့နောက် အသီးကို လိုချင်၍ အသီးရှာလာသော ဒုတိယလူတစ်ယောက်သည် ထက်လူစွာသော ဓားမကို ယူ၍ လှည့်လည်လာ၏။ ထိုဒုတိယလူသည် ထိုတောအုပ်သို့ ဝင်၍ ချိုလည်း ချို၊ များလည်း များသော အသီး ရှိသော ထိုသစ်ပင်ကို မြင်၏။ ထိုသူသည် ဤသို့ စဉ်းစား၏- ‘ဤသစ်ပင်သည် ချိုလည်း ချို၊ များလည်း များသော အသီး ရှိ၏။ မြေပေါ် ကြွေကျသော အသီးလည်း တစ်လုံးမျှ မရှိ၊ ငါသည် သစ်ပင်ပေါ်သို့ မတက်နိုင်၊ ငါသည် ဤသစ်ပင်ကို အရင်းမှ ဖြတ်ပြီးလျှင် အလိုရှိတိုင်း စား၍ ခါးပိုက်ကိုလည်း ပြည့်စေရလျှင် ကောင်းမည်’ ဟု စဉ်းစား၏။ ထိုသူသည် ထိုသစ်ပင်ကို အရင်းမှပင် ဖြတ်၏။

သုက္ကယ်---သင် စဉ်းစားလော့၊ ရှေးဦးစွာ သစ်ပင်တက်သော သူသည် အကယ်၍ လျင်မြန်စွာ မဆင်းငြားအံ့၊ ထိုသစ်ပင် လဲသည်ရှိသော် ထိုသူ၏ လက်မူလည်း ကျိုးနိုင်၏။ မြေထောက်မူလည်း ကျိုးနိုင်၏။ အင်္ဂါကြီးပင် တစ်ခုမှလည်း ကျိုးပဲ့လျက်စီးနိုင်၏။ ထိုရှေးဦးစွာ သစ်ပင်တက်နှင့်သော သူသည် သစ်ပင်လဲခြင်းကြောင့် သေခြင်းသို့ ဖြစ်စေ၊ သေလုနီးပါး ဆင်းရဲခြင်းသို့ ဖြစ်စေ ရောက်နိုင်သည် မဟုတ်လော့”

“အရှင်ဘုရား---ရောက်နိုင်ပါ၏”

“သုက္ကယ်---ဤအတူပင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- ‘ကာမဂုဏ်တို့သည် သားတစ်နှင့် တူကုန်၏။ မြက်မီးရှူးနှင့် တူကုန်၏။ မီးကျိုးတွင်းနှင့် တူ

ကုန်၏။ အငှားပစ္စည်းနှင့် တူကုန်၏။ ချိုမြိန်သည့် အသီး ရှိသော သစ်ပင်နှင့် တူကုန်၏။ ဤကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ် သည် များပြားလှ၏။ ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြား တော်မူ၏။ ဟု ဆင်ခြင်၏။

ဤသို့ ဆင်ခြင်လတ်သော် ထိုကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့၏ သဘောကို ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ကောင်းသော ပညာဖြင့် မြင်၍ အမျိုးမျိုးသော သဘောရှိသော ဥပေက္ခာမျိုးကို ရှောင် ကြဉ်၍ တစ်ခုတည်း သဘောရှိသော ဥပေက္ခာမျိုးကိုသာ လျှင် ပွားများ၏။ ယင်းဥပေက္ခာ၌ လောကသားများ တပ်မက် ရော ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို စွဲလမ်းခြင်း အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ငြိမ်း ၏။ (၇)

ဥ.၂.၀၃၆။ သူကြွယ်---ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် သားသည် စတုတ္ထဈာန်သမာဓိကိုပင်လျှင် အစွဲပြု၍ များပြား သော ရှေ့၌ နေခဲ့ဖူးသော ဘဝများတွင် ပုဗ္ဗေနိပါသာ နုဿတိအဘိညာဉ်ဖြင့် အောက်မေ့နိုင်၏။

သူကြွယ်---ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားသည် စုတတဓိ သတ္တဝါ၊ ပဋိသန္ဓေဓာတ် သတ္တဝါ-အစရှိသော သတ္တဝါအမျိုးမျိုးကို စတုတ္ထဈာန်သမာဓိကိုပင်လျှင် အစွဲပြု၍ မြင်သော ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ဖြင့် မြင်၏။

သူကြွယ်---ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားသည် စတုတ္ထဈာန်သမာဓိကိုပင်လျှင် အစွဲပြု၍ အာသဝေါတရား မရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်နှင့် အရဟတ္တဖိုလ်ပညာကို ယခုတစ်ဦးပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက် ပြုလျက် ရရှိ၍ ရဟန္တာ ခြစ်ကာ နေ၏။ သူကြွယ်---ဤဆီ အပ်ပြီးသည့်အတိုင်း မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ အခါဝေသိမ်း အကြွင်းမဲ့ အသုံးအနှုန်းပြတ်ခြင်းသည် မြစ် ပေ၏။

ဥ.၂.၀၃၇။ သူကြွယ်---သင် စဉ်းစားလော့၊ ဤမြတ်စွာ ဘုရား၏ သာသနာတော်၌ အခါဝေသိမ်း အကြွင်းမဲ့ အသုံး အနှုန်းပြတ်ပုံကို သင်သည် မိမိသန္တာန်၌ တွေ့မြင်၏လော့”

“အရှင်ဘုရား---ကျွန်ုပ်နှင့် မြတ်စွာဘုရားသာသနာ တော်၌ အခါဝေသိမ်း အကြွင်းမဲ့ အသုံးအနှုန်း ပြတ်ပုံသည် တခြားမပါ။ အရှင်ဘုရား---ကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ အခါဝေသိမ်း အကြွင်းမဲ့ အသုံးအနှုန်း ပြတ်ခြင်းနှင့် ဝေကွာလှပါ၏။

အရှင်ဘုရား---ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေးအခါက အယူတစ်မျိုး ရှိကုန်သော ယဉ်ကျေးမှုတို့ကို မသိသူများ ခြစ်ကုန်လျက် သိသူ များ-ဟု အောက်မေ့ခဲ့ကြပါကုန်၏။ မသိသူများ ခြစ်ကုန် လျက် သိသူများအားသာ ကျွေးမွေးထိုက်သော ဘောဇဉ်ကို ကျွေးမွေးခဲ့မိကြပါကုန်၏။ မသိသူများ ခြစ်ကုန်လျက် သိသူများအရာ၌ ထားခဲ့မိကြပါကုန်၏။

အရှင်ဘုရား---ကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့ကို ကား သိသူများ ခြစ်ကုန်လျက် မသိသူများ-ဟု အောက်မေ့ခဲ့မိ ကြပါကုန်၏။ သိသူများ ခြစ်ကုန်လျက် မသိသူများ အားသာ ကျွေးမွေးထိုက်သော ဘောဇဉ်ကို ကျွေးမွေးခဲ့မိ ကြပါကုန်၏။ သိသူများ ခြစ်ကုန်လျက် မသိသူများ၏ အရာ၌ ထားခဲ့မိကြပါကုန်၏။

အရှင်ဘုရား---ယခုအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် အယူတစ်မျိုး ရှိကုန်သော ယဉ်ကျေးမှုတို့ကို မသိသူများသာ ခြစ်၍ မသိသူများ- ဟု အသိအမှတ်ပြုရပါကုန်တော့အံ့။ မသိသူများသာ ခြစ်၍ မသိသူများအားသာ ကျွေးမွေးထိုက်သော ဘောဇဉ်ကို ကျွေးမွေးကြပါကုန်တော့အံ့။ မသိသူများသာ ခြစ်၍ မသိသူ များ၏ အရာ၌သာလျှင် ထားပါကုန်တော့အံ့။

အရှင်ဘုရား---ကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့ကို သိသူ များသာ ခြစ်၍ သိသူများ-ဟု အသိအမှတ်ပြုပါကုန် တော့အံ့။ သိသူများသာ ခြစ်၍ သိသူများအားသာ ကျွေးမွေးထိုက်သော ဘောဇဉ်ကို ကျွေးမွေးကြပါကုန်တော့အံ့။ သိသူများသာ ခြစ်၍ သိသူများ၏ အရာ၌ ထားကြပါ ကုန်တော့အံ့။

အရှင်ဘုရား---မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွန်ုပ်တို့ ရဟန်းတို့ အပေါ်၌ ရဟန်း-ဟု ချစ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ရဟန်းတို့ အပေါ်၌ ရဟန်း-ဟု ကြည်ညိုခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ရဟန်းတို့အပေါ်၌ ရဟန်း-ဟု ရိုသေခြင်းကိုလည်းကောင်း ခြစ်စေတော်မူပါပေ၏။

အရှင်ဘုရား---တရားတော်သည် အလွန်နက်သက်ဖွယ် ရှိလှပါပေ၏။ အရှင်ဘုရား---ယနေ့မှ စ၍ အသက်ထက်ဆုံး ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ- ဟူ၍ ကျွန်ုပ်တို့ မှတ်တော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။

၄

ဇီဝကသုတ်

၉.၂.၁၃၈။ အခါတစ်ပါး၌ ရာဇဂြိုဟ်မြို့၊ ဇီဝက၏ သရက် ဥယျာဉ်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဇီဝကသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤသို့ လျှောက်၏- “အရှင်ဘုရား---တပည့်တော်သည် ဤသို့သော စကားကို ကြားဖူးပါ၏- ‘ရဟန်းခေါ်တမကို ရည်ညွှန်း၍ သတ္တဝါကို သတ်ကြကုန်၏၊ ရည်ညွှန်း၍ ပြုသော အသား၊ မိမိကိုစွန့်၍ ပြုသော အသားကို ရဟန်းခေါ်တမသည် သိလျက် သုံးဆောင် စားသောက်၏’ ဟု ကြားဖူးပါ၏။ အရှင်ဘုရား--- ဤသို့ပြောသော သူတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားအရ ပြောဆိုသူများ ဖြစ်ကြပါကုန်၏လော၊ မြတ်စွာဘုရားကို မဟုတ်မမှန် မစွပ်စွဲဘဲလည်း ရှိကြပါကုန်၏လော”

၉.၂.၁၃၉။ “ဇီဝက---ထိုသို့ ပြောဆိုကြသော သူတို့ သည် ငါ၏ စကားအရ ပြောဆိုသူများ မဟုတ်ကြ၊ ငါ့ကို မဟုတ်မမှန် စွပ်စွဲကြကုန်၏။ ဇီဝက---မြင်ခြင်း၊ ကြားခြင်း၊ ယုံမှားခြင်း-ဟူသော ဤသုံးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အသားကို မသုံးဆောင်ကောင်း-ဟူ၍ ငါ ဟောကြား၏။ ဇီဝက--- မမြင်ခြင်း၊ မကြားခြင်း၊ ယုံမှားမရှိခြင်း-ဟူသော ဤသုံးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အသားကို သုံးဆောင် ကောင်း၏-ဟူ၍ ငါ ဟောကြား၏။

၉.၂.၁၄၀။ ဇီဝက---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည်

မြို့၊ ရွာ တစ်ခုခုကို မှီ၍ နေ၏။ ထိုရဟန်းသည် မေတ္တာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်၊ ကရုဏာနှင့်ယှဉ်သော စိတ်၊ မုဒိတာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်၊ ဥပေက္ခာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်တို့ကို အရပ် ဆယ်မျက်နှာသို့ ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏။ ထိုရဟန်းကို သူကြွယ် တစ်ယောက်သည် ချဉ်းကပ်၍ နောက်တစ်နေ့အတွက် ဆွမ်းစားပင့်၏။ ဇီဝက---ရဟန်းသည် လက်ခံ၏။ ထိုရဟန်း သည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်လျက် သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူ၍ ထိုသူကြွယ်၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်ကာ ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုရဟန်းအား ထို သူကြွယ်သည် မွန်မြတ်သော ဆွမ်းကို ဆက်ကပ်၏။ ‘ဦးအား ဤသူကြွယ်သည် မွန်မြတ်သော ဆွမ်းကို ဆက်ကပ်လျှင် ကောင်းမည်’ ဟု ဤသို့သော အကြံသည် ထိုရဟန်းမှ မမြွှ်။ ‘ဦးအား ဤသူကြွယ်သည် နောင်အခါ၌လည်း ဤသို့ မွန်မြတ်သော ဆွမ်းကို ဆက်ကပ်လျှင် ကောင်းမည်’ ဟု လည်း အကြံ မမြွှ်။ ထိုရဟန်းသည် ထိုဆွမ်းကို မတင်မက် မစွဲလမ်းဘဲ ဆင်ခြင်၍ သုံးဆောင်၏။

ဇီဝက---သင် စဉ်းစားလော့၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုအခါ၌ မိမိဆင်းရဲခြင်းငှာသော်လည်း ဧဇ္ဇဆော်သလော၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှာသော်လည်း ဧဇ္ဇဆော်သလော၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားလုံး ဆင်းရဲခြင်းငှာသော်လည်း ဧဇ္ဇဆော်သလော”

“အရှင်ဘုရား---မစေ့ဆော်ပါ”

“ဇီဝက---ထိုရဟန်းသည် ထိုအခါ၌ အပြစ် မရှိသည်သာ လျှင် ဖြစ်သော အာဟာရကို သုံးဆောင်သည် မဟုတ်လော”

“မန်ပါ အရှင်ဘုရား”

“အရှင်ဘုရား--- ဗြဟ္မာသည် မေတ္တာဖြင့် နေလေ့ရှိ၏’ ဟူသော ဤစကားကို တပည့်တော် ကြားဖူးပါသည်။ အရှင် ဘုရား--- ထိုဗြဟ္မာကြီး-ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း-ဟု မြတ်စွာဘုရားကို ကျွန်ုပ် မျက်မြင်တွေ့ ရပါသည်။ အရှင် ဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် မေတ္တာဖြင့် နေလေ့ရှိတော် မူပါပေသည် ဘုရား”

“ဇီဝက--- ဆင်းရဲ ဖြစ်ကြောင်း ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟကို ငါဘုရား အမြင်ပြတ် ပယ်ပြီဦး”

ဇီဝက---သင်သည် ဤသဘောကို ရည်ရွယ်လျက် အကယ်၍ ပြောဆိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ငါဘုရားသည် သင်၏ စကားကို စွင့်မြှူ၏”

“အရှင်ဘုရား---တပည့်တော်သည် ဤသဘောကိုပင် ရည်ရွယ်၍ ပြောဆိုပါ၏”

ဇ.ပ.၂၄၁။ “ဇီဝက---မြတ်စွာဘုရားကို ဖြစ်စေ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားကို ဖြစ်စေ ရည်ညွှန်း၍ သတ္တဝါ ကို သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲသော သူကြွယ်သည် ငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် များစွာသော မကောင်းမှုကို ဖြစ်ပွားစေ၏။ ထိုသူကြွယ်သည် ‘သွားကြ၊ ဤမည်သော သတ္တဝါကို ဆောင်ယူခဲ့ကြ’ဟု ပြော၏။ ဤသို့ ပြောသော ဤရှေးဦး စွာသော အကြောင်းကြောင့် များစွာသော မကောင်းမှုကို ဖြစ်ပွားစေ၏။

လည်ပင်း၌ ခွံ့ချည်၍ ဆောင်ယူခဲ့ရသော သတ္တဝါသည် ကိုယ်ဆင်းရဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲကို ခံစားရ၏။ ဤနစ်နစ်မြောက် သော အကြောင်းကြောင့်လည်း များစွာသော မကောင်းမှုကို ဖြစ်ပွားစေ၏။

ထိုသူသည် ‘သွားကြ၊ ဤသတ္တဝါကို သတ်ခဲ့ကြ’ဟု ပြော၏။ ဤသုံးခုမြောက်အကြောင်းကြောင့်လည်း များစွာ သော မကောင်းမှုကို ဖြစ်ပွားစေ၏။

ထိုသူ၏ သတ်ခြင်းကို ခံရသော သတ္တဝါသည် ကိုယ် ဆင်းရဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲကို ခံစားရ၏။ ဤလေးခုမြောက် အကြောင်းကြောင့်လည်း များစွာသော မကောင်းမှုကို ဖြစ်ပွားစေ၏။

ထိုသူသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖြစ်စေ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားကို ဖြစ်စေ အပ်သော အသားမျိုးဖြင့် ပြစ်မှားရာ ရောက်၏။ ဤငါးခုမြောက် အကြောင်းကြောင့်လည်း များစွာ သော မကောင်းမှုကို ဖြစ်ပွားစေ၏။

ဇီဝက--- မြတ်စွာဘုရားကို ဖြစ်စေ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားကို ဖြစ်စေ ရည်ညွှန်း၍ သတ္တဝါကို သတ်ဖြတ် ညှဉ်းဆဲသော သူသည် ဤငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် များစွာသော မကောင်းမှုကို ဖြစ်ပွားစေ၏”

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော ဇီဝကသည် မြတ်စွာဘုရားအား “အရှင်ဘုရား---အံ့ဖွယ်ရှိပါပေစွ၊ အရှင်ဘုရား---ထူးဆန်းပါ ပေစွ၊ အရှင်ဘုရား--- ရဟန်းတော်တို့သည် အင်သော အာဟာရကိုသာလျှင် သုံးဆောင်ကြပါပေကုန်၏။ အရှင် ဘုရား--- ရဟန်းတော်တို့သည် အပြစ်မရှိသော အာဟာရ ကိုသာလျှင် သုံးဆောင်ကြပါပေကုန်၏။ အရှင်ဘုရား--- တရားတော်သည် အလွန်နစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အရှင် ဘုရား---တရားတော်သည် အလွန်နစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အရှင်ဘုရား---မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တော်ကို ယနေ့မှ အစပြု၍ အသက်ထက်ဆုံး ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ-ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ”ဟု လျှောက်ထား၏။

၅

ဥပါလိသုတ်

၉.၂.၀၄၂။ အခါတစ်ပါး၌ နာဠန္ဒာမြို့ ပါဝါရိကသုဌေး၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ နာဠန္ဒာသား နိဂဏ္ဌသည် နာဠန္ဒာမြို့၌ များစွာသော နိဂဏ္ဌပရိသတ်နှင့်အတူ နေ၏။

ထိုအခါ ဒီယတပဿီနိဂဏ္ဌသည် မြတ်စွာဘုရားထံ တော်သို့ ရျဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့် အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆိုပြီး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်နေသော ဒီယတပဿီနိဂဏ္ဌကို မြတ်စွာဘုရားသည် “ဒီယတပဿီ---နေရာတို့သည် ရှိကုန် ၏။ အကယ်၍ အလိုရှိမှ ထိုင်လော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော ဒီယတပဿီနိဂဏ္ဌသည် နိမ့်သော တစ်နေရာ၌ သင့်လျော်စွာ ထိုင်နေ၏။ သင့်လျော်စွာ ထိုင်နေသော ဒီယတပဿီနိဂဏ္ဌကို မြတ်စွာဘုရားသည် “တပဿီ---နာဠန္ဒာသား နိဂဏ္ဌသည် မကောင်းမှု ပြုခြင်း၊ မကောင်းမှုဖြစ်ခြင်းတို့၌ အဘယ်မျှလောက်ကုန်သော အကံတို့ကို သတ်မှတ်သနည်း”ဟု မေးတော်မူ၏။

“ဗျူရင်ဂေါတမ--- ‘ကံ ကံ’ဟု သတ်မှတ်ခြင်းသည် နာဠန္ဒာသား နိဂဏ္ဌ၏ အလေ့အကျင့် မဟုတ်။ ဗျူရင်ဂေါတမ

---‘ဒဏ် ဒဏ်’ဟု သတ်မှတ်ခြင်းသည်သာ နာဠန္ဒာသား နိဂဏ္ဌ၏ အလေ့အကျင့် ဖြစ်၏”

“တပဿီ---နာဠန္ဒာသား နိဂဏ္ဌသည် မကောင်းမှုပြုခြင်း၊ မကောင်းမှုဖြစ်ခြင်းတို့၌ အဘယ်မျှလောက်ကုန်သော ဒဏ်တို့ကို သတ်မှတ်သနည်း”

“ဗျူရင်ဂေါတမ---နာဠန္ဒာသား နိဂဏ္ဌသည် မကောင်းမှု ပြုခြင်း၊ မကောင်းမှုဖြစ်ခြင်းတို့၌ ဒဏ်သုံးပါးတို့ကို သတ်မှတ် ၏။ အဘယ်သုံးပါးတို့နည်း ဟူမူ- ကာယဒဏ်၊ ဝစီဒဏ်နှင့် မနောဒဏ်တို့တည်း”

“တပဿီ---ကာယဒဏ်-ဟူသည် တခြားတစ်ပါးသာ လော၊ ဝစီဒဏ်-ဟူသည် တခြားတစ်ပါးသာလော၊ မနောဒဏ်-ဟူသည် တခြားတစ်ပါးသာလော”

“ဗျူရင်ဂေါတမ---ကာယဒဏ်-ဟူသည် တခြား တစ်ပါးသာတည်း၊ ဝစီဒဏ်-ဟူသည် တခြား တစ်ပါးသာတည်း၊ မနောဒဏ်-ဟူသည် တခြား တစ်ပါးသာတည်း”

“တပဿီ---ဤသို့ တခြားစီ ဖြစ်ကုန်သော ဤဒဏ် သုံးပါးတို့တွင် မကောင်းမှုပြုခြင်း၊ မကောင်းမှုဖြစ်ခြင်းတို့၌ အဘယ်ဒဏ်ကို အပြစ်အကြီးဆုံးဟူ၍ နာဠန္ဒာသား နိဂဏ္ဌ

သည် သတ်မှတ်သနည်း။ ကာယဒဏ်ကိုလော၊ သို့မဟုတ် ဝစီဒဏ်ကိုလော၊ သို့မဟုတ် မနောဒဏ်ကိုလော”

“ဗျူဟဒဏ်တမ---ကာယဒဏ်ကို အပြစ်အကြီးဆုံး-ဟူ၍ နာဇ္ဇဏီသား နိဂဏ္ဌသည် သတ်မှတ်၏။ ဝစီဒဏ်နှင့် မနောဒဏ်ကို ထိုကဲ့သို့ မသတ်မှတ်”

“တပဿီ---ကာယဒဏ်’ဟု ဆိုသလော။

“ဗျူဟဒဏ်တမ ---ကာယဒဏ်’ဟု ဆို၏”

“တပဿီ---ကာယဒဏ်’ဟု ဆိုသလော”

“ဗျူဟဒဏ်တမ---ကာယဒဏ်’ဟု ဆို၏”

“တပဿီ---ကာယဒဏ်’ဟု ဆိုသလော”

“ဗျူဟဒဏ်တမ---ကာယဒဏ်’ဟု ဆို၏”

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌကို ဤစကားအရာ၌ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် တည်စေတော်မူ၏။

ဥ.၂.၈၄၄ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည် မြတ်စွာဘုရားအား “ဗျူဟဒဏ်တမ---သင်သည်ကား မကောင်းမှုဖြစ်ခြင်း၊ မကောင်းမှုဖြစ်ခြင်းတို့၌ အဘယ်မျှ လောက်သော ဒဏ်တို့ကို သတ်မှတ်ပါသနည်း”ဟု လျှောက်၏။

“တပဿီ---ဒဏ် ဒဏ်’ဟူ၍ သတ်မှတ်ခြင်းသည် ငါဘုရား၏ အလေ့အကျင့်မဟုတ်၊ တပဿီ---ကံ ကံ’ဟူ၍ သတ်မှတ်ခြင်းသည်သာ ငါဘုရား၏ အလေ့အကျင့် ဖြစ်၏”

“ဗျူဟဒဏ်တမ---မကောင်းမှုဖြစ်ခြင်း၊ မကောင်းမှုဖြစ်ခြင်းတို့၌ အဘယ်မျှလောက်သော ကံတို့ကို သင် သတ်မှတ်သနည်း”

“တပဿီ---မကောင်းမှုဖြစ်ခြင်း၊ မကောင်းမှုဖြစ်ခြင်းတို့၌ ကံသုံးပါးတို့ကို ငါဘုရား သတ်မှတ်၏။ အဘယ်ကံသုံးပါးတို့နည်း၊ ဟူမူ- ကာယကံ၊ ဝစီကံနှင့် မနောကံတို့တည်း”

“ဗျူဟဒဏ်တမ---ကာယကံ-ဟူသည် တခြား တစ်ပါးလော၊ ဝစီကံ-ဟူသည် တခြား တစ်ပါးလော၊ မနောကံ-ဟူသည် တခြား တစ်ပါးလော”

“တပဿီ---ကာယကံ-ဟူသည် တခြားတစ်ပါးသာတည်း။ ဝစီကံ-ဟူသည် တခြားတစ်ပါးသာတည်း။ မနောကံ-ဟူသည် တခြားတစ်ပါးသာတည်း”

“ဗျူဟဒဏ်တမ--- ဤသို့ တခြားစီဖြစ်ကုန်သော ဤကံသုံးပါးတို့တွင် မကောင်းမှုဖြစ်ခြင်း၊ မကောင်းမှုဖြစ်ခြင်းတို့၌ အဘယ်ကံကို အပြစ်အကြီးဆုံး-ဟူ၍ သင် သတ်မှတ်ပါသနည်း။ ကာယကံကိုလော၊ သို့မဟုတ် ဝစီကံကိုလော၊ သို့မဟုတ် မနောကံကိုလော”

“တပဿီ---ဤသို့ တခြားစီဖြစ်ကုန်သော ဤကံသုံးပါးတို့တွင် မကောင်းမှုဖြစ်ခြင်း၊ မကောင်းမှုဖြစ်ခြင်းတို့၌ မနောကံကို အပြစ်အကြီးဆုံး-ဟု ငါဘုရား သတ်မှတ်၏။ ကာယကံနှင့် ဝစီကံကို ထိုကဲ့သို့ မသတ်မှတ်”

“ဗျူဟဒဏ်တမ---မနောကံ’ဟု ဆိုသလော”

“တပဿီ---မနောကံ’ဟု ဆို၏”

“ဗျူဟဒဏ်တမ---မနောကံ’ဟု ဆိုသလော”

“တပဿီ---မနောကံ’ဟု ဆို၏”

“ဗျူဟဒဏ်တမ---မနောကံ’ဟု ဆိုသလော”

“တပဿီ---မနောကံ’ဟု ဆို၏”

ဤသို့လျှင် ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဤစကားအရာ၌ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် တည်စေ၍ နေရာမှ ထကာ နာဇ္ဇဏီသား နိဂဏ္ဌထံသို့ ရုဉ်းကပ်လေ၏။

ဥ.၂.၈၄၄ ထိုအခါ နာဇ္ဇဏီသား နိဂဏ္ဌသည် ဥပါလိ သူကြွယ်အမှူးရှိသော ဗလကံရှိသော များစွာသော လူပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အတူ နေ၏။ နာဇ္ဇဏီသား နိဂဏ္ဌသည် အဝေးက လာသော ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌကို မြင်၍ ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌအား “တပဿီ---သင်သည် ယခု နေ့စဉ်ကြောင့်တောင့်၌ ဘယ်အရပ်မှ လာခဲ့သနည်း”

“အရှင်---ကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းဂေါတမထံမှ လာခဲ့ပါ၏”

“တပဿီ---သင်နှင့် ရဟန်းဂေါတမတို့ တစ်စုံတစ်ရာသော စကားပြောဟောမှု ဖြစ်ခဲ့သလော”

“အရှင်---ဖြစ်ခဲ့ပါ၏”

“တပဿီ---သင်နှင့် ရဟန်းဂေါတမတို့ အဘယ်သို့လျှင် စကားပြောဟောမှု ဖြစ်ခဲ့သနည်း”

ထိုအခါ ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် အတူ စကားပြောဟောမှု ဖြစ်ခဲ့သမျှအားလုံးကို နာဇ္ဇဏီသား နိဂဏ္ဌအား ပြောကြားလေ၏။

ဤသို့ ပြောကြားသော် နာဇုဏ်သား နိဂဏ္ဌသည် ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌအား "တပဿီ---ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ၊ အကြားအမြင် ဟုသုတရှိသော၊ ဆရာ၏ အဆုံးအမကို ကောင်းစွာသာလျှင် သိသော တပည့်၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာ အတိုင်းသာလျှင် သင်သည် ရဟန်းဂေါတမအား ပြောကြားခဲ့ပေ၏။ ဤသို့ ကြီးမားသော ကာယဒဏ်ကို ထောက်၍ သေးငယ်သော မနောဒဏ်သည် အဘယ်မှာ ပြောပလောက်မည်နည်း။ အမှန်အားဖြင့် ကာယဒဏ်သည်သာလျှင် မကောင်းမှုပြုခြင်း၊ မကောင်းမှုဖြစ်ခြင်းတို့၌ အပြစ်ကြီး၏။ ဝဇီဒဏ်နှင့် မနောဒဏ်သည် ထိုကဲ့သို့ အပြစ်မကြီး"ဟု ဆို၏။

ဥ.၂.၈၄၅။ ဤသို့ ဆိုသော် ဥပါလိသုတ္တယ်သည် နာဇုဏ်သား နိဂဏ္ဌကို- "အရှင်ဘုရား--- ကျွန်ုပ် ယခု သွားပါအံ့။ ဤစကားအရာ၌ ရဟန်းဂေါတမအား အပြစ်တင်ချေပါအံ့။ ရဟန်းဂေါတမသည် တပဿီအရှင်ကောင်းအား ပေးထားသည့် ကတိအတိုင်း ဆက်လက် တည်ရှိကြားအံ့။ အားရှိသော ယောက်ျားသည် အမွေးရည်သော သိုးကို အမွေးတို့၌ ကိုင်တွယ်၍ ရှေးရှု ဆွင်ရာသကဲ့သို့၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ ဆွင်ရာသကဲ့သို့၊ ထိုမှဤမှ ဆွင်ရာသကဲ့သို့၊ ဤအတူ ကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းဂေါတမကို မိမိ၏ အယူဝါဒဖြင့် ရဟန်းဂေါတမ၏ အယူဝါဒကို ရှေးရှု ဆွင်ပါအံ့။ ထက်ဝန်းကျင်မှ ဆွင်ပါအံ့။ ထိုမှဤမှ ဆွင်ပါအံ့။

ဥပမာ တစ်နည်းအားဖြင့် သေတင်းကုတ်၌ အမှုက်စွကို လုပ်သော ခွန်အားရှိသော ယောက်ျားသည် ကြီးစွာသော သေတင်းကုတ်၌ ခင်းထားသော ဖျာကို နက်လှစွာသော ရေအိုင်၌ ချ၍ အစွန်း၌ ကိုင်လျက် ရှေးရှု ဆွင်ရာသကဲ့သို့၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ ဆွင်ရာသကဲ့သို့၊ ထိုမှဤမှ မွေ့ ယမ်း ဆွင်ရာသကဲ့သို့ ဤအတူ ကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းဂေါတမကို မိမိအယူဝါဒဖြင့် ရဟန်းဂေါတမ၏ အယူဝါဒကို ရှေးရှု ဆွင်ပါအံ့။ ထက်ဝန်းကျင်မှ ဆွင်ပါအံ့။ ထိုမှဤမှ ဆွင်ပါအံ့။ ဥပမာ တစ်နည်းအားဖြင့် ခွန်အားရှိသော သေသောက်ကြိုးသည် ခွက်ကို အစွန်း၌ ကိုင်တွယ်၍ အောက်သို့ နှိပ်ကာ ပွတ်တိုက်ရာသကဲ့သို့၊ အထက်သို့ မြှောက်ကာ ပွတ်တိုက်ရာသကဲ့သို့၊ မိတွက်ရာသကဲ့သို့ ဤအတူ ကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းဂေါတမကို မိမိ၏ အယူဝါဒဖြင့် ရဟန်းဂေါတမ၏ အယူဝါဒကို အောက်သို့ နှိပ်ကာ ပွတ်တိုက်ပါအံ့။ အပေါ်သို့ မြှောက်ကာ ပွတ်တိုက်ပါအံ့။ မိတွက် မွေ့ ယမ်းပါအံ့။ ဥပမာ တစ်နည်းအားဖြင့် အသက်မြောက်ဆယ်ရှိ၍ အားယုတ်နေသော ဆင်ပြောင်ကြီးသည် နက်လှစွာသော လေးထောင့် ရေကန်သို့ သက်ဆင်း၍ သာဓကဓာဓိကမည်သော ကစားမျိုးကို ကစားသကဲ့သို့ ထိုအတူ ကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းဂေါတမ

ကို သာဓကဓာဓိကကစားမျိုးနှင့် တူသော ကစားခြင်းကို ကစားပါအံ့။ အရှင်ဘုရား---ကျွန်ုပ် ယခု သွားပါအံ့။ ဤစကားအရာ၌ ရဟန်းဂေါတမအား အပြစ်တင်ချေပါအံ့"ဟု ဆို၏။

"သုတ္တယ်---သင် သွားလော့၊ ဤစကားအရာ၌ ရဟန်းဂေါတမအား အပြစ်တင်ချေလော့။ သုတ္တယ်---ရဟန်းဂေါတမအား ငါ ဖြစ်စေ၊ ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌ ဖြစ်စေ၊ သင် ဖြစ်စေ အပြစ်တင်သင့်နေပြီ"ဟု ဆို၏။

ဥ.၂.၈၄၆။ ဤသို့ ဆိုသော် ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည် နာဇုဏ်သား နိဂဏ္ဌအား- "အရှင်ဘုရား--- ရဟန်းဂေါတမအား ဥပါလိသုတ္တယ်အပြစ်တင်မည်ကို ကျွန်ုပ် မနှစ်သက်ပါ။ အရှင်ဘုရား--- ရဟန်းဂေါတမသည် လှည့်ပတ်တတ်၏။ စိတ်ညှို့၍ လှည့်ပတ်ခြင်းအတတ်ကို တတ်၏။ ယင်းအတတ်ဖြင့် အယုတ်မျိုးရှိသော သူတို့၏ တပည့်တို့ကို ညှို့တတ်၏"ဟု ပြော၏။

"တပဿီ---ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့်အဖြစ်သို့ ဥပါလိသုတ္တယ် ရောက်နိုင်စေအကြောင်း မရှိ။ ဥပါလိသုတ္တယ်၏ တပည့်အဖြစ်သို့ ရဟန်းဂေါတမသာ ရောက်နိုင်စေအကြောင်း ရှိ၏။ သုတ္တယ်--- သင် သွားလော့၊ ဤစကားအရာ၌ ရဟန်းဂေါတမအား အပြစ်တင်ချေလော့၊ သုတ္တယ်--- ရဟန်းဂေါတမအား ငါ ဖြစ်စေ၊ ဒီဃတပဿီ နိဂဏ္ဌ ဖြစ်စေ၊ သင် ဖြစ်စေ အပြစ်တင်သင့်နေပြီ"

ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည် နာဇုဏ်သား နိဂဏ္ဌအား သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ထိုသို့ ပြော၏။ နာဇုဏ်သား နိဂဏ္ဌသည် ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌကောကကို သုံးကြိမ်လုံး ပယ်ကာ ဥပါလိသုတ္တယ်ကို မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ လွှတ်လိုက်၏။

"အရှင်ဘုရား---ကောင်းပါပြီ"ဟု ဆိုကာ ဥပါလိသုတ္တယ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ သွား၏။

မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရောက်သော အခါ ရှိသောစွာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိမှီး၍ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင်ဘုရား--- ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည် ဤအရပ်သို့ လာပါသလော"ဟု လျှောက်၏။

"သုတ္တယ်--- ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည် ဤအရပ်သို့ လာ၏"

"အရှင်ဘုရား---အရှင်ဘုရားနှင့် ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌတို့ တစ်စုံတစ်ရာသော စကားပြောဟောမှု ဖြစ်ခဲ့ပါသလော"

"သုတ္တယ်--- ဖြစ်ခဲ့၏"

“အရှင်ဘုရား---အရှင်ဘုရားနှင့် ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌတို့ အဘယ်သို့လျှင် စကားပြောဟောမှု ဖြစ်ခဲ့ပါသနည်း”

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌနှင့် စကားပြောဟောမှု ဖြစ်ခဲ့သမျှအားလုံးကို ဥပါလိသုတ္တယ် အား ပြောပြတော်မူ၏။

ဥ.၂.၀၄၇။ ဤသို့ ပြောပြတော်မူသော် ဥပါလိသုတ္တယ် သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်၏- “အရှင်ဘုရား---ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌ ပြောကြားသည့်အတိုင်း မနောဒဏ် သည်သာ အပြစ်ကြီး၏”

“သုတ္တယ်---သင်သည် မှန်ကန်သော သစ္စာ၌ တည်၍ အကယ်၍ ပြောဆိုပြီးအံ့၊ ဤအကြောင်းအရာ၌ ငါတို့ စကားဆွေးနွေးမှု ဖြစ်နိုင်၏”

“အရှင်ဘုရား---ကျွန်ုပ်သည် မှန်ကန်သော သစ္စာ၌ တည်၍ ပြောဆိုပါအံ့၊ ဤအကြောင်းအရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့ စကားဆွေးနွေးမှု ဖြစ်ပါစေ”

ဥ.၂.၀၄၈။ “သုတ္တယ်---နိဂဏ္ဌတစ်ယောက်သည် အနာနိဝဏ် နိဗ္ဗာန်၏၊ ဆင်းရဲဒုက္ခ၏၊ မြင်းစွာ နာနေ၏၊ ရေအေးကို ပယ်၍ ရေခဲအေးကိုသာ သုံးဆောင်လေ့ ရှိ၏၊ ထိုနိဂဏ္ဌသည် ရေအေးကို မရသည့် ဖြစ်၍ သေလေရာ၏၊ သုတ္တယ်---နာဠ၏သား နိဂဏ္ဌသည် ဤသေသူ နိဂဏ္ဌကို အဘယ်အရပ်၌ ဖြစ်၏-ဟု သတ်မှတ်သနည်း”

“အရှင်ဘုရား---စိတ်စွဲလမ်း၍ ဖြစ်သော နတ်မည်သည် ရှိ၏၊ ထိုနတ်မျိုးတို့၌ ထိုနိဂဏ္ဌသည် ဖြစ်၏၊ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်း သည် အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ အရှင်ဘုရား---ထိုသူသည် စိတ်စွဲလမ်း၍ သေသောကြောင့်ပါတည်း”

“သုတ္တယ်---စဉ်းစားလော့၊ သုတ္တယ်---စဉ်းစား၍ သင် ပြောလော့၊ သင်၏ ရှေ့စကားနှင့် နောက်စကား၊ နောက် စကားနှင့် ရှေ့စကား မစပ်ဟပ်မိဘဲ ရှိချေ၏၊ သုတ္တယ်---သင်သည် ‘အရှင်ဘုရား---ကျွန်ုပ်သည် မှန်ကန်သော သစ္စာ၌ တည်၍ ပြောဆိုပါအံ့၊ ဤအကြောင်းအရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့ စကားဆွေးနွေးမှု ဖြစ်ပါစေ’ဟု ဤစကားကို ပြောခဲ့သည် မဟုတ်လော”

“အရှင်ဘုရား---မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မိန့်ဆိုသော် လည်း အမှန်အားဖြင့် မကောင်းမှုပြုခြင်း၊ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်းတို့၌ ကာယဒဏ်သည်သာလျှင် အပြစ်ကြီးပါ၏၊ ဝဇီဒဏ်နှင့် မနောဒဏ်သည် ထိုကဲ့သို့ အပြစ်မကြီးပါ”

ဥ.၂.၀၄၉။ “သုတ္တယ်---နာဠ၏သား နိဂဏ္ဌသည် စောင့်စည်းခြင်းလေးမျိုးဖြင့် စောင့်စည်းနေ၏၊ အလုံးစုံသော ရေအေးကို ပယ်၏၊ အလုံးစုံသော မကောင်းမှုကို တားမြစ် နေ၏၊ အလုံးစုံသော မကောင်းမှုကို တားမြစ်ခြင်းဖြင့် ခါကွက် ထား၏၊ အလုံးစုံသော မကောင်းမှုကို တားမြစ်ခြင်း ပျံ့နှံ့နေ ၏၊ ထိုနာဠ၏သား နိဂဏ္ဌသည် ရှေ့သို့ သွားသည်ရှိသော် နောက်သို့ ဆုတ်သည်ရှိသော် များစွာသော သတ္တဝါငယ် တို့ကို သေကျေပျက်စီးစေ၏၊ သုတ္တယ်---ထိုသို့ သေစေ ခြင်း၏ အကျိုးကို အဘယ်သို့သော အကျိုးမျိုး-ဟု နာဠ၏ သား နိဂဏ္ဌ သတ်မှတ်သနည်း”

“အရှင်ဘုရား---စိတ်စေတနာ မရှိသည်ဖြစ်၍ ကြီးသော အပြစ်ရှိ၏-ဟု နာဠ၏သား နိဂဏ္ဌသည် မသတ်မှတ်ပါ”

“သုတ္တယ်---အကယ်၍ စိတ်စေတနာ ရှိပြီးအံ့၊ အဘယ် သို့ ဖြစ်သနည်း”

“အရှင်ဘုရား---အပြစ်ကြီးပါ၏”

“သုတ္တယ်---စိတ်စေတနာကို နာဠ၏သား နိဂဏ္ဌသည် အဘယ်ဒဏ်-ဟု သတ်မှတ်သနည်း”

“အရှင်ဘုရား--- စိတ်စေတနာကို မနောဒဏ်-ဟု သတ်မှတ်ပါ၏”

“သုတ္တယ်--- စဉ်းစားလော့၊ သုတ္တယ်---စဉ်းစား၍ သင် ပြောကြားလော့၊ သင်၏ ရှေ့စကားနှင့် နောက်စကား၊ နောက် စကားနှင့် ရှေ့စကား မစပ်ဟပ်မိဘဲ ရှိချေ၏၊ သုတ္တယ်---သင်သည် ‘အရှင်ဘုရား---ကျွန်ုပ်သည် မှန်ကန်သော သစ္စာ၌ တည်၍ ပြောဆိုပါအံ့၊ ဤအကြောင်းအရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့ စကား ဆွေးနွေးမှု ဖြစ်ပါစေ’ဟု ဤစကားကို ပြောခဲ့သည် မဟုတ် ပါလော”

“အရှင်ဘုရား--- အရှင်ဘုရား ဤသို့ မိန့်ကြားသော် လည်း အမှန်အားဖြင့် မကောင်းမှုပြုခြင်း၊ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်းတို့၌ ကာယဒဏ်သည်သာလျှင် အပြစ်ကြီးပါ၏၊ ဝဇီဒဏ်နှင့် မနောဒဏ်သည် ထိုကဲ့သို့ အပြစ်မကြီးပါ”

ဥ.၂.၀၅၀။ “သုတ္တယ်---ဤနာဠနာဠိသည် စည်ပင် သည်၊ ဝပြောသည်၊ များစွာသော လူရှိသည်၊ စည်ကားသည် မဟုတ်လော”

“အရှင်ဘုရား---မုနိပါ၏၊ ဤနာဠနာဠိသည် စည်ပင် ပါ၏၊ ဝပြောပါ၏၊ များစွာသော လူရှိပါ၏၊ လူစည်ကားပါ၏”

“သုတ္တယ်---လူတစ်ယောက်သည် သန်လျက်မိုး၍

လာသည် ဆိုပါတော့၊ ထိုသူသည် 'ငါသည် ဤနာဠန္ဒာမြို့၌ ရှိသမျှ သတ္တဝါတို့ကို တစ်ဧကချင်း တစ်မုဟုတ်ချင်းဖြင့် တစ်စုတည်းသော အသားစု အသားပုံ ဖြစ်အောင် ပြုပါအံ့'ဟု ဆိုငြားအံ့။

သူကြွယ်---ထိုသူသည် ဤနာဠန္ဒာမြို့၌ ရှိသမျှ သတ္တဝါတို့ကို တစ်ဧကချင်း တစ်မုဟုတ်ချင်း တစ်စုတည်းသော အသားစု အသားပုံ ဖြစ်အောင် ပြုခြင်းမှာ စွမ်းနိုင်ပါမည် လော။

"အရှင်ဘုရား--- လူတို့သည် ဆယ်ယောက် ဖြစ်စေ၊ နှစ်ဆယ် ဖြစ်စေ၊ သုံးဆယ် ဖြစ်စေ၊ လေးဆယ် ဖြစ်စေ၊ ငါးဆယ် ဖြစ်စေ ဤနာဠန္ဒာမြို့၌ ရှိသမျှ သတ္တဝါတို့ကို တစ်ဧကချင်း တစ်မုဟုတ်ချင်း တစ်စုတည်းသော အသားစု အသားပုံဖြစ်အောင် ပြုခြင်းမှာ မစွမ်းနိုင်ပါကုန်၊ တစ်ယောက် တည်းသော လူက ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းမှာ မစွမ်းနိုင်ပုံမှာ ဆိုဖွယ်ပင် မရှိပါ။"

"သူကြွယ်---စိတ်တန်ခိုးရှိသော သမာဓိဖြစ်စေ၊ ဗြာဟ္မဏ ဖြစ်စေ လာသည် ဆိုပါတော့၊ ထိုသူသည် 'ငါသည် ဤနာဠန္ဒာမြို့ကို တစ်ကြိမ် စိတ်ဆိုးကာမျှဖြင့် ပြာဖြစ်အောင် ပြုအံ့'ဟု ဆိုငြားအံ့။

သူကြွယ်--- စိတ်တန်ခိုးရှိသော ထိုသမာဓိ၊ ဗြာဟ္မဏ သည် ဤနာဠန္ဒာမြို့ကို တစ်ကြိမ် စိတ်ဆိုးကာမျှဖြင့် ပြာဖြစ်အောင် ပြုခြင်းမှာ စွမ်းနိုင်မည်လော။"

"အရှင်ဘုရား--- နာဠန္ဒာကဲ့သို့ မြို့ဆယ်မြို့တို့ကို ဖြစ်စေ၊ မြို့နှစ်ဆယ်တို့ကို ဖြစ်စေ၊ မြို့သုံးဆယ်တို့ကို ဖြစ်စေ၊ မြို့လေးဆယ်တို့ကို ဖြစ်စေ၊ မြို့ငါးဆယ်တို့ကို ဖြစ်စေ စိတ်တန်ခိုးရှိသော ထိုသမာဓိ၊ ဗြာဟ္မဏသည် တစ်ကြိမ် စိတ်ဆိုးကာမျှဖြင့်ပင် ပြာဖြစ်အောင် ပြုခြင်းမှာ စွမ်းနိုင်ပါ၏။ သေးငယ်သော တစ်စုတည်းသော နာဠန္ဒာမြို့ကိုကား အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါမည်နည်း။"

"သူကြွယ်---ထိုသို့ဖြစ်လျှင် သင် စဉ်းစားလော့၊ သူကြွယ် --- စဉ်းစား၍ သင် ပြောလော့၊ သင်၏ ရှေ့စကားနှင့် နောက်စကား၊ နောက်စကားနှင့် ရှေ့စကား မစပ်ဟပ်မိဘဲ ရှိချေ၏။ သူကြွယ်---သင်သည် 'အရှင်ဘုရား---ကျွန်ုပ်သည် မှန်ကန်သော သစ္စာ၌ တည်၍ ပြောဆိုပါအံ့၊ ဤအကြောင်းအရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့ စကားဆွေးနွေးမှု ဖြစ်ပါစေ'ဟု ဤစကားကို ပြောဆိုခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။"

"အရှင်ဘုရား---မြတ်စွာဘုရား ဤသို့ မိန့်ကြားသော်လည်း မကောင်းမှုပြုခြင်း၊ မကောင်းမှုဖြစ်ခြင်းတို့၌ ကာယ

ဒဏ်သည်သာလျှင် အပြစ်ကြီးပါ၏။ ဝစီဒဏ်နှင့် မနောဒဏ်သည် ထိုကဲ့သို့ အပြစ်မကြီးပါ။"

၉.၂.၀၅၁။ "သူကြွယ်---သင်သည် ဒဏ္ဍကိတီတိုင်း၊ ကာလိဝီတိုင်း၊ မဇ္ဈတိုင်း၊ မာတဝတိုင်းတို့ တောအဝိုင်း ဖြစ်နေသည်ဟု ကြားဖူးသလော။"

"အရှင်ဘုရား---ကြားဖူးပါ၏။"

"သူကြွယ်---အဘယ်သို့လျှင် သင် ကြားဖူးသနည်း၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ထိုတိုင်းတို့ တောအဝိုင်း ဖြစ်နေသည်ဟု ကြားဖူးသနည်း။"

"အရှင်ဘုရား---ကျွန်ုပ်သည် ရသေ့တို့၏ စိတ်ဆိုးခြင်းကြောင့် ထိုတိုင်းတို့ တောအဝိုင်း ဖြစ်နေသည်ဟု ကြားဖူးပါ၏။"

"သူကြွယ်---ထိုသို့ဖြစ်လျှင် သင် စဉ်းစားလော့၊ သူကြွယ် ---စဉ်းစား၍ သင် ပြောကြားလော့၊ သင်၏ ရှေ့စကားနှင့် နောက်စကား၊ နောက်စကားနှင့် ရှေ့စကား မစပ်ဟပ်မိဘဲ ရှိချေ၏။ သူကြွယ်---သင်သည် 'အရှင်ဘုရား---ကျွန်ုပ်သည် မှန်ကန်သော သစ္စာ၌ တည်၍ ပြောဆိုပါအံ့၊ ဤအကြောင်းအရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့ စကားဆွေးနွေးမှု ဖြစ်ပါစေ'ဟု ဤစကားကို ပြောဆိုခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။"

၉.၂.၀၅၂။ "အရှင်ဘုရား---ကျွန်ုပ်သည် ရှေးဦးစွာသော ဥပမာဖြင့်ပင်လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်လှပါပြီ။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဤဆန်းကြယ်လှစွာသော ဖြေကြားတော်မူခြင်းကို ကြားနားလို၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဤဆိုခဲ့သည်တိုင်း ဆန့်ကျင်ဘက်ကဲ့သို့ မထိခံ့မြင် ပြုမိပါ။"

အရှင်ဘုရား---တရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အရှင်ဘုရား---တရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွန်ုပ်တို့ ယနေ့မှ စ၍ အသက်ထက်ဆုံး ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်သော ဥပါသကာ-ဟု မှတ်တော်မူပါ။"

၉.၂.၀၅၃။ "သူကြွယ်---စူးစမ်းဆင်ခြင်၍ ပြုလော့၊ သင်တို့ကဲ့သို့ ထင်ရှားကျော်စောသော သူတို့အတွက် စူးစမ်းဆင်ခြင်၍ ပြုခြင်းသည် ကောင်း၏။"

"အရှင်ဘုရား---မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွန်ုပ်တို့ 'သူကြွယ် ---စူးစမ်းဆင်ခြင်၍ ပြုလော့၊ သင်တို့ကဲ့သို့ ထင်ရှားကျော်စောသော သူတို့အတွက် စူးစမ်းဆင်ခြင်၍ ပြုခြင်းသည် ကောင်း၏'ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဤစကားဖြင့်လည်း

ကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား အတိုင်းထက် အလွန် ကြည်ညိုပါ၏။ နှစ်သက်ပါ၏။ အရှင်ဘုရား---အခြားအယူ ရှိသော တစ်တို့တို့သည် ကျွန်ုပ်ကိုသို့သော တပည့်ကို ရခိုသော် 'ပုပါလိမည်သော သူလျှင်သည် ငါတို့၏ တပည့် အဖြစ်သို့ ရောက်၏'ဟု နှလုံးသွင်းကာ နာဠန္ဒာတစ်မြို့လုံးကို တစ်ခွန်အောင်လပ် စိုက်ထောင်ကုန်ရာပါ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါလျက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွန်ုပ်ကို 'သူကြွယ်--- စူးစမ်းဆင်ခြင်၍ ပြုလော့၊ သင်တို့ကိုသို့ ထင်ရှားကျော်စောသော သူတို့အတွက် စူးစမ်းဆင်ခြင်၍ ပြုခြင်းသည် ကောင်း၏'ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား---ထိုကျွန်ုပ်သည် နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ သံယာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှ စ၍ အသက်ထက်ဆုံး ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ-ဟု မှတ်တော်မူပါ။

ဇ.၂.၀၅၄။ "သူကြွယ်---ရှည်စွာသော နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး သင်၏အိမ်သည် နိဂဏ္ဌတို့၏ ရေတွင်းသဖွယ် ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် ကပ်ရောက်လာသော ထိုနိဂဏ္ဌတို့အား ဆွမ်းလှူရမည်ကို သတိပြုလော့"

"အရှင်ဘုရား---မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွန်ုပ်ကို 'သူကြွယ်--- ရှည်စွာသော နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး သင်၏အိမ်သည် နိဂဏ္ဌတို့၏ ရေတွင်းသဖွယ်ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် ကပ်ရောက်လာသော ထိုနိဂဏ္ဌတို့အား ဆွမ်းလှူရမည်ကို သတိပြုလော့'ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဤစကားဖြင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားအား အတိုင်းထက်အလွန် ကြည်ညိုပါ၏။ နှစ်သက်ပါ၏။ အရှင်ဘုရား---ကျွန်ုပ်သည် ဤစကားကို ကြားဖူးပါသည်။ ရဟန်းခေါ်တမည်သည့် ငါ့အားသာလျှင် အလျှောက် ပေးလျှောက်၏။ တစ်ပါးသော သူတို့အား အလျှောက် မပေးလျှောက်။ ငါ့တပည့်သားတို့အားသာလျှင် အလျှောက် ပေးလျှောက်၏။ တစ်ပါးသော သူတို့၏ တပည့်သားတို့အား အလျှောက် မပေးလျှောက်။ ငါ့အား လျှာသော အလျှာသည် သာလျှင် အကျိုးပြု၏။ တစ်ပါးသော သူတို့အား လျှာသော အလျှာသည် အကျိုးမပြု။ ငါ့တပည့်သားတို့အား လျှာသော အလျှာသည်သာလျှင် အကျိုးပြု၏။ တစ်ပါးသော သူတို့၏ တပည့်သားတို့အား လျှာသော အလျှာသည် အကျိုးမပြုဟု ဟောတော်မူ၏'ဟူသော စကားကို ကြားဖူးပါသည်။ သို့သော်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွန်ုပ်ကို နိဂဏ္ဌတို့အားလည်း ပေးလှူစေတော်မူ၏။ တပည့်တော်တို့သည် ထိုအလျှာပေးခြင်း၌ အခါကာလကို သိပါကုန်အံ့။ အရှင်ဘုရား--- ထိုတပည့်တော်သည် သုံးကြိမ်မြောက်လည်း

မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ သံယာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တော်ကို ယနေ့မှ စ၍ အသက်ထက်ဆုံး ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ-ဟု မှတ်တော်မူပါ။

ဇ.၂.၀၅၅။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥပါလိသူကြွယ်အား ဒါနနှင့် စပ်သော စကား-စသည်ကို ဟောပြောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥပါလိသူကြွယ်မှာ နှာညှဲသော စိတ် ရှိသည်ကို သိတော်မူသော အခါ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ သာမဏ္ဍိသိကတရား (ကိုယ်တိုင်ထုတ်ဖော် သိမြင်ပြီးသော တရား) ဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူလျက် သစ္စာလေးပါးကို ပြတော်မူ၏။ မည်းညစ်ခြင်းကင်း၍ မြူစင်သော အဝတ်သည် ဆိုးရည်ကို ကောင်းစွာ ခံယူသကဲ့သို့ ထိုအတူ ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် ဥပါလိသူကြွယ်မှာ "ဖြစ်ခြင်း သဘောရှိသော တရားအားလုံးသည် ချုပ်ခြင်းသဘောရှိ၏"ဟု သိသော သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်၏။ ထိုအခါ ဥပါလိသူကြွယ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင်ဘုရား---ယခုအခါ တပည့်တော်တို့ သွားပါကုန်အံ့။ တပည့်တော်တို့သည် ဖျားသော ကိစ္စ ရှိပါကုန်၏"ဟု လျှောက်၏။ "သူကြွယ်---သင် သွားလိုက သွားနိုင်ပါပြီ"ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။

ဇ.၂.၀၅၆။ ထိုအခါ ဥပါလိသူကြွယ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်၍ နေရာမှ ထလျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာ ရှိခိုး၍ အရိုအသေပြုကာ မိမိအိမ်သို့ ပြန်သွားပြီးလျှင် တံခါးစောင့်ကို ပြောဆို၏။ "တံခါးစောင့်---ယနေ့မှ စ၍ နိဂဏ္ဌယောက်ျား၊ နိဂဏ္ဌမိန်းမတို့ အတွက် တံခါးကို ဝိတ်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ရဟန်း၊ ရဟန်းမ၊ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့အတွက် တံခါးကို ဖွင့်ထား၏။ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သော နိဂဏ္ဌသည် လာခြင်းအံ့၊ ထိုနိဂဏ္ဌကို သင်သည် ဤသို့ ပြောကြားလော့- 'အရှင်---ရပ်ဦးလော့၊ မဝင်ပါလင့်၊ ယနေ့မှ စ၍ ဥပါလိသူကြွယ်သည် ရဟန်းခေါ်တမည် သတိပြုအဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်၏။ နိဂဏ္ဌယောက်ျား၊ နိဂဏ္ဌမိန်းမတို့အတွက် တံခါးကို ဝိတ်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ရဟန်း၊ ရဟန်းမ၊ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့အတွက် တံခါးကို ဖွင့်ထား၏။ အရှင်---အရှင်သည် အကယ်၍ ဆွမ်းအလိုရှိခြင်းအံ့၊ ဤနေရာ၌ပင် ရပ်ပါလော့၊ ဤနေရာသို့ အရှင်တို့အတွက် ဆောင်ယူလာပါကုန်လိမ့်မည်'ဟု ဤသို့ ပြောကြားလော့"ဟု ပြောဆို၏။ "အရှင်---ကောင်းပါပြီ"ဟု တံခါးစောင့်သည် ဥပါလိသူကြွယ်၏ စကားကို နာခံ၏။

၉.၂.၁၅၇။ “ဥပါလိသုက္ကယ်သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့်အဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်လေပြီတုံး”ဟု ဒီဃတပဿီ နိဂဏ္ဌသည် ကြားလေ၏။ ထိုအခါ ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည် နာဇ္ဇ၏သား နိဂဏ္ဌထံသို့ သွား၍ နာဇ္ဇ၏သား နိဂဏ္ဌကို “အရှင်---ဥပါလိသုက္ကယ်သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့် အဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်လေပြီတုံး”ဟု ကျွန်ုပ် ကြားရ၏”ဟု ပြောကြား၏။ “တပဿီ---ဥပါလိသုက္ကယ်သည် ရဟန်း ဂေါတမ၏ တပည့်အဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ရဟန်းဂေါတမသည်သာ ဥပါလိသုက္ကယ်၏ တပည့်အဖြစ် သို့ ရောက်နိုင်စရာ အကြောင်းရှိ၏”ဟု ပြောဆို၏။ ဒီဃ တပဿီနိဂဏ္ဌသည် နာဇ္ဇ၏သား နိဂဏ္ဌကို သုံးကြိမ်တိုင် အောင် ထိုသို့ ပြော၍ နာဇ္ဇ၏သား နိဂဏ္ဌကလည်း မဖြစ်နိုင် ကြောင်း သုံးကြိမ်တိုင်အောင်ပင် ပြန်ပြော၏။

“အရှင်---ဥပါလိသုက္ကယ်သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့်အဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်သည် မကပ်ရောက်သည်ကို သိရအောင် ကျွန်ုပ် ယခု သွားပါအံ့”

“တပဿီ---ဥပါလိသုက္ကယ် ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့် အဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်သည်၊ မကပ်ရောက်သည်ကို သိရ အောင် သင် သွားလော့”

၉.၂.၁၅၈။ ထိုအခါ ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည် ဥပါလိ သုက္ကယ်၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ တံခါးစောင့်သည် လာနေသော ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌကို အဝေးမှ မြင်လျှင် ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌအား “အရှင်---ရပ်ဦးလော့၊ မဝင်ပါလင့်၊ ယနေ့မှ စ၍ ဥပါလိသုက္ကယ်သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့် အဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်၏၊ နိဂဏ္ဌယောက်ျား၊ နိဂဏ္ဌမိန်းမတို့ အတွက် တံခါးကို ဝိတ်ထား၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ရဟန်း၊ ရဟန်းမ၊ ဒါယကာ၊ ဒါယကာမတို့အတွက် တံခါးကို ဖွင့်ထား ၏၊ အရှင်---အရှင်တို့သည် အကယ်၍ ဆွမ်းအလိုရှိခြားအံ့၊ ဤနေရာ၌သာလျှင် ရပ်ပါလော့၊ ဤနေရာသို့ အရှင်တို့ အတွက် ဆွမ်းဆောင်ယူလာပါကုန်လိမ့်မည်”ဟု ဆို၏။

“တံခါးစောင့်--- ငါ ဆွမ်းအလိုမရှိ”ဟု ဆို၍ ထိုအရပ်မှ ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် နာဇ္ဇ၏သား နိဂဏ္ဌထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ နာဇ္ဇ၏ သား နိဂဏ္ဌအား “အရှင်---ဥပါလိသုက္ကယ်သည် ရဟန်း ဂေါတမ၏ တပည့်အဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ အရှင်---ဥပါလိသုက္ကယ်သည် ရဟန်းဂေါတမအား အပြစ်တင်မည်ကို ကျွန်ုပ် မနှစ်သက်ပါ။ အရှင်---ရဟန်း ဂေါတမသည် လှည့်ပတ်တတ်၏၊ စိတ်ညှဉ်း၍ လှည့်ပတ်ခြင်း အတတ်ကို တတ်၏၊ ယင်းအတတ်ဖြင့် အယုတ်မိန်းမရှိသော သူတို့၏ တပည့်တို့ကို ညှဉ်းတတ်၏”ဟု ဤသို့ အရှင်အား ကျွန်ုပ်သည် တားမြစ်ပါလျက် မရခဲ့ပါလေတကား။ အရှင်---

အရှင်၏ ဥပါလိသုက္ကယ်ကို ရဟန်းဂေါတမသည် စိတ်ညှဉ်း လှည့်ပတ်ခြင်းဖြင့် လှည့်ပတ်ထားလေပြီတကား”

“တပဿီ---ဥပါလိသုက္ကယ်သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့်အဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ၊ ရဟန်း ဂေါတမသည်သာ ဥပါလိသုက္ကယ်၏ တပည့်အဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်စရာအကြောင်း ရှိ၏။

တပဿီ---ဥပါလိသုက္ကယ် ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့် အဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်သည်၊ မကပ်ရောက်သည်ကို ကိုယ်တိုင် သိရအောင် ယခု ငါ သွားချေအံ့”

ထိုအခါ နာဇ္ဇ၏သား နိဂဏ္ဌသည် များစွာသော နိဂဏ္ဌ ပရိသတ်နှင့် အတူ ဥပါလိသုက္ကယ်၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ် လေ၏။ တံခါးစောင့်သည် လာနေသော နာဇ္ဇ၏သား နိဂဏ္ဌ ကို အဝေးမှ မြင်လျှင် နာဇ္ဇ၏သား နိဂဏ္ဌအား “အရှင်--- ရပ်ဦးလော့၊ မဝင်ပါလင့်၊ အကယ်၍ ဆွမ်းအလိုရှိခြားအံ့၊ ဤနေရာ၌သာ ရပ်ပါလော့၊ ဤနေရာသို့ အရှင်တို့အတွက် ဆောင်ယူလာပါကုန်လိမ့်မည်”ဟု ပြောကြား၏။

“အရှင်တံခါးစောင့်---သိမြင်ပါမှ ဥပါလိသုက္ကယ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အရှင်---နာဇ္ဇ၏သား နိဂဏ္ဌသည် များစွာသော နိဂဏ္ဌပရိသတ်နှင့် အတူ တံခါးမုန်ပြင်ပ၌ ရပ်လျက် ရှိ၏၊ ထိုနာဇ္ဇ၏သား နိဂဏ္ဌသည် အရှင်အား တွေ့မြင်လိုပါသတ့်” ဟု ပြောကြားပါလော့” “အရှင်---ကောင်းပါပြီ”ဟု တံခါး စောင့်သည် နာဇ္ဇ၏သား နိဂဏ္ဌအား ပြန်ပြော၍ ဥပါလိ သုက္ကယ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဥပါလိသုက္ကယ်အား- “အရှင်---နာဇ္ဇ၏သား နိဂဏ္ဌသည် များစွာသော နိဂဏ္ဌ ပရိသတ်နှင့် အတူ တံခါးမုန်ပြင်ပ၌ ရပ်လျက် ရှိ၏၊ ထိုနာဇ္ဇ၏သား နိဂဏ္ဌသည် အရှင်အား တွေ့မြင်လို၏”ဟု ပြောကြား၏။ “အရှင်တံခါးစောင့်---သိမြင်မှ အလယ် တံခါးမုန်၌ နေရာတို့ကို စင်ထားလော့”ဟု ဆို၏။ “အရှင် ---ကောင်းပါပြီ”ဟု တံခါးစောင့်သည် ဥပါလိသုက္ကယ်၏ ကောင်းကို နာဇ္ဇ၏ အလယ်တံခါးမုန်၌ နေရာတို့ကို စင်ထား ပြီးလျှင် ဥပါလိသုက္ကယ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အရှင်---အလယ် တံခါးမုန်၌ နေရာတို့ကို စင်ထားပြီပါပြီ၊ အရှင်---သွားလိုက သွားနိုင်ပါပြီ”ဟု ပြော၏။

၉.၂.၁၅၉။ ထိုအခါ ဥပါလိသုက္ကယ်သည် အလယ် တံခါးမုန်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုအရပ်ရှိ အကောင်းမွန်ဆုံး ဖြစ်သော နေရာ၌ ကိုယ်တိုင် ထိုင်ပြီးလျှင် တံခါးစောင့်ကို ခေါ်၍ ပြောဆို၏။ “အရှင် တံခါးစောင့်---သိမြင်မှ နာဇ္ဇ၏ သား နိဂဏ္ဌထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အရှင်---အကယ်၍ အလိုရှိ ပါမှ အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပါလော့”ဟု ဥပါလိသုက္ကယ်သည်

ပြောလိုက်၏ဟု ပြောကြားလော့ဟု ဆို၏။ "အရှင်--- ကောင်းပါပြီဟု တံခါးစောင့်သည် ဥပါလိသုတ္တယ်၏ စကားကို နာခံ၍ နာသဏ္ဌိသား နိဂဟာတံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဤစကားကို ပြောဆို၏။ "အရှင်---အလိုရှိပါမှ အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပါလော့ဟု ဥပါလိသုတ္တယ်သည် ပြောလိုက်ပါ၏" ဟု ပြောဆို၏။

ထိုအခါ နာသဏ္ဌိသား နိဂဟာသည် များစွာသော နိဂဟာ ပရိသတ်နှင့် အတူ အလယ်တံခါးမှခံသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ထိုအခါ ဥပါလိသုတ္တယ်သည် ရှေးအခါက နာသဏ္ဌိသား နိဂဟာ အဝေမှ လာသည်ကို မြင်ရာအရပ်မှ ခရီးဦးကြိုဆို၍ ထိုအရပ်ရှိ အကောင်းမွန်ဆုံးဖြစ်သော နေရာကို ကိုယ်ဝတ် အပေါ်ရုံဖြင့် ပွတ်တိုက်၍ ဖေးမက်တယ်၍ ထိုင်နေစေ၏။ ယခုအခါကား ဥပါလိသုတ္တယ်သည် ထိုအရပ်ရှိ အကောင်း မွန်ဆုံးဖြစ်သော နေရာ၌ ကိုယ်တိုင်ထိုင်လျက် နာသဏ္ဌိသား နိဂဟာကို "အရှင်---နေရာတိုသည် ရှိပါကုန်၏။ အကယ်၍ အလိုရှိပါမှ ထိုင်ပါလော့"ဟု ဆို၏။

ဤသို့ ဆိုသော် နာသဏ္ဌိသား နိဂဟာသည် ဥပါလိသုတ္တယ် အား---သူကြွယ်---သင် ရှုသလော၊ သူကြွယ်--- သင် ဖိုက် သလော၊ အရှင်--- ကျွန်ုပ် သွားပါအံ့၊ ရဟန်းဂေါတမအား အပြစ်တင်ချေပါအံ့ဟု ဆို၍ သွားပါလျက် များစွာသော အယူဝါဒအပေါင်း အစွပ်ခံ၍ ပြန်လာ၏။ သူကြွယ်--- ဥပမာအားဖြင့် ဝှေးသင်းသမား ယောက်ျားတစ်ယောက် သည် သွား၍ ဝှေးဝှေးအထုတ်ခံရလျက် ပြန်လာရသကဲ့သို့၊ သူကြွယ်--- ဥပမာ တစ်နည်းအားဖြင့် မျက်လုံးထုတ်သမား ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် သွား၍ မျက်လုံးအထုတ်ခံ ရလျက် ပြန်လာရသကဲ့သို့၊ သူကြွယ်---သင်သည် ဤ ဥပမာများ အတူပင်လျှင် 'အရှင်--- ကျွန်ုပ် သွားပါအံ့၊ ရဟန်း ဂေါတမအား အပြစ်တင်ချေပါအံ့'ဟု ဆို၍ သွားပါလျက် များစွာသော အယူဝါဒအပေါင်း အစွပ်ခံ၍ ပြန်လာ၏။ သူကြွယ်--- သင့်ကို ရဟန်းဂေါတမသည် စိတ်ညှို့၍ လှည့် ပတ်ခြင်းဖြင့် လှည့်ပတ်ထားချေဦးတကား"ဟု ပြောဆို၏။

ဇ.၂.၀၆၁။ "အရှင်---စိတ်ညှို့၍ လှည့်ပတ်ခြင်းသည် အလွန်ကောင်းမွန်ခြင်း ရှိ၏။ အရှင်--- စိတ်ညှို့၍ လှည့်ပတ် ခြင်းသည် မွန်မြတ်ခြင်း ရှိ၏။ အရှင်--- ကျွန်ုပ်၏ ချစ်လှစွာ သော ဆွေမျိုးသားချင်းတို့သည် ဤစိတ်ညှို့၍ လှည့်ပတ် ခြင်းဖြင့် အညှို့၊ ခံရကုန်ခြားအံ့၊ အရှင်---ကျွန်ုပ်၏ ချစ်လှစွာ ကုန်သော ဆွေမျိုးသားချင်းတို့မှာလည်း ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ဖြစ်ကုန်ရာ၏။ အရှင် ---အလုံးစုံသော မင်းတို့သည်လည်း ဤစိတ်ညှို့၍ လှည့် ပတ်ခြင်းဖြင့် အညှို့၊ ခံရကုန်ခြားအံ့၊ အလုံးစုံသော မင်းတို့

မှာလည်း ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး ကောင်းကျိုး ချမ်းသာ ဖြစ်ကုန်ရာ၏။

အရှင်--- အလုံးစုံသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ ကုန်သည်၊ ဆင်းရဲသား တို့သည်လည်း ဤစိတ်ညှို့၍ လှည့်ပတ်ခြင်းဖြင့် အညှို့၊ ခံရ ကုန်ခြားအံ့၊ အလုံးစုံသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ ကုန်သည်၊ ဆင်းရဲသား တို့မှာလည်း ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး ကောင်းကျိုး ချမ်းသာ ဖြစ်ကုန်ရာ၏။ အရှင်---နတ်၊ ဗာရုန်တို့၊ ဗြဟ္မာနှင့် တကွသော ဩကာသလောကသည်လည်းကောင်း၊ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ၊ မင်းများ၊ လူများနှင့် တကွသော လူ အပေါင်းသည်လည်းကောင်း ဤစိတ်ညှို့၍ လှည့်ပတ် ခြင်းဖြင့် အညှို့၊ ခံရကုန်ခြားအံ့၊ နတ်၊ ဗာရုန်တို့၊ ဗြဟ္မာနှင့် တကွသော ဩကာသလောကမှာလည်းကောင်း၊ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ၊ မင်းများ၊ လူများနှင့် တကွသော လူအပေါင်းမှာ လည်းကောင်း ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွား ချမ်းသာ ဖြစ်ကုန်ရာ၏။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် အရှင်--- သင့်အား ဥပမာပြုပါအံ့၊ ဤလောက၌ အချို့ကုန်သော ပညာရှိယောက်ျားတို့သည် ဥပမာပြုသော စကား၏ အနက် သဘောကို ပို၍ သဘောပေါက်နိုင်၊ သိနိုင်ကြကုန်၏။

ဇ.၂.၀၆၁။ အရှင်---ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်ကား ပုဂ္ဂိုလ် အကြီးတစ်ယောက်မှာ ပျိုမျက်နှာနယ် ငယ်ရွယ်သော မယား သည် ရှိ၏။ ထိုအမျိုးသမီးငယ်သည် ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာ ရှိနေ၏။ သားဖွားခါနီး ဖြစ်နေ၏။ ထိုအခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အကြီးကို ထိုအမျိုးသမီးငယ်သည် 'ပုဂ္ဂိုလ်အကြီး--- သွားပါ၊ ဈေးမှ မျောက်ရုပ်ငယ်ကို ဝယ်၍ ဆောင်ယူခဲ့ပါ၊ ထိုမျောက်ရုပ်ငယ် သည် ကျွန်မသားငယ်၏ ကစားဖွယ် ဖြစ်လိမ့်မည်'ဟု ဆို၏။

ဤသို့ ဆိုသည်ရှိသော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်အကြီးသည် သူ၏ မယားလေးကို 'ရှင်မ---သားဖွားသည့်တိုင်အောင် စောင့် ပါဦး၊ သင်သည် သားငယ်လေးကို ဖွားမြင်အံ့၊ သင့်သားငယ် လေးအတွက် မျောက်ထီးရုပ်ကို ဈေးမှ ဝယ်ပေးပါမည်၊ သင်သည် သမီးငယ်လေးကို ဖွားမြင်အံ့၊ သင့်သမီးငယ် လေးတွက် မျောက်မရုပ်ကို ဈေးမှ ဝယ်ပေးပါမည်'ဟု ဆို၏။

အရှင်--- ထိုအမျိုးသမီးငယ်သည် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ထိုကဲ့သို့ ပြော၏။

အရှင်---ထိုအခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အကြီးသည် ထိုအမျိုးသမီး ငယ်ကို ချစ်မြတ်နိုးလှသည် ဖြစ်၍ ဈေးမှ မျောက်ရုပ်ငယ်ကို ဝယ်ယူခဲ့၍ ထိုအမျိုးသမီးငယ်အား 'ရှင်မ--- မျောက်ရုပ် ငယ်ကို ဈေးမှ ဝယ်ခဲ့ပြီ၊ ဧရာ သင့်သားငယ်အတွက် မျောက် ရုပ်ငယ်'ဟု ဆို၏။

အရှင်---ဤသို့ ဆိုသော် ထိုအမျိုးသမီးငယ်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို---သွားပါဦး ဤမျောက်ရုပ်ငယ်ကို ရတ္တပါဏ်မည်သော ပန်းဆိုးသမားထံသို့ ယူသွား၍ 'အဆွေ ရတ္တပါဏ်--- ငါသည် ဤမျောက်ရုပ်ငယ်ကို ရိုက်နက် ဆေးကြော၍ နှစ်ဖက်လုံး ချောမွေ့အောင် ပြုကာ အဝါရောင်ဆေးဖြင့် ဆိုးလို၏'ဟု၍ ပြောဆိုချေပါဟု ပြောဆို၏။ အရှင်--- ထိုအခါ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကြီးသည် ထိုအမျိုးသမီးငယ်ကို ချစ်မြတ်နိုးလှသည့် ခြစ်၍ ထိုမျောက်ရုပ်ငယ်ကို ယူဆောင်ကာ ရတ္တပါဏ်ပန်းဆိုးသမားထံသို့ သွား၍ သူ့မယားလေး မှာလိုက်သည့်အတိုင်း ပြောဆို၏။ အရှင်--- ဤသို့ပြောဆိုသော် ရတ္တပါဏ်မည်သောပန်းဆိုးသမားသည် ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကြီးကို 'အရှင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကြီး---သင်၏ မျောက်ရုပ်ငယ်သည် အဆိုးကား မံနိုင်၏။ ရိုက်နက် ဖွပ်လျှော်မှုကိုကား မခံနိုင်ပါ။ ပွတ်တိုက်ခြင်းကိုလည်း မခံနိုင်ပါဟု ပြောဆို၏။

အရှင်---ဤအတူပင်လျှင် မိုက်ကုန်သော နိဂဏ္ဌာတို့၏ အယူဝါဒသည် သူ့မိုက်တို့၏ အစွဲအလမ်းကိုသာ မံနိုင်၏။ ပညာရှိတို့၏ အစွဲအလမ်းကို မခံနိုင်။ အစိစစ်ကို မခံနိုင်။ အစမ်းသပ်ကို မခံနိုင်။ အရှင်--- ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ကြီးသည် နောက်အခါ၌ အဝတ်အထည်သစ် တစ်စုံကို ယူဆောင်၍ ရတ္တပါဏ်မည်သော ပန်းဆိုးသမားထံသို့ သွား၍ ရတ္တပါဏ်မည်သော ပန်းဆိုးသမားကို 'အဆွေ ရတ္တပါဏ်---ငါသည် ဤအဝတ်အထည်သစ် တစ်စုံကို ရိုက်နက် ဖွပ်လျှော်၍ နှစ်ဖက်လုံး ချောမွေ့အောင် ပြုကာ အဝါရောင်ဆေးဖြင့် ဆိုးလို၏'ဟု ပြောဆို၏။ အရှင်---ဤသို့ ပြောဆိုသော် ရတ္တပါဏ်မည်သော ပန်းဆိုးသမားသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ကြီးကို 'အရှင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကြီး---သင်၏ ဤအဝတ်အထည်သစ်သည် အဆိုးကိုလည်း မံနိုင်၏။ အရိုက်အနက် အဖွပ်အလျှော်ကိုလည်း မခံနိုင်၏။ အပွတ်အတိုက်ကိုလည်း မခံနိုင်၏'ဟု ပြောဆို၏။

အရှင်---ဤအတူပင်လျှင် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူတိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ အယူဝါဒသည် ပညာရှိတို့၏ အစွဲအလမ်းကို မံနိုင်၏။ (သူမိုက်တို့၏ အစွဲအလမ်းကိုကား မဟုတ်ဘူးပေ။) အစိစစ်ကိုလည်း မံနိုင်၏။ အစမ်းသပ်ကိုလည်း မံနိုင်၏'ဟု ဆို၏။

"သူကြွယ်---သင့်ကို မင်းနှင့် တကွသော ပရိသတ်သည် 'ဥပါလိသုကြွယ်သည်နာဠ၏သား၊ နိဂဏ္ဌ၏တပည့်တည်း'ဟု သိ၏။ သူကြွယ်---ယခုအခါ သင့်ကို 'မည်သူ၏ တပည့်'ဟု မှတ်ကြရပါကုန်အံ့နည်း"

ဤသို့ ဆိုသော် ဥပါလိသုကြွယ်သည် နေရာမှ ထ၍ ပန်းတစ်စင်း၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စံပယ်တင်လျက် မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာအရပ်သို့ လက်အုပ်ချီကာ နာဠ၏သား နိဂဏ္ဌကို "အရှင်--- ထိုသို့ခြစ်မု ကျွန်ုပ်သည် မည်သူ၏ တပည့်ဖြစ်သည်ကို နားထောင်လော့"ဟု ဆိုလေ၏။

၉.၂.၈၆၂။ ကျွန်ုပ်သည် မြို့မြို့သော ပညာရှိတော်မူသော မောဟကင်းဝေးတော်မူပြီးသော၊ ပြောင့်တံသင်းတို့ကို ဖျက်ဆီးတော်မူပြီးသော၊ အောင်ပြီးသော အောင်ပွဲ ရှိတော်မူသော၊ ဆင်းရဲကင်းဝေးတော်မူပြီးသော၊ ညီမျှသော စိတ်ရှိတော်မူသော၊ ကြီးပွားသော အကျင့်သီလ ရှိတော်မူသော၊ ကောင်းမြတ်သောပညာ ရှိတော်မူသော၊ ရာဂအစရှိသော အဆိပ်ကို လွန်မြောက်တော်မူပြီးသော၊ ရာဂအညစ်အကြေး ကင်းဝေးတော်မူပြီးသော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တွေးတော ယုံမှားခြင်း ကင်းတော်မူသော၊ နှစ်သက်သော စိတ် ရှိတော်မူသော၊ လောကသားတို့၏ တပ်မက်ရောတို့ကို ယျှိုအန်တော်မူပြီးသော၊ မုဒိတာတရား ရှိတော်မူသော၊ ရဟန်းကိစ္စကို ပြုပြီးတော်မူသော၊ လူထွက်ထွက် တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်တော်မူသော၊ အဆိုးဘဝကိုယ်ကာယကို ဆောင်တတ်သော၊ ထူးမြတ်သော လူဖြစ်တော်မူသော၊ ခိုင်းနိုင်စရာ ဥပမာ ရှိတော်မူသော၊ ကိလေသာမြူကြေး ကင်းဝေးတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ယုံမှားရှိတော်မူမူသော၊ သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးတော်မူသော၊ သတ္တဝါတို့၏ ရှေ့ဆောင်တစ်ဆူ ဖြစ်တော်မူသော၊ မြတ်သော ရထားထိန်း ဖြစ်တော်မူသော၊ အမြတ်ဆုံး ဖြစ်တော်မူသော၊ စင်ကြယ်သော တရားရှိတော်မူသော၊ ယုံမှားခြင်း ကင်းတော်မူပြီးသော၊ ပညာတော်ရောင်ဖြင့် ထွန်းပြောင် တောက်ပတော်မူပြီးသော၊ ဟန်တံခွန်ကို ကုန်စင်အောင် ဖြတ်တော်မူပြီးသော လုံ့လဝီရိယ ရှိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရဲရင့်သူတို့တွင် ပြိုင်ဘက်ကင်းတော်မူသော၊ နှိုင်းယှဉ်ထိုက်သောသူ ရှိတော်မူမူသော၊ နက်နဲသော ဂုဏ် ရှိတော်မူသော၊ အရဟတ္တမည်ဘက်သို့ ရောက်တော်မူပြီးသော၊ ဘေးမဲ့ခြင်းကို ပြုတော်မူတတ်သော၊ ဉာဏ်နှင့် ဩဇာတော်မူပြီးသော၊ တရားတော်၌သာ တည်တော်မူသော၊ စောင့်စည်းထားသောကိုယ်၊ စိတ် ရှိတော်မူသော၊ ရာဂ-အစရှိသော ကပ်ငြိမ်းကို လွန်မြောက်တော်မူပြီးသော၊ ကိလေသာရန်အပေါင်းမှ ကောင်းကောင်းကြီး လွတ်

မြောက်တော်မူပြီးသော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အမြဲကင်းတော်မူသော၊ ဆိတ်ငြိမ်သော ကျောင်းနေရာ၌သာ နေတော်မူသော၊ သံယောဇဉ် ကုန်ပြီးတော်မူသော၊ ခပ်သိမ်းသော ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်တော်မူပြီးသော၊ တိုင်ပင်သင့်သော ပညာ ရှိတော်မူသော၊ ဓါတ္တက အပ်ပြီးသော ကိလေသာ ရှိတော်မူသော၊ ချထားပြီးသော ဗာန်တံခွန် ရှိတော်မူသော၊ ရာဂကင်းတော်မူပြီးသော၊ ယဉ်ကျေးတော်မူပြီးသော၊ ပပစ္စတာရားတို့ကို ပယ်ရှားတော်မူပြီးသော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဝိပဿီ-စသော ဘုရားရှင်တို့တွင် ခုနစ်ဆူမြောက် ဖြစ်တော်မူသော၊ ကောကိကျစ်စဉ်းလဲခြင်း ကင်းဝေးတော်မူသော၊ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော၊ မြတ်သော သဗ္ဗညုအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသော၊ ကိလေသာ အညစ်အကြေးတို့ကို ဆေးကြောသုတ်သင်တော်မူပြီးသော၊ ဂါထာဖွဲ့ခြင်း၌ ကျွမ်းကျင်တော်မူသော၊ ကိုယ်၊ စိတ်နှစ်ပါး ပြင်းအေးတော်မူပြီးသော၊ သိသင့်သည် ထိတော်မူသော၊ မွေခါနုအလှူတော်ကို ဦးစွာ ပေးလှူတော်မူတတ်သော၊ သည်းခံခြင်းရာ စွမ်းနိုင်တော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူမြတ်ဖြစ်တော်မူသော၊ စိတ်ကို ပွားများပြီးတော်မူသော၊ ရသင့်၊ ရောက်သင့်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ရတော်မူ၊ ရောက်တော်မူပြီးသော၊ အနက်အဓိပ္ပာယ် သဘာဝတို့ကို အကျယ်ချဲ့၍ ပြတော်မူတတ်သော၊ သတိနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော၊ ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် ရှုမြင်တော်မူတတ်သော၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ ညွတ်ခြင်းကင်းတော်မူသော၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ တိမ်းခြင်းကင်းတော်မူသော၊ တဏှာကင်းဝေးတော်မူသော၊ စိတ်တန်ခိုးရှိသည့်အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးသော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာတင်ရှားကျော်စောတော်မူသော၊ စာနာတရားကို ပင်စာတော်မူလေ့ရှိသော၊ ကိလေသာတို့သို့ အစဉ်မလိုက်သော စိတ် ရှိတော်မူသော၊ ကိလေသာ အညစ်အကြေးတို့မှ စင်ကြယ်တော်မူသော၊ ကိလေသာတည်းဟူသောနှောင့်ယှက်ခြင်းမှ ကင်းဝေးတော်မူသော၊ အကျိုးစီးပွားကို မြဲတော်မူသော၊ ကိလေသာတို့မှ ကင်းဆိတ်တော်မူသော၊ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးသော၊ သံသရာဝဋ်မှ ကူးမြောက်တော်မူပြီးသော၊ သတ္တဝါတို့ကို

သံသရာမှ ကူးမြောက်စေတော်မူတတ်သော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေ ရှိတော်မူသော၊ မြေကြီးပမာ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ပညာ ရှိတော်မူသော၊ များမြတ်သော ပညာ ရှိတော်မူသော၊ လောဘမှ ကင်းဝေးတော်မူသော၊ ရှေးဘုရားရှင်တို့နှင့် တူစွာ လာခြင်း၊ ဖြစ်ခြင်း ရှိတော်မူသော၊ ကောင်းသော စကားကိုသာ ဆိုတော်မူတတ်သော၊ တူဘက်ကင်းပြီးတစ်ဦးတည်းသော ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် ဖြစ်တော်မူသော၊ ဖြိုင့်ဘက်ကင်းတော်မူသော၊ ကောသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ ရဲတင်းသောစိတ် ရှိတော်မူသော၊ နှာညှပ်သိမ်မွေ့သော ပညာ ရှိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တဏှာကို ဖြတ်ပြီးတော်မူသော၊ ဧညယှံခံငါးပါးကို သိတော်မူပြီးသော၊ ကိလေသာအဋ္ဌေ အသက်ကင်းပြီးတော်မူသော၊ တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် ဖလမ်းကံအပ်သော၊ အဝေးမှ ဆောင်ယူ၍ လှူအပ်သော အလှူကို ခံတော်မူထိုက်သော၊ ပုဇော်ထိုက်သည့်နတ် ဖြစ်တော်မူသော၊ ပုဂ္ဂိုလ်မွန် ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် ဖြစ်တော်မူသော၊ အတူရှိတော်မမူသော၊ လောကတစ်ခုလုံးတွင် အကြီးမြတ်ဆုံး ဖြစ်တော်မူသော၊ အခြံအရံ အကျော်အစောကို ရောက်ပြီး၊ မြှေးတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ဖြစ်ပေ၏။”ဟု ဆိုလေ၏။

၉.၂.၈၆၃။ “သူကြိုက်---သင်သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ ဤဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို အဘယ်အခါက ဖွဲ့ဆိုသီကုံးထားသနည်း”

“အရှင်---ဥပမာအားဖြင့် အမျိုးမျိုးသော ပန်းတို့ဖြင့် စုပေါင်းထားသော ပန်းစုပန်းပွဲ ရှိသည် ဆိုပါတော့။ ထိုပန်းပွဲကို ပန်းကုံးခြင်းကို ကျွမ်းကျင်သော ပန်းသည်သည် ဆန်းကြယ်သော ပန်းကုံးကို သီကုံးလေရာသကဲ့သို့ ဤအတူပင် ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ဂုဏ်ကျေးဇူးရှိတော်မူ၏။ အရမက များပြားလှသော ဂုဏ်ကျေးဇူး ရှိတော်မူ၏။ အရှင်--- မီးကျူးထိုက်သု၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အဘယ်သူ မမီးကျူးဘဲ နေနိုင်ပါအံ့နည်း”ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်သကာ ပြုသည်ကို သည်းမခံနိုင်ရကား ထိုနေရာ၌ပင် နာဂဏ္ဍိသား နိဂဏ္ဌ၏ ခံတွင်းမှ လောလောပူသော သွေးသည် အန်ထွက်လေ၏။

ကုက္ကုရဝတိကသုတ်

၉.၂.၀၆၄။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောလိယတိုင်း ဟလိဒ္ဒဝသနမည်သော နိဂုံး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကောလိယ၏သား နွားကျွင် ကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အဝတ်မဝတ်ဘဲ ခွေးကျွင် ကျင့်သော သေနိယတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီးလျှင် ကောလိယ၏သား နွားကျွင်ကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာ ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။

အဝတ်မဝတ်ဘဲ ခွေးကျွင်ကျင့်သော သေနိယသည်ကား မြတ်စွာဘုရားနှင့် အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆိုပြီး၍ ခွေးကဲ့သို့ ခွေ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ထိုင်နေသောကောလိယ၏သားနွားကျွင်ကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့ လျှောက်၏-

"အရှင်ဘုရား--အဝတ်မဝတ်ဘဲ ခွေးကျွင် ကျင့်သော ဤသေနိယသည် ပြုနိုင်ခဲ့သည်ကို ပြု၏။ မြေ၌ ပစ်ချထားသော အစာကို စား၏။ ထိုသေနိယသည် ထိုခွေးကျွင်ကို ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး မြည်စွာ ဆောက်တည်ထား၏။ ထိုသေနိယ ရောက်ရမည့် ဘဝကား အဘယ်ပါနည်း။ တမလွန်ဘဝသည်ကား အဘယ်ပါနည်း"

"ပုဂ္ဂိုလ်---မသင့်လျော်ချေ၊ ဤပြဿနာကို ရပ်ထားဦးလော့၊ ငါ့ကို ဤပြဿနာကို မမေးလင့်"

ကောလိယ၏သား နွားကျွင်ကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အဝတ်မဝတ်ဘဲ ခွေးကျွင်ကျင့်သော သေနိယရောက်ရမည့် ဘဝကို သုံးကြိမ်တိုင်အောင် မေးလျှောက်၏။

၉.၂.၀၆၅။ "ပုဂ္ဂိုလ်---ငါသည် သင့်အား 'ပုဂ္ဂိုလ်---မသင့်လျော်ချေ၊ ဤပြဿနာကို ရပ်ထားဦးလော့၊ ငါ့ကို ဤပြဿနာကို မမေးလင့်'ဟု ဆိုသော်လည်း မရခဲ့၊ သို့ဖြစ်၍ သင့်အား ငါ မြေကြားတော့အံ့။ ပုဂ္ဂိုလ်---အချို့သော သူသည် ခွေးကျွင်ကို မြည်မြည်စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွားများ၏။ ခွေးအလေအထက် မြည်မြည်စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွားများ၏။ ခွေးစိတ်ကို မြည်မြည်စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွားများ၏။ ခွေးအမူအရာကို မြည်မြည်စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွားများ၏။ ထိုသူသည် ခွေးကျွင်ကို မြည်မြည်စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွားများ၍ ခွေးအလေအထက် မြည်မြည်စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွားများ၍ ခွေးစိတ်ကို မြည်မြည်စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွားများ၍ ခွေးအမူအရာကို မြည်မြည်စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွားများ၍ ကိုယ်ခန္ဓာပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ ခွေးဘဝသို့ ရောက်ရလေ၏။ ထိုသူမှာ 'ငါသည် ဤအလေအထ၊ ဤဝတ်၊ ဤခြုံငြိမသော အကျင့်၊ ဤမြတ်သော အကျင့်ဖြင့် ထင်ရှားသော နတ်

ဖြစ်စေ၊ မထင်ရှားသော နတ် ဖြစ်စေ ဖြစ်ရအံ့'ဟု အကယ်၍ အယူအစွဲ ရှိခြင်းအံ့။ ထိုအယူအစွဲသည် မှားသော အယူအစွဲ ဖြစ်၏။ ပုဂ္ဂိုလ်---မှားသောအယူအစွဲရှိသောသူ ရောက်ရမည့် ဘဝကို ငရဲ သို့မဟုတ် တိရစ္ဆာန် တစ်မျိုးမျိုးသော ဘဝ-ဟု ငါ ဟော၏။ ပုဂ္ဂိုလ်---ဤသို့လျှင် ခွေးကျင့်နှင့် ပြည်စုံ လတ်သော် ခွေးဘဝသို့ ရောက်ရ၏။ မပြည်စုံလတ်သော် ငရဲသို့ ရောက်ရ၏" ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဤသို့ မိန့်ကြားတော် မူလတ်သော် အဝတ်မဝတ်ဘဲ ခွေးကျင့်ကျင့်သော သေနိယ သည် ငို၏။ မျက်ရည်ကျ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောလိယ၏သား နွားကျင့် ကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို "ပုဂ္ဂိုလ်---ငါသည် သင့်အား 'ပုဂ္ဂိုလ်---မသင့်လျော်ချေ၊ ဤပြဿနာကို ရပ်ထားဦးလော့၊ ငါ့ကို ဤပြဿနာကို မမေးလင့်' ဟု ဆိုသော်လည်း မရဲခဲ့ချေ" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား---ကျွန်ုပ်ကို မြတ်စွာဘုရား ဤသို့ မိန့် တော်မူသည်ကို ကျွန်ုပ် မငိုပါ။ အရှင်ဘုရား---စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဤခွေးကျင့်ကို ရှည်မြင့်စွာသော ကာလ ပတ်လုံး ပြည်ပြည်စုံစုံ ဆောက်တည်ထားမိ၏။ ထို့ကြောင့် ငိုကြွေးမိ၏။ အရှင်ဘုရား--- ကောလိယ၏ သားဖြစ်သော ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် နွားကျင့် ကျင့်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ရှည်မြင့် စွာသော ကာလပတ်လုံး နွားကျင့်ကို ပြည်ပြည်စုံစုံ ဆောက် တည်ထား၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် ရောက်ရမည့် ဘဝကား အဘယ်ပါ နည်း။ တမလွန်လောကသည်ကား အဘယ်ပါနည်း" ဟု လျှောက်၏။ "သေနိယ--- မသင့်လျော်ချေ၊ ဤပြဿနာကို ရပ်ထားဦးလော့၊ ငါ့ကို ဤပြဿနာကို မမေးလင့်" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အဝတ်မဝတ်သော သေနိယသည် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ကောလိယ၏သား ပုဂ္ဂိုလ်---ရောက်ရမည့် ဘဝကို မေး လျှောက်၏။

ဇ.၂.၀၆၆။ "သေနိယ--- ငါသည် သင့်အား 'သေနိယ ---မသင့်လျော်ချေ၊ ဤပြဿနာကို ရပ်ထားဦးလော့၊ ငါ့ကို ဤပြဿနာကို မမေးလင့်' ဟု ဆိုသော်လည်း မရဲခဲ့။ သို့ဖြစ် ၍ သင့်အား ငါ ကြေညာတော့အံ့။ သေနိယ--- အချို့သော သူသည် နွားကျင့်ကို ပြည်ပြည်စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွားများ၏။ နွားအလေ့အထကို ပြည်ပြည်စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွားများ၏။ နွားစိတ်ကို ပြည်ပြည်စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွားများ၏။ နွား အမူအရာကို ပြည်ပြည်စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွားများ၏။ ထိုသူ သည် နွားကျင့်ကို ပြည်ပြည်စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွားများ၍၊ နွားအလေ့အထကို ပြည်ပြည်စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွားများ၍

နွားစိတ်ကို ပြည်ပြည်စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွားများ၍၊ နွားအမူ အရာကို ပြည်ပြည်စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွားများ၍ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ နွားဘဝသို့ ရောက်ရ၏။ ထိုသူမှာ 'ငါသည် ဤအလေ့အထ၊ ဤဝတ်၊ ဤခြံမြံခြံသော အကျင့်၊ ဤမြတ်သော အကျင့်ဖြင့် ထင်ရှားသော နတ် ဖြစ်စေ၊ မထင်ရှားသော နတ် ဖြစ်စေ ဖြစ်အံ့'ဟု အကယ်၍ အယူအစွဲ ရှိခြင်းအံ့။ ထိုအယူအစွဲသည် မှားသော အယူအစွဲ ဖြစ်၏။ သေနိယ---မှားသော အယူအစွဲရှိသော သူ ရောက် ရမည့် ဘဝကို ငရဲ သို့မဟုတ် တိရစ္ဆာန်- တစ်မျိုးမျိုးသော ဘဝ-ဟု ငါ ဟော၏။ သေနိယ---ဤသို့လျှင် နွားအကျင့်နှင့် ပြည်စုံလတ်သော် နွားဘဝသို့ ရောက်ရ၏။ မပြည်စုံလတ် သော် ငရဲသို့ ရောက်ရ၏" ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဤသို့ မိန့်တော် မူသော် ကောလိယ၏သား နွားကျင့်ကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ငို၏။ မျက်ရည်ကျ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အဝတ်မဝတ်သော ခွေးကျင့် ကျင့်သော သေနိယကို "သေနိယ--- ငါသည် သင့်အား 'သေနိယ---မသင့်လျော်ချေ၊ ဤပြဿနာကို ရပ်ထားဦးလော့၊ ငါ့ကို ဤပြဿနာကို မမေးလင့်' ဟု ဆိုသော်လည်း မရဲခဲ့ချေ" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား---ကျွန်ုပ်ကို မြတ်စွာဘုရား ဤသို့ မိန့် ကြားတော်မူသည်ကို ကျွန်ုပ် မငိုပါ။ အရှင်ဘုရား---စင်စစ် အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဤနွားကျင့်ကို ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး ပြည်ပြည်စုံစုံ ဆောက်တည်ထားမိ၏။ ထို့ ကြောင့် ငိုကြွေးမိ၏။

အရှင်ဘုရား---တပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့ ယုံကြည်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဤနွားကျင့်ကို စွန့်အောင်၊ အဝတ်မဝတ်ဘဲခွေးကျင့်ကျင့်သောဤသေနိယသည်လည်း ထိုခွေးကျင့်ကို စွန့်အောင် မြတ်စွာဘုရားသည် တရား ဟောခြင်းမှာ စွမ်းနိုင်၏"

"ပုဂ္ဂိုလ်---သို့ဖြစ်လျှင် နာလော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်း လော့၊ ဟောကြားပေအံ့"

"အရှင်ဘုရား--- ကောင်းပါပြီ"

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏-

ဇ.၂.၀၆၇။ "ပုဂ္ဂိုလ်---ငါကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်မြဲကာ ဟောကြားထားသော ကံတို့သည် ဤလေးပါးတို့တည်း။ အဘယ်လေးပါးတို့နည်း ဟူမူ-

(က) မည်သည့်သို့ မည်သည့်သောအကျိုးရှိသော ကံ၊

(ခ) ဖြူစင်၍ ဖြူစင်သောအကျိုးရှိသော ကံ၊

(ဂ) အမည်း၊ အဖြူရောသည့်ဖြစ်၍ အမည်း၊ အဖြူရောသော အကျိုးရှိသော ကံ နှင့်

(ဃ) အမည်းလည်း မဟုတ်၊ အဖြူလည်း မဟုတ်သည် ဖြစ်၍ အမည်းလည်း မဟုတ် အဖြူလည်း မဟုတ်သော အကျိုးရှိသော၊ ကံအကြွင်းမဲ့ကုန်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော ကံတို့တည်း။

ပုဂ္ဂိုလ်---မည်းညစ်၍ မည်းညစ်သောအကျိုးရှိသော ကံ-ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟူမူ- ပုဂ္ဂိုလ်---အချို့သော သူသည် ဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်သော ကာယသင်္ခါရ (ကိုယ်မှု)ကို ပြုလုပ်၏၊ ဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်သော ဝီရိယသင်္ခါရ (နှုတ်မှု)ကို ပြုလုပ်၏၊ ဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်သော နေရာသင်္ခါရ (စိတ်မှု)ကို ပြုလုပ်၏၊ ထိုသူသည် ဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်သော ကိုယ်မှုကို ပြုလုပ်သောကြောင့်၊ ဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်သော နှုတ်မှုကို ပြုလုပ်သောကြောင့်၊ ဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်သော စိတ်မှုကို ပြုလုပ်သောကြောင့် ဆင်းရဲသော လောကသို့ ရောက်ရ၏၊ ဆင်းရဲသော လောကသို့ ရောက်ရသော ထိုသူကို ဆင်းရဲသော အတွေ့အထိတို့သည် တွေ့ထိကုန်၏၊ ထိုသူသည် ဆင်းရဲသော အတွေ့အထိတို့ တွေ့ထိသည်ရှိသော် စင်စစ် ဆင်းရဲသော ဝေဒနာကို ခံစားရ၏၊ ငရဲသို့ ကျခံရသော သတ္တဝါတို့ကဲ့သို့တည်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်---ဤသို့လျှင် ကံကြောင့် သတ္တဝါ၏ဖြစ်ပေါ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ပြုလုပ်သော ကံကြောင့် သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်၍ လာ၏၊ ထိုဖြစ်ပေါ်လာသော သတ္တဝါကို အတွေ့အထိတို့သည် တွေ့ထိကြကုန်၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်---ဤသို့လည်း 'သတ္တဝါတို့သည် ကံသာလျှင် အမွေဥစ္စာ ရှိကုန်၏' ဟူ၍ ငါ ဟောကြား၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်--- ဤကံကို မည်းညစ်၍ မည်းညစ်သော အကျိုးရှိသော ကံ (အကုသိုလ်ကံ)ဟူ၍ ဆိုရ၏။ (၁)

ပုဂ္ဂိုလ်---ဖြူစင်၍ ဖြူစင်သောအကျိုးရှိသော ကံ-ဟူသည် အဘယ်နည်းဟူမူ- ပုဂ္ဂိုလ်---အချို့သော သူသည် မဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်သော ကိုယ်မှုကို ပြုလုပ်၏၊ မဆင်းရဲကြောင်း ဖြစ်သော နှုတ်မှုကို ပြုလုပ်၏၊ မဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်သော စိတ်မှုကို ပြုလုပ်၏၊ ထိုသူသည် ထိုမဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်သော ကိုယ်မှုကို ပြုလုပ်သောကြောင့်၊ မဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်သော နှုတ်မှုကို ပြုလုပ်သောကြောင့်၊ မဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်သော စိတ်မှုကို ပြုလုပ်သောကြောင့် မဆင်းရဲသော လောကသို့ ရောက်ရ၏၊ မဆင်းရဲသော လောကသို့ ရောက်သော ထိုသူကို မဆင်းရဲသော အတွေ့အထိတို့သည် တွေ့ထိကုန်၏၊ ထိုသူသည် မဆင်းရဲသော အတွေ့အထိတို့ တွေ့ထိသည်

ရှိသော် စင်စစ် ချမ်းသာသော ဝေဒနာကို ခံစားရ၏၊ သဘာဝကံကုန်သောတို့ကဲ့သို့တည်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်---ဤသို့လျှင် ကံကြောင့် သတ္တဝါ၏ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ပြုလုပ်သော ကံကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်၍ လာ၏၊ ထိုဖြစ်ပေါ်လာသော သတ္တဝါကို အတွေ့အထိတို့သည် တွေ့ထိကုန်၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်---ဤသို့လည်း 'သတ္တဝါတို့သည် ကံသာလျှင် အမွေဥစ္စာ ရှိကုန်၏'ဟူ၍ ငါ ဟောကြား၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်---ဤကံကို ဖြူစင်၍ ဖြူစင်သော အကျိုးရှိသော ကံ (လောကီကုသိုလ်ကံ)ဟူ၍ ဆိုရ၏။ (၂)

ပုဂ္ဂိုလ်---အမည်း၊ အဖြူရောသည့် ဖြစ်၍ အမည်း၊ အဖြူရောသော အကျိုးရှိသော ကံ-ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟူမူ- ပုဂ္ဂိုလ်---အချို့သော သူသည် ဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်သော ကိုယ်မှုကိုလည်းကောင်း၊ မဆင်းရဲကြောင်း ဖြစ်သော ကိုယ်မှုကိုလည်းကောင်း ပြုလုပ်၏၊ ဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်သော နှုတ်မှုကိုလည်းကောင်း၊ မဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်သော နှုတ်မှုကိုလည်းကောင်း ပြုလုပ်၏၊ ဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်သော စိတ်မှုကိုလည်းကောင်း၊ မဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်သော စိတ်မှုကိုလည်းကောင်း ပြုလုပ်၏၊ ထိုသူသည် ဆင်းရဲကြောင်း ဖြစ်သော ကိုယ်မှုကိုလည်းကောင်း၊ မဆင်းရဲကြောင်း ဖြစ်သော ကိုယ်မှုကိုလည်းကောင်း ပြုလုပ်သောကြောင့်၊ ဆင်းရဲကြောင်း ဖြစ်သော နှုတ်မှုကိုလည်းကောင်း၊ မဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်သော နှုတ်မှုကိုလည်းကောင်း ပြုလုပ်သောကြောင့်၊ ဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်သော စိတ်မှုကိုလည်းကောင်း၊ မဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်သော စိတ်မှုကိုလည်းကောင်း ပြုလုပ်သောကြောင့် ဆင်းရဲသည်လည်းဖြစ်သော မဆင်းရဲသည်လည်းဖြစ်သော လောကသို့ ရောက်ရ၏၊ ဆင်းရဲသည်လည်းဖြစ်သော၊ မဆင်းရဲသည်လည်း ဖြစ်သော အတွေ့အထိတို့သည် တွေ့ထိကြကုန်၏၊ ထိုသူသည် ဆင်းရဲသည်လည်း ဖြစ်သော၊ မဆင်းရဲသည်လည်း ဖြစ်သော အတွေ့အထိတို့ တွေ့ထိသည်ရှိသော် ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲ ရောနှောသော ဝေဒနာတို့ကို ခံစားရ၏၊ လူနှင့် အချို့သော နတ်၊ အချို့သော ဝိနိပါတိကအသုရာတို့ကဲ့သို့တည်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်---ဤသို့လျှင် ကံကြောင့် သတ္တဝါ၏ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ပြုလုပ်သော ကံကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်၍လာ၏၊ ထိုဖြစ်ပေါ်လာသော သတ္တဝါကို အတွေ့အထိတို့သည် တွေ့ထိကုန်၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်---ဤသို့လည်း 'သတ္တဝါတို့သည် ကံသာလျှင် အမွေဥစ္စာ ရှိကုန်၏'ဟူ၍ ငါ ဟောကြား၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်---ဤကံကို အမည်း၊ အဖြူ ရောသည့် ဖြစ်၍ အမည်း၊ အဖြူရောသော အကျိုးရှိသော ကံ-ဟူ၍ ဆိုရ၏။ (၃)

ပုဂ္ဂိုလ်---အမည်းလည်း မဟုတ်၊ အဖြူလည်း မဟုတ်သည် ဖြစ်၍၊ အမည်းလည်းမဟုတ် အဖြူလည်း မဟုတ်သော အကျိုးရှိသော၊ ကံအကြွင်းမဲ့ကုန်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော ကံ-ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟူမူ- ပုဂ္ဂိုလ်---မည်းညစ်၍ မည်းညစ်သော အကျိုးရှိသော ကံကို ပယ်သတ်ခြင်းငှာ စေ့ဆော်မှု(စေတနာ)၊ ဖြူစင်၍ ဖြူစင်သောအကျိုးရှိသော ကံကို ပယ်သတ်ခြင်းငှာ စေ့ဆော်မှု(စေတနာ)၊ အမည်း၊ အဖြူရောသည် ဖြစ်၍ အမည်း၊ အဖြူရောသော အကျိုး ရှိသော ကံကို ပယ်သတ်ခြင်းငှာ စေ့ဆော်မှု (စေတနာ)၊ ပုဂ္ဂိုလ်---ဤစေ့ဆော်မှု(စေတနာ)မျိုးကို အမည်းလည်း မဟုတ် အဖြူလည်း မဟုတ်သည် ဖြစ်၍၊ အမည်းလည်း မဟုတ် အဖြူလည်းမဟုတ်သော အကျိုးရှိသော၊ ကံ အကြွင်းမဲ့ ကုန်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော ကံ (မဂ်ကုသိုလ် ကံ)- ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ပုဂ္ဂိုလ်---ငါ့ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုကာ ဟောကြားထားသော ကံလေးပါး တို့သည် ဤသည်တို့ပင်တည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ (၄)

ဥ.၂.၀၆၈။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော နွားအကျင့်ရှိသော ကောလိယ၏သား၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်၏-

“အရှင်ဘုရား---တရားတော်သည် အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အရှင်ဘုရား--- တရားတော်သည် အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အရှင်ဘုရား---ကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာ ဘုရား၏ထံတော်၌ ရှင်အဖြစ်ကို ရလိုပါ၏။ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါ၏”

“သေနိယ---သာသနာတော်မှ တစ်ပါးသော အယူရှိ သည် တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် ဤသာသနာတော်၌ ရှင်အဖြစ်

ကို ရလိုမူ၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုမူ လေးလတ်ပတ်လုံး အစမ်း ကျင့်သုံးရ၏။ လေးလလွန်သော အခါ ရဟန်းတို့သည် ကျေနပ်သောစိတ် ရှိကြလျှင် ရှင်ပြုပေးကုန်လိမ့်မည်၊ ရဟန်း အဖြစ်သို့ မြှင့်တင်ပေးကုန်လိမ့်မည်၊ သို့သော် ဤအရာ၌ ငါသည်ကား ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ထူးခြားသည့် အဖြစ်ကို သိတော် မူ၏”

“အရှင်ဘုရား---သာသနာတော်မှ တစ်ပါးသော အယူ ရှိသည် တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသော သူသည် ဤသာသနာတော်၌ အကယ်၍ ရှင်အဖြစ်ကို ရလိုက ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုက လေးလတ်ပတ်လုံး အစမ်းကျင့်သုံးကြ၍ လေးလလွန်သော အခါ ရဟန်းတို့သည် ကျေနပ်သော စိတ်ရှိကြလျှင် ရှင်ပြုပေး ကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းအဖြစ်သို့ မြှင့်တင်ပေးကုန်ငြားအံ့၊ ကျွန်ုပ် သည် လေးလလွန်တို့ပတ်လုံး အစမ်းကျင့်သုံးပါမည်၊ လေးလ လွန်သော အခါ ရဟန်းတို့သည် ကျေနပ်သောစိတ် ရှိ ကြလျှင် ရှင်ပြုပေးတော်မူကြပါစေ၊ ရဟန်းအဖြစ်သို့ မြှင့်တင် ပေးတော်မူကြပါစေ” ဟု အဝတ်မဝတ်ဘဲ ခွေးကျင့် ကျင့်သော သေနိယသည် လျှောက်၏။

အဝတ်မဝတ်ဘဲ ခွေးကျင့်ကျင့်သော သေနိယသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ ရှင်အဖြစ်ကို ရ၏၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရ၏၊ ရဟန်းဖြစ်၍ မကြာမီပင် အရောက္ခဗိုလ်ကို ရ၏၊ အရှင် သေနိယသည် ရဟန္တာတို့တွင် တစ်ပါး အပါအဝင် ဖြစ်လေ သတည်း။

၇

အဘယရောဂေကုမာရသုတ်

၉.၂.၀၆၉၊ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဗြဟ္မာ ဗြဟ္မ၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အဘယမင်းသားသည် နာဂဇာတိသား နိဂဏ္ဌာထံသို့ ရုဉ်းကပ် ပြီးလျှင် ရှိသောစွာ ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော အဘယမင်းသားကို နာဂဇာတိသား နိဂဏ္ဌာသည် "မင်းသား---လာလော့၊ သင်သည် ရဟန်းဂေါတမကို အပြစ်တင်ချေလော့၊ ရဟန်းဂေါတမကို အပြစ်တင်သော် 'အဘယမင်းသားသည် အလွန် တန်ခိုး အာနုဘော်ကြီးသော ရဟန်းဂေါတမကိုပင် အပြစ်တင်နိုင် ပေ၏'ဟု သင်၏ ကောင်းသော ကျော်စောသတင်းသည် ပျံ့နှံ့၍ ထွက်လိမ့်မည်"ဟု ပြောဆို၏။

"အရှင်---ကျွန်ုပ်သည် အလွန် တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးသော ရဟန်းဂေါတမကို အဘယ်သို့ အပြစ်တင်ရပါမည်နည်း"

"မင်းသား---လာလော့၊ သင်သည် ရဟန်းဂေါတမထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ 'အရှင်ဘုရား---မြတ်စွာဘုရားသည် သူတစ်ပါး မနှစ်သက်ဖွယ်၊ မနှစ်မြို့ကိစ္စယ်ဖြစ်သော စကားမျိုးကို ပြောပါသလော'ဟု မေးလော့၊ သင် ဤသို့ မေးသော် ရဟန်းဂေါတမသည် 'မင်းသား---မြတ်စွာဘုရားသည် သူတစ်ပါး မနှစ်သက်ဖွယ် မနှစ်မြို့ကိစ္စယ်ဖြစ်သော စကားမျိုးကို

ပြော၏'ဟု အကယ်၍ ပြောဆိုခြင်းအံ့၊ ထိုရဟန်းဂေါတမကို 'အရှင်ဘုရား---ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ပုထုဇဉ်နှင့် အရှင်ဘုရား၏ ခြားနားမှုသည် အဘယ်မှာ ရှိပါအံ့နည်း၊ မှန်၏၊ ပုထုဇဉ်သည်လည်း သူတစ်ပါး မနှစ်သက်ဖွယ် မနှစ်မြို့ကိစ္စယ် ဖြစ်သော စကားမျိုးကို ပြောဆို၏'ဟု သင် ပြောလော့၊ သင် ဤသို့ မေးသော် ရဟန်းဂေါတမသည် 'မင်းသား--- မြတ်စွာဘုရားသည် သူတစ်ပါးမနှစ်သက်ဖွယ် မနှစ်မြို့ကိစ္စယ် ဖြစ်သော စကားမျိုးကို မပြော'ဟု ဤသို့ အကယ်၍ ပြောဆိုခြင်းအံ့- ထိုရဟန်းဂေါတမကို 'အရှင်ဘုရား---ထိုသို့ဖြစ်လျှင် အဘယ်ကြောင့် အရှင်ဘုရားသည် ဒေဝဒတ်ကို 'ဒေဝဒတ်သည် အပါယ်သို့ လားမည့်သူတည်း၊ ဒေဝဒတ်သည် ခရီးသို့ ကျမည့်သူတည်း၊ ဒေဝဒတ်သည် ခရီး၌ တစ်ကမ္ဘာလုံး တည်မည့်သူတည်း၊ ဒေဝဒတ်သည် ကုစား၍ မရနိုင်သော သူတည်း'ဟု ဆိုပါသနည်း၊ အရှင်ဘုရား၏ ထိုစကားကြောင့် ဒေဝဒတ်မှာ အမျက်ထွက်ခြင်း၊ နှလုံးမသာယာခြင်း ဖြစ်ရ၏'ဟု သင် ပြောလော့၊ မင်းသား---ရဟန်းဂေါတမသည် နှစ်ဖက် အစွန်းရှိသော ဤပြဿနာကို သင် မေးသည်ရှိသော် နှစ်ဖက်အစွန်းလွတ်အောင် မဖြေနိုင်ရာ၊ အပြစ်ကင်းအောင် မပြောပြနိုင်ရာ၊ ဥပမာအားဖြင့် လူတစ်ယောက်၏ လည်မျို၌ ကပ်ပြီး၍ နေသော သံဆူးခွက် ထိုသူသည် ထွေးအန်ခြင်း ငှာလည်း မတတ်နိုင်၊ မျိုခြင်းငှာလည်း မတတ်နိုင်သကဲ့သို့၊

မင်းသား---ဤအတူပင်လျှင် နှစ်ဖက်အစွန်းရှိသော ဤ ပြဿနာကို သင် မေးသည်ရှိသော် ရဟန်း ဂေါတမသည် နှစ်ဖက်အစွန်းလွတ်အောင် မဖြေနိုင်ရာ၊ အပြစ်ကင်းအောင် မပြောပြနိုင်ရာ”

“အရှင်---ကောင်းပါပြီ”ဟု အဘယမင်းသားသည် နာသုခသား နိဂဏ္ဌ၏ စကားကို နာခံ၍ နေရာမှ ထပြီးလျှင် နာသုခသား နိဂဏ္ဌကို ရိုသေစွာ ရိုနှို၍ အရိုအသေပြပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုနှိုပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။

ဥ.၂.၀၇၈။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော အဘယ မင်းသားသည် နေ့ကို ဘောကြည့်၍ “ယနေ့ မြတ်စွာဘုရားကို အပြစ်တင်ဆိုခြင်းမှာ အခါမဟုတ်တော့ပြီ၊ နက်ဖြန် မိမိ အိမ်၌သာ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကို အပြစ်တင်တော့အံ့” ဟု ကြံ၏။ ဤသို့ ကြံပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား---မြတ်စွာဘုရား သည် နက်ဖြန် နံနက် တပည့်တော်၏ အိမ်သို့ မြတ်စွာဘုရား အပါအဝင် လေးပါး ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကြတော်မူပါ”ဟု လျှောက် ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော် မူ၏။ ထိုအခါ အဘယမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံတော်မူခြင်းကို သိ၍ နေရာမှ ထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုနှို၍ အရိုအသေပြပြီးလျှင် ပြန်သွားလေ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် အဘယ မင်းသား၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူပြီးလျှင် အသင်ပြင် တားသော နေရာ၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အဘယ မင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားအား မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် သောဇဉ်ကို ပြည့်စုံသည်တိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် ဆက် ကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော အခါ အဘယ မင်းသားသည် နိမ့်သော တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။

ဥ.၂.၀၇၉။ တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေသော အဘယမင်းသား သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့ လျှောက်၏- “အရှင်ဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် သူတစ်ပါး မနှစ်သက်ဖွယ်၊ မနှစ်မြို့က် ဖွယ်ဖြစ်သော စကားမျိုးကို ပြောဆိုပါသလော”

“မင်းသား---ဤစကားမျိုးတို့၌ တထစ်ချအားဖြင့် မဖြေ ကြားနိုင်”

“အရှင်ဘုရား--- ဤပြဿနာမေးမှု၌ နိဂဏ္ဌတို့သည် ပျက်စီးကြလေကုန်ပြီ”

“မင်းသား--- အဘယကြောင့် သင်သည် ‘ဤပြဿနာ မေးမှု၌ နိဂဏ္ဌတို့သည် ပျက်စီးကြလေကုန်ပြီ’ဟု ဆိုရတ် သနည်း”

“အရှင်ဘုရား--- တပည့်တော်ကို နာသုခသား နိဂဏ္ဌ သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ ဤသို့ အပြစ်တင်ရန် သင်ပြ လိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

ဥ.၂.၀၇၉။ ထိုအခါ၌ ကလေးသူငယ်လူမမည် ပက်လက် အိပ်တတ်သော အရွယ်သည် အဘယမင်းသား၏ ပေါင်ပေါ် ၌ နေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယမင်းသားကို “မင်းသား--- သင်တစ်ရပ်စဉ်းစားလော့၊ ဤကလေးငယ်သည် သင်၏ မေ့လျော့ခြင်းကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်စေ၊ အထိန်း၏ မေ့လျော့ခြင်းကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်စေ၊ သင်သားတို့ သင်သားစကို ဖြစ်စေ၊ ကျောက်စရစ်အိုးခြမ်းကွဲကို ဖြစ်စေ အကယ်၍ ခံတွင်း၌ ထည့်သွင်းလေပြားအံ့၊ ထိုကလေးသူငယ်ကို သင် အဘယ်သို့ မြူလုပ်မည်နည်း”ဟု မေးတော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား--- ထိုကလေးငယ်၏ ပါးစပ်တွင်းရှိ အရာ ကို တပည့်တော် ထုတ်ဆောင်ပါမည်။ အရှင်ဘုရား--- အကယ်၍ သာမန်ယူခြင်းမျှဖြင့် (အာဒိကောနေဝကို အာဒိယေနေဝ-ဟု ကြံသည်) ထုတ်ဆောင်ခြင်းမှာ မတတ် နိုင်ငြားအံ့၊ လက်ဝဲလက်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို သိမ်းပိုက်၍ လက်ယာလက်ဖြင့် လက်ချောင်းကို ကောက်ကွေး၍ ကလေး ငယ်၏ ပါးစပ်တွင်းမှ သွေးထွက်ငြားသော်လည်း ထုတ်ရပါ တော့မည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်- အရှင်ဘုရား--- တပည့်တော်သည် ကလေးငယ်အား အစဉ်သနားခြင်း ရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်”

ကောကြောက်ခွန်း

“မင်းသား---ဤအတူပင် မဟုတ်မမှန်သော၊ အကျိုး စီးပွားနှင့် မစပ်သော၊ သူတစ်ပါးတို့ မနှစ်သက်သော စကား မျိုးကို မြတ်စွာဘုရားသည် မပြောဆို၊ (၁)

ဟုတ်မှန်သော၊ အကျိုးစီးပွားနှင့် မစပ်သော၊ သူတစ်ပါးတို့ မနှစ်သက်သော စကားမျိုးကို မြတ်စွာဘုရားသည် မပြောဆို၊ (၂)

ဟုတ်မှန်သော၊ အကျိုးစီးပွားနှင့် စပ်သော၊ သူတစ်ပါးတို့ မနှစ်သက်သော စကားမျိုးကို မြတ်စွာဘုရားသည် သင့် လျော်သော အချိန်၌သာ ပြောဆို၏။ (၃)

မဟုတ်မမှန်သော၊ အကျိုးစီးပွားနှင့် မစပ်သော၊ သူ တစ်ပါးတို့ နှစ်သက်သော စကားမျိုးကို မြတ်စွာဘုရားသည် မပြောဆို၊ (၄)

ဟုတ်မှန်သော၊ အကျိုးစီးပွားနှင့် မစပ်သော၊ သုတစ်ပါးတို့ နှစ်သက်သော စကားမျိုးကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားသည် မပြောဆို၊ (၅)

ဟုတ်မှန်သော၊ အကျိုးစီးပွားနှင့် စပ်သော၊ သုတစ်ပါးတို့ နှစ်သက်သော စကားမျိုးကို မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်လျော်သော အချိန်၌သာ ပြောဆို၏။ (၆)

ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ မင်းသား---မြတ်စွာဘုရားမှာ သတ္တဝါတို့ကို အစဉ်သနားခြင်းတရား ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

၉.၂.၁၇၃။ “အရှင်ဘုရား---ပညာရှိမင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ပညာရှိရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း ပြဿနာကို စီစဉ်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကြကာ မေးမြန်းကြကုန်၏။ အရှင်ဘုရား---အချို့သူတို့သည် ငါထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤသို့ မေးကုန်လိမ့်မည်၊ ငါသည် ထိုသူတို့အား ဤသို့ မေးသော် ဤသို့ ဖြေကြားအံ့ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဦးမဇ္ဈကပင်လျှင် စိတ်ကူးကြံစည်ထားခြင်း ရှိပါသလော၊ သို့မဟုတ် တစ်ခဏချင်းဖြင့်ပင် ထိုပြဿနာ၏ အဖြေသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်ထဲ၌ ထင်မြင်၍ လာပါသလော။”

“မင်းသား--- ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ဤအရာ၌ သင်မင်းသားကိုပင် ပြန်မေးမည်၊ သင်မင်းသား---နှစ်သက်သည့်အတိုင်း ဖြေကြားပါ။

မင်းသား--- သင်သည် ရထား၏ အစိတ်အပိုင်း အင်္ဂါကြီးငယ်တို့၌ ကျွမ်းကျင်သလော။”

“အရှင်ဘုရား---ကျွမ်းကျင်ပါ၏။”

“မင်းသား---သင် တစ်ခုစဉ်းစားလော့၊ အချို့သူတို့သည် အသင်မင်းသားကို ချဉ်းကပ်ကြကုန်၍ ‘ရထား၏ အင်္ဂါကြီးငယ် အစိတ်အပိုင်းသည် အဘယ်အမည် ရှိပါသနည်း’ ဟု ဤသို့ မေးမြန်းနိုင်ကုန်၏။ ‘အချို့ သူတို့သည် ငါထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤသို့ မေးကုန်လိမ့်မည်၊ ငါသည် ထိုသူတို့အား

ဤသို့ မေးသော် ဤသို့ ဖြေအံ့’ဟု သင်သည် ရှေးဦးမဇ္ဈကပင်လျှင် စိတ်ကူးကြံစည်ထားခြင်း ရှိသလော၊ သို့မဟုတ် တစ်ခဏချင်းဖြင့်ပင် ထိုပြဿနာ၏ အဖြေသည် သင်၏ ဉာဏ်ထဲ၌ ထင်မြင်၍ လာသလော။”

“အရှင်ဘုရား---တပည့်တော်သည် ရထားအတတ်တတ်ပါ၏။ နားလည်ပါ၏။ ရထား၏ အင်္ဂါကြီးငယ် အစိတ်အပိုင်းတို့၌ ကျွမ်းကျင်ပါ၏။ တပည့်တော်သည် ရထား၏ အလုံးစုံသော အင်္ဂါကြီးငယ် အစိတ်အပိုင်းတို့ကို ကောင်းစွာ သိထားပါ၏။ တစ်ခဏချင်းဖြင့်ပင် ထိုပြဿနာ၏ အဖြေသည် တပည့်တော်၏ ဉာဏ်ထဲ၌ ထင်မြင်၍ လာပါ၏။”

“မင်းသား---ဤအတူပင် ပညာရှိမင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ပညာရှိ ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း ပြဿနာစီစဉ်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကြကာ မေးမြန်းကြကုန်၏။ တစ်ခဏချင်းဖြင့်ပင် ထိုပြဿနာ၏ အဖြေသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်ထဲ၌ ထင်မြင်၍ လာ၏။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ မင်းသား---မြတ်စွာဘုရားသည် ဓမ္မဇာတ် (သဗ္ဗညုတဉာဏ်)ကို ထိုးထွင်း၍ သိထား၏။ ယင်းဓမ္မဇာတ် (သဗ္ဗညုတဉာဏ်)ကို ထိုးထွင်း၍ သိထားသောကြောင့် တစ်ခဏချင်းဖြင့်ပင် ထိုပြဿနာ၏ အဖြေသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်ထဲ၌ ထင်မြင်၍ လာ၏။”

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် အဘယမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားကို “အရှင်ဘုရား--- တရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အရှင်ဘုရား---တရားတော်သည် အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အရှင်ဘုရား--- ကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်တတ်သော ဥပါသကာ-ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။

မဟူဝေဒနီယသုတ်

၉.၂.၀၇၄။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော် မူ၏။ ထိုအခါ ပဉ္စကင်္ဂလင်္ကာသမားကြီးသည် အရှင်ဥဒါယိတ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ အလွန်ရှိသောစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် သင်လျော်ရာ၌ ထိုကော အရှင်ဥဒါယိတ်က "အရှင်ဘုရား---မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော ခံစားမှုတို့သည် အဘယ်မျှလောက် ရှိပါကုန်သနည်း" ဟု လျှောက်၏။ "လင်္ကာသမားကြီး--- မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော ခံစားမှုတို့သည် ချမ်းသာခံစားမှု၊ ဆင်းရဲခံစားမှု၊ ဆင်းရဲမဟုတ် ချမ်းသာမဟုတ်သော ခံစားမှု-ဟူ၍ သုံးပါး ရှိ၏" ဟု မိန့်ဆို၏။

ဤသို့ မိန့်သော ပဉ္စကင်္ဂလင်္ကာသမားကြီးသည် အရှင်ဥဒါယိတ်က "အရှင်ဘုရား---မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော ခံစားမှုတို့သည် သုံးပါးတို့ မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော ခံစားမှုတို့သည် ချမ်းသာခံစားမှု၊ ဆင်းရဲခံစားမှု-ဟူ၍ နှစ်ပါးသာတည်း။ အရှင်ဘုရား---ဆင်းရဲမဟုတ် ချမ်းသာမဟုတ်သော ခံစားမှုကို ငြိမ်သက် မွန်မြတ်သော ချမ်းသာ-ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောထား၏" ဟု လျှောက်၏။

အရှင်ဥဒါယိနှင့် ပဉ္စကင်္ဂလင်္ကာသမားကြီးတို့သည် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ဤသို့ အပြန်အလှန် ပြောကြသည့်။

အရှင်ဥဒါယိသည် ပဉ္စကင်္ဂလင်္ကာသမားကြီးကို နားလည်စေရန် မတတ်နိုင်၊ ပဉ္စကင်္ဂလင်္ကာသမားကြီးသည်လည်း အရှင်ဥဒါယိကို နားလည်စေရန် မတတ်နိုင်။

၉.၂.၀၇၅။ အရှင်အာနန္ဒာသည် ပဉ္စကင်္ဂလင်္ကာသမားကြီးနှင့် အရှင်ဥဒါယိတို့ ဤစကားပြောနေသံကို ကြားလေ၏။ ထိုသို့ ကြားသော အခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ အလွန် ရှိသောစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် သင်လျော်ရာ၌ ထိုကော ပဉ္စကင်္ဂလင်္ကာသမားကြီးနှင့် အရှင်ဥဒါယိတို့ စကားပြောသမျှ အလုံးစုံကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထား၏။

ဤသို့ လျှောက်ထားသော မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာကို "အာနန္ဒာ--- ပဉ္စကင်္ဂလင်္ကာသမားကြီးသည် ဥဒါယိ၏ စကားကို ထင်ရှားရှိသော အကြောင်း ဖြစ်လျက် ဝမ်းမမြောက်နိုင်၊ ဥဒါယိသည်လည်း ပဉ္စကင်္ဂလင်္ကာသမားကြီး၏ စကားကို ထင်ရှားရှိသော အကြောင်း ဖြစ်လျက် ဝမ်းမမြောက်နိုင်။

အာနန္ဒာ---ငါသည် အကြောင်းအားလျော်စွာ နှစ်ပါးသော ခံစားမှုတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သုံးပါးသော ခံစားမှုတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ငါးပါးသော ခံစားမှုတို့ကိုလည်းကောင်း။

မြောက်ပါးသော ခံစားမှုတို့ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့် ရှစ်ပါးသော ခံစားမှုတို့ကိုလည်းကောင်း သုံးဆယ့်မြောက်ပါး သော ခံစားမှုတို့ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ရာရှစ်ပါးသော ခံစားမှုတို့ကိုလည်းကောင်း ဟောထား၏။

အာနန္ဒာ---ဤသို့ ငါသည် တရားတော်ကို အကြောင်း အားလျော်စွာ ဟောကြားထား၏။ အာနန္ဒာ---ဤသို့ ငါသည် တရားတော်ကို အကြောင်းအားလျော်စွာ ဟောကြားထား ပါလျက် အကြင်သူတို့သည် အချင်းချင်း ဟောကြား(ပြောပြ) သည်ကို ခွင့်မပြုနိုင်ကုန်ပြေးအံ့၊ သဘောတရားနိုင်ကုန်ပြေး အံ့၊ ဝမ်းမြောက်နိုင်ကုန်ပြေးအံ့၊ ထိုသူတို့သည် ငြင်းခုံခြင်း၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်း၊ ဆန့်ကျင်ခြင်းသို့ ရောက်ကြကုန်သည် ဖြစ်၍ အချင်းချင်း နှုတ်လိုထိုးကာ နေကြရကုန်လိမ့်မည်- ဟူသော ဤသဘောသာ ဧကန် ဖြစ်ရမည်။

အာနန္ဒာ---ဤသို့ ငါသည် တရားတော်ကို အကြောင်း အားလျော်စွာ ဟောကြားထား၏။ အာနန္ဒာ---ဤသို့ အကြောင်းအားလျော်စွာ ဟောကြားထားသည် ဖြစ်၍ အကြင်သူတို့သည် အချင်းချင်း ပြောပြသည်ကို ခွင့်ပြုနိုင် ကုန်ပြေးအံ့၊ သဘောတရားနိုင်ကုန်ပြေးအံ့၊ ဝမ်းမြောက်နိုင်ကုန် ပြေးအံ့၊ ထိုသူတို့သည် ညီညွတ်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက် ကုန်သည် ဖြစ်၍ မငြင်းခုံကုန်သည် ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန် ရောက်သို့ တပေါင်းတည်း ဖြစ်ကုန်၍ အချင်းချင်း ချစ်ခင်နှစ်သက်သော မျက်စိတို့ဖြင့် ရှုကြည့်ကြကုန်လျက် နေကြရကုန်လိမ့်မည်- ဟူသော ဤသဘောသာ ဧကန် ဖြစ်ရမည်။

ဥ.၂.၀၇၆။ အာနန္ဒာ---ကာမဂုဏ်တရားတို့သည် ဤ ငါးပါးတို့တည်း။ အဘယ်ငါးပါးတို့နည်းဟူမူ- တပ်နှစ်သက် ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော ရူပါရုံ၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂစ္ဆာရုံ၊ ရသာရုံနှင့် ဓောဋ္ဌာရုံတို့တည်း။

အာနန္ဒာ---ငါးပါးကုန်သော ဤကာမဂုဏ်တရားတို့ကို အစွဲပြု၍ အကြင် သုခ သောမနဿ (ကိုယ်ချမ်းသာ၊ စိတ် ချမ်းသာ)သည် ရှိ၏။ ဤကိုယ်ချမ်းသာ စိတ်ချမ်းသာကို "ကာမသုခ"ဟူ၍ ဆိုရ၏။ အာနန္ဒာ---"သတ္တဝါတို့သည် ဤမျှလောက်သာ ဖြစ်သော ကိုယ်ချမ်းသာ၊ စိတ်ချမ်းသာကို ခံစားကြရကုန်၏"ဟု တစ်ဦးတစ်ယောက်က ဆိုပြေးအံ့၊ ထိုသူ၏ ဤစကားကို ငါ ခွင့်မပြုနိုင်၊ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူ- အာနန္ဒာ---ဤကာမသုခမှ တစ်ပါးသော၊ သာလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်သော၊ သာလွန်၍ မွန်မြတ်သော သုခ ရှိသေးသောကြောင့်တည်း။

အာနန္ဒာ---ဤကာမသုခမှ တစ်ပါးသော၊ သာလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်သော၊ သာလွန်၍ မွန်မြတ်သော သုခ-

ဟူသည် အဘယ်နည်း။ အာနန္ဒာ---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပထမဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ အာနန္ဒာ--- ကာမသုခထက် သာလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်သော၊ သာလွန် ၍ မွန်မြတ်သော၊ တစ်ပါးသော သုခ-ဟူသည် ဤသည် ပင်တည်း။ အာနန္ဒာ---"သတ္တဝါတို့သည် ဤမျှလောက်သာ ဖြစ်သော ကိုယ်ချမ်းသာ၊ စိတ်ချမ်းသာကို ခံစားကြရကုန်၏" ဟု တစ်ဦးတစ်ယောက်က ဤသို့ ဆိုပြေးအံ့၊ ထိုသူ၏ ဤစကားကို ငါ ခွင့်မပြုနိုင်၊ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ- အာနန္ဒာ---ဤပထမဈာန်သုခထက် အဆင့်ဆင့် သာလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်သော၊ အဆင့်ဆင့် သာလွန်၍ မွန်မြတ် သော တစ်ပါးသောသုခ ရှိသေးသောကြောင့်တည်း။

အာနန္ဒာ---ဤပထမဈာန်သုခထက် အဆင့်ဆင့် သာ လွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်သော၊ အဆင့်ဆင့် သာလွန်၍ မွန်မြတ်သော တစ်ပါးသော သုခ-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ အာနန္ဒာ---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်၊ ဇေတုတ္ထဈာန်၊ အာကာသာနဉ္စာယတနဈာန်၊ ဝိညာဏဉ္စာယတနဈာန်၊ အာကိဉ္စာယတနဈာန်၊ နေဝ သညာနာသညာယတနဈာန်၊ မုတိသာမူ ခံစားမှုတို့၏ ချုပ် ငြိမ်းရာ နိရောဓသမာပတိကို အဆင့်ဆင့် ဝင်စားနေနိုင်၏။ အာနန္ဒာ--- ပထမဈာန်သုခထက် အဆင့်ဆင့် သာလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သော၊ အဆင့်ဆင့် သာလွန်၍ မွန်မြတ် သော တစ်ပါးသော သုခ-ဟူသည် ဤသည်တို့ပင်တည်း။

ဥ.၂.၀၇၇။ အာနန္ဒာ--- 'မှတ်သားမှု၊ ခံစားမှုတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းမှုကို ရဟန်းခေါ်တမည် ဟော၏။ ထိုမှတ်သားမှု၊ ခံစားမှုတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကိုလည်း ချမ်းသာ-ဟူ၍ သတ်မှတ် ၏။ ထိုချမ်းသာသည် အဘယ်သို့နည်း'ဟု အယုတစ်မျိုး ရှိသော ပရိဝီရိတို့ ပြောဆိုနိုင်စရာ အကြောင်း ရှိ၏။

အာနန္ဒာ---ဤသို့ ပြောဆိုကြသော၊ အယုတစ်မျိုး ရှိကုန် သော ပရိဝီရိတို့ကို 'ငါ့ရှင်တို့--- မြတ်စွာဘုရားသည် ချမ်းသာခံစားမှုကိုသာလျှင် ရည်ရွယ်၍ ချမ်းသာ-ဟု သတ်မှတ်တော်မူသည် မဟုတ်၊ ငါ့ရှင်တို့--- စင်စစ်အားဖြင့် အကြင်အကြင်သဘော၌ ချမ်းသာကို ရထိုက်၏။ ထိုသို့ သဘောကို ချမ်းသာ-ဟု သတ်မှတ်တော်မူ၏'ဟု ဤသို့ ပြောဆိုကုန်လော့'ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော်ကို ဟောကြားတော် မူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို အလွန် နှစ်ခြိုက်ဝမ်းမြောက်ခဲ့လေသည်။

အပဏ္ဏကသုတ်

၉.၂.၀၇၈။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာများစွာနှင့် အတူ ကောသလတိုင်း၌ ဒေသစာရီလှည့်လည်တော်မူ၏။ ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားသည် သာလာအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားရွာသို့ ရောက်တော်မူ၏။ သာလာရွာသား ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့သည် "အချင်းတို့--- ရဟန်းဂေါတမသည် ငါတို့ရွာသို့ ရောက်တော်မူ၏" ဟု ကြားသိကြကုန်၏။

ထိုအခါ သာလာရွာသား ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကြကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိဦး၍ လျှောက်ပတ်သော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏။

၉.၂.၀၇၉။ လျှောက်ပတ်သော နေရာ၌ ထိုင်နေကြကုန်သော သာလာရွာသား ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် "သူကြွယ်တို့---ယုံကြည်မှုကို ရစေနိုင်သော၊ နှစ်သက်လောက်သော တစ်စုံတစ်ယောက်သော ဆရာသမားသည် သင်တို့မှာ ရှိသလော" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား--- မရှိပါ" ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

"သူကြွယ်တို့---သင်တို့သည် နှစ်သက်လောက်သော ဆရာသမားကို မရကြသော် ဧကန် အကျိုးရှိသော ဤ

အကျင့်တရားကို ကောင်းစွာ ဆောက်တည်၍ ကျင့်ထိုက်၏။ သူကြွယ်တို့--- ဧကန် အကျိုးရှိသော အကျင့်တရားကို ခွဲယူဆောက်တည်ထားသော် ထိုအကျင့်တရားသည် သင်တို့အတွက် ရည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ဖြစ်စေလိမ့်မည်။ သူကြွယ်တို့--- ဧကန် အကျိုးရှိသော အကျင့်တရား-ဟူသည် အဘယ်နည်း-

၉.၂.၀၈၀။ သူကြွယ်တို့---(၁) 'ဖေးလှူခြင်းသည် အကျိုးမရှိ၊ ဤလောကသည် မရှိ၊ တမလွန်လောကသည် မရှိ'ဟု ပြောဆိုယူဆကြကုန်သော အချို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ရှိကုန်၏။

သူကြွယ်တို့---ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့နှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ဝါဒ ရှိကုန်သော အချို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် 'ဖေးလှူခြင်းသည် အကျိုးမရှိ၊ ဤလောကသည် ရှိ၏၊ တစ်ပါးသော လောကသည် ရှိ၏'ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

သူကြွယ်တို့---သင်တို့ စဉ်းစားကြကုန်လော့၊ ဤသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် အချင်းချင်း ဖြောင့်ဖြောင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ဝါဒ ရှိကြကုန်သည် မဟုတ်

လော”ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်ဘုရား---ရှိကြပါကုန်၏”ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

ဥ.၂.၀၈၁။ သုတ္တံယံတို့---ထိုအယုနစ်မျိုးတို့အနက် ‘ပေးလှူခြင်းသည် အကျိုးမရှိ၊ ဤလောကသည် မရှိ၊ တမလွန်လောကသည် မရှိ’ဟု ပြောဆို သူဆကြကုန်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ကာယသုစရိုက်၊ ဝဇီသုစရိုက်၊ မနောသုစရိုက် ဤသုံးပါးသော ကုသိုလ်တရားတို့ကို ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီး၍ ကာယသုစရိုက်၊ ဝဇီသုစရိုက်၊ မနောသုစရိုက် ဤသုံးပါးသော အကုသိုလ် တရားတို့ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်ကြကုန်လိမ့်မည်-ဟု သော အပြစ်သာ ဧကန် ဖြစ်ရမည်။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း။ ထိုအရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်) တို့သည် အကုသိုလ်တရားတို့၏ အပြစ်၊ ယုတ်ညံ့ပုံနှင့် ညစ်ညူးပုံကို မမြင်ကြကုန်၊ ကုသိုလ်တရားတို့၏ အကျိုးကို မမြင်သော အဇိကံ မမြင်ကြကုန်သောကြောင့်တည်း။

ထင်ရှားရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်သော တမလွန်လောကကို ‘တမလွန်လောကသည် မရှိ’ဟု ထိုသူမှာ အယူ ရှိ၏။ ထို သူ၏ ထိုအယူသည် မှားသော အယူ ဖြစ်၏။ ထင်ရှား ရှိသည် သာလျှင်ဖြစ်သော တမလွန်လောကကို ‘တမလွန်လောက သည် မရှိ’ဟု ကြံ၏။ ထိုသူ၏ ထိုအကြံသည် မှားသော အကြံ ဖြစ်၏။ ထင်ရှားရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်သော တမလွန် လောကကို ‘တမလွန်လောကသည် မရှိ’ဟု သော စကား ကို ပြောဆို၏။ ထိုသူ၏ ထိုစကားသည် မှားသော စကား ဖြစ်၏။ ထင်ရှားရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်သော တမလွန် လောကကို ‘တမလွန်လောကသည် မရှိ’ဟု ပြောဆို၏။ ဤသူသည် တမလွန်လောကကို သိကြကုန်သော ရဟန္တာ အရှင်တို့အား ဆန့်ကျင်ဘက်ပြု၏။

ထင်ရှားရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်သော တမလွန်လောကကို ‘တမလွန်လောကသည် မရှိ’ဟု သူတစ်ပါးကို ဟောပြော၏။ ထိုသူ၏ ထိုဟောပြောခြင်းသည် မသုတော်တရားကို ဟောပြောခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုမသုတော်တရားကို ဟောပြော ခြင်းဖြင့်လည်း မိမိကိုယ်ကို မြှင့်တင်၏။ သူတစ်ပါးကို ရွတ်ချ၏။ ဤသို့လျှင် ထိုသူသည် ရှေးမဆွကပင်လျှင် ကောင်းသော သဘောကို ပယ်ထားပြီး ဖြစ်၏။ မကောင်း သော သဘော၌ ရှေးရူတည်နေ၏။

ဤမှားသော အယူ၊ မှားသော အကြံ၊ မှားသော စကား။ အရိယာတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ခြင်း၊ မသုတော်တရားကို ဟော ပြောခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို မြှင့်တင်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးကို ရွတ်ချ ခြင်း-ဟူသော၊ ဤသို့ မှားစွာသော၊ ယုတ်မာသော ဤ

အကုသိုလ်တရားတို့သည် မှားသော အယူ-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ထိုသူမှာ ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။

သုတ္တံယံတို့--- ထိုအယူ နှစ်မျိုးတို့ကို ပညာရှိသော လူတစ်ယောက်သည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏-‘တမလွန်လောက သည် အကယ်၍ မရှိသည် ဖြစ်၏။ ဤသို့ မရှိခဲ့သော် ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်ခန္ဓာပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ မိမိကိုယ်ကို ချမ်းသာအောင် ပြုနိုင်လိမ့်မည်။ (ပြတ်စဲ ပြီးမှအေးသွားလိမ့်မည်-ဟု ပြောလိုပုံ ရ၏။)

တမလွန်လောကသည် အကယ်၍ ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ ရှိခဲ့ပါမူ ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် ဖရိဖရိကျရာ ဖြစ်သော ဝရီသို့ ရောက်ရလိမ့်မည်။

တမလွန်လောကသည် အကယ်၍ မရှိပါနှင့်ဦး။ ထို အရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့၏ စကားသည် မှန်သည်ပင် ဖြစ်ပါစေဦး။ ထိုသို့ပင် ဖြစ်သော် လည်း ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင်လျှင် ‘သီလ မရှိသော၊ မှားသော အယူရှိသော၊ နတ္ထိကဝါဒရှိသော လူတည်း’ဟု ပညာရှိတို့ အကဲခတ် ခံရ၏။

တမလွန်လောကသည် အကယ်၍ ရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့ ရှိခဲ့သော် ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် မျက်မှောက်ဘဝ ၌လည်း ပညာရှိတို့ အကဲခတ် ခံရခြင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌လည်း ဖရိဖရိကျရာဖြစ်သော ဝရီသို့ ရောက်ခြင်းအားဖြင့် နှစ်ပါးစုံ ဆုံးရှုံး၏။ ဤသို့ ထိုသူ၏ မကောင်းသောအားဖြင့် ခွဲယူဆောက်တည်ထားသော ဧကန်အကျိုးရှိသော ဤအကျင့်တရားသည် တစ်ဖက်သတ် နံ့၍ တည်၏။ ကုသိုလ်အရာကို ရှောင်ကြဉ်၏”ဟု ဆင်ခြင်၏။

ဥ.၂.၀၈၂။ သုတ္တံယံတို့---ထိုအယုနစ်မျိုးတို့အနက် ‘ပေးလှူခြင်းသည် အကျိုးမရှိ၊ ဤလောကသည် မရှိ၊ တစ်ပါးသော လောကသည် ရှိ၏’ဟု ဤသို့ ပြောဆိုသူဆလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်) တို့သည် ကာယသုစရိုက်၊ ဝဇီသုစရိုက်၊ မနောသုစရိုက် ဤ သုံးပါးသော အကုသိုလ်တရားတို့ကို ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီး၍ ကာယသုစရိုက်၊ ဝဇီသုစရိုက်၊ မနောသုစရိုက် ဤသုံးပါး သော ကုသိုလ်တရားတို့ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်ကုန်လိမ့် မည်-ဟူသော အကျိုးသာ ဧကန် ဖြစ်ရမည်။ အဘယ့်ကြောင့် နည်း။ ထိုအရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော် မြတ်) တို့သည် အကုသိုလ်တရားတို့၏ အပြစ်၊ ယုတ်ညံ့ပုံ၊ ညစ်ညူးပုံကို မမြင်ကြ၍ ကုသိုလ်တရားတို့၏ အကျိုးကို မမြင်သော အဇိကံ မမြင်ကြကုန်သောကြောင့်တည်း။

ထိုမှတစ်ပါး ထင်ရှားရှိသည့်သာလျှင်ဖြစ်သော တမလွန်လောကကို 'တမလွန်လောကသည် ရှိ၏'ဟု ထိုသူမှာ အယူရှိ၏။ ထိုသူ၏ ထိုအယူသည် မှန်သောအယူ ဖြစ်၏။ ထင်ရှားရှိသည့်သာလျှင် ဖြစ်သော တမလွန်လောကကို 'တမလွန်လောကသည် ရှိ၏'ဟု ကြံ၏။ ထိုသူ၏ ထိုအကြံသည် မှန်သောအကြံ ဖြစ်၏။ ထင်ရှား ရှိသည့်သာလျှင် ဖြစ်သော တမလွန်လောကကို 'တမလွန်လောကသည် ရှိ၏'ဟူသော စကားကို ဆို၏။ ထိုသူ၏ ထိုစကားသည် မှန်သောစကား ဖြစ်၏။ ထင်ရှားရှိသည့်သာလျှင် ဖြစ်သော တမလွန်လောကကို 'တမလွန်လောကသည် ရှိ၏'ဟု ပြောဆို၏။ ဤသို့သည် တမလွန်လောကကို သိကုန်သော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ဆန့်ကျင်ဘက် မပြုလုပ်၊ ထင်ရှားရှိသည့်သာလျှင်ဖြစ်သော တမလွန်လောကကို 'တမလွန်လောကသည် ရှိ၏'ဟု သုတစ်ပါးကို ဟောပြော၏။ ထိုသူ၏ ထိုဟောပြောခြင်းသည် သုတော်ကောင်းတရားကို ဟောပြောခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသုတော်ကောင်းတရားကို ဟောပြောခြင်းဖြင့်လည်း မိမိကိုယ်ကို မမြှင့်တင်၊ သုတစ်ပါးကို မရှုတ်ချ၊ ဤသို့လျှင် ထိုသူသည် ရှေးမဆွေကပင်လျှင် မကောင်းသောသဘောကို ပယ်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ကောင်းသောသဘော၌ ရှေးမှတည်နေ၏။

ဤမှန်ကန်သော အယူ၊ မှန်ကန်သော အကြံ၊ မှန်ကန်သော စကား၊ အရိယာတို့နှင့် မဆန့်ကျင်ခြင်း၊ သုတော်ကောင်းတရားကို ဟောပြောခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို မမြှင့်တင်ခြင်း၊ သုတစ်ပါးကို မရှုတ်ချခြင်း-ဟူသော၊ ဤသို့ ဖျားစွာသော ဤကုသိုလ်တရားတို့သည် မှန်ကန်သော အယူ-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ထိုသူမှာ ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။

သူကြွယ်တို့---ထိုအယူနှစ်မျိုးတို့ကို ပညာရှိသောလူသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- 'တမလွန်လောကသည် အကယ်၍ ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့ ရှိခဲ့သော် ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်ခန္ဓာပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသောလားရာဖြစ်သော နတ်ပြည်လောကသို့ ရောက်ရလိမ့်မည်။ တမလွန်လောကသည် အကယ်၍ မရှိပါနှင့်ဦး။ ထိုအရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့၏ စကားသည် မှန်သည်ပင် ဖြစ်ပါစေဦး။ ထိုသို့ ဖြစ်သော်လည်း ဤအရှင်ယောက်ျားသည် ဖျက်မှောက်ဘဝ၌ပင်လျှင် 'သီလရှိသော၊ မှန်သောအယူရှိသော၊ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်သည့်ဝါဒရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တည်း'ဟု ပညာရှိတို့၏ အမျိုးအမွှေးကို ခံရ၏။

တမလွန်လောကသည် အကယ်၍ ရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့ ရှိခဲ့သော် ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် ဖျက်မှောက်ဘဝ

၌ပင်လျှင် ပညာရှိတို့ အမျိုးအမွှေးခံရခြင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသောလားရာ ဖြစ်သော နတ်ပြည်လောကသို့ ရောက်ရခြင်းအားဖြင့် နှစ်ပါးစုံအောင်မြင်၏။ ဤသို့ ထိုသူ၏ ကောင်းစွာ ဧဿိမောကတည်ထားသော ဧကန်အကျိုးရှိသော ဤအကျင့်တရားသည် နှစ်ပါးသော အဇ္ဈိကံ နှ့်၍ တည်၏။ အကုသိုလ်အရာကို ကြင်ရှောင်၏'ဟု ဆင်ခြင်၏။

ဇ.၂.၈၈၃။ သူကြွယ်တို့---(၂) 'မကောင်းမှုကို ပြုသူ၊ ပြုစေသူ မရှိ၊ ကောင်းမှု မရှိ၊ ကောင်းမှုဖြစ်ခြင်း မရှိ'ဟု ဤသို့ ပြောဆိုကြံဆလေ့ရှိကုန်သော အချို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ရှိကုန်၏။

သူကြွယ်တို့--- ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့နှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ဝါဒ ရှိသော အချို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် 'မကောင်းမှုကို ပြုသူ၊ ပြုစေသူ ရှိ၏။ ကောင်းမှုသည် ရှိ၏။ ကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်းသည် ရှိ၏'ဟု ပြောဆိုလေ့ရှိကြ၏။

ဇ.၂.၈၈၄။ သူကြွယ်တို့--- (၃) 'သတ္တဝါတို့ ညစ်ညူးရန် အကြောင်းသည် မရှိ'ဟု ဤသို့ ပြောဆို ယူဆကြကုန်သော အချို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ရှိကုန်၏။

သူကြွယ်တို့---ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့နှင့် ဖြောင့်ဖြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဝါဒ ရှိကြကုန်သော အချို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်) တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် 'သတ္တဝါတို့ ညစ်ညူးရန် အကြောင်းသည် ရှိ၏'ဟု ဤသို့ ပြောဆိုလေ့ရှိကုန်၏။

သူကြွယ်တို့---သင်တို့ စဉ်းစားကြကုန်လော့၊ ဤသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် အချင်းချင်း ဖြောင့်ဖြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဝါဒရှိကုန်သည် မဟုတ်လော့"ဟု မေးတော်မူ၏။ "အရှင်ဘုရား---ရှိပါကုန်၏"ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအယူနှစ်ခု၌ ရှေးအယူတစ်စုံကဲ့သို့ပင် ပညာရှိတစ်ယောက်၏ ဆင်ခြင်ပုံကိုလည်း ဟောပြောတော်မူ၏။ ထို့နောင် ဤသို့ ဆက်လက်၍ မိန့်တော်မူ၏-

ဇ.၂.၈၈၅။ သူကြွယ်တို့--- အရှုပ်ပြောမည်သည် လုံးဝ မရှိ'ဟု ပြောဆို ယူဆလေ့ရှိကုန်သော အချို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ရှိကုန်၏။

သူကြွယ်တို့---ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတံစင်၊ သုတေတံ မြတ်)တို့နှင့် ခြောင့်ခြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဝါဒ ရှိကုန်သော အချို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတံစင်၊ သုတေတံမြတ်) တို့သည် 'အဂ္ဂုပ္ပတ္တယမည်သည် အမှန်တကယ် ရှိ၏' ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

"သူကြွယ်တို့---သင်တို့ စဉ်းစားကြကုန်လော့၊ ဤ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတံစင်၊ သုတေတံမြတ်)တို့သည် အချင်းချင်း ခြောင့်ခြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဝါဒ ရှိကုန်သည် မဟုတ်လော့"ဟု မေးတော်မူ၏။ "အရှင်ဘုရား---ရှိပါကုန် ၏"ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

"သူကြွယ်တို့---ထိုအယူနစ်မျိုးတို့ကို ပညာရှိသူသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- 'ထိုအရှင်---သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတံစင်၊ သုတေတံမြတ်)တို့သည် 'အဂ္ဂုပ္ပတ္တယမည်သည် လုံးဝ မရှိ'ဟု ပြောဆိုယူဆကြကုန်၏။ ဤအရာကို ငါ မမြင်၊ ထိုအရှင် သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတံစင်၊ သုတေတံမြတ်)တို့သည်ကား 'အဂ္ဂုပ္ပတ္တယမည်သည် အမှန်တကယ် ရှိ၏' ဟု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ ဤအရာကို ငါ မသိ၊ စင်စစ်အားဖြင့် ငါသည် မမြင်ဘဲ မသိဘဲလျက် တစ်ဖက်သတ်အားဖြင့် ယူဆ၍ 'ဤ ငါ၏ စကားသည်သာလျှင် မှန်၏၊ တစ်ပါးသူတို့၏ စကား သည် အမှားသာတည်း၊ အချည်းနှီးသာတည်း' ဟု ဆိုပြီး အံ့၊ ထိုဆိုခြင်းသည် မလျောက်ပတ်ရာ။ 'အဂ္ဂုပ္ပတ္တယမည်သည် လုံးဝ မရှိ'ဟု ပြောဆိုယူဆကြကုန်သော အရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတံစင်၊ သုတေတံမြတ်)တို့၏ စကားသည် အကယ်၍ မှန်သည် ဖြစ်အံ့၊ ရုပ်ရှိကုန်သော နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့၌ ဧကန် ငါ ခြွပ်ရလိမ့်မည်-ဟူသော ဤအကြောင်းကား ရှိ၏။ ထိုမှတစ်ပါး 'ရုပ်မရှိသော အဂ္ဂုပ္ပတ္တယတို့သည် အမှန် တကယ် ရှိကုန်၏'ဟု ပြောဆိုယူဆကြကုန်သော အရှင် သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတံစင်၊ သုတေတံမြတ်)တို့၏ စကား သည် အကယ်၍ မှန်သည် ဖြစ်အံ့၊ ရုပ်မရှိကြကုန်သော နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့၌ ဧကန် ငါ ခြွပ်ရလိမ့်မည်-ဟူသော ဤ အကြောင်းကားရှိ၏။ အမှန်အားဖြင့် ရုပ်-ဟူသော အကြောင်း ကြောင့် တုတ်တို ကိုင်ခြင်း၊ ဝေးကို ကိုင်ခြင်း၊ ငြင်းခုံခြင်း၊ ခိုက်ရန်ခြင်း၊ ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောဆိုခြင်း၊ နှင်နှင်-ဟု ထိခြင်း၊ ကုန်းစေ့ခြင်း၊ မုသားပြောဆိုခြင်းတို့သည် ထင်ရှားကုန်၏။ ရုပ်မရှိသော အဂ္ဂုပ္ပတ္တယတို့၌ ထိုအလုံးစုံ သည် လုံးဝမရှိဟု ဆင်ခြင်၏။ ထို ပညာရှိသည် ဤသို့ ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်၍ ရုပ်တရားတို့ကို ဦးစွာ ခြင်းတုတ်ခြင်း ကင်းခြင်းတို့ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းတို့သာလျှင် ကုန်၏။

ဥ.၂.၀၈၆။ သူကြွယ်တို့--- 'ဘဝတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းသည်

လုံးဝ မရှိ'ဟု ပြောဆိုယူဆကြကုန်သော အချို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတံစင်၊ သုတေတံမြတ်)တို့သည် ရှိကြကုန်၏။ သူကြွယ်တို့--- ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သု တေတံစင်၊ သုတေတံမြတ်)တို့နှင့် ခြောင့်ခြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက် အယူဝါဒရှိကုန်သော အချို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သု တေတံစင်၊ သုတေတံမြတ်)တို့သည် 'ဘဝတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်း သည် အမှန်တကယ် ရှိ၏'ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

သူကြွယ်တို့--- သင်တို့ စဉ်းစားကြကုန်လော့၊ ဤ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတံစင်၊ သုတေတံမြတ်)တို့သည် အချင်းချင်း ခြောင့်ခြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဝါဒ ရှိကြကုန်သည် မဟုတ်ကုန်လော့"ဟု မေးတော်မူ၏။ "အရှင်ဘုရား--- ရှိကြပါကုန်၏"ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

"သူကြွယ်တို့---ထိုအယူနစ်မျိုးတို့ကို ပညာရှိယောက်ျား သည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- 'ထိုအရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတံစင်၊ သုတေတံမြတ်)တို့သည် 'ဘဝတို့၏ ချုပ်ငြိမ်း ခြင်းသည် လုံးဝ မရှိ' ဟု ပြောဆိုယူဆကြကုန်၏။ ဤအရာ ကို ငါ မမြင်၊ ထိုအရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတံစင်၊ သုတေတံမြတ်)တို့သည်ကား 'ဘဝတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းသည် အမှန်တကယ် ရှိ၏'ဟု ပြောဆိုယူဆကြကုန်၏။ ဤအရာကို ငါ မသိ၊ စင်စစ်အားဖြင့် ငါသည် မသိဘဲ မမြင်ဘဲလျက် တစ်ဖက်သတ်အားဖြင့် ယူဆ၍ 'ဤငါ၏ စကားသည် သာလျှင် မှန်၏၊ တစ်ပါးသူတို့၏ စကားသည် အမှားတည်း၊ အချည်းနှီးသာတည်း'ဟု ပြောဆိုပြီး အံ့၊ ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်း သည် မလျောက်ပတ်ရာ။ 'ဘဝတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းသည် လုံးဝ မရှိ'ဟု ပြောဆိုယူဆကြကုန်သော အရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတံစင်၊ သုတေတံမြတ်)တို့၏ စကားသည် အကယ်၍ မှန်သည် ဖြစ်အံ့၊ ရုပ်မရှိကြကုန်သော နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့၌ ဧကန် ငါ ခြွပ်ရလိမ့်မည်-ဟူသော ဤ အကြောင်း ကား ရှိ၏။ ထိုမှတစ်ပါး 'ဘဝတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းသည် အမှန် တကယ် ရှိ၏'ဟု ပြောဆိုယူဆကြကုန်သော အရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတံစင်၊ သုတေတံမြတ်)တို့၏ စကားသည် အကယ်၍ မှန်သည် ဖြစ်အံ့၊ ယူကံမောက်ဘဝ၌ပင် ထက် ဝန်းကျင် ငြိမ်းအေးရလိမ့်မည်-ဟူသော ဤအကြောင်းကား ရှိ၏။ အမှန်အားဖြင့် 'ဘဝတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းသည် လုံးဝ မရှိ' ဟု ပြောဆိုယူဆကြကုန်သော အရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတံစင်၊ သုတေတံမြတ်)တို့၏ ဤအယူသည် တစ်ဖက် ခြင်း (ရာဂ)နှင့် တကွ ဖြစ်ခြင်းတို့ နှီး၏။ သံယောဇဉ်နှင့် တကွ ဖြစ်ခြင်းတို့ နှီး၏။ ဝဋ်ဒုက္ခ၌ အလွန်နှစ်သက်ခြင်းတို့ နှီး၏။ ဝဋ်ဒုက္ခ၌ ချီသိပ်ခြင်းတို့ နှီး၏။ ဝဋ်ဒုက္ခ၌ စွဲလမ်းခြင်းတို့ နှီး၏။ 'ဘဝတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းသည် အမှန်တကယ် ရှိ၏'ဟု

ပြောဆိုယူဆကြကုန်သော အရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)တို့၏ အယူသည် တပ်မက်ခြင်းနှင့် တကွ မဖြစ်ခြင်းငှာ နှိုး၏။ သံယောဇဉ်ကင်းခြင်းငှာ နှိုး၏။ ဝဋ်ဒုက္ခ၌ လွန်စွာနှစ်သက်မှု မရှိခြင်းငှာ နှိုး၏။ ဝဋ်ဒုက္ခ၌ မမျှသိပ်ခြင်းငှာ နှိုး၏။ ဝဋ်ဒုက္ခ၌ စွဲလမ်းမှု မရှိခြင်းငှာ နှိုး၏။ ဟု ထိုပညာရှိသည် ဤသို့ ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်၍ တဝတို့၌ ငြီးငွေ့ခြင်းငှာ တပ်ခြင်းကင်းခြင်းငှာ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းငှာသာလျှင် ကျင့်၏။

ဇ.၂.၀၈၇။ သူကြွယ်တို့---လောက၌ ဤပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးတို့သည် ထင်ရှား ရှိကုန်၏။ အဘယ်လေးမျိုးတို့နည်း ဟုမူ-သူကြွယ်တို့---လောက၌ အမျို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိကိုယ်ကို ပူလောင်စေတတ်၏။ အမျို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သူတစ်ပါးကို ပူလောင်စေတတ်၏။ အမျို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိကိုယ်ကိုလည်း ပူလောင်စေတတ်၏။ သူတစ်ပါးကိုလည်း ပူလောင်စေတတ်၏။ အမျို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိကိုယ်ကို ပူလောင်စေတတ်သူလည်း မဟုတ်။ သူတစ်ပါးကို ပူလောင်စေတတ်သူလည်း မဟုတ်။ ထိုသူသည် မိမိကိုယ်ကိုလည်း မပူလောင်စေတတ်။ သူတစ်ပါးကိုလည်း မပူလောင်စေတတ်သည်ဖြစ်၍ မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင်လျှင် ကိလေသာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု မရှိသည် ငြိမ်းချမ်းသည် အေးမြသည်

ချမ်းသာသုခကို ခံစားရသည် ဖြစ်၍ မြတ်သော ကိုယ်ဖြင့် နေထိုင်ရ၏။

ဇ.၂.၀၈၈။ ထို့နောင် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုး အကျယ်ကို ဟောပြောတော်မူ၏။

[ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုး အကျယ်ကို ဘုရားရှင် ဟောတော်မူခဲ့သော သုတ္တန်များ ၂ (မဇ္ဈိမနိကာယ်)၊ မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသကျမ်း၊ ကန္တရုဏသုတ်၊ စာပိုဒ် ၉.၂.၀၈၄၊ စာမျက်နှာ ၄၇၈ ၌ မြဲခဲ့ပြီ။]

ဤသို့ ဟောပြောတော်မူသော် သာလာဇ္ဈာသား ပုဏ္ဏား သူကြွယ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင်ဂေါတမ---တရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အရှင်ဂေါတမ---တရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်ဂေါတမကို ကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါကုန်၏။ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါကုန်၏။ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါကုန်၏။ အရှင်ဂေါတမသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ယနေ့မှ စ၍ အသက်ထက်ဆုံး ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာတို့-ဟု မှတ်တော်မူပါ" ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

၂။ သိက္ခာဝဂ်

၁

အမွေလဋ္ဌိကရာဟုလောဝါဒသုတ်

၉.၂.၁၈၉၊ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဗြဟ္မာ ဗြဟ္မ၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်ရာဟုလာသည် အမွေလဋ္ဌိကကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ညနေချမ်းအချိန်၌ ကိန်းအောင်းရာမှ ထတော်မူ၍ အမွေလဋ္ဌိကကျောင်းအရှင်ရာဟုလာထံသို့ ကြွတော်မူ၏။ အရှင်ရာဟုလာသည် အဝေးမှ ကြွလာတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်၍ နေရာကို ခင်းထား၏။ ခြေဆေးရေကိုလည်း တည်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်၍ မြေတို့ကို ဆေးတော်မူ၏။ အရှင်ရာဟုလာသည် မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာ ရိုခိုး၍ လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။

၉.၂.၁၉၀၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အနည်းငယ်သော ရေကြွင်းရေကျန်ကို ရေခွက်၌ ချန်ထား၍ အရှင်ရာဟုလာကို မေးတော်မူ၏- "ရာဟုလာ---သင်သည် ဤအနည်းငယ်သော ရေကြွင်းရေကျန်ကို ခြေဆေးရေခွက်၌ ချန်ထားသည်ကို မြင်၏လော"

"အရှင်ဘုရား---မြင်ပါ၏"

"ရာဟုလာ---မုသားစကားကို ပြောဆိုသော၊ အရှက်

မရှိသော ရဟန်းတို့၏ ရဟန်းတရားသည် ဤအတူနည်းပါးလှချေ၏"

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် အနည်းငယ်သော ရေကြွင်းရေကျန်ကို စွန့်တော်မူ၍ အရှင်ရာဟုလာကို မေးတော်မူ၏- "ရာဟုလာ---အနည်းငယ်သော ရေကြွင်းရေကျန်ကို စွန့်လိုက်သည်ကို မြင်၏လော"

"အရှင်ဘုရား---မြင်ပါ၏"

"ရာဟုလာ---မုသားစကားကို ပြောဆိုသော၊ အရှက်မရှိသော ရဟန်းသည် ရဟန်းတရားကို ဤအတူ စွန့်ထားပြီး ဖြစ်သည်သာတည်း"

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုခြေဆေးရေခွက်ကို မှောက်၍ အရှင်ရာဟုလာကို မေးတော်မူ၏- "ရာဟုလာ---သင်သည် ဤရေဆေးခွက်ကို မှောက်ထားသည်ကို မြင်၏လော"

"အရှင်ဘုရား---မြင်ပါ၏"

"ရာဟုလာ--- မုသားစကားကို ပြောဆိုသော၊ အရှက်မရှိသော ရဟန်းသည် ရဟန်းတရားကို ဤအတူ မှောက်ထားပြီး ဖြစ်သည်သာတည်း"

ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုခြေဆေးခွက်ကို လှန်၍ အရှင်ရာဟုလာကို မေးတော်မူ၏- "ရာဟုလာ--- သင်သည် ဤရေဆေးခွက်ထဲ၌ အချည်းနှီး ဘာမျှမရှိ သည်ကို မြင်၏လော"

"အရှင်ဘုရား---မြင်ပါ၏"

"ရာဟုလာ---မှသာကောင်းကို ပြောဆိုသော၊ အရှက် မရှိသော ရဟန်းမှာ ရဟန်းတရားသည် ဤအတူ အချည်းနှီး ဘာမျှ မရှိသည်သာတည်း"

"ရာဟုလာ---ဥပမာအားဖြင့် ရထားလည်းသန်နှင့် အလားတူသည့် အစွယ်ရှိသော၊ စစ်မြေပြင်သို့ ဝင်ဖူးသော၊ ထွားကျွင်း၍ အမျိုးကောင်းသော မင်းစီးဆင်သည် စစ် မြေပြင်သို့ ရောက်သော် ရှေ့ခြေတိုဖြင့်လည်း အမှက်စွက် ပြု၏၊ နောက်ခြေတိုဖြင့်လည်း အမှက်စွက် ပြု၏၊ ရှေ့ကိုယ် ဖြင့်လည်း အမှက်စွက် ပြု၏၊ နောက်ကိုယ်ဖြင့်လည်း အမှ က်စွက် ပြု၏၊ ဦးခေါင်းဖြင့်လည်း အမှက်စွက် ပြု၏၊ နားရွက် တို့ဖြင့်လည်း အမှက်စွက် ပြု၏၊ အစွယ်တို့ဖြင့်လည်း အမှ က်စွက် ပြု၏၊ အမြီးဖြင့်လည်း အမှက်စွက် ပြု၏၊ သို့ရာတွင် နာမောင်းကိုမူ စောင့်ရှောက်သည်သာတည်း။"

ထိုဆင် ပြုလုပ်သော အရာ၌ ဆင်စီးသူရဲမှာ ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏- 'ဤမင်းစီးဆင်သည် စစ်မြေပြင်သို့ ရောက်သော် ရှေ့ခြေတိုဖြင့်လည်း အမှက်စွက် ပြု၏၊ နောက် ခြေတိုဖြင့်လည်း အမှက်စွက် ပြု၏၊ ရှေ့ကိုယ်၊ နောက်ကိုယ်၊ ဦးခေါင်း၊ နားရွက်၊ အစွယ်၊ အမြီးတို့ဖြင့်လည်း အမှက်စွက် ပြု၏၊ သို့ရာတွင် နာမောင်းကိုမူ စောင့်ရှောက်သည်သာ တည်း။ မင်းစီးဆင်သည် အသက်ကိုမူကား မစွန့်နိုင်သေးချေ' ဟု အကြံဖြစ်၏။

ရာဟုလာ---အကြင်အခါ၌ကား ထိုမင်းစီးဆင်သည် စစ်မြေပြင်သို့ရောက်သော် ရှေ့ခြေတိုဖြင့်လည်း အမှက်စွက် ပြု၏၊ နောက်ခြေတိုဖြင့်လည်း အမှက်စွက် ပြု၏၊ ရှေ့ကိုယ်၊ နောက်ကိုယ်၊ ဦးခေါင်း၊ နားရွက်၊ အစွယ်၊ အမြီးတို့ဖြင့်လည်း အမှက်စွက် ပြု၏၊ နာမောင်းဖြင့်လည်း အမှက်စွက် ပြု၏၊ ထိုဆင်ပြုလုပ်သော အရာ၌ ဆင်စီးသူရဲမှာ ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏-

'ဤမင်းစီးဆင်သည် နာမောင်းဖြင့်လည်း အမှက်စွက် ပြုပြီ၊ မင်းစီးဆင်သည် အသက်ကိုပင် စွန့်လွှတ်ထားပြီး ယခု အခါ၌ မင်းစီးဆင် မပြုလုပ်တော့မည် အမှမည်သည် ဘာမျှ မရှိတော့ပြီ'ဟု အကြံဖြစ်၏။

ရာဟုလာ---ဤဥပမာအတူပင်လျှင် မုသာစကားကို

ပြောဆိုသော၊ အရှက်မရှိသော ရဟန်း မပြုလုပ်ပုံသော အကုသိုလ်မကောင်းမှု ဘာမျှမရှိပြီ"ဟူ၍ ငါဟောတော်မူ၏၊ ရာဟုလာ--- ထို့ကြောင့် 'ရယ်၍ မြူးထူးလို၍မျှပင် ချွတ် ယွင်းသော စကားကို မဆိုအံ့'ဟု သင် ကျင့်ရမည်။

ဇ.၂.၁၉၁။ ရာဟုလာ---သင် တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ မှန်သည် အဘယ်အကျိုးရှိသနည်း"

"အရှင်ဘုရား---မှန်သည် ကြည့်ရှုခြင်းအကျိုး ရှိပါ၏"

"ရာဟုလာ---ဤဥပမာအတူပင်လျှင် ဆင်မြင်၍ ဆင်မြင် ၍ ကိုယ်အမှက် ပြုရမည်၊ ဆင်မြင်၍ ဆင်မြင်၍ နတ်အမှက် ပြုရမည်၊ ဆင်မြင်၍ ဆင်မြင်၍ စိတ်အမှက် ပြုရမည်။"

ရာဟုလာ---သင်သည် အကြင်အမှက် ကိုယ်ဖြင့် ပြုလို သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုကိုယ်အမှက် သင် ဤသို့ ကြည့်ရှု ဆင်မြင် ရမည်၊ 'ငါသည် အကြင်အမှက် ကိုယ်ဖြင့် ပြုလို၏၊ ငါ၏ ဤကိုယ်အမှူသည် မိမိဆင်းရဲခြင်းငှာလည်း ဖြစ်နိုင်သလော၊ သူတစ်ပါးဆင်းရဲခြင်းငှာလည်း ဖြစ်နိုင်သလော၊ မိမိ၊ သူ တစ်ပါး နှစ်ဦးသားလုံး ဆင်းရဲခြင်းငှာလည်း ဖြစ်နိုင်သလော၊ ဤကိုယ်အမှူသည် အကုသိုလ်လော၊ ဆင်းရဲကို ပွားစေ တတ်သလော၊ ဆင်းရဲသော အကျိုးရှိလေသလော'ဟု ကြည့်ရှုဆင်မြင်ရမည်။

ရာဟုလာ---သင်သည် ဤသို့ ကြည့်ရှုဆင်မြင်သော် 'ငါ သည် အကြင်အမှက် ကိုယ်ဖြင့် ပြုလို၏၊ ငါ၏ ဤကိုယ် အမှူသည် မိမိဆင်းရဲခြင်းငှာလည်း ဖြစ်နိုင်၏၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှာလည်း ဖြစ်နိုင်၏၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားလုံး ဆင်းရဲခြင်းငှာလည်း ဖြစ်နိုင်၏၊ ဤကိုယ်အမှူသည် အကုသိုလ်တည်း၊ ဆင်းရဲကို ပွားစေတတ်၏၊ ဆင်းရဲသော အကျိုးရှိ၏'ဟု အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ရာဟုလာ---ဤသို့ သဘောရှိသော ကိုယ်အမှက် သင် လုံးဝ မမြဲသင့်။

ရာဟုလာ---သင်သည် ဤသို့ ကြည့်ရှုဆင်မြင်သော် 'ငါသည် အကြင်အမှက် ကိုယ်ဖြင့် ပြုလို၏၊ ငါ၏ ဤ ကိုယ်အမှူသည် မိမိဆင်းရဲခြင်းငှာလည်း မဖြစ်နိုင်၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှာလည်း မဖြစ်နိုင်၊ မိမိ၊ သူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားလုံး ဆင်းရဲခြင်းငှာလည်း မဖြစ်နိုင်၊ ဤကိုယ်အမှူသည် ကုသိုလ် တည်း၊ ချမ်းသာမှုကို ဖြစ်ပွားစေတတ်၏၊ ချမ်းသာသော အကျိုးရှိ၏'ဟု အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ရာဟုလာ---ဤသို့ သဘောရှိသော ကိုယ်အမှက် သင် ပြုသင့်၏။

ရာဟုလာ---သင်သည် ကိုယ်ဖြင့် အမှက် ပြုနေစဉ် မှာလည်း ထိုကိုယ်အမှက် သင် ဤသို့ ကြည့်ရှုဆင်မြင်ရမည်- 'ငါသည် အကြင်အမှက် ကိုယ်ဖြင့် ပြု၏၊ ငါ၏ ဤကိုယ်အမှူ

သည် မိမိဆင်းရဲခြင်းငှာလည်း ဖြစ်နိုင်သလော၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှာလည်း ဖြစ်နိုင်သလော၊ မိမိ၊ သူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားလုံး ဆင်းရဲခြင်းငှာလည်း ဖြစ်နိုင်သလော၊ ဤကိုယ် အမှုသည် အကုသိုလ်လော၊ ဆင်းရဲကိုပွားစေတတ်သလော၊ ဆင်းရဲသော အကျိုးရှိလေသလောဟု ကြည့်ရှု ဆင်ခြင် ရမည်။

ရာဟုလာ---သင်သည် ဤသို့ ကြည့်ရှုဆင်ခြင်သော် 'ငါသည် အကြင်အမှုကို ကိုယ်ဖြင့် ပြု၏၊ ငါ၏ ဤကိုယ်အမှု သည် မိမိဆင်းရဲခြင်းငှာလည်း ဖြစ်၏၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်း ငှာလည်း ဖြစ်၏၊ မိမိ၊ သူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားလုံး ဆင်းရဲခြင်း ငှာလည်း ဖြစ်၏၊ ဤကိုယ်အမှုသည် အကုသိုလ်တည်း၊ ဆင်းရဲကို ဖြစ်ပွားစေတတ်၏၊ ဆင်းရဲသော အကျိုးရှိ၏'ဟု အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ရာဟုလာ---ဤသို့ သဘောရှိသော ကိုယ်အမှုကို သင်သည် ရုပ်သိမ်းလေလော့။

ရာဟုလာ--- သင်သည် ဤသို့ ကြည့်ရှုဆင်ခြင်သော် 'ငါသည် အကြင်အမှုကို ကိုယ်ဖြင့် ပြု၏၊ ငါ၏ ဤကိုယ်အမှု သည် မိမိဆင်းရဲခြင်းငှာလည်း မဖြစ်၊ သူတစ်ပါးဆင်းရဲခြင်း ငှာလည်း မဖြစ်၊ မိမိ၊ သူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားလုံး ဆင်းရဲခြင်း ငှာလည်း မဖြစ်၊ ဤကိုယ်အမှုသည် ကောင်းကုသိုလ်တည်း။ ချမ်းသာ ကို ဖြစ်ပွားစေတတ်၏၊ ချမ်းသာသော အကျိုးရှိ၏' ဟု အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ရာဟုလာ---ဤသို့သဘောရှိသော ကိုယ်အမှုကို သင်သည် ကြိုးပမ်းလေလော့။

ရာဟုလာ---သင်သည် ကိုယ်ဖြင့် အမှုကို ပြုပြီးသော အခါ၌လည်း ထိုကိုယ်အမှုကို သင် ဤသို့ ကြည့်ရှုဆင်ခြင် ရမည်- 'ငါသည် အကြင်အမှုကို ကိုယ်ဖြင့် ပြုမိပြီး၊ ငါ၏ ဤကိုယ်အမှုသည် မိမိဆင်းရဲခြင်းငှာလည်း ဖြစ်နိုင်သလော၊ သူတစ်ပါးဆင်းရဲခြင်းငှာလည်း ဖြစ်နိုင်သလော၊ မိမိ၊ သူ တစ်ပါး နှစ်ဦးသားလုံး ဆင်းရဲခြင်းငှာလည်း ဖြစ်နိုင်သလော၊ ဤကိုယ်အမှုသည် အကုသိုလ်လော၊ ဆင်းရဲကို ဖြစ်ပွား စေတတ်သလော၊ ဆင်းရဲသော အကျိုး ရှိလေသလောဟု ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်ရမည်။

ရာဟုလာ---သင်သည် ဤသို့ ကြည့်ရှုဆင်ခြင်သော် 'ငါသည် အကြင်အမှုကို ကိုယ်ဖြင့် ပြုမိပြီး၊ ငါ၏ ဤကိုယ် အမှုသည် မိမိဆင်းရဲခြင်းငှာလည်း ဖြစ်၏၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲ ခြင်းငှာလည်း ဖြစ်၏၊ မိမိသူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားလုံး ဆင်းရဲ ခြင်းငှာလည်း ဖြစ်၏၊ ဤကိုယ်အမှုသည် အကုသိုလ်တည်း၊ ဆင်းရဲကို ဖြစ်ပွားစေတတ်၏၊ ဆင်းရဲသော အကျိုးရှိ၏'ဟု အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ရာဟုလာ---ဤသို့သဘောရှိသော

ကိုယ်အမှုကို သင်သည် ဆရာထံ၌ ဖြစ်စေ၊ ပညာရှိတို့ထံ၌ ဖြစ်စေ၊ သီတင်းသုံးခတ်တို့ထံ၌ ဖြစ်စေ ပြောကြားရမည်၊ ဖွင့်ပြရမည်၊ ထင်စွာ ပြရမည်၊ ပြောကြား၍ ဖွင့်မြတ် ထင်စွာ ပြ၍ နောင်အခါ၌ စောင့်ရှောက်ခြင်းသို့ ရောက်ရမည်။

ရာဟုလာ--- သင်သည် ဤသို့ ကြည့်ရှုဆင်ခြင်သော် 'ငါသည် အကြင်အမှုကို ကိုယ်ဖြင့် ပြုမိပြီး၊ ငါ၏ ဤကိုယ်အမှု သည် မိမိဆင်းရဲခြင်းငှာလည်း မဖြစ်၊ သူတစ်ပါးဆင်းရဲခြင်း ငှာလည်း မဖြစ်၊ မိမိ၊ သူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားလုံး ဆင်းရဲခြင်း ငှာလည်း မဖြစ်၊ ဤကိုယ်အမှုသည် ကုသိုလ်တည်း၊ ချမ်းသာကို ဖြစ်ပွားစေတတ်၏၊ ချမ်းသာသော အကျိုးရှိ၏'ဟု အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ရာဟုလာ--- သင်သည် ထိုနှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြင့်ပင်လျှင် ကုသိုလ်တရားတို့၌ နေရာ ညဉ့်ပါ ကျင့်ကြံလျက် နေလော့။

ဇ.၂.၀၉၂။ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်ရာဟုလာအား နှုတ်အမှု၊ စိတ်အမှုတို့ကိုလည်း ထိုအတူပင် ဆင်ခြင်၍ ပြုရန် ဆုံးမတော်မူသည်။ ထို့နောင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆက် လက်၍ မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ဇ.၂.၀၉၃။ "ရာဟုလာ---လွန်လေပြီးသော အခါက ကိုယ်အမှု၊ နှုတ်အမှု၊ စိတ်အမှုကို သုတ်သင်ခဲ့ကြကုန်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)အားလုံး တို့သည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၍ ဆင်ခြင်၍ပင် သုတ်သင်ခဲ့ကြ ကုန်၏။

ရာဟုလာ---လာမည့် အနာဂတ်အခါ၌ ကိုယ်အမှု၊ နှုတ် အမှု၊ စိတ်အမှုကို သုတ်သင်ကြမည် သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)အားလုံးတို့သည်လည်း ဤသို့ ဆင်ခြင်၍ ဆင်ခြင်၍ပင် သုတ်သင်ကြကုန်လိမ့်မည်။

ရာဟုလာ---ယခုအခါ၌ ကိုယ်အမှု၊ နှုတ်အမှု၊ စိတ်အမှုကို သုတ်သင်နေကြကုန်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)အားလုံးတို့သည်လည်း ဤသို့ ဆင်ခြင်၍ ဆင်ခြင်၍ပင် သုတ်သင်နေကြကုန်၏။

ရာဟုလာ---ထို့ကြောင့် ဤသာသနာတော်၌ 'ဆင်ခြင်၍ ဆင်ခြင်၍ ကိုယ်အမှု၊ နှုတ်အမှု၊ စိတ်အမှုကို သုတ်သင်အံ့'ဟု သင် ကျင့်ရမည်" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော် ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ အရှင်ရာဟုလာသည် မြတ်စွာ ဘုရား၏ စကားတော်ကို နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်လေ၏။

မဟာရာဟုလောဝါဒသုတ်

ဥ.၂.၇၉၄။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၊
ဧတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ
မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဆွမ်းခံ
ဝင်တော်မူ၏။ အရှင်ရာဟုလာသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား
၏နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ
မြတ်စွာဘုရားသည် နောက်သို့ ပြန်ကြည့်တော်မူ၍ အရှင်
ရာဟုလာကို- "ရာဟုလာ--- အတိတ်ရုပ်၊ အနာဂတ်ရုပ်၊
ပစ္စုပ္ပန်ရုပ်၊ အဇ္ဈတ္တရုပ်၊ ဗဟိဒ္ဓရုပ်၊ ရှုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော
ရုပ်၊ နှာညှိသိမ်မွေ့သော ရုပ်၊ ယုတ်ညံ့သော ရုပ်၊ မြင့်မြတ်
သော ရုပ်၊ ဝေးသော ရုပ်၊ နီးသော ရုပ်သည် ရှိ၏။ ထိုရုပ်
အားလုံးသည် ငါ့ဥစ္စာ မဟုတ်၊ ငါ မဟုတ်၊ ကိုယ် ဖြစ်စေ
ချင်တိုင်း ဖြစ်သည့်အရာ မဟုတ်-ဟု ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း
ကောင်းသော ပညာဖြင့် ရှုရမည်" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား---ရှင်ကိုသာလျှင်
ရှုရပါမည်လော၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်
သော မြတ်စွာဘုရား---ရှင်ကိုသာလျှင် ရှုရပါမည်လော"ဟု
အရှင်ရာဟုလာက လျှောက်၏။ "ရာဟုလာ--- ရှင်ကိုလည်း
ရှုရမည်၊ ဝေဒနာကိုလည်း ရှုရမည်၊ သညာကိုလည်း ရှုရ
မည်၊ သင်္ခါရတို့ကိုလည်း ရှုရမည်၊ ဝိညာဏ်ကိုလည်း ရှုရ
မည်"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်ရာဟုလာသည်
"မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်ဆုံးမခြင်းဖြင့် အဆုံးအမခံ

ရသော အဘယ်မည်သော သူသည် ယနေ့ ရွာသို့ ဆွမ်းခံ
ဝင်တော့အံ့နည်း"ဟု နှလုံးပြုလျက် ထိုနေရာမှ ပြန်လှည့်၍
သစ်တစ်ပင်ရင်း၌ ထက်ဝယ်ခွဲ ခွေ၍ ကိုယ်ကို မြောင့်စွာ
ထားလျက် ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေးရှု တည်သော သတိကို
ဖြစ်စေ၍ ထိုင်နေ၏။ အရှင်သာရိပုတြာသည် သစ်တစ်ပင်
ရင်း၌ ထက်ဝယ်ခွဲ ခွေ၍ ကိုယ်ကို မြောင့်စွာ ထားလျက်
ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေးရှုတည်သော သတိကို ဖြစ်စေ၍ ထိုင်နေ
သော အရှင်ရာဟုလာကို မြင်၍ "ရာဟုလာ---ထွက်သက်၊
ဝင်သက်၌ အောက်မေ့မှု-ဟူသော အာနာပါနဿတိ
ဘာဝနာကို ပွားများလော၊ ရာဟုလာ--- ထွက်သက်၊ ဝင်သက်
၌ အောက်မေ့မှု-ဟူသော အာနာပါနဿတိဘာဝနာကို
ပွားများသည်ရှိသော် အကြိမ်များစွာ လေ့လာသည်ရှိသော်
များမြတ်သော အကျိုးရှိ၏။ များမြတ်သော အာနိသင်ရှိ၏"
ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဥ.၂.၇၉၅။ ထို့နောက် အရှင်ရာဟုလာသည် ညနေချမ်း
အချိန်၌ တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရား
ထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ အလွန်ရှိသောစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင်
သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် "အရှင်ဘုရား---အာနာပါန
ဿတိဘာဝနာသည် အဘယ်သို့ ပွားများသည်ရှိသော်၊
အဘယ်သို့ အကြိမ်များစွာ လေ့လာသည်ရှိသော် များမြတ်

၉.၂.၀၉၇။ ရာဟုလာ---မေတ္တာဘာဝနာကို ပွားများ
လော့၊ ရာဟုလာ---မေတ္တာဘာဝနာကို ပွားများသော
သင့်မှာ အမျက်ထွက်ခြင်းသည် ကင်းပျောက်လိမ့်မည်။
ရာဟုလာ--- ကရုဏာဘာဝနာကို ပွားများလော့၊ ရာဟုလာ
---ကရုဏာဘာဝနာကို ပွားများသော သင့်မှာ သည်းခံ

ခြင်းသည် ကင်းပျောက်လိမ့်မည်။ ရာဟုလာ---မုဒိတာ
ဘဝနာကို ဖွားများလော့၊ ရာဟုလာ---မုဒိတာဘဝနာကို
ဖွားများသော သင့်မှာ မပျော်ဝိုက်ခြင်းသည် ကင်းပျောက်
လိမ့်မည်။ ရာဟုလာ---ဥပေက္ခာဘဝနာကို ဖွားများလော့၊
ရာဟုလာ---ဥပေက္ခာဘဝနာကို ဖွားများသော သင့်မှာ
သုတစ်ပါးကို ထိခိုက်ခြင်းသည် ကင်းပျောက်လိမ့်မည်။
ရာဟုလာ---အသုဘဘဝနာကို ဖွားများလော့၊ ရာဟုလာ
---အသုဘဘဝနာကို ဖွားများသော သင့်မှာ တပ်နှစ်သက်မှု
ရာဂသည် ကင်းပျောက်လိမ့်မည်။ ရာဟုလာ---အနိစ္စသညာ
ဘဝနာကို ဖွားများလော့၊ ရာဟုလာ--- အနိစ္စသညာ
ဘဝနာကို ဖွားများသော သင့်မှာ ဝါ-ဥပသောမာနိမာနသည်
ကင်းပျောက်လိမ့်မည်။

ဥ.၂.၇၉၈။ ရာဟုလာ--- အာနာပါနဿတိ (ထွက်သက်
ဝင်သက်ကို အောက်မေ့ခြင်း) ဘဝနာကို ဖွားများလော့၊
ရာဟုလာ---အာနာပါနဿတိဘဝနာကို ဖွားများသည်
ရှိသော် အကြိမ်များစွာ လေ့လာသည်ရှိသော် သင့်မှာ များ
မြတ်သော အကျိုး၊ များမြတ်သော အာနိသင် ရှိ၏။ ရာဟုလာ-
---အာနာပါနဿတိဘဝနာကို အဘယ်သို့ ဖွားများသည်
ရှိသော်၊ အဘယ်သို့ အကြိမ်များစွာ လေ့လာသည်ရှိသော်
များမြတ်သော အကျိုး၊ များမြတ်သော အာနိသင် ရှိသနည်း။

ရာဟုလာ---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် တောသို့
ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်သော တစ်နေရာ
ရာသို့ဖြစ်စေ သွားရောက်ပြီး တင်ပလွှင်ခွေကာ ကမ္မဋ္ဌာန်း
ထိုင်၏။ ထိုအခါ၌ အထက်ပိုင်း ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြောင့်မြောင့်
မတ်မတ် ထား၏။ သတိကို ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ဦးတည်ထားတည်။
ထိုရဟန်းသည် သတိထားလျက်သာ ဝင်လေကို ရှူ၏။
သတိထားလျက်သာ ထွက်လေကို ရှို့၏။

ကျွမ်းကျင်သော ပန်းပွတ်သမားတစ်ယောက်သည်
(ပွတ်ကြီးကို) ရှည်ရှည် ဆွဲလျှင် ရှည်ရှည် ဆွဲသည်-ဟု သိပြီး
တိုတို ဆွဲလျှင် တိုတို ဆွဲသည်-ဟု သိသကဲ့သို့

ရှည်ရှည် ရှူလျှင် ရှည်ရှည်ရှူသည်-ဟု သိ၏။

ရှည်ရှည် ရှို့က်လျှင် ရှည်ရှည်ရှို့က်သည်-ဟု သိ၏။

တိုတို ရှူလျှင် တိုတိုရှူသည်-ဟု သိ၏။

တိုတို ရှို့က်လျှင် တိုတိုရှို့က်သည်-ဟု သိ၏။

ဝင်လေ တစ်ခုလုံး၏ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပါးလုံးကို
ဗီပြင် ထင်ရှား ကွဲပြားစွာ သိလျက် ရှူအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ထွက်လေ တစ်ခုလုံး၏ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပါး
လုံးကို ဗီပြင် ထင်ရှား ကွဲပြားစွာ သိလျက် ရှို့က်အံ့-ဟု
အားထုတ်၏။

ကြမ်းတမ်းသော ဝင်လေကို ငြိမ်းလျက် ရှူအံ့-ဟု
အားထုတ်၏။

ကြမ်းတမ်းသော ထွက်လေကို ငြိမ်းလျက် ရှို့က်အံ့-ဟု
အားထုတ်၏။

ဝီတိကို ဗီပြင် ထင်ရှား ကွဲပြားစွာ သိလျက် ရှူအံ့-ဟု
အားထုတ်၏။

ဝီတိကို ဗီပြင် ထင်ရှား ကွဲပြားစွာ သိလျက် ရှို့က်အံ့-ဟု
အားထုတ်၏။

ချမ်းသာမှုကို ဗီပြင် ထင်ရှား ကွဲပြားစွာ သိလျက် ရှူအံ့-
ဟု အားထုတ်၏။

ချမ်းသာမှုကို ဗီပြင် ထင်ရှား ကွဲပြားစွာ သိလျက် ရှို့က်အံ့-
ဟု အားထုတ်၏။

ခံစားမှု၊ မှတ်သားမှုကို ဗီပြင် ထင်ရှား ကွဲပြားစွာ သိလျက်
ရှူအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ခံစားမှု၊ မှတ်သားမှုကို ဗီပြင် ထင်ရှား ကွဲပြားစွာ သိလျက်
ရှို့က်အံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ကြမ်းတမ်းသော ခံစားမှု၊ မှတ်သားမှုကို ငြိမ်းလျက် ရှူအံ့-
ဟု အားထုတ်၏။

ကြမ်းတမ်းသော ခံစားမှု၊ မှတ်သားမှုကို ငြိမ်းလျက်
ရှို့က်အံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ဝီတိကို ဗီပြင် ထင်ရှား ကွဲပြားစွာ သိလျက် ရှူအံ့-ဟု
အားထုတ်၏။

ဝီတိကို ဗီပြင် ထင်ရှား ကွဲပြားစွာ သိလျက် ရှို့က်အံ့-ဟု
အားထုတ်၏။

ဝီတိကို အလွန် ဝမ်းမြောက်စေလျက် ရှူအံ့-ဟု
အားထုတ်၏။

ဝီတိကို အလွန် ဝမ်းမြောက်စေလျက် ရှို့က်အံ့-ဟု အား
ထုတ်၏။

ဝီတိကို မလျော့လွန်း၊ မတင်းလွန်းအောင် အာရုံ၌
ကောင်းစွာ ထားလျက် ရှူအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

စိတ်ကို မလျော့လွန်း၊ မတင်းလွန်းအောင် အာရုံ၌ ကောင်းစွာ ထားလျက် ရှိကံအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

စိတ်ကို အတားအဆီး အကုသိုလ်တရားတို့မှ လွတ်မြောက်စေလျက် ရှုအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

စိတ်ကို အတားအဆီး အကုသိုလ်တရားတို့မှ လွတ်မြောက်စေလျက် ရှိကံအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ခန္ဓာတို့၏ မပြိပုံကို အဖန်ဖန်ရှုလျက် ရှုအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ခန္ဓာတို့၏ မပြိပုံကို အဖန်ဖန်ရှုလျက် ရှိကံအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

သင်္ခါရတို့၏ ပျက်ခြင်းကို အဖန်ဖန် ရှုလျက် ရှုအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

သင်္ခါရတို့၏ ပျက်ခြင်းကို အဖန်ဖန် ရှုလျက် ရှိကံအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

သင်္ခါရတို့၏ ချုပ်ခြင်းကို အဖန်ဖန် ရှုလျက် ရှုအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

သင်္ခါရတို့၏ ချုပ်ခြင်းကို အဖန်ဖန် ရှုလျက် ရှိကံအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

သင်္ခါရတို့၏ သူတို့ကိုယ်သူတို့ စွန့်ခြင်းကို အဖန်ဖန် ရှုလျက် ရှုအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

သင်္ခါရတို့၏ သူတို့ကိုယ်သူတို့ စွန့်ခြင်းကို အဖန်ဖန် ရှုလျက် ရှိကံအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ရာဟုလာ---ဤသို့ ပွားများထားသော၊ ဤသို့ လေ့လာထားသော အာနာပါနဿတိဘာဝနာသည် များမြတ်သော အကျိုး၊ များမြတ်သောအာနိသင် ရှိ၏။ ရာဟုလာ---အာနာပါနဿတိဘာဝနာကို ဤသို့ ပွားများထားသော် ဤသို့ အကြိမ်များစွာ လေ့လာထားသော် အဆုံးဖြစ်သော ထွက်သက်ဝင်သက်တို့သည်လည်း ထင်ရှားကုန်၍သာလျှင် ချုပ်ကုန်၏။ မထင်ရှားဘဲ ချုပ်သည် မဟုတ်ကုန်” ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားကို ဟောတော်မူ၏။ အရှင်ရာဟုလာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်ခြိုက်ဝမ်းမြောက်စွာ သာဓုအနုမောဒနာ ဖော်ဆိုခဲ့လေသည်။

၃

ဗုဒ္ဓမာလုကျသုတ်

၉.၂.၀၉၉။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော် မူ၏။ ထိုအခါ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကိန်းအောင်းနေသော အရှင်မာလုကျပုတ္တ မထေရ်သည် ဤသို့ စဉ်းစား၏- “လောကသည် ခြွေ-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ လောကသည်မမြီး-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ လောကသည် အဆုံးရှိ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ လောကသည် အဆုံးမရှိ-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ထိုအသက်သည်ပင် ထိုကိုယ်တည်း-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အသက်သည် တခြား၊ ကိုယ်သည်တခြားတည်း-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ခြွေ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ မမြီး-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ခြွေလည်း ခြွေ၏၊ ခြွေလည်း မမြီး-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ခြွေသည်လည်း မဟုတ်၊ မမြီးသည်လည်း မဟုတ်-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား မဟောကြား ကုန်သော အယူတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုအယူတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့အား ဟောကြားတော်မူမှ၊ ထိုအယူတို့ကို ငါ့အား မြတ်စွာဘုရား မဟောကြားခြင်းကို ငါ မနှစ်သက်၊ ငါ မကြိုက်။ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော် ချဉ်းကပ်၍ ထိုအကြောင်းကို မေးလျှောက်အံ့၊ အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို ငါ့အား ဟောကြားငြားအံ့၊

ဤသို့ ဟောကြားသော် ငါသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ မြတ်သော ရဟန်းအကျင့်ကို ကျင့်အံ့၊ အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရားသည် မဟောကြားငြားအံ့၊ ငါသည် ရဟန်းသိက္ခာကို စွန့်ပယ်၍ လူထွက်တော့အံ့” ဟု စဉ်းစား၏။

၉.၂.၁၀၀။ ထို့နောက် အရှင်မာလုကျပုတ္တသည် ညနေချမ်းအချိန်၌ ကိန်းအောင်းရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ အလွန် ရိုသေစွာ ရိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

၉.၂.၁၀၁။ “အရှင်ဘုရား---ထိုအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်အား ဟောကြားတော်မူပါ။ “လောကသည် ခြွေ၏” ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ “လောကသည် မမြီး” ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ မသိ၊ မမြင်ငြားအံ့၊ မသိသော်၊ မမြင်သော် မသိ၊ မမြင်-ဟု ဝန်ခံခြင်းသည်သာလျှင် ဖြောင့်မတ်သော သဘော ဖြစ်၏” စသည်ဖြင့် လျှောက်ထား၏။

၉.၂.၁၀၂။ “မာလုကျပုတ္တ---ငါသည် သင့်ကို ‘မာလုကျပုတ္တ---လာလော့၊ ငါဘုရားထံတော်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လှည့်လော့၊ လောကသည် ခြွေ၏’ စသည်ဖြင့် သင့်အား

ငါဘုရား မဟာကြားအံ့ဟု ဤသို့ ဆိုခဲ့ဖူးသလော”

“အရှင်ဘုရား---မဆိုခဲ့ဖူးပါ”

“မာလုကျပုတ္တ---သင်ကလည်း ငါ့ကို ‘အရှင်ဘုရား---
လောကသည် မြစ်-စသည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား မြတ်စွာဘုရား
ဟောကြားခြင်းအား၊ ကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌
မြတ်သော ရဟန်းအကျင့်ကို ကျင့်ပါအံ့’ဟု ဆိုခဲ့ဖူးသလော”

“အရှင်ဘုရား---မဆိုခဲ့ဖူးပါ”

“မာလုကျပုတ္တ---ဤသို့လျှင် ငါကလည်း သင့်ကို
ထိုကဲ့သို့ မဆိုခဲ့ဖူးပေ။ သင်ကလည်း ငါ့ကို ထိုကဲ့သို့ မဆို
ခဲ့ဖူးပေ။

လူမျိုး---ဤသို့ ဖြစ်သော် အဘယ်သူ တောင်းပန်သည်
ဖြစ်၍ အဘယ်သူ့ကို တုံ့ပြန်ပြောကြားရမည်နည်း။

ဥ.၂.၁၀၃။ မာလုကျပုတ္တ---ဥပမာအားဖြင့် လူ
တစ်ယောက်သည် ထုထွေထဲထဲ လိမ်ကွဲထားသော ဆိပ်လူး
ခြားဖြင့် အပစ်ခံရ၍ ထိုသူ၏ ဗီတိဆွေ အပေါင်းသင်းဆွေမျိုး
သားချင်းတို့သည် မြားနုတ်တတ်သော ဆေးဆရာကို
ပင့်လာကုန်သည်ဆိုပါစော့။ ထိုအခါ ထိုမြားနုတ်ရသော
သူသည် မြားပစ်သော လူကို မင်း-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ ပုဂ္ဂိုလ်-ဟူ၍
ဖြစ်စေ၊ ကုန်သည်-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ သူဆင်းရဲ-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊
ဤသို့သော အမည်ရှိသူ-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ ဤသို့သော အနွယ်
ရှိသူ-ဟူ၍ ဖြစ်စေ -စသည်ဖြင့် မသိရသေးသမျှ ငါသည်
ဤမြားကို မနုတ်အံ့-ဟု ဆိုခြင်းအံ့။ ထိုမြားနုတ်ရသော
သူသည် ထိုလေးကို လင်းလေး-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ ခူးလေး-
ဟူ၍ဖြစ်စေ မသိရသေးသမျှ ငါသည် ဤမြားကို မနုတ်အံ့-
ဟု ဆိုခြင်းအံ့။ ထိုမြားနုတ်ရသော သူသည် လေးညှို့ကို
မုန်းလျှော်ညှို့-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ ဝါးလျှော်ညှို့-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊
အကြောညှို့-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ သင်ပန်းလျှော်ညှို့-ဟူ၍ ဖြစ်စေ
ဥဗ္ဗန်နွယ်လျှော်ညှို့-ဟူ၍ ဖြစ်စေ မသိရသေးသမျှ ငါသည်
ဤမြားကို မနုတ်အံ့-ဟု ဆိုခြင်းအံ့။ ထိုမြားနုတ်ရသော
သူသည် ထိုမြားကို စိုက်ပျိုးထားသော ချုံမှ ဖြစ်သော မြား-
ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ စိုက်ပျိုးထားသော ချုံမှ ဖြစ်သော မြား-ဟူ၍
ဖြစ်စေ၊ လင်းစာတောင်၊ သို့မဟုတ် ဘုံမတီးငှက်တောင်၊ သို့
မဟုတ် စွန်ရံတောင်၊ သို့မဟုတ် ဥဒေါင်းတောင်၊ သို့မဟုတ်
သီထိလဟန အမည်ရှိသော ငှက်တောင်ဖြင့် မြားရွက်
တပ်ထားသည်-ဟူ၍ ဖြစ်စေ-စသည်ဖြင့် မသိရသေးသမျှ
ငါသည် ဤမြားကို မနုတ်အံ့-ဟု ဆိုခြင်းအံ့။

မာလုကျပုတ္တ---ထိုသို့ မနုတ်ရသောမီ ထိုယောက်ျား

သည် သေသော် သေရာ၏။ ထိုအကြောင်းကို ထိုယောက်ျား
သိရမည်ကား မဟုတ်ပေ။

မာလုကျပုတ္တ--- ဤဥပမာအတူပင်လျှင် တစ်စုံ
တစ်ယောက်သော သူသည် ‘လောကသည် မြစ်-စသည်
ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့အား မဟောကြားသေးသမျှ
ငါသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ မြတ်သော ရဟန်းအကျင့်
ကို မကျင့်အံ့’ဟု ဆိုခြင်းအံ့။ မာလုကျပုတ္တ--- ထိုသူသည်
ထိုသို့ မကျင့်ရသေးမီပင် သေသော် သေရာ၏။ ထိုအကြောင်း
ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ဥ.၂.၁၀၄။ မာလုကျပုတ္တ---လောကသည် မြစ်-
စသည်ဖြင့် အယူရှိလတ်သော် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်
ခြင်းသည် ဖြစ်နိုင်ရာသလော ဟူမူ- ထိုသို့ အယူရှိသော်
မဖြစ်နိုင်။

မာလုကျပုတ္တ---လောကသည် မြစ်-စသည်ဖြင့် အယူ
ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ လောကသည် မမြဲ-စသည်ဖြင့် အယူရှိသည်
ဖြစ်စေ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည် ရှိသည်သာတည်း။ အိုရခြင်း၊
သေရခြင်း၊ ပူဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊
စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ မြင်းစွာပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ရှိကုန်သည်
သာတည်း။ ထိုတရားတို့ကို မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် ဖျတ်ဆီး
ရမည်-ဟု ငါ သတ်မှတ်၏။

ဥ.၂.၁၀၅။ မာလုကျပုတ္တ---ထိုကြောင့် ဤသာသနာ
တော်၌ သင်သည် ငါ မဟောကြားသည်ကိုလည်း မဟော
ကြားသည့်အတိုင်း မှတ်သားလော့၊ ငါ မဟောကြားသည်
ကိုလည်း မဟောကြားသည့်အတိုင်း မှတ်သားလော့၊ မာလုကျ
ပုတ္တ--- ငါ မဟောကြားသည်မှာ အဘယ်နည်း- မာလုကျ
ပုတ္တ--- လောကသည် မြစ်-ဟု ငါ မဟောကြား။ လောက
သည် မမြဲ-ဟု ငါ မဟောကြား။ လောကသည် အဆုံးရှိ၏-ဟု
ငါ မဟောကြား။ လောကသည် အဆုံးမရှိ-ဟု ငါ မဟော
ကြား။ ထိုအသက်သည်ပင် ထိုကိုယ်တည်း-ဟု ငါ မဟော
ကြား။ အသက်သည် တခြား ကိုယ်သည် တခြား-ဟု ငါ
မဟောကြား။ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်၏-ဟု
ငါ မဟောကြား။ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ မဖြစ်-
ဟု ငါ မဟောကြား။ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌
ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏၊ ဖြစ်လည်း မဖြစ်-ဟု ငါ မဟောကြား။
သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊
မဖြစ် သည်လည်း မဟုတ်-ဟု ငါ မဟောကြား။

မာလုကျပုတ္တ---ထိုအကြောင်းကို အဘယ်ကြောင့်
ငါဘုရား မဟောကြားသနည်း ဟူမူ- မာလုကျပုတ္တ--- ထို
အကြောင်းသည် ကောင်းကျိုးနှင့် စပ်၊ ချုပ်ငြိမ်ရာ ခန္ဓာန်

အလိုငှာ မမြစ်နိုင်၊ ထို့ကြောင့် ထိုအကြောင်းကို ငါဘုရား မဟောကြား။

မာလုကျပုတ္တ---အဘယ်သို့ ငါဘုရားဟောကြားသနည်း ဟူမူ-

မာလုကျပုတ္တ---ဤကား ဆင်းရဲတည်း-ဟု ငါဘုရားဟောကြား၏။ ဤကား ဆင်းရဲမြစ်ကြောင်းတည်း-ဟု ငါဘုရားဟောကြား၏။ ဤကား ဆင်းရဲချုပ်ရာတည်း-ဟု ငါဘုရားဟောကြား၏။ ဤကား ဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်းအကျင့်တည်း-ဟု ငါဘုရားဟောကြား၏။ မာလုကျပုတ္တ---ထိုသို့ အဘယ်ကြောင့် ငါဘုရားဟောကြားသနည်း

ဟူမူ- မာလုကျပုတ္တ---ထိုသို့ ဟောကြားခြင်းသည် ကောင်းကျိုးနှင့် စပ်၏။ ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်အလိုငှာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသို့ ငါဘုရားဟောကြား၏။ မာလုကျပုတ္တ--- ထို့ကြောင့် ပင်လျှင် သင်တို့သည် ငါဘုရား မဟောကြားသည်ကို မဟောကြားသည့်အတိုင်း မှတ်ကြကုန်လော့၊ ငါဘုရားဟောကြားသည်ကိုလည်း ဟောကြားသည့်အတိုင်း မှတ်သားကြကုန်လော့”ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော်ကို မိန့်ကြားတော်မူ၏။ အရှင်မာလုကျပုတ္တသည် မြတ်စွာဘုရား၏တရားတော်ကိုနှစ်ခြိုက်ဝမ်းမြောက်လေ၏။

၄

မဟာမာလုကျသုတ်

၉.၂.၁၀၆။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၊ ဧတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်းတို့---သင်တို့သည် ငါဘုရား ဟောကြားထားသော အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည် သံယောဇဉ်ငါးပါးတို့ကို မှတ်သားမိကြကုန်၏လော”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော အရှင်မာလုကျပုတ္တသည် “အရှင် ဘုရား---တပည့်တော်မှတ်သားမိပါသည်”ဟု မြတ်စွာဘုရား အား လျှောက်ထား၏။

“မာလုကျပုတ္တ---သင် အဘယ်သို့ မှတ်သားမိသနည်း”

“အရှင်ဘုရား---တပည့်တော်သည် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ (ထင်ရှား ရှိသော ခန္ဓာငါးပါး၌ ငါ-ဟု စွဲယူမှု)၊ ဝိစိကိစ္ဆာ (သဘာဝဓမ္မတို့၌ ယုံမှားမှု)၊ သီလဗ္ဗတပရာမာသ (အလေ့အကျင့်တို့၌ အမှား သုံးသပ်မှု)၊ ကာမစ္ଛန္ဒ (ကာမဂုဏ်တို့ကို လိုလားမှု)၊ ဗျာပါဒ (ဖျက်ဆီး လိုမှု)တို့ကို အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည် သံယောဇဉ်-ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသည်ကို မှတ်သား မိပါ၏။ အရှင်ဘုရား---တပည့်တော်သည် ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားသော အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေ တတ်သည့် သံယောဇဉ်ငါးပါးတို့ကို မှတ်သားမိပါ၏”

“မာလုကျပုတ္တ---သင်သည် အဘယ်မည်သော သူအား ဤသို့ အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည် သံယောဇဉ်ငါးပါး တို့ကို ငါ ဟောကြားထားသည်ကို မှတ်သားမိသနည်း။ မာလုကျပုတ္တ--- အယူတစ်ပါးရှိကြသော ပရိပိုင်တို့သည် သူငယ်ဥပမာရှိသော ဤပြဆိုမည့် စွပ်စွဲခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲကြ ကုန်မည် မဟုတ်လော။ မာလုကျပုတ္တ---ပက်လက်အိပ် အရွယ် လူမမည် ဖြစ်သော ကလေးသူငယ်သည် ထင်ရှားရှိ သော ခန္ဓာငါးပါး-ဟူ၍မူပင် မသိသေး။ ထိုသူငယ်မှာ ထင်ရှား ရှိသော ခန္ဓာငါးပါး၌ ငါ-ဟု စွဲယူမှုသည်ကား အဘယ်မှာ ဖြစ်နိုင်အံ့နည်း။ သို့ရာတွင် ထိုသူငယ်မှာ ထင်ရှားရှိသော ခန္ဓာငါးပါး၌ ငါ-ဟု စွဲယူမှု အင်္ဂါနိုးဓာတ်ကား ကိန်းဝပ် နေသည်သာတည်း။ မာလုကျပုတ္တ---ပက်လက်အိပ်အရွယ် လူမမည်ဖြစ်သော ကလေးသူငယ်သည် သဘာဝဓမ္မတို့- ဟူ၍မူပင် မသိသေး။ ထိုသူငယ်မှာ သဘာဝဓမ္မတို့၌ ယုံမှားမှု အဘယ်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ သို့ရာတွင် ထိုသူငယ်မှာ ယုံမှားမှု အင်္ဂါနိုးဓာတ်ကား ကိန်းဝပ်နေသည်သာတည်း။ မာလုကျပုတ္တ---ပက်လက်အိပ်အရွယ် လူမမည် ဖြစ်သော ကလေးသူငယ်သည် အလေ့-ဟူ၍မူပင် မသိသေး။ ထို သူငယ်မှာ အလေ့တို့၌ အလေ့အကျင့်ကို အမှားသုံးသပ်မှု သည် အဘယ်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ သို့ရာတွင် ထိုသူငယ်မှာ အလေ့အကျင့်တို့၌ အမှားသုံးသပ်မှု အင်္ဂါနိုးဓာတ်ကား

ကိန်းဝပ်နေသည်သာတည်း။ မာလုကျပုတ္တ---ပတ်လက် အိပ်အရွယ် လူမမည် ဖြစ်သော ကလေးသူငယ်သည် ကာမဂုဏ်တို့-ဟူ၍ပင် မသိသေး။ ထိုသူငယ်မှာ ကာမဂုဏ် တို့၌ လိုလားမှု အဘယ်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ သို့ရာတွင် ထိုသူငယ်မှာ ကာမဂုဏ်တို့၌ လိုလားမှု အကိန်းဓာတ်ကား ကိန်းဝပ်နေသည်သာတည်း။

မာလုကျပုတ္တ---ပတ်လက်အိပ်အရွယ် လူမမည် ဖြစ် သောကလေးသူငယ်သည် သတ္တဝါတို့-ဟူ၍ပင် မသိသေး။ ထိုသူငယ်မှာ သတ္တဝါတို့၌ ဖျက်ဆီးလို့မှ အဘယ်မှာ ဖြစ်နိုင် ပါအံ့နည်း။ သို့ရာတွင် ထိုသူငယ်မှာ သတ္တဝါတို့၌ ဖျက်ဆီး လို့မှ အကိန်းဓာတ်ကား ကိန်းဝပ်နေသည်သာတည်း။ မာလုကျပုတ္တ--- အယုတမီးရှိကြသော ပရိပိုဇ်တို့သည် သူငယ် ဥပမာရှိသော ဤဆိုခဲ့ပြီးသည့် စွပ်စွဲခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲကြကုန်မည် မဟုတ်လော"ဟု မေတော်မူ၏။

ဤသို့ ဝိနိတော်မူသော် အရှင်အာနန္ဒာသည် "မြတ်စွာ ဘုရား---အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ရန် အခါပါ သတိပွား၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား--- အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ်ငါးပါးတို့ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူ ခဲ့ရန် အခါပါ သတိပွား၊ မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှ ကြားနာကြရ၍ ရဟန်းတော်တို့သည် မှတ်သားကြရပါကုန်လိမ့်မည် ဘုရား"ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထား၏။ "အာနန္ဒာ --- ထိုသို့ဖြစ်မှ နာလော၊ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းလော၊ ဟောကြားပေအံ့"

"အရှင်ဘုရား---ကောင်းပါပြီ"

၉.၂.၁၀၇။ "အာနန္ဒာ---အကြားအမြင်မရှိသော ပုထုဇဉ် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထင်ရှားရှိသော ခန္ဓာငါးပါး၌ ငါ-ဟု စွဲယူမှု မြေးယုက်နေသော၊ ထင်ရှားရှိသော ခန္ဓာငါးပါး၌ ငါ- ဟု စွဲယူမှု ဖြစ်၍နေသော စိတ်ဖြင့် နေထိုင်၏။ ဖြစ်ပေါ် လာသော သက္ကာယဒိဋ္ဌိ (ထင်ရှားရှိသော ခန္ဓာငါးပါး၌ ငါ-ဟု စွဲယူမှု)၏ ထွက်ပေါက်ကိုလည်း ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မသိ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အားစွမ်းရှိနေသော၊ မပယ်ဖျက်ရသေးသော၊ ထိုထင်ရှား ရှိသော ခန္ဓာငါးပါး၌ ငါ-ဟု စွဲယူမှုသည် အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် မည်၏။

ထိုပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ယုံမှားမှု မြေးယုက်နေသော၊ ယုံမှားမှုဖြစ်၍နေသောစိတ်ဖြင့် နေထိုင်၏။ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝိစိကိစ္ဆာ(ယုံမှားမှု)၏ ထွက်ပေါက်ကိုလည်း ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ မသိ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အားစွမ်းရှိနေသော၊ မပယ်ဖျက်ရ

သေးသော ထိုယုံမှားမှုသည် အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ် သည့် သံယောဇဉ် မည်၏။

ထိုပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အလေ့အကျင့်၌ အမှား သုံးသပ် ခြင်း မြေးယုက်နေသော၊ အလေ့အကျင့်၌ အမှား သုံးသပ် ခြင်း ဖြစ်၍ နေသော စိတ်ဖြင့် နေထိုင်၏။ ဖြစ်ပေါ်လာသော သီလဗ္ဗတပရာမာသ (အလေ့ အကျင့် အမှားသုံးသပ်မှု)၏ ထွက်ပေါက်ကိုလည်း ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မသိ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အားစွမ်းရှိနေသော၊ မပယ်ဖျက်ရသေးသော ထိုအလေ့ အကျင့်၌ အမှားသုံးသပ်မှုသည် အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေ တတ်သည့် သံယောဇဉ် မည်၏။

ထိုပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကာမဂုဏ်တပ်မက်မှု မြေးယုက် နေသော၊ ကာမဂုဏ် တပ်မက်မှုဖြစ်၍နေသော စိတ်ဖြင့် နေထိုင်၏။ ဖြစ်ပေါ်လာသော ကာမရာဂ (ကာမဂုဏ် တပ်မက်မှု)၏ ထွက်ပေါက်ကိုလည်း ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မသိ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အားစွမ်းရှိနေသော၊ မပယ်ဖျက်ရသေးသော ထိုကာမဂုဏ်တပ်မက်မှုသည် အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ် သည့် သံယောဇဉ် မည်၏။

ထိုပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဖျက်ဆီးလို့မှ မြေးယုက်နေသော၊ ဖျက်ဆီးလို့မှ ဖြစ်၍ နေသော စိတ်ဖြင့် နေထိုင်၏။ ဖြစ်ပေါ် လာသော ဗျာပါဒ် (ဖျက်ဆီးလို့မှ)၏ ထွက်ပေါက်ကိုလည်း ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မသိ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အားစွမ်း ရှိနေသော၊ မပယ်ဖျက်ရသေးသော ထိုဖျက်ဆီးလို့မှုသည် အောက်တန်း ၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် မည်၏။

၉.၂.၁၀၈။ အာနန္ဒာ---အကြားအမြင်ရှိသော အဓိယာ၏ တပည့်သည် ထင်ရှားရှိသော ခန္ဓာငါးပါး၌ ငါ-ဟု စွဲယူမှု မမြေးယုက်သော၊ ထင်ရှားရှိသော ခန္ဓာငါးပါး၌ ငါ-ဟု စွဲယူမှုမဖြစ်သော စိတ်ဖြင့် နေထိုင်၏။ ဖြစ်ပေါ်လာသော သက္ကာယဒိဋ္ဌိ(ထင်ရှားရှိသော ခန္ဓာငါးပါး၌ ငါဟု စွဲယူမှု)၏ ထွက်ပေါက်ကိုလည်း ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ ထိုသူ၏ ထိုသက္ကာယဒိဋ္ဌိ (ထင်ရှားရှိသော ခန္ဓာငါးပါး၌ ငါ-ဟု စွဲယူမှု) သည် အနုသယနှင့် တကွ ပျောက်ကင်း၏။

ထိုအဓိယာ၏ တပည့်သည် ယုံမှားမှု မမြေးယုက်သော၊ ယုံမှားမှု မဖြစ်သော စိတ်ဖြင့် နေထိုင်၏။ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝိစိကိစ္ဆာ (ယုံမှားမှု)၏ ထွက်ပေါက်ကိုလည်း ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ သိ၏။ ထိုသူ၏ ထိုဝိစိကိစ္ဆာ(ယုံမှားမှု)သည် အနု သယနှင့်တကွ ပျောက်ကင်း၏။

ထိုအဓိယာ၏ တပည့်သည် အလေ့အကျင့်၌ အမှား သုံးသပ်မှု မမြေးယုက်သော၊ အလေ့အကျင့်၌ အမှား

သုံးသပ်မှု မဖြစ်သော စိတ်ဖြင့် နေထိုင်၏။ ဖြစ်ပေါ်လာသော သီလဗ္ဗတပရာမာသ (အလေ့အကျင့်၌ အမှားသုံးသပ်မှု)၏ ထွက်ပေါက်ကိုလည်း ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ ထိုသို့၏ ထိုသီလဗ္ဗတပရာမာသ (အလေ့အကျင့်၌ အမှားသုံးသပ်မှု) သည် အနုသယနှင့် တကွ ပျောက်ကင်း၏။

ထိုအရိယာ၏ တပည့်သည် ကာမဂုဏ်တပ်မက်မှု မမြှေးယှက်သော၊ ကာမဂုဏ် တပ်မက်မှု မဖြစ်သော စိတ်ဖြင့် နေထိုင်၏။ ဖြစ်ပေါ်လာသော ကာမရာဂ (ကာမဂုဏ် တပ်မက်မှု)၏ ထွက်ပေါက်ကိုလည်း ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ ထိုသို့၏ ထိုကာမရာဂ (ကာမဂုဏ်တပ်မက်မှု)သည် အနုသယနှင့်တကွ ပျောက်ကင်း၏။

ထိုအရိယာ၏ တပည့်သည် ဖျက်ဆီးလို့မူ မမြှေးယှက်သော၊ ဖျက်ဆီးလို့မူ မဖြစ်သော စိတ်ဖြင့် နေထိုင်၏။ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဗျာပါဒ (ဖျက်ဆီးလို့မူ)၏ ထွက်ပေါက်ကိုလည်း ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ ထိုသို့၏ ထိုဗျာပါဒ (ဖျက်ဆီးလို့မူ) သည် အနုသယနှင့်တကွ ပျောက်ကင်း၏။

ဥ.၂.၁၀၉။ အာနန္ဒာ---အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ်ငါးပါးတို့ကို ပယ်သတ်နည်း အကျင့်ကို မကျင့်ကြံမှု၌ အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို သိနိုင်၊ မြင်နိုင်၊ ပယ်သတ်နိုင်ရာသော အကြောင်း သည် မရှိသည်သာတည်း။

အာနန္ဒာ--- ဥပမာအားဖြင့် တည်တံ့နေသော၊ အနှစ်ရှိသော သစ်ပင်ကြီး၏ အစွန်နှင့် အကာကို မဖြတ်ဘဲ အနှစ်ကို ဖြတ်နိုင်ရာသော အကြောင်းသည် မရှိနိုင်သကဲ့သို့ ဤအတူ ပင်လျှင် အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို ပယ်သတ်နည်းအကျင့်ကို မကျင့်ကြံမှု၌ အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို သိနိုင်၊ မြင်နိုင်၊ ပယ်သတ်နိုင်ရာသောအကြောင်းသည် မရှိသည်သာတည်း။

အာနန္ဒာ---အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို ပယ်သတ်နည်း အကျင့်ကို ကျင့်ကြံ၍ အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို သိနိုင်၊ မြင်နိုင်၊ ပယ်သတ်နိုင်ရာသော အကြောင်းသည် ရှိသည်သာတည်း။

အာနန္ဒာ---ဥပမာအားဖြင့် တည်တံ့နေသော၊ အနှစ်ရှိသော သစ်ပင်ကြီး၏ အစွန်နှင့် အကာကို ဖြတ်ပြီးမှသာလျှင် အနှစ်ကို ဖြတ်နိုင်ရာသော အကြောင်းသည် ရှိနိုင်ရာသကဲ့သို့ ဤအတူပင်လျှင် အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို ပယ်သတ်နည်း အကျင့်ကို ကျင့်ကြံ

ပြီးမှသာလျှင် အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို သိနိုင်၊ မြင်နိုင်၊ ပယ်နိုင်ရာသော အကြောင်းသည် ရှိသည်သာတည်း။

အာနန္ဒာ---ဥပမာတစ်နည်းအားဖြင့် ဂင်္ဂါမြစ်သည် ရေပြည့်၏။ ကမ်းနှင့် ညီမျှ၏။ ကမ်း၌ နား၍ ကျီး ငုံသောက်နိုင်၏။ ထိုအခါ အားနည်းသော လူတစ်ယောက်သည် 'ငါသည် ဤဂင်္ဂါမြစ်၏ ရေအလျဉ်ကို လက်ဖြင့် ယက်၍ ဇီလာကန့်လန့် ပင် ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ချမ်းသာစွာ ကူးအံ့'ဟု ဆို၍ လာရာ၏။ ထိုလူသည် ဂင်္ဂါမြစ်၏ ရေအလျဉ်ကို လက်ဖြင့် ယက်၍ ဇီလာကန့်လန့် ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ချမ်းသာစွာ ကူးခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ရာသကဲ့သို့ ဤအတူပင်လျှင် မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်အား မဆို ထင်ရှားရှိသော ခန္ဓာငါးပါး ချုပ်ငြိမ်းစိမ့်သောငှာ တရားဟောသည့်ရှိသော သူ၏စိတ်သည် မသက်ဝင်ငြားအံ့။ ထိုသူကို ထိုအားနည်းသော လူကဲ့သို့ မှတ်ရမည်။

အာနန္ဒာ---ဥပမာအားဖြင့် ဂင်္ဂါမြစ်သည် ရေပြည့်၏။ ကမ်းနှင့်ညီမျှ၏။ ကမ်း၌ နား၍ ကျီး ငုံသောက်နိုင်၏။ ထိုအခါ အားကောင်းသော လူတစ်ယောက်သည် 'ငါသည် ဤဂင်္ဂါမြစ်၏ ရေအလျဉ်ကို လက်ဖြင့် ယက်၍ ဇီလာကန့်လန့်ပင် ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ချမ်းသာစွာ ကူးအံ့'ဟု ဆို၍ လာရာ၏။ ထိုလူသည် ဂင်္ဂါမြစ်၏ ရေအလျဉ်ကို လက်ဖြင့် ယက်၍ ဇီလာကန့်လန့် ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ချမ်းသာစွာ ကူးခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ရာသကဲ့သို့ ဤအတူပင်လျှင် မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်အား မဆို ထင်ရှားရှိသော ခန္ဓာငါးပါး ချုပ်ငြိမ်းစိမ့်သောငှာ တရားဟောသည့်ရှိသော သူ၏စိတ်သည် သက်ဝင်ငြားအံ့။ ထိုသူကို အားရှိသော ယောက်ျားကဲ့သို့ မှတ်ရမည်။

ဥ.၂.၁၁၀။ အာနန္ဒာ---အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို ပယ်သတ်နည်း အကျင့်ကား အဘယ်နည်း။ အာနန္ဒာ--- ဤသဘာဝအတိုင်း ရဟန်းသည် ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်၊ စတုတ္ထဈာန်၊ အကာသာနဉ္စာယတနဈာန်၊ ဝိညာဏဉ္စာယတနဈာန်နှင့် အာကိစ္ဆညာယတနဈာန်သို့ အဆင့်ဆင့် ရောက်၍ နေ၏။

ထိုရဟန်းသည် ထိုပထမဈာန်-စသော သမာပတ်၌ ပါဝင်သော ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရနှင့် ဝိညာဏ်တရားတို့ကို မမြဲသောအားဖြင့် ဆင်းရဲသောအားဖြင့် ရောဂါအားဖြင့် အိုင်းမာအားဖြင့် မြားခြောင့်အားဖြင့် မချမ်းသာသော အားဖြင့် အနာအားဖြင့် သုစိမ်းပြင်ပအားဖြင့် ဖျက်စီးတတ်သောအားဖြင့် သတ္တဝါအဖြစ်မှ ကင်းသောအားဖြင့် အနှစ်အသားမရှိသော အားဖြင့် ကောင်းစွာ ရ၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုခန္ဓာငါးပါးတို့မှ စိတ်ကို ကွာစေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ထို

ခန္ဓာငါးပါးတို့မှ စိတ်ကို ကွာစေ၍ 'သင်္ခါရအားလုံးတို့၏ ငြိမ်းရာနိဗ္ဗာန်သည် ငြိမ်သက်၏၊ ဗွန်မြတ်၏'ဟု အမြဲ ကြိုတင်သိ၊ စိတ်ကို ရှေးရှုဆောင်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထို ဝိပဿနာ၌ တည်လျက် အာသဝေါတရားကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ အာသဝေါကုန်ခြင်းသို့ အကယ်၍ မရောက်သည် ဖြစ်အံ့၊ အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် ဥပပါတ်ပဋိသန္ဓေနေသော ဗြဟ္မာ ဖြစ်၏။ ထိုဗြဟ္မာမြည်ပင်လျှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရ၏။ ထိုဗြဟ္မာမြည်မှ ပြန်လည်ခြင်းသဘော မရှိချေ။ အာနန္ဒာ--- အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည် သံယောဇဉ်ငါးပါးတို့ကို ပယ်နည်းအကျင့်ကား ဤသည်ပင်တည်း။"

"အရှင်ဘုရား---ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ ဤသာသနာတော်၌ အဘယ့်ကြောင့် အချို့သော ရဟန်းတို့သည် စေတောဝိမုတ္တ ဖြစ်ကုန်၍ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ပညာဝိမုတ္တ ဖြစ်ပါ ကုန်သနည်း"ဟု လျှောက်၏။

"အာနန္ဒာ---ဤအရာ၌ ကုဋေထူးခြားသည်၏ အဖြစ်ကို စွဲ၍ ဤသို့ ဖြစ်၏-ဟူ၍ ငါ ဟော၏"ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာ ဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်ခြိုက်ဝမ်းမြောက်စွာ သာဓု အနုမောဒနာ ခေါ်ဆိုလေ၏။

၅

• • • • •

ဘဒ္ဒါလိသုတ်

၉.၂.၁၁။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏-
“ရဟန်းတို့---ငါသည်ကား တစ်ထပ်တည်းသော ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး၏။ ရဟန်းတို့---ငါသည် တစ်ထပ်တည်းသော ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသည်ရှိသော် အနာကင်း၏။ ကြောင့်ကြ ကင်း၏။ လျင်စွာ ထနိုင်၏။ အားရှိ၏။ ချမ်းသာစွာ နေရ၏။ ရဟန်းတို့---လာကြကုန်လော့၊ သင်တို့လည်း တစ်ထပ် တည်းသော ဆွမ်းကို စားကြကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့---သင် တို့လည်း တစ်ထပ်တည်းသော ဆွမ်းကို စားကြကုန်သည် ရှိသော် အနာကင်းကြ၊ ကြောင့်ကြကင်းကြ၊ လျင်စွာ ထနိုင် ကြ၊ အားရှိကြ၊ ချမ်းသာစွာ နေကြရလိမ့်မည်”ဟု မိန့်တော် မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် အရှင်ဘဒ္ဒါလိသည် မြတ်စွာ ဘုရားအား- “မြတ်စွာဘုရား--- တပည့်တော်သည်ကား တစ်ထပ်တည်းသော ဆွမ်းကို စားခြင်းမှာ မစွမ်းနိုင်ပါ။ အရှင် ဘုရား--- တစ်ထပ်တည်းသော ဆွမ်းကို စားသည်ရှိသော် တပည့်တော်မှာ တွေးတောယုံမှားမှု ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ နှလုံး မသာမူ ဖြစ်နိုင်ပါ၏”ဟု လျှောက်၏။ “ဘဒ္ဒါလိ---ထိုသို့ဖြစ်မှ သင်သည် ဆွမ်းစားပင့်ထားသော အိမ်တို့၌ တစ်စိတ်

တစ်ဝက်ကို စားပြီးလျှင် တစ်စိတ်တစ်ဝက်ကို ဆောင်ယူ၍ သော်လည်း စားသင့်၏။ ဘဒ္ဒါလိ---ဤသို့ စားသော်လည်း တစ်ထပ် တည်းသော ဆွမ်းကို စားခြင်းသာ ဖြစ်၍ မျှတ လိမ့်မည်”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “မြတ်စွာဘုရား--- ဤသို့ စားခြင်းမှာလည်း တပည့်တော် မစွမ်းနိုင်ပါ။ မြတ်စွာဘုရား ---ဤသို့ စားသော်လည်း တပည့်တော်မှာ တွေးတော ယုံမှားမှု ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ နှလုံးမသာမူ ဖြစ်နိုင်ပါ၏”ဟု လျှောက် ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သိက္ခာပုဒ်ပညတ်တော်မူ၍ ရဟန်းအပေါင်းသည် သိက္ခာပုဒ်ကို ဆောက်တည်နေပါ လျက် အရှင်ဘဒ္ဒါလိသည်ကား အားမထုတ်နိုင်ကြောင်းကို ထိုသို့ လျှောက်ထား၏။ ထိုအခါ အရှင်ဘဒ္ဒါလိသည် ထို သုံးလပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရားနှင့် လုံးဝ အတွေ့မခံတော့ပေ။ မြတ်စွာ ဘုရားသာသနာတော်၌ သိက္ခာကို မဖြည့်ကျင့် လိုသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။

၉.၂.၁၁၂။ ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် “သင်္ကန်းချုပ်ခြင်းကိစ္စ ပြီးဆုံး၍ သုံးလလွန်သော အခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေသစာရိတ္တတော်မူလိမ့်မည်”ဟု နှလုံးသွင်းကာ မြတ်စွာဘုရား၏ သင်္ကန်းချုပ်ခြင်းကိစ္စကို ဖြကြကုန်၏။

ထိုအခါ အရှင်ဘဒ္ဒါလိသည် ရဟန်းတို့ရှိရာ အရပ်သို့ ရွှင်းကပ်၍ ထိုရဟန်းတို့နှင့် အတူ သင်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေ၏။ သင်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေသော အရှင်ဘဒ္ဒါလိကို ထိုရဟန်းတို့က "ငါရှင် ဘဒ္ဒါလိ---မြတ်စွာဘုရား၏ အကျိုးငှာ သင်တန်းချင်ခြင်း ကိစ္စကို ပြနေကြ၏။ သင်တန်းချင်ခြင်းကိစ္စ ပြီးဆုံး၍ သုံးလလွန်သော အခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေသစာရိကြွတော် မူလိမ့်မည်။ ငါရှင်ဘဒ္ဒါလိ---ငါတို့ တိုက်တွန်းပါ၏။ ထိုအပြစ်ကို ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းလော့၊ နောက်မှ သင့်မှာ အခက်ကြုံခြင်း မဖြစ်လေင့်"ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

အရှင်ဘဒ္ဒါလိသည် "ငါရှင်တို့---ကောင်းပါပြီ"ဟု ထိုရဟန်းတို့အား ပြန်ကြား၍ မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာသို့ ရွှင်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာ ရှိခိုးလျက် သင်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေ၏။ သင်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော် အရှင်ဘဒ္ဒါလိသည် မြတ်စွာဘုရားအား "မြတ်စွာဘုရား--- ဗိုလ်သည့်အလျောက် တွေဝေသည့်အလျောက် မကျွမ်းကျင်သည့်အလျောက် တပည့်တော်ကို အပြစ်သည် လွှမ်းမိုးသွားခဲ့ပါပြီ။ မြတ်စွာဘုရား သိက္ခာပုဒ်ပညတ်တော်မူ၍ ရဟန်းအပေါင်းသည် သိက္ခာပုဒ်ကို ဆောက်တည်နေပါလျက် တပည့်တော်သည်ကား အားမထုတ်နိုင်ကြောင်းကို လျှောက်ထားခဲ့ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုတပည့်တော်၏အပြစ်ကို နောင်အခါ စောင့်စဉ်းခြင်းအကျိုးငှာ အပြစ်အားဖြင့် သည်းခံတော်မူပါဘုရား"ဟု လျှောက်၏။

"ဘဒ္ဒါလိ--- ဗိုလ်သည့်အလျောက် တွေဝေသည့်အလျောက် မကျွမ်းကျင်သည့်အလျောက် အပြစ်သည် သင့်ကို လွှမ်းမိုးခဲ့ပြီ။ ငါဘုရား သိက္ခာပုဒ်ပညတ်တော်မူ၍ ရဟန်းအပေါင်းသည် သိက္ခာပုဒ်ကို ဆောက်တည်နေပါလျက် သင်သည် အားမထုတ်နိုင်ခြင်းကို လျှောက်ထားတိ၏။

ဘဒ္ဒါလိ--- မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၌ နေတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ငါ့ကို 'ဘဒ္ဒါလိမည်သော ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားအဆုံးအမ သိက္ခာပုဒ်ကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း မရှိ'ဟု သိတော်မူလိမ့်မည်'ဟူသော ဤအကြောင်းကိုပင် သင် မသိနိုင်ခဲ့ပေ။

ဘဒ္ဒါလိ--- 'များစွာကုန်သော ရဟန်း။ ရဟန်းမတို့သည် သာဝတ္ထိမြို့၌ ဝါကပ်ကြကုန်၏။ များစွာကုန်သော ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာမတို့သည် သာဝတ္ထိမြို့၌ နေကြကုန်၏။ ထိုရဟန်း၊ ရဟန်းမ၊ ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာမတို့သည်လည်း ငါ့ကို 'ဤဘဒ္ဒါလိမည်သော ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားအဆုံးအမ သိက္ခာပုဒ်ကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း မရှိ'ဟု သိကြလိမ့်မည်'ဟူသော ဤအကြောင်းကိုပင် သင် မသိနိုင်ခဲ့ပေ။

ဘဒ္ဒါလိ--- 'များစွာကုန်သော၊ အယူဝါဒအမျိုးမျိုး ရှိကြကုန်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)တို့သည် သာဝတ္ထိမြို့၌ နေကြကုန်၏။ ထိုအမျိုးမျိုးသော အယူဝါဒရှိကုန်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)တို့သည်လည်း ငါ့ကို 'ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့်ဖြစ်သော မထေရ်တို့တွင် တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်သော ဘဒ္ဒါလိမည်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းဂေါတမ၏ အဆုံးအမ သိက္ခာပုဒ်ကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်းမရှိ'ဟု သိကြလိမ့်မည်'ဟူသော ဤအကြောင်းကိုပင် သင် မသိနိုင်ခဲ့ပေ'ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"မြတ်စွာဘုရား--- ဗိုလ်သည့်အလျောက် တွေဝေသည့်အလျောက် မကျွမ်းကျင်သည့်အလျောက် အပြစ်သည် တပည့်တော်ကို လွှမ်းမိုးခဲ့ပါပြီ။ မြတ်စွာဘုရား သိက္ခာပုဒ်ပညတ်တော်မူ၍ ရဟန်းအပေါင်းသည် သိက္ခာပုဒ်ကို ဆောက်တည်နေပါလျက် တပည့်တော်သည်ကား အားမထုတ်နိုင်ကြောင်းကို လျှောက်ထားခဲ့ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုတပည့်တော်၏အပြစ်ကို နောင်အခါ စောင့်စဉ်းခြင်းအကျိုးငှာ အပြစ်အားဖြင့် သည်းခံတော်မူပါ ဘုရား"ဟု လျှောက်၏။

"ဘဒ္ဒါလိ--- သင်သည် စင်စစ်အားဖြင့် ဗိုလ်သည့်အလျောက် တွေဝေသည့်အလျောက် မကျွမ်းကျင်သည့်အလျောက် အပြစ်သည် လွှမ်းမိုးခြင်းသို့ ရောက်၏။ ငါဘုရား သိက္ခာပုဒ် ပညတ်တော်မူ၍ ရဟန်းအပေါင်းသည် သိက္ခာပုဒ်ကို ဆောက်တည်နေပါလျက် သင်သည် အားမထုတ်နိုင်ခြင်းကို လျှောက်ထားတိ၏။

ဇ.၂.၁၁၃။ ဘဒ္ဒါလိ--- သင် တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ရူပကာယ၊ နာမကာယ နှစ်ပါးစုံမှ လွတ်မြောက်သော ရဟန်း ဖြစ်သည် ဆိုပါတော့၊ ထိုရဟန်းကို 'ရဟန်း--- လာခိုလော့၊ သင်သည် ညွှန်ဖျောင်း၌ ငါ၏ တံတား ဖြစ်လော့'ဟု ဆိုခြားအံ့။ ထိုရဟန်းသည် တံတား ဖြစ်လိမ့်မည်လော၊ ကိုယ့်ကို တခြားသို့သော်လည်း တိမ်းရှောင်သွားလိမ့်မည်လော၊ တံတား မဖြစ်နိုင်-ဟူ၍လည်း ဆိုလိမ့်မည်လော၊ ဟု မေးတော်မူ၏။ "မြတ်စွာဘုရား--- တံတား မဖြစ်နိုင်ပါ"ဟု လျှောက်၏။

"ဘဒ္ဒါလိ--- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပညာဖြင့် ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်သူ (ပညာဝိမုတ္တ) ဖြစ်သည် ဆိုပါတော့၊ ဓန္ဒာငါးပါး၌ ဝိပဿနာရှု၍ မဂ်၊ ဖိုလ်သို့ရောက်သူ (ကာယသင်္ကပ္ပ) ဖြစ်သည် ဆိုပါတော့၊ ပညာအမြင်ပြဋ္ဌာန်းသည် ဖြစ်၍ မဂ်၊ ဖိုလ်သို့ ရောက်သူ (ဒိဋ္ဌိပုတ္တ)၊ သဒ္ဓါ ပြဋ္ဌာန်း၍ ကိလေသာမှ လွတ်သူ (သဒ္ဓါဝိမုတ္တ)၊ သင်္ခါရရာအားသို့ အရင်

လျှောက်ကာ ဝိပဿနာရှု၍ မင်း၊ ဇိုလ်သို့ ရောက်သူ (ဓမ္မာနုသာရီ)၊ သဒ္ဓါရှေ့သွားရှိသည် ဖြစ်၍ မင်း၊ ဇိုလ်သို့ ရောက်သူ (သဒ္ဓါနုသာရီ) ဖြစ်သည် ဆိုပါတော့၊ ထိုရဟန်းကို ငါသည် 'ရဟန်း---လာလော့၊ ငါသည်ညွှန်ပျောင်း၍ ငါ၏ တံတား ဖြစ်လော့' ဟု ဆိုပြီးအုံး၊ ထိုရဟန်းသည် တံတားဖြစ်လိမ့် မည်လော၊ ကိုယ်ကို တခြားသို့သော်လည်း တံမီးရှောင် သွားလိမ့်မည်လော၊ တံတား မဖြစ်နိုင်-ဟူ၍လည်း ဆိုလိမ့် မည်လော 'ဟု မေးတော်မူ၏။ "မြတ်စွာ ဘုရား---တံတား မဖြစ်နိုင်ပါ" ဟု လျှောက်၏။

"ဘဒ္ဒါလိ---သင် တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ ဘဒ္ဒါလိ---သင် သည် ထိုအခါ၌ ရှုပကာယ၊ နာမကာယ နှစ်ပါးစုံမှ လွတ် မြောက်သူ ဖြစ်သလော၊ သို့မဟုတ် ပညာဖြင့် ကိလေသာမှ ထွက်မြောက်သူ၊ သို့မဟုတ် ခန္ဓာငါးပါး၌ ဝိပဿနာရှု၍ မင်း၊ ဇိုလ်သို့ ရောက်သူ၊ သို့မဟုတ် ပညာအမြင် ပြဋ္ဌာန်းသည် ဖြစ်၍ မင်း၊ ဇိုလ်သို့ ရောက်သူ၊ သို့မဟုတ် သဒ္ဓါပြဋ္ဌာန်း၍ ကိလေသာမှ လွတ်သူ၊ သို့မဟုတ် သမိရတရားသို့ အစဉ် လျှောက်ကာ ဝိပဿနာရှု၍ မင်း၊ ဇိုလ်သို့ ရောက်သူ၊ သို့ မဟုတ် သဒ္ဓါရှေ့သွားရှိသည် ဖြစ်၍ မင်း၊ ဇိုလ်သို့ ရောက်သူ ဖြစ်သလော"

"မြတ်စွာဘုရား---မဖြစ်ပါ"

"ဘဒ္ဒါလိ---သင်သည် ထိုအခါ၌ အချည်းနီး ဘာမျှ မဟုတ်သူ မဟုတ်လော"

"မြတ်စွာဘုရား---မှန်ပါ၏"

"မြတ်စွာဘုရား---ဇိုက်သည်အလျောက် တွေဝေသည် အလျောက် မကျွမ်းကျင်သည့်အလျောက် တပည့်တော်ကို အပြစ်သည် လွှမ်းမိုးခဲ့ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရား---သိက္ခာပုဒ် ပညတ်တော်မူ၍ ရဟန်းအပေါင်းသည် သိက္ခာပုဒ်ကို ဆောက်တည်နေပါလျက် တပည့်တော်သည် အားမထုတ် နိုင်ကြောင်းကို လျှောက်ထားခဲ့ဖူးပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုတပည့်တော်၏ အပြစ်ကို နောင်အခါ စောင့်စဉ်းခြင်းအကျိုးရာ အပြစ်အားဖြင့် သည်းခံတော်မူပါ ဘုရား---"

"ဘဒ္ဒါလိ---သင့်ကို စစ်စစ်အားဖြင့် ဇိုက်သည် အလျောက် တွေဝေသည့်အလျောက် မကျွမ်းကျင်သည့် အလျောက် အပြစ်သည် လွှမ်းမိုး၏၊ ငါဘုရား သိက္ခာပုဒ် ပညတ်တော်မူ၍ ရဟန်းအပေါင်းသည် သိက္ခာပုဒ်ကို ဆောက်တည်နေပါလျက် သင်သည် အားမထုတ်နိုင်ကြောင်းကို လျှောက်ထားခဲ့ဖူး၏၊ ဘဒ္ဒါလိ--- သင်သည် အပြစ်ကို အပြစ်-ဟု သိမြင်၍ တရား

အားလျော်စွာ ကုစား၏၊ သင်၏ ထိုအပြစ်ကို အပြစ်-ဟု ငါတို့ လက်ခံကုန်၏၊ ဘဒ္ဒါလိ---အပြစ်ကို အပြစ်-ဟု သိမြင်၍ တရားအားလျော်စွာ ကုစားခြင်း၊ နောက်နောင်အခါ စောင့် စဉ်းခြင်းသို့ ရောက်ခြင်းသည် ဘုရားသာသနာတော်၌ ငြိမ်းပျမ်းခြင်း၊ တိုးတက်ခြင်း၏အကြောင်း ဖြစ်ပေ၏။

၉.၂.၁၁၄။ ဘဒ္ဒါလိ---အချို့သော ရဟန်းသည် မြတ်စွာ ဘုရားသာသနာတော်၌ သိက္ခာကို ဖြည့်ကျင့်လေ့မရှိ၊ ထိုရဟန်းမှာ 'ငါသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ နေရာသို့ သွားရောက်၍ နေရမူ မြတ်သော ဉာဏ်အမြင်ထူးကို ဖျက်မှောက်ပြုနိုင် တန်ရာ၏' ဟု ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ နေရာသို့သွားရောက်၏၊ ထိုသို့သောသဘောဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ သွားရောက်၍ နေသော ထိုရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း အပြစ်တင်တော်မူ၏၊ သီတင်း သုံးဖော် ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့သည်လည်း စိစစ်၍ အပြစ်တင်ကုန်၏၊ နတ်တို့သည်လည်း အပြစ်တင်ကုန်၏၊ ကိုယ်တိုင်လည်း မိမိကိုယ်ကို အပြစ်တင်၏၊ ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား အပြစ်တင်ခံရ၍၊ သီတင်းသုံးဖော် ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့ စိစစ်ကာ အပြစ်တင်ခံရ၍၊ နတ်တို့ အပြစ်တင်ခံရ၍၊ ကိုယ်တိုင်လည်း မိမိကိုယ်ကို အပြစ် တင်သည် ဖြစ်၍ မြတ်သော ဉာဏ်အမြင်ထူးကို ဖျက်မှောက် မပြုနိုင်၊ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟုမူ- ဘဒ္ဒါလိ---မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌ သိက္ခာကို ဖြည့် ကျင့်လေ့မရှိသော သူမှာ ဖြစ်မြဲ ဓမ္မတာအတိုင်း ဤသို့သာ ဖြစ်ရသောကြောင့်တည်း။

၉.၂.၁၁၅။ ဘဒ္ဒါလိ---အချို့သော ရဟန်းသည် မြတ်စွာ ဘုရားသာသနာတော်၌ သိက္ခာကို ဖြည့်ကျင့်လေ့ရှိ၏၊ ထိုရဟန်းမှာ 'ငါသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ နေရာသို့ သွားရောက်ရမူ ငါသည် မြတ်သော ဉာဏ်အမြင်ထူးကို ဖျက်မှောက်ပြုနိုင် တန်ရာ၏' ဟု ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ နေရာသို့သွားရောက်၏၊ ထိုသို့သောသဘောဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်ရာ နေရာသို့ သွားရောက်၍ နေသော ထိုရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း အပြစ်တင်တော်မူမူ၊ သီတင်း သုံးဖော် ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့သည်လည်း စိစစ်၍ အပြစ်မတင်ကုန်၊ နတ်တို့သည်လည်း အပြစ်မတင်ကုန်၊ ကိုယ်တိုင်လည်း မိမိကိုယ်ကို အပြစ် မတင်၊ ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏အပြစ်တင်လည်း မခံရသည်ဖြစ်၍၊ သီတင်း သုံးဖော် ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့၏ စိစစ်ကာ အပြစ် တင်လည်း မခံရသည်ဖြစ်၍၊ နတ်တို့၏ အပြစ်တင်လည်း မခံရသည် ဖြစ်၍၊ ကိုယ်တိုင်လည်း မိမိကိုယ်ကို အပြစ် မတင်သည် ဖြစ်၍ မြတ်သော ဉာဏ်အမြင်ထူးကို ဖျက် မှောက်ပြုနိုင်၏။

ထိုရဟန်းသည် ပထမရဟန်း၊ ဒုတိယရဟန်း၊ တတိယရဟန်း နှင့် စတုတ္ထရဟန်းတို့သို့ အဆင့်ဆင့် ရောက်၍ နေ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- ဘဒ္ဒါလိ---မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌ သိက္ခာကို ကောင်းစွာ ဖြည့်ကျင့် လေ့ရှိသော ရဟန်းများ ဖြစ်မြဲမေ့တာအတိုင်း ဤသို့သာ ဖြစ်ရသောကြောင့်တည်း။

ထိုရဟန်းသည် ဤသို့ စိတ်တည်ကြည်လတ်သော် ပုဗ္ဗနိဝါသာနုသတိဉာဏ်အကျိုးငှာ စိတ်ကို ရှေးရှုညွှတ်စေ၏။ ထိုရဟန်းသည် များသော အစီအရင်ရှိသော ရှေး၌ နေခဲ့ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့နိုင်၏။

ဒိဋ္ဌိကျေညက်အကျိုးငှာ စိတ်ကို ရှေးရှုညွှတ်စေ၏။ ထိုရဟန်းသည် စုတေဆဲသတ္တဝါ၊ ပဋိသန္ဓေနေဆဲ သတ္တဝါ-စသော သတ္တဝါအမျိုးမျိုးတို့ကို ဒိဋ္ဌိကျေညက်မျက်စိဖြင့် မြင်၏။

အာသဝက္ခယဉာဏ်အကျိုးငှာစိတ်ကို ရှေးရှုညွှတ်စေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ဤကား ဒုက္ခတည်း-ဟု အမှန်အတိုင်း သိ၏။ ဤကား ဒုက္ခ၏ ဖြစ်ကြောင်းတည်း-ဟု အမှန်အတိုင်း သိ၏။ ဤကား ဒုက္ခ၏ ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်တည်း-ဟု အမှန်အတိုင်း သိ၏။ ဤကား ဒုက္ခ၏ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်တည်း-ဟု အမှန်အတိုင်း သိ၏။ ဤသည်တို့ကား အာသဝေါတရားတို့တည်း-ဟု အမှန်အတိုင်း သိ၏။ ဤကား အာသဝေါတရားတို့၏ ဖြစ်ကြောင်းတည်း-ဟု အမှန်အတိုင်း သိ၏။ ဤကား အာသဝေါတရားတို့ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်တည်း-ဟု အမှန်အတိုင်း သိ၏။ ဤကား အာသဝေါတရားတို့ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်တည်း-ဟု အမှန်အတိုင်း သိ၏။ ဤသို့ သိသော် ဤသို့မြင်သော် ထိုရဟန်း၏ စိတ်သည် ကာမာသဝမူလည်း လွတ်၏။ ဘဝိသဝမူလည်း လွတ်၏။ အဝိဇ္ဇာသဝမူလည်း လွတ်၏။ လွတ်ပြီးသည်၌ လွတ်ပြီး-ဟု ဆင်ခြင်ဉာဏ် ဖြစ်၏။ “ပဋိသန္ဓေနေမူ ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ ဖြေဖယ် မှတ်စွကို ဖြေပြီးပြီ၊ ဤမဂ်စွအလိုငှာ တပ်ပါးသော ဖြေဖယ်မရှိပြီ”ဟု သိ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ-ဘဒ္ဒါလိ---မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌ သိက္ခာကို ဖြည့်ကျင့်လေ့ရှိသူမှာ ဖြစ်မြဲမေ့တာအတိုင်း ဤသို့သာ ဖြစ်ရသောကြောင့်တည်း။”

ဥ.၂.၁၀၆။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် အရင်ဘဒ္ဒါလိသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏။ “မြတ်စွာဘုရား---အချို့သော ရဟန်းကို လွှမ်းမိုး၍ လွှမ်းမိုး၍ ညည်းပန်းမှုကို

ပြုကြသော အကြောင်းကား အဘယ်ပါနည်း။ မြတ်စွာဘုရား---အချို့သော ရဟန်းကို ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် လွှမ်းမိုး၍ လွှမ်းမိုး၍ ညည်းပန်းမှုကို မပြုကြသော အကြောင်းကား အဘယ်ပါနည်း”ဟု လျှောက်ထား၏။

“ဘဒ္ဒါလိ---အချို့သော ရဟန်းသည် မပြတ် အာပတ်သင့်၏။ အာပတ်များသူ ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် တပ်ပါးသော ရဟန်းတို့က ဆိုဆုံးမသည်ရှိသော် အကြောင်းတပ်ပါးဖြင့် အကြောင်းတပ်ပါးကို ဖုံးလွှမ်း၏။ အပသို့ စကားကို ရောက်စေ၏။ အမျက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဒေါသကိုလည်းကောင်း၊ မနပ်သက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း ထင်ရှားစွာ ပြု၏။ ကောင်းစွာ မကျင့်၊ လျော်စွာ မကျင့်၊ အာပတ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်း အကျင့်ကို မကျင့်၊ သံဃာနပ်သက်သော အမှုကို ပြုပါအံ့-ဟု မဆို၊ ဘဒ္ဒါလိ---ထိုသို့ဖြစ်ရာ၌ ရဟန်းတို့၏ ဤသို့ ပြောဆိုခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ‘ငါ့ရဲ့တို့---ဤရဟန်းသည် မပြတ် အာပတ်သင့်၏။ အာပတ်များသူ ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် တပ်ပါးသော ရဟန်းတို့က ဆိုဆုံးမသည်ရှိသော် အကြောင်းတပ်ပါးဖြင့် အကြောင်းတပ်ပါးကို ဖုံးလွှမ်း၏။ အပသို့ စကားကို ရောက်စေ၏။ အမျက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဒေါသကိုလည်းကောင်း၊ မနပ်သက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း ထင်ရှားစွာ ပြု၏။ ကောင်းစွာ မကျင့်၊ လျော်စွာ မကျင့်၊ အာပတ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်းအကျင့်ကို မကျင့်၊ သံဃာနပ်သက်သော အမှုကို ပြုပါအံ့-ဟု မဆို၊ အရှင်ဘုရားတို့---တောင်းပန်ပါ၏။ ဤရဟန်း၏ အဓိကရုဏ်း လျင်စွာ ပဋိပဿအေးနိုင်မည့် နည်းလမ်းကို စူးစမ်းကြည့်ကုန်၏။ ဘဒ္ဒါလိ---ဤသို့လျှင် ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်း၏ အဓိကရုဏ်း လျင်စွာ ပဋိပဿအေးနိုင်မည့် နည်းလမ်းကို စူးစမ်းကြကုန်၏။

ဥ.၂.၁၀၇။ ဘဒ္ဒါလိ---ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ရဟန်းသည် မပြတ် အာပတ်သင့်၏။ အာပတ်များသူ ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် တပ်ပါးသော ရဟန်းတို့က ဆိုဆုံးမသည်ရှိသော် အကြောင်းတပ်ပါးဖြင့် အကြောင်းတပ်ပါးကို မဖုံးကွယ်၊ အပသို့ စကားကို မရောက်စေ၊ အမျက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဒေါသကိုလည်းကောင်း၊ မနပ်သက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း ထင်ရှားစွာ မပြု၊ ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ လျော်စွာ ကျင့်၏။ အာပတ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်းအကျင့်ကို ကျင့်၏။ သံဃာနပ်သက်သော အမှုကို ပြုပါအံ့-ဟု ဆို၏။

ဘဒ္ဒါလိ---ထိုသို့ဖြစ်ရာ၌ ရဟန်းတို့၏ ဤသို့ ပြောဆိုခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ‘ငါ့ရဲ့တို့---ဤရဟန်းသည် မပြတ် အာပတ်သင့်၏။ အာပတ်များသူ ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည်

တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့က ဆိုဆုံးမသည်ရှိသော် အကြောင်း တစ်ပါးဖြင့် အကြောင်းတစ်ပါးကို မဖုံးကွယ်၊ အပသို့ စကား ကို မရောက်စေ၊ အမျက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဒေါသကို လည်း ကောင်း၊ မနှစ်သက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း ထင်စွာ မပြု၊ ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ လျော်စွာ ကျင့်၏၊ အာပတ်မှ ထွက် မြောက်ကြောင်းအကျင့်ကို ကျင့်၏၊ သံဃာနှစ်သက်သော အမှုကို ပြုပါအံ့-ဟု ဆို၏။ အရှင်ဘုရားတို့---တောင်းပန် ပါ၏။ ဤရဟန်း၏ အဓိကရုဏ်း လျင်စွာ ပြီးအေးနိုင်မည် နည်းလမ်းကိုလည်း စူးစမ်းကြပါ။ ဘုရားဟု ဤသို့ ပြောဆို ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ဘဒ္ဒါလိ---ဤသို့လျှင် ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်း၏ အဓိကရုဏ်း လျင်စွာ ပြီးအေးနိုင်မည် နည်း လမ်းကို စူးစမ်းကြကုန်၏။

ဥ.၂.၁၈၈။ ဘဒ္ဒါလိ--- ဤသောသနာတော်၌ အဓိ၊သော ရဟန်းသည် ရံခါသာ အာပတ်သင့်၏။ အာပတ်များသူ မဟုတ်ပေ။ ထိုရဟန်းသည် တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့က ဆိုဆုံးမသည်ရှိသော် တစ်ပါးသော အကြောင်းဖြင့် တစ်ပါး သော အကြောင်းကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ အပသို့ စကားကို ရောက်စေ ၏။ အမျက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဒေါသကိုလည်းကောင်း၊ မနှစ် သက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း ထင်စွာ ပြု၏။ ကောင်းစွာ မကျင့်၊ လျော်စွာ မကျင့်၊ အာပတ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်းအကျင့်ကို မကျင့်၊ သံဃာနှစ်သက်သော အမှုကို ပြုပါအံ့-ဟု မဆို၊ ဘဒ္ဒါလိ---ထိုသို့ဖြစ်ရာ၌ ရဟန်းတို့၏ ဤသို့ ပြောဆိုခြင်း သည် ဖြစ်၏။ 'ငါ့ရှင်တို့--- ဤရဟန်းသည် ရံခါသာ အာပတ် သင့်၏။ အာပတ်များသူ မဟုတ်ပေ။ ထိုရဟန်းသည် တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့က ဆိုဆုံးမသည်ရှိသော် တစ်ပါး သော အကြောင်းဖြင့် တစ်ပါးသောအကြောင်းကို ဖုံးကွယ်၏။ အပသို့ စကားကို ရောက်စေ၏။ အမျက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဒေါသကိုလည်းကောင်း၊ မနှစ်သက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း ထင်စွာ ပြု၏။ ကောင်းစွာ မကျင့်၊ လျော်စွာ မကျင့်၊ အာပတ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်းအကျင့်ကို မကျင့်၊ သံဃာနှစ်သက် သော အမှုကို ပြုပါအံ့-ဟု မဆို၊ အရှင်ဘုရားတို့ တောင်းပန် ပါ၏။ ဤရဟန်း၏ အဓိကရုဏ်း လျင်စွာ ပြီးအေးနိုင်မည် နည်းလမ်းကို စူးစမ်းကြပါ။ ဘုရားဟု ဤသို့ ပြောဆိုခြင်း သည် ဖြစ်၏။ ဘဒ္ဒါလိ--- ဤသို့လျှင် ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်း၏ အဓိကရုဏ်း လျင်စွာ ပြီးအေး နိုင်မည်နည်းလမ်းကို စူးစမ်းကြကုန်၏။

ဥ.၂.၁၈၉။ ဘဒ္ဒါလိ---ဤသောသနာတော်၌ အဓိ၊သော ရဟန်းသည် ရံခါသာ အာပတ်သင့်၏။ အာပတ်များသူ မဟုတ်ပေ။ ထိုရဟန်းသည် တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့က

ဆိုဆုံးမသည်ရှိသော် တစ်ပါးသော အကြောင်းဖြင့် တစ်ပါး သော အကြောင်းကို မဖုံးကွယ်၊ အပသို့ စကားကို မရောက် စေ၊ အမျက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဒေါသကိုလည်းကောင်း၊ မနှစ်သက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း ထင်စွာ မပြု၊ ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ လျော်စွာ ကျင့်၏၊ အာပတ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်း အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ သံဃာနှစ်သက်သော အမှုကို ပြုပါအံ့- ဟု ဆို၏။ ဘဒ္ဒါလိ---ထိုသို့ဖြစ်ရာ၌ ရဟန်းတို့၏ ဤသို့ ပြောဆို ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ 'ငါ့ရှင်တို့--- ဤရဟန်းသည် ရံခါသာ အာပတ်သင့်၏။ အာပတ်များသူ မဟုတ်ပေ။ ထို ရဟန်းသည်တစ်ပါးသောရဟန်းတို့ကဆိုဆုံးမသည်ရှိသော် တစ်ပါး သော အကြောင်းဖြင့် တစ်ပါးသော အကြောင်းကို မဖုံးကွယ်၊ အပသို့ စကားကို မရောက်စေ၊ အမျက်ကို လည်းကောင်း၊ ဒေါသကိုလည်းကောင်း၊ မနှစ်သက်ခြင်းကို လည်းကောင်း ထင်စွာ မပြု၊ ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ လျော်စွာ ကျင့်၏၊ အာပတ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်းအကျင့်ကို ကျင့်၏၊ သံဃာနှစ်သက်သော အမှုကို ပြုပါအံ့-ဟု ဆို၏။ အရှင် ဘုရားတို့---တောင်းပန်ပါ၏။ ဤရဟန်း၏ အဓိကရုဏ်း လျင်စွာ ပြီးအေးနိုင်မည်နည်းလမ်းကို စူးစမ်းကြပါ။ ဘုရား' ဟု ဤသို့ ပြောဆိုခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ဘဒ္ဒါလိ---ဤသို့လျှင် ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်း၏ အဓိကရုဏ်း လျင်စွာ ပြီးအေး နိုင်မည်နည်းလမ်းကို စူးစမ်းကြကုန်၏။

ဥ.၂.၁၉၀။ ဘဒ္ဒါလိ---ဥပဓာအားဖြင့် လူတစ်ယောက်မှာ မျက်စိတစ်လုံးသာ ရှိသည် ဆိုပါတော့၊ ထိုသူ၏ မိတ်ဆွေ အပေါင်းသင်း ဆွေမျိုးသားချင်းတို့သည် 'ထိုသူမှာ မျက်စိ တစ်လုံးသာ ရှိ၏။ ထိုမျက်စိတစ်လုံးလည်း မကွယ်ပါစေလင့်' ဟု ထိုမျက်စိတစ်လုံးကိုပင် စောင့်ရှောက်ကုန်ရာသကဲ့သို့၊ ဤအတူပင်လျှင် အဓိ၊သော ရဟန်းသည် ယုံကြည်ကာ မျှဖြင့် ကြည်ညိုကာမျှဖြင့် ရွက်ဆောင်၏။ ဘဒ္ဒါလိ ---ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ရာ၌ ရဟန်းတို့၏ ဤသို့ပြောဆိုခြင်းသည်ဖြစ်၏- 'ငါ့ရှင်တို့---ဤရဟန်းသည် ယုံကြည်ကာမျှဖြင့် ကြည်ညို ကာမျှဖြင့် ရွက်ဆောင်၏။ အကယ်၍ ငါတို့သည် ဤရဟန်းကို လွှမ်းမိုး၍ လွှမ်းမိုး၍ (အင်္ဂုလိပေါင်းခြင်း၊ နှင်ထုတ်ခြင်းစသော) ညှဉ်းပန်းမှုကို ပြုကုန်ခြင်းအား ဖြစ်ပေါ်နေသော ယုံကြည်ခြင်း မျှ ကြည်ညိုခြင်းမျှသည်လည်း ယုတ်လျော့ရာ၏။ ထိုယုံကြည် ခြင်းမျှ ကြည်ညိုခြင်းမျှလည်း မဆုတ်ယုတ်ပါစေလင့်' ဟု ဤသို့ ပြောဆိုခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ဘဒ္ဒါလိ ---အဓိ၊သော ရဟန်းကို လွှမ်းမိုး၍ လွှမ်းမိုး၍ အင်္ဂုလိပေါင်းခြင်း၊ နှင်ထုတ်ခြင်း စသော ညှဉ်းပန်းမှုကို ပြုသော အကြောင်းကား ဤသည် ပင်တည်း။ ဘဒ္ဒါလိ ---အဓိ၊သော ရဟန်းကို လွှမ်းမိုး၍ လွှမ်းမိုး၍ အင်္ဂုလိပေါင်းခြင်း၊ နှင်ထုတ်ခြင်းစသော ညှဉ်းပန်းမှုကို

မမြဲကြသော အကြောင်းကား ဤသည်ပင်တည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဥ.၂.၁၂။ “မြတ်စွာဘုရား---ရှေးအခါက သိက္ခာပုဒ်များ အလွန်နည်းပါးပါကုန်လျက် များစွာသော ရဟန်းတို့ အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်ကြသော အကြောင်းကား အဘယ် ပါနည်း၊ မြတ်စွာဘုရား---ယခုအခါ၌ သိက္ခာပုဒ်များ အလွန် များပါကုန်လျက် အလွန်နည်းပါးသော ရဟန်းတို့သာ အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်ကြသော အကြောင်းကား အဘယ် ပါနည်း”

“ဘဒ္ဒါလိ---ဤသို့သာ ဖြစ်ရ၏။ သတ္တဝါတို့ ကိုယ်ကျင့် တရား ထုတ်ယုတ်ကုန်သည်ရှိသော် သူတော်ကောင်းတရား ကွယ်မိနိုးလတ်သော် သိက္ခာပုဒ်တို့သည် များပြားကုန်၏။ သို့ရာတွင် အလွန်နည်းပါးသော ရဟန်းတို့သည်သာ အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်ကြကုန်၏။ ဘဒ္ဒါလိ---အာသဝေါ (သုတစ်ပါးတို့၏ စွပ်စွဲမှုကို ခံရခြင်း၊ အပါယ်ကျခြင်း-စသော ဒုက္ခ) တို့၏ တည်ရာ ဖြစ်ကုန်သော အချို့သော လွန်ကျူးမှု တရားတို့သည် သံယာဉ် ထင်ရှား မဖြစ်ပေါ်သေးသမျှ ကာလ ပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တို့အတွက် သိက္ခာ ပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူခဲ့သေး။ ဘဒ္ဒါလိ---ဤသာသနာ တော်၌ အာသဝေါ (သုတစ်ပါးတို့၏ စွပ်စွဲမှုကို ခံရခြင်း၊ အပါယ် ကျခြင်း-စသော ဒုက္ခ)တို့၏ တည်ရာ ဖြစ်ကုန်သော အချို့သော လွန်ကျူးမှုတရားတို့သည် သံယာဉ် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာသော အခါ အာသဝေါ (သုတစ်ပါးတို့၏ စွပ်စွဲမှုကို ခံရခြင်း၊ အပါယ် ကျခြင်း-စသော ဒုက္ခ)တို့၏ တည်ရာ ဖြစ်ကုန်သော ထိုလွန် ကျူးမှုတရားတို့ကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းအကျိုးငှာသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တို့အတွက် သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

ဘဒ္ဒါလိ---သံယာသည် အရေအတွက် မများသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ဤသာသနာတော်၌ အာသဝေါ (သုတစ်ပါး တို့၏ စွပ်စွဲမှုကို ခံရခြင်း၊ အပါယ်ကျခြင်း-စသော ဒုက္ခ)တို့၏ တည်ရာဖြစ်ကုန်သော အချို့သော လွန်ကျူးမှုတရားတို့သည် သံယာဉ် ထင်ရှား မဖြစ်ပေါ် ကုန်သေး။ ဘဒ္ဒါလိ---သံယာသည် အရေအတွက် များပြားသော အခါ၌မူကား ဤသာသနာ တော်၌ အာသဝေါ (သုတစ်ပါးတို့၏ စွပ်စွဲမှုကို ခံရခြင်း၊ အပါယ် ကျခြင်း-စသော ဒုက္ခ)တို့၏တည်ရာ ဖြစ်ကုန်သော အချို့ သော လွန်ကျူးမှုတရားတို့သည် သံယာဉ် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ် လာကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုအာသဝေါ (သု တစ်ပါးတို့၏ စွပ်စွဲမှုကို ခံရခြင်း၊ အပါယ်ကျခြင်း-စသော ဒုက္ခ)တို့၏တည်ရာ ဖြစ် ကုန်သော အချို့သော လွန်ကျူးမှုတရားတို့ကို ပယ်ဖျောက်

ရန်အကျိုးငှာသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တို့ အတွက် သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

ဘဒ္ဒါလိ---သံယာသည် လာဘ်ပေါများခြင်းသို့ မရောက် သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ဤသာသနာတော်၌ အာသဝေါ (သုတစ်ပါးတို့၏ စွပ်စွဲမှုကို ခံရခြင်း၊ အပါယ်ကျခြင်း စသော ဒုက္ခ)တို့၏ တည်ရာ ဖြစ်ကုန်သော အချို့သော လွန်ကျူးမှု တရားတို့သည် သံယာဉ် ထင်ရှား မဖြစ်ပေါ်ကုန်သေး။ အခြံ အရံ များပြားသည်၏အဖြစ်၊ အကြားအမြင် များပြားသည်၏ အဖြစ်၊ ဝါကြီးသောရဟန်းများ များပြားသည်၏အဖြစ်သို့ မရောက်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ဤသာသနာတော်၌ အာသဝေါ (သုတစ်ပါးတို့၏ စွပ်စွဲမှုကို ခံရခြင်း၊ အပါယ် ကျခြင်း-စသော ဒုက္ခ) တို့၏ တည်ရာ ဖြစ်ကုန်သော အချို့ သော လွန်ကျူးမှုတရားတို့သည် သံယာဉ် ထင်ရှား မဖြစ်ပေါ် ကုန်သေး။

ဘဒ္ဒါလိ---သံယာသည် ဝါကြီးသော ရဟန်းများ များပြား သည်၏အဖြစ်သို့ ရောက်သောအခါ ဤသာသနာတော်၌ အာသဝေါ (သုတစ်ပါးတို့၏ စွပ်စွဲမှုကို ခံရခြင်း၊ အပါယ်ကျ ခြင်း-စသော ဒုက္ခ)တို့၏ တည်ရာ ဖြစ်ကုန်သော အချို့သော လွန်ကျူးမှုတရားတို့သည် သံယာဉ် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ ထိုအခါ အာသဝေါ (သုတစ်ပါးတို့၏ စွပ်စွဲမှုကို ခံရခြင်း၊ အပါယ်ကျခြင်း-စသော ဒုက္ခ)တို့၏ တည်ရာ ဖြစ်ကုန်သော အချို့သော လွန်ကျူးမှုတရားတို့ကို ပယ်ဖျောက်ရန်အကျိုး ငှာသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တို့အတွက် သိက္ခာ ပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

ဥ.၂.၁၂။ ဘဒ္ဒါလိ---သင်တို့အား အာဇာနည်မြင်းငယ် ဥပမာရှိသော တရားကို ငါဟောစဉ်က သင်တို့သည် အနည်း ငယ်မျှသာ ဖြစ်ကုန်၏။ ဘဒ္ဒါလိ---ထိုတရားကို သင် မှတ်မိ သေး၏လော”

“မြတ်စွာဘုရား---မမှတ်မိတော့ပါ”

“ဘဒ္ဒါလိ---ထိုမမှတ်မိခြင်းသည် အဘယ်အကြောင်း ကြောင့်-ဟု ယုံကြည်သနည်း”

“မြတ်စွာဘုရား---တပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရည်မြင်စွာသော ကာလပတ်လုံး သိက္ခာ ပုဒ်ကို ဖြည့်ကျင့်လေ့မရှိခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာပါ၏”

“ဘဒ္ဒါလိ---အမှန်အားဖြင့် ဤသည်သာလျှင် အကြောင်း မဟုတ်သေး။ ဘဒ္ဒါလိ---ငါသည် သင့်ကို ရည်မြင်စွာသော ကာလပတ်လုံး စိတ်ဖြင့် စိတ်ကို ဖြန့်ကြက်၍ ‘ဤလူမျိုး

သည် ငါ တရားဟောသည်ရှိသော် အရိုးအသေမြေ၌ စိတ်ဝင် စားစွာ နားစိုက်လျက် တရားမနာဟု သိ၏။ သို့ရာတွင် သင့်အား ငါသည် အာဇာနည်ခြင်းငယ်ဥပမာရှိသော တရားကို ကောင်းစွာ ပေးအံ့။ ထိုတရားကို ကောင်းစွာ နာယူလော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းလော့၊ ဟောကြားပေးအံ့”

“မြတ်စွာဘုရား---ကောင်းပါပြီ”

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏-

ဥ.၂.၁၂၁။ “ဘဒ္ဒါလိ---ဥပမာအားဖြင့် ကျွမ်းကျင်သော မြင်းဆရာသည် အာဇာနည်ခြင်းကောင်းကို ရသည်ရှိသော် ရှေးဦးစွာ ဇက်ခွံရာ၌ ညှဉ်းပန်းမှုကို ပြု၏။ ထိုဇက်ခွံရာ၌ ညှဉ်းပန်းမှု အပြစ်ရသော ထိုအာဇာနည်ခြင်း၏ အနည်းအကျဉ်းသော ဆိုးသွမ်းမှု၊ ကြမ်းတမ်းမှု၊ လှုပ်ရှားမှုတို့သည် ဖြစ်ပေါ်လာကုန်သည်သာတည်း။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည် ရှေး၌ မပြုလုပ်စေခဲ့ဖူးသေးသော ညှဉ်းဆဲမှုကို အပြစ်ရသော သတ္တဝါ၏ ထုံးစံသာတည်း။ ထိုမြင်းသည် မပြတ်ညှဉ်းဆဲခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်၊ အစဉ်အတိုင်း ညှဉ်းဆဲခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကြမ်းတမ်းမှုသည် ထိုဇက်ခွံရာ၌ ငြိမ်သက်၏။ ယဉ်ကျေး၏။

ဘဒ္ဒါလိ---အကြင်အခါ ဇက်ခွံရာ၌ ငြိမ်သက်၏။ ယဉ်ကျေး၏။ ထိုအခါ၌ ထိုမြင်းက အာဇာနည်ကို မြင်းဆရာသည် တစ်ဆင့်တက်၍ ယာဉ်တပ်ခြင်း၌ ညှဉ်းဆဲမှုကို ပြုပြန်၏။ ယာဉ်တပ်ခြင်း၌ ညှဉ်းဆဲမှုအပြစ်ရသော ထိုမြင်း၏ အနည်းအကျဉ်းသော ဆိုးသွမ်းမှု၊ ကြမ်းတမ်းမှု၊ လှုပ်ရှားမှုတို့သည် ဖြစ်ပေါ်လာကုန်သည်သာတည်း။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည် ရှေး၌ မပြုလုပ်စေခဲ့ဖူးသေးသော ညှဉ်းဆဲမှုကို အပြစ်ရသော သတ္တဝါ၏ ထုံးစံသာတည်း။ ထိုမြင်းသည် မပြတ်ညှဉ်းဆဲခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်၊ အစဉ်အတိုင်း ညှဉ်းဆဲခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ယာဉ်တပ်ခြင်း၌ ငြိမ်သက်၏။ ယဉ်ကျေး၏။

ဘဒ္ဒါလိ---အကြင်အခါ ယာဉ်တပ်ခြင်း၌ ငြိမ်သက်၏။ ယဉ်ကျေး၏။ ထိုအခါ၌ ထိုမြင်းကို မြင်းဆရာသည် တစ်ဆင့်တက်၍ ညှဉ်းဆဲမှုကို ပြုပြန်၏။ ခုန့်လွှားခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ လုံးနေအောင် ပြေးခြင်း၌လည်းကောင်း၊ စွာဈေးထောက်၍ ပြေးခြင်း၌လည်းကောင်း၊ ကောင်းစွာ ဆောင်နိုင်ခြင်း၌လည်းကောင်း၊ မထိတ်မလန့် စစ်ပွဲသို့ ဝင်ခြင်း၌လည်းကောင်း၊ မင်း သီစေရန် ဂုဏ်ပြုနိုင်ခြင်း၌လည်းကောင်း၊ ရာဇဝတ်တွင်အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်း၌လည်းကောင်း၊ အသာလွန်ဆုံး လျင်မြန်ခြင်း၌လည်းကောင်း။

အကောင်းဆုံးမြင်း ဖြစ်စေခြင်း၌လည်းကောင်း၊ အသိမ်မွေ့ဆုံးသော စကားဖြင့် စေခိုင်းရခြင်း၌လည်းကောင်း ညှဉ်းဆဲမှုကို ပြု၏။

ထိုသို့ညှဉ်းဆဲမှုအပြစ်ရသောထိုမြင်း၏ အနည်းအကျဉ်းသော ဆိုးသွမ်းမှု၊ ကြမ်းတမ်းမှု၊ လှုပ်ရှားမှုတို့သည် ဖြစ်ပေါ်လာကုန်သည်သာလျှင်တည်း။ ထိုသို့ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းသည် ရှေး၌ မပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသော ညှဉ်းပန်းမှုကို အပြစ်ရသော သတ္တဝါ၏ ထုံးစံသာတည်း။ ထိုမြင်းသည် မပြတ်ညှဉ်းဆဲခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်၊ အစဉ်အတိုင်း ညှဉ်းဆဲခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ထိုခုန့်လွှားခြင်း-စသည်၌ ငြိမ်သက်၏။ ယဉ်ကျေး၏။

ဘဒ္ဒါလိ---အကြင်အခါ ထိုခုန့်လွှားခြင်း-စသည်၌ ငြိမ်သက်၏။ ယဉ်ကျေး၏။ ထိုအခါ၌ ထိုမြင်းကို မြင်းဆရာသည် တစ်ဆင့်တက်၍ မင်းနှင့်သာ ထိုက်သော အစာကို လည်းကောင်း၊ မင်းနှင့်သာ ထိုက်သော ရေကိုလည်းကောင်း ကျွေး၏။ ထိုက်၏။ ဘဒ္ဒါလိ---ဆယ်ပါးကုန်သော ဤအကြောင်း အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံသော အာဇာနည်ခြင်းကောင်းသည် မင်းနှင့် ထိုက်တန်၏။ မင်းတို့ သုံးဆောင်သင့်၏။

ဘဒ္ဒါလိ---ဤအတူပင်လျှင် ဆယ်ပါးကုန်သော တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အဝေးမှ ဆောင်ယူ၍ ပေးလျှအပ်သော အလှူကို ခံထိုက်၏။ ဧည့်သည်တို့အား ရည်မှတ်၍ ထားသော အလှူကို ခံထိုက်၏။ မြတ်သော အလှူကို ခံထိုက်၏။ လက်အပ်ချီးမြှင့်ကို ခံထိုက်၏။ သတ္တဝါ အပေါင်း၏ ကုသိုလ်မျိုးစေတီတို့ စိုက်ပျိုးရာ အတုမရှိမြတ်သော လယ်ယာမြေကောင်းသဖွယ် ဖြစ်၏။

ဆယ်ပါးသော တရားတို့-ဟူသည် အဘယ်နည်း-ဘဒ္ဒါလိ --- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ရဟန္တာတို့၏ တရားဖြစ်သော ကောင်းသော ဉာဏ်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန္တာတို့၏ တရားဖြစ်သော ကောင်းသော အကြံနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန္တာတို့၏ တရားဖြစ်သော ကောင်းသော စကားနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန္တာတို့၏ တရားဖြစ်သော ကောင်းသော အမှုဖြင့်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန္တာတို့၏ တရားဖြစ်သော ကောင်းသော အသက်မွေးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန္တာတို့၏ တရားဖြစ်သော ကောင်းသော အားထုတ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန္တာတို့၏ တရားဖြစ်သော ကောင်းသော သတိနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန္တာတို့၏ တရားဖြစ်သော ကောင်းသော တည်ကြည်မှု (သမာဓိ)နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန္တာတို့၏တရား ဖြစ်သော ကောင်းသော ဉာဏ်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန္တာတို့၏ တရားဖြစ်

သော ကောင်းသော လွတ်မြောက်ခြင်း (ဝိမုတ္တိ) နှင့် ပြည့်စုံ၏။

ဘဒ္ဒါလိ---ဤဆယ်ပါးသော အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အဝေမ္မ ဆောင်ယူ၍ လှူအပ်သော အလှူကို ခံထိုက်၏။ ဧည့်သည်တို့အား ရည်မှတ်၍ ထားအပ်သော အလှူကို ခံထိုက်၏။ မြတ်သော အလှူကို ခံထိုက်၏။ လက်အုပ်ချီခြင်းကို ခံထိုက်၏။ သတ္တဝါအပေါင်း၏ ကုသိုလ် မျိုးစေတို့ စိုက်ပျိုးရာ အတုမရှိ မြတ်သော လယ်ယာမြေ

ကောင်း ဖြစ်ပေ၏-ဟု ဆိုရ၏” ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

အရှင်ဘဒ္ဒါလိသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားစကားတော် ကို နှစ်ခြိုက်ဝမ်းမြောက်စွာ သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ်ဆိုခဲ့ လေသည်။

လဠာကိကောပမသုတ်

၉.၂.၁၂၄။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အင်္ဂုတ္တရာပတိဝိသုဒ္ဓိ အာပဏနိဝဂ္ဂသော နိဂုံး၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အခါ၌ အာပဏနိဝဂ္ဂသို့ ဆွမ်းခံ ဝင်တော်မူ၏။ အာပဏနိဝဂ္ဂသို့ ဆွမ်းခံလှည့်လည်၍ ဆွမ်းခံရာမှ ပြန်ကြွခဲ့ကာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးနောက် တောအုပ်တစ်ခုသို့ ကြွတော်မူ၏။ တောအုပ်တစ်ခုသို့ ရောက်တော်မူသော အခါ သစ်တစ်ပင်ရင်း၌ သီတင်းသုံး၍ နားနေတော်မူ၏။

အရှင်ဥဒါယိသည်လည်း နံနက်အခါ၌ အာပဏနိဝဂ္ဂသို့ ဆွမ်းခံဝင်လေ၏။ အာပဏနိဝဂ္ဂသို့ ဆွမ်းခံလှည့်လည်၍ ဆွမ်းခံရာမှ ပြန်ကြွခဲ့ကာ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ထိုတောအုပ်ရှိရာသို့ နားနေရန် ဝင်ရောက်၍ သစ်တစ်ပင်ရင်း၌ နားနေလေ၏။

ထိုအခါ ဗိတိဗြိမ်ရာသို့ ကြွရောက်၍ အနားယူနေသော အရှင်ဥဒါယိသည် “မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့၏ များစွာသော ဆင်းရဲတရားတို့ကို စင်စစ် ပယ်ဖျောက်တော်မူပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့အား များစွာသော ချမ်းသာတရားတို့ကို စင်စစ် ရှေးရှု ပေးဆောင်တော်မူပါပေ၏။ မြတ်စွာ

ဘုရားသည် ငါတို့၏ များစွာသော အကုသိုလ်တရားတို့ကို စင်စစ် ပယ်ဖျောက်တော်မူပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့အား များစွာသော ကုသိုလ်တရားတို့ကို စင်စစ် ပေးဆောင်တော်မူပါပေ၏”ဟု စဉ်းစား၏။ ထို့နောက် အရှင်ဥဒါယိသည် ညချမ်းအခါ၌ အနားယူရာမှ ထလျက် မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာ ရှိိုးပြီးလျှင် သင်္ဃလျော်ရာ၌ ထိုင်နေ၏။

၉.၂.၁၂၅။ သင်္ဃလျော်ရာ၌ ထိုင်ပြီးသော အရှင်ဥဒါယိသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏- “မြတ်စွာဘုရား---တပည့်တော်သည် ဤသို့ စဉ်းစားမိပါ၏- မြတ်စွာဘုရား---တပည့်တော်တို့သည် ရှေးအခါက ညဉ့်အခါ၌လည်း စားပါကုန်၏။ နံနက်အခါ၌လည်း စားပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား---မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို ‘ရဟန်းတို့---သင်တို့သည် နေလွဲသော အခါ၌ စားခြင်းကို ပယ်စွန့်ကြကုန်လော့’ဟု မိန့်တော်မူခဲ့စဉ်က ‘သဒ္ဓါတရားရှိသော သူကြွယ်တို့သည် နေလွဲသော အခါ၌ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်သောဇဉ်ကို ငါတို့အား ပေးလှူကုန်၏။ ထိုခဲဖွယ်သောဇဉ်ကိုလည်း ပယ်စွန့်ရမည်’ဟု ငါတို့အား မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏’ဟု တပည့်တော်မှာ စိတ်ဆင်းရဲမှု ဖြစ်ခဲ့ရ

ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား---တပည့်တော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကြည်ညိုခြင်း၊ ရိုသေခြင်းတို့ကြောင့်သာ ထိုနေလွှဲအမိန့် စာခြင်းကို ပယ်စွန့်ကြပါကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား---ရှေးအခါက တပည့်တော်တို့သည် ညဉ့်အမိန့်လည်း စားပါကုန်၏။ နံနက်အမိန့်လည်း စားပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား---မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို 'ရဟန်းတို့---သင်တို့သည် ဤညဉ့်အမိန့် စားခြင်းကို ပယ်စွန့်ကြကုန်လော့' ဟု မိန့်တော်မူခဲ့စဉ်က 'ငါတို့၏ ဤ နှစ်ထပ်သော အစာတို့တွင် သာလွန် မွန်မြတ်သည်-ဟု ဆိုရသော ညဉ့်စာကိုလည်း ပယ်စွန့်ရမည်-ဟု ငါတို့အား မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏' ဟု တပည့်တော်မှာ စိတ်ဆင်းရဲမှု ဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား---ရှေးဦးစွာလည်း လူတစ်ယောက်သည် နေ့အမိန့် ဟင်းလျာကို ရ၍ 'ဤဟင်းလျာကို ထားကြကုန်လော့၊ ညဈေးအခါ ငါတို့အားလုံး တစုတဖွဲ့တည်း စားကြကုန်အံ့' ဟု ဆိုပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား---အထူးပြုပြင်ထားသော ခဲဖွယ်တို့သည် ညဉ့်အမိန့်သာ အားလုံး စုံလင်၍ နေ့အမိန့်ကား အနည်းငယ်သာ ဖြစ်ပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား--- တပည့်တော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကြည်ညိုခြင်း၊ ရိုသေခြင်းတို့ကြောင့်သာ ညဉ့်အမိန့် စာခြင်းကို ပယ်စွန့်ခဲ့ကြပါကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား---ရှေးဦးစွာလည်း ရဟန်းတို့သည် ညဉ့်မှောင်မိုက်၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ကြကုန်သည်ရှိသော် အညစ်အကြေးစွန့်ရာသို့လည်း ဝင်မိကြပါကုန်၏။ ညဉ့်တွင်းသို့လည်း ကျကြပါကုန်၏။ ဆူးရှိသော တွင်းကိုလည်း နင်းမိကြပါကုန်၏။ အိပ်နေသော ခွားမကိုလည်း တက်နင်းမိကြပါကုန်၏။ ခိုးခဲ့ပြီးသော သူရီး၊ မဇိုးရသေးသော သူရီးတို့နှင့်လည်း တွေ့ဆုံမိကြပါကုန်၏။ မာတုဂါမသည်မှလည်း ထိုရဟန်းကို မေထုန်အကျင့်ဖြင့် ဖိတ်ပါ၏။ (မေထုန်ကျင့်ရန် ပြောဆိုပါ၏)။

မြတ်စွာဘုရား---ရှေးဦးစွာလည်း တပည့်တော်သည် ညဉ့်မှောင်မိုက်၌ ဆွမ်းအလုံငှာ လှည့်လည်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ခွက်ဆေးကြောနေသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် လှုပ်လှုပ်ပြန်သော အဝတ်ကို တပည့်တော်ကို ဖြင့်၍ 'အမလေး---ကိုယ်ကျွန်းပါပေါ့၊ ဘီလူးကြီးတကား ဟု လန့်အော်ပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား---ဤသို့ လန့်အော်သော် တပည့်တော်သည် 'နမ---ငါသည် ဘီလူးမဟုတ်ပါ။ ဆွမ်းရပ်နေသော ရဟန်းပါ' ဟု ထိုမိန်းမကို ပြောဆိုခဲ့ပါ၏။ 'ရဟန်းသည် မိဘဆွဲလေယောင်တကား၊ ရဟန်းသည် မိဘဆွဲလေယောင်တကား။ ရဟန်း---ထက်လှစွာသော ဓာတ်ပေါ်ဖြင့် သင်၏

ဝမ်းဗိုက်ကို ထိုးဖောက်ခြင်းက မြတ်သေး၏။ ညဉ့်မှောင်မိုက်၌ ဝမ်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဆွမ်းခံလှည့်လည်ခြင်းသည် မမြတ်သည်သာတည်း' ဟု ထိုမိန်းမက ဆိုပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား--- 'ထိုအကြောင်းကို ပြန်အောက်မေ့သော တပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့၏ များစွာသော ဆင်းရဲတရားတို့ကို စင်စစ် ပယ်ရှားတော်မူပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့၏ များစွာသော ချမ်းသာတရားတို့ကို စင်စစ် ပေးဆောင်တော်မူပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့၏ များစွာသော အကုသိုလ်တရားတို့ကို စင်စစ် ပယ်ရှားတော်မူပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့အား များစွာသော ကုသိုလ်တရားတို့ကို စင်စစ် ရှေးရှု ပေးဆောင်တော်မူပါပေ၏' ဟူ၍ စဉ်းစားမိပါ၏' ဟု လျှောက်၏။

၉.၂.၁၂၆။ "ဥဒါယီ---မုန့်၏။ အချို့သော လူမျိုးတို့ကို 'ဤအရာကို ပယ်ကြကုန်လော့' ဟု ငါက ဆိုသည်ရှိသော် ထိုရဟန်းတို့သည် 'ဤနည်းနည်းပါးပါးကလေးမှာ အဘယ်ပြောပလောက်သနည်း၊ ဤရဟန်းသည် ခေါင်းပါးခြင်း၌ ကြောင့်ကြစိုက်လွန်းသည်သာတည်း' ဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအရာကိုလည်း မစွန့်ကုန်၊ ငါဘုရားအပေါ်၌လည်းကောင်း၊ သိက္ခာသုံးပါးကို အလိုရှိကြသော ရဟန်းတို့အပေါ်၌လည်းကောင်း မတော့နပ်မှု ဖြစ်ကြကုန်၏။ ဥဒါယီ---ထိုလူမျိုးတို့အတွက် ထိုနည်းနည်းပါးပါးကလေးသည်ပင် အားကြီးသော အနောင်အဖွဲ့၊ ခြုံမြဲသော အနောင်အဖွဲ့၊ ခိုင်ခံ့သော အနောင်အဖွဲ့၊ မဆွေးမြေ့သော အနောင်အဖွဲ့ ဖြစ်၏။ ကြီးစွာသော တောက်လည်း ဖြစ်နေ၏။

ဥဒါယီ---ဥပမာအားဖြင့် ဘီလူးငှက်ငယ်သည် နွယ်ပုတ်အနောင်အဖွဲ့ ဖြင့် ခွဲမိသော် ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ညဉ့်ဆံခံရခြင်းသို့ ဖြစ်စေ၊ အစမ်းခံရခြင်းသို့ ဖြစ်စေ၊ သေဆုံးခြင်းသို့ ဖြစ်စေ ရောက်၏။ ဥဒါယီ---'အနောင်အဖွဲ့ ခံရသဖြင့် ထိုအရပ်၌ပင် ထိုဘီလူးငှက်ငယ်၏ ညဉ့်ဆံခံရခြင်း၊ အစမ်းခံရခြင်း၊ သေဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ကြောင်းဖြစ်သော နွယ်ပုတ်အနောင်အဖွဲ့ သည်ကား ထိုဘီလူးငှက်ငယ်အတွက် အားမရှိသော အနောင်အဖွဲ့၊ အားနည်းသော အနောင်အဖွဲ့၊ မဆွေးမြေ့သော အနောင်အဖွဲ့၊ အနစ်မရှိသော အနောင်အဖွဲ့ သာ ဖြစ်၏' ဟု ပြောဆိုငြားအံ့။ ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းသည် ကောင်းစွာ ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သလော"

"မြတ်စွာဘုရား---မဖြစ်ပါ။ မြတ်စွာဘုရား---အနောင်အဖွဲ့ ခံရသဖြင့် ထိုအရပ်၌ပင် ထိုဘီလူးငှက်ငယ်၏ ညဉ့်ဆံခံရခြင်း၊ အစမ်းခံရခြင်း၊ သေဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ကြောင်းဖြစ်သော နွယ်ပုတ်အနောင်အဖွဲ့ သည်ကား ထိုဘီလူး

ငှက်ငယ်အတွက် အားကြီးသော အနှောင်အဖွဲ့၊ မြဲမြံသော အနှောင်အဖွဲ့၊ ခိုင်ခံ့သော အနှောင်အဖွဲ့၊ မဆွေးမြည်သော အနှောင်အဖွဲ့၊ ဖြစ်ပါ၏။ ကြီးစွာသော တောက်လည်း ဖြစ်ပါ၏။”

“ဥဒါယိ---ဤအတူပင်လျှင် ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော လူမျိုးတို့ကို ဤအရာကို စွန့်ကြကုန်လော့’ဟု ငါက ဆိုသည်ရှိသော် ‘ဤနည်းနည်းပါးပါးကလေးမှာ အဘယ် ပြောပလောက်သနည်း။ ဤရဟန်းသည် ခေါင်းပါးခြင်း၌ ကြောင့်ကြစိုက်လွန်းသည်သာတည်း’ဟု ဆိုကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအရာကိုလည်း မစွန့်ကုန်၊ ငါဘုရား အပေါ်၌လည်းကောင်း၊ သိက္ခာသုံးပါးကို အလိုရှိကြသော ရဟန်းတို့အပေါ်၌လည်းကောင်း မကျေနပ်မှု ဖြစ်ကြကုန်၏။

ဥဒါယိ---ထိုလူမျိုးတို့အတွက် ထိုနည်းနည်းပါးပါး ကလေးသည်ပင် အားကြီးသော အနှောင်အဖွဲ့၊ မြဲမြံသော အနှောင်အဖွဲ့၊ ခိုင်ခံ့သော အနှောင်အဖွဲ့၊ မဆွေးမြည်သော အနှောင်အဖွဲ့၊ ဖြစ်၏။ ကြီးစွာသော တောက်လည်း ဖြစ်၏။

ဇ.၂.၁၂၇။ ဥဒါယိ--- ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော အမျိုးကောင်းသားတို့ကို ‘ဤအရာကို ပယ်ကြကုန်လော့’ဟု ငါက ဆိုသည်ရှိသော် ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့သည် ‘မြတ်စွာဘုရားသည် ပယ်ရမည်၊ စွန့်ရမည်’ဟု ငါတို့အား ပြောထားသော ဤနည်းနည်းပါးပါးကလေးမျှ ဖြစ်သော ပယ်စရာသည် အဘယ်မှာ မပြောပလောက်ဘဲ ရှိအံ့နည်း’ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ထိုသူတို့သည် ထိုအရာကိုလည်း ပယ်ကြကုန်၏။ ငါဘုရားအပေါ်၌လည်းကောင်း၊ သိက္ခာသုံးပါးကို အလိုရှိကြ ကုန်သော ရဟန်းတို့အပေါ်၌လည်းကောင်း မကျေနပ်မှု မဖြစ်ကြကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအရာကို ပယ်စွန့်ကြ၍ ကြောင့်ကြမစိုက်ကြဘဲ ဟန်ကျကုန်လျက် သုတစ်ပါးပေး သော ဝတ္ထုဖြင့် အသက်မွေးကြကာ သားသမီးသဖွယ် စိတ်ထားဖြင့် နေကြကုန်၏။ ဥဒါယိ---ထိုရဟန်းတို့အတွက် ထိုအရာသည် အားမရှိသော အနှောင်အဖွဲ့၊ အားနည်းသော အနှောင်အဖွဲ့၊ ဆွေးမြည်သော အနှောင်အဖွဲ့၊ အနှစ် မရှိသော အနှောင်အဖွဲ့၊ ဖြစ်၏။

ဥဒါယိ---ဥပမာအားဖြင့် လှည်းသန်နှင့် အလားတူသည့် အရွယ်ရှိသော၊ ထွားကင်း၍ အမျိုးကောင်းသော၊ စစ်မြေပြင် သို့ဝဇ္ဇာသော မင်းစီးဆင်သည့် မြဲမြံသော ကြီးအနှောင်အဖွဲ့၊ တို့ဖြင့် အနှောင်အဖွဲ့၊ ခံရသော် အနည်းငယ်မျှသာ ကိုယ်ကို ညှစ်စေ၍ ထိုအနှောင်အဖွဲ့တို့ကို ဖြတ်လျက် ကောင်းစွာ ဖျက်ဆီး၍ အလိုရှိရာအရပ်သို့ သွားလေ၏။

ဥဒါယိ---“ထိုမင်းစီးဆင် ထိုသို့ ဖြတ်၍ ကောင်းစွာ ဖျက် ဆီး၍ အလိုရှိရာ အရပ်သို့ သွားလေရာသော အနှောင်အဖွဲ့၊ သည်ကား ထိုဆင်အတွက် အားရှိသော အနှောင်အဖွဲ့၊ မြဲမြံ သော အနှောင်အဖွဲ့၊ ခိုင်ခံ့သော အနှောင်အဖွဲ့၊ မဆွေး မြည်သော အနှောင်အဖွဲ့၊ ဖြစ်၏။ ကြီးစွာသော သစ်သား တောက်လည်း ဖြစ်၏’ဟု ပြောဆိုခြင်းအံ့၊ ထိုသူ၏ ပြောဆို ခြင်းသည် ကောင်းစွာ ပြောဆိုခြင်းဖြစ်သလော။”

“မြတ်စွာဘုရား---မမြစ်ပါ။

မြတ်စွာဘုရား---ထိုမင်းစီးဆင် ထိုသို့ ဖြတ်၍ ကောင်းစွာ ဖျက်ဆီး၍ အလိုရှိရာ အရပ်သို့ သွားလေရာသော အနှောင် အဖွဲ့၊ သည်ကား အားနည်းသော အနှောင်အဖွဲ့၊ ဆွေးမြေ့ သော အနှောင်အဖွဲ့၊ အနှစ်မရှိသော အနှောင်အဖွဲ့၊ ဖြစ်ပါ၏။”

“ဥဒါယိ---ဤအတူပင်လျှင် ဤသာသနာတော်၌ အချို့ သော အမျိုးကောင်းသားတို့ကို ‘ဤအရာကို စွန့်ပယ်ကြ ကုန်လော့’ဟု ငါက ဆိုသည်ရှိသော် ထိုအမျိုးကောင်းသား တို့ သည် ‘မြတ်စွာဘုရားသည် ပယ်ရမည်၊ စွန့်ရမည်’ဟု ငါတို့အား ဟောထားသော ဤနည်းနည်းပါးပါးကလေး ဖြစ်သော ပယ်စရာသည် အဘယ်မှာ မပြောပလောက်ဘဲ ရှိအံ့နည်း’ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ထိုသူတို့သည် ထိုအရာကိုလည်း ပယ်ကြကုန်၏။ ငါ ဘုရားအပေါ်၌လည်းကောင်း၊ သိက္ခာသုံးပါးကို အလိုရှိကြ ကုန်သော ရဟန်းတို့အပေါ်၌လည်းကောင်း မကျေနပ်မှု မဖြစ်ကြကုန်၊ ထိုသူတို့သည် ထိုအရာကို ပယ်စွန့်ကြ၍ ကြောင့်ကြမစိုက်ကြဘဲ ဟန်ကျကုန်လျက် သုတစ်ပါးပေး သော ဝတ္ထုဖြင့် အသက်မွေးကြကာ သားသမီးသဖွယ် စိတ်ထားဖြင့် နေကြကုန်၏။ ဥဒါယိ---ထိုရဟန်းတို့အတွက် ထိုအရာသည် အားမရှိသော အနှောင်အဖွဲ့၊ အားနည်းသော အနှောင်အဖွဲ့၊ ဆွေးမြေ့သော အနှောင်အဖွဲ့၊ အနှစ်မရှိသော အနှောင်အဖွဲ့၊ ဖြစ်၏။

ဇ.၂.၁၂၈။ ဥဒါယိ---ဥပမာအားဖြင့် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ မရှိသော သူဆင်းရဲပေကားသည် ရှိ၏။ ထိုပေကားမှာ ဖရိုဖရဲ ပျက်စီး၍ ကျီးတသောသော နေသော၊ စုတ်နှံသော အိမ်တစ်ဆောင် ရှိ၏။ ဖရိုဖရဲ ပျက်စီး၍ ထန်းပင်လျှော်ခတ် ထားသော စုတ်နှံသော စုတ်တစ်ခုသည်လည်း ရှိ၏။ အိုး တစ်လုံးထဲ၌ ထည့်ထားသော ညံ့ဖျင်းသော လူ့စပါး၊ ဘူးစေ့၊ ဖရိုဖရဲသည်လည်း ရှိ၏။ အကျည်းတန်သော မယား တစ်ယောက်လည်း ရှိ၏။

ထိုသူဆင်းရဲပေကားသည်လက်ခြေတို့ကို ဆေးကြော ပြီးလျှင် နှစ်သက်ဖွယ်သောစဉ်ကို သုံးဆောင်ပြီးနောက်

အေးချမ်းသော အရိပ်၌ သမထ၊ ဝိပဿနာကို အားထုတ်ကာ ကျောင်းတွင်း၌ နေသော ရဟန်းကို မြင်လေရာ၏။ ထိုသူဆင်းရဲသည် 'အိုအချင်းတို့--- ရဟန်းဘဝသည် ချမ်းသာလေစွ၊ အိုအချင်းတို့--- ရဟန်းဘဝသည် ဒုက္ခအေးလေစွ၊ ငါသည် ဆံ၊ မှတ်ဆိတ်ကို ပယ်၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံ၍ အိမ်ရာမထောင်သော ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်းပြုရလျှင် ထိုသူမျိုး ဖြစ်နိုင်၏' ဟု စဉ်းစား၏။

ထိုသူဆင်းရဲယောက်ျားသည် ဖန်ရည် ပျက်စီး၍ ကျီးတသောသော နေသော၊ စုတ်နပ်သော အိမ်-စသည်တို့ကို ပယ်စွန့်၍ ဆံ၊ မှတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်သင်္ကန်းတို့ကို ဝတ်ရုံ၍ အိမ်ရာမထောင်သော ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်းပြုခြင်းမှာ မတတ်နိုင်လေရာ။

ဥဒါယိ--- 'ထိုအနောင်အဖွဲ့ကား ထိုယောက်ျားအတွက် အားမရှိသော အနောင်အဖွဲ့၊ အားနည်းသော အနောင်အဖွဲ့၊ ဆွေးမြေ့သော အနောင်အဖွဲ့၊ အနပ်မရှိသော အနောင်အဖွဲ့၊ သာ ဖြစ်၏' ဟု ပြောဆိုခြင်းအား ထိုသူ၏ ပြောဆိုခြင်းသည် ကောင်းစွာ ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သလော။

'မြတ်စွာဘုရား--- မဖြစ်ပါ၊ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုအနောင်အဖွဲ့ကား ထိုသူအတွက် အားမရှိသော အနောင်အဖွဲ့၊ မြေ့မြေ့သော အနောင်အဖွဲ့၊ နိုင်ခဲ့သော အနောင်အဖွဲ့၊ မဆွေးမြေ့သော အနောင်အဖွဲ့၊ ဖြစ်ပါ၏။ ကြီးစွာသော တောက်လည်း ဖြစ်ပါ၏'

'ဥဒါယိ--- ဤအတူပင်လျှင် အချို့သော လူမျိုးတို့ကို 'ဤအရာကို စွန့်ပယ်ကြကုန်လော့' ဟု ငါဘုရားက မိန့်ဆိုသည်ရှိသော် 'ဤနည်းနည်းပါးပါးကလေးမှာ အဘယ်ပြောပလောက်သနည်း၊ ဤရဟန်းသည် ခေါင်းပါးခြင်း၌ ကြောင့်ကြစိတ်လွန်းသည်သာတည်း' ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအရာကိုလည်း မစွန့်ကြကုန်၊ ငါဘုရားအပေါ်၌လည်းကောင်း၊ သိက္ခာသုံးပါးကို အလိုရှိကြသော ရဟန်းတို့အပေါ်၌လည်းကောင်း မကျေနပ်မှု ဖြစ်ကြကုန်၏။ ဥဒါယိ--- 'ထိုလူမျိုးတို့အတွက် ထိုနည်းနည်းပါးပါးကလေးသည် အားကြီးသော အနောင်အဖွဲ့၊ မြေ့မြေ့သော အနောင်အဖွဲ့၊ နိုင်ခဲ့သော အနောင်အဖွဲ့၊ မဆွေးမြေ့သော အနောင်အဖွဲ့၊ ဖြစ်၏။ ကြီးစွာသော တောက်လည်း ဖြစ်၏။

ဇ-၂.၁၂၉။ ဥဒါယိ--- ဥပမာအားဖြင့် ကြွယ်ဝသော၊ များသော ဥစ္စာရှိသော၊ များသော စည်းစိမ်ရှိသော၊ အရာမကသော ရွှေနိက္ခအပေါင်း၊ အရာမကသော စပါးအပေါင်း၊ အရာမကသော လယ်မြေအပေါင်း၊ အရာမကသော ယာမြေအပေါင်း၊ အရာမကသော မယားအပေါင်း၊ အရာမကသော

ကျွန်ယောက်ျားအပေါင်း၊ အရာမကသော ကျွန်မိန်းမအပေါင်းတို့ ပြည့်စုံနေသော သူကြွယ်ဝသောယောက်သည်ရှိ၏။ ထိုသူကြွယ်ဝသည် လက်ခြေတို့ကို ဆေးကြောပြီးလျှင် နှစ်သက်ဖွယ် သောရံကို သုံးဆောင်ပြီးနောက် အေးချမ်းသော အရိပ်၌ သမထ ဝိပဿနာကို အားထုတ်ကာ ကျောင်းတွင်း၌ နေသော ရဟန်းကို မြင်လေရာ၏။

ထိုသူကြွယ်ဝသည် 'အချင်းတို့--- ရဟန်းဘဝသည် ချမ်းသာလေစွတကား၊ အချင်းတို့--- ရဟန်းဘဝသည် ဒုက္ခအေးလေစွတကား၊ ငါသည် ဆံ၊ မှတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံ၍ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်းပြုရလျှင် ထိုသူမျိုး ဖြစ်နိုင်၏' ဟု စဉ်းစား၏။

ထိုသူကြွယ်ဝသည် အရာမကသော ရွှေနိက္ခအပေါင်း- စသည်တို့ကို ပယ်စွန့်၍ ဆံ၊ မှတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်သင်္ကန်းတို့ကို ဝတ်ရုံလျက် ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်းပြုခြင်းမှာ စွမ်းနိုင်လေရာ၏။

ဥဒါယိ--- 'ထိုအနောင်အဖွဲ့ကား ထိုသူကြွယ်ဝအတွက် အားမရှိသော အနောင်အဖွဲ့၊ မြေ့မြေ့သော အနောင်အဖွဲ့၊ နိုင်ခဲ့သော အနောင်အဖွဲ့၊ မဆွေးမြေ့သော အနောင်အဖွဲ့၊ ဖြစ်၏။ ကြီးစွာသော တောက်လည်း ဖြစ်၏' ဟု ပြောဆိုခြင်းအား ထိုသူ၏ ပြောဆိုခြင်းသည် ကောင်းစွာ ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သလော။

'မြတ်စွာဘုရား--- မဖြစ်ပါ၊ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုအနောင်အဖွဲ့ကား ထိုသူကြွယ်ဝအတွက် အားမရှိသော အနောင်အဖွဲ့၊ အားနည်းသော အနောင်အဖွဲ့၊ ဆွေးမြေ့သော အနောင်အဖွဲ့၊ အနပ်မရှိသော အနောင်အဖွဲ့၊ ဖြစ်ပါ၏'

'ဥဒါယိ--- ဤအတူပင်လျှင် အချို့သော အမျိုးကောင်းသားတို့ကို 'ဤအရာကို ပယ်စွန့်ကြကုန်လော့' ဟု ငါက ဆိုသည်ရှိသော် ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့သည် 'မြတ်စွာဘုရားသည် ပယ်ရမည့် စွန့်ရမည့်- ဟု ငါတို့အား ဟောသော ဤနည်းနည်းပါးပါးကလေးမျှ ဖြစ်သော ပယ်ရောသည်အဘယ်မှာ မပြောပလောက်ဘဲ ချီအံ့နည်း' ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့သည် ထိုအရာကိုလည်း ပယ်စွန့်ကြကုန်၏။ ငါဘုရားအပေါ်၌လည်းကောင်း၊ သိက္ခာသုံးပါးကို အလိုရှိကြကုန်သော ရဟန်းတို့အပေါ်၌လည်းကောင်း မကျေနပ်မှု မဖြစ်ကြကုန်၊ ထိုသူတို့သည် ထိုအရာကို ပယ်စွန့်ကြ၍ ကြောင့်ကြမစိတ်ကြဘဲ မာန်ကျ ကုန်လျက် သူတစ်ပါးမသော ဝတ္ထုဖြင့် အသက်မွေးကြကာ သားသမီးသဖွယ် စိတ်ထားဖြင့် နေကြကုန်၏။ ဥဒါယိ---

ထိုရဟန်းတို့အတွက် ထိုအရာသည် အားမရှိသော အနှောင်အဖွဲ့၊ အားနည်းသော အနှောင်အဖွဲ့၊ ဆေးမြည်သော အနှောင်အဖွဲ့၊ အနစ်မရှိသော အနှောင်အဖွဲ့ ဖြစ်ပေ၏။

ဥ.၂.၁၄၈။ ထို့နောင် မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးကို ဟောကြားတော်မူ၍ ဤသို့ ဆက်လက် ဟောကြားတော်မူ၏။

ဥ.၂.၁၄၉။ ဥဒါယီ--- ဤငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့သည် ရှိကုန်၏။ အဘယ်ငါးပါးတို့နည်း ဟူမူ-တပ်နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော ရုပ်၊ရနံ့၊ သဒ္ဓါရနံ့၊ ဂန္ဓာရနံ့၊ ရသာရနံ့နှင့် ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရနံ့တို့တည်း။

ဥဒါယီ--- ဤငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့ကို စွဲ၍ အကြင်ကိုယ်ချမ်းသာခြင်း၊ စိတ်ချမ်းသာခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ဤသို့ သဘောရှိသော ကိုယ်ချမ်းသာခြင်း၊ စိတ်ချမ်းသာခြင်းကို ကာမသုခဟူ၍၊ မစင်နှင့် တူသော သုခဟူ၍၊ ပုထုဇဉ်သုခဟူ၍၊ အရိယာမဟုတ်သူတို့၏ သုခဟူ၍ ဆိုရ၏။ မမှီဝဲသင့်၊ မပွားများသင့်၊ မလေ့လာသင့်၊ ထိုသူကို ကြောက်သင့်၏ဟူ၍ ငါ ဟော၏။

ဥ.၂.၁၅၂။ ဥဒါယီ--- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်နှင့် စတုတ္ထဈာန်သို့ အဆင့်ဆင့် ရောက်၍ နေ၏။ ဤသို့ သဘောရှိသော ဈာန်ချမ်းသာသုခကို ကာမမု လွတ်မြောက်နေသော သုခဟူ၍၊ ဂဏ၊ ကိလေနစိတ္တ ဖွေ၊ လျော်ရာမှ ကင်းဆိတ်သော သုခဟူ၍၊ ငြိမ်းအေးသော သုခဟူ၍၊ အမှန်သိမှုကို ဖြစ်စေနိုင်သော သုခဟူ၍ ဆိုရ၏။ မှီဝဲသင့်၏၊ ပွားများသင့်၏၊ လေ့လာသင့်၏ ထိုသူမျိုးကို မကြောက်သင့်ဟု ငါ ဟော၏။

ဥဒါယီ--- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပထမဈာန်သို့ ရောက်၍နေ၏။ ဥဒါယီ--- ဤပထမဈာန်ကို တုန်လှုပ်တတ်သော တရားဟူ၍ ငါ ဟော၏။ ထိုပထမဈာန်၌ အဘယ်သည် တုန်လှုပ်တတ်သနည်း။ ထိုပထမဈာန်၌ ဝိတက်၊ ဝိစာရတို့သည် မချုပ်သေးကုန်၊ ဤဝိတက်၊ ဝိစာရသည်ပင် ထိုပထမဈာန်၌ တုန်လှုပ်တတ်သော တရားဖြစ်ပေ၏။ ဥဒါယီ--- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ဒုတိယဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဥဒါယီ--- ဤဒုတိယဈာန်ကိုလည်း တုန်လှုပ်တတ်သော တရားဟူ၍ ငါ ဟော၏။ ထိုဒုတိယဈာန်၌ အဘယ်သည် တုန်လှုပ်တတ်သနည်း။ ထိုဒုတိယဈာန်၌ ဝိတီ၊ သုခသည် မချုပ်သေး၊ ဤဝိတီသုခသည်ပင်လျှင် ထိုဒုတိယဈာန်၌ တုန်လှုပ်တတ်သော တရားဖြစ်ပေ၏။

ဥဒါယီ--- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် တတိယဈာန်သို့ ရောက်၍နေ၏။ ဥဒါယီ--- ဤတတိယဈာန်ကိုလည်း တုန်လှုပ်တတ်သော တရားဟူ၍ ငါ ဟော၏။ ထိုတတိယဈာန်၌ အဘယ်သည် တုန်လှုပ်တတ်သနည်း။ ထိုတတိယဈာန်၌ ဥပဟောသုခသည်မချုပ်သေး၊ ဤဥပဟောသုခသည်ပင်လျှင် ထိုတတိယဈာန်၌ တုန်လှုပ်တတ်သော တရားဖြစ်ပေ၏။ ဥဒါယီ--- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် စတုတ္ထဈာန်သို့ ရောက်၍နေ၏။ ဥဒါယီ--- ဤစတုတ္ထဈာန်ကို မတုန်လှုပ်တတ်သော တရားဟူ၍ ငါ ဟော၏။

ဥဒါယီ--- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပထမဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဥဒါယီ--- ဤပထမဈာန်ကို ဗြဟ္မာယ်သင့်သော တရား မဟုတ်-ဟု ငါ ဟော၏။ ပယ်စွန့်ကြကုန်-ဟု ငါ ဟော၏။ လွန်မြောက်ကြကုန်-ဟု ငါ ဟော၏။ ထိုပထမဈာန်ကို လွန်မြောက်ကြောင်း တရားကား အဘယ်နည်း-ဥဒါယီ--- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ဒုတိယဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဤဒုတိယဈာန်တရားသည် ထိုပထမဈာန်သုခကို လွန်မြောက်ကြောင်းတရားတည်း။ ဥဒါယီ--- ဤဒုတိယဈာန်ကိုလည်း ဗြဟ္မာယ်သင့်သော တရား မဟုတ်-ဟု ငါ ဟော၏။ ပယ်စွန့်ကြကုန်-ဟု ငါ ဟော၏။ လွန်မြောက်ကြကုန်-ဟု ငါ ဟော၏။ ထိုဒုတိယဈာန်ကို လွန်မြောက်ကြောင်းတရားကား အဘယ်နည်း-ဥဒါယီ--- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် တတိယဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဤတတိယဈာန်သည် ထိုဒုတိယဈာန်ကို လွန်မြောက်ကြောင်းတရားကား အဘယ်နည်း-ဥဒါယီ--- ဤတတိယဈာန်ကိုလည်း ဗြဟ္မာယ်သင့်သော တရား မဟုတ်-ဟု ငါ ဟော၏။ ပယ်စွန့်ကြကုန်-ဟု ငါ ဟော၏။ လွန်မြောက်ကြကုန်-ဟု ငါ ဟော၏။ ထိုတတိယဈာန်ကို လွန်မြောက်ကြောင်းတရားကား အဘယ်နည်း-ဥဒါယီ--- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် စတုတ္ထဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဤစတုတ္ထဈာန်သည် ထိုတတိယဈာန်ကို လွန်မြောက်ကြောင်းတရားတည်း။ ဥဒါယီ--- ဤစတုတ္ထဈာန်ကိုလည်း ဗြဟ္မာယ်သင့်သော တရား မဟုတ်-ဟု ငါ ဟော၏။ ပယ်စွန့်ကြကုန်-ဟု ငါ ဟော၏။ လွန်မြောက်ကြကုန်-ဟု ငါ ဟော၏။ ထိုစတုတ္ထဈာန်ကို လွန်မြောက်ကြောင်းတရားကား အဘယ်နည်း-ဥဒါယီ--- ဤအာကာသာနဉ္စာယတနဈာန်သည် ထိုစတုတ္ထဈာန်ကို လွန်မြောက်ကြောင်း တရားတည်း။ ဥဒါယီ--- ဤအာကာသာနဉ္စာယတနဈာန်သည် ထိုစတုတ္ထဈာန်ကို လွန်မြောက်ကြောင်း တရားမဟုတ်-ဟု ငါ ဟော၏။ ပယ်စွန့်ကြကုန်-ဟု ငါ ဟော၏။ လွန်မြောက်ကြကုန်-ဟု ငါ ဟော၏။ ထိုအာကာသာနဉ္စာယတနဈာန်ကို လွန်မြောက်ကြောင်း

တရားကား အဘယ်နည်း-ဥဒါယိ---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ဝိညာဏဉာဏယတနဗျာဏ်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဤဝိညာဏဉာဏယတနဗျာဏ်သည် ထိုအာကာသာနဉာဏယတနဗျာဏ်ကို လွန်မြောက်ကြောင်းတရားတည်း။ ဥဒါယိ --- ဤဝိညာဏဉာဏယတနဗျာဏ်ကိုလည်း ဗြဟ္မာသင်္ဂဓာတရား မဟုတ်-ဟု ငါ ဟော၏။ ပယ်စွန့်ကြကုန်-ဟု ငါ ဟော၏။ လွန်မြောက်ကြကုန်-ဟု ငါ ဟော၏။ ထိုဝိညာဏဉာဏယတနဗျာဏ်ကို လွန်မြောက်ကြောင်းတရားကား အဘယ်နည်း-ဥဒါယိ---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အာကိဉ္စညာဏယတနဗျာဏ်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဤအာကိဉ္စညာဏယတနဗျာဏ်သည် ထိုဝိညာဏဉာဏယတနဗျာဏ်ကို လွန်မြောက်ကြောင်းတရားတည်း။

ဥဒါယိ---ဤအာကိဉ္စညာဏယတနဗျာဏ်ကိုလည်း ဗြဟ္မာသင်္ဂဓာတရား မဟုတ်-ဟု ငါ ဟော၏။ ပယ်စွန့်ကြကုန်-ဟု ငါ ဟော၏။ လွန်မြောက်ကြကုန်၏-ဟု ငါ ဟော၏။ ထိုအာကိဉ္စညာဏယတနဗျာဏ်ကိုလွန်မြောက်ကြောင်းတရားကား အဘယ်နည်း-ဥဒါယိ---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နေဝသညာနာသညာယတနဗျာဏ်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဤနေဝသညာနာသညာယတနဗျာဏ်သည် ထိုအာကိဉ္စညာဏယတနဗျာဏ်ကို လွန်မြောက်ကြောင်းတရားတည်း။

ဥဒါယိ---ဤနေဝသညာနာသညာယတနဗျာဏ်ကိုလည်း ဗြဟ္မာသင်္ဂဓာတရား မဟုတ်-ဟု ငါ ဟော၏။ ပယ်စွန့်ကြကုန်-ဟု ငါ ဟော၏။ လွန်မြောက်ကြကုန်-ဟု ငါ ဟော၏။ ထိုနေဝသညာနာသညာယတနဗျာဏ်ကို လွန်မြောက်ကြောင်းတရားကား အဘယ်နည်း- ဥဒါယိ---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် သညာ၊ ဝေဒနာတို့၏ ချုပ်ရာ နိရောဓသမာပတ်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဤတရားကား ထိုနေဝသညာနာသညာယတနဗျာဏ်ကိုလွန်မြောက်ကြောင်းတရားတည်း။ ဥဒါယိ---ဤသို့လျှင် နေဝသညာနာသညာယတနဗျာဏ်ကိုလည်း ပယ်ရမည်-ဟု ငါ ဟော၏။ ဥဒါယိ---မပယ်ရ-ဟု ငါ ဟောသော ကြီးကြီးငယ်ငယ်သော သံယောဇဉ်ကို သင်မြင်သလော” ဟု မေးတော်မူ၏။

“မြတ်စွာဘုရား--- မမြင်ပါ” ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားကို ဟောတော်မူ၏။ အရင်ဥဒါယိသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်ခြိုက်ဝမ်းမြောက်စွာ သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ် ဆိုလေ၏။

၇

ဓာတုမသုတ္တံ

၉.၂.၁၃၃။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဓာတုမရွာ သျှစ်သွားတော၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင် သာဓိပုတြာ၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်အမှူးရှိကုန်သော ရဟန်းငါးရာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် ဓာတုမ ရွာသို့ ရောက်လာကြကုန်၏။ ထိုစဉ်၌သည်ရဟန်းတို့သည် ကျောင်းနေရဟန်းတို့နှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စကား ပြောကြားကြသော အခါ၊ ကျောင်းအိပ်ရာနေရာတို့ကို စင်း ကြသော အခါ၊ သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို သိပ္ပံးသိမ်းဆည်းကြ သော အခါတို့၌ ကျယ်လောင်သောအသံ၊ ဆူညံသော အသံ တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာကို မေးတော် မူ၏။ “အာနန္ဒာ---ငါးစိမ်းသည်များ ငါးရောင်းရာ၌ကဲ့သို့ ဤ ကျယ်လောင်သော အသံ၊ ဆူညံသော အသံတို့ကား ဘာသံ တို့နည်း”

“မြတ်စွာဘုရား---အရှင်သာဓိပုတြာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန် အမှူးရှိကုန်သော ရဟန်းငါးရာတို့၏ အသံတို့ ဖြစ်ကြပါ ကုန်၏”

“အာနန္ဒာ--- ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ငါးစကားဖြင့် ‘မြတ်စွာဘုရား

သည် အရှင်ဘုရားတို့ကို ခေါ်တော်မူ၏’ဟု ထိုရဟန်းတို့ကို ခေါ်ချေလော့”

“မြတ်စွာဘုရား---ကောင်းပါပြီ”

အရှင်အာနန္ဒာသည် ထိုရဟန်းတို့ကို သွားခေါ်တော်မူ၏။

ထိုရဟန်းတို့ ရောက်လာကြသော အခါ- မြတ်စွာဘုရား သည် ထိုရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့---သင်တို့သည် အဘယ့် ကြောင့် တံငါသည်များ ငါးရောင်းရာ၌ကဲ့သို့ ကျယ်လောင် သော အသံ၊ ဆူညံသောအသံကို မြကြကုန်သနည်း။ ရဟန်း တို့--- သွားကြကုန်၊ သင်တို့ကို ငါဘုရား နှင်ထုတ်တော်မူ၏။ သင်တို့သည် ငါ၏ထံ၌ မနေသင့်”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“မြတ်စွာဘုရား---ကောင်းပါပြီ”ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား မြန်ကြားလျှောက်ထားကြ၍ ထွက်သွား ကြလေကုန်၏။

၉.၂.၁၃၄။ ထိုအခါ ဓာတုမရွာ၌ နေကြကုန်သော သာကီဝင်မင်းတို့သည် မင်းကွန်း၌ ပြုဖွယ်ကိစ္စတစ်ခုမြင် စဉ်းဝေးကြကုန်၏။ ဓာတုမရွာ၌ နေကြကုန်သော သာကီဝင် မင်းတို့သည် အဝေမဟု ကြွလာကုန်သော ထိုရဟန်းတို့ကို

မြင်ကြကုန်၏။ မြင်ကြ၍ ထိုရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီးလျှင် မေးလျှောက်ကြကုန်၏။ "အရှင်ဘုရားတို့---ယခု အဘယ်အရပ်သို့ ကြွတော်မူကုန်မည်နည်း"

"အိယကာတို့---မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းအပေါင်းကို နှင်ထုတ်တော်မူ၏"

"အရှင်ဘုရားတို့--- ထိုသို့မြင်ပါမှ တစ်ဧကမျှ ဆိုင်းဝံ့နေတော်မူကြပါဘုရား။ တပည့်တော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကျေနပ်စေခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ကောင်းစွမ်းနိုင်ကြပါလိမ့်မည်"

"အိယကာတို့---ကောင်းပြီ"

ထိုအခါ စာတုမရွာသား သာကီဝင်မင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားရှိတော်မူရာသို့ ချဉ်းကပ်ကြ၍ ရိသောဇ္ဈာန်ကို ပြုလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေကြကုန်၏။ ထိုင်နေကြပြီးသော် စာတုမရွာသား သာကီဝင်မင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့ လျှောက်ကြကုန်၏။ "မြတ်စွာဘုရား---မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာ၏ ပြန်လာခြင်းကို လိုလားတော်မူပါ။ မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းအပေါင်းကို ဆုံးမတော်မူပါ။ မြတ်စွာဘုရား---မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးအခါက ရဟန်းအပေါင်းကို ချီးမြှောက်တော်မူသကဲ့သို့ ယခုအခါ၌လည်း ချီးမြှောက်တော်မူပါ။ မြတ်စွာဘုရား--- ဥပမာအားဖြင့် နနယ်သော မျိုးသစ်ပင်တို့သည် ရေကို မရကုန်သည့်ရှိသော် ပြောင်းလွဲခြင်း (ညှိုးခြောက်ခြင်း) ဖြစ်နိုင်သကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရား---ဤအတူပင်လျှင် ဤရဟန်းအပေါင်း၌ ရဟန်းပြု၍ မကြာသေးကုန်သော ယခုမှ ဤသာသနာတော်သို့ ရောက်လာကြကုန်သော ရဟန်းသစ်ကလေးတို့သည် ရှိပါကုန်၏။ ထိုရဟန်းသစ်ကလေးတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ကြရကုန်သည့်ရှိသော် စိတ်ပြောင်းလွဲခြင်း (စိတ်မကောင်းခြင်း) ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ဥပမာတစ်နည်းအားဖြင့် နနယ်သော နို့နို့ခွားငယ်သည် အမိကို မမြင်ရသည့်ရှိသော် စိတ်ပြောင်းလွဲခြင်း ဖြစ်သကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရား--- ဤအတူပင်လျှင် ဤရဟန်းအပေါင်း၌ ရဟန်းပြု၍ မကြာသေးသော ယခုမှ ဤသာသနာတော်သို့ ရောက်လာကြကုန်သော ရဟန်းသစ်ကလေးတို့သည် ရှိပါကုန်၏။ ထိုရဟန်းသစ်ကလေးတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ကြရကုန်သည့်ရှိသော် စိတ်ပြောင်းလွဲခြင်း (စိတ်မကောင်းခြင်း) ဖြစ်နိုင်ပါ၏" ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

ဥ.၂.၁၃၅။ ထိုအခါ သာမဗ္ဗတိဗြဟ္မာသည် မြတ်စွာဘုရား၏စိတ်အကြံကို သိ၍ ပြဿနာပြု၍ ဆင်းသက်လာကာ မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တော်မောက်၌ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုအခါ သာမဗ္ဗတိဗြဟ္မာသည် လက်ဝဲဘက်ဖက် ပန်ထောက်၌

ကိုယ်ဝတ်စုံပယ်တင်သည်ကို ပြု၍ မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာ အရပ်သို့ လက်အုပ်ကို ညွှတ်စေ၍ မြတ်စွာဘုရားအား စာတုမရွာ၌ နေကြကုန်သော သာကီဝင်မင်းတို့ လျှောက်ထားသည့် အတိုင်းပင် လျှောက်ထား၏။

ဥ.၂.၁၃၆။ စာတုမရွာသား သာကီဝင်မင်းသားတို့နှင့် သာမဗ္ဗတိဗြဟ္မာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို မျိုးသစ်ပင်ငယ် ဥပမာ၊ နွားငယ်ဥပမာတို့ဖြင့် ကြည်လင်စေခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ကြလေကုန်၏။ ထိုအခါ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် ရဟန်းတို့ကို "ဓါရုံတို့--- ထကြကုန်လော့၊ သဝီတိသင်္ကန်းကို ယူကြကုန်လော့၊ မြတ်စွာဘုရားကို စာတုမရွာသား သာကီဝင်မင်းသားတို့နှင့် သာမဗ္ဗတိဗြဟ္မာတို့သည် မျိုးသစ်ပင်ငယ်ဥပမာ၊ နွားငယ်ဥပမာတို့ဖြင့် ကြည်လင်စေကြကုန်ပြီ" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား--- ကောင်းပါပြီ" ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်အား ပြန်ကြားလျှောက်ထားကြကုန်၍ နေရာမှ ထကြပြီးလျှင် သဝီတိသင်္ကန်းကို ယူကြကာ မြတ်စွာဘုရားရှိတော်မူရာ အရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ကြကုန်၍ ရိသောဇ္ဈာန်ကို ပြုလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ကြကုန်၏။ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေသော အရှင်သာရိပုတ္တရာကို မြတ်စွာဘုရားသည် "သာရိပုတ္တရာ--- ရဟန်းအပေါင်းကို ငါ နှင်ထုတ်စဉ်က သင့်မှာ အဘယ်သို့သော စိတ်အကြံ ဖြစ်သနည်း" ဟု မေးတော်မူ၏။

"မြတ်စွာဘုရား--- တပည့်တော်မှာ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းအပေါင်းကို နှင်ထုတ်တော်မူပြီ၊ ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မျက်မှောက်ဘဝ၌ ချမ်းသာစွာ နေခြင်းကို အားထုတ်တော်မူလျက် ကြောင့်ကြခွဲ နေတော်မူလိမ့်မည်၊ ယခုအခါ ငါတို့သည်လည်း မျက်မှောက်ဘဝ၌ ချမ်းသာစွာ နေထိုင်မှုကို အားထုတ်ကုန်လျက် ကြောင့်ကြခွဲ နေကြကုန်တော့အံ့" ဟု ဤသို့ အကြံ ဖြစ်ပါ၏" ဟု လျှောက်၏။ "သာရိပုတ္တရာ--- သင် ဆိုင်းငံ့ဦးလော့၊ သာရိပုတ္တရာ---မျက်မှောက်ဘဝ၌ ချမ်းသာစွာနေခြင်းကို သင် ဆိုင်းငံ့ဦးလော့" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို "မောဂ္ဂလာန်--- ရဟန်းအပေါင်းကို ငါ နှင်ထုတ်စဉ်က သင့်မှာ အဘယ်သို့သော စိတ်အကြံ ဖြစ်သနည်း" ဟု မေးတော်မူ၏။ "မြတ်စွာဘုရား--- တပည့်တော်မှာ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းအပေါင်းကို နှင်ထုတ်တော်မူပြီ၊ ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မျက်မှောက်ဘဝ၌ ချမ်းသာစွာ နေတော်မူခြင်းကို အားထုတ်လျက် ကြောင့်ကြခွဲ နေတော်မူလိမ့်မည်၊ ယခုအခါ ငါနှင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာတို့သည် ရဟန်းအပေါင်း

ထိုရဟန်းမှာ 'ရေလွှဲပြစ်စဉ်အခါက ငါတို့သည် အလုံရှိ ရက် ခဲရ၊ စားရကုန်၏၊ အလုံရှိရက် မခဲရ၊ မစားရကုန်၊ အလုံရှိရက် သုံးဆောင်ရကုန်၏၊ အလုံမရှိရက် မသုံး ဆောင်ရကုန်၊ အလုံရှိရက် လျက်ရကုန်၏၊ အလုံမရှိရက် မလျက်ရကုန်၊ အလုံရှိရက် သောက်ရကုန်၏၊ အလုံမရှိ ရက် မသောက်ရကုန်၊ အပ်စပ်သည်ကိုလည်း ခဲရ၊ စားရ ကုန်၏၊ မအပ်စပ်သည်ကိုလည်း ခဲရ၊ စားရကုန်၏၊ အပ်စပ် သည်ကိုလည်း သုံးဆောင်ရကုန်၏၊ အပ်စပ်သည်ကိုလည်း သုံးဆောင်ရကုန်၏၊ အပ်စပ်သည်ကိုလည်း လျက်ရကုန်၏၊ အပ်စပ်သည်ကိုလည်း လျက်ရကုန်၏၊ အပ်စပ်သည်ကိုလည်း သောက်ရကုန်၏၊ အပ်စပ်သည်ကိုလည်း သောက် ရကုန်၏၊ နံနက်ကာလ၌လည်း ခဲရ၊ စားရကုန်၏၊ နေလွဲ ကာလ၌လည်း ခဲရ၊ စားရကုန်၏၊ နံနက်ကာလ၌လည်း သုံးဆောင်ရကုန်၏၊ နေလွဲကာလ၌လည်း သုံးဆောင်ရ ကုန်၏၊ နံနက်ကာလ၌လည်း လျက်ရကုန်၏၊ နေလွဲကာလ ၌လည်း လျက်ရကုန်၏၊ နံနက်ကာလ၌လည်း သောက်ရ ကုန်၏၊ နေလွဲကာလ၌လည်း သောက်ရကုန်၏၊ သဗ္ဗဟုရား ရှိကြသော သက္ကလံတို့သည် နေအခါ နေလွဲအခါ၌ မှန်မြတ် လှစွာသော ခွဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကိုလည်း ဝါတီးအား ပေးလှူကြ ကုန်၏၊ ထိုခွဲဖွယ်ဘောဇဉ်၌လည်း ကိုရဟန်းတို့သည်

နှုတ်ပိတ်မှုကို (စားဝေါက်ပိတ်မှုကို) ပြုကြလေသောငှါ တကားဟု ဤသို့ အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် သိက္ခာကို စွန့်လွှတ်၍ လူထွက်၏။ ရဟန်းတို့---ဤရဟန်းကို မိကျောင်းသားကို ကြောက်သဖြင့် ရဟန်းသိက္ခာကို စွန့်လွှတ်၍ လူထွက်သော ပုဂ္ဂိုလ်-ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ရဟန်းတို့---“မိကျောင်းသား”ဟူသော အမည်သည် ဝမ်းဓမ္မကို ကြောင့်ကြစိုက်ခြင်း၏ အမည်တည်း။

ဥ.၂.၁၄၈။ ရဟန်းတို့---“ဝဲဘေး”-ဟူသည် အဘယ်နည်း-ရဟန်းတို့---ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော အမျိုးကောင်းသားသည် သဒ္ဓါတရားဖြင့်ပင် ရဟန်းပြု၏။ ထိုသူသည် ဤသို့ ရဟန်းပြုပြီးသော် နံနက်အခါ၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူ၍ ကိုယ်နှင့် နှုတ်ကို မစောင့်စည်းဘဲသာလျှင် သတိမထားဘဲ ကုဏ္ဍေတို့ကို မစောင့်စည်းဘဲ ဖြိုး၊ ရွာထဲသို့ ဆွမ်းခံဝင်၏။ ထိုရဟန်းသည် ဖြိုး၊ ရွာထဲ၌ ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို ပြည့်စုံကုလုံလျက် စံစားနေသော သူကြွယ်ကို ဖြစ်စေ၊ သူကြွယ်၏သားကို ဖြစ်စေ မြင်လေ၏။

ထိုရဟန်းမှာ ‘ငါတို့သည် ရှေးလူဖြစ်စဉ်အခါက ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့ကို ပြည့်စုံကုလုံလျက် စံစားခဲ့ဖူးကုန်၏။ ငါ၏အိမ်၌ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့သည် ရှိကုန်သည်သာတည်း။ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို စံစားခြင်းငှာလည်းကောင်း၊ ကောင်းမှု ကုသိုလ်တို့ကို ပြုခြင်းငှာလည်းကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်သာတည်းဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် သိက္ခာကို စွန့်လွှတ်၍ လူထွက်၏။ ရဟန်းတို့---ဤရဟန်းကို ဝဲဘေးကို ကြောက်သဖြင့် ရဟန်းသိက္ခာကို စွန့်လွှတ်၍ လူထွက်သော

ပုဂ္ဂိုလ်-ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ရဟန်းတို့---“ဝဲဘေး”- ဟူသော အမည်သည် ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့၏ အမည်တည်း။

ဥ.၂.၁၄၉။ ရဟန်းတို့---“ငါးမန်းဘေး”ဟူသည် အဘယ်နည်း-ရဟန်းတို့---ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော အမျိုးကောင်းသားသည် သဒ္ဓါတရားဖြင့်ပင် ရဟန်းပြု၏။ ထိုအမျိုးကောင်းသားသည် ဤသို့ ရဟန်းပြုပြီးသော် နံနက်အခါ၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူ၍ ကိုယ်နှင့် နှုတ်ကို မစောင့်စည်းဘဲသာလျှင် သတိမထားဘဲ ကုဏ္ဍေတို့ကို မစောင့်စည်းဘဲ ဖြိုး၊ ရွာထဲသို့ ဆွမ်းခံဝင်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုဖြိုး၊ ရွာထဲ၌ သေသေသပ်သပ် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ဝတ်ရုံမထားသော မာတုဂါမကို မြင်လေ၏။ သေသေသပ်သပ် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ဝတ်ရုံမထားသော မာတုဂါမကို မြင်သော် ထိုရဟန်း၏ စိတ်ကို ရာဂသည် ဖျက်ဆီး၏။ ထိုရဟန်းသည် ရာဂအဖျက်ဆီးခံရသော စိတ်ကြောင့် ရဟန်းသိက္ခာကို စွန့်လွှတ်၍ လူထွက်၏။ ရဟန်းတို့---ဤရဟန်းကို ငါးမန်းဘေးကို ကြောက်သဖြင့် ရဟန်းသိက္ခာကို စွန့်လွှတ်၍ လူထွက်သော ပုဂ္ဂိုလ်-ဟု ဆိုရ၏။ ရဟန်းတို့---“ငါးမန်းဘေး”ဟူသော အမည်သည် မာတုဂါမ၏ အမည်တည်း။ ရဟန်းတို့---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုသော အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤဘေးလေးပါးတို့ကို ရင်ဆိုင်ရနိုင်၏”ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော်ကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်ခြိုက်ဝမ်းမြောက်ကြလေကုန်၏။

နန္ဒကပါနသုတ်

၉.၂.၁၄၂။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသလ တိုင်း နန္ဒကပါနရွာ ပေါက်တော၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ အရှင်ဘဒ္ဒိယ၊ အရှင်ကိမ္ဗိလ၊ အရှင် ဘဂု၊ အရှင်ကောဏ္ဍည၊ အရှင်ရေဝတ၊ အရှင်အာနန္ဒာ ဤသို့ အလွန် ထင်ရှားကုန်သော၊ များစွာကုန်သော အမျိုး ကောင်းသားတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ရည်စူး၍ သဒ္ဓါ တရားဖြင့် ရဟန်းပြုလာကြကုန်၏။ ထိုမှတစ်ပါး အလွန် ထင်ရှားကုန်သော အခြားအမျိုးကောင်းသားတို့သည်လည်း ရဟန်းပြုလာကြကုန်၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းအပေါင်းခြံရံလျက် လွင်တီးခေါင်၌ သီတင်းသုံးနေ တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအမျိုးကောင်း သားတို့ကို အစွဲပြု၍ "ရဟန်းတို့---အကြင်အမျိုးကောင်း သားတို့သည် ငါ့ကို ရည်စူး၍ သဒ္ဓါ တရားဖြင့် ရဟန်းပြု လာကြကုန်၏။ အသိနည်း၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ဤမြတ်သော အကျင့်၌ ဓမ္မ၊ လျော်ကြကုန်၏လော"ဟု ရဟန်းတို့ကို မေးတော်မူ၏။

ဤသို့ မေးတော်မူသော် ထိုရဟန်းတို့သည် ဆိတ်ဆိတ် နေကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုကဲ့သို့ သုံးကြိမ်တိုင် အောင် မေးသော်လည်း ထိုရဟန်းတို့သည် ဆိတ်ဆိတ်ပင် နေကြကုန်၏။

၉.၂.၁၄၃။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားမှာ "ငါသည် ထို အမျိုးကောင်းသားတို့ကိုတိုက်ရိုက် မေးရလျှင်ကောင်းမည်" ဟု အကြံ ဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် "အနုရုဒ္ဓါတို့---အသိနည်း၊ သင်တို့သည် မြတ်သော အကျင့် ၌ ဓမ္မ၊ လျော်ကြကုန်၏လော"ဟု အရှင်အနုရုဒ္ဓါကို မေးတော် မူ၏။

"မြတ်စွာဘုရား---တပည့်တော်တို့သည် မြတ်သော အကျင့်၌ တကယ်ကို ဓမ္မ၊ လျော်ကြပါကုန်၏"ဟု လျှောက် ၏။ "အနုရုဒ္ဓါတို့---ကောင်းပေစွ ကောင်းပေစွ၊ အနုရုဒ္ဓါတို့--- သဒ္ဓါတရားဖြင့် ရဟန်းပြုလာကြကုန်သော၊ အမျိုးကောင်း သားဖြစ်သော သင်တို့အား မြတ်သော အကျင့်၌ ဓမ္မ၊ လျော် ခြင်းသည် သင့်မြတ်လှ၏။ အနုရုဒ္ဓါတို့---သင်တို့သည် ကောင်းမြတ်သော ပထမအရွယ်နှင့် ပြည့်စုံကုန်လျက် မည်း နက်သော ဆံပင်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ကာမဂုဏ်တို့ကို သုံးဆောင်ခံစားနိုင်ကုန်၏။ အနုရုဒ္ဓါတို့---ထိုသို့ ဖြစ်ကုန် လျက် သင်တို့သည် လူ့ဘောင်မှ ထွက်ကာ ရဟန်းပြုလာ ကြကုန်ဘိ၏။

အနုရုဒ္ဓါတို့---သင်တို့သည် မင်း နှိပ်စက်ခံရ၍ ရဟန်း ပြုကြသည် မဟုတ်ကုန်၊ ခိုးသူနှိပ်စက်ခံရ၍ ရဟန်းပြုလာ

ကြသည် မဟုတ်ကုန်၊ ကြွေးမြီ နှိပ်စက်ခံရ၍ ရဟန်းပြုလာကြသည် မဟုတ် ကုန်၊ ဘေးရန် နှိပ်စက်ခံရ၍ ရဟန်းပြုလာကြသည် မဟုတ်ကုန်၊ အသက်မွေးမှု ကြင်တည်း၍ ရဟန်းပြုလာကြသည် မဟုတ်ကုန်၊ စင်စစ်အားဖြင့် 'ပါသည် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အိုခြင်း၊ ခေါင်းခြင်း၊ ဗုဒ္ဓေခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းနှင့် ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့၌ နှစ်မြှုပ်နေရ၏။ ဒုက္ခတွင်း၌ နှစ်မြှုပ်နေရ၏။ ဒုက္ခအနှိပ်စက်ခံနေရ၏။ ဤဆင်းရဲတိုးသက်သက်ကို ဆုံးအောင် ပြုနိုင်မှုသည်လည်း ထင်ကောင်းတန်ရာ၏ဟု သဒ္ဓါတရားဖြင့် ရဟန်းပြုလာကြသည် မဟုတ်ကုန်လော။"

"မြတ်စွာဘုရား---မှန်ပါသည်ဘုရား"

"အနုရုဒ္ဓါတို့--- ဤသို့ ရဟန်းပြုလာသော အမျိုးကောင်းသားသည် အဘယ်အမှုကို ပြုသင့်သနည်း။ အနုရုဒ္ဓါတို့--- ကာမဂုဏ်တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်သည် ဖြစ်၍ အကုသိုလ်တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်သည် ဖြစ်၍ ဝီရိယ၊ သုခကိုလည်းကောင်း၊ ထိုထက် သာလွန် မွန်မြတ်သော တစ်ပါးသော ချမ်းသာကိုလည်းကောင်း ရအောင် ကြိုးစားသင့်၏။ အကယ်၍ မရခြင်းအံ့၊ အဘိဇ္ဈာသညလည်း ထိုသူ၏ စိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ တည်၏။ ဖျာပါဒသည်လည်း စိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ တည်၏။ ထိနမိဒ္ဓသည်လည်း စိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ တည်၏။ ဥဒ္ဓစ္စကုက္ကုစ္စသည်လည်း စိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ တည်၏။ ဝိစိကိစ္ဆာသည်လည်း စိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ တည်၏။ မဇ္ဈေလဖျာခြင်းသည်လည်း စိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ တည်၏။ ပျင်းရိခြင်းသည်လည်း စိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ တည်၏။ အနုရုဒ္ဓါတို့--- တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ၏ စိတ်ကို ထိုအဘိဇ္ဈာ-စသည်တို့ လွှမ်းမိုး၍ တည်အံ့။ ထိုအဘိဇ္ဈာ-စသည်တို့ အလွမ်းမိုးခံရသော သူသည် ကာမဂုဏ်တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်သည် ဖြစ်၍ အကုသိုလ်တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်သည် ဖြစ်၍ ဝီရိယ၊ သုခကိုလည်းကောင်း၊ ထိုထက်သာလွန် မွန်မြတ်သော တစ်ပါးသော ချမ်းသာကိုလည်းကောင်း တစ်ဖန် မရနိုင်။"

အနုရုဒ္ဓါတို့---ကာမဂုဏ်တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်သည် ဖြစ်၍ အကုသိုလ်တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်သည် ဖြစ်၍ ဝီရိယ၊ သုခကိုလည်းကောင်း၊ ထိုထက် သာလွန်မွန်မြတ်သော တစ်ပါးသော ချမ်းသာကိုလည်းကောင်း ရအောင် ကြိုးစားသင့်၏။ အကယ်၍ ရခြင်းအံ့၊ အဘိဇ္ဈာသညလည်း ထိုသူ၏ စိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ မတည်နိုင်၊ ဖျာပါဒသည်လည်း စိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ မတည်နိုင်၊ ထိနမိဒ္ဓသည်လည်း စိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ မတည်နိုင်၊ ဥဒ္ဓစ္စကုက္ကုစ္စသည်လည်း စိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ မတည်နိုင်၊ ဝိစိကိစ္ဆာသည်လည်း စိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ မတည်

နိုင်၊ မဇ္ဈေလဖျာခြင်းသည်လည်း စိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ မတည်နိုင်၊ ပျင်းရိခြင်းသည်လည်း စိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ မတည်နိုင်၊ ထိုအဘိဇ္ဈာ-စသည်တို့ အလွမ်းမိုးခံရသော သူသည် ကာမဂုဏ်တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်သည် ဖြစ်၍ အကုသိုလ်တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်သည် ဖြစ်၍ ဝီရိယ၊ သုခကိုလည်းကောင်း၊ ထိုထက် သာလွန်မွန်မြတ်သော တစ်ပါးသော ချမ်းသာကိုလည်းကောင်း တစ်ဖန် ရနိုင်၏။"

ဇ.၂.၁၄၄။ အနုရုဒ္ဓါတို့--- ဂါအပေါ်၌ သင်တို့ အဘယ်ကဲ့သို့ မှတ်ထင်သနည်း။ 'အာသဝေါတရားတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ပယ်ပယ်ရသေး။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ ဝီရိယ၏၊ အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ သည်းခံ၏၊ အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ ကြည်ရှောင်၏၊ အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ ပယ်ဖျောက်၏'ဟု ထင်ကြသလော။"

"မြတ်စွာဘုရား---မြတ်စွာဘုရားအပေါ်၌ တပည့်တော်တို့ ထိုသို့ မထင်ကြပါ။"

မြတ်စွာဘုရား---'အာသဝေါတရားတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ပယ်ပြီး ဖြစ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ ဝီရိယ၏၊ အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ သည်းခံ၏၊ အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ ကြည်ရှောင်၏၊ အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ ပယ်ဖျောက်၏'ဟု မြတ်စွာဘုရားအပေါ်၌ တပည့်တော်တို့ ထင်ပါကုန်၏။"

"အနုရုဒ္ဓါတို့---ကောင်းပေစွ ကောင်းပေစွ၊ အနုရုဒ္ဓါတို့--- မြတ်စွာဘုရားသည် အာသဝေါတရားတို့ကို ပယ်ပြီးကုန်ပြီ၊ အမြင်ဖြတ်ပြီးကုန်ပြီ၊ ထန်းပင်ငုတ်ကဲ့သို့ ပြုပြီးကုန်ပြီ၊ တစ်ဖန် မဖြစ်အောင် ပြုပြီးကုန်ပြီ၊ အာသဝေါတို့သည် နောင်တစ်ဖန် ဖြစ်ပေါ်ခြင်းသဘော မရှိတော့ချေ။ အနုရုဒ္ဓါတို့---ဥပမာအားဖြင့် လည်ဆစ်မြတ်ပြီးသော ထန်းပင်သည် တစ်ဖန် မရှင်နိုင်၊ မရှည်ပင်နိုင်သကဲ့သို့ ဤအတူပင်လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် အာသဝေါတရားတို့ကို ပယ်ပြီးကုန်ပြီ၊ အမြင်ဖြတ်ပြီးကုန်ပြီ၊ ထန်းပင်ငုတ်ကဲ့သို့ ပြုပြီးကုန်ပြီ၊ တစ်ဖန် မဖြစ်အောင် ပြုပြီးကုန်ပြီ၊ အာသဝေါတို့သည် နောင်တစ်ဖန် ဖြစ်ပေါ်ခြင်းသဘော မရှိတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ ဝီရိယ၏၊ အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ သည်းခံ၏၊ အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ ရှောင်ကြဉ်၏၊ အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ ပယ်ဖျောက်၏။"

အနုရုဒ္ဓါတို့--- သင်တို့ စဉ်းစားကြကုန်လော့၊ အဘယ်သို့သော အကျိုးထူးကိုကောင်းစွာ မြင်၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ကွယ်လွန်ကုန်ပြီးသော၊ သေဆုံးကုန်ပြီးသော တပည့်သာဝကတို့ကို ဤမည်သော သူသည် ဤမည်သော ဘဝ၌

ဖြစ်၏။ ဤမည်သော သူသည် ဤမည်သော ဘဝ၌ ဖြစ်၏-ဟု ဟောကြားသိသနည်း”

“မြတ်စွာဘုရား--- တပည့်တော်တို့မှာ တရားဓမ္မဟုသမျှ တို့သည် မြတ်စွာဘုရားလျှင် အရင်းမူလ ရှိကြပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားလျှင် ရှေ့ဆောင်ရှိကြပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားလျှင် လံလျောင်းရာ ရှိကြပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား--- တောင်းပန်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသာ ဟောကြားတော်မူပါ။ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်မှ ကြားနာကြရ၍ ရဟန်းတို့သည် စောင့်ထားကြပါကုန်လိမ့်မည် ဘုရား”ဟု လျှောက်ကုန်၏။

“အနုရုဒ္ဓိတို့--- မြတ်စွာဘုရားသည် လူအများ အံ့ဩစေခြင်းငှာလည်းကောင်း၊ လူအများ ချီးမွမ်းစေခြင်းငှာလည်းကောင်း၊ လာဘ်ပုဇွန်သကက အကျော်အစော-ဟူသော အကျိုးငှာလည်းကောင်း၊ ‘လူအပေါင်းသည် ဤသို့ ဝါကို သံစေသတည်း’ဟု ရည်ရွယ်တော်မူ၍လည်းကောင်း ကွယ်လွန်ကုန်ပြီးသော၊ သေဆုံးကုန်ပြီးသော တပည့်သာဝကတို့ကို ဤမည်သောသူသည် ဤမည်သောဘဝ၌ ဖြစ်၏။ ဤမည်သောသူသည် ဤမည်သောဘဝ၌ ဖြစ်၏’ဟု ဟောကြားတော်မူသည် မဟုတ်။ အနုရုဒ္ဓိတို့--- သဒ္ဓါတရား ရှိကုန်သော အမျိုးကောင်းသားတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့သည် ထိုတရားကို ကြားနာကြရကုန်သည် ရှိသော် ထိုကွယ်လွန်သောသူ၏ သဒ္ဓါ-စသည်ကိုသို့သော သဒ္ဓါ-စသည် ဖြစ်ခြင်းအကျိုးငှာ စိတ်ကို ညွတ်စေကုန်၏။ အနုရုဒ္ဓိတို့--- ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့၏ ထိုစိတ်ညွတ်စေမှုသည် ရည်မြင်စွာသော ကာလပတ်လုံး ကောင်းကျိုး ချမ်းသာအလိုငှာ ဖြစ်၏။

ဥ.၂.၁၄၅။ အနုရုဒ္ဓိတို့--- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ဤမည်သော ရဟန်းသည် ကွယ်လွန်၏။ ထိုရဟန်းသည် အရဟတ္တဝါလိမ္မိ တည်၏ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားသည်ကို ကြားသိ၏။ ထိုကြားသိသော ရဟန်းသည် ထိုကွယ်လွန်သော အရှင်သည် ဤသို့ သီလ ရှိ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ပညာရှိ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဤသို့ နေလေ့ရှိ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ကိလေသာမှ လွတ်၏-ဟူ၍လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့မြင်ဖူး၏။ တစ်ဆင့်စကားလည်း ကြားဖူး၏။ ထိုတွေ့မြင်ဖူး၊ ကြားဖူးသော ရဟန်းသည် ထိုကွယ်လွန်သော ရဟန်း၏ သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာတို့ကို အောက်လျှောက် ထိုသဒ္ဓါ-စသည်မျိုး ဖြစ်ခြင်းအကျိုးငှာ စိတ်ကို ညွတ်စေ၏။ အနုရုဒ္ဓိ

တို့--- ဤသို့လည်း ရဟန်းအတွက် ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်း သည် ဖြစ်၏။

အနုရုဒ္ဓိတို့--- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ‘ဤမည်သော ရဟန်းသည် ကွယ်လွန်၏။ ထိုရဟန်းသည် သုံးပါးသော သံယောဇဉ် ပါးပါးကုန်ခြင်းကြောင့် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်၏။ ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝိနိဗ္ဗာန်မည် ဖြစ်၏။ ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်မှ မြန်လှာခြင်းသဘော မရှိတော့ပြီ’ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားပြီး-ဟု ကြားသိ၏။ ထိုကြားသိသော ရဟန်းသည် ထိုကွယ်လွန်သော အရှင်သည် ဤသို့ သီလရှိ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဤသို့ တရားအကျင့်ရှိ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ပညာရှိ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဤသို့ နေလေ့ရှိ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ကိလေသာမှ လွတ်၏-ဟူ၍လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့မြင်ဖူး၏။ တစ်ဆင့်စကားလည်း ကြားဖူး၏။ ထိုတွေ့မြင်ဖူး၊ ကြားဖူးသော ရဟန်းသည် ထိုကွယ်လွန်သော ရဟန်း၏ သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာတို့ကို အောက်လျှောက် ထိုသဒ္ဓါ-စသည်မျိုး ဖြစ်ခြင်းအကျိုးငှာ စိတ်ကို ညွတ်စေ၏။ အနုရုဒ္ဓိတို့--- ဤသို့လည်း ရဟန်းအတွက် ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်းသည် ဖြစ်၏။

အနုရုဒ္ဓိတို့--- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ‘ဤမည်သော ရဟန်းသည် ကွယ်လွန်၏။ ထိုရဟန်းသည် သုံးပါးသော သံယောဇဉ်တို့ ကုန်ခြင်းကြောင့် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့၏ ခေါင်းပါးခြင်းကြောင့် တစ်ကြိမ်မျှသာ ဤလူ့ရွာလောကသို့ လာ၍ ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုမည် သကဒါဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်၏’ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားသည်ကို ကြားသိ၏။ ထိုကြားသိသော ရဟန်းသည် ထိုကွယ်လွန်သော အရှင်သည် ဤသို့ သီလရှိ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဤသို့ တရားအကျင့်ရှိ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ပညာရှိ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဤသို့ နေလေ့ရှိ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ကိလေသာမှ လွတ်၏-ဟူ၍လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့မြင်ဖူး၏။ တစ်ဆင့်စကားလည်း ကြားဖူး၏။ ထိုတွေ့မြင်ဖူး၊ ကြားဖူးသော ရဟန်းသည် ထိုကွယ်လွန်သော ရဟန်း၏ သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာတို့ကို အောက်လျှောက် ထိုသဒ္ဓါ-စသည်မျိုး ဖြစ်ခြင်းအကျိုးငှာ စိတ်ကို ညွတ်စေ၏။ အနုရုဒ္ဓိတို့--- ဤသို့လည်း ရဟန်းအတွက် ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်းသည် ဖြစ်၏။

အနုရုဒ္ဓိတို့--- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ‘ဤမည်သော ရဟန်းသည် ကွယ်လွန်၏။ ထိုရဟန်းသည် သုံးပါးသော သံယောဇဉ်တို့ ကုန်ခြင်းကြောင့် ဓမ္မိဒရိ ကျခြင်းသဘောမရှိသော ကိန်ဒေသဗြဟ္မာ အထက်မဂ်၊ အထက်

စိုလ်လျှင် လဲလျောင်းရာရှိသော သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားသည်ကို ကြားသိ၏။ ထိုကြားသိသော ရဟန်းသည် ထိုကွယ်လွန်သော အရှင်သည် ဤသို့ သီလရှိ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဤသို့ တရားအကျင့်ရှိ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ပညာရှိ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဤသို့ နေလေ့ရှိ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ကိလေသာမှ လွတ်၏-ဟူ၍လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့မြင်ဖူး၏။ တစ်ဆင့်စကားလည်း ကြားဖူး၏။ ထိုတွေ့မြင်ဖူးကြားဖူးသော ရဟန်းသည် ထိုကွယ်လွန်သော ရဟန်း၏ သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာတို့ကို အောက်မေ့လျက် ထိုသဒ္ဓါ-စသည်မျိုး ဖြစ်ခြင်းအကျိုးငှာ စိတ်ကို ညွတ်စေ၏။ အနုရုဒ္ဓိတို့--- ဤသို့လည်း ရဟန်းအတွက် ချမ်းသာစွာ နေကြောင်းသည် ဖြစ်၏။

ဥ.၂.၁၄၆။ အနုရုဒ္ဓိတို့--- ထိုအတူ ရဟန်းမက ကွယ်လွန်သော ရဟန်းမ၏ သတင်း၊ ဥပါသကာက ကွယ်လွန်သော ဥပါသကာ၏ သတင်း၊ ဥပါသိကာမက ကွယ်လွန်သော ဥပါသိကာမ၏ သတင်းတို့ကို ကြားသော အခါ ထိုကြားသော ရဟန်းမ-စသည်တို့အတွက်လည်း ချမ်းသာစွာ နေကြောင်းသည် ဖြစ်၏။

အနုရုဒ္ဓိတို့--- ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် လူအများ အံ့ဩစေခြင်းငှာလည်းကောင်း၊ လူအများ ချီးမွမ်းစေခြင်းငှာ

လည်းကောင်း၊ လာဘ်မှစေသကာ အကျော်အစော-ဟူသော အကျိုးငှာလည်းကောင်း၊ ဤသို့ လူအပေါင်းသည် ခါကို သိစေသတည်းဟူ၍လည်းကောင်း ကွယ်လွန်ကြကုန်ပြီးသော သေလွန်ကုန်ပြီးသော တပည့်သာဝကတို့ကို 'ဤမည်သော သူသည် ဤမည်သော ဘဝ၌ ဖြစ်၏။ ဤမည်သော သူသည် ဤမည်သော ဘဝ၌ ဖြစ်၏'ဟု ဟောကြားတော်မူသည် မဟုတ်။ အနုရုဒ္ဓိတို့--- သဒ္ဓါတရား ရှိကုန်သော၊ များစွာ နှစ်သက်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ရှိကုန်သော အမျိုးကောင်းသားတို့သည် ရှိကြကုန်၏။ ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့သည် ထိုတရားကို ကြားနာကြရကုန်သည် ရှိသော် ထိုကွယ်လွန်သော သူ၏ သဒ္ဓါ-စသည်ကိုသို့သော သဒ္ဓါ-စသည်မျိုး ဖြစ်ခြင်းအကျိုးငှာ စိတ်ကို ညွတ်စေကုန်၏။ အနုရုဒ္ဓိတို့--- ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့၏ ထိုစိတ်ညွတ်စေမှုသည် ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး အကျိုးစီးပွားများခြင်းငှာ ဖြစ်၏"ဟု ဟောကြားတော်မူသည်။ အရှင်အနုရုဒ္ဓိသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားစကားကို နှစ်ခြိုက် ဝမ်းမြောက်လေသတည်း။

ကိဋ္ဌာဂိရိသုတ်

ဇ.၂.၁၄၇။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ကာသီတိုင်း၌ ဒေသစာရိလှည့်လည်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့--- ငါသည် ညဉ့်စာစားခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်၏။ ရဟန်းတို့---သင်တို့လည်း ညဉ့်စာစားခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်ကြကုန်လော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"မြတ်စွာဘုရား---ကောင်းပါပြီ"ဟူ၍သာလျှင် ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြားလျှောက်ထားကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကာသီတိုင်း၌ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရိလှည့်လည်တော်မူသော် ကိဋ္ဌာဂိရိမည်သော နိဂုံးသို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုကိဋ္ဌာဂိရိနိဂုံး၌ပင် သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ဇ.၂.၁၄၈။ ထိုအခါ အသမ္ဘိ၊ ပုနဗ္ဗသုကအမည်ရှိကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကိဋ္ဌာဂိရိ၌ ကျောင်းနေရဟန်းတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ၌ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် အသမ္ဘိ၊ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့ ရှိရာအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ကြကုန်၍ အသမ္ဘိ၊ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့အား "ငါ့ရှင်တို့--- မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်းသံဃာတို့သည် ညဉ့်စာစားခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်ကြကုန်၏။ ငါ့ရှင်တို့---သင်တို့လည်း ညဉ့်စာစားခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်ကြကုန်လော့"ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ဤသို့ ပြောဆိုသည်ရှိသော် အသမ္ဘိ၊ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းတို့အား ဤသို့ ပြောဆိုကြကုန်၏-"ငါ့ရှင်တို့---ငါတို့သည် လက်ဝင်းအကျိုးကို စွန့်လွှတ်၍ နောင်မှ ရရှိမည့် အကျိုးနောက်သို့ အဘယ့်ကြောင့် လိုက်ရကုန်အံ့နည်း။ ငါတို့သည် ညဉ့်အခါ၌လည်းကောင်း၊ နံနက် စောစော၌လည်းကောင်း၊ နေ့အခါ၌လည်းကောင်း၊ နေ့လွဲအခါ၌လည်းကောင်း စားကြကုန်အံ့"ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် အသမ္ဘိ၊ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့ကို နားလည်သဘောပေါက်စေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကြကုန်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကြကုန်ပြီးလျှင် ရှိသောစွာ ရှိစိုး၍ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ကြပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ထားကြကုန်၏။

ဇ.၂.၁၄၉။ ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတစ်ပါးကို "ရဟန်း---လာလော့၊ 'အရှင်တို့ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏'ဟု အသမ္ဘိ၊ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့ကို ငါ့စကားဖြင့် ခေါ်ချေလော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ "မြတ်စွာဘုရား---ကောင်းပါပြီ"ဟု ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြားလျှောက်ထား၍ အသမ္ဘိ၊ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့ကို သွားခေါ်၏။ အသမ္ဘိ၊ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့ ရောက်လာကြသော အခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏-

“ရဟန်းတို့---များစွာသော ရဟန်းတို့သည် သင်တို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤသို့ ပြောဆိုကြ၍ သင်တို့ကလည်း ဤသို့ ပြန်၍ ပြောဆိုကြသည် မဟုတ်လော”

“မြတ်စွာဘုရား---ပြောဆိုကြပါ၏”

ဥ.၂.၁၅၀။ “ရဟန်းတို့---အလုံးစုံသော ချမ်းသာကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲမဟုတ် ချမ်းသာမဟုတ်သည်ကိုလည်းကောင်း ခံစားနေသော ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါမှာ အကုသိုလ်တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ် ကုန်၏။ ကုသိုလ်တရားတို့သည် တိုးပွားကုန်၏”ဟု ငါဘုရား ဟောကြားထားသည်ကို သင်တို့ သိကြကုန်သလော”

“မြတ်စွာဘုရား---မသိကြပါ”

“ရဟန်းတို့---ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ် သည် ဤသို့သဘောရှိသော ချမ်းသာကို ခံစားသည်ရှိသော် အကုသိုလ်တရားတို့သည် တိုးပွားကုန်၏။ ကုသိုလ်တရား တို့သည် ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏။ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော ချမ်းသာကို ခံစားသည်ရှိသော် အကုသိုလ် တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏။ ကုသိုလ်တရားတို့သည် တိုးပွားကုန်၏။ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤသို့သဘော ရှိသော ဆင်းရဲကို ခံစားသည်ရှိသော် အကုသိုလ်တရား တို့သည် တိုးပွားကုန်၏။ ကုသိုလ်တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ် ကုန်၏။ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲကို ခံစားသည်ရှိသော် အကုသိုလ်တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏။ ကုသိုလ်တရားတို့သည် တိုးပွားကုန်၏။ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤသို့သဘောရှိသော ဆင်းရဲ မဟုတ်။ ချမ်းသာမဟုတ်သည်ကို ခံစားသည်ရှိသော် အကုသိုလ်တရားတို့သည် တိုးပွားကုန်၏။ ကုသိုလ်တရား တို့သည် ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏။ ကုသိုလ်တရားတို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲမဟုတ်။ ချမ်းသာမဟုတ်သည်ကို ခံစားသည်ရှိသော် အကုသိုလ်တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ် ကုန်၏။ ကုသိုလ်တရားတို့သည် တိုးပွားကုန်၏”ဟု ငါဘုရား ဟောကြားထားသည်ကို သင်တို့ သိကြကုန်သည် မဟုတ် လော”

“မြတ်စွာဘုရား---သိကြပါကုန်၏”

ဥ.၂.၁၅၁။ “ရဟန်းတို့--- ကောင်းပေ၏။ ရဟန်းတို့--- ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော ချမ်းသာကို ခံစားသည်ရှိသော် အကုသိုလ် တရားတို့သည် တိုးပွားကုန်၏။ ကုသိုလ်တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏”ဟူသော ဤအကြောင်းကို ငါ မသိရ၊ မမြင်ရ၊ ထင်ထင်ရှားရှား မသိရ၊ မျက်မှောက်ပြုရ၊ ပညာဖြင့်

မတွေ့ရသေးသည် အကယ်၍ ဖြစ်ကြားအံ့၊ ဤသို့ မသိသေး ဘဲလျက် ဤသို့သဘောရှိသော ချမ်းသာခံစားမှုကို ပယ်စွန့် ကြကုန်လော့”ဟု ငါ ဟောကြားပြီးအံ့၊ ရဟန်းတို့---ငါ၏ ဤဟောကြားခြင်းသည် သင့်လျော်ရာအံ့လော”

“မြတ်စွာဘုရား---မသင့်လျော်ရာပါ”

ရဟန်းတို့---ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ် သည် ဤသို့သဘောရှိသော ချမ်းသာကို ခံစားသည်ရှိသော် အကုသိုလ်တရားတို့သည် တိုးပွားကုန်၏။ ကုသိုလ်တရား တို့သည် ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏”ဟူသော ဤအကြောင်းကို ငါ သိရ၊ မမြင်ရ၊ ထင်ထင်ရှားရှား မသိရ၊ မျက်မှောက်ပြုရ၊ ပညာ ဖြင့် တွေ့ရသောကြောင့်သာလျှင် ဤသို့သဘောရှိသော ချမ်းသာခံစားမှုကို ပယ်စွန့်ကြကုန်လော့”ဟု ငါ ဟောကြား၏။

ရဟန်းတို့---ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ် သည် ဤသို့သဘောရှိသော ချမ်းသာကို ခံစားသည်ရှိသော် အကုသိုလ်တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏။ ကုသိုလ် တရားတို့သည် တိုးပွားကုန်၏”ဟူသော ဤအကြောင်းကို ငါ မသိရ၊ မမြင်ရ၊ ထင်ထင်ရှားရှား မသိရ၊ မျက်မှောက်မပြုရ၊ ပညာဖြင့် မတွေ့ရသေးသည် အကယ်၍ ဖြစ်ကြားအံ့၊ ဤသို့ ငါ မသိသေးဘဲလျက် ဤသို့သဘောရှိသော ချမ်းသာ ခံစား မှုကို ပြည့်စုံစေ၍ နေကြကုန်လော့”ဟု ငါ ဟောကြားပြီးအံ့၊ ရဟန်းတို့---ငါ၏ ဤဟောကြားခြင်းသည် သင့်လျော်ရာ အံ့လော”

“မြတ်စွာဘုရား---မသင့်လျော်ရာပါ”

“ရဟန်းတို့---ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ် သည် ဤသို့ သဘောရှိသော ချမ်းသာကို ခံစားသည်ရှိသော် အကုသိုလ်တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏။ ကုသိုလ် တရားတို့သည် တိုးပွားကုန်၏”ဟူသော ဤအကြောင်းကို ငါ သိရ၊ မမြင်ရ၊ ထင်ထင်ရှားရှား မသိရ၊ မျက်မှောက်ပြုရ၊ ပညာ ဖြင့် တွေ့ရသောကြောင့်သာလျှင် ဤသို့သဘော ရှိသော ချမ်းသာခံစားမှုကို ပြည့်စုံစေ၍ နေကြကုန်လော့”ဟု ငါ ဟောကြား၏။

ဥ.၂.၁၅၂။ ရဟန်းတို့---ဤသာသနာတော်၌ အချို့ သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲကို ခံစားသည်ရှိသော် အကုသိုလ်တရားတို့သည် တိုးပွားကုန်၏။ ကုသိုလ်တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏”ဟူသော ဤ အကြောင်းကို ငါ မသိရ၊ မမြင်ရ၊ ထင်ထင်ရှားရှား မသိရ၊ မျက်မှောက်မပြုရ၊ ပညာဖြင့် မတွေ့ရသေးသည် အကယ်၍ ဖြစ်ကြားအံ့၊ ဤသို့ ငါ မသိသေးဘဲလျက် ဤသို့သဘော ရှိသော ဆင်းရဲခံစားမှုကို ပယ်စွန့်ကြကုန်လော့”ဟု ငါ ဟော

ကြားငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့---ငါ၏ ဤဟောကြားခြင်းသည် သင့်လျော်ရာအံ့လော”

“မြတ်စွာဘုရား---မသင့်လျော်ရာပါ”

“ရဟန်းတို့---” ဤသဘောတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤသို့သဘောရှိသော ဆင်းရဲကို စံစားသည်ရှိသော် အကုသိုလ်တရားတို့သည် တိုးပွားကုန်၏။ ကုသိုလ်တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏။ ဟူသော ဤအကြောင်းကို ငါ သိရ၊ မြင်ရ၊ ထင်ထင်ရှားရှား သိရ၊ မျက်မှောက်ပြုရ၊ ပညာဖြင့် တွေ့ရသော ပညာသဘာဝလျှင် ‘ဤသို့သဘောရှိသော ဆင်းရဲစွဲရဟန်းမူကို ပယ်ရှောင်လော့’ ဟု ငါ ဟောကြား၏။

ရဟန်းတို့---ဤသောသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်
သည် ဤသို့သောစာရိသော ဆင်းရဲကို စံစားသည်ရှိသော်
အကုသိုလ်တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ကြ၏။ ကုသိုလ်
တရားတို့သည် ပိုမိုလွန်းကုန်၏ဟူသော ဤအကြောင်းကို
ငါ မသိရ၊ မမြင်ရ။ ထင်ထင်ရှားရှား မသိရ၊ မျက်မှောက်မပြုရ
ပညာခြင် မတွေ့ရသေးသည် အကယ်၍ ခြံမြဲငြားအံ့၊ ဤသို့
ငါ မသိသေးသော်လျှင် ဤသို့သောစာရိသော ဆင်းရဲ စံစားမှု
ကို ပြည်စုံစေ၍ နေကြကုန်လော့ဟု ငါ ဟောကြားငြားအံ့၊
ရဟန်းတို့--- ငါ၏ ဤဟောကြားခြင်းသည် သင့်လျော်ရာ
အလော့

“မြတ်စွာဘုရား---မသင့်လျော်ရာပါ”

“ရဟန်းတို့---”ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်
သည် ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်ခြေကို စားသည်ရှိသော်
အကုသိုလ်တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ်နေကုန်၏။ ကာသိုလ်
တရားတို့သည် ပို၍ပွားကုန်၏။ဟူသော ကြံအကြောင်းကို
သိရ၊ မြင်ရ ထင်ထင်ရှားရှား သိရ၊ မျက်မှောက်ပြုရ၊ ပညာ
ဖြင့် တွေ့ရသောကြောင့်သာလျှင် ‘ဤသို့သဘောရှိသော
ဆင်းရဲခံစားမှုကို ပို၍ခံစေ၍ နေကြရန်လော့’ဟု သိ ဟော
ကြား၏။

ဥ.၂-၁၅၇၊ ရဟန်းတို့---'ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤသို့သဘောရှိသော ဆင်ရဲမဟုတ်၊ ချမ်းသာမဟုတ်သလိုကို ခံစားသည်ရှိသော် အကုသိုလ်တရားတို့သည် တိုးပွားကုန်၏။ ကုသိုလ်တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏'ဟူသော ဤအကြောင်းကို ငါ့မသိရမမြင်ရ ထင်ထင်ရှားရှားမသိရ၊ မျက်မှောက်မမြဲရ၊ ပညာဖြင့်မသိရ၊ ရှေးသားသည် အကုသိုလ် ဖြစ်ပြီးသား၊ ဤသို့မသိသောဘဲလျက် 'ဤသို့သဘောရှိသော ဆင်ရဲမဟုတ်ချမ်းသာမဟုတ်သလို ခံစားမှုကို ပယ်ချီကုန်ရမည်'ဟု ငါ

ဟောကြားပြီးအံ့၊ ရဟန်းတို့---ငါ၏ ဤဟောကြားခြင်းသည် သင့်လျော်ရာအံ့လော”

“မြတ်စွာဘုရား---မသင့်လျော်ရာပါ”

“ရဟန်းတို့—” ဤသာသနာတော်၌ အဓိဿော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤသဘောရှိသော ဆင်းရဲမဟုတ်၊ ရမ်းသာမဟုတ်တို့ကို စိစားသည့်ရှိသော အကုသိုလ်တရားတို့သည် တိုးပွားကုန်၏။ ကုသိုလ်တရားတို့သည် ဆုတ်သိုလ်ကုန်၏။ ဟူသော ဤအကြောင်းကို ဝိသီရ မြင်ရ ထင်ထင်ရှားရှားသိရ၊ မျက်မှောက်ပြုရ၊ ယဉာဉ်ဖြင့် တွေ့ရသောကြောင့်သာ လျှင် ဤသဘောရှိသော ဆင်းရဲမဟုတ်၊ ရမ်းသာ မဟုတ်သည့် စိတ်မျိုး စွန့်လွှတ်ရန်လော့ဟု ဝိ မောက္ခကား၏။

ရဟန်းတို့---ဤသဘာဝတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်
သည် ဤသို့သဘောရှိသော ဆင်းရဲမဟုတ်၊ ချမ်းသာမဟုတ်
သည့် စံစားမှုရှိစံစားသည့်ရှိသော်အကုသိုလ်တရားတို့သည်
ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏။ ကုသိုလ်တရားတို့သည် ဤသို့ပွားကုန်၏။
ထိုသောဤအကုသိုလ်တို့ပါမသိမ်းမြင့်ရ ထင်ထင်ရှားရှား
မသိရ။ မျက်မှောက်မပြုရ၊ ပညာမတွေ့ ရသေးသည့်
အကုသိုလ် ခြွပ်ငြားအံ့။ ဤသို့ ငါ့ မသိသေးဘဲလျက် ဤသို့
သဘောရှိသော ဆင်းရဲမဟုတ်၊ ချမ်းသာမဟုတ်သည့်
စံစားမှုကို ပြည့်စုံစေ၍ နေကြကုန်လော့ဟု ငါ ဟောကြား
ငြားအံ့။ ရဟန်းတို့--- ငါ၏ ဤဟောကြားခြင်းသည် သင့်
လျော်ရာအလော့

“မြတ်စွာဘုရား---မသင့်လျော်ရပါ”

“ရဟန်းတို့---” ဤသာသနာတော်၌ အဓိဿိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤသို့သဘောရှိသော ဆင်းရဲမယဟု၊ ချမ်းသာမဟုတ်သည်ကို စံစားသည့်ရှိသော အကုသိုလ်တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏။ ကုသိုလ်တရားတို့သည် ဤပွားကုန်၏။ ဟူသော ဤအကြောင်းကို ဝါ သီရိ မြဲရ မှ ထင်ထင်ရှားရှား သိရ။ မျက်မှောက်မြဲရ။ ပညာဖြင့် တွေ့ရသောကြောင့်သာ လျှင် ဤသို့သဘောရှိသော ဆင်းရဲမယဟု၊ ချမ်းသာ မဟုတ်သည် စံစားမှုကို ပြည့်စုံစေ၍ နေကြကုန်လော့ဟု ဝါ ဟောကြား၏။

၉.၂.၁၅၄။ ရဟန်းတို့--- ရဟန်းအားလုံးတို့သည်ပင်
မမေ့မလျော့ ပြုထိုက်၏-ဟု ငါ မဟောစေ။ ရဟန်းတို့---
ရဟန်းအားလုံးတို့သည်ပင် မမေ့မလျော့ မပြု-ရ-ဟု၍လည်း
ငါ မဟောစေ။ ရဟန်းတို့--- အာသဝေါကုန်ပြီးကုန်သော
ရဟန္တာရဟန်းတို့သည် ရှိကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့--- ထိုသို့
သဘောရှိကုန်သော ရဟန်းတို့သည် မမေ့မလျော့ ပြုထိုက်

၏-ဟု ငါ မဟော။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ-ထိုရဟန်းတို့သည် မမေ့မလျော့ခြင်းဖြင့် ဗြဟ္မဿိက ပြုပြီးပြီ၊ ထိုရဟန္တာ ရဟန်းတို့သည် မေ့မလျော့ခြင်းမှာ မထိုက်ကုန်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် တည်း။

ရဟန်းတို့--- အရဟတ္တဖိုလ်သို့ မရောက်သေးကုန်သော ကျွင့်ဆံရဟန်းတို့သည် အတုမဲ့ဖြစ်သော ယောက်ျားနာနိဗ္ဗာန်ကို တောင့်တနေကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့---ထိုသို့ သဘောရှိကုန်သော ကျင့်ဆံရဟန်းတို့သည် မမေ့မလျော့ ပြုထိုက်၏-ဟု ငါ ဟော၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ- ဤအရှင်တို့သည် သင့်လျော်သော ကျောင်းတို့ကို ဖိုဝရကုန်သည်ရှိသော်၊ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းတို့ကို ဆည်းကပ်ကြရကုန်သည်ရှိသော်၊ ဣန္ဒြေတို့ကို အညီအမျှ ထားရကုန်သည်ရှိသော် အတုမဲ့ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကျိုးကို မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုကာ နေနိုင်ကုန်တန်ရာ၏-ဟု နှလုံးသွင်းသောကြောင့်တည်း။ ရဟန်းတို့---မမေ့မလျော့ခြင်း၏ အကျိုးကို ကောင်းစွာ မြင်သည့် ဖြစ်၍ ဤရဟန်းတို့သည် မမေ့မလျော့ ပြုထိုက်၏-ဟု ငါ ဟော၏။

ဥ-၂၁၅၅။ ရဟန်းတို့---လောက၌ ဤခုနစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထင်ထင်ရှားရှား ရှိကုန်၏။ အဘယ်ခုနစ်ယောက်တို့နည်း ဟူမူ-(က) ဥဿတောဘာဂဝိပဿ (ရူပကာယ နာမကာယ နှစ်ပါးစုံမှ လွတ်မြောက်သော) ပုဂ္ဂိုလ်၊ (ခ) ပညာဝိပဿ (ပညာဖြင့် လွတ်မြောက်ပြီးသော) ပုဂ္ဂိုလ်၊ (ဂ) ကာယသက္ခိ (ဈာန်ဖြင့် ရှေးဦးစွာ တွေ့၍ နောက်မှ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်း ရှိသော) ပုဂ္ဂိုလ်၊ (ဃ) ဒိဋ္ဌိပုတ္တ (သောတာပတ္တိမဂ်ရပြီးနောက် အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်မည့်) ပုဂ္ဂိုလ်၊ (င) သဒ္ဓိဝိပဿ (သဒ္ဓိပြဌာန်း၍ ကိလေသာမှ လွတ်မည့်) ပုဂ္ဂိုလ်၊ (စ) မောနသင်္ဂါ (ပညာဖြင့် အစဉ်လျှောက်၍ မဂ်သို့ ရောက်မည့်) ပုဂ္ဂိုလ်၊ (ဆ) သဒ္ဓိနသင်္ဂါ (သဒ္ဓိဖြင့် အစဉ်လျှောက်၍ မဂ်သို့ ရောက်မည့်) ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း။

ရဟန်းတို့--- ဥဿတောဘာဂဝိပဿပုဂ္ဂိုလ်-ဟု သည် အဘယ်နည်း- ရဟန်းတို့--- ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကသိုဏ်းရုပ်တို့ကို လွန်မြောက်၍ နာမ်သမာပတ် ဖြစ်သော ငြိမ်သက်သော ဝိမောက္ခတို့ကို ကိုယ်ဖြင့် တွေ့၍ နေ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ပညာဖြင့်လည်း မြင်၍ အာသဝေါတရားတို့သည် ကုန်ခန်းကုန်၏။ ရဟန်းတို့--- ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို ဥဿတောဘာဂဝိပဿပုဂ္ဂိုလ်-ဟု၍ ဆိုရ၏။ ရဟန်းတို့--- ဤရဟန်းမျိုးသည် မမေ့မလျော့ ပြုထိုက်၏-ဟု ငါ မဟောပေ။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ- ထိုရဟန်းသည်

မမေ့မလျော့ခြင်းဖြင့် ဗြဟ္မဿိက ပြုပြီးဖြစ်၍ မေ့မလျော့ခြင်းမှာ မထိုက်တော့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ (၁)

ရဟန်းတို့--- ပညာဝိပဿပုဂ္ဂိုလ်-ဟု သည် အဘယ်နည်း- ရဟန်းတို့--- အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရုပ်တို့ကို လွန်မြောက်၍ နာမ်သမာပတ်ဖြစ်သော ငြိမ်သက်သော ဝိမောက္ခတို့ကို ကိုယ်ဖြင့် တွေ့၍ နေပေ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ပညာဖြင့် မြင်၍ အာသဝေါတရားတို့သည် ကုန်ခန်းကုန်၏။ ရဟန်းတို့--- ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို ပညာဝိပဿပုဂ္ဂိုလ်-ဟု၍ ဆိုရ၏။ ရဟန်းတို့--- ဤရဟန်းမျိုးသည်လည်း မမေ့မလျော့ ပြုထိုက်၏-ဟု ငါ မဟောပေ။ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူ- ထိုရဟန်းသည် မမေ့မလျော့ခြင်းဖြင့် ဗြဟ္မဿိက ပြုပြီးဖြစ်၍ မေ့မလျော့ခြင်းမှာ မထိုက်တော့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ (၂)

ရဟန်းတို့--- ကာယသက္ခိပုဂ္ဂိုလ်-ဟု သည် အဘယ်နည်း- ရဟန်းတို့--- ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကသိုဏ်းရုပ်တို့ကို လွန်မြောက်၍ နာမ်သမာပတ်ဖြစ်သော ငြိမ်သက်သော ဝိမောက္ခတို့ကို ကိုယ်ဖြင့် တွေ့၍ နေ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ပညာဖြင့်လည်း မြင်၍ အချို့သော အာသဝေါတရားတို့သည် ကုန်ခန်းကုန်၏။ ရဟန်းတို့--- ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို ကာယသက္ခိပုဂ္ဂိုလ်-ဟု၍ ဆိုရ၏။ ရဟန်းတို့--- ဤရဟန်းမျိုးကို မမေ့မလျော့ ပြုထိုက်၏-ဟု ငါ ဟော၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ- ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် သင့်လျော်သော ကျောင်းတို့ကို ဖိုဝရသည်ရှိသော် အဆွေခင်ပွန်းကောင်းတို့ကို ဆည်းကပ်ရသည်ရှိသော် ဣန္ဒြေတို့ကို အညီအမျှ ထားရသည်ရှိသော် အတုမဲ့ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကျိုးကို မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေနိုင်တန်ရာ၏-ဟု နှလုံးသွင်းသောကြောင့်တည်း။ ရဟန်းတို့--- ဤမမေ့မလျော့ခြင်း၏ အကျိုးကို ကောင်းစွာ မြင်သည့် ဖြစ်၍ ဤရဟန်းမျိုးသည် မမေ့မလျော့ ပြုထိုက်၏-ဟု ငါ ဟော၏။ (၃)

ရဟန်းတို့--- ဒိဋ္ဌိပုတ္တပုဂ္ဂိုလ်-ဟု သည် အဘယ်နည်း- ရဟန်းတို့--- ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကသိုဏ်းရုပ်တို့ကို လွန်မြောက်၍ နာမ်သမာပတ် ဖြစ်သော ငြိမ်သက်သော ဝိမောက္ခတို့ကို ကိုယ်ဖြင့် တွေ့၍ မနေ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ပညာဖြင့်ကား မြင်၍ အချို့သော အာသဝေါတရားတို့သည် ကုန်ခန်းကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရား မဟာထားသော တရားတို့ကို ပညာဖြင့် ကောင်းစွာ ထူးထွင်း၍ သိ၏။ စင်ကြယ်စွာ ကျင့်၏။ ရဟန်းတို့--- ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို ဒိဋ္ဌိပုတ္တပုဂ္ဂိုလ်-ဟု၍ ဆိုရ၏။ ရဟန်းတို့--- ဤရဟန်းမျိုးသည်လည်း မမေ့မလျော့ ပြုထိုက်၏-ဟု ငါ ဟော၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ- ဤအရှင်သည် သင့်

လျော်သော ကျောင်းတို့ကို ဖိုဝ်ရသည့်ရှိသော် အဆွေ
ခင်ပွန်းကောင်းတို့ကို ဆည်းကပ်ရသည့်ရှိသော် ကုဏ္ဍိတို့ကို
အညီအမျှ ထားရသည့်ရှိသော် အတုမဲ့ဖြစ်သော အရဟတ္တ
ဖိုလ်ကံ၏ကို မျက်မှောက်ဘဝသို့ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော
ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေနိုင်တန်
ရာ၏ဟု နှလုံးသွင်းသောကြောင့်တည်း။ ရဟန်းတို့---ဤ
မမေ့မလျော့ခြင်း၏ အကျိုးကို ကောင်းစွာ မြင်သည် ဖြစ်၍
‘ဤရဟန်းမျိုးသည် မမေ့မလျော့ ပြုထိုက်၏’ဟု ငါ ဟော၏။
(၄)

ရဟန်းတို့---သဒ္ဓိဝိမုတ္တပုဂ္ဂိုလ်-ဟူသည် အဘယ်နည်း-
ရဟန်းတို့---ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်
ကသိုလ်ကံရပ်တို့ကို လွန်မြောက်၍ နာမ်သမာပတ်ဖြစ်သော
ငြိမ်သက်သော ဝိမောက္ခတို့ကို ကိုယ်ဖြင့် တွေ့၍ မနေ၊ ထို
ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပညာဖြင့်ကား မြင်၍ အချို့သော အာသဝေါ
တရားတို့သည် ကုန်ခန်းကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာ
ဘုရား၌လည်း ယုံကြည်သက်ဝင်၏။ ရဟန်းတို့---ဤ ပုဂ္ဂိုလ်
ကို သဒ္ဓိဝိမုတ္တပုဂ္ဂိုလ်-ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ရဟန်းတို့---ဤရဟန်း
မျိုးသည်လည်း မမေ့မလျော့ ပြုထိုက်၏’ဟု ငါ ဟော၏။
အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူ- ဤအရှင်သည် သင့်လျော်သော
ကျောင်းတို့ကို ဖိုဝ်ရသည့်ရှိသော် အဆွေခင်ပွန်းကောင်း
တို့ကို ဆည်းကပ်ရသည့်ရှိသော် ကုဏ္ဍိတို့ကို အညီအမျှ
ထားရသည့်ရှိသော် အတုမဲ့ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်အကျိုး
ကို မျက်မှောက်ဘဝသို့ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့်
သိ၍ မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေနိုင်တန်ရာ၏-ဟု
နှလုံးသွင်းသောကြောင့်တည်း။ ရဟန်းတို့--- ဤမမေ့
မလျော့ခြင်း၏ အကျိုးကို ကောင်းစွာ မြင်သည်ဖြစ်၍ ‘ဤ
ရဟန်းမျိုးသည် မမေ့မလျော့ ပြုထိုက်၏’ဟု ငါ ဟော၏။ (၅)

ရဟန်းတို့---ဓမ္မာနုဘာရီပုဂ္ဂိုလ်-ဟူသည် အဘယ်နည်း-
ရဟန်းတို့---ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်
ကသိုလ်ကံရပ်တို့ကို လွန်မြောက်၍ နာမ်သမာပတ်ဖြစ်သော
ငြိမ်သက်သော ဝိမောက္ခတို့ကို ကိုယ်ဖြင့် တွေ့၍ မနေ၊
ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ပညာဖြင့်ကား မြင်၍ အချို့သော အာသဝေါ
တရားတို့သည် ကုန်ခန်းကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာ
ဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ပညာဖြင့် အနည်းငယ်
မျှသာ ရှုနိုင်၏။ သို့သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ သဒ္ဓိစန္ဒြေ၊ ဝိရိယစန္ဒြေ၊
သတိစန္ဒြေ၊ သမာဓိစန္ဒြေ၊ ပညာစန္ဒြေ-ဟူသော ဤတရားတို့သည်
ရှိကုန်၏။ ရဟန်းတို့--- ‘ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို ဓမ္မာနုဘာရီ ပုဂ္ဂိုလ်’
ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ရဟန်းတို့--- ‘ဤရဟန်းမျိုးသည်လည်း
မမေ့မလျော့ ပြုထိုက်၏’ဟု ငါ ဟော၏။ အဘယ်ကြောင့်
နည်း ဟူ- ဤအရှင်သည် သင့်လျော်သော ကျောင်းတို့ကို
ဖိုဝ်ရသည့်ရှိသော် အဆွေခင်ပွန်းကောင်းတို့ကို ဆည်းကပ်

ရသည့်ရှိသော် ကုဏ္ဍိတို့ကို အညီအမျှ ထားရသည့်ရှိသော်
အတုမဲ့ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကံ၏ကို မျက်မှောက်ဘဝသို့ပင်
ကိုယ်တိုင် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုကာ
ပြည့်စုံစေ၍ နေနိုင်တန်ရာ၏-ဟု နှလုံးသွင်းသောကြောင့်
တည်း။ ရဟန်းတို့--- ဤမမေ့မလျော့ခြင်း၏ အကျိုးကို
ကောင်းစွာ မြင်သည်ဖြစ်၍ ‘ဤရဟန်းမျိုးသည် မမေ့မလျော့
ပြုထိုက်၏’ဟု ငါ ဟော၏။ (၆)

ရဟန်းတို့---သဒ္ဓိနုဘာရီပုဂ္ဂိုလ်-ဟူသည် အဘယ်နည်း-
ရဟန်းတို့---ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်
ကသိုလ်ကံရပ်တို့ကို လွန်မြောက်၍ နာမ်သမာပတ်ဖြစ်သော
ငြိမ်သက်သော ဝိမောက္ခတို့ကို ကိုယ်ဖြင့် တွေ့၍ မနေ၊ ထို
ရဟန်းသည် ပညာဖြင့်ကား မြင်၍ အချို့သော အာသဝေါ
တရားတို့သည် ကုန်ခန်းကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာ
ဘုရားအပေါ်၌ ယုံကြည်ခြင်းမျှ၊ ကြည်ညိုခြင်းမျှ ရှိ၏။
ထိုရဟန်းမှာ သဒ္ဓိစန္ဒြေ၊ ဝိရိယစန္ဒြေ၊ သတိစန္ဒြေ၊ သမာဓိစန္ဒြေ၊
ပညာစန္ဒြေ-ဟူသော ဤတရားတို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။ ရဟန်း
တို့---ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို သဒ္ဓိနုဘာရီပုဂ္ဂိုလ်-ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ရဟန်း
တို့---ဤ ရဟန်းမျိုးသည်လည်း မမေ့မလျော့ ပြုထိုက်၏’
ဟု ငါ ဟော၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူ- ဤအရှင်သည်
လျောက်ပတ်သော ကျောင်းတို့ကို ဖိုဝ်ရသည့်ရှိသော် အဆွေ
ခင်ပွန်းကောင်းတို့ကို ဆည်းကပ်ရသည့်ရှိသော် ကုဏ္ဍိတို့ကို
အညီအမျှ ထားရသည့်ရှိသော် အတုမဲ့ ဖြစ်သော အရဟတ္တ
ဖိုလ်ကံ၏ကို မျက်မှောက်ဘဝသို့ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော
ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေနိုင်တန်
ရာ၏-ဟု နှလုံးသွင်းသောကြောင့်တည်း။ ရဟန်းတို့--- ဤ
မမေ့မလျော့ခြင်း၏ အကျိုးကို ကောင်းစွာ မြင်သည်ဖြစ်၍
‘ဤရဟန်းမျိုးသည် မမေ့မလျော့ ပြုထိုက်၏’ဟု ငါ ဟော၏။
(၇)

၉.၂.၁၅၆။ ရဟန်းတို့---စလျင်စလျင်ပင် အရဟတ္တဖိုလ်၌
တည်ခြင်းကို ငါ မဟော၊ ရဟန်းတို့---စင်စစ်အားဖြင့်
သိက္ခာစဉ် လုပ်ငန်းစဉ် ကျင့်စဉ်ဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်
ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့---အဘယ်သို့လျှင် သိက္ခာစဉ်၊
လုပ်ငန်းစဉ်၊ ကျင့်စဉ်ဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်ခြင်းသည်
ဖြစ်သနည်း ဟူ- ရဟန်းတို့--- သဒ္ဓိတရားရှိသော သူသည်
အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၏။ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သော သူသည်
အရီအသေ ဆည်းကပ်၏။ အရီအသေ ဆည်းကပ်သော
သူသည် နားထောင်၏။ နားထောင်သော သူသည် တရား
နာ၏။ တရားနာပြီး၍ တရားကို ဆောင်၏။ ဆောင်ပြီးသော
တရားတို့ကို ဆင်ခြင်၏။ အနက်ကို ဆင်ခြင်သော
သူသည် တရားတို့ကို ရှုနိုင်၏။ တရားတို့ကို ရှုနိုင်သည့်ရှိသော်
အလိုဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်၏။ အလိုဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်သော သူသည်

အားထုတ်၏။ အားထုတ်၍ နှိုင်းချိန်၏။ နှိုင်းချိန်၍ လွန်စွာ အားထုတ်၏။ နိဗ္ဗာန်သို့ စိတ်စေလွှတ်၍ နာမကာယဖြင့် လည်း မြတ်သော သစ္စာကို မျက်မှောက်ပြု၏။ မဂ်ပညာဖြင့် လည်း ထိုမြတ်သော သစ္စာကို ထိုးထွင်း၍ မြင်၏။

ရဟန်းတို့---သင်တို့မှာ ထိုသဒ္ဓါတရားမျိုးမျှပင် မဖြစ်ပေ။ ထိုအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ခြင်းမျိုးသော်မျှပင် မဖြစ်ပေ။ ထိုအရိုအသေ ဆည်းကပ်ခြင်းမျိုးမျှပင် မဖြစ်ပေ။ ထိုနားထောင်ခြင်းမျိုးမျှပင် မဖြစ်ပေ။ ထိုတရားနာခြင်းမျိုးမျှပင် မဖြစ်ပေ။ ထိုတရားကို ဆောင်ခြင်းမျိုးမျှပင် မဖြစ်ပေ။ ထိုအနက်ကို ဆင်ခြင်ခြင်းမျိုးမျှပင် မဖြစ်ပေ။ ထိုတရားကို ရှုနိုင်ခြင်းမျိုးမျှပင် မဖြစ်ပေ။ ထိုအလိုဆန္ဒမျိုးမျှပင် မဖြစ်ပေ။ ထိုအားထုတ်ခြင်းမျိုးမျှပင် မဖြစ်ပေ။ ထိုနှိုင်းချိန်ခြင်းမျိုးမျှပင် မဖြစ်ပေ။ ထိုပြင်းထန်စွာ အားထုတ်ခြင်းမျိုးမျှပင် မဖြစ်ပေ။ ရဟန်းတို့---သင်တို့သည် ဖောက်ပြန်သော အကျင့်ရှိကုန်၏။ ဖူးသော အကျင့်ရှိကုန်၏။ ရဟန်းတို့--- ဤလူဖျင်းတို့သည် ဤသာသနာတော်မှ အဘယ်မျှ ဝေးဝေး ပြေးကြလိမ့်ဦးမည်နည်း။

၉. ၂. ၁၅၇- ရဟန်းတို့---သစ္စာလေးပါးကို ပြသော ဟောကြားချက်သည်ရှိ၏။ ယင်းဟောကြားချက်ကို အကျဉ်း အားဖြင့် ပြသော် ပညာရှိသော ယောက်ျားသည် မကြာမြင့်မီ ပင်လျှင် ပညာဖြင့် အနက်ကို သိနိုင်ရာ၏။ ရဟန်းတို့---သင်တို့အား ငါ အကျဉ်းပြသအံ့။ ငါ ပြသော အနက်ကို သင်တို့ သိနိုင်ကုန်အံ့လော့။”

“မြတ်စွာဘုရား---တပည့်တော်တို့သည် အဘယ် လူစားတို့ ဖြစ်၍ အဘယ်မှာ တရားသိသူတို့ ဖြစ်နိုင်ပါအံ့နည်း။”

“ရဟန်းတို့--- ပစ္စည်းလေးပါးကို အလေးပြုနေသော၊ ပစ္စည်းလေးပါး အမွေမခံနေသော၊ ပစ္စည်းလေးပါးတို့နှင့် ရောယှက်နေသော ဆရာမှာပင် ‘ငါတို့အတွက် ဤသို့ဖြစ်မူ

ထိုအမှုကို ပြကုန်အံ့၊ ငါတို့အတွက် ဤသို့ မဖြစ်မူ’ ထိုအမှုကို မပြကုန်အံ့’ဟု ဤသို့သဘောရှိသော ဤစူးဆိုခြင်း၊ စူးဆော်ခြင်းမျိုးသည် မဖြစ်။ ရဟန်းတို့---ပစ္စည်းလေးပါးတို့နှင့် ရောယှက်ခြင်း လုံးဝ ကင်း၍နေသော မြတ်စွာဘုရားမှာ အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း။ ရဟန်းတို့--- ယုံကြည်ခြင်း ရှိသော၊ ဆရာအဆုံးအမ၌ သက်ဝင်၍ ကျင့်နေသော တပည့်မှာ ‘မြတ်စွာဘုရားသည် ဆရာတည်း။ ငါသည် တပည့် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သီ၏။ ငါသည် မသီ’ဟု ဤသဘောသည် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့--- ယုံကြည်ခြင်းရှိသော၊ ဆရာအဆုံးအမ၌ သက်ဝင်၍ ကျင့်နေသော တပည့်မှာ ဆရာအဆုံးအမသည် စည်ပင်နိုင်၏။ ဩဇာ ရှိ၏။ ရဟန်းတို့--- ယုံကြည်ခြင်း ရှိသော၊ ဆရာအဆုံးအမ၌ သက်ဝင်၍ ကျင့်နေသော တပည့်မှာ ‘ကိုယ်၌ အရေးသည်လည်းကောင်း၊ အကြောသည်လည်းကောင်း၊ အရိုးသည်လည်းကောင်း အကယ်၍ ကြွင်း ကျန်စေကာမူ၊ အသာ။ အသွေးသည် ခန်းမြောက်စေကာမူ ယောက်ျားတို့၏ အစွမ်း၊ ယောက်ျားတို့၏ ဝီရိယ၊ ယောက်ျားတို့၏ လုံ့လဖြင့် ရထိုက်၊ ရောက်ထိုက်သော အရဟတ္တဖိုလ်သို့ မရောက်သေးသမျှ ဝီရိယ၏၊ လျော့ပါးခြင်းသည် မဖြစ်စေရ’ ဟူသော ဤသဘောသည် ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့--- ယုံကြည်ခြင်းရှိသော၊ ဆရာအဆုံးအမ၌ သက်ဝင်၍ ကျင့်သော တပည့်မှာ မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် အရဟတ္တဖိုလ်နှင့် အနာဂါမိဖိုလ်-ဟူသော၊ နှစ်ပါးသော အကျိုးတို့တွင် တစ်ပါးပါးသော အကျိုးသည် စကနိ ဖြစ်ရမည်-ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်မြှိုက် ဝမ်းမြောက် ကြကုန်၏။

၃။ ပရိမ္မာဇနာဝဂ်

၁

တေဝိဇ္ဇဝစ္ဆသုတ်

၉.၂.၁၅၈။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တောတွင် အထွတ်တပ်သော ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဝစ္ဆအနွယ် ဖြစ်သော ပရိနိဗ္ဗိတသညာသရက်ဖြူပင် တစ်ပင်ရှိသော ပရိနိဗ္ဗိတကျောင်း၌ နေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အခါ၌ ဝေသာလီပြည်သို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားမှာ "ဝေသာလီပြည်သို့ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ရန် အလွန်စောသေး၏။ ငါသည် ဝစ္ဆပရိနိဗ္ဗိတသို့ ကြွရလျှင် ကောင်းမည်" ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုသို့ ကြံတော်မူကာ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝစ္ဆပရိနိဗ္ဗိတသို့ ကြွတော်မူ၏။ ဝစ္ဆပရိနိဗ္ဗိတသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏- "မြတ်စွာဘုရား---ရဟန်းဂေါတမသည် 'အလုံးစုံကို ငါ သိ၏၊ အလုံးစုံကို ငါ မြင်၏၊ ငါ သွားနေစဉ် ဖြစ်စေ၊ ရပ်နေစဉ် ဖြစ်စေ၊ အိပ်ပျော်နေစဉ် ဖြစ်စေ၊ နိုးကြားနေစဉ် ဖြစ်စေ ငါ့မှာ အပြီမပြတ် ဉာဏ်အမြင်သည် ရေရှည်ထင်၏' ဟု အကြွင်းမဲ့ ဉာဏ်အမြင်ကို ဝန်ခံ၏" ဟူ၍ ကြားဖူးပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုသို့ ပြောဆိုသော သူတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားအရ ပြောဆိုသူများ ဖြစ်ပါကုန်၏လော"

"ဝစ္ဆ--- ထိုသို့ ပြောဆိုသော သူတို့သည် ငါ၏ စကားအရ ပြောဆိုသူများ မဟုတ်ကြ"

၉.၂.၁၅၉။ "မြတ်စွာဘုရား--- ထိုသို့ မဟုတ်လျှင် အဘယ်သို့ ပြောဆိုသော ကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားအရ ပြောဆိုသူများ ဖြစ်ကြပါမည်နည်း"

"ဝစ္ဆ--- ရဟန်းဂေါတမသည် ဝိဇ္ဇာသုံးပါးရှိ၏" ဟု ပြောဆိုသော သူသည် အမှန်အားဖြင့် ငါ၏ စကားအရ ပြောဆိုသူ ဖြစ်နိုင်၏။

ဝစ္ဆ--- ငါသည် အလိုရှိသလောက် များပြားသော ရှေး၌ နေဖူးသော ဓမ္မာအစဉ် (ဘဝများစွာ) ကို အောက်မေ့နိုင်၏။ ဝစ္ဆ--- ငါသည် စုတေဆဲသတ္တဝါ၊ ပဋိသန္ဓေနေဆဲ သတ္တဝါ-စသော သတ္တဝါအမျိုးမျိုးကို ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ဖြင့် အလိုရှိသလောက် မြင်၏။ ဝစ္ဆ--- ငါသည် အာသဝေါတရားတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် ရဟန္တာ ဖြစ်၍ နေ၏။ ဝစ္ဆ--- ရဟန်းဂေါတမသည် ဝိဇ္ဇာသုံးပါးရှိ၏" ဟု ပြောဆိုသူသည် ငါ၏ စကားအရ ပြောဆိုသူ ဖြစ်နိုင်၏"

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော ဝစ္ဆပရိနိဗ္ဗိတသည် မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏- "အရှင်ဂေါတမ--- လူသံယောဇဉ်ကို ဖယ်ဖွန့်ဘဲ ကိုယ်ခန္ဓာပျက်စီးသည်မှ နောက်၌ ဒုက္ခအဆုံးကို ခြုံသော တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ရှိပါသလော"

“ဝစ္ဆ---လူသံယောဇဉ်ကို မပယ်မစွန့်ဘဲ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီးသည်မှ နောက်၌ ဒုက္ခ၏ အဆုံးကို ပြသော တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် မရှိ”

“အရှင်ဂေါတမ---လူသံယောဇဉ်ကို မပယ်မစွန့်ဘဲ ကိုယ်ခန္ဓာပျက်စီးသည်မှ နောက်၌ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သော တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ရှိပါသလော”

“ဝစ္ဆ--- လူသံယောဇဉ်ကို မပယ်မစွန့်ဘဲ ကိုယ်ခန္ဓာပျက်စီးသည်မှ နောက်၌ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သော သူတို့သည် တစ်ရာ၊ နှစ်ရာ၊ သုံးရာ၊ လေးရာမက အများအပြား ရှိ၏”

“အရှင်ဂေါတမ---ကိုယ်ခန္ဓာပျက်စီးသည်မှ နောက်၌ ဒုက္ခ၏ အဆုံးကို ပြသော တစ်စုံတစ်ယောက်သော အာဇီဝကသည် ရှိပါသလော”

“ဝစ္ဆ--- ကိုယ်ခန္ဓာပျက်စီးသည်မှ နောက်၌ ဒုက္ခ၏ အဆုံးကို ပြသော တစ်စုံတစ်ယောက်သော အာဇီဝကသည် မရှိ”

“အရှင်ဂေါတမ--- ကိုယ်ခန္ဓာပျက်စီးသည်မှ နောက်၌ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သော တစ်စုံတစ်ယောက်သော အာဇီဝကသည် ရှိပါသလော”

“ဝစ္ဆ---ဤကမ္ဘာမှ ပြန်ရေသော် ကိုးဆယ့်တစ်ကမ္ဘာထက် ၌ တစ်ယောက်သော အာဇီဝကမှတစ်ပါး တစ်စုံတစ်ယောက်သော အာဇီဝကကိုမျှ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သည်ကို ငါ မမြင်၊ ထိုတစ်ယောက်သော အာဇီဝကသည်လည်း ကမ္မဝါဒီ၊ ကိရိယဝါဒီ ဖြစ်သော ငါသာလျှင် ဖြစ်ပေ၏”

“အရှင်ဂေါတမ--- ဤသို့ ဖြစ်မှ ဤတိတ္ထိတို့၏ အကျင့်သည် အယုတ်ဆုံးအားဖြင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရန်ပင် ဝေး၏”

“ဝစ္ဆ---ဤတိတ္ထိတို့၏ အကျင့်သည်အယုတ်ဆုံးအားဖြင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရန်ပင် ဝေး၏”

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားကို ဟောတော်မူ၏။ ဝစ္ဆ ပရိဒိုဇ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်ခြိုက်ဝမ်းမြောက်လေ၏။

အဋ္ဌိဝဇ္ဇသုတ်

၉.၂.၁၆၀။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဝဇ္ဇပရိနိဝိသည့်မြတ်စွာဘုရားရှိတော်မူရာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားရောက်၏။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်သော အခါ သင့်လျော်သော နေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏။

“အရှင်ဂေါတမ---‘လောကသည် မြဲ၏၊ ဤအယူသည် သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချဉ်းနီးသာတည်း’ ဟု အရှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူရှိပါသလော”

“ဝဇ္ဇ--- ငါသည် ထိုသို့ အယူမရှိပါ”

“အရှင်ဂေါတမ--- ‘လောကသည် မမြဲ၊ ဤအယူသည် သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချဉ်းနီးသာတည်း’ ဟု အရှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူရှိပါသလော”

“ဝဇ္ဇ--- ငါသည် ထိုသို့ အယူမရှိပါ”

“အရှင်ဂေါတမ--- ‘လောကသည် အဆုံးရှိ၏၊ ဤအယူသည် သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချဉ်းနီးသာတည်း’ ဟု အရှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူရှိပါသလော”

“ဝဇ္ဇ--- ငါသည် ထိုသို့ အယူမရှိပါ”

“အရှင်ဂေါတမ--- ‘လောကသည် အဆုံးမရှိ၊ ဤအယူသည် သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချဉ်းနီးသာတည်း’ ဟု အရှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူရှိပါသလော”

“ဝဇ္ဇ--- ငါသည် ထိုသို့ အယူမရှိပါ”

“အရှင်ဂေါတမ--- ‘ထိုအသက်သည်ပင် ထိုကိုယ်ကောင်တည်း၊ ဤအယူသည် သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချဉ်းနီးသာတည်း’ ဟု အရှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူရှိပါသလော”

“ဝဇ္ဇ--- ငါသည် ထိုသို့ အယူမရှိပါ”

“အရှင်ဂေါတမ--- ‘အသက်သည် တခြား၊ ကိုယ်ကောင်သည် တခြားတည်း၊ ဤအယူသည် သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချဉ်းနီးသာတည်း’ ဟု အရှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူရှိပါသလော”

“ဝဇ္ဇ--- ငါသည် ထိုသို့ အယူမရှိပါ”

“အရှင်ဂေါတမ--- ‘သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ မြဲ၏၊ ဤအယူသည် သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည်

အချည်းနီးသာတည်း’ဟု အရှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူရှိပါသလော”

“ဝစ္ဆ--- ငါသည် ထိုသို့ အယူမရှိပါ”

“အရှင်ဂေါတမ--- သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ မဖြစ်၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနီးသာတည်း’ဟု အရှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူရှိပါသလော”

“ဝစ္ဆ--- ငါသည် ထိုသို့ အယူမရှိပါ”

“အရှင်ဂေါတမ--- သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်လည်း ဖြစ်လည်း မဖြစ်၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနီးသာတည်း’ဟု အရှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူရှိပါသလော”

“ဝစ္ဆ--- ငါသည် ထိုသို့ အယူမရှိပါ”

“အရှင်ဂေါတမ--- သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်းမဟုတ်၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနီးသာတည်း’ဟု အရှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူရှိပါသလော”

“ဝစ္ဆ--- ငါသည် ထိုသို့ အယူမရှိပါ”

“အရှင်ဂေါတမ--- အဘယ်သို့သော အဖြစ်ကို ကောင်းစွာ မြင်၍ ဤဒိဋ္ဌိအယူတို့သို့ လုံးဝ မကပ်ရောက်ပါသနည်း”

ဥ.၂.၁၆၁။ “ဝစ္ဆ--- လောကသည် မြဲ၏-အစရှိသော အယူအားလုံးသည် မိစ္ဆာအယူတည်း၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတည်း’ဟုသော တောချုံတည်း၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတည်း’ဟုသော ခရီးခဲတည်း၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတည်း’ဟုသော ဆူးခြောင့်တည်း၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတည်း’ဟုသော တုန်လှုပ်ခြင်းတည်း၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတည်း’ဟုသော သံယောဇဉ်တည်း၊ ဆင်းရဲနှင့်တကွ ဖြစ်၏၊ ညှဉ်းဆဲခြင်းနှင့်တကွ ဖြစ်၏၊ ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းနှင့် တကွ ဖြစ်၏၊ ပူလောင်ခြင်းနှင့်တကွ ဖြစ်၏၊ ငြီးစေ့ခြင်းငှာ မဖြစ်၊ တပ်ခြင်းကင်းခြင်းငှာ မဖြစ်၊ ချုပ်ခြင်းငှာ မဖြစ်၊ ငြိမ်းခြင်းငှာ မဖြစ်၊ အထူးသိခြင်းငှာ မဖြစ်၊ ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှာ မဖြစ်၊ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းငှာ မဖြစ်။

ဝစ္ဆ--- ငါသည် ဤအဖြစ်ကို ကောင်းစွာ မြင်သည် မြင်၍ သာလျှင် ဤဒိဋ္ဌိအယူတို့သို့ လုံးဝ မကပ်ရောက်”

“အရှင်ဂေါတမမှာ တစ်စုံတစ်ရာသော အယူသည် ရှိပါသလော”

“ဝစ္ဆ--- အယူ-ဟူသော ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရားသည်

ပယ်ထားပြီးပြီ၊ ဝစ္ဆ--- မြတ်စွာဘုရားသည် ‘ဤကား ရှစ်၊ ဤကား ရှစ်၏ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤကား ရှစ်၏ ချုပ်ရာ၊ ဤကား ဝေဒနာ၊ ဤကား ဝေဒနာ၏ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤကား ဝေဒနာ၏ ချုပ်ရာ၊ ဤကား သဿ၊ ဤကား သဿာ၏ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤကား သဿာ၏ ချုပ်ရာ၊ ဤကား သင်္ခါရ၊ ဤကား သင်္ခါရတို့၏ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤကား သင်္ခါရတို့၏ ချုပ်ရာ၊ ဤကား ဝိညာဏ်၊ ဤကား ဝိညာဏ်၏ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤကား ဝိညာဏ်၏ ချုပ်ရာ’ဟု ဤသဘောကို မြင်ထားပြီးပြီ၊ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ၊ ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ-ဟူသော ထောင်လွှားမှု ကိန်းဝပ်ခြင်း (ဒိဋ္ဌိ၊ တဏှာ၊ ဓာနာနုသယ)-ဟူသော အလုံးစုံသော ထင်မှတ်မှု၊ အလုံးစုံသော မွေ့နောက်မှု တရားတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့်၊ စွဲလမ်းမှု ဥပါဒိနိ မရှိခြင်းကြောင့် လွတ်မြောက်ပြီး-ဟူ၍ ငါ ပြောကြားလို၏”

ဥ.၂.၁၆၂။ “အရှင်ဂေါတမ--- ဤသို့ လွတ်မြောက်သော စိတ်ရှိသော ရဟန်းသည် အဘယ်၌ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ဖြစ်သနည်း”

“ဝစ္ဆ--- ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ဖြစ်၏-ဟူသော အဖြစ်သို့ မရောက်”

“အရှင်ဂေါတမ--- ထိုသို့ဖြစ်ပါမှ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် မဖြစ်ပါသလော”

“ဝစ္ဆ--- ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် မဖြစ်-ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်”

“အရှင်ဂေါတမ--- ထိုသို့ဖြစ်မှ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏၊ မဖြစ်လည်း မဖြစ်ပါသလော”

“ဝစ္ဆ--- ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏၊ မဖြစ်လည်း မဖြစ်-ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်”

“အရှင်ဂေါတမ--- ထိုသို့ဖြစ်ပါမှ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်ပါသလော”

“ဝစ္ဆ--- ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်-ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်”

“အရှင်ဂေါတမ--- အရှင်ဂေါတမသည် ထိုသို့ ဖြေဆိုသဖြင့် ဤအရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် နားမလည်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ ဤအရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် တွေ့စေခြင်းသို့ ရောက်၏၊ အရှင်ဂေါတမ၏ ရှေးဦး ပြောဆိုသော စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဖြစ်ပေါ်လာသော ကြည်လင်ခြင်းမျှသည်လည်း ယခုအခါ ကွယ်ပျောက်ပါလေပြီ”

“ဝစ္ဆ--- သင် နားမလည်ခြင်းငှာ ထိုက်ပါပေ၏။ တွေဝေ ခြင်းငှာ ထိုက်ပါပေ၏။ ဝစ္ဆ--- ဤတရားသည် နက်လည်း နက်နစ်၏။ မြင်နိုင်ခဲ့၏။ လျော်စွာ သိနိုင်ခဲ့၏။ ငြိမ်သက်၏။ မှန်မြတ်၏။ ကြံဆ၍ သိနိုင်သော အရာ မဟုတ်။ သိမပေ့၏။ ပညာရှိတို့သာ သိနိုင်၏။ ထိုတရားကို သာသနာတော်မှ တစ်ပါးသော အယူရှိသော၊ သာသနာတော်မှ တစ်ပါးသော တိတ္ထိဘောင်၌ ဆရာရှိနေသော သင်သည် သိရန် ကော်၏။

ဥ.၂.၁၆၃။ ဝစ္ဆ--- ထိုသို့ ခြစ်ပါမှ ဤအရာ၌ သင့်ကိုပင် မေးမြန်းအံ့။ သင် သဘောကျပည့် အတိုင်း ဖြေကြားလော့။ ဝစ္ဆ--- အသိနည်း။ အကယ်၍ သင်၏ ရှေ့၌ မီးတောက်နေ ခြားအံ့။ ‘ငါ၏ ရှေ့၌ ဤမီးသည် တောက်နေ၏’ဟု သင် သိနိုင်မည်လော”

“အရှင်ဂေါတမ--- ကျွန်ုပ် သိနိုင်ပါ၏”

“ဝစ္ဆ--- ‘သင်၏ရှေ့၌ တောက်နေသော ဤမီးသည် အဘယ်ကို စွဲ၍ တောက်နေသနည်း’ဟု သင့်ကို အကယ်၍ မေးခြားအံ့။ ဤသို့ မေးသည်ရှိသော် သင်သည် အဘယ်သို့ ဖြေကြားမည်နည်း”

“အရှင်ဂေါတမ--- ဤသို့ မေးသည်ရှိသော် ကျွန်ုပ်သည် ‘ငါ၏ ရှေ့၌ တောက်နေသော ဤမီးသည် မြက်၊ ထင်း လောင်စာကို စွဲ၍ တောက်နေ၏’ဟု ဖြေကြားပါအံ့”

“ဝစ္ဆ--- အကယ်၍ သင်၏ရှေ့၌ ထိုမီးသည် ငြိမ်းခြားအံ့၊ သင်သည် ‘ငါ၏ ရှေ့၌ ဤမီးသည် ငြိမ်း၏’ဟု သိနိုင် မည်လော”

“အရှင်ဂေါတမ--- ကျွန်ုပ်သည် သိနိုင်ပါ၏”

“ဝစ္ဆ--- ‘သင်၏ ရှေ့၌ ငြိမ်းအေးသွားသော မီးသည် ဤ အရပ်မှ အဘယ်အရပ်သို့ သွားသနည်း၊ အရှေ့အရပ်သို့ ဖြစ်စေ၊ တောင်အရပ်သို့ ဖြစ်စေ၊ အနောက်အရပ်သို့ ဖြစ်စေ၊ မြောက်အရပ်သို့ ဖြစ်စေ သွားလေသလော’ဟု အကယ်၍ သင့်ကို မေးခြားအံ့။ ဤသို့ မေးသည်ရှိသော် သင်သည် အဘယ်သို့ ဖြေကြားမည်နည်း”

“အရှင်ဂေါတမ--- သွား၏ဟု ပြော၍ မရ၊ အရှင်ဂေါတမ --- ‘ထိုမီးသည် အကြင် မြက်၊ ထင်း လောင်စာကို အစွဲဖြု၍ တောက်၏။ ထိုမြက်၊ ထင်း လောင်စာ၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ တစ်ပါးသော မီးလောင်စာ၏ မရှိခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း လောင်စာမရှိသည့် ဖြစ်၍ ငြိမ်းအေးပြီးဟုသာ ပြောရပါမည်”

ဥ.၂.၁၆၄။ “ဝစ္ဆ--- ဤအတူပင်လျှင် အကြင်ရုပ်ဖြင့်

သတ္တဝါ-ဟူ၍ သတ်မှတ်သော် သတ်မှတ်ရာ၏။ ထိုရုပ်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ပယ်ပြီးတော်မူပြီး၊ ဝစ္ဆ--- ရုပ်တို့၏ ကောင်းစွာ ကုန်ခြင်းဖြင့် လွတ်မြောက်ပြီးသော မြတ်စွာ ဘုရားသည် မဟာသမုဒ္ဒရာကဲ့သို့ နက်နစ်၏။ မနိုင်းယဉ်အပ်၊ ထက်ဝန်းကျင် သက်ဝင်နိုင်ခဲ့၏။ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ခြစ်၏ ---ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်၊ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် မဖြစ်-ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်၊ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ခြစ်လည်း ခြစ်၏။ မဖြစ်လည်း မဖြစ်-ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်၊ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ခြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ် သည်လည်း မဟုတ်-ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်။

အကြင် ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်ဖြင့် သတ္တဝါ-ဟူ၍ သတ်မှတ်သော် သတ်မှတ်ရာ၏။ ထိုဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ပယ်ပြီးတော်မူပြီး၊ “ဝစ္ဆ--- ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်၏ ကောင်းစွာ ကုန်ခြင်းဖြင့် လွတ်မြောက်ပြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာသမုဒ္ဒရာကဲ့သို့ နက်နစ်၏။ မနိုင်းယဉ်အပ်၊ ထက်ဝန်းကျင် သက်ဝင်နိုင်ခဲ့၏။ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ခြစ်၏-ဟူသော အဖြစ် သို့လည်း မရောက်၊ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် မဖြစ်-ဟူသော အဖြစ် သို့လည်း မရောက်၊ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ခြစ်လည်း ခြစ်၏။ မဖြစ်လည်း မဖြစ်-ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်၊ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ခြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည် လည်း မဟုတ်-ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ဝစ္ဆမဂ္ဂိနိုင်သည့် မြတ်စွာဘုရားကို --- “အရှင်ဂေါတမ--- ဥပမာအားဖြင့် ရွာ သို့မဟုတ် နံပိုး၏ ဖနီးမဝေးသော အရပ်၌ အင်ကြင်းပင်ကြီး ရှိသည် ထိုပါ တော၊ ထိုအင်ကြင်းပင်ကြီး၏ မမြဲခြင်းသဘောကြောင့် အခက်အခက်တို့သည် ပျက်စီးကုန်ခြားအံ့၊ အခွံအပွေး တို့သည် ပျက်စီးကုန်ခြားအံ့၊ အကုတ်သည် ပျက်စီးကုန် ခြားအံ့၊ ထိုအင်ကြင်းပင်ကြီးသည် နောင်အခါ၌ ကင်းသော အခက်အခက်၊ ကင်းသော အခွံအပွေး၊ ကင်းသော အကာ ရှိသည် ဖြစ်၍ အနှစ်သက်သက်သာ တည်နေသကဲ့သို့ ဤ အတူပင်လျှင် အရှင်ဂေါတမ၏ စကားသည် အခက်အခက်မှ ကင်းပါပေ၏။ အခွံအပွေးမှ ကင်းပါပေ၏။ အကာမှ ကင်းပါ ပေ၏။ အနှစ်သက်သက်သာ တည်ပါပေ၏။

အရှင်ဂေါတမ--- တရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက် ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အရှင်ဂေါတမ--- တရားတော်သည် အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အရှင်ဂေါတမသည် ယနေ့မှ စ၍ ကျွန်ုပ်ကို ရတနာသုံးပါးကို ရာသက်ပန် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် သော ဥပါသကာ-ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။

မဟာဝဇ္ဇသုတ်

၉.၂.၁၆၅။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဗြဟ္မာ၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဝဇ္ဇပရိနိဗ္ဗာန်သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရောက်သော အခါ သင့်လျော်သော နေရာ၌ ထိုင်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏- “အရှင်ဂေါတမ---ကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဂေါတမနှင့် အတူ စကားပြောဆိုရဖူးသည်မှာ ကာလ ကြာပါပြီ။ ကျွန်ုပ်တောင်းပန်ပါ၏။ အရှင်ဂေါတမသည် ကျွန်ုပ်အား အကျဉ်းအားဖြင့် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကို ဟောကြားတော်မူပါ။”

“ဝဇ္ဇ--- သင့်အား အကျဉ်းအားဖြင့်လည်း ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကို ငါ ဟောနိုင်၏။ အကျယ်အားဖြင့်လည်း ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကို ငါ ဟောနိုင်၏။ ဝဇ္ဇ---သို့ရာတွင် သင့်အား အကျဉ်းအားဖြင့်သာ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကို ငါ ဟောပေအံ့။ ထိုကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကို နှာကြားလော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းလော့၊ ဟောကြားပေအံ့။”

“အရှင်ဘုရား--- ကောင်းပါပြီ။”

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏-

၉.၂.၁၆၆။ “ဝဇ္ဇ--- လောဘ(လိုချင်မှု)သည် အကုသိုလ်တည်း။ အလောဘ(မလိုချင်မှု)သည် ကုသိုလ်တည်း။ ဝဇ္ဇ---အေါသ(စိတ်ဆိုးမှု)သည် အကုသိုလ်တည်း။ အအေါသ(စိတ်မဆိုးမှု)သည် ကုသိုလ်တည်း။ ဝဇ္ဇ---မောဟ(တွေဝေမှု)သည် အကုသိုလ်တည်း။ အမောဟ(မတွေဝေမှု)သည် ကုသိုလ်တည်း။ ဝဇ္ဇ--- ဤသို့လျှင် ဤသုံးပါးကုန်သော တရားတို့သည် အကုသိုလ်တို့တည်း။ ဤသုံးပါးကုန်သော တရားတို့သည် ကုသိုလ်တို့တည်း။

ဝဇ္ဇ---အသက်သတ်ခြင်းသည် အကုသိုလ်တည်း။ အသက်သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် ကုသိုလ်တည်း။ ဝဇ္ဇ---မပေးသောဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းသည် အကုသိုလ်တည်း။ မပေးသောဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် ကုသိုလ်တည်း။ ဝဇ္ဇ---သုတစ်ပါးသားမယားကို ဖြစ်မှားကျူးလွန်ခြင်းသည် အကုသိုလ်တည်း။ သုတစ်ပါးသားမယားကို ဖြစ်မှားကျူးလွန်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် ကုသိုလ်တည်း။ ဝဇ္ဇ--- မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းသည် အကုသိုလ်တည်း။ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် ကုသိုလ်တည်း။ ဝဇ္ဇ--- ကုန်းတိုက်စကား ပြောဆိုခြင်းသည်

အကုသိုလ်တည်း။ ကုန်းတိုက်စကား ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် ကုသိုလ်တည်း။ ဝစ္ဆ--- ကြမ်းသော စကားကို ပြောဆိုခြင်းသည် အကုသိုလ်တည်း။ ကြမ်းသော စကားကို ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် ကုသိုလ်တည်း။ ဝစ္ဆ--- အဖျင်းပြောဆိုခြင်းသည် အကုသိုလ်တည်း။ အဖျင်း ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် ကုသိုလ်တည်း။ ဝစ္ဆ--- သူတစ်ပါးဥစ္စာကို ရှေးရှုကြည့်ခြင်းသည် အကုသိုလ်တည်း။ သူတစ်ပါးဥစ္စာကို ရှေးရှုကြည့်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် ကုသိုလ်တည်း။ ဝစ္ဆ--- သတ္တဝါတို့ကို ဖျက်စီးစေလိုခြင်းသည် အကုသိုလ်တည်း။ မပျက်စီးစေလိုခြင်းသည် ကုသိုလ်တည်း။ ဝစ္ဆ--- မှားသော အမြင်သည် အကုသိုလ်တည်း။ မှန်သော အမြင်သည် ကုသိုလ်တည်း။ ဝစ္ဆ--- ဤသို့လျှင် ဤဆယ်ပါးသော တရားတို့သည် အကုသိုလ်တို့တည်း။ ဤဆယ်ပါးသော တရားတို့သည် ကုသိုလ်တို့တည်း။

ဝစ္ဆ--- တကုန်ကို အမြစ်ပြတ် ပယ်ပြီးသော ရဟန်းသည် ရဟန္တာတည်း။

ဥ.၂.၁၆၇။ "အရှင်ဂေါတမ--- အရှင်ဂေါတမကို ထားပါဦး။ အရှင်ဂေါတမ၏ တပည့်ဖြစ်သော တစ်ပါးတလေသော ရဟန္တာရဟန်းသည် ရှိပါသလော"

"ဝစ္ဆ--- ငါတပည့်ဖြစ်သော ရဟန္တာရဟန်းတို့သည် တစ်ရာ၊ နှစ်ရာ၊ သုံးရာ၊ လေးရာ၊ ငါးရာမက စင်စစ်အားဖြင့် လွန်စွာ များပြားလှကုန်သည်သာတည်း။"

"အရှင်ဂေါတမ---အရှင်ဂေါတမကို ထားပါဦး။ ရဟန်းတို့ကို ထားပါဦး။ အရှင်ဂေါတမ၏ တပည့်မဖြစ်သော တစ်ယောက်တလေမျှသော ရဟန္တာရဟန်းမသည် ရှိ၏လော"

"ဝစ္ဆ--- ငါတပည့်မဖြစ်သော ရဟန်းမတို့သည် တစ်ရာ၊ နှစ်ရာ၊ သုံးရာ၊ လေးရာ၊ ငါးရာမက စင်စစ်အားဖြင့် လွန်စွာ များပြားလှကုန်သည်သာတည်း။"

"အရှင်ဂေါတမ---အရှင်ဂေါတမကို ထားပါဦး။ ရဟန်းတို့ကို ထားပါဦး။ ရဟန်းမတို့ကို ထားပါဦး။ အရှင်ဂေါတမ၏ တပည့်ဖြစ်သော၊ အဝတ်ဖြုတ် ဝတ်သော၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သော လူဖြစ်သော တစ်ယောက်တလေမျှသော အနာဂါမ်လူဥပါသကာသည် ရှိပါသလော"

"ဝစ္ဆ--- ငါတပည့်ဖြစ်သော၊ အဝတ်ဖြုတ် ဝတ်သော၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သော အနာဂါမ် လူဥပါသကာ

တို့သည် တစ်ရာ၊ နှစ်ရာ၊ သုံးရာ၊ လေးရာ၊ ငါးရာမက စင်စစ်အားဖြင့် လွန်စွာ များပြားလှကုန်သည်သာတည်း။"

"အရှင်ဂေါတမ---အရှင်ဂေါတမကို ထားပါဦး။ ရဟန်းတို့ကို ထားပါဦး။ ရဟန်းမတို့ကို ထားပါဦး။ အဝတ်ဖြုတ် ဝတ်ကုန်သော၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သော အနာဂါမ် လူဥပါသကာတို့ကို ထားပါဦး။ အဝတ်ဖြုတ် ဝတ်၍ ကာမဂုဏ်ကို ခံစားလျက် အရှင်ဂေါတမ၏ အဆုံးအမအတိုင်း လိုက်နာသော၊ သွန်သင်သည့် အတိုင်း လိုက်နာသော သောတာပန် လူဥပါသကာ တစ်ယောက်တလေသည် ရှိပါသလော"

"ဝစ္ဆ--- အဝတ်ဖြုတ် ဝတ်လျက် ကာမဂုဏ်ကို ခံစားလျက် အဆုံးအမအတိုင်း လိုက်နာသော၊ သွန်သင်သည့် အတိုင်း လိုက်နာသော သောတာပန် လူဥပါသကာတို့သည် တစ်ရာ၊ နှစ်ရာ၊ သုံးရာ၊ လေးရာ၊ ငါးရာမက စင်စစ်အားဖြင့် လွန်စွာ များပြားလှကုန်သည်သာတည်း။"

"အရှင်ဂေါတမ--- အရှင်ဂေါတမကို ထားပါဦး။ ရဟန်းတို့ကို ထားပါဦး။ ရဟန်းမတို့ကို ထားပါဦး။ အဝတ်ဖြုတ် ဝတ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သော အနာဂါမ် လူဥပါသကာတို့ကို ထားပါဦး။ အဝတ်ဖြုတ် ဝတ်သော ကာမဂုဏ်ကို ခံစားသော သောတာပန် လူဥပါသကာတို့ကို ထားပါဦး။ အရှင်ဂေါတမ၏ တပည့်မဖြစ်သော အဝတ်ဖြုတ် ဝတ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သော အနာဂါမ် လူဥပါသကာ တစ်ယောက်တလေသည် ရှိပါသလော"

"ဝစ္ဆ--- ငါတပည့်မဖြစ်သော အဝတ်ဖြုတ် ဝတ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သော အနာဂါမ် လူဥပါသကာမတို့သည် တစ်ရာ၊ နှစ်ရာ၊ သုံးရာ၊ လေးရာ၊ ငါးရာမက စင်စစ်အားဖြင့် လွန်စွာ များပြားလှကုန်သည်သာတည်း။"

"အရှင်ဂေါတမ---အရှင်ဂေါတမကို ထားပါဦး။ ရဟန်းတို့ကို ထားပါဦး။ ရဟန်းမတို့ကို ထားပါဦး။ အဝတ်ဖြုတ် ဝတ်ကုန်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သော အနာဂါမ် လူဥပါသကာတို့ကို ထားပါဦး။ အဝတ်ဖြုတ် ဝတ်ကုန်သော ကာမဂုဏ်ကို ခံစားကုန်သော သောတာပန် လူဥပါသကာတို့ကို ထားပါဦး။ အဝတ်ဖြုတ် ဝတ်ကုန်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သော အနာဂါမ် လူဥပါသကာမတို့ကို ထားပါဦး။ အရှင်ဂေါတမ၏ တပည့်မ ဖြစ်သော အဝတ်ဖြုတ် ဝတ်၍ ကာမဂုဏ်ကို ခံစားလျက် အဆုံးအမအတိုင်း လိုက်နာ

၉.၂.၁၆၉။ အရှင်ဂေါတမ--- ဥပမာအားဖြင့် ဂင်္ဂါမြစ်သည် သမုဒ္ဒရာသို့ ညွတ်၍ သမုဒ္ဒရာသို့ ကိုင်း၍ သမုဒ္ဒရာသို့

ရှိုင်း၍ သမုဒ္ဒရာကို ဦးဆိုက်၍ တည်သကဲ့သို့ ဤအတူ အရှင်ဂေါတမ၏ ရဟန်းရှင်လူနှင့် တကွသော ဤပရိသတ် သည် နိဗ္ဗာန်သို့ ညွတ်၏။ နိဗ္ဗာန်သို့ ကင်း၏။ နိဗ္ဗာန်သို့ ရှိုင်း၏။ နိဗ္ဗာန်ကို ဦးဆိုက်၍ တည်၏။

အရှင်ဂေါတမ--- တရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အရှင်ဂေါတမ---တရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ ထိုကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဂေါတမကို ကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍ ဆည်းကပ်၏။ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍ ဆည်းကပ်၏။ ရဟန်းအပေါင်းကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဂေါတမ၏ထံ၌ ရှင်အဖြစ်ကို ရလိုပါ၏။ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါ၏။

“ဝစ္ဆ--- သာသနာတော်မှ တစ်ပါး အခြားအယူဝါဒရှိသော တိထိတို့ထံ၌ ရဟန်းပြုဖူးသော တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ဤသာသနာတော်၌ ရှင်အဖြစ်ကို အလိုရှိခြားအံ့။ ရဟန်းအဖြစ်ကို အလိုရှိခြားအံ့။ ထိုသူသည် လေးလတို့ ပတ်လုံး (အစမ်းကျင့်သုံးမှု) ပရိဝါသနေရ၏။ လေးလလွန်သဖြင့် နှစ်သက်အားရသောစိတ် ရှိကြသော ရဟန်းတို့သည် ရှင်ပြုကြကုန်လိမ့်မည်။ ရဟန်းခံမေးကြကုန်လိမ့်မည်။ သို့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဤအရာ၌ ငါသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ ထူးခြားသည့် အဖြစ်ကို သိတော်မူပေ၏”

“အရှင်ဘုရား--- ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် လေးနှစ်တို့ ပတ်လုံး ပရိဝါသနေပါအံ့။ လေးနှစ်တို့ကို လွန်သဖြင့် နှစ်သက်အားရသောစိတ် ရှိကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရှင်ပြုပေးတော်မူကြပါစေ။ ရဟန်းခံမေးတော်မူကြပါစေ”

ဝစ္ဆဂေါတ္ထပရိနိဗ္ဗာန်သည့် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်၌ ရှင်အဖြစ်ကို ရပြီး ရဟန်းအဖြစ်ကို ရပြီး ရဟန်းပြု၍ မကြာမြင့်သေးသော၊ ရဟန်းဖြစ်၍ ဆယ့်ငါးရက်သာ ရှိသေးသော အရှင်ဝစ္ဆဂေါတ္ထသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော် ရှမ်းကပ်၍ ရှိသော ရှိနိဗ္ဗာန်လျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့လျှောက်၏- “အရှင်ဘုရား--- သေကွ (ကျင့်ဆဲ ပုဂ္ဂိုလ်)တို့၏ ဉာဏ်၊ သေကွ (ကျင့်ဆဲပုဂ္ဂိုလ်)တို့၏ စိတ္တဖြင့် ပရောက်သင့်ရောက်ထိုက်သော တရားသို့ ကျွန်ုပ် ရောက်ပါပြီ။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွန်ုပ်အား ထိုထက် လွန်မြတ်သော တရားကို ဟောတော်မူပါဦး။”

“ဝစ္ဆ--- ထိုသို့ဖြစ်မှ သမထဘာဝနာ၊ ဝိပဿနာဘာဝနာ ဤနှစ်ပါးသော တရားတို့ကို သင်သည် တစ်ဆင့်တက်၍ ဖွားများလော့။ ဝစ္ဆ--- သင်သည် သမထဘာဝနာ၊ ဝိပဿနာဘာဝနာ-ဟူသော ဤနှစ်ပါးသော တရားတို့ကို တစ်ဆင့်

တက်၍ ဖွားများသည်ရှိသော် များစွာသော ဓာတ်တို့ကို ထိုးထွင်း၍ သိလိမ့်မည်။

၉.၂.၁၇၀။ ဝစ္ဆ--- များပြားသော တန်ဖိုးဖန်ဆင်းခြင်းကို အဖန်ဖန် ပြုနိုင်ရပါလိမ့်။ တစ်ယောက်တည်းမှ အများ ဖြစ်နိုင်ရပါလိမ့်။ အများမှ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နိုင်ရပါလိမ့်။ ကိုယ်ထင်ရှားဖြစ်စေနိုင်ရပါလိမ့်။ ကိုယ်ကို ပျောက်ကွယ်စေနိုင်ရပါလိမ့်။ နံရံတစ်ဖက်သို့လည်းကောင်း၊ တံတိုင်းတစ်ဖက်သို့လည်းကောင်း၊ တောင်တစ်ဖက်သို့လည်းကောင်း၊ မထိမိဘဲ ကောင်းကင်၌ကဲ့သို့ သွားလာနိုင်ရပါလိမ့်။ မြေ၌လည်း ငုတ်ခြင်း၊ ပေါ်ခြင်းကို ရေ၌ကဲ့သို့ ပြုနိုင်ရပါလိမ့်။ ရေ၌လည်း မနှစ်မြုပ်ဘဲ မြေအပြင်၌ကဲ့သို့ သွားလာနိုင်ရပါလိမ့်။ ကောင်းကင်၌လည်း ထက်ဝယ်၌ ဓမ္မသဖြင့် အတောင်ရှိသော ငှက်ကဲ့သို့ သွားနိုင်ရပါလိမ့်။ ဤသို့ ကြီးသော တန်ခိုး၊ ကြီးသော အာနုဘော်ရှိကုန်သော ဤလ၊ နေတို့ကိုပင် လက်ဖြင့် သုံးသပ်နိုင်ရပါလိမ့်။ ဆုပ်ကိုင်နိုင်ရပါလိမ့်။ ခြေတင်၌တိုင်အောင်လည်း ကိုယ်ဖြင့် မိမိအလိုအတိုင်း ဖြစ်စေနိုင်ရပါလိမ့်။ ဟု သင် အလိုရှိခြားအံ့။ သင် အလိုရှိသည့်အဆင့်သို့ အလိုရှိသည့်အတိုင်း အကြောင်း ညီညွတ်ကာ အပြည့်အဝ ရောက်ရလိမ့်မည်။(၁)

ဝစ္ဆ--- ‘လွန်မြတ်သော အသံ၊ နတ်၌ ဖြစ်သောအသံ၊ အဝေ၌ ဖြစ်သော အသံ၊ အနံ့၌ ဖြစ်သော အသံ-ဟု ဆိုအပ်ကုန်သော အကြင်နှစ်ပါးသော အသံတို့ကို လူတို့၏ နားထက် သာလွန်သော၊ အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော၊ နတ်တို့၏ နားနှင့် တူသော သောတဓာတ်ဖြင့် ကြားနိုင်ရပါလိမ့်။ ဟု သင် အလိုရှိခြားအံ့။ သင် အလိုရှိသည့်အဆင့်သို့ အလိုရှိသည့်အတိုင်း အကြောင်းညီညွတ်ကာ အပြည့်အဝ ရောက်ရလိမ့်မည်။ (၂)

ဝစ္ဆ--- မိမိ၏စိတ်ဖြင့် တစ်ပါးသော သတ္တဝါ၊ တစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စိတ်ကို ဖြန့်ကြက်၍ သိနိုင်ရပါလိမ့်။ ရာဂနှင့် တကွဖြစ်သော စိတ်ကိုလည်း ရာဂနှင့် တကွဖြစ်သော စိတ်’ ဟု ဖြန့်ကြက်၍ သိနိုင်ရပါလိမ့်။ ရာဂကင်းသော စိတ်ကိုလည်း ရာဂကင်းသော စိတ်’ဟု ဖြန့်ကြက်၍ သိနိုင်ရပါလိမ့်။ ဒေါသနှင့် တကွဖြစ်သော စိတ်ကိုလည်း ‘ဒေါသနှင့် တကွ ဖြစ်သော စိတ်’ဟု ဖြန့်ကြက်၍ သိနိုင်ရပါလိမ့်။ ဒေါသကင်းသော စိတ်ကိုလည်း ‘ဒေါသကင်းသော စိတ်’ဟု ဖြန့်ကြက်၍ သိနိုင်ရပါလိမ့်။ မောဟနှင့် တကွဖြစ်သော စိတ်ကိုလည်း ‘မောဟနှင့် တကွဖြစ်သော စိတ်’ဟု ဖြန့်ကြက်၍ သိနိုင်ရပါလိမ့်။ မောဟကင်းသော စိတ်ကိုလည်း ‘မောဟကင်းသော စိတ်’ဟု ဖြန့်ကြက်၍ သိနိုင်ရပါလိမ့်။ တွန့်သော စိတ်ကိုလည်း ‘တွန့်သော စိတ်’ဟု ဖြန့်ကြက်၍ သိနိုင်ရ

ပါလို့၏။ ပျံ့လွင့်သော စိတ်ကိုလည်း 'ပျံ့လွင့်သော စိတ်'ဟု ဖြန့်ကြက်၍ သိနိုင်ရပါလို့၏။ မြတ်သော စိတ်ကိုလည်း 'မြတ်သော စိတ်'ဟု ဖြန့်ကြက်၍ သိနိုင်ရပါလို့၏။ အမြတ် မဟုတ်သော စိတ်ကိုလည်း 'အမြတ် မဟုတ်သော စိတ်'ဟု ဖြန့်ကြက်၍ သိနိုင်ရပါလို့၏။ လောကီစိတ်ကိုလည်း 'လောကီစိတ်'ဟု ဖြန့်ကြက်၍ သိနိုင်ရပါလို့၏။ လောကုတ္တရာ စိတ်ကိုလည်း 'လောကုတ္တရာစိတ်'ဟု ဖြန့်ကြက်၍ သိနိုင်ရပါလို့၏။ တည်ကြည်သော စိတ်ကိုလည်း 'တည်ကြည်သော စိတ်'ဟု ဖြန့်ကြက်၍ သိနိုင်ရပါလို့၏။ မတည်ကြည်သော စိတ်ကိုလည်း 'မတည်ကြည်သော စိတ်'ဟု ဖြန့်ကြက်၍ သိနိုင်ရပါလို့၏။ ။ ကိလေသာမှ လွတ်သော စိတ်ကိုလည်း 'ကိလေသာမှ လွတ်သော စိတ်'ဟု ဖြန့်ကြက်၍ သိနိုင်ရပါလို့၏။ ကိလေသာမှ မလွတ်သော စိတ်ကိုလည်း 'ကိလေသာမှ မလွတ်သော စိတ်'ဟု ဖြန့်ကြက်၍ သိနိုင်ရပါလို့၏။ ဟု သင် အလိုရှိခြားအံ့။ သင် အလိုရှိသည့်အဆင့်သို့ အလိုရှိသည့်အတိုင်း အကြောင်း ညီညွတ်ကာ အပြည့်အဝ ရောက်ရလိမ့်မည်။ (၃)

ဝစ္ဆ--'များသော အစီအရင်ရှိသော ရှေး၌ နေခဲ့ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့နိုင်ရပါလို့၏။ ဤရှေး၌ နေခဲ့ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်-ဟူသည် အဘယ်နည်း- တစ်ဘဝကိုလည်းကောင်း၊ နှစ်ဘဝတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သုံးဘဝတို့ကိုလည်းကောင်း၊ လေးဘဝတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ငါးဘဝတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဆယ်ဘဝတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နှစ်ဆယ်သောဘဝတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သုံးဆယ်သော ဘဝတို့ကိုလည်းကောင်း၊ လေးဆယ်သော ဘဝတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ငါးဆယ်သော ဘဝတို့ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ရာသော ဘဝကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ထောင်သော ဘဝကိုလည်းကောင်း၊ တစ်သိန်းသော ဘဝကိုလည်းကောင်း၊ များစွာသော ပျက်ဆဲကမ္ဘာ (သံဝဋ္ဌကပ်)တို့ကိုလည်းကောင်း၊ များစွာသော ဖြစ်ဆဲကမ္ဘာ (ဝိဝဋ္ဌကပ်)တို့ကိုလည်းကောင်း၊ များစွာသော ပျက်ဆဲဖြစ်ဆဲကမ္ဘာ(သံဝဋ္ဌဝိဝဋ္ဌကပ်)တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အောက်မေ့နိုင်ရပါလို့၏။ ဤမည်သော ဘဝ၌ ဤသို့သော အမည်၊ ဤသို့သော အနွယ်၊ ဤသို့သော အဆင်း၊ ဤသို့သော အစာအာဟာရရှိသည်၊ ဤသို့သော ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို ခံစားရသည်၊ ဤသို့သော အသက် အပိုင်းအခြားရှိသည် ဖြစ်ဖူးပြီ။ ထိုငါးသည် ထိုဘဝမှ စုတေခဲ၍ ဤဘဝ၌ ကပ်ရောက်၏။ ဟူ၍ ဤသို့ အခြင်းအရာနှင့် တကွ ညွှန်ဖြေဖွယ် အမည်အနွယ်နှင့်တကွ များပြားစွာသော ရှေး၌ နေခဲ့ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့နိုင်ရပါလို့၏'ဟု သင် အလိုရှိခြားအံ့။ သင်အလိုရှိသည့် အဆင့်သို့ အလိုရှိသည့်အတိုင်း အကြောင်းညီညွတ်ကာ အပြည့်အဝ ရောက်ရလိမ့်မည်။(၄)

ဝစ္ဆ-- "စုတေဆဲသတ္တဝါ၊ ပဋိသန္ဓေနေဆဲသတ္တဝါ၊ ယုတ်သောသတ္တဝါ၊ မြတ်သောသတ္တဝါ၊ အဆင်းလှသောသတ္တဝါ၊ အဆင်းမလှသော သတ္တဝါ၊ ကောင်းသော လားရာရှိသော သတ္တဝါ၊ မကောင်းသော လားရာရှိသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်ရပါလို့၏။ ကံအားလျော်စွာ ကပ်ရောက်ကြရကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို လူတို့၏ မျက်စိအမြင်ထက် သာလွန်သော အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော ဒိဋ္ဌစေ့ကျ (နတ်မျက်စိနှင့် တူသောဉာဏ်မျက်စိ) မြင် ကွဲကွဲပြားပြား သိနိုင်ရပါလို့၏။

"အချင်းတို့--- ဤသတ္တဝါတို့သည် ကာယဒုစရိုက်နှင့်လည်း ပြည့်စုံကုန်၏၊ ဝစီဒုစရိုက်နှင့်လည်း ပြည့်စုံကုန်၏၊ မနောဒုစရိုက်နှင့်လည်း ပြည့်စုံကုန်၏၊ အဓိယာ သူတော်သူမြတ်တို့ကို စွပ်စွဲ ကဲ့ရဲ့တတ်ကုန်၏။ မှားသော အယူ ရှိကုန်၏။ မှားသော အယူ၏ အစွမ်းဖြင့် ပြုအပ်သော ကံရှိကုန်၏။ ထိုသတ္တဝါတို့သည် ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ မကောင်းမှုပြုသူတို့ လားရာဖြစ်သော ဖရိဖရုက္ခရာဖြစ်သော ငရဲသို့ ကပ်ရောက်ကြရကုန်၏။ အချင်းတို့---ဤသတ္တဝါတို့သည်ကား ကာယဒုစရိုက်နှင့်လည်း ပြည့်စုံကုန်၏၊ ဝစီဒုစရိုက်နှင့်လည်း ပြည့်စုံကုန်၏၊ မနောဒုစရိုက်နှင့်လည်း ပြည့်စုံကုန်၏၊ အဓိယာသူတော်သူမြတ်တို့ကို မစွပ်စွဲတတ်၊ မကဲ့တတ်ကုန်၊ မှန်သော အယူရှိကုန်၏။ မှန်သော အယူ၏ အစွမ်းဖြင့် ပြုအပ်သော ကံရှိကုန်၏။ ထိုသတ္တဝါတို့သည် ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ ကောင်းမှုကို ပြုသော သူတို့၏ သွားရောက်ရာ ကောင်းမြတ်သော ရူပါရုံ-စသည်တို့၏ တည်ရာ ဖြစ်သော နတ်ပြည်သို့ ကပ်ရောက်ကြရကုန်၏။"ဟူ၍ ဤသို့ စုတေဆဲသတ္တဝါ၊ ပဋိသန္ဓေနေဆဲသတ္တဝါ၊ ယုတ်သောသတ္တဝါ၊ မြတ်သောသတ္တဝါ၊ အဆင်းလှသော သတ္တဝါ၊ အဆင်းမလှသော သတ္တဝါ၊ ကောင်းသော လားရာ ရှိသော သတ္တဝါ၊ မကောင်းသော လားရာရှိသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်ရပါလို့၏။ ကံအားလျော်စွာ ကပ်ရောက်ကြရကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို လူတို့၏ မျက်စိထက် သာလွန်သော အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော နတ်မျက်စိနှင့် တူသော အဘိညာဉ်မျက်စိဖြင့် ကွဲကွဲပြားပြား သိနိုင်ရပါလို့၏'ဟု သင် အလိုရှိခြားအံ့။ သင် အလိုရှိသည့်အဆင့်သို့ အလိုရှိသည့်အတိုင်း အကြောင်း ညီညွတ်ကာ အပြည့်အဝ ရောက်ရလိမ့်မည်။(၅)

ဝစ္ဆ--"အာသဝေါတရာတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်နှင့် အရဟတ္တဖိုလ်ညာဉ်ကို မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက် ပြုကာ ရဟန္တာဖြစ်၍ နေနိုင်ရပါလို့၏'ဟု သင် အလိုရှိ ခြားအံ့။ သင်

အလိုရှိသည်အဆင့်သို့ အလိုရှိသည်အတိုင်း အကြောင်း ညီညွတ်က အပြည့်အဝ ရောက်ရလိမ့်မည်” (၆)

ဥ.၂.၁၇၁။ ထိုအခါ အရှင်ဝစ္ဆဂေါတ္တသည် ဘုရားရှင် ဟောကြားသည့်တရားကို အလွန်နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်၍ နေရာမှ ထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာ ရှိခိုးလျက် အရိုအသေပြု၍ ထွက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် အရှင်ဝစ္ဆ ဂေါတ္တသည် တစ်ပါးတည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက် မမေ့ မလျော့ လုံ့လရှိသည်ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိလျက် နေသည်ရှိသော် မကြာမြင့်မီပင်လျှင် အရဟတ္တ ဖိုလ်ကို ရ၏။ “ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ ပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤအရဟတ္တဖိုလ်- ဟူသော အကျိုးငှာ တစ်ပါးသော ပြုဖွယ်ကိစ္စ မရှိပြီ” ဟု သိရှိ ပြီး၊ အရှင်ဝစ္ဆဂေါတ္တသည် ရဟန္တာတို့တွင် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်လေ၏။

ဥ.၂.၁၇၂။ ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန်အလိုငှာ ကြွသွားကုန်၏။ အရှင် ဝစ္ဆဂေါတ္တသည် ကြွလာသော ထိုရဟန်းတို့ကို အဝေးက ပင်လျှင် မြင်လေ၏။ မြင်သောကြောင့် ထိုရဟန်းတို့ ရှိရာ အရပ်သို့ ရုဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုရဟန်းတို့ကို လျှောက်၏။

“အရှင်တို့--- အရှင်တို့သည် အဘယ်အရပ်သို့ ကြွကြ မည်နည်း”

“ဓါရုဏ်--- ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် ကြွကြ မည်”

“ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ အရှင်တို့သည် တပည့်တော်၏ စကားမြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ရှိခိုးတော်မူကြပါဘုရား။

အရှင်ဘုရား--- ဝစ္ဆဂေါတ္တရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ရှိခိုးလိုက်ပါ၏။ ‘တပည့်တော်သည် မြတ်စွာ ဘုရားကို လုပ်ကျွေးပြီးပါပြီ၊ တပည့်တော်သည် စကား ကောင်းကိုသာ ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားကို လုပ်ကျွေးပြီးပါပြီ’ ဟု ရွတ်ဆို၏’ဟူ၍လည်း လျှောက်ထား တော်မူကြပါဘုရား”

“ဓါရုဏ်--- ကောင်းပါပြီ”

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာ အရပ်သို့ ရုဉ်းကပ်ကြကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို အလွန် ရိုသေစွာ ရှိခိုး၍ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေပြီး သော် မြတ်စွာဘုရားအား အရှင်ဝစ္ဆဂေါတ္တမှာလိုက်သော စကားကို လျှောက်ထားကြ၏။

“ရဟန်းတို့--- ငါသည် ရှေးဦးမဆွကပင် ဝစ္ဆဂေါတ္တ ရဟန်း၏ စိတ်ကို ငါ၏ စိတ်ဖြင့် မြွန်ကြက်၍ ‘ဝစ္ဆဂေါတ္တ ရဟန်းသည် ဝိဇ္ဇာသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ဤသောတန်ခိုး၊ ဤသောအာနဘော် ရှိ၏’ဟု သိပြီး၊ နတ်တို့သည်လည်း ငါ့အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ထားကြကုန်ပြီ”ဟု မိန့် တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားကို ဟောကြားတော်မူပြီး၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လွန်စွာ နှစ်သက်ကြကုန်ပြီ။

၄

ဒီဃနခသုတ်

၉.၂.၁၇၃။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ပေါ် သူကရဝေတလိုက်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဒီဃနခပရိဝီရိသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့လျှောက်ထား၏-
“အရှင်ဂေါတမ---ကျွန်ုပ်သည် အယူအားလုံးကို မနှစ်သက်-ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိ၏။ ဤသို့ ယူလေ့ရှိ၏”

“အဂ္ဂိဝေဿန--- ‘အယူအားလုံးကို ကျွန်ုပ် မနှစ်သက်’ ဟူသော သင်၏ အယူကိုပင် သင် မနှစ်သက်ဘူးလော”

“အရှင်ဂေါတမ--- ‘ထိုအယူကိုလည်း ကျွန်ုပ် နှစ်သက် ပြားအံ့။’ ထိုအယူအားလုံးကို မနှစ်သက်’-ဟူသော စကားသည်လည်း ထိုနှစ်သက်ပါသည်-ဟူသော စကားနှင့် အလားတူပင် ဖြစ်နိုင်၏။ ‘ထိုအယူအားလုံးကို မနှစ်သက်’-ဟူသော စကားသည်လည်း ထိုနှစ်သက်ပါသည်-ဟူသော စကားနှင့် အလားတူပင် ဖြစ်နိုင်၏”

“အဂ္ဂိဝေဿန---လောက၌ ‘ထိုအယူအားလုံးကို မနှစ်သက်’-ဟူသော စကားသည်လည်း ထိုနှစ်သက်ပါသည်-ဟူသော စကားနှင့် အလားတူပင် ဖြစ်နိုင်၏။ ‘ထိုအယူအားလုံးကို မနှစ်သက်’-ဟူသော စကားသည်လည်း ထို

နှစ်သက်ပါသည်-ဟူသော စကားနှင့် အလားတူပင် ဖြစ်နိုင်၏-ဟု ဆိုကြ၍ ထိုအယူကိုလည်း မစွန့်ကြဲဘဲ အယူတစ်ပါးကိုလည်း စွဲလမ်းနေသော သူတို့သာလျှင် အလွန်အလွန် များကုန်၏။ အဂ္ဂိဝေဿန---လောက၌ ‘ထိုအယူအားလုံးကို မနှစ်သက်’-ဟူသော စကားသည်လည်း ထိုနှစ်သက်ပါသည်-ဟူသော စကားနှင့် အလားတူပင် ဖြစ်နိုင်၏။ ‘ထိုအယူအားလုံးကို မနှစ်သက်’-ဟူသော စကားသည်လည်း ထိုနှစ်သက်ပါသည်-ဟူသော စကားနှင့် အလားတူပင် ဖြစ်နိုင်၏။ ဟု ဆိုကြ၍ ထိုအယူကို စွန့်ကာ အယူတစ်ပါးကိုလည်း မစွဲလမ်းကြသော သူတို့ကား အလွန်အလွန် နည်းပါးကုန်၏။

အဂ္ဂိဝေဿန--- ‘အယူအားလုံးကို ငါ နှစ်သက်၏’ ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိကုန်သော၊ ဤသို့ ယူလေ့ရှိကုန်သော၊ အချို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်) တို့သည် ရှိကုန်၏။ အဂ္ဂိဝေဿန--- ‘အယူအားလုံးကို ငါ မနှစ်သက်’ ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိကုန်သော၊ ဤသို့ ယူလေ့ရှိကုန်သော၊ အချို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်) တို့သည် ရှိကြကုန်၏။ အဂ္ဂိဝေဿန--- ‘အချို့ကို ငါ နှစ်သက်၍ အချို့ကို ငါ မနှစ်သက်’ ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိကုန်သော၊ ဤသို့ ယူလေ့ရှိကုန်သော၊ အချို့သော

သမက၊ ဗြာဟ္မက(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ရှိကုန်၏ အဓိဝေဿန--- ထိုသုံးဦးနိဿော ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် အယူအားလုံးကို နှစ်သက်၏”ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိကုန်သည်။ ဤသို့ ယူလေ့ရှိကုန်သော သူတို့၏ ဤအယူဝါဒသည် ပြင်စွာ တပ်မက်ခြင်းနှင့် နှီးစပ်၏။ သဘောဇဉ်မြစ်ခြင်းနှင့် နှီးစပ်၏၊ လွန်စွာ နှစ်သက်ခြင်းနှင့် နှီးစပ်၏၊ လွယ်မြဲ၊ မိမိခြင်းနှင့် နှီးစပ်၏၊ ပြင်းစွာ ဇွလမ်းခြင်းနှင့် နှီးစပ်၏၊ အဓိဝေဿန--- “အယူအားလုံးကို နှစ်သက်၏”ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိကုန်သော၊ ဤသို့ ယူလေ့ရှိကုန်သော သူတို့၏ ဤအယူဝါဒသည် ပြင်းစွာ မတပ်မက်ခြင်းနှင့် နှီးစပ်၏၊ ပြင်းစွာ မနှစ်သက်ခြင်းနှင့် နှီးစပ်၏၊ လွန်စွာ မနှစ်သက်ခြင်းနှင့် နှီးစပ်၏၊ မလွယ်မြဲ၊ မိမိခြင်းနှင့် နှီးစပ်၏၊ ပြင်းစွာ မလွယ်မြဲခြင်းနှင့် နှီးစပ်၏”

ဥ.၂-၁၇၄။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော ဒီယနဝေရ်မိန့်သည် "အရှင်ခေါ်တမသည် ကျွန်ုပ်၏ အယုဂ် နှိုးမြှောက်တော်၏။ အရှင်ခေါ်တမသည် ကျွန်ုပ်၏ အယုဂ် ရွှင်လန်းစေတော်၏။ ဟု မြတ်စွာဘုရားကို ရွှေ့ကပ်တော်ထား၏။" အစိုးဝေသေန-ထိုသုံးမျိုးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် 'အချို့ ကို ခန့်သက်တော်၏။ အချို့ ကို ခန့်သက်'ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိကုန်သော။ ဤသို့ ယူလေ့ရှိကုန်သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ နှစ်သက်သော အပြုသင့်သည့် ပြင်းစွာတတ်မက်ခြင်းနှင့် နှိုးစပ်၏။ ထိုယောဇန ဖြစ်ခြင်းနှင့် နှိုးစပ်၏။ လွန်စွာ နှစ်သက်ခြင်းနှင့် နှိုးစပ်၏။ လွှမ်းမိုး၊ ဖိစီးခြင်းနှင့် နှိုးစပ်၏။ ပြင်စွာ ခွဲလမ်းခြင်းနှင့် နှိုးစပ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ မနှစ်သက်သော အယူသည့် ပြင်းစွာ မတတ်မက်ခြင်းနှင့် နှိုးစပ်၏။ ထိုယောဇနမဖြစ်ခြင်းနှင့် နှိုးစပ်၏။ လွန်စွာ မနှစ်သက်ခြင်းနှင့် နှိုးစပ်၏။ မလွှမ်းမိုး၊ မဖိစီးခြင်းနှင့် နှိုးစပ်၏။ ပြင်စွာ မခွဲလမ်းခြင်းနှင့် နှိုးစပ်၏။

အဓိဝေဒသနာ--- ထိုသုံးမျိုးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် 'အယု
အားလုံး'ကို ခုနစ်သက်၏'ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိကုန်သော။
ဤသို့ ယူလေ့ရှိကုန်သော သမား၊ ခြာဟူက(သုတေဓ်၊
သုတော်မြတ်)တို့တွင် ပညာရှိသော သုတေဓ်တို့ ဆင်ခြင်
၏- 'အယုအားလုံး'ကို ခုနစ်သက်၏'ဟုသော ခုနစ် ဤအယု
ကိုသာလျှင် အခိုင်အမာ အစွဲအမြဲ နှလုံးသွင်း၍ 'ဤ ဝါ၏
အယုသုတေဓ် သာ မှန်၏။ တစ်ပါးသောအယုသည် အချည်းနှီး
သာတည်း'ဟု ပြောဆိုကြ၏။ နှစ်သက်ကံသော ပုဂ္ဂိုလ်
တို့နှင့် ဝါ၏ပါး ဤသို့မြင်သည့် ခြံနိုင်၏။ 'အယုအားလုံး'ကို ခု
နစ်သက်'ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိသော၊ ဤသို့ ယူလေ့ရှိသော
သမား၊ ခြာဟူက(သုတေဓ်၊ သုတော်မြတ်)တို့နှင့်
လည်းကောင်း၊ 'အချို့'ကို ခုနစ်သက်၏ အချို့'ကို ခုနစ်
သက်'ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိသော၊ ဤသို့ ယူလေ့ရှိသော

သမ္မာ၊ ဗြာဟ္မာ (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့နှင့် လည်းကောင်း၊ ဤနှစ်မျိုးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် ဝါစီဝါဒ ကျွဲခြင်းသည် ဖြစ်နိုင်၏။ ဤသို့ ဝါဒကျွဲခြင်း ဖြစ်လတ်သော် စကားများခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။ စကားများခြင်း ဖြစ်လတ်သော် စိတ်ဆင်းချခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။ စိတ်ဆင်းချခြင်း ဖြစ်ပတ်သော် စိတ်ပင်ပန်းခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။ ဤသို့ ထိုသူသည် ဝါဒကျွဲခြင်း၊ စကားများခြင်း၊ စိတ်ဆင်းချခြင်း၊ စိတ်ပင်ပန်းခြင်းကို စိမ့်၍ ကောင်းစွာ ဖြည့်သည် ဖြစ်၍ ထိုအယူကိုလည်း စွန့်၏။ အယူ တစ်ပါးကိုလည်း မစွလမ်း။ ဤသို့လျှင် ဤအယူတို့ကို ပယ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ဤသို့လျှင် ဤအယူတို့ကို စွန့်ခြင်း သည် ဖြစ်၏။

ဥ. ၁-၁၅၅။ အရှိဝေသန---ထိုသို့ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် 'အယူအားလုံးကို ငါ မနှစ်သက်'ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိကုန်သော၊ ဤသို့ ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သူတစ်စင်း၊ သူတော်မြတ်)တို့တွင် ပညာရှိသော သူသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏။ 'အယူအားလုံးကို ငါ မနှစ်သက်' ဟူသော ငါ၏ ဤအယူကိုသာလျှင် အခိုင်အမာ အခွဲအမြဲ နှလုံးသွင်း၍ ဤ ငါ၏ အယူသည်သာ ဖန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချင်းချီးသာတည်း'ဟု ဤသို့ ပြောဆိုပြီးအံ့။ နှစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် ဒါဒွေခြင်းသည် ဖြစ်နိုင်၏။ 'အယူအားလုံးကို ငါ မနှစ်သက်'ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိသော၊ ဤသို့ ယူလေ့ရှိသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သူတစ်စင်း၊ သူတော်မြတ်)တို့နှင့်လည်းကောင်း၊ 'အချို့ကို ငါ နှစ်သက်' အချို့ကို ငါ မနှစ်သက်'ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိသော၊ ဤသို့ ယူလေ့ရှိသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သူတစ်စင်း၊ သူတော်မြတ်)တို့နှင့်လည်းကောင်း ဤ နှစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် ငါ၏ ဒါဒွေခြင်းသည် ဖြစ်နိုင်၏။ ဤသို့ ဒါဒွေခြင်း ဖြစ်လတ်သော စကားများခြင်းသည် ဖြစ်နိုင်၏။ စကားများခြင်း ဖြစ်လတ်သော စိတ်ဆင်းခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။ စိတ်ဆင်းခြင်း ဖြစ်လတ်သော စိတ်ပင်ပန်းခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။ ဤသို့ ထိုသို့ သည် ဒါဒွေခြင်း၊ စကားများခြင်း၊ စိတ်ဆင်းခြင်း၊ စိတ်ပင်ပန်းခြင်းကို မိမိ၌ ကောင်းစွာ ခြင်သည် ဖြစ်၍ ထိုအယူကိုလည်းစွန့်၏။ အယူတစ်ပါးကိုလည်း မွေ့လမ်း၊ ဤသို့လျှင် ဤအယူတို့ကို ပယ်ခြင်းသည် ဖြစ်နိုင်၏။ ဤသို့လျှင် ဤ အယူတို့ကို စွန့်ခြင်းသည် ဖြစ်နိုင်၏။

၉.၂.၁၇၆။ အဝိဝေဿန--- ထိုသုံးယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် 'အချို့ကို ငါ နှစ်သက်၏။ အချို့ကို ငါ မနှစ်သက်'ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိကုန်သော၊ ဤသို့ ယူလေ့ရှိကုန်သော သမောဒ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေဓ်စင်၊ သုတေဓ်မြတ်)တို့တွင် ပညာရှိသော သူသည် ကိုသို့ ဆင်ခြင်၏- 'အချို့ကို

ငါ နှစ်သက်၏။ အချို့ကို ငါ မနှစ်သက်ဟူသော ငါ၏ ဤအယူကိုသာလျှင် အနိုင်အမာ အဓိအမြတ် နှလုံးသွင်း၍ ဤငါ၏ အယူသည်သာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော သူတို့၏ အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်းဟု ဤသို့ ပြောဆိုပြောဆို၊ နှစ်သက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် ငါ၏ ဝါဒကိုခြားခြား ဖြစ်နိုင်၏။ 'အယူအားလုံးကို ငါ နှစ်သက်၏'ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိသော၊ ဤသို့ ယူလေ့ရှိသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)တို့နှင့်လည်းကောင်း၊ 'အယူအားလုံးကို ငါ မနှစ်သက်'ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိသော၊ ဤသို့ ယူလေ့ရှိသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)တို့နှင့်လည်းကောင်း ဤနှစ်မျိုးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် ငါ၏ဝါဒ ကွဲခြားသည် ဖြစ်နိုင်၏။ ဤသို့ ဝါဒကိုပြောခြင်း ဖြစ်လတ်သော် ကောင်းပျားခြင်းသည် ဖြစ်နိုင်၏။ ကောင်းပျားခြင်း ဖြစ်လတ်သော် စိတ်ပင်ပန်းခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။ ဤသို့ဆိုသည့် ဝါဒကိုပြောခြင်း၊ ကောင်းပျားခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ပင်ပန်းခြင်းကို မိမိ၌ ကောင်းစွာ ဖြစ်သည် ဖြစ်၍ ထိုအယူကိုလည်း စွန့်၏။ အယူတစ်ပါးကိုလည်း မစွဲလမ်း။ ဤသို့လျှင် ဤအယူတို့ကို ပယ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ဤသို့လျှင် ဤအယူတို့ကို စွန့်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၉.၂.၁၇၈။ အဓိဝေဿန---ပျက်စီးခြင်းသဘော ရှိသော ဤကိုယ်ကို မမြဲသောအားဖြင့် ဆင်းရဲသောအားဖြင့် ရောဂါအားဖြင့် အိုင်းအမာအားဖြင့် ဖြားပြောအားဖြင့် ဆင်းရဲအားဖြင့် အနာအားဖြင့် သုဉ်းမိခြင်းပစ္စည်းဖြင့် ပျက်စီးတတ်သောအားဖြင့် သတ္တဝါအဖြစ်မှ ကင်းဆိတ်သော အားဖြင့် အနစ်အသား မရှိသောအားဖြင့် ကောင်းစွာ ရှုရမည်။ ဤခန္ဓာကိုယ်ကို ထိုကဲ့သို့ ကောင်းစွာ ရှုသော ထိုသူမှာ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ တပ်မိတ်သော တဏှာ၊ ကိုယ်၌ တွယ်တောသော တဏှာအစေး၊ ကိုယ်၌ အစဉ်လိုက်တတ်သော တဏှာသည် ပျောက်ကင်း၏။

အဓိဝေဿန---ခံစားမှုတို့သည် ချမ်းသာခံစားမှု၊ ဆင်းရဲခံစားမှု၊ ဆင်းရဲမဟုတ် ချမ်းသာမဟုတ်သော ခံစားမှုဟု ဤသုံးပါးတို့တည်း။ အဓိဝေဿန---ချမ်းသာခံစားမှုကို ခံစားသော အခါ၌ ဆင်းရဲခံစားမှုကို မခံစားပေ၊ ဆင်းရဲလည်း မဟုတ် ချမ်းသာလည်းမဟုတ်သော ခံစားမှုကိုလည်း မခံစားပေ။ ထိုအခါ၌ ချမ်းသာခံစားမှုကိုသာ ခံစား၏။ အဓိဝေဿန---ဆင်းရဲခံစားမှုကို ခံစားသော အခါ၌ ချမ်းသာခံစားမှုကို မခံစားပေ၊ ဆင်းရဲလည်း မဟုတ် ချမ်းသာလည်း မဟုတ်သော ခံစားမှုကိုလည်း မခံစားပေ။ ထိုအခါ၌ ဆင်းရဲခံစားမှုကိုသာ ခံစား၏။ အဓိဝေဿန---ဆင်းရဲလည်း မဟုတ်၊ ချမ်းသာလည်း မဟုတ်သော ခံစားမှုကို ခံစားသော

အခါ၌ ချမ်းသာခံစားမှုကို မခံစားပေ၊ ဆင်းရဲခံစားမှုကိုလည်း မခံစားပေ။ ထိုအခါ၌ ဆင်းရဲလည်း မဟုတ် ချမ်းသာလည်း မဟုတ်သော ခံစားမှုကိုသာ ခံစား၏။ အဓိဝေဿန---ချမ်းသာခံစားမှုသည်လည်း မမြဲပေ၊ ဆင်းရဲခံစားမှုသည်လည်း မမြဲပေ၊ ဆင်းရဲလည်း မဟုတ်၊ ချမ်းသာလည်း မဟုတ်သော ခံစားမှုသည်လည်း မမြဲပေ၊ အဓိဝေဿန--- ဤသို့ ဖြစ်လတ်သော် အကြားအမြင်နှင့် ပြည့်စုံသော အရိယာ တပည့်သည် ချမ်းသာခံစားမှု၌လည်း ငြီးငွေ့၏။ ဆင်းရဲခံစားမှု၌လည်း ငြီးငွေ့၏။ ဆင်းရဲလည်း မဟုတ် ချမ်းသာလည်း မဟုတ်သော ခံစားမှု၌လည်း ငြီးငွေ့၏။ ငြီးငွေ့သော် တပ်ခြင်းကင်း၏။ တပ်ခြင်းကင်းခြင်းကြောင့် ကိလေသာမှ လွတ်၏။ ကိလေသာမှ လွတ်ရာ၌ လွတ်ပြီး ဟု အသိဉာဏ် ဖြစ်၏။ 'ပဋိသန္ဓေတည်နေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ ဗြဟ္မယ်ကိုစွဲကို မြဲပြီးပြီ၊ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် အတွက် တစ်ဖန် ဗြဟ္မယ်ကိုစွဲ မရှိတော့ပြီ ဟု သိ၏။ အဓိဝေဿန---ဤသို့ ကိလေသာမှ လွတ်ပြီးသော ရဟန်းသည် မည်သူနှင့်မျှ မပြောဆို၊ မည်သူနှင့်မျှ မငြင်းခုံ၊ လောက၌ ပြောဆိုရသော ကောင်းမြင်သာ ခေါ်ဝေါ် ပြောဆို၏။ မှားသော အားဖြင့်ကား မသုံးသော်တော့ပြီ'ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၉.၂.၁၇၉။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်မှ မြတ်စွာဘုရားကို ယပ်ဆပ်လျက် တည်နေ၏။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မှာ "ငါတို့၏ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုထိုတရားတို့ကို ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ ပယ်ခြင်းကို ဟောတော်မူ၏။ ငါတို့၏ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုထိုတရားတို့ကို ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ စွန့်လွှတ်ခြင်းကို ဟောတော်မူ၏"ဟု ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏။ ဤသို့ ဤတရားသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုဆင်ခြင်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်၏ စိတ်သည် တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် မည်သည့် အရာကိုမျှ မစွဲလမ်းမှု၌ အာသဝေါတရားတို့မှ လွတ်ပြီး၊ ဒီဃနုပဋိပက္ခိယကောသလ "ဖြစ်ပေါ်လာသမျှ တရား အလုံးစုံသည် ချုပ်ခြင်းသဘော ရှိ၏"ဟု ကိလေသာမြှူကင်းသော ကိလေသာအညစ်အကြေး ကင်းသော တရားမျက်စိ (သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်) ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီ။

ထိုအခါ ဒီဃနုပဋိပက္ခိယသည် တရားကို မြင်ပြီးသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင်ဂေါတမ---တရားတော်သည် အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အရှင်ဂေါတမ---တရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အရှင်ဂေါတမသည် ယနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့ကို ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ရာသက်ပန် ဆည်းကပ်သော ဒီဃကာယဟု မှတ်တတ်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။

၅

မာဂဏ္ဍိယသုတ်

၉.၂.၁၇၉။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘာရုဒ္ဓါဇ ဂေါတ္တပုဏ္ဏား၏ မီးတင်းကုပ်အတွင်း မြက်အခင်း၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူ၏။ ထိုဘာရုဒ္ဓါဇဂေါတ္တပုဏ္ဏား၏ မီးတင်းကုပ် သည် ကုရုကိုင်း ကမ္ဘာသဓမ္မအမည်ရှိသော နိဂုံး၌ ရှိ၏။ ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အခါ၌ ကမ္ဘာသဓမ္မနိဂုံးသို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ ကမ္ဘာသဓမ္မနိဂုံးသို့ ဆွမ်းခံ လှည့်လည် တော်မူ၍ ဆွမ်းခံရာမှ ပြန်ကြွခဲ့ကာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော အခါ တစ်ခုသော တောအုပ်ဆီသို့ နေ့သန့်စင်ခြင်းငှာ ကြွ တော်မူ၏။ ထိုတောအုပ်သို့ ရောက်တော်မူသော အခါ တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ နေ့သန့်စင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မာဂဏ္ဍိယပရိနိဝေသသည် အညောင်းမြေ လမ်းလျှောက် လှည့် လည်ရင်း ဘာရုဒ္ဓါဇဂေါတ္တပုဏ္ဏား၏ မီးတင်းကုပ်ဆီသို့ လာ၏။ မာဂဏ္ဍိယပရိနိဝေသသည် ဘာရုဒ္ဓါဇဂေါတ္တပုဏ္ဏား၏ မီးတင်းကုပ်အတွင်း၌ ခင်းထားသော မြက်အခင်းကို မြင်၍ ဘာရုဒ္ဓါဇဂေါတ္တပုဏ္ဏားကို ဤသို့ မေး၏- “အဆွေ ဘာရုဒ္ဓါဇ ၏ မီးတင်းကုပ်အတွင်း၌ အဘယ်သူ့အတွက် ဤမြက် အခင်းကို ခင်းထားပါသနည်း။ ရဟန်း၏ အိပ်ရာနေရာနှင့် တူယောင်တကား။”

“မာဂဏ္ဍိယ---သာကီဝင်မင်းသားဖြစ်သော၊ သာကီဝင် မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသော ရဟန်းဂေါတမသည် ရှိ၏။ ထို

ရဟန်းဂေါတမသည် ဂုဏ်တော်ကိုးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏’ ဟု ကျော်စောသံသည် ပျံ့နှံ့၍ တက်၏။ ထိုအရှင်ဂေါတမ အတွက် ဤနေရာကို ခင်းထားပါ၏။”

“အချင်းဘာရုဒ္ဓါဇ--- မကောင်းသော မြင်ကွင်းကို မြင်ကြ ရကုန်၏။ အချင်းဘာရုဒ္ဓါဇ--- မကောင်းသော မြင်ကွင်းကို မြင်ကြရကုန်၏။ ငါတို့သည် အညွန့်တုံးဖြစ်သော ထိုအရှင် ဂေါတမ၏ အိပ်ရာကို မြင်ကြရကုန်ဘိ၏။”

“မာဂဏ္ဍိယ---ဤစကားကို ဆိုင်းငံ့ဦးလော့၊ မာဂဏ္ဍိယ ---ဤစကားကို ဆိုင်းငံ့ဦးလော့၊ များစွာသော မင်းပညာရှိတို့ သည်လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်ပညာရှိတို့သည်လည်းကောင်း၊ သူကြွယ်ပညာရှိတို့သည်လည်းကောင်း၊ ရဟန်းပညာရှိတို့ သည်လည်းကောင်း ထိုအရှင်ဂေါတမအား အလွန်ကြည်ညို ကြကုန်၏။”

“အချင်းဘာရုဒ္ဓါဇ--- ငါတို့သည် ထိုအရှင်ဂေါတမကို မျက်မှောက်ထင်ထင် အကယ်၍ တွေ့မြင်ခဲ့ပါလျှင်လည်း မျက်မှောက်၌လည်း ‘ရဟန်းဂေါတမသည် အညွန့်တုံးသူ တည်း’ဟု ထိုအရှင်ဂေါတမကို ဆိုခဲ့ပါကုန်၏။ အဘယ် ကြောင့်နည်း ဟူမူ- ဤသို့လျှင် ငါတို့၏ ကျမ်းဂန်၌ လာသော ကြောင့်တည်း။”

“အကယ်၍ အရှင်မာဂဏ္ဍိယအား ဝန်မလေးပါမူ ထိုအကြောင်းကို ရဟန်းဂေါတမအား ပြောကြားပါအံ့”

“အရှင်ဘာရုဒ္ဓိသည် ငါ ပြောဆိုသည့်အတိုင်းသာလျှင် ထိုစကားကို အရှင်ဂေါတမအား လွတ်လပ်စွာ ပြောကြားပါလော့”

ဥ.၂.၁၈၈။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဒိဋ္ဌသောတအဘိညာဉ် (နတ်တို့၏ နားနှင့်တူသော ဉာဏ်တော်)ဖြင့် ဘာရုဒ္ဓိဇဂေါတ္ထပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် မာဂဏ္ဍိယပရိနိဝိတို့၏ ကောင်းပြောဆိုသံကို ကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ညနေချမ်းအခါ ကိန်းအောင်ရာမှ ထတော်မူလျက် ဘာရုဒ္ဓိဇဂေါတ္ထပုဂ္ဂိုလ်၏ မီးတင်းကပ်ရုံရာသို့ ကြွတော်မူ၍ စင်ထားသော မြက်အခင်း၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဘာရုဒ္ဓိဇဂေါတ္ထပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရှဉ့်ကပ်၍ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေ၏။ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေသော ဘာရုဒ္ဓိဇဂေါတ္ထပုဂ္ဂိုလ်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် “ဘာရုဒ္ဓိဇ---သင့်နှင့် မာဂဏ္ဍိယပရိနိဝိတို့ ဤမြက်အခင်းကို အကြောင်းပြု၍ တစ်စုံတစ်ရာသောစကားပြောဆိုမှု ဖြစ်ခဲ့သလော”ဟု မေးတော်မူ၏။

ဤသို့ မေးတော်မူသော ဘာရုဒ္ဓိဇဂေါတ္ထပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိတ်လန့်သည်။ ကြက်သီးမွေးညင်းထသည် ဖြစ်၍ “ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအကြောင်းကိုပင်လျှင် အရှင်ဂေါတမအား ပြောကြားလိုကြပါကုန်၏။ သို့ရာတွင် အရှင်ဂေါတမသည် ကျွန်ုပ်တို့ မပြောကြားပိုင်လျှင် ထိုအကြောင်းကို ပြောကြားဘိ၏တကား”ဟု မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်ထား၏။

မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဘာရုဒ္ဓိဇဂေါတ္ထပုဂ္ဂိုလ်တို့ ပြောဆိုသော ဤစကားသည် မပြီးပြတ်သေးချေ။ ထိုအခါ မာဂဏ္ဍိယပရိနိဝိတသည် အညောင်းမြေ လမ်းလျှောက်လှည့်လည်၍ ဘာရုဒ္ဓိဇဂေါတ္ထပုဂ္ဂိုလ်၏ မီးတင်းကပ်အတွင်း၌ ရှိသော မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရောက်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရောက်သော အခါ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေ၏။ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေသော မာဂဏ္ဍိယပရိနိဝိတ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏-

ဥ.၂.၁၈၉။ “မာဂဏ္ဍိယ---မျက်စိသည် ရူပါရုံ၌ မွေ့လျော်၏။ ထိုမျက်စိကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဆုံးမထားပြီး၊ စောင့်ရှောက်ထားပြီး၊ ဝိတ်ဆိုထားပြီး၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမျက်စိကို ဝိတ်ဆိုခြင်းငှာလည်း တရားဟော၏။ မာဂဏ္ဍိယ---သင်သည် ဤအကြောင်းကို ရည်ရွယ်၍ ‘ရဟန်းဂေါတမသည် အညွန့်တုံးသူတည်း’ဟု ဆိုသလော”

“အရှင်ဂေါတမ--- ကျွန်ုပ်သည် ဤအကြောင်းကိုပင် ရည်ရွယ်၍ ‘ရဟန်းဂေါတမသည် အညွန့်တုံးသူတည်း’ဟု ဆိုပါ၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူ- ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျွမ်းကျင်၌ လာသောကြောင့်ပါတည်း”

“မာဂဏ္ဍိယ---နားသည် သဒ္ဓါရုံ၌ မွေ့လျော်၏။ မာဂဏ္ဍိယ---နားခေါင်းသည် ဂစ္ဆာရုံ၌ မွေ့လျော်၏။ မာဂဏ္ဍိယ---လျှာသည် ရသာရုံ၌ မွေ့လျော်၏။ မာဂဏ္ဍိယ---ကိုယ်သည် ဓောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၌ မွေ့လျော်၏။ မာဂဏ္ဍိယ---စိတ်သည် မောရုံ၌ မွေ့လျော်၏။ ထိုနား၊ နားခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်နှင့် စိတ်တို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဆုံးမထားပြီး၊ စောင့်ရှောက်ထားပြီး၊ ဝိတ်ဆိုထားပြီး၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုနား-စသည်ကို ဝိတ်ဆိုခြင်းငှာလည်း တရားဟော၏။ မာဂဏ္ဍိယ--- သင်သည် ဤအကြောင်းကို ရည်ရွယ်၍ ‘ရဟန်းဂေါတမသည် အညွန့်တုံးသူတည်း’ဟု ဆိုသလော”

“အရှင်ဂေါတမ--- ကျွန်ုပ်သည် ဤအကြောင်းကိုပင် ရည်ရွယ်၍ ‘ရဟန်းဂေါတမသည် အညွန့်တုံးသူတည်း’ဟု ဆိုပါ၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူ- ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျွမ်းကျင်၌ လာသောကြောင့်ပါတည်း”

ဥ.၂.၁၉၀။ “မာဂဏ္ဍိယ--- ဤလောက၌ အချို့သောသူသည် တပ်နစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်ကုန်သော ရူပါရုံတို့၌ မွေ့လျော် ပျော်ပါးဖူး၏။ ထိုသူသည် နောက်အခါ၌ ရူပါရုံတို့၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ချုပ်ခြင်း၊ သာယာဖွယ်သဘော၊ အပြစ်နှင့် ထွက်ပေါက်တို့ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၍၊ ရူပါရုံ၌ တပ်နစ်သက်ခြင်း(တကုာ)ကို စွန့်၍၊ ရူပါရုံကြောင့် ဖြစ်သော ပုလောင်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းကင်းသည် ဖြစ်၍ ကိုယ်တွင်းသန္တာန်၌ ငြိမ်းအေးသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေရာ၏။ မာဂဏ္ဍိယ---သင်သည် ဤသူကို အဘယ်သို့ ဆိုမည်နည်း”

“အရှင်ဂေါတမ--- ဘာမျှ ဆိုဖွယ် မရှိပါ”

မာဂဏ္ဍိယ--- ဤလောက၌ အချို့သော သူသည် တပ်နစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်ကုန်သော သဒ္ဓါရုံ၊ ဂစ္ဆာရုံ၊ ရသာရုံ၊ ဓောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့၌ မွေ့လျော်ပျော်ပါးဖူး၏။ ထိုသူသည် နောက်အခါ၌ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂစ္ဆာရုံ၊ ရသာရုံနှင့် ဓောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ချုပ်ခြင်း၊ သာယာဖွယ်သဘော၊ အပြစ်နှင့် ထွက်ပေါက်တို့ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၍၊ သဒ္ဓါရုံ-စသည်၌ တပ်နစ်သက်ခြင်း(တကုာ)ကို ပယ်စွန့်၍၊ သဒ္ဓါရုံ-စသည်ကြောင့် ဖြစ်သော ပုလောင်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းကင်းသည် ဖြစ်၍ ကိုယ်တွင်း သန္တာန်၌ ငြိမ်းအေးသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍

နေရာ၏။ မာဂက္ခိယ--- သင်သည် ဤသူ့ကို အဘယ်သို့
ဆိုမည်နည်း”

“အရှင်ဂေါတမ---ဘာမျှ၊ ဆိုဖွယ် မရှိပါ”

ဥ.၂.၁၈၃။ “မာဂက္ခိယ--- ဥပမာအားဖြင့် များသော
စည်းစိမ်ရှိသော သူကြွယ်သည် တပ်နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်
သော ရွယ်ရုံတို့ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံ၊ ဖောဋ္ဌဉာရုံ
တို့ဖြင့် ဖြစ်စေ ဤသို့ ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် ပြည့်ပြည့်
စုံစုံ လုံလုံလောက်လောက် မွေ့လျော်ပျော်ပါးဖူးသည်ဖြစ်ရာ
၏။ ထိုသူသည် ကိုယ်ဖြင့် သုခရိုက်တရားကို ပြုကျင့်၍၊
နှုတ်ဖြင့် သုခရိုက်တရားကို ပြုကျင့်၍၊ စိတ်ဖြင့် သုခရိုက်
တရားကို ပြုကျင့်၍ ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီး၍ သေသည်မှ
နှောက်၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ရောက်ရာ၏။ ထိုသူ
သည် တာဝတိံသာနတ်ပြည် နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်၌ နတ်သမီး
အပေါင်း ခြံရံလျက် နတ်ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ဖြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ
လုံလုံလောက်လောက် မွေ့လျော်ပျော်ပါးရာ၏။ ထိုသူသည်
ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ဖြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လုံလုံလောက်လောက်
မွေ့လျော်ပျော်ပါးနေသော သူကြွယ်ကို မြင်လေရာ၏။
မာဂက္ခိယ--- နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်၌ နတ်သမီးအပေါင်း ခြံရံလျက်
နတ်ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ဖြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လုံလုံ လောက်
လောက် မွေ့လျော်ပျော်ပါးနေသော ထိုနတ်သားသည် ထို
သူကြွယ်၏ လူကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို တောင့်တရာသလော”

“အရှင်ဂေါတမ--- မတောင့်တရာပါ။ အဘယ်ကြောင့်
နည်း ဟူမူ- အရှင်ဂေါတမ---လူကာမဂုဏ်တို့ထက် နတ်
ကာမဂုဏ်တို့က သာလွန်ကုန်၏။ မွန်လည်း မွန်မြတ်ကုန်၏”

“မာဂက္ခိယ--- ဤဥပမာအတူပင်လျှင် ငါသည် ရှေး
လူဖြစ်စဉ်အခါက တပ်နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော ရွယ်ရုံ၊
သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံနှင့် ဖောဋ္ဌဉာရုံ-ဟူသော ငါးပါးသော
ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လုံလုံလောက်လောက်
မွေ့လျော် ပျော်ပါးဖူး၏။

မာဂက္ခိယ--- ထိုငါ့မှာ မိုးဥတုအခါ စံနေရာဖြစ်သော
ပြာသာဒ်တစ်ဆောင်၊ ဆောင်းဥတုအခါ စံနေရာဖြစ်သော
ပြာသာဒ်တစ်ဆောင်၊ နွေဥတုအခါ စံနေရာဖြစ်သော
ပြာသာဒ်တစ်ဆောင်၊ ဤသို့ သုံးဆောင်သော ပြာသာဒ်တို့
သည် ရှိခဲ့ကုန်၏။ မာဂက္ခိယ--- ငါသည် မိုးဥတုအခါ စံနေရာ
ဖြစ်သော ပြာသာဒ်၌ မိုးလေးလံတိုပတ်လုံး ယောက်ျား
(တီးမှုတ်သူ) ကင်းကုန်သော တူရိယာမျိုးတို့ဖြင့် မွေ့လျော်
ပျော်ပါးလျက် ပြာသာဒ်အောက်သို့ မသက်ဆင်းခဲ့ပေ၊
ငါသည် နောက်အခါ၌ ကာမဂုဏ်တို့၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ချုပ်ခြင်း။

သာယာဖွယ်သဘော၊ အမြဲနှင့် ထွက်ပေါက်တို့ကို ဟုတ်မှန်
သည့်အတိုင်း သိ၍ ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်မက်မောသော
တဏှာကို ပယ်စွန့်၍ ကာမဂုဏ်ကြောင့် ဖြစ်သော ပူလောင်
ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း ကင်းသည်
ဖြစ်၍ ကိုယ်တွင်းသန္တာန်၌ ငြိမ်းအေးသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍
နေ၏။ ငါသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို တပ်မက်ကုန်သော၊ ကာမ
ဂုဏ်တို့ကို မှီဝဲကုန်သော တပ်ပါးသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်၏။
ငါသည် ထိုကာမဂုဏ်တို့ကို မတောင့်တ၊ ထိုကာမဂုဏ်တို့၌
မမွေ့လျော်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ- မာဂက္ခိယ---
ငါသည် ကာမဂုဏ်တို့နှင့် ကင်း၍၊ အကုသိုလ်တရားတို့နှင့်
ကင်း၍ နတ်ချမ်းသာကိုယ် သာလွန်၍ တည်သော မွေ့လျော်
ခြင်းဖြင့် မွေ့လျော်နေ၏။ ယုတ်ညံ့သော ကာမဂုဏ်ကို
မတောင့်တတော့ပြီ၊ ထိုကာမဂုဏ်၌ မမွေ့လျော်တော့ပြီ။

ဥ.၂.၁၈၄။ မာဂက္ခိယ--- ဥပမာအားဖြင့် မှည့်ရင်သည်
နန္ဒာရုံသော သူသည် ပိုးလောက်တို့ အကိုက်အခဲ ခံရ၍
လက်သည်းတို့ဖြင့် အနာဝတို့ကို ကုပ်ဖို့လျက် မီးကျီးစဉ်
ကိုယ်ကို ကင်ရာ၏။ ထိုနန္ဒာရုံသော သူ၏ မိတ်ဆွေ အပေါင်း
အသင်း ဆွေမျိုးသားချင်းတို့သည် အနာကို ကုစားတတ်
သော ဆေးဆရာကို ပင့်လာကုန်ရာ၏။ ထိုနန္ဒာရုံသော သူ၏
ထိုအနာကို ကုစားတတ်သော ဆေးဆရာသည် ဆေးကု
ရာ၏။ ထိုနန္ဒာရုံသော ယောက်ျားသည် ထိုဆေးကို အစွဲပြု၍
နန္ဒာတို့မှ လွတ်မြောက်ရာ၏။ အနာမရှိသည် ဖြစ်၍
ချမ်းသာစွာ မိမိကိုယ်ကို အစိုးတရ အလိုရှိတိုင်း နေရသည်။
အလိုရှိတိုင်း သွားရသည် ဖြစ်ရာ၏။ ထိုနန္ဒာ ပျောက်ကင်း
ပြီးသောသူသည် မှည့်ရင်သည် နန္ဒာရုံသော ပိုးလောက်တို့
အကိုက်အခဲ ခံနေရ၍ လက်သည်းတို့ဖြင့် အနာဝကို ကုပ်ဖို့
လျက် မီးကျီးစဉ် ကိုယ်ကို ကင်၍နေသော အခြားသူ
တစ်ယောက်ကို မြင်ရာ၏။

မာဂက္ခိယ--- ထိုနန္ဒာပျောက်ကင်းပြီးသော သူသည်
နန္ဒာရုံသော သူ၏ မီးကျီးစဉ် ခံစားစေ၊ ဆေးဆွိမ့်မှုကို ခံစားစေ
တောင့်တရာအံ့လော”

“အရှင်ဂေါတမ---မတောင့်တရာပါ။ အဘယ်ကြောင့်
နည်း ဟူမူ- အရှင်ဂေါတမ---ရောဂါရှိလတ်သော ဆေးဖြင့်
မြဲဖွယ်ကိုစွသည် ဖြစ်နိုင်၏။ ရောဂါမရှိခဲ့သော် ဆေးဖြင့်
မြဲဖွယ်ကိုစွသည် မရှိသောကြောင့်ပါတည်း”

“မာဂက္ခိယ--- ဤအတူပင်လျှင် ငါသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို
တပ်မက်မောသော တဏှာကို ပယ်စွန့်၍ ကာမဂုဏ်ကြောင့်
ဖြစ်သော ပူလောင်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍၊ ဆာလောင်
မွတ်သိပ်ခြင်း ကင်းသည် ဖြစ်၍ ကိုယ်တွင်းသန္တာန်၌ ငြိမ်း

အေးသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေ၏။ ထိုပါသည် ကာမဂုဏ် တို့ကို တပ်မက်ကုန်သော၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို ခိုဝှဲကြကုန်သော တစ်ပါးသော သတ္တဝါတို့ကို ဖြစ်၏။ ထိုပါသည် ထို ကာမဂုဏ်တို့ကို မတောင့်တော့ ထိုကာမဂုဏ်တို့၌ မမွေ့လျော် ပေ။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟုမူ- မာဂက္ခိယ---ပါသည် ကာမဂုဏ်တို့နှင့် ကင်း၍ အကုသိုလ်တရားတို့နှင့် ကင်း၍ နတ်ချမ်းသာကိုပင် သာလွန်သော မွေ့လျော်ခြင်းဖြင့် မွေ့လျော်နေ၏။ ယုတ်ညံ့သော ကာမဂုဏ်ကို မတောင့်တော့ ပြီး ထိုကာမဂုဏ်၌ မမွေ့လျော်တော့ပြီ။

ဥ.၂.၁၈၅။ မာဂက္ခိယ---ဥပမာအားဖြင့် မှည့်ရင်သည် နန္ဒာရုံသော သူသည် ပိုးလောက်တို့ အကိုက်အခဲ ခံရ၍ လက်သည်းတို့ဖြင့် အနာဝတို့ကို ကုသလျက် မီးကျီးစဉ် ကိုယ်ကို ကင်ရာ၏။ ထိုနန္ဒာရုံသော သူ၏ မိတ်ဆွေအပေါင်း အသင်း ဆွေမျိုးသားချင်းတို့သည် အနာကို ကုစားတတ် သော ဆေးဆရာကို ပင့်လာကုန်ရာ၏။ နန္ဒာရုံသော သူ၏ နန္ဒာကို ကုစားတတ်သော ဆေးဆရာသည် ဆေးကုရာ၏။ ထို နန္ဒာရုံသော သူသည် ထိုဆေးကို အစွဲမြဲ၍ နန္ဒာတို့မှ လွတ်မြောက်ရာ၏။ အနာမရှိသည် ဖြစ်၍ ချမ်းသာစွာ မိမိကိုယ်ကို အစားတရ အလိုရှိတိုင်း နေရသည်။ အလိုရှိတိုင်း သွားရသည် ဖြစ်ရာ၏။ ထိုသူကို အာဇကောင်းသော ယောက်ျားနှစ်ယောက်တို့သည် လက်မောင်းတစ်စက်စီ ကိုင်၍ မီးကျီးစဉ် ဆွင့်ဝင်ကုန်ရာ၏။

မာဂက္ခိယ---အသိနည်း- ထိုယောက်ျားသည် ဤမှထိုမှ ကိုယ်ကို ရုန်းကန်ရာသည် မဟုတ်လော”

“အရှင်ဂေါတမ--- ရုန်းကန်ရာပါ၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော်- အရှင်ဂေါတမ---ဤမီးသည်ကား ဆင်းရဲသော အတွေ့လည်း ရှိပါ၏။ ဤစွာသော ပြင်းလည်း ရှိပါ၏။ ပြင်းထန်သော လောင်ခြင်းလည်း ရှိပါ၏။

“မာဂက္ခိယ---သင် စဉ်းစားလော့၊ ထိုမီးသည် ယခုမှ သာလျှင် ဆင်းရဲသော အတွေ့လည်း ရှိသလော၊ ဤစွာ သော ပြင်းလည်း ရှိသလော၊ ပြင်းထန်သော လောင်ခြင်း လည်း ရှိသလော၊ သို့မဟုတ် ရှေးအခါကပင် ထိုမီးသည် ဆင်းရဲသော အတွေ့လည်း ရှိသလော၊ ဤစွာသော ပြင်း လည်း ရှိသလော၊ ပြင်းထန်သော လောင်ခြင်းလည်း ရှိ သလော”

“အရှင်ဂေါတမ---ထိုမီးသည် ယခုအခါ၌လည်း ဆင်းရဲ သော အတွေ့လည်း ရှိပါ၏။ ဤစွာသော ပြင်းလည်း ရှိပါ၏။ ပြင်းထန်သော လောင်ခြင်းလည်း ရှိပါ၏။ ရှေးအခါ

ကလည်း ဆင်းရဲသော အတွေ့လည်း ရှိခဲ့ပါ၏။ ဤစွာသော ပြင်းလည်း ရှိခဲ့ပါ၏။ ပြင်းထန်သော လောင်ခြင်းလည်း ရှိခဲ့ပါ၏။

အရှင်ဂေါတမ--- မှည့်ရင်သည် နန္ဒာရုံသော ပိုးလောက် တို့ အကိုက်အခဲ ခံရ၍ လက်သည်းတို့ဖြင့် အနာတို့ကို ကုသခဲ့နေရသော သူသည်ကား ကုသလျက် မီးနေသည် ဖြစ်၍ ဆင်းရဲသော အတွေ့ရှိသော မီး၌ပင် ချမ်းသာ၏-ဟု ဖောက် ပြန် မှတ်မှားသော သညာကို ရလျက် နေပါ၏”

“မာဂက္ခိယ--- ဤအတူပင်လျှင် အတိတ်ဖြစ်သော ကာလ၌လည်း ကာမဂုဏ်တို့သည် ဆင်းရဲသော အတွေ့ လည်း ရှိခဲ့ကုန်၏။ ဤစွာသော ပြင်းလည်း ရှိခဲ့ကုန်၏။ ပြင်းထန်သော လောင်ခြင်းလည်း ရှိခဲ့ကုန်၏။ အနာဂတ် ကာလ၌လည်း ကာမဂုဏ်တို့သည် ဆင်းရဲသော အတွေ့ လည်း ရှိကုန်လိမ့်မည်။ ဤစွာသော ပြင်းလည်း ရှိကုန် လိမ့်မည်။ ပြင်းထန်သော လောင်ခြင်းလည်း ရှိကုန်လိမ့်မည်။ ယခုဖြစ်ဆဲ ပစ္စုပ္ပန်ကာလ၌လည်း ကာမဂုဏ်တို့သည် ဆင်းရဲသောအတွေ့လည်း ရှိကုန်၏။ ဤစွာသော ပြင်း လည်း ရှိကုန်၏။ ပြင်းထန်သော လောင်ခြင်းလည်း ရှိကုန်၏။ မာဂက္ခိယ---ဤသတ္တဝါတို့ကား ကာမဂုဏ်တရားတို့၌ မကင်းသေးသော ရာဂရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ကာမအာဇာတို့၏ ခဲစားခြင်းခံရကုန်သည် ဖြစ်၍ ကာမအပူ၏ ထက်ဝန်းကျင် လောင်မြိုက်ခြင်း ခံရကုန်သည် ဖြစ်၍ ကုသလျက် မီး နေသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဆင်းရဲသော အတွေ့ရှိသော ကာမတို့၌ပင် ချမ်းသာ၏-ဟု ဖောက်ပြန်မှတ်မှားသော သညာကို ရကုန်၏။

ဥ.၂.၁၈၆။ မာဂက္ခိယ---ဥပမာအားဖြင့် မှည့်ရင်သည် နန္ဒာရုံသော သူသည် ပိုးလောက်တို့ အကိုက်အခဲ ခံနေ ရသည် ဖြစ်၍ လက်သည်းတို့ဖြင့် အနာဝကို ကုသလျက် မီးကျီးစဉ် ကိုယ်ကို ထက်ဝန်းကျင်မှ ကင်၏။ မာဂက္ခိယ--- ထိုသူသည် လက်သည်းတို့ဖြင့် အနာဝကို ကုသလျက် မီးကျီးစဉ် ကိုယ်ကို ထက်ဝန်းကျင်မှ ကင်သည်နှင့်အမျှ ထိုသူ၏ ထိုအနာတို့သည် အလွန် မစင်ကြယ်ကုန်သည်။ အလွန် မကောင်းသောအနံ့ ရှိကုန်သည်။ အလွန် ပုပ်ကုန် သည် ဖြစ်ကုန်၏။ အနာဝတို့ကို အယားဈေးကွက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော အနည်းငယ်မျှသော သက်သာရာမျှသာသာကာမျှ ထိုသည်သာ ဖြစ်ကုန်၏။

မာဂက္ခိယ--- ဤအတူပင်လျှင် ကာမဂုဏ်အပူ၏ ထက် ဝန်းကျင် ပူလောင်ခြင်း ခံကြရကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်

ကာမဂုဏ်တို့ကို ခိုဝှက်ကုန်၏။ မာဂက္ခိယ--- ကာမအပူ၏ ထက်ဝန်းကျင် ပူလောင်ခြင်း၊ မကြာရကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ကာမဂုဏ်တို့ကို ခိုဝှက်ကုန်သည်နှင့်အမျှ ထိုထိုသတ္တဝါတို့မှာ ကာမတာဏာတို့သည်လည်း အနေမန် တိုးပွားကုန်၏။ ကာမအပူ၏ ထက်ဝန်းကျင် ပူလောင်ခြင်းကိုလည်း မကြာရကုန်၏။ ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို အစုံပြု၍ ဖြစ်သော သက်သာရာမျှ သာယာကာမျှသည်သာလျှင် ဖြစ်၏။

မာဂက္ခိယ--- သင် စဉ်းစားလော့၊ မင်းဖြစ်စေ၊ မင်း၏ အမတ်ဖြစ်စေ ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ဖြင့် ပြည်ပြည်စုံစုံ လုံလုံ လောက်လောက် မမွေ့လျော်ပျော်ပါးလျက် ကာမတာဏာကို မပယ်မစွန့်သဲ။ ကာမအပူကို မပယ်မဖျောက်ဘဲ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းကင်းသည် ဖြစ်၍ ကိုယ်တွင်းသန္တာန်၌ ငြိမ်းအေးသော စိတ်ရှိလျက် နေလည်း နေခဲ့ပြီ၊ နေလည်း နေဆဲ။ နေလည်း နေလိမ့်မည်-ဟု သင် မြင်ပူလည်း မြင်ဖူးသလော၊ ကြားမူလည်း ကြားဖူးသလော။

“အရှင်ဂေါတမ--- အကျွန်ုပ် ထိုသို့သော မင်း၊ ထိုသို့သော အမတ်ကို မြင်လည်း မမြင်ဖူး၊ ကြားလည်း မကြားဖူးပါ။”

“ကောင်းပြီ မာဂက္ခိယ၊ ကောင်းပြီ၊ မာဂက္ခိယ--- ငါသည်လည်း ထိုသို့သော မင်း၊ ထိုသို့သော အမတ်ကို မြင်လည်း မမြင်ဖူး၊ ကြားလည်း မကြားဖူး။

“မာဂက္ခိယ--- ကာမဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း ကင်းကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ကိုယ်တွင်းသန္တာန်၌ ငြိမ်းအေးသော စိတ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍၊ နေလည်း နေခဲ့ကုန်သော၊ နေလည်း နေဆဲ ဖြစ်ကုန်သော၊ နေလည်း နေကုန်လိမ့်မည် ဖြစ်ကုန်သော သမာဏ၊ ဩဟက(သုတေတိဓ၊ သုတေတိမြတ်)မှန်သမျှတို့သည် ကာမဂုဏ်တရားတို့၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ချုပ်ခြင်း၊ သာယာဖွယ်သဘော၊ အပြစ်နှင့်ထွက်ပေါက်တို့ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိကြကုန်၍၊ ကာမတာဏာတို့ကို ပယ်စွန့်ကုန်၍၊ ကာမအပူကို ပယ်ဖျောက်ကုန်၍၊ ကာမဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း ကင်းကုန်သည်ဖြစ်၍ ကိုယ်တွင်းသန္တာန်၌ ငြိမ်းအေးသော စိတ် ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ နေလည်း နေခဲ့ကြကုန်ပြီ၊ နေလည်း နေကြကုန်ဆဲ၊ နေလည်း နေကြကုန်လိမ့်မည်”

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအချိန်၌ ဤဥဒါန်းစကားကို ကျူးရင်မြှက်ကြားတော်မူ၏။

“လာဘ်ဟူသမျှတို့တွင် အနာကင်းခြင်းသည် အသာဆုံး ဖြစ်၏။ ချမ်းသာဟူသမျှတို့တွင် နိဗ္ဗာန်သည် အသာဆုံး

ဖြစ်၏။ အမြှက်နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းဖြစ်သော လမ်းခရီးတို့တွင် အင်္ဂါရပ်ငါးရပ်သော လမ်းခရီးသည် ဘေးကင်း၍ အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပေ၏။”

ဥ-၂.၁၈၇။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော မာဂက္ခိယပရိနိဗ္ဗိတသည် မြတ်စွာဘုရားအား--“အရှင်ဂေါတမ---အံ့ဖွယ်ရှိပါပေစွ၊ အရှင်ဂေါတမ---မဖြစ်စေ၊ အမြတ်ထူးပါပေစွ၊ အရှင်ဂေါတမသည် ‘လာဘ်ဟူသမျှတို့တွင် အနာကင်းခြင်းသည် အသာဆုံး ဖြစ်၏။ ချမ်းသာဟူသမျှတို့တွင် နိဗ္ဗာန်သည် အသာဆုံး ဖြစ်၏။ ချမ်းသာဟူသမျှတို့တွင် အနာကင်းခြင်းသည် အသာဆုံး ဖြစ်၏။ ချမ်းသာဟူသမျှတို့တွင် နိဗ္ဗာန်သည် အသာဆုံး ဖြစ်၏’ဟု ပြောဆိုလာကြသော ရှေးပရိနိဗ္ဗိတဆရာ အဆက်ဆက်တို့၏ စကားကို ကြားဖူး၏။ အရှင်ဂေါတမ--- အရှင်ဂေါတမ မိန့်ဆိုသော ဤစကားသည် ကျွန်ုပ် ကြားဖူးသည်နှင့် ညီညွတ်ပါ၏”ဟု လျှောက်ထား၏။

“မာဂက္ခိယ--- သင်သည် ‘လာဘ်ဟူသမျှတို့တွင် အနာကင်းခြင်းသည် အသာဆုံး ဖြစ်၏။ ချမ်းသာဟူသမျှတို့တွင် နိဗ္ဗာန်သည် အသာဆုံး ဖြစ်၏’ဟု ပြောဆိုလာကြသော ရှေးပရိနိဗ္ဗိတဆရာ အဆက်ဆက်တို့၏ စကားကို ကြားဖူး၏။ ထိုအနာကင်းခြင်း-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ထိုနိဗ္ဗာန်-ဟူသည် အဘယ်နည်း”ဟု မေးတော်မူ၏။ ဤသို့ မေးတော်မူသော မာဂက္ခိယပရိနိဗ္ဗိတသည် “အရှင်ဂေါတမ--- ထိုအနာကင်းခြင်း-ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း။ ထိုနိဗ္ဗာန်-ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း။ အရှင်ဂေါတမ--- ကျွန်ုပ်သည် ယခုအခါ အနာမရှိ၊ ချမ်းချမ်းသာသာ ရှိ၏။ မည်သည့် ဆင်းရဲမျှ ကျွန်ုပ်ကို မနှိပ်စက်နိုင်ပါ”ဟု လျှောက်ကာ မိမိကိုယ်ကို လက်ဖြင့် သုံးသပ်ပြ၏။

ဥ-၂.၁၈၈။ “မာဂက္ခိယ---ဥပမာအားဖြင့် ဝမ်းတွင်းကန်း ဖြစ်သော လူတစ်ယောက်သည် ရှိ၏။ ထိုသူသည် မည်းသော အဆင်း၊ မြူသော အဆင်းတို့ကို မမြင်ရာ၊ ညိုသော အဆင်းတို့ကို မမြင်ရာ၊ ရှေ့သော အဆင်းတို့ကို မမြင်ရာ၊ နီသော အဆင်းတို့ကို မမြင်ရာ၊ ပန်းရောင်အဆင်းတို့ကို မမြင်ရာ၊ ညိုညွတ်သည်၊ မညိုညွတ်သည်ကို မမြင်ရာ၊ ကြယ်နက်ွတ်တာရာတို့၏ အဆင်းကို မမြင်ရာ၊ လနေတို့ကို မမြင်ရာ၊ ထိုဝမ်းတွင်းကန်းသည် “အချင်းတို့--- အလွန်အဆင်းလှသော၊ အညစ်အကြေးကင်းသော၊ စင်ကြယ်သော အဝတ်ဖြူသည် ကောင်းမွန်လေ့တကား”ဟု ပြောဆိုသော မျက်စိမြင်သော သူ၏ စကားကို ကြားလေရာ၏။ ထိုဝမ်းတွင်းကန်းသည် အဖြူရာ လှည့်လည်လာရာ၏။ ထို

ဝမ်းတွင်းကုန်းကို လူတစ်ယောက်သည် ဆီချေးလိမ်းကျံသော မည်းနက်သည့် သိုးမွေးအဝတ်ကြမ်းဖြင့် "မိတ်ဆွေ---ဤအဝတ်ကား သင့်အတွက် အလွန်အဆင်းလှ၍ အညစ်အကြေးကင်းသော စင်ကြယ်သည့် အဝတ်ဖြူတည်း"ဟု လှည့်ပတ်ရာ၏။ ထိုဝမ်းတွင်းကုန်းသည် ထိုမည်းနက်သော အဝတ်ကို ယူရာ၏။ ယူပြီး၍ ဝတ်ရုံရာ၏။ ဝတ်ရုံပြီး၍ နှစ်သက်ကာ "အချင်းတို့--- အလွန်အဆင်းလှ၍ အညစ်အကြေးကင်းသော စင်ကြယ်သည့် အဝတ်ဖြူသည် ကောင်းမွန်လေစွတကား"ဟု နှစ်သက်သော စကားကို မြွက်ဆိုရာ၏။

မာဂဏ္ဍိယ--- သင် စဉ်းစားလော့၊ အမှန်အားဖြင့် ထိုဝမ်းတွင်းကုန်းသည် သိ၍ မြင်၍ ဤဆီချေးဖြင့် လိမ်းကျံသော မည်းနက်သည့် သိုးမွေးအဝတ်ကြမ်းကို ယူရာသလော၊ ယူပြီး၍ ဝတ်ရုံရာသလော၊ ဝတ်ရုံ၍ နှစ်သက်ကာ အချင်းတို့---အလွန်အဆင်းလှ၍ အညစ်အကြေးကင်းသော စင်ကြယ်သည့် အဝတ်ဖြူသည် ကောင်းမွန်လေစွတကား"ဟု နှစ်သက်သော စကားကို ဆိုရာသလော၊ သို့မဟုတ် မျက်စိအမြင်ရှိသော ယောက်ျား၏ စကားကို ယုံကြည်၍ ဆိုရာသလော"ဟု မေးတော်မူ၏။

"အရှင်ဂေါတမ--- ထိုဝမ်းတွင်းကုန်းသည် မသိဘဲ မမြင်ဘဲ မျက်စိအမြင်ရှိသော ယောက်ျား၏ ပြောစကားကို ယုံကြည်၍သာ ထိုသို့ ဆိုရာပါ၏"

"မာဂဏ္ဍိယ--- ဤအတုပလျှင် အယုတစ်ပါးရှိကုန်သော ပရိနိဝိတို့သည် ကုန်းကုန်း၏ မျက်စိအမြင် မရှိကုန်၊ အနာကင်းခြင်းကို မသိကုန်၊ နိဗ္ဗာန်ကို မမြင်ကုန်၊ ထိုသို့မသိ၊ မမြင်ကြကုန်ဘဲလျက်သာလျှင် 'လာဘ်ဟုသမျှတို့တွင် အနာကင်းခြင်းသည် အသာဆုံးဖြစ်၏၊ ချမ်းသာဟုသမျှတို့တွင် နိဗ္ဗာန်သည် အသာဆုံးဖြစ်၏ဟူ၍ ဤဂါထာကို ဆိုကုန်၏။ မာဂဏ္ဍိယ---ပုဇော်အထူးကို စံတော်မူထိုက်ကုန်သော ရှေးဘုရားရှင်တို့သည်-

'လာဘ်ဟုသမျှတို့တွင် အနာကင်းခြင်းသည် အသာဆုံး ဖြစ်၏၊ ချမ်းသာဟုသမျှတို့တွင် နိဗ္ဗာန်သည် အသာဆုံး ဖြစ်၏၊ အမြိုက်နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းဖြစ်သော လမ်းခရီးတို့တွင် အင်္ဂါရှစ်ပါး ရှိသော လမ်းခရီးသည် ဘေးကင်း၍ အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပေ၏'

ဟု ဤဂါထာကို ဟောကြားတော်မူကုန်၏။

ဥ.၂.၁၉၉။ ထိုဂါထာသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ယခုအခါ ပုထုရည်တို့ဂါထာ ဖြစ်သွားတော့၏။ မာဂဏ္ဍိယ---ဤမန္တာ

ကိုယ်သည် ရောဂါတုံး ဖြစ်၏၊ အိုင်းအမာတုံး ဖြစ်၏၊ ဆူးပြောင့်တုံး ဖြစ်၏၊ ဆင်းရဲတုံး ဖြစ်၏၊ အနာတုံး ဖြစ်၏၊ သင်သည် ရောဂါတုံး ဖြစ်သော၊ အိုင်းအမာတုံး ဖြစ်သော၊ ဆူးပြောင့်တုံး ဖြစ်သော၊ ဆင်းရဲတုံး ဖြစ်သော၊ အနာတုံး ဖြစ်သော ဤမန္တာကိုယ်ကို 'အရှင်ဂေါတမ---အနာကင်းခြင်းဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း၊ နိဗ္ဗာန်-ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း'ဟု ဆို၏။ မာဂဏ္ဍိယ--- အနာကင်းခြင်းကို သိနိုင်သော၊ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်နိုင်သော၊ စင်ကြယ်သော ဉာဏ်မျက်စိသည် သင့်မှာ မရှိ"

"အနာကင်းခြင်းကို ကျွန်ုပ် သိနိုင်မည်နည်းလမ်းဖြင့်၊ နိဗ္ဗာန်ကို ကျွန်ုပ် မြင်နိုင်မည် နည်းလမ်းဖြင့် အရှင်ဂေါတမသည် ကျွန်ုပ်အား တရားဟောခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်၏-ဟု ကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဂေါတမအား ယုံကြည်ပါ၏"

ဥ.၂.၁၉၀။ "မာဂဏ္ဍိယ---ဥပမာအားဖြင့် ဝမ်းတွင်းကုန်းဖြစ်သော လူတစ်ယောက်သည် ရှိရာ၏။ ထိုဝမ်းတွင်းကုန်း၏ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း၊ ဆွေမျိုးအားချင်းတို့သည် မျက်စိအထူးကု ဆေးဆရာကို ပင့်လာကုန်ရာ၏။ ထိုဝမ်းတွင်းကုန်းအား ထိုမျက်စိအထူးကု ဆေးဆရာသည် ဆေးကုရာ၏။ ထိုဝမ်းတွင်းကုန်းသည် ထိုဆေးကုခြင်းကို အစွဲပြု၍ မျက်စိမမြင်နိုင်ငြားအံ့၊ မာဂဏ္ဍိယ---သင် စဉ်းစားလော့၊ ထိုဆေးဆရာသည် ပင်ပန်းရုံ၊ ဆင်းရဲနွမ်းသာ ဖြစ်ရာသည် မဟုတ်လော"

"အရှင်ဂေါတမ--- ပင်ပန်းရုံ၊ ဆင်းရဲနွမ်းသာ ဖြစ်ရာပါ၏"

"မာဂဏ္ဍိယ---ဤအတုပလျှင် ငါသည် သင့်အား 'အနာကင်းခြင်း-ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း၊ နိဗ္ဗာန်-ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း'ဟု အကယ်၍ ဟောငြားအံ့၊ ဟောပါလျက် သင်သည် အနာကင်းခြင်းကို မသိငြားအံ့၊ နိဗ္ဗာန်ကို မမြင်ငြားအံ့၊ ထိုသို့ ဖြစ်သော် ငါ့မှာသာလျှင် ပင်ပန်းခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းသည် ဖြစ်ရာ၏"

"အနာကင်းခြင်းကို ကျွန်ုပ်သိနိုင်မည် နည်းလမ်းဖြင့်၊ နိဗ္ဗာန်ကို ကျွန်ုပ်မြင်နိုင်မည် နည်းလမ်းဖြင့် အရှင်ဂေါတမသည် ကျွန်ုပ်အား တရားဟောခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်၏-ဟု ဤသို့ ကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဂေါတမအား ယုံကြည်ပါ၏"

ဥ.၂.၁၉၁။ "မာဂဏ္ဍိယ--- ဥပမာအားဖြင့် ဝမ်းတွင်းကုန်းဖြစ်သော လူတစ်ယောက်သည် ရှိလေရာ၏။ ထိုဝမ်းတွင်းကုန်းသည် 'အချင်းတို့---အလွန်အဆင်းလှ၍

အညစ်အကြေးကင်းသော စင်ကြယ်သည့် အဝတ်ဖြူသည် ကောင်းမွန်လေစွတကားဟု ပြောဆိုသော မျက်စိကောင်း သူ၏ စကားကို ကြားလေရာ၏။ ထိုဝမ်းတွင်းကန်းသည် အဖြူရာ လှည့်လည်ရာ၏။ ထိုဝမ်းတွင်းကန်းကို လှ တစ်ယောက်သည် ဆီချေးလိမ်ရာသော မည်းနက်သည့် သိုးမွေးအဝတ်ကြမ်းဖြင့် ဖိတ်ဆွေ---ဤအဝတ်ကား သင့် အတွက် အလွန်အဆင်းလှ၍ အညစ်အကြေးကင်းသော စင်ကြယ်သည့် အဝတ်ဖြူတည်းဟု လှည့်ပတ်ရာ၏။ ထို ဝမ်းတွင်းကန်းသည် ထိုမျက်စိဖြူကို ခံယူရာ၏။ ခံယူပြီး၍ ဝတ်ရုံရာ၏။ ထိုဝမ်းတွင်းကန်း၏ ဖိတ်ဆွေအပေါင်းသင်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့သည် မျက်စိအထူးကု ဆေးဆရာကို ပင့်လာကြကုန်ရာ၏။ ထိုမျက်စိအထူးကု ဆေးဆရာသည် ထိုဝမ်းတွင်းကန်းအား အထက်သို့ အနိစေတတ်သော ဆေး (မျိုအနိဆေး)ကိုလည်းကောင်း၊ အောက်သို့ သက်စေ တတ်သော ဆေး (ဝမ်းနက်ဆေး)ကိုလည်းကောင်း၊ မျက်စဉ်း ခတ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မျက်စိဆေးလိမ်းခြင်းကို လည်းကောင်း၊ နှာနပ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း ဆေးအမျိုးမျိုး တို့ကို ပေး၍ ကုသရာ၏။ ထိုဝမ်းတွင်းကန်းသည် ထိုဆေး တို့ကို အစွဲပြု၍ မျက်စိမြင်ငြားအံ့၊ ထိုဝမ်းတွင်းကန်းမှာ မျက်စိမြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆီချေးဖြင့် လိမ်းကျံ ထားသော၊ မည်းနက်သည့် သိုးမွေးအဝတ်ကြမ်း၌ လိုချင် တပ်မက်ခြင်းသည် ပျောက်ကင်းလေရာ၏။ ထိုသို့ သဘော ရှိသော အဝတ်ကို ပေးသော ယောက်ျားကိုမူလည်း ဖိတ်ဆွေ မဟုတ်သူ-ဟူ၍သော်လည်း သတ်မှတ်ရာ၏။ ရန်သူ-ဟူ၍ သော်လည်း သတ်မှတ်ရာ၏။ သတ်သင့်သည်-ဟူ၍ပင် ထင်မှတ်ရာ၏။ 'အချင်းတို့---ဤလူသည် ငါ့ကို ရှည်မြင့် စွာသော ကာလပတ်လုံး လှည့်ပတ် မျက်စိထားခဲ့သည် တကားဟု တွေး၍သော်လည်း ဖိတ်နာရာ၏။

မာဂဏီယ--- ဤအတုပင်လျှင် ငါသည် သင့်အား အနာ ကင်းခြင်း-ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း။ နိဗ္ဗာန်-ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်းဟု အကယ်၍ တရားဟော ငြားအံ့၊ ထိုသင့်သည် အနာကင်းခြင်းကို သိခြားအံ့၊ နိဗ္ဗာန်ကို မြင် ငြားအံ့၊ ဤသို့ မြင်သည်ရှိသော် ထိုသင့်မှာ သိမြင် တတ်သော ဉာဏ်မျက်စိ ဖြစ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငါးပါး သော ဥပါဒိနက္ခန္ဓာတို့၌ လိုချင်တပ်မက်ခြင်း ပျောက်ကင်း လေရာ၏။ သည်သာမကသော သင့်မှာ အချင်းတို့--- ငါ့ကို ကြည့်စိတ်သည် ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး နှိပ်စက် လှည့်ပတ် မျက်စိထားခဲ့သည်တကား၊ ငါသည် ရုပ်ကို သာလျှင် စွဲလမ်းသည် ဖြစ်၍ စွဲလမ်းဖူး၏။ ဝေဒနာကို သာလျှင် စွဲလမ်းသည် ဖြစ်၍ စွဲလမ်းဖူး၏။ သညာကိုသာလျှင်

စွဲလမ်းသည် ဖြစ်၍ စွဲလမ်းဖူး၏။ သင်္ခါရတို့ကိုသာလျှင် စွဲလမ်းသည် ဖြစ်၍ စွဲလမ်းဖူး၏။ ဝိညာဏ်ကိုသာလျှင် စွဲလမ်းသည် ဖြစ်၍ စွဲလမ်းဖူး၏။ ထိုငါ့မှာ စွဲလမ်းမှု (ဥပါဒိနိ) -ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဘဝသည် ဖြစ်ပေါ်၏။ ဘဝ-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဇာတိသည် ဖြစ်ပေါ်၏။ ဇာတိ-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ရော(အိုခြင်း)၊ မရက (သေ ခြင်း)၊ သောက (ပုဆွေးခြင်း)၊ ပရိဒေဝ(ငိုကြွေးခြင်း)၊ ဒုက္ခ (ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း)၊ ဒေါမနဿ(စိတ်ဆင်းရဲခြင်း)၊ ဥပါယာသ (ပြင်းစွာပင်ပန်းခြင်း)တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဤသို့ ထိုဆင်းရဲ အရာ ဖြစ်ပေါ် ခြင်းသည် ထင်ရှား၏။ ဟူ၍ပင် အကြံဖြစ်နိုင်၏။

"ကျွန်ုပ်သည် ဤနေရာမှ မကန်းဘဲ ထနိုင်အောင် အရှင် ဂေါတမသည် ကျွန်ုပ်အား တရားဟောကြားရာ စွမ်းနိုင်၏- ဟုပင် ကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဂေါတမအား ယုံကြည်ပါ၏"

၉.၂.၁၉၂။ "မာဂဏီယ---သို့ဖြစ်မှ သင့်သည် သုတော် ကောင်းတို့ကို ဆည်းကပ်လော့၊ မာဂဏီယ---သင့်သည် သုတော်ကောင်းတို့ကို ခိုဝှံဆည်းကပ်ရသောကြောင့် သုတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို ကြားနာရလိမ့်မည်။ မာဂဏီယ---သင့်သည် သုတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို ကြားနာရသောကြောင့် လောကုတ္တရာတရားအားလျော် သော အကျင့်ကို ကျင့်ရလိမ့်မည်။ မာဂဏီယ--- သင့်သည် လောကုတ္တရာတရားအားလျော်သော အကျင့်ကို ကျင့်ရ သောကြောင့် "ဤသည်တို့ကား ရောဂါတို့တည်း၊ အိုင်းအမာ တို့တည်း၊ ငြားငြောင့်တို့တည်း၊ ဤ၌ ရောဂါတို့သည် အိုင်းအမာတို့သည် ငြားငြောင့်တို့သည် အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန် ၏။ ငါ့မှာ ဥပါဒိနိ(စွဲလမ်းမှု) ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဘဝ၏ ချုပ်ခြင်း သည် ဖြစ်၏။ ဘဝ၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဇာတိ (ပဋိသန္ဓေ တည်နေရမှု) ချုပ်၏။ ဇာတိ (ပဋိသန္ဓေတည်နေရမှု)၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ရော(အိုခြင်း)၊ မရက(သေခြင်း)၊ သောက (ပုဆွေးခြင်း)၊ ပရိဒေဝ(ငိုကြွေးခြင်း)၊ ဒုက္ခ(ကိုယ်ဆင်းရဲ ခြင်း)၊ ဒေါမနဿ(စိတ်ဆင်းရဲခြင်း)၊ ဥပါယာသ (ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်း)တို့သည် ချုပ်ကုန်၏။ ဤသို့ ဤဆင်းရဲတုံး သက်သက်၏အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ဟု ကိုယ်တိုင် ပင် သိရလိမ့်မည်"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၉.၂.၁၉၃။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် မာဂဏီယပရိဒိဋ် သည် မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင်ဂေါတမ---တရားတော် သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ အရှင်ဂေါတမ--- တရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ ထိုကျွန်ုပ် သည် အရှင်ဂေါတမကို ကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍ ဆည်းကပ် ၏။ တရားတော်ကိုလည်းကောင်း၊ သံယာတော်ကိုလည်း

ကောင်း ကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဂေါတမ၏ထံ၌ ရှင်အခြစ်ကို ရလိုပါ၏။ ရဟန်းအခြစ်ကို ရလိုပါ၏”ဟု လျှောက်၏။

မာဂဏ္ဍိယပရိဝုဇ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်၌ ရှင်အခြစ်ကို ရပြီး၊ ရဟန်းအခြစ်ကို ရပြီး၊ အရှင်မာဂဏ္ဍိယ မထေရ်သည် ရဟန်းပြု၍ မကြာမြင့်မီပင်လျှင် တစ်ပါးတည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ကပ်၍ မမေ့မလျော့ လုံ့လရှိသည် ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍

နေသည်ရှိသော် မကြာမြင့်မီပင်လျှင် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရ၏။ “တစ်ဖန် ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ ပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤအရဟတ္တဖိုလ် အတွက် တစ်ပါးသော ပြုဖွယ်ကိစ္စ မရှိတော့ပြီ”ဟု သိပြီး၊ အရှင်မာဂဏ္ဍိယသည် ရဟန္တာတို့တွင် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်လေသတည်း။

မဟာသကုလုဒါပါသုတ်

၉.၂.၁၉၄။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အလွန် ထင်ရှားကုန်သော များစွာသော ပရိနိဗ္ဗိတိသည် ဥဒေါင်းတို့အား အစာကျွေးရာဖြစ်သော ပရိနိဗ္ဗိတိကျောင်း၌ နေကုန်၏။ ထိုပရိနိဗ္ဗိတိတို့ကား- အနန္တဘာရပရိနိဗ္ဗိတိ၊ ဝရဓရပရိနိဗ္ဗိတိ၊ သကုလုဒါပါပရိနိဗ္ဗိတိနှင့် အခြားထင်ရှား ကျော်စောသော ပရိနိဗ္ဗိတိတို့တည်း။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် “ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ ဆွမ်းခံဝင်ရန် အလွန်စောသေး၏။ ငါသည် ဥဒေါင်းတို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ပရိနိဗ္ဗိတိကျောင်းရှိ သကုလုဒါပါပရိနိဗ္ဗိတိသို့ ကြွရောက်ရလျှင် ကောင်းမည်”ဟု စဉ်းစားတော်မူ၏။

ထိုသို့ စဉ်းစားတော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥဒေါင်းတို့အား အစာကျွေးရာဖြစ်သော ပရိနိဗ္ဗိတိကျောင်းသို့ ကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ သကုလုဒါပါပရိနိဗ္ဗိတိသည် များစွာသော ပရိနိဗ္ဗိတိပရိသတ်နှင့် အတူ နေ၏။ သူတို့သည် အချည်းနှီးဖြစ်သော စကားများစွာကို ပဲ့တင်ထပ်မျှ ပြင်းပြကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် ပြောဆိုနေကြ၏။ သကုလုဒါပါပရိနိဗ္ဗိတိသည် ကြွလာသော မြတ်စွာဘုရားကို အဝေးကပင် မြင်လတ်သော် မိမိပရိသတ်ကို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သေဝပ်စွာ နေရန်

ပြောဆို၏။ ထိုသို့ ပြောဆိုသော် ပရိနိဗ္ဗိတိသည် ဆိတ်ဆိတ် နေကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သကုလုဒါပါပရိနိဗ္ဗိတိသို့ ကြွတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပြင်ထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏။ သကုလုဒါပါပရိနိဗ္ဗိတိသည်လည်း နိမ့်သော တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ နိမ့်သော တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေသော သကုလုဒါပါပရိနိဗ္ဗိတိအား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏-

၉.၂.၁၉၅။ “ဥဒါယီ---ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် သင်တို့ စည်းဝေးနေကြသနည်း”

“အရှင်ဘုရား---ယခုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ စုဝေးထိုင်နေလျက် ပြောဆိုနေကြသော စကားကို ထားပါဦး။ ဤစကားသည် မြတ်စွာဘုရားအတွက် နောက်အခါ၌လည်း ကြားရရန် ခဲယဉ်းမည် မဟုတ်ပါ။ အရှင်ဘုရား---ယခင်ယခင်နေ့တို့၌ စကားအသစ်အဆန်း ထောက်လှမ်း နာကြားရာ ဇရင်၌ အယူအမျိုးမျိုးရှိကုန်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)တို့ စုဝေးနေထိုင်ကြရာတွင် ဤသို့ ပြောဆိုနေကြပါ၏- ‘အချင်းတို့--- အင်္ဂတိုင်းသူတိုင်းသား၊ မဂဓတိုင်းသူ တိုင်းသားတို့သည် အရတော်ပေစွတကား။ အချင်း

တို့---အင်္ဂတိုင်းသူတိုင်းသား၊ မဂတိုင်းသူတိုင်းသားတို့သည် အလွန်အရောက်ပေစွတကား၊ ထိုအင်္ဂတိုင်း မဂတိုင်းတို့၌ တပည့်အပေါင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံသော၊ ဂိုဏ်းနှင့်လည်းပြည့်စုံသော၊ ဂိုဏ်းဆရာလည်း ဖြစ်သော၊ ထင်ရှားသော ကျော်စောသော၊ အယုဝါဒတီထွင်သူ ဖြစ်သော၊ သူတော်ကောင်း-ဟု လူအများက သတ်မှတ်ထားသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)တို့သည် ဤရာဇဗျူဟ၌ သို့ ဝါကပ်ရန် ရောက်လာကုန်၏။ ဤပုရကကသပ၊ မက္ခလိဂေါသာလ၊ အစိတကောသကမ္ပလ၊ ပက္ခကောသကမ္ပလ၊ သဗ္ဗယဇေလဌပုတ္တ၊ နိဂက္ခနာဓပုတ္တတို့သည် တပည့်အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ ဂိုဏ်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံကုန်၏။ ဂိုဏ်းဆရာလည်း ဖြစ်ကုန်၏။ ထင်ရှားကုန်၏။ ကျော်စောကုန်၏။ အယုဝါဒတီထွင်သူတို့ ဖြစ်ကုန်၏။ သူတော်ကောင်း-ဟု လူအများက သတ်မှတ်ထားသူတို့ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)တို့သည်လည်း ရာဇဗျူဟ၌ သို့ ဝါကပ်ရန် ရောက်လာကုန်၏။ ဤရဟန်းဂေါတမသည်လည်း တပည့်အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဂိုဏ်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ဂိုဏ်းဆရာလည်း ဖြစ်၏။ ထင်ရှား၏။ ကျော်စော၏။ အယုဝါဒတီထွင်သူ ဖြစ်၏။ သူတော်ကောင်း-ဟု လူအများက သတ်မှတ်ထားသူ ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းဂေါတမသည်လည်း ရာဇဗျူဟ၌ သို့ ဝါကပ်ရန် ရောက်လာ၏။ ထိုအင်္ဂတိုင်း၊ မဂတိုင်းတို့၌ တပည့်အပေါင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံသော၊ ဂိုဏ်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံသော၊ ဂိုဏ်းဆရာလည်း ဖြစ်သော၊ ထင်ရှားသော၊ ကျော်စောသော၊ အယုဝါဒတီထွင်သူဖြစ်သော သူတော်ကောင်း-ဟု လူအများက သတ်မှတ်ထားသူဖြစ်သော ဤသမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)တို့သည် ဤရာဇဗျူဟ၌ သို့ ဝါကပ်ရန် ရောက်လာကုန်၏။ ဤအရှင်သမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)တို့က အဘယ်သမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)သည် တပည့်တို့၏ အရှိအသေခံရ၊ အလေးစားခံရ၊ အမြတ်ခံရ၊ အပူဇော်ခံရ သနည်း။ အဘယ်သမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)ကို တပည့်တို့သည် အရှိအသေပြု၍၊ အလေးပြု၍၊ အစိုပြု၍ နေကြကုန်သနည်း"ဟု ပြောဆိုနေကြပါ၏။

၉.၂.၁၉၆- ထိုအခင်းအစဉ် အချို့သော သူတို့သည် ဤသို့ ဆိုကြပါကုန်၏- "ပုရကကသပသည်လည်း တပည့်တို့၏ အရှိအသေ မခံရ၊ အလေးစား မခံရ၊ အမြတ်ခံရ၊ အပူဇော် မခံရ၊ ပုရကကသပကို တပည့်တို့သည် အရှိအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အစိုပြု၍ မနေကြကုန်။ ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်ကား ပုရကကသပသည် အရာမက များစွာသော ပရိသတ်၌ တရားဟော၏။ ထိုပရိသတ်၌ ပုရက

ကသပ၏ တပည့်တစ်ယောက်သည် 'အရှင်တို့--- သင်တို့သည် ပုရကကသပကို ဤအကြောင်းကို မမေးကြပါကုန်လင့်၊ ဤပုရကကသပသည် ဤအကြောင်းကို မသိပါ။ ငါတို့သည် ဤအကြောင်းကို သိကုန်၏။ ငါတို့အား ဤအကြောင်းကို မေးကြကုန်လော့၊ ငါတို့သည် ဤအကြောင်းကို အရှင်တို့အား ခြေကြားကုန်အံ့'ဟု အသိပြု၏။

ထိုအခါ ပုရကကသပသည် လက်မောင်းတို့ကို မြှောက်ချီလျက် 'အရှင်တို့---တိတ်ဆိတ်စွာ နေကြကုန်လော့၊ အရှင်တို့---အသံကို မပြုကြပါကုန်လင့်၊ ဤသူတို့သည် အရှင်တို့ကို မမေးကြပါကုန်၊ ဤသူတို့သည် ငါတို့ကို မေးကြပါကုန်၏။ ငါတို့သည် ဤသူတို့အား ခြေကြားပါကုန်အံ့'ဟု မြည်တမ်းသော်လည်း မရပေ။

ပုရကကသပ၏ များစွာသော တပည့်တို့သည် 'သင်သည် ဤမွေဗိနယကို မသိ၊ ငါသည် ဤမွေဗိနယကို သိ၏' စသည်ဖြင့် ပြောကာ အမြတ်တင်၍ ပြန်သွားကြကုန်၏။ ဤသို့လျှင် ပုရကကသပသည် တပည့်တို့၏ အရှိအသေ ပြုမခံရ၊ အလေးပြုမခံရ၊ အမြတ်ခံရ၊ အပူဇော် မခံရ၊ ပုရကကသပကို တပည့်တို့သည် အရှိအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အစိုပြု၍ မနေကြကုန်၊ ပုရကကသပသည်ကား သဘာဝမှန်ဖြစ်သော ဆီရေခြင်းဖြင့် အဆဲခံရသူ ဖြစ်၏'ဟု ဆိုကြကုန်၏။

အချို့သော သူတို့သည် ဤသို့ ဆိုကြကုန်၏- 'မက္ခလိဂေါသာလ၊ အစိတကောသကမ္ပလ၊ ပက္ခကောသကမ္ပလ၊ သဗ္ဗယဇေလဌပုတ္တနှင့် နိဂက္ခနာဓပုတ္တတို့သည်လည်း တပည့်တို့၏ အရှိအသေပြု မခံကြရ၊ အလေး ပြုမခံကြရ၊ အမြတ်ခံရ၊ မခံကြရ၊ အပူဇော် မခံကြရ၊ ထိုမက္ခလိဂေါသာလ-စသည်တို့ကိုလည်း တပည့်တို့သည် အရှိအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အစိုပြု၍ မနေကြကုန်'ဟု ဆိုကြကုန်၏။

၉.၂.၁၉၇- အချို့သော သူတို့သည် ဤသို့ ဆိုကြကုန်၏- 'ရဟန်းဂေါတမသည်ကား တပည့်တို့၏ အရှိအသေ ပြုခံရ၏။ အလေးပြု ခံရ၏။ အမြတ်ခံရ၏။ အပူဇော် ခံရ၏။ ရဟန်းဂေါတမကို တပည့်တို့သည် ရှိသေ၍ လေးစား၍ အစိုပြု၍ နေကြကုန်၏။ ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်ကား- ရဟန်းဂေါတမသည် အရာမက များစွာသော ပရိသတ်၌ တရားဟော၏။ ထိုပရိသတ်၌ ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့်ရဟန်းတစ်ပါးသည် ချောင်းဟန်၏၊ ထိုချောင်းဟန်သူကို သီတင်းသုံးစေတစ်ပါးသည် 'ငါ့ရှင်---တိတ်ဆိတ်စွာ နေပါလော့၊ အရှင်သည် အသံမပြုပါလင့်၊ ငါတို့၏ ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားဟောနေ၏'ဟု ဆို၍ ခူးဖြင့် တို့၏၊ လမ်းကြား

လေးခု ဆုံလေရာ၌ ပျားကောင်း၊ ပျားပုံ မရှိသော ပျားရည်ကို
ဖေဖေဝေဝေသည့် လူကို လူများအပေါင်းသည် တောင့်တသော
သဘောရှိသည် ဖြစ်၍ ရှေးရူ တည်ရသကဲ့သို့ ဤအတူ
ပင်လျှင် ရဟန်းဂေါတမသည် အရာမက များစွာသော
ပရိသတ်၌ တရားဟောနေသော အခါ ထိုရဟန်းဂေါတမ၏
တပည့်တို့မှာ ချေဆတ်သံမျှ ဖြစ်စေ၊ ရောင်းဟန်သံမျှ ဖြစ်စေ
မဖြစ်သည်သာတည်း။ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့အား
ဟောမည့်တရားကို နာကြားကြကုန်အံ့ဟု ထိုရဟန်း
ဂေါတမကို တောင့်တသော သဘောရှိသည် ဖြစ်၍ လူများ
အပေါင်းသည် ရှေးရူတည်နေ၏။

ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့်တို့သည် သီတင်းသုံးစေတီတို့နှင့်
မသင်တတ်၍ သိက္ခာချလျက် လုထွက်ကြကောဟု ဘုရား၏
ဂုဏ်တို့လည်း ပြောဆိုလေ့ရှိကုန်၏။ တရား၏ ဂုဏ်တို့လည်း
ပြောဆိုလေ့ရှိကုန်၏။ သံဃာ၏ ဂုဏ်တို့လည်း ပြောဆိုလေ့
ရှိကုန်၏။ သူတစ်ပါးကို မကဲ့ရဲ့ကုန်မူ၍ ငါတို့သည်သာလျှင်
ကျက်သရေမရှိကြကုန်။ ငါတို့သည် ဘုန်းကို နည်းပါးကုန်၏။
ထိုငါတို့သည် ဤသို့ ကောင်းစွာ ဟောကြားထားသော
သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုကြပါကုန်လျက် အသက်သက်ဆုံး
ပြည့်ပြည့်စုံစုံ စင်စင်ကြယ်ကြယ် မြတ်သော အကျင့်ကို
ကျင့်ရန် မတတ်နိုင်ကြကုန်ဟု မိမိကိုယ်ကိုသာလျှင် ကဲ့ရဲ့
ကြကုန်၏။

ထိုသူတို့သည် ကျောင်းစောင့်အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်စေ၊
ဥပါသကာအဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်စေ ငါးပါးသီလတို့ကို ဆောက်တည်
၍ ကျင့်ကြကုန်၏။ ဤသို့လျှင် ရဟန်းဂေါတမသည် တပည့်
တို့၏ အစိုအသေပြ ခံရ၏။ လေးစားခံရ၏။ မြတ်နိုး ခံရ၏။
ပူဇော်ခံရ၏။ ရဟန်းဂေါတမကို တပည့်တို့သည် အစိုအသေ
ပြ၍ အလေးအမြတ် ပြု၍ အမှီပြု၍ နေကြကုန်၏ဟု ဆိုကုန်၏။”

ဥ.၂.၁၉၈။ “ဥဒါယိ---ငါ့ကို တပည့်များ ရှိသော လေးစား၊
မြတ်နိုး၊ ပူဇော်ကြောင်း ဖြစ်သော၊ အစိုအသေ ပြု၍ အလေး
ပြု၍ အမှီပြု၍ နေကြောင်းဖြစ်သော အဘယ်မျှသော တရား
တို့ကို ငါ့မှာ ရှိသည်ဟု သင် မြင်နာသည်။”

“အရှင်ဘုရား---မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တို့သည် ရှိသော၊
လေးစား၊ မြတ်နိုး၊ ပူဇော်ကြောင်းဖြစ်သော၊ အစိုအသေ ပြု၍
အလေးပြု၍၊ အမှီပြု၍ နေကြောင်းဖြစ်သော ငါးပါးသော
တရားတို့ကို မြတ်စွာဘုရားမှာ ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ် မြင်ပါ၏။
အဘယ်ငါးပါးတို့နည်း ဟူမူ-အရှင်ဘုရား--- မြတ်စွာဘုရား
သည် အာဟာရနည်းပါး၏။ အာဟာရနည်းပါးခြင်း၏ ဂုဏ်
တို့လည်း ချီးကျူးတော်မူလေ့ရှိ၏။ (၁)

အရှင်ဘုရား---တစ်ဖန် ထို့အပြင်လည်း မြတ်စွာဘုရား
သည် ရသမျှ သက်နိုး၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်းမျှဖြင့် ရောင့်ရဲ၏။
ရသမျှ သက်နိုး၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်းမျှဖြင့် ရောင့်ရဲခြင်း၏ ဂုဏ်
တို့လည်း ချီးကျူးတော်မူလေ့ရှိ၏။ (၂) (၃) (၄)

အရှင်ဘုရား--- တစ်ဖန် ထို့အပြင်လည်း မြတ်စွာဘုရား
သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ကပ်ရောက်တော်မူ၏။ ဆိတ်ငြိမ်
ရာအရပ်သို့ ကပ်ရောက်ခြင်း၏ ဂုဏ်တို့လည်း ချီးကျူးတော်
မူလေ့ရှိ၏။ (၅)

အရှင်ဘုရား---မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်သာတို့ ရှိသော၊
လေးစား၊ မြတ်နိုး၊ ပူဇော်ကြောင်းဖြစ်သော၊ အစိုအသေပြု၍
အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကြောင်းဖြစ်သော ဤတရားငါးပါး
တို့ကို မြတ်စွာဘုရားမှာ ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ မြင်
ပါ၏။”

ဥ.၂.၁၉၉။ “ဥဒါယိ---ထိုသို့ဖြစ်မှ ဆွမ်းလောင်းခွက်
ငယ်စာမျှ၊ ဆွမ်းလောင်းခွက်ငယ် တစ်ဝက်မျှ၊ ဥဿှစ်သီးမျှ၊
ဥဿှစ်သီးတစ်ဝက်မျှ၊ အာဟာရရှိသော ငါတပည့်တို့သည်
ရှိကုန်၏။ ဥဒါယိ---ငါသည် တစ်ခါတစ်ရံ ဤသို့တင်ဖြင့်
အောက်နားရေးနှင့် ညီမျှသော ဆွမ်းကိုလည်း ဘုဉ်းပေး၏။
ထိုထက် အလွန်လည်း ဘုဉ်းပေး၏။ ဥဒါယိ---အကယ်၍
ငါ့ကို ‘ရဟန်းဂေါတမသည် အာဟာရနည်းပါး၏။ အာဟာရ
နည်းပါးခြင်း၏ ဂုဏ်တို့လည်း ချီးကျူးလေ့ရှိ၏’ဟု နှလုံး
သွင်း၍ တပည့်တို့သည် ရှိသောကုန်း၊ လေးစားကုန်း၊ မြတ်
နိုးကုန်း၊ ပူဇော်ကုန်းငြားအံ့။ အစိုအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီ
ပြု၍ နေကုန်းငြားအံ့။ ဥဒါယိ---ထိုတပည့်တို့သည် ဤ
အာဟာရနည်းပါးမှုရှိသော အကျင့်တရားဖြင့် ငါ့ကို မရှိသေ
ကုန်ရာ၊ မလေးစားကုန်ရာ၊ မမြတ်နိုးကုန်ရာ၊ မပူဇော်ကုန်ရာ၊
အစိုအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ မနေကုန်ရာ။ (၁)

ဥဒါယိ---ငါတပည့်အချို့တို့သည် မြေမှန် အလိမ်းလိမ်း
ကပ်သော ပုံသကဲ့သို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ ခေါင်းပါးသော
သင်္ကန်းကို ဆောင်ကုန်၏။ ထိုတပည့်တို့သည် သုသာန်
သင်းချိုင်းမှ ဖြစ်စေ၊ တမြက်ချေရာရာ အမှိုက်ပုံမှ ဖြစ်စေ၊
အိမ်ဈေးမှ ဖြစ်စေ အဝတ်စုတ်တို့ကို ဈေးရယ်ကာ ခုရှင်
သင်္ကန်းပြု၍ ဆောင်ကုန်၏။ ဥဒါယိ---ငါသည် တစ်ရံတစ်ခါ
ဒါယကာတို့ လှူဒါန်းသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်၏။
ဘူးသီးမွေးကဲ့သို့ နုည့်သည့်အမွှေးရှိသော သင်္ကန်းတို့ကို
လည်း ဆောင်၏။ ဥဒါယိ---အကယ်၍ ငါ့ကို ‘ရဟန်းဂေါတမ
သည် ရသမျှ သက်နိုးမှုဖြင့် ရောင့်ရဲ၏။ ရသမျှ သက်နိုးမှုဖြင့်
ရောင့်ရဲခြင်း၏ ဂုဏ်တို့လည်း ချီးကျူးလေ့ရှိ၏’ဟု တပည့်
တို့သည် ရှိသောကုန်းငြားအံ့။ လေးစားကုန်းငြားအံ့။ မြတ်နိုး

ကုန်ငြားအံ့၊ ပူဇော်ကုန်ငြားအံ့၊ အရိုအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကုန်ငြားအံ့၊ ဥဒါယိ---ထိုသို့၌ ဖြစ်မှ ထိုတပည့်တို့သည် ငါ့ကို ဤသက်နှင်း၌ ရောင်ရဲသော အကျင့်တရားဖြင့် မရှိသေကုန်ရာ၊ မလေးစားကုန်ရာ၊ မမြတ်နိုးကုန်ရာ၊ မပူဇော်ကုန်ရာ၊ အရိုအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ မနေကုန်ရာ၊ (၂)

ဥဒါယိ---ငါတပည့်အချို့တို့သည် ဝိဂ္ဂဟပတ်ဝတ်ကို ဆောက်တည်ကုန်၏၊ အိမ်စဉ်မပြတ် ဆွမ်းရပ်သော အကျင့် (သပဒါနုပတင်)ကို ဆောက်တည်ကုန်၏၊ သပိတ်လက်စွဲ၍ ဆွမ်းခံသော အကျင့်၌ ဖွေ့လျော်ကုန်၏။ ထိုငါတပည့်တို့သည် ရွာတွင်းသို့ ဝင်ကုန်သည် ရှိသော် နေရာဖြင့် ဖိတ်သော်လည်း မသာယာကုန်၊ ဥဒါယိ---ငါသည်ကား တစ်ခါတစ်ရံ ဆွမ်းကပ်သော အိမ်၌ သလေးဆွမ်းကိုပင် ဘုဉ်းပေး၏၊ ငါဘုရား ဘုဉ်းပေးသော ထိုဆွမ်းသည် ရွှေချယ်ထားသဖြင့် စပါးလုံးမည်း ကင်း၏၊ ဟင်းများစွာ၊ ဟင်းလျာများစွာပါ၏၊ ဥဒါယိ---အကယ်၍ ငါ့ကို 'ရဟန်းဂေါတမသည် ရှေ့သမျှသော ဆွမ်းဖြင့် ရောင်ရဲ၏၊ ရရသမျှသော ဆွမ်းဖြင့် ရောင်ရဲခြင်း၏၊ ဂုဏ်ကိုလည်း ချီးကျူးလေ့ရှိ၏'ဟု တပည့်တို့သည် ရိုသေကုန်ငြားအံ့၊ လေးစားကုန်ငြားအံ့၊ မြတ်နိုးကုန်ငြားအံ့၊ ပူဇော်ကုန်ငြားအံ့၊ အရိုအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ ခုန်ကုန်ငြားအံ့၊ ဥဒါယိ--- ထိုသို့ဖြစ်မှ ထိုတပည့်တို့သည် ဤရသမျှ ဆွမ်းမျှဖြင့် ရောင်ရဲသော အကျင့်ဖြင့် ငါ့ကို မရှိသေကုန်ရာ၊ မလေးစားကုန်ရာ၊ မမြတ်နိုးကုန်ရာ၊ မပူဇော်ကုန်ရာ၊ အရိုအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ မနေကုန်ရာ၊ (၃)

ဥဒါယိ---ငါတပည့်အချို့တို့သည် သစ်ပင်ရင်း၌ နေခြင်း (ရုက္ခမုဂတင်)ကို ဆောက်တည်ကုန်၏၊ လွင်တီးခေါင်၌ နေခြင်း (အဋ္ဌကကာသိကတင်)ကို ဆောက်တည်ကုန်၏၊ ထိုတပည့်တို့သည် ရှစ်လတိုတလ်း အမှီးသို့ မချဉ်းကပ်ကုန်၊ ဥဒါယိ---ငါသည် တစ်ရံတစ်ခါ ကျောင်းကောင်းကောင်းတို့၌ပင် နေ၏၊ ငါနေသော ထိုကျောင်းသည် အတွင်းအပလိမ့်ကွဲထား၏၊ လေတိုက်မခံရ၊ လုံခြုံသော တံခါးရွက်ရှိ၏၊ ဝိတ်ထားသော လေသာတံခါးရှိ၏၊ အထွတ်တပ်ထား၏၊ ဥဒါယိ---အကယ်၍ ငါ့ကို 'ရဟန်းဂေါတမသည် ရသမျှကျောင်းမျှဖြင့် ရောင်ရဲ၏၊ ရသမျှ ကျောင်းမျှဖြင့် ရောင်ရဲခြင်း၏၊ ဂုဏ်ကိုလည်း ချီးကျူးလေ့ ရှိ၏'ဟု ဤတပည့်တို့သည် ရိုသေကုန်ငြားအံ့၊ လေးစားကုန်ငြားအံ့၊ မြတ်နိုးကုန်ငြားအံ့၊ ပူဇော်ကုန်ငြားအံ့၊ အရိုအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကုန်ငြားအံ့၊ ဥဒါယိ---ထိုသို့ဖြစ်မှ ထိုတပည့်တို့သည် ငါ့ကို ဤရသမျှသော ကျောင်းဖြင့် ရောင်ရဲသော အကျင့်တရားဖြင့် မရှိသေကုန်ရာ၊ မလေးစားကုန်ရာ၊

မမြတ်နိုးကုန်ရာ၊ မပူဇော်ကုန်ရာ၊ အရိုအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ မနေကုန်ရာ၊ (၄)

ဥဒါယိ---ငါတပည့်အချို့တို့သည် တော၌သာ နေခြင်း (အရညကင်ပတင်)ကို ဆောက်တည်ကုန်၏၊ အစွန်အဖျား ဖြစ်သော ကျောင်း၌ နေကုန်၏၊ ထိုတပည့်တို့သည် လူနှင့် မနီးမဝေးသော တောမြိုင်ကြီးအတွင်း အစွန်ဖြစ်သော ကျောင်းတို့ကို သက်ဝင်၍ နေကြကုန်၏၊ ထိုတပည့်တို့သည် လန့်တစ်ကြိမ် ပါတိဟောတိပြုခြင်းငှာ သံဃာအလယ်သို့ ဝင်ရောက်ကြကုန်၏၊ ဥဒါယိ---ငါသည် တစ်ခါတစ်ရံ ရဟန်း၊ ရဟန်းမ၊ ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာမ၊ မင်း၊ မင်း၏အမတ်၊ တိတ္ထိ၊ တိတ္ထိတို့၏ တပည့်တို့နှင့် ရောနှော၍လည်း နေ၏၊ ဥဒါယိ---အကယ်၍ ငါ့ကို 'ရဟန်းဂေါတမသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်ရောက်တတ်၏၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်ရောက်ခြင်း၏၊ ဂုဏ်ကိုလည်း ချီးကျူးလေ့ရှိ၏'ဟု တပည့်တို့သည် ရိုသေကုန်ငြားအံ့၊ လေးစားကုန်ငြားအံ့၊ မြတ်နိုးကုန်ငြားအံ့၊ ပူဇော်ကုန် ငြားအံ့၊ အရိုအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကုန်ငြားအံ့၊ ဥဒါယိ--- ထိုသို့ဖြစ်မှ ထိုတပည့်တို့သည် ငါ့ကို ဤဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ကပ်ရောက်သော အကျင့်တရားဖြင့် မရှိသေကုန်ရာ၊ မလေးစားကုန်ရာ၊ မမြတ်နိုးကုန်ရာ၊ မပူဇော်ကုန်ရာ၊ အရိုအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ မနေကုန်ရာ၊ (၅)

ဥဒါယိ---ဤသို့လျှင် ဤငါးပါးသော တရားတို့ဖြင့်သာ ငါ့ကို ငါတပည့်တို့သည် ရိုသေသည် မဟုတ်ကုန်၊ လေးစားသည် မဟုတ်ကုန်၊ မြတ်နိုးသည် မဟုတ်ကုန်၊ ပူဇော်သည် မဟုတ်ကုန်၊ အရိုအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကြသည် မဟုတ်ကုန်။

ဇ.၂.၂၀၁။ ဥဒါယိ---ငါတပည့်များ ငါ့ကို ရိုသေ၊ လေးစား၊ မြတ်နိုး၊ ပူဇော်ခြင်း၏၊ အရိုအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေခြင်း၏၊ အခြားအကြောင်းတရား ငါးပါးတို့ ရှိကုန်၏၊ အဘယ်ငါးပါးတို့နည်းဟူ-ဥဒါယိ---(က)ငါတပည့်တို့သည် 'ရဟန်းဂေါတမသည် သီလရှိ၏၊ လွန်မြတ်သော သီလအစုန် ပြည့်စုံ၏'ဟု အလွန်မြတ်သော သီလ၌ ချီးမွမ်းကုန်၏၊ ဥဒါယိ---ဤကား ငါတပည့်တို့ ငါ့ကို ရိုသေ၊ လေးစား၊ မြတ်နိုး၊ ပူဇော်ကြခြင်း၏၊ အရိုအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကြခြင်း၏ ပထမအကြောင်းတရားတည်း။

ဇ.၂.၂၀၂။ ဥဒါယိ---နောက်တစ်မျိုးကား- (ခ)ငါတပည့်တို့သည် 'ရဟန်းဂေါတမသည် သီသည် ဖြစ်၍ သာလျှင် 'သီ၏'ဟု ဆို၏၊ ရဟန်းဂေါတမသည် မြင်သည် ဖြစ်၍ သာလျှင် မြင်၏'ဟု ဆို၏၊ ရဟန်းဂေါတမသည် အထူးသိ၍ သာလျှင် တရားဟော၏၊ အထူးသိဘိ တရားဟော

သည် မဟုတ်။ ရဟန်းဂေါတမသည် အကြောင်းနှင့် တကွ ဖြစ်သောတရားကိုသာလျှင် ဟော၏။ အကြောင်းကင်းသော တရားကို မဟော။ ရဟန်းဂေါတမသည် အကြောင်းကို ဖော်ပြ၍ တရားဟော၏။ အကြောင်းကို မဖော်ပြမှ၍ တရား ဟောသည် မဟုတ်ဟု လွန်ကဲသော ဉာဏ်အမြင်၌ ဖျီးမွမ်း ကြကုန်၏။ ဥဒါယိ---ဤကား ငါတပည့်တို့ ငါ့ကို ရိုသေ၊ လေးစား၊ မြတ်နိုး၊ ပူဇော်ကြခြင်း၏။ အရိအသေပြု၍ အလေး ပြု၍ အမှီပြု၍ နေကြခြင်း၏။ ဒုတိယအကြောင်းတရားတည်း။

ဥ.၂.၂၀၂။ ဥဒါယိ---နောက်တစ်မျိုးကား-(ဂ) ငါ တပည့်တို့သည် 'ရဟန်းဂေါတမသည် ပညာရှိ၏။ လွန်မြတ် သော ပညာအစုနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ကျရောက်လာမည့် စကား လမ်းကြောင်းကိုလည်း မြင်လိမ့်မည် မဟုတ်- ဟူသော အကြောင်းသည် မရှိ၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော သူတစ်ပါး၏ ဖြိုင်ဆိုင်ပြောဆိုမှုကိုလည်း အကြောင်းနှင့်တကွ ကောင်းစွာ နှိမ်ခြင်းဖြင့် နှိမ်နှိင်းလိမ့်မည် မဟုတ်-ဟူသော အကြောင်း သည် မရှိ'ဟု လွန်ကဲသော ပညာ၌ ဖျီးမွမ်းကုန်၏။ ဥဒါယိ --- သင် တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ ငါတပည့်တို့သည် ဤသို့ သိကုန်လျက် ဤသို့ မြင်ကုန်လျက် ကြားညွှပ်စကား သွင်း ကြစရာ အကြောင်း ရှိသလော'ဟု မေးတော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား---ကြားညွှပ်စကား သွင်းကြစရာ အကြောင်း မရှိပါ'ဟု လျှောက်၏။

"ဥဒါယိ---ငါသည် တပည့်တို့ထံမှ သွန်သင်မှုကို မတောင့်တ၊ စင်စစ်အားဖြင့် ငါ၏သွန်သင်မှုကိုသာလျှင် တပည့်တို့သည် တောင့်တကုန်၏။ ဤကား ငါတပည့်တို့ ငါ့ကို ရိုသေ၊ လေးစား၊ မြတ်နိုး၊ ပူဇော်ကြခြင်း၏။ အရိ အသေပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကြခြင်း၏။ တတိယ အကြောင်းတရားတည်း။

ဥ.၂.၂၀၃။ ဥဒါယိ---နောက်တစ်မျိုးကား- (ဃ) ငါ တပည့်တို့သည် ဆင်းရဲတစ်မျိုးမျိုးသို့ ရောက်ကြသော်၊ ဆင်းရဲရက် ရဲကြရသော် ငါ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အရိယာတို့၏ ဆင်းရဲအမှန်တရား (ဒုက္ခအရိယသစ္စာ)ကို မေးကြကုန်၏။ မေးသည်ရှိသော် ငါသည် ထိုတပည့်တို့အား အရိယာတို့၏ ဆင်းရဲအမှန်တရားကို ဖြေကြား၏။ ငါသည် အမေးကို ဖြေကြားခြင်းဖြင့် ထိုတပည့်တို့၏ စိတ်ကို နှစ်သက်စေ၏။ ထိုတပည့်တို့သည် ငါ့ကို ဆင်းရဲမြစ်ကြောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာ၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်း အကွင့်မှန်တရားကို မေးကြကုန်၏။ မေးသည်ရှိသော် ငါသည် ထိုတပည့်တို့အား သုတိတမေသော ထိုအကြောင်းအရာတို့ကို ဖြေကြား၏။ ငါသည် အမေးကို ဖြေကြားခြင်းဖြင့် ထိုတပည့်တို့၏ စိတ်ကို နှစ်သက်စေ၏။ ဤကား ငါတပည့်တို့ ငါ့ကို ရိုသေ၊ လေးစား၊

မြတ်နိုး၊ ပူဇော်ကြခြင်း၏။ အရိအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကြခြင်း၏ စတုတ္ထအကြောင်းတရားတည်း။

ဥ.၂.၂၀၄။ ဥဒါယိ---နောက်တစ်မျိုးကား- (င) ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့်တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏။ ဟောကြားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြသော ငါတပည့်တို့သည် သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးတို့ကို ဖွားဖျားကုန်၏။ ဥဒါယိ---ဤ သာသနာတော်၌ ရဟန်းသည်

(၁) ကိုယ်ထဲက အစိတ်အပိုင်းကိုယ်တစ်မျိုးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစား၏။ အသိနှင့် သတိကို ကပ်ယှဉ်ထား၏။ လောကအပေါ်၌ မက်မောမှု မုန်းတီးမှုတို့ကို ပယ်ဖျောက်ထား၏။

(၂) ဝေဒနာထဲက ဝေဒနာတစ်မျိုးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစား၏။ အသိနှင့် သတိကို ကပ်ယှဉ်ထား၏။ လောကအပေါ်၌ မက်မောမှု မုန်းတီးမှုတို့ကို ပယ်ဖျောက်ထား၏။

(၃) စိတ်ထဲက စိတ်တစ်မျိုးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစား၏။ အသိနှင့် သတိကို ကပ်ယှဉ် ထား၏။ လောကအပေါ်၌ မက်မောမှု၊ မုန်းတီးမှုတို့ကို ပယ် ဖျောက်ထား၏။

(၄) သဘောတရားထဲက သဘောတရားတစ်မျိုးကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ၏။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစား၏။ အသိနှင့် သတိကို ကပ်ယှဉ်ထား၏။ လောကအပေါ်၌ တပ် မက်မှု မုန်းတီးမှုတို့ကို ပယ်ဖျောက်ထား၏။

ထိုသတိပဋ္ဌာန်လေးပါးကို ရှုရာ၌ ဖျားစွာသော ငါတပည့် တို့သည် အဘိညာဉ်၏အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

ဥဒါယိ---နောက်တစ်မျိုးကား- ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့်တို့ကို ဟောကြားထား၏။ ဟောကြားထားသည့် အတိုင်း ကျင့်ကြသော ငါတပည့်တို့သည် သမ္ပယောဂလေးပါး တို့ကို ဖွားဖျားကုန်၏။

ဥဒါယိ---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် (၁) မဖြစ် ပေါ်သေးသည့် အကုသိုလ်တရားတို့ မဖြစ်စေရန် အလို ဆန္ဒကို ဖြစ်စေ၏။ အားထုတ်၏။ လုံ့လကို ဖြစ်စေ၏။ စိတ်ကို ချီးမြှောက်၏။ ကြိုးစား၏။ (၂) ဖြစ်ပြီးသည့် အကုသိုလ် တရားတို့ကို ပယ်ဖျောက်ရန် အလိုဆန္ဒကို ဖြစ်စေ၏။ အား ထုတ်၏။ လုံ့လကို ဖြစ်စေ၏။ စိတ်ကို ချီးမြှောက်၏။ ကြိုးစား ၏။ (၃) မဖြစ်သေးသည့် ကုသိုလ်တရားတို့ကို ဖြစ်စေရန်

အလိုသန္တကံ ဖြစ်စေ၏။ အားထုတ်၏။ လုံ့လကို ဖြစ်စေ၏။ စိတ်ကို ချီးမြှောက်၏။ ကြိုးစား၏။ (၄) ဖြစ်ပြီးသော ကုသိုလ် တရားတို့ကို တည်တံ့စေရန် မပျောက်ပျက်စေရန် လွန်စွာ ပွားများစေရန် ပြန်ပြောစေရန် တိုးပွား ပြည့်စုံစေရန် အလို သန္တကံ ဖြစ်စေ၏။ အားထုတ်၏။ လုံ့လကို ဖြစ်စေ၏။ စိတ်ကို ချီးမြှောက်၏။ ကြိုးစား၏။

ထိုသမ္ပပဓာန်လေးပါးကို ပွားများရာ၌ များစွာသော ငါ တပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

ဥဒါယိ---နောက်တစ်မျိုးကား- ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့်တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏။ ဟောကြားထားသည့် အတိုင်း ကျင့်ကြသော ငါတပည့်တို့သည် ဣဒ္ဓိပဒိလေးပါး တို့ကို ပွားများကုန်၏။ ဥဒါယိ---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်း သည် (၁)ဆန္ဒိဒ္ဓိပဒိ (ပြီးစီးထမြောက်သော) ဈာန်၊ မဂ်၊ ဖိုလ် တို့၏ ဆန္ဒဦးဆောင်သော အခြေခံအကြောင်းကို ပွားများ ၏။ (၂) ဝိသိသိဒ္ဓိပဒိ (ပြီးစီးထမြောက်သော) ဈာန်၊ မဂ်၊ ဖိုလ် တို့၏ ဝိသိသိဒ္ဓိဆောင်သော အခြေခံအကြောင်းကို ပွားများ ၏။ (၃) ဝိတ္တိဒ္ဓိပဒိ (ပြီးစီးထမြောက်သော) ဈာန်၊ မဂ်၊ ဖိုလ် တို့၏ ဝိတ္တိဒ္ဓိဆောင်သော အခြေခံအကြောင်းကို ပွားများ၏။ (၄) ဝိမသိဒ္ဓိပဒိ (ပြီးစီးထမြောက်သော) ဈာန်၊ မဂ်၊ ဖိုလ်တို့၏ ပညာဦးဆောင်သော အခြေခံအကြောင်းကို ပွားများ၏။ ထိုဣဒ္ဓိပဒိလေးပါးတို့ကို ပွားများရာ၌ များစွာသော ငါတပည့် တို့သည် အဘိညာဉ်၏ အဆုံး ကမ်းတစ်ဘက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

ဥဒါယိ---နောက်တစ်မျိုးကား- ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့်တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏။ ဟောကြားထားသည့် အတိုင်း ကျင့်ကြသော ငါတပည့်တို့သည် ဣဒ္ဓိ ငါးပါးတို့ကို ပွားများကုန်၏။ ဥဒါယိ---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ကိလေသာငြိမ်းအေးကြောင်း ဖြစ်သော၊ မဂ်သို့ ရောက်စေ တတ်သော သဒ္ဓိဇ္ဈေ၊ ဝိသိသိဒ္ဓိ၊ သတိဇ္ဈေ၊ သမာဓိဇ္ဈေနှင့် ပညာဇ္ဈေတို့ကို ပွားများ၏။ ထိုဣဒ္ဓိငါးပါးတို့ကို ပွားများရာ ၌လည်း များစွာကုန်သော ငါတပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏ အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

ဥဒါယိ---နောက်တစ်မျိုးကား- ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့်တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏။ ဟောကြားထား သည့်အတိုင်း ကျင့်ကြသော ငါတပည့်တို့သည် ဖိုလ်ငါးပါး တို့ကို ပွားများကုန်၏။ ဥဒါယိ---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်း သည် ကိလေသာငြိမ်းအေးကြောင်း ဖြစ်သော၊ မဂ်သို့ ရောက်စေတတ်သော သဒ္ဓိဖိုလ်၊ ဝိသိသိဖိုလ်၊ သတိဖိုလ်၊ သမာဓိဖိုလ်နှင့် ပညာဖိုလ်တို့ကို ပွားများ၏။ ထိုဖိုလ်ငါးပါး

တို့ကို ပွားများရာ၌လည်း များစွာသော ငါတပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြ ကုန်၏။

ဥဒါယိ---နောက်တစ်မျိုးကား- ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့်တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏။ ဟောကြားထား သည့်အတိုင်း ကျင့်ကြသော ငါတပည့်တို့သည် ခုနစ်ပါးသော ဇောဇ္ဈင်တရားတို့ကို ပွားများကုန်၏။ ဥဒါယိ---ဤသာသနာ တော်၌ ရဟန်းသည် နိဗ္ဗာန်သို့ ရှေ့ရှုညွတ်သော သတိ သမောဇ္ဈင်၊ ဓမ္မဝိဇယသမောဇ္ဈင်၊ ဝိသိသိသမောဇ္ဈင်၊ ဝီရိယ သမောဇ္ဈင်၊ ပဿဒိသမောဇ္ဈင်၊ သမာဓိသမောဇ္ဈင်နှင့် ဥပေက္ခာသမောဇ္ဈင်တို့ကို ပွားများ၏။ ထိုဇောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးကို ပွားများရာ၌လည်း များစွာကုန်သော ငါတပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြ ကုန်၏။

ဥဒါယိ---နောက်တစ်မျိုးကား- ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့်တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏။ ဟောကြားထား သည့်အတိုင်း ကျင့်ကြသော ငါတပည့်တို့သည် ဖြတ်သော၊ အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော မဂ်ကို ပွားများကုန်၏။ ဥဒါယိ---ဤ သာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် သမ္မာဝိဇ္ဇာ (မှန်ကန်သော အယူ)၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ (မှန်ကန်သော အကြံ)၊ သမ္မာဝိစာ (မှန်ကန်သော စကား)၊ သမ္မာကုမ္မန္တ (မှန်ကန်သော အမှု)၊ သမ္မာအာရိယ (မှန်ကန်သော အသက်မွေးမှု)၊ သမ္မာဝါယာမ (မှန်ကန်သော လုံ့လ)၊ သမ္မာသတိ (မှန်ကန်သော သတိ)နှင့် သမ္မာသမာဓိ (မှန်ကန်သော တည်ကြည်ခြင်း)တို့ကို ပွားများ၏။ ထိုမဂ္ဂင် ရှစ်ပါးကို ပွားများရာ၌လည်း များစွာသော ငါတပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

ဇ.၂.၂၀၅။ ဒါယိ---နောက်တစ်မျိုးကား- ငါသည် တပည့် တို့အား အကျင့်တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏။ ဟောကြား ထားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြသော ငါတပည့်တို့သည် ရှစ်ပါး သော ဝိမောက္ခတို့ကို ပွားများကုန်၏။ ထိုရှစ်ပါးသော ဝိမောက္ခတို့ကို ပွားများရာ၌လည်း များစွာသော ငါတပည့် တို့သည် အဘိညာဉ်၏အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

ဇ.၂.၂၀၆။ ဥဒါယိ---နောက်တစ်မျိုးကား- ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့်တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏။ ဟောကြားထားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြသော ငါတပည့်တို့ သည် လွှမ်းမိုးကြောင်း အဘိဘာယတန ဈာန်ရှစ်ပါးတို့ကို ပွားများကုန်၏။ ထို လွှမ်းမိုးကြောင်း အဘိဘာယတနကို ပွားများရာ၌လည်း များစွာသော ငါတပည့်တို့သည် အဘိ ညာဉ်၏အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

ဥ.၂.၂၀၇။ ဥဒါယိ---နောက်တစ်မျိုးကား- ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့်တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏။ ဟောကြားထားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြသော ငါတပည့်တို့သည် ဆယ်ပါးသော ကသိုဏ်းအာရုံတို့ကို ပွားများကုန်၏။ ထိုဆယ်ပါးသော ကသိုဏ်းကို ပွားရာ၌လည်း များစွာသော ငါတပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

ဥ.၂.၂၀၈။ ဥဒါယိ---ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့်တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏။ ဟောကြားထားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြသော ငါတပည့်တို့သည် လေးပါးသော ရာဂ်တို့ကို ပွားများကုန်၏။ ထိုရာဂ်လေးပါးကို ပွားများရာ၌လည်း များစွာသော ငါတပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

ဥ.၂.၂၀၉။ ဥဒါယိ---နောက်တစ်မျိုးကား ဥပမာအားဖြင့် ဝေဠုဂါယ (ကြောင်မျက်ရွဲ)ရတနာ ရှိသည် ဆိုပါစော့။ ထိုဝေဠုဂါယ (ကြောင်မျက်ရွဲ)ရတနာသည် အလွန်တောက်ပ၏။ အမျိုး မှန်၏။ ရှစ်မြှောင် ရှိ၏။ ကောင်းစွာ မြဲမြံပြီး ဖြစ်၏။ အရည် ကောင်း၏။ အထူး ကြည်လင်၏။ နောက်ကျူခြင်း ကင်း၏။ သွေးခြင်း၊ ဖောက်ခြင်း-စသော အခြင်းအရာ အားလုံးနှင့် မြဲသွပ်၏။ ထိုဝေဠုဂါယ (ကြောင်မျက်ရွဲ)ရတနာ၌ ညီသော ချည်ကို ဖြစ်စေ၊ ဝါသော ချည်ကို ဖြစ်စေ၊ နီသော ချည်ကို ဖြစ်စေ၊ ခြေသော ချည်ကို ဖြစ်စေ၊ ဝါဖျောသော ချည်ကို ဖြစ်စေ တပ်ထားပြီးအံ့၊ ထိုဝေဠုဂါယ (ကြောင်မျက်ရွဲ) ရတနာကို မျက်စိကောင်းသော လူတစ်ယောက်သည် လက်၌ တင်ထား၍ ဤဝေဠုဂါယ (ကြောင်မျက်ရွဲ)ရတနာသည် အလွန် တောက်ပ၏။ အမျိုး မှန်၏။ ရှစ်မြှောင် ရှိ၏။ ကောင်းစွာ မြဲမြံပြီး ဖြစ်၏။ အရည် ကောင်း၏။ အထူး ကြည်လင်၏။ နောက်ကျူခြင်း ကင်း၏။ သွေးခြင်း၊ ဖောက်ခြင်း-စသော အခြင်းအရာအားလုံးနှင့် မြဲသွပ်၏။ ထိုဝေဠုဂါယ (ကြောင်မျက်ရွဲ)ရတနာ၌ ဤ ညီသော ချည်ကို တပ်ထား၏-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ ဤ ဝါသော ချည်ကို တပ်ထား၏-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ ဤ နီသော ချည်ကို တပ်ထား၏-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ ဤ ခြေသော ချည်ကို တပ်ထား၏-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ ဤ ဝါဖျောသော ချည်ကို တပ်ထား၏-ဟူ၍ ဖြစ်စေ ဆင်ခြင်နိုင်၏။ ဥဒါယိ---ဤအတူ ပင်လျှင် ငါ ဟောကြားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြကုန်သော ငါတပည့်တို့သည် ဤသို့ ကွဲကွဲပြားပြား သိကြကုန်၏။ 'ငါ၏ ဤကိုယ်ကား ရုပ်ရှိ၏။ မဟာသုတ်လေးပါး အစုအဝေး ဖြစ်၏။ မိဘတို့မှ မေါက်ဖွား၏။ ထမင်း၊ မုန့်တို့ဖြင့် ကြီးပြင်းလာ၏။ မမြဲခြင်း၊ ပွတ်သပ်ပေးခြင်း၊ ဆုပ်နယ်ပေးခြင်း၊ ဖြောင့်ခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်းသဘော ရှိ၏။ ငါ၏ ဤဘိညာဉ်သည်လည်း ဤကိုယ်၌ မိဘွယ်၏။ ဤကိုယ်၌ ဆက်စပ်၏'ဟု သိ

ကုန်၏။ ထိုသို့ သိရာ၌လည်း များစွာသော ငါတပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

ဥ.၂.၂၁၀။ ဥဒါယိ---နောက်တစ်မျိုးကား- ဥပမာအားဖြင့် လူတစ်ယောက်သည် ဖြူဆံမြက်မှု အညွန့်တံကို နတ်ကြည့်၏။ ထိုသူသည် ဤကား ဖြူဆံမြက်တည်း၊ ဤကား အညွန့်တံတည်း၊ ဖြူဆံမြက်ကား တခြား၊ အညွန့်တံကား တခြားတည်း။ ဖြူဆံမြက်မှသာလျှင် အညွန့်တံကို နတ်ထား၏'ဟု စဉ်းစားဆင်ခြင်၏။ ဥဒါယိ---ဥပမာတစ်မျိုးအားဖြင့် ယောက်ျားသည် သန်လျက်ကို အအိမ်မှ ထုတ် ကြည့်၏။ ထိုသူသည် 'ဤကား သန်လျက်တည်း၊ ဤကား အအိမ်တည်း၊ သန်လျက်ကား တခြား၊ အအိမ်ကား တခြားတည်း။ အအိမ်မှသာလျှင် သန်လျက်ကို ထုတ်ထား၏'ဟု စဉ်းစား ဆင်ခြင်၏။ ဥဒါယိ---ဥပမာတစ်မျိုးအားဖြင့် လူတစ်ယောက်သည် အရေခွံမှ မြွေကို စွာထုတ်ကြည့်၏။ ထိုသူသည် 'ဤကား မြွေတည်း၊ ဤကား အရေတည်း၊ မြွေကား တခြား၊ အရေကား တခြားတည်း၊ အရေခွံမှသာလျှင် မြွေကို စွာထုတ်ထား၏'ဟု စဉ်းစား ဆင်ခြင်၏။ ဥဒါယိ---ဤ ဥပမာအတူ ပင်လျှင် ငါ ဟောကြားထားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြသော ငါတပည့်တို့သည် ဤမိနိကိုယ်မှ တစ်ပါးသော ကိုယ်ကို ဇန်ဆင်းကုန်၏။ ထိုကိုယ်သည် ရုပ်ရှိ၏။ စိတ်ဖြင့် ပြုထား၏။ အင်္ဂါကြီးငယ် အလုံးစုံရှိ၏။ ဣန္ဒြေမချို့။ ထိုသို့ ဇန်ဆင်း ရာ၌လည်း များစွာသော ငါတပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏ အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

ဥ.၂.၂၁၁။ ဥဒါယိ--- နောက်တစ်မျိုးကား ဥပမာအားဖြင့် ကျွမ်းကျင်သော အိုးထိန်းသည်သည် မြေကို ညက်စွာ နယ်ပြီးသော် အလိုရှိရာ အိုးခွက်အမျိုးမျိုးကို ပြုလုပ်၏။ ဥဒါယိ---ဥပမာတစ်မျိုးအားဖြင့် ကျွမ်းကျင်သော ဆင်စွယ် ပန်းပုဆရာသည် ဆင်စွယ်ကို ကောင်းစွာ မြဲမြံပြီးသော် အလိုရှိရာ ဆင်စွယ်ထည်ကို ပြုလုပ်၏။ ဥဒါယိ---ဥပမာ တစ်မျိုးအားဖြင့် ကျွမ်းကျင်သော ရွှေပန်းထိပ်သည်သည် ရွှေကို ကောင်းစွာ မြဲမြံပြီးသော် အလိုရှိရာ ရွှေထည်ကို ပြုလုပ်၏။

ဥဒါယိ---ဤဥပမာအတူပင်လျှင် ငါ ဟောကြားထားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြသော ငါတပည့်တို့သည် များပြားသော တန်ဖိုးခန့်ဆင်းခြင်းကို ပြုကုန်၏။ တစ်ယောက်တည်းမှ အများ ဖြစ်သွားကုန်၏။ အများမှ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်လာ၏။ ကိုယ်ကို ထင်ရှားဖြစ်စေကုန်၏။ ကိုယ်ကို ပျောက်စေကုန်၏။ နံရံတစ်ဖက် တံတိုင်းတစ်ဖက် တောင်တစ်ဖက်သို့ မဝီမပြီဘဲ ကောင်းကင်၌ကွဲသို့ သွားကုန်၏။ မြေ၌လည်း

ပင်ခြင်း၊ ပေါ်ခြင်းကို ရေညှိကဲ့သို့ ပြုကုန်၏။ ရေညှိလည်း မကွဲစေဘဲ မြေညှိကဲ့သို့ သွားကုန်၏။ ကောင်းကင်၌လည်း ထက်ဝယ်၌ ခွေလျက် အတောင်ရှိသော ငှက်ကဲ့သို့ သွားကုန်၏။ အလွန်ကြီးသော တန်ခိုးရှိကုန်သော ဤ လ၊ နေတို့ကိုပင် လက်ဖြင့် သုံးသပ်ကုန်၏။ ဆုပ်ကိုင်ကုန်၏။ ဗြဟ္မာပြည်တိုင် အောင်လည်း ကိုယ်ကို မိမိအလိုအတိုင်း ဖြစ်စေကုန်၏။ ထိုတန်ခိုးခန့်ဆင်းရာ၌လည်း များစွာသော ငါတပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

ဇ.၂.၂၁။ ပဒါယိ---နောက်တစ်မျိုးကား- ဥပမာ အားဖြင့် အားရှိသော ခရောင်းမှတ်သားသည် အနည်းငယ်သော ကြောင်ကြွက်ခြင်းဖြင့် အရပ်လေးမျက်နှာတို့ကို သိစေနိုင်သကဲ့သို့ ပဒါယိ---ဤအတူပင်လျှင် ငါ ဟောကြားထားသည့် အတိုင်း ကျင့်ကြသော ငါတပည့်တို့သည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ နားထက် သာလွန်သော ဒိဗ္ဗသောတ (နတ်တို့၏ နားနှင့် တူသော နား) ဖြင့် နတ်ပြည်က အသံ၊ လူ့ပြည်က အသံ၊ ဝေသော အသံ၊ နံ့သော အသံ-ဟူသော အသံနံ့မျိုးတို့ကို ကြားကုန်၏။ ထိုဒိဗ္ဗသောတအဘိညာဉ်၌လည်း များစွာသော ငါတပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

ဇ.၂.၂၁။ ပဒါယိ---နောက်တစ်မျိုးကား- ဥပမာ အားဖြင့် ငယ်ရွယ်သော၊ အလှပြင်လေ့ရှိသော မိန်းမပျို သို့မဟုတ် ယောက်ျားပျိုသည် သန့်ရှင်းဖြူစင်သော မှန်၌ မိမိမျက်နှာရှိပ်ကို ကြည့်ရှုလတ်သော် ခဲ့-စသော အပြောက်အစွန်းရှိသည်ကို ခဲ့-စသော အပြောက်အစွန်း ရှိ၏-ဟု သိ၏။ ခဲ့-စသော အပြောက်အစွန်း မရှိသည်ကို ခဲ့-စသော အပြောက်အစွန်းမရှိ-ဟု သိ၏။ ပဒါယိ---ဤအတူပင်လျှင် ငါ ဟောကြားထားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြသော ငါတပည့်တို့သည် တစ်ပါးသော သတ္တဝါ၊ တစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စိတ်ကို မိမိစိတ်ဖြင့် လွှမ်းခြံ၍ သိကုန်၏။ ရာဂနှင့် တာဓာသော စိတ်-စသည်ကို ရာဂနှင့် တာဓာသော စိတ်-စသည်-ဟု သိကုန်၏။ ထိုပရိတ္တိစိတ်နုအဘိညာဉ်၌လည်း များစွာသော ငါတပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

ဇ.၂.၂၁။ ပဒါယိ--- နောက်တစ်မျိုးကား- ဥပမာ အားဖြင့် လူတစ်ယောက်သည် မိမိရွာမှ အခြားရွာသို့ သွား၏။ ထိုရွာမှလည်း အခြားသောရွာသို့ သွား၏။ ထိုယောက်ျားသည် ထိုရောက်သော ရွာမှ မိမိရွာသို့သာလျှင် အဆင့်ဆင့် ပြန်လာ၏။ ထိုသူသည် 'ငါသည် မိမိနေရာ ရွာမှ အခြားရွာကို သွား၏။ ထိုရွာ၌လည်း ဤသို့ ရပ်၏။ ဤသို့ ထိုင်၏။ ဤသို့

ပြောဆို၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ထိုရွာမှလည်း ဤမှည့်သော ရွာသို့ သွား၏။ ထိုရွာ၌လည်း ဤသို့ ရပ်၏။ ဤသို့ ထိုင်၏။ ဤသို့ ပြောဆို၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ထိုငါသည် ထိုရွာမှ မိမိရွာသို့သာလျှင် ပြန်လာ၏'ဟု စဉ်းစားဆင်ခြင်၏။ ပဒါယိ---ဤဥပမာအတူပင်လျှင် ငါ ဟောကြားထားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကုန်သော ငါတပည့်တို့သည် များပြားသော၊ ရှေးက နေခဲ့ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ် ဘာအမျိုးမျိုးကို အောက်မေ့နိုင်ကုန်၏။ ထိုပဓာနငါသာနုသတိအဘိညာဉ်၌လည်း များစွာသော ငါတပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

ဇ.၂.၂၁။ ပဒါယိ--- နောက်တစ်မျိုးကား- ဥပမာ အားဖြင့် တံခါးပါသော အိမ်နံနံအောင်သည် ရှိ၏။ ထိုအိမ်တို့၌ မျက်စိကောင်းသော လူတစ်ယောက်သည် အိမ်၏ အလယ်၌ ရပ်တည်လျက် အိမ်သို့ ဝင်ကုန်သော၊ အိမ်မှ ထွက်ကုန်သော၊ ထိုမှ ဤမှ လျှောက်ကုန်သော၊ ထိုမှ ဤမှ လှည့်လည်ကုန်သော လူတို့ကို မြင်ရ၏။ ပဒါယိ---ဤဥပမာ အတူပင်လျှင် ငါ ဟောကြားထားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြသော ငါတပည့်တို့သည် စုတေဆဲ သတ္တဝါ၊ ပဋိသန္ဓေနေဆဲ သတ္တဝါ-အစရှိသော အမျိုးမျိုးသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်ကုန်၏။ ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်သော သတ္တဝါတို့ကို ဒိဗ္ဗစက္ခု ဉာဏ်ဖြင့် သိကုန်၏။ ထိုဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်၌လည်း များစွာသော ငါတပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

ဇ.၂.၂၁။ ပဒါယိ---နောက်တစ်မျိုးကား- ဥပမာအားဖြင့် တောင်ဝှမ်း၌ ကြည်လင်သန့်ရှင်း နောက်ကျွန်းကင်းသော ရေအိုင်သည် ရှိ၏။ မျက်စိကောင်းသော လူတစ်ယောက်သည် ထိုရေအိုင်၏ ကမ်း၌ ရပ်လျက် ခရ၊ ယောက်သွား၊ ကျောက်စရစ်၊ အိုးခြမ်းတို့၊ ငါးအပေါင်းတို့ သွားနေကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ရပ်တည်နေကြသည်ကိုလည်းကောင်း မြင်ရ၏။ ထိုသူသည် 'ဤရေအိုင်သည် ကြည်လင်သန့်ရှင်း နောက်ကျွန်းကင်း၏။ ထိုရေအိုင်၌ ခရ၊ ယောက်သွား၊ ကျောက်စရစ်၊ အိုးခြမ်းတို့၊ ငါးအပေါင်းတို့ သွားလည်း သွားကြကုန်၊ ရပ်လည်း ရပ်ကြကုန်၏'ဟု သိနိုင်၊ မြင်နိုင်၏။ ပဒါယိ---ဤဥပမာအတူပင်လျှင် ငါ ဟောကြားထားသည့် အတိုင်း ကျင့်ကြသော ငါတပည့်တို့သည် အာသဝေါတရားတို့ ကုန်ခြင်းကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်နှင့် အရဟတ္တဖိုလ်ပညာကို ယခုတစ်ခဏထုတ်ဖော်သော ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍ ရဟန္တာဖြစ်ကာ နေကုန်၏။ ထိုစေတောဝိမုတ္တိ ပညာဝိမုတ္တိ၌လည်း များစွာ သော ငါတပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့

ရောက်၍ နေကြကုန်၏။ ဤကား ငါတပည့်တို့ ငါ့ကို ရိုသေ၊
လေးစား မြတ်နိုး၊ ပူဇော်ကြခြင်း၏၊ အရိုအသေပြု၍ အလေး
ပြု၍ အမှီပြု၍ နေကြခြင်း၏ ပစ္စမအကြောင်းတရားတည်း။

ဥဒါယီ--- ဤသည်တို့ကား ငါတပည့်တို့ ငါ့ကို ရိုသေ၊
လေးစား မြတ်နိုး၊ ပူဇော်ကြခြင်း၏၊ အရိုအသေပြု၍ အလေး

ပြု၍ အမှီပြု၍ နေကြခြင်း၏ အကြောင်းတရား ငါးပါးတို့
တည်း။”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားကို ဟောကြားတော်မူ၏။
သကုလုဒါယီပရိနိဇ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို
ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူခဲ့လေသည်။

၇

သမဏမုလ္လိကသုတ်

၉.၂.၂၁၇။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၊ ဧတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သမဏမုလ္လိက၏ သားဖြစ်သော ဥဂ္ဂဟမာနပရိဝီရိသညံ ပရိဝီရိပရိသတ်ငါးရာနှင့်အတူ မလ္လိကာမိဖုရား၏ ကျောင်း၌ နေ၏။ ထိုကျောင်း၌ တည်ပင်တန်းရှိ၏။ ဧရိတစ်ဆောင်သာ ရှိ၏။ ထိုကျောင်းသည် သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့ အယူကို ဖြိုင်ဆိုင် ပြောဆိုရာ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ပစ္ဆိမလင်္ကာသမားကြီးသည် နေမွန်းတိမ်အခါ၌ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် သာဝတ္ထိမြို့မှ ထွက်လာ၏။ ထိုအခါ ပစ္ဆိမလင်္ကာသမားကြီးသည် "မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် သင့်လျော်သော အခါ မဟုတ်သေး။ မြတ်စွာဘုရားသည် အနားယူနေတော်မူ၏။ ကြည်ညို မြတ်နိုးဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့ကိုလည်း ဖူးမြင်ရန်လည်း သင့်လျော်သော အခါမဟုတ်သေး။ ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း အနားယူနေတော်မူကြကုန်၏။ ငါသည် သမဏမုလ္လိက၏ သားဖြစ်သော ဥဂ္ဂဟမာနပရိဝီရိထံ ရှဉ်းကပ်ရလျှင် ကောင်းမည်"ဟု စဉ်းစား၏။ ထိုအခါ ပစ္ဆိမလင်္ကာသမားကြီးသည် သမဏမုလ္လိက၏ သားဖြစ်သော ဥဂ္ဂဟမာနပရိဝီရိထံသို့ ရှဉ်းကပ်လေ၏။

၉.၂.၂၁၈။ ပစ္ဆိမလင်္ကာသမားကြီးသည် သမဏမုလ္လိက၏ သားဖြစ်သော ဥဂ္ဂဟမာနပရိဝီရိထံသို့ ရှဉ်းကပ်

၍ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုသို့ ထိုင်နေသော ပစ္ဆိမလင်္ကာသမားကြီးအား သမဏမုလ္လိက၏သား ဖြစ်သော ဥဂ္ဂဟမာနပရိဝီရိသညံ ဤစကားကို ပြောဆို၏- "သုကြွယ်---ငါသည် တရားလေးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ယောက်ျား ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကုသိုလ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းဟူ၍ သတ်မှတ်၏။ အဘယ်လေးပါးတို့နည်းဟူမူ-သုကြွယ်---လောက၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ကိုယ်ဖြင့် မကောင်းမှုကို မပြု၊ နှုတ်ဖြင့် မကောင်းသော စကားကို မပြော၊ စိတ်ဖြင့် မကောင်းသော အကြံကို မကြံ၊ မကောင်းသော အသက်မွေးမှုဖြင့် အသက်မမွေး၊ သုကြွယ်---ငါသည် ဤလေးပါးသော တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ယောက်ျားပုဂ္ဂိုလ်ကို ကုသိုလ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းဟူ၍ သတ်မှတ်၏"ဟု ပြောဆို၏။

ထိုအခါ ပစ္ဆိမလင်္ကာသမားကြီးသည် သမဏမုလ္လိက၏ သားဖြစ်သော ဥဂ္ဂဟမာနပရိဝီရိ၏ စကားကို လက်လည်းမခံ၊ ပယ်လည်း မပယ်ခဲ့ပေ၊ လက်မခံခဲ့၊ မပယ်ခဲ့သေးဘဲ "မြတ်စွာဘုရား၏ ဝံတော်၌ ထိုဥဂ္ဂဟမာန ပြောသော စကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သိရအံ့"ဟု ကြံ၍ နေရာမှ ထကာ ထွက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ပစ္ဆိမလင်္ကာသမားကြီးသည် မြတ်စွာ ဘုရားထံတော်သို့ ရှဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာ ရှိန်းပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်လျက် သမဏ

မုလ္လိကာ၏ သားဖြစ်သော ဥဂ္ဂါဟမာနပရိဝိဇ္ဇာနှင့်အတူ ပြောဆိုခဲ့ရသမျှ စကားအားလုံးကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထား၏။

၉.၂.၂၁၉။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပဉ္စကင်္ဂ လက်သမားကြီးအား ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏- "လက် သမားကြီး---သမဏမုလ္လိကာ၏ သားဖြစ်သော ဥဂ္ဂါဟမာန ပရိဝိဇ္ဇာ၏ စကားအတိုင်း ဖြစ်သည်ရှိသော် ကလေးသူငယ် လူမမည် ပက်လက်အိပ်အရွယ်သည် ကုသိုလ်နှင့် ပြည့်စုံ သော ရဟန်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လက်သမားကြီး---ကလေး သူငယ် လူမမည် ပက်လက်အိပ်အရွယ်၌ ကိုယ်-ဟူ၍ သိသော ဉာဏ်သည်ပင် မရှိသေး။ ကိုယ်လွပ်ရှားရုံမှ တစ်ပါး ကိုယ်မြင် မကောင်းမှုကို အဘယ်မှာ ပြုလိမ့်မည်နည်း။ လက်သမားကြီး---ကလေးသူငယ် လူမမည် ပက်လက်အိပ် အရွယ်၌ စကား-ဟူ၍ သိသော ဉာဏ်သည်ပင် မရှိသေး။ ငို ကြွေးရုံမှ တစ်ပါး မကောင်းသော စကားကို အဘယ်မှာ ဆိုလိမ့်မည်နည်း။ လက်သမားကြီး---ကလေးသူငယ် လူမမည် ပက်လက်အိပ်အရွယ်၌ အကြံ-ဟူ၍ သိသော ဉာဏ်သည်ပင် မရှိသေး။ မြူးရုံမှ တစ်ပါး မကောင်းသော အကြံကို အဘယ်မှာ ကြံလိမ့်မည်နည်း။ လက်သမားကြီး--- ကလေးသူငယ် လူမမည် ပက်လက်အိပ်အရွယ်၌ အသက် မွေးဖူး-ဟူ၍ သိသော ဉာဏ်သည်ပင် မရှိသေး။ အမိနို့ကို စို့ရုံမှ တစ်ပါး မကောင်းသော အသက်မွေးဖူး အဘယ်မှာ ရှိလိမ့်မည်နည်း။ လက်သမားကြီး---သမဏမုလ္လိကာ၏သား ဖြစ်သော ဥဂ္ဂါဟမာနပရိဝိဇ္ဇာ၏ စကားအတိုင်း ဖြစ်သည် ရှိသော်ကလေးသူငယ်လူမမည်ပက်လက်အိပ်အရွယ်သည် ကုသိုလ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

၉.၂.၂၂၀။ လက်သမားကြီး---ငါသည် လေးပါးသော တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ယောက်ျားပုဂ္ဂိုလ်ကို ကုသိုလ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်း မဟုတ်သေး-ဟူ၍ သတ်မှတ်၏။ သို့ရာတွင် သူသည် ဤကလေးသူငယ် လူမမည် ပက်လက် အိပ်အရွယ်ကို ကျော်လွန်၍ကား တည်၏။ အဘယ်လေးပါး တို့နည်း ဟူမူ-လက်သမားကြီး---ဤလောက၌ ကိုယ်မြင် မကောင်းမှုကို မပြု နှုတ်မြင် မကောင်းသော စကားကို မဆို၊ စိတ်ဖြင့် မကောင်းသော အကြံကို မကြံ၊ မကောင်းသော အသက်မွေးခြင်းဖြင့် မမွေးမြူ။ လက်သမားကြီး---ငါသည် ဤလေးပါးသော တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ယောက်ျား ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြည့်စုံသော ကုသိုလ်ရှိသော ရဟန်းမဟုတ်သေး-ဟူ၍ သတ်မှတ်၏။ သို့ရာတွင် သူသည် ဤကလေးသူငယ် လူမမည် ပက်လက်အိပ်အရွယ်ကို ကျော်လွန်၍ကား တည်၏။

လက်သမားကြီး---ငါသည် ဆယ်ပါးသော တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ယောက်ျားပုဂ္ဂိုလ်ကို ကုသိုလ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်း-ဟူ၍ သတ်မှတ်၏။ လက်သမားကြီး---(၁) မကောင်း သော အလေ့အကျင့်ကို သိရမည်-ဟု ငါ ဟော၏။ လက် သမားကြီး---(၂) မကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့ ဖြစ်ခြင်း ၏ အကြောင်းကို သိရမည်-ဟု ငါ ဟော၏။ လက်သမား ကြီး---(၃) မကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ရာတရားကို သိရမည်-ဟု ငါ ဟော၏။ လက်သမား ကြီး---(၄) မကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့ ချုပ်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော အကျင့်ကို သိရမည်-ဟု ငါ ဟော၏။

လက်သမားကြီး---(၁) ကောင်းသော အလေ့အကျင့်ကို သိရမည်-ဟု ငါ ဟော၏။ လက်သမားကြီး---(၂) ကောင်း သော အလေ့အကျင့်တို့ ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းကို သိရမည်- ဟု ငါ ဟော၏။ လက်သမားကြီး---(၃) ကောင်းသော အလေ့ အကျင့်တို့ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ရာတရားကို သိရမည်-ဟု ငါ ဟော၏။ လက်သမားကြီး---(၄) ကောင်းသော အလေ့ အကျင့်တို့ ချုပ်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော အကျင့်ကို သိရမည်-ဟု ငါ ဟော၏။

လက်သမားကြီး---(၁) မကောင်းသော အကြံကို သိရ မည်-ဟု ငါ ဟော၏။ လက်သမားကြီး---(၂) မကောင်းသော အကြံတို့ ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းကို သိရမည်-ဟု ငါ ဟော၏။ လက်သမားကြီး---(၃) မကောင်းသော အကြံတို့ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ရာတရားကို သိရမည်-ဟု ငါ ဟော၏။ လက်သမား ကြီး---(၄) မကောင်းသော အကြံတို့ ချုပ်ခြင်း၏ အကြောင်း ဖြစ်သော အကျင့်ကို သိရမည်-ဟု ငါ ဟော၏။

လက်သမားကြီး---(၁) ကောင်းသော အကြံကို သိရမည်- ဟု ငါ ဟော၏။ လက်သမားကြီး---(၂) ကောင်းသော အကြံ တို့ ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းကို သိရမည်-ဟု ငါ ဟော၏။ လက်သမားကြီး---(၃) ကောင်းသော အကြံတို့ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ရာတရားကို သိရမည်-ဟု ငါ ဟော၏။ လက်သမားကြီး --- (၄) ကောင်းသော အကြံတို့ ချုပ်ခြင်း၏ အကြောင်း ဖြစ်သော အကျင့်ကို သိရမည်-ဟု ငါ ဟော၏။

၉.၂.၂၂၁။ လက်သမားကြီး---မကောင်းသော အလေ့ အကျင့်တို့-ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း လက်သမားကြီး--- မကောင်းသော ကိုယ်အမူအရာ၊ မကောင်းသော နှုတ်အမူ အရာနှင့် ယုတ်မာသော အသက်မွေးမှုတို့တည်း။ ဤတရား တို့ကို မကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့-ဟူ၍ ဆိုရကုန်၏။

လက်သမားကြီး---ဤမကောင်းသော အလေ့အကျင့် တို့သည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်သနည်း။ ထို

မကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့၏ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဟောထားပြီးပြီ။ မကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့သည် စိတ်ကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏-ဟူ၍ ဆိုရ၏။ စိတ်-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ စိတ်သည်လည်း များ၏။ တစ်ပါးမက များလှ၏။ အမျိုးမျိုးအစားစား ရှိ၏။ မကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့သည် ရာဂနှင့်တကွ ဖြစ်သော စိတ်၊ ဒေါသနှင့်တကွ ဖြစ်သော စိတ်၊ မောဟနှင့်တကွ ဖြစ်သော စိတ်တို့ကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏။

လက်သမားကြီး---ဤမကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့သည် အဘယ်၌ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန်သနည်း။ ထိုမကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့၏ ချုပ်ရာကိုလည်း ဟောထားပြီးပြီ။ လက်သမားကြီး---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ကာသုခစရိုက်ကို ပယ်၍ ကာသုခစရိုက်ကို ပွားများ၏။ ဝဇီရစရိုက်ကို ပယ်၍ ဝဇီရစရိုက်ကို ပွားများ၏။ မနောသုစရိုက်ကို ပယ်၍ မနောသုစရိုက်ကို ပွားများ၏။ မကောင်းသော အသက်မွေးမှုကို ပယ်၍ ကောင်းသော အသက်မွေးမှုဖြင့် အသက်မွေး၏။ ဤတရား၌ မကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့သည် အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန်၏။

လက်သမားကြီး---အဘယ်သို့ ကျင့်သော သူသည် မကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့ ချုပ်ခြင်းငှာ ကျင့်သောသူ ဖြစ်သနည်း။ လက်သမားကြီး---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မမြစ်သေးသော အကုသိုလ်တရားတို့ မမြစ်ပေါ်စေခြင်းငှာ ပြင်းစွာ အားထုတ်၏။ မြစ်ပေါ်ပြီးသော အကုသိုလ်တရားတို့ကို ပယ်ခြင်းငှာ ပြင်းစွာ အားထုတ်၏။ မမြစ်သေးသော ကုသိုလ်တရားတို့ မြစ်ပေါ်စေခြင်းငှာ ပြင်းစွာ အားထုတ်၏။ မြစ်ပြီးသော ကုသိုလ်တရားတို့၏ တည်တံ့ခြင်းငှာ ပွားများခြင်းငှာ ပြင်းစွာ အားထုတ်၏။ လက်သမားကြီး---ဤသို့ ကျင့်သည်ရှိသော် မကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့ ချုပ်ခြင်းငှာ ကျင့်သောသူ ဖြစ်၏။

ဇ.၂.၂၂၂။ လက်သမားကြီး---ကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့-ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း။ လက်သမားကြီး---ကောင်းသော ကိုယ်အမူအရာ၊ ကောင်းသော နှုတ်အမူအရာနှင့် စင်ကြယ်သော အသက်မွေးမှုတို့တည်း။ လက်သမားကြီး---ဤတရားတို့ကို ကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့-ဟူ၍ ဆိုရကုန်၏။

လက်သမားကြီး---ဤကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့သည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်သနည်း။ ထိုကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့၏ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဟောထားပြီးပြီ။ ထိုကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့သည် စိတ်ကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏-ဟူ၍ ဆိုရ၏။ စိတ်-ဟူသည်

အဘယ်နည်း။ စိတ်သည် များပြား၏။ တစ်ပါးမက များလှ၏။ အမျိုးမျိုးအစားစား ရှိ၏။ ကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့သည် ရာဂကင်းသော စိတ်၊ ဒေါသကင်းသော စိတ်၊ မောဟကင်းသော စိတ်တို့ကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏။

လက်သမားကြီး---ဤကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့သည် အဘယ်၌ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန်သနည်း။ ထိုကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့၏ ချုပ်ရာကိုလည်း ဟောထားပြီးပြီ။ လက်သမားကြီး---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် သီလရှိ၏။ သီလမျှဖြင့် အပြီးသတ်သည်ကား မဟုတ်။ ထိုကောင်းသော အလေ့အကျင့်များ အကြွင်းမဲ့ချုပ်ရာ ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်နှင့် အရဟတ္တဖိုလ်ပညာကိုလည်း ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။

လက်သမားကြီး---အဘယ်သို့ ကျင့်သော သူသည် ကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့ ချုပ်ခြင်းငှာ ကျင့်သောသူ ဖြစ်သနည်း။ လက်သမားကြီး---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မမြစ်သေးသော အကုသိုလ်တရားတို့ မမြစ်စေခြင်းငှာ ပြင်းစွာ အားထုတ်၏။ မြစ်ပြီးသော အကုသိုလ်တရားတို့ကို ပယ်ခြင်းငှာ ပြင်းစွာ အားထုတ်၏။ မမြစ်သေးသော ကုသိုလ်တရားတို့ မြစ်ပေါ်စေခြင်းငှာ ပြင်းစွာ အားထုတ်၏။ မြစ်ပြီးသော ကုသိုလ်တရားတို့၏ တည်တံ့ခြင်းငှာ ပွားများခြင်းငှာ ပြင်းစွာ အားထုတ်၏။ လက်သမားကြီး---ဤသို့ ကျင့်သော သူသည် ကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့ ချုပ်ခြင်းငှာ ကျင့်သောသူ ဖြစ်၏။

ဇ.၂.၂၂၃။ လက်သမားကြီး---မကောင်းသော အကြံတို့-ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း။ လက်သမားကြီး---ကာမဂုဏ် အကြံ၊ ဖျက်ဆီးမှုအကြံနှင့် ညှဉ်းဆဲမှုအကြံတို့တည်း။ ဤအကြံတို့ကို မကောင်းသော အကြံတို့-ဟူ၍ ဆိုရကုန်၏။

လက်သမားကြီး---ဤမကောင်းသော အကြံတို့သည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်သနည်း။ ထိုမကောင်းသော အကြံတို့၏ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဟောထားပြီးပြီ။ ဤမကောင်းသော အကြံတို့သည် အမှတ်အသားကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏-ဟူ၍ ဆိုရ၏။ အမှတ်အသားတို့-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ အမှတ်အသားတို့သည် များပြား၏။ တစ်ပါးမက များလှ၏။ အမျိုးမျိုးအစားစား ရှိ၏။ ကာမဂုဏ်အမှတ်အသား၊ ဖျက်ဆီးမှုအမှတ်အသား၊ ညှဉ်းဆဲမှုအမှတ်အသားတို့တည်း။ ဤအမှတ်အသားကြောင့် မကောင်းသော အကြံတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

လက်သမားကြီး---ဤမကောင်းသော အကြံတို့သည် အဘယ်၌ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန်သနည်း။ ထိုမကောင်းသော

အကြံတို့၏ ချုပ်ရာကိုလည်း ဟောထားပြီပြီ။ လက်သမားကြီး---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပထမဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဤပထမဈာန်၌ ထိုမကောင်းသော အကြံတို့သည် အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန်၏။

လက်သမားကြီး---အဘယ်သို့ ကျင့်သော သူသည် မကောင်းသော အကြံတို့ ချုပ်ခြင်းငှာ ကျင့်သောသူ ဖြစ်သနည်း။ လက်သမားကြီး---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မဖြစ်သေးသော အကုသိုလ်တရားတို့ မဖြစ်စေခြင်းငှာ ပြင်းစွာ အားထုတ်၏။ ဖြစ်ပြီးသော အကုသိုလ်တရားတို့ကို ပယ်ခြင်းငှာ ပြင်းစွာ အားထုတ်၏။ မဖြစ်သေးသော ကုသိုလ်တရားတို့ ဖြစ်စေခြင်းငှာ ပြင်းစွာ အားထုတ်၏။ ဖြစ်ပြီးသော ကုသိုလ်တရားတို့၏ တည်တံ့ခြင်းငှာ ပွားများခြင်းငှာ ပြင်းစွာ အားထုတ်၏။ လက်သမားကြီး---ဤသို့ ကျင့်သော သူသည် မကောင်းသော အကြံတို့ ချုပ်ခြင်းငှာ ကျင့်သောသူ ဖြစ်၏။

ဥ.၂.၂၂၄။ လက်သမားကြီး---ကောင်းသောအကြံတို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း။ ကာမဂုဏ်မှ ထွက်မြောက်မှုအကြံ၊ ဗျဿနာအကြံ၊ မညဉ်းဆဲမှုအကြံတို့တည်း။ ဤအကြံတို့ကို ကောင်းသော အကြံတို့ဟူ၍ ဆိုရကုန်၏။

လက်သမားကြီး---ဤကောင်းသော အကြံတို့သည် အဘယ်ကြောင့် ဖြစ်ကုန်သနည်း။ ထိုကောင်းသော အကြံတို့၏ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဟောထားပြီပြီ။ ထိုကောင်းသော အကြံတို့သည် အမှတ်အသားကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏-ဟု ဆိုရ၏။ အမှတ်အသား-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ အမှတ်အသားတို့သည် ဖျားငြား၏၊ တစ်ပါးမက ဖျားလှ၏။ အပျိုးပျိုးအစားစား ရှိ၏။ ကာမဂုဏ်မှ ထွက်မြောက်မှု အမှတ်အသား၊ ဗျဿနာ အမှတ်အသားနှင့် မညဉ်းဆဲမှု အမှတ်အသားတို့တည်း။ ဤအမှတ်အသားတို့ကြောင့် ကောင်းသော အကြံတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

လက်သမားကြီး---ဤကောင်းသော အကြံတို့သည် အဘယ်၌ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန်သနည်း။ ထိုကောင်းသော အကြံတို့၏ ချုပ်ရာကိုလည်း ဟောထားပြီ။ လက်သမားကြီး---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ဒုတိယဈာန်ကို ပြည့်စုံ

စေ၍ နေ၏။ ဤဒုတိယဈာန်၌ ထိုကောင်းသော အကြံတို့သည် အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန်၏။

လက်သမားကြီး---အဘယ်သို့ ကျင့်သော သူသည် ကောင်းသော အကြံတို့ ချုပ်ရန် ကျင့်သောသူ ဖြစ်သနည်း။ လက်သမားကြီး---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မဖြစ်သေးသော အကုသိုလ်တရားတို့ မဖြစ်စေခြင်းငှာ ပြင်းစွာ အားထုတ်၏။ ဖြစ်ပြီးသော အကုသိုလ်တရားတို့ကို ပယ်ခြင်းငှာ ပြင်းစွာ အားထုတ်၏။ မဖြစ်သေးသော ကုသိုလ်တရားတို့ ဖြစ်စေခြင်းငှာ ပြင်းစွာ အားထုတ်၏။ ဖြစ်ပြီးသော ကုသိုလ်တရားတို့၏ တည်တံ့ခြင်းငှာ ပွားများခြင်းငှာ ပြင်းစွာ အားထုတ်၏။ လက်သမားကြီး---ဤသို့ ကျင့်သော သူသည် ကောင်းသော အကြံတို့ ချုပ်ရန် ကျင့်သူ ဖြစ်၏။

ဥ.၂.၂၂၅။ လက်သမားကြီး---အဘယ်ဆယ်ပါးကုန်သော တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ယောကျ်ားပုဂ္ဂိုလ်ကို ကုသိုလ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းဟူ၍ ငါ သတ်မှတ်သနည်း။ လက်သမားကြီး---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ရဟန္တာတို့၏ မှန်ကန်သော အယူနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန္တာတို့၏ မှန်ကန်သော အကြံနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန္တာတို့၏ မှန်ကန်သော စကားနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန္တာတို့၏ မှန်ကန်သော အမှုနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန္တာတို့၏ မှန်ကန်သော အသက်မွေးမှုနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန္တာတို့၏ မှန်ကန်သော အားထုတ်မှုနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန္တာတို့၏ မှန်ကန်သော အောက်မေ့မှုနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန္တာတို့၏ မှန်ကန်သော တည်ကြည်မှုနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန္တာတို့၏ မှန်ကန်သော ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန္တာတို့၏ မှန်ကန်သော လွတ်မြောက်မှုနှင့် ပြည့်စုံ၏။ လက်သမားကြီး---ငါသည် ဤဆယ်ပါးသော တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ယောကျ်ားပုဂ္ဂိုလ်ကို ကုသိုလ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းဟူ၍ သတ်မှတ်၏-ဟု ခန့်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားကို ဟောတော်မူ၏။ ပဉ္စကင်္ဂလက်သမားကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ဝမ်းမြောက်စွာ လက်ခံခဲ့လေသည်။

ဓူဠသကုလုဒါပဒီသုတ်

၉.၂.၂၂၆။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ ရုဉ္ဇနက်တို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သကုလုဒါယီပရိနိဗ္ဗာန်သည် များစွာသော ပရိနိဗ္ဗာန်သတ်နှင့် အတူ ဥဒေါင်းတို့အား အစာကျွေးရာဖြစ်သော ပရိနိဗ္ဗာန်ကျောင်း၌ နေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ ဆွမ်းခံဝင်ရန် အလွန် စောသေး၏။ ငါသည် ဥဒေါင်းတို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ပရိနိဗ္ဗာန်ကျောင်း၌ရှိသော သကုလုဒါယီပရိနိဗ္ဗာန်ထံသို့ ကြွရလျှင် ကောင်းမည် "ဟု စဉ်းစားတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥဒေါင်းတို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ပရိနိဗ္ဗာန်ကျောင်းသို့ ကြွတော်မူ၏။

ထိုအခါ သကုလုဒါယီပရိနိဗ္ဗာန်သည် အချည်းနှီးဖြစ်သော စကားများစွာကို ပဲ့တင်ထပ်မျှ ပြင်းပြကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် ပြောဆိုလျက် များစွာသော ပရိနိဗ္ဗာန်သတ်နှင့် အတူ နေ၏။ သကုလုဒါယီပရိနိဗ္ဗာန်သည် ကြွလာတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို အဝေးကပင် လှမ်းမြင်၍ မိမိပရိသတ်ကို သေဝပ်စွာ နေရန် ပြောဆို၏။ ထိုသို့ ပြောဆို၍ ထိုပရိနိဗ္ဗာန်ထံသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေကုန်၏။

၉.၂.၂၂၇။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သကုလုဒါယီ

ပရိနိဗ္ဗာန်ထံသို့ ကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ သကုလုဒါယီပရိနိဗ္ဗာန်သည် မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင်ဘုရား---ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွတော်မူပါ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ကြွလာခြင်းသည် ကောင်းသော ကြွလာခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ အရှင်ဘုရား---မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအရပ်သို့ ကြွလာရန် ကြာမြင့်မှ အလှည့် ပေးတော်မူတိ၏။ အရှင်ဘုရား--- ထိုင်တော်မူပါ၊ ဤနေရာကို ခင်းထားပါ၏"ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏။ သကုလုဒါယီပရိနိဗ္ဗာန်သည်လည်း နိမ့်သော တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော သကုလုဒါယီပရိနိဗ္ဗာန်အား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မေးတော်မူ၏- "ဥဒါယီ--- ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် သင်တို့ စဉ်းစားနေကြကုန်သနည်း"

"အရှင်ဘုရား--- ယခုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ စုဝေးနေလျက် ပြောဆိုနေသော စကားကို ထားပါဦး၊ ဤစကားမျိုးသည် မြတ်စွာဘုရားအတွက် နောက်အခါ၌လည်း ကြားရန် ခဲယဉ်းမည် မဟုတ်ပါ။ အရှင်ဘုရား---ဤပရိသတ်ထံသို့ ကျွန်ုပ် မသွားသောအခါ ဤပရိသတ်သည် အချည်းနှီးဖြစ်သော စကားများစွာကို ပြောဆိုလျက် နေပါ၏။ အရှင်ဘုရား--- ဤပရိသတ်ထံသို့ ကျွန်ုပ် သွားသော အခါ 'ရဟန်းဥဒါယီ

သည် ငါတို့အား တရားဟောလိမ့်မည်။ ထိုတရားကို နား
ထောင်ကြမည်ဟု ဤပရိသတ်သည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို
မော်ကြည့်လျက်သာ နေပါ၏။ အရှင်ဘုရား--- ဤ ပရိသတ်
ထံသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားဟောလိမ့်မည်။ ထိုတရားကို
နာကြမည်ဟု ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ ပရိသတ်သည် မြတ်စွာ
ဘုရားမျက်နှာကို မော်ကြည့်လျက်သာ နေကြပါကုန်၏”

ဇ.၂.၂၂၈။ “ဥဒါယိ---သို့ဖြစ်မှ ငါ တရားဟောရမည်
အကြောင်းကို သင် ရ၍ ပြောလော့”

“အရှင်ဘုရား--- ယခင် ယခင် နေ့တိုက် ‘အလုံးစုံကို ငါ
သိ၏။ အလုံးစုံကို ငါ မြင်၏။ ငါ သွားနေစဉ် ဖြစ်စေ၊ ရပ်နေစဉ်
ဖြစ်စေ၊ အိပ်နေစဉ် ဖြစ်စေ၊ နိုးကြားနေစဉ် ဖြစ်စေ ငါ့မှာ
အမြဲမပြတ် ဉာဏ်အမြင်သည် ရှေးရှုထင်၏’ဟု အကြွင်းမဲ့
ဉာဏ်အမြင်ကို ဝန်ခံသော သူသည် ရှိခဲ့ပါ၏။ ထိုသူသည်
ကျွန်ုပ်က ရှေ့ကာလကို အကြောင်းပြု၍ ပြဿနာကို မေး
သည်ရှိသော် အကြောင်းတစ်ပါးဖြင့် အကြောင်းတစ်ပါးကို
ဖုံးလွှမ်းပါ၏။ အပသို့ စကားကို ရောက်စေပါ၏။ အမျက်
ထွက်ခြင်း၊ စိတ်ဆိုးခြင်း၊ နှလုံးမသာယာခြင်းကိုလည်း
ထင်စွာပြုပါ၏။ ထိုကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကိုသာ ‘ဪ
ဘုရားတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား---’ ဟု ခေါ်ဝေါ်ကောင်းသော
စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား---မြတ်စွာ
ဘုရားသည် ဤတရားတို့ကို ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်တော်မူ
၏’ဟု အောက်မေ့မိပါ၏”

“ဥဒါယိ--- ထိုသူသည် အဘယ်သူနည်း”

“အရှင်ဘုရား--- နာဠုဒါသား နိဂဟ္တ ဖြစ်ပါ၏”

“ဥဒါယိ---တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် များစွာ
သော ရှေး၌ နေဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့နိုင်၍
ဦးအား ရှေ့ကာလကို အကြောင်းပြု၍ ပြဿနာမေးခဲ့မှ ထို
သူ့အားလည်း ငါသည် ရှေ့ကာလကို အကြောင်းပြု၍
ပြဿနာကို မေးအံ့။ ထိုသူသည် ဦးအား ရှေ့ကာလကို
အကြောင်း ပြု၍ ပြဿနာကို ဖြေခြင်းဖြင့် စိတ်ကို နှစ်သက်
နေခဲ့မှ ထိုသူ့အားလည်း ငါသည် ရှေ့ကာလကို အကြောင်း
ပြု၍ ပြဿနာ ဖြေကြားခြင်းဖြင့် စိတ်ကို နှစ်သက်စေအံ့။

ဥဒါယိ---တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် စုတေဆဲ
သတ္တဝါ ဖြစ်ပေါ်ဆဲသတ္တဝါ-အစရှိသော သတ္တဝါအမျိုးမျိုးကို
ဒိဋ္ဌကေညာကိုဖြင့် မြင်၍ ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်သော
သတ္တဝါတို့ကို သိနိုင်၍ ဦးအား နောက်ကာလကို အကြောင်း
ပြု၍ ပြဿနာမေးခဲ့မှ ငါသည်လည်း ထိုသူအား နောက်

ကာလကို အကြောင်းပြု၍ ပြဿနာကို မေးအံ့။ ထိုသူသည်
လည်း ဦးအား နောက်ကာလကို အကြောင်းပြု၍ ပြဿနာ
ဖြေကြားခြင်းဖြင့် စိတ်ကို နှစ်သိမ့်စေခဲ့မှ ငါသည်လည်း ထို
သူ့အား နောက်ကာလကို အကြောင်းပြု၍ ပြဿနာကို
ဖြေကြားခြင်းဖြင့် စိတ်ကို နှစ်သိမ့်စေအံ့။

ဥဒါယိ---သို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း ရှေ့ကာလကို ထားဦး၊
နောက်ကာလကို ထားဦး၊ သင့်အား ‘ဤ အကြောင်းရှိသော်
ဤအကျိုးတရား ဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းတရား ဖြစ်ခြင်း
ကြောင့် ဤအကျိုးတရား ဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းတရား မရှိ
သော် ဤအကျိုးတရား မဖြစ်၊ ဤအကြောင်းတရား အကြွင်းမဲ့
ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဤအကျိုးတရား အကြွင်းမဲ့ ချုပ်၏’ဟုသော
တရားကို ဟောပေအံ့”

“အရှင်ဘုရား--- ကျွန်ုပ်သည် ဤခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ခံစား
ဖူးသမျှ အားလုံးကိုပင် အောက်မေ့ခြင်းမှာ မမှန်နိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်
သည် မြတ်စွာဘုရားကိုသို့ များစွာသော ရှေ့၌ နေခဲ့ဖူးသော
ခန္ဓာအစဉ်ကို အဘယ်မှာ အောက်မေ့နိုင်ပါမည်နည်း။ အရှင်
ဘုရား---ကျွန်ုပ်သည် ယခုအခါ မြေဖျတ်ဘိလူးမျက်စိပင်
မမြင်ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် စုတေဆဲသတ္တဝါ ဖြစ်ပေါ်ဆဲသတ္တဝါ-
အစရှိသော သတ္တဝါအမျိုးမျိုးကို မြတ်စွာဘုရားကိုသို့ ဒိဋ္ဌ
ကေညာကိုဖြင့် အဘယ်မှာ မြင်နိုင်ပါမည်နည်း။ ကံအား
လျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်သော သတ္တဝါတို့ကို အဘယ်မှာ သိနိုင်ပါ
မည်နည်း။

အရှင်ဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွန်ုပ်ကို ‘ဥဒါယိ
---သို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း ရှေ့ကာလကို ထားဦး၊ နောက်
ကာလကို ထားဦး၊ သင့်အား ‘ဤအကြောင်းရှိသော် ဤ
အကျိုး ဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းတရား ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဤ
အကျိုးတရား ဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းတရား မရှိသော် ဤ
အကျိုးတရား မဖြစ်၊ ဤအကြောင်းတရား အကြွင်းမဲ့
ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဤအကျိုးတရား အကြွင်းမဲ့ ချုပ်၏’ဟု
သော တရားကို သင့်အား ဟောပေအံ့ဟု မိန့်တော်မူပါ၏။
ထို စကားကို ကျွန်ုပ်သည် အတိုင်းအတာတစ်စုထက် ပို၍
မသိ မြင်နိုင်ပါ။ အရှင်ဘုရား--- ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏ ဆရာ
ဝါဒ၌ ပြဿနာဖြေကြားခြင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်ကို
နှစ်သိမ့်စေနိုင်လောက်ပါ၏”

ဇ.၂.၂၂၉။ “ဥဒါယိ---သင်၏ ဆရာဝါဒသည် အဘယ်သို့
ဖြစ်သနည်း”

“အရှင်ဘုရား---ကျွန်ုပ်တို့၏ မိမိဆရာဝါဒသည် ‘ဤ
သည်ကား လွန်မြတ်သော အဆင်းတည်း။ ဤသည်ကား
လွန်မြတ်သော အဆင်းတည်း’ဟု ဖြစ်ပါ၏”

“ဥဒါယီ---ထိုလွန်မြတ်သော အဆင်း-ဟူသည် အဘယ် နည်း”

“အရှင်ဘုရား---အကြင်အဆင်းထက် သာလွန်မွန်မြတ် သော အခြားအဆင်းသည် မရှိ၊ ထိုအဆင်းသည် လွန်မြတ် သော အဆင်း မည်ပါ၏”

“အကြင်အဆင်းထက် သာလွန်မွန်မြတ်သော အခြား အဆင်း မရှိသော ထို မြတ်သော အဆင်း-ဟူသည် အဘယ် နည်း”

“အရှင်ဘုရား---အကြင် အဆင်းထက် သာလွန်မွန် မြတ်သော အခြားအဆင်းသည် မရှိ၊ ထိုအဆင်းသည် လွန်မြတ်သော အဆင်း မည်ပါ၏”

“ဥဒါယီ---သင်၏ စကားသည် ရှည်လျားကျယ်ပြန့်လှ ချေ၏။ ‘အရှင်ဘုရား--- အကြင် အဆင်းထက် သာလွန် မွန်မြတ်သော အခြား အဆင်းသည် မရှိ၊ ထို အဆင်းသည် လွန်မြတ်သော အဆင်း မည်၏’ဟု ဆိုဘိ၏။ ထိုအဆင်းကို လည်း မသတ်မှတ်နိုင်၊ ဥဒါယီ---ဥပမာအားဖြင့် ‘ငါသည် အလှမယ်ကို လိုချင်၏။ ချစ်ကြိုက်၏’ဟု ဆိုသော ယောက်ျား သည် ရှိသည် ဆိုပါစော့။ ထိုယောက်ျားကို ဤသို့ မေးကြ ၏။ ‘အမှောင်ယောက်ျား---သင် လိုချင်၊ ချစ်ကြိုက်သော အလှမယ်ကို ‘မင်းအမျိုးသမီး-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ ပုဏ္ဏား အမျိုး သမီး-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ ကုန်သည်အမျိုးသမီး-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ သုဆင်းရဲအမျိုးသမီး-ဟူ၍ ဖြစ်စေ သိ၏လော’ဟု မေးကြ၏။ ဤသို့ မေးသော် ‘မသိပါ’ဟူ၍ ဖြေဆို၏။ ထိုယောက်ျားကို ဤသို့ မေးကြပြန်၏။ ‘အမှောင်ယောက်ျား--- သင် လိုချင်၊ ချစ်ကြိုက်သော အလှမယ်ကို ဤအမည်ရှိ၏-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ ဤအမျိုးအနွယ်ဖြစ်၏-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ အရပ်မြင့်၏-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ အရပ်နိမ့်၏-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ အလတ်စား မနိမ့်မမြင့် ဖြစ်၏-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ အသားမည်း၏-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ အသား ဝါရွှေ၏-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ အသားညို၏-ဟူ၍ ဖြစ်စေ’ သိ၏ လော၊ ဤမည်သော ရွာ၌ နေ၏-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ ဤမည်သော နိမ့်၌ နေ၏-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ ဤမည်သော မြို့၌ နေ၏-ဟူ၍ ဖြစ်စေ’ သိ၏လော’ဟု မေးကြပြန်၏။ ဤသို့ မေးသော် ‘မသိပါ’ဟု ဖြေဆို၏။ ထိုယောက်ျားကို ဤသို့ မေးကြပြန်၏။ ‘အမှောင် ယောက်ျား---သင်သည် မသိမမြင်ဖူးသူကို လိုချင် ချစ်ကြိုက်နေသလော’ဟု မေးကြပြန်၏။ ဤသို့ မေးသော် ‘ဟုတ်ကဲ့’ဟု ဖြေဆို၏။

ဥဒါယီ---သင် တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ ဤသို့ ဖြစ်လျှင် ထို ယောက်ျား၏ စကားသည် အခြေ အမြစ်မရှိသော စကား ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လော”

“အရှင်ဘုရား--- ဤသို့ ဖြစ်လျှင် ထိုယောက်ျား၏ စကား သည် အခြေအမြစ်မရှိသော စကား မဇ္ဈတိပင် ဖြစ်နေပါ၏”

ဥဒါယီ--- ဤအတူပင်လျှင် သင်သည် ‘အရှင်ဘုရား--- အကြင်အဆင်းထက် သာလွန်မွန်မြတ်သော အခြားအဆင်း သည် မရှိ၊ ထိုအဆင်းသည် လွန်မြတ်သော အဆင်းဖြစ်၏’ဟု ဆို၏။ ထိုအဆင်းကိုလည်း မသတ်မှတ်နိုင်”ဟု မိန့်တော် မူ၏။

“အရှင်ဘုရား---ဥပမာအားဖြင့် အလွန်တောက်ပသော၊ အမျိုးမှန်သော၊ ရှစ်မြှောင်ရှိသော ကောင်းစွာ ဖြင့်ပြီး ဖြစ် သော ဝေဠုရိယ(ကြောင်မျက်ခွံ)ရတနာကို ကမ္မလာနီပေါ်၌ ချထားသည်ရှိသော် အရောင်ထွက်ပါ၏။ ထွန်းတောက်ပါ၏။ တင့်တယ်ပါ၏။ အဋ္ဌာသည် ဤသို့သော အဆင်း ရှိပါ၏။ သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်ပါ၏”

၉.၂.၂၃၀။ “ဥဒါယီ---သင် တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ ထို ဝေဠုရိယ(ကြောင်မျက်ခွံ)ရတနာရောင်နှင့် မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အခါ၌ ထွက်သော ပိုးစူးကြူးရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် အဘယ်အရောင်သည် သာလွန်သနည်း”

“အရှင်ဘုရား--- ဤအရောင်နှစ်မျိုးတို့တွင် မှောင်မိုက် သော ညဉ့်အခါ၌ ထွက်သော ပိုးစူးကြူးရောင်သည် သာလွန် ပါ၏”

“ဥဒါယီ---မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အခါ၌ ထွက်သော ပိုးစူး ကြူးရောင်နှင့် မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အခါ၌ ထွန်းညိုသော ဆီမီးရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် အဘယ်အရောင်သည် သာလွန် သနည်း”

“အရှင်ဘုရား---ဤအရောင်နှစ်မျိုးတို့တွင် မှောင် မိုက်သော ညဉ့်အခါ၌ ထွန်းညိုသော ဆီမီးရောင်သည် သာလွန်ပါ၏”

“ဥဒါယီ--- မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အခါ၌ ထွန်းညိုသော ဆီမီးရောင်နှင့် မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အခါ၌ တောက်လောင် သော မီးပုံကြီးရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် အဘယ် အရောင်သည် သာလွန်သနည်း”

“အရှင်ဘုရား---ဤအရောင်နှစ်မျိုးတို့တွင် မှောင်မိုက် သော ညဉ့်အခါ၌ တောက်လောင်သော မီးပုံကြီးအရောင် သည် သာလွန်ပါ၏”

“ဥဒါယီ--- မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အခါ၌ တောက်လောင် သော မီးပုံကြီးရောင်နှင့် ညဉ့်မိုးသောက်ယံအခါ၌ မိုးတိမ်

ကင်းသည့် ကောင်းကင်မြင့်၌ ထွက်ပြုသော သောက်ရှူး ကြယ်ရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် အဘယ်အရောင်သည် သာလွန် သနည်း”

“အရှင်ဘုရား---ဤအရောင်နှစ်မျိုးတို့တွင် ညဉ့်မိုး သောက်ယ်အခါ၌ မိုးတိမ်ကင်းသည့် ကောင်းကင်မြင့်၌ ထွက်ပြုသော သောက်ရှူးကြယ်ရောင်သည် သာလွန်ပါ၏”

“ဥဒါယီ---ညဉ့်မိုးသောက်ယ်အခါ မိုးတိမ်ကင်းသည့် ကောင်းကင်မြင့်၌ ထွက်ပြုသော သောက်ရှူးကြယ်ရောင်နှင့် တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့ မိုးတိမ်ကင်းသည့် ကောင်းကင်မြင့်၌ တည့်မတ်သော သန်းခေါင်ယံအချိန်၌ ထွန်းလင်းသော လရောင်၊ နှစ်မျိုးတို့တွင် အဘယ်အရောင် သည် သာလွန်သနည်း”

“အရှင်ဘုရား---ဤ အရောင်နှစ်မျိုးတို့တွင် တစ်ဆယ့် ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့ မိုးတိမ်ကင်းသည့် ကောင်းကင်မြင့် ၌ တည့်မတ်သော သန်းခေါင်ယံ အချိန်၌ ထွန်းလင်းသော လရောင်သည် သာလွန်ပါ၏”

“ဥဒါယီ--- တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့ မိုးတိမ် ကင်းသည့် ကောင်းကင်မြင့်၌ တည့်မတ်သော သန်းခေါင်ယံ အချိန်၌ ထွန်းလင်းသော လရောင်နှင့် မိုးလတို့၏ နောက်ဆုံး တန်ဆောင်မုန်းလအခါ မိုးတိမ်ကင်းသည့် ကောင်းကင်မြင့် ၌ မွန်းမတ်မတ်တည့်ချိန်၌ ထွန်းလင်းသော နေရောင် နှစ်မျိုး တို့တွင် အဘယ်အရောင်သည် သာလွန်သနည်း”

“အရှင်ဘုရား--- ဤအရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် မိုးလတို့၏ နောက်ဆုံး တန်ဆောင်မုန်းလအခါ မိုးတိမ်ကင်းသည့် ကောင်းကင်မြင့်၌ မွန်းမတ်မတ်တည့်ချိန်၌ ထွန်းလင်းသော နေရောင်သည် သာလွန်ပါ၏”

“ဥဒါယီ---လနေ့တို့၏ အလင်းရောင်ကို မစံစားသော နတ်တို့သည် လနေ့တို့၏ အလင်းရောင်ကို စံစားသော နတ်တို့ထက် သာလွန်များပြားကုန်၏။ ထိုနတ်တို့ကို ငါ သိ၏။ ထိုသို့ပင် သီသော်လည်း ‘အကြင်အဆင်းထက် သာလွန် မွန်မြတ်သော အခြားအဆင်းမရှိ’ဟူ၍ ငါ မဆို၊ ဥဒါယီ--- ထိုသို့ဖြစ်လျက် ‘အကြင်အဆင်းသည် ပိုးဆုံးကြူး’အောက် လည်း ယှဉ်ည့်၏။ အောက်တန်းကျ၏။ ထိုအဆင်းကို မြတ်သော အဆင်းဟု သင် ဆိုဘိ၏။ ထိုအဆင်းကိုလည်း သင် မသတ်မှတ်နိုင်”

“မြတ်စွာဘုရားစကားတော်သည် အံ့ဩဖွယ် ရှိလှပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် စကားကို ဖြတ်တောက်တော်မူပြီ။ ကောင်းသောစကားကိုဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား

သည် စကားကို ဖြတ်တောက်တော်မူပြီ”

“ဥဒါယီ---သင်သည် အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ ဆိုဘိ သနည်း”

“အရှင်ဘုရား--- ကျွန်ုပ်တို့၏ မိမိဆရာအယူဝါဒသည် ‘ဤသည်ကား လွန်မြတ်သော အဆင်းတည်း၊ ဤသည်ကား လွန်မြတ်သော အဆင်းတည်း’ဟု ဖြစ်၏။ အရှင်ဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မိမိဆရာအယူဝါဒ၌ မေ့စစ် သောအခါ ထိုကျွန်ုပ်တို့သည် ဆိတ်သုဉ်းကြပါကုန်၏။ အချည်းနှီးဖြစ်ကြပါကုန်၏။ လွှဲချော်ကြပါကုန်၏”

ဇ.၂.၂၃၁။ “ဥဒါယီ---စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကသည် ရှိသလော၊ စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို ဖျက်မှောက် ပြုရန် အထောက်အထား ခိုင်လုံသော အကျင့်သည် ရှိ သလော”

“အရှင်ဘုရား--- ကျွန်ုပ်တို့၏ မိမိဆရာအယူဝါဒ၌ စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကသည် ရှိပါ၏။ စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို ဖျက်မှောက်ပြုရန် အထောက်အထား ခိုင်လုံ သော အကျင့်သည် ရှိပါ၏”

“ဥဒါယီ---စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို ဖျက်မှောက် ပြုရန် အထောက်အထားခိုင်လုံသော အကျင့်-ဟူသည် အဘယ်နည်း”

“အရှင်ဘုရား--- ဤလောက၌ အချို့သူသည် အသက် သတ်ခြင်းကို ပယ်၍ အသက်သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ မပေးသည်ကို ယူခြင်းကို ပယ်၍ မပေးသည်ကို ယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ သူတစ်ပါးသားမယားအား ပြစ်မှားကျူးလွန် ခြင်းကို ပယ်၍ သူတစ်ပါးသားမယားအား ပြစ်မှားကျူးလွန် ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းကို ပယ်၍ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ ထို့အပြင် အကျင့် ဂုဏ်တစ်မျိုးမျိုးကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ အရှင်ဘုရား--- ဤသည်ကား စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို ဖျက်မှောက် ပြုရန် အထောက်အထားခိုင်လုံသော အကျင့်ပါတည်း”

“ဥဒါယီ---သင် တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ အသက်သတ်ခြင်း ကို ပယ်၍ အသက်သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သောအခါ၌ ခန္ဓာ ကိုယ် အတ္တဘောသည် စင်စစ် ချမ်းသာရှိသလော၊ ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲတွဲလျက် ရှိသလော”

“အရှင်ဘုရား--- ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲ တွဲလျက် ရှိပါ၏”

“ဥဒါယီ--- မပေးသည်ကို ယူခြင်းကို ပယ်၍ မပေးသည် ကို ယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သော အခါ၌ ခန္ဓာကိုယ်အတ္တဘော

သည် စင်စစ် ချမ်းသာရှိသလော၊ ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲ တွဲလျက် ရှိသလော”

“အရှင်ဘုရား--- ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲ တွဲလျက် ရှိပါ၏”

“ဥဒါယိ--- သူတစ်ပါးသားမယားအား ခြစ်မှားကျူးလွန် ခြင်းကို ပယ်၍ သူတစ်ပါးသားမယားအား ခြစ်မှားကျူး လွန်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သောအခါ၌ ခန္ဓာကိုယ်အတ္တဘော သည် စင်စစ် ချမ်းသာရှိသလော၊ ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲ တွဲလျက် ရှိသလော”

“အရှင်ဘုရား--- ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲ တွဲလျက် ရှိပါ၏”

“ဥဒါယိ--- မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းကို ပယ်၍ မဟုတ် မမှန် ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သော အခါ၌ စင်စစ် ချမ်းသာ ရှိသလော၊ ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲ တွဲလျက် ရှိသလော”

“အရှင်ဘုရား--- ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲ တွဲလျက် ရှိပါ၏”

“ဥဒါယိ--- အကျင့်ဂုဏ် တစ်မျိုးမျိုးကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်သောအခါ၌ ခန္ဓာကိုယ်အတ္တဘောသည် စင်စစ် ချမ်းသာ ရှိသလော၊ ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲ တွဲလျက် ရှိသလော”

“အရှင်ဘုရား--- ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲ တွဲလျက် ရှိပါ၏”

“ဥဒါယိ--- ရောဂါပေးသော ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲရှိသော အကျင့် ကို အစွဲပြု၍ စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို ဖျက်မှောက် ပြုရန် ဖြစ်နိုင်မည်လော”

“မြတ်စွာဘုရားသည် စကားကို ဖြတ်တောက်တော်မူပြီး ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာ ဘုရားသည် စကားတော်ကို ဖြတ်တောက်တော်မူပြီ”

“ဥဒါယိ--- သင်သည် အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ ဆိုဘိသ နည်း”

“အရှင်ဘုရား--- ကျွန်ုပ်တို့၏ မိမိဆရာအယူဝါဒ၌ ‘စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကသည် ရှိ၏၊ စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို ဖျက်မှောက်ပြုရန် အထောက်အထား ခိုင်လုံ သော အကျင့်သည် ရှိ၏၊ ဟူသော အယူအဆ ရှိ၏။ အရှင် ဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားက ဤသို့ မိမိဆရာအယူဝါဒ၌ မေးစစ်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆိုဘိသဖြင့် ကြပါကုန်၏။ အချည်းနှီးဖြစ်ကြပါကုန်၏၊ လွှဲချော်ကြပါကုန်၏။

ဇ.၂.၂၃။ အရှင်ဘုရား--- စင်စစ် ချမ်းသာသော လောက သည် ရှိပါသလော၊ စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို

ဖျက်မှောက်ပြုရန် အထောက်အထား ခိုင်လုံသော အကျင့် သည် ရှိပါသလော”

“ဥဒါယိ--- စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကသည် ရှိသည် သာတည်း၊ စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို ဖျက်မှောက် ပြုရန် အထောက်အထား ခိုင်လုံသော အကျင့်သည် ရှိသည် သာတည်း”

“အရှင်ဘုရား--- စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို ဖျက် မှောက်ပြုရန် အထောက်အထား ခိုင်လုံသော အကျင့်- ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း”

“ဥဒါယိ--- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ကာမဂုဏ် တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်၍သာလျှင် ပထမဇ္ဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဝိတက်၊ ဝိတရတို့၏ ငြိမ်းခြင်းကြောင့် ဒုတိယဇ္ဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဝီတိကိုလည်း မတပ်မက်ခြင်း စက်ဆုပ်ခြင်း ကြောင့် တတိယဇ္ဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဥဒါယိ--- စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို ဖျက်မှောက်ပြုရန် အထောက် အထားခိုင်လုံသော အကျင့်-ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း”

“အရှင်ဘုရား--- ထိုငါးပါးသီလအကျင့်သည် စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို ဖျက်မှောက် ပြုရန် အထောက် အထား ခိုင်လုံသော အကျင့် မဟုတ်သေးပါ။ အရှင်ဘုရား--- ဤတတိယဇ္ဈာန်အကျင့်ဖြင့်သာ ထိုသူသည် စင်စစ် ချမ်းသာ သော လောကကို ဖျက်မှောက်ပြုပြီး ဖြစ်ပါ၏”

“ဥဒါယိ--- ဤတတိယဇ္ဈာန်အကျင့်ဖြင့် ထိုသူသည် စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို ဖျက်မှောက်ပြုပြီး မဟုတ် သေး။ ထိုတတိယဇ္ဈာန်အကျင့်သည် စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို ဖျက်မှောက်ပြုရန် အထောက်အထား ခိုင်လုံရုံ မျှသာ ဖြစ်သေး၏”

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော သကုလုဒါယီပရိနိဒ္ဓိ၏ ပရိသတ်တို့သည် “ဤအရာ၌ ငါတို့သည် ဆရာနှင့်တကွ ဖျက်မှောက်စရာ ရှိကုန်၏* ဤအရာ၌ ငါတို့သည် ဆရာနှင့် တကွ ဖျက်မှောက်စရာ ရှိကုန်၏၊ ငါတို့သည် ဤထက် ပိုလွန်၍ သမီးကြကုန်၊ ဟု ဝံ့တင်ထပ်မျှ ပြင်းပြ ကျယ်လောင်သော အသံကို ပြကြကုန်၏။

ထိုအခါ သကုလုဒါယီပရိနိဒ္ဓိသည် မိမိပရိသတ်ကို တိတိ ဆိတ်အောင် ပြ၍ မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏။ “အရှင် ဘုရား--- ထိုသူသည် အဘယ်သို့သော အတိုင်းအရာ၌ဖြင့် စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို ဖျက်မှောက် ပြုပါသနည်း”

“ဥဒါယိ---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် သူ့ကိုယ်ပိုင်ခြင်းကြောင့် စတုတ္ထဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ စင်စစ်ချမ်းသာသော လောကသို့ ကပ်ရောက်ကြသော နတ်တို့နှင့် အတူ ကောင်းစွာ တည်ရ၏။ ကောင်းစွာ စကားပြောရ၏။ ဆွေးနွေးရ၏။ ဥဒါယိ---ထိုသူသည် ဤမျှအတိုင်းအရှည်ဖြင့် စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို မျက်မှောက်ပြု၏”

ဥ.၂.၂၃၃။ “အရှင်ဘုရား---ရဟန်းတို့သည် စင်စစ် ဤချမ်းသာသော လောကကို မျက်မှောက်ပြုလိုသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးကြကုန်သလော”

“ဥဒါယိ---ရဟန်းတို့သည် စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို မျက်မှောက်ပြုလိုသောကြောင့်သာ ငါ့ထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြသည် မဟုတ်ကုန်။ ဥဒါယိ--- သာလွန်မွန်မြတ်သော အခြားတရားတို့သည် ရှိကုန်သေး၏။ ထိုတရားတို့ကို မျက်မှောက်ပြုလိုသောကြောင့် ရဟန်းတို့သည် ငါ့ထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြကုန်၏”

“အရှင်ဘုရား--- ထိုအခြားတရားတို့ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း”

“ဥဒါယိ---ရဟန်းသည် ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ်လတ်သော် ပုဗ္ဗေဒိပါသာနသတိဉာဏ် (ရှေး၌နေခဲ့ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့တတ်သော ဉာဏ်) အလိုငှာ စိတ်ကို ရှေးရှုညွတ်စေ၏။ ထိုရဟန်းသည် များပြားသော ရှေး၌ နေခဲ့ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့နိုင်၏။ ဥဒါယိ---ဤသည်လည်း ရဟန်းတို့သည် ငါ့ထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးနေကြကြောင်းဖြစ်သော တရားပင်တည်း။

ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ်လတ်သော် ရဟန်းသည် ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ် (သတ္တဝါတို့၏ စိတ်ပဋိသန္ဓေကို သိတတ်သော ဉာဏ်) အလိုငှာ စိတ်ကို ရှေးရှုညွတ်စေ၏။ ထိုရဟန်းသည် စုတေဆဲသတ္တဝါ ပဋိသန္ဓေနေဆဲသတ္တဝါ အစရှိသော သတ္တဝါအမျိုးမျိုးကို ဒိဗ္ဗစက္ခု ဉာဏ်ဖြင့် မြင်၏။ ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်သော သတ္တဝါတို့ကို ကွဲကွဲပြားပြား သိ၏။ ဥဒါယိ---ဤသည်လည်း ရဟန်းတို့သည် ငါ့ထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးနေကြကြောင်းဖြစ်သော တရားပင်တည်း။

ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ်လတ်သော် ထိုရဟန်းသည် အာသဝက္ခယဉာဏ် (အာသဝေါတရားတို့၏ ကုန်ရာဖြစ်သော ဉာဏ်) အလိုငှာ စိတ်ကို ရှေးရှု

ဆောင်၏။ ရှေးရှုညွတ်စေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ဤတရားကား ဆင်းရဲ-ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ ဤတရားကား ဆင်းရဲ ဖြစ်ကြောင်း-ဟု၊ ဤတရားကား ဆင်းရဲချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်-ဟု၊ ဤတရားကား ဆင်းရဲချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်-ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ ဤတရားတို့ကား အာသဝေါတရားတို့-ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ ဤတရားကား အာသဝေါတရားတို့၏ ဖြစ်ကြောင်း-ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ ဤတရားကား အာသဝေါတရားတို့၏ ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်-ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ ဤတရားကား အာသဝေါတရားတို့၏ ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်-ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ ဤသို့ သိသော ဤသို့ မြင်သော ထိုရဟန်း၏ စိတ်သည် ကာမာသဝမှလည်း လွတ်မြောက်၏။ ဘဝိသဝမှလည်း လွတ်မြောက်၏။ အဝိဇ္ဇာသဝမှလည်း လွတ်မြောက်၏။ လွတ်မြောက်သော် လွတ်မြောက်ပြီး-ဟု အသိဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်၏။ “ပဋိသန္ဓေနေမူ ကုန်ပြီ။ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ။ ပြုဖွယ် မက်စွကို ပြုပြီးပြီ ဤ မက်စွအလိုငှာ တစ်ပါးသော ပြုဖွယ် ကိစ္စ မရှိတော့ပြီ”ဟု သိ၏။ ဥဒါယိ---ဤသည်လည်း ရဟန်းတို့သည် ငါ့ထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးနေကြကြောင်း ဖြစ်သော အခြားတရားတို့-ဟူသည် ဤတရားတို့ပင်တည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဥ.၂.၂၃၄။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ဥဒါယိ ပရိနိဗ္ဗိသည့် မြတ်စွာဘုရားကို “အရှင်ဘုရား---တရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်ရှိပါ၏။ အရှင်ဘုရား---တရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်ရှိပါ၏။ အရှင်ဘုရား--- ကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ ရှင်အမြစ်ကို ရလိုပါ၏။ ရဟန်းအမြစ်ကို ရလိုပါ၏”ဟု လျှောက်၏။

ဤသို့ လျှောက်သည်ရှိသော် သကုလုဒါယိပရိနိဗ္ဗိသ ပရိသတ်တို့သည် သကုလုဒါယိပရိနိဗ္ဗိသကို “အရှင်ဘုရား--- ဥပမာအားဖြင့် အိုးစရည်းကြီး ဖြစ်ပြီးလျှင် ရေသယ်အိုး ဖြစ်သကဲ့သို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အရှင်ဥဒါယိသည် ရဟန်း ခေါတမထေဉ် မြတ်သော အကျင့်ကို မကျင့်ပါလင့်။ အရှင်ဥဒါယိသည် ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်ပြီးလျှင် တပည့်နေ နေခြင်းကို မနေပါလင့်”ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ဤသို့လျှင် သကုလုဒါယိပရိနိဗ္ဗိသ ပရိသတ်သည် သကုလုဒါယိပရိနိဗ္ဗိသ မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်း၏ အန္တရာယ်ကို ပြကြလေသတည်း။

• • • • •

ဝေခနသသုတ်

၉.၂.၂၃၅။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဝေခနသပရိနိဗ္ဗိတသည မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်နေသော ဝေခနသပရိနိဗ္ဗိတသည မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ "ဤသည်ကား လွန်မြတ်သော အဆင်းတည်း။ ဤသည်ကား မွန်မြတ်သော အဆင်းတည်း"ဟု ဥဒါန်းကျူးရင်း၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေခနသပရိနိဗ္ဗိတအား သူ၏ "ဤသည်ကား မွန်မြတ်သော အဆင်းတည်း။ ဤသည်ကား မွန်မြတ်သော အဆင်းတည်း"ဟုသော ဥဒါန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ (စူဠသကုလုဒါယီသုတ်၊ စာမူကိနာ စူဠ-က အတိုင်း) မေးစိစစ်တော်မူကာ ဤသို့ ဆက်လက် မိန့်တော်မူ၏-

၉.၂.၂၃၆။ "ကမ္ဘာန---ကမ္ဘာမဂုဏ်တို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။ အဘယ်ငါးပါးတို့နည်း ဟုမူ- တပ်မက်ဖွယ် မြစ်သော ရွှါရုံ၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံနှင့် ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ တို့တည်း။ ကမ္ဘာန---ဤကမ္ဘာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ်သည့် ချမ်းသာမှု၊ ဝမ်းမြောက်မှုကို ကာမသုခ-ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ဤကာမသုခကို ကာမဂုဏ်တို့ထက် မြတ်၏-ဟု ဆိုရ၏။ ကာမဂုဏ်(နိဗ္ဗာနသုခ)ကို ကာမသုခထက် မြတ်၏-ဟု

ဆိုရ၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော ဝေခနသပရိနိဗ္ဗိတသည မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့ လျှောက်၏- "အရှင်ဂေါတမ---အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှပါ၏။ အရှင်ဂေါတမ---ထူးဆန်းလှပါ၏။ အရှင်ဂေါတမသည် "ကာမသုခကို ကာမဂုဏ်တို့ထက် မြတ်၏-ဟု ဆိုရ၏။ ကာမဂုဏ်(နိဗ္ဗာနသုခ)ကို ကာမသုခထက် မြတ်၏-ဟု ဆိုရ၏" ဟူသော ဤကားကို အလွန် ကောင်းစွာ ပြောကြားပါပေ၏။ အရှင်ဂေါတမ---ကာမသုခကို ကာမဂုဏ်တို့ထက် မြတ်၏-ဟု ဆိုရပါ၏။ ကာမဂုဏ်(နိဗ္ဗာနသုခ)ကို ကာမသုခထက် မြတ်၏-ဟု ဆိုရပါ၏"

"ကမ္ဘာန---အခြားအယူ ရှိသော၊ အခြားဆရာ ရှိသော သင်သည် ကာမတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကာမသုခကိုလည်းကောင်း၊ ကာမဂုဏ်(နိဗ္ဗာနသုခ)ကို လည်းကောင်း သိနိုင်ခဲ့၏။ ကမ္ဘာန---ရဟန္တာရဟန်းတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုရဟန္တာရဟန်းတို့သည်သာ ကာမတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကာမသုခကိုလည်းကောင်း၊ ကာမဂုဏ်(နိဗ္ဗာနသုခ)ကိုလည်းကောင်း သိနိုင်ကုန်၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၉.၂.၂၃၇။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော ဝေခနသပရိနိဗ္ဗိတသည စိတ်ဆိုးသည်၊ နုလုံးမသာယာသည့် ဖြစ်၍ မြတ်စွာ

ဘုရားကိုပင် အမြဲတင်လိုသည် ဖြစ်၍၊ မြတ်စွာဘုရားကိုပင် ရွတ်ချလိုသည် ဖြစ်၍ "ရဟန်းဂေါတမအပေါ်သို့ ကျရောက်စေမည်"ဟု နှလုံးသွင်းကာ "ဤသို့သာလျှင် ဤလောက၌ အချို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ရှေ့ကာလကို မသိကုန်ဘဲလျက်၊ နောက်ကာလကို မမြင်ကုန်ဘဲလျက် "ပဋိသန္ဓေနေမှုကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ ပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ မဂ်ကိစ္စအလိုက တစ်ပါးသော ပြုဖွယ်မရှိတော့ပြီ-ဟု သိ၏"ဟူ၍ ဝန်ခံကုန်၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့ ပြောဆိုအပ်သော စကားသည် စကားမျှသာ ဖြစ်၏။ ရယ်ဖွယ်သာလျှင် ဖြစ်၏။ အမည်မျှသာ ဖြစ်၏။ အကျိုးမရှိသည်သာ ဖြစ်၏။ အချည်းနီးသာ ဖြစ်၏။"ဟု မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်၏။

"ကစ္စာန---ရှေ့ကာလကို မသိကြကုန်ဘဲလျက်၊ နောက်ကာလကို မမြင်ကြကုန်ဘဲလျက် ထိုသို့ ဝန်ခံကုန်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့ကို နှိမ်နင်းမှုသည် လမ်းမှန်သည်သာ ဖြစ်၏။

ကစ္စာန---ရှေ့ကာလကို ထားဦးလော့၊ နောက်ကာလကို ထားဦးလော့၊ ကစ္စာန---ဥပမာအားဖြင့် ကလေးသူငယ်လူမည် ပက်လက်အိပ်အိပ်လျက် ကြိုးအနှောင်အဖွဲ့တို့ဖြင့်

အနှောင်ဖွဲ့၊ ငါးမျိုး နှောင်ဖွဲ့ထားသည် ဆိုပါတော့၊ ထိုသူငယ်၏ ကြိုးခြင်းခြင်းကို အစွဲပြု၍ ကုသေတို့၏ ရင်ခြင်းကို အစွဲပြု၍ ထိုအနှောင်အဖွဲ့တို့သည် ကျွတ်လွတ်ကုန်ငြားအံ့။ ထိုသတို့သားသည် ငါ ကျွတ်လွတ်ခဲ့ပြီ-ဟု ကျွတ်လွတ်ခြင်းကိုကား သိနိုင်၍ နှောင်ဖွဲ့ခြင်းကိုကား မသိနိုင်။ ကစ္စာန---ဤအတူပင်လျှင် ဟန်မဆောင်မလှည့်ပတ် ခြောင့်မတ်သော သဘောရှိသည့် သိန်းလည်သော ယောက်ျားသည် လာပါစေ၊ ငါ ဆုံးမမည်၊ ငါ တရားဟောမည်၊ ငါ ဆုံးမသည့်အတိုင်း ကျင့်သုံးလတ်သော် မကြာမြင့်မီပင် ဤသို့လျှင် အဝိဇ္ဇာအနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်ပြီ-ဟု ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် သိလိမ့်မည်၊ ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မြင်လိမ့်မည်"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော ဝေဓနသပရိနိရိသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အရှင်ဂေါတမ---တရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အရှင်ဂေါတမ---တရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အရှင်ဂေါတမသည် ကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှ စ၍ အသက်ထက်ဆုံး ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ-ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ"ဟု လျှောက်ထား၏။

၄။ ရှေ့ဝန်

၁

• • • • • ဗဒ္ဓိကာရသုတ်

၉.၂.၂၃၈။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ကောသလတိုင်း၌ ဒေသစာရီ ကြံချီတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် လမ်းမှ ဘေးသို့ ဆင်းတော်မူ၍ တစ်ခုသော အရပ်သို့ ရောက်သောအခါ ပြီးတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် လက်ဝဲတစ်ဘက် ပရိဝေသကံ၌ သင်္ကန်းကို စံပယ်တင်၍ မြတ်စွာဘုရားကို လက်အုပ်ချီကာ "မြတ်စွာဘုရား---မြတ်စွာဘုရား ပြီးတော်မူခြင်း၏ အကြောင်းကား အဘယ်ပါနည်း"ဟု လျှောက်၏။

"အာနန္ဒာ--- ရှေးအခါက ဤအရပ်၌ ဝေဂဠိဂံမည်သော ရွာ ရှိခဲ့ဖူး၏။ ထိုရွာသည် မြည့်လည်း မြည့်စုံ၏။ စည်လည်း စည်ပင်၏။ လူဦးရေလည်း များ၏။ လူမျိုးစုံ ရောပြွမ်း၏။ အာနန္ဒာ--- ဝေဂဠိဂံရွာကို အမှီပြု၍ ပူဇော်အထူးကို စံတော်မူ ထိုက်သော၊ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ကဿပမြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ အာနန္ဒာ--- ဤအရပ်၌ ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်းတော်သည် ရှိ၏။ အာနန္ဒာ--- ကဿပမြတ်စွာဘုရားသည် ဤအရပ်၌ ထိုင်တော်မူလျက် ရဟန်း အပေါင်းကို ဆုံးမတော်မူ၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် သင်္ကန်းကြီးကို လေးထပ် ခေါက်ခင်း၍ မြတ်စွာဘုရားအား "မြတ်စွာဘုရား---မြတ်စွာ

ဘုရားသည် ဤနေရာ၌ သီတင်းသုံးတော်မူပါ။ ဤမြေပြင် အရပ်သည် ပူဇော်အထူးကို စံတော်မူထိုက်သော၊ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူကုန်သော နှစ်ဆူသော ဘုရားရှင်တို့ သုံးဆောင်သော မြေပြင်အရပ် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်"ဟု လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာအား ဆက်လက် မိန့်တော်မူ၏-

၉.၂.၂၃၉။ "အာနန္ဒာ--- ဝေဂဠိဂံရွာ၌ ဗဒ္ဓိကာရမည်သော အိုးထိန်းသည်သည် ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဖြစ်၏။ အာနန္ဒာ--- ဗဒ္ဓိကာရအိုးထိန်းသည်မှာ ဇောတိပါလလုလင်-ဟူသော အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိ၏။ အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ ဗဒ္ဓိကာရအိုးထိန်းသည်သည် ဇောတိပါလလုလင်ကို 'ဇောတိပါလ---လာ၊ သွားကြစို့၊ ကဿပမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် ချဉ်းကပ်ကြကုန်စို့'ဟု ပြောဆို၏။

အာနန္ဒာ--- ဤသို့ ပြောဆိုသော် ဇောတိပါလလုလင်သည် ဗဒ္ဓိကာရအိုးထိန်းသည်ကို 'ဗဒ္ဓိကာရ---တော်ပြီ၊ ထိုကတုံးရဟန်းယုတ်ကို ဖူးမြင်ရသဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိမည်နည်း'ဟု ပြောဆို၏။ အာနန္ဒာ--- ဗဒ္ဓိကာရအိုးထိန်းသည်သည် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ထိုသို့ ပြော၍ ဇောတိပါလ

လုလင်ကလည်း သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ထိုသို့ ငြင်းပယ်၏။
'ဧတဝိပါလ---သို့ဖြစ်ပါမှ ကြော့တွန်းဆပ်ပြာကို ဆောင်
ယူ၍ ရေချိုးရန် ဖြစ်ဆိပ်သို့ သွားကြကုန်စို့'ဟု ဆို၏။
အာနန္ဒာ---ဧတဝိပါလလုလင်သည် 'ကောင်းပြီ'ဟု၍
လက်ခံ၏။ အာနန္ဒာ---ထိုအခါ ယဉ်ကာရအိုးထိန်းသည်နှင့်
ဧတဝိပါလလုလင်တို့သည် ကြော့တွန်းဆပ်ပြာကို ယူ၍
ရေချိုးရန် ဖြစ်ဆိပ်သို့ သွားကြကုန်၏။

ဥ.၂.၂၄၀။ အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ၌လည်း ယဉ်ကာရ
အိုးထိန်းသည်သည် ဧတဝိပါလလုလင်ကို ကဿပမြတ်စွာ
ဘုရားကို သွားဖူးကြ၍ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ခေါ်၏။ ဧတဝိ
ပါလလုလင်ကလည်း သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ငြင်းပယ်၏။

အာနန္ဒာ---ထိုအခါ ယဉ်ကာရအိုးထိန်းသည်သည်
ဧတဝိပါလလုလင်အား ပုဆိုးခါးတောင်းကျွတ်ကို ဆွဲ၍
'ဧတဝိပါလ--- ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်းတော်
သည်အနီး၌ ရှိနေ၏။ ဧတဝိပါလ---လာ၊ ဘုရားဖူး သွားကြ
စို့'ဟု ဆို၏။ အာနန္ဒာ---ထိုအခါ ဧတဝိပါလလုလင်သည်
ပုဆိုးခါးတောင်းကျွတ်ကို ဖြေ၍ ယဉ်ကာရအိုးထိန်းသည်ကို
'ယဉ်ကာရ---တော်ပြီ၊ ထိုကတိုးရဟန်းမယုတ်ကို ဖူးမြင်
ရသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိမည်နည်း'ဟု ဆို၏။

အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ ယဉ်ကာရအိုးထိန်းသည်သည်
ခေါင်းလျော်ပြီးသော ဧတဝိပါလလုလင်၏ ဆံပင်ကို ဆွဲ၍
'ဧတဝိပါလ--- ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်းတော်
သည် အနီး၌ ရှိနေ၏။ ဧတဝိပါလ---လာ၊ ဘုရားဖူး သွားကြ
စို့'ဟု ပြောဆို၏။ အာနန္ဒာ---ထိုအခါ ဧတဝိပါလလုလင်
သည် 'အချင်းတို့---အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှ၏တကား၊ အချင်း
တို့--- ထူးဆန်းလှ၏တကား။' ဤယဉ်ကာရအိုးထိန်းသည်
သည် ဇာတ်နိမ့်သို့ဖြစ်လျက် ခေါင်းလျော်ပြီးသော ငါတို့၏
ဆံပင်ကို ဆွဲကိုင်သင့်သည်-ဟုပင် ထင်မဟုတ်ဘဲတိ၏။ ဤ
အရာသည်ကား စင်စစ် မယုတ်ညံ့တန်ရာ'ဟု စဉ်းစား၍
ယဉ်ကာရအိုးထိန်းသည်ကို 'ယဉ်ကာရ---သည့်လောက်ပင်
ဖူးမြင်စေလိုသလော'ဟု ဆို၏။ 'ဧတဝိပါလ---သည်
လောက်ပင် ဖူးမြင်စေလို၏'ဟု ဆို၏။ 'ယဉ်ကာရ---သို့ ဖြစ်မှ
လွှတ်လော့၊ သွားကြမည်'ဟု ဆို၏။

ဥ.၂.၂၄၁။ အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ ယဉ်ကာရအိုးထိန်း
သည်နှင့် ဧတဝိပါလလုလင်တို့သည် ကဿပမြတ်စွာ
ဘုရားထံတော်သို့ ချင်းကပ်ကြပြီးလျှင် ယဉ်ကာရအိုး
ထိန်းသည်သည်ကဿပမြတ်စွာဘုရားကို ရိုနှိုး၍သင့်လျော်
သဖြ့် ထိုင်နေ၏။ ဧတဝိပါလလုလင်သည်ကား ကဿပ
မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောဆို၏။
ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အောက်မေ့ဖွယ် စကားကို ပြောဆိုပြီး၍

သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်၏။ အာနန္ဒာ---သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ပြီး
သော ယဉ်ကာရအိုးထိန်းသည်သည် ကဿပမြတ်စွာ
ဘုရားကို 'မြတ်စွာဘုရား--- ဤဧတဝိပါလလုလင်သည်
ဘုရားတပည့်တော်၏ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ဖြစ်ပါ၏။ ဤ
ဧတဝိပါလလုလင်အား တရားဟောတော်မူပါ'ဟု လျှောက်
၏။

အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ ကဿပမြတ်စွာဘုရားသည်
ယဉ်ကာရအိုးထိန်းသည်နှင့် ဧတဝိပါလလုလင်တို့အား
တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူ၏။ အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ
ယဉ်ကာရအိုးထိန်းသည်နှင့် ဧတဝိပါလလုလင်တို့သည်
ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ တရားကို အလွန်နှစ်သက် ဝမ်း
မြောက်လျက် နေရာမှ ထပြီးလျှင် ကဿပမြတ်စွာဘုရားကို
ရိုနှိုး၍ အရိုအသေပြုကာ ပြန်သွားခဲ့ကြကုန်၏။

ဥ.၂.၂၄၂။ အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ ဧတဝိပါလလုလင်သည်
ယဉ်ကာရအိုးထိန်းသည်ကို 'ယဉ်ကာရ---သင့်သည်
ဤတရားကို နှာရသည် မဟုတ်ပါလော၊ ထိုသို့ နှာရပါလျက်
အဘယ်ကြောင့် ရဟန်းဘောင်သို့ မဝင်ရောက်ဘိသနည်း'
ဟု ဆို၏။ 'ဧတဝိပါလ---မျက်မမြင်မိဘာဆိုတို့ကို လုပ်
ကျွေးနေရသည်-ဟု ငါ့ကို သင် သိသည် မဟုတ်လော'ဟု
ဆို၏။ 'ယဉ်ကာရ---သို့ဖြစ်ပါမှ ငါသည် ရဟန်းဘောင်သို့
ဝင်ရောက်အံ့'ဟု ဆို၏။

အာနန္ဒာ---ထိုအခါ ယဉ်ကာရအိုးထိန်းသည်နှင့်
ဧတဝိပါလလုလင်တို့သည် ကဿပမြတ်စွာဘုရားထံ
တော်သို့ ချင်းကပ်ကာ ရိုနှိုး၍ သင့်လျော်သော နေရာ၌
ထိုင်နေကြကုန်၏။ သင့်လျော်သောနေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော
ယဉ်ကာရအိုးထိန်းသည်သည် ကဿပမြတ်စွာဘုရားကို
'မြတ်စွာဘုရား---ဤဧတဝိပါလလုလင်သည် ဘုရား
တပည့်တော်၏ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ဖြစ်ပါ၏။ မြတ်စွာ
ဘုရား---ဤဧတဝိပါလလုလင်ကို ရုပ်၊ ရဟန်းပြုပေးတော်
မူပါဘုရား'ဟု လျှောက်၏။ အာနန္ဒာ---ဧတဝိပါလလုလင်
သည် ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်၌ ရှင်အဖြစ်၊ ရဟန်း
အဖြစ်ကို ရ၏။

ဥ.၂.၂၄၃။ အာနန္ဒာ--- ကဿပမြတ်စွာဘုရားသည်
ဝေဇဠိဂူ၌ မွေ့လျော်သရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော်မူပြီး
ဧတဝိပါလလုလင်ကို ရဟန်းပြုပေး၍ ဆယ့်ငါးရက်မျှ
ရှိသော အခါ တရာကသီပြီးသို့ ဒေသစာရီကြံချီတော်မူ၏။
ထိုသို့ ကြွတ်မူရာ မကြွတ်မူဘဲ တရာကသီပြီးသို့ ရောက်
တော်မူ၏။ အာနန္ဒာ---ထိုအခါ၌ ကဿပမြတ်စွာဘုရား
သည် တရာကသီပြီး ကုသိပတနနိမိဒိဝုဒ္ဓိတော၌ သီတင်း
သုံးနေတော်မူ၏။ အာနန္ဒာ---ဂီတိမည်သော ကာသီမင်း

သည် 'ကဿပမြတ်စွာဘုရား တရားကသိမြို့သို့ ရောက်
တော်မူ၍ ကုသိပတနမိဂါဝနိတောသ္မိ သီတင်းသုံးနေတော်
မူသတို့'ဟု ကြား၏။

အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ ကိကီမင်းကြီးသည် အကောင်း
တကုာ အကောင်းဆုံး ယာဉ်တို့ကို ကစေ၍ အကောင်း
တကုာ အကောင်းဆုံးယာဉ်ကို တက်စီးပြီးလျှင် ကဿပ
မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် ကြိုးစားသော မင်း၏ ကျက်သရေ
ဖြင့် တရားကသိမြို့မှ ထွက်လာ၏။ ယာဉ်ဖြင့် သွား၍ ရသေ့
သော အရပ်ကို ယာဉ်ဖြင့် သွား၍ ယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းသက်ပြီး
လျှင် ခြေကျင်သာလျှင် ကဿပမြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့
ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေ၏။ အာနန္ဒာ
---သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေသော ကိကီမင်းကြီးအား ကဿပ
မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားကို ဟောကြားဖူးမြှင့်တော်
မူ၏။ အာနန္ဒာ--- ကိကီမင်းကြီးသည် ကဿပမြတ်စွာ
ဘုရား၏ တရားစကားကို နာကြားပြီးသော အခါ 'မြတ်စွာ
ဘုရား---မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ
နက်ဖြန် ဘုရားတပည့်တော်၏ နန်းတော်သို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး
ကြတော်မူပါ'ဟု လျှောက်ထား၏။ အာနန္ဒာ---ကဿပ
မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်
မူ၏။ အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ ကိကီမင်းကြီးသည် ကဿပ
မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံတော်မူခြင်းကို သိ၍ နေရာမှ ထကာ
ရှိခိုးလျက် အရှိအသေပြုပြီးလျှင် ပြန်သွားလေ၏။ အာနန္ဒာ
---ထိုအခါ ကိကီမင်းကြီးသည် နောက်တစ်နေ့၌ မိမိ
နန်းတော်၌ များသော ဟင်းလျာရှိသည့် မွန်မြတ်သော
လက်ရွေးစင် ပတ္တပုဏ္ဏား* သလေးခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို စီရင်
စေပြီးလျှင် ကဿပမြတ်စွာဘုရားအား 'မြတ်စွာဘုရား---
ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ'ဟု လျှောက်ထားစေ၏။

၉.၂.၂၄၄။ အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ ကဿပမြတ်စွာဘုရား
သည် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ကိကီမင်းကြီး၏ နန်းတော်သို့
ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အသင့်ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်နေ
တော်မူ၏။ အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ ကိကီမင်းကြီးသည် ဘုရား
အဖူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအား မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်
ဘောဇဉ်ကို ပြည့်စုံသည့်တိုင်အောင် ဆက်ကပ်၏။ အာနန္ဒာ
---ထိုအခါ ကိကီမင်းကြီးသည် ကဿပမြတ်စွာဘုရား ဆွမ်း
ဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ နှိမ့်သော၊ သင့်လျော်သော တစ်
နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ အာနန္ဒာ---ထိုသို့ ထိုင်ပြီးသော ကိကီ
မင်းကြီးသည် ကဿပမြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့ လျှောက်
ထား၏။ 'မြတ်စွာဘုရား---မြတ်စွာဘုရားသည် ဘရာဇာသီ
မြို့၌ ဝါဆိုခြင်းကို လက်ခံတော်မူပါ။ သံဃာတော်အား ဘုရား
တပည့်တော်၏ ဤသို့သော ဆွမ်းကပ်မှုသည် ဖြစ်ပါ
လိမ့်မည်'

'မင်းကြီး---မသင့်၊ ငါသည် ဝါဆိုခြင်းကို လက်ခံပြီးပြီ'ဟု
မိန့်တော်မူ၏။

အာနန္ဒာ---ကိကီမင်းကြီးသည် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ထို
သို့ လျှောက်၍ ကဿပဘုရားရှင်ကလည်း သုံးကြိမ်တိုင်
အောင် ထိုသို့ပင် မိန့်တော်မူ၏။ အာနန္ဒာ---ထိုအခါ ကိကီ
မင်းကြီးမှာ 'မြတ်စွာဘုရားသည် တရားကသိမြို့၌ ဝါဆို
ခြင်းကို လက်ခံပဲ'ဟု တွေးကာ စိတ်မစားခြင်း၊ နှလုံးမသာယာ
ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ အာနန္ဒာ---ထိုအခါ ကိကီမင်းကြီးသည်
ကဿပမြတ်စွာဘုရားကို 'မြတ်စွာဘုရား---ဘုရားတပည့်
တော်ထက် သာလွန်သော အလုပ်အကျွေး တစ်စုံတစ်
ယောက် ရှိပါသေးသလော'ဟု လျှောက်၏။

'မင်းကြီး---ဝေဂဉ္စရိမည်သော ရွာ၌ ယဋိကာရမည်သော
အိုးထိန်းသည်သည် ငါ၏ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်၏။ သူသည်
မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဖြစ်၏။ မင်းကြီး---သင်မင်းကြီး
မှာ 'မြတ်စွာဘုရားသည် တရားကသိမြို့၌ ငါကပ်ခြင်းကို
လက်ခံတော်မူ'ဟု စိတ်မစားခြင်း၊ နှလုံးမသာယာခြင်း
သည် ရှိ၏။ ထိုသဘောမျိုးသည် ယဋိကာရအိုးထိန်းသည်မှာ
မရှိ၊ ရှိလိမ့်မည်လည်း မဟုတ်။ မင်းကြီး---ယဋိကာရ အိုး
ထိန်းသည်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍ ဆည်း
ကပ်၏။ တရားတော်ကို ကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍ ဆည်းကပ်၏။
သံဃာတော်ကို ကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍ ဆည်းကပ်၏။ မင်းကြီး
---ယဋိကာရအိုးထိန်းသည်သည် အသက်သတ်ခြင်းမှ
ရှောင်ကြဉ်၏။ မပေးသည်ကို ယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ သူ
တစ်ပါးသားမဟာကို ခြိမ်းဖျားလွန်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။
မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ ယစ်မျိုးမဝင်လျာ
ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော သေရည်အရက် များစွာကင်းစား
ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ မင်းကြီး---ယဋိကာရအိုးထိန်းသည်
သည် မြတ်စွာဘုရားကို မတုန်မလှုပ် သက်ဝင်ကြည်ညို၏။
တရားတော်ကို မတုန်မလှုပ် သက်ဝင်ကြည်ညို၏။ သံဃာ
တော်ကို မတုန်မလှုပ် သက်ဝင်ကြည်ညို၏။ အဓိပ္ပာယ်တို့
နှစ်သက်အပ်သော သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏။ မင်းကြီး---ယဋိကာရ
အိုးထိန်းသည်သည် ဒုက္ခသစ္စာ၌ ယုံမှားကင်း၏။ သမုဒယ
သစ္စာ၌ ယုံမှားကင်း၏။ နိရောဓသစ္စာ၌ ယုံမှားကင်း၏။
မဂ္ဂသစ္စာ၌ ယုံမှားကင်း၏။ မင်းကြီး---ယဋိကာရအိုးထိန်း
သည်သည် တစ်ထပ်တည်းသာ စား၏။ မြတ်သော အကုသိုလ်ကို
ကျင့်လေ့ရှိ၏။ သီလရှိ၏။ ကောင်းသော သဘောရှိ၏။
မင်းကြီး---ယဋိကာရအိုးထိန်းသည်သည် ပဉ္စမဗြား၊ ရွှေ၊
ငွေကို စွန့်ပယ်ထား၏။ ရွှေ၊ ငွေနှင့် ကင်း၏။ မင်းကြီး---
ယဋိကာရအိုးထိန်းသည်သည် ကျည်ပစ္စုကို၊ ချထားပြီး
ဖြစ်၏။ ထောင်ချီ ချက်ပြုတ် မစား၊ မိမိလက်ဖြင့် မြေကို

မင်းကြီး---ထိုအခါ ဃဋိကာရအိုးထိန်းသည်သည်
မိဘတို့ကို 'အဘယ်သူတို့သည် အလုပ်တို့ကို အမိုးခါကြ

ကုန်ဘိသနည်း'ဟု မေးမြန်း၏။ 'ချစ်သား---ရဟန်းတို့သည်
 စွာကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဂန္ဓကုဋ်သည် မိုးမလုံ
 ဘူးတုံ'ဟု ပြောဆိုကြ၏။ မင်းကြီး---ထိုအခါ ယဋိကာရ
 အိုးထိန်းသည်သည် 'ငါသည် ကံကောင်းပေစွတကား၊
 ငါသည် လူဖြစ်ရကျိုး နှပ်ပေစွတကား၊ ကဿပမြတ်စွာ
 ဘုရားသည် ငါ့အား ဤမျှအထိ အလွန်အကျွမ်းဝင်တော်
 မူပေ၏'ဟု စဉ်းစား၏။ မင်းကြီး---ထိုအခါ ယဋိကာရ
 အိုးထိန်းသည်မှာ တစ်ဆယ့်ငါးရက်ပတ်လုံး၊ မိဘတို့မှာ
 ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး၊ ဝီတိသုခ ဖြစ်လေ၏။ မင်းကြီး---ထိုအခါ
 အလုပ်တစ်ခုလုံးသည် ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး အမိုးမရှိဘဲ
 ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ထိုတံကို မိုးမရှိချေ။
 မင်းကြီး---ယဋိကာရအိုးထိန်းသည်သည် ဤသို့သော
 သဘောရှိ၏'ဟု မိန့်တော်မူ၏။ 'အရှင်ဘုရား---ယဋိကာရ
 အိုးထိန်းသည်သည် ကံကောင်းပေစွတကား၊ မြတ်စွာဘုရား
 ---ယဋိကာရအိုးထိန်းသည်သည် လူဖြစ်ရကျိုး နှပ်ပေစွ
 တကား၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ယဋိကာရအိုးထိန်းသည်နှင့်
 ဤမျှအထိ အလွန် အကျွမ်းဝင်တော်မူဘိ၏'ဟု လျှောက်၏။

၉.၂.၂၄၈။ အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ ကိကီမင်းကြီးသည်
 ယဋိကာရအိုးထိန်းသည်ထံသို့ ပဏ္ဍုပုဋကသလေးဆန်*

လှည်းပေါင်းငါးရာနှင့် ထိုဆန်များနှင့် ညီမျှသော ဟင်းချက်
 စရာတို့ကို ပို့စေ၏။ အာနန္ဒာ---ထိုအခါ မင်းချင်းယောက်ျား
 တို့သည် ထိုယဋိကာရအိုးထိန်းသည်ထံသို့ သွားကြ၍
 'အရှင်ယဋိကာရ--- ပဏ္ဍုပုဋကသလေးဆန် လှည်းပေါင်း
 ငါးရာနှင့် ထိုဆန်များနှင့် ညီမျှသော ဟင်းချက်စရာတို့ကို
 ကိကီမင်းကြီးက ပို့ပိုင်းလိုက်ပါ၏။ အရှင်ယဋိကာရသည်
 ထိုပစ္စည်းတို့ကို ခံယူပါ'ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ အာနန္ဒာ---
 ထိုအခါ ယဋိကာရအိုးထိန်းသည်သည် "အမောင်တို့---
 မင်းသည် များသော ကိစ္စရှိ၏။ များသော ပြုစွယ် ရှိ၏။ ငါ့မှာ
 ပြည့်စုံပြီ။ မင်းကြီးထံသာ ပြန်အပ်နှင်းပါ"ဟု ပယ်မြစ်၏။
 အာနန္ဒာ---'ထိုအခါ ဧကတိပါလလုလင်သည် အခြားသူ
 ဖြစ်လေသလော'ဟု သင့်မှာ အကြံ ဖြစ်နိုင်၏။ အာနန္ဒာ---
 ဧကတိပါလကို အခြားသူ-ဟု မထင်နှင့်၊ ငါသည် ထိုအခါ
 ဧကတိပါလလုလင် ဖြစ်ခဲ့တော်မူခဲ့ပြီ'ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားကို ဟောတော်မူ၏။
 အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို
 ဝမ်းမြောက်စွာ သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ်ဆိုခဲ့လေသည်။

ရေဒ္ဒပါလသုတ်

၉.၂.၂၄၉။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ ကုရုတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည် တော်မူလတ်သော် ထုလ္လကောဠိကရွာသို့ ရောက်တော်မူ၏။ ထုလ္လကောဠိကရွာသား ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အမျိုးသားတို့သည် ဘုရားရှင် ထုလ္လကောဠိကရွာသို့ ရောက်တော်မူကြောင်းနှင့် ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်သတင်းကို ကြားသိကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထုလ္လကောဠိကရွာသား ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အမျိုးသား တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရျဉ်းကပ်၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကြကုန်၏။

၉.၂.၂၅၀။ ထိုအခါ ထိုထုလ္လကောဠိကရွာသား ရေဒ္ဒပါလအမျိုးကောင်းသားသည် ပရိသတ်ထံ၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ ရေဒ္ဒပါလအမျိုးကောင်းသားသည် "ငါသည် မြတ်စွာ ဘုရားဟောတော်မူသည့် တရားတော်ကို ထိုက်သည့်အား လျော်စွာ သိရ၏။ ထိုတရားတော်ကို လူ့ဘောင်၌ နေသူ သည် စင်စစ် ပြည့်စုံစင်ကြယ်၍ ဓရသင်းပွတ်သစ်နှင့် တူအောင် ကျင့်ရန် မလွယ်ကူ၊ ငါသည် ဆံ၊ မှတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံ၍ ရဟန်း ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရလျှင် ကောင်းမည်"ဟု စဉ်းစား၏။ ထိုအခါ ထုလ္လကောဠိကရွာသား ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အမျိုးသားတို့

သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားစကားကို နာကြားပြီးသော အခါ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်သက်ဝမ်းမြောက် ၍ နေရာမှ ထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေ ပြုလျက် ပြန်သွားကြကုန်၏။

ရေဒ္ဒပါလအမျိုးကောင်းသားသည် ထုလ္လကောဠိကရွာသား ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အမျိုးသားတို့ ပြန်သွား၍ မကြာမီ မြတ်စွာဘုရား ထံတော်သို့ ရျဉ်းကပ်ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်၏-"မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ ရဟန်း အဖြစ်ကို ရလိုပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားတပည့်တော် ကို ရဟန်းပြုတော်မူပါ ဘုရား"

"ရေဒ္ဒပါလ---သင့်ကို မိဘတို့က ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင် ရောက်ရန် ခွင့်ပြုပြီးပြီလော"

"အရှင်ဘုရား---ဘုရားတပည့်တော်ကို မိဘတို့က ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရန် ခွင့်မပြုကြသေးပါ"

"ရေဒ္ဒပါလ---မိဘတို့ ခွင့်မပြုသော သားကို မြတ်စွာဘုရား တို့သည် ရဟန်းပြုပေးတော်မမူကြကုန်"

“မြတ်စွာဘုရား---တပည့်တော် မိဘတို့ထံ ရဟန်းပြုခွင့် ကောင်းပါမည်”

ဥ.၂.၂၅၁။ ထို့နောက် ရှေ့ပါလအမျိုးကောင်းသားသည် နေရာမှ ထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေ ပြုပြီးလျှင် မိဘတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ကာ မိဘတို့အား ဤသို့ ပြောဆို၏။ “မိခင်၊ ဖခင်တို့--- ကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်လိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ရဟန်းပြုခွင့် ပေးကြပါ”

ဤသို့ ပြောသော် မိဘတို့သည် “ချစ်သား---သင်သည် ငါတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်၍ ငါတို့၏ အချစ်တုံး လေး ဖြစ်ပေ၏။ ချစ်သား--- သင် သေဦးတော့ ငါတို့သည် အလိုမရှိကုန်ဘဲ သင်နှင့် ခွဲခွာကြရပါလိမ့်မည်။ အသက်ရှင် နေသော သင့်အား ရဟန်းပြုခွင့် အဘယ်မှာ ပေးနိုင်ပါ မည်နည်း”ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရှေ့ပါလအမျိုးကောင်း သားသည် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ခွင့်တောင်း၍ မိဘတို့က လည်း သုံးကြိမ်တိုင်အောင်ပင် ပြင်းပယ်ကြကုန်၏။

ဥ.၂.၂၅၂။ ထို့နောက် ရှေ့ပါလအမျိုးကောင်းသားသည် “ထိုအား မိဘတို့က ရဟန်းပြုခွင့် မပေးကြ”ဟု သိ၍ အခင်း မရှိသော မြေပေါ်၌ “ဤနေရာ၌ပင် ငါ သေလျှင် သေ၊ မသေလျှင် ရဟန်းအဖြစ်ကို ရရမည်”ဟု ကြံရည်ကာ အိပ်၏။ ထို့နောက် ရှေ့ပါလအမျိုးကောင်းသားသည် ထမင်း ခန့်နပ် တိုင်အောင် မစားတော့ပေ။ ထိုအခါ ရှေ့ပါလ အမျိုးကောင်း သား၏ မိဘတို့သည် “ချစ်သား---ထလော့၊ စားလည်း စားလော့၊ သောက်လည်း သောက်လော့၊ ပျော်လည်း ပျော်ပါလော့၊ စား၊ သောက်၊ ပျော်ပါးကာ ကာမဂုဏ်များကို ခံစား၍ ကောင်းမှုများကို ပြုလျက် မွေ့လျော်ပါလော့၊ ရဟန်း ပြုခွင့်ကိုကား သင့်အား ငါတို့ မပေးနိုင်”ဟု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

ဤသို့ ပြောဆိုကြကုန်သော် ရှေ့ပါလအမျိုးကောင်းသား သည် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ရှေ့ပါလအမျိုးကောင်းသား၏ မိဘတို့သည် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ ရှေ့ပါလအမျိုးကောင်းသားလည်း သုံးကြိမ်တိုင် အောင်ပင် ဆိတ်ဆိတ်သာ နေလေတော့၏။

ဥ.၂.၂၅၃။ ထိုအခါ ရှေ့ပါလအမျိုးကောင်းသား၏ သူငယ်ချင်းတို့သည် ရှေ့ပါလအမျိုးကောင်းသားထံသို့ သွား ကြ၍ “ရှေ့ပါလ---သင်သည် မိဘတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သား ဖြစ်၍ မိဘတို့၏ အချစ်တုံးလေး ဖြစ်၏။ ရှေ့ပါလ--- သင်၏ မိဘတို့သည် သင် သေဦးတော့ အလိုမရှိကုန်ဘဲ သင့်နှင့် ခွဲခွာကြရလိမ့်မည်။ အသက်ရှင်နေသော သင့်အား ရဟန်းပြုခွင့် အဘယ်မှာ ပေးနိုင်ကြမည်နည်း၊ ရှေ့ပါလ---

ထလော့၊ စားလည်း စားလော့၊ သောက်လည်း သောက် လော့၊ ပျော်လည်း ပျော်ပါးလော့၊ စား၊ သောက်၊ ပျော်ပါးကာ ကာမဂုဏ်များကို ခံစား၍ ကောင်းမှုများကို ပြုလျက် မွေ့ လျော်လော့၊ ရဟန်းပြုခွင့်ကိုကား မိဘများက သင့်အား ပေးနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်”ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ဤသို့ ပြောဆိုကုန်သော် ရှေ့ပါလအမျိုးကောင်းသား သည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ရှေ့ပါလအမျိုးကောင်းသား၏ သူငယ်ချင်းတို့သည်လည်း သုံးကြိမ်တိုင်အောင်ပင် ရှေ့ပါလ အမျိုးကောင်းသားအား ထိုသို့ ဖျောင်းဖြူကြကုန်၏။ ရှေ့ပါလ အမျိုးကောင်းသားကား သူငယ်ချင်းတို့အား မည်သို့မျှ ပြန် မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေလေတော့၏။

ဥ.၂.၂၅၄။ ထိုအခါ ရှေ့ပါလအမျိုးကောင်းသား၏ သူငယ်ချင်းတို့သည် ရှေ့ပါလအမျိုးကောင်းသား၏ မိဘတို့ ထံသို့ ချဉ်းကပ်ကာ “မိခင်၊ ဖခင်တို့---သင်တို့သည် ရှေ့ပါလ အား ရဟန်းပြုခွင့် မပေးကြလျှင် ရှေ့ပါလသည် ထိုနေရာ ၌ပင် သေလိမ့်မည်။ အကယ်၍ ရဟန်းပြုခွင့် ပေးကြလျှင် ရဟန်းအဖြစ်နှင့် နေသော ရှေ့ပါလကို မြင်ကြရဦးမည်။ ရှေ့ပါလသည် ရဟန်းပြုပြီးမှ အကယ်၍ မပျော်ဝိတ်ပါမှ မိဘတို့အိမ်မှ တစ်ပါး သွား အခြားသွားစရာ အဘယ်မှာ ရှိမည်နည်း။ ဤအိမ်သို့သာလျှင် တစ်ဖန် ပြန်လာပါလိမ့်မည်။ ရှေ့ပါလအား ရဟန်းပြုခွင့် ပေးကြလေလိုပါသည်”ဟု ပြောဆို ကြ၏။

ထိုအခါ ရှေ့ပါလ၏ မိဘတို့သည် “အမောင်တို့--- ရှေ့ပါလ အား ငါတို့ ရဟန်းပြုခွင့် ပေး၏။ သို့ရာတွင် ရဟန်းပြုပြီး လျှင်တော့ မိဘတို့ကို အတွေ့ ခံပါစေ”ဟု ပြောဆိုကြ၏။ ထိုအခါ ရှေ့ပါလအမျိုးကောင်းသား၏ သူငယ်ချင်းတို့သည် ရှေ့ပါလအမျိုးကောင်းသားထံ သွားကြ၍ “ရှေ့ပါလ--- ထလော့၊ သင်မိဘတို့က သင့်အား ရဟန်းပြုခွင့် ပေးကြပြီ၊ သို့ရာတွင် သင်သည် ရဟန်းပြုပြီးလျှင်တော့ မိဘတို့ကို အတွေ့ ခံရမည်”ဟု ပြောကြ၏။

ဥ.၂.၂၅၅။ ထိုအခါ ရှေ့ပါလအမျိုးကောင်းသားသည် ထ၍ အားယူကာ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်စုသော နေရာ၌ ထိုင် လျက် မြတ်စွာဘုရားအား “မြတ်စွာဘုရား---ဘုရားတပည့် တော်အား မိဘတို့က ရဟန်းပြုခွင့် ပေးကြပါပြီ။ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဘုရားတပည့်တော်ကို ရဟန်းပြုတော်မူပါ ဘုရား”ဟု လျှောက်၏။ ရှေ့ပါလအမျိုးကောင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်ဇဉ္ဇေပါလ ရဟန်းပြု၍ ဆယ့်ငါးရက် မျှ လွန်လတ်သော် သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်

မူ၏။ အဆင့်ဆင့် ဒေသစာရီ ကြူချီတော်မူလတ်သော် မကြာမီ သာဝတ္ထိမြို့သို့ ရောက်တော်မူ၏။ သာဝတ္ထိမြို့သို့ ရောက်တော်မူသောအခါ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်ရဋ္ဌပါလသည် တစ်ပါးတည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်ရောက်၍ မမေ့မလျော့ ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် နိဗ္ဗာန်သို့ လျှောက်သော စိတ်ဖြင့် နေလတ်သော် မကြာမီပင် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရ၏။ "ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ ပြုစွယ်ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤမဂ်ကိစ္စအတွက် တစ်ပါးသော ပြုစွယ် မရှိတော့ပြီ" ဟု သိ၏။ အရှင်ရဋ္ဌပါလသည် ရဟန္တာတို့တွင် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ အရှင်ရဋ္ဌပါလသည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်လျက် "မြတ်စွာဘုရား---ဘုရားတပည့်တော်ကို အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူပါလျှင် မိဘတို့ကို အတွေ့ ခံလိုပါ၏" ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်ရဋ္ဌပါလ၏ စိတ်ကို မိမိ စိတ်တော်ဖြင့် ဖြန့်ကြက်၍ နှလုံးသွင်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဋ္ဌပါလအမျိုးကောင်းသား သိက္ခာရ၍ လူမထွက်နိုင်တော့သည်ကို သိတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်ရဋ္ဌပါလကို "ရဋ္ဌပါလ ---ယခုအခါ၌ အတွေ့ ခံလိုက အတွေ့ ခံနိုင်ပါပြီ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အရှင်ရဋ္ဌပါလသည် နေရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိအသေပြုကာ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို သိမ်းဆည်း၍ သတိတ်သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် ထုလွှဲကောဠိကရွာသို့ ဒေသစာရီ ကြူချီ၏။ အရှင်ရဋ္ဌပါလသည် မကြာမီပင် ထုလွှဲကောဠိကရွာသို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ အရှင်ရဋ္ဌပါလမထေရ်သည် ထိုထုလွှဲကောဠိကရွာ၌ ကောရဗျဗုဒ္ဓ၏ မိခင်ရ မည်သော ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ အရှင်ရဋ္ဌပါလသည် နံနက်အချိန်၌ ထုလွှဲကောဠိကရွာသို့ ဆွမ်းစံဝင်လေ၏။ ထုလွှဲကောဠိကရွာ၌ အိမ်စဉ်အတိုင်း ရပ်၍ ဆွမ်းခံကြွတော်မူသည်ရှိသော် မိမိ၏ ခမည်းတော်အိမ်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုအခါ အရှင်ရဋ္ဌပါလ၏ ခမည်းတော်သည် အလယ်တံခါးမုခ်၌ ဆံရင်း၍ နေ၏။ အရှင်ရဋ္ဌပါလ၏ ခမည်းတော်သည် အဝေးက ကြွလာသော အရှင်ရဋ္ဌပါလကို မြင်၍ "ဤကတိုးစုတ်တို့သည် ငါတို့၏ ချစ်လှစွာသော၊ တစ်ဦးတည်းသော သားကို ရဟန်းပြုပေးကြကုန်၏" ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ အရှင်ရဋ္ဌပါလသည် မိမိ ခမည်းတော်အိမ်မှ အလျဉ်းမရခဲ့သည့်ပြင် "ကန်တော့" ဟု တုံ့ပြန်မှဆွမ်း (ကန်တော့ဆွမ်း)ကိုပင် မရခဲ့၊ စင်စစ်အားဖြင့် ဆဲဇေယျကိုသာ ရခဲ့၏။ ထိုအခါ အရှင်ရဋ္ဌပါလ၏ ဆွေမျိုး

သဖွယ်ဖြစ်သည့် အိမ်ပေါက်ကျွန်မသည် တစ်ည၌ လွန်ပြီးသော (သိုးနေသော) မုယောမုန့်ကို စွန့်ရန် လာ၏။ ထိုအခါ အရှင်ရဋ္ဌပါလသည် ထိုဆွေမျိုးသဖွယ် ဖြစ်သည့် ကျွန်မကို "နမ--- ထိုမုန့်ကို အကယ်၍ စွန့်ပစ်မည် ဖြစ်အံ့၊ ငါ၏ ဤသတိတို့၌ လောင်းလော့" ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ အရှင်ရဋ္ဌပါလ၏ ဆွေမျိုးသဖွယ်ဖြစ်သူ ကျွန်မသည် ထိုမုယောမုန့်ကို အရှင်ရဋ္ဌပါလ၏ သတိတို့၌ လောင်း၍ လက်၊ ခြေ၊ အသံတို့၏ ဟန်ပန်အနေအထားကို မှတ်မိခဲ့ပြီ။

၉-၂-၂၅၆။ ထို့နောက် ထိုကျွန်မသည် အရှင်ရဋ္ဌပါလ၏ မယ်တော်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ "အရှင်မ---အသိပေးပါ၏။ အရှင်မ၏သား ရဋ္ဌပါလ ရောက်လာပြီ" ဟု ပြော၏။ "ဟယ် ကျွန်မ--- အကယ်၍ သင် ပြောတာ မှန်လျှင် သင့်ကို ကျွန်အဖြစ်မှ လွှတ်ပေးမည်" ဟု ဆို၏။ ထို့နောက် အရှင်ရဋ္ဌပါလ၏ မယ်တော်သည် အရှင်ရဋ္ဌပါလ၏ ခမည်းတော်ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ အရှင်ရဋ္ဌပါလ၏ ခမည်းတော်ကို "အရှင်--- အသိပေးပါ၏။ ငါတို့သား အရှင်ရဋ္ဌပါလ ရောက်လာပြီ" ဟု ပြောဆို၏။

ထိုအခါ အရှင်ရဋ္ဌပါလသည် နံရံခြေတစ်ခုကို မှီ၍ တစ်ည၌ လွန်ပြီးသော (သိုးနေသော) ထိုမုယောမုန့်ကို ဘုဉ်းပေးနေ၏။ ထိုအခါ အရှင်ရဋ္ဌပါလ၏ ခမည်းတော်လည်း အရှင်ရဋ္ဌပါလထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အရှင်ရဋ္ဌပါလအား ဤစကားကို ပြောဆို၏။ "ချစ်သား---တစ်ည၌ လွန်ပြီးသော (သိုးနေသော) မုယောမုန့်ကို စားမှ စားပေလေ၊ တကယ်ဆို မိမိအိမ်သို့ သွားသင့်သည် မဟုတ်ပါလော့" ဟု ပြော၏။

"ဒါယကာကြီး---ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်သော သူတို့မှာ အဘယ်မှာ အိမ်ရှိမည်နည်း၊ ဒါယကာကြီး---ရဟန်းတို့သည် အိမ်မရှိကြ၊ ဒါယကာကြီး---ဒါယကာကြီး၏ အိမ်သို့ ဦးစင်း ရောက်ခဲ့ပြီ၊ ထိုအိမ်မှ အလျဉ်းမရခဲ့သည့်ပြင် "ကန်တော့" ဟု တုံ့ပြန်မှဆွမ်း (ကန်တော့ဆွမ်း) ကိုပင် မရခဲ့၊ တကယ်တော့ ဆဲဇေယျခြင်းကိုသာ ရခဲ့၏"

"ချစ်သား---လာ၊ အိမ်သို့ သွားကြကုန်စို့"

"ဒါယကာကြီး--- တော်ပြီ၊ ယနေ့ ဦးစင်း၏ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးပြီ"

"ချစ်သား---သို့ဖြစ်လျှင် နက်ဖြန် အိမ်သို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကြတော်မူပါ"

အရှင်ရဋ္ဌပါလသည် ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်ရဋ္ဌပါလ၏ ခမည်းတော်သည် အရှင်ရဋ္ဌပါလလက်ခံသည်ကို သိ၍ မိမိအိမ်သို့ ပြန်သွားကာ

ကြီးစွာသော ရွှေပုံ၊ ငွေပုံကို ပြုစေ၍ ဖျာတံမြင့် ဖုံးပြီးလျှင် အရှင်ရဋ္ဌပါလ၏ ယောဟောင်းတို့ကို "ဓမ္မမတို့---လာကြလော့၊ ရဋ္ဌပါလ အရှင်က ကြိုက်နှစ်သက်သော အဆင်တန်ဆာကို ဝတ်ဆင်ကြလော့"ဟု ပြောဆို၏။

ဥ.၂.၂၅၇။ နောက်တစ်နေ့၌ အရှင်ရဋ္ဌပါလ၏ ဓမ္မည်းတော်သည် မိမိအိမ်၌ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်သောဇဉ်ကို စီရင်၍ အရှင်ရဋ္ဌပါလအား "ချစ်သား---ဆွမ်းပြင်ပြီးပြီ၊ ဆွမ်းစားရန် အချိန်တန်ပြီ"ဟု အချိန်ကို ကြားလျှောက်၏။ ထိုအခါ အရှင်ရဋ္ဌပါလသည် မိမိဓမ္မည်းတော်၏ အိမ်သို့ ကြွ၍ ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်၏။ ထိုအခါ အရှင်ရဋ္ဌပါလ၏ ဓမ္မည်းတော်သည် ရွှေပုံ၊ ငွေပုံတို့ကို ဖွင့်၍ အရှင်ရဋ္ဌပါလအား "ချစ်သား---ဤရွှေငွေသည် သင့်မယ်တော်၏ မယ်တော်ဘက်မှ ပါလာသော ဥစ္စာ*သာ ဖြစ်သေး၏။ ဓမ္မည်းတော်ဘက်မှ ပါလာသော ဥစ္စာသည်ကား တခြားရှိသေး၏။ အဘိုးအဘေးဘက်မှ ဆင်းသက်လာသော ဥစ္စာလည်း တခြား ရှိသေး၏။ ချစ်သား---လူထွက်၍ စည်းစိမ်တို့ကိုလည်း ခံစားရန်၊ ကောင်းမှုတို့ကိုလည်း ပြုရန် အသင့်ဖြစ်၏။ ချစ်သား---ပြန်လာပါ၊ လူထွက်၍ စည်းစိမ်တို့ကိုလည်း ခံစားပါ။ ကောင်းမှုတို့ကိုလည်း ပြုပါ"ဟု ပြောဆို၏။

"ဒါယကာကြီး---အကယ်၍ ဦးစင်း၏၊ စကားကို လိုက်နာသည်ဆိုလျှင်ဤရွှေငွေတို့ကိုလည်းတို့မြင့်ထုတ်ဆောင်ကာ ကံမြဲလိမ့် ရေအလျဉ်း ပစ်ချလိုက်ပါ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုဥစ္စာ-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဒါယကာကြီးမှာ ပုဆွားရမူ၊ ငိုကြွေးရမူ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲရမူ၊ စိတ်ဆင်းရဲရမူ၊ ပြင်းစွာပင်ပန်းမှုတို့ ဖြစ်လိမ့်မည်"ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ အရှင်ရဋ္ဌပါလ၏ ယောဟောင်းတို့သည် အသီးအသီး ခြေတို့ကို ကိုင်၍ အရှင်ရဋ္ဌပါလအား "အရှင်သား---နတ်သမီးတို့ကို ရလိုမှု-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် အရှင်သားသည် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ ထိုနတ်သမီးတို့ကား အဘယ်သို့သော သဘောရှိပါကုန်သနည်း"ဟု ပြောကြကုန်၏။ "နမတို့---ငါသည် နတ်သမီး-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သည်မဟုတ်"ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ အရှင်ရဋ္ဌပါလ၏ ယောဟောင်းတို့သည် "ငါတို့ကို အရှင်သား ရဋ္ဌပါလသည် နမတို့-ဟူသော ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုခြင်းဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုနေတော့သည်"ဟု တွေးကာ ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် မိန်းမောတွေဝေ၍ လဲကုန်၏။ ထိုအခါ အရှင်ရဋ္ဌပါလသည် ဓမ္မည်းတော်ကြီးအား "ဒါယကာကြီး---ဆွမ်းတော်တို့ကို ဝေးလူမည်ဆိုလျှင် မေးလျှပါ၊ ဦးစင်း

ကို ဥစ္စာ၊ မိန်းမ အထွေထွေ ပြုလျက် မညှဉ်းဆဲပါလင့်"ဟု ပြောဆို၏။ "ချစ်သား---ဘုဉ်းပေးပါ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ"ဟု လျှောက်၏။ ထို့နောက် အရှင်ရဋ္ဌပါလ၏ မယ်တော်၊ ဓမ္မည်းတော်တို့သည် အရှင်ရဋ္ဌပါလအား မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်သောဇဉ်တို့ကို ပြည့်စုံသည်တိုင်အောင် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ဆက်ကပ်ကြ၏။

ဥ.၂.၂၅၈။ အရှင်ရဋ္ဌပါလသည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော အခါ ရင်လျက်ပင်လျှင် ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆို၏-

"အလွန်ဆန်းကြယ်သော ခန္ဓာကိုယ်ကို ရှုလော့၊ ဤခန္ဓာကိုယ်သည် အနာဝကုံးပေါက် ရှိ၏၊ အရိုး၊ အကြော၊ အသားတို့ကို ထက်ဝန်းကျင် ဝိုက်ဖက်ထား၏၊ အမြို့ နာကျင်၍ နေ၏။ သူတစ်ပါးတို့ များစွာ ကြံစည်ရာ ဖြစ်၏။ ဤခန္ဓာကိုယ် အတ္တသောသည် အမြို့ တည်တံ့ခြင်းသဘော မရှိ။

ပစ္စုပ္ပန်နားတောင်းမြင့် ဆန်းကြယ်စွာ ပြုလုပ်ထားသော ရုပ်ကို ရှုလော့၊ ဤရုပ်သည် အရိုး၊ အရေတို့ဖြင့် ဖွဲ့ချည် ဖုံးလွှမ်းထား၏။ ဤရုပ်သည် အဝတ်နှင့် တကွ ဖြစ်မှသာလျှင် တင့်တယ်ပေ၏။

ခြေသည်းနီဆိုးထားသော ခြေထောက်များနှင့် နံ့သာမှန့် လိမ်းကျံထားသော မျက်နှာတို့သည် လူမိုက်ကို တွေဝေစေရန် စွမ်းနိုင်၍ နိဗ္ဗာန် ကမ်းတစ်ဖက်ကို ရှာမှီးသူအား တွေဝေစေရန် မစွမ်းနိုင်သည်သာတည်း။

ရှင်ထုံးရှင်ရ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့ထားသော ဆံပင်တို့နှင့် မျက်ကွင်းခေး လိမ်းကျံထားသော မျက်စိတို့သည် လူမိုက်အား တွေဝေစေရန် စွမ်းနိုင်၍ နိဗ္ဗာန်ကမ်းတစ်ဖက်ကို ရှာမှီးသူအား တွေဝေစေရန် မစွမ်းနိုင်သည်သာတည်း။

မျက်စဉ်းကျည်အဆင်း (ညှိမဲသော အဆင်း) ရှိသော ဆန်းကြယ်သော တန်ဆာဆင်ထားသော အပုပ်ကောင်သည် လူမိုက်အား တွေဝေစေရန် စွမ်းနိုင်၍ နိဗ္ဗာန်ကမ်းတစ်ဖက်ကို ရှာမှီးသူအား တွေဝေစေရန် မစွမ်းနိုင်သည်သာတည်း။

သားမုဆိုးသည် ဝိုက်ကို ထောင်ထား၏၊ သားသမင်သည် ဝိုက်ကို မတ်ပါးစေဘဲ အစာကို စားလျက် သားမုဆိုး မြည်တမ်းစဉ် ထွက်ပြေးလေသတည်း။"

ဟု ရွတ်ဆို၏။

ထိုအခါ အရှင်ရဋ္ဌပါလသည် ရင်လျက်ပင် ဤသို့ထားတို့ကို ရွတ်ဆိုလျက် ကောရဗျမင်း၏ မိဂဓညယျာဉ်သို့ ကြွရောက်၍ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အောက်၌ နေ့သန့်စင်နေ (အနားယူနေ)၏။

ဥ.၂.၂၅၉။ ထိုအခါ ကောရဗျမင်းသည် မိဂဓညယျာဉ်မှတစ်ဆင့် "အချင်း မိဂဓ--- မိဂဓညယျာဉ်မြေကို မြင်ဆင်လော့၊ ရှမေ့ရင်ခင်းကို ကြည့်ရှုရန် သွားကြမည်" ဟု မိန့်၏။ "အရှင်မင်းမြတ်--- ကောင်းပါပြီ" ဟူ၍ မိဂဓညယျာဉ်မှူးသည် ပြန်လျှောက်ကြား၍ မိဂဓညယျာဉ်ကို မြင်ဆင်သည် ရှိသော် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အောက်၌ နေ့သန့်စင်နေသော အရှင်ရဋ္ဌပါလကို တွေ့မြင်၏။ ထိုအခါ မိဂဓညယျာဉ်မှူးသည် ကောရဗျမင်းထံသို့ ချင်းကပ်ပြီးလျှင် "အရှင်မင်းမြတ်--- အရှင်မင်းမြတ်၏ မိဂဓညယျာဉ်ကို မြင်ဆင်ပြီးပါပြီ ဥယျာဉ်ထဲ၌ ထုလွှကောဋ္ဌိကရွာမှ မြတ်သော အမျိုးသား ဖြစ်သော ရဋ္ဌပါလအမျိုးကောင်းသားလည်း ရှိပါ၏။ အရှင်မင်းမြတ် မမြတ် ပြောဆိုတမ်းတနေသော ရဋ္ဌပါလအမျိုးကောင်းသားသည် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အောက်၌ နေ့သန့်စင်နေပါ၏" ဟု လျှောက်၏။ "အချင်းမိဂဓ--- ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ယခု ဥယျာဉ်မြေကို မကြည့်ရှုလိုတော့ပြီ။ ထိုအရှင်ရဋ္ဌပါလထံသို့သာ လျှင် ငါတို့ ချင်းကပ်ကြမည်" ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ကောရဗျမင်းသည် "စီရင်သင့်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် အားလုံးကို စီရင်ကြ" ဟု မိန့်ဆို၍ အကောင်းတကားအကောင်းဆုံး ယာဉ်တို့ကို ကစေ၍ အကောင်းတကားအကောင်းဆုံး ယာဉ်ကို တက်စီးပြီးလျှင် ထုလွှကောဋ္ဌိကရွာမှ ကြီးကျယ်သော မင်းကျက်သရေဖြင့် အရှင်ရဋ္ဌပါလကို ဖူးမြော်ရန် ထွက်သွားလေ၏။ ယာဉ်ဖြင့် သွား၍ရသော အရှင်တိုင်အောင် ယာဉ်ဖြင့် သွား၍ ယာဉ်မှ သက်ဆင်းပြီးလျှင် ရေလျှင်သာလျှင် ကောရဗောဓာတ်ရှားသော ပရိသတ်ဖြင့် အရှင်ရဋ္ဌပါလထံသို့ ချင်းကပ်၏။ အရှင်ရဋ္ဌပါလထံသို့ ရောက်သောအခါ သင့်လျော်ရာ၌ ရင်လျက် အရှင်ရဋ္ဌပါလအား "အရှင်ဘုရား--- အရှင်ဘုရားသည် ဤဆင်ကုန်းနှီး၌ ထိုင်ပါ" ဟု လျှောက်၏။ "မင်းကြီး--- တော်ပြီ၊ အသင်မင်းကြီး ထိုင်လော့၊ ဦးစင်းသည် မိမိနေရာ၌ ထိုင်နေ၏" ဟု ဆို၏။ ကောရဗျမင်းသည် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးလျှင် အရှင်ရဋ္ဌပါလအား ဤသို့ လျှောက်၏။

ဥ.၂.၂၆၀။ "အရှင်ဘုရား--- ပျက်စီးခြင်းတို့သည် ဤလေးပါးတို့ ဖြစ်ပါ၏။ ယင်းပျက်စီးခြင်းတို့တို့နှင့် တွေ့ကြုံရသော သူအချို့သာ ဆံ၊ မှတ်မိတို့ကို ပယ်၍ နေရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ပြီးလျှင် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ကြပါ၏။ ပျက်စီးခြင်းလေးပါးကား- အိုမှု-ဟူသော

ပျက်စီးခြင်း၊ နာမှု-ဟူသော ပျက်စီးခြင်း၊ စည်းစိမ်ပျက်စီးခြင်းနှင့် ဆွေမျိုးပျက်စီးခြင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်ဘုရား မူကား ယခုအခါ ငယ်ရွယ်ပါ၏။ ပျိုပျစ်ပါ၏။ လူငယ်သာ ဖြစ်ပါ၏။ မည်သို့နက်သော ဆံ ရှိပါ၏။ ကောင်းမြတ်သော ပထမအရွယ်နှင့် ပြည့်စုံပါ၏။ အရှင်ဘုရားမှာ အိုမှု-ဟူသော ပျက်စီးခြင်း မရှိပါ။ (၁)

အရှင်ဘုရား--- အရှင်ဘုရားကား ယခုအခါ အနာလည်း မရှိ၊ ဆင်းရဲလည်း မရှိ၊ ကျန်းကျန်းမာမာ ဖြစ်ပါ၏။ အရှင်ဘုရားမှာ နာမှု-ဟူသော ပျက်စီးခြင်းလည်း မရှိပါ။ (၂)

အရှင်ဘုရား--- အရှင်ဘုရားကား ဤထုလွှကောဋ္ဌိကရွာမှ မြတ်သော အမျိုးကောင်းသား ဖြစ်ပါ၏။ အရှင်ဘုရားမှာ စည်းစိမ်ပျက်စီးမှုလည်း မရှိပါ။ (၃)

အရှင်ဘုရား--- အရှင်ဘုရားမှာ ဤထုလွှကောဋ္ဌိကရွာ၌ပင်လျှင် များစွာသော အဆွေခင်ပွန်း ဆွေမျိုးသားချင်းတို့ ရှိပါကုန်၏။ အရှင်ဘုရားမှာ ဆွေမျိုးပျက်စီးခြင်းလည်း မရှိပါ။ (၄)

အရှင်ဘုရား--- အရှင်ဘုရားသည် ထိုလေးပါးသော ပျက်စီးခြင်းတို့နှင့် မကြုံတွေ့ ရပါ။ အရှင်ဘုရားသည် အဘယ်အကျိုးထူးကို သိ၍ မြင်၍ ကြား၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ပါသနည်း"

ဥ.၂.၂၆၁။ "မင်းကြီး--- သိတော်မူ၊ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော၊ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် လေးပါးသော တရားအကျိုးတို့ကို ညွှန်ပြတော်မူ၏။ ဦးစင်းသည် ထိုတရားကို သိ၍ မြင်၍ ကြား၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့၏။ အဘယ်လေးပါးတို့နည်း ဟူမူ- မင်းကြီး--- (က) လူအပေါင်းသည် အိုခြင်း သေခြင်းသို့ ရောက်ရ၏။ အမြဲ မတည်။ (ခ) လူအပေါင်းသည် ခိုကိုးရာ မရှိ၊ အားထားရာ မရှိ။ (ဂ) လူအပေါင်းသည် ကိုယ်မိမိဥစ္စာ မရှိ၊ အလုံးစုံသော ဥစ္စာကို စွန့်လွှတ်၍ သွားရ၏။ (ဃ) လူအပေါင်းသည် အလို မပြည့်၊ ယုတ်လျှော့လျက်သာ ရှိ၏။ ရောင့်ရဲမှုမရှိ၊ တဏှာ၏ ကျွန် ဖြစ်၏။ မင်းကြီး--- မြတ်စွာဘုရားသည် ဤလေးပါးသော တရားအကျိုးတို့ကို ညွှန်ပြတော်မူ၏။ ဦးစင်းသည် ထိုတရားလေးပါးကို ကြားနာရက သိရှိ ခံစားရ၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါ၏"

ဥ.၂.၂၆၂။ "လူအပေါင်းသည် အိုခြင်း သေခြင်းသို့ ရောက်ရ၏။ အမြဲ မတည်" ဟု အရှင်ဘုရား ပြောဆိုပါ၏။ အရှင်ဘုရား ပြောဆိုသော ဤကောင်းသော အဓိပ္ပာယ်

ကို အဘယ်သို့ မှတ်ရပါမည်နည်း”

“မင်းကြီး---မင်းကြီး တစ်ခု စဉ်းစားပါ။ အသက်နှစ်ဆယ် အရွယ်၊ နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်အရွယ်ခန့်က သင်မင်းကြီးသည် ဆင်စီးအတတ်၊ မြင်းစီးအတတ်၊ ရထားစီးအတတ်၊ လေး အတတ်၊ စားလှုံအတတ်တို့ကို တတ်မြောက်ပြီး ဖြစ်၍ ပေါင်ခွန်အား၊ လက်ရုံးအားတို့ ပြည့်စုံလျက် စစ်မြေပြင်၌ ကျင်လည်နိုင်သော အတ္တဘောစွမ်းအားလည်း ရှိခဲ့ဖူးသည် ယဟုတ်ပါလော”

“မှန်ပါ ရှိခဲ့ဖူးပါ၏။ အရှင်ဘုရား---တပည့်တော်သည် တစ်ခါတစ်ရံ တန်ခိုးရှိသူကိုသို့ပင် ထင်မှတ်ရပါ၏။ မိမိအား နှင့် ဘုမ္မသော အားရှိသူကို မမြင်ခဲ့ပါ”

“မင်းကြီး---မင်းကြီး တစ်ခု စဉ်းစားပါ။ မင်းကြီးမှာ ယခု အခါ ရှေးကကဲ့သို့ ပေါင်ခွန်အား၊ လက်ရုံးခွန်အားတို့နှင့် စစ်မြေပြင်၌ ကျင်လည်နိုင်သော အတ္တဘောစွမ်းအားတို့ ရှိသေး၏လော”

“အရှင်ဘုရား--- မရှိတော့ပါ။ ယခုအခါ အိုမင်းကြီးမြင့် အရွယ်ရင့်က ဆင့်ဆင့်လွန်မြောက် နောက်ဆုံးအရွယ် သို့ပင် ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ တပည့်တော်သည် အသက်ရှစ်ဆယ် ရှိနေပါပြီ။ အရှင်ဘုရား---တစ်ရံတစ်ခါ တပည့်တော်သည် ဤအရပ်၌ ခြေချအုံ-ဟု နှလုံးသွင်းလျက် အခြားအရပ်၌ ခြေချမိပါ၏”

“မင်းကြီး---မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသည်ကို ရည်ရွယ်၍ ‘လူအပေါင်းသည် အိုခြင်း၊ သေခြင်းသို့ ရောက်ရ၏။ အမြဲ မတည်’ဟု ဟောတော်မူ၏။ ထိုတရားကို ကြားနာရကာ သိရှိ ခံစားရ၍ ဦးစင်းသည် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါ၏”

“အရှင်ဘုရား---အံ့မွယ်ရှိပါပေစွ၊ အရှင်ဘုရား---ထူးဆန်း ပါပေစွ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ‘လူအပေါင်းသည် အိုခြင်း၊ သေခြင်းသို့ ရောက်ရ၏။ အမြဲ မတည်’ဟူ၍ ဟောထားသော ဤစကားသည် အလွန်မှန်လှပါပေ၏။ အရှင်ဘုရား--- လူအပေါင်းသည် အိုခြင်း၊ သေခြင်းသို့ ရောက်ရပါ၏။ အမြဲ မတည်ပါ” (၁)

“အရှင်ဘုရား---ဤမင်းမျိုးမှာ ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်၊ ရထားတပ်၊ ခြေလျင်တပ်တို့ ရှိကြပါ၏။ ထိုတပ်တို့သည် တပည့်တော်တို့မှာ ဘေးရန်ရှိသောအခါ စီးတားရန် ဖြစ်ပါ ကုန်လိမ့်မည်။ အရှင်ဘုရားသည် ‘လူအပေါင်းသည် ခိုကိုးရာ မရှိ၊ မိမိရာ မရှိ’ဟူ၍ ပြောဆိုပါ၏။ အရှင်ဘုရား ပြောဆိုသော ဤစကား၏ သဘောအဓိပ္ပာယ်ကို အဘယ်သို့ မှတ်ရပါ မည်နည်း”

“မင်းကြီး--- မင်းကြီးတစ်ခု စဉ်းစားပါ။ မင်းကြီးမှာ သက် သာရာ မရလောက်အောင် နာကျင်သော အနာတစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ဖူးပါသလော”

“အရှင်ဘုရား---ဖြစ်ဖူးပါ၏။ အရှင်ဘုရား---တစ်ရံတစ်ခါ တပည့်တော်ကို ‘ကောရဗျမင်းသည် ယခု နတ်ရွာစံတော့ မည်၊ ကောရဗျမင်းသည် ယခု နတ်ရွာစံတော့မည်’ဟု မိတ်ဆွေ၊ အပေါင်းအသင်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့သည် ခြံရံ ဝိုင်းအံ့၍ တည်နေကြပါ၏”

“မင်းကြီး--- မင်းကြီး တစ်ခု စဉ်းစားပါ။ မင်းကြီးသည် ထိုမိတ်ဆွေ၊ အပေါင်းအသင်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့ကို ‘လာကြလော့၊ ငါ၏ မိတ်ဆွေ၊ အပေါင်းအသင်း၊ ဆွေမျိုး သားချင်း ဖြစ်ကုန်သော အမောင်တို့---ငါ ခံစားရသည့် ဝေဒနာ ပေါ့ပါးသက်သာအောင် ထင်ရှားရှိကုန်သည့် အားလုံးသော သင်တို့သည်ပင် ဤငါ၏ ဝေဒနာကို ခွဲယူ၍ ခံကြပါ’ဟု ဆို၍ ရနိုင်ပါမည်လော၊ သို့မဟုတ် မင်းကြီးသည် သာလျှင် ထိုဝေဒနာကို ခံစားရမည်လော”

“အရှင်ဘုရား---ထိုသို့ ဆို၍ မရနိုင်ပါ။ စင်စစ်အားဖြင့် တပည့်တော်သည်သာလျှင် ထိုဝေဒနာကို ခံစားရပါမည်”

“မင်းကြီး---မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသည်ကို ရည်ရွယ်၍ ‘လူအပေါင်းသည် ခိုကိုးရာ မရှိ၊ အားထားရာ မရှိ’ဟု ဟော ကြားတော်မူ၏။ ထိုတရားကို ကြားနာရကာ သိရှိ ခံစားရ၍ ဦးစင်းသည် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါ၏”

“အရှင်ဘုရား---အံ့မွယ်ရှိပါပေစွ၊ အရှင်ဘုရား---ထူးဆန်း ပါပေစွ၊ ‘လူအပေါင်းသည် ခိုကိုးရာမရှိ၊ အားထားရာ မရှိ’ ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော ဤစကားသည် အလွန် မှန်လှပါပေ၏။ အရှင်ဘုရား---လူအပေါင်းသည် ခိုကိုးရာ မရှိသည် မှန်ပါ၏။ အားထားရာ မရှိသည် မှန်ပါ၏။ (၂)

အရှင်ဘုရား---ဤမင်းမျိုးမှာ မြင့်မြတ်ထားသည်လည်း ဖြစ်သော၊ ဟင်းလင်းပြင်၌ ထားသည်လည်းဖြစ်သော၊ များစွာသော ရွှေငွေသည် ရှိပါ၏။ ‘ဤလူအပေါင်းသည် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ-ဟူ၍ မရှိ၊ အလုံးစုံသော ဥစ္စာကို စွန့်ပစ်ခဲ့၍ သွားရ၏’ဟူ၍ အရှင်ဘုရား ပြောဆို၏။ အရှင်ဘုရား ပြော ဆိုသော ဤစကား၏ သဘောအဓိပ္ပာယ်ကို အဘယ်သို့ မှတ်ရပါမည်နည်း”

“မင်းကြီး--- မင်းကြီး တစ်ခု စဉ်းစားပါ။ မင်းကြီးသည် ယခုဘဝ၌ ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့ကို အပြည့်အဝ ခံစား သကဲ့သို့ ‘တမလွန်လောက၌လည်း ထိုအတူ ငါသည် ဤသည် ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့ကို အပြည့်အဝ ခံစားအံ့’

ဟု ရည်ရွယ်၍ ရနိုင်ပါမည်လော၊ ထိုသို့မဟုတ် တစ်ပါးသော သူတို့သည် ဤစည်းစိမ်ကို သုံးဆောင်၍ သင်မင်းကြီးမှာမူ ကံအားလျော်စွာ သွားရပါမည်လော”

“အရှင်ဘုရား---တပည့်တော်သည် ထိုသို့ ရည်ရွယ်၍ မရနိုင်ပါ။ စင်စစ်အားဖြင့် တစ်ပါးသော သူတို့သည် ဤ စည်းစိမ်ကို သုံးဆောင်ကြ၍ တပည့်တော်မှာမူ ကံအား လျော်စွာသာ သွားရပါမည် ဘုရား”

“မင်းကြီး---မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသည်ကို ရည်ရွယ်၍ ‘လူအပေါင်းသည် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ-ဟူ၍ မရှိ၊ အလုံးစုံသော ဥစ္စာတို့ကို စွန့်ပစ်ခဲ့၍ တမလွန်လောကသို့ သွားရ၏’ဟု ဟောတော်မူ၏။ ထိုတရားကို ကြားနာရကာ သိရှိ ခံစားရ၍ ဦးစင်းသည် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါ၏”

“အရှင်ဘုရား---အံ့ဖွယ်ရှိပါပေစွ၊ အရှင်ဘုရား---ထူးဆန်း ပါပေစွ၊ ‘လူအပေါင်းသည် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ-ဟူ၍ မရှိ၊ အလုံး စုံသော ဥစ္စာကို စွန့်ပစ်ခဲ့၍ တမလွန်လောကသို့ သွားရ၏’ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော ဤကောင်းသည့် အလွန် မှန်လှပါပေ၏။ အရှင်ဘုရား---လူအပေါင်းသည် ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာ-ဟူ၍ မရှိသည့် မှန်လှပါ၏။ အလုံးစုံသော ဥစ္စာကို စွန့်ပစ်၍ တမလွန်လောကသို့ သွားရသည် မှန်လှပါ၏။” (၃)

“အရှင်ဘုရား---လူအပေါင်းသည် အလိုမပြည့်၊ ယုတ် လျော့လျက်သာ ရှိ၏။ ရောင့်ရဲမှု မရှိ၊ တဏှာ၏ ကျွန်တည်း’ ဟူ၍ အရှင်ဘုရား ပြောဆိုပါ၏။ အရှင်ဘုရား ပြောဆိုသော ဤစကား၏ သဘောအဓိပ္ပါယ်ကို အဘယ်သို့ မှတ်ရပါ မည်နည်း”

“မင်းကြီး---မင်းကြီး တစ်စုံ စဉ်းစားပါ။ မင်းကြီးသည် စည်ပင်ဝပြောသော ကုရုတိုင်းကို စိုးအုပ်၍ နေသည့် မဟုတ် လော”

“အရှင်ဘုရား--- မှန်ပါ စိုးအုပ်၍ နေပါ၏”

“မင်းကြီး--- မင်းကြီး တစ်စုံ စဉ်းစားပါ။ ဤကုရုတိုင်း၌ ယုံကြည်ထိုက်သော၊ နိုင်လှသည့်စကား ရှိသော လူတစ် ယောက်သည် အရှေ့အရပ်မှ လာရောက်ပြီးလျှင် သင် မင်းကြီးကို ချဉ်းကပ်၍ ‘မင်းကြီး---သံတော်ဦးတင်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အရှေ့အရပ်မှ လာခဲ့ပါ၏။ ထိုအရှေ့အရပ်၌ ပြည့်လည်း ပြည့်စုံ၍ စည်ပင်ဝပြောကာ လူဦးရေများ၍ လူမျိုးစုံပြွမ်းသော နယ်ပယ်ကြီးကို မြင်ခဲ့ပါ၏။ ထိုနယ်ပယ်၌

ဆင်အပေါင်း၊ မြင်းအပေါင်း၊ ရထားအပေါင်း၊ မြေသည်သူရဲ အပေါင်းတို့သည် များပါကုန်၏။ ထိုနယ်ပယ်၌ ဥစ္စာ၊ စပါး လည်း ပေါများပါ၏။ ထိုနယ်ပယ်၌ ရွှေ၊ ငွေ အမျိုးမျိုးလည်း ပေါများပါ၏။ ထိုနယ်ပယ်၌ သိမ်းယူသင့်သော မိန်းမလည်း ပေါများပါ၏။ မင်းကြီး---ထိုနယ်ပယ်ကို စစ်သည်စိုလ်ပါ ရဲမက် အနည်းငယ်မျှဖြင့် အောင်မြင်နိုင်သည်သာ ဖြစ်ပါ၏’ ဟု လျှောက်တင်ငြားအံ့။ ထိုနယ်ပယ်ကို မင်းကြီးသည် အဘယ်သို့ ပြုမည်နည်း”

“အရှင်ဘုရား---ထိုနယ်ပယ်ကိုလည်း တပည့်တော် သိမ်းပိုက်အုပ်စိုးပါမည်”

“မင်းကြီး---မင်းကြီး တစ်စုံ စဉ်းစားပါ။ ဤကုရုတိုင်းသို့ အနောက်အရပ်မှ၊ မြောက်အရပ်မှ၊ တောင်အရပ်မှ၊ သမုဒ္ဒရာ တစ်ဝက်ကမ်းမှ ယုံကြည်ထိုက်သော၊ နိုင်လှသည့် စကား ရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် လာပြီးလျှင် သင် မင်းကြီးကို ချဉ်းကပ်၍ ထိုအရှေ့အရပ်မှ လာသော လူ ကဲ့သို့ပင် လျှောက်တင်ငြားအံ့။ ထိုနယ်ပယ်တို့ကိုကော သင်မင်းကြီး အဘယ်သို့ ပြုမည်နည်း”

“အရှင်ဘုရား---ထိုနယ်ပယ်တို့ကိုလည်း တပည့်တော် သိမ်းပိုက်အုပ်စိုးပါမည်”

“မင်းကြီး--- မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသည်ကို ရည်ရွယ် ၍ ‘လူအပေါင်းသည် အလိုမပြည့်၊ ယုတ်လျက်သာ ရှိချေ၏။ ရောင့်ရဲမှု မရှိ၊ တဏှာ၏ ကျွန်တည်း’ဟု ဟောတော်မူ၏။ ထိုတရားကို ကြားနာရကာ သိရှိခံစားရ၍ ဦးစင်းသည် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါ၏”

“အရှင်ဘုရား--- အံ့ဖွယ်ရှိပါပေစွ၊ အရှင်ဘုရား--- ထူးဆန်းပါပေစွ၊ ‘လူအပေါင်းသည် အလိုမပြည့်၊ ယုတ် လျက်သာ ရှိ၏။ မရောင့်ရဲနိုင်၊ တဏှာ၏ ကျွန်တည်း’ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော ဤစကားသည် အလွန်လျှင် မှန်လှပါပေ၏။ အရှင်ဘုရား---လူအပေါင်းသည် အလို မပြည့်ပါ။ ယုတ်လျော့လျက်သာ ရှိပါ၏။ မရောင့်ရဲပါ။ တဏှာ ၏ ကျွန်သား ဖြစ်ပါ၏။” (၄)

အရှင်ရဋ္ဌပါလသည် ဤတရားစကားကို ဟောကြား၏။ ကောရဗ္ဗမင်းသည် အရှင်ရဋ္ဌပါလ၏ တရားစကားကို နှစ်သက် သဘောကျ၍ ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူခဲ့လေသည်။

၃

မယဒေဝသုတ်

၉.၂.၂၆၃။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် မိထိလာပြည် မယဒေဝမင်း၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ခုသော အရပ်၌ ပြီးတော်မူ၏။ ထိုသို့ ပြီးတော်မူသောအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် လက်ဝဲတစ်ဘက် ပန်းထက်၌ သင်္ကန်းကို စံပယ်တင်၍ မြတ်စွာဘုရားကို လက်အုပ်ချီကာ "မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရား ပြီးတော်မူခြင်း၏ အကြောင်းကား အဘယ်ပါနည်း"ဟု လျှောက်၏။

"အာနန္ဒာ---ဤမိထိလာပြည်၌ မယဒေဝမင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုမင်းသည် တရားစောင့်၏။ တရားသဖြင့် မင်းပြု၏။ တရား၌ တည်၏။ မြတ်သော မင်း ဖြစ်၏။ နိဂုံး၊ ဇနပုဒ်၊ ဂုဏ္ဏာနှင့်အမျိုးသားတို့အပေါ်၌ တရားကို ပြုကျင့်၏။ တစ်ဆယ့်လေးရက်မြောက်နေ့၊ တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက်နေ့၊ လဆန်း၊ လဆုတ်မကွဲ၏ ရက်ရက်မြောက်နေ့တို့၌ ဥပုသ်ကိုလည်း ကျင့်သုံး၏။ အာနန္ဒာ--- ထိုအခါ မယဒေဝမင်းသည် နှစ်ထောင်ပေါင်းများစွာ လွန်သောအခါ၌ ဆတ္တာသည်ကို ဖော်၍ "အရင်းဆတ္တာသည်---ငါ၏ ဦးခေါင်း၌ ဆံပင်ဖြူပေါက်သည်တို့ကို မြင်သောအခါ ငါ့အား ပြောကြားလော့"ဟု မှာထားပြောဆို၏။ "အရှင်မင်းကြီး---ကောင်းပါပြီ"ဟူ၍ ဆတ္တာသည်သည် မယဒေဝမင်းကြီးအား ပြန်ကြား

၏။ အာနန္ဒာ---ဆတ္တာသည်သည် နှစ် ထောင်ပေါင်းများစွာ လွန်သော အခါ မယဒေဝမင်းကြီး၏ ဦးခေါင်း၌ ဆံပင်ဖြူပေါက်သည်တို့ကို မြင်၍ "အရှင်မင်းကြီးမှာ သေမင်းတမန်တို့သည် ထင်ရှား ဖြစ်ပါကုန်ပြီ၊ ဦးခေါင်း၌ ဆံပင်ဖြူပေါက်ခြင်းတို့ ထင်ရှားပါကုန်ပြီ"ဟု လျှောက်၏။ "အရင်း ဆတ္တာသည်--- သို့ဖြစ်မှ ထိုဆံပင်ဖြူတို့ကို မွေးညှပ်ဖြင့် ကောင်းစွာ နုတ်ယူ၍ ငါ၏လက်ခုပ်ထဲ ထည့်လော့"ဟု ဆို၏။ အာနန္ဒာ---ဆတ္တာသည်သည် "အရှင်မင်းကြီး--- ကောင်းပါပြီ"ဟူ၍ မယဒေဝမင်းကြီးကောင်းကို နာခံ၍ ထိုဆံပင်ဖြူတို့ကို မွေးညှပ်ဖြင့် ကောင်းစွာ နုတ်၍ မယဒေဝမင်းကြီး၏ လက်ခုပ်ထဲ ထည့်လေ၏။

၉.၂.၂၆၄။ အာနန္ဒာ---ထိုအခါ မယဒေဝမင်းကြီးသည် ဆတ္တာသည်အား ရွာဆရာ ဟေးပြီးလျှင် သားတော်ကြီး အိမ်ရှေ့မင်းသားကို ခေါ်စေ၍ "သားတော်မောင်--- ငါ့မှာ သေမင်းတမန်တို့ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာကုန်ပြီ၊ ဦးခေါင်း၌ ဆံပင်ဖြူပေါက်ခြင်းတို့ ထင်ရှားကုန်၏။ ငါသည် လူ့ကာမဂုဏ်တို့ကို ခံစားပြီးပြီ၊ နတ်ကာမဂုဏ်တို့ကို ရှာဖွေရန် အချိန်တန်ခိုပြီ၊ သားတော်မောင်--- လာ၊ ဤတိုင်းနိုင်ငံကို စိုးအုပ်လော့၊ ငါသည်ကား ဆံ၊ မုတ်ဆိတ်ကို ခိုတ်ပယ်၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံ၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်တော့အံ့၊ သားတော်မောင်--- သင်သည်လည်း ဦးခေါင်း၌ ဆံပင်ဖြူတို့

ပေါက်လာသည်ကို မြင်သော အခါ ဆတ္တာသည်အား ရွာဆု ပေးပြီးလျှင် သားတော်ကြီး အိမ်ရှေ့မင်းသားအား မင်းကျင့် တရားကို ကောင်းစွာ သင်ပြခဲ့၍ ဆံ၊ မုတ်ဆိတ်ကို ရိုက်ပယ် ကာ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်လျက် ရဟန်း ဘောင်သို့ ဝင်ပါလေ၊ ငါထားခဲ့သော ကောင်းမြတ်သည့် ဤ ကျင့်ဝတ်အတိုင်း ဆက်လက်ကျင့်ပါလေ၊ သင်သည် မျိုးဇာတ်ဖြစ်သူ မဖြစ်စေလင့်၊ သားတော်မောင်---အနုယ အဆက်အားဖြင့် ယောက်ျားကောင်း ဖြစ်ပါလျက် ဤသို့ သဘောရှိသော ကောင်းမြတ်သည့် ကျင့်ဝတ်တရား မြတ်သူ သည် ထိုသူတို့တွင် မျိုးဇာတ်ဖြစ်သူ ဖြစ်၏၊ သားတော် မောင်---ငါထားခဲ့သော ကောင်းမြတ်သည့် ဤကျင့်ဝတ် အတိုင်း ဆက်လက် ကျင့်ပါလေ၊ သင်သည် မျိုးဇာတ်ဖြစ်သူ မဖြစ်စေလင့်"ဟု မှာထား၏။

အနန္ဒာ--- ထိုအခါ မယဒေဝမင်းကြီးသည် ဆတ္တာသည် အား ရွာဆု ပေးပြီးလျှင် သားတော်ကြီးအိမ်ရှေ့မင်းသားအား မင်းကျင့်တရားကို ကောင်းစွာ သင်ပြခဲ့၍ ဤမယဒေဝ သရက်ဥယျာဉ်၌ပင် ဆံ၊ မုတ်ဆိတ်ကို ရိုက်ပယ်ကာ ဖန်ရည် ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံလျက် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၏၊ ထိုမယဒေဝမင်းကြီးသည် အရပ်ဆယ်မျက်နှာသို့ အကန့် အသတ်မရှိသော ဖောဏ္ဍာစိတ်ကို ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏၊ အကန့် အသတ် မရှိသော ကရုဏာစိတ်ကို၊ မုဒိတာစိတ်ကို၊ ဥပေက္ခာစိတ်ကို ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏။

အာနန္ဒာ---မယဒေဝမင်းကြီးသည် အနုပညာသောင်း လေးထောင်တို့ကာလပတ်လုံး သူငယ်တို့၏ ကစားခြင်းကို ကစား၏၊ အနုပညာသောင်းလေးထောင်တို့ ကာလပတ်လုံး အိမ်ရှေ့မင်း ပြု၏၊ အနုပညာသောင်းလေးထောင်တို့ ကာလ ပတ်လုံး မင်းပြု၏၊ အနုပညာသောင်းလေးထောင်တို့ ကာလ ပတ်လုံး ဤမယဒေဝသရက်ဥယျာဉ်၌ပင် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်လျက် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံး၏၊ ထိုမယဒေဝမင်းကြီးသည် ဗြဟ္မဝိဟာရတရား လေးပါးတို့ကို ဖွားများလျက် ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီး၍ စုတေသည်မှ နောက်၌ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လား၏။

ဥ.၂.၂၆၅၊ အာနန္ဒာ---မယဒေဝမင်းကြီး၏ သား၊ မြေး အဆက်ဆက်ဖြစ်ကုန်သော ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော မင်းတို့သည် ဤမယဒေဝသရက်ဥယျာဉ်၌ပင် ဆံ၊ မုတ်ဆိတ် ကို ရိုက်ပယ်၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံကြ လျက် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ကြကုန်၏၊ ထိုရှစ်သောင်း လေးထောင်သော မင်းတို့သည် ဖောဏ္ဍာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာစိတ်ကို အရပ်ဆယ်မျက်နှာသို့ အကန့်အသတ်မရှိ ဖြန့်ကြက်၍ နေကုန်၏။

အနုပညာ သောင်းလေးထောင်စီတို့ ကာလပတ်လုံး သူငယ်တို့၏ ကစားခြင်းကို ကစားကြကုန်၏၊ အနုပညာ သောင်းလေးထောင်စီတို့ ကာလပတ်လုံး အိမ်ရှေ့မင်း ပြုကြ ကုန်၏၊ အနုပညာ သောင်းလေးထောင်စီတို့ ကာလပတ်လုံး မင်းပြုကြကုန်၏၊ အနုပညာသောင်းလေးထောင်စီတို့ ကာလ ပတ်လုံး ဤမယဒေဝသရက်ဥယျာဉ်၌ပင် ရဟန်း ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ကြကုန်ပြီးလျှင် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြ ကုန်၏၊ ထိုရှစ်သောင်းလေးထောင်သော မင်းတို့သည် ဗြဟ္မဝိဟာရတရား လေးပါးတို့ကို ဖွားများကြလျက် ခန္ဓာ ကိုယ် ပျက်စီး၍ စုတေသည်မှ နောက်အခါ၌ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားကြကုန်ပြီး နေမိမင်းသည် ထိုမင်းတို့၏ နောက်ဆုံးမင်း ဖြစ်၏၊ နေမိမင်းသည် တရားစောင့်၏၊ တရားသဖြင့် မင်း ပြု၏၊ တရား၌ တည်၏၊ မြတ်သော မင်း ဖြစ်၏၊ ပုဂ္ဂုဋ္ဌာနုနှင့် အမျိုးသားတို့အပေါ်၌ ဖြစ်စေ၊ နိဂုံးသူ၊ နိဂုံးသားတို့အပေါ်၌ ဖြစ်စေ၊ နေပုဒ်သူ၊ နေပုဒ်သားတို့အပေါ်၌ ဖြစ်စေ တရား သဖြင့် ကျင့်၏၊ လဆန်းပက္ခ၊ လဆုတ်ပက္ခ၏ တစ်ဆယ့် လေးရက်မြောက်နေ့၊ တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက်နေ့၊ ရှစ်ရက် မြောက်နေ့တို့၌ ဥပသ်ကို ကျင့်သုံး၏။

ဥ.၂.၂၆၆၊ အာနန္ဒာ---တာဝတိံသာနတ်တို့သည် သုဓမ္မာသဘင်၌ အညီအညွတ် စည်းဝေးနေကြရုံ တစ်ရ သော ကောင်းသည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ အချင်းတို့---ဝိဒေဝာရာဇ် တိုင်းသူတိုင်းသားတို့သည် ကံကောင်းကြပါပေစွတကာ၊ အချင်းတို့---ဝိဒေဝာရာဇ်တိုင်းသူတိုင်းသားတို့သည် လှဖြစ် ရကုန်း နှစ်ကြပါပေစွတကာ၊ ဝိဒေဝာရာဇ် တိုင်းသူတိုင်းသား တို့၏ နေမိမင်းသည် တရားစောင့်၏၊ တရားသဖြင့် မင်းပြု၏၊ တရား၌ တည်၏၊ မြတ်သော မင်း ဖြစ်၏၊ ပုဂ္ဂုဋ္ဌာနုနှင့် အမျိုး သားတို့အပေါ်၌ ဖြစ်စေ၊ နိဂုံးသူ၊ နိဂုံးသားတို့အပေါ်၌ ဖြစ်စေ၊ နေပုဒ်သူ၊ နေပုဒ်သားတို့အပေါ်၌ ဖြစ်စေ တရားသဖြင့် ကျင့်၏၊ လဆန်းပက္ခ၊ လဆုတ်ပက္ခ၏ တစ်ဆယ့်လေးရက် မြောက်နေ့၊ တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက်နေ့၊ ရှစ်ရက်မြောက်နေ့ တို့၌ ဥပသ်ကို ကျင့်သုံး၏"ဟု ဤစကားသည် ဖြစ်၏၊ အာနန္ဒာ---ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် တာဝတိံသာနတ်တို့ကို 'အချင်းနတ်တို့---သင်တို့သည် နေမိမင်းကြီးကို ဖူးမြင်လိုကြသလော'ဟု မေး၏၊ 'အရှင် သိကြားမင်း--- ကျွန်ုပ်တို့သည် နေမိမင်းကြီးကို ဖူးမြင်လိုကြ ပါ၏'ဟု လျှောက်ထားကြ၏၊ အာနန္ဒာ---ထိုအခါ နေမိ မင်းသည် တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက်ဖြစ်သော ဥပသ်နေ့ တစ်နေ့၌ ဦးခေါင်းလျှော်ပြီးလျှင် ဥပသ်ကျင့်သုံးလျက် မြတ်သော ဩသာဒ် (ဘုံအဆင့်ဆင့် ပါသော အိမ်တော်) ထက်သို့ တက်ရောက်၍ နေ၏၊ အာနန္ဒာ---ထိုအခါ နတ်တို့ အရှင်သိကြားမင်းသည် အာရုံရှိသော ယောက်ျားသည်

ကွေးသောလက်ကို ဆန့်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဆန့်သောလက်ကို ကွေးသကဲ့သို့လည်းကောင်း ဤအတူပင်လျှင် တာဝတိံသာနတ်တို့ထံ၌ ကွယ်ခဲ့၍ နေမိမင်း၏ ရှေ့၌ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

အာနန္ဒာ---ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် နေမိမင်းကို မင်းမြတ်---သင်မင်းမြတ်သည် ကံကောင်းပါပေစွ၊ မင်းမြတ်---သင်မင်းမြတ်သည် လျစ်ရကျီးနပ်ပါပေစွ၊ မင်းမြတ်---တာဝတိံသာနတ်တို့သည် သုဓမ္မာသဘင်၌ သင်မင်းမြတ်ကို ချီးကျူးလျက် စည်းဝေးကြကုန်၏။ မင်းမြတ်---သင်မင်းမြတ်ကို တာဝတိံသာနတ်တို့သည် ဖူးမြင်လိုကြကုန်၏။ မင်းမြတ်---သင်မင်းမြတ်ထံ ကျွန်ုပ်တို့သည် အာဇာနည်မြင်းတစ်ထောင်ကသော ရထားကို စေလွှတ်ပါမည်။ မင်းမြတ်---နတ်ယာဉ်တော်ကို မတုန်မလှုပ် မကြောက်မရွံ့ တက်စီးတော်မူပါဟု ဆို၏။ အာနန္ဒာ---နေမိမင်းသည် ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် လက်ခံလေ၏။

ဥ.၂.၂၆၇။ အာနန္ဒာ---ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် နေမိမင်း၏ လက်ခံခြင်းကို သိ၍ နေမိမင်း၏ မျက်မှောက်၌ ကွယ်ခဲ့ကာ တာဝတိံသာနတ်တို့ထံ၌ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ အာနန္ဒာ---ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် မာတလိနတ်သားကို 'အချင်းမာတလိ---လာလော့၊ အာဇာနည်မြင်းတစ်ထောင်ကသော ရထားကို ကပြီးလျှင် နေမိမင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်၍' မင်းမြတ်---သင်မင်းမြတ်အတွက် အာဇာနည်မြင်းတစ်ထောင်ကသော ဤရထားကို နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် စေလွှတ်လိုက်ပါ၏။ မင်းမြတ်---နတ်ယာဉ်တော်ကို မကြောက်မရွံ့ တက်စီးပါဟု ဆိုပါလေဟု ပြောဆို စေလွှတ်၏။ အာနန္ဒာ--- မာတလိနတ်သားသည် 'ကောင်းပါပြီ အရှင်သိကြားမင်း'ဟူ၍ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း၏ စကားကို နာခံ၍ အာဇာနည်မြင်းတစ်ထောင်ကသော ရထားကို ကလျက် နေမိမင်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် 'မင်းမြတ်---သင်မင်းမြတ်အတွက် အာဇာနည်မြင်း တစ်ထောင်ကသော ဤရထားကို နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် စေလွှတ်လိုက်ပါ၏။ မင်းမြတ်---နတ်ယာဉ်တော်ကို မကြောက်မရွံ့ တက်စီးတော်မူပါ။ မင်းမြတ်---ကျွန်ုပ် သိလိုသည်မှာ မကောင်းမှုရှိသူတို့ မကောင်းမှုအကျိုးကို ခံစားရာ ဝရိသုတ္တံ သွားရာ လမ်းခရီး၊ ကောင်းမှုရှိသူတို့ ကောင်းမှုအကျိုးကို ခံစားရာ နတ်ပြည်သို့ သွားရာ လမ်းခရီးဟု လမ်းခရီး နှစ်မျိုးတွင် အဘယ်လမ်းခရီးဖြင့် သင်မင်းကြီးကို ပင့်ဆောင်ရပါမည်နည်းဟု ပြောဆို၏။ 'မာတလိနတ်သား--- ငါ့ကို လမ်းခရီး နှစ်မျိုးလုံးဖြင့်ပင်လျှင် ပင့်ဆောင်လော့'ဟု ဆို၏။ အာနန္ဒာ---ထိုအခါ မာတလိနတ်သားသည် နေမိမင်း၏ ဆန္ဒအတိုင်း

နေမိမင်းကို သုဓမ္မာသဘင်သို့ ကောင်းစွာ ပင့်ဆောင်လေသည်။

အာနန္ဒာ---နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် အဝေးကလာသော နေမိမင်းကို မြင်လျှင် 'မင်းမြတ်--- ကြွလာတော်မူပါ။ မင်းမြတ်---မင်းမြတ်၏ ကြွလာတော်မူခြင်းသည် ကောင်းသော ကြွလာတော်မူခြင်း ဖြစ်ပါပေစွ၊ မင်းမြတ်---တာဝတိံသာနတ်တို့သည် သုဓမ္မာသဘင်၌ အညီအညွတ် စည်းဝေးကုန်လျက် သင်မင်းမြတ်ကို ချီးကျူးလျက် ရှိကြပါကုန်၏။ မင်းမြတ်---တာဝတိံသာနတ်တို့သည် သင်မင်းမြတ်ကို ဖူးမြင်လိုကြပါကုန်၏။ မင်းမြတ်---နတ်ပြည်၌ နတ်တို့၏ အာနန္ဒာတော်ဖြင့် မွေ့လျော်တော်မူပါဟု လျှောက်ထားလေ၏။ 'အဆွေသိကြားမင်း---တော်လောက်ပြီ၊ ထိုမိတ်လာပြည်သို့သာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်ပို့ပါ။ ကျင့်သုံးခြင်းအတိုင်းပင် အကျွန်ုပ်တို့သည် ကျင့်သုံးနေပါမည်ဟု ပြောဆို၏။

ဥ.၂.၂၆၈။ အာနန္ဒာ---ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် မာတလိနတ်သားကို ခေါ်၍ 'အချင်း မာတလိ---လာလော့၊ အာဇာနည်မြင်းတစ်ထောင် ကသော ရထားကို က၍ နေမိမင်းကို ထိုမိတ်လာပြည်သို့ ပြန်လည် ပို့ဆောင်လော့'ဟု ဆို၏။ အာနန္ဒာ--- မာတလိနတ်သားသည် 'ကောင်းပါပြီ အရှင်ဟု နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း၏ စကားကို နာခံ၍ အာဇာနည်မြင်းတစ်ထောင် ကသော ရထားကို က၍ နေမိမင်းကို ထိုမိတ်လာပြည်သို့ ပြန်ပို့၏။ အာနန္ဒာ---နေမိမင်းသည် ထိုမိတ်လာပြည်၌ ကျင့်သုံးခြင်းအတိုင်းပင် ကျင့်သုံးနေလေ၏။ အာနန္ဒာ---ထိုအခါ နေမိမင်းသည်လည်း ရှေးဘိုး၊ ဘေးမင်းဆက်တို့ နည်းတူ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ပြီးလျှင် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ ထိုနေမိမင်းသည် ဗြဟ္မဝိတရာတရား လေးပါးတို့ကို ပွားများလျက် နောက်ယံပျက်စီး၍ စုတေသညာမှ နောက်အခါ၌ ဗြဟ္မာပြည်သို့ လားခဲ့ပြီ။

အာနန္ဒာ---နေမိမင်းမှာ ကဋ္ဌာရဇနကမည်သော သားသည် ရှိ၏။ ထိုသားသည် ရဟန်းဘောင်သို့ မဝင်ရောက်တော့ချေ။ ထိုကဋ္ဌာရဇနကသည် ထိုကောင်းမြတ်သော ကျင့်ဝတ်ကို ဖြတ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုကဋ္ဌာရဇနကသည် ထိုသူတို့တွင် မျိုးဇာတ်မြတ်သူ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဥ.၂.၂၆၉။ အာနန္ဒာ---သင်သည် "ထိုအခါက ဤကောင်းမြတ်သည့် ကျင့်ဝတ်ကို ထားခဲ့သော ယောဒေဝမင်းသည် အခြားသူ ဖြစ်လေသလော"ဟု ထင်မှတ်ကောင်းထင်မှတ်နိုင်၏။ အာနန္ဒာ---ထိုသို့ မထင်မှတ်လင့်၊ ထိုအခါ ငါသည် ယောဒေဝမင်းဖြစ်၏။ ငါထားခဲ့သော ထိုကောင်းမြတ်သည့် ကျင့်ဝတ်တရားအတိုင်း နောင်လာနောက်သား

အပေါင်းသည် ဆက်လက်၍ ကျင့်၏။ အာနန္ဒာ---ထိုကောင်း
မြတ်သည့် ကျင့်ဝတ်တရားသည် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း
မဟုတ်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်းမျှသာ ဖြစ်၏။
အာနန္ဒာ---ယခုအခါ ငါဘုရား ထားခဲ့သော ဤကောင်းမြတ်
သည့် ကျင့်ဝတ်တရားသည်ကား နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း
အစစ် ဖြစ်၏။

အာနန္ဒာ---ထိုကျင့်ဝတ်တရားသည် အဘယ်နည်း-ဟူမူ
အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော ဤအဓိယ မဂ်တရား ပင်တည်း။

အာနန္ဒာ---ငါသည် သင်တို့အား ဤသို့ ပြောကြား ပေးအံ့၊
ငါဘုရား ထားခဲ့သော ဤကောင်းမြတ်သည့် ကျင့်ဝတ်

အတိုင်း ဆက်လက်ကျင့်ကြကုန်လော့၊ သင်တို့သည်
မျိုးဇာတိဖြတ်သူများ မဖြစ်ကြစေကုန်လင့်၊ အာနန္ဒာ---
အနွယ်အဆက် ယောက်ျားကောင်း ဖြစ်ပါလျက် ဤသို့
သဘောရှိသော ကောင်းမြတ်သည့် ကျင့်ဝတ်တရားမြတ်
သူသည် ထိုသူတို့တွင် မျိုးဇာတိဖြတ်သူ ဖြစ်ပေ၏ "ဟု
မိန့်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤကောင်းကို မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်
အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို ဝမ်းမြောက်
စွာ သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ်ဆိုခဲ့လေသည်။

၄

မောဓိရာဇကုမာရသုတ်

၉.၂.၂၇၁။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ပဲခင်းငုံတော၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုပဲခင်းငုံတောသည် သားသမင်တို့အား ဘေးမှပေးရာ ဖြစ်၏။ ဘဂ္ဂတိုင်း သုသုမာရဝါရီ၌ တည်ရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူသောအချိန်ကား မောဓိမင်းသား၏ ကောကနဒေသသည် သော ပြာသာဒ် (ဘုံအဆင့်ဆင့်ပါသော အိမ်)ဆောက်လုပ်ပြီးစ အချိန် ဖြစ်၏။ ထိုကောကနဒေသသော ပြာသာဒ်၌ မည်သူမျှ မနေဖူးသေးချေ။ ထိုအခါ မောဓိမင်းသားသည် သဒ္ဓိကာပုတ္တလုလင်ကို ဤသို့ ပြောဆို၏- "အချင်း သဒ္ဓိကာပုတ္တ- လာလော့၊ သင်သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရား-မြတ်စွာဘုရားသည် နက်မြန်မောဓိမင်းသားအိမ်သို့ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကြတော်မူပါ၊ ဟူ၍ လျှောက်လေလော့"ဟု ပြောဆို၏။ "အရှင်မင်းသား---ကောင်းပါပြီ"ဟု သဒ္ဓိကာပုတ္တလုလင်သည် မောဓိမင်းသားစကားကို နာမ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုသို့ လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထို့နောက် သဒ္ဓိကာပုတ္တလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံတော်မူခြင်းကို သိ၍ နေရာမှထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရိအသေမြဲပြီးလျှင် မောဓိမင်းသားထံသို့

ချဉ်းကပ်၍ ထိုအကြောင်းကို ပြန်လည် တင်ပြ၏။

၉.၂.၂၇၁။ ထိုအခါ မောဓိမင်းသားသည် နောက်တစ်နေ့၌ မိမိနန်းတော်၌ မွန်မြတ်သော ခဲမွယ်သောရည်ကို စီရင်၍ ကောကနဒပြာသာဒ်၌ အောက်ဆုံး လှေကားထပ်တိုင်အောင် အဝတ်ဖြူတို့ကို ခင်းစေပြီးလျှင် သဒ္ဓိကာပုတ္တလုလင်ကို မြတ်စွာဘုရားအား အပင့်ခိုင်းလိုက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မောဓိမင်းသား၏ အိမ်သို့ ကြွတော်မူ၏။

ထိုအခါ မောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားကို စောင့်မျှော်လျက် အပြင်တံခါးမှန်၌ ရပ်နေ၏။ မောဓိမင်းသားသည် ကြွလာသော မြတ်စွာဘုရားကို ခေါ်ဦးကြိုဆိုကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှေ့မှကြွတော်မူစေ၍ ကောကနဒပြာသာဒ်သို့ ချဉ်းကပ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အောက်ဆုံးလှေကားထပ်နား၌ ရပ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားအား "မြတ်စွာဘုရား---ဘုန်းကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် အဝတ်ဖြူတို့ကို နှင်းတော်မူပါ၊ လာခြင်းကောင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် အဝတ်ဖြူတို့ကို နှင်းတော်မူပါ၊ ယင်းသို့ နှင်းတော်မူခြင်းသည် ဘုရားတပည့်တော်

အတွက် ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး ကောင်းကျိုးများရန်၊ ချမ်းသာရန် ဖြစ်နိုင်ပါ၏”ဟု လျှောက်၏။ ဤသို့ လျှောက်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။ ဗောဓိမင်းသားသည် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ထိုသို့ လျှောက်၏။

၉-၂.၂၂။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာကို လှည့်ကြည့်တော်မူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာသည် ဗောဓိမင်းသားကို “မင်းသား---အဝတ်ဖြုတ်ကို ရုပ်သိမ်းပါ။ မြတ်စွာဘုရားသည် အဝတ်ဖြုတ်အဝတ်ကို နှင်းတော်မူမည် မဟုတ်။ နောင်လာနောက်သား ရဟန်းအများ အတုမလိုက်ရန် မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်စောင့်ရှောက်တော်မူ၏”ဟု မိန့်ဆို၏။ ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် အဝတ်ဖြုတ်ကို ရုပ်သိမ်းစေပြီးလျှင် ကောကနဒြာသားထက်၌ နေရာကို ဝင်းစေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ ကောကနဒြာသားသို့တက်တော်မူပြီးလျှင် ဝင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားအမျိုးရှိသော ရဟန်းသံဃာအား မွန်မြတ်သော ခန္ဓာပသောစဉ်ကို ပြည့်စုံသည်တိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် ဆက်ကတ၏။ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးတော်မူသော အခါ ဗောဓိမင်းသားသည် နိမ့်သော တစ်နေရာ၌ ထိုင်၏။ နိမ့်သော တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေသော ဗောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားအား “မြတ်စွာဘုရား---ဘုရား တပည့်တော်မှာ ချမ်းသာနှင့် ရင်းနှီးသဖြင့် ချမ်းသာကို မရနိုင်၊ ဆင်းရဲနှင့် ရင်းနှီးမှု ချမ်းသာကို ရနိုင်၏”ဟု အကြံ ဖြစ်ပါသည်”ဟူ၍ လျှောက်၏။

၉-၂.၂၃။ “မင်းသား---ဓမ္မာလည်း ဘုရားမဖြစ်မီ သစ္စာလေးပါးကို ထိုထွင်း၍ မသိသေးမီ ဘုရားအလောင်းမျှသာ ဖြစ်နေစဉ်က ထိုသို့သော အကြံ ဖြစ်ဖူး၏။ မင်းသား---နောက်အခါ၌ ပျို့ပျစ်သည်သာဖြစ်၍ ကောင်းစွာ နက်သော ဆံပင်ရှိသော၊ ကောင်းသော အရွယ်ဖြစ်သော ပထမအရွယ်နှင့် ပြည့်စုံသော ငါသည် မိဘများ မှုတ်ရည်စက်လက်ငိုးကြွေးကွန်စဉ် ဆံ၊ မှတ်ဆိတ်ကို ပယ်၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ ရဟန်းသောငါသို့ ဝင်ရောက်၏။ ငါသည် ဤသို့ ရဟန်းပြုလျက် အဘယ်အရာသည် အကောင်းဆုံးနည်း”ဟု ရှာဖွေရင်း၊ အဘယ်အရာသည် အတုမရှိ မြတ်သော ငြိမ်းအေးရာ နိဗ္ဗာန်နည်း”ဟု ရှာဖွေရင်း ကာလာမအနွယ်အဋ္ဌာရန်ရာမ၏သားဥက္ကဋ္ဌာတို့ထံသို့ ရှဉ့်ကပ်မိ၏။ ထိုအခါ ဇုအား ကာလာမအနွယ် အဋ္ဌာရသည် အာကိုဋ္ဌ-ညာယတနဗ္ဗာန်သမာပတ်ကို ပြောကြား၍ ရာမ၏သားဥက္ကဋ္ဌသည် နေဝသညာနာသညာယတနသမာပတ်ကို ပြောကြား၏။ မင်းသား---ထိုငါသည် ထိုအဋ္ဌာရနှင့်

ဥက္ကဋ္ဌတို့၏ တရားကို မပန်ဆင်ဘဲ ထိုတရားကို ငြီးငွေ့၍ ပြန်ထွက်ခဲ့၏။

၉-၂.၂၄။ မင်းသား---ငါသည် အဘယ်အရာသည် အကောင်းဆုံးနည်း”ဟု ရှာဖွေရင်း၊ အဘယ်အရာသည် အတုမရှိမြတ်သော ငြိမ်းအေးသော နိဗ္ဗာန်နည်း”ဟု ရှာဖွေရင်း မဂဓတိုင်းတို့၌ အဆင့်ဆင့် ဒေသစာရီ လှည့်လည်သော် ဥရုဝေလတော သေနာနိဂုံးဆီသို့ရောက်၏။ ထိုအရပ်၌ ဓမ္မ၊ လျော်ဖွယ်မြေ၊ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော တောအုပ်၊ စီးဆင်းနေသော မြစ်၊ ဓမ္မ၊ လျော်ဖွယ်ကောင်းသော သန့်ရှင်းသော ဆိပ်ကမ်း အနီးအနားမှ ဆွမ်းခံရွာတို့ကို မြင်တွေ့၏။ မင်းသား---ငါသည် “အချမ်းတို့--- ဤအရပ်သည် ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်လိုသော အမျိုးသားအတွက် ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်ခြင်းငှာ သင့်လျော်၏”တကား”ဟု စဉ်းစား၏။ မင်းသား---ထိုငါသည် ထိုသို့ စဉ်းစား၍ ထိုအရပ်၌ပင် နေထိုင်ခဲ့ပြီ။

မင်းသား--- ရှေးက မကြားဖူးသော အံ့ဩဖွယ်ရာ ဥပမာသုံးမျိုး ငါဘုရားညာကိမှာ ပေါ်လာ၏။

[ထိုဥပမာသုံးမျိုးကို ဘုရားအလောင်းတော်၏ နောက်ဆုံးဘဝ ဖြစ်တော်စဉ်၊ စာပိုဒ် ၅.၈၉၊ နာ ၄၅၆ ၌ မြဲခဲ့ပြီ]

၉-၂.၂၅။ မင်းသား---ထို့နောက် ငါသည် ခုတ္တရစရိယာ (ပြင်းထန်သော၊ ကျင့်နိုင်ခဲသော အကျင့်)ကို ကျင့်ရလျှင် ကောင်းမည်”ဟု ကြံ၍ ကျင့်၏။

[ခုတ္တရစရိယာကို ဘုရားအလောင်းတော်၏ နောက်ဆုံးဘဝ ဘုရားဖြစ်တော်စဉ်၊ စာပိုဒ် ၅.၉၁ ၊ စာမျက်နှာ ၄၆ ၌ မြဲခဲ့ပြီ]

“ငါသည် ဤပြင်းထန်သော ပြုနိုင်ခဲသော အကျင့်ကို ပြုကျင့်ခြင်းဖြင့် တရားထူးကို မရခဲ့၊ သစ္စာလေးပါးကို သိရန် အခြားလမ်းစဉ် ရှိသေးသလော”ဟု စဉ်းစား၏။ မင်းသား--- “ငါသည် ဓမ္မည်းရသောသကျမင်း၏ လယ်ထွန်မက်လာအမှည့် အေးမြသော သင်္ဃာပြင်အရိပ်၌ ထိုင်လျက် ပထမဗျာန်ဝင်စားခဲ့ဖူးသည်ကို အမှတ်ရ၏။ ထိုပထမဗျာန်သည် သစ္စာလေးပါးတို့ကို သိကြောင်းလမ်းစဉ် ဖြစ်တန်ရာ၏”ဟု စဉ်းစားမိ၏။ မင်းသား--- “ဤသည်ပင်လျှင် သစ္စာလေးပါးတို့ကို သိကြောင်းလမ်းစဉ်တည်း”ဟူသော အသိ ဓမ္မာ ဖြစ်လာ၏။ မင်းသား---ငါသည် “ပထမဗျာန်ချမ်းသာကို ငါသည် ကြောက်လေသလော”ဟု သုံးသပ်မိ၏။ မင်းသား--- “ထိုပထမဗျာန် ချမ်းသာကို ငါ မကြောက်”ဟု ငါသည် သိမြင်လာ၏။

မင်းသား--- “ဤသို့ အလွန်ပိန်ကြုံသော အဖြစ်သို့

ရောက်သော ကိုယ်မြင့် ထိုပထမဈာန် ချမ်းသာကို ရရန် မလွယ်။ ငါသည် ကြမ်းတမ်းသော အစာအာဟာရကို စားရလျှင် ကောင်းမည်“ဟု ငါ့မှာ အကြံ ဖြစ်၏။ မင်းသား--- ငါသည် ကြမ်းတမ်းသော အစာအာဟာရကို စား၏။ မင်းသား--- ထိုအခါ “ရဟန်းဂေါတမသည် သူရသော တရားကို ငါတို့အား ပြောကြားလိမ့်မည်”ဟု မျှော်လင့်ကာ ပစ္ဆိမဝိရဟန်းတို့သည် ငါ့ကို လုပ်ကျွေးနေကုန်၏။ မင်းသား--- ကြမ်းတမ်းသော အစာအာဟာရကို ငါ စားသောအခါ” ရဟန်းဂေါတမသည် ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို စွန့်သွားပြီ၊ ပစ္စည်းများပြားဖို့ဇက်သို့ လည်သွားပြီ”ဟု ထင်ကာ ငြီးငွေ့၍ ထိုပစ္ဆိမဝိရဟန်းတို့သည် ငါ၏ထံမှ ထွက်ခွာသွားကုန်၏။

ဥ.၂.၂၇၆။ မင်းသား--- ငါသည် ကြမ်းတမ်းသော အစာအာဟာရကို စား၍ အားကို ယူကာ အားထုတ်သောအခါ ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်၊ စတုတ္ထဈာန်၊ ပုဗ္ဗေနိဿာနဿတိဉာဏ်၊ ဒီပစက္ခုဉာဏ်နှင့် အာသဝဂ္ဂယဉာဏ်တို့သို့ အဆင့်ဆင့် ရောက်ခဲ့ပြီ။

ဥ.၂.၂၇၇။ မင်းသား--- ထိုအခါ ငါဘုရားသည် သတ္တဝါတို့အား တရား မဟောကြားလို့မဲ့၊ ထိုအခါ သမာဓိတိ ပြဿာသည် ငါဘုရား၏ စိတ်အကြံကို သိ၍ သတ္တဝါတို့အား တရားဟောတော်မူရန် လာရောက်လျှောက်ထား၏။ ထိုအခါကျမှ ငါဘုရားသည် သတ္တဝါတို့အား တရား ဟောကြားတော်မူမည်-ဟု ဆုံးဖြတ်တော်မူ၏။ ထို့နောင် ငါဘုရားသည် မည်သူအား ရှေးဦးစွာ တရားဟောရမည်နည်း-ဟု စဉ်းစားတော်မူသောအခါ ငါဘုရားအား ကျေးဇူးအများဆုံး ဖြစ်သော အဋ္ဌာရန်နှင့် ဥပကရသေ့တို့အား ရှေးဦးစွာ တရားဟောရန် ဆုံးဖြတ်တော်မူခဲ့သည်။ သို့သော် အဋ္ဌာရသည် လွန်ခဲ့သော ခုနစ်ရက်မြောက်က ကွယ်လွန်ခဲ့၍ ဥပကသည် လွန်ခဲ့သော ညကမှ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒုတိယကျေးဇူးအများဆုံး ဖြစ်သော ပစ္ဆိမဝိရဟန်းတို့အား ရှေးဦးစွာ တရားဟောရန် ဆုံးဖြတ်တော်မူခဲ့သည်။ ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်၍ တရားဟောသီလျှို့သို့ အေသစာရီ ကြံချီတော်မူခဲ့သည်။ တရားဟောသီလျှို့သို့ ရောက်သောအခါ ပစ္ဆိမဝိရဟန်းတို့အား ရှေးဦးစွာ တရားဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။ ပစ္ဆိမဝိရဟန်းတို့သည် ငါဘုရား၏ တရားကို နာကြားကြည့်ပြီး မကြာမီပင် ရဟန္တာများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ စိန့်တော်မူလတ်သော် တေမိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားကို “မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရား-ဟူသော ဆုံးမသုဆရာကို ရသော ရဟန်းသည် အဘယ်မျှလောက် ကြာမြင့်လျှင် ရဟန္တာ ဖြစ်နိုင်ပါသနည်း”ဟု လျှောက်၏။

“မင်းသား--- ထိုသို့ဖြစ်မှ ဤအရာ၌ သင်မင်းသားကို ပင်လျှင် မြန်၍ မေးမည် သင် နှစ်သက်သည့် အတိုင်း ဖြေပါ။ မင်းသား--- သင် တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ သင်မင်းသားသည် ဆင်စီးအတတ်၊ ချွန်းကိုင်အတတ်တို့ကို တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်သည် မဟုတ်လော့”

“မှန်ပါ--- တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်ပါ၏”

“မင်းသား--- ဤလောက၌ လူတစ်ယောက်သည် ‘တေမိမင်းသားသည် ဆင်စီးအတတ်၊ ချွန်းကိုင်အတတ်တို့ကို တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်၏။ ထိုမင်းသား၏ထံ၌ ဆင်စီးအတတ်၊ ချွန်းကိုင်အတတ်တို့ကို သင်ယူမည်’ဟု ရည်ရွယ်၍ ရောက်လာသည် ဆိုပါတော့၊ ထိုသူသည် ယုံကြည်မှု မရှိသူ၊ အနာရောဂါများသူ၊ ဟန်ဆောင်တတ်သူ၊ မာယာများသူ၊ ပျင်းရိသူ၊ ဉာဏ်နည်းသူ ဖြစ်ငြားအံ့၊ မင်းသား--- ထိုသို့ သဘောရှိသော သူသည် သင်၏ထံ၌ ထင်စီးအတတ် ချွန်းကိုင်အတတ်ကို တတ်မြောက်နိုင်ပါမည်လော”

“မြတ်စွာဘုရား--- အဂါတစ်ပါးပါးနှင့် ပြည်စုံသော သူသည်ပင် မတတ်မြောက်နိုင်ပါ။ အဂါငါးပါးလုံးနှင့် ပြည်စုံသော သူအတွက်ကား လျှောက်ထားဖွယ်ပင် မရှိတော့ပါဘုရား”

ဥ.၂.၂၇၈။ “မင်းသား--- သင် တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ သင်မင်းသားထံသို့ ဆင်စီးအတတ်၊ ချွန်းကိုင်အတတ်တို့ကို သင်ယူရန်လာသော သူသည် သင်မင်းသားအား ယုံကြည်မှု ရှိသူ၊ အနာရောဂါကင်းသူ၊ ဟန်ဆောင်တတ်သူ မာယာများသူ၊ လုံ့လရှိသူ၊ ဉာဏ်ရှိသူ ဖြစ်ငြားအံ့၊ မင်းသား--- ထိုသို့သဘောရှိသော သူသည် သင်၏ထံ၌ ထင်စီးအတတ် ချွန်းကိုင်အတတ်ကို တတ်မြောက်နိုင်ပါမည်လော”

“မြတ်စွာဘုရား--- တတ်မြောက်နိုင်ပါ၏”

“မင်းသား--- ဤဥပမာအတူပင်လျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းအား ထုတ်သူတို့၏ အကြောင်းအရာသည် ငါးပါး ရှိ၏။ ထိုငါးပါးကား-

မင်းသား--- ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်သူသည်

- (၁) ယုံကြည်မှုရှိ၏။ “ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဂုဏ်တော် ကိုးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူပါပေ၏”ဟု မြတ်စွာဘုရား၏ တေမိ (မဉ္ဇူဉာဏ်၊ ဇိလဉာဏ်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်)ကို ယုံကြည်၏။

- (၂) အနာ ကင်း၏။

- (၃) ဟန်ဆောင်ခြင်း၊ လှည့်ပတ်ခြင်း မရှိ
  - (၄) အကုသိုလ်တရားတို့ကို ပယ်ရန်၊ ကုသိုလ်တရားတို့ကို ပြည့်စုံစေရန် ထက်သန်သော လုံ့လရှိ၏။
  - (၅) ပညာရှိ၏။ အခြစ်အပျက်ကို သိမ်းနှိပ်နိုင်သော ပညာနှင့် ပြည့်စုံ၏။
- ဤငါးပါးတို့တည်း။

ဥ.၂.၂၇၉။ မင်းသား---ဤအကြောင်းအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်သူသည် မြတ်စွာဘုရား တည်းဟူသော ဆုံးမသူဆရာကို ရသည့်ရှိသော် ခုနစ်နှစ် ကြာလျှင် ရဟန္တာ ဖြစ်နိုင်၏။ မင်းသား---ခုနစ်နှစ်တို့ကို ထားဦး။ ခြောက်နှစ်၊ ငါးနှစ်၊ လေးနှစ်၊ သုံးနှစ်၊ နှစ်နှစ်၊ တစ်နှစ်၊ ခုနစ်လ၊ ခြောက်လ၊ ငါးလ၊ လေးလ၊ သုံးလ၊ နှစ်လ၊ တစ်လ၊ ဆယ့်ငါးရက်၊ ခုနစ်ရက်၊ ခြောက်ရက်၊ ငါးရက်၊ လေးရက်၊ သုံးရက်၊ နှစ်ရက်၊ တစ်ရက်၊ မင်းသား---တစ်ရက်ကို ထားဦး။ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသောသည် မြတ်စွာဘုရားတည်း ဟူသော ဆုံးမသူဆရာကို ရသည့်ရှိသော် ညချမ်းအခါ ဆုံးမမှု နံနက်အခါ၌ တရားအထူးကို ရနိုင်၏။ နံနက်အခါ ဆုံးမမှု ညချမ်းအခါ၌ တရားအထူးကို ရနိုင်၏။ ဟု မိန့်တော် မူ၏။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ဗောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားကို "ညချမ်းအခါ၌ ဆုံးမသည်ရှိသော် နံနက် အခါ၌ တရားအထူးကို ရနိုင်၏။ နံနက်အခါ၌ ဆုံးမသည် ရှိသော် ညချမ်းအခါ၌ တရားအထူးကို ရနိုင်၏။ မြတ်စွာဘုရား သည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှပါ၏။ တရားတော်သည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှပါ၏"ဟု လျှောက်၏။

ဥ.၂.၂၈၀။ ဤသို့ လျှောက်လတ်သော် သဒ္ဓိကာပုတ္တ လုလင်သည် ဗောဓိမင်းသားကို "ဤအရှင် ဗောဓိမင်းသား သည် မြတ်စွာဘုရားသည် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှ၏။ တရား တော်သည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှ၏။ ဟူ၍သာလျှင် လျှောက် ထားဘိ၏။ သို့သော် ထိုအရှင်ဂေါတမကို ကိုးကွယ် ရာ-ဟူ၍ မဆည်းကမ်း၊ တရားတော်မြတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ရဟန်း သံဃာအပေါင်းကိုလည်းကောင်း ကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍ မဆည်းကမ်း"ဟု ပြောဆို၏။ အချင်းသဒ္ဓိကာပုတ္တ---ဤသို့ မဆိုလင့်၊ အချင်းသဒ္ဓိကာပုတ္တ---ဤသို့ မဆိုလင့်၊ အချင်း သဒ္ဓိကာပုတ္တ---အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္ဗိပြည် ယောသီတာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေ

တော်မူ၏။ ထိုအခါ ကိုယ်ဝန်ဆောင် ခြစ်သော ငါ့ မယ်တော် သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရား ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေလျက် မြတ်စွာ ဘုရား---တပည့်တော်မ၏ ဝမ်းကိုက်ရှိ ဤသားငယ် သို့ မဟုတ် သမီးငယ်သည် အချင်းဘုရားကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် ပါ၏။ တရားတော်မြတ်ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါ၏။ ရဟန်း သံဃာအပေါင်းကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား သည် ထိုသုငယ်ကို ယနေ့မှစ၍ ရတနာသုံးပါးကို အသက် ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ-ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ ဘုရား"ဟု လျှောက်ခဲ့သည်။ ဟူသော စကား ကို ငါသည် မယ်တော်၏ မျက်မှောက်မှ ကြားနာ မှတ်သား လိုက်ရ၏။

အချင်း သဒ္ဓိကာပုတ္တ --- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရား သည် ဘဂ္ဂတိုင်း သုဿမာရ်ရေမြို့ သားသမင်တို့ကို ဘေးဆွဲ ပေးရာဖြစ်သော ဤပရိဝဠာသံဃာတော်ပင်လျှင် သီတင်းသုံးနေ တော်မူ၏။ ထိုအခါ၌လည်း ငါ့ကို နို့ထိန်းသည် ရင်ခွင်မြင် ဝိုက်ချီ၍ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုး လျက် သင့်လျော်ရာ၌ ရပ်တည်ကာ "မြတ်စွာဘုရား--- ဤဗောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ် ဆည်း ကပ်ပါ၏။ တရားတော်မြတ်ကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ပါ၏။ ရဟန်းသံဃာအပေါင်းကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါ၏။ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ထိုဗောဓိမင်းသားကို ယနေ့မှ စ၍ ရတနာ သုံးပါးကို အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ-ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ ဘုရား"ဟု လျှောက်ဖူးပြီး၊ အချင်းသဒ္ဓိကာပုတ္တ--- ငါသည် ယခု သုံးကြိမ်ခြောက် ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ပါမည်-ဟု ပြောကာ မြတ်စွာဘုရားဘက်သို့ လှည့်၍ လက်အုပ်ချီလျက် "မြတ်စွာ ဘုရား---ဘုရားတပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ပါ၏။ တရားတော်မြတ်ကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ပါ၏။ ရဟန်းသံဃာကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားတပည့်တော်ကို ယနေ့မှ စ၍ ရတနာသုံးပါးကို အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ် သော ဥပါသကာ-ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါဘုရား-ဟု လျှောက် ထားခဲ့လေသည်။*

၅

အင်္ဂုလိမာလသုတ်

ဥ.၂.၂၈၁။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၊ တေဝဏ်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပဓာနဒိကောသလမင်း၏ နိုင်ငံတော်၌ အင်္ဂုလိမာလ မည်သော ခိုးသူသည် ရှိ၏။ အင်္ဂုလိမာလမည်သော ခိုးသူသည် ကြမ်းကြုတ်၏။ သွေးစွန်းသော လက် ရှိ၏။ ထိုအင်္ဂုလိမာလခိုးသူသည် ရွာတို့ကိုလည်း ဖျက်ဆီး၏။ နိဂုံးတို့ကိုလည်း ဖျက်ဆီး၏။ နယ်ပယ်တို့ကိုလည်း ဖျက်ဆီး၏။ ထိုအင်္ဂုလိမာလခိုးသူသည် လူတို့ကို သတ်ဖြတ်၍ သတ်ဖြတ်၍ လက်ချောင်းပန်းကုံးကို ဆောင်နေ၏။ ရဟန်း--- ထိုခရီးကို တစ်ကျိပ်၊ နှစ်ကျိပ်၊ သုံးကျိပ်၊ လေးကျိပ်၊ ငါးကျိပ်သော ယောက်ျားတို့သည် စုပေါင်း၍ စုပေါင်း၍ သွားကြရပါကုန်၏။ ထိုသူတို့သည်ပင် အင်္ဂုလိမာလခိုးသူကြီး၏ လက်၌ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကြရပါကုန်၏။ ဟု သုံးကြိမ်တိုင်အောင် လျှောက်ထားကြကုန်၏။

နွားကျောင်းသား၊ ဆိတ်ကျောင်းသား၊ လယ်ထွန်ယောက်ျား၊ ခရီးသွားတို့သည် အင်္ဂုလိမာလ ခိုးသူရှိရာသို့ ခရီးရှည်ကြတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်ကြကုန်သော် "ရဟန်း--- ဤခရီးကို မသွားပါလင့်၊ ရဟန်း--- ဤခရီး၌ အင်္ဂုလိမာလ မည်သော ခိုးသူကြီး ရှိပါ၏။ ထိုခိုးသူကြီးသည် ကြမ်းကြုတ်ပါ၏။ သွေးစွန်းသောလက် ရှိပါ၏။ ထို

အင်္ဂုလိမာလခိုးသူကြီးသည် ရွာတို့ကိုလည်း ဖျက်ဆီးနေပါ၏။ နိဂုံးတို့ကိုလည်း ဖျက်ဆီးနေပါ၏။ နယ်ပယ်တို့ကိုလည်း ဖျက်ဆီးနေပါ၏။ ထိုအင်္ဂုလိမာလခိုးသူကြီးသည် လူတို့ကို သတ်ဖြတ်၍ သတ်ဖြတ်၍ လက်ချောင်းပန်းကုံးကို ဆောင်နေပါ၏။ ရဟန်း--- ထိုခရီးကို တစ်ကျိပ်၊ နှစ်ကျိပ်၊ သုံးကျိပ်၊ လေးကျိပ်၊ ငါးကျိပ်သော ယောက်ျားတို့သည် စုပေါင်း၍ စုပေါင်း၍ သွားကြရပါကုန်၏။ ထိုသူတို့သည်ပင် အင်္ဂုလိမာလခိုးသူကြီး၏ လက်၌ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကြရပါကုန်၏။ ဟု သုံးကြိမ်တိုင်အောင် လျှောက်ထားကြကုန်၏။

ဥ.၂.၂၈၂။ ထိုသို့လျှောက်သော်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်ပင်ကြဲသွားတော်မူ၏။ အင်္ဂုလိမာလခိုးသူသည် ကြဲလာတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို အဝေးကပ် မြင်၍ "အချင်းတို့--- အံ့ဩဖွယ် ရှိပေစွတကား။ အချင်းတို့--- ထူးဆန်းပေစွတကား။ ဤခရီးကို တစ်ကျိပ်၊ နှစ်ကျိပ်၊ သုံးကျိပ်၊ လေးကျိပ်၊ ငါးကျိပ်သော ယောက်ျားတို့သည် စုပေါင်း၍ စုပေါင်း၍ လာကြရကုန်၏။ ထိုယောက်ျားတို့သည်ပင် ငါ၏လက်၌ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကြရကုန်၏။ သို့ဖြစ်ပါလျက် ဤရဟန်းသည် အဖော်မပါ တစ်ပါးတည်း မလေးမခန့် လာလေယောင်တကား။ ငါသည် ဤရဟန်းကို သတ်ရလျှင် ကောင်းမည်" ဟု စဉ်းစား၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားပြီးနောက် အင်္ဂုလိမာလခိုးသူသည် သန်လျက်နှင့် ကာကို

ဆွဲကိုင်၍ လေးနှင့် တောင့်*ကို လွယ်ကာ မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်မှ တစ်ကောက်ကောက် အပြေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ပကတိအတိုင်းပင် ကြွသွားတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို အစွမ်းကုန် ပြေးလိုက်သော အင်္ဂုလီမာလဦးသူသည် မမီး၊ ထိုသို့ မမီးနိုင်လောက်အောင် မြတ်စွာဘုရားသည် တန်ခိုး ဖန်ဆင်းခြင်းကို ပြတော်မူ၏။

ထိုအခါ အင်္ဂုလီမာလသည် "အချင်းတို့---အံ့ဩဖွယ် ရှိပေစွတကား။ အချင်းတို့---ထူးဆန်းပေစွတကား။ ရှေး အခါက ငါသည် ပြေးနေသော ဆင်ကိုလည်း လိုက်၍ ဖမ်းနိုင် ၏။ ပြေးနေသော မြည်းကိုလည်း လိုက်၍ ဖမ်းနိုင်၏။ ပြေး နေသော သမင်ကိုလည်း လိုက်၍ ဖမ်းနိုင်၏။ ပြေးနေသော ရထားကိုလည်း လိုက်၍ ဖမ်းနိုင်၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါလျက် ငါ သည် ပကတိအတိုင်း သွားနေသော ဤရဟန်းကို အစွမ်း ကုန်လိုက်သော်လည်း မမီးနိုင်"ဟု စဉ်းစား၏။ ရပ်လျက် ပင်လျှင် မြတ်စွာဘုရားကို "ရဟန်း--- ရပ်လော့၊ ရပ်လော့" ဟု ပြောဆို၏။ "အင်္ဂုလီမာလ---ငါသည် ရပ်နေ၏။ သင်သာ ရပ်လော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အင်္ဂုလီမာလ ဦးသူသည် "သာကီဝင်မင်းသား ဖြစ်ကြကုန်သော ဤရဟန်းတို့သည် မှန်သည်ကိုသာ ဆိုလေ့ရှိကြကုန်၏။ မှန်သည်ကို ဝန်ခံလေ့ ရှိကြကုန်၏။ သို့ဖြစ်လျက် ဤရဟန်းသည် သွားလျက်ပင် အင်္ဂုလီမာလ---ငါသည် ရပ်နေ၏။ သင်သာ ရပ်လော့"ဟု ဆိုဘိ၏။ ငါသည် ဤရဟန်းကို မေးရလျှင် ကောင်းမည်"ဟု စဉ်းစား၏။

ဇ.၂.၂၈၃။ ထိုသို့ စဉ်းစား၍ အင်္ဂုလီမာလဦးသူသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် လျှောက်ထား၏-

"ရဟန်း---သွားနေလျက် ငါ ရပ်၏-ဟု ဆိုဘိ၏။ ရပ် နေသော ကျွန်ုပ်ကိုလည်း မရပ်-ဟု ဆိုဘိ၏။ ရဟန်း--- သင့်အား ထိုအကြောင်းကို မေးပါအံ့။ သင်သည် အဘယ်သို့ ရပ်၍ ကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ မရပ်ပါသနည်း"

"အင်္ဂုလီမာလ---ငါသည် အခါခပ်သိမ်း အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၌ တူ၏။ လုံတံကို ချထားပြီး ဖြစ်၍ မေတ္တာ- စသော တရား၌ တည်၍ သံသရာဓနီး ရပ်လျက် ရှိ၏။ သင် သည်ကား အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့အား သတ်ဖြတ်၊ ညှဉ်း ဆဲခြင်းကို မစောင့်စည်းသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငါသည် ရပ်နေသူ ဖြစ်၍ သင်သည် မေတ္တာ-စသော တရား၌ မတည်ဘဲ အပိယဓနီး သွားနေ၍ မရပ်သူ ဖြစ်၏။

"ပူဇော်ထိုက်၍ အမြတ်တရားကို ရှာမှီးလေ့ရှိတော် မူသော၊ မှန်သော စကားကိုသာ ဆိုလေ့ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် အချိန်ကြာမြင့်မှ ကျွန်ုပ်၏နေရာ ဤ

တောအုပ်ကြီးထဲသို့ ကြွရောက်တော်မူဘိ၏တကား။ ထို ကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဘုရား၏ တရားနှင့် စပ်ယှဉ်သော ဂါထာ ကို ကြားနာရသည့် ဖြစ်ပါ၍ မကောင်းမှုကို ပယ်စွန့်လျက် ကျင့်ပါတော့အံ့"

ဤသို့ လျှောက်ထားပြီးလျှင် ဦးသူကြီးသည် သန့်လျက် နှင့် လေးလက်နက်တို့ကို ထိုးအိုင်ကမ်းပါးမြတ်ရောက်ထဲသို့ လွှင့်ပစ်လေပြီ။ ဦးသူကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားခြေတော်တို့ ကို ရှိခိုးပြီး ထိုအရပ်၌ပင် ရှင်၊ ရဟန်းပြုပေးပါရန် မြတ်စွာ ဘုရားအား လျှောက်ထား တောင်းပန်လေပြီ။

ထိုအခါ သနားခြင်းရှိတော်မူသော၊ အမြတ်တရားကို ရှာမှီးလေ့ရှိတော်မူသော၊ နတ်နှင့် တကွသော လောက၏ ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအင်္ဂုလီမာလ ဦးသူကို "ရဟန်း---လာလော့"ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။ ထိုစကားကြောင့်ပင်လျှင် ထိုအင်္ဂုလီမာလဦးသူ ရဟန်း ဖြစ်လေ၏။

ဇ.၂.၂၈၄။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အင်္ဂုလီ မာလ-ဟူသော နောက်လိုက် ရဟန်းနှင့်အတူ သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။ မကြာမီပင် သာဝတ္ထိမြို့သို့ ရောက်တော်မူ၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပသေဒ္ဒဒိကောသလမင်း၏ နန်းတော် တံခါးဝ၌ များစွာသော လူအပေါင်းသည် စည်းဝေးလျက် "မင်းကြီး--- သင်မင်းကြီး၏ တိုင်းနိုင်ငံ၌ အင်္ဂုလီမာလဦးသူ သည် လူတို့ကို သတ်ဖြတ်၍ သတ်ဖြတ်၍ လက်ချောင်း ပန်းကုံးကို ဆောင်နေပါ၏။ အရှင်မင်းကြီးသည် ထို အင်္ဂုလီမာလဦးသူကို တားမြစ်တော်မူပါ"ဟု မြင်းပြ ကျယ် လောင်သော အသံကို ပြု၏။

ထိုအခါ ပသေဒ္ဒဒိကောသလမင်းကြီးသည် ငါးရာသော မြင်းတို့ဖြင့် သာဝတ္ထိမြို့မှ နေမုန်းတည်ချိန်၌ပင် ထွက်၏။ မကြာမီ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်၏။ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ ယာဉ်ဖြင့် သွားချီရ သော အရပ်တိုင်အောင် ယာဉ်ဖြင့် သွား၍ ယာဉ်မှ သက် ဆင်းပြီးလျှင် ခြေကျင်သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးလျက် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေ၏။ သင့်လျော် ရာ၌ ထိုင်နေသော ပသေဒ္ဒဒိကောသလမင်းကြီးကို မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဤသို့ မေးတော်မူ၏-"မင်းကြီး---သင်သည် ယကတိုင်းကို အမှီးရသော သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကိုမူလည်း အမျက်ထွက်လေသလော၊ ဝေသာလီပြည် လိစ္ဆာဗီမင်းတို့ကိုမူလည်း အမျက်ထွက်လေသလော၊ တစ်ပါး သော ရန်သူမင်းတို့ကိုမူလည်း အမျက် ထွက်လေသလော"

“မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်သည် မဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကို လည်း အမျက်မထွက်ပါ။ ဝေသာလီပြည်ကို အစိုးရကုန်သော လိစ္ဆဝိမင်းတို့ကိုလည်း အမျက်မထွက်ပါ။ တစ်ပါးသော ရန်သူမင်းတို့ကိုလည်း အမျက်မထွက်ပါ။ မြတ်စွာဘုရား---ဘုရားတပည့်တော်၏ တိုင်းနိုင်ငံ၌ အင်္ဂုလိမာလ ခိုးသုသည် လူတို့ကို သတိဖြတ်၍ သတိဖြတ်၍ လက်ချောင်း ပန်းကုံးကို ဆောင်နေပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား---ဘုရားတပည့်တော်သည် ထိုအင်္ဂုလိမာလ ခိုးသူကို တားမြစ်ပါမည် ဘုရား”

“မင်းကြီး---သင်သည် ဆံ၊ မှတ်ဆိတ်ကို ဂိုတ်ပယ်၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံလျက် ရဟန်းအောင်သို့ ဝင်ရောက်နေသော၊ အသက်သတ်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်နေသော၊ မပေးသည်ကို ယူခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်နေသော၊ မဟုတ်မမှန်ပြောဆိုခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်နေသော၊ တစ်ထပ်သာ စားနေသော၊ မြတ်သောတရားရှိသော အင်္ဂုလိမာလကို အကယ်၍ မြင်လျှင် သင် အဘယ်သို့ ပြုမည်နည်း”

“မြတ်စွာဘုရား---ရီးလည်း ခိုးပါမည်၊ ဓနီဦးလည်း ကြံ့ပါမည်၊ ထိုင်ရန် နေရာမြင့်လည်း ဖိတ်မန့်ပါမည်၊ သက်န်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ၊ ဆေးပစ္စည်းတို့ဖြင့်လည်း ဖိတ်ကြားပါမည်၊ ထိုသို့သဘောရှိသော ရဟန်းအတွက် တရားနှင့် လျော်သော စောင့်ရှောက်လိုခြင်းမရှိလည်း ဖိရင့်ပေးပါမည်။ မြတ်စွာဘုရား---ယုတ်ညံ့သော သဘောရှိသည့် ခုသီလပုဂ္ဂိုလ်၏ ဤသို့သဘောရှိသော သီလစောင့်စည်းခြင်းသည် အဘယ်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း”

ထိုအခါ အင်္ဂုလိမာလသည် မြတ်စွာဘုရား၏အနီး၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် လက်ယာလက်ရုံးကို မြှောက်ချိတ်တော်မူ၍ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးအား “မင်းကြီး---အင်္ဂုလိမာလ-ဟူသည် ဤသူပင်တည်း”ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးမှာ ကြောက်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွှေးညှင်းထခြင်းသည် ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီး ကြောက်နေသည်ကို သိတော်မူ၍ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးအား “မင်းကြီး---မကြောက်လင့်၊ သင့်အတွက် ဤသူသည် ဘေးအန္တရာယ် မဟုတ်တော့ပါ”ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီး၏ ကြောက်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွှေးညှင်းထခြင်း အားလုံးသည် ကင်းပျောက်ချုပ်ငြိမ်းလေ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် အရှင်အင်္ဂုလိမာလထံသို့ ရှဉ့်ကပ်ပြီးလျှင် အရှင်အင်္ဂုလိမာလအား လျှောက်၏- “အရှင်ဘုရား---အရှင်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အင်္ဂုလိမာလလေဟော”

“မင်းကြီး---မှန်၏”

“အရှင်၏ ဓမ္မည်းတော်သည် အဘယ်အနွယ်ပါနည်း။ အရှင်၏ မယ်တော်သည် အဘယ်အနွယ်ပါနည်း”

“မင်းကြီး---ဓမ္မည်းတော်သည် ဂဂ္ဂအနွယ်ဖြစ်၍ မယ်တော်သည် မန္တာဂီအနွယ် ဖြစ်၏”

“အရှင်ဘုရား---ဂဂ္ဂအနွယ် မန္တာဂီ၏ သားဖြစ်သော အရှင်သည် ဓမ္မေ၊ လေဝိပါလော၊ ကျွန်ုပ်သည် ဂဂ္ဂအနွယ် မန္တာဂီ၏ သားဖြစ်သော အရှင်မြတ်၏ သက်န်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်းအိပ်ရာနေရာနှင့် ဆေးပစ္စည်းတို့အတွက် ကြောင့်ကြ အားထုတ်မှုကို ပြုပါမည်”

၉.၂.၂၈၅။ ထိုအခါ အရှင်အင်္ဂုလိမာလသည် အရညကင် ဓုတင်၊ ဝိဂ္ဂဟိတင်၊ ပသကုဓုတင်နှင့် တိဇိဝရိကင်တို့ကို ဆောင်၏။ သို့ဖြစ်၍ အရှင်အင်္ဂုလိမာလသည် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးကို “မင်းကြီး---တော်ပြီ၊ သက်န်း-စသည် ပြည်စုံပါ၏”ဟု ပြောကြား၏။ ထို့နောက် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရှဉ့်ကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာနေရာ၌ ထိုင်နေလျက် “မြတ်စွာဘုရား--- အံ့ဩဖွယ်ရှိပါပေစွ၊ မြတ်စွာဘုရား---ထူးဆန်းပါစေစွ၊ မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် မယဉ်ကျေးသော သတ္တဝါတို့ကို ယဉ်ကျေးအောင် အကောင်းဆုံး ဆုံးမတော်မူတတ်ပါပေ၏။ မငြိမ်သက်သော သတ္တဝါတို့ကို ငြိမ်သက်အောင် အကောင်းဆုံး ဆုံးမတော်မူတတ်ပါပေ၏။ မငြိမ်အေးသော သတ္တဝါတို့ကို ငြိမ်းအေးအောင် အကောင်းဆုံး ဆုံးမတော်မူတတ်ပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရား---ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် အင်္ဂုလိမာလကို တုတ်၊ လှံတံ၊ စားလက်နက်တို့ဖြင့်ပင် ဆုံးမခြင်းငှာ မမွမ်းနိုင်ကြပါ။ ထိုအင်္ဂုလိမာလကို မြတ်စွာဘုရားသည် တုတ်၊ လှံတံ မပါဘဲ စား၊ လက်နက်မပါဘဲ ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမတော်မူနိုင်ပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်တို့ ယခု သွားကြမိဦးမည်၊ ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် အလုပ်ကိစ္စ များမကြီး၏”ဟု လျှောက်၏။ “မင်းကြီး---သွားလိုက သွားနိုင်ပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် နေရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရှိအသေပြုကာ မြန်သွားလေ၏။

ထိုအခါ အရှင်အင်္ဂုလိမာလသည် နံနက်အချိန်၌ သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဆွမ်းခံ ဝင်တော်မူ၏။ အရှင်အင်္ဂုလိမာလသည် သာဝတ္ထိမြို့၌ အိမ်စဉ်အတိုင်း ဆွမ်းခံ လှည့်လည်တော်မူသည်ရှိသော် သားမွေးနိုင်သော၊ ကိုယ်ဝန်ရှိသော အကမတစ်ယောက်ကို မြင်၍ “အချင်းတို့--- သတ္တဝါတို့သည်

ပင်ပန်းကုန်စွတကား။ အချင်းတို့---သတ္တဝါတို့သည် ပင်ပန်း ကုန်စွတကား။”ဟု စဉ်းစား၏။ ထိုအခါ အရှင်အင်္ဂုလိမာလ သည် သာဝတ္ထိမြို့၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်၍ ဆွမ်းခံရာမှ ပြန်ကြွန်ကာ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာ ဘုရားအား ထိုကိုယ်ဝန်ဆောင် ဒကာမအကြောင်းကို လျှောက်ထား၏။

“အင်္ဂုလိမာလ--- သိမြိန်မှ သင်သည် ထိုဒကာမထံသို့ သွားပြီးလျှင် ထိုဒကာမကို ‘နမ--- ငါသည် မွေးဖွားသော အခါမှ စ၍ သေစေလိုသော စိတ်ဖြင့် သတ္တဝါတို့ကို မသတ် ဖူးပါ။ ထိုမှန်သော စကားကြောင့် သင်နှင့် ကိုယ်ဝန်ကလေး သူငယ်တို့ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ’ဟု ဆိုလော့”

“မြတ်စွာဘုရား---ဘုရားတပည့်တော်သည် သိလျက် ချွတ်ယွင်းသော စကားကို ပြောဆိုရာ ရောက်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလော့။ မြတ်စွာဘုရား---ဘုရားတပည့်တော်သည် များစွာသော သတ္တဝါတို့ကို သေစေလိုသော စိတ်ဖြင့် သတ်ခဲ့ ဖူးသည် မဟုတ်ပါလော့”

“အင်္ဂုလိမာလ--- သိမြိန်မှ သင်သည် ထိုဒကာမထံသို့ သွားပြီးလျှင် ထိုဒကာမကို ‘နမ--- ငါသည် အဓိယာဇာတ်ဝင် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သောအခါမှ စ၍ သေစေလိုသော စိတ်ဖြင့် သတ္တဝါတို့ကို မသတ်ဖူးပါ။ ထိုမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် သင်နှင့် ကိုယ်ဝန်ကလေးသူငယ်တို့ ကျန်းမာ၊ ချမ်းသာကြ ပါစေ’ဟု ဆိုလော့”

“မြတ်စွာဘုရား--- ကောင်းပါပြီ”ဟု အရှင်အင်္ဂုလိမာလ သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြားလျှောက်ထား၍ ထို ဒကာမထံသို့ သွားပြီးလျှင် ထိုဒကာမကို “နမ--- ငါသည် အဓိယာဇာတ်ဝင်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သောအခါမှ စ၍ သေစေ လိုသော စိတ်ဖြင့် သတ္တဝါတို့ကို မသတ်ဖူးပါ။ ထိုမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် သင်နှင့် ကိုယ်ဝန်ကလေးသူငယ်တို့ ကျန်းမာ၊ ချမ်းသာကြပါစေ”ဟု ပြောဆို၏။ ထိုအခါ ထိုဒကာမ နှင့် ကလေးသူငယ်တို့သည် ကျန်းကျန်းမာမာ ချမ်းချမ်း သာသာ ရှိကြလေကုန်၏။

ထိုအခါ အရှင်အင်္ဂုလိမာလသည် တစ်ပါးတည်း ဆိတ် ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ကပ်ရောက်၍ မေ့မလျော့ ပြင်းထန်စွာ အားထုတ်လျက် နိဗ္ဗာန်သို့ ဓလေ့တပ်အပ်သော စိတ်ဖြင့် နေသည်ရှိသော် မကြာမီပင်လျှင် ရဟန်းကိစ္စ ပြီးလေ၏။ ပဋိသန္ဓေနေမှုကုန်ပြီ၊ မြတ်သောအကုသိုလ်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ ပြုဖွယ် မင်္ဂကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤမင်္ဂကိစ္စအတွက် တစ်ပါး သော ပြုဖွယ်ကိစ္စ မရှိပြီဟု သိ၏။ အရှင်အင်္ဂုလိမာလသည် ရဟန္တာတို့တွင် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်လေ၏။

၉-၂-၂၈၆။ ထိုအခါ အရှင်အင်္ဂုလိမာလသည် နံနက် အချိန်၌ သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဆွမ်းခံ လင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အခြား အရှင်သို့ ပစ်သော ခဲသည် အရှင်အင်္ဂုလိမာလ၏ ကိုယ်ပေါ်၌ ကျ၏။ အခြားအရှင်သို့ ပစ်သော တုတ်လှံတံသည် အရှင် အင်္ဂုလိမာလ၏ ကိုယ်ပေါ်၌ ကျ၏။ အခြားအရှင်သို့ ပစ်သော ကျောက်စရစ်သည် အရှင်အင်္ဂုလိမာလ၏ ကိုယ်ပေါ်၌ ကျ၏။ ထိုအခါ အရှင်အင်္ဂုလိမာလမှာ ဦးခေါင်းလည်း ကွဲ၏။ သွေး များလည်း ယိုစီးကျလာ၏။ သပိတ်လည်း ကွဲ၏။ သင်္ကန်း များလည်း စုတ်ပြတ်ကုန်၏။ အရှင်အင်္ဂုလိမာလသည် ထို အနေအထားဖြင့်ပင် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အဝေးမှ လာသော အရှင်အင်္ဂုလိမာလ ကို မြင်တော်မူ၍ “မကောင်းမှုကို ပယ်ပြီးသော ရဟန်း--- သင် သည်းခံလော့၊ မကောင်းမှုကို ပယ်ပြီးသော ရဟန်း--- သင် သည်းခံလော့၊ မကောင်းမှုကို မျှောပြီးသော ရဟန်း--- သင်သည် ယင်း ဝါကာတိပါတ အကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုး အားဖြင့် နှစ်ထောင်ပေါင်းများစွာပတ်လုံး ငရဲ၌ ကျနိုင်၏။ မကောင်းမှုကို ပယ်ပြီးသော ရဟန်း---သင်သည် ထို ဝါကာတိပါတ အကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုးကို ယခုဘဝ၌ပင် ခံစားရတိ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်အင်္ဂုလိမာလ သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်ရောက်၍ တစ်ပါးတည်း ကိန်း အောင်းလျက် အရဟတ္တဖိုလ်ချမ်းသာကို ခံစားနေ၏။ ထိုအခါ ဤဥဒါန်ကို ကျူးရင့်၏-

“ရှေးအခါ၌ မေ့လျော့၍ နောက်အခါ၌ မေ့ မလျော့သူသည် တိမ်တိုက်မှ လွတ်သော လကဲ့သို့ ဤလူအပေါင်းကို ထွန်းလင်းတောက်ပစေ၏။

မြို့ပြီးသော မကောင်းမှုကို ကုသိုလ်တရားဖြင့် ဝိတ်ပင်တားဆီးသူသည် တိမ်တိုက်မှ လွတ်သော လကဲ့သို့ ဤလူအပေါင်းကို ထွန်းလင်းတောက်ပ စေ၏။

ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင်လျှင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာ တော်၌ အားထုတ်သော ရဟန်းသည် တိမ်တိုက်မှ လွတ်သော လကဲ့သို့ ဤလူအပေါင်းကို ထွန်းလင်း တောက်ပစေ၏။

ငါ၏ ရန်သူတို့သည် တရားနှင့်စပ်သော စကား ကို ကြားနာနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။ ငါ၏ ရန်သူ တို့သည် မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌ အား ထုတ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။ ငါ၏ ရန်သူတို့ သည် သူတစ်ပါးအား တရားကို ဆောက်တည်စေ ကြသည့် သူတော်ကောင်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်နိုင် ကြပါစေကုန်သတည်း။

ငါ၏ ရန်သူတို့သည် သည်းခံခြင်းကို ဆိုလေ့ရှိ ကုန်သော။ မေတ္တာကို ချီးကျူးလေ့ရှိကုန်သော သူတို့၏ တရားကို အခါခါ နာကြားနိုင်ကြပါစေ ကုန်သတည်း။ ထိုတရားကိုလည်း အစဉ်လိုက်နာ ကျင့်ကြံနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

ငါ၏ ရန်သူသည် စင်စစ် ငါ့ကို မညှဉ်းဆဲပါစေ သတည်း။ ငါမှ တစ်ပါး အခြားသူကိုလည်း မညှဉ်း ဆဲပါစေသတည်း။ မွန်မြတ်သော နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက် ၍ တစ်မက်သော တဏှာကို စောင့်ရှောက်နိုင်ပါ စေသတည်း။

ရေကို မြောင်းသွယ်သူတို့သည် ရေကို ဆောင်ယူ ကြကုန်၏။ မြားသမားတို့သည် မြားကို ဖြောင့်ကြ ကုန်၏။ သစ်ရွေသမားတို့သည် သစ်ကို ဖြောင့် အောင် ရွှေကြကုန်၏။ ပညာရှိတို့သည် မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမကြကုန်၏။

အချို့သူတို့သည် လုံတံဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ချွန်းကောက် တို့ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ကြိမ်လုံးတို့ဖြင့် ဖြစ်စေ ဆုံးမကြ ကုန်၏။ တာဒိဂုဏ် ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား သည် တုတ်၊ လုံတံမရှိဘဲ၊ လက်နက် မရှိဘဲ ငါ့ကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမတော်မူပြီ။

ငါသည် ရှေးအခါက ညှဉ်းဆဲတတ်သူ ဖြစ်လျက် "အဟိံသက" အမည်ရှိ၏။ ငါသည် ယနေ့မှ စ၍ မည်သူ့ကိုမျှ မညှဉ်းဆဲတတ်သောကြောင့် မှန်ကန် သော အမည် (အဟိံသက- ဟူသော အမည်)ကို ရခဲ့ပြီ။ ငါသည် ရှေးအခါက အင်္ဂုလိမာလ-ဟူ၍ ထင်ရှား ကျော်စောသော ဦးသူကြီး ဖြစ်ခဲ့၏။ ကြီး စွာသော သံသရာဩဃ၌ နှစ်မျောသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍ ဆည်းကပ်၏။

ငါသည် ရှေးအခါက အင်္ဂုလိမာလ-ဟူ၍ ထင်ရှား ကျော်စောသော၊ သွေးစွန်းသော လက် ရှိသော၊

သူသတ် ယောက်ျား ဖြစ်၏။ ကိုးကွယ်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်သည် ဖြစ်၍ ဘဝနောင်ကြီးနှင့် တူသော တဏှာကို နုတ်ပယ်ခဲ့ပြီ။

အကြိမ်များစွာ အပါယ်ရွာသို့ လားစေတတ်သော ထိုသို့ သဘောရှိသော အကုသိုလ်ကံကို ပြုခဲ့သော် လည်း ယင်းကံကို လောင်မြိုက်ဖျက်ဆီးတတ်သည် မှိန်စေတနာ တွေ့ထိအပ်သောကြောင့် မကောင်း ကျိုး ကြွေးမြီကင်းသည်ဖြစ်၍ ဘောဇဉ်ကို ငါ သုံးဆောင်ရပေပြီ။

ပညာခွဲ လူမိုက်များသည် မေ့လျော့ခြင်းကို အားထုတ်ကြကုန်၏။ ပညာရှိ ယောက်ျားသည် မမေ့မလျော့မှုကို မြတ်သော ဥစ္စာကဲ့သို့ စောင့် ရှောက်၏။ မေ့လျော့ခြင်းကို အားမထုတ်ကြ ကုန်လင့်။ ကာမဂုဏ်တို့၌ မွေ့လျော်ပေါင်းဖော် မှုကို အားမထုတ်ကြကုန်လင့်။ မမေ့မလျော့ဘဲ ရှုဆင်ခြင်သူသည်သာ ကျယ်ပြန့်သော နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာသို့ ရောက်နိုင်၏။

သာသနာ့ဘောင်သို့ ငါ ရောက်လာခြင်းသည် ကောင်းသော ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ရဟန်း ပြုအံ့-ဟု ငါ၏ ပြောဆိုခြင်းသည် မကောင်းသော ပြောဆိုခြင်း မဟုတ်။ ကောင်းသော ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ ကောင်းစွာ ဟောကြားသော တရားတို့တွင် အမြတ်ဆုံး နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ပြီ။

သာသနာ့ဘောင်သို့ ငါ ရောက်လာခြင်းသည် ကောင်းသော ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ရဟန်းပြုအံ့-ဟု ငါ၏ ပြောဆိုခြင်းသည် မကောင်းသော ပြောဆိုခြင်း မဟုတ်။ ကောင်းသော ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ ဝိဇ္ဇာသုံးပါးတို့သို့ အစဉ်အတိုင်း ရောက် ခဲ့ပြီ။ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမတော်ကို လိုက်နာ ကျင့်သုံးပြီးပေပြီ။

ဒီပဏ္ဍိတကဿုတိ

၉.၂.၂၈၇၊ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သူကြွယ်တစ်ယောက်၏ သားသည် သေဆုံး၏။ ထိုသူကြွယ်၏သားသည် ချစ်ရောကောင်း၏။ နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်း၏။ တစ်ဦးတည်းသော သားလည်း ဖြစ်၏။ ထိုသူကြွယ်သည် သား သေဆုံးခြင်းကြောင့် အလုပ်ကိစ္စကို မလုပ်လို့၊ ထမင်းကိုလည်း မစားလို့၊ ထိုသူကြွယ်သည် သုသာန်သို့ သွား၍ "ချစ်သား--- အဘယ်မှာနည်း။ ချစ်သား--- အဘယ်မှာနည်း"ဟု ငိုကြွေး၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုသို့ ထိုင်နေသော ထိုသူကြွယ်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မေးမြန်းတော်မူ၏- "သူကြွယ်--- သင်၏ ဖျက်စီး-စသော ဣန္ဒြေတို့သည် ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန် ရှိကုန်စွတကား"

"မြတ်စွာဘုရား---ဘုရားတပည့်တော်၏ ဖျက်စီး-စသော ဣန္ဒြေတို့သည် အဘယ်မှာ ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန် မရှိဘဲ နေကုန်မည်နည်း။ မြတ်စွာဘုရား---ဘုရားတပည့်တော်၏ သားသည် သေဆုံးပါ၏။ တပည့်တော်၏ သားသည် ချစ်ရောကောင်းပါ၏။ နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းပါ၏။ တစ်ဦးတည်းသော သားလည်း ဖြစ်ပါ၏။ ထိုသား သေဆုံးခြင်းကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်သည် အလုပ်ကိစ္စကိုလည်း မပြုလုပ်လိုပါ။

ထမင်းကိုလည်း မစားလိုပါ။ တပည့်တော်သည် သုသာန်သင်္ချိုင်းသို့ သွား၍သာ ငိုကြွေးနေပါ၏"

"သူကြွယ်---ဤသို့ မြစ်ခြင်းသည် ထုံးစံပင် ဖြစ်ပေ၏။ သူကြွယ်---ဤသို့ မြစ်ခြင်းသည် ထုံးစံပင် ဖြစ်ပေ၏။ သူကြွယ်---ချစ်ခြင်းကြောင့် ပူဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏"

"မြတ်စွာဘုရား---ပူဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ချစ်ခြင်းကြောင့် အဘယ်မှာ ဖြစ်လိမ့်မည်နည်း။ မြတ်စွာဘုရား---ချစ်ခြင်းကြောင့် နှစ်သက်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းတို့သည်သာ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏"

ထို့နောက် ထိုသူကြွယ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို မနှစ်မြို့၊ သည်ဖြစ်၍ ကန့်ကွက် တားမြစ်ကာ နေရာမှ ထ၍ ပြန်သွားလေ၏။

၉.၂.၂၈၈၊ ထိုအခါ များစွာကုန်သော အလောင်းကြူးသူ (ကစားသမား)တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အနီး၌ အနီးတို့ဖြင့် ကစားနေကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုသူကြွယ်သည် ထိုကစား

သမားတို့ထံသို့ သွား၍ မိမိနှင့် ဘုရားရှင်တို့ ပြောကြားခဲ့သမျှ စကားအားလုံးကို ထိုကဏ္ဍသမားတို့အား ပြောကြား၏။

“သုက္ကလံ--- ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် ထုံစပ်င် ဖြစ်ပေ၏။ သုက္ကလံ--- ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် ထုံစပ်င် ဖြစ်ပေ၏။ သုက္ကလံ--- ချစ်ခြင်းကြောင့် နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်းတို့ သည်သာ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏”ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုသုက္ကလံသည် “ငါ၏ ဝါဒသည် ကဏ္ဍသမားတို့၏ ဝါဒနှင့် ညီမျှ၏”ဟု ဆို၍ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ဤစကားသည် အဆင့်ဆင့် နန်းတော်တွင်းသို့လင့် ရောက်လေ၏။

၉.၂.၂၈၉။ ထိုအခါ ပဒေသနဒိကောသလမင်းကြီးသည် မလ္လိကာမိဖုရားကြီးကို “မလ္လိကာ--- သင်မိဖုရား၏ ရဟန်း ဂေါတမသည် ချစ်ခြင်းကြောင့် ပုဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာပင်ပန်းခြင်း တို့သည် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏”ဟု ဟောတော်မူသည်”ဟု မိန့်ဆို ၏။ “မင်းကြီး--- အကယ်၍ ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည် ဖြစ်အံ့၊ ဤစကားသည် ဤသို့ မှန်ပေ၏” ဟု သံတော်ဦးတင်လေ၏။

“မလ္လိကာ--- ဆရာ ပြောဆိုတိုင်းသော စကားကိုပင် တပည့်သည် ‘ဆရာ--- ဤစကားသည် မှန်၏၊ ဆရာ--- ဤ စကားသည် မှန်၏’ဟု အလွန်ဝမ်းမြောက်သကဲ့သို့ သင် လည်း ရဟန်းဂေါတမ ပြောဆိုသော စကားတိုင်းကိုပင် “မင်းကြီး--- ဤစကားကို အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဟော တော်မူသည် ဖြစ်အံ့၊ ဤစကားသည် ဤသို့ မှန်ပေ၏”ဟု အလွန်ဝမ်းမြောက်၏။ စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းသော မလ္လိကာ --- သွား၊ သေစမ်း”ဟု အော်ခေါက်၏။

ထိုအခါ မလ္လိကာမိဖုရားသည် နာဠိဇယပုဏ္ဏားကို ခေါ်၍ “ပုဏ္ဏား--- လာလော့၊ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ‘မြတ်စွာဘုရား--- ချစ်ခြင်းကြောင့် ပုဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာပင်ပန်းခြင်း တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏’ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူ ဖူးပါသလော”ဟု မေးလျှောက်လေလော့၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသည်အတိုင်း ကောင်းစွာ ပုတ်သားနာယု ခဲ့၍ ငါ့အား ပြန်ပြောပြလော့၊ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ချွတ် ယွင်းသော စကားကို မပြောဆိုကြကုန်”ဟု ပြောဆို၏။

“အရှင်မိဖုရားကြီး--- ကောင်းပါပြီ”ဟု၍ နာဠိဇယပုဏ္ဏား သည် မလ္လိကာမိဖုရားကြီးအား ပြန်ကြား၍ မြတ်စွာဘုရား ထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား မလ္လိကာ မိဖုရားကြီး မေးခိုင်းလိုက်သည့်အတိုင်း မေးလျှောက်၏။

၉.၂.၂၉၀။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့

မိန့်တော်မူ၏- “ပုဏ္ဏား--- ချစ်ခြင်းကြောင့် ပုဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်ပုံကို ဤနည်းဖြင့် သိရမည်။ ပုဏ္ဏား --- ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်ကား ဤသာဝတ္ထိမြို့၌ပင် မိန်းမ တစ်ယောက်၏ အမိသည် သေဆုံး၏။ ထိုမိန်းမသည် အမိ သေဆုံးခြင်းကြောင့် ရူးသွပ်သည်။ စိတ်ပျံ့လွင့်သည် ဖြစ်၍ လမ်းမတစ်ခုမှ လမ်းမတစ်ခုသို့ ၊ လမ်းဆုံတစ်ခုမှ လမ်းဆုံ တစ်ခုသို့ သွား၍ ‘ငါ၏ အမိကို မြင်ကြပါကုန်၏လော၊ ငါ၏ အမိကို မြင်ကြပါကုန်၏လော’ဟု ဆို၏။ ပုဏ္ဏား--- ဤနည်း ဖြင့်လည်း ချစ်ခြင်းကြောင့် ပုဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ် ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာပင်ပန်းခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ် ပုံကို သိရမည်။

ပုဏ္ဏား--- ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်ကား ဤသာဝတ္ထိမြို့၌ပင် မိန်းမတစ်ယောက်၏ အဖသည် သေဆုံး၏။ မောင်ကြီး၊ မောင်ငယ်သည် သေဆုံး၏။ ညီမ၊ အစ်မသည် သေဆုံး၏။ သားသည် သေဆုံး၏။ သမီးသည် သေဆုံး၏။ လင်ယောက်ျား သည် သေဆုံး၏။ ထိုမိန်းမသည် လင်ယောက်ျား သေဆုံးခြင်း ကြောင့် ရူးသွပ်သည်။ စိတ်ပျံ့လွင့်သည် ဖြစ်၍ လမ်းမတစ်ခု မှ လမ်းမတစ်ခုသို့ လမ်းဆုံတစ်ခုမှ လမ်းဆုံတစ်ခုသို့ သွား၍ ‘ငါ၏ လင်ယောက်ျားကို မြင်ကြပါကုန်၏လော၊ ငါ၏ လင်ယောက်ျားကို မြင်ကြပါကုန်၏လော’ဟု ဆို၏။ ပုဏ္ဏား --- ဤနည်းဖြင့်လည်း ချစ်ခြင်းကြောင့် ပုဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေး ခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာ ပင်ပန်း ခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်ပုံကို သိရမည်။ ပုဏ္ဏား--- ရှေး၌ ဖြစ်ဖူး သည်ကား ဤသာဝတ္ထိမြို့၌ပင် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အမိသည် သေဆုံး၏။ ထိုယောက်ျားသည် အမိသေဆုံး ခြင်းကြောင့် ရူးသွပ်သည်။ စိတ်ပျံ့လွင့်သည် ဖြစ်၍ လမ်းမ တစ်ခုမှ လမ်းမတစ်ခုသို့ လမ်းဆုံတစ်ခုမှ လမ်းဆုံတစ်ခုသို့ သွား၍ ‘ငါ၏ အမိကို မြင်ကြပါကုန်၏လော၊ ငါ၏ အမိကို မြင်ကြပါကုန်၏လော’ဟု ဆို၏။ ပုဏ္ဏား--- ဤနည်းဖြင့် လည်း ချစ်ခြင်းကြောင့် ပုဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ် ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာပင်ပန်းခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်ပုံကို သိရမည်။

ပုဏ္ဏား--- ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်ကား ဤသာဝတ္ထိမြို့၌ပင် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အဖသည် သေဆုံး၏။ ညီသည်၊ အစ်ကိုသည် သေဆုံး၏။ အစ်မသည်၊ နှမသည် သေဆုံး၏။ သားသည် သေဆုံး၏။ သမီးသည် သေဆုံး၏။ မယားသည် သေဆုံး၏။ ထိုယောက်ျားသည် မယား သေဆုံးခြင်းကြောင့် ရူးသွပ်သည်။ စိတ်ပျံ့လွင့်သည် ဖြစ်၍ လမ်းမတစ်ခုမှ လမ်းမ တစ်ခုသို့ လမ်းဆုံတစ်ခုမှ လမ်းဆုံတစ်ခုသို့ သွား၍ ‘ငါ၏ မယားကို မြင်ကြပါကုန်၏လော၊ ငါ၏မယားကို မြင်ကြပါ

ကုန်၏လောဟု ဆို၏။ ပုဂ္ဂား---ဤနည်းဖြင့်လည်း ချစ်ခြင်းကြောင့် ပုဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်ပုံကို သိရမည်။

ပုဂ္ဂား---ရှေး ခြစ်ဖူးသည်ကား ဤသာဝတ္ထိမြို့၌ပင် မိန်းမတစ်ယောက်သည် မိမိလင်ယောက်ျားအိမ်မှ မိဘဆွေမျိုးတို့အိမ်သို့ သွားရောက်နေထိုင်၏။ ထိုမိန်းမ၏ မိဘဆွေမျိုးတို့သည် လက်ရှိလင်ယောက်ျားနှင့် ဖြတ်၍ အခြားယောက်ျားနှင့် ထိမ်းမြားလိုကြကုန်၏။ ထိုမိန်းမသည်ကား ထိုနောက်ထိမ်းမြားမည့် ယောက်ျားကို မကြိုက်။ ထိုအခါ ထိုမိန်းမသည် လက်ရှိလင်ယောက်ျားကို 'အရှင်သား---ဤဆွေမျိုးတို့သည် ငါ့ကို သင်နှင့် ဖြတ်၍ အခြားယောက်ျားနှင့် ထိမ်းမြားလိုကြကုန်၏။ ငါလည်း ထိုယောက်ျားကို မကြိုက်ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ထိုလက်ရှိ လင်ယောက်ျားသည် ထိုမိန်းမကို နှစ်ပိုင်းပိုင်းပြီးလျှင် ငါတို့နှစ်ယောက်သည် သေလွန်သော် နောက်ဘဝ၌ ပေါင်းသင်းကြကုန်အံ့-ဟု ကြံ၍ မိမိရင်ဘတ်ကို ဖောက်ခဲ့၏။ ပုဂ္ဂား---ဤနည်းဖြင့်လည်း ချစ်ခြင်းကြောင့် ပုဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာပင်ပန်းခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်ပုံကို သိရမည်'ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၉.၂.၂၉၁။ ထိုအခါ နာဠိဇယပုဂ္ဂားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို အလွန်နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်၍ နေရာမှ ထကာ မလ္လိကာမိဖုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားဟောပြောသမျှ တရားအားလုံးကို မလ္လိကာမိဖုရားအား ပြန်ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ မလ္လိကာမိဖုရားသည် ပဒေသနဒိကောသလမင်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ပဒေသနဒိကောသလမင်းကြီးကို ဤသို့ ပြောဆို၏-

"မင်းကြီး ---အသင်မင်းကြီး တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ ဝဇီရီသတို့သမီးငယ်ကို သင်မင်းကြီး ချစ်သည် မဟုတ်လော့"

"မလ္လိကာ---မှန်၏။ ဝဇီရီသတို့သမီးငယ်ကို ငါ ချစ်၏"

"မင်းကြီး--- အသင်မင်းကြီး၏ ဝဇီရီသတို့သမီးငယ် သေဆုံးခြင်း၊ တစ်ခုခု ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သင် မင်းကြီးမှာ ပုဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့ ဖြစ်လိမ့်မည်လော"

"မလ္လိကာ--- ဝဇီရီသတို့သမီးငယ် သေဆုံးခြင်း၊ တစ်ခုခု ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ငါ့မှာ အသက်သည်ပင် ထွက်လိမ့်မည်၊ ပုဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့ အဘယ်မှာ မဖြစ်ဘဲ ရှိပါမည်နည်း"

"မင်းကြီး---အသင်မင်းကြီး တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ သင်မင်းကြီးသည် ငါသာဝတ္ထိယာမင်းသမီးကို ချစ်သည် မဟုတ်လော့"

"မလ္လိကာ--- မှန်၏။ ငါသာဝတ္ထိယာမင်းသမီးကို ငါ ချစ်၏"

"မင်းကြီး--- ငါသာဝတ္ထိယာ သေဆုံးခြင်း၊ တစ်ခုခု ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သင်မင်းကြီးမှာ ပုဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့ ဖြစ်လိမ့်မည်လော"

"မလ္လိကာ---ငါသာဝတ္ထိယာ သေဆုံးခြင်း၊ တစ်ခုခု ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ငါ့မှာ အသက်သည်ပင် ထွက်လိမ့်မည်၊ ပုဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာပင်ပန်းခြင်းတို့ အဘယ်မှာ မဖြစ်ဘဲ ရှိပါမည်နည်း"

"မင်းကြီး--- သင်မင်းကြီးသည် ဝိဇ္ဇူဘာစစ်သူကြီးကို ချစ်သည် မဟုတ်လော့"

"မလ္လိကာ---မှန်၏။ ဝိဇ္ဇူဘာ စစ်သူကြီးကို ငါ ချစ်၏။ မင်းကြီး---အသင်မင်းကြီး တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ ဝိဇ္ဇူဘာစစ်သူကြီး သေဆုံးခြင်း၊ တစ်ခုခု ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သင်မင်းကြီးမှာ ပုဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာပင်ပန်းခြင်းတို့ ဖြစ်လိမ့်မည်လော"

"မလ္လိကာ--- ဝိဇ္ဇူဘာစစ်သူကြီး သေဆုံးခြင်း၊ တစ်ခုခု ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ငါ့မှာ အသက်သည်ပင် ထွက်လိမ့်မည်၊ ပုဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့ အဘယ်မှာ မဖြစ်ဘဲ ရှိပါမည်နည်း"

"မင်းကြီး--- အသင်မင်းကြီး တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ သင်မင်းကြီးသည် နမတော်ကို ချစ်သည် မဟုတ်လော့"

"မလ္လိကာ--- မှန်၏။ သင်မိဖုရားကို ငါ ချစ်၏"

"မင်းကြီး--- အသင်မင်းကြီး တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ နမတော် သေဆုံးခြင်း၊ တစ်ခုခု ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သင် မင်းကြီးမှာ ပုဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာပင်ပန်းခြင်းတို့ ဖြစ်လိမ့်မည်လော"

"မလ္လိကာ--- သင်မိဖုရား သေဆုံးခြင်း၊ တစ်ခုခု ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ငါ့မှာ အသက်သည်ပင် ထွက်လိမ့်မည်၊ ပုဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့ အဘယ်မှာ မဖြစ်ဘဲ ရှိပါမည်နည်း"

“မင်းကြီး--- အသင်မင်းကြီး တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ သင် မင်းကြီးသည် ကာသီတိုင်း၊ ကောသလတိုင်းတို့ကို ချစ်သည် မဟုတ်လော့”

“မလ္လိကာ--- မှန်၏၊ ကာသီတိုင်း၊ ကောသလတိုင်းတို့ကို ငါ ချစ်၏။ မလ္လိကာ--- ကာသီတိုင်း၊ ကောသလတိုင်းတို့၏ အာနုဘော်ကြောင့် ကာသီတိုင်း၌ ဖြစ်သော စန္ဒကူးကို ခံစား သုံးဆောင်ရ၏။ ပန်းနံ့သာ၊ နံ့သာပျောင်းတို့ကို သုံးဆောင် ရ၏”

“မင်းကြီး--- အသင်မင်းကြီး တစ်ခုစဉ်းစားလော့၊ ကာသီ တိုင်း ကောသလတိုင်းတို့ ပျက်စီးခြင်း၊ တစ်ခုခု ဖြစ်ခြင်း ကြောင့် သင်မင်းကြီးမှာ ပူဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ် ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ဖြစ်လိမ့်မည်လော့”

“မလ္လိကာ--- ကာသီတိုင်း၊ ကောသလတိုင်းတို့ ပျက်စီး ခြင်း၊ တစ်ခုခု ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ငါ့မှာ အသက်သည်ပင် ထွက် လိမ့်မည်၊ ပူဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာပင်ပန်းခြင်းတို့ အဘယ်မှာ မဖြစ်ဘဲ ရှိပါမည်နည်း”

“မင်းကြီး--- သိတော်မူ၊ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူလိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်

မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသဘောတို့ကို ရည်ရွယ်၍ ‘ချစ်ခြင်းကြောင့် ပူဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့ သည် ဖြစ်ကုန်၏’ဟု ဟောကြားတော်မူ၏”ဟု လျှောက်၏။

“မလ္လိကာ--- အံ့မှယ်ရှိစွာတကား၊ မလ္လိကာ ထူးဆန်းပေစွ တကား၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်တရာ ပညာဖြင့် ထိုး ထွင်း၍ မြင်တော်မူတတ်ပါပေ၏။ မလ္လိကာ--- လာလော့၊ နှုတ်ဆေးရေ ပေးလော့”

ထို့နောက် ပဝေဒနဒီကောသလမင်းကြီးသည် နေရာမှ ထ၍ လက်ဝဲတစ်ဘက် ပန်းထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စံပယ် တင်၍ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ လက်အုပ်ချီကာ-

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ
နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ
နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

ဟူ၍ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဉဒါန်းကျူးရင့်လေသတည်း။

၇

ဓမ္မစေတီသသုတ်

၉.၂.၂၉၂။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သက္ကတိုင်း မေဒိဠပမည်သော သာကီဝင်တို့၏ နိဂုံး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပဓာနဒိကောသလမင်းကြီးသည် မြို့ဖွယ် ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် မြို့ငယ်တို့သို့ ရောက်လာ၏။ ထိုအခါ ပဓာနဒိကောသလမင်းကြီးသည် ဒီဃကာရာယန စစ်သူကြီးကို ခေါ်၍ "အဆွေ ကာရာယန---အကောင်းဆုံး ယာဉ်တို့ကို ကလော့၊ ကောင်းမြတ်သော ရှုမျှော်ခင်းကို ကြည့်ရှုရန် ဥယျာဉ်ခြေသို့ သွားမည်"ဟု မိန့်၏။ "အရှင်မင်းကြီး--- ကောင်းပါပြီ"ဟု၍ ဒီဃကာရာယနစစ်သူကြီးသည် ပဓာနဒိကောသလမင်းကြီးအား ပြန်လျှောက်ကြားပြီးလျှင် အကောင်းဆုံးယာဉ်တို့ကို က၍ "မင်းကြီး---အကောင်းဆုံးယာဉ်တို့ကို ကပြီးပါပြီ၊ ယခု အရှင်မင်းကြီး သွားလိုက သွားနိုင်ပါပြီ"ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ ပဓာနဒိကောသလမင်းကြီးသည် အကောင်းဆုံးယာဉ်ကို တက်စီး၍ အကောင်းဆုံးယာဉ်တို့ဖြင့် ကြီးကျယ်သော မင်း၏ ကျက်သရေဖြင့် မြို့ငယ်မှ ထွက်၏။ ယာဉ်ဖြင့် သွားနိုင်သော အရပ်တိုင်းအောင် ယာဉ်ဖြင့် သွား၍ ယာဉ်မှ သက်ဆင်းပြီးလျှင် ခြေကျင်သာလျှင် ဥယျာဉ်သို့ ဝင်လေ၏။ ပဓာနဒိကောသလမင်းကြီးသည် ဥယျာဉ်၌ အညောင်းဖြေ လမ်းလျှောက် လှည့်လည်သည်ရှိသော် နှစ်

သက်ဖွယ်၊ ကြည်လင်ဖွယ် ဖြစ်၍ တစ်ယောက်တည်း ကိန်းအောင်းခြင်းငှာ သင့်လျော်ကုန်သော သစ်ပင်ရင်းတို့ကို မြင်သော် "ဤသစ်ပင်မျိုးတို့၌ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသောတရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ငါတို့ ဆည်းကပ်ဖူးကြကုန်ပြီ"ဟု မြတ်စွာဘုရားကို သတိရ၏။

၉.၂.၂၉၃။ ထိုအခါ ပဓာနဒိကောသလမင်းကြီးသည် ဒီဃကာရာယနစစ်သူကြီးကို ခေါ်၍ မေး၏- "အချင်း ကာရာယနစစ်သူကြီး---ယခုအခါ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသနည်း"

"မင်းကြီး---မေဒိဠပမည်သော သာကီဝင်မင်းတို့၏ နိဂုံး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူပါ၏"

"အဆွေကာရာယန---မေဒိဠပမည်သော နိဂုံးသည် မြို့ငယ်နှင့် ဘယ်လောက် ဝေးသနည်း"

"မင်းကြီး---မဝေးလှပါ။ သွားရန် အချိန်ရနိုင်ပါသေးသည်။ သုံးယူဇနာမျှသာ ရှိပါ၏။ ကြွင်းကျန်သော နေ့ပိုင်းဖြင့် သွားရန် ဖြစ်နိုင်ပါ၏"

“အဆွေကာရာယန---သိမြစ်လျှင် အကောင်းဆုံးယာဉ် တို့ကို ကလော၊ ငါတို့သည် ပုဆိပ်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံစုံသောတရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် သွားကြကုန်စို့”

“အရှင်မင်းကြီး--- ကောင်းပါပြီ”

ဤသို့ ဒီဃကာရာယနစစ်သူကြီးသည် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးအား ပြန်ကြား၍ အကောင်းဆုံးယာဉ်တို့ကို ကပြလျှင် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးအား “အရှင်မင်းကြီး---အရှင်မင်းကြီးအတွက် အကောင်းဆုံးယာဉ်တို့ကို ကပြပါပြီ၊ ယခု အရှင်မင်းကြီး သွားလိုက သွားနိုင်ပါပြီ”ဟု လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် အကောင်းဆုံး ယာဉ်ကို တက်စီး၍ အကောင်းဆုံးယာဉ်တို့ဖြင့် မြို့ငယ်မှ ထွက်ပြီးလျှင် သာကီဝင်မင်းတို့၏ နေရာ မေဓိပုပမည်သော နိဂုံးသို့ သွားလေ၏။ ထိုကြွင်းကျန်သော နေ့ခင်းဖြင့်ပင်လျှင် သာကီဝင်မင်းတို့၏ နေရာ မေဓိပုပမည်သော နိဂုံးသို့ ရောက်လေ၏။

ဥ.၂.၂၉၄။ ထိုအခါ၌ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် လွင်ပြင်၌ စကြိုလျှောက်နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ထိုရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုရဟန်းတို့အား “အရှင်ဘုရားတို့---ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်၌ သီတင်းသုံးတော်မူပါသနည်း။ တပည့်တော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် အလိုရှိကြပါကုန်၏”ဟု လျှောက်၏။ “မင်းကြီး---တံခါးပိတ်ထားသော ထိုကျောင်းသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မှန်ဦးသို့ ဖြည်းညှင်းစွာ ဝင်၍ ရောင်းဟန်ပြီး တံခါးကို ခေါက်ပါ။ မြတ်စွာဘုရားသည် သင်မင်းကြီးအား တံခါးကို ဖွင့်ပေးတော်မူပါလိမ့်မည်”ဟု ပြောကြကုန်၏။

ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ထိုအရပ်၌ပင် သန်လျက်နှင့် သင်းကျွန်းကို ဒီဃကာရာယနစစ်သူကြီးအား အပ်နှင်းလေ၏။ ထိုအခါ ဒီဃကာရာယနစစ်သူကြီးသည် “ယခုအခါ မင်းသည် လျှို့ဝှက်သော အမှုကို မြဲ၏၊ ယခုအခါ ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ငါသည် ရပ်နေသင့်၏”ဟု စဉ်းစား၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် တံခါးပိတ်ထားသော ကျောင်းသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မှန်ဦးသို့ ဖြည်းညှင်းစွာ ဝင်၍ ရောင်းဟန်ပြီး တံခါးကို ခေါက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တံခါးကို ဖွင့်ပေးတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့၌ ဦးခေါင်းဖြင့် ဝပ်ထိ၍

မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ခံတွင်းဖြင့် စုပ်၏။ လက်တို့ဖြင့်လည်း အဖန်ဖန် သုံးသပ်ဆုပ်နှယ်၏။ “မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော် ပသေနဒီကောသလမင်းပါ ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား---ဘုရားတပည့်တော် ပသေနဒီကောသလမင်းပါ ဘုရား”ဟု အမည်ကိုလည်း လျှောက်၏။

ဥ.၂.၂၉၅။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးအား ဤသို့ ပေးတော်မူ၏။ “မင်းကြီး--- သင်မင်းကြီးသည် အဘယ်အကျိုးကို မြင်၍ ဤနောက်ကယ် အပေါ်၌ ဤကဲ့သို့သော အလွန်အကြူး ရှိသေခြင်းကို ပြုတိသနည်း။ ချစ်ခင်လေးစားမှုကို ပြုတိသနည်း”

“မြတ်စွာဘုရား---ဘုရားတပည့်တော်သည် ဤလောက၌ ဆယ်နှစ်၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်၊ အနှစ်သုံးဆယ်၊ အနှစ်လေးဆယ်တို့ပတ်လုံး အကုန်အသတ်ထား၍ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြသော သမကာ၊ ဗြာဟ္မက (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)အမျိုးတို့ကို တွေ့မြင်ရပါ၏။ ထိုသမကာ၊ ဗြာဟ္မက (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)တို့သည် နောင်အခါ၌ ကောင်းစွာ ရေချိုး၊ လိမ်းကျံ၊ စီမံပြုပြင်ထားသော ဆံ၊ မှတ်ဆိတ်တို့ ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို အပြည့်အဝ ခံစားကြပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား---ဤသာသနာတော်၌ ဘုရားတပည့်တော်သည် ရာသတ်ပန် စင်ကြယ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြသော ရဟန်းတို့ကို တွေ့မြင်ရပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား---ဘုရား တပည့်တော်သည် ဤသာသနာတော်မှ အပ၌ ဤသို့ ပြည့်စုံ စင်ကြယ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို မမြင်ပေ။

ဥ.၂.၂၉၆။ မြတ်စွာဘုရား---နောက်တစ်မျိုးကား မင်းအချင်းချင်းတို့လည်း ငြင်းခုံကြပါ၏။ မင်းမျိုးအချင်းချင်းတို့လည်း ငြင်းခုံကြပါ၏။ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးအချင်းချင်းတို့လည်း ငြင်းခုံကြပါ၏။ သူကြွယ်အချင်းချင်းတို့လည်း ငြင်းခုံကြပါ၏။ သားနှင့်အမိလည်း ငြင်းခုံပါ၏။ အမိနှင့်သားလည်း ငြင်းခုံပါ၏။ သားနှင့်အမိလည်း ငြင်းခုံပါ၏။ အဖနှင့်သားလည်း ငြင်းခုံပါ၏။ နှမနှင့်မောင်လည်း ငြင်းခုံပါ၏။ မောင်နှင့်နှမလည်း ငြင်းခုံပါ၏။ မိတ်ဆွေအချင်းချင်းလည်း ငြင်းခုံပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား---ဤသာသနာတော်၌ကား အညီအညွတ်ဝမ်းမြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန် ရသေ့ဖွယ် ဖြစ်ကုန်လျက် အချင်းချင်း ချစ်ခင်သော မျက်စိတို့ဖြင့် ရှုကြည့်ကုန်လျက် နေကြကုန်သော ရဟန်းတော်တို့ကို ဘုရားတပည့်တော်သည် တွေ့မြင်ရပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား---ဘုရားတပည့်တော်သည် ဤသာသနာတော်မှ အပ၌ ဤသို့ ညီညွတ်သော ပရိသတ်ကို မမြင်ရပါ။

၉.၂.၂၉၇။ မြတ်စွာဘုရား---နောက်တစ်မျိုးကား ဘုရား တပည့်တော်သည် ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှ ကျောင်း တစ်ကျောင်းသို့၊ ဥယျာဉ်တစ်ခုမှ ဥယျာဉ်တစ်ခုသို့ လမ်း လျှောက် လှည့်လည်ပါ၏။ ထိုဘုရားတပည့်တော်သည် ထိုကျောင်း၊ ဥယျာဉ်တို့၌ ကြည့်ရှုရန် လူအပေါင်း၏ မျက်စိ ကို မဆွဲဆောင်နိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ကြုံလို့ခေါင်းပါး၍ မလှပမ ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိလျက် အကြောပြင်းပြင်း ထသော ကိုယ်ရှိကုန်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)အမျိုးတို့ကို တွေ့မြင်ရပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား---ထိုဘုရားတပည့်တော်မှာ "ဤအရှင် တို့သည် မဇ္ဈိကဇကု မဇ္ဈေ၊ လျော်ကန်ဘိသာလျှင် မြတ် သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြကုန်၏။ ထိုအရှင်တို့မှာ မြှုပ်နှံ၍ ဖုံးလွှမ်းထားသော တစ်စုံတစ်ခုသော မကောင်းမှု ရှိတန် ရ၏။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် ဤအရှင်တို့သည် ကြုံလို့ကုန်၏။ ခေါင်းပါးကုန်၏။ မလှပမ ဖြစ်ကုန်၏။ ဖျော့တော့သော အဆင်း ရှိကုန်၏။ အကြောပြင်းပြင်းထသော ကိုယ် ရှိကုန် ၏။ ကြည့်ရှုရန် လူအပေါင်း၏ မျက်စိကို မဆွဲဆောင်နိုင် သကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏"ဟု ဤသို့သော အကြံ ဖြစ်ပါ၏။ ဘုရားတပည့်တော်သည် ထိုရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ "အရှင်တို့---အရှင်ဘုရားတို့သည် အဘယ်အကြောင်း ကြောင့် ကြည့်ရှုရန် လူအပေါင်း၏ မျက်စိကို မဆွဲဆောင်နိုင် သကဲ့သို့ ကြုံလို့ ခေါင်းပါး၍ မလှပမ ဖျော့တော့သော အဆင်း ရှိလျက် အကြောပြင်းပြင်းထသော ကိုယ်ရှိကုန်သနည်း" ဟု မေးပါ၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သုတော်စင်၊ သုတော် မြတ်)တို့သည် "မင်းကြီး---ငါတို့မှာ အမျိုးလိုက်ဖြစ်သည့် ရောဂါ ရှိ၏"ဟု ဆိုကြပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား---ဤသာသနာတော်၌ ရွှင်လန်းသည် ထက် ရွှင်လန်း၊ တက်ကြွသည်ထက် တက်ကြွ၍ အလွန်မွေ့ လျော်သည့်သဘောရှိကုန်လျက် ပြည့်ပြီးသော ဣန္ဒြေ ရှိကုန်လျက် ကြောင့်ကြမ့် ဖြစ်ကာ ဗာနံကို ချထားပြီးလျှင် သူတစ်ပါးပေးသော ပစ္စည်းဖြင့် အသက်မွေးကုန်သော သား သမင်စိတ်ထားဖြင့် နေကြသည့် ရဟန်းတို့ကို ဘုရားတပည့် တော် မြင်ရပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား---ထိုဘုရားတပည့်တော်မှာ "အမုန်အားဖြင့် ဤအရှင်တို့သည် ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ မွန်မြတ်သော တရားကို သိကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် ဤအရှင်တို့သည် ရွှင်လန်းသည်ထက် ရွှင်လန်း၊ တက်ကြွသည်ထက် တက်ကြွ၍ အလွန်မွေ့ လျော် သည့်သဘော ရှိကုန်လျက် ပြည့်ပြီးသော ဣန္ဒြေ ရှိကုန် လျက် ကြောင့်ကြမ့် ဖြစ်ကာ ဗာနံကို ချထားပြီးလျှင် သူ တစ်ပါးတို့ ပေးသော ပစ္စည်းဖြင့် အသက်မွေးကုန်သည်

ဖြစ်၍ သားသမင်စိတ်ထားဖြင့် နေကြကုန်၏"ဟု အကြံ ဖြစ်ပါ၏။

၉.၂.၂၉၈။ မြတ်စွာဘုရား---တစ်ဖန် ထိုမြင်လည်း ဦးထိပ်၌ အဘိသိက်သွန်းထားသော မင်းမျိုးစင်စစ် မင်းမြစ် သော ဘုရားတပည့်တော်သည် သတ်ထိုက်သော သူကို သတ်ရန်လည်းကောင်း၊ ငွေဒဏ်ပေးထိုက်သူကိုလည်း ငွေဒဏ်ပေးရန်လည်းကောင်း၊ နှင်ထုတ်ထိုက်သူကိုလည်း နှင်ထုတ်ရန်လည်းကောင်း စွမ်းနိုင်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုဘုရားတပည့်တော်သည် တရားဆုံးဖြတ်ရာ၌ ထိုင်နေစဉ် အကြားအကြား၌ ကောင်းပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ဘုရား တပည့်တော်သည် အမောင်တို့---တရားဆုံးဖြတ်ရာ၌ ငါထိုင်နေစဉ်အကြားအကြား၌ ကောင်းပြောဆိုကြကုန်လင့်၊ အမောင်တို့---ငါ၏စကား ပြီးသေးသည့်တိုင်အောင် ဆိုင်းနှင့် ကြကုန်ဦးလော့-ဟု ဆိုပါသော်လည်း မရပါ။ မြတ်စွာဘုရား ---ဘုရားတပည့်တော် တရားဆုံးဖြတ်ရာ၌ ထိုင်နေစဉ် အကြားအကြား၌ ကောင်းပြောဆိုကြပါကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား--- အရာမက များစွာသော ပရိသတ်၌ မြတ်စွာဘုရား တရားဟောတော်မူသော အခါ ချေဆတ်သ်၊ ချောင်းဟန်သ် မူသည့် ရဟန်းတို့ကို ဘုရားတပည့်တော် မှုမြင်ရပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား---ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်မှာ မြတ်စွာ ဘုရားသည် အရာမက များစွာသော ပရိသတ်အား တရား ဟောတော်မူ၏။ ထိုပရိသတ်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ရဟန်းတစ်ပါးသည် ချောင်းဟန်ပါ၏။ ထိုရဟန်းကို သီတင်း သုံးဖော်တစ်ပါးက "အရှင်သည် တိတိဆိတ်ပါ။ အရှင်သည် အသံမပြုပါလင့်၊ ငါတို့၏ ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည် တရား ဟောတော်မူ၏"ဟု အမြင် တို့ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုဘုရားတပည့်တော်သည် "အချင်းတို့---အဖွယ် ရှိပါပေ စွတကား။ အချင်းတို့---ထူးဆန်းပေစွတကား။ အချင်းတို့--- မြတ်စွာဘုရားသည် တုတ်လိုတ် မပါသ်၊ စားလက်နက် မပါသ် ပရိသတ်ကို ကောင်းစွာ ဆုံးမထားနိုင်ပေစွတကား" ဟု စဉ်းစားမိပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား---ဘုရားတပည့်တော် သည် ဤသာသနာတော်မှ အပ၌ ဤသို့ ကောင်းစွာ ဆုံးမ ထားသော အခြားပရိသတ်ကို မမြင်ဖူးပါ။

၉.၂.၂၉၉။ မြတ်စွာဘုရား---တစ်ဖန် ထိုမြင်လည်း ဤ လောက၌ ဘုရားတပည့်တော်သည် သိမ်မွေ့သည့် ဉာဏ် ရှိကုန်သော၊ သူတစ်ပါးတို့အယူကို လေ့လာပြီးဖြစ်ကုန် သော၊ သားပြီးကိုပင် ပစ်ခွဲနိုင်သည့် လေးသမားနှင့် တူကုန် သော၊ အမျိုးသော မင်းမျိုးပညာရှိ၊ ပုဂ္ဂားပညာရှိ၊ သူကြွယ် ပညာရှိတို့ကိုလည်း တွေ့မြင်ရပါ၏။ ထိုသူတို့သည် မှားသော အယူတို့ကို ပညာဖြင့် ဖျက်ဆီးနေသ်သကဲ့သို့ ကျွန်တို့စားနေ

ပါကုန်၏။ ထိုပညာရှိမင်း-စသည်တို့သည် 'ရဟန်းဂေါတမသည် ဤမည်သော အရပ်သို့ ရောက်လာလိမ့်မည်'ဟု ကြားကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် 'ငါတို့သည် ဤပြဿနာကို ရဟန်းဂေါတမထံ သွား၍ မေးကြကုန်အံ့၊ အကယ်၍ ဤသို့ အမေးခံရသော ရဟန်းဂေါတမသည် ငါတို့အား ဤသို့ ဖြေကြားခဲ့လျှင် ထိုရဟန်းဂေါတမအား ငါတို့သည် ဤသို့ အပြစ်တင်ကုန်အံ့၊ အကယ်၍ ဤသို့ အမေးခံရသော ရဟန်းဂေါတမသည် ငါတို့အား ဤသို့ ဖြေကြားခဲ့လျှင်လည်း ငါတို့သည် ထိုရဟန်းဂေါတမအား ဤသို့ အပြစ်တင်ကုန်အံ့' ဟု ပြဿနာကို စိမ့်ကြထားကြပါကုန်၏။

ထိုပညာရှိမင်း-စသည်တို့သည် 'အချင်းတို့---ရဟန်းဂေါတမသည် ဤအမည်ရှိသော အရပ်သို့ ရောက်လာပြီတုံ'ဟု ကြားကြကုန်၏။ ထိုပညာရှိမင်း-စသည်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော် ချဉ်းကပ်ကြကုန်၏။ ထိုသူတို့အား မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ ထိုသူတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြဿနာကိုပင် မမေးကြတော့ပါ။ အဘယ်မှာ အပြစ်တင်ကုန်တော့မည်နည်း။ အမှန်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်တို့သာ ဖြစ်ကြရပါကုန်၏။

ဥ.၂.၃၀၀။ မြတ်စွာဘုရား---တစ်နေ့ ထိုပြင်လည်း ဘုရားတပည့်တော်သည် ဤလောက၌ အချို့သော ရဟန်းပညာရှိတို့ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုရဟန်းပညာရှိတို့သည်လည်း မင်းမျိုးပညာရှိ-စသည်တို့ကိုလိုပင် ရည်ရွယ်၍ ပြဿနာကို စိမ့်ကြပါကုန်၏။

ထိုရဟန်းပညာရှိတို့သည် 'အချင်းတို့---ရဟန်းဂေါတမသည် ဤမည်သော အရပ်သို့ ရောက်လာပြီတုံ'ဟု ကြားကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကြကုန်၏။ ထိုသူတို့အား မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ ထိုသူတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြဿနာကိုပင် မမေးကြတော့ပါ။ အဘယ်မှာ အပြစ်တင်ကုန်တော့မည်နည်း။ အမှန်အားဖြင့် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရန် မြတ်စွာဘုရားကိုပင် ခွင့်တောင်းကြပါကုန်၏။ ထိုသူတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ရှင်၊ ရဟန်းပြုပေးတော်မူ၏။ ရှင်၊ ရဟန်း ဖြစ်ပြီးသော ထိုသူတို့သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ကပ်ရောက်၍ မမေ့မလျော့ ပြီးစွာအားထုတ်လျက် နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ဖြင့် နေကြကုန်သည်ရှိသော် မကြာမြင့်မီပင် ရဟန္တာ ဖြစ်၍ နေကြပါကုန်၏။

ထိုသူတို့သည် 'ရှေးအခါက ငါတို့သည် ရဟန်း မဟုတ်ကြကုန်ဘဲလျက် ရဟန်း-ဟု ဝန်ခံခဲ့ကြကုန်ပြီ၊ ငါတို့သည် မကောင်းမှုကို ပယ်ပြီးသူ မဟုတ်ကြကုန်ဘဲလျက် မကောင်း

မှုကို ပယ်ပြီးသူတို့-ဟူ၍ ဝန်ခံခဲ့ကြကုန်ပြီ၊ ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်သော ရဟန္တာတို့ မဟုတ်ကြကုန်ဘဲလျက် ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်သော ရဟန္တာတို့-ဟူ၍ ဝန်ခံခဲ့ကြကုန်ပြီ၊ ယခုသာလျှင် ငါတို့သည် ရဟန်းအစစ် ဖြစ်ကြကုန်ပြီ၊ ယခုသာလျှင် ငါတို့သည် မကောင်းမှုကို ပယ်ပြီးသူအစစ် ဖြစ်ကြကုန်ပြီ၊ ယခုသာလျှင် ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်သော ရဟန္တာအစစ် ဖြစ်ကြကုန်ပြီ၊ အချင်းတို့--- ငါတို့သည် ပျက်စီးမိနီးသူများ ဖြစ်လျက် မပျက်စီးဘဲ ရှိကြကုန်၏၊ အချင်းတို့---ငါတို့သည် ပျက်စီးမိနီးသူများ ဖြစ်လျက် မပျက်စီးဘဲ ရှိကြကုန်၏'ဟု ပြောဆိုကြပါကုန်၏။

ဥ.၂.၃၀၁။ မြတ်စွာဘုရား---တစ်နေ့ ထိုပြင်လည်း လက်သမား ဖြစ်ကြသော ဣသိဒ္ဓတ္တနှင့် ပုရာဏတို့သည် ဘုရားတပည့်တော်၏ လစားများ ဖြစ်ကြပါကုန်၏။ ဘုရားတပည့်တော်၏ ယာဉ်တို့ကို စီးကြပါကုန်၏။ ဘုရားတပည့်တော်သည် ထိုသူတို့၏ အသက်သခင် ဖြစ်ပါ၏။ စည်းစိမ်ကို ဆောင်နှင်းပေးထားပါ၏။ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရားကို အရိုအသေ ပြုကြကုန်သကဲ့သို့ ဘုရားတပည့်တော်ကို အရိုအသေ မပြုကြပါကုန်။ မြတ်စွာဘုရား---ရှေ့၌ ဖြစ်ပူသည့်မှာ ဘုရားတပည့်တော်သည် စစ်ချီတက်လတ်သော် လက်သမား ဖြစ်ကြသော ဣသိဒ္ဓတ္တနှင့် ပုရာဏတို့ကို စမ်းလို့၍ ကျင်းမြောင်းသော နေရာတစ်ခု၌ ကပ်ရောက် နေထိုင်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား---ထိုအခါ လက်သမားဖြစ်ကြသော ဣသိဒ္ဓတ္တနှင့် ပုရာဏတို့သည် များစွာသော ညဉ့်အချိန်တို့ကို တရားစကားဖြင့် ကုန်လွန်စေ၍ မြတ်စွာဘုရားရှိရာ အရပ်သို့ ဦးခေါင်းပြုကာ ဘုရားတပည့်တော်ကို ခြေရင်းပြုလျက် အိပ်ကြပါကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား---ထိုဘုရားတပည့်တော်မှာ 'အချင်းတို့---အံ့ဖွယ်ရှိပေစွတကာ။ အချင်းတို့---ဌားဆန်းမစွတကာ။ လက်သမား ဖြစ်ကြသော ဣသိဒ္ဓတ္တနှင့် ပုရာဏတို့သည် ငါ၏ လစားများ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ငါ၏ ယာဉ်ကို စီးကြကုန်၏။ ငါသည် ထိုသူတို့၏ အသက်သခင် ဖြစ်၏။ ငါသည် ထိုသူတို့အား စည်းစိမ်ကို ဆောင်နှင်းပေးထား၏။ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေကြကုန်သကဲ့သို့ ငါ့ကို မရှိသေကြကုန်။ အမှန်အားဖြင့် ဤသူတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌ မွန်မြတ်သော တရားထူးကို သိကြကုန်သည် ဖြစ်လိမ့်မည်'ဟု အကြံ ဖြစ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား---မြတ်စွာဘုရားအပေါ်၌ 'မြတ်စွာဘုရားသည် တရားအားလုံးကို မဖောက်မပြန် ကိုယ်တိုင် သိတော်မူပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားတော်ကို ကောင်းစွာ ဟောကြားတော်မူပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာတော်သည် ကောင်းမြတ်သော အကျင့်ရှိပါပေ၏'ဟု သိသော ဉာဏ်သည် အခု

လျှောက်ထားခဲ့သော သဘောတရားများကို မှန်းဆ၍ ဘုရား
တပည့်တော်မှာ ဖြစ်ပါ၏။

၉.၂.၃၀၂။ မြတ်စွာဘုရား---တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း
မြတ်စွာဘုရားလည်း မင်းမျိုး ဖြစ်၍ ဘုရားတပည့်တော်
လည်း မင်းမျိုး ဖြစ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း ကောသလ
တိုင်းသား ဖြစ်တော်မူ၍ ဘုရားတပည့်တော်လည်း
ကောသလတိုင်းသား ဖြစ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း
သက်တော် ရှစ်ဆယ် ရှိတော်မူ၍ ဘုရားတပည့်တော်လည်း
အသက်ရှစ်ဆယ် ရှိပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား---ဤသို့သော
အကြောင်းတို့ကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်သည် မြတ်စွာ
ဘုရားကို အလွန်အကြူး ရှိသေခြင်းကို ပြခြင်းငှာ သင့်လျော်
ပါ၏။ ချစ်ခင်လေးစားမှုကို ပြခြင်းငှာ သင့်လျော်ပါ၏။ မြတ်စွာ
ဘုရား--- ယခုအခါ ပြန်စွင့်ပြတော်မူပါ။ ဘုရားတပည့်
တော်တို့သည် အလုပ်ကိစ္စများပါကုန်၏။ ဟု လျှောက်၏။
“မင်းကြီး--- ပြန်လိုက ပြန်နိုင်ပါပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ
ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် နေရာမှ ထ၍ မြတ်စွာ
ဘုရားကို ရိုသေစွာ ရှိမှီး၍ အရိုအသေ ပြကာ ပြန်သွားလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပသေနဒိကောသလ
မင်းကြီး ပြန်သွား၍ မကြာမြင့်မီပင် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍
“ရဟန်းတို့--- ဤပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် တရား
တော်အား အရိုအသေ ပြမှုတို့ကို ပြောကြား၍ နေရာမှ
ထကာ ပြန်သွား၏။ ရဟန်းတို့--- တရားတော်အား အရို
အသေ ပြမှုတို့ကို သင်ယူကြကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့--- တရား
တော်အား အရိုအသေ ပြမှုတို့ကို အဖန်တလဲလဲ လေ့ကျက်
ကြကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့--- တရားတော်အား အရိုအသေ
ပြမှုတို့ကို ဆောင်ထားကြကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့--- တရား
တော်အား အရိုအသေ ပြမှုတို့သည် ကောင်းကျိုးနှင့် စပ်ကုန်
၏။ မဂ်တည်း-ဟူသော မြတ်သော အကျင့်၏ အစအဦး ဖြစ်
ကုန်၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရား
တော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာ
ဘုရား၏ တရားတော်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နာယူခဲ့ကြပြီ။

ကလ္လကတ္ထလသုတ်

၉.၂.၃၀၃။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရုညမြို့ ကဏ္ဍကတ္ထလမည်သော သားသမင်တော၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပဿေဒနိကောသလမင်းသည် မြွေဖွယ်ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ဥရုညမြို့သို့ ရောက်လာ၏။ ထိုအခါ ပဿေဒနိကောသလမင်းသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ "အမောင်ယောက်ျား---လာလော့၊ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရား--- ပဿေဒနိကောသလမင်းသည် ယနေ့ နံနက်စာ စားပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ခြင်းငှာ ချဉ်းကပ်ပါလိမ့်မည်"ဟု လျှောက်လော့"ဟု ပြောဆို စေခိုင်း၏။

ထိုယောက်ျားသည် "အရှင်မင်းကြီး---ကောင်းပါပြီ"ဟု ဆိုကာ ပဿေဒနိကောသလမင်းကြီး လျှောက်ထားခိုင်းသည့်အတိုင်း မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ သွားရောက် လျှောက်ထား၏။

သောမာအမည်ရှိသော နမတော်နှင့် သကုလာအမည်ရှိသော နမတော်တို့သည် "ယနေ့ ပဿေဒနိကောသလမင်းကြီးသည် နံနက်စာ စားပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ခြင်းငှာ ချဉ်းကပ်ပါလိမ့်မည်"ဟု ကြားကြကုန်၏။

ထိုအခါ သောမာအမည်ရှိသော နမတော်နှင့် သကုလာ

အမည်ရှိသော နမတော်တို့သည်လည်း ပွဲတော်အုပ်ပို့ဆောင်ရာ၌ ပဿေဒနိကောသလမင်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြကုန်၍ "မင်းကြီး---နမတော်တို့၏ စကားဖြင့်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါ။ အနာကင်းကြောင်း၊ ကျန်းမာကြောင်းတို့ကို မေးလျှောက်ပါ။ မြတ်စွာဘုရား--- သောမာအမည်ရှိသော နမတော်နှင့် သကုလာအမည်ရှိသော နမတော်တို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ကြပါ၏။ အနာကင်းကြောင်း၊ ကျန်းမာကြောင်းတို့ကို မေးလျှောက်ကြပါ၏-ဟု ဤသို့လည်း လျှောက်ပါ"ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

၉.၂.၃၀၄။ ထိုအခါ ပဿေဒနိကောသလမင်းကြီးသည် နံနက်စာ စားပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ကာ "မြတ်စွာဘုရား--- သောမာအမည်ရှိသော နမတော်နှင့် သကုလာအမည်ရှိသော နမတော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ကြပါ၏။ အနာကင်းကြောင်း၊ ကျန်းမာကြောင်းတို့ကို မေးလျှောက်ကြပါ၏"ဟု လျှောက်၏။ "မင်းကြီး--- သောမာအမည်ရှိသော နမတော်နှင့် သကုလာအမည်ရှိသော နမတော်တို့သည် အခြားတစ်ပါးသော တမန်ကို မကြေကုန်သလော"ဟု မေးတော်မူ၏။

“မြတ်စွာဘုရား---သောမာအမည်ရှိသော နမတော်နှင့် သကုလာ အမည်ရှိသောနမတော်တို့သည်” ယနေ့ ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီးသည် နံနက်စာ စားပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်းငှာ ချဉ်းကပ်လိမ့်မည်”ဟု ကြားကြပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား---ထိုအခါ သောမာအမည်ရှိသော နမတော်နှင့် သကုလာအမည်ရှိသော နမတော်တို့သည် ပွဲတော်အုပ် ဝိဇ္ဇာဓာနသို့ ဘုရားတပည့်တော်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မင်းကြီး---နမတော်တို့၏ စကားဖြင့်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါ။ အနာကင်းကြောင်း၊ ကျန်းမာကြောင်းတို့ကို မေးလျှောက်ပါ။ သောမာ အမည်ရှိသော နမတော်နှင့် သကုလာအမည်ရှိသော နမတော်တို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါ။ အနာကင်းကြောင်း၊ ကျန်းမာကြောင်းသန့်စွမ်းကြောင်းတို့ကို မေးလျှောက်ပါ၏”ဟု လျှောက်ပါ”ဟူသော စကားကို မှာထားလိုက်ပါကုန်၏”ဟူ၍ လျှောက်၏။ “မင်းကြီး---သောမာ အမည်ရှိသော နမတော်နှင့် သကုလာအမည်ရှိသော နမတော်တို့သည် ချမ်းသာကြပါစေ”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဇ.၂.၃၅။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားအား “မြတ်စွာဘုရား--- ‘တရားအားလုံးကို သိမြင်သော၊ အကြွင်းမဲ့ သိသော ဉာဏ်ပညာ ရှိ၏’ဟု ဝန်ခံနိုင်သော သမဏ(သုတေတိဓင်) ဖြစ်စေ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိဓင်) ဖြစ်စေ မရှိနိုင်၊ ဤသို့ ဝန်ခံနိုင်သော အကြောင်းမျိုးသည် မရှိနိုင်ဟု ရဟန်းဂေါတမ ဆို၏”ဟူ၍ ဘုရားတပည့်တော် ကြားရပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား---ထိုသို့ ပြောဆိုကြသော သူတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားအတိုင်း ပြောဆိုကြပါကုန်သလော၊ မြတ်စွာဘုရားကို မဟုတ်မှန်သော အကြောင်းဖြင့် မစွဲစွဲဘဲ ရှိကြပါကုန်၏လော”ဟု လျှောက်၏။ “မင်းကြီး---ထိုသို့ ပြောဆိုကြသော သူတို့သည် ငါစကားအတိုင်း ပြောဆိုကြသည် မဟုတ်ကုန်၊ ထိုသူတို့သည် မဟုတ်မှန်သော အကြောင်းအရာဖြင့်လည်း ငါ့ကို စွပ်စွဲကြကုန်၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဇ.၂.၃၆။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ဝိဇ္ဇုဇ္ဈာတစစ်သူကြီးကို ခေါ်၍ “စစ်သူကြီး--- အဘယ်သူသည် ဤစကားကို နန်းတော်တွင်း၌ ပြောကြားလာသနည်း”ဟု မေးမြန်း၏။ “မင်းကြီး---အာကာသအနွယ် ဖြစ်သော သဗ္ဗယပုဏ္ဏားသည် ပြောကြား၏”ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် မင်းချင်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ “အမောင်ယောက်ျား--- လာခဲ့လော့၊ ငါ၏ စကားဖြင့် အာကာသအနွယ်ဖြစ်သော သဗ္ဗယပုဏ္ဏားကို ခေါ် ခေါ်လော့”ဟု မိန့်၏။ ထိုယောက်ျား

သည် “အရင်မင်းမြတ်---ကောင်းပါပြီ”ဟု ဆိုကာ အာကာသအနွယ်ဖြစ်သော သဗ္ဗယပုဏ္ဏားကို သွားခေါ်၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်၏-

“မြတ်စွာဘုရား---မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ရည်ညွှန်း၍ ဟောတော်မူသော စကားသည် ရှိတန်ရာပါ၏။ ထိုစကားကိုပင် လူအများက တစ်မျိုးတစ်မည်အားဖြင့် သိမှတ်နိုင်စရာ ရှိပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား---ထိုကဲ့သို့သော စကားမျိုးကို မြတ်စွာဘုရား မိန့်ဆိုဖူး၏”ဟု မှတ်မိပါသလော”

“မင်းကြီး---တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့်ပင်လျှင် အလုံးစုံကို သိနိုင်သော၊ အလုံးစုံကို မြင်နိုင်သော သမဏ(သုတေတိဓင်) ဖြစ်စေ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိဓင်) ဖြစ်စေ မရှိ၊ ဤသို့ သိနိုင်၊ မြင်နိုင်သော အကြောင်းမျိုးသည် မရှိနိုင်”ဟူသော စကား ငါပြောကြားဖူးသည်ကို ငါ မှတ်မိ၏”

“မြတ်စွာဘုရား---တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့်ပင်လျှင် အလုံးစုံကို သိနိုင်သော၊ အလုံးစုံကို မြင်နိုင်သော သမဏ (သုတေတိဓင်) ဖြစ်စေ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိဓင်) ဖြစ်စေ မရှိ၊ ဤသို့ သိနိုင်၊ မြင်နိုင်သော အကြောင်းမျိုးသည် မရှိနိုင်”ဟု အကြောင်းမမှန်သဘောကို မိန့်ဆိုတော်မူပေ၏။ မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် အကြောင်းခိုင်လုံသော သဘောကို မိန့်ဆိုတော်မူပေ၏။ မြတ်စွာဘုရား---အမျိုးတို့သည် မင်းမျိုး၊ ပုဏ္ဏားမျိုး၊ ကုန်သည်မျိုး၊ သုဆင်းရဲမျိုး-ဟူ၍ လေးမျိုး ရှိပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား---ဤလေးပါးသော အမျိုးတို့၏ ခြားနားမှုသည် ရှိပါသလော”

“မင်းကြီး---ဤလေးပါးသော အမျိုးတို့အနက် ရှိမှီး၊ ခဏ်း၊ ငြိုး၊ ငြိုး၊ လက်အုပ်ချီမျှ၊ အရိအသေပြုမှုတို့ကို ထောက်၍ မင်းမျိုး၊ ပုဏ္ဏားမျိုး ဤနစ်ပါးသော အမျိုးတို့ကို မြတ်၏”ဟု ဆိုကုန်၏။

“မြတ်စွာဘုရား---ဘုရားတပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရားကို မျက်မှောက် ကောင်းကျိုးကို မေးလျှောက်သည် မဟုတ်ပါ။ မြတ်စွာဘုရား---ဘုရားတပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရားကို တမလွန် ကောင်းကျိုးကို မေးလျှောက်ပါ၏”

ဇ.၂.၃၇။ “မင်းကြီး---ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးခြင်းမှ အလုပ်ကို ပြုလုပ်သူတို့၏ အင်္ဂါတို့သည် ဤငါးပါးတို့သည် အဘယ်ငါးပါးတို့နည်းဟူမှ မင်းကြီး---ဤသာသနာတော်၌-

(၁) ရဟန်းသည် ယုံကြည်ခြင်း (သဒ္ဓါ) ရှိ၏။ "ထို မြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော်အထူးကို စံတော်မူထိုက်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း အရဟံ မည်တော်မူ၏" စသည်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ယုံကြည်၏။

(၂) အနာကင်း၏။

(၃) မစဉ်းလဲတတ်၊ မလှည့်ပတ်တတ်။

(၄) ဝီရိယရှိ၏။

(၅) ပညာရှိ၏။ ဖြစ်မှုပျက်မှုကို ပိုင်းခြားသိခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော ပညာနှင့်ပြည့်စုံ၏။ ဝိပဿနာပညာနှင့် ပြည့်စုံ၏။

မင်းကြီး---ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းမှုအလုပ်ကို ပြုလုပ်သူတို့၏ အဂါတို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။

မင်းကြီး---မင်းမျိုး၊ ပုဂ္ဂားမျိုး၊ ကုန်သည်မျိုး၊ သုဆင်းရဲမျိုး အားဖြင့် ဤအမျိုးလေးပါးတို့သည် ဤကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းမှု အဂါငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံခဲ့မှ ရည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး ကောင်းကျိုး ချမ်းသာခြင်းကို ရနိုင်၏။

"မြတ်စွာဘုရား---မင်းမျိုး၊ ပုဂ္ဂားမျိုး၊ ကုန်သည်မျိုး၊ သုဆင်းရဲမျိုးအားဖြင့် ဤအမျိုးလေးပါးတို့သည် ဤကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းမှု အဂါငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံခဲ့မှ ဤအရာ၌ ဤသူတို့၏ ခြားနားမှုသည် ရှိပါသလော"

"မင်းကြီး--- ဤအရာ၌ ထိုသူတို့၏ အားထုတ်မှု ကွဲပြားနိုင်သည်ကို ငါ ဟော၏။ မင်းကြီး---ဥပမာအားဖြင့် ကောင်းစွာ ဆုံးမပြီးသော ဆင်နှစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် မြင်းနှစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် နွားနှစ်ကောင်တို့သည် ရိုက်နှံ၏။ မဆုံးမရသေးသော ဆင်နှစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် မြင်းနှစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် နွားနှစ်ကောင်တို့သည် ရိုက်နှံ၏။ မင်းကြီး---အသင် မင်းကြီး စဉ်းစားလော့၊ ကောင်းစွာ ဆုံးမပြီးသော ဆင်နှစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် မြင်းနှစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် နွားနှစ်ကောင်တို့သည် ဖင်စစ်အားဖြင့် ဆုံးမပြီးကုန်သည် ဖြစ်၍သာလျှင် ယဉ်ကျေးသော အဆင့်သို့ ရောက်ကုန်ရာသည် မဟုတ်လော"

"မြတ်စွာဘုရား---ရောက်ကုန်ရာပါ၏"

မဆုံးမရသေးသော ဆင်နှစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် မြင်းနှစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် နွားနှစ်ကောင်တို့သည် ကောင်းစွာ ဆုံးမပြီးသော ဆင်နှစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် မြင်းနှစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် နွားနှစ်ကောင်တို့ကဲ့သို့ မဆုံးမရသေးဘဲသာလျှင် ယဉ်ကျေးသော အဆင့်သို့ ရောက်ကုန်ရာသလော"

"မြတ်စွာဘုရား---မရောက်ကုန်ရာပါ"

"မင်းကြီး---ဤအတုပင်လျှင် ယုံကြည်မှု၊ အနာကင်းမှု၊ ဟန်မဆောင်မှု မလှည့်ပတ်မှု၊ ထက်သန်သော လုံ့လရှိမှု၊ ပညာနှင့်ပြည့်စုံမှု ရှိသူသာ ရောက်သင့်သော အရာဌာနသို့ မယုံကြည်မှု၊ အနာများမှု၊ ဟန်ဆောင်မှု၊ လှည့်ပတ်မှု၊ ပျင်းရိမှု၊ ပညာကင်းမှု ရှိသူသည် ရောက်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိနိုင်"

၉-၂-၃၀၈။ "မြတ်စွာဘုရား---မြတ်စွာဘုရားသည် အကြောင်းမရှိသဘောကို ဟောကြားတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား---မြတ်စွာဘုရားသည် အကြောင်းမရှိလုံ့သော သဘောကို ဟောကြားတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား---မင်းမျိုး၊ ပုဂ္ဂားမျိုး၊ ကုန်သည်မျိုး၊ သုဆင်းရဲမျိုးအားဖြင့် ဤအမျိုးလေးပါးတို့သည် ဤကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းမှု အဂါငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံ၍ ထိုအမျိုးလေးပါးတို့သည် အကယ်၍ တူမျှသော ကောင်းစွာ အားထုတ်မှုရှိကြပါကုန်မှ ထိုသူတို့၏ ဤအရာ၌ ခြားနားမှု ရှိပါသလော"

"မင်းကြီး--- ဤအရာ၌ ထိုသူတို့၏ မင်၊ ဖိုလ်အချင်းချင်း တစ်စုံတစ်ရာသော ခြားနားမှု ရှိ၏-ဟု ငါ မဟော၊ မင်းကြီး---ဥပမာအားဖြင့် လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်းသားထင်းခြောက်ကို ယူ၍ မီးမွှေးရာ၏။ အခြားလူတစ်ယောက်သည် အင်ကြင်းသားထင်းခြောက်ကို ယူ၍ မီးမွှေးရာ၏။ အခြားလူတစ်ယောက်သည် သရက်သားထင်းခြောက်ကို ယူ၍ မီးမွှေးရာ၏။ အခြားလူတစ်ယောက်သည် ရေသဓနသားထင်းခြောက်ကို ယူ၍ မီးမွှေးရာ၏။ မင်းကြီး---အသင် မင်းကြီး တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ ထင်းအမျိုးမျိုးမှ ဖြစ်ကုန်သော ထိုမီးတို့၏ တစ်စုံတစ်ခု ခြားနားမှုသည် ရှိသေးသလော၊ မီးလျှံအချင်းချင်း အဆင်းအချင်းချင်း အရောင်အချင်းချင်း တစ်စုံတစ်ခု ခြားနားမှုသည် ရှိသေးသလော"

"မရှိပါ ဘုရား---"

"မင်းကြီး---ဤဥပမာအတုပင်လျှင် လုံ့လဖြင့် မွှေနှောက်၍ ရအပ်သော၊ လုံ့လကြောင့် ဖြစ်သော တန်ခိုး၌ မင်၊ ဖိုလ်အချင်းချင်း တစ်စုံတစ်ခု ခြားနားမှု ရှိ၏-ဟု ငါ မဟော"

"မြတ်စွာဘုရား---မြတ်စွာဘုရားသည် အကြောင်းမရှိသဘောကို ဟောကြားတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား---မြတ်စွာဘုရားသည် အကြောင်းမရှိလုံ့သော ကောင်းစွာ ဟောကြားတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား---နတ်တို့သည် ရှိကြပါကုန်၏လော"

"မင်းကြီး---သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် နတ်တို့သည်

ရှိကြပါကုန်၏လော-ဟု ဤသို့ မေးလျှောက်ဘိသနည်း”

“မြတ်စွာဘုရား---ထိုနတ်တို့သည် ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ဤလူ့ပြည်သို့ လာရောက်ကြပါကုန်သေးသလော၊ သို့မဟုတ် ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ဤလူ့ပြည်သို့ မလာရောက်ကြကုန်ဘဲ ရှိပါကုန်သလော”

“မင်းကြီး---စေတသိကဒုက္ခ (စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခ)ရှိကြကုန်သော နတ်တို့သည် ဤလူ့ပြည်သို့ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ရောက်လာနိုင်ကုန်၏။ စေတသိကဒုက္ခ (စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခ)မရှိကြကုန်သော နတ်တို့သည် ဤလူ့ပြည်သို့ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ရောက်မလာကြကုန်”

ဇ.၂.၃၀၉။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ဝိဇ္ဇာဗျာစစ်သူကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားကို “မြတ်စွာဘုရား---စေတသိကဒုက္ခ ရှိကြသေးသဖြင့် ဤလူ့ပြည်သို့ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ရောက်လာနိုင်ကုန်သော နတ်တို့သည် စေတသိကဒုက္ခ မရှိကြသဖြင့် ဤလူ့ပြည်သို့ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် မလာနိုင်ကြကုန်သော နတ်တို့ကို နေရာမှ နှင်ထုတ်နိုင်ကြကုန်သလော”ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် “ဝိဇ္ဇာဗျာစစ်သူကြီးသည် ပဓာနဒီကောသလမင်းကြီး၏ သားတော်တည်း၊ ငါသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ သားတော်တည်း။ ဤအခါကား သားတော်အချင်းချင်း တိုင်းပင်ရမည့် အခါတည်း”ဟု စဉ်းစား၏။ ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် ဝိဇ္ဇာဗျာစစ်သူကြီးကို “စစ်သူကြီး---ဤအရာ၌ သင့်ကိုပင်လျှင် ငါ ပြန်၍ မေးမည်၊ သင်နှစ်သက်သည့်အတိုင်း ဖြေကြားပါ။ စစ်သူကြီး---ပဓာနဒီကောသလမင်းကြီး စိုးစိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ရာ နိုင်ငံတော်၌ ပဓာနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ရဟန်းကို ဖြစ်စေ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဖြစ်စေ၊ ဘုန်းရှိသော သူကို ဖြစ်စေ၊ ဘုန်းမဲ့သော သူကို ဖြစ်စေ၊ မြတ်သော အကျင့်ရှိသူကို ဖြစ်စေ၊ မြတ်သော အကျင့်မရှိသူကို ဖြစ်စေ ထိုတိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်နိုင်ရာသည် မဟုတ်လော”ဟု မေး၏။

“အရှင် ဘုရား---နှင်ထုတ်နိုင်ပါ၏”ဟု လျှောက်၏။

“စစ်သူကြီး---သင် နောက်တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ ပဓာနဒီကောသလမင်းကြီး စိုးစိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ရာ တိုင်းနိုင်ငံ၌ ပဓာနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ထိုသို့ နှင်ထုတ်နိုင်ပါမည်လော”

“အရှင်ဘုရား--- နှင်မထုတ်နိုင်ပါ”

“စစ်သူကြီး---သင်သည် တာဝတိံသာနတ်တို့ကို ကြားဖူး၏လော။ အရှင်ဘုရား---တာဝတိံသာနတ်တို့ကို ကျွန်ုပ်

ကြားဖူးပါ၏။ အရှင်ဘုရား---ဤအရာ၌ ပဓာနဒီကောသလမင်းကြီးသည်လည်း တာဝတိံသာနတ်တို့ကို ကြားဖူးပါ၏”

“စစ်သူကြီး---သင် နောက်တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ ပဓာနဒီကောသလမင်းကြီးသည် တာဝတိံသာနတ်တို့ကို ထိုနေရာမှ နှင်ထုတ်နိုင်သလော”

“အရှင်ဘုရား---ပဓာနဒီကောသလမင်းကြီးသည် တာဝတိံသာနတ်တို့ကို တွေ့မြင်ရန်ပင် မစွမ်းနိုင်ပါ။ အဘယ်မှာ ထိုနေရာမှ နှင်ထုတ်နိုင်ပါမည်နည်း”

“စစ်သူကြီး---ဤအတူပင်လျှင် စေတသိကဒုက္ခ ရှိကြသေးသဖြင့် ဤလူ့ပြည်သို့ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ရောက်လာနိုင်ကုန်သော နတ်တို့သည် စေတသိကဒုက္ခ မရှိကြသဖြင့် ဤလူ့ပြည်သို့ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ရောက်မလာကုန်သော နတ်တို့ကို တွေ့မြင်ရန်ပင် မစွမ်းနိုင်ကြကုန်။ အဘယ်မှာလျှင် ထိုတည်ရာဌာနမှ နှင်ထုတ်နိုင်ပါကုန်မည်နည်း”

ဇ.၂.၃၁၀။ ထိုအခါ ပဓာနဒီကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားကို “မြတ်စွာဘုရား---ဤရဟန်းကား မည်သူပါနည်း ဘုရား”ဟု လျှောက်၏။ “မင်းကြီး---ဤရဟန်းကား အာနန္ဒာတည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “အချင်းတို့---နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပေစွတကား၊ အချင်းတို့---နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပေစွတကား၊ မြတ်စွာဘုရား---အရှင်အာနန္ဒာသည် အကြောင်းမမှန်သော သဘောကို ပြောဆိုပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား---အရှင်အာနန္ဒာသည် အကြောင်းမမှန်သော သဘောကို ပြောဆိုပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား---ဗြဟ္မာတို့သည် ရှိပါကုန်သလော”ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး---သင်သည် အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ မေးဘိသနည်း”

“မြတ်စွာဘုရား---ဗြဟ္မာသည် ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ဤလူ့ပြည်သို့ လာရောက်ပါသေးသလော၊ သို့မဟုတ် ဤလူ့ပြည်သို့ မလာရောက်ဘဲ ရှိပါသလော”ဟု လျှောက်၏။ “မင်းကြီး---စေတသိက ဒုက္ခရှိသော ဗြဟ္မာသည် ဤလူ့ပြည်သို့ ပဋိသန္ဓေတည်နေသောအားဖြင့် ကပ်ရောက်လာနိုင်၏။ စေတသိကဒုက္ခ မရှိသော ဗြဟ္မာသည် ဤလူ့ပြည်သို့ ပဋိသန္ဓေ တည်နေသောအားဖြင့် ကပ်ရောက်မလာနိုင်”

ထိုအခါ မင်းချင်းယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ပဓာနဒီကောသလမင်းကြီးကို “မင်းကြီး---အာကာသအနွယ် ဖြစ်သော သဿပုဂ္ဂိုလ်သည် ရောက်လာပါပြီ”ဟု သံတော်ဦး တင်၏။ ထိုအခါ ပဓာနဒီကောသလမင်းကြီးသည် အာကာသအနွယ်ဖြစ်သော သဿပုဂ္ဂိုလ်ကို “ပုဂ္ဂိုလ်

---အဘယ်သူသည် ဤကေားကို မင်း၏ နန်းတော်တွင်း၌ ပြောဆိုပါသနည်း"ဟု မေး၏။ "မင်းကြီး---ဝိဇ္ဇုဇ္ဈာတစ်သုကြီး ပါတည်း"ဟု သံတော်ဦးတင်၏။ ဝိဇ္ဇုဇ္ဈာတစ်သုကြီးသည် "မင်းကြီး---အာကာသအနွယ်ဖြစ်သော သဗ္ဗယပုဏ္ဏားပါ တည်း"ဟု သံတော်ဦးတင်၏။ ထိုအခါ မင်းချင်းယောက်ျား တစ်ယောက်သည် ပဒေသနဒီကောသလမင်းကြီးကို "မင်းကြီး ---သွားချိန်တန်ပါပြီ"ဟု သံတော်ဦးတင်၏။

ထိုအခါ ပဒေသနဒီကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားကို "မြတ်စွာဘုရား---ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို သဗ္ဗညုတဉာဏ်အကြောင်းကို မေး လျှောက်ပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ် အကြောင်းကို ဖြေကြားတော်မူပါ၏။ ထိုဖြေကြားတော်မူ ချက်ကိုလည်း ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် သဘောလည်း ကျပါကုန်၏။ နှစ်လည်း နှစ်သက်ပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား ---ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို အမျိုး လေးပါးတို့၏ စင်ကြယ်ခြင်းကို မေးလျှောက်ပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အမျိုးလေးပါးတို့၏ စင်ကြယ်ခြင်း ကိုလည်း ဖြေကြားတော် မူပါ၏။ ထိုဖြေကြားချက်ကိုလည်း ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် သဘောလည်း ကျပါကုန်၏။ နှစ်လည်းနှစ်သက်ပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား---ဘုရားတပည့် တော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို လွန်မြတ်သော နတ်တို့ကို မေးလျှောက်ပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် လွန်မြတ်သော

နတ်တို့ကို ဖြေကြားတော်မူပါ၏။ ထိုဖြေကြားတော်မူချက် ကိုလည်း ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် သဘောလည်း ကျပါ ကုန်၏။ နှစ်လည်း နှစ်သက်ပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို လွန်မြတ် သော ဗြဟ္မာကို မေးလျှောက်ပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် လွန်မြတ်သော ဗြဟ္မာကို ဖြေကြားတော်မူပါ၏။ ထိုဖြေကြား တော်မူချက်ကိုလည်း ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် သဘော လည်း ကျပါကုန်၏။ နှစ်လည်း နှစ်သက်ပါကုန်၏။ ဘုရား တပည့်တော်တို့ မေးလျှောက်တိုင်းသော ပြဿနာကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဖြေကြားတော်မူပါ၏။ ထိုဖြေကြားတော် မူချက်ကိုလည်း ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် သဘောလည်း ကျပါကုန်၏။ နှစ်လည်း နှစ်သက်ပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား--- ဘုရားတပည့်တော်တို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုတော်မူပါ။ ဘုရားတပည့် တော်တို့သည် အလင်္ဂကိစ္စများပါကုန်၏"ဟု လျှောက်၏။ "မင်းကြီး---ပြန်လိုက ပြန်နိုင်ပါပြီ"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ပဒေသနဒီကောသလမင်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို အလွန် နှစ်သက် သဘောကျ၍ နေရာမှ ထပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေပြုကာ ပြန်သွားခဲ့လေသည်။

၅။ ဖြာဟ္မဏဝဂ်

၁

ဗြဟ္မာယုသုတ်

၉.၂.၃၁၁။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာငါးရာနှင့် အတူ ဝိဒေဟတိုင်း၌ ဒေသစာရီကြွချီတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသက်တစ်ရာနှစ်ဆယ်ရှိသော ဗြဟ္မာယုပုဂ္ဂိုလ်သည် မိထိလာပြည်၌ နေ၏။ သူသည် ဗေဒင်သုံးပုံတို့ကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်၏။ ထိုဗြဟ္မာယုပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရား ဝိဒေဟတိုင်းသို့ ရောက်လာကြောင်းနှင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်သတင်းကို ကြားသိလေ၏။

၉.၂.၃၁၂။ ထိုစဉ်အခါ၌ ဗြဟ္မာယုပုဂ္ဂိုလ်၏ တပည့်ဖြစ်သော ဥတ္တရလုလင်သည် ရှိ၏။ ထိုလုလင်သည်လည်း ဗေဒင်သုံးပုံတို့ကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်၏။ ထိုဗြဟ္မာယုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဥတ္တရလုလင်ကို ဤသို့ ပြော၏-
“ချစ်သား၊ ဥတ္တရ--- လာလော့၊ သင်သည် ရဟန်းဂေါတမထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရဟန်းဂေါတမ၏ ကျော်စောသတင်းသည် အမှန်အတိုင်း ပျံ့နှံ့၍ ထွက်သလော၊ အမှန်အတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ပျံ့နှံ့၍ ထွက်သလော၊ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ကျော်စောသည့်အတိုင်း မှန်သလော၊ မမှန်သလော-ဟု ငါတို့ သိနိုင်ရန်အတွက် ရဟန်းဂေါတမကို သိအောင် နှစ်ဖမ်းချေလော့”

“အရှင်---ကျွန်ုပ်သည် ထိုအရှင်ဂေါတမကို အဘယ်သို့လျှင် သိအောင် နှစ်ဖမ်းရပါမည်နည်း”

“ချစ်သား၊ ဥတ္တရ---ငါတို့၏ ဝေဒကျမ်းတို့၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ်လက္ခဏာတို့သည် လာကုန်၏။ ယင်းလက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ယောက်ျားမြတ်အတွက် နှစ်မျိုးသော ဖြစ်ကံနှိုးတို့သာလျှင် ရှိကုန်၏။ အခြားသော ဖြစ်ကံနှိုး မရှိ။ ထိုယောက်ျားမြတ်သည် အကယ်၍ လူ့ဘောင်၌ နေခြားအံ့၊ စကြဝတေးမင်း ဖြစ်ရမည်၊ အကယ်၍ လူ့ဘောင်မှ ထွက်ကာ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခြားအံ့၊ ဘုရား ဖြစ်ရမည်။ ချစ်သား၊ ဥတ္တရ---ငါသည် သင့်အား ဝေဒကျမ်းတို့ကို သင်ကြားပေးထားသည် မဟုတ်လော၊ သင်သည် ဝေဒကျမ်းတို့ကို သင်ယူထားသည် မဟုတ်လော”

၉.၂.၃၁၃။ “အရှင်---ကောင်းပါပြီ”ဟု ဥတ္တရလုလင်သည် ဗြဟ္မာယုပုဂ္ဂိုလ်အား ဝန်ခံပြီးလျှင် နေရာမှ ထ၍ ဗြဟ္မာယုပုဂ္ဂိုလ်ကို ရိုနှိုးလျက် အရှိအသေပြုကာ ဝိဒေဟတိုင်း မြတ်စွာဘုရားရှိရာသို့ သွားလေ၏။ သူသည် မကြာမီ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရောက်သောအခါ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြား၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ဥတ္တရလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ်လက္ခဏာတို့ကို ကြည့်၍ ရှာဖွေ၏။ မြတ်စွာဘုရား

ကိုယ်တော်၌သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်လက္ခဏာ တို့ကို များသောအားဖြင့် တွေ့မြင်၏။ နှစ်ပါးတို့ကိုကား မတွေ့မြင်။ အအိမ်ခြံ ဖုံးလွှမ်းသော ယောကျ်ားအင်္ဂါနှင့် ရှည်ပြန့်သော လျှာတော်တို့၌ ယုံမှား၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားမှာ ဤသို့အကြံ ဖြစ်၏- "ဤဥတ္တရလုလင်သည် ငါ၏ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်လက္ခဏာတို့ကို များသောအားဖြင့် တွေ့မြင်၏။ နှစ်ပါးတို့ကိုကား မတွေ့မြင်။ အအိမ်ခြံ ဖုံးလွှမ်းသော ယောကျ်ားအင်္ဂါနှင့် ရှည်ပြန့်သော လျှာတော်တို့၌ ယုံမှား၏။ ငါသည် တန်ခိုးဖန်ဆင်းပြုရလျှင် ကောင်းမည်"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အအိမ်ခြံ ဖုံးလွှမ်းသော ယောကျ်ားအင်္ဂါကို ဥတ္တရလုလင် မြင်နိုင်ရန် တန်ခိုးဖန်ဆင်း ပြောတော်မူ၏။ ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားသည် လျှာတော်ကို ထုတ်၍ နားတွင်း နှစ်ဖက်တို့ကိုလည်း အပြန်အလှန် သုံးသပ် တော်မူ၏။ နှာခေါင်းပေါက် နှစ်ခုတို့ကိုလည်း အပြန်အလှန် သုံးသပ်တော်မူ၏။ နဖူးပြင်တပ်ရင်းကိုလည်း လျက်ဖြင့် ဖုံး အုပ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဥတ္တရလုလင်မှာ ဤသို့ အကြံ ဖြစ်၏- "ရဟန်းဂေါတမသည် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ် လက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသည်သာတည်း။ ငါသည် အကယ်၍ ရဟန်းဂေါတမနောက်သို့အစဉ်လိုက်ရမူ ထိုရဟန်းဂေါတမ၏ ဣဒ္ဓိယာပုထိကို မြင်နိုင်ရော့ရှိ၏"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဥတ္တရလုလင်သည် ခုနစ်လတို့ပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်သို့ အရိပ်ကဲ့သို့ လိုက်လေ၏။

ဇ.၂.၃၁၄။ ခုနစ်လလွန်သော အခါ ဥတ္တရလုလင်သည် ဝိဒေဟတိုင်း မိထိလာပြည်သို့ ပြန်သွား၏။ မိထိလာပြည်သို့ ရောက်သော အခါ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏား၏ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားအား ရိုးရိုးဦးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုင်နေသော ဥတ္တရလုလင်ကို ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် ဤသို့ မေး၏- "ချစ်သားဥတ္တရ- ထိုအရှင်ဂေါတမ၏ ကျော်စော သတင်းသည် အမှန်အတိုင်း ပျံ့နှံ့၍ ထွက်သလော၊ အမှန် အတိုင်းမဟုတ်ဘဲ ပျံ့နှံ့၍ ထွက်သလော၊ ထိုအရှင်ဂေါတမ သည် ကျော်စောသည့်အတိုင်း မှန်သလော၊ မမှန်သလော"

ထိုသို့ မေးသောအခါ ဥတ္တရလုလင်သည် ထိုအရှင် ဂေါတမ၏ ကျော်စောသတင်းသည် အမှန်အတိုင်းပျံ့နှံ့၍ ထွက်ပါကြောင်း၊ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ကျော်စောသည့် အတိုင်းပင် မှန်ပါကြောင်း၊ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် သုံး ဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်လက္ခဏာတို့နှင့်လည်း ပြည့်စုံပါကြောင်း၊ ထိုအရှင်ဂေါတမ၏ အခြားထူးခြားမှု များလည်း ရှိသေးပါကြောင်း တင်ပြ အစီရင်ခံ၏။

[ဥတ္တရလုလင် တင်ပြ အစီရင်ခံသော အကြောင်းအရာ များကို ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များအနေနဲ့ စာပိုဒ် ၆.၇၅။ စာမျက်နှာ ၅၂၁၂ ဖြစ်ပြီ]

ဇ.၂.၃၁၅။ ဤသို့ တင်ပြ အစီရင်ခံသော ဗြဟ္မာယု ပုဏ္ဏားသည် နေရာမှ ထ၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပရံထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို ဗေပယ်တင်လျက် မြတ်စွာဘုရားရှိတော်မူရာသို့ လက်အုပ်ချီကာ-

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ၊
နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ၊
နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။"

[ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူလိုက်သော၊ အလုံးစုံသော တရား တို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ရိုးရိုးပါ၏၊ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူလိုက်သော၊ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား အား ရိုးရိုးပါ၏၊ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူလိုက်သော၊ အလုံး စုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာ ဘုရားအား ရိုးရိုးပါ၏]

ဟူ၍ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဥဒါန်းကျူးရင်လေ၏။

ငါတို့သည် တချိန်ချိန်၌ ထိုအရှင်ဂေါတမနှင့်အတူ တွေ့ဆုံကောင်း တွေ့ဆုံနိုင်တန်ရာ၏။ နည်းနည်းပါးပါး စကားပြောဟောမူသည်လည်း ဖြစ်ကောင်းနိုင်တန်ရာ၏-ဟု ပြောဆို၏။

ဇ.၂.၃၁၆။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝိဒေဟတိုင်း၌ အဆင့်ဆင့် ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူသည်ရှိသော် မိထိလာ ပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမိထိလာ ပြည် မယဒေသချက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ မိထိလာပြည်နေ ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့သည် မြတ်စွာ ဘုရား မိထိလာပြည် မယဒေသချက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံး နေကြောင်းနှင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်သတင်းကို ကြားသိ ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မိထိလာပြည်နေ ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကြ၍ တစ်စုစုသော နေရာ ၌ ထိုင်ကုန်၏။

ဇ.၂.၃၁၇။ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား မိထိလာပြည် မယဒေသချက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေ ကြောင်းနှင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်သတင်းကို ကြားသိလေ ၏။ ထိုအခါ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် များစွာသော တပည့်

ပရိသတ်တို့နှင့်အတူ မယဝေဝသရက်ဥယျာဉ်သို့ ရွှင်းကပ်လေ၏။ ထိုအခါ မယဝေဝသရက်ဥယျာဉ်၏ အနီး၌ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် "ဓမ္မဇ္ဈိန္ဒာ မပနိတြားဘိ ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြင်ရန် ရွှင်းကပ်ခြင်းသည် မသင့်လျော်ချေ"ဟု စဉ်းစား၏။

ထိုသို့ စဉ်းစားကာ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် လူလင်တစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ "အမောဟ်---လာလော့၊ ရဟန်းဂေါတမထံသို့ ရွှင်းကပ်၍ 'အရှင် ဂေါတမ---ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် အသက်တစ်ရာနှစ်ဆယ် ရှိပါပြီ၊ ဗေဒင်သုံးပုံတို့ကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ်တတ်မြောက်ပါ၏။ အရှင်---မိထိလာပြည်၌ နေကြကုန်သော ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားရှိသူမျှတို့တွင် စည်းစိမ်ဥစ္စာအားဖြင့် ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားကို အသာဆုံးဟု ဆိုရပါ၏။ ဗေဒင်တို့ဖြင့်လည်း ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားကို အမြင့်ဆုံးဟု ဆိုရပါ၏။ အသက်အားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အမြဲအရံအားဖြင့် ဖြစ်စေ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားကို အကြီးဆုံးဟု ဆိုရပါ၏။ ထိုဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် အရှင်ဂေါတမကို ဖူးမြင်လိုပါ၏" ဟု လျှောက်ထားလေလော့"ဟု ဆို၏။

"အရှင်---ကောင်းပါပြီ"ဟူ၍ ထိုလူလင်သည် ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားအား ပြန်ကြား၍ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရွှင်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏား လျှောက်ထားခိုင်းသည့်အတိုင်း လျှောက်ထား၏။

"လူလင်--- ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏား၊ ယခု ငါဘုရားကို ဖူးမြင်လိုက ဖူးမြင်နိုင်ပြီ"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ထိုလူလင်သည် ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားထံသို့ ရွှင်းကပ်၍ "အရှင်---ရဟန်းဂေါတမသည် ခွင့်ပြုပါပြီ၊ ယခုအခါ သွားလိုက သွားနိုင်ပါပြီ"ဟု ပြောကြား၏။

ဇ.၂.၃၁၈။ ထိုအခါ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရွှင်းကပ်လေ၏။ ရှေးဦးစွာ ရောက်နှင့်သော မရိသတ်သည် ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏား၊ လာသည်ကို အဝေးကပင် လှမ်းမြင်၍ ထင်ရှားကျော်စောသု၊ အမြဲအရံများသူအား ပြမြဲထုံးစံအတိုင်း ဖယ်ရှား၍ နေရာပေး၏။ ထိုအခါ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် ထိုပရိသတ်ကို "အချင်းတို့---နေကြလော့၊ သင်တို့သည် မိမိနေရာ၌ ထိုင်ကြကုန်လော့၊ ငါသည် ရဟန်းဂေါတမ၏ အနီး၌ ထိုင်ပါလည်"ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရွှင်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အောက်မေ့ဖွယ်စကားကို ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အောက်မေ့ဖွယ်စကားကို ပြောဆိုပြီးနောက် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ကာမြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်၌သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ် လက္ခဏာတို့ကို ကြည့်၍ ရှာဖွေ၏။

ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ်လက္ခဏာတို့ကို များသောအားဖြင့် တွေ့မြင်၏။ နှစ်ပါးတို့ကိုကား မတွေ့မြင်၊ အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော ယောက်ျားအင်္ဂါနှင့် ရှည်ပြန့်သော လျှာတော်၌ ယုံမှား၏။ ထိုအခါ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဂါထာတို့ဖြင့် လျှောက်၏။

"အရှင်ဂေါတမ---ကျွန်ုပ်သည် ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတို့ကို သုံးဆယ့်နှစ်ပါးတို့ဟူ၍ ကြားဖူးပါ၏။ အရှင်ဂေါတမ၏ ကိုယ်တော်၌ ထိုလက္ခဏာတို့အနက် နှစ်ပါးသော လက္ခဏာတို့ကို မတွေ့မြင်ရပါ။

လူတို့ထက် မြတ်တော်မူသော အရှင်ဂေါတမ--- အရှင်မြတ်၏ အဝတ်ဖြင့် ဖုံးကွယ်နေသော အင်္ဂါဇာတ်သည် သို့အိမ်၌ တည်ပါ၏လော၊ ထို့အပြင် လျှာတော်သည်လည်း မပေါ်ထင်သေးသည် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်ုပ်မြန်သော လျှာတော် ရှိပါ၏လော၊ အဘယ်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် သိရပါကုန်မည်နည်း၊ မြတ်စွာဘုရား--- ထိုကျွန်ုပ်မြန်သော လျှာတော်ကို ထုတ်၍ မြတ်မူပါ၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ ယုံမှားကို ပယ်ဖျောက်တော်မူပါ။

မျက်မှောက်ကောင်းကျိုးအလို့ငှာလည်းကောင်း၊ တမလွန်ချမ်းသာအလို့ငှာလည်းကောင်း အခွင့်ရကုန်သည်ရှိသော် လွန်စွာ တောင့်တနေသော တစ်စုံတစ်ရာသော ပုစ္ဆာကို မေးလျှောက်လိုကြပါကုန်၏"ဟု လျှောက်၏။

ဇ.၂.၃၁၉။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော ယောက်ျားအင်္ဂါကို ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏား မြင်နိုင်ရန် တန်ခိုးဖန်ဆင်းပြတော်မူ၏။ ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားသည် လျှာတော်ကို ထုတ်၍ နားတွင်းနှစ်ဖက်တို့ကိုလည်း အပြန်အလှန် သုံးသပ်တော်မူ၏။ နားခေါင်းနှစ်ဖက်တို့ကိုလည်း အပြန်အလှန် သုံးသပ်တော်မူ၏။ နဖူးပြင်တစ်ခုလုံးကိုလည်း လျှာဖြင့် ဖုံးအုပ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားကို ဂါထာတို့ဖြင့် ပြန်၍ မိန့်တော်မူ၏။

"ပုဏ္ဏား--- သင်သည် ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတို့ကို သုံးဆယ့်နှစ်ပါးတို့ဟူ၍ ကြားဖူး၏။ ထိုသုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ထိုလက္ခဏာတို့သည် ငါ့ကိုယ်၌ ထင်ရှားရှိကုန်၏။ သင့်မှာ ယုံမှားတွေ့စောခြင်း မဖြစ်စေလော့။

ပုဏ္ဏား--- ငါသည် ဝိုင်းခြား၍ သိသင့်သော တရားကို ဝိုင်းခြား၍ သိပြီးပြီ၊ ပွားများသင့်သော တရားကိုလည်း ပွားများပြီးပြီ၊ ပယ်သင့်သော တရားကိုလည်း ပယ်ပြီးပြီ၊ ထို့ကြောင့် ငါသည် ဘုရား ဖြစ်ပေ၏။

မျက်မှောက်ကောင်းကျိုးအလို့ငှာလည်းကောင်း၊ တမလွန် ချမ်းသာအလို့ငှာလည်းကောင်း အခွင့်ရသည်ဖြစ်၍ လွန်စွာ တောင့်တတားသော မေးလိုသမျှ ပြဿနာအားလုံးကို မေးလျှောက်ပါ”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဇ.၂-၃၂၀။ ထိုအခါ ပြဿနာပုဂ္ဂိုလ်သည် “ဗျာဓိ ရဟန်း ဂေါတမ ခွင့်ပြုပြီး ငါသည် ရဟန်းဂေါတမအား မျက်မှောက် အကျိုးကိုပင် မေးရမည်လော၊ တမလွန်အကျိုးကိုပင် မေးရမည်လော၊ အဘယ်အရာကို မေးရမည်နည်း”ဟု စဉ်းစားတွေးတော၏။ ထိုအခါ ပြဿနာပုဂ္ဂိုလ်သည် “ငါ သည် မျက်မှောက်အကျိုးတို့၌ ကျွမ်းကျင်၏၊ မျက်မှောက် အကျိုးစီးပွားကို သူတစ်ပါးတို့ကပင် ငါ့အား မေးမြန်းကြ ကုန်သေး၏၊ ငါသည် တမလွန်အကျိုးစီးပွားကို မေးလျှောက် ရလျှင် ကောင်းမည်”ဟု အကြံရ၏။ ထိုအခါ ပြဿနာပုဂ္ဂိုလ် သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာတို့ဖြင့် လျှောက်ထား၏-

“အဘယ်သို့လျှင် မကောင်းမှုကိုပယ်ပြီးသူဖြစ်ပါသနည်း၊ အဘယ်သို့လျှင် သိခြင်းအဆုံးသို့ ရောက်သူ ဖြစ်ပါသနည်း၊ အရှင်---အဘယ်သို့လျှင် ဝိဇ္ဇာသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ပါ သနည်း၊ အဘယ်သို့လျှင် စင်ကြယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်-ဟူ၍ ဆိုရ ပါသနည်း။

အဘယ်သို့လျှင် ရဟန္တာ ဖြစ်ပါသနည်း၊ အဘယ်သို့လျှင် အလုံးစုံသော ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ပါသနည်း၊ အရှင်---အဘယ်သို့လျှင် အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ်မောနေယျနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ပါသနည်း၊ အဘယ်သို့လျှင် သစ္စာလေးပါးကို သိသူ-ဟူ၍ ဆိုရပါသနည်း”ဟု လျှောက်၏။

ဇ.၂-၃၂၁။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပြဿနာ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဂါထာတို့ဖြင့် ပြန်၍ ဖြေကြားတော်မူ၏-

“တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ရှေး၌ နေခဲ့ဖူးသော နွေအစဉ်ကို သိ၏၊ နတ်ဘုံနှင့် အပါယ်ဘုံကိုလည်း မြင်၏၊ ထိုမှတစ်ပါး ဇာတိ၏ ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ အရဟတ္တဖိုလ် ဉာဏ်ကို အထူးသိ၍ အဆုံးသို့ ရောက်၏၊ ထိုသူသည် မှန်ခေါ်သော ရဟန်း ဖြစ်၏။

ရာဂတို့မှ အကြွင်းမဲ့ လွတ်သောကြောင့် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော စိတ်ကို သိ၏၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ သေခြင်းကို ပယ်ပြီး ဖြစ်၏၊ မြတ်သော အကျင့်အားလုံးနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ အလုံးစုံသော တရားတို့၏ ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၏၊ ထို ကဲ့သို့သော သူကို ဗုဒ္ဓ-ဟူ၍ ဆိုရ၏”ဟု ဖြေကြားတော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည် ရှိသော် ပြဿနာပုဂ္ဂိုလ်သည် နေရာမှ ထ၍ လက်ဝဲတစ်ဘက် ပန်းထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို

စံပယ်တင်၍ မြတ်စွာဘုရားမြေတော်တို့၌ ဦးတိုက်ကာ မြေတော်တို့ကို ခံတွင်းဖြင့်လည်း စုပ်၏၊ လက်တို့ဖြင့်လည်း သုံးသပ်၏။ “အရှင်ဂေါတမ--- ကျွန်ုပ် ပြဿနာပုဂ္ဂိုလ် အရှင်ဂေါတမ---ကျွန်ုပ် ပြဿနာပုဂ္ဂိုလ်”ဟု အမည်ကို လည်း လျှောက်ကြား၏။ ထိုအခါ ထိုရောက်လာသော ပရိသတ်သည် “အချင်းတို့---အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ တကား၊ အချင်းတို့---ထူးဆန်းလေစွတကား၊ ဤပြဿနာ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ယင်းသို့ ထင်ရှားကျော်စော၊ အမြဲအရံပေါများ သူ ဖြစ်ပါလျက် ဤသို့သောဘောရိသော လွန်လွန်ကဲကဲ ရှိသေ ခြင်းကို မြတ်၏”ဟု အံ့ဩတုန်လှုပ်လေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ပြဿနာပုဂ္ဂိုလ်ကို “ပုဂ္ဂိုလ်--- တော်သင့်ပြီ၊ ထလော့၊ သင်သည် မိမိနေရာ၌ ထိုင်လော့၊ သင်၏ စိတ် သည် ငါဘုရားကို ကြည့်ညှိပေပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ပြဿနာပုဂ္ဂိုလ်သည် ထ၍ မိမိနေရာ၌ ထိုင်လေ၏။

ဇ.၂-၃၂၂။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပြဿနာ ပုဂ္ဂိုလ်အား အစဉ်အတိုင်းသော တရားတရားကို ဟောတော် မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပြဿနာပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကြည်လင် သော စိတ်ရှိသည်ကို သိတော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တိုင်ထုတ်ဖော် သိခြင်းပြီးသော ဆင်းရဲ၊ ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာ၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်း လမ်းစဉ် ဖြစ်သော သစ္စာလေးပါးတရားကို ဟောကြားတော် မူ၏။ မည်သည့်ခြင်းကင်း၍ ဖြူရင်သော အဝတ်သည် ဆိုးရည်ကို ကောင်းစွာ စွဲယူသကဲ့သို့ ထို့အတူ ပြဿနာ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် “ဖြစ်ခြင်းသဘော ရှိသော တရားအားလုံးသည် ချုပ်ခြင်းသဘော ရှိ၏”ဟု ကိလေသာ မြူအညစ်အကြေးကင်းသော တရားမျက်စိ သောတာပတ္တိ ဖိုလ်ဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်လေ၏။

ထိုအခါ တရားကို မြင်ပြီးသော ပြဿနာပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- “အရှင် ဂေါတမ---တရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ ၏။ အရှင်ဂေါတမ---တရားတော်သည် အလွန် နှစ်သက် ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အရှင်ဂေါတမသည် ကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှ စ၍ အခက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်သော ဥပါသကာ-ဟု မှတ်တတ် မူပါ၊ အရှင်ဂေါတမသည် ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ နက်ဖြန် ကျွန်ုပ်အိမ်သို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး ကြတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော် မူ၏။ ထိုအခါ ပြဿနာပုဂ္ဂိုလ်သည် နေရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရား ကို ရှိမှီးပြီးလျှင် အရှိအသေပြု၍ ပြန်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ပြဿနာပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုည၌လွန်သော အခါ မိမိနေအိမ်၌ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို စီရင်ပြီး ၍ “အရှင်ဂေါတမ

--- အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ”ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အချိန်တန်ကြောင်းကို လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏား၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၍ ပြင်ထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် နုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရားအမှုူရီသော ရဟန်းသံဃာအား မွန့်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို ပြည့်စုံသည်တိုင်အောင် ကိုယ်တိုင် ဆက်ကပ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုနုနစ်ရက် လွန်မြောက်သောအခါ ဝိဒေဟတိုင်း၌ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား ပြန်ကြွသွား၍ မကြာမြင့်မီ ကွယ်လွန်လေ၏။ ထိုအခါ များစွာကုန်သော ရဟန်းတော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကြကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးကြကုန်လျက် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေကြကာ “အရှင်ဘုရား---ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် ကွယ်လွန်ပါပြီ၊ ထိုဗြဟ္မာယု

ပုဏ္ဏား၏လားရာဂတိကားအဘယ်ပါနည်း”ဟု မေးလျှောက်ကြကုန်ပြီ။ ရဟန်းတို့--- ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် ပညာရှိ၏။ တရားအားလျော်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ ငါ့ကို တရားတည်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် မညှဉ်းဆဲပေ။ ရဟန်းတို့---ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် အောက်ပိုင်းသံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ ကုန်ခြင်းကြောင့် ဗြဟ္မာပြည်၌ ဖြစ်၏။ ဗြဟ္မာပြည်၌ပင်ပရိနိဗ္ဗာန်ဖြူခြင်းသဘောရှိသောဥပပါတ်ပဋိသန္ဓေတည်နေ၏။ ထိုဗြဟ္မာပြည်လောကမှ ပြန်လာခြင်းသဘော မရှိတော့ချေ၊ အနာဂါမ် ဖြစ်ပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည်မြတ်စွာဘုရား၏စကားတော်ကိုဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုအနုဓမာဒနာ ခေါ် ဆိုခဲ့ကြကုန်၏။

သေလသူတို့

၉.၂.၂၃၊ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာတစ်ထောင်နှစ်ရာငါးဆယ်နှင့် အတူ အင်္ဂုတ္တရာပုဒ်တိုင်း၌ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။ ထိုသို့ ကြွချီ၍ မကြာမြင့်မီပင် မြတ်စွာဘုရားသည် အာပကမည်သော အင်္ဂုတ္တရာပုဒ်တိုင်းသို့ ရောက်တော်မူ၏။ ကေကိယရသေ့သည် မြတ်စွာဘုရားအင်္ဂုတ္တရာပုဒ်တိုင်းသို့ ရောက်လာကြောင်းနှင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်သတင်းကို ကြားသိလေ၏။

ထိုအခါ ကေကိယရသေ့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်၊ အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆိုပြီးနောက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ကေကိယရသေ့အား မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကား ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကေကိယရသေ့သည် မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင် ဂေါတမသည် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ နက်မြန် ကျွန်ုပ်၏ ကျောင်းသစ်သစ်သို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး ကြွတော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။

ဤသို့ လျှောက်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ကေကိယရသေ့ကို "ကေကိယ--- ရဟန်းသံဃာသည် များ၏။ ရဟန်းပေါင်း တစ်ထောင်နှစ်ရာငါးဆယ် အရေ

အတွက် ရှိ၏။ သင်သည်လည်း ပုဏ္ဏားတို့အပေါ်၌ အလွန် ကြည်ညိုသူ ဖြစ်၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ကေကိယရသေ့သည် မြတ်စွာဘုရားကို "အရှင် ဂေါတမ---ရဟန်းသံဃာသည် အကယ်၍ များစေကာမူ၊ တစ်ထောင်နှစ်ရာငါးဆယ် အရေအတွက်ရှိစေကာမူ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ပုဏ္ဏားတို့အပေါ်၌ အလွန်ကြည်ညိုသူ ဖြစ်စေကာမူ အရှင်ဂေါတမသည် နက်မြန် ရဟန်းအပေါင်းနှင့် အတူ ကျွန်ုပ်၏ သစ်မီးကျောင်းသို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး ကြွတော်မူပါ"ဟု လျှောက်ပြန်၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသို့ပင် မိန့်တော်မူ၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ကေကိယရသေ့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ထိုစကားကို ထပ်လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူကာ လက်ခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ ကေကိယရသေ့သည် မြတ်စွာဘုရား လက်ခံတော်မူသည်ကို သိ၍ နေရာမှ ထကာ မိမိ၏ သစ်မီးကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ မိတ်ဆွေ၊ အပေါင်းအသင်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့ကို "အိုမိတ်ဆွေ၊ အပေါင်းအသင်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့---ငါ၏ စကားကို နားထောင်ကြပါကုန်၊ ငါသည် ရဟန်းဂေါတမကို ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ နက်မြန်အတွက် ဆွမ်းစားပင့်ခိုပြီး သို့ဖြစ်၍ သင်တို့သည် ငါ့အား လုပ်အားပေးကြပါ"ဟု

ပြောဆို၏။ "အရှင်---ကောင်းပါပြီ"ဟု ကောကိယရသေ့၏ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့သည် ကောကိယရသေ့၏ စကားကို နာယူကြပြီးလျှင် အချို့သူတို့သည် ဖိန့်လောက်ကျင်း (ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးတည်ရန် ကျင်း) တူးကြကုန်၏။ အချို့သူတို့သည် ထင်းခွဲကြကုန်၏။ အချို့သူတို့သည် အိုးခွက်တို့ကို ဆေးကြောကြကုန်၏။ အချို့သူတို့သည် သောက်ရေအိုးကြီးကို တည်ထားကြကုန်၏။ အချို့သူတို့သည် နေရာတို့ကို ဝင်းကျင်းကြကုန်၏။ ကောကိယရသေ့သည်ကား တန်ဆောင်းဝန်းကို ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်ရစ်၏။

ဥ.၂.၃၂၄။ ထိုစဉ်အခါ၌ သေလပုဏ္ဏားသည် အာပကာနိဂုံး၌ နေ၏။ သေလပုဏ္ဏားသည် ဗေဒင်သုံးပုံတို့တို့ကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ်တတ်မြောက်၏။ သုံးရာသောလူလင်ပျိုတို့ကိုလည်း ဗေဒင်တို့ကို သင်ကြားပို့ချနေ၏။ ထိုအခါ ကောကိယရသေ့သည် သေလပုဏ္ဏားအပေါ်၌ အလွန် ကြည်ညို၏။

ထိုအခါ သေလပုဏ္ဏားသည် သုံးရာသော လူလင်ပျိုတို့ ခြံရံလျက် အညောင်းမြေ လမ်းလျှောက် လှည့်လည်လတ်သော် ကောကိယရသေ့၏ သစ်မီးကျောင်းသို့ ရောက်လေ၏။ သေလပုဏ္ဏားသည် ကောကိယရသေ့၏ သစ်မီးကျောင်း၌ ဖိန့်လောက်တူးသူ၊ ထင်းခွဲသူ၊ အိုးခွက်ဆေးကြောသူ၊ သောက်ရေအိုးကြီး တည်ထားသူ၊ နေရာခင်းသူတို့နှင့် တန်ဆောင်းဝန်းကို ကိုယ်တိုင် စီမံနေသော ကောကိယရသေ့ကို မြင်လျှင် ကောကိယရသေ့ကို "အရှင်ကောကိယမှာ အာဝါလ (သမီးယူခြင်း) မှတ်သော်လည်း ဖြစ်လိမ့်မည်လော၊ သို့မဟုတ် ကြီးစွာသော ယဉ်ပုဏ္ဏားသော်လည်း နီးကပ်နေပြီလော၊ သို့မဟုတ် မကတိုင်းကို အစိုးရသော သေနီယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကိုလည်း ဝိုလ်ပါအပေါင်းနှင့်တကွ နက်ခြန်အတွက် ဖိတ်ကြားထားပါသလော"ဟု မေး၏။

"အရှင်သေလ--- ကျွန်ုပ်မှာ အာဝါလ (သမီးယူခြင်း) မှတ်သော်လည်း ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ဝိဝါလ (သမီးပေးခြင်း) မှတ်သော်လည်း ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ မကတိုင်းကို အစိုးရသော သေနီယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကိုလည်း ဝိုလ်ပါအပေါင်းနှင့်တကွ နက်ခြန်အတွက် ဖိတ်ကြား မထားပါ။ စဝဇ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ကြီးစွာသော ယဉ်ပုဏ္ဏားသည် နီးကပ်နေပါ၏။ အရှင်---သာကီဝင်မင်းသား ဖြစ်သော၊ သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသော ရဟန်းဂေါတမသည် ရှိပါ၏။ ထိုရဟန်းဂေါတမသည် အင်္ဂုတ္တရာပုဂံတိုင်း၌ တစ်ထောင့် နှစ်ရာဇာဓိပတိ အရေအတွက် ရှိသော ရဟန်းသံဃာနှင့်

အတူ ဒေသစာရီ လှည့်လည်လာရာ ယခု အာပကာနိဂုံးသို့ ရောက်ရှိနေပါ၏။

ထိုအရှင်ဂေါတမ၏ ကောင်းမြတ်သော ကျော်စောသံသည့် ပျံ့နှံ့၍ ထွက်ပေါ်၏။ ထိုဂေါတမမြတ်စွာဘုရားကို ကျွန်ုပ်သည် နက်ခြန်အတွက် ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ ဆွမ်းစားပင့်ထားပါ၏ဟု ဆို၏။ ကောကိယ "ဘုရား" ဟူ၍ ဆိုသလော၊ သေလ "ဘုရား"ဟူ၍ ဆိုပါ၏။ ကောကိယ "ဘုရား"ဟူ၍ ဆိုသလော၊ သေလ "ဘုရား"ဟူ၍ ဆိုပါ၏ဟု ဆို၏။

ဥ.၂.၃၂၅။ ထိုအခါ သေလပုဏ္ဏားသည် ဤသို့ စဉ်းစား၏- "လောက၌ 'ဘုရား ဘုရား'ဟူသော အသံမျှသည်ပင် အလွန် ကြားရစေ၏။ အမှန်အားဖြင့် ငါတို့၏ ဝေဒကျမ်းတို့၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတို့သည် လာကုန်၏။ ယင်းလက္ခဏာတို့နှင့် မြည့်စုံသော ယောက်ျားမြတ်မှာ နှစ်မျိုးသော ဖြစ်ကိုးနိုးတို့သာလျှင် ရှိကုန်၏။ အခြားသော ဖြစ်ကိုးနိုးကား မရှိ။ ထိုယောက်ျား မြတ်သည် အကယ်၍ လူ့ဘောင်၌ နေခြားအံ့၊ စကြာဝေတာမင်း ဖြစ်ရမည်။ အကယ်၍ လူ့ဘောင်မှ ထွက်ကာ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခြားအံ့၊ ဘုရား ဖြစ်ရမည်"ဟု စဉ်းစား၏။ အရှင် ကောကိယ---ပူဇော်အတွက် ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုအရှင်ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါအဘယ်အရပ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူပါသနည်း"ဟု မေး၏။

ဤသို့မေးသည့်ရှိသော် ကောကိယရသေ့သည် လက်ယာလက်မောင်းကို မြှောက်၍ သေလပုဏ္ဏားကို "သေလ--- ဤညီမိုင်းသော တောတန်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏"ဟု ပြောဆို၏။ ထိုအခါ သေလပုဏ္ဏားသည် သုံးရာသောလူလင်တို့နှင့်အတူ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ထိုအခါ သေလပုဏ္ဏားသည် ထိုသုံးရာသော လူလင်ပျိုတို့ကို "အမောင်တို့---မြေလှမ်းမှန်မှန် လှမ်း၍ အသံမပြတ် လာကြကုန်လော့၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့သည် ခြေသွယ်မင်းကဲ့သို့ တစ်ဦးတည်း ကျက်စားကြသည် ဖြစ်၍ ခဲယဉ်းစွာ ချဉ်းကပ်သင့်သူများ ဖြစ်ကြကုန်၏။ အမောင်တို့--- ရဟန်းဂေါတမနှင့် အတူ ငါ ပြောဆို တိုင်ပင်နေသောအခါ အမောင်တို့သည် ငါ၏ စကား၌ ကြားညှပ် မပြောဆိုကြကုန်လင့်၊ အမောင်တို့သည် ငါ၏ စကား ပြီးဆုံးသည့်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ကြကုန်လော့"ဟု ပြောကြား၏။

ထိုအခါ သေလပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ်စကား

ကို ပြောဆိုပြီးနောက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးကဲ့သို့သော ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတို့ကို ရှာဖွေလေ၏။ သေလပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ်လက္ခဏာတို့ကို ဖျာပသောအားဖြင့် မြင်၏။ နှစ်ပါးတို့ကိုကား မမြင်။ သို့ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုလက္ခဏာနှစ်ပါးကို သေလပုဏ္ဏား မြင်နိုင်သော နည်းဖြင့် ပြတော်မူ၏။

ထိုအခါ သေလပုဏ္ဏားသည် ဤသို့ စဉ်းစား၏-“ရဟန်းဂေါတမသည် တင်းတင်းပြည့်ညီသော သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ်လက္ခဏာတော်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူပေ၏။ တင်းတင်း ပြည့်ညီသော လက္ခဏာတို့နှင့် မပြည့်စုံသည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း ထိုရဟန်းဂေါတမသည် “ဘုရားဟုတ်၊ မဟုတ်” ကိုကား ငါ မသိရသေးချေ။ “ပုဇ္ဈိတအတွက် ခံတော်မူထိုက်သော အလုံစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် မိမိ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးကျူးပြောဆိုသည်ရှိသော် မိမိကိုယ်ကို ထင်စွာ ပြတတ်ကြကုန်၏”ဟု ဆရာဆရာဖြစ်ကုန်သော ကြီးရင့်အိုမင်းသည့် ပုဏ္ဏားတို့ ပြောဆိုသည်ကို ကြားရမူ၏။ ငါသည် ရဟန်းဂေါတမကို မျက်မှောက်၌ပင် သင့်လျော်လျောက်ပတ်သော ဂါထာတို့ဖြင့် ချီးကျူးပြောဆိုရလျှင် ကောင်းမည်”ဟု စဉ်းစား၏။

၉.၂.၃၂၆။ ထိုသို့ စဉ်းစား၍ သေလပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားကို မျက်မှောက်၌ပင် သင့်လျော်လျောက်ပတ်သော ဂါထာတို့ဖြင့် ချီးကျူးပြောဆိုလေ၏-

“လုံ့လရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား--- အရှင်ဘုရားသည် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ကိုယ်တော်မြတ် ရှိတော်မူပါပေ၏။ တင်းတင်းတလျှပ်လျှပ်ကောင်းမြတ်သော ကိုယ်တော်ရောင်ရှိတော်မူပါပေ၏။ အလုံးအရပ် မြတ်သော သဠာန်တော်လည်း ရှိတော်မူပါပေ၏။ ကြည့်ရှု၍ မဝနိုင်အောင် တင့်တယ်သော ကိုယ်တော်လည်း ရှိတော်မူပါပေ၏။ ရွှေစင်နှင့်တူသော အဆင်းတော်မြတ်လည်း ရှိတော်မူပါပေ၏။ ငွေစင်မဟာ ကောင်းစွာ ခြုံစွေးသော စွယ်တော်မြတ်လည်း ရှိတော်မူပါပေ၏။ အလုံးအရပ်နှင့် ဖြောင့်မတ်ညီညွတ်သူမှာ ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ် နှစ်သက်ဖွယ်ရှိကုန်သော အကြင်လက္ခဏာတော်ကြီးတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ အလုံးစုံသော ထိုယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတော်ကြီး သုံးဆယ့်နှစ်ပါးတို့သည် အရှင်ဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်ပါကုန်၏။

အရှင်ဘုရားသည် အဆင်းကြည်လင်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော မျက်စိတော်လည်း ရှိတော်မူ၏။ တင့်တယ် ကောင်းမြတ်သော မျက်နှာလည်း ရှိတော်မူ၏။ အလုံး၊ အရပ် ထွားကျိုင်းတော်မူ၏။ ခြောက်မတ်သော ကိုယ်လည်း ရှိတော်မူ၏။ ထွန်းလင်းတောက်ပသော အရောင်နှင့်လည်း ပြည့်စုံတော်မူပါပေ၏။ ရဟန်းအပေါင်းတို့၏ အလယ်၌ ရောင်ခြည်တစ်ထောင်ဆောင်သော နှမင်းကြီးကဲ့သို့ တင့်တယ်တော်မူလှပါပေ၏။

အရှင်ဘုရားသည် ကောင်းမြတ်တင့်တယ် ရှုချင်ဖွယ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံတော်မူပါပေ၏။ ရွှေပြားဖြင့် ကပ်သကဲ့သို့ မြတ်သော အရေအဆင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံတော်မူပါပေ၏။ ဤသို့ မြတ်သော အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော အရှင်ဘုရားအား ရဟန်း၏အဖြစ်ဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိပါမည်နည်း။

သမုဒ္ဒရာအဆုံးရှိသော လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရသော၊ ရန်သူတို့ကို အောင်မြင်ပြီးသော၊ ဇမ္ဗူဒီပါ မြေမျက်နှာကို အစိုးရသော၊ ရထားစီးနင်း မင်းတကာတို့ထက် မြတ်သော စကြာဝတေးမင်းကြီး ဖြစ်ရန် ထိုက်တန်ပါ၏။

မြို့စား၊ ရွာစားဖြစ်ကြကုန်သော မင်းအများတို့သည် အရှင်ဘုရား၏ အလိုနိုင်ငံတော်သို့ အစဉ်လိုက်ကြပါစေကုန်သတည်း။ လူတို့ကို အနှိုးရသော၊ မင်းတကာတို့ထက် မင်းဖြစ်သော စကြာဝတေးမင်းကြီး ဖြစ်တော်မူ၍ တိုင်းပြည်နိုင်ငံကို အစိုးရသော မင်း ပြုလုပ်တော်မူပါ။ ထိုမင်းကဲ့သို့ အရှင်ဂေါတမအား မင်းအဖြစ်ကို တင်မြှောက်ကြပါစေကုန်သတည်း”ဟု လျှောက်၏။

“သေလပုဏ္ဏား--- ငါသည် မင်း ဖြစ်ပေ၏။ အတုမရှိမွန်မြတ်သော တရားမင်း ဖြစ်ပေ၏။ တရားသဖြင့် တရားစကြာရတနာကို လည်စေနိုင်၏။ ငါ လည်စေသည့် တရားစကြာရတနာကို မည်သူမျှ မဟန့်တာနိုင်”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဂေါတမ--- အရှင်ဘုရားသည် ‘တရားမှန်ကို ကိုယ်တိုင် သိသော ဘုရားဟူ၍ ဝန်ခံတံသလော၊ အတုမဲ့ မြင့်မြတ်သော တရားမင်း ဖြစ်၍ တရားသဖြင့် တရားစကြာရတနာကို လည်စေနိုင်၏’ဟု ဆိုပါသလော။

ဆရာအလိုသို့ အစဉ်လိုက်တတ်သော အရှင်၏ တပည့်စစ်သူကြီးကား အဘယ်သူပါနည်း။ အရှင် လည်စေပြီးသော ထိုတရားစကြာရတနာကို မည်သူသည် အတုလိုက်၍ လည်စေပါသနည်း”ဟု လျှောက်၏။

“သေလ--- ငါ လည်စေအပ်သော အတုမဲ့ တရားစကြာရတနာကို အနုဇာတသား သာရိပုတြာသည် ငါဘုရားကို

အတုလိုက်၍ လည်စေ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“ပုဂ္ဂား---ငါသည် ထိုထိုင်း၍ သိသင့်သည်ကို ထိုထိုင်း၍ သိခဲ့ပြီ၊ ပွားများ အားထုတ်သင့်သည်ကိုလည်း ပွားများ အားထုတ်ပြီးပြီ၊ ပယ်သင့်သည်ကိုလည်း ပယ်ပြီးပြီ၊ ထို့ကြောင့် ငါသည် ဘုရား ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ပုဂ္ဂား--- ငါဘုရားအပေါ်၌ ယုံမှားသံသယကို ပယ်ဖျောက်လေလော့၊ မြတ်မြတ်သားသား ယုံကြည်လေလော့၊ ဘုရားရှင်တို့ကို မပြတ်မလပ် ဖူးမြင်ခြင်းသည် အလွန်တရာ ရစ်လွှာ၏။

ပုဂ္ဂား---လောက၌ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ မပြတ်မလပ် ထင်ရှားစွာ ပွင့်တော်မူခြင်းကို ရစ်လွှာ၏၊ ငါသည် ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိသည်ဖြစ်၍ ကိလေသာပြောင့်တံသင်းကို ပယ်ခွင်းပြီးသူ ဖြစ်၏၊ အတုမရှိ မှန်မြတ်သူ ဖြစ်ပေ၏။

မြင့်မြတ်သူ ဖြစ်၍ နှိုင်းနှိုင်းစရာကို လွန်ပြီး ဖြစ်၏၊ မာရ်စစ်သည်ကို နှိမ်နင်းပြီးသူ ဖြစ်၏၊ ရန်သူအားလုံးတို့ကို မိမိအလိုသို့ လိုက်စေ၍ မည်သည့်အတွက်မျှ ဘေးမရှိဘဲ ဝမ်းမြောက်ရပေ၏”

“အမောတို့---ကိလေသာ ပြောင့်တံသင်းကို ပယ်ခွင်းပြီးသူ ဖြစ်၍ ကြီးမြတ်သော လုံ့လရှိတော်မူသော မျက်စိ ငါးမျိုး ပိုင်စိုးသူ မြတ်စွာဘုရားသည် တောအတွင်းဝယ် ခြင်္သေ့မင်း ဟောက်သကဲ့သို့ ပြောဆိုတိုင်းသော စကားကို မှတ်သားကြကုန်လော့။

မြတ်စွာဘုရားသည် မြင့်မြတ်သူ ဖြစ်၍ နှိုင်းနှိုင်းစရာကို လွန်မြောက်တော်မူ၏၊ မာရ်စစ်သည်ကို နှိမ်နင်းပြီးတော်မူပြီး၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရ၍ အဘယ်သူသည် မကြည်ညိုဘဲ နေနိုင်ပါမည်နည်း၊ လူရှင်းမျိုးပင်သော်လည်း မကြည်ညိုဘဲ နေနိုင်ရာ။

ငါ့ကို အလိုရှိသူသည် ငါ့နောက်သို့ လိုက်လော့၊ အလိုမရှိသူသည် သွားလေလော့၊ ငါသည် ဤနေရာ၌ပင် မြတ်သော ပညာရှိ၏ ထံတော်၌ ရဟန်းပြုတော့အံ့”

“အရှင်သည် ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအဆုံးအမတော်ကို အကယ်၍ နှစ်သက်ပါမူကား ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း မြတ်သော ပညာရှိ၏ထံတော်၌ ရဟန်းပြုကြပါကုန်အံ့”

သုံးရာသော ဤပုဂ္ဂားလုလင်ဖျိုတို့သည် လက်အုပ်ချီကုန်လျက် “မြတ်စွာဘုရား--- အရှင်မြတ်၏ ထံတော်၌

ကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြပါကုန်အံ့”ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ‘သေလ’ဟု ခေါ်တော်မူကာ မြတ်သော အကျင့်သည် ကိုယ်တိုင် သိမြင်နိုင်၏၊ အခါမလင့်ချက်ချင်း အကျိုးပေးနိုင်၏၊ ထိုမြတ်သော အကျင့်ကို ငါဘုရား ကောင်းစွာ ဟောကြားထားတော်မူ၏၊ ထိုမြတ်သော အကျင့်၌ မမေ့မလျော့ ကျင့်ကြံအားထုတ်သူ၏ ရဟန်းအဖြစ်ကား အချည်းနှီး မဖြစ်နိုင်-ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သေလပုဂ္ဂားသည် ပရိသတ်နှင့် တကွ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်၌ ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလေ၏။

၉.၂.၃၂၇။ ထိုအခါ ဧကကိယရသေ့သည် ထိုည၌ လွန်သော အခါ မိမိသစ်မကျောင်း၌ မွန်မြတ်သော ခွမ္မယ်ဘောဇဉ်ကို စီရင်ပြီးလျှင် “အရှင်မိတ္တမ--- အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ”ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အချိန်တန်ကြောင်းကို ကြားလျှောက်စေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ ဧကကိယရသေ့၏ သစ်မကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၍ ခင်းထားသောနေရာ၌ ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ သီတင်းသုံးထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဧကကိယရသေ့သည် ဘုရားအဖူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအား မွန်မြတ်သော ခွမ္မယ်ဘောဇဉ်ကို ပြည့်စုံသည့်တိုင်အောင် ကိုယ်တိုင် ဆက်ကပ်၏။ ထိုအခါ ဧကကိယရသေ့သည် မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးတော်မူသောအခါ နိမ့်သော တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ နိမ့်သော တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေသော ဧကကိယရသေ့ကို မြတ်စွာဘုရားသည်-

“မီးကို လုပ်ကျွေးပူဇော်ခြင်းသည် ယဉ်ပူဇော်ခြင်းတို့တွင် အဦးအစ ဖြစ်၏၊ သားတို့ဂါထာသည် ဆန်းကျမ်း၏ အဦးအစ ဖြစ်၏၊ လူတို့တွင် မင်းသည် ပဓာန ဖြစ်၏၊ မြစ်တို့တွင် သမုဒ္ဒရာသည် ပဓာန ဖြစ်၏၊ နက္ခတ်တို့တွင် လသည် ပဓာန ဖြစ်၏၊ အပူတို့တွင် နေသည် ပဓာန ဖြစ်၏၊ ကောင်းမှုကို အလိုရှိကြကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ပေးလှူပူဇော်ထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် သံဃာသည် ပဓာန ဖြစ်၏”ဟု ဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာကို ပြတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဧကကိယရသေ့ကို ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာပြုပြီးလျှင် နေရာမှ ထကာ မြင့်မြတ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အရှင်သေလသည် ပရိသတ်နှင့် တကွ တစ်ပါးစီ တစ်ပါးစီ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍ မမေ့မလျော့ မြင်းစွာ အား

ထုတ်လျက် နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ဖြင့် နေသည် ရှိသော် မကြာမီပင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏။ "ပဋိသန္ဓေ နေမှုကုန်ပြီ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ မဂ်ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤမဂ်ကိစ္စအတွက် နောက်ထပ် ပြုဖွယ် မရှိ တော့ပြီ"ဟု သိ၏။ ပရိသတ်နှင့်တကွ အရှင်သေလသည် ရဟန္တာတို့တွင် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်၏။ ထို့နောက် အရှင် သေလသည် ပရိသတ်နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲဘက် ပန်းထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စံပယ် တင်လျက် မြတ်စွာဘုရားရှိတော်မူရာသို့ လက်အုပ်ချီ ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာတို့ဖြင့် ချီးကျူးလျှောက် တား၏-

"စက္ခုငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား--- ဤနေ့မှ လွန်ပြီးသော ရှစ်ရက်မြောက်က တပည့်တော်တို့ သည် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းကို ပြုခဲ့ကြကုန်သောကြောင့် အရှင်ဘုရားအဆုံးအမတော်၌ အတုမရှိသော ယဉ်ကျေး ခြင်းဖြင့် ယဉ်ကျေးကြပါကုန်ပြီ။

အရှင်မြတ်သည် ဘုရားပါတည်း။ အရှင်မြတ်သည် ဆုံးမ တတ်သူ ဆရာပါတည်း။ အရှင်မြတ်သည် မာရ်ကို နှိမ်နင်းနိုင် သူ မုန့်ပါတည်း။ အနုသယတို့ကို ခြိတ်၍ ကူးမြောက်တော် မူပြီးသော အရှင်ဘုရားသည် ဤသတ္တဝါအပေါင်းကို ကူး မြောက်စေတော်မူပါပြီ။

အရှင်ဘုရားသည် ဥပဓိကို ကောင်းစွာ လွန်မြောက်ပါပြီ။ အရှင်ဘုရားသည် အာသဝေါတရားတို့ကို ဖောက်ခွဲပြီးပါပြီ။ ဥပါဒါန်မရှိသည် ဖြစ်၍ ကြောက်လန့်ခြင်း ကင်းတော်မူ၏။ ခြင်္သေ့မင်းနှင့် တူတော်မူ၏။

သုံးရာသော ဤရဟန်းတော်တို့သည် လက်အုပ်ချီလျက် ရပ်တည်နေကြပါကုန်၏။ ဤမြတ်သည့်လုံ့လရှိတော်မူ သော မြတ်စွာဘုရား---ခြေတော်တို့ကို ဆန့်တော်မူပါ။ ဆရာဘုရားအား ရဟန်းများ ရှိခိုးကြပါစေ"

၃

အဿလာယနသုတ်

၉.၂.၃၂၈။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ နိုင်ငံခြားသားပုဂ္ဂိုလ်များဝင်ရာတို့သည် ပြုစွယ်ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် သာဝတ္ထိမြို့၌ နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ ဤသို့ အကြံ ဖြစ်၏။ "ဤရဟန်းဂေါတမသည် အမျိုးလေးပါးတို့၏ စင်ကြယ်ခြင်းကို သတ်မှတ်၏။ အဘယ်သူသည် ရဟန်း ဂေါတမနှင့် အတူ ဤစကားအရာ၌ ပြိုင်ဆိုင် ပြောဆိုခြင်း ဟု စွမ်းနိုင်မည်နည်း"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ အဿလာယနအမည်ရသော လူလင်သည် သာဝတ္ထိမြို့၌နေ၏။ နပျို၏။ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်ရှိ၏။ ဗေဒင်သုံးပုံတို့ကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်၏။ ထို့နောက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ "ဤအဿလာယနလူလင်သည် ရဟန်းဂေါတမနှင့်အတူ ဤစကားအရာ၌ ပြိုင်ဆိုင် ပြောဆိုရန် စွမ်းနိုင်၏"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အဿလာယနလူလင်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အဿလာယနလူလင်ကို "အမောင်အဿလာယန--- ဤရဟန်းဂေါတမသည် အမျိုးလေးပါးတို့၏ စင်ကြယ်ခြင်းကို သတ်မှတ်၏။ အမောင် အဿလာယန--- သွားပါ။ ရဟန်းဂေါတမနှင့် အတူ ဤစကားအရာ၌ ပြိုင်ဆိုင် ပြောဆိုပါ"ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ဤသို့ပြောဆိုသည်ရှိသော် အဿလာယနလူလင်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို "အရှင်တို့--- ရဟန်းဂေါတမသည် သဘာဝကျကျ ပြောဆိုလေ့ရှိ၏။ သဘာဝကျကျ ပြောဆိုလေ့ရှိသူတို့သည် ပြိုင်ဆိုင် ပြောဆိုရန် ခဲယဉ်းပါကုန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းဂေါတမနှင့်အတူ ဤစကားအရာ၌ ပြိုင်ဆိုင် ပြောဆိုရန် မစွမ်းနိုင်ပါ"ဟု ပြောဆို၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် အဿလာယနလူလင်ကို တိုက်တွန်းကြ၍ "အမောင် အဿလာယနသည် စစ်မတိုးဘဲ ရှုံးနည်းမျိုး မရှုံးပါစေလင့်"ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ဤသို့ ပြောဆိုသည်ရှိသော် အဿလာယနလူလင်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို "အရှင်တို့--- ရဟန်းဂေါတမနှင့် အတူ ဤစကားအရာ၌ ပြိုင်ဆိုင်ပြောဆိုရန် မစွမ်းနိုင်ပါ"ဟု ကျွန်ုပ်တို့ပြောသော်လည်း မရ၊ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်တို့၏ စကားဖြင့် သွားပါတော့မည်"ဟု ပြောဆို၏။

၉.၂.၃၂၉။ ထိုအခါ အဿလာယနလူလင်သည် များစွာသော ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းနှင့်အတူ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်စွာ အမှတ်ရဖွယ်စကားကို ပြောဆိုပြီးနောက် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- "အရှင်ဂေါတမ--- ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး

သည်သာလျှင် ဖြတ်၏။ ဗြဟ္မာ၏ ခံတွင်းမှ ပေါက်ဖွားသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ဟု ပုဂ္ဂားတို့သည် ပြောဆိုကြပါကုန်၏။ ဤ ပုဂ္ဂားတို့ ပြောဆိုရာ၌ အရှင်ဂေါတမသည် အဘယ်သို့ ပြောချင်ပါသနည်း”ဟု လျှောက်၏။

“အဿလာယန---ပုဂ္ဂားတို့တွင် ဥတုလာသူ၊ ကိုယ်ဝန် ဆောင်သူ၊ သားဖွားသူ၊ နို့တိုက်နေသူ၊ ပုဂ္ဂားမတို့ကို ခြင်ရကုန်သည် မဟုတ်လော၊ ထိုပုဂ္ဂားတို့သည် ပုဂ္ဂားမ တို့၏ အဂါဇာတ်မှ မွေးဖွားကြကုန်လျက် ‘ပုဂ္ဂားမျိုးသည် သာလျှင် ဖြတ်၏။ ပုဂ္ဂားတို့သည် ဗြဟ္မာ၏ ခံတွင်းမှ ပေါက် ဖွားသူများ ဖြစ်ကြ၏’ဟု ဆိုကြကုန်သည် မဟုတ်လော”ဟု ပိန့်တော်မူ၏။ “အရှင်ဂေါတမ---ဤသို့ပင် ဆိုစေကာမူ ပုဂ္ဂားတို့ကား ဤအရာ၌ ‘ပုဂ္ဂားမျိုးသည်သာ ဖြတ်၏။ ပုဂ္ဂားတို့သည် ဗြဟ္မာ၏ ခံတွင်းမှ ပေါက်ဖွားသူများ ဖြစ်ကြ၏’ဟုသာ မှတ်ထင်ကြပါကုန်၏”ဟု လျှောက်၏။

ဥ.၂.၃၃၈။ “အဿလာယန---သင် တစ်ခုစဉ်းစားလော၊ ‘မေားပြည်၊ ကမ္မောဠပြည်နှင့် အခြား အစွန်အဖျား ကျသော နယ်တို့၌ အရှင်မျိုး၊ ကျွန်မျိုးအားဖြင့် နှစ်မျိုးသာ ရှိကုန်၏။ အရှင်မျိုး ဖြစ်လျက် ကျွန် ဖြစ်ပြန်၏။ ကျွန်မျိုး ဖြစ်လျက် အရှင် ဖြစ်ပြန်၏’ဟု သင်ကြားဖူး၏လော”

“အရှင်ဘုရား--- ကျွန်ုပ် ကြားဖူးပါ၏”

“အဿလာယန---ဤသို့ ဖြစ်နိုင်ရာ၌ ‘ပုဂ္ဂားမျိုးသည် သာ ဖြတ်၏။ ပုဂ္ဂားတို့သည် ဗြဟ္မာ၏ခံတွင်းမှ ပေါက်ဖွားသူ များ ဖြစ်ကုန်၏’ဟု ဆိုကြကုန်သော ပုဂ္ဂားတို့၏ အထောက် အထားကား အဘယ်နည်း”

“အရှင်ဂေါတမ---ဤသို့ပင် ဆိုစေကာမူ ပုဂ္ဂားတို့ကား ဤအရာ၌ ‘ပုဂ္ဂားမျိုးသည်သာ ဖြတ်၏။ ပုဂ္ဂားတို့သည် ဗြဟ္မာ၏ ခံတွင်းမှ ပေါက်ဖွားသူများ ဖြစ်ကြ၏’ဟုသာ မှတ်ထင်ကြပါကုန်၏”

ဥ.၂.၃၃၉။ “အဿလာယန--- အသက်သတ်မှု၊ မမေး သည်ကို ယူမှု၊ သုတစ်ပါးသားမယားကို ခြိမ်းခြောက်လွန်မှု၊ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုမှု၊ ကုန်းစကားကို ပြောဆိုမှု၊ ကြမ်း ကြုတ်သော စကားကို ပြောဆိုမှု၊ အကျိုးမရှိ ငြိန်ဖျင်းသော စကားကို ပြောဆိုမှု၊ သုတစ်ပါးစည်စိမ်ကို မတရားသဖြင့် ရယူရန် ရှေ့ရှုကြစည်မှု၊ သုတစ်ပါး ပျက်စီးရန် ကြံစည်မှု၊ မှားသော အယူရှိမှု မင်းမျိုးသည်သာ ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ အပါယ်ခံရသို့ ကျရောက်ရာသလော၊ ပုဂ္ဂားမျိုးသည် ထိုမကောင်းမှုများ ရှိပါလျက် အပါယ်ခံရသို့ ကျရောက်ရာသလော။

ထိုမကောင်းမှုများ ရှိမှု ကုန်သည်မျိုး၊ သုဆင်းရဲမျိုး တို့သည်သာ ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ အပါယ်ခံရသို့ ကျရောက်ရာသလော၊ ပုဂ္ဂားမျိုးသည်ကား ထိုမကောင်းမှုများ ရှိပါလျက် အပါယ်ခံရသို့ မကျ ရောက်ရာ သလော”

“အရှင်ဂေါတမ---ဤသို့ ဖြစ်ရန် မသင့်ပါ။ အရှင်ဂေါတမ ---ထိုမကောင်းမှုများ ရှိမှု မင်းမျိုးသည်လည်း ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ အပါယ်ခံရသို့ ကျရောက် ရာပါ၏။ အရှင်ဂေါတမ--- ထိုမကောင်းမှုများ ရှိမှု ပုဂ္ဂားမျိုး၊ ကုန်သည်မျိုး၊ သုဆင်းရဲမျိုးတို့သည်လည်း ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ အပါယ်ခံရသို့ ကျရောက် ကုန်ရာပါ၏”ဟု လျှောက်၏။

“အဿလာယန---ဤသို့ ဖြစ်လျှင် ‘ပုဂ္ဂားမျိုးသည်သာ ဖြတ်၏။ ပုဂ္ဂားတို့သည် ဗြဟ္မာ၏ ခံတွင်းမှ ပေါက်ဖွားသူများ ဖြစ်ကုန်၏’ဟု ဆိုကြကုန်သော ပုဂ္ဂားတို့၏ အထောက် အထားကား အဘယ်နည်း”ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင် ဂေါတမ---ဤသို့ပင် ဆိုစေကာမူ ပုဂ္ဂားတို့ကား ဤအရာ၌ ‘ပုဂ္ဂားမျိုးသည်သာ ဖြတ်၏။ ပုဂ္ဂားတို့သည် ဗြဟ္မာ၏ ခံတွင်းမှ ပေါက်ဖွားသူများ ဖြစ်ကြ၏’ဟုသာ မှတ်ထင်ကြ ပါကုန်၏”ဟု လျှောက်၏။

ဥ.၂.၃၄၂။ “အဿလာယန---သင် တစ်ခု စဉ်းစားလော၊ အသက်သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်မှု၊ မမေးသည်ကို ယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်မှု၊ သုတစ်ပါးသားမယားကို ခြိမ်းခြောက် လွန် ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်မှု၊ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်မှု၊ ကုန်းစကားကို ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်မှု၊ ကြမ်းကြုတ်သော စကားမှ ရှောင်ကြဉ်မှု၊ အကျိုးမရှိ ငြိန်ဖျင်းသော စကားမှ ရှောင်ကြဉ်မှု၊ သုတစ်ပါးစည်စိမ်ကို မတရားသဖြင့် ရယူရန် ရှေ့ရှုကြစည်မှုမရှိမှု၊ သုတစ်ပါးကို ပျက်စီးရန် ကြံစည်လိုစိတ် မရှိမှု၊ မှန်သော အယူရှိမှု ပုဂ္ဂားမျိုးသည်သာလျှင် ခန္ဓာ ကိုယ်ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ နတ်ပြည်လောကသို့ ရောက်ရာသလော၊ မင်းမျိုး၊ ကုန်သည်မျိုး၊ သုဆင်းရဲမျိုး တို့သည်ကား ထိုမကောင်းမှုများ ရှိပါကုန်လျက် နတ်ပြည် လောကသို့ မရောက်ရာသလော”ဟု မေးတော်မူ၏။

“အရှင်ဂေါတမ---ဤသို့ကား မဖြစ်သင့်၊ အရှင်ဂေါတမ ---ထိုစကားသည် မှန်ပါ၏။ ထိုကောင်းမှုများ ရှိမှု မင်းမျိုးဖြစ်သူ သည်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ နတ်ရွာလောကသို့ ရောက်နိုင်ပါ၏။ အရှင်ဂေါတမ--- ထို ကောင်းမှုများ ရှိမှု ပုဂ္ဂားမျိုး၊ ကုန်သည်မျိုး၊ သုဆင်းရဲမျိုး တို့သည်လည်း ကိုယ်ခန္ဓာပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌

နတ်ရွာလောကသို့ ရောက်နိုင်ပါကုန်၏”ဟု လျှောက်၏။

“အဿလာယန---ဤသို့ ဖြစ်ရည် ‘ပုဂ္ဂားမျိုးသည်သာ ဖြတ်၏၊ ပုဂ္ဂားတို့သည် ဗြဟ္မာ၏ ခံတွင်းမှ ပေါက်ဖွားသူများ ဖြစ်ကြ၏’ဟု ဆိုကြသော ပုဂ္ဂားတို့၏ အထောက်အထား ကား အဘယ်နည်း”ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်ဂေါတမ--- ဤသို့ပင် ဆိုစေကာမူ ပုဂ္ဂားတို့ကား ဤအရာ၌ ‘ပုဂ္ဂား မျိုးသည်သာ ဖြတ်၏၊ ပုဂ္ဂားတို့သည် ဗြဟ္မာ၏ ခံတွင်းမှ ပေါက် ဖွားသူများ ဖြစ်ကြ၏’ဟုသာ မှတ်ထင်ကြပါကုန်၏” ဟု လျှောက်၏။

ဥ.၂.၃၃၇။ “အဿလာယန---သင် တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ ပုဂ္ဂားမျိုးသည်သာလျှင် ဤအမည်ရှိသော အရပ်၌ မေတ္တာ စိတ်ကို ပွားများရန် စွမ်းနိုင်သလော၊ မင်းမျိုးသည် မစွမ်းနိုင် သူလော၊ ကုန်သည်မျိုးသည် မစွမ်းနိုင်သူလော၊ သူဆင်းရဲ မျိုးသည် မစွမ်းနိုင်သူလော”ဟု မေးတော်မူ၏။

“အရှင်ဂေါတမ---ဤသို့ကား မဖြစ်သင့်ပါ၊ အရှင်ဂေါတမ ---မင်းမျိုးသည်လည်း ဤမည်သော အရပ်၌ မေတ္တာစိတ်ကို ပွားများရန် စွမ်းနိုင်ပါ၏၊ အရှင်ဂေါတမ---ပုဂ္ဂားမျိုး ကုန်သည်မျိုး၊ သူဆင်းရဲမျိုးတို့သည်လည်း ဤမည်သော အရပ်၌ မေတ္တာစိတ်ကို ပွားများရန် စွမ်းနိုင်ကြပါကုန်၏”ဟု လျှောက်၏။

“အဿလာယန---ဤသို့ ဖြစ်ရည် ‘ပုဂ္ဂားမျိုးသည်သာ ဖြတ်၏၊ ပုဂ္ဂားတို့သည် ဗြဟ္မာ၏ ခံတွင်းမှ ပေါက်ဖွားသူများ ဖြစ်ကုန်၏’ဟု ဆိုကြကုန်သော ပုဂ္ဂားတို့၏ အထောက် အထားကား အဘယ်နည်း”

“အရှင်ဂေါတမ---ဤသို့ပင် ဆိုစေကာမူ ပုဂ္ဂားတို့ကား ဤအရာ၌ ‘ပုဂ္ဂားမျိုးသည်သာ ဖြတ်၏၊ ပုဂ္ဂားတို့သည် ဗြဟ္မာ၏ ခံတွင်းမှ ပေါက်ဖွားသူများ ဖြစ်ကြ၏’ဟုသာ မှတ်ထင်ကြပါကုန်၏”

ဥ.၂.၃၃၄။ “အဿလာယန--- ပုဂ္ဂားမျိုးသည်သာ ကြောတွန်းဆပ်ပြာကို ယူ၍ ဖြစ်သို့ သွားကာ မြူအညစ် အကြေးကို မျှောရန် စွမ်းနိုင်သလော၊ မင်းမျိုးကား မစွမ်းနိုင် သူလော၊ ကုန်သည်မျိုးကား မစွမ်းနိုင်သူလော၊ သူဆင်းရဲ မျိုးကား မစွမ်းနိုင်သူလော”

“အရှင်ဂေါတမ---ဤသို့ကား မဖြစ်သင့်ပါ၊ အရှင်ဂေါတမ ---မင်းမျိုးသည်လည်း ကြောတွန်းဆပ်ပြာကို ယူ၍ ဖြစ်သို့ သွားကာ မြူအညစ်အကြေးကို မျှောရန် စွမ်းနိုင်ပါ၏၊ အရှင် ဂေါတမ---ပုဂ္ဂားမျိုး၊ ကုန်သည်မျိုး၊ သူဆင်းရဲမျိုးတို့

သည်လည်း ကြောတွန်းဆပ်ပြာကို ယူ၍ ဖြစ်သို့ သွားကာ မြူအညစ်အကြေးကို မျှောရန် စွမ်းနိုင်ကြပါကုန်၏”

“အဿ လာယန---ဤသို့ ဖြစ်ရည် ‘ပုဂ္ဂားမျိုးသည်သာ ဖြတ်၏၊ ပုဂ္ဂားတို့သည် ဗြဟ္မာ၏ ခံတွင်းမှ ပေါက်ဖွားသူများ ဖြစ်ကုန်၏’ဟု ဆိုကြကုန်သော ပုဂ္ဂားတို့၏ အထောက် အထားကား အဘယ်နည်း”

“အရှင်ဂေါတမ---ဤသို့ပင် ဆိုစေကာမူ ဤအရာ၌ ပုဂ္ဂားတို့ကား ‘ပုဂ္ဂားမျိုးသည်သာ ဖြတ်၏၊ ပုဂ္ဂားတို့ သည် ဗြဟ္မာ၏ ခံတွင်းမှ ပေါက်ဖွားသူများ ဖြစ်ကြ၏’ဟုသာ မှတ်ထင်ကြပါကုန်၏”ဟု လျှောက်၏။

ဥ.၂.၃၃၅။ “အဿလာယန---သင် တစ်ခု စဉ်းစား လော့၊ ရေမြေကို အစိုးရသော မင်းသည် ဤအရပ်၌ အမျိုး စာတ်မျိုးမျိုးရှိသော လူတစ်ရာကို အချင်းတို့---လာကြ ကုန်လော့၊ မင်းမျိုး၊ ပုဂ္ဂားမျိုး၊ မြို့၊ စားမျိုးတို့သည် ကျွန်းသား၊ မီးပွတ်ကျည်၊ အင်ကြားသား၊ မီးပွတ်ကျည်၊ ထင်းရှူးသား၊ မီးပွတ်ကျည်၊ စနုကသား၊ မီးပွတ်ကျည်၊ ပဒုမ္မာသား၊ မီးပွတ် ကျည်ကို ယူ၍ ခတ်ကာ မီးကို ဖြစ်စေကြကုန်လော့၊ အချင်း တို့---လာကြကုန်လော့၊ ဒွန်းစက္ကားမျိုး၊ မုဆိုးတံငါမျိုး၊ နှီးသမားမျိုး၊ ရထားလုပ်သမားမျိုး၊ ပန်းမှိုက်သူနဲ့ (ဘင်ကုန်း) မျိုးဖြစ်သော သူတို့သည် ခွေးစားကျင်းမီးပွတ်ကျည်၊ ဝက်စား ကျင်းမီးပွတ်ကျည်၊ ဆိုးဆိုင်စားကျင်းမီးပွတ်ကျည်၊ ကြက် ဆူသားထင်းမီးပွတ်ကျည်ကို ယူ၍ ခတ်ကာ မီးကို ဖြစ်စေ ကြကုန်လော့”ဟု ဆို၍ စည်းဝေးစေသည် ဆိုပါစော့။

အဿလာယန---သင် တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ မင်းမျိုး၊ ပုဂ္ဂားမျိုး၊ မြို့၊ စားမျိုးတို့သည် ကျွန်းသား၊ မီးပွတ်ကျည်၊ အင်ကြားသား၊ မီးပွတ်ကျည်၊ ထင်းရှူးသား၊ မီးပွတ်ကျည်၊ စနုကသား၊ မီးပွတ်ကျည်၊ ပဒုမ္မာသား၊ မီးပွတ်ကျည်ကို ယူ၍ ခတ်ကာ မီးကို ဖြစ်စေ၏၊ ထိုမီးသည်သာ အလျှံအဆင်း အရောင်အလင်းရှိလေသလော၊ ထိုမီးဖြင့်သာ မီးနှင့်ဆိုင်ရာ ကိစ္စအရပ်ရပ်ကို ဖြန့်စွမ်းနိုင်သလော၊ ထိုမှ တစ်ပါး ဒွန်းစက္ကား မျိုး၊ မုဆိုးတံငါမျိုး၊ နှီးသမားမျိုး၊ ရထားလုပ်သမားမျိုး၊ ပန်း မှိုက်သူနဲ့ (ဘင်ကုန်း) မျိုးတို့သည် ခွေးစားကျင်းမီးပွတ် ကျည်၊ ဝက်စားကျင်းမီးပွတ်ကျည်၊ ဆိုးဆိုင်စားကျင်းမီးပွတ် ကျည်၊ ကြက်ဆူသားထင်းမီးပွတ်ကျည်ကို ယူ၍ ခတ်ကာ မီးကို ဖြစ်စေ၏၊ ထိုမီးသည် အလျှံအဆင်း အရောင်အလင်း မရှိဘူးလော၊ ထိုမီးဖြင့်လည်း မီးနှင့်ဆိုင်ရာကိစ္စအရပ်ရပ်ကို ဖြန့်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ဘူးလော”

“အရှင်ဂေါတမ---ဤသို့ကား မဟုတ်ပါ”

“အသာလာယန---ဤသို့ ဖြစ်ရာ၌ ‘ပုဂ္ဂားမျိုးသည်သာ ခြတ်၏။ ပုဂ္ဂားတို့သည် ခြံပွာ၏။ ခံတွင်းမှ ပေါက်ဖွား သူများ ဖြစ်ကုန်၏ဟု ဆိုကုန်သော ပုဂ္ဂားတို့၏ အထောက် အထားကား အဘယ်နည်း’ဟု မေးတော်မူ၏။

“အရှင်ဂေါတမ---ဤသို့ပင် ဆိုစေကာမူ ဤအရာ၌ ပုဂ္ဂားတို့ကား ပုဂ္ဂားမျိုးသည်သာ ခြတ်၏။ ပုဂ္ဂားတို့သည် ခြံပွာ၏။ ခံတွင်းမှ ပေါက်ဖွားသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ဟုသာ မှတ်ထင်ကြပါကုန်၏”

၉.၂.၃၇၆။ “အသာလာယန---သင် တစ်ခုစဉ်းစားလော့၊ ဤလောက၌ မင်းမျိုးသတို့သားသည် ပုဂ္ဂားမျိုးသတို့သမီး နှင့်အတူ ပေါင်းဖော်ခြင်းကို ပြုခြားအံ့၊ ထိုသူတို့ ပေါင်းဖော် ခြင်းကို အစွဲပြု၍ သားကို ဖွားမြင်ခြားအံ့၊ မင်းမျိုးသတို့ သားနှင့် ပုဂ္ဂားမျိုးသတို့သမီးမှ ဖွားမြင်သော သားသည် အမိနှင့်လည်း တူသည်၊ အဖနှင့်လည်း တူသည်၊ မင်းသား- ဟူ၍လည်း ဆိုသင့်သည်၊ ပုဂ္ဂား-ဟူ၍လည်း ဆိုသင့်သည် မဟုတ်လော့”ဟု မေးတော်မူ၏။

“အရှင်ဂေါတမ---မင်းမျိုးဖြစ်သော သတို့သားနှင့် ပုဂ္ဂား မျိုးဖြစ်သော သတို့သမီးမှ ဖွားမြင်သော သားသည် အမိနှင့် လည်း တူပါ၏။ အဖနှင့်လည်း တူပါ၏။ မင်းသား-ဟူ၍လည်း ဆိုသင့်ပါ၏။ ပုဂ္ဂား-ဟူ၍လည်း ဆိုသင့်ပါ၏”ဟု လျှောက်၏။

၉.၂.၃၇၇။ “အသာလာယန--- ဤလောက၌ ပုဂ္ဂားမျိုး သတို့သားသည် မင်းမျိုးသတို့သမီးနှင့် အတူ ပေါင်းဖော် ခြင်းကို ပြုခြားအံ့၊ ထိုသူတို့ ပေါင်းဖော်ခြင်းကို အစွဲပြု၍ သားကို ဖွားမြင်ခြားအံ့၊ ပုဂ္ဂားမျိုးသတို့သားနှင့် မင်းမျိုး သတို့သမီးမှ ဖွားမြင်သော သားသည် အမိနှင့်လည်း တူ သည်၊ အဖနှင့်လည်း တူသည်၊ မင်းသား-ဟူ၍လည်း ဆို သင့်သည်၊ ပုဂ္ဂား-ဟူ၍လည်း ဆိုသင့်သည် မဟုတ်လော့” ဟု မေးတော်မူ၏။

“အရှင်ဂေါတမ---ပုဂ္ဂားမျိုးသတို့သားနှင့် မင်းမျိုး သတို့ သမီးမှ ဖွားမြင်သော သားသည် အမိနှင့်လည်း တူပါ၏။ အဖနှင့်လည်း တူပါ၏။ မင်းသား-ဟူ၍လည်း ဆိုသင့်ပါ၏။ ပုဂ္ဂား-ဟူ၍လည်း ဆိုသင့်ပါ၏”ဟု လျှောက်၏။

“အသာလာယန--- ဤလောက၌ မြင်းမကို မြည်း (လား) နှင့် မျိုးစပ်ကုန်ခြားအံ့၊ ၎င်းတို့ မျိုးစပ်ခြင်းကို အစွဲပြု၍ သားငယ်သည် ဖြစ်ထွန်းခြားအံ့၊ မြင်းမနှင့် မြည်း (လား) မှ ဖွားမြင်သော သားငယ်သည် အမိနှင့်လည်း တူသည်၊ အဖ နှင့်လည်း တူသည်၊ မြင်း-ဟူ၍လည်း ဆိုသင့်သည်၊ မြည်း- ဟူ၍လည်း ဆိုသင့်သည် မဟုတ်လော့”ဟု မေးတော်မူ၏။

“အရှင်ဂေါတမ---အညံ့စား အသာတိုရ် ဖြစ်ပါ၏။ အရှင် ဂေါတမ---ဤအသာတိုရ်၏ ဤထူးခြားမှုကို မြင်ရပါ၏။ ဤရှေးစကားနှစ်မျိုး၌ သတို့သားတို့၏ တစ်စုံတစ်ခုထူးခြားမှု ကိုကား မမြင်ရပါ”

“အသာလာယန---သင် တစ်ခုစဉ်းစားလော့၊ ဤလောက ၌ တစ်ဝမ်းတည်းပေါက် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့ ရှိသည် ဆိုပါတော့၊ တစ်ယောက်သော သူသည် ဝေဒကျမ်းကို သရဇ္ဈာယ်တတ်၏။ ဝေဒကျမ်းကို ဆောင်ထား၏။ တစ် ယောက်သော သူသည် ဝေဒကျမ်းကို မသရဇ္ဈာယ်တတ်၊ ဝေဒကျမ်းကို မဆောင်ထား၊ ဤနှစ်ယောက်သော သူတို့တွင် အဘယ်သူအား ပုဂ္ဂားတို့သည် သေသုအကျိုးငှာ ကျွေးသော ထမင်း (ကုဗ္ဗိးထမင်း)၊ မင်္ဂလာထမင်း၊ ယဇ်ပူဇော်သော ထမင်း၊ ဧည့်သည်အကျိုးငှာ ပြုအပ်သော ထမင်းတို့ကို ရှေးဦးစွာ ကျွေးကြမည်နည်း”

“အရှင်ဂေါတမ---ဝေဒကျမ်းကို သရဇ္ဈာယ်တတ်သော ဝေဒကျမ်းကို ဆောင်ထားသော လူလင်အား ကျွေးကြပါ မည်၊ အရှင်ဂေါတမ---ထိုစကားသည် မှန်၏။ ဝေဒကျမ်းကို မသရဇ္ဈာယ်တတ်သော၊ ဝေဒကျမ်းကို မဆောင်ထားသော သူအား ကျွေးဖွားခြင်းသည် အဘယ်မှာ အကျိုးများပါမည် နည်း”

“အသာလာယန---သင် တစ်ခုစဉ်းစားလော့၊ ဤလောက ၌ တစ်ဝမ်းတည်းပေါက် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့ ရှိသည် ဆိုပါတော့၊ တစ်ယောက်သော သူသည် ဝေဒကျမ်းကို သရဇ္ဈာယ်တတ်၏။ ဝေဒကျမ်းကို ဆောင်ထား၏။ သီလ မရှိ၊ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိ၏။ တစ်ယောက်သော သူသည် ဝေဒကျမ်းကို မသရဇ္ဈာယ်၊ ဝေဒကျမ်းကို မဆောင်ထား၊ သီလ ရှိ၏။ ကောင်းမြတ်သော ကိုယ်ကျင့်တရား ရှိ၏။ ဤ နှစ်ယောက်သော သူတို့တွင် အဘယ်သူအား ပုဂ္ဂားတို့ သည် သေသုအကျိုးငှာ ကျွေးသော ကုဗ္ဗိးထမင်း (သေသု အကျိုးငှာ ကျွေးသော ထမင်း)၊ မင်္ဂလာထမင်း၊ ယဇ်ပူဇော် သော ထမင်း၊ ဧည့်သည်အကျိုးငှာ ပြုထားသော ထမင်းတို့ကို ရှေးဦးစွာ ကျွေးကြမည်နည်း”

“အရှင်ဂေါတမ---ဝေဒကျမ်းကို မသရဇ္ဈာယ်တတ်သော ဝေဒကျမ်းကို ဆောင်မထားသော သီလရှိသော ကောင်း မြတ်သော ကိုယ်ကျင့်တရားရှိသော လူလင်အား ကျွေးကြ ပါမည်၊ အရှင်ဂေါတမ---ထိုစကားသည် မှန်ပါ၏။ သီလမရှိ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသော သူအား ပေးလှူခြင်းသည် အဘယ်မှာ အကျိုးများပါမည်နည်း”

“အသာလာယန---သင်သည် ရှေးဦးစွာ အမျိုးဇာတ်ကို

လိုက်၏။ အမျိုးတတ်တို့ လိုက်ပြီးနောက် ဝေဒကျမ်းတို့ကို လိုက်၏။ ဝေဒကျမ်းတို့ကို လိုက်ပြီးနောက် အကျင့်ကို လိုက် ၏။ အကျင့်ကို လိုက်ပြီးနောက် ငါ သတ်မှတ်သော အမျိုး လေးပါးတို့၏ စင်ကြယ်ခြင်းကို တစ်ဖန် လိုက်ပြန်၏။”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် အဿလာယန လုလင်သည် ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်လျက် မျက်နှာမလှ ဖြစ်လျက် လည်ကပ်ကျိုးလျက် အောက်သို့မျက်နှာချကာ ကြံ့ခိုင်လျက် စကားဆိုခြင်း မရှိသည့် ဖြစ်၍ နေ၏။

ဥ.၂.၃၃၈။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အဿလာယန လုလင် ထိုသို့ ဖြစ်နေသည်ကို သိ၍ ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏- “အဿလာယန---ရေ၌ ဖောင်းစွာ တိုင်ပင် နေကြသော ပုဏ္ဏားမျိုး ရသေ့စုနစ်ယောက်တို့အား ‘ပုဏ္ဏား မျိုးသည်သာ မြတ်၏။ ပုဏ္ဏားတို့သည် ဗြဟ္မာ၏ ခံတွင်းမှ ပေါက်စွားသူများ ဖြစ်ကြ၏’ဟု ဤသို့ သဘောရှိသော ယုတ်မာသော အယူသည် ဖြစ်၏။

အဿလာယန---မည်းနက်သော ဒေဝလရသေ့သည် ‘တောကြီးအတွင်း သစ်ရွက်မိုးကျောင်း၌ ကောင်းစွာ တိုင်ပင်နေကြသော ပုဏ္ဏားမျိုး ရသေ့စုနစ်ယောက်တို့အား ‘ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ မြတ်၏။ ပုဏ္ဏားတို့သည် ဗြဟ္မာ၏ ခံတွင်းမှ ပေါက်စွားသူများ ဖြစ်ကြ၏’ဟု ဤသို့ သဘောရှိ သော ယုတ်မာသော အယူသည် ဖြစ်သတို့ဟု ကြားသိလေ ၏။ အဿလာယန---ထိုအခါ မည်းနက်သော ဒေဝလ ရသေ့သည် ပုဏ္ဏားမျိုး ရသေ့စုနစ်ယောက်တို့၏ သစ်ရွက်မိုး ကျောင်းဝင်းထဲ၌ ထင်ရှားဖြစ်လေ၏။ ထိုမည်းနက်သော ဒေဝလရသေ့သည် ထံမှ ဖုတ်ဆိတ်ကို ရိတ်ထား၏။ ပန်းရောင် အဆင်းရှိကုန်သော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံထား၏။ အထပ်ထပ် သော ဖိနပ်ကို ဝီးထား၏။ ရွှေတောင်ပေးကိုလည်း ကိုင်ထား ၏။ အဿလာယန---ထိုအခါ မည်းနက်သော ဒေဝလရသေ့ သည် ပုဏ္ဏားမျိုး ရသေ့စုနစ်ယောက်တို့၏ သစ်ရွက်မိုး ကျောင်းဝင်းထဲ၌ စကြသွားလျက် ‘အရှင်တို့---ဤပုဏ္ဏားမျိုး ရသေ့တို့သည် ယခု အဘယ်သို့ သွားကြကုန်သနည်း။ အရှင် တို့---ဤပုဏ္ဏားမျိုးရသေ့တို့သည် ယခု အဘယ်သို့ သွားကြ ကုန်သနည်း’ဟု မေး၏။

အဿလာယန---ထိုအခါ ပုဏ္ဏားမျိုး ရသေ့စုနစ်ယောက် တို့မှာ ‘ဤသို့ ဆိုနေသကား အဘယ်သနည်း။ ယခု ငါတို့ သည် ထိုသူ့ကို ကျိန်ဆဲကုန်အံ့’ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ အဿ လာယန--- ထိုအခါ ပုဏ္ဏားမျိုးရသေ့ စုနစ်ယောက်တို့သည် မည်းနက်သော ဒေဝလရသေ့ကို ‘သူယုတ်--- ပြာဖြစ်လေ လော့၊ သူယုတ် ပြာဖြစ်လေလော့’ဟု ကျိန်ဆဲကြကုန်၏။

အဿလာယန---ပုဏ္ဏားမျိုးရသေ့ စုနစ်ယောက်တို့ ကျိန်ဆဲ တိုင်း ကျိန်ဆဲတိုင်း မည်းနက်သော ဒေဝီလရသေ့သည် အထူးသဖြင့် အဆင်းလှ၏။ အထူးသဖြင့် ရှုချင်ဖွယ်လည်း ရှိ၏။ အထူးသဖြင့် ကြည်ညိုဖွယ်လည်း ရှိ၏။

အဿလာယန---ထိုအခါ ပုဏ္ဏားမျိုးရသေ့စုနစ်ယောက် တို့သည် ‘ငါတို့၏ အကျင့်သည် အချည်းနှီး ဖြစ်စွတကား။ ငါတို့၏ မြတ်သော အကျင့်သည် အကျိုးမရှိလေစွတကား။ ငါတို့သည် ရှေးအခါက ‘သူယုတ် ပြာဖြစ်လေလော့၊ သူ ယုတ် ပြာဖြစ်လေလော့’ဟု ကျိန်ဆဲခံရသော သူ အချို့သည် ပြာ ဖြစ်၏။ ဤရသေ့ကား ငါတို့ ကျိန်ဆဲတိုင်း ကျိန်ဆဲတိုင်း သာ၍ အဆင်းလှ၏။ သာ၍ ရှုချင်ဖွယ်လည်း ရှိ၏။ သာ၍ ကြည်ညိုဖွယ်လည်း ရှိ၏’ဟု စဉ်းစားကြ၏။

အဿလာယန---ထိုအခါ ဒေဝလရသေ့သည် ဤသို့ ဆို၏။ ‘အရှင်ရသေ့တို့၏ အကျင့်သည် အချည်းနှီး မဟုတ်၊ မြတ်သော အကျင့်သည် အကျိုးမရှိသည် မဟုတ်၊ အရှင်တို့ --- ငါ့အပေါ်၌ စိတ်ပြစ်မှားခြင်းကို စွန့်ကြကုန်လော့’

‘စိတ်ပြစ်မှားခြင်းကို ငါတို့ စွန့်ပါကုန်၏။ အရှင်သည် အဘယ်သူ ဖြစ်ပါသနည်း’

‘မည်းနက်သော ဒေဝလရသေ့’ဟု အရှင်တို့ ကြားဖူး သည် မဟုတ်လော့’

‘အရှင်---ကြားဖူးပါ၏’

‘အရှင်တို့---ထိုကျွန်ုပ်သည် ဒေဝလရသေ့ ဖြစ်၏’

အဿလာယန---ထိုအခါ ပုဏ္ဏားမျိုးရသေ့စုနစ်ယောက် တို့သည် မည်းနက်သော ဒေဝလရသေ့ကို ရိုနှိုရန် အား ထုတ်ကြကုန်၏။

ဥ.၂.၃၃၉။ အဿလာယန---ထိုအခါ မည်းနက်သော ဒေဝလရသေ့သည် စုနစ်ယောက်ကုန်သော ပုဏ္ဏားမျိုး ရသေ့တို့ကို ‘အချင်းတို့---တောကြီးအတွင်း သစ်ရွက်မိုး ကျောင်း၌ ကောင်းစွာ တိုင်ပင်နေကြသော ပုဏ္ဏားမျိုးရသေ့ စုနစ်ယောက်တို့မှာ ‘ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ မြတ်၏။ ပုဏ္ဏားတို့ သည် ဗြဟ္မာ၏ခံတွင်းမှ ပေါက်စွားသူများ ဖြစ်ကြ၏’ဟု ဤသို့ သဘောရှိသော ယုတ်မာသော အယူငါး ဖြစ်၏’ဟုသော အကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ကြားရ၏’ဟု ဤစကားကို ပြောဆို၏။

‘အရှင်---မှန်ပါ၏’

‘အရှင်တို့သည်’ အစီသည် ပုဏ္ဏားမျိုးယောက်ျားကိုသာ သံဝါသ ပြု၏။ ပုဏ္ဏားမျိုးမဟုတ်သော ယောက်ျားကို သံဝါသ

မပြု'ဟု သိကြပါကုန်၏လော'

'အရှင်---မသိကြပါကုန်'

'အချင်းတို့---'အဖွားသည် ခုနစ်ဆက်မြောက်သော အဖွားတိုင်အောင် ပုဂ္ဂိုလ်များကိုသာ သံဝါသပြု၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်များမဟုတ်သော ယောက်ျားကို သံဝါသ မပြု'ဟု သိကြပါကုန်၏လော'

'အရှင်--- မသိကြပါကုန်'

'အချင်းတို့---'အဖသည် ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်သော သံဝါသ ပြု၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်သူကို သံဝါသ မပြု'ဟု သိကြပါကုန်၏လော'

'အရှင်---မသိကြပါကုန်'

'အချင်းတို့---'အဖိုးသည် ခုနစ်ဆက်မြောက်သော အဖိုးတိုင်အောင် ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်သော သံဝါသ ပြု၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်သူကို သံဝါသ မပြု'ဟု သိကြပါကုန်၏လော'

'အရှင်---မသိကြပါကုန်'

'အချင်းတို့--- ကိုယ်ဝန်တည်ပုံ အခြင်းအရာကို သိကြကုန်၏လော'

'အရှင်---ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုယ်ဝန်တည်ပုံ အခြင်းအရာကို သိကြကုန်၏၊ ဤလောက၌ မိဘတို့သည်လည်း သံဝါသ ပြုသောအားဖြင့် ပေါင်းဆုံကြကုန်၏၊ အမိသည်လည်း ဥတုပန်း ပွင့်ဆဲ ဖြစ်၏၊ ရောက်မည့်သတ္တဝါသည်လည်း ရှေးရှု တည်၏၊ ဤသို့ သုံးပါးကုန်သော အကြောင်းတို့၏ စည်းဝေးမိခြင်းကြောင့် ကိုယ်ဝန်၏ သက်ဝင်၍ တည်ခြင်းသည် ဖြစ်၏'

'အချင်းတို့---ထိုရောက်လာဝင်စားမည့် သတ္တဝါကလေးသည် မင်း-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ ပုဂ္ဂိုလ်-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ ကုန်သည်-ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ သူဆင်းရဲ-ဟူ၍ ဖြစ်စေ သိကြပါကုန်၏လော'

'အရှင်--- ကျွန်ုပ်တို့ ထိုသို့ မသိနိုင်ကြပါ'

'အချင်းတို့---ဤသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော် 'အသင်တို့သည် အဘယ်သူတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏'ဟု သိကြကုန်၏လော'

'အရှင်---ထိုသို့ မသိကြပါကုန်'

အဿလာယန---ထိုမည်းနက်သော ဒေဝလရသေ့က ဤ မိမိ၏ ဇာတ်၊ အမျိုးဝါဒ၌ မေးစစ်အပ်ကုန်သည်ရှိသော် ထိုခုနစ်ယောက်ကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်များရသေ့တို့သည် ပြည့်စုံစွာ မဖြေကြားနိုင်ကြကုန်၊ ယခုအခါ ငါက မိမိ၏ အမျိုးဇာတ် ဝါဒ၌ မေးစစ်အပ်သည်ရှိသော် သင်သည် အဘယ်မှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖြေကြားနိုင်လိမ့်မည်နည်း၊ သင့်ဆရာနှင့် တကွ သင်သည် ယင်းခုနစ်ယောက်သော ရသေ့တို့၏ ယောက်မကိုင် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမျှ မမီသေး"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူအပ်သည်ရှိသော် အဿလာယန လုလင်သည် မြတ်စွာဘုရားကို "အရှင်ဂေါတမ---တရားတော်သည် နှစ်သက်ဖွယ်ရှိပါပေ၏၊ အရှင်ဂေါတမ---တရားတော်သည် နှစ်သက်ဖွယ်ရှိပါပေ၏၊ အရှင်ဂေါတမသည် ကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှ စ၍ ရတနာသုံးပါးကို ရာသက်ပန် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ-ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ" ဟု လျှောက်၏။

၄

ဓဏီသုတ်

၉.၂.၃၄၀။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ကောသလတိုင်း၌ ဒေသစာရီ ကြံချီတော်မူ၏။ ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားသည် ဩပါသာဒမည်သော ပုဏ္ဏားရွာသို့ ရောက်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထို ဩပါသာဒရွာ မြောက်ဘက်ရှိ နတ်တို့ကို ဗလိနတ်စာကျွေးရာ အင်ကြင်းတော၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဓဏီမည်သော ပုဏ္ဏားသည် ဩပါသာဒရွာကို အုပ်ချုပ်၍ နေ၏။ ဩပါသာဒရွာသည် ပသေနဒီကောသလမင်းက ဓဏီပုဏ္ဏားအား ဆုလာဘ်အဖြစ်ဖြင့် အပိုင်စားပေးထားသော ရွာ ဖြစ်၏။ ဩပါသာဒရွာသား ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဩပါသာဒရွာသို့ ရောက်တော်မူ၍ ဩပါသာဒရွာမြောက်ဘက်ရှိနတ်တို့ကိုဗလိနတ်စာကျွေးရာ အင်ကြင်းတော၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူကြောင်းနှင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်သတင်းကို ကြားသိကြကုန်၏။

၉.၂.၃၄၁။ ထိုစဉ်အခါ၌ ဩပါသာဒရွာနေ ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့သည် ဩပါသာဒရွာမှ အုပ်စုလိုက် အုပ်စုလိုက် ထွက်ကာ စုပေါင်း၍ မြောက်အရပ်သို့ ဦးတည်လျက် နတ်တို့ကို ဗလိနတ်စာကျွေးရာ အင်ကြင်းတောသို့ သွားကြကုန်၏။ ထိုစဉ်အခါ၌ ဓဏီပုဏ္ဏားသည် ပြာသာဒ်ထက်၌ နေအမျိန်လျောင်းလျက်ရှိ၏။ ဓဏီပုဏ္ဏားသည် ထိုပုဏ္ဏားနှင့်

အမျိုးသားတို့ကို မြင်၍ အမတ်(အတိုင်ပင်ခံပုဂ္ဂိုလ်)အား ဤသို့ မေး၏-

“အမတ်---ထိုသူတို့သည် အဘယ်သို့ သွားကြကုန်သနည်း”

“အရှင်ဓဏီ---ထိုသူတို့သည် ထိုအရှင်ဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် သွားကြပါကုန်၏”

“အမတ်--- သိဖြစ်လျှင် ထိုသူတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ‘အချင်းတို့---ဆိုင်းငံ့ကြပါဦး၊ ဓဏီပုဏ္ဏားသည်လည်း ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ပါလိမ့်မည်’ဟု ဓဏီပုဏ္ဏားက မှာကြားလိုက်ပါသည်”ဟု ပြောကြားချေလော့”ဟု မိန့်ဆို၏။ အမတ်သည် ဓဏီပုဏ္ဏား ပြောခိုင်းသည့်အတိုင်း သွားပြော၏။

၉.၂.၃၄၂။ ထိုစဉ်အခါ၌ အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်မှ လာကုန်သော ပုဏ္ဏားဝါးရာတို့သည် ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ဩပါသာဒရွာ၌ တည်းခိုနေကုန်၏။ “ဓဏီပုဏ္ဏားသည် ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်လိမ့်မည်”ဟု ကြားကုန်၍ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် ဓဏီပုဏ္ဏားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီးလျှင် ဤသို့ မေးကြကုန်၏။ “အရှင်ဓဏီသည် ရဟန်း

ဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်လိမ့်မည်-ဟူသည် မှန်ပါသလော”

“အချင်းတို့---မှန်ပါသည်”

“အရှင်စင်္ကီသည် ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် မချဉ်းကပ်ထိုက်ပါ။ ရဟန်းဂေါတမသည်သာ အရှင်စင်္ကီကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ထိုက်ပါ၏။

(က) အရှင်စင်္ကီသည် အဓိဘက် အဖောက် နှစ်ဖက်လုံးမှ ကောင်းသော ဇာတ် ရှိပါ၏။

(ခ) အရှင်စင်္ကီသည် ကြွယ်ဝပါ၏။ များသော စည်းစိမ် ရှိပါ၏။

(ဂ) အရှင်စင်္ကီသည် ဝေဒင်သုံးပုံတို့ကို တစ်ဖက်ကမ်းတော် တတ်မြောက်ပါ၏။

(ဃ) အရှင်စင်္ကီသည် အဆင်းလှပါ၏။

(င) အရှင်စင်္ကီသည် သီလရှိပါ၏။

(စ) အရှင်စင်္ကီသည် ကောင်းသော စကား ရှိပါ၏။

(ဆ) အရှင်စင်္ကီသည် များစွာသော သူတို့၏ ဆရာ ဖြစ်ပါ၏။

(ဇ) အရှင်စင်္ကီကို ပသေနဒိကောသလမင်းသည် အရိုအသေပြုပါ၏။

(ဈ) အရှင်စင်္ကီသည် ဩပါသာဒရွာကို အုပ်ချုပ်၍ နေပါ၏။ ဤဩပါသာဒရွာသည် လူစည်ကားပါ၏။ ကျွဲနွား-စသည် ဝေပါများပါ၏။ မြက်ထင်းရေတို့နှင့် ပြည့်စုံပါ၏။ ဆန်စပါးနှင့် ပြည့်စုံပါ၏။ မင်းမှ ရသည့် စည်းစိမ် ဖြစ်ပါ၏။ ပသေနဒိကောသလမင်းသည် ဆုလာဘ်အဖြစ်ဖြင့် အပိုင်စား ပေးထားသော ရွာ ဖြစ်ပါ၏။ ဤအကြောင်းတို့ကြောင့် အရှင်စင်္ကီသည် ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် မချဉ်းကပ်ထိုက်ပါ။ ရဟန်းဂေါတမသည်သာ အရှင်စင်္ကီကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ထိုက်ပါ၏”ဟူ၍ ဆိုကုန်၏။

၉-၂-၃၄၇။ ဤသို့ ဆိုကုန်သော် စင်္ကီပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ဤစကားကို ဆို၏- “အချင်းတို့---သို့ ဖြစ်လျှင် ငါ၏ စကားကို နားထောင်ကြပါဦး။ ငါတို့သည် ထိုအရှင်ဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ထိုက်ပါကုန်၏။ ထိုအရှင်ဂေါတမကား ငါတို့ကို ဖူးမြော်ရန် မချဉ်းကပ်ထိုက်ပါ။ အချင်းတို့---စင်စစ်အားဖြင့်-

(က)ရဟန်းဂေါတမသည် အဓိဘက် အဖောက် နှစ်ဖက်လုံးမှ ကောင်းသော ဇာတ် ရှိပါ၏။

(ခ) အချင်းတို့---စင်စစ်အားဖြင့် ရဟန်းဂေါတမသည် ငယ်ရွယ် ပျိုမျစ်သည် ဖြစ်လျက် ကောင်းစွာ မည်းနက်သော ဆံပင်ရှိသည် ဖြစ်လျက် ပထမအရွယ်-ဟူသော ကောင်းသော အရွယ်နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်လျက် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။

(ဂ)အချင်းတို့---စင်စစ်အားဖြင့် ရဟန်းဂေါတမသည် မိဘတို့ သဘောမတူကြသဖြင့် မျက်ရည်ရွှဲစို ငိုယိုကုန်စဉ်ပင် ဆံ၊ မှတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီး၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံ၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။

(ဃ) အချင်းတို့---စင်စစ်အားဖြင့် ရဟန်းဂေါတမသည် အဆင်းလှ၏။

(င)အချင်းတို့---စင်စစ်အားဖြင့် ရဟန်းဂေါတမသည် သီလ ရှိ၏။

(စ) အချင်းတို့---စင်စစ်အားဖြင့် ရဟန်းဂေါတမသည် ကောင်းသော စကား ရှိ၏။

(ဆ) အချင်းတို့---စင်စစ်အားဖြင့် ရဟန်းဂေါတမသည် များစွာသော သူတို့၏ ဆရာ ဖြစ်၏။ ဆရာဆရာ ဖြစ်၏။

(ဇ) အချင်းတို့---စင်စစ်အားဖြင့် ရဟန်းဂေါတမသည် ကာမဂုဏ်၌ တပ်မက်ခြင်းကုန်ခန်းပြီးသူ ဖြစ်၏။ လျှပ်ပေါ်ခြင်း ကင်း၏။

(ဈ) အချင်းတို့---စင်စစ်အားဖြင့် ရဟန်းဂေါတမသည် ကံကို ယုံကြည်သော ဝါဒ ရှိ၏။

(ည) အချင်းတို့---စင်စစ်အားဖြင့် ရဟန်းဂေါတမသည် မင်းမျိုးစဉ်ဆက် မပျက်သော၊ မြင့်မြတ်သော အမျိုးမှ ရဟန်း ဖြစ်၏။

(ဋ) အချင်းတို့---စင်စစ်အားဖြင့် ရဟန်းဂေါတမသည် များသော ဥစ္စာရှိသော၊ များသော စည်းစိမ်ရှိသော၊ ကြွယ်ဝသော အမျိုးမှ ရဟန်းဖြစ်၏။

(၄) အချင်းတို့---စင်စစ်အားဖြင့် ရဟန်းဂေါတမကို အဖေမပြဿနာ မေးမြန်းခြင်းငှာ တိုင်းတစ်ပါး၊ ဇနပုဒ် တစ်ပါးမှ လာကြကုန်၏။

(၅) အချင်းတို့---စင်စစ်အားဖြင့် ရဟန်းဂေါတမကို အထောင်မက များစွာသော နတ်တို့သည် အသက်ဖြင့် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြကုန်၏။

(၁) အချင်းတို့---ရဟန်းဂေါတမ၏ ကောင်းမြတ်သော ဂုဏ်တော်ကိုးပါး၏ ကျော်စောသံသည ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏။

(က) အချင်းတို့---စင်စစ်အားဖြင့် ရဟန်းဂေါတမသည် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးကုန်သော ယောက်ျားမြတ်လက္ခဏာတော် တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏။

(တ) အချင်းတို့---စင်စစ်အားဖြင့် ရဟန်းဂေါတမကို မဂ္ဂတေဠ်ကို အစိုးရသော သေနံယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်း သည် သားမယားနှင့်တကွ အသက်နှင့်၍ ကိုးကွယ်၏။

(ထ) အချင်းတို့---စင်စစ်အားဖြင့် ရဟန်းဂေါတမကို ပဓာနဒိဋ္ဌိကောသလမင်းသည် သားမယားနှင့်တကွ အသက် နှင့်၍ ကိုးကွယ်၏။

(ဒ) အချင်းတို့---စင်စစ်အားဖြင့် ရဟန်းဂေါတမကို ဝေါက္ခရသုတပုဂ္ဂိုလ်သည် သားမယားနှင့်တကွ အသက် နှင့်၍ ကိုးကွယ်၏။

(ခ) အချင်းတို့---စင်စစ်အားဖြင့် ရဟန်းဂေါတမသည် ဩပါသာဒ္ဓရာသို့ ရောက်တော်မူ၍ ဩပါသာဒ္ဓရာ မြောက်ဘက်ရှိ နတ်တို့ကို ဗလိနတ်စကျွေးရာဖြစ်သော အင်ကြင်းတက်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ အချင်းတို့---အကြင် သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေဠ်စင်၊ သုတေဠ်မြတ်)တို့သည် ငါတို့၏ ရွာနယ်ပယ်သို့ လာကုန်၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေဠ်စင်၊ သုတေဠ်မြတ်)တို့သည် စည်သည်များ ဖြစ်ကုန်၏။ စည်သည်တို့ကို ငါတို့သည် အရိုအသေ ပြုသင့်ကုန်၏။ အလေးပြုသင့်ကုန်၏။ မြတ်နိုးသင့်ကုန်၏။ ပူဇော်သင့်ကုန်၏။

ဤအကြောင်းတို့ကြောင့် ထိုရဟန်းဂေါတမသည် ငါတို့ကို ဖူးမြော်ရန် မချဉ်းကပ်ထိုက်ပါ။ အမှန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ငါတို့သည်သာ ထိုအရှင်ဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ထိုက်ပါကုန်၏။

အချင်းတို့---ငါသည် ထိုအရှင်ဂေါတမ၏ ဤမျှလောက်သော ဂုဏ်တို့ကိုသာ သိ၏။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည်ကား ဤမျှလောက်သော ဂုဏ်တို့နှင့်သာ ပြည့်စုံသည် မဟုတ်ပေ။ အမှန်အားဖြင့် ထိုအရှင်ဂေါတမသည် အတိုင်းမသိသော ဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူပေ၏။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် တစ်ပါးပါးမျှသော ထိုဂုဏ်အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော ငါတို့ကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ခြင်းမှာ မထိုက်၊ စင်စစ်အားဖြင့် ငါတို့သည်သာလျှင် ထိုအရှင်ဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ထိုက်ကုန်၏။ဟု ဆို၏။

“အရှင်---ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးပင် ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ကြပါမည်”ဟု မြန်ကြားပြောဆိုကြကုန်၏။

၉-၂-၃၄၄။ ထိုအခါ စင်္ဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် များစွာသော ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းနှင့်အတူ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆိုပြီး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့နှင့်အတူ အောက်မေ့ဖွယ် စကားအနည်းငယ် အနည်းငယ်ကို ပြောဆို၍ နေ၏။ ထိုအခါ ခေါင်းရိတ်ပြီးစလည်း ဖြစ်သော တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်ရှိသော ကာပဋိကမည်သော လူလင်ငယ်သည် ရှိ၏။ ထိုလူလင်ငယ်သည် ဗေဒင်သုံးပုံတို့ကို တစ်ဖက်ကမ်းဝတ်တတ်မြှောက်၏။ ထိုလူလင်သည် ထိပရိသတ်၌ ထိုင်နေလျက် ရှိ၏။ ထိုကာပဋိကသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် အတူ စကားပြောဆိုကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့၏ စကားကို ကြားမြတ်၍ ကြားမြတ်၍ ပြောဆို၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကာပဋိကလူလင်ကို “အမောဏဘာရုဒ္ဓါ--- ထိုပင်ပြောဆိုနေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့၏ စကားကို ကြားမြတ်၍ ကြားမြတ်၍ မပြောဆိုလင့်၊ အမောဏဘာရုဒ္ဓါသည် စကားဆိုးသည့်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့လော့”ဟု မောင်းခံမိန့်ဆို၏။ ဤသို့ မိန့်ဆိုတော်မူသော စင်္ဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်၏- “အရှင်ဂေါတမသည် ကာပဋိကလူလင်ကို မမောင်းခံပါလင့်၊ ကာပဋိကလူလင်သည် အမျိုးကောင်းသားလည်း ဖြစ်ပါ၏။ ကာပဋိကလူလင်သည် အကြားအမြင်လည်း များပါ၏။ ကာပဋိကလူလင်သည် ပညာရှိလည်း ဖြစ်ပါ၏။ ကာပဋိကလူလင်သည် ဗီရိသသလည်း ပြောဆိုတတ်ပါ၏။ ကာပဋိကလူလင်သည် ဤစကား၌ အရှင်ဂေါတမနှင့်အတူ တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်းငှာလည်း စွမ်းနိုင်ပါ၏”ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားမှာ “စင်စစ်ကေန ကာပဋိကလူလင်သည် ဝိဇ္ဇာသုံးပါးစကားအရာ၌ စကားပြောဆိုလိမ့်မည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့်ပင်လျှင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤကာပဋိကလူလင်ကို ရှေ့ဆောင်ပြုလာကြကုန်၏”ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုအခါ ကာပဋိကလူလင်မှာ “ရဟန်းဂေါတမသည် ငါ့ဘက်ကို မျက်စိစိုက်ကြည့်သောအခါ ငါသည် ရဟန်းဂေါတမကို ပြဿနာမေးအံ့”ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကာပဋိကလူလင်၏ စိတ်အကြံကို မိမိစိတ်တော်ဖြင့် သိ၍ ကာပဋိကလူလင်ရှိရာသို့ စိုက်ကြည့်တော်မူ၏။

၉.၂.၃၄၅-ထိုအခါ ကာပဋိကလုလင်သည် "ရဟန်း ဂေါတမသည် ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားလာ၏။ ငါသည် ရဟန်း ဂေါတမကို ပြဿနာမေးရလျှင် ကောင်းမည်"ဟု စဉ်းစား၏။ ထိုအခါ ကာပဋိကလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ မေးလျှောက်၏- "အရှင်ဂေါတမ---ပုဂ္ဂားတို့အား ဤသို့ ဖြစ်သတို့၊ ဤသို့ဖြစ်သတို့-ဟု အဆက်ဆက် ဆောင်လာ ခြင်းဖြင့်၊ ကျွမ်းကန့်အခိုင်အမာ ရှိခြင်းဖြင့် ရိုးရာဖြစ်သော ဗေဒင်၌ ပုဂ္ဂားတို့သည် 'ဤစကားသည်သာ မှန်၏။ အခြား စကားသည် အချည်းနှီးသာတည်း'ဟု တစ်ဖက်သတ်အား ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ဤအရာ၌ အရှင် ဂေါတမသည် အဘယ်သို့ ပြောဆိုချင်ပါသနည်း"ဟု မေး လျှောက်၏။

"ဘာရုဒ္ဓါဒေ---ပုဂ္ဂားတို့တွင် 'ငါသည် ဤအကြောင်းကို သိ၏။ ငါသည် ဤအကြောင်းကို မြင်၏။ ဤအယူသည်သာ မှန်၏။ အခြားအယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း'ဟု ဤသို့ ဆိုသော ပုဂ္ဂားတစ်ယောက်တလေ ရှိသလော"ဟု မေး တော်မူ၏။

"အရှင်ဂေါတမ---မရှိပါ"ဟု လျှောက်၏။

"ဘာရုဒ္ဓါဒေ---ပုဂ္ဂားတို့တွင် 'ငါသည် ဤအကြောင်းကို သိ၏။ ငါသည် ဤအကြောင်းကို မြင်၏။ ဤအယူသည်သာ မှန်၏။ တစ်ပါးသာ အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း'ဟု ဤသို့ဆိုသော ဆရာတစ်ယောက်တလေ၊ ဆရာဆရာ တစ်ယောက်တလေ၊ ခုနစ်ဆက်တိုင်အောင် ဖြစ်သော ဆရာ ဆရာ တစ်ယောက်တလေ ရှိသလော"ဟု မေးတော်မူ၏။

"အရှင်ဂေါတမ---မရှိပါ"ဟု လျှောက်၏။

"ဘာရုဒ္ဓါဒေ--- ပုဂ္ဂားတို့၏ လက်ဦးဆရာ ဖြစ်ကုန်သော၊ ဝေဒကျမ်းတို့ကို စီရင်ကုန်သော၊ ဝေဒကျမ်းတို့ကို ပို့ချကုန် သော အဋ္ဌကရာဇေ၊ ဝါမကရာဇေ၊ ဝါမဒေဝရာဇေ၊ ဝေသာ ဝိဇ္ဇာရာဇေ၊ ယမတရိရာဇေ၊ အနီရသရာဇေ၊ ဘာရုဒ္ဓါဒေရာဇေ၊ ငါးသဋ္ဌရာဇေ၊ ကဿပရာဇေ၊ ဘရုဒ္ဓေတို့သည် 'ငါတို့ သည် ဤအကြောင်းကို သိကြကုန်၏။ ငါတို့သည် ဤ အကြောင်းကို မြင်ကြကုန်၏။ ဤဝါတို့အယူသည်သာ မှန်၏။ အခြားအယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း'ဟု ဤသို့ ဆိုကြ ကုန်သလော"ဟု မေးတော်မူ၏။

"အရှင် ဂေါတမ---ဤသို့လည်း မပြောဆိုကြပါကုန်"ဟု လျှောက်၏။

၉.၂.၃၄၆။ "ဘာရုဒ္ဓါဒေ---ဥပမာအားဖြင့် အချင်းချင်း ဆွဲကိုင်ဆက်စပ်လျက်ရှိသော သူကန်းအစဉ်အတန်းသည်

ရှိ၏။ ရှေ့ဆုံးလူသည်လည်း မမြင်၊ အလယ်လူသည်လည်း မမြင်၊ နောက်ဆုံးလူသည်လည်း မမြင်၊ ဘာရုဒ္ဓါဒေ---ဤ ဥပမာအတူပင်လျှင် ပုဂ္ဂားတို့ ပြောဆိုသော စကားသည် သူကန်းအစဉ်အတန်းကဲ့သို့ ဖြစ်ချေ၏။ ရှေ့ဆုံးလူသည် လည်း မမြင်၊ အလယ်လူသည်လည်း မမြင်၊ နောက်ဆုံး လူသည်လည်း မမြင်၊ ဘာရုဒ္ဓါဒေ---သင်တစ်စုံ စဉ်းစားလော့၊ ဤသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော် ပုဂ္ဂားတို့၏ ယုံကြည်ခြင်းသည် အခြေအမြစ်မရှိသည့် မဟုတ်လော"ဟု မေးတော်မူ၏။

"အရှင်ဂေါတမ---ဤအရာ၌ ပုဂ္ဂားတို့သည် ယုံကြည် ချက်ခြင်းသာလျှင် ဆည်းကပ်ကြကုန်သည် မဟုတ်ပါကုန်၊ ထိုအရာ၌ ပုဂ္ဂားတို့သည် တစ်ဆင့်ကြားဖြင့်လည်း ဆည်း ကပ်ကြပါကုန်၏"ဟု လျှောက်၏။

"ဘာရုဒ္ဓါဒေ---သင်သည် ရှေ့က ယုံကြည်ချက်သို့ လိုက် ၏။ ယခု တစ်ဆင့်ကြားကို ပြောဆိုဘိ၏။ ဘာရုဒ္ဓါဒေ---ငါးပါး သော တရားတို့သည် မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် အမှန်၊ အမှား နှစ်မျိုးသော အကျိုးရလဒ် ရှိကုန်၏။ အဘယ်ငါးပါးတို့နည်း ဟူမူ- သဒ္ဓါ (ယုံကြည်ခြင်း)၊ ရဝိ (နှစ်သက်ခြင်း)၊ အနုဿဝ (တစ်ဆင့်ကြားခြင်း)၊ အာကာရပရိဘောဂ (အခြင်းအရာကို ကြံစည်ခြင်း)၊ ဒိဋ္ဌိနိဗ္ဗာနက္ခန္ဓိ (အယုကို စူးစိုက်ကြည့်ရှု၍ ကျေနပ်ခြင်း)တို့တည်း။ ဘာရုဒ္ဓါဒေ---ဤငါးပါးသော တရား တို့သည် မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် နှစ်ပါးသော အကျိုးရလဒ် ရှိကုန်၏။

ဘာရုဒ္ဓါဒေ---ကောင်းစွာ ယုံကြည်ထားသော်လည်း အချည်းနှီးအလကားအမှား (မမှန်) ဖြစ်တတ်၏။ ကောင်းစွာ ယုံကြည်မထားသော်လည်း ဟုတ်သည် မှန်သည် မမျှတ် လို့သည် ဖြစ်တတ်၏။ ဘာရုဒ္ဓါဒေ---ကောင်းစွာ နှစ်သက်ထား သော်လည်း၊ ကောင်းစွာ တစ်ဆင့်ကြားထားသော်လည်း၊ ကောင်းစွာ အနုဿဝ ကြံဆထားသော်လည်း၊ ကောင်းစွာ ရှုဆင်ခြင်ထားသော်လည်း အချည်းနှီး အလကား အမှား ဖြစ်တတ်၏။ ကောင်းစွာ နှစ်သက်မထားသော်လည်း၊ ကောင်းစွာ တစ်ဆင့်ကြားမထားသော်လည်း၊ ကောင်းစွာ အနုဿဝ ကြံဆမထားသော်လည်း၊ ကောင်းစွာ ရှုဆင်ခြင် မထားသော်လည်း ဟုတ်သည် မှန်သည် မမျှတ်လို့သည် ဖြစ်တတ်၏။ ဘာရုဒ္ဓါဒေ---သစ္စာကို အစဉ်စောင့်ရှောက်သော၊ သိကြား၊ ကျွမ်းကျင်သော သူသည် ဤအရာ၌ 'ငါ၏ အယူ သည်သာ မှန်၏။ အခြားအယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း' ဟု စင်စစ် ဆုံးဖြတ်ခြင်းသို့ ရောက်ခြင်းမှာ မသင့်"

၉.၂.၃၄၇။ "အရှင်ဂေါတမ---အဘယ်မျှ အတိုင်းအရှည် ဖြင့် သစ္စာကို စောင့်ရှောက်ခြင်း ဖြစ်ပါသနည်း၊ အဘယ်မျှ အတိုင်းအရှည်ဖြင့် သစ္စာကို စောင့်ရှောက်သူ ဖြစ်ပါသနည်း။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်ဂေါတမအား သစ္စာကို စောင့်ရှောက်ခြင်းကို မေးလျှောက်ကြပါကုန်၏”ဟု လျှောက်၏။

“ဘာရုဒ္ဓါဇ---ဤသို့ ငါ့မှာ ယုံကြည်ခြင်း ဖြစ်၏”ဟု လူတစ်ယောက်မှာ သဒ္ဓါ (ယုံကြည်ခြင်း) အကယ်၍ ဖြစ်စေကာမူ ဤအယူသည်သာ မှန်၏။ အခြားအယူသည် အချင်းနီးသားတည်း”ဟု ဝေဓ်စံ ဆုံးဖြတ်ခြင်းသို့ကား မရောက်သေး။ ဤသို့ ဆိုသူသည် သစ္စာကို စောင့်၏။ ဘာရုဒ္ဓါဇ---လူတစ်ယောက်မှာ ရုပ် (နစ်သက်ခြင်း) အကယ်၍ ဖြစ်စေကာမူ၊ ဘာရုဒ္ဓါဇ---လူတစ်ယောက်မှာ အနုသဝဝ (တစ်ဆင့်ကြားခြင်း) အကယ်၍ ဖြစ်စေကာမူ၊ ဘာရုဒ္ဓါဇ---လူတစ်ယောက်မှာ အာကာရပရိဝိတက္က (အခြင်းအရာကို ကြံစည်ခြင်း) အကယ်၍ ဖြစ်စေကာမူ၊ ဘာရုဒ္ဓါဇ---ဤသို့ ငါ့မှာ အယူကို စူးစိုက်ကြည့်ရှု၍ ကျေနပ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏-ဟု ခံဒိန္နိဇ္ဈာနက္ခန္ဓိ (အယူကို စူးစိုက်ကြည့်ရှု၍ ကျေနပ်ခြင်း) လူတစ်ယောက်မှာ အကယ်၍ ဖြစ်စေကာမူ ဤအယူသည်သာ မှန်၏။ အခြားအယူသည် အချည်းနီးသားတည်း”ဟု တစ်စက်သတ် ဆုံးဖြတ်ခြင်းသို့ကား မရောက်သေး။ ဤသို့ ဆိုသူသည် သစ္စာကို စောင့်၏။ ဘာရုဒ္ဓါဇ---ဤမျှအတိုင်းအရှည်ဖြင့် သစ္စာကို စောင့်ရှောက်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ဖြင့် သစ္စာကို အစဉ်စောင့်သူ ဖြစ်၏။ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ဖြင့် ငါတို့သည် သစ္စာကို စောင့်ရှောက်ခြင်းကို သတိမတ်ကုန်၏။ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ဖြင့် သစ္စာကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်သေး။”

ဥ.၂.၃၄၈။ “အရှင်ဂေါတမ---ဤမျှအတိုင်းအရှည်ဖြင့် သစ္စာကို စောင့်ရှောက်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ဖြင့် သစ္စာကို စောင့်ရှောက်သူ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ဤမျှအတိုင်းအရှည်ဖြင့် သစ္စာကို စောင့်ခြင်းကို ရှုမြင်ကြပါကုန်၏။ အရှင်ဂေါတမ---အဘယ်မျှအတိုင်းအရှည်ဖြင့် သစ္စာကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်း ဖြစ်ပါသနည်း။ အဘယ်မျှ အတိုင်းအရှည်ဖြင့် သစ္စာကို ထိုးထွင်း၍ သိသူ ဖြစ်ပါသနည်း။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သစ္စာကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းကို အရှင်ဂေါတမအား မေးလျှောက်ပါကုန်၏”

“ဘာရုဒ္ဓါဇ---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် တစ်ခုခုသော ရွာ သို့မဟုတ် နိဂုံးကို အပ်ပြု၍ နေ၏။ ထိုရဟန်းကို သူကြွယ်တစ်ယောက်သည် ချင်းကပ်၍ လောဘတရား၊ ဒေါသတရား၊ မောဟတရား သုံးပါးတို့၌ စူးစမ်း၏။ လောဘတရား လွှမ်းမိုးခဲ့ရသော စိတ်ရှိသူသည် မသိဘဲလျက်လည်း ‘သိ၏’ ဟု ဆိုနိုင်၏။ မမြင်ဘဲလျက်လည်း ‘မြင်၏’ ဟု ဆိုနိုင်၏။ ရှည်မြင့်စွာ အကျိုးမဲ့စေမည့် ဆင်းရဲစေမည့် အရာကို သူတစ်ပါးတို့ကိုလည်း စေခိုင်းတိုက်တွန်းနိုင်၏။ ထိုသို့

သော လောဘတရားမျိုးသည် ဤအရှင်မှာ ရှိလေသလောဟု စူးစမ်း၏။ ထိုအရှင်ကို စူးစမ်းသည်ရှိသော် ‘ထိုသို့သော လောဘတရားမျိုး ဤအရှင်မှာ မရှိ၊ လိုချင်တပ်မက်မှု မရှိသော သူ၏ ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာကဲ့သို့ ဤအရှင်၏ ကိုယ်အမူအရာ နှုတ်အမူအရာသည် ဖြစ်၏။ ဤအရှင်ဟောကြားသည့် တရားသည် နက်နဲ၏။ မြင်နိုင်ခဲ၏။ ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်ခဲ၏။ ငြိမ်သက်၏။ မွန်မြတ်၏။ ကြံစည်၍ မရနိုင်။ သိမ်မွေ့၏။ ပညာရှိတို့သာ သိနိုင်၏။ တပ်နစ်သက်မှု ရှိသော သူသည် ထိုတရားမျိုးကို ဟောကြားရန် မဖြစ်နိုင်ဟု သိ၏။

ဥ.၂.၃၄၉။ စူးစမ်းသော သူသည် လောဘတရားတို့မှ စင်ကြယ်သော ထိုရဟန်းကို မြင်သောကြောင့် ထိုရဟန်းကို တစ်ဆင့် တက်၍ ဒေါသတရားတို့၌ စူးစမ်းပြန်၏။ ဒေါသတရား လွှမ်းမိုးခဲ့ရသော စိတ်ရှိသူသည် မသိဘဲလျက်လည်း ‘သိ၏’ ဟု ဆိုနိုင်၏။ မမြင်ဘဲလျက်လည်း ‘မြင်၏’ ဟု ဆိုနိုင်၏။ ရှည်မြင့်စွာ အကျိုးမဲ့စေမည့် ဆင်းရဲစေမည့် အရာကို သူတစ်ပါးတို့ကိုလည်း စေခိုင်းတိုက်တွန်းနိုင်၏။ ထိုသို့သော ဒေါသတရားမျိုး ဤအရှင်မှာ ရှိလေသလော-ဟု စူးစမ်း၏။ ထိုအရှင်ကို စူးစမ်းသည်ရှိသော် ‘ထိုသို့သော ဒေါသတရားမျိုး ဤအရှင်မှာ မရှိ၊ ဒေါသကင်းသော သူ၏ ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာကဲ့သို့ ဤအရှင်၏ ကိုယ်အမူအရာ နှုတ်အမူအရာသည် ဖြစ်၏။ ဤအရှင် ဟောကြားသည့် တရားသည် နက်နဲ၏။ မြင်နိုင်ခဲ၏။ ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်ခဲ၏။ ငြိမ်သက်၏။ မွန်မြတ်၏။ ကြံစည်၍ မသိနိုင်။ သိမ်မွေ့၏။ ပညာရှိတို့သာ သိနိုင်၏။ ဒေါသမကင်းသော သူသည် ထိုတရားကို ဟောကြားရန် မဖြစ်နိုင်ဟု သိ၏။

ဥ.၂.၃၅၀။ စူးစမ်းသော သူသည် ဒေါသတရားတို့မှ အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော ထိုရဟန်းကို မြင်သောကြောင့် ထိုရဟန်းကို တစ်ဆင့်တက်၍ မောဟတရားတို့၌ စူးစမ်းပြန်၏။ မောဟတရား လွှမ်းမိုးခဲ့ရသော စိတ်ရှိသူသည် မသိဘဲလျက်လည်း ‘သိ၏’ ဟု ဆိုနိုင်၏။ မမြင်ဘဲလျက်လည်း ‘မြင်၏’ ဟု ဆိုနိုင်၏။ ရှည်မြင့်စွာ အကျိုးမဲ့စေမည့် ဆင်းရဲစေမည့် အရာကို သူတစ်ပါးတို့အားလည်း ဆောက်တည်စေနိုင်၏။ ထိုသို့သော မောဟတရားမျိုးသည် ဤအရှင်မှာ ရှိလေသလောဟု စူးစမ်းပြန်၏။ ထိုအရှင်ကို စူးစမ်းသည်ရှိသော် ‘ထိုသို့သော မောဟတရားမျိုး ဤအရှင်မှာ မရှိ၊ မောဟကင်းသော သူ၏ ကိုယ်အမူအရာ နှုတ်အမူအရာကဲ့သို့ ဤအရှင်၏ ကိုယ်အမူအရာ နှုတ်အမူအရာသည် ဖြစ်၏။ ဤအရှင် ဟောကြားအသော တရားသည် နက်နဲ၏။ မြင်နိုင်ခဲ၏။ ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်ခဲ၏။ ငြိမ်သက်၏။ မွန်မြတ်၏။

ကြံဆ၍ မသိနိုင်၊ သိပ်မေ့၏။ ပညာရှိတို့သာ သိနိုင်၏။ မောဟမင်းသောသူသည် ထိုတရားကို ဟောကြားရန် မဖြစ်နိုင်ဟု သိ၏။

စူးစမ်းသူသည် မောဟတရားတို့မှ အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော ထိုရဟန်းကို မြင်သောကြောင့် ထိုရဟန်း၌ ယုံကြည်မှုကို ခြံစားစေ၏။ ယုံကြည်မှု ဖြစ်သည်ရှိသော် ရှင်းကပ်၏။ ရှင်းကပ်သည် ရှိသော် ဆည်းကပ်၏။ ဆည်းကပ်သည်ရှိသော် နားထောင်၏။ နားထောင်သော သူသည် တရားကို နာယူ၏။ နာယူပြီး တရားကို ဆောင်၏။ ဆောင်ထားသောတရားတို့၏ အနက်သဘောကို စူးစမ်းဆင်ခြင်၏။ အနက်သဘောကို စူးစမ်းဆင်ခြင်သည်ရှိသော် တရားတို့သည် စိတ်၌ ထင်ရှားလာကုန်၏။ ဝါ-သဘောကျ၏။ တရားတို့သည် စိတ်၌ ထင်ရှားလာကုန်သည်ရှိသော် အလိုဆန္ဒသည် ဖြစ်၏။ အလိုဆန္ဒ ဖြစ်သည်ရှိသော် အားထုတ်၏။ အားထုတ်သည်ရှိသော် နှိုင်းချိန်၏။ နှိုင်းချိန်ပြီးသော် ပြင်းစွာအားထုတ်၏။ ပြင်းစွာ အားထုတ်၍ စိတ်စိုက်နေသည်ရှိသော် ကိုယ် (နာမကာယ) ဖြင့်လည်း ဖွန်မြတ်သော သစ္စာကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်၏။ ပညာဖြင့်လည်း ထိုထွင်း၍ မြင်နိုင်၏။ အာရဒ္ဓါဒေ---ဤမျှအတိုင်းအရှည်ဖြင့် မှတ် လျော်စွာ သိခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ဖြင့် မှတ် လျော်စွာ သိသူ ဖြစ်၏။ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ဖြင့်လည်း ငါတို့သည် သစ္စာကို လျော်စွာ သိခြင်းကို သတ်မှတ် ပြောဆိုကုန်၏။ ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းသည်ကား မဖြစ်သေးသည်သာတည်း။

ဇ.၂-၃၅၁။ "အရှင်ဂေါတမ---ဤမျှအတိုင်းအရှည်ဖြင့် မှတ်လျော်စွာ သိခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ဖြင့် မှတ် လျော်စွာ သိသူ ဖြစ်၏။ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် မှတ်လျော်စွာ သိခြင်းကို မြင်ကြပါကုန်၏။ အရှင်ဂေါတမ---အဘယ်မျှအတိုင်းအရှည်ဖြင့် ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းသည် ဖြစ်ပါသနည်း။ ဖိုလ်သို့ အစဉ်ရောက်ပါသနည်း။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်ဂေါတမအား ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းကို မေးလျှောက်ပါကုန်၏။"

"ဘာရဒ္ဓါဒေ---ထိုတရားတို့ကိုပင်လျှင် ထုံခြင်းကြောင့်၊ ပွားများခြင်းကြောင့်၊ အကြိမ်များစွာ လေ့လာခြင်းကြောင့် ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ဘာရဒ္ဓါဒေ---ဤမျှအတိုင်းအရှည်ဖြင့် ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ဖြင့် ဖိုလ်သို့ လျော်စွာ ရောက်၏။ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ဖြင့်လည်း ငါတို့သည် ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းကို သတ်မှတ်ကုန်၏။"

ဇ.၂-၃၅၂။ "အရှင်ဂေါတမ---ဤမျှအတိုင်းအရှည်ဖြင့် ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ဖြင့် ဖိုလ်သို့ လျော်စွာ ရောက်၏။ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းကို မြင်ကြပါကုန်၏။ အရှင်ဂေါတမ---အဘယ်တရားသည် ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူးပြုပါသနည်း။"

"ဘာရဒ္ဓါဒေ---မဂ်ကို အားထုတ်ခြင်းသည် ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူးပြု၏။ အကယ်၍ ထိုမဂ်ကို အားထုတ်ခြင်းအံ့၊ ဖိုလ်သို့ လျောက်ပတ်စွာ မရောက်နိုင်လေရာ၊ မဂ်ကို အားထုတ်ခြင်းကြောင့်သာ ဖိုလ်သို့ လျောက်ပတ်စွာ ရောက်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် မဂ်ကို အားထုတ်ခြင်းသည် ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူးပြု၏။"

"အရှင်ဂေါတမ---မဂ်ကို အားထုတ်ခြင်းအား အဘယ်တရားသည် များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်ပါသနည်း။"

"ဘာရဒ္ဓါဒေ---နှိုင်းချိန်ခြင်းသည် မဂ်ကို အားထုတ်ခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်၏။ အကယ်၍ မနှိုင်းချိန်ခြင်းအံ့၊ ဤမဂ်ကို ပွားများခြင်းကို အားမထုတ်လေရာ၊ နှိုင်းချိန်သောကြောင့်သာ မဂ်ကို ရအောင် အားထုတ်၏။ ထို့ကြောင့် နှိုင်းချိန်ခြင်းသည် မဂ်ကို အားထုတ်ခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်၏။"

"အရှင်ဂေါတမ---အဘယ်တရားသည် နှိုင်းချိန်ခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်ပါသနည်း။ ဘာရဒ္ဓါဒေ---အားထုတ်ခြင်းသည် နှိုင်းချိန်ခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်၏။ အကယ်၍ အားမထုတ်ခြင်းအံ့၊ မနှိုင်းချိန်လေရာ၊ အားထုတ်သောကြောင့်သာ နှိုင်းချိန်၏။ ထို့ကြောင့် အားထုတ်ခြင်းသည် နှိုင်းချိန်ခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်၏။"

"အရှင်ဂေါတမ---အဘယ်တရားသည် အားထုတ်ခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်ပါသနည်း။"

"ဘာရဒ္ဓါဒေ---ပြုလို့မှ (ဆန္ဒ)သည် အားထုတ်ခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်၏။ အကယ်၍ ပြုလို့မှ (ဆန္ဒ)မဖြစ်ခြင်းအံ့၊ အားမထုတ်လေရာ၊ ပြုလို့မှ (ဆန္ဒ)ဖြစ်သောကြောင့်သာ အားထုတ်၏။ ထို့ကြောင့် ပြုလို့မှ (ဆန္ဒ)သည် အားထုတ်ခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်၏။"

"အရှင်ဂေါတမ---ပြုလို့မှ (ဆန္ဒ)အား အဘယ်တရားသည် များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်ပါသနည်း။ ဘာရဒ္ဓါဒေ---ပြုလို့မှ (ဆန္ဒ)အား တရားတို့ကို စူးစိုက်ကြည့်၍ ကျေနပ်ခြင်း (တရားတို့ စိတ်၌ ထင်လာခြင်း၊ သဘောကျခြင်း)သည်

များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်၏။ ထိုတရားတို့ကို အကယ်၍ စူးစိုက်ကြည့်ရှု၍ ကျေနပ်ခြင်း(သဘောကျခြင်း)မဖြစ်ငြားအံ့၊ ပြုလုပ်မှု (ဆန္ဒ)သည် မဖြစ်လေရာ၊ တရားတို့ကို စူးစိုက် ကြည့်ရှု၍ ကျေနပ်(သဘောကျ)သောကြောင့်သာ ပြုလုပ်မှု (ဆန္ဒ)သည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပြုလုပ်မှု(ဆန္ဒ)အား တရားတို့ကို စူးစိုက်ကြည့်ရှု၍ ကျေနပ်(သဘောကျ)ခြင်းသည် များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်၏။

“အရှင်ဂေါတမ---တရားတို့ကို စူးစိုက်ကြည့်ရှု၍ ကျေနပ်(သဘောကျ)ခြင်းအား အဘယ်တရားသည် များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်ပါသနည်း”

“ဘာရဒ္ဒါဇ---တရားတို့ကို စူးစိုက်ကြည့်ရှု၍ ကျေနပ်(သဘောကျ)ခြင်းအား အနက်သဘောကို စူးစမ်းခြင်းသည် များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်၏။ အကယ်၍ ထိုအနက်သဘောကို စူးစမ်းခြင်းသည် မဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤတရားတို့ကို စူးစိုက်ကြည့်ရှု၍ ကျေနပ်မှုကို မရရာ၊ အနက်သဘောကို စူးစမ်းသောကြောင့်သာ တရားတို့ကို စူးစိုက်ကြည့်ရှု၍ ကျေနပ်မှုကို ရ၏။ ထို့ကြောင့် အနက်သဘောကို စူးစမ်းခြင်းသည် တရားတို့ကို စူးစိုက်ကြည့်ရှု၍ ကျေနပ်မှုအား များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်၏။”

“အရှင်ဂေါတမ---အနက်သဘောကို စူးစမ်းခြင်းအား အဘယ်တရားသည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်ပါသနည်း”

“ဘာရဒ္ဒါဇ---အနက်သဘောကို စူးစမ်းခြင်းအား တရားကို ဆောင်ခြင်း၊ မှတ်ခြင်းသည် များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်၏။ အကယ်၍ ထိုတရားကို မဆောင်ငြား၊ မမှတ်ငြားအံ့၊ ဤအနက်သဘောကို မစူးစမ်းနိုင်လေရာ တရားကို ဆောင်ထားမှတ်ထားသောကြောင့်သာ အနက်သဘောကို စူးစမ်းနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် အနက်သဘောကို စူးစမ်းခြင်းအား တရားကို ဆောင်ထားခြင်း၊ မှတ်ထားခြင်းသည် များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်၏။”

“အရှင်ဂေါတမ---တရားကို ဆောင်ထားခြင်း မှတ်ထားခြင်းအား အဘယ်တရားသည် များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်ပါသနည်း”

“ဘာရဒ္ဒါဇ---တရားကို ဆောင်ထားခြင်း၊ မှတ်ထားခြင်းအား တရားကို ကြားနာခြင်းသည် များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်၏။ အကယ်၍ ထိုတရားကို မကြားနာငြားအံ့၊ ဤတရားကို မဆောင်ထား၊ မမှတ်ထားနိုင်လေရာ၊ တရားကို ကြားနာသောကြောင့်သာ တရားကို ဆောင်နိုင်၊ မှတ်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် တရားကို ဆောင်ထားခြင်း၊ မှတ်ထားခြင်းအား

တရားတော်ကို ကြားနာခြင်းသည် များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်၏။”

“အရှင်ဂေါတမ---တရားနာခြင်းအား အဘယ်တရားသည် များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်ပါသနည်း”

“ဘာရဒ္ဒါဇ---တရားနာခြင်းအား နားစိုက်ခြင်းသည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်၏။ အကယ်၍ နားမစိုက်ငြားအံ့၊ ဤတရားကို မနာလေရာ၊ နားစိုက်သောကြောင့်သာ တရားကို နာ၏။ ထို့ကြောင့် တရားနာခြင်းအား နားစိုက်ခြင်းသည် များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်၏။”

“အရှင်ဂေါတမ---နားစိုက်ခြင်းအား အဘယ်တရားသည် များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်ပါသနည်း”

“ဘာရဒ္ဒါဇ---နားစိုက်ခြင်းအား ဆည်းကပ်ခြင်းသည် များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်၏။ အကယ်၍ မဆည်းကပ်ငြားအံ့၊ ဤသို့ နားမစိုက်လေရာ၊ ဆည်းကပ်သောကြောင့်သာ နားစိုက်၏။ ထို့ကြောင့် နားစိုက်ခြင်းအား ဆည်းကပ်ခြင်းသည် များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်၏။”

“အရှင်ဂေါတမ---ဆည်းကပ်ခြင်းအား အဘယ်တရားသည် များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်ပါသနည်း”

“ဘာရဒ္ဒါဇ---ဆည်းကပ်ခြင်းအား ချဉ်းကပ်ခြင်းသည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်၏။ အကယ်၍ ထိုသို့ မချဉ်းကပ်ငြားအံ့၊ ဤသို့ ဆည်းကပ်ခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်ရာ၊ ချဉ်းကပ်သောကြောင့်သာ ဆည်းကပ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဆည်းကပ်ခြင်းအား ချဉ်းကပ်ခြင်းသည် များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်၏။”

“အရှင်ဂေါတမ---ချဉ်းကပ်ခြင်းအား အဘယ်တရားသည် များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်ပါသနည်း”

“ဘာရဒ္ဒါဇ---ချဉ်းကပ်ခြင်းအား သဒ္ဓါ (ယုံကြည်မှု)သည် များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်၏။ အကယ်၍ ထိုသို့ သဒ္ဓါ (ယုံကြည်မှု)မဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤသို့ ချဉ်းကပ်ခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်ရာ၊ သဒ္ဓါ(ယုံကြည်မှု) ဖြစ်သောကြောင့်သာ ချဉ်းကပ်၏။ ထို့ကြောင့် ချဉ်းကပ်ခြင်းအား သဒ္ဓါ (ယုံကြည်မှု)သည် များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်၏။”

၉-၂-၃၇၃။ “ကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်ဂေါတမအား သစ္စာကို အစဉ်စောင့်ရှောက်ခြင်းကို မေးပါကုန်ပြီ။ အရှင်ဂေါတမသည် သစ္စာကို အစဉ်စောင့်ရှောက်ခြင်းကို ဖြေကြားခဲ့ပါပြီ။ ထိုဖြေကြားတော်မူချက်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် သဘောလည်း ကျလှ၏။ နှစ်သက်လည်း နှစ်သက်လှ၏။ ထိုဖြေကြားချက်ဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် နှစ်သက်သော စိတ် ရှိကြပါ

ကုန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်ဂေါတမအား သစ္စာကို လျော်စွာ သိခြင်း-စသည်ကို မေးလျှောက်ပါကုန်ပြီ။ အရှင်ဂေါတမသည် သစ္စာကို လျော်စွာ သိခြင်း-စသည်ကို ဖြေကြားခဲ့ပါပြီ။ ထို ဖြေကြားချက်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် သဘောလည်း ကျလှ၏။ နှစ်သက်လည်း နှစ်သက်လှ၏။ ထိုဖြေကြားချက် ဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် နှစ်သက်သောစိတ်ရှိကြပါကုန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မေးတိုင်းမေးတိုင်း ပြဿနာကိုပင် အရှင်ဂေါတမ သည် ဖြေကြားတော်မူ၏။ ထိုဖြေကြားချက်ကိုလည်း ကျွန်ုပ် တို့သည် သဘောလည်း ကျလှ၏။ နှစ်သက်လည်း နှစ်သက် လှပါကုန်၏။ ထိုဖြေကြားချက်ဖြင့်လည်း နှစ်သက်သော စိတ် ရှိကြပါကုန်၏။ အရှင်ဂေါတမ--- ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေးအခါက 'အလကားကတုံး၊ ရဟန်းယုတ်တို့သည် ဇာတ်နိမ့်ကုန်၏။ မည်ညစ်ကုန်၏။ ပြဟာမင်း၏ ခြေမှ ဓမ္မေစ္စားကုန်၏။ အဘယ်

မှာ တရားသဘောကို သိကြကုန်မည်နည်း'ဟု အထင်မှားခဲ့ ကြပါကုန်၏။ အရှင်ဂေါတမသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ရဟန်းတို့ အပေါ်၌ ရဟန်း-ဟူသော ချစ်ခြင်းကို လွန်စွာ ဖြစ်စေဘိ၏ တကား။ ရဟန်းတို့အပေါ်၌ ရဟန်း-ဟူသော ကြည်ညိုခြင်းကို လွန်စွာဖြစ်စေဘိ၏ တကား။ ရဟန်းတို့အပေါ်၌ ရဟန်း- ဟူသော ရိုသေခြင်းကို လွန်စွာ ဖြစ်စေဘိ၏တကား။ အရှင် ဂေါတမ---တရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ ပေ၏။ အရှင်ဂေါတမ---တရားတော်သည် အလွန် နှစ်သက် ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အရှင်ဂေါတမသည် ကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှ စ၍ အသက်ထက်ဆုံး ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ် သော ဥပါသကာ-ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။

၅

သေ့ကာရီသုတ်

၉.၂.၃၅၄။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သေ့ကာရီပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရွှင်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့် အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆိုပြီးနောက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။

“အရှင် ဂေါတမ---ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လေးပါးသော လုပ်ကျွေးခြင်းတို့ကို သတ်မှတ်ကြပါကုန်၏။ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးအား လုပ်ကျွေးခြင်းကို သတ်မှတ်ကြပါကုန်၏။ မင်းမျိုးအား လုပ်ကျွေးခြင်းကို သတ်မှတ်ကြပါကုန်၏။ ကုန်သည်မျိုးအား လုပ်ကျွေးခြင်းကို သတ်မှတ်ကြပါကုန်၏။ သူဆင်းရဲမျိုးအား လုပ်ကျွေးခြင်းကို သတ်မှတ်ကြပါကုန်၏။ အရှင်ဂေါတမ---ထိုလေးပါးသော လုပ်ကျွေးခြင်းတို့အနက် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးအား လုပ်ကျွေးခြင်းကို ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤသို့ သတ်မှတ်ကြပါကုန်၏-

ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည်မှလည်း ပုဂ္ဂိုလ်တို့ လုပ်ကျွေးရမည်။ မင်းမျိုးသည်မှလည်း ပုဂ္ဂိုလ်တို့ လုပ်ကျွေးရမည်။ ကုန်သည်မျိုးသည်မှလည်း ပုဂ္ဂိုလ်တို့ လုပ်ကျွေးရမည်။ သူဆင်းရဲမျိုးသည်မှလည်း ပုဂ္ဂိုလ်တို့ လုပ်ကျွေးရမည်။ အရှင်ဂေါတမ

---ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးအား လုပ်ကျွေးခြင်းကို ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤသို့ လျှင် သတ်မှတ်ပါကုန်၏။

အရှင်ဂေါတမ--- မင်းအား လုပ်ကျွေးခြင်းကို ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤသို့ သတ်မှတ်ကြပါကုန်၏။ မင်းမျိုးသည်မှလည်း မင်းကို လုပ်ကျွေးရမည်။ ကုန်သည်မျိုးသည်မှလည်း မင်းကို လုပ်ကျွေးရမည်။ သူဆင်းရဲမျိုးသည်မှလည်း မင်းကို လုပ်ကျွေးရမည်။ အရှင်ဂေါတမ--- မင်းအား လုပ်ကျွေးခြင်းကို ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤသို့လျှင် သတ်မှတ်ပါကုန်၏။

အရှင်ဂေါတမ--- ကုန်သည်မျိုးအား လုပ်ကျွေးခြင်းကို ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤသို့ သတ်မှတ်ပါကုန်၏။ ကုန်သည်မျိုးသည်မှလည်း ကုန်သည်ကို လုပ်ကျွေးရမည်။ သူဆင်းရဲမျိုးသည်မှလည်း ကုန်သည်ကို လုပ်ကျွေးရမည်။ အရှင်ဂေါတမ---ကုန်သည်အား လုပ်ကျွေးခြင်းကို ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤသို့ လျှင် သတ်မှတ်ကြပါကုန်၏။

အရှင်ဂေါတမ--- သူဆင်းရဲမျိုးအား လုပ်ကျွေးခြင်းကို ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤသို့ သတ်မှတ်ကြပါကုန်၏။ သူဆင်းရဲမျိုးသည်သာ သူဆင်းရဲအား လုပ်ကျွေးရမည်။ တစ်ပါးသော အမျိုးသည် သူဆင်းရဲကို အဘယ်မှာ လုပ်ကျွေးရလိမ့်မည်

နည်း။ အရှင်ဂေါတမ---သူဆင်းရဲအား လုပ်ကျွေးခြင်းကို ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤသို့သာလျှင် သတ်မှတ်ကြပါကုန်၏။ အရှင်ဂေါတမ--- ဤလေးပါးသော လုပ်ကျွေးခြင်းတို့ကို ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤသို့ သတ်မှတ်ကြပါကုန်၏။ ဤသို့ သတ်မှတ်ရာ၌ အရှင်ဂေါတမသည် အဘယ်သို့ ပြောဆိုချင်ပါသနည်း။

ဇ.၂-၃၅၅။ “ပုဂ္ဂိုလ်--- ‘ဤလေးပါးသော လုပ်ကျွေးခြင်းကို သတ်မှတ်ကြပါကုန်လော့’ဟု ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဤသတ်မှတ်ချက်ကို လူအားလုံးသည် ခွင့်မပြု၏လော။”

“အရှင်ဂေါတမ---ဤသို့ကား ခွင့်မပြုကြပါ။”

“ပုဂ္ဂိုလ်---ဥပမာအားဖြင့် တစ်ကွမ်းစားဖျပ် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ မရှိသည့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူတစ်ယောက်ရှိသည် ဆိုပါတော့။ ထိုသူ အလိုမရှိဘဲလျက် ‘မဟာလူ--- သင်သည် ဤအသားကိုလည်း စားရမည်၊ အစိုးကိုလည်း စားရမည်’ဟု အစိုးအစုကို ထိုသူအား ပေးရာသကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်---ဤအတူပင်လျှင် လူအားလုံးသည် ခွင့်မပြုဘဲ ဤလေးပါးသော လုပ်ကျွေးခြင်းတို့ကို ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤသို့ သတ်မှတ်ကြကုန်၏။ ပုဂ္ဂိုလ်---ငါသည် အလုပ်ဆောင်သူကို လုပ်ကျွေးသင့်၏ဟု မဟောကြား။ ပုဂ္ဂိုလ်---ငါသည် အလုပ်ဆောင်သူကို မလုပ်ကျွေးသင့်ဟူ၍လည်း မဟောကြား။ ပုဂ္ဂိုလ်---ယင်းသို့ လုပ်ကျွေးခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် လုပ်ကျွေးသော သူသည် ယုတ်မာသူဖြစ်၍ မြင့်မြတ်သူမဖြစ်နိုင်ကြားအံ့။ ထိုသို့ သဘောရှိသော လုပ်ကျွေးခြင်းတို့ကို လုပ်ကျွေးသင့်၏ဟု ငါ မဟောကြား။ ပုဂ္ဂိုလ်---ယင်းသို့ လုပ်ကျွေးခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် လုပ်ကျွေးသော သူသည် မြင့်မြတ်သူ ဖြစ်၍ ယုတ်မာသူ မဖြစ်နိုင်ကြားအံ့။ ထိုသို့ သဘောရှိသော လုပ်ကျွေးခြင်းကို လုပ်ကျွေးသင့်၏ဟု ငါ မဟောကြား။

ပုဂ္ဂိုလ်---အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်ကို လုပ်ကျွေးခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် လုပ်ကျွေးသော သင်သည် ယုတ်မာသူ ဖြစ်နိုင်၏။ မြင့်မြတ်သူ မဖြစ်နိုင်။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်ကို လုပ်ကျွေးခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် လုပ်ကျွေးသော သင်သည် မြင့်မြတ်သူ ဖြစ်နိုင်၏။ ယုတ်မာသူမဖြစ်နိုင်။ ဤနိဒါန်းသော လုပ်ကျွေးခြင်းတို့အနက် အဘယ်လုပ်ကျွေးခြင်းကို လုပ်ကျွေးမည်နည်းဟု မင်းကိုမူလည်း အကယ်၍ မေးကုန်ကြားအံ့။ ပုဂ္ဂိုလ်---မင်းသည်လည်း ကောင်းစွာ ခြေကြားပါမူ ‘အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်ကို လုပ်ကျွေးခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် လုပ်ကျွေးသော ငါသည် ယုတ်မာသူ ဖြစ်နိုင်၏။ မြင့်မြတ်သူ မဖြစ်နိုင်။ ငါသည် ထိုသို့သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို လုပ်ကျွေးမည် မဟုတ်။ ထို့ပြင် အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်ကို

လုပ်ကျွေးခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် လုပ်ကျွေးသော ငါသည် မြင့်မြတ်သူ ဖြစ်နိုင်၏။ ယုတ်မာသူ မဖြစ်နိုင်။ ထိုသို့သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါသည် လုပ်ကျွေးပါမည်’ဟု ခြေကြားလိမ့်မည်။

ပုဂ္ဂိုလ်---ပုဂ္ဂိုလ်။ ကုန်သည်တို့ကို ထိုသို့ မေးလျှင်လည်း ထိုအတူပင် ခြေကြားပေလိမ့်မည်။

ပုဂ္ဂိုလ်---မြင့်သော အမျိုး၌ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မြတ်၏ဟု ငါ မဟော။ ပုဂ္ဂိုလ်---မြင့်သော အမျိုး၌ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ယုတ်၏ဟု ငါ မဟော။ ပုဂ္ဂိုလ်---လှပသော အဆင်းရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် မြတ်၏ဟု ငါ မဟော။ ပုဂ္ဂိုလ်---လှပသော အဆင်းရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ယုတ်၏ဟု ငါ မဟော။ ပုဂ္ဂိုလ်---ကောင်းမြတ်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် မြတ်၏ဟု ငါ မဟော။ ပုဂ္ဂိုလ်---ကောင်းမြတ်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ယုတ်၏ဟု ငါ မဟော။

ဇ.၂-၃၅၆။ ပုဂ္ဂိုလ်--- အကြောင်းမူကား ဤလောက၌ အမျိုးသော သူသည် မြင့်မြတ်သော အမျိုး၌ ဖြစ်ပါလျက်လည်း။ လှပသော အဆင်းရှိသူ ဖြစ်ပါလျက်လည်း။ ကောင်းမြတ်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာရှိသူ ဖြစ်ပါလျက်လည်း သူ့အသက်ကို သတ်မလေ့ရှိ၏။ သူဥစ္စာကို ခိုးယူမလေ့ရှိ၏။ သူတစ်ပါးသားမယားကို ဖြစ်မှားကျူးလွန်လေ့ရှိ၏။ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုတတ်၏။ ကုန်းကောင်းကို ပြောဆိုတတ်၏။ ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ပြောဆိုတတ်၏။ ငြိန်ဖျင်းသော စကားကို ပြောဆိုတတ်၏။ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို မတရားရလိုခြင်းရှိ၏။ သူတစ်ပါးပျက်စီးမှုကို ရှေးရှုကြံစည်၏။ မှားသော အယူပါခံရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသူကို မြင့်မြတ်သော အမျိုး၌ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်၊ လှပသော အဆင်းရှိသူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်၊ ကောင်းမြတ်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာရှိသူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မြတ်၏ဟု ငါ မဟော။ ပုဂ္ဂိုလ်---ထို့ပြင် ဤလောက၌ အမျိုးသော သူသည် မြင့်မြတ်သော အမျိုး၌ ဖြစ်၍၊ လှပသော အဆင်းရှိသူ ဖြစ်၍၊ ကောင်းမြတ်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာရှိသူ ဖြစ်၍ သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ သူတစ်ပါးဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ သူတစ်ပါးသားမယားကို ဖြစ်မှားကျူးလွန်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ ကုန်းကောင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ ကြမ်းတမ်းသော စကားမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ ငြိန်ဖျင်းသော စကားကို ပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို မတရားရလိုခြင်းမရှိ၊ သူတစ်ပါးပျက်စီးစေလိုစိတ် မရှိ၊ မြှောင်မှန်သော အယူရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသူကို မြင့်မြတ်သော အမျိုး၌ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်၊ လှပသော

အဆင်းရှိသူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်၊ ကောင်းမြတ်သော စည်းစိမ် ဥစ္စာရှိသူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ယုတ်မာ၏-ဟု ငါ မဟော။

ဥ.၂.၃၅၇။ ပုဂ္ဂား---အလုံးစုံသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို လုပ်ကျွေး သင့်၏-ဟု ငါ မဟော၊ ပုဂ္ဂား---အလုံးစုံသော သူကို မလုပ်ကျွေးသင့်-ဟုလည်း ငါ မဟော၊ ပုဂ္ဂား---ယင်းသို့ လုပ်ကျွေးခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် လုပ်ကျွေးသော သူမှာ သဒ္ဓါတရားတိုးပွားအံ့၊ သီလတိုးပွားအံ့၊ အကြားအမြင် တိုးပွားအံ့၊ စွန့်ကြဲခြင်း တိုးပွားအံ့၊ ပညာတိုးပွားအံ့၊ ထိုသို့ သဘော ရှိသော လုပ်ကျွေးခြင်းကို လုပ်ကျွေးသင့်၏-ဟု ငါ ဟော၏။ ပုဂ္ဂား---ယင်းသို့ လုပ်ကျွေးခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် လုပ်ကျွေးသောသူအား သဒ္ဓါတရား မတိုးပွားအံ့၊ သီလမတိုးပွားအံ့၊ အကြားအမြင် မတိုးပွားအံ့၊ စွန့်ကြဲခြင်း မတိုးပွားအံ့၊ ပညာမတိုးပွားအံ့၊ ထိုသို့သဘော ရှိသော လုပ်ကျွေးခြင်းကို လုပ်ကျွေးသင့်၏-ဟု ငါ မဟော” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဥ.၂.၃၅၈။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော ဧသုကာရီပုဂ္ဂား သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်၏-“အရှင် ဂေါတမ--- လေးပါးသော ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာတို့ကို ပုဂ္ဂားတို့ သတ်မှတ်ကြပါကုန်၏၊ ပုဂ္ဂား၏ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာကို သတ်မှတ် ကြပါကုန်၏၊ မင်း၏ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာကို သတ်မှတ်ကြပါကုန်၏။ ကုန်သည်၏ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာကို သတ်မှတ်ကြပါကုန်၏၊ သူ ဆင်းရဲ၏ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာကို သတ်မှတ်ကြပါကုန်၏။ အရှင် ဂေါတမ---ထိုလေးပါးသော ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာတို့အနက် ဤသည် ဆွမ်းခံခြင်းကို ပုဂ္ဂား၏ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ-ဟူ၍ ပုဂ္ဂားတို့ သတ်မှတ်ကြပါကုန်၏၊ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ခြင်း-ဟူသော ပုဂ္ဂားတို့၏ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာကို မထိမဲ့မြင်ပြုသော ပုဂ္ဂားသည် အရှင်မပေးသော သူတစ်ပါးဥစ္စာကို ခိုးယူသော နွား ကျောင်းသားကဲ့သို့ ကိုယ့်ကိုးစွ မဟုတ်သည်ကို ပြသည် မည်၏။ အရှင်ဂေါတမ---ဤသို့လျှင် ပုဂ္ဂား၏ ဤကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာကို ပုဂ္ဂားတို့ သတ်မှတ်ကြပါကုန်၏။

အရှင်ဂေါတမ--- ဤသည် လေးနှင့် တောင့်ကို မင်း၏ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ-ဟု ပုဂ္ဂားတို့ သတ်မှတ်ကြပါကုန်၏၊ လေးနှင့် တောင့်-ဟူသော မင်း၏ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာကို မထိမဲ့မြင်ပြုသော မင်းသည် အရှင် မပေးသော သူတစ်ပါးဥစ္စာကို ခိုးယူသော နွားကျောင်းသား ကဲ့သို့ ကိုယ့်ကိုးစွ မဟုတ်သည်ကို ပြသည် မည်၏။ အရှင်ဂေါတမ---ဤသို့လျှင် မင်း၏ ဤကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာကို ပုဂ္ဂားတို့ သတ်မှတ်ကြပါကုန်၏။

အရှင်ဂေါတမ--- ဤသည် လယ်ထွန်ခြင်း၊ နွားကျောင်း ခြင်းကို ကုန်သည်၏ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ-ဟု ပုဂ္ဂားတို့ သတ်မှတ်

ကြပါကုန်၏၊ လယ်ထွန်ခြင်း၊ နွားကျောင်းခြင်း-ဟူသော ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာကို မထိမဲ့မြင်ပြုသော ကုန်သည်သည် အရှင် မပေးသော သူတစ်ပါးဥစ္စာကို ခိုးယူသော နွားကျောင်းသား ကဲ့သို့ ကိုယ့်ကိုးစွ မဟုတ်သည်ကို ပြသည်မည်၏။ အရှင် ဂေါတမ---ဤသို့လျှင် ကုန်သည်၏ ဤကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာကို ပုဂ္ဂားတို့ သတ်မှတ်ကြပါကုန်၏။

အရှင်ဂေါတမ---ဤသည် မြက်ရိတ်တံစဉ်နှင့် ထမ်းပိုးကို သုဆင်းရဲ၏ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ-ဟု ပုဂ္ဂားတို့ သတ်မှတ်ကြ ပါကုန်၏၊ မြက်ရိတ်တံစဉ်နှင့် ထမ်းပိုး-ဟူသော ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာကို မထိမဲ့မြင်ပြုသော သုဆင်းရဲသည် အရှင်မပေးသော သူတစ်ပါးဥစ္စာကို ခိုးယူသော နွားကျောင်းသားကဲ့သို့ ကိုယ့်ကိုးစွမဟုတ်သည်ကို ပြသည် မည်၏။ အရှင်ဂေါတမ ---ဤသို့လျှင် သုဆင်းရဲ၏ ဤကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာကို ပုဂ္ဂားတို့ သတ်မှတ်ကြပါကုန်၏။ အရှင်ဂေါတမ---ဤလေးပါးသော ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာတို့ကို ပုဂ္ဂားတို့ သတ်မှတ်ကြပါကုန်၏။ ဤ အရာ၌ အရှင်ဂေါတမသည် အဘယ်သို့ ပြောဆိုချင်ပါ သနည်း”

ဥ.၂.၃၅၉။ “ပုဂ္ဂား--- “ဤလေးပါးသော ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာတို့ကို သတ်မှတ်ကြပါကုန်လော့”ဟု ပုဂ္ဂားတို့၏ ဤ သတ်မှတ်ချက်ကို အလုံးစုံသော လူအပေါင်းသည် ခွင့်ပြု ၏လော့”

“အရှင်ဂေါတမ---ဤသို့ကား ခွင့်မပြုပါ”

“ပုဂ္ဂား--- ဥပမာအားဖြင့် တစ်ကွမ်းစားမျှပင် ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာမရှိသည့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူတစ်ယောက် ရှိသည် ဆိုပါတော့၊ ထိုသူ အလိုမရှိဘဲလျက် ‘ဟေ့လူ---သည်သည် ဤအသားကိုလည်း စားရမည်၊ အမှီးကိုလည်း ပေးရမည်’ဟု ထိုသူအား အဖို့အစုကို ပေးရာသကဲ့သို့ ပုဂ္ဂား---ဤအတူ ပင်လျှင် အလုံးစုံသော လူအပေါင်းက ခွင့်မပြုပါဘဲလျက် ဤလေးပါးသော ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာတို့ကို ပုဂ္ဂားတို့ သတ်မှတ် ကြကုန်၏။

ပုဂ္ဂား---မြတ်သော လောကုတ္တရာတရားကို လူသား၏ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ-ဟူ၍ ငါ သတ်မှတ်၏၊ ရှေး၌ ဖြစ်သော၊ မိဘမှ ဆင်းသက်လာသော အမျိုးအနွယ်ကို သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ဖြစ်ရာ အမျိုးအားဖြင့်သာလျှင် ခေါ်ဝေါ်ရ၏၊ မင်းမျိုး၌ အကယ်၍ ခန္ဓာကိုယ် ဖြစ်သည် ဖြစ်အံ့၊ မင်း-ဟူ၍သာ ခေါ်ဝေါ်ရ၏၊ ပုဂ္ဂားမျိုး၌ အကယ်၍ ခန္ဓာကိုယ် ဖြစ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ပုဂ္ဂား-ဟူ၍သာ ခေါ်ဝေါ်ရ၏၊ ကုန်သည်မျိုး၌ အကယ်၍ ခန္ဓာကိုယ် ဖြစ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ကုန်သည်-ဟူ၍သာ ခေါ်ဝေါ်ရ၏၊ သုဆင်းရဲ

မျိုး၌ အကယ်၍ နွေကုန်သလျှင် ဖြစ်သည့် ဖြစ်အံ့၊ သုဆင်းရဲ-ဟူ၍သာ ခေါ်ဝေါ်ရ၏။

ပုဂ္ဂား---ဥပမာအားဖြင့် မီးသည် ထိုထိုတောက်ပကြောင်းဖြင့်သာလျှင် ခေါ်ဝေါ်ရ၏။ အကယ်၍ မီးသည် ထင်းကို အစွဲ ပြု၍ တောက်ပခြင်းအံ့၊ ထင်းမီး-ဟူ၍သာလျှင် ခေါ်ဝေါ်ရ၏။ အကယ်၍ မီးသည် ဝါးကို အစွဲပြု၍ တောက်ပခြင်းအံ့၊ ဝါးမီး-ဟူ၍သာလျှင် ခေါ်ဝေါ်ရ၏။ အကယ်၍ မီးသည် မြက်ကို အစွဲပြု၍ တောက်ပခြင်းအံ့၊ မြက်မီး-ဟူ၍သာလျှင် ခေါ်ဝေါ်ရ၏။ အကယ်၍ မီးသည် နွားချေးကို အစွဲပြု၍ တောက်ပခြင်းအံ့၊ နွားချေးမီး-ဟူ၍သာလျှင် ခေါ်ဝေါ်ရ၏။ ပုဂ္ဂား---ဤအတူပင်လျှင် ပြတ်သော လောကုတ္တရာတရားကို လူသား၏ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ-ဟူ၍ ငါ သတ်မှတ်၏။

ရှေး၌ ဖြစ်သော၊ မိဘမှ ဆင်းသက်လာသော အမျိုးအနွယ်ကို သူ၏ နွေကုန်သဖြင့်ရာ အမျိုးအားဖြင့်သာလျှင် ခေါ်ဝေါ်ရ၏။ မင်းမျိုး၌ အကယ်၍ နွေကုန်သလျှင် ဖြစ်အံ့၊ မင်း-ဟူ၍သာ ခေါ်ဝေါ်ရ၏။ ပုဂ္ဂားမျိုး၌ အကယ်၍ နွေကုန်သလျှင် ဖြစ်အံ့၊ ပုဂ္ဂား-ဟူ၍သာ ခေါ်ဝေါ်ရ၏။ ကုန်သည်မျိုး၌ အကယ်၍ နွေကုန်သလျှင် ဖြစ်အံ့၊ ကုန်သည်-ဟူ၍သာ ခေါ်ဝေါ်ရ၏။ သုဆင်းရဲမျိုး၌ အကယ်၍ နွေကုန်သလျှင် ဖြစ်အံ့၊ သုဆင်းရဲ-ဟူ၍သာ ခေါ်ဝေါ်ရ၏။

ပုဂ္ဂား---အကယ်၍ မင်းမျိုးမှ ဖြစ်စေ၊ ပုဂ္ဂားမျိုးမှ ဖြစ်စေ၊ ကုန်သည်မျိုးမှ ဖြစ်စေ၊ သုဆင်းရဲမျိုးမှ ဖြစ်စေ ထွက်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခြင်းအံ့၊ ထိုသူသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော သုတ်၊ အဘိဓမ္မာ၊ ဝိနည်းကို အစွဲပြု၍ သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်အံ့၊ သူ့ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်အံ့၊ မမြတ်သော မထွန်အကျင့်မှ ရှောင်ကြဉ်အံ့၊ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်အံ့၊ ကုန်းစကားမှ ရှောင်ကြဉ်အံ့၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားမှ ရှောင်ကြဉ်အံ့၊ ဗြန်ဖျင်းသော စကားမှ ရှောင်ကြဉ်အံ့၊ သူ့ဥစ္စာ မတရားရရန် ရှေးရူ မကြံစည်အံ့၊ သူတစ်ပါးပျက်စီးရန် ရှေးရူမကြံစည်အံ့၊ မှန်သော အယူရှိခြင်းအံ့၊ နည်းလမ်းမှန်သော ကုသိုလ်တရားကို ပြည့်စုံစေသူ ဖြစ်၏။

ဥ.၂.၃၆၀။ ပုဂ္ဂား---သင် တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ ဤနေရာ၌ ပုဂ္ဂားသည်သာလျှင် ရန်ကင်းစေလို၊ ဆင်းရဲကင်းစေလိုသော မေတ္တာစိတ်ကို ပွားများခြင်းမှာ စွမ်းနိုင်သလော့၊

မင်းသည် မစွမ်းနိုင်ဘူးလော့၊ ကုန်သည်သည် မစွမ်းနိုင်ဘူးလော့၊ သုဆင်းရဲသည် မစွမ်းနိုင်ဘူးလော့။

“အရှင်ဂေါတမ---ဤသို့ကား မဖြစ်သင့်ပါ။ အရှင်ဂေါတမ---ဤနေရာ၌ အမျိုးလေးပါးလုံးပင် ရန်ကင်းစေလို၊ ဆင်းရဲကင်းစေလိုသော မေတ္တာစိတ်ကို ပွားများခြင်းမှာ စွမ်းနိုင်ပါ၏။”

“ပုဂ္ဂား---ဤအတူပင်လျှင် အကယ်၍ မင်းမျိုးမှ ဖြစ်စေ၊ ပုဂ္ဂားမျိုးမှ ဖြစ်စေ၊ ကုန်သည်မျိုးမှ ဖြစ်စေ၊ သုဆင်းရဲမျိုးမှ ဖြစ်စေ ထွက်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခြင်းအံ့၊ ထိုသူသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော သုတ်၊ အဘိဓမ္မာ၊ ဝိနည်းကို အစွဲပြု၍ သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ စသည်ကို ပြုခြင်းအံ့၊ နည်းလမ်းမှန်သော ကုသိုလ်တရားကို ပြည့်စုံစေသူ ဖြစ်၏။

ဥ.၂.၃၆၁။ ပုဂ္ဂား---သင် တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ ပုဂ္ဂားသည်သာ ကြေးတုန်းဆပ်ပြာကို ယူ၍ မြစ်သို့ သွားလျက် မြူအညစ်အကြေးကို မျှော့ခြင်းမှာ စွမ်းနိုင်သလော့၊ မင်းမျိုးသည် မစွမ်းနိုင်ဘူးလော့၊ ကုန်သည်မျိုးသည် မစွမ်းနိုင်ဘူးလော့၊ သုဆင်းရဲမျိုးသည် မစွမ်းနိုင်ဘူးလော့။

“အရှင်ဂေါတမ---အမျိုးလေးပါးလုံးပင် စွမ်းနိုင်ပါကုန်၏။”

“ပုဂ္ဂား---ဤအတူပင်လျှင် အကယ်၍ မင်းမျိုးမှ ဖြစ်စေ၊ ပုဂ္ဂားမျိုးမှ ဖြစ်စေ၊ ကုန်သည်မျိုးမှ ဖြစ်စေ၊ သုဆင်းရဲမျိုးမှ ဖြစ်စေ လူ့ဘောင်မှ ထွက်ကာ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခြင်းအံ့၊ ထိုသူသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော သုတ်၊ အဘိဓမ္မာ၊ ဝိနည်းကို အစွဲပြု၍ သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်း၊ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ စသည်ကို ပြုခြင်းအံ့၊ နည်းလမ်းမှန်သော ကုသိုလ်တရားကို ပြည့်စုံစေသူ ဖြစ်၏။

ဥ.၂.၃၆၂။ ပုဂ္ဂား---သင် တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ ဤလောက၌ ရေမြေကို အစိုးရသော မင်းသည် အမျိုးမျိုးသော အမျိုးစာတိရိစ္ဆာန်သော လူတစ်ရာကို “အချင်းတို့---လာကြကုန်လော့၊ မင်းမျိုး၊ ပုဂ္ဂားမျိုး၊ ဗြူ၊ စားမျိုးဖြစ်ကုန်သော သူတို့သည် ကျွန်သားမီးပွတ်ကျည်၊ အင်ကြင်းသားမီးပွတ်ကျည်၊ ထင်းရှူးသားမီးပွတ်ကျည်၊ နွေကူးသားမီးပွတ်ကျည်၊ ကြာပဒုဗ္ဗာသားမီးပွတ်ကျည်ကို ယူ၍ ခတ်ကာ မီးကို ဖြစ်စေကြကုန်လော့၊ ထိုမှတစ်ပါး အချင်းတို့---လာကြကုန်လော့၊ ဒွန်းစက္ကားမျိုး၊ မုဆိုးတံငါမျိုး၊ နီးသမားမျိုး၊ ရထားလုပ်သမားမျိုး၊ ပန်းဖိုက်သွန် (ဘင်ကူး) မျိုး ဖြစ်ကုန်သော သူတို့သည် ဓမ္မစားကျင်းမီးပွတ်ကျည်၊ ဝက်စား

ကျင်းမီးပွတ်ကျည်၊ ဆိုးရည်စားကျင်းမီးပွတ်ကျည်၊ ကြက်ဆူသားထင်းမီးပွတ်ကျည်ကို ယူ၍ ခတ်ကာ မီးကို ဖြစ်စေကြကုန်လော့”ဟု အမိန့်ချမှတ်သည် ဆိုပါတော့။

ပုဂ္ဂိုလ်---သင် တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ မင်းမျိုး၊ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၊ ခြွေစားမျိုးဖြစ်သော သူတို့သည် ကျွန်းသားမီးပွတ်ကျည်၊ အင်ကြင်းသားမီးပွတ်ကျည်၊ ထင်းရှူးသားမီးပွတ်ကျည်၊ စန္ဒကူးသားမီးပွတ်ကျည်၊ ကြာပဒုမ္မာသားမီးပွတ်ကျည်ကို ယူ၍ ခတ်ကာ မီးကို ဖြစ်စေကြခြင်းအံ့၊ ထိုမီးသည်သာလျှင် အလှူရှိသည်၊ အဆင်းရှိသည်၊ အရောင်ရှိသည် ဖြစ်နိုင်သလော၊ ထိုမီးဖြင့်သာလျှင် မီးနှင့်ဆိုင်ရာ ကိစ္စအရပ်ရပ်ကိုလည်း ပြုစွမ်းနိုင်လေသလော။

ထိုမှတစ်ပါး ခွန်းစက္ကားမျိုး၊ မုဆိုးတံငါမျိုး၊ နှီးသမားမျိုး၊ ရထားလုပ်သမားမျိုး၊ ပန်းခိုက်သွန် (ဘင်ကုန်း)မျိုး ဖြစ်ကုန်သော သူတို့သည် ခွေးစားကျင်းမီးပွတ်ကျည်၊ ဝက်စားကျင်းမီးပွတ်ကျည်၊ ဆိုးရည်စားကျင်းမီးပွတ်ကျည်၊ ကြက်ဆူသားထင်းမီးပွတ်ကျည်ကို ယူ၍ ခတ်ကာ မီးကို ဖြစ်စေကြခြင်းအံ့၊ ထိုမီးစေတော့သည် အလှူမရှိသည်၊ အဆင်းမရှိသည်၊ အရောင်မရှိသည် ဖြစ်ရာသလော၊ ထိုမီးဖြင့်ကား မီးနှင့်ဆိုင်ရာ ကိစ္စအရပ်ရပ်ကို ပြုခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ရာသလော”

“အရှင်ဂေါတမ--- ထိုမီးအားလုံးပင် အလှူ ရှိပါ၏၊ အဆင်း ရှိပါ၏၊ အရောင် ရှိပါ၏၊ အလုံးစုံသော မီးဖြင့်ပင် မီးနှင့်ဆိုင်ရာ ကိစ္စအရပ်ရပ်ကို ပြုခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ပါ၏”

“ပုဂ္ဂိုလ်---ဤအတူပင်လျှင် ထိုအမျိုးလေးပါးလုံးမှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်လာသူ အားလုံးပင် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော သုတ်၊ အဘိဓမ္မာ၊ ဝိနည်းကို အစွဲပြု၍ သူ့အသက်ကိုသတ်ခြင်းမှ ရောင်ကြည့်ခြင်းစသည်ကို ပြုခြင်းအံ့၊ ထိုသူအားလုံးပင် နည်းလမ်းမှန်သော ကုသိုလ်တရားကို ပြည့်စုံစေသူရည်း ဖြစ်၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ဓဿကာဇီပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို “အရှင်ဂေါတမ---တရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏၊ အရှင်ဂေါတမ---တရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏၊ အရှင်ဂေါတမသည် ကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှ အစပြု၍ ရတနာသုံးပါးကို အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တတ်သော ဥပါသကာ-ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ”ဟု လျှောက်ထားခဲ့လေသည်။

• • • • •

ဝါသေဋ္ဌသုတ်

၉.၂.၃၆၃၊ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကုဏ္ဍနက်လနီဝံ၊ ကုဏ္ဍနက်လတောအုပ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ အလွန်ထင်ရှား ကျော်စောကုန်သော၊ များစွာသော ပုဂ္ဂိုလ်များသုဋ္ဌေတို့သည် ကုဏ္ဍနက်လနီဝံ၌ တည်းခိုနေကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသုဋ္ဌေတို့ကား- စင်္ကြံပုဂ္ဂိုလ်၊ တာရုဏ္ဏပုဂ္ဂိုလ်၊ ပေါက်ရသောပုဂ္ဂိုလ်၊ စာကုသောကပုဂ္ဂိုလ်၊ တောဒေယျပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အလွန်ထင်ရှား ကျော်စောကုန်သော အခြားပုဂ္ဂိုလ်များသုဋ္ဌေတို့တည်း။ ထိုအခါ ဝါသေဋ္ဌနှင့် ဘာရုဒ္ဓါလုလင်တို့သည် အညောင်မပြ လမ်းလျှောက်ခြင်းဖြင့် တစ်ယောက်နောက် တစ်ယောက် လိုက်ကာ စင်္ကြံလျှောက်လှည့်လည်နေကြလျက် ဆွေးနွေးကြ၏- "အချင်း--- အဘယ့်ကြောင့် ဗြာဟ္မဏ(သုတော်မြတ်)မည်သနည်း"ဟု ဝါသေဋ္ဌလုလင်က မေး၏။

ဘာရုဒ္ဓါလုလင်က ဖြေ၏- "သုဇယံချင်း---လူတစ်ယောက်သည် အခါဘက် အမတ်က နှစ်ဖက်လုံးတို့မှ ကောင်းသော အမျိုးစာတို့ ရှိ၏။ ဘိုးဘေးမှနှစ်ဆက်တိုင်အောင် မျိုးရိုးသန်သော အဝိဝမ်းရှိ၏။ အမျိုးစာတို့နှင့် စပ်သော စကားဖြင့် အပယ်မခံရ၊ အကဲ့ရဲ့ မခံရ၊ အချင်း--- ဤအကြောင်းကြောင့် ဗြာဟ္မဏ(သုတော်မြတ်)မည်၏။"

ဝါသေဋ္ဌလုလင်က ပြော၏။ "သုဇယံချင်း---လူတစ်

ယောက်သည် သီလလည်း ရှိ၏။ ဝတ်အကျင့်နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ သုဇယံချင်း--- ဤအကြောင်းကြောင့် ဗြာဟ္မဏ(သုတော်မြတ်)မည်၏။"

ဤသို့လျှင် ဘာရုဒ္ဓါလုလင်သည် ဝါသေဋ္ဌလုလင်ကို နားလည်အောင် ရှင်းမပြနိုင်၊ ဝါသေဋ္ဌလုလင်သည်လည်း ဘာရုဒ္ဓါလုလင်ကို နားလည်အောင် ရှင်းမပြနိုင်။

ထိုအခါ ဝါသေဋ္ဌလုလင်သည် ဘာရုဒ္ဓါလုလင်အား ပြော၏။ "သုဇယံချင်း---သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုလာသော သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းဂေါတမသည် ကုဏ္ဍနက်လနီဝံ၊ ကုဏ္ဍနက်လတောအုပ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအရင် ဂေါတမ၏ ကောင်းသော ဂုဏ်သတင်းသည် ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏။ သုဇယံချင်း---လာ၊ သွားကြရဲ့၊ ရဟန်းဂေါတမထံသို့ ချင်းကပ်၍ ဤအကြောင်းကို ရဟန်းဂေါတမအား မေးမြန်းကြကုန်ရဲ့၊ ရဟန်းဂေါတမ---ဖြေကြားသည့်အတိုင်း ထိုအကြောင်းကို ငါတို့ မှတ်သားကြမည်။"

"ကောင်းပြီ သုဇယံချင်း---"

၉.၂.၃၆၄၊ ထိုအခါ ဝါသေဋ္ဌနှင့် ဘာရုဒ္ဓါလုလင်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချင်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆိုကုန်၏။ ဝမ်းမြောက် ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆိုပြီး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော ဝါသေဋ္ဌလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဂါထာတို့ဖြင့် ရွတ်ဆိုလျှောက်ကြား၏-

“အရှင်ဂေါတမ---ကျွန်ုပ်သည် ပေါက္ခရာသတိ ပုဏ္ဏား၏ တပည့်ကြီး ဖြစ်ပါ၏။ ဤလုလင်သည် ကား တာရုက္ခပုဏ္ဏား၏ တပည့်ကြီး ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးလုံးကိုပင် ဗေဒင်သုံးပုံကို တတ်မြောက်ပြီးသူများဟူ၍ ဆရာကလည်း ခွင့်ပြု၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ဝန်ခံပါကုန်၏။

ဗေဒင်သုံးပုံကို အလုံးစုံ အကြွင်းမဲ့ တတ်မြောက်ပါကုန်၏။ ပြောဆိုသော အရာ၌လည်း ဆရာနှင့် တူသည် ဖြစ်ပါကုန်၏။ အရှင်ဂေါတမ---ထိုကျွန်ုပ်တို့မှာ အမျိုးဇာတ်ဝါဒကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုရာ၌ အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေပါ၏။

အမျိုးဇာတ်ကြောင့် ဗြာဟ္မဏ (သုတော်မြတ်) မည်၏-ဟု ဘာရဇ္ဈသည့် ပြောဆိုပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည်ကား မိမိပြုသော အမှုကြောင့် ဗြာဟ္မဏ (သုတော်မြတ်) မည်၏-ဟု ပြောဆိုပါ၏။ ငါးပါးသော စက္ခု ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား---ကျွန်ုပ်တို့ ငြင်းခုံကြပုံကို သိတော်မူပါလော့။

ထိုအကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် အချင်းချင်း နားလည်မှုရအောင် ရှင်းမပြနိုင်ကြပါကုန်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိ၏-ဟု ထင်ရှားကျော်စောသော မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက်ခြင်းဟု လာခဲ့ကြပါကုန်၏။

လောက၌ ဂေါတမနည်းစွာ အရှင်ဘုရားကို လူအများတို့သည် ချဉ်းကပ်ကြ၍ လက်အုပ်ချီမှီး ကုန်လျက် ရှိသေးမြတ်နိုး ရှိနိုးကြပါကုန်၏။

လောက၌ မျက်စိသဖွယ် ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်တော်မူသော အရှင်ဂေါတမဟော ကျွန်ုပ်တို့သည် မေးလျှောက်ကြပါကုန်၏။ အမျိုးဇာတ်ကြောင့် ဗြာဟ္မဏ (သုတော်မြတ်) မည်ပါသလော။ ထိုသို့ မဟုတ်ပြုလုပ်ပြောဆိုသော အမှုကြောင့် ဗြာဟ္မဏ (သုတော်မြတ်) မည်ပါသလော။ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်မြတ်) မည်ကြောင်းကို မသိကြကုန်သော ကျွန်ုပ်တို့အား သိနိုင်လောက်အောင် ဟောကြားတော်မူပါ ဘုရား။”

၉-၂.၃၆၅။ “ဝါသေဋ္ဌ---ငါသည် သင်တို့အား သတ္တဝါတို့၏အမျိုးဇာတ်အကျယ်ကို အမှန်အတိုင်း ဖြေကြားပေအံ့။ ဝါသေဋ္ဌ---အမျိုးဇာတ်တို့သည် အချင်းချင်း ကွဲပြားကြကုန်သည်သာ။

မြက်သစ်ပင်တို့ကိုလည်း သိကြကုန်လော့။ မြက်သစ်ပင်တို့သည်ကား ပြန့်၍ မသိနိုင်ကြကုန်။ ထိုမြက်သစ်ပင်တို့၏ ပုံသဏ္ဌာန်သည် အမျိုးဇာတ်အတိုင်း ဖြစ်၏။ မှန်၏။ အမျိုးဇာတ်တို့သည် အချင်းချင်း ကွဲပြားကြကုန်၏။

ထိုမှတစ်ပါး ပေါက်ဖတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ နံကောင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပိုးရွှံ့ ခြပုန်းတိုင်အောင်သော သတ္တဝါတို့ကိုလည်းကောင်း သိကြကုန်လော့။ ထိုသတ္တဝါတို့၏ ပုံသဏ္ဌာန်သည် အမျိုးဇာတ်အတိုင်း ဖြစ်၏။ မှန်၏။ အမျိုးဇာတ်တို့သည် အချင်းချင်း ကွဲပြားကြကုန်၏။

ငယ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော၊ ကြီးသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အခြေလေးချောင်း ရှိသော သတ္တဝါတို့ကိုလည်း သိကြကုန်လော့။ ထိုအခြေလေးချောင်းရှိသော သတ္တဝါတို့၏ ပုံသဏ္ဌာန်သည် အမျိုးဇာတ်အတိုင်း ဖြစ်၏။ မှန်၏။ အမျိုးဇာတ်တို့သည် အချင်းချင်း ကွဲပြားကြကုန်၏။

မြွေတို့ကို သိကြကုန်လော့။ မြွေတို့သည် ဝမ်းရေဟူသော ခြေ ရှိကုန်၏။ ရှည်သော ကျောကုန်း ရှိကုန်၏။ ထိုမြွေတို့၏ ပုံသဏ္ဌာန်သည် အမျိုးဇာတ်အတိုင်း ဖြစ်၏။ မှန်၏။ အမျိုးဇာတ်တို့သည် အချင်းချင်း ကွဲပြားကြကုန်၏။

ထိုမှ တစ်ပါး ရေ၌ ကျက်စားသော ငါးတို့ကိုလည်း သိကြကုန်လော့။ ထိုငါးတို့၏ ပုံသဏ္ဌာန်သည် အမျိုးဇာတ်အတိုင်း ဖြစ်၏။ မှန်၏။ အမျိုးဇာတ်တို့သည် အချင်းချင်း ကွဲပြားကြကုန်၏။

ထိုမှတစ်ပါး အတောင်ကို ယာဉ်ပြု၍ ကောင်းကင်သွား ငှက်တို့ကိုလည်း သိကြကုန်လော့။ ထိုငှက်တို့၏ ပုံသဏ္ဌာန်သည် အမျိုးဇာတ်အတိုင်း ဖြစ်၏။ မှန်၏။ အမျိုးဇာတ်တို့သည် အချင်းချင်း ကွဲပြားကြကုန်၏။

ဤသတ္တဝါဇာတ်တို့၌ ပုံသဏ္ဌာန်သည် အသီးသီး အမျိုးဇာတ်အတိုင်း ဖြစ်သကဲ့သို့ ဤအတူ လူတို့၌

ပုံသဏ္ဌာန်သည် အသီးသီး အမျိုးစာတ်အတိုင်း ဖြစ်ခြင်း မရှိ။

ဆံပင်တို့ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ ဦးခေါင်း တို့ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ နားတို့ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ ဖျက်စိတ်တို့ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ စံတွင်းဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ နှာခေါင်း ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ နှုတ်ခမ်းတို့ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ ဖျက်စိတ်တို့ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ။

လည်ပင်းဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ ပခုံးတို့ဖြင့် လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ ဝမ်းမြင့်လည်း ကွဲပြား ခြင်းမရှိ၊ ကျောကုန်းဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ ခါးဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ ရင်ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ အင်္ဂါဓာတ်ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ မေထုန်အကျင့်ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ။

လက်တို့ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ ခြေတို့ဖြင့် လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ လက်ချောင်းတို့ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ လက်သည်းတို့ဖြင့်လည်း ကွဲပြား ခြင်း မရှိ၊ သလုံးခြင်းခေါင်းတို့ဖြင့်လည်း ကွဲပြား ခြင်း မရှိ၊ ပေါင်တို့ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ အဆင်းအားဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ အသံ အားဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ တစ်ဝါးသော သတ္တဝါ အမျိုးစာတ်တို့၌ကဲ့သို့ ပုံသဏ္ဌာန်သည် အမျိုးစာတ်အတိုင်း မဖြစ်သည်သာတည်း။

၉.၂.၃၆၆။ လူတို့၏ ကိုယ်၌ အသီးအခြား ထို ကွဲလွဲချက်သည် မရှိ၊ လူတို့၌ ကွဲလွဲချက်ကို အခေါ် အဝေါ်အားဖြင့်သာ ဆိုရ၏။

ဝါသေဋ္ဌ---လူတို့တွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သူသည် လယ်လုပ်ခြင်းအမှုကိုမှီ၍ အသက်မွေး၏။ ထိုသူသည် လယ်သမားသာ မည်၏။ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်မြတ်) မမည်နိုင်-ဟု သိလော့။

ဝါသေဋ္ဌ---လူတို့တွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သူသည် အမျိုးမျိုးအပြားပြား များစွာသော အတတ် ဖြင့် အသက်မွေး၏။ ထိုသူသည် အတတ်ပညာ သည်သာ မည်၏။ ဗြာဟ္မဏ(သူတော်မြတ်) မမည် နိုင်-ဟု သိလော့။

ဝါသေဋ္ဌ---လူတို့တွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သူသည် ကုန်သွယ်ခြင်းကို မှီ၍ အသက်မွေး၏။

ထိုသူသည် ကုန်သည်သာ မည်၏။ ဗြာဟ္မဏ (သူ တော်မြတ်) မမည်နိုင်-ဟု သိလော့။

ဝါသေဋ္ဌ---လူတို့တွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သူသည် သုတစ်ပါးတို့ အပိုင်းအစေအဖြစ်ဖြင့် အသက်မွေး၏။ ထိုသူသည် အစေခံသာ မည်၏။ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်မြတ်) မမည်နိုင်-ဟု သိလော့။

ဝါသေဋ္ဌ---လူတို့တွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သူသည် ခိုးယူခြင်းကို မှီ၍ အသက်မွေး၏။ ထိုသူ သည် ခိုးသူသာ မည်၏။ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်မြတ်) မမည်နိုင်-ဟု သိလော့။

ဝါသေဋ္ဌ---လူတို့တွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သူသည် လက်နက်ကို မှီ၍ အသက်မွေး၏။ ထိုသူသည် စစ်သည်သာ မည်၏။ ဗြာဟ္မဏ (သူ တော်မြတ်) မမည်နိုင်-ဟု သိလော့။

ဝါသေဋ္ဌ---လူတို့တွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သူသည် ပုရောဟိတ်အမှုဖြင့် အသက်မွေး၏။ ထို သူသည် ယဇ်ပူဇော်သမားသာ မည်၏။ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်မြတ်) မမည်နိုင်-ဟု သိလော့။

ဝါသေဋ္ဌ---လူတို့တွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သူသည် ရွာကို ဖြစ်စေ၊ တိုင်းနိုင်ငံကို ဖြစ်စေ အပိုင်စားရ၏။ ထိုသူသည် မင်းသာ မည်၏။ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်မြတ်) မမည်နိုင်-ဟု သိလော့။

မျိုးရိုးအားဖြင့် ဖြစ်ကာမျှ၊ အဓိဝမ်းတိုက်၌ ဖြစ် ကာမျှကို ဗြာဟ္မဏ(သူတော်မြတ်)မည်၏-ဟူ၍ ငါ မဆို၊ ထိုသူသည် ကြောင့်ကြမှု ရှိနေသေးမှ ဘောဝါဒီ ("ဘော ဘော"ဟု ဆိုလေ့ရှိသူ)သာ မည်၏။ ကြောင့်ကြမှု မရှိသူ၊ ခွဲလမ်းမှု မရှိသူကို ဗြာဟ္မဏ(သူတော်မြတ်)-ဟူ၍ ငါ ဆို၏။

၉.၂.၃၆၇။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် အလုံးစုံသော သံယောဇဉ်ကို ခြံတံတောက်၍ စင်စစ် တစ်မက်တွယ်တာမျှ မရှိ၊ တပ်မက်မှုကို ကျော်လွန်၏။ ကိလေသာတို့မှ ကင်း၏။ ထိုသူကို ဗြာဟ္မဏ(သူတော်မြတ်)-ဟူ၍ ငါ ဆို၏။

၉.၂.၃၆၈။ ဤဗြာဟ္မဏ(သူတော်မြတ်)- ဟူသော အမည်သည် လောက၌ ခေါ်ဝေါ် ပြောဆို ရသော အမည်မျှသာတည်း။ ဗြာဟ္မဏ၊ ဝါသေဋ္ဌ၊ ဘာရုဒ္ဓါဇ-စသော အမည်အနွယ်ကို လူတို့ ကြံဆ ထား၏။ အဆင့်ဆင့်ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုသော အမည်

အားဖြင့် လာ၏။ ထိုသို့ မွေးဖွားရာ ကာလ-စသည် တို့၌ ဆွေမျိုးတို့သည် ကြံတော့၏။

ဗြာဟ္မဏ(သုတော်မြတ်)-ဟူသော အမည်သည် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းငှာ သတ်မှတ်ထားသော အမည်မျှသာတည်း-ဟု မသိသောသူတို့၏ ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး မပြတ် ကိန်းနေသော မှားယွင်းသော အယူအဆမျှသာတည်း။ မသိသောသူတို့သည် ဗြာဟ္မဏ (သုတော်မြတ်)-ဟူသည့် အမျိုးဇာတ်အားဖြင့် ဖြစ်၏-ဟု အစဉ်အဆက် ပြောဆိုကြကုန်၏။

အမျိုးဇာတ်ကြောင့် ဗြာဟ္မဏ(သုတော်မြတ်) မဖြစ်နိုင်၊ အမျိုးဇာတ်ကြောင့် ဗြာဟ္မဏ (သုတော်မြတ်) မဟုတ်သူ မဖြစ်နိုင်၊ မိမိပြုလုပ်သော အလုပ်ကြောင့် ဗြာဟ္မဏ(သုတော်မြတ်) ဖြစ်၏။ မိမိပြုလုပ်သော အလုပ်ကြောင့် ဗြာဟ္မဏ (သုတော်မြတ်) မဟုတ်သူ ဖြစ်၏။

မိမိပြုလုပ်သော အမှုကြောင့် လယ်သမား ဖြစ်၏။ မိမိ ပြုလုပ်သော အလုပ်ကြောင့် အတတ်ပညာသည် ဖြစ်၏။ မိမိပြုလုပ်သော အလုပ်ကြောင့် ကုန်သည်ဖြစ်၏။ မိမိပြုလုပ်သော အလုပ်ကြောင့် အစေခံ ဖြစ်၏။

မိမိပြုလုပ်သော အလုပ်ကြောင့် ခိုးသူ ဖြစ်၏။ မိမိပြုလုပ်သော အလုပ်ကြောင့် စစ်သား ဖြစ်၏။ မိမိပြုလုပ်သော အလုပ်ကြောင့် ယဇ်ပူဇော်သမား ဖြစ်၏။ မိမိပြုလုပ်သော အလုပ်ကြောင့် မင်း ဖြစ်၏။

အကြောင်းကို စွဲ၍ အကျိုးဖြစ်၏-ဟု ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို မြင်လေ့ရှိကုန်သော၊ ကံ၊ ကံ၏အကျိုး၌

ကျွမ်းကျင်ကုန်သော ပညာရှိတို့သည် ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ ဤကံတရားကို မြင်ကြကုန်၏။

လောကသည် ကံကြောင့် ဖြစ်၏။ သတ္တဝါအပေါင်းသည် ကံကြောင့် ဖြစ်၏။ သွားသော ရထား၏ နားပန်းစောင်းကဲ့သို့ သတ္တဝါတို့ကို ကံက ဖွဲ့စပ်ထား၏ (ချုပ်ထား၏)။

ကိလေသာကို ခါတွက်တတ်သော ဓုတင်အကျင့်ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ မေထုန်အကျင့်ကို ရှောင်ကြဉ်ခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊ စောင့်စည်းအပ်သော သီလဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ဣန္ဒြေခြောက်ပါးကို ဆုံးမခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ ဤစီးပွားအပ်သော အထူးစင်ကြယ်သော အကြောင်းကံကြောင့် ဗြာဟ္မဏ (သုတော်မြတ်) မည်၏။ ဤသို့ သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မြတ်သော ဗြာဟ္မဏ (သုတော်မြတ်)-ဟူ၍ ငါ ဆို၏။

ဝါသေဋ္ဌ--- တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူ သည် သုံးပါးသော ဝိဇ္ဇာဉာဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ကိလေသာ အပုဝေ၍ ငြိမ်းအေး၏။ တစ်ဖန် ဘဝသစ်၌ ဖြစ်ခြင်း မရှိ၊ ထိုသူသည် ဗြဟ္မာလည်း မည်၏။ သီကြားလည်း မည်၏။ ဤသို့ သင် သိလော့-ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဇ-၂-၃၆ဇ- ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ဝါသေဋ္ဌနှင့် ဘာရမ္မိဇလုလင်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို "အရှင်ဂေါတမ ---တရားတော်သည် အလွန်နက်သက်ဖွယ်ရှိပါပေစွ၊ အရှင်ဂေါတမ ---တရားတော်သည် အလွန်နက် သက်ဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ အရှင်ဂေါတမသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ယနေ့မှ စ၍ ရတနာသုံးပါးကို အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာတို့-ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ"ဟု လျှောက်ထားကြလေကုန်၏။

၇

သုဘသုတ်

ဇ.၂-၃၇၀။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ တောဓဇယျှု၏ သားဖြစ်သော သုဘလုလင်သည် သာဝတ္ထိမြို့၊ သုကြယ်တစ်ယောက်၏ အိမ်၌ ပြုဖွယ်ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် တည်းခိုနေ၏။ ထိုအခါ သုကြယ်အိမ်၌ တည်းခိုနေသော သုဘလုလင်သည် ထိုသုကြယ်ကို "သုကြယ်---သာဝတ္ထိမြို့၊ သည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်ကုန်သော ရဟန္တာ အရှင်တို့မြင့် မဆိတ်သုဉ်း-ဟု ဤသို့သော စကားကို ကျွန်ုပ် ကြားဖူး၏။ ယနေ့ အဘယ်မည်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)ကို ဆည်းကပ်ရပါမည်နည်း"ဟု ဤစကားကို ပြောဆို၏။

ထိုအခါ သုကြယ်က "အရှင်---သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ကို ချဉ်းကပ်ပါ"ဟု ပြောဆို၏။

ထိုအခါ သုဘလုလင်သည် ထိုသုကြယ်၏ စကားကို ကြားရ၍ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကာ မြတ်စွာ ဘုရားနှင့် အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆိုပြီးနောက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ သုဘလုလင်သည် မြတ်စွာ ဘုရားကို လျှောက်၏- "အရှင်ဂေါတမ--- လူဝတ်ကြောင့်

သည်သာလျှင် နည်းလမ်းမှန်သော ကုသိုလ်တရားကို ပြည့်စုံ စေနိုင်၏။ ရဟန်းသည် နည်းလမ်းမှန်သော ကုသိုလ်တရား ကို မပြည့်စုံစေနိုင် ဟု ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပြောဆိုကြပါကုန်၏။ အရှင်ဂေါတမသည် ဤအရာ၌ အဘယ်သို့ ပြောဆိုချင် ပါသနည်း"

ဇ.၂-၃၇၁။ "လူလင်--- ဤနေရာ၌ ငါသည် ခွဲခြားဝေဖန်၍ ဟောကြားလေ့ရှိ၏။ ဤအရာ၌ ငါသည် တစ်ဖက် သတ်အားဖြင့် ဟောကြားလေ့ မရှိ။ လူလင်---ငါသည် လူဝတ်ကြောင့်၏ မှားသော အကျင့်ကို ဖြစ်စေ၊ ရဟန်း၏ မှားသော အကျင့်ကို ဖြစ်စေ မှားသော အကျင့်ကို မချီးကျူး။ လူလင်---မှန်၏။ လူဝတ်ကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ရဟန်း ဖြစ်စေ မှားသော အကျင့်ကို ကျင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ မှားသော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် နည်းလမ်းမှန်သော ကုသိုလ်တရားကို မပြည့်စုံစေနိုင်။ လူလင်---ငါသည် လူဝတ်ကြောင့်၏ မှန်ကန်သော အကျင့်ကို ဖြစ်စေ၊ ရဟန်း ၏ မှန်ကန်သော အကျင့်ကို ဖြစ်စေ မှန်ကန်သော အကျင့်ကို ချီးကျူး၏။ လူလင်---မှန်၏။ လူဝတ်ကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ရဟန်း ဖြစ်စေ မှန်ကန်သော အကျင့်ကို ကျင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ မှန်ကန် သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် နည်းလမ်းမှန်သော ကုသိုလ်တရားကို ပြည့်စုံစေနိုင်၏။

“အရှင်ဂေါတမ---ပုဂ္ဂားတို့သည် ပြုဖွယ်ကိစ္စ များစွာ ရှိသော လူတို့အလုပ်သည် အကျိုးများ၏၊ ပြုဖွယ်ကိစ္စ အနည်းငယ်သာ ရှိသော ရဟန်းအလုပ်သည် အကျိုးနည်း၏”ဟု ဆိုကြပါကုန်၏။ ဤသို့ ဆိုရာ၌ အရှင်ဂေါတမသည် အဘယ်သို့ ပြောဆိုချင်ပါသနည်း”

“လုလင်---ဤအရာ၌လည်း ငါသည် ခွဲခြားဝေဖန်၍ ဟောကြားလေ့ရှိ၏။ ဤအရာ၌ ငါသည် တစ်ဖက်သတ် အားဖြင့် ဟောကြားလေ့မရှိ။ လုလင်--- ပြုဖွယ်ကိစ္စများစွာ ရှိသော အလုပ်သည် ရှိ၏၊ ထိုအလုပ်သည် ချွတ်ယွင်းသည် ရှိသော် အကျိုးနည်း၏၊ ပြည့်စုံသည်ရှိသော် အကျိုးများ၏။ လုလင်--- ပြုဖွယ်ကိစ္စ အနည်းငယ်သာ ရှိသော အလုပ်သည် ရှိ၏၊ ထိုအလုပ်သည် ချွတ်ယွင်းသည်ရှိသော် အကျိုးနည်း၏၊ ပြည့်စုံသည်ရှိသော် အကျိုးများ၏။

လုလင်--- ပြုဖွယ်ကိစ္စများစွာ ရှိ၍ ချွတ်ယွင်းသည် ရှိသော် အကျိုးနည်းသော အလုပ်-ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟုမူ-လုလင်---လယ်လုပ်သော အလုပ်သည် ပြုဖွယ်ကိစ္စ များစွာ ရှိ၏၊ ထိုအလုပ်သည် ချွတ်ယွင်းသည် ရှိသော် အကျိုးနည်း၏။

လုလင်--- ပြုဖွယ်ကိစ္စများစွာ ရှိ၍ ပြည့်စုံသည် ရှိသော် အကျိုးများသော အလုပ်-ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟုမူ-လုလင်---လယ်လုပ်သော အလုပ်သည်ပင်လျှင် ပြုဖွယ်ကိစ္စ များစွာ ရှိ၏၊ ပြည့်စုံသည် ရှိသော် အကျိုးများ၏။

လုလင်--- ပြုဖွယ်ကိစ္စအနည်းငယ်သာ ရှိ၍ ချွတ်ယွင်းသည်ရှိသော် နည်းသော အကျိုးရှိသော အလုပ်-ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟုမူ-လုလင်---ကုန်သည်အလုပ်သည် ပြုဖွယ်ကိစ္စ အနည်းငယ်သာ ရှိ၏၊ ထိုအလုပ်သည် ချွတ်ယွင်းသည်ရှိသော် အကျိုးနည်း၏။

လုလင်--- ပြုဖွယ်ကိစ္စအနည်းငယ်သာ ရှိ၍ ပြည့်စုံသည်ရှိသော် အကျိုးများသော အလုပ်-ဟူသည် အဘယ်နည်းဟုမူ-လုလင်---စင်စစ်ကုန်သည်အလုပ်သည်ပင်လျှင် ပြုဖွယ်ကိစ္စအနည်းငယ်သာ ရှိ၏၊ အနည်းငယ်သာ ကြောင့်ကြံဖွယ် ရှိ၏၊ ထိုအလုပ်သည် ပြည့်စုံသည်ရှိသော် အကျိုးများ၏။

ဥ.၂.၃၇၂။ လုလင်---ဤပဓာအတူပင်လျှင် လူဘောင်၌ နေသော သူတို့၏ အလုပ်သည် ပြုဖွယ်ကိစ္စ များစွာ ရှိ၏၊ ထိုအလုပ်သည် ချွတ်ယွင်းသည်ရှိသော် အကျိုးနည်း၏။

လူဘောင်၌ နေသော သူတို့၏ အလုပ်သည် ပြုဖွယ်ကိစ္စ များစွာ ရှိ၏၊ ထိုအလုပ်သည် ပြည့်စုံသည်ရှိသော် အကျိုးများ၏။

ရဟန်းအလုပ်သည် ပြုဖွယ်ကိစ္စ အနည်းငယ်သာ ရှိ၏၊ ထိုအလုပ်သည် ချွတ်ယွင်းသည်ရှိသော် အကျိုးနည်း၏။

ရဟန်းအလုပ်သည် ပြုဖွယ်ကိစ္စ အနည်းငယ်သာ ရှိ၏၊ ထိုအလုပ်သည် ပြည့်စုံသည်ရှိသော် အကျိုးများ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဂေါတမ---ပုဂ္ဂားတို့သည် ကောင်းမှုကို ပြုခြင်းမှာ ကုသိုလ်ကို ပြည့်စုံစေခြင်းမှာ ငါးပါးသော တရားတို့ကို သတ်မှတ်ကြပါကုန်၏”

“လုလင်---အကယ်၍ သင် ဝန်မလေးပါမူ ကောင်းမှုကို ပြုခြင်းမှာ ကုသိုလ်ကို ပြည့်စုံစေခြင်းမှာ ပုဂ္ဂားတို့ သတ်မှတ်ထားသော ငါးပါးသော တရားတို့ကို ဤပရိသတ်ထံ၌ ပြောဆိုပါ”

“အရှင်ဂေါတမ---အရှင်ဘုရားဖြစ်စေ၊ အရှင်ဘုရားကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်စေ ထိုင်နေသော ပရိသတ်မျိုး၌ ပြောကြားရန် ကျွန်ုပ်မှာ ဝန်မလေးပါ”

“လုလင်---သိခြင်းမူ ပြောကြားပါ”

“အရှင်ဂေါတမ---ပုဂ္ဂားတို့သည် ကောင်းမှုကို ပြုခြင်းမှာ ကုသိုလ်ကို ပြည့်စုံစေခြင်းမှာ အမှန်ဆိုခြင်းကို ပထမတရား၊ ခြိုးခြံသော အကျင့်ကို ဒုတိယတရား၊ မေထုန်မှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းကို တတိယတရား၊ ဗေဒင်သင်ယူခြင်းကို စတုတ္ထတရား၊ စွန့်ကြဲခြင်းကို ပဉ္စမတရား-ဟူ၍ သတ်မှတ်ကြပါကုန်၏။ အရှင်ဂေါတမ---ပုဂ္ဂားတို့သည် ကောင်းမှုကို ပြုခြင်းမှာ ကုသိုလ်ကို ပြည့်စုံစေခြင်းမှာ ဤငါးပါးသော တရားတို့ကို သတ်မှတ်ကြပါကုန်၏။ အရှင်ဂေါတမသည် ဤအရာ၌ အဘယ်သို့ ပြောဆိုချင်ပါသနည်း”

ဥ.၂.၃၇၃။ “လုလင်---‘ဤငါးပါးသော တရားတို့၏ အကျိုးကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်မြဲကာ ငါ ဟောကြား၏’ဟု ပုဂ္ဂားတို့အထဲတွင် ဆိုစွမ်းနိုင်သော တစ်စုံတစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂား ရှိသလော”

“အရှင်ဂေါတမ---မရှိပါ”

“လုလင်---‘ဤငါးပါးကုန်သော တရားတို့၏ အကျိုးကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်မြဲကာ ငါ ဟောကြား၏’ဟု ပုဂ္ဂားတို့အထဲတွင် ဆိုစွမ်းနိုင်သော တစ်စုံတစ်ယောက်သော ဆရာ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ဆရာ ဆရာ၊ ခုနစ်ဆက်တိုင်အောင်ဖြစ်သော ဆရာဆရာသည် ရှိသလော”

“အရှင်ဂေါတမ---မရှိပါ”

“လုလင်---ပုဂ္ဂားတို့၏ လက်ဦးဆရာ ဖြစ်ကုန်သော ဝေဒကျမ်းတို့ကို စီရင်ကုန်သော အဋ္ဌကရေသု၊ ဝါမကရေသု၊ ဝါမဒေဝရေသု၊ ဝေသာမိတ္တရေသု၊ ယမတဝ္ဋီရေသု၊ အနိရသ ရေသု၊ ဘာရုဒ္ဓါရေသု၊ ဝါသေဋ္ဌရေသု၊ ကဿပရေသု၊ ဘဂုရေသုတို့သည်ပင် ‘ဤငါးပါးကုန်သော တရားတို့၏ အကျိုးကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက် ဩကာ ဝါတိဟောကြားကုန်၏’ဟု ဤသို့ ဆိုကြကုန်သလော”

“အရှင်ဂေါတမ---ဤသို့လည်း မဆိုကြပါကုန်”

“လုလင်---ဤသို့လျှင် ‘ဤငါးပါးကုန်သော တရားတို့၏ အကျိုးကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက် ဩကာ ဝါ ဟောကြား၏’ဟု ပုဂ္ဂားတို့အထဲတွင် ဆိုစွမ်း နိုင်သော တစ်စုံတစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂားသည်လည်း မရှိခဲ့။ ‘ငါသည် ဤငါးပါးသော တရားတို့၏ အကျိုးကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ဩကာ ဝါ ဟောကြား၏’ဟု ပုဂ္ဂားအထဲတွင် ဆိုစွမ်းနိုင်သော တစ်စုံ တစ်ယောက်သော ဆရာ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ဆရာ ဆရာ၊ နှစ်ဆက်မြောက်တိုင်အောင်ဖြစ်သော ဆရာဆရာ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှလည်း မရှိခဲ့။ ပုဂ္ဂားတို့၏ လက်ဦး ဆရာဖြစ်ကုန်သော ဝေဒကျမ်းတို့ကို စီရင်ကုန်သော အဋ္ဌက ရေသု၊ ဝါမကရေသု၊ ဝါမဒေဝရေသု၊ ဝေသာမိတ္တရေသု၊ ယမတဝ္ဋီရေသု၊ အနိရသရေသု၊ ဘာရုဒ္ဓါရေသု၊ ဝါသေဋ္ဌ ရေသု၊ ကဿပရေသု၊ ဘဂုရေသုတို့သည်လည်း ‘ဤငါးပါး ကုန်သော တရားတို့၏ အကျိုးကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ဩကာ ဝါတိ ဟောကြားကုန်၏’ ဟူ၍လည်း မဆိုခဲ့ကြကုန်။

လုလင်---ဥပမာအားဖြင့် အချင်းချင်း ဆွဲကိုင် ဆက်စပ် လျက်ရှိသော သူကုန်းတို့၏ အစဉ်အတန်းတွင် ရှေ့ဆုံးလူ သည်လည်း မမြင်၊ အလယ်လူသည်လည်း မမြင်၊ နောက်ဆုံး လူသည်လည်း မမြင်၊ လုလင်---ဤဥပမာအတူပင်လျှင် ပုဂ္ဂားတို့ ပြောဆိုသော စကားသည် သူကုန်းတို့၏ အစဉ် အတန်းကဲ့သို့ ဖြစ်ချေ၏။ ရှေ့ဆုံးလူသည်လည်း မမြင်၊ အလယ်လူသည်လည်း မမြင်၊ နောက်ဆုံးလူသည်လည်း မမြင်”

ဥ.၂.၃၇၄။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် သုဘလုလင်သည် စိတ်ဆိုးသည်အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကိုပင် အမြင်တင်လို၍ မြတ်စွာဘုရားကိုပင် ရှုတ်ချလိုသည် ဖြစ်၍ “ရဟန်းဂေါတမအဖေမိသို့ ကုရောက်သည်ဖြစ်လိမ့်မည်”ဟု နှလုံးသွင်းကာ မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့သော စကားကို

ဆို၏- “အရှင်ဂေါတမ--- ဝေါကွရသာတိပုဂ္ဂားသည် ‘ဤလောက၌ အချို့သော သမက၊ ဗြာဟ္မက(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည်လူတို့၏တရားထက်လွန်မြတ်သော အရိယာ ဖြစ်စွမ်းနိုင်သော ဉာဏ်အမြင်ထူးကို ဤသို့ ချည်းသာ ဝန်ခံပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုသမက၊ ဗြာဟ္မက (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့၏ စကားသည် ရယ်ဖွယ် သာလျှင် ဖြစ်၏။ စကားမျှသာလျှင် ဖြစ်၏။ အကျိုးမရှိ သည်သာလျှင် ဖြစ်၏။ အချည်းနားသာလျှင် ဖြစ်၏။ လူသား ဖြစ်သော သူသည် လူတို့၏ တရားထက် လွန်မြတ်သော အရိယာ ဖြစ်စွမ်းနိုင်သော ဉာဏ်အမြင်ထူးကို အဘယ်မှာ သိနိုင်၊ မြင်နိုင်၊ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပါအံ့နည်း။ ဤသို့ သိနိုင်၊ မြင်နိုင်၊ မျက်မှောက်ပြုနိုင်သော အကြောင်းမျိုးကား မရှိနိုင် ချေ’ဟု ဆိုပါ၏”

“လုလင်---ဝေါကွရသာတိပုဂ္ဂားသည် အလုံးစုံသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော သမက၊ဗြာဟ္မက(သုတော်စင်၊သုတော်မြတ်) တို့၏ စိတ်ကို မိမိ၏ စိတ်ဖြင့် လွှမ်းမိုး၍ သိသလော”

“အရှင်ဂေါတမ---ဝေါကွရသာတိပုဂ္ဂားသည် မိမိ၏ ကျွန်မဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်က၏ စိတ်ကိုပင် မိမိ၏ စိတ်ဖြင့် လွှမ်းမိုး၍ မသိနိုင်ပါ။ အလုံးစုံသော သမက၊ ဗြာဟ္မက (သု တော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့၏ စိတ်ကို အဘယ်မှာ မိမိ၏ စိတ်ဖြင့် လွှမ်းမိုး၍ သိနိုင်ပါလိမ့်မည်နည်း”

“လုလင်---ဥပမာအားဖြင့် ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ကန်းသော ယောက္ခားသည် အမည်း၊ အဖြူဖြစ်သော အဆင်းတို့ကို မမြင်ရာ၊ ညီသော အဆင်းတို့ကိုလည်း မမြင်ရာ၊ ရွှေသော အဆင်းတို့ကိုလည်း မမြင်ရာ၊ နီသော အဆင်းတို့ကိုလည်း မမြင်ရာ၊ ပန်းရောင်အဆင်းတို့ကိုလည်း မမြင်ရာ၊ ညီညွတ် သည်၊ မညီညွတ်သည်ကိုလည်း မမြင်ရာ၊ ကြယ်တာရာတို့ ကိုလည်း မမြင်ရာ၊ လ၊ နေတို့ကိုလည်း မမြင်ရာ၊ ထိုသူကန်း သည် ‘အမည်း၊ အဖြူအဆင်းတို့သည် မရှိကုန်၊ အမည်း၊ အဖြူအဆင်းတို့ကို မြင်လေ့ရှိသူတို့လည်း မရှိကုန်၊ ညီသော အဆင်းတို့သည် မရှိကုန်၊ ညီသော အဆင်းတို့ကို မြင်လေ့ ရှိသူတို့လည်း မရှိကုန်၊ ရွှေသော အဆင်းတို့သည် မရှိကုန်၊ ရွှေသော အဆင်းတို့ကို မြင်လေ့ရှိသူတို့လည်း မရှိကုန်၊ နီသော အဆင်းတို့သည် မရှိကုန်၊ နီသော အဆင်းတို့ကို မြင်လေ့ရှိသူတို့လည်း မရှိကုန်၊ ပန်းရောင် အဆင်းတို့သည် မရှိကုန်၊ ပန်းရောင်အဆင်းတို့ကို မြင်လေ့ရှိသူတို့လည်း မရှိ ကုန်၊ ညီညွတ်၊ မညီညွတ်သော အရာသည် မရှိ၊ ညီညွတ်၊ မညီညွတ်သော အရာကို မြင်လေ့ရှိသူတို့လည်း မရှိကုန်၊ ကြယ်တာရာတို့သည် မရှိကုန်၊ ကြယ်တာရာတို့ကို မြင်လေ့ရှိ သူတို့လည်း မရှိကုန်၊ လ၊ နေတို့သည် မရှိကုန်၊ လ၊ နေ

တို့ကို မြင်လေ့ရှိသူတို့လည်း မရှိကုန်။ ဤအလုံးစုံကို ငါ မသိ၊ ငါ မမြင်၊ ထို့ကြောင့် ထိုအလုံးစုံသည် မရှိဟု ဤသို့ ဆိုငြားအံ့။ လူလင်---ထိုသူကုန်း၏ ဆိုခြင်းသည် ကောင်းစွာ ဆိုခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်လော။”

“အရှင်ဂေါတမ---မဖြစ်နိုင်ပါ။ အမည်း၊ အဖြူအဆင်း တို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ အမည်း၊ အဖြူအဆင်းတို့ကို မြင်လေ့ ရှိသူတို့လည်း ရှိပါကုန်၏၊ ညိုသော အဆင်းတို့သည် ရှိပါ ကုန်၏၊ ညိုသော အဆင်းတို့ကို မြင်လေ့ရှိသူတို့လည်း ရှိပါ ကုန်၏၊ ရွှေသော အဆင်းတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ ရွှေသော အဆင်းတို့ကို မြင်လေ့ရှိသူတို့လည်း ရှိပါကုန်၏၊ နီသော အဆင်းတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ နီသော အဆင်းတို့ကို မြင်လေ့ ရှိသူတို့လည်း ရှိပါကုန်၏၊ ပန်းရောင်အဆင်းတို့သည် ရှိပါ ကုန်၏၊ ပန်းရောင်အဆင်းတို့ကို မြင်လေ့ရှိသူတို့လည်း ရှိပါကုန်၏၊ ညိုညှတ်၊ မညိုညှတ်သော အရာသည် ရှိ၏၊ ညိုညှတ်၊ မညိုညှတ်သော အရာကို မြင်လေ့ရှိသူတို့လည်း ရှိပါကုန်၏၊ ကြယ်တာရာတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ ကြယ်တာရာတို့ကို မြင်လေ့ရှိသူတို့လည်း ရှိပါကုန်၏၊ လ၊ နေတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ လ၊ နေတို့ကို မြင်လေ့ရှိသူတို့လည်း ရှိပါကုန်၏၊ အရှင်ဂေါတမ---ထိုသူကုန်းက ငါသည် ဤအလုံးစုံကို မသိ၊ ငါသည် ဤအလုံးစုံကို မမြင်၊ ထို့ကြောင့် ထိုအလုံးစုံသည် မရှိဟု ပြောဆိုသည်ရှိသော် ကောင်းစွာ ပြောဆိုခြင်း မဖြစ် နိုင်ပါ။”

“လူလင်---ဤပုဗ္ဗမာအတူပင်လျှင် ပေါက္ခရာသာတိ ပုဏ္ဏားသည် ကုန်း၏၊ မျက်စိအမြင် မရှိ စင်စစ် သူသည် လူ တို့၏ တရားထက် လွန်မြတ်သော အနိယာမဖြစ်စွမ်းနိုင်သော ဉာဏ်အမြင်ထူးကို သိ၊ မြင်နိုင်စရာ၊ မျက်မှောက်ပြုနိုင်စရာ အကြောင်း မရှိ။

၉.၂.၃၇၅။ လူလင်---သင် တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ ကော သလတိဉ်း၌ နေကြကုန်သော စင်္ကြပုဏ္ဏား၊ တာရုကုဗ္ဗပုဏ္ဏား၊ ပေါက္ခရာသာတိပုဏ္ဏား၊ စာဓကသောဏ်ပုဏ္ဏား၊ သင်၏ အမ ဖြစ်သော ကောဒေယျပုဏ္ဏား-ဟူသော ပုဏ္ဏားမျိုး သူဌေးကြီး တို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုပုဏ္ဏားကြီးတို့၏ လောကဝေါဟာရ အားဖြင့် ပြောဆိုသော စကား၊ လောကဝေါဟာရ မဟုတ်ဘဲ ပြောဆိုသော စကားတို့တွင် အဘယ်စကားသည် ချီးမွမ်း ထိုက်သနည်း။”

“အရှင်ဂေါတမ---လောကဝေါဟာရအားဖြင့် ပြောဆို သော စကားသည် ချီးမွမ်းထိုက်ပါ၏။”

“ထိုပုဏ္ဏားကြီးတို့၏ နှိုင်းချိန်၌ ပြောဆိုသော စကား။ မနှိုင်းချိန်ဘဲ ပြောဆိုသော စကားတို့တွင် အဘယ်စကား

သည် ချီးမွမ်းထိုက်သနည်း။”

“အရှင်ဂေါတမ---နှိုင်းချိန်၌ ပြောဆိုသော စကားသည် ချီးမွမ်းထိုက်ပါ၏။”

“ထိုပုဏ္ဏားကြီးတို့၏ ဆင်ခြင်၍ ပြောဆိုသော စကား။ မဆင်ခြင်ဘဲ ပြောဆိုသော စကားတို့တွင် အဘယ်စကား သည် ချီးမွမ်းထိုက်သနည်း။”

“အရှင်ဂေါတမ---ဆင်ခြင်၍ ပြောဆိုသော စကားသည် ချီးမွမ်းထိုက်ပါ၏။”

“ထိုပုဏ္ဏားကြီးတို့၏ အကြောင်းခိုင်လုံစွာ ပြောဆိုသော စကား၊ အကြောင်းမခိုင်လုံဘဲ ပြောဆိုသော စကားတို့တွင် အဘယ်စကားသည် ချီးမွမ်းထိုက်သနည်း။”

“အရှင်ဂေါတမ---အကြောင်းခိုင်လုံစွာ ပြောဆိုသော စကားသည် ချီးမွမ်းထိုက်ပါ၏။”

“လူလင်---သင် တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ အကယ်၍ ဤသို့ ဖြစ်မှ ပေါက္ခရာသာတိပုဏ္ဏားသည် လောကဝေါဟာရအား ဖြင့် စကားကို ပြောဆိုသလော၊ လောကဝေါဟာရ မဟုတ် ဘဲ စကားကို ပြောဆိုသလော။”

“အရှင်ဂေါတမ---လောကဝေါဟာရ မဟုတ်ဘဲ ပြောဆို ပါ၏။”

“နှိုင်းချိန်၌ စကားကို ပြောဆိုသလော၊ မနှိုင်းချိန်ဘဲ စကားကို ပြောဆိုသလော။”

“အရှင်ဂေါတမ---မနှိုင်းချိန်ဘဲ စကားကို ပြောဆိုပါ၏။”

“ဆင်ခြင်၍ ပြောဆိုသလော၊ မဆင်ခြင်ဘဲ ပြောဆို သလော။”

“အရှင်ဂေါတမ---မဆင်ခြင်ဘဲ ပြောဆိုပါ၏။”

“အကြောင်း ခိုင်လုံစွာ စကားကို ပြောဆိုသလော၊ အကြောင်း မခိုင်လုံဘဲ စကားကို ပြောဆိုသလော။”

“အရှင်ဂေါတမ---အကြောင်းမခိုင်လုံဘဲ စကားကို ပြောဆိုပါ၏။”

“လူလင်--- နှိုဝရကတရား(ပိတိပတိတဝါသော တရား) တို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။ အဘယ်ငါးပါးတို့နည်း ဟုမူ- ကာမတ္ထန္တ(ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို လိုချင်တောင့်တမှု)၊ ဗျာပါဒ

(သုတင်ပါးအား မျက်စီးစေလှိုမှု)၊ ထိနမိဒ္ဓ(ထိုင်းပိုင်းမျှ)၊ ဥစ္ဆစ္စက္ကတ္တု (ပျံ့လွင့်မှု၊ နောင်တတစ်ခန့်ပုပန်မျှ)၊ ဝိစိကိစ္ဆာ (သို့လော သို့လော တွေးတောယုံမှားမှု) တို့တည်း။

လုလင်---ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားကို ဤငါးပါးကုန်သော နှိဝရကတရား(ပိတ်ပင်တတ်သော တရား)တို့သည် ပိတ်ပင်ထားကုန်၏။ စင်စစ် ထိုပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားသည် လူတို့၏ တရားထက် လွန်မြတ်သော၊ အရိယာဖြစ်စွမ်းနိုင်သော ဉာဏ်အမြင်ထူးကို သိ၊ မြင်နိုင်စရာ၊ မျက်မှောက် ပြုနိုင်စရာ အကြောင်း မရှိသည်သာတည်း။

၉.၂.၃၇၆။ လုလင်---ကာမဂုဏ်တို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။ အဘယ်ငါးပါးတို့နည်း ဟူမူ- တစ်နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော ရူပါရုံ၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံ၊ ဖောဋ္ဌဌာရုံတို့တည်း။ လုလင်--- ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားသည် ဤငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့ကို တပ်မက်သည်။ တွေဝေသည် ဖြစ်၍ သုံးဆောင်ခံစား၏။ စင်စစ် ထိုပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားသည် လူတို့၏ တရားထက် လွန်မြတ်သော အရိယာ ဖြစ်စွမ်းနိုင်သော ဉာဏ်အမြင်ထူးကို သိ၊ မြင်နိုင်စရာ၊ မျက်မှောက် ပြုနိုင်စရာ အကြောင်း မရှိသည်သာတည်း။

လုလင်---သင် တစ်ခုစဉ်းစားလော့၊ မြက်ထင်း-ဟူသော လောင်စာကို အစွဲပြု၍ မီးကို တောက်စေခြားအံ့၊ မြက်ထင်း-ဟူသော လောင်စာမပါဘဲ မီးကို တောက်စေခြားအံ့၊ (ထိုမီးနှစ်မျိုးအနက်) အဘယ်မီးသည် အလွန်ရှိသည်၊ အဆင်းရှိသည်၊ ပြီးပြီးပြန် တောက်ပသည် ဖြစ်နိုင်သနည်း။

“အရှင်ဂေါတမ---မြက်ထင်း-ဟူသော လောင်စာ မပါဘဲ မီးကိုတောက်စေရန် အကြောင်းမျိုးသည် အကယ်၍ ရှိခြားအံ့၊ ထိုမီးသည် အလွန်ရှိသည်၊ အဆင်းရှိသည်၊ ပြီးပြီးပြန် တောက်ပသည် ဖြစ်နိုင်၏”

“လုလင်---တန်ခိုးရှိသူ၏ ဖန်ဆင်းခြင်းကို ကြဉ်ဖယ်ထား၍ မြက်ထင်း-ဟူသော လောင်စာမပါဘဲ မီးကိုတောက်ပစေနိုင်စရာ အကြောင်း မရှိ”

“လုလင်---ဥပဿအားဖြင့် ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့ကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်သော ပီတိသည် မြက်ထင်း-ဟူသော လောင်စာကို အစွဲပြု၍ တောက်သော မီးတောက်နှင့် တူ၏။ ကာမတရားတို့နှင့် ကင်း၊ အကုသိုလ်တရားတို့နှင့် ကင်း၍ ဖြစ်သော ပီတိသည် မြက်ထင်း-ဟူသော လောင်စာမပါဘဲ တောက်သော မီးတောက်နှင့် တူ၏။

လုလင်---ကာမတို့နှင့် ကင်း၊ အကုသိုလ်တို့နှင့် ကင်း၍ အဘယ်သို့သဘောရှိသော ပီတိသည် ဖြစ်သနည်း ဟူမူ- လုလင်---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ကာမတို့နှင့် ကင်း၍သာလျှင် ပထမဓာနကို ပြည့်စုံစေ၍ နေ၏။ လုလင်---ဤပီတိသည်လည်း ကာမတရားတို့နှင့် ကင်း၊ အကုသိုလ်တရားတို့နှင့် ကင်း၍ ဖြစ်သော ပီတိပင်တည်း။ လုလင်---တစ်ဖန်လည်း ပိတက၊ ပိစာရတို့ ငြိမ်းခြင်းကြောင့် ဒုတိယဓာနကို ပြည့်စုံစေ၍ နေ၏။ လုလင်---အမှန်အားဖြင့် ဤပီတိသည်လည်း ကာမတရားတို့နှင့် ကင်း၊ အကုသိုလ်တရားတို့နှင့် ကင်း၍ ဖြစ်သော ပီတိပင်တည်း။

၉.၂.၃၇၇။ လုလင်---ပုဏ္ဏားတို့သည် ကောင်းမှုပြုခြင်းငှာ၊ ကုသိုလ်တရားကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှာ ငါးပါးသော တရားတို့ကို သတ်မှတ်ကြကုန်၏။ ဤသို့ သတ်မှတ်ရာ၌ ကောင်းမှုပြုခြင်းငှာ၊ ကုသိုလ်တရားကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှာ အဘယ်တရားကို အကျိုးအကြီးဆုံးဟူ၍ သတ်မှတ်ကြကုန်သနည်း။

“အရှင်ဂေါတမ---ပုဏ္ဏားတို့သည် ကောင်းမှု ပြုခြင်းငှာ၊ ကုသိုလ်တရားကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှာ ငါးပါးသော တရားတို့ကို သတ်မှတ်ကြကုန်၏။ ဤသို့ သတ်မှတ်ရာ၌ ကောင်းမှု ပြုခြင်းငှာ၊ ကုသိုလ်တရားကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှာ စွန့်ကြဲခြင်းတရားကို အကျိုးအကြီးဆုံးဟူ၍ သတ်မှတ် ကြပါကုန်၏”

“လုလင်---သင်တစ်ခုစဉ်းစားလော့၊ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်သည် ကြီးစွာသော ယဇ်ပူဇော်ပွဲကို ခင်းကျင်းစီမံထားသည် ဆိုပါတော့။ ထိုအခါ ဤအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏား၏ ယဇ်ကြီးကို ခံစားကုန်အံ့ဟု နှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် လာကုန်၏။ ထိုပုဏ္ဏားနှစ်ယောက်တို့အနက် တစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားသည် ‘ငါသည်သာလျှင် ထမင်းစားရာ၌ မြတ်သော နေရာကို မြတ်သော ရေကို မြတ်သော ထမင်းကို ရလျှင် ကောင်းမည်၊ ငါ့ တစ်ပါးသော ပုဏ္ဏားသည် ထမင်းစားရာ၌ မြတ်သော နေရာကို မြတ်သော ရေကို မြတ်သော ထမင်းကို မရလျှင် ကောင်းမည်’ဟု စဉ်းစား၏။ လုလင်--- တစ်ပါးသော ပုဏ္ဏားသည် ထမင်းစားရာ၌ မြတ်သော နေရာကို မြတ်သော ရေကို မြတ်သော ထမင်းကို ရ၍ ထိုကြံစည်သော ပုဏ္ဏားသည် ထမင်းစားရာ၌ မြတ်သော နေရာကို မြတ်သော ရေကို မြတ်သော ထမင်းကို မရရသော အကြောင်းသည် ရှိပေ၏။ ‘တစ်ပါးသော ပုဏ္ဏားသည် ထမင်းစားရာ၌ မြတ်သော နေရာကို မြတ်သော ရေကို မြတ်သော ထမင်းကို ရ၏။ ငါသည်ကား ထမင်းစားရာ၌ မြတ်သော နေရာကို မြတ်သော ရေကို မြတ်သော ထမင်းကို

မရခဲ"ဟု ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် စိတ်ဆိုး၏။ နှလုံးမသာ ဖြစ်၏။ လုလင်---ဤယဉ်၏ အကျိုးကို ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အဘယ်သို့ သတ်မှတ်ကြကုန်သနည်း"

"အရှင်ဂေါတမ---ဤအရာ၌ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် 'ဤအလှူ ဖြင့် တစ်ပါးသူသည် အမျက်ထွက်သည် နှလုံးမသာသည် ဖြစ်စေသတည်း'ဟု ရည်ရွယ်၍ကား အလှူကို မပေးလှူကြ ပါကုန်၊ ဤအရာ၌ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အစဉ်သနားခြင်း သဘောရှိသည် ဖြစ်၍သာလျှင် အလှူဒါနကို ပေးလှူကြ ပါကုန်၏"

"လုလင်---ဤသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ ဤခြောက်ခုမြောက် ဖြစ်သော အစဉ်သနားခြင်းသဘော ရှိမှ ဟူသော ပုညကိရိယဝတ္ထုရှိသေးသည် မဟုတ်လော"

"အရှင်ဂေါတမ---ဤသို့ ဖြစ်သည် ရှိသော် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ ဤခြောက်ခုမြောက်ဖြစ်သော အစဉ်သနားခြင်းသဘော ရှိမှ ဟူသော ပုညကိရိယဝတ္ထု ရှိပါသေး၏"

"လုလင်---ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကောင်းမှုပြုခြင်းငှာ၊ ကုသိုလ် တရားကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှာ ငါးပါးသော တရားတို့ကို သတ် မှတ်ကြကုန်၏။ သင်သည် ဤငါးပါးသော တရားတို့ကို လူ၊ ရဟန်း နှစ်မျိုးတို့အနက် အဘယ်သူတို့မှာ များစွာ ဖြစ်သည် ကို မြင်သနည်း"

"အရှင်ဂေါတမ---ကျွန်ုပ်သည် ဤငါးပါးသော တရား တို့ကို ရဟန်းတို့မှာ များစွာ ဖြစ်သည်ကို မြင်ပါ၏။ လူတို့မှာ အနည်းငယ်သာ တွေ့မြင်ပါ၏။ အရှင်ဂေါတမ---လူသည် ပြုစွယ်ကိစ္စ များစွာ ရှိပါ၏။ အမြဲမပြတ် အမှန်ကို ဆိုလေ့ရှိ သည် မဖြစ်နိုင်ပါ။ အရှင်ဂေါတမ--- ရဟန်းသည်ကား ပြုစွယ်ကိစ္စ အနည်းငယ်သာ ရှိပါ၏။ အမြဲမပြတ် အမှန်ကို ဆိုလေ့ရှိပါ၏။ အရှင်ဂေါတမ---လူသည် ပြုစွယ်ကိစ္စ များစွာ ရှိပါ၏။ အမြဲမပြတ် ခြိမ်းခြောက် အကျင့် မရှိပါ။ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လေ့ မရှိပါ။ ဗေဒင်ကို သရဇ္ဈာယ်ခြင်းများ သည် မဖြစ်ပါ။ စွန့်ကြဲခြင်းများသည် မဖြစ်ပါ။ အရှင်ဂေါတမ ---ရဟန်းသည်ကား ပြုစွယ်ကိစ္စ အနည်းငယ်သာ ရှိပါ၏။ အမြဲမပြတ် ခြိမ်းခြောက်အကျင့် ရှိပါ၏။ မြတ်သောအကျင့် ရှိပါ၏။ ဗေဒင်ကို သရဇ္ဈာယ်ခြင်း များပါ၏။ စွန့်ကြဲခြင်းများ ပါ၏။ အရှင်ဂေါတမ---ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကောင်းမှုကို ပြုခြင်း ငှာ၊ ကုသိုလ်တရားကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှာ ငါးပါးသော တရား တို့ကို သတ်မှတ်ကြပါကုန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဤငါးပါးသော တရားတို့ကို ရဟန်းတို့မှာ များစွာ တွေ့မြင်ရပါ၏။ လူတို့မှာ အနည်းငယ်သာ တွေ့မြင်ရပါ၏"

"လုလင်---ဤပုဂ္ဂိုလ်တို့သတ်မှတ်ပြောဆိုသော တရား ငါးပါးတို့ကို ရန်ကင်းစေလိုသော၊ ဆင်းရဲကင်းစေလိုသော မေတ္တာစိတ်၏ အမြဲအရံတို့ဟူ၍ ငါ ဟော၏။

လုလင်---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမှန်ကို ဆိုလေ့ရှိ၏။ ထိုရဟန်းသည် 'ငါသည် အမှန်ဆိုခြင်းရှိသည် ဖြစ်ခဲ့ပြီ'ဟု တရားနှင့် စပ်သော ဝမ်းမြောက်မှုကို ရ၏။ ထို ဝမ်းမြောက်မှုကို ရန်ကင်းစေလိုသော၊ ဆင်းရဲကင်းစေ လိုသော မေတ္တာစိတ်၏ အမြဲအရံတို့ဟူ၍ ငါ ဟော၏။

လုလင်---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ခြိမ်းခြောက်သော အကျင့် ရှိ၏။ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိ၏။ ဗေဒင်ကို သရဇ္ဈာယ်ခြင်း များ၏။ စွန့်ကြဲပေးကမ်းခြင်း များ၏။ ထို ရဟန်းသည် 'ငါသည် ခြိမ်းခြောက် အကျင့် ရှိခဲ့ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိခဲ့ပြီ၊ ဗေဒင်ကို သရဇ္ဈာယ်ခြင်း များခဲ့ပြီ၊ ငါသည် စွန့်ကြဲပေးကမ်းခြင်းများခဲ့ပြီ'ဟု တရားနှင့် စပ်သော ဝမ်းမြောက်မှုကို ရ၏။ ထိုဝမ်းမြောက်မှုကို ရန်ကင်းစေ လိုသော၊ ဆင်းရဲကင်းစေလိုသော မေတ္တာစိတ်၏ အမြဲအရံ တို့ဟူ၍ ငါ ဟော၏။ လုလင်---ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကောင်းမှုကို ပြုခြင်းငှာ၊ ကုသိုလ်တရားကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှာ ငါးပါးသော တရားတို့ကို သတ်မှတ်ကြကုန်၏။ ထိုတရားငါးပါးတို့ကို ရန်ကင်းစေလိုသော ဆင်းရဲကင်းစေလိုသော မေတ္တာစိတ်၏ အမြဲအရံတို့ဟူ၍ ငါ ဟော၏-ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၉-၂-၃၇၈။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် သုဘလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရားကို "အရှင်ဂေါတမ---ရဟန်းဂေါတမသည် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်ကို သိ၏"ဟူသော ကောင်းကို ကြားဖူးပါ၏"ဟု လျှောက်၏။

"လုလင်---သင် တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ ကျူထရ်သည်ရွာ သည် ဤအရပ်၏ အနီး၌ ရှိ၏။ ဤအရပ်နှင့် ကျူထရ်သည် ရွာသည် မဝေးဘူး မဟုတ်လော"

"အရှင် ဂေါတမ--- ကျူထရ်သည်ရွာသည် ဤအရပ်နှင့် နီးပါ၏။ ကျူထရ်သည်ရွာသည် ဤအရပ်နှင့် မဝေးသည် မှန်လှပါ၏"

"လုလင်---သင် တစ်ခု စဉ်းစားလော့၊ ကျူထရ်သည်ရွာ၌ မွေးဖွား ကြီးပြင်းသော လူတစ်ယောက် ရှိသည် ဆိုပါတော့၊ ထိုခေတ်၌ပင်လျှင် ကျူထရ်သည်ရွာမှ ထွက်လာသော ထို သူကို ကျူထရ်သည်ရွာသို့ သွားရာလမ်းကို မေးမြန်းငြားအံ့၊ လုလင်---ကျူထရ်သည်ရွာ၌ မွေးဖွားကြီးပြင်းသော ထိုသူအား ကျူထရ်သည်ရွာသို့ သွားရာလမ်းကို မေးမြန်း သည်ရှိသော် ထိုသူမှာ နံနောဖဉ်နွဲ့ခြင်း ဖြစ်နိုင်သလော"

“အရှင်ဂေါတမ---မမြင်နိုင်ပါ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်- အရှင်ဂေါတမ---ဤသူသည် ကျူထရ်သည်ရွာသို့ မွေးဖွား ကြီးပြင်း၏။ ထိုသူသည် ကျူထရ်သည်ရွာသို့ သွားရာလမ်း အားလုံးတို့ကို ကောင်းစွာ ခွဲခြား၍ သိထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်”

“လုလင်---ကျူထရ်သည်ရွာသို့ မွေးဖွားကြီးပြင်းသော သူအား ကျူထရ်သည်ရွာသို့ သွားရာလမ်းကို မေးမြန်းသည် ရှိသော် ထိုသူမှာ နံနောင်းမြစ်ခြင်း ဖြစ်မည်-ဆိုက ဖြစ်နိုင် သေး၏။ ငါဘုရားအား ဗြဟ္မာပြည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာပြည်သို့ သွားရာခရီးကိုလည်းကောင်း၊ အကျင့်ကို လည်းကောင်း မေးသည်ရှိသော် ငါဘုရားမှာ နံနောင်းမြစ်ခြင်း လုံးဝ မဖြစ်နိုင်၊ လုလင်---ငါသည် ဗြဟ္မာကိုလည်း သိ၏။ ဗြဟ္မာပြည်လောကကိုလည်း သိ၏။ ဗြဟ္မာပြည်သို့ ရောက် ကြောင်းအကျင့်ကိုလည်း သိ၏။ ဗြဟ္မာပြည်လောကသို့ ရောက်ကြောင်းအကျင့်ကို ကျင့်ကြံပုံကိုလည်း သိ၏”

“အရှင်ဂေါတမ---ကျွန်ုပ်သည် ‘ရဟန်းဂေါတမသည် ဗြဟ္မာပြည်ရောက်ကြောင်းအကျင့်ကို ဟောကြား၏’ဟု ကြားဖူးပါ၏။ အရှင်ဂေါတမသည် ဗြဟ္မာပြည်ရောက် ကြောင်းအကျင့်ကို ကျွန်ုပ်အား ဟောကြားတော်မူပါ”

“လုလင်---သို့ဖြစ်မူ နားထောင်လော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံး သွင်းလော့၊ ဟောကြားပေအံ့”

“အရှင်---ကောင်းပါပြီ-ဟူ၍သာလျှင် သုဘလုလင် သည်မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြားလျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဤကောင်းကို မိန့်တော်မူ၏-

ဥ.၂-၃၇၉။ “လုလင်---ဗြဟ္မာပြည်ရောက်ကြောင်း အကျင့်သည် အဘယ်နည်းဟူမူ- လုလင်--- ဤသာသနာ တော်၌ ရဟန်းသည် အပိုင်အခြား (အကုန်အသတ်)မရှိ သော မေတ္တာစိတ်ကို အရင်ဆယ်မျက်နှာသို့ ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏။ လုလင်---ဤတရားသည်လည်း ဗြဟ္မာပြည်ရောက် ကြောင်းအကျင့်ပေတည်း။

လုလင်---တစ်နေ့လည်း ရဟန်းသည် ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာစိတ်တို့ကို ထိုအတိုင်း ဖြန့်ကြက်၍ နေ၏။ လုလင်--- ဤတရားသည်လည်း ဗြဟ္မာပြည်ရောက်ကြောင်းအကျင့် ပေတည်း-ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဥ.၂-၃၈၀။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် သုဘလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ‘အရှင်ဂေါတမ---တရားတော်သည်

အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အရှင်ဂေါတမ--- တရား တော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အရှင်ဂေါတမ သည် ကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှ စ၍ ရတနာသုံးပါးကို အသက် ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ-ဟု မှတ် တော်မူပါ။ အရှင်ဂေါတမ---ယခုအခါကျွန်ုပ်တို့သွားပါဦးမည်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် အလုပ်ကိစ္စ များကြပါကုန်၏ဟု လျှောက်၏။ “လုလင်---သင် သွားလျက် သွားနိုင်ပါပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ သုဘလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို အလွန်နှစ်သက် သဘောကျ၍ နေရာမှ ထကာ မြတ်စွာ ဘုရားကို အလွန်ရှိသောစွာ ရှိမှီးပြီးလျှင် အရှိအသေပြု၍ ပြန်သွားလေ၏။ ထိုအခါ စာကုသောကပုဂ္ဂိုလ်များသည် မြည်းကသော ရထားဖြူဖြူ နေလယ် မွန်းတည့်အချိန်အခါ၌ သာဝတ္ထိမြို့မှ ထွက်လာ၏။ စာကုသောကပုဂ္ဂိုလ်များသည် အဝေမုလာသော သုဘလုလင်ကို မြင်၍ သုဘလုလင်ကို ဤသို့ ဆို၏-“အရှင်ဘာရဒွါဇသည် ယခု နေ့လယ် မွန်းတည့်ချိန် အခါ၌ အဘယ်အရပ်မှ လာဘိသနည်း”ဟု ဆို၏။ “ငါသည် အမှန်ပြောရလျှင် ဤရဟန်းဂေါတမ၏ထံမှ လာ၏”ဟု ပြန်ကြား ပြောဆို၏။

“အရှင်ဘာရဒွါဇ---သင် အဘယ်သို့ ထင်ပါသနည်း။ ရဟန်းဂေါတမ၏ ပညာဉာဏ် ကျယ်ပြန့်သည်၏အဖြစ် သည်ပညာရှိလက္ခဏာနှင့်ညီညွတ်၏လော”ဟု မေးမြန်း၏။

“အရှင်--- ကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့သဘောရှိသော သူ ပါနည်း။ (ကျွန်ုပ်က အသေးအမွှားပါ။) အဘယ်မှာ ရဟန်း ဂေါတမ၏ ပညာရှိသည်၏အဖြစ်ကို သိနိုင်ပါမည်နည်း။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ရဟန်းဂေါတမ၏ ပညာရှိ သည်၏ အဖြစ်ကို သိ၏။ ထိုသူသည်လည်း ထိုအရှင်ဂေါတမ ကဲ့သို့ သဘောရှိသူသာ ဖြစ်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလော”

“အရှင်ဘာရဒွါဇသည် စင်စစ် ရဟန်းဂေါတမကို လွန်ကဲ သော ချီးမွမ်းခြင်းဖြင့် ချီးမွမ်းဘိ၏တကား”

“အရှင်---ကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့သဘောရှိသော သူ ပါနည်း။ (ကျွန်ုပ်က အသေးအမွှားပါ။) အဘယ်မှာလျှင် ရဟန်းဂေါတမကို ချီးကျူးနိုင်စွမ်းရှိပါမည်နည်း။ ထိုအရှင် ဂေါတမသည် ချီးကျူးသင့်၊ ချီးကျူးထိုက်သော သူတို့ထက် အထူးသဖြင့် ချီးကျူးသင့် ချီးကျူးထိုက်သူသာ ဖြစ်၍ နတ်လူ တို့ထက် ဆထက်လွန်ကျူး အထူးသဖြင့် မြတ်ပါ၏။ အရှင် ---ဤပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကောင်းမွန်မြင့်မားရာ၊ ကုသိုလ်တရား ကို ပြည့်စုံစေခြင်းရာ ငါးပါးသော တရားတို့ကို သတိတော်ကြ ကုန်၏။ ထိုငါးပါးသော တရားတို့ကို ရဟန်းဂေါတမသည်

‘ရန်ကင်းစေလိုသော၊ ဆင်းရဲကင်းစေလိုသော မေတ္တာစိတ်၏ အခြံအရံတို့’ဟူ၍ ဟောကြား၏”ဟု ဆို၏။

ဤသို့ သုဘလုလင်က ပြောကြားသည်ရှိသော် ဇာဏု သောဏီပုဂ္ဂိုလ်များသည် မြည်းကသော ရထားဖြူပေါ်မှ ဆင်းသက်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပန်းထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စံပယ်တင်၍ မြတ်စွာဘုရားရှင် ရှိရာဘက်သို့ လက်အုပ် ချီကာ “ပဿေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ကံကောင်းပါ

ပေစွ၊ ပဿေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် အလွန် ကံကောင်း ပါပေစွ၊ ပဿေနဒီ ကောသလမင်းကြီး၏ တိုင်းနိုင်ငံ၌ (အလုံး စုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော၊ ဟုတ်မှန်သော အကျင့်ရှိသော ဘုရားရှင်သည် သီတင်းသုံး တော်မူဘိ၏”ဟု ဥဒါန်းစကား မြွက်ဆိုကျူးရင်းလေ၏။

သင်္ဂါရဝသုတ်

၉.၂.၃၈၁။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း သံဃာများစွာနှင့် အတူ ကောသလတိုင်း၌ ဒေသစာရီလှည့် လည်တော်မူ၏။ ထိုအခါ နေဉ္ဇာနီပုဏ္ဏားမသည် ဓမ္မလိကပ္ပ ရွာ၌ နေ၏။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာအား အလွန် ကြည်ညို၏။ နေဉ္ဇာနီပုဏ္ဏားမသည် မွေ့လဲသည် ရှိသော် "နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ" ဟု သုံးကြိမ် ဥဒါန်းကျူးရင့်၏။

ထိုအခါ သင်္ဂါရဝလုလင်သည် ဓမ္မလိကပ္ပရွာ၌ နေ၏။ သင်္ဂါရဝလုလင်သည် ဗေဒင်သုံးပုံတို့ကို တစ်ဖက်ကမ်းတော် တတ်မြောက်၏။ မဟာပရိသလက္ခဏာကျမ်းတို့ကို နှံ့စပ် ကျွမ်းကျင်၏။ သင်္ဂါရဝလုလင်သည် နေဉ္ဇာနီပုဏ္ဏားမ ရွတ် ဆိုသော စကားကို ကြား၍ နေဉ္ဇာနီပုဏ္ဏားမကို ဤသို့ ပြောဆို၏-"ဤနေဉ္ဇာနီပုဏ္ဏားမသည် မင်္ဂလာ မရှိလေစွ၊ ဤ နေဉ္ဇာနီပုဏ္ဏားမသည် ကျက်သရေ မရှိလေစွ၊ ဗေဒင်သုံးပုံ ဆောင်ပုဏ္ဏားများ ရှိပါလျက် ထိုကတုံးရဟန်းယုတ်၏ ဂုဏ် ကို ပြောဆိုဘိ၏"ဟု ပြောဆို၏။

"အမောင်လုလင်--- သင်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သီလ ဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်ကို မသိလေစွတကား၊ အမောင်လုလင်--- သင်သည် ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ သီလဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်ကို အကယ်၍ သိခြားအံ့၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို 'ဆဲရေးထိုက်သူ၊

ရေရွတ်ထိုက်သူ' ဟု မအောက်မေ့တန်ရာ"ဟု ဆို၏။ "အရှင်မ---သို့ဖြစ်မှ ဓမ္မလိကပ္ပရွာသို့ ရဟန်းဂေါတမ ရောက် လာသောအခါကျွန်းအား ပြောကြားပါ"ဟု ဆို၏။ "အမောင် လုလင်---ကောင်းပြီ"ဟု၍ နေဉ္ဇာနီပုဏ္ဏားမသည် သင်္ဂါရဝ လုလင်အား ကတိပေး၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသလတိုင်း၌ ဒေသ စာရီ လှည့်လည်တော်မူသည်ရှိသော် ဓမ္မလိကပ္ပရွာသို့ ရောက်၍ တောဒေယျပုဏ္ဏား၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ နေတော် မူ၏။ နေဉ္ဇာနီပုဏ္ဏားမသည် "မြတ်စွာဘုရားသည် ဓမ္မလိကပ္ပ ရွာသို့ ရောက်လာ၍ သရက်ဥယျာဉ်၌ နေတော်မူ၏"ဟု ကြားသိလေ၏။ ထိုအခါ နေဉ္ဇာနီပုဏ္ဏားမသည် သင်္ဂါရဝ လုလင် ရှိရာသို့ သွား၍ သင်္ဂါရဝလုလင်ကို "အမောင်လုလင် ---မြတ်စွာဘုရားသည် ဓမ္မလိကပ္ပရွာသို့ ရောက်လာ၍ တောဒေယျပုဏ္ဏား၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေတော် မူ၏။ အမောင်လုလင်---ယခု သွားဖို့စဉ်းစားပါ"ဟု ပြောကြား လေ၏။

၉.၂.၃၈၂။ ထိုအခါ သင်္ဂါရဝလုလင်သည် မြတ်စွာ ဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားနှင့် အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ် ရဖွယ်စကားကို ပြောဆိုပြီးနောက် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ကာ

မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့ လျှောက်ထား၏- “အရှင်ဂေါတမ --- ‘မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် အထူးသိ၍ အဆုံးကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်သူများ’ဟု ဆို၍ ‘မြတ်သော အကျင့်ကို အစဆုံး တီထွင်သူများ’ဟု ဝန်ခံကြကုန်သော အဇ္ဈိသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ရှိကြပါကုန်၏။ အရှင်ဂေါတမ---ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့အနက် အရှင်ဂေါတမသည် အဘယ်သို့သော သု ဖြစ်ပါနည်း”ဟု လျှောက်၏။

“ဘာရုဒါဇ---ငါသည် ထိုသူတို့၏ ကြိုးပမ်း ခြားနားမှုကို လည်း ပြောလို၏။ ဘာရုဒါဇ---အဆင်သုံးမဆောင် ပုဏ္ဏားတို့ကို သို့ တစ်ဆင့် ကြားနာ မှတ်သားတတ်ကုန်သော၊ ထိုတစ်ဆင့်ကြားဖြင့် ‘မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် အထူးသိ၍ အဆုံးကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်သူများ’ဟု ဆို၍ ‘မြတ်သော အကျင့်ကို အစဆုံး တီထွင်သူများ’ဟု ဝန်ခံကြကုန်သော အဇ္ဈိသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ရှိကြကုန်၏။ ဘာရုဒါဇ---ကြံစည်သူ၊ စူးစမ်းသူများကို သက်သက် ယုံကြည်ကာမျှဖြင့် ‘မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် အထူးသိ၍ အဆုံးကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်သူများ’ဟု ဆို၍ ‘မြတ်သော အကျင့်ကို အစဆုံး တီထွင်သူများ’ဟု ဝန်ခံကြကုန်သော အဇ္ဈိသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ရှိကုန်၏။

ဘာရုဒါဇ---ရှေးအခါက မကြားဖူးသေးကုန်သော တရားတို့၌ ကိုယ်တိုင်သာလျှင် တရားသဘောကို ထိုးထွင်း သိ၍ ‘မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် အထူး သိ၍ အဆုံးကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်သူများ’ဟု ဆို၍ ‘မြတ်သော အကျင့်ကို အစဆုံး တီထွင်သူများ’ဟု ဝန်ခံကြကုန်သော အဇ္ဈိသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ရှိကြကုန်၏။ ဘာရုဒါဇ---ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့တွင် ရှေးအခါက မကြားဖူးသေးကုန်သော တရားတို့၌ ကိုယ်တိုင်သာလျှင် တရားသဘောကို ထိုးထွင်း သိ၍ ‘မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် အထူး သိ၍ အဆုံးကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်သူများ’ဟု ဆို၍ ‘မြတ်သော အကျင့်ကို အစဆုံး တီထွင်သူများ’ဟု ဝန်ခံကြကုန်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့တွင် ငါသည် တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်ပုံကို ဤမြန်မာ့မည် အကြောင်းဖြင့် သိရမည်။

ဥ.၂.၃၈၃။ ဘာရုဒါဇ---ငါသည် အရိယမဂ်ကို မရမီ သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ မသိသေးသော ဘုရားအလောင်းမျှသာ ဖြစ်နေစဉ်က (တောမထွက်ခင်က) ‘လူ

ဘောင်၌ နေရခြင်းသည် ကျွမ်းမြောင်း၏။ ကိလေသာ မြူထရာ လမ်းကြောင်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းအဖြစ်သည် လွန်ပြင်းစွာ တူ၏။ လူ့ဘောင်၌ နေသူသည် စင်စစ် ပြည်စုံစွာ၊ စင်စစ် စင်ကြယ်စွာ၊ ရေသင်းပွတ်သစ်နှင့် တူစွာ ဤမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းဟု မလွယ်၊ ငါသည် ဆံ၊ မှတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆုံးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ လူ့ဘောင်မှထွက်ကာ ရဟန်းဘောင်သို့ဝင်ရလျှင် ကောင်းမည်’ဟု ကြံစည်၏။

ဘာရုဒါဇ---နောက်အခါ၌ ဖျံ့မျစ်သည်သာလျှင် ဖြစ်၍ ကောင်းစွာ နက်သောဆံပင် ရှိသော၊ ကောင်းသော အရွယ် ဖြစ်သော ပထမအရွယ်နှင့် ပြည့်စုံသော ငါသည် မိဘများ သဘောမတူသဖြင့် မျက်ရည်စက်လက် ငိုကြွေးကုန်စဉ်ပင် ဆံ၊ မှတ်ဆိတ်ကို ပယ်၍ ဖန်ရည်ဆုံးသော အဝတ်သင်္ကန်းတို့ကို ဝတ်၍ လူ့ဘောင်မှ ထွက်ကာ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။ ထိုငါသည် ဤသို့ ရဟန်းပြုလျက် အဘယ်အရာသည် အကောင်းဆုံးနည်းဟု ရှာဖွေ၍ အဘယ်အရာသည် အတုမရှိ မြတ်သော ငြိမ်းအေးရာ နိဗ္ဗာန်နည်းဟု ရှာဖွေ၍ ကျင့်ကြံ ကြိုးကုတ် အားထုတ်ခဲ့ရာ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်အထိ အဆင့်ဆင့် ရခဲ့ပြီ။

[ဘုရားအလောင်းတော် ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်ခဲ့ပုံကို ဘုရားရှင်ဟောတော်မူခဲ့သော သုတ္တန်များ ၂ (မဇ္ဈိမနိကာယ်)၊ ဇောဓိရာဇကုမာရသုတ်၊ စာပိုဒ် ၉.၂.၂၇၁၊ စာမျက်နှာ ၆၃၂ ၌ မြို့စဉ်။]

စတုတ္ထဈာန်စိတ်သည် တည်ကြည်လတ်သော် စင်ကြယ်လတ်သော် အာသဝက္ခယဉာဏ်အလိုရာ စိတ်ကို ရှေးမှဆောင်ခဲ့ပြီး ရှေးမှညွတ်စေခဲ့ပြီး ငါသည် ‘ဤကား ဆင်းရဲ’ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ ‘ဤကား ဆင်းရဲဖြစ်ပေါ်ခြင်း၏ အကြောင်း’ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ ‘ဤကား ဆင်းရဲချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်’ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ ‘ဤကား ဆင်းရဲချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းအကျင့်’ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ ‘ဤသည်တို့ကား အာသဝေါတရားတို့’ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ ‘ဤကား အာသဝေါတရားတို့၏ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၏ အကြောင်း’ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ ‘ဤကား အာသဝေါတရားတို့၏ ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်’ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ ‘ဤကား အာသဝေါတရားတို့၏ ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းအကျင့်’ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ ဤသို့ သိသောဤသို့မြင်သောငါ၏စိတ်သည်ကာမာသဝမူလည်း လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ။ ဘဝိသဝမူလည်း လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ။ အဝိဇ္ဇာသဝမူလည်း လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ။ လွတ်မြောက်ပြီးလတ်သော် ‘လွတ်မြောက်လေပြီ’ဟု အသိဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီ။

‘ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ မဂ်ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤမဂ်ကိစ္စအတွက် နောက်ထပ် ပြုဖွယ် မရှိတော့ပြီ’ဟု သိ၏။

ဘာရုဒ္ဓါဇ---ငါသည် ညဉ့်၏ နောက်ဆုံးဖြစ်သော ဇိုးသောက်ယံ၌ သုံးခုမြောက် ဤဝိဇ္ဇာ (အသိဉာဏ်)ကို ရခဲ့ပြီ၊ အဝိဇ္ဇာ (မသိမှု) ပျောက်ခဲ့ပြီ၊ ဝိဇ္ဇာ (အသိဉာဏ်) ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီ၊ အဝိဇ္ဇာအမှောင် ပျောက်ခဲ့ပြီ၊ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်အလင်းရောင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီ၊ မမေ့မလျော့ဘဲ ပြင်းစွာအားထုတ်လျက် တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေသောသူမှာ အဝိဇ္ဇာ အမှောင်ကင်း၍ ပညာဉာဏ်အရောင်အလင်း ဖြစ်ပေါ်နေ ကျအတိုင်းပင်တည်း။

၉.၂.၃၈၄။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော သင်္ဂါရဝလုလင် သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤကောင်းကို လျှောက်၏- “အရှင် ဂေါတမ၏ အားထုတ်မှုအကျင့်မျိုးသည် မည်သူမျှ မကျင့်နိုင်သော အားထုတ်မှုအကျင့်မျိုး ဖြစ်ပေ၏၊ အရှင်ဂေါတမ၏ အားထုတ်မှုအကျင့်မျိုးသည် သူတော်ကောင်းတို့၏ အားထုတ်မှုအကျင့်မျိုး ဖြစ်ပေ၏၊ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူလိုက်သော အလုံးစုံသောတရားတို့ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားတို့ ကျင့်မြဲ အကျင့်မျိုးသာ ဖြစ်ပေ၏။ အရှင်ဂေါတမ---နတ်တို့သည် ရှိပါကုန်၏လော”ဟု လျှောက်၏။

“ဘာရုဒ္ဓါဇ---လွန်ကဲမြင့်မြတ်သော နတ်တို့ကို အကြောင်းအားလျော်စွာ သိရ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဂေါတမ---“နတ်တို့သည် ရှိပါကုန်၏လော”ဟု မေးပါလျက် “ဘာရုဒ္ဓါဇ-လွန်ကဲ မြင့်မြတ်သော နတ်တို့ကို အကြောင်းအားလျော်စွာ သိရ၏”ဟု ဆိုဘိ၏။ အရှင်ဂေါတမ---ဤသို့ ဖြစ်သော အချည်းနှီး ချွတ်ယွင်းသော စကားဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော”ဟု လျှောက်၏။

“ဘာရုဒ္ဓါဇ---“နတ်တို့သည် ရှိပါကုန်၏လော”ဟု မေးသော် ‘နတ်တို့သည် ရှိပါကုန်၏’ဟုပင် ဆိုစေကာမူ၊ ‘အကြောင်းအားလျော်စွာ သိရ၏’ဟုပင် ဆိုစေကာမူ ပညာရှိသော သူသည် ‘နတ်တို့ ရှိကုန်၏’ဟု ဧကန်အားဖြင့် ဆုံးဖြတ်နိုင်၏”

“အရှင်ဂေါတမ---အဘယ့်ကြောင့် အဓကပင် မမြေကြားဘိသနည်း”ဟု လျှောက်၏။ “ဘာရုဒ္ဓါဇ---လောက၌ နတ်တို့ ရှိ၏-ဟူ၍ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ထင်ထင်ရှားရှား အသိအမှတ် ပြုထားပြီးပြီ၊ ကလေးတို့ပင် သိနေကြပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၉.၂.၃၈၅။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော သင်္ဂါရဝလုလင် သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤကောင်းကို လျှောက်၏။ “အရှင်ဘုရား---တရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏၊ အရှင်ဘုရား---တရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အရှင်ဘုရား---မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွန်ုပ်တို့ ယနေ့မှ စ၍ ရတနာသုံးပါးကို အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ-ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။

၃။ ဥပရိပဏ္ဍာသပါဠိတော်

၁။ ဧဝံဗုဒ္ဓံ

www.dhammadownload.com

၁

ဒေဝဒဟသုတ်

ဇ.ပ.၀၀၁။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သက္ကတိုင်း သာကီဝင်မင်းတို့၏ ဒေဝဒဟနိဂုံး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းများကို ဤသို့ဟောကြားတော်မူ၏-“ရဟန်းတို့--- နိဂဏှ (တိတ္ထိ)တို့သည် ‘သုဝေဒနာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာတို့သည် ရှေးကကြောင့် ဖြစ်ကြ၏။

ထိုရှေးကဟောင်းတို့သည် ဤဘဝအကျင့်ကြောင့် ပျောက်ကင်းနိုင်၏။

ကံအသစ် မပြုလုပ်ခြင်းကြောင့် နောင်အခါ ဖြစ်ပွားခြင်းကင်းနိုင်၏။

ဖြစ်ပွားခြင်းကင်းလျှင် ကံကုန်မည်၊ ကံကုန်လျှင် ဆင်းရဲကုန်မည် ဟု ယူဆပြောဆိုနေကြ၏။

သို့သော်-

- (၁) မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် လက်တွေ့အကျိုးပေးမည့်ကံကို နောင်ဘဝ၌ အကျိုးပေးမည့်ကံ ဖြစ်ပါစေ-ဟု လုံ့လပြုခြင်းအားဖြင့် ပြုပြင်၍ မရနိုင်။

နောင်ဘဝ၌ အကျိုးပေးမည့် ကံကို မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် လက်တွေ့ အကျိုးပေးမည့်ကံ ဖြစ်ပါစေ-ဟု လုံ့လပြုခြင်းအားဖြင့် ပြုပြင်၍ မရနိုင်။

- (၂) ချမ်းသာကျိုးပေးမည့် ကံကို ဆင်းရဲကျိုးပေးမည့်ကံ ဖြစ်ပါစေ-ဟု လုံ့လပြုခြင်းအားဖြင့် ပြုပြင်၍ မရနိုင်။ ဆင်းရဲကျိုးပေးမည့် ကံကို ချမ်းသာကျိုးပေးမည့်ကံ ဖြစ်ပါစေ-ဟု လုံ့လပြုခြင်းအားဖြင့် ပြုပြင်၍ မရနိုင်။

- (၃) အကျိုးပေးတော့မည့် ကံကို အကျိုးမပေးသေးမည့်ကံ ဖြစ်ပါစေ-ဟု လုံ့လပြုခြင်းအားဖြင့် ပြုပြင်၍ မရနိုင်။ အကျိုးမပေးသေးမည့် ကံကို အကျိုးပေးတော့မည့်ကံ ဖြစ်ပါစေ-ဟု လုံ့လပြုခြင်းအားဖြင့် ပြုပြင်၍ မရနိုင်။

- (၄) အကျိုးများစွာ ပေးမည့် ကံကို အကျိုးအနည်းငယ်ပေးမည့် ကံ ဖြစ်ပါစေ-ဟု လုံ့လပြုခြင်းအားဖြင့် ပြုပြင်၍ မရနိုင်။

အကျိုးအနည်းငယ် ပေးမည့် ကံကို အကျိုးများစွာ ပေးမည့် ကံ ဖြစ်ပါစေ-ဟု လုံ့လပြုခြင်းအားဖြင့် ပြုပြင်၍ မရနိုင်။

(၅) အကျိုးပေးမည့် ကံကို အကျိုးမပေးမည့် ကံ ဖြစ်ပါစေ-ဟု လုံ့လပြုခြင်းအားဖြင့် ပြုပြင်၍ မရနိုင်။

အကျိုးမပေးမည့်ကံကို အကျိုးပေးမည့် ကံ ဖြစ်ပါစေ-ဟု လုံ့လပြုခြင်းအားဖြင့် ပြုပြင်၍ မရနိုင်။

ထိုသို့ ပြုပြင်၍ မရနိုင်သည့်အတွက်ကြောင့် နိဂဏ္ဌာတို့၏ လုံ့လပြုခြင်း အားထုတ်ခြင်းသည် အကျိုးမရှိ။ ထိုသူတို့၏ အယူအဆသည် ကဲ့ရဲ့ဖွယ်သာ ဖြစ်၏။ ဟု ဟောကြားတော်မူ၏။

ထိုသို့ ဟောကြားတော်မူပြီး အကျိုးရှိသော လုံ့လပြုခြင်း အားထုတ်ခြင်းကို ဆက်လက် ဟောကြားတော်မူ၏။

ဥ.၃.၀.၂။ "ရဟန်းတို့--- ဥပဓာအားဖြင့် အမျိုးသား တစ်ယောက်သည် မိမိ အလွန်ချစ်ရသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက် တခြားအမျိုးသားနှင့် တွဲနေသည်ကို မြင်ရသောအခါ အလွန် ပူဆွေးသောက ရောက်ကာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်၍ ထိုအချစ်စိတ်ကို ဖျောက်လိုက်သောအခါ ထိုသို့ တွဲသည်ကို မြင်ရသော်လည်း ပူဆွေးသောက ပျောက်ကင်း၊ စိတ်မချမ်းမသာမှု ကင်းရသကဲ့သို့ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ခန္ဓာငါးပါးအပေါ်၌ ကြောင့်ကြစိတ်မှ မကင်းလျှင် ရာဂမကင်းသေး၍ ဒုက္ခမှ မလွတ်မြောက်နိုင်။

ခန္ဓာငါးပါးအပေါ်၌ ကြောင့်ကြမမြဲ လျစ်လျူရှုမှသာလျှင် ရာဂကင်း၍ ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်နိုင်၏။

ဥ.၃.၀.၃။ ရဟန်းတို့--- နောက်တစ်မျိုးကား လေးသမားသည် ကောက်နေသော မြားကို မီးကင်၍ ဖြောင့်ပေ၏။ မြားဖြောင့်သွားသောအခါ မြားအပေါ် ကြောင့်ကြစိတ်မှ မပြုတော့။

ရဟန်းတို့--- ထိုအတူပင် ရဟန်းတစ်ပါးသည် အကုသိုလ်လျှော့ပါး ကုသိုလ်တိုးပွားအောင် ဆင်းဆင်းရဲရဲ အားထုတ်၏။ အောင်မြင်သွားသော အခါ၌ ထိုသို့ အားထုတ်မှုကို မပြုတော့။

ဥ.၃.၀.၄။ ရဟန်းတို့--- နောက်တစ်မျိုးကား အမျိုးသားတစ်ယောက်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်ထံ ဝင်ရောက်၍ ရဟန်းပြု၏။ ရဟန်း ဖြစ်သော အခါ သူသည် သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်လေ့ မရှိ။ သူတစ်ပါးဥစ္စာကို ခိုးယူလေ့ မရှိ၊ မမြတ်သော မေထုန်ကို မှီဝဲလေ့ မရှိ၊ လိမ်ညာပြောဆိုလေ့ မရှိ၊ ကုန်းတိုက်လေ့ မရှိ၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ပြောလေ့ မရှိ၊ အကျိုးမဲ့စကားကို ပြောလေ့ မရှိ၊

သစ်စေ့နှင့် သစ်ပင်တို့ကို ဖျက်ဆီးလေ့ မရှိ၊ နေလွဲညစာ စားလေ့ မရှိ၊

ကပ္ပံ၊ သီဆိုပွဲ၊ တီးမှုတ်ပွဲတို့ကို ကြည့်ရှုနားထောင်လေ့ မရှိ၊

ပန်းပန်းလှေ၊ သနပ်ခါးလိမ်းလေ့ မရှိ၊ မြင့်သော နေရာ၊ မြတ်သော နေရာ၌ ထိုင်လေ့၊ အိပ်လေ့ မရှိ၊ ရွှေငွေကို ခံယူလေ့ မရှိ၊ စပါးစိမ်းကို ခံယူလေ့ မရှိ၊

အသားစိမ်းကို ခံယူလေ့ မရှိ၊ မိန်းမပျို၊ မိန်းမအိုတို့ကို ခံယူလေ့ မရှိ၊

ကျွန်မိန်းမ၊ ကျွန်ယောက်ျားတို့ကို ခံယူလေ့ မရှိ၊ ဆိတ်၊ သိုးတို့ကို ခံယူလေ့ မရှိ၊

ကြက်၊ ဝက်တို့ကို ခံယူလေ့ မရှိ၊ ဆင်း၊ နွား၊ မြင်း၊ မြည်းတို့ကို ခံယူလေ့ မရှိ၊

လယ်ယာတို့ကို ခံယူလေ့ မရှိ၊ ဒကာ၊ ဒကာမများအတွက် တမန်လုပ်ငန်း၊ အစေအပါးလုပ်ငန်းတို့ကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လေ့ မရှိ၊

ရောင်းဝယ်မှုကို ပြုလေ့ မရှိ၊ အလေးခိုးခြင်း၊ ပြည်ခိုးခြင်း၊ စာရင်းလိမ်ခြင်း- စသည်ကို ပြုလုပ်လေ့ မရှိ၊ လာဘ်စားခြင်း၊ လုည့်ခြားခြင်း၊ အတုလုပ်၍ လိမ်ခြင်း-စသည်ကို ပြုလုပ်လေ့ မရှိ၊ သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ ပြန်ပေးဆွဲခြင်း၊ လုယက်ခြင်း၊ ရုပ်ရွာတို့ကို ဖျက်ဆီးခြင်း၊ အနုကြမ်းစီးခြင်း၊ တားပြတိုက်ခြင်း-စသည်တို့ကို ပြုလေ့ မရှိ၊

ထိုရဟန်းသည် ကိုယ်ကို မျှတစေ (ကျန်းမာစေ)သော သင်္ကန်းမျှဖြင့် တင်းတိမ်ရောင်ရဲ၏။ ဝမ်းကို မျှတစေ (ကျန်းမာစေ)သော ဆွမ်းမျှဖြင့် တင်းတိမ်ရောင်ရဲ၏။ သွားလေရာသို့ ပရိက္ခရာကို တစ်ပါတည်း ယူသွားလေ့ ရှိ၏။ ပျံသန်းလေရာ အတောင် တစ်ပါတည်း ယူသွားသော ငှက်နှင့် ဥပမာတူ၏။

ဥ.၃.၀.၅။ ထိုရဟန်းသည် မျက်စိဖြင့် အဆင်းကို မြင်သောအခါ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ဘယ်ပုံ၊ ဘယ်အရွယ်- စသည်ဖြင့် ဝုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို စွဲမှတ်ထားလေ့မရှိ၊ လက်ခြေ-စသော ကိုယ်အင်္ဂါနှင့် ပြီးဟန်၊ ရယ်ဟန်၊ ကောင်းပုံ၊ ညံ့ပုံ-စသော အနေအထားကိုလည်း စွဲမှတ်လေ့မရှိ၊ မျက်စိကို အကြောင်းပြု၍ လောဘ၊ ဒေါသ မမြစ်အောင် သတိထား၏။

နားဖြင့် အသံကို ကြားသော အခါ၊
 နားခေါင်းဖြင့် အနံ့ကို ရှူသော အခါ၊
 လျှာဖြင့် အရသာကို လျက်သော အခါ၊
 ကိုယ်ဖြင့် တွေ့ထိရာကို တွေ့ထိသော အခါ၊
 စိတ်ဖြင့် သိစရာကို သိသော အခါတို့၌လည်း ထိုအတူပင်
 သတိထား၏။

ထိုရဟန်းသည် ရှေ့သို့ တိုးရာ၊ နောက်သို့ ဆုတ်ရာတို့၌
 ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ တိုးလေ၊ ဆုတ်လေ ရှိ၏။ (အကုသိုလ်
 ဖြစ်စရာမရှိမှ တိုးလေ၊ ဆုတ်လေရရှိ၏။)

တည့်တည့် ကြည့်ရာ၊ စောင်းစုံကြည့်ရာ၌လည်း ဆင်ခြင်
 စဉ်းစားပြီးမှ ကြည့်လေ ရှိ၏။

ကွေးရာ၊ ဆန့်ရာ၌လည်း ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ ကွေးလေ၊
 ဆန့်လေ ရှိ၏။

သမိတ်သင်္ကန်းကို သုံးစွဲ၊ ဝတ်ရုံရာ၌လည်း ဆင်ခြင်
 စဉ်းစားပြီးမှ သုံးစွဲ၊ ဝတ်ရုံလေ ရှိ၏။

စားရာ၊ သောက်ရာ၊ ခဲရာ၊ လျက်ရာတို့၌လည်း ဆင်ခြင်
 စဉ်းစားပြီးမှ စား၊ သောက်၊ ခဲ၊ လျက်လေ ရှိ၏။

ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ် စွန့်ရာ၌လည်း ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ
 စွန့်လေ ရှိ၏။

သွားရာ၊ ရပ်ရာ၊ ထိုင်ရာ၌လည်း ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ
 သွားလေ၊ ရပ်လေ၊ ထိုင်လေ ရှိ၏။

အိပ်သော အခါ၊ ထသော အခါ၌လည်း ဆင်ခြင်စဉ်းစား
 ပြီးမှ အိပ်လေ၊ ထလေ ရှိ၏။

စကားပြောသော အခါ ဆိတ်ဆိတ်နေသော အခါ၌လည်း
 ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ ပြောလေ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေလေ ရှိ၏။

ဇ.၃.၈၀၆။ ထိုရဟန်းသည် ဤအကျင့်များနှင့် ပြည့်စုံ
 သော အခါ ဆိတ်ငြိမ်သော ကျောင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်သော နေရာ၌
 နေထိုင်၏။

တော၌ ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်း၌ ဖြစ်စေ၊ တောင်ပေါ်၌
 ဖြစ်စေ၊ ရောက်၌ ဖြစ်စေ၊ တောင်ခေါင်း၌ ဖြစ်စေ၊ သမုဒ္ဒါး၌
 ဖြစ်စေ၊ တောအုပ်၌ ဖြစ်စေ၊ လွင်ပြင်၌ ဖြစ်စေ၊ ကောက်ရိုး၌
 ဖြစ်စေ တစ်ခုခုသော ဆိတ်ငြိမ်ရာ နေရာ၌ နေထိုင်၏။

ထိုရဟန်းသည် ဆွမ်းခံပြန်လာသောအခါ ဆွမ်းစား၏။
 ဆွမ်းစားပြီးနောက် ထက်ဝယ်ခွဲ (တင်ပလွင်) ခွေပြီး ကိုယ်ကို
 ဖြောင့်မတ်စွာ ထားကာ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်၏။ ထိုရဟန်းသည်
 အဘိဇ္ဈာ(မဂ်မောဃ)၊ ဗျာပါဒ(ပျက်စီးစေလင့်မှု)၊ ထိနမိဒ္ဓ
 (လေးလံသိမ်းဆည်းမှု)၊ ဥဒ္ဓစ္စကုက္ကုစ္စ(ပျံ့လွင့်မှု၊ နောင်တရမှု)၊
 ဝိစိကိစ္ဆာ(ကုသိုလ်တရားတို့၌ ယုံမှားမှု)တို့ မိမိစိတ်အစဉ်၌
 ကင်းရှင်းအောင် ကြိုးစား ကျင့်ကြံ၏။

ထိုင်းမျိုးသည် စွာနုတရားကို အန္တရာယ်ပြုတတ်၊ တား
 ဆီးတတ်သော အကုသိုလ်များ ဖြစ်၏။ စိတ်၏ အစွမ်းကို
 ညစ်နွမ်းစေတတ်သော တရားများ ဖြစ်၏။ ပညာကို အား
 နည်းအောင် ပြုတတ်သော တရားများ ဖြစ်၏။ ဤတရားသုံး
 ငါးမျိုး ကင်းသွားသောအခါ ထိုရဟန်းသည် ပထမဈာန်၊
 ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်နှင့် စတုတ္ထဈာန်တို့ကို အဆင့်ဆင့်
 ရရှိတော့၏။

ဇ.၃.၈၀၇။ ထို့ထက် တိုးတက်သွားသောအခါ ပုဗ္ဗေ
 နိဝါသာနုဿတိဉာဏ် (မိမိခြံခံခွဲဖူးသော ရှေးဘဝ အဆက်
 ဆက်ကို မှတ်မိသော ဉာဏ်)၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ် (နတ်မျက်စိနှင့်
 တူသော ဉာဏ်)၊ သင်္ကပ္ပိပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စုတေခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေ
 နေခြင်းကို သိသော ဉာဏ်)၊ အာသဝက္ခယဉာဏ်-(သစ္စာ
 လေးပါးကို သိပြီး အာသဝေါ (အကုသိုလ်) ကင်းကွာ ရဟန္တာ
 ဖြစ်စေသော ဉာဏ်)တို့ကို အဆင့်ဆင့် ရရှိတော့၏။

ရဟန်းတို့--- ဤကား အကျိုးရှိသော လုံ့လပြုခြင်း၊ အား
 ထုတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ဟောပြောသော မြတ်စွာဘုရားကိုသာ
 သီးမွမ်းထိုက်၏။ ဟု ဟောကြားတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို အလွန်
 သဘောကျ နှစ်သက်ပြီး သာဓုခေါ် ဆုံးခဲ့ကြလေသည်။

ပဉ္စတ္ထယသုတ်

၉.၃.၀၀၈၊ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤပဉ္စတ္ထယသုတ်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

“ရဟန်းတို့--- တချို့ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် အနာဂတ်ဘဝကို ကြံဆ၍ ယူသော မိစ္ဆာအယူကို ယူနေကြ၏။

တချို့ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့ကား အတိတ်ဘဝကို ကြံဆ၍ ယူသော မိစ္ဆာအယူကို ယူနေကြ၏။

ထိုမိစ္ဆာအယူများကို ယူထားကြသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့မှာ ယုံကြည်ခြင်း၊ နှစ်သက်ခြင်း၊ တစ်ဆင့်ကြားခြင်း၊ ကြံစည်တွေးတောခြင်း၊ သဘောကျကျေနပ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်နိုင်၏။ ဝိပဿနာဉာဏ်ကား မမြင်ပေါ်လာနိုင်။ ဝိပဿနာဉာဏ်မရှိသည့်အတွက် သူတို့၏ အမြင်တို့သည် ဥပါဒိန် (အစွဲအလမ်း)တို့မျှသာ ဖြစ်၏။ ထိုဥပါဒိန်သည် သင်္ခါရဖြစ်၍ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်း၏။

ထိုသင်္ခါရတို့၏ ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သည် ရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုနိဗ္ဗာန်ကို သိတော်မူသည့်အတွက် သင်္ခါရတို့ကို လွန်မြောက်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့--- တချို့ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့ကား ထိုမိစ္ဆာအယူများကို စွန့်လွှတ်ခြင်း၊ ကာမဂုဏ်ငါးပါးကို တပ်မက်သော တဏှာတို့ကို ပယ်စွန့်ခြင်းတို့ကြောင့် ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်နှင့် စတုတ္ထဈာန်တို့ကို အဆင့်ဆင့် ရရှိကြ၏။

ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည်လည်း ထိုဈာန်တရားတို့ကို စွဲလမ်းကြ၏။ ထိုစွဲလမ်းမှုသည် ဥပါဒိန် ဖြစ်၏။ ထိုဥပါဒိန်သည် သင်္ခါရဖြစ်၍ ရုန့်ရင်း ကြမ်းတမ်း၏။ ထိုသင်္ခါရတို့၏ ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သည် ရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုနိဗ္ဗာန်ကို သိတော်မူသည့်အတွက် သင်္ခါရတို့ကို လွန်မြောက်တော်မူ၏။ ဥပါဒိန်မှ လွတ်မြောက်တော်မူ၏။ အရဟတ္တဇီလဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏”ဟု ဟောကြားတော်မူ၏။

၃

ကိစ္စိသုတ်

၉.၃.၁၀၉။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ပိသိနာရ-ဟု
ခေါ်သော အရပ် ဗလိနတ်စာတင်သရာ တောအုပ်၌
သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့--- မြတ်စွာ
ဘုရားသည် သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး၊ ပစ္စည်းလေးပါး
ကို လိုချင်သောကြောင့် တရားဟော၏။ နောင်ဘဝ၌ ချမ်း
သာလိုသောကြောင့် တရားဟော၏-ဟု သင်တို့ မှတ်ထင်
ကြသလော"ဟု မေးမြန်းတော်မူသောအခါ ရဟန်းများက
"မြတ်စွာဘုရား--- ထင်ကြပါ"ဟု လျှောက်ထားခဲ့ကြ၏။

"သို့ဖြစ်လျှင် အဘယ်သို့ ထင်ကြသနည်း"ဟု မေးတော်မူ
သောအခါ "မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် သတ္တဝါ
(သင်္ကန်း၊ ပစ္စည်း)များကို အစဉ်သနား စောင့်ရှောက်တော်
မူပါသည် ဘုရား။ သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွားကို ရှာဖွေတော်
မူပါသည် ဘုရား။ သို့ဖြစ်၍ 'သတ္တဝါများကို သနားတော်မူ
သောကြောင့် သတ္တဝါတို့၏ ကောင်းကျိုးကို လိုလားတော်
မူသောကြောင့် တရားဟောတော်မူ၏'ဟု ထင်မှတ်ကြပါ
သည် ဘုရား"ဟု လျှောက်ထားခဲ့ကြ၏။

၉.၃.၁၁၀။ "ရဟန်းတို့--- ထိုသို့ သင်တို့ ထင်မှတ်ကြ
လျှင် ငါဘုရားသည် ဟေဓိပက္ခိယတရား ၃၇ ပါးတို့ကို အထူး

သိပြီး ဟောကြားထား၏။ ထိုဟေဓိပက္ခိယတရားနှင့် စပ်
လျဉ်း၍ သင်တို့အားလုံး တစ်ခဲနက် ညီညွတ်ကြရမည်။
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကျင့်ကြံကြရမည်။ ဝါဒကွဲပြားမှု မရှိ
စေရ။

ဤသို့ ကျင့်ကြံသောအခါ သင်တို့အထဲ၌ ဝါဒကွဲသော
ရဟန်းနှစ်ဖွဲ့ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်စရာ ရှိ၏။ ထိုသို့ ပေါ်ပေါက်
လာသောအခါ 'ထိုရဟန်းနှစ်ဖွဲ့၏ အယူအဆသည် ဝေါဟာရ
အားဖြင့်လည်း ကွဲ၏။ အဓိပ္ပာယ်အားဖြင့်လည်း ကွဲ၏'ဟု
သင်တို့ သိကြလျှင် ထိုကွဲပြားသော ရဟန်းတို့ထဲက နှုတ်
ပျော့ပျောင်း၍ ပြောလွယ်ဆိုလွယ် ရှိမည် ထင်ရသော ရဟန်း
တစ်ပါးထံသို့ သွားပြီး သူတို့၏ အယူအဆသည် ဝေါဟာရ
အားဖြင့်လည်း ကွဲကြောင်း၊ အဓိပ္ပာယ်အားဖြင့်လည်း
ကွဲကြောင်း ပြောပြ၍ မငြင်းခုံကြဘဲ ညီညွတ်ကြရန် လောက
ဝတ်ပြု ညှိနှိုင်းပေးရမည်။

တခြားဘက်က နှုတ်ပျော့ပျောင်း၍ ပြောလွယ်ဆိုလွယ်
ရှိမည် ထင်ရသော ရဟန်းတစ်ပါးထံသို့လည်း သွားပြီး
သူတို့၏ အယူအဆသည် ဝေါဟာရအားဖြင့်လည်း ကွဲ
ကြောင်း၊ အဓိပ္ပာယ်အားဖြင့်လည်း ကွဲကြောင်း ပြောပြ၍
မငြင်းခုံကြဘဲ ညီညွတ်ကြရန် လောကဝတ်ပြု ညှိနှိုင်းပေး
ရမည်။

၉.၃.၈၁၁။ အကယ်၍ သူတို့၏ အယူအဆသည်-

- ဝေါဟာရအားဖြင့်သာ ကွဲ၏၊
အဓိပ္ပာယ်အားနှင့် တူ၏။
- အဓိပ္ပာယ်အားဖြင့်သာ ကွဲ၏၊
ဝေါဟာရအားနှင့် တူ၏။
- ဝေါဟာရအားဖြင့်လည်း တူ၏၊
အဓိပ္ပာယ်အားဖြင့်လည်း တူ၏-ဟု

သင်တို့ သိကြလျှင် ကွဲပြားနေသော ရဟန်းနှစ်ဦးထဲက နှစ်ဦးပျော့ပျောင်း၍ ပြောလွယ်ဆိုလွယ် ရှိမည် ထင်ရသော ရဟန်းနှစ်ပါးထံသို့ သွားပြီး သူတို့၏ အယူအဆ အနေအထားကို မိမိတို့ သိသည့်အတိုင်း ပြောဆို ရှင်းပြ၍ မငြင်း နှိုကြရန်၊ ညီညွတ်ကြရန် လောကဝတ်ပြု ညှိနှိုင်းပေးရမည်။

၉.၃.၈၁၂။ ဤသို့ ညီညွတ်ညွတ် ကျင့်နေကြသော ရဟန်းတို့အနက် ရဟန်းတစ်ပါးပါးက အပြစ်ကို ကျူးလွန် ခဲ့လျှင် အပြစ်တင်ဖို့ရာ အလျင်မလိုသင့် (မလောသင့်)။ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဤသို့ စဉ်းစား ဆင်ခြင်ရမည်-

‘ငါပြောလိုက်လျှင် ငါလည်း ကိုယ်၊ စိတ် ပင်ပန်းလိမ့်မည်။ သူလည်း စိတ်ထိခိုက်လိမ့်မည်။ သို့သော် သူသည် အမျက်ထွက်လေ မရှိ၊ ရန်ငြိုးခွဲလေ မရှိ၊ တစ်ယူသန်လေ မရှိ၊ ပြုပြင်လွယ်၏။ ငါသည် သူကို အကုသိုလ်ကို ရှောင်ရှားစေ၍ ကုသိုလ်ကို ပြုလုပ်စေခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်၏’

ထိုသို့သော အနေအထားမျိုး ရှိမည်ဆိုလျှင် အပြစ်ထောက်ပြ၍ လောကဝတ်ပြု ညှိနှိုင်းပေးသင့်၏။

‘ငါ့မှာ ကိုယ်၊ စိတ် ပင်ပန်းလိမ့်မည် မဟုတ်။ သူ့မှာကား စိတ်ထိခိုက်လိမ့်မည်။ သူသည် အမျက်ထွက်လေ ရှိ၏၊ ရန်ငြိုးခွဲလေ ရှိ၏၊ တစ်ယူကား မသန်၊ ပြုပြင်လွယ်၏။ ငါသည် သူကို အကုသိုလ်ကို ရှောင်ရှားစေ၍ ကုသိုလ်ကို ပြုစေခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်၏။ သူမှာ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းသည် မပြောပလောက်။ သူ့မှာ ကုသိုလ်ရခြင်းက ကျေးဇူးများ၏’

ထိုသို့သော အနေအထားမျိုး ရှိမည်ဆိုလျှင် အပြစ်ထောက်ပြ၍ လောကဝတ်ပြု ညှိနှိုင်းပေးသင့်၏။

‘ငါ့မှာ ကိုယ်၊ စိတ် ပင်ပန်းလိမ့်မည်။ သူမှာ စိတ်ထိခိုက်လိမ့်မည် မဟုတ်။ သူသည် အမျက်ထွက်လေ မရှိ၊ ရန်ငြိုးခွဲလေ မရှိ၊ တစ်ယူသန်၏၊ ပြုပြင်ခဲ၏။ ငါသည် သူကို အကုသိုလ်ကို ရှောင်ရှားစေ၍ ကုသိုလ်ကို ပြုစေခြင်းငှာ စွမ်း

နိုင်၏။ ငါ့မှာ ခြစ်သော ကိုယ်၊ စိတ်ပင်ပန်းခြင်းက မပြောပလောက်။ သူ့မှာ ကုသိုလ်ရခြင်းက ကျေးဇူးများ၏’

ထိုသို့သော အနေအထားမျိုး ရှိမည်ဆိုလျှင် အပြစ်ထောက်ပြ၍ လောကဝတ်ပြု ညှိနှိုင်းပေးသင့်၏။

‘ငါ့မှာလည်း ကိုယ်၊ စိတ် ပင်ပန်းလိမ့်မည်။ သူ့မှာလည်း စိတ်ထိခိုက်လိမ့်မည်။ သူသည် အမျက်ထွက်လေ ရှိ၏၊ ရန်ငြိုးခွဲလေ ရှိ၏၊ တစ်ယူသန်၏၊ ပြုပြင်ခဲ၏။ သို့သော် ငါသည် သူကို အကုသိုလ်ကို ရှောင်ရှားစေ၍ ကုသိုလ်ကို ပြုစေခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်၏။ ငါ့မှာ ကိုယ်၊စိတ်ပင်ပန်းခြင်းနှင့် သူ့မှာ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းက မပြောပလောက်။ သူ့မှာ ကုသိုလ်ရခြင်းက ကျေးဇူးများ၏’

ထိုသို့သော အနေအထားမျိုး ရှိမည်ဆိုလျှင် အပြစ်ထောက်ပြ၍ လောကဝတ်ပြု ညှိနှိုင်းပေးသင့်၏။

‘ငါ့မှာလည်း ကိုယ်၊ စိတ် ပင်ပန်းလိမ့်မည်။ သူ့မှာလည်း စိတ်ထိခိုက်လိမ့်မည်။ သူသည် အမျက်ထွက်လေ ရှိ၏၊ ရန်ငြိုးခွဲလေ ရှိ၏၊ တစ်ယူသန်၏၊ ပြုပြင်ခဲ၏။ ငါလည်း သူကို အကုသိုလ်ကို ရှောင်ရှားစေ၍ ကုသိုလ်ကို ပြုစေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်’

ထိုသို့သော အနေအထားမျိုး ရှိလျှင်ကား ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ဥပေက္ခာသာ ပြုထိုက်တော့၏။

၉.၃.၈၁၃။ ‘ရဟန်းတို့--- ညီညွတ်စွာ ကျင့်နေကြသော သင်ရဟန်းတို့မှာ အချင်းချင်း၏ စကားပို့ဆောင်ခြင်း၊ အယူ ဖြိုင်ခြင်း၊ စိတ်ထိခိုက်ခြင်း၊ မနှစ်သက်ခြင်း၊ မမျှော်ခိုက်ခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လျှင် ကွဲပြားနေသော ရဟန်းနှစ်ဦးအနက် တစ်ဖက်က ပြောလွယ်ဆိုလွယ်ရှိသော ရဟန်းတစ်ပါးထံသို့ သွားပြီး ထိုစကားပို့ဆောင်ခြင်း-စသည်ကို မြတ်စွာဘုရား၊ သီတော်ဗုဒ္ဓကို ကဲ့ရဲ့တော်မူမည့် အကြောင်းနှင့် ငြင်းခုံမှုကို မစွန့်ဘဲ နိဗ္ဗာန်မရနိုင်ကြောင်း ပြောပြ၍ လောကဝတ်ပြု ညှိနှိုင်းပေးရမည်။ တခြားဖက်က ရဟန်းတို့အနက် ပြောလွယ်ဆိုလွယ်ရှိသော ရဟန်းတစ်ပါးထံသို့ သွား၍လည်း ထိုအတူ လောကဝတ်ပြု ညှိနှိုင်းပေးရမည်’

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ လောကဝတ်ပြု ညှိနှိုင်းနည်း၊ ပြဿနာခြေရင်းနည်းများကို ဟောပြတော်မူ၏။

ရဟန်းများသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို သဘောကျ နှစ်သက်ကြပြီး သာဓုခေါ် ဆုံးကြပါသည်။

၄

သာမဂါမသုတ်

၉.၃.၀၁၄။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သက္ကတိုင်း သာမဟူသော ရွာ၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ နာဂူ၏သား နီဂဏ္ဍသည် သေလွန်ပြီးစ ဖြစ်၏။ ထိုနာဂူ၏သား နီဂဏ္ဍ သေလွန်ခြင်းကြောင့် နီဂဏ္ဍတို့သည် ကွဲကုန်ကြ၏။

ထိုသတင်းကို အရှင်အာနန္ဒာ ကြားသော အခါ အရှင် အာနန္ဒာက "မြတ်စွာဘုရား--- နာဂူ၏သား နီဂဏ္ဍ သေလွန် ခြင်းကြောင့် နီဂဏ္ဍတို့ ကွဲကုန်ကြပါသည် ဘုရား။

မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံသွားလျှင် သံဃာများ ငြင်းခုံမှု မဖြစ်စေလိုပါ။ သံဃာများ၏ ငြင်းခုံမှုသည် လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာအားလုံး အကျိုးမဲ့ဖို့၊ အစီးအပွားမဲ့ဖို့၊ ဆင်းရဲနို့ရာသာ ဖြစ်ပါသည် ဘုရား"ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထား၏။

၉.၃.၀၁၅။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် "အာနန္ဒာ--- ငါဘုရား ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ဟောကြားထားသော ဟေမိ ပက္ခိယတရား ၃၇ ပါးတို့၌ အယူအဆ ကွဲပြားနေကြသော ရဟန်းနှစ်ပါးကိုပင် သင် မြင်သလော"ဟု မေးမြန်းတော်မူ သောအခါ "မမြင်ပါဘုရား။ သို့သော် မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံသွားသော အခါ၌ အသက်မွေးမှုနှင့် စပ်သော သိက္ခာပုဒ် များ၌ ဖြစ်စေ၊ တခြားသိက္ခာပုဒ်များ၌ ဖြစ်စေ အယူအဆ ကွဲပြားပြီး သံဃာများ ငြင်းခုံနိုင်ကြပါသည် ဘုရား။ ထို

ငြင်းခုံမှုသည် လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာအားလုံး အကျိုးမဲ့ဖို့၊ အစီးအပွား မဲ့ဖို့၊ ဆင်းရဲနို့ရာသာ ဖြစ်ပါသည် ဘုရား"ဟု လျှောက်ထား၏။

အာနန္ဒာ--- အသက်မွေးမှုနှင့် စပ်သော သိက္ခာပုဒ်များ၌ ဖြစ်စေ၊ တခြားသိက္ခာပုဒ်များ၌ ဖြစ်စေ သံဃာ၏ ငြင်းခုံမှု သည် မပြောပလောက်သေး။

အာနန္ဒာ--- မဂ်တရား၌ ဖြစ်စေ၊ အကျင့်၌ ဖြစ်စေ သံဃာ ၏ ငြင်းခုံမှု ဝေါပေါက်လာလျှင်ကား ထိုငြင်းခုံမှုသည် လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ အားလုံး အကျိုးမဲ့ဖို့၊ အစီးအပွားမဲ့ဖို့၊ ဆင်းရဲနို့ရာ ဖြစ်၏။

၉.၃.၀၁၆။ အာနန္ဒာ--- ငြင်းခုံကြခြင်း၏ အကြောင်း သည် ခြောက်ပါးရှိ၏။ ထိုခြောက်ပါးဟူသည် အဘယ်နည်း။

ရဟန်းတစ်ပါးသည်

- (၁) အမျက်ထွက်လေ့ရှိ၏။ ရန်ငြိုးဖွဲ့ လေ့ရှိ၏။
- (၂) ကျေးဇူးကို ရေချက်လေ့ရှိ၏။ ပြိုင်ဆိုင်လေ့ရှိ၏။
- (၃) မနာလိုလေ့ရှိ၏။ ဝန်တိုလေ့ရှိ၏။
- (၄) ကောက်ကျစ်၏။ စင်းလိ၏။
- (၅) အလိုဆိုးရှိ၏။ မှားသော အယူရှိ၏။

(၆) မိမိအလှူသာ မှန်သည် ဟု မှားသောအားဖြင့် သုံးသပ် လေ့ရှိ၏။ တစ်ယူသန်၏ ပြုပြင်ခံ၏။

အာနန္ဒာ--- အမျက်ထွက်လေ့ရှိ၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့လေ့ရှိသော ရဟန်းသည် ရတနာသုံးပါးကို ရှိသေခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို နှိမ်ချခြင်း မရှိ။ သိက္ခာသုံးပါးကို ကောင်းကောင်း ကျင့်လေ့ မရှိ။ သံယာဏ်ခြင်းနဲ့မူ ဖြစ်ပေါ်လာအောင်လို့ ဆော်တတ်၏။ ထိုခြင်းနဲ့မူသည် လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာအားလုံး အကျိုးမဲ့ဖို့၊ အစီး အပွားမဲ့ဖို့၊ ဆင်းရဲဖို့ရာ ဖြစ်၏။

အာနန္ဒာ--- ကျန်သော ရဟန်းငါးမျိုးလည်း ထို့အတူပင် ဖြစ်၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် အဓိကရုဏ်းလေးပါးနှင့် သမထရုနစ်ပါးတို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

၉.၃.၀၁၇။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် သာရဏီယ ဓမ္မ (အမြဲ အောက်မေ့မှားများရမည့်တရား) ခြောက်ပါးကို ဟောပြတော်မူ၏။ ထိုခြောက်ပါးသည် ချစ်ခင်လေးစား စဉ်းလုံး ညီညွတ်ကြောင်း ဖြစ်၏။

[ထိုသာရဏီယဓမ္မ ခြောက်ပါးကို ဘုရားရှင် ဟောတော်မူ ခဲ့သော သုတ္တန်များ ၂ (မဇ္ဈိမနိကာယ်)၊ မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်၊ စူဠပမကဝဂ်၊ ကောသလိယသုတ်၊ စာပိုဒ် ၉.၁.၃၁၃၊ စာမျက်နှာ ၄၆၅ ခွဲ ပြန်ပါ။]

မြတ်စွာဘုရားသည် သာရဏီယဓမ္မခြောက်ပါးကို ဟော ကြားတော်မူပြီး"အာနန္ဒာ--- ဤခြောက်ပါးကို ကျင့်လျှင် သည်းမခံနိုင်စရာရှိသော အပြစ်ကြီး၊ အပြစ်ငယ်ကို သင် တွေ့မြင်သလော"ဟု မေးတော်မူသောအခါ အရှင်အာနန္ဒာ က မတွေ့မြင်ပါကြောင်း လျှောက်ထား၏။

"အာနန္ဒာ--- သိမြင်လျှင် သင်တို့ ဤခြောက်ပါးကို သေချာ ကျင့်ကြံကြ၊ သေချာ ကျင့်ကြံကြလျှင် ကြာမြင့်စွာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ခံစားကြရလိမ့်မည်"ဟု ဟောကြား တော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို သဘောကျနှစ်မြို့ပြီး သာဓုခေါ်တော်မူခဲ့ပါသည်။

၅

သုနက္ခတ္တသုတ်

ဥ.၃.၀၁၈။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီမြို့ မဟာဝုန်တော အထွတ်တစ်ဝှေ့သော ဇရပ်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် “သုတို့ကိုယ်သုတို့ ရဟန္တာများ”ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားကြ၏။

ထိုသတင်းကို လိစ္ဆဝီမင်းသား သုနက္ခတ္တ ကြားသောအခါ မြတ်စွာဘုရားထံတော် သွား၍ “မြတ်စွာဘုရား--- ရဟန်းများစွာက သုတို့ကိုယ်သုတို့ ရဟန္တာများ”ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားကြသော အခါ အမှန်အတိုင်း လျှောက်ထားကြပါသလား၊ မမှန်ဘဲ လျှောက်ထားကြပါသလား ဘုရား---”ဟု မေးမြန်း၏။

ဥ.၃.၀၁၉။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် “သုနက္ခတ္တ---တဗျို၊ ရဟန်းတို့သည် အမှန်အတိုင်း လျှောက်ထားကြပြီး တဗျို၊ ရဟန်းတို့သည် မမှန်ဘဲ လျှောက်ထားခဲ့ကြ၏။ ထိုရဟန်းများအနက် အမှန်အတိုင်း လျှောက်ထားကြသော ရဟန်းများအတွက် ပြဿနာမတက်ခဲ့ပါ။ မမှန်ဘဲ လျှောက်ထားကြသော ရဟန်းတို့အား ငါဘုရား တရားဟောမည်”ဟု ကြံစည်သောအခါ၌ တဗျို၊ အဗျိုးမကျသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် အတွန့်တက်ပြီး ပြဿနာကို မေးကြ၏။ ထိုအခါ၌

ငါဘုရား၏ တရားဟောရန် အကြံအစည်သည် ပျက်ပြယ်သွားသည်”ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ သုနက္ခတ္တသည် “ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား---ယခု တရားဟောတော်မူချိန်တန်ပါပြီ၊ ကောင်းသော ကောင်းကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား---ယခုတရားဟောတော်မူချိန်တန်ပါပြီ”ဟု လျှောက်ထား၏။

ဥ.၃.၀၂၀။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် “သုနက္ခတ္တ--- ကာမဂုဏ်တရားသည် ငါးပါး ရှိ၏။ ငါးပါး-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ နှစ်သက် တပ်မက်ဖွယ် ကောင်းသော အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာနှင့် အတွေ့အထိတို့ ဖြစ်၏။

ဥ.၃.၀၂၁။ သုနက္ခတ္တ--- လူတစ်ယောက်သည် မိမိရပ်ရွာဒေသမှ တခြား ရပ်ရွာဒေသသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သည်မှာ ကြာပြီဆိုပါတော့၊ ထိုလူသည် သူ့ရွာမှ မကြာမီက ရောက်လာသော လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့၏။ သို့ဖြစ်၍ သူက နောက်ရောက်လာသော လူကို သူ့ရွာအကြောင်းကို မေး၏။ နောက်ရောက်လာသော လူကလည်း ရွာအကြောင်းကို ပြောပြ၏။ ထိုအခါ၌ ပထမလူသည် နောက်ရောက်လာသော လူ၏ စကားကို အလွန်စိတ်ဝင်စား၏။ အလွန်ကြားချင်း နားထောင်ချင်၏။ အလွန်နှစ်သက်သဘောကျ၏။

သုနက္ခတ္တံ--- ထိုအတူပင် တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကာမဂုဏ်ကို အလွန် စိတ်ဝင်စား၏။ ကာမဂုဏ်အကြောင်းကို အလွန်ကြားချင်း၊ နားထောင်ချင်၏။ ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်လျဉ်းသောကောင်းကို အလွန် နှစ်သက်သဘောကျ၏။

သုသည် အောက်ပိုင်းစွာနုမြောက်ဦးနှင့် ဆက်စပ်သောကောင်းကိုကား စိတ်မဝင်စားတော့။ မကြားချင်း၊ နားမထောင်ချင်တော့။ မနှစ်သက်။ သဘောမကတော့။ သုသည် အောက်ပိုင်းစွာနုသံသယရင်ကင်းပြီး ကာမဂုဏ်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်၏။

သုနက္ခတ္တံ--- တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်ကား အောက်ပိုင်းစွာနု မြောက်ဦးကိုသာ စိတ်ဝင်စားပြီး ကာမဂုဏ်ကို စိတ်မဝင်စားတော့။

တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်ကား အာကိစ္ဆညာယတနဗျာန (ခုနစ်ခုမြောက်ဗျာန) ကိုသာ စိတ်ဝင်စားပြီး အောက်ပိုင်းစွာနုမြောက်ဦးကို စိတ်မဝင်စားတော့။

တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်ကား နေဝသညာနာသညာယတနဗျာန (ရှစ်ခုမြောက်ဗျာန) ကိုသာ စိတ်ဝင်စားပြီး အာကိစ္ဆညာယတနဗျာန (ခုနစ်ခုမြောက်ဗျာန) ကို စိတ်မဝင်စားတော့။

တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်ကား နိဗ္ဗာန်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားပြီး နေဝသညာနာသညာယတနဗျာန (ရှစ်ခုမြောက်ဗျာန) ကို စိတ်မဝင်စားတော့။

၉.၃.၁၂။ သုနက္ခတ္တံ--- ဥပမာအားဖြင့် လူတစ်ယောက်သည် အထပ်ထပ် လိမ်းကျံထားသော အဆိပ်လူးမြား အစူးခံရသည် ဆိုပါတော့။ သူ၏ မိတ်ဆွေ၊ အပေါင်းအသင်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့သည် မြားဆိပ်ကု ဆေးဆရာကြီးကို ပင့်ခေါ်လာကြ၏။ ထိုလူ၏ အနာဝကို မြားဆိပ်ကု ဆေးဆရာကြီးသည် ဓားငယ်ဖြင့် ခွဲစိတ်၏။ ခြောင်ရှာဖွေတဲ့မြင့်မြားခြောင်ကို ရှာဖွေ၏။ မြားခြောင်ကို တွေ့သော အခါ ထိုမြားခြောင်ကို ဆွဲနုတ်၏။ အဆိပ်အတောက်ကို ဖယ်ရှား၏။ သို့သော် အဆိပ်အတောက်သည် ကြွင်းကျန်သေး၏။ အဆိပ်အတောက် ကြွင်းကျန်သေးကြောင်းကို သိသော ဆေးဆရာကြီးသည် လူနာကို ဤသို့ မှာထား၏- ငါတူ--- ငါတူ၏ မြားခြောင်ကို ငါ နုတ်ပြီးပြီ။ အဆိပ်အတောက်ကို ဖယ်ရှားပြီးပြီ။ သို့သော် အဆိပ်သည် ကျန်သေး၏။ ထိုအဆိပ်သည် ငါတူအား အန္တရာယ်ပေးနိုင်သေး၏။ ထို့ကြောင့် သင့်တော်သော အစားအသောက်ကို စားသောက်ပါ။ မသင့်တော်သော အစားအသောက်ကို စားသောက်မိလျှင် ငါတူ၏ အနာက ပြည်ယိုလာလိမ့်မည်။ ရံခါရံခါ အနာကို ဖန်ဆေးပါ။ ရံခါရံခါ အနာဝကို ဆေးလိမ်းပါ။ ရံခါရံခါ အနာကို ဖန်မဆေးလျှင် ရံခါရံခါ အနာဝကို ဆေးမလိမ်းလျှင်

ငါတူ၏ အနာ၌ ပြည်တည်လိမ့်မည်။ လေတိုက်ထဲ နေပူထဲ မသွားပါနှင့်။ လေတိုက်ထဲ နေပူထဲ သွားလျှင် မြူးဖုန်တို့ ပေပွပြီး အနာထလာလိမ့်မည်။ ငါတူ--- အနာကို ရရှိကိပ်ပါ။ စောင့်ရှောက်ပါ။ ဟု မှာထား၏။

သို့သော် လူနာသည် ဆရာကြီး မှာထားခဲ့သည့်အတိုင်း မလိုက်နာ။ မသင့်တော်သည်ကိုလည်း ပြုလုပ်၏။ ဖယ်ရှားပြီး၍ ကျန်သော အဆိပ်ဒေါသကလည်း ရှိနေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုအကြောင်းနှစ်မျိုးကြောင့် အနာသည် ပြန်ထလာ၏။ ကြီးလာ၏။ ရင့်လာ၏။ ထိုအနာကြောင့် သေသော်လည်း သေနိုင်၏။ သေလုနီးပါးသော်လည်း ဒုက္ခရောက်နိုင်၏။

သုနက္ခတ္တံ--- ထိုဥပမာအတိုင်းပင် ငါတူရား၏ သာသနာတော်၌ တချို့ရဟန်းသည် 'ငါသည် တဏှာတည်း-ဟု သောမြားခြောင်ကို ပယ်နုတ်ပြီးပြီ။ အခါစွာတည်း-ဟု သော အဆိပ်အတောက်ကို ဖယ်ရှားပြီးပြီ။ ငါ၏ စိတ်သည် နိဗ္ဗာန်၌ ကောင်းစွာ ညွတ်ကင်းနေပြီ' ဟု သူ့ကိုယ်သူ ယူဆ၏။ သူသည် မမှန်ဘဲ ထိုသို့ ယူဆထားခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် နိဗ္ဗာန်၌ ကောင်းစွာ စိတ်ညွတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် မသင့်တော်သော အာရုံတို့ကို လိုက်စား အားထုတ်၏။ မသင့်တော်သော အဆင်းကို ကြည့်ရှု၏။ မသင့်တော်သော အသံကို နားထောင်၏။ မသင့်တော်သော အနံ့ကို နှံးရှူ၏။ မသင့်တော်သော အရသာကို လျက်၏။ မသင့်တော်သော အတွေ့အထိကို တွေ့ထိ၏။ မသင့်တော်သော သဘောတရားကို စဉ်းစား၏။

ထို့ကြောင့် ထိုရဟန်း၏ စိတ်ကို ရာဂက ဖျက်ဆီး၏။ ထိုရာဂဖျက်ဆီးခံရသော စိတ်ကြောင့် ထိုရဟန်းသည် သေခြင်းသို့ ဖြစ်စေ၊ သေလုနီးပါး ဆင်းရဲသို့ ဖြစ်စေ ရောက်ရ၏။

သုနက္ခတ္တံ--- မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ သိက္ခာချပြီး လူထွက်ခြင်းကို သေခြင်းဟု ခေါ်၏။ ညစ်ညမ်းသော အာပတ်ကြီးတစ်ခုခု သင့်ခြင်းကို သေလုနီးပါး ဆင်းရဲ-ဟု ခေါ်၏။

၉.၃.၁၂။ သုနက္ခတ္တံ--- ဥပမာအားဖြင့် တမြား လူတစ်ယောက်သည်လည်း အထပ်ထပ် လိမ်းကျံထားသော အဆိပ်လူးမြား အစူးခံရသည် ဆိုပါတော့။ ထိုလူ၏ မိတ်ဆွေ၊ အပေါင်းအသင်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့သည် မြားဆိပ်ကု ဆေးဆရာကြီးကို ပင့်ခေါ်လာကြ၏။ ထိုမြားဆိပ်ကု ဆေးဆရာကြီးသည် ထိုလူနာ၏ အနာဝကို ဓားငယ်ဖြင့် ခွဲစိတ်၏။ ခြောင်ရှာဖွေတဲ့မြင့်မြားခြောင်ကို ရှာဖွေ၏။ မြားခြောင်ကို တွေ့သော အခါ ဆွဲနုတ်၏။ အဆိပ်အတောက်ကို အကြွင်းအကျန် မရှိအောင် ဖယ်ရှား၏။ ထို့နောက် လူနာကို ဤသို့ မှာထား၏-

‘ငါတူ---ငါတူ၏ မြားခြောင့်ကို ငါ နတ်ပြီးပြီ။ အဆိပ် အတောက်ကို အကြွင်းအကျန်မရှိအောင် ဖယ်ရှားပြီးပြီ။ ငါတူမှာ အန္တရာယ် မဖြစ်နိုင်တော့။ သို့သော် သင့်တော်သော အစားအသောက်ကို စားသောက်ပါ။ မသင့်တော်သော အစား အသောက်ကို စားသောက်လျှင် ငါတူ၏ အနာက ပြည် ယိုစီး လာလိမ့်မည်။ ရံခါရံခါ အနာကို ဖန်ဆေးပါ။ ရံခါရံခါ အနာဝက် ဆေးလိမ်းကျံပါ။ ရံခါရံခါ ဖန်မဆေး၊ ရံခါရံခါ အနာဝက် ဆေးမလိမ်းကျံလျှင် ငါတူ၏ အနာ၌ ပြည့်တည်လာလိမ့်မည်။ လေတိုက်သံ နေပူသံ မသွားပါနှင့်။ လေတိုက်သံ နေပူသံ သွားလျှင် မြူမှုန်တို့ ပေါ့ပျိုး အနာ ပြန်ထလာလိမ့်မည်။ ငါတူ --- အနာကို ဂရုစိုက်ပါ။ စောင့်ရှောက်ပါ’ဟု မှာထား၏။

ဤလူနာကား ဆရာကြီး မှာခဲ့သည့်အတိုင်း လိုက်နာပြီး မသင့်တော်သည်များကို ရှောင်ကြဉ်၏။ ထိုသို့ မသင့်တော် သည်ကို ရှောင်ကြဉ်ခြင်းနှင့် ဖယ်ရှားပြီးသော အဆိပ်ဒေါသ သည်လည်း အကြွင်းအကျန် မရှိခြင်းကြောင့် သူ၏ အနာ သည် အသားနုတက်ပြီး ကျက်လာ၏။ အသားအရေ ကောင်းမွန်လာ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် သေခြင်းသို့ ဖြစ်စေ၊ သေလုနီးပါး ဆင်းရဲသို့ ဖြစ်စေ မရောက်တော့။

သုနက္ခတ္တ--- ထိုဥပမာအတိုင်းပင် ငါဘုရား၏ သာသနာ တော်၌ တချို့လုနီးသည်’ ငါသည် တဏှာတည်း-ဟု သော မြားခြောင့်ကို ဆွဲနတ်ပြီးပြီ။ အဝိဇ္ဇာတည်း-ဟုသော အဆိပ် အတောက်ကို ဖယ်ရှားပြီးပြီ။ ငါ၏ စိတ်သည် နိဗ္ဗာန်၌ ကောင်းစွာ ကိုင်းညွတ်နေပြီ’ဟု အမှန်အတိုင်း ယူဆ၏။

နိဗ္ဗာန်၌ ကောင်းစွာ စိတ်ညွတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် မသင့်တော်သော အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့၊ အထိ၊ သဘောတရားတို့ကို မလိုက်စားတော့။ ထို့ကြောင့် သူ၏ စိတ်ကို ရာဂက မဖျက်ဆီးနိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် သူ သည် သေခြင်းသို့ ဖြစ်စေ၊ သေလုနီးပါး ဆင်းရဲသို့ ဖြစ်စေ မရောက်တော့။

ဇ.၃.၂၄၂။ သုနက္ခတ္တ--- အဓိပ္ပာယ်ကို သိလွယ်ဖို့ရာ ဤဥပမာကို ငါဘုရား ပေးခဲ့၏။

အနာ-ဆိုသည်မှာ ဖျက်စီး၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့၏ အမည် ဖြစ်၏။

အဆိပ်အတောက်-ဆိုသည်မှာ အဝိဇ္ဇာ၏ အမည် ဖြစ်၏။

မြားခြောင့်-ဆိုသည်မှာ တဏှာ၏ အမည် ဖြစ်၏။

ခြောင့်မွှေတ်-ဆိုသည်မှာ သတိ၏ အမည် ဖြစ်၏။

စားငယ်-ဆိုသည်မှာ ဖြူစင်သော ဝိပဿနာပညာ၏ အမည် ဖြစ်၏။

မြားဆီပ်က ဆေးဆရာကြီး-ဆိုသည်မှာ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်၍ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ အမည်တော် ဖြစ်၏။

သုနက္ခတ္တ--- ဥပမာအားဖြင့် စိမ်စေ့ရက်တစ်ခု ရှိသည် ဆိုပါစေ။ ထိုစိမ်စေ့ရက်သည် အဆင်း၊ အနံ့၊ အရသာနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ထိုစိမ်စေ့ရက်ထဲ၌ အဆိပ်ကိုလည်း ရောထည့် ထား၏။

လူတစ်ယောက်သည် ထိုစိမ်စေ့ရက်နားသို့ ရောက်လာ ၏။ ထိုလူသည် ထိုစိမ်စေ့ရက်ကို သောက်လျှင် အသက် သော်လည်း သေနိုင်သည်။ မသေသော်လည်း သေလုနီးပါး ဒုက္ခ ရောက်နိုင်သည် ဆိုသည်ကို သိနေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ သည် ထိုစိမ်စေ့ရက်ကို သောက်လိမ့်မည် မဟုတ်။

သုနက္ခတ္တ--- ထိုအတူပင် ထိုလုနီးသည် ဖျက်စီး၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်-ဟူသော ခြောက်မျိုးကို စောင့်စဉ်း လေ့ရှိ၏။ ကာမဂုဏ်ကို လိုက်စားခြင်းသည် ဆင်းရဲ ဒုက္ခရောက်ကြောင်း-ဟု သိ၏။ ထို့ကြောင့် ကာမဂုဏ်ကို လိုက်စားခြင်းကင်း၏။ ကာမဂုဏ်ကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို ဖျက် မှောက်ပြုတော့၏။ ကာမဂုဏ်နယ်၌ ကိုယ်ကိုလည်း အသုံး ပြုတော့မည် မဟုတ်။ စိတ်ဖြင့်ပင် ကြံစည်တော့မည် မဟုတ်။

သုနက္ခတ္တ--- တခြားဥပမာ တစ်မျိုးကား အဆိပ်ပြင်း ထန်သော မြွေတစ်ကောင် ရှိသည် ဆိုပါစေ။ လူတစ် ယောက်သည် ထိုမြွေနားသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုလူသည် မြွေကိုက်ခံရလျှင် အသက်သော်လည်း သေနိုင်သည်။ မသေ သော်လည်း သေလုနီးပါး ဒုက္ခရောက်နိုင်သည်-ဟု သိနေ၏။ သူသည် ထိုမြွေကို လက်ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ခြေဖြင့် ဖြစ်စေ တို့ဝံ လိမ့်မည် မဟုတ်။

သုနက္ခတ္တ--- ထိုအတူပင် ထိုလုနီးသည် ဖျက်စီး၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်-ဟူသော ခြောက်မျိုးကို စောင့်စဉ်းလေ့ ရှိ၏။ ကာမဂုဏ်ကို လိုက်စားခြင်းသည် ဆင်းရဲဒုက္ခရောက် ကြောင်း-ဟု သိ၏။ ထို့ကြောင့် ကာမဂုဏ်ကို လိုက်စားခြင်း ကင်း၏။ ကာမဂုဏ်ကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို ဖျက်မှောက်ပြုတော့၏။ ကာမဂုဏ်နယ်၌ ကိုယ်ကို အသုံးပြုတော့လိမ့်မည်မဟုတ်။ စိတ်ဖြင့်ပင် ကြံစည်တော့လိမ့်မည် မဟုတ်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသို့ ဟောတော်မူ၏။ လိစ္ဆဝီ မင်းသား သုနက္ခတ္တသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို အလွန်နှစ်သက် သဘောကျခဲ့လေသည်။

အာနေဇ္ဇသမ္ဘိယသုတ်

၉.၃.၀၂၅။ အခါတစ်ပါး၌ ကုရတိုင်း၊ ကမ္မာသမ္ပန္နိဝံသံ၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား "ရဟန်းတို့--- ကာမဂုဏ်တို့သည် မမြဲကြကုန်၊ အရည်နှိုး ဖြစ်ကုန်၏။ ရွတ်ယွင်းစေတတ်ကုန်၏။ ပျောက်ပျက်လွယ်သော သဘောရှိကုန်၏။ မျက်လှည့်သမား ပြုထားသော အရာကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏။ လူနီကံတို့ကို ဖြားယောင်းတတ်ကုန်၏။

ကာမဂုဏ်နှင့် ကာမဂုဏ်ကို မှတ်သားသော သညာ ထိုနှစ်မျိုးလုံးသည် ကိလေသာ၏ တည်ရာ၊ ကိလေသာ၏ နေရာ၊ ကိလေသာ၏ ပျိုးခင်း၊ ကိလေသာ၏ ကျက်စားရာ ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုကာမဂုဏ်တို့၌ မက်မောမှု အဘိဇ္ဈာ၊ ဖောက်ပြန်မှု ဗျာပါဒ၊ အသာဓီးရအောင် အားထုတ်မှု သာဓမ္မတို့သည် ဖြစ်ကြကုန်၏။

ထိုသုံးပါးတို့သည် ဤသာသနာတော်၌ ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်နေသော ဘုရားသားတော်အား အန္တရာယ် ပြုနိုင်ကုန်၏။

ထိုသုံးပါးကို ပယ်ရန် ကျင့်ကြံသော ရဟန်းသည် စတုတ္ထဇာန်ကို ရနိုင်၏။

ထို့နောက် အဆင့်ဆင့် မြှင့်၍ အားထုတ်လျှင် အရူပဇာန်လေးပါးအထိ ရနိုင်၏။"ဟု ဟောကြားတော်မူ၏။

ထို့နောက် ထိုဇာန်များကိုပင် စွဲလမ်းလျှင် ရဟန္တာမဖြစ်နိုင်ဘဲ မစွဲလမ်းမှသာ ရဟန္တာဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို ဟောကြားတော်မူ၏။

၉.၃.၀၂၆။ ထိုအခါ၌ အရှင်အာနန္ဒာက "မြတ်စွာဘုရား---အဘယ်ကို အရဟတ္တဖိုလ် (ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၏ သီးခြားတရား)ဟု ခေါ်ပါသနည်း"ဟု လျှောက်ထားသော အခါ-

"အာနန္ဒာ--- ကာမဂုဏ်၊ ကာမဂုဏ်ကို မှတ်သားသော သညာ၊ ရုပ်၊ ရုပ်ကို မှတ်သားသော သညာ၊ စတုတ္ထဇာန်၊ အတူဖြစ်သော သညာ၊ အရူပဇာန်၊ အတူဖြစ်သော သညာ ဤတရားအားလုံးသည် သက္ကာယမျှသာ ဖြစ်၏။

ထိုသက္ကာယကို မစွဲလမ်းဘဲ စိတ်၏ လွတ်မြောက်ခြင်းကို အရဟတ္တဖိုလ် ခေါ်သည်"ဟု ခြေကြားတော်မူ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် “အာနန္ဒာ --- ဣန္ဒြိယ
ကြောင်း အကျင့်၊ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ကြောင်း အကျင့်၊
အရဟတ္တဖိုလ်တို့ကို ငါဘုရား ဟောကြားပြီးပြီ။

အာနန္ဒာ--- ဤသည်တို့ကား သစ်ပင်ရင်းတို့တည်း။
ဤသည်တို့ကား ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်တို့တည်း။

အာနန္ဒာ--- သင်တို့ ဆင်ခြင်ကြ၊ မပေါ့ဆကြနှင့်။ နောက်

ကျမှ နောင်တ မရကြနှင့်။ ဤသည်ကား သင်တို့အတွက်
ငါဘုရား၏ အဆုံးအမ ဖြစ်သည်”ဟု ဟောကြားတော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို
သဘောကျနှစ်သက်ပြီး သာဓု ခေါ် ဆိုခဲ့လေသည်။

၇

ဂဏကမောဂ္ဂဋ္ဌာနသုတ်

၉-ပု.၂၇။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၊ ဝိသာခါ၏ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ဤကျောင်းတော်သည် အုတ်ပြာသာဒ် (အုတ်တိုက်) ဖြစ်၏။

ထိုအခါ၌ ဂဏကမောဂ္ဂဋ္ဌာနပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီး "အရှင်ဂေါတမ--- ဤဝိသာခါ၏ အုတ်တိုက်ကို ဆောက်သော အခါ၌ အုတ်မြစ်မှ စပြီး အပေါ်ဆုံး လှေခါးတစ်တိုင်အောင် အဆင့်ဆင့် အစဉ်အတိုင်း ဆောက်ရပါ၏။

ဗေဒင်သုံးပုံကို သင်သော အခါ၌ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် အစမှ စပြီး လွယ်ရာမှ ခက်ရာသို့ အစဉ်အတိုင်း သင်ရပါ၏။ လေးအတတ်ကို သင်သော အခါ၌လည်း တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် အစဉ်အတိုင်း သင်ရပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဂဏန်းအတတ်၌လည်း တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် အစဉ်အတိုင်း သင်ရပါ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ တပည့်တစ်ယောက် ရောက်လာလျှင် တစ်အလီမှ ဆယ်လီအထိ အစဉ်အတိုင်း အဆင့်ဆင့် သင်ပေးရပါ၏။ ငြီးမှ တစ်ရာကိုလည်း ရေတွက်ခိုင်းပါ၏။ တစ်ရာကျော်ကိုလည်း ရေတွက်ခိုင်းပါ၏။

အရှင်ဂေါတမ--- အရှင်ဘုရားတို့၏ သာသနာတော်၌ လည်း အစမှ စပြီး တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် အဆင့်ဆင့် ကျင့်ရသော ကျင့်စဉ် ရှိပါသလား ဘုရား--"ဟု လျှောက်ထား၏။

၉-ပု.၂၈။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည်"ပုဂ္ဂိုလ်--- ငါဘုရား၏ သာသနာတော်၌လည်း အစမှ စပြီး အစဉ်အတိုင်း အဆင့်ဆင့် ကျင့်ရသော ကျင့်စဉ် ရှိ၏။

ပုဂ္ဂိုလ်--- ဥပမာအားဖြင့် ကျွမ်းကျင်သော မြင်းဆရာတစ်ယောက်က ကောင်းသော အာဇာနည် မြင်းတစ်စီးကို ရလျှင် ရှေးဦးစွာ ပါးစပ်၌ ဇက်ခွံ့မှုကို သင်ပေး လေ့ကျင့်ပေး၏။ ထို့နောက် အဆင့်ဆင့် သင်စရာအတတ်ကို သင်ပေး၏။

ထိုဥပမာအတိုင်းပင် လူတစ်ယောက်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုလာမည် ဆိုလျှင် ထိုရဟန်းကို-

- (၁) သီလကို စောင့်ထိန်းရန် ဆုံးမတော်မူ၏။
- (၂) ထို့နောက် တစ်ဆင့်တက်ပြီး မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်-ဟူသော ဣန္ဒြေခြောက်ပါးကို စောင့်ထိန်းရန် ဆုံးမတော်မူ၏။

ထိုခြောက်ပါးကို မစောင့်စည်းလျှင် လောဘ၊ ဒေါသတို့ ဖြစ်လာတတ်၏။

အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိ၊ သီလရာ သဘောတို့ကို အာရုံပြုသော အခါ ယောက်ျားပဲ၊ မိန်းမပဲ၊ ဘယ်ပုံသဏ္ဌာန်ပဲ-ဟု မစွဲယူရန် သတိထားရ၏။ မြေ၊ လက် အင်္ဂါနှင့် ခြူးဟန်၊ ရုပ်ဟန်-စသော အမူအရာ၊ ကောင်းသော အနေအထား မကောင်းသော အနေအထားတို့ကို မစွဲယူရန် သတိထားရ၏။

(၃) ထိုနောက် တစ်ဆင့်တက်ပြီး အစာအာဟာရကို သုံးဆောင်သောအခါ၌ အတိုင်းအရှည်ကို သိရန် ဆုံးမတော်မူ၏။

အစာအာဟာရကို သုံးဆောင်သောအခါ၌ 'ငါသည် ခြူးထူး မျှော်ပါရန် မသုံးဆောင်ပါ။ ဟန်မာနကြီးရန်၊ အသား တိုးရန်၊ အဆင်းလှရန် မသုံးဆောင်ပါ။ ဤခန္ဓာကိုယ်တည်တံ့ ရန်သာ သုံးဆောင်ပါ၏။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းကို ပယ် ဖျောက်ရန်သာ သုံးဆောင်ပါ၏။ ဖြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ရန်သာ သုံးဆောင်ပါ၏။ ဤသို့ သုံးဆောင် ခြင်းကြောင့် ဝေဒနာဟောင်းလည်း ကင်းပျောက်ပါစေ သတည်း။ ဝေဒနာသစ်လည်း မဖြစ်ပါစေသတည်း။ ငါမှာ မှူတခြင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာအဖြစ်ကင်းခြင်း၊ ပေါ့ပါးချမ်းသာစွာ ဖော်ထင်ရခြင်းတို့ ဖြစ်ပါစေသတည်း'ဟု ဆင်ခြင်ရန် ဆုံးမတော်မူ၏။

(၄) ထိုနောက် တစ်ဆင့်တက်ပြီး နီးနီးကြားကြား နေရန် ဆုံးမတော်မူ၏။ နေ့အခါ၌ စင်္ကြံသွားခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ထိုင်ခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ အကုသိုလ်ကင်းအောင် အားထုတ်ပါ။

ညဉ့်ဦးယဉ်လည်း စင်္ကြံသွားခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ထိုင်ခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ အကုသိုလ်ကင်းအောင် အားထုတ်ပါ။

သန်းခေါင်ယံ၌ လက်ျာနံဘက်စောင်းပြီး လက်ျာခြေပေါ်၌ လက်ဝဲခြေ စဉ်းငယ်လွန်ကာ တင်ထား၍ သတိနှင့် ဉာဏ် ယှဉ်ပြီး အိပ်ပါ။

အိပ်သော အခါ၌ ဘယ်အချိန် ထမည်-ဟု နှလုံးသွင်းပြီး အိပ်ပါ။

မိုးသောက်ယံ၌ စောစောထပြီး စင်္ကြံသွားခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း ဖြင့် အကုသိုလ်ကင်းအောင် အားထုတ်ပါ-ဟု ဆုံးမတော်မူ၏။

(၅) ထိုနောက် တစ်ဆင့် တက်ပြီး သတိထားရန် ဆင်ခြင်ရန် ဆုံးမတော်မူ၏။

ရှေ့တိုးသော အခါ၊ နောက်ဆုတ်သောအခါ၊ ရှေ့တည့်တည့် ကြည့်သော အခါ၊ ဘေးကြည့်သောအခါ၊ ကွေးသော အခါ၊ ဆန့်သော အခါ၊ သပိတ်ဖွဲ့သော အခါ၊ သင်္ကန်းဝတ်ရုံသော အခါ၊ စားသောက်သော အခါ၊ ခဲသော အခါ၊ လျှက်သော အခါ၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်စွန့်သော အခါ၊ သွားသော အခါ၊ ရပ်သော အခါ၊ ထိုင်သော အခါ၊ လျောင်းသော အခါ၊ နိုးသော အခါ၊ ပြောသော အခါ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေသော အခါ- စသည်ဖြင့် အရာရာ၌ အမြဲတမ်း သတိထားရန် ဆင်ခြင်ရန် ဆုံးမတော်မူ၏။

အကုသိုလ် မဖြစ်ဘဲ ကုသိုလ်ဖြစ်မှ ရှေ့တိုးခြင်း၊ နောက်ဆုတ်ခြင်း-စသည်ကို ပြုလုပ်ရန် ဆုံးမတော်မူ၏။

(၆) ထိုနောက် တစ်ဆင့် တက်ပြီး ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ နေရန် ဆုံးမတော်မူ၏။

'ရဟန်း--- သည်သည့် ဆိတ်ငြိမ်ရာ ကျောင်း၌ နေပါ။ တော၌ ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်း၌ ဖြစ်စေ နေပါ။ တောင်၌ ဖြစ်စေ၊ ရေကန်၌ ဖြစ်စေ၊ တောင်ခေါင်း၌ ဖြစ်စေ၊ သင်္ချိုင်း၌ ဖြစ်စေ၊ တောအုပ်၌ ဖြစ်စေ၊ လွင်ပြင်၌ ဖြစ်စေ၊ ကောက်ရိုး၌ ဖြစ်စေ နေပါ'ဟု ဆုံးမတော်မူ၏။

ပုဂ္ဂိုလ်--- ထိုရဟန်းသည် ငါဘုရား၏ အဆုံးအမအတိုင်း ဆိတ်ငြိမ်သော နေရာ၌ သီတင်းသုံးနေ၏။ သူသည် ဆွမ်းခံ ပြန်ကြွလာသော အခါ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်၏။ ထိုင်သောအခါ ထက်ဝယ်ခွဲ (တင်ပလွင်ခွဲ) ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထား၏။ သတိကို ကမ္မဋ္ဌာန်းဘက်သို့ ဦးတည် ထား၏။ ထိုရဟန်းသည် ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်နှင့် စတုတ္ထဈာန်အထိ အဆင့်ဆင့် ရနိုင်၏။

ပုဂ္ဂိုလ်--- ငါဘုရား၏ ဤအဆုံးအမများသည် ရဟန္တာ မဖြစ်သေးသော ရဟန်းများအတွက် ရဟန္တာဖြစ်ကြောင်း ဖြစ်၏။

ရဟန္တာရဟန်းများအတွက် မျက်မှောက်ဘဝ၌ ရှမ်းသာစွာ နေရကြောင်း ဖြစ်၏။ သတိတရား၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ်တရား တို့ တိုးပွားကြောင်း ဖြစ်၏'ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ ဂဏကမောဂ္ဂလ္လာန်ပုဂ္ဂိုလ်က မြတ်စွာဘုရားအား-

"အရှင်ဂေါတမ--- အရှင်ဂေါတမက ဤသို့ ဆုံးမလိုက်သောအခါ အရှင်ဂေါတမ၏ တပည့်အားလုံးသည် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြပါသလား၊ ဘုရား'ဟု မေးမြန်းလျှောက်ထားသော အခါ-

“ပုဂ္ဂား--- တချို့ရောက်ပြီး တချို့မရောက်ကြ”ဟု
ဖြေကြားတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ ဂဏကမောဂ္ဂလ္လာန်ပုဂ္ဂားက-

“အရှင်ဂေါတမ--- နိဗ္ဗာန်သည် တကယ် ရှိ၏။ နိဗ္ဗာန်
ရောက်ကြောင်းကို အရှင်ဂေါတမကလည်း ဟောပြန်၏။
သို့ပါလျက် အရှင်ဂေါတမ၏ တပည့်များသည် အဘယ့်
ကြောင့် တချို့သာ နိဗ္ဗာန် ရောက်ပြီး တချို့ မရောက်ကြပါ
သနည်း”ဟု လျှောက်ထား၏။

ဇ.၃.၁၂၉။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် “ပုဂ္ဂား---
ရာဇဂြိုဟ်မြို့ သွားသော လမ်းကို သင် ညွှန်ပြနိုင်ပါသလား”
ဟု မေးမြန်းတော်မူ၏။

“မှန်ပါ၊ ညွှန်ပြနိုင်ပါသည် ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားသော
အခါ

“ပုဂ္ဂား--- ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ သွားချင်သော လူတစ်
ယောက် သင့်ထံသို့ ရောက်လာ၏။ သင်ကလည်း ရာဇဂြိုဟ်
သွားလမ်းကို ညွှန်ပြ၏။ သို့သော် ထိုလူက သင်ပြသည့်အတိုင်း
မသွားဘဲ နောက်ပြန်လှည့်လာ၏။ သို့ဖြစ်၍ ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့
မရောက်။

ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ သွားချင်သော ဒုတိယလူတစ်ယောက်
သင့်ထံ ရောက်လာ၏။ သင်ကလည်း ရာဇဂြိုဟ်သွားလမ်းကို
ညွှန်ပြ၏။ ဤဒုတိယလူကား သင်ပြသည့်အတိုင်း သွား၏။
ထို့ကြောင့် သူသည် ရာဇဂြိုဟ်သို့ လွယ်လွယ်ကူကူ ရောက်
သွားသည် ဆိုပါတော့။

ပုဂ္ဂား--- ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် အဘယ့်ကြောင့်
ပထမလူက ရာဇဂြိုဟ်သို့ မရောက်ဘဲ ဒုတိယလူက ရောက်
သနည်း”ဟု မေးမြန်းတော်မူ၏။

“အရှင်ဂေါတမ--- ဤ ပထမလူ မရောက်သော အရာ၌
ကျွန်ုပ် ဘာမှမတတ်နိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် ခရီးလမ်းညွှန်သူ
မျှသာ ဖြစ်ပါ၏”ဟု လျှောက်ထားသော အခါ-

“ပုဂ္ဂား--- တချို့ရဟန်းများ နိဗ္ဗာန်မရောက်သော
အရာ၌ ငါဘုရားလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါ။ ငါဘုရားသည်
နိဗ္ဗာန်လမ်းညွှန်သူမျှသာ ဖြစ်၏”ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ဇ.၃.၁၃၀။ ထိုအခါ၌ ဂဏကမောဂ္ဂလ္လာန်ပုဂ္ဂားက
မြတ်စွာဘုရားအား-

“အရှင်ဂေါတမ--- တချို့ပုဂ္ဂိုလ်များသည် သဒ္ဓါတရား
မရှိကြဘဲလျက် အသက်မွေးမှုအတွက်သာ ရဟန်းပြုသူများ
ဖြစ်ကြ၏။ သဒ္ဓါတရားဖြင့် ရဟန်းပြုသူများ မဟုတ်ကြ။
စဉ်းလဲကြ၏။ လှည့်ပတ်ကြ၏။ လိမ်လည် တောက်ကျစ်ကြ
၏။ ပျံ့လွင့်ကြ၏။ ဟန်တက်ကြ၏။ လျှပ်ပေါ်လေလည်
ကြ၏။ နှုတ်ထွက် ကြမ်းကြ၏။ ပရမ်းပတာ ပြောကြ၏။
မျက်စိ-စသော ကုဋေတိမ်ခါးကို ပိတ်ဆို့မထားကြ။ အစား
အစာ၌ အတိုင်းအရှည်ကို မသိကြ။ နီးနီးကြားကြား မနေကြ။
ရဟန်းတရားကို မငဲ့ကွက်ကြ။ သိက္ခာပုဒ်ကို သိပ်မလေးစား
ကြ။ လာဘ်များရန်သာ ကျင့်ကြ၏။ ဘုရားအဆုံးအမကို
ပေါ့ပေါ့ဆဆ နာယူကြ၏။ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းသို့ ဦးတည်နေ
ကြ၏။ နိဗ္ဗာန်ရရန် ကြောင့်ကြ မစိုက်ကြ။ ဖျင်းရိကြ၏။ လုံ့လ
နည်းကြ၏။ သတိကင်းကြ၏။ ဆင်ခြင်ဉာဏ် မရှိကြ။ စိတ်
လေကြ၏။ ပညာမဲ့ကြ၏။ ထိုင်း၊ အကြွ၏။

အရှင်ဂေါတမသည် ထိုသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အတူ
နေတော်မမူပါ။

တချို့ အမျိုးကောင်းသားများသည် သဒ္ဓါတရားဖြင့်
ရဟန်းပြုလာသူများ ဖြစ်ကြ၏။ မစဉ်းလဲကြ။ မလှည့်ပတ်
ကြ။ မလိမ်လည် မတောက်ကျစ်ကြ။ မပျံ့လွင့်ကြ။ ဟန်မာန်
မကြီးကြ။ မလျှပ်ပေါ် မလေလည်ကြ။ နှုတ်ထွက် မကြမ်း
ကြ။ ပရမ်းပတာ မပြောဆိုကြ။ မျက်စိ-စသော ကုဋေ
တိမ်ခါးတို့ကို ပိတ်ဆို့ထားကြ၏။ အစားအစာ၌ အတိုင်း
အရှည်ကို သိကြ၏။ နီးနီးကြားကြား နေကြ၏။ ရဟန်း
တရားကို ငဲ့ကွက်ကြ၏။ သိက္ခာပုဒ်ကို အလွန်လေးစားကြ
၏။ လာဘ်များရန်သာ ကျင့်သူများ မဟုတ်ကြ။ ဘုရား အဆုံး
အမကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ နာယူသူများ မဟုတ်ကြ။ ဆုတ်ယုတ်
ကြောင်း အကုသိုလ်ကို ပြုစွဲရာ ကြောင့်ကြ မစိုက်ကြ။
နိဗ္ဗာန်သို့ ဦးတည်၍ ကျင့်ကြ၏။ စိရိယ ရှိကြ၏။ နိဗ္ဗာန်
အတွက် စိတ်ထက်သန်ကြ၏။ သတိရှိကြ၏။ ဆင်ခြင်ဉာဏ်
ရှိကြ၏။ တည်ကြည်ကြ၏။ စိတ်မလေကြ။ ပညာရှိကြ၏။
မထိုင်း၊ မအကြွ။

အရှင်ဂေါတမသည် ထိုသို့သော အမျိုးကောင်းသားများ
နှင့် အတူ နေတော်မူ၏။

အရှင်ဂေါတမ--- အမြန်နုသာဟူသမျှတို့တွင် စန္ဒကူးနက်
သည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပါ၏။

အနစ်နုသာဟူသမျှတို့တွင် စန္ဒကူးနုသည် အမြတ်ဆုံး
ဖြစ်ပါ၏။

အပ္ပဋိန္ဒသာဟူသမျှတို့တွင် မုလေးပန်းသည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပါ၏။

ယခု လက်ရှိတရားတို့တွင် အရှင်ဂေါတမ၏ အဆုံးအမ တရားတော်သည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပါ၏။

အရှင်ဂေါတမ--- အရှင်ဂေါတမ၏ တရားတော်သည် အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းလှပါပေ၏။ အရှင်ဂေါတမ--- အရှင်ဂေါတမ၏ တရားတော်သည် အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းလှပါပေ၏။

အရှင်ဂေါတမ--- ကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဂေါတမကိုလည်း ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ပါ၏။ တရားတော်ကိုလည်း ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ပါ၏။ သံဃာတော်ကိုလည်း ဆည်းကပ်ကိုးကွယ် ပါ၏။ အရှင်ဂေါတမက ကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ ရတနာသုံးပါး ကို အသက်တမျှ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်သော ဥပါသကာ ဒကာတစ်ယောက်ဟူ၍ သိမှတ်တော်မူပါ”ဟု လျှောက် ထား၏။

ဂေါပကမောဂ္ဂလ္လာနသုတ်

၉.၃.၀၃၁။ မြတ်စွာဘုရား---ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးခါစ၌ ရာဇပြိုဟ်မြို့၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ အရှင်အာနန္ဒာ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မဂတိုင်ရှင် အဇာတသတ်မင်းသည် ရာဇပြိုဟ်မြို့တော်ကို ပြုပြင်နေ၏။ အကြောင်းမှာ စန္ဒပစ္စေတမင်းကို စိုးရိမ်မကင်း ခြစ်နေသောကြောင့် ခြစ်၏။ တစ်နေ့သ၌ အရှင်အာနန္ဒာသည် ရာဇပြိုဟ်မြို့သို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၏။ မြို့ထဲဝင်ရန် အချိန်စောသေးသည့်အတွက် အရှင်အာနန္ဒာသည် ဂေါပကမောဂ္ဂလ္လာနိပုဏ္ဏား၏ အလုပ်လုပ်ရာဌာနသို့ ကြွတော်မူ၏။ ဂေါပကမောဂ္ဂလ္လာနိပုဏ္ဏားထံ ရောက်သောအခါ ဂေါပကမောဂ္ဂလ္လာနိပုဏ္ဏားက-

“အရှင်ဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားကဲ့သို့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရသော ရဟန်းတစ်ပါးတလေမျှ ရှိပါသလား ဘုရား”ဟု မေးမြန်းသော အခါ-

“ပုဏ္ဏား--- မြတ်စွာဘုရားကဲ့သို့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရသော ရဟန်းတစ်ပါးတလေမျှ မရှိ။ မြတ်စွာဘုရားသည် လမ်းသစ်ထွင်သူ၊ လမ်းပြသူ ခြစ်တော်မူ၏။ လမ်းသိသူ၊ လမ်းကျွမ်းကျင်သူ ခြစ်တော်မူ၏။ ယခု တပည့်သာဝကတို့က လမ်းနောက်လိုက်များဖြစ်ကြ၏။ နောက်မှလမ်းစတွေ့သူများ ဖြစ်ကြ၏”ဟု ဖြေကြားတော်မူ၏။

ထိုအချိန်၌ မဂမင်း၏ အမတ်ကြီးဖြစ်သော ဝဿကာရပုဏ္ဏားသည် ရာဇပြိုဟ်မြို့၌ အလုပ်အကိုင်တို့ကို လှည့်လည် စစ်ဆေးနေ၏။ ထိုဝဿကာရအမတ်သည် အရှင်အာနန္ဒာထံသို့ လာပြီး

၉.၃.၀၃၂။ “အရှင်ဘုရား--- ‘ငါ့ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံသော အခါ၌ ဤရဟန်းသည် သင်တို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ခြစ်ရစ်လိမ့်မည်’ဟု မြတ်စွာဘုရား ထားတော်မူခဲ့သော ရဟန်းတစ်ပါးတလေမျှ ရှိပါသလား ဘုရား။ ထိုရဟန်းကို အရှင်ဘုရားတို့ အခု ဆည်းကပ်နေကြပါသလား ဘုရား”ဟု လျှောက်ထား မေးမြန်း၏။

“ပုဏ္ဏား--- ထိုသို့သော ရဟန်းတစ်ပါးမျှ မရှိပါ”ဟု ဖြေကြားတော်မူသော အခါ ဝဿကာရပုဏ္ဏားက-

“အရှင်ဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူသော အခါ ငါတို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ခြစ်လိမ့်မည်’ဟု သံဃာတော်နှင့် မထေရ်ကြီးရဟန်းတော်များက ရွေးချယ်တင်မြှောက်ထားသော ရဟန်းတော် တစ်ပါးတလေ ရှိပါသလား ဘုရား။ အရှင်ဘုရားတို့ ယခု ထိုရဟန်းကို ဆည်းကပ်နေကြပါသလား ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားသော အခါ၌လည်း အရှင်အာနန္ဒာက “ပုဏ္ဏား--- ထိုသို့သော ရဟန်းမျိုးလည်း မရှိပါ”

ဟု ဖြေကြားတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ ဝဿကာရပုဏ္ဏားက "အရှင်ဘုရား--- ထိုသို့ ဖြစ်လျှင် ကိုးကွယ်ရာ မရှိဘဲ ဘာကြောင့် ညီညွတ်နေကြ သိသလဲ ဘုရား"ဟု မေးမြန်းသော အခါ-

"ပုဏ္ဏား--- ငါတို့မှာ ကိုးကွယ်ရာမရှိသည် မဟုတ်၊ ငါတို့၏ ကိုးကွယ်ရာသည် တရား ဖြစ်၏"ဟု ဖြေကြားတော် မူ၏။

"အရှင်ဘုရား--- တရားကို ကိုးကွယ်သည်-ဆိုသည်မှာ အဘယ်သို့ပါလဲ ဘုရား"ဟု မေးမြန်းသော အခါ-

ဇ.ပ.၀၃၃။ "ပုဏ္ဏား--- မြတ်စွာဘုရား ချမှတ်ထား ခဲ့သော ဝိနည်းစည်းကမ်းတို့ ရှိ၏။ ထိုဝိနည်းစည်းကမ်းများ ကို နှုတ်တက် (အလွတ်)ရသော ရဟန်းတစ်ပါးက ဥပုသ်နေ့ တိုင်း ရွတ်ပြရ၏။ ရပ်ကွက် သို့မဟုတ် ရွာပိုင်နက်တစ်ခု အတွင်း၌ နေကြသော ရဟန်းအားလုံးသည် တပေါင်းတည်း စည်းဝေးပြီး ထိုစည်းကမ်းချက်များကို နာကြားကြရ၏။ ထိုအခါ၌ ရဟန်းတစ်ပါးမှာ အာပတ်သင့်နေလျှင် (အပြစ် ဖြစ်နေလျှင်) ထိုရဟန်းကို ငါတို့ တရားအားလျော်စွာ အာပတ်မပြုခိုင်းကြ၊ ကုစားခိုင်းကြ၏။ ဤကား ပုဂ္ဂိုလ်က ငါတို့ကို ကုစားစေခြင်း မဟုတ်၊ တရားက ကုစားစေခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအခါ၌ ဝဿကာရပုဏ္ဏားက "အရှင်ဘုရားတို့ ယခု ရှိသေးလေးစား ဖို့အားထားနေကြရသော ရဟန်းတစ်ပါးပါး ရှိပါသလား ဘုရား"ဟု မေးသောအခါ "ထိုသို့သော ရဟန်း လည်း တစ်ပါးတလေမျှ မရှိပါ"ဟု ဖြေကြားတော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား--- ထိုသို့သော ရဟန်းလည်း တစ်ပါးတလေ မျှ မရှိပါ-ဟူသော စကား၏ အဓိပ္ပာယ်က အဘယ်သို့ပါလဲ ဘုရား"ဟု မေးသော အခါ-

ဇ.ပ.၀၃၄။ "ပုဏ္ဏား--- မြတ်စွာဘုရားသည် ကြည် ညီဖွယ်တရား ဆယ်ပါးကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုဆယ် ပါးနှင့် မြှုပ်နှံသော မည်သည့် ရဟန်းကိုမဆို ငါတို့ ကြည်ညို လေးစားကြ၊ မြတ်နိုးကြ၊ ပူဇော်ကြ၏။ သူ့ကို ဖို့အားထား၍ နေကြ၏။ ထိုဆယ်ပါးကား-

(၁) သီလရှိသူ ဖြစ်ရ၏။

(၂) ဗဟုသုတရှိသူ ဖြစ်ရ၏။ ဘုရားဟောတရားများကို ဆောင်ထားသူ ဖြစ်ရ၏။

(၃) သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး-ဟူသော ပစ္စည်း လေးပါး ရရသမျှဖြင့် ရောင့်ရဲသူ ဖြစ်ရ၏။

(၄) စွာန့်လေးပါးကို အလွယ်တကူ ရသူ ဖြစ်ရ၏။

(၅) ဣဒ္ဓိဝီရိယအဘိညာဉ်(တန်ခိုးအမျိုးမျိုး ဖန်ဆင်းနိုင် သော ဉာဏ်)ရသူ ဖြစ်ရ၏။

(၆) ဒိဋ္ဌိသောတအဘိညာဉ်(နတ်တို့၏ နားနှင့် တူသော ဉာဏ်)ရသူ ဖြစ်ရ၏။

(၇) ပရစိတ္တဝီရိယအဘိညာဉ်(သုတစ်ပါးစိတ်ကို သိ နိုင်သော ဉာဏ်)ရသူ ဖြစ်ရ၏။

(၈) ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိအဘိညာဉ်(မိမိဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဈေးဝါအဆက်ဆက်ကို မှတ်မိသော ဉာဏ်)ရသူ ဖြစ်ရ၏။

(၉) ဒိဋ္ဌိစက္ခုအဘိညာဉ်(နတ်မျက်စိဖြင့် တူသော ဉာဏ်၊ သက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စုတေခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကို သိသော ဉာဏ်)ရသူ ဖြစ်ရ၏။

(၁၀) အာသဝက္ခယဉာဏ် (သစ္စာလေးပါးကို သိပြီး အာသဝေါ (အကုသိုလ်) ကင်းကွာ ရဟန္တာဖြစ်စေသော ဉာဏ်) ရသူ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ရ၏။

ပုဏ္ဏား--- မြတ်စွာဘုရားသည် ဤကြည်ညိုဖွယ်တရား ဆယ်ပါးကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ဤကြည်ညိုဖွယ်တရား ဆယ်ပါးရှိသော မည်သည့်ရဟန်းကို မဆို ငါတို့ ကြည်ညို လေးစား မြတ်နိုး ပူဇော်ကြ၏။ သူ့ကို ဖို့အားထား၍ နေကြ၏။

ဇ.ပ.၀၃၅။ ထိုသို့ အရှင်အာနန္ဒာက ရှင်းပြသောအခါ မကတောင်း၏။ အမတ်ကြီးဖြစ်သော ဝဿကာရပုဏ္ဏားသည် ဥပနန္ဒ-ဟူသော စစ်သူကြီးကို "ကံ လူကြီးမင်း စစ်သူကြီး--- အဘယ်သို့ ထင်ပါသနည်း၊ အရှင်သူမြတ်များ ရှိသေး လေးစား၊ မြတ်နိုး၊ ပူဇော်ကြခြင်းသည် ရှိသေး လေးစား၊ မြတ်နိုး၊ ပူဇော်ထိုက်သူကို ရှိသေး လေးစား၊ မြတ်နိုး၊ ပူဇော် ကြခြင်း ဟုတ်ပါ၏လော"ဟု မေးမြန်းသော အခါ-

ဥပနန္ဒက "တကယ်ကို ဟုတ်ပါသည် အရှင်၊ အရှင်သူ မြတ်များသည် ဤသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုမှ မရှိသေး၊ မလေးစား မမြတ်နိုး၊ မပူဇော်ကြလျှင် အဘယ်သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ရှိသေး လေးစား၊ မြတ်နိုး၊ ပူဇော်ကြမည်နည်း" ဟု ဖြေကြား၏။

ထိုအခါ၌ ဝဿကာရပုဏ္ဏားက အရှင်အာနန္ဒာကို "အရှင်ဘုရား--- အခု ဘယ်မှာ သီတင်းသုံးပါသလဲ ဘုရား" ဟု မေးမြန်းသောအခါ "ဝေဠုဂန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်း

သုံးပါသည်”ဟု ဖြေကြားတော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား--- ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သည် မွေ့လျော်စွယ် ရှိပါ၏လော၊ လူသံ သူသံ ဆူညံသံ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ပါ၏လော၊ လူတို့၏ ဆိတ်ကွယ်ရာ ဖြစ်ပါ၏လော၊ တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးဖို့ရာ သင့်တော်၏လော”ဟု မေးမြန်းသောအခါ-

“အားလုံး အဆင်ပြေ၏။ ထိုသို့ အဆင်ပြေခြင်းသည် သင်တို့ကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကြောင့် ဖြစ်၏”ဟု ဖြေကြားတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ ဝဿကာရပုဏ္ဏားက “အရှင်ဘုရား--- ထိုသို့ အဆင်ပြေခြင်းသည် တကယ်တော့ ဈာန်ရပြီး ဈာန်ဝင်စားလေ့ရှိကြသော အရှင်ကောင်း အရှင်မြတ်တို့ကြောင့်သာ ဖြစ်ပါ၏။ အရှင်ကောင်း အရှင်မြတ်တို့သည် ဈာန်ကို ရကြ၊ ဈာန်ဝင်စားနိုင်ကြပါသည် ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် ဈာန်အားလုံးကို ချီးမွမ်းပါသလား ဘုရား”ဟု လျှောက်ထား၏။

၉.၃.၀၃၆။ ထိုအခါ၌ အရှင်အာနန္ဒာက “ပုဏ္ဏား--- မြတ်စွာဘုရားသည် ဈာန်အားလုံးကို မချီးမွမ်း၊ ဈာန်ကိုကား မချီးမွမ်းသည် မဟုတ်၊ ပုဏ္ဏား--- အဘယ်သို့သော ဈာန်ကို မြတ်စွာဘုရား မချီးမွမ်းသနည်း-ဟုမူ- “ပုဏ္ဏား--- စူးစိုက်မှုကို ဈာန်-ဟု ခေါ်၏။ လောက၌ တချို့က ကာမရာဂ သောင်း

ကျန်းသော စိတ်ဖြင့် နေ၏။ ထိုကာမရာဂကို မပျောက်တတ်၊ သို့ဖြစ်၍ ကာမရာဂကို သိမ်းစိုက်ထားပြီး စူးစိုက်ကြစည်၏။ အမျိုးမျိုး စူးစိုက်ကြစည်၏။ တစ်ပုံစီပုံ ရှ၏။ အဖန်တလဲလဲ ရှ၏။ ထိုသို့ ကာမရာဂဖြင့် အဖန်တလဲလဲ စူးစိုက်ရှုမှု-ဟု သော ဈာန်ကိုကား မြတ်စွာဘုရား ချီးမွမ်းတော်မူမူ။

ထိုအတူပင် ဗျာပါဒ၊ ထိနမိဒ္ဓ၊ ဥဒ္ဓစ္စက္ကတ္တုစ္စ၊ ဝိစိကိစ္ဆာတို့ဖြင့် အဖန်တလဲလဲ စူးစိုက်ရှုမှု-ဟုသော ဈာန်ကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ချီးမွမ်းတော်မူမူ။

အဘယ်သို့သော ဈာန်မျိုးကို မြတ်စွာဘုရား ချီးမွမ်းတော်မူသနည်း-ဟုမူ-ကာမရာဂကင်းသော၊ အကုသိုလ်ကင်းသော ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်နှင့် စတုတ္ထဈာန်တို့ကို မြတ်စွာဘုရား ချီးမွမ်းတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ ဝဿကာရပုဏ္ဏားက “အရှင်ဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည် ချီးမွမ်းသင့်သော ဈာန်ကို ချီးမွမ်းတော်မူ၍ ကဲ့ရဲ့သင့်သော ဈာန်ကို ကဲ့ရဲ့တော်မူပါပေ၏ ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားပြီး “အရှင်ဘုရား--- တပည့်တော်တို့သည် အလုပ်ကိစ္စ များကြပါ၏။ မြန်ခွင့်ပြုတော်မူပါဦး”ဟု လျှောက်ထားကာ မြန်သွားလေသည်*။

မဟာပုဏ္ဏမသုတ်

ဇ.၃.၀၃၇။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဝိသာခါ၏ ပုဗ္ဗာရုံ ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ လပြည့်နေ့ည တစ်ည၌ မြတ်စွာဘုရားသည် လွင်တီးပြင်တစ်ခု၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ရဟန်းများစွာက မြတ်စွာဘုရားကို ခြံရံထားကြ၏။ ထိုအခါ၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် သံဃာ့ပရိသတ်ထဲ၌ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ လက်ဝဲဘက် ပန်းထက်၌ သင်္ကန်းကို လက်ကန်တော့တင်၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားကို လက်အုပ်ချီပြီး “မြတ်စွာဘုရား---ခွင့်ပြုမည်ဆိုလျှင် တပည့်တော်အကြောင်းအချက်တစ်ခုကို မေးလိုပါသည် ဘုရား”ဟု လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်း--- ကိုယ့်နေရာကိုယ် ထိုင်ပြီး မေးလိုရာကို မေးပါ”ဟု ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ဇ.၃.၀၃၈။ ထိုအခါ၌ ထိုရဟန်းသည် သူ့နေရာသူ ထိုင်ပြီး “မြတ်စွာဘုရား--- ‘ရုပ်-ဟူသော ဥပါဒိနက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနာ-ဟူသော ဥပါဒိနက္ခန္ဓာ၊ သညာ-ဟူသော ဥပါဒိနက္ခန္ဓာ၊ သမိရ-ဟူသော ဥပါဒိနက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏ်-ဟူသော ဥပါဒိနက္ခန္ဓာ၊ ဤငါးပါးကို ဥပါဒိနက္ခန္ဓာငါးပါး’ဟု ခေါ်ပါသလား ဘုရား”ဟု လျှောက်ထား၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်း--- ထိုငါးပါးကိုပင် ဥပါဒိ

နက္ခန္ဓာ ငါးပါးခေါ်သည်”ဟု ဖြေကြားတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ အဖြေကို ကြားရသောအခါ ထိုရဟန်းသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး မြတ်စွာဘုရားကို ဆက်လက် မေးမြန်း၏။

“မြတ်စွာဘုရား--- ထိုဥပါဒိနက္ခန္ဓာငါးပါးသည် အဘယ်ကြောင့် ဖြစ်ပါသလဲ ဘုရား”ဟု မေးလျှောက်သောအခါ-

“တောင့်တမှုကြောင့် ဖြစ်၏”ဟု ဖြေကြားတော်မူ၏။

“မြတ်စွာဘုရား--- ဥပါဒိနိသည်ပင် ဥပါဒိနက္ခန္ဓာ ငါးပါး ဖြစ်ပါသလား ဘုရား၊ သို့မဟုတ် ဥပါဒိနိသည် ဥပါဒိနက္ခန္ဓာငါးပါးနှင့် ကင်း၍ ဖြစ်ပါသလား ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားသော အခါ-

“ရဟန်း--- ဥပါဒိနိသည်ပင် ဥပါဒိနက္ခန္ဓာငါးပါး မဟုတ်၊ သို့သော် ဥပါဒိနိသည် ဥပါဒိနက္ခန္ဓာငါးပါးနှင့် ကင်း၍လည်း မဖြစ်၊ ဥပါဒိနက္ခန္ဓာငါးပါးအပေါ်၌ တောင့်တစွဲလမ်းခြင်းသည် ဥပါဒိနိ ဖြစ်၏”ဟု ဖြေကြားတော်မူ၏။

“မြတ်စွာဘုရား--- ထိုတောင့်တစွဲလမ်းမှုသည် အမျိုးမျိုး ကွဲပြားခြားနားမှု ရှိပါသလား ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားသော အခါ-

“ရဟန်း--- အမျိုးမျိုး ကွဲပြားမှု ရှိ၏။ ကွဲပြားပုံကား- နောင်အခါ၌ ဤသို့ ဤသို့သော ရုပ်မျိုးရှိသူ ဖြစ်ပါရစေ၊ ဤသို့ကြည့်သို့သော ဝေဒနာမျိုး ရှိသူ ဖြစ်ပါရစေ၊ ဤသို့ ကြည့်သို့သော သဉာဏ်မျိုး ရှိသူ ဖြစ်ပါရစေ၊ ဤသို့ကြည့်သို့သော သင်္ခါရမျိုး ရှိသူ ဖြစ်ပါရစေ၊ ဤသို့ကြည့်သို့သော ဝိညာဏ် (သိဝိတ)မျိုး ရှိသူ ဖြစ်ပါရစေဟု ကွဲပြား၏”

“မြတ်စွာဘုရား--- အဘယ်ကို ခန္ဓာ-ဟု ခေါ်ပါသနည်း”

“ရဟန်း--- အတိတ်ကာလ၌ ဖြစ်ခဲ့သော ရုပ်၊ အနာဂတ် ကာလ၌ ဖြစ်မည့် ရုပ်၊ ယခု ပစ္စုပ္ပန်ကာလ၌ ဖြစ်ဆဲရုပ်၊ မိမိ၏ ကိုယ်တွင်း၌ ဖြစ်သော ရုပ်၊ အပြင်၌ ဖြစ်သော ရုပ်၊ ကြမ်း တင်းသော ရုပ်၊ သိမ်မွေ့ သော ရုပ်၊ ညှပ်သော ရုပ်၊ မြတ်သော ရုပ်၊ အဝေး၌ ရှိသော ရုပ်၊ အနီး၌ ရှိသော ရုပ်၊ ထိုရုပ်ဆယ့် တစ်မျိုးကို ရူပက္ခန္ဓာ-ဟု ခေါ်၏။

အတိတ်ကာလ၌ ဖြစ်ခဲ့သော ဝေဒနာ-စသော ဝေဒနာ ဆယ့်တစ်မျိုး၊ သဉာဏ် ဆယ့်တစ်မျိုး၊ သင်္ခါရ ဆယ့်တစ်မျိုး၊ ဝိညာဏ် ဆယ့်တစ်မျိုးတို့ကို ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ သဉာဏက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ-ဟု အသီးသီး ခေါ်၏”

“မြတ်စွာဘုရား--- ခန္ဓာငါးပါးကို သတ်မှတ်ရန် အကြောင်း ကား အဘယ်ပါသနည်း”

“ရဟန်း--- ရူပက္ခန္ဓာကို သတ်မှတ်ရန်အကြောင်းသည် ရေဓာတ်၊ မြေဓာတ်၊ မီးဓာတ်၊ လေဓာတ်-ဟူသော မဟာ ဘုတ်လေးပါး ဖြစ်၏။

ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ သဉာဏက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာတို့ကို သတ်မှတ် ရန် အကြောင်းသည် ဒဿ ဖြစ်၏။

ဝိညာဏက္ခန္ဓာကို သတ်မှတ်ရန် အကြောင်းသည် နာမ် ရုပ် ဖြစ်၏”

ဥ.၃.၁၃၉။ “မြတ်စွာဘုရား--- အဘယ်သို့လျှင် သက္ကာယ ဒိဋ္ဌိ ဖြစ်ပါသနည်း”

“ရဟန်း--- ပုထုဇဉ်သည် ခန္ဓာငါးပါးကို အတ္တ-ဟု အဖန်ဖန် ရှုမြင်၏၊ ဤသို့လျှင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဖြစ်၏”

“မြတ်စွာဘုရား--- အဘယ်သို့လျှင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ကင်းပါ သနည်း”

“ရဟန်း--- အရိယာပုဂ္ဂိုလ်သည် ခန္ဓာငါးပါးကို အတ္တ-ဟု မရှုမြင်တော့၊ ရဟန်း--- ဤသို့လျှင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ကင်း၏”

ဥ.၃.၁၄၀။ “မြတ်စွာဘုရား--- ရုပ်၏ သာယာဖွယ်၊ ရုပ်၏

အပြစ်၊ ရုပ်၏ ထွက်ပေါက်သည် အဘယ်ပါသနည်း။ ဝေဒနာ- စသော ကျန်လေးပါး၏ သာယာဖွယ် အပြစ်နှင့် ထွက်ပေါက်တို့သည် အဘယ်တို့ပါသနည်း”

“ရဟန်း--- ရုပ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်သော ချမ်းသာ ခြင်း၊ ဖျော်ရွှင်ခြင်းသည် ရုပ်၏ သာယာဖွယ် ဖြစ်၏၊ ရုပ်၏ မမြဲခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲခြင်းတို့သည် ရုပ်၏ အပြစ် ဖြစ်၏၊ ရုပ်၌ တောင့်တခွဲလမ်းမှုကို ပယ်ခြင်း သည် ရုပ်၏ ထွက်ပေါက် ဖြစ်၏။

ဝေဒနာ-စသော ကျန်လေးပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ် သော ချမ်းသာခြင်း၊ ဖျော်ရွှင်ခြင်းသည် ဝေဒနာ-စသော ကျန်လေးပါး၏ သာယာဖွယ် ဖြစ်၏။ ဝေဒနာ-စသော ကျန်လေးပါး၏ မမြဲခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ ဖောက်ပြန် ပြောင်း လဲခြင်းတို့သည် ဝေဒနာ-စသော ကျန်လေးပါး၏ အပြစ် ဖြစ်၏။ ဝေဒနာ-စသော ကျန်လေးပါး၌ တောင့်တခွဲလမ်းမှုကို ပယ်ခြင်းသည် ဝေဒနာ-စသော ကျန်လေးပါး၏ ထွက်ပေါက် ဖြစ်၏”

ဥ.၃.၁၄၁။ “မြတ်စွာဘုရား--- အဘယ်သို့ သိမှ မြင်မှ ဗာနကင်းပါသနည်း”

“ရဟန်း--- ခန္ဓာငါးပါးကို ငါ မဟုတ်၊ ငါ့စွာ မဟုတ်၊ ငါ ဖြစ်စေချင်တိုင်း ဖြစ်သည့် အရာမဟုတ်”ဟု အမှန်အတိုင်း အမြင်မှန်ဖြင့် သိမြင်မှ ဗာနကင်း၏”

ဥ.၃.၁၄၂။ ထိုအခါ၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် “ခန္ဓာငါးပါး သည် အနတ္တဖြစ်သတို့၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် အနတ္တဖြစ်သော ခန္ဓာငါးပါး၌ တည်၍ ပြုထားသော ကံသည် အဘယ်မည် သော အတ္တနှင့် ပေါင်းဆုံမည်နည်း”ဟု စဉ်းစားကြံစည်နေ၏။

ထိုရဟန်း၏ အကြံအစည်ကို မြတ်စွာဘုရား သိတော်မူ၍ ရဟန်းတို့အား ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ၏-

“ရဟန်းတို့--- လောက၌ လူဖျင်းအချို့သည် တကုာ ကြီးစိုးသော စိတ်ဖြင့် ငါဘုရား၏ အဆုံးအမတော်ကို ကျော်လွန်ထိုက်သည်-ဟု ထင်နေ၏။ သူသည် ဘာမျှ မသိ၊ အသိဉာဏ် ကင်းမဲ့၏။ ရဟန်းတို့--- ခန္ဓာငါးပါး၏ အနတ္တ ဖြစ်ပုံကို သုတ္တန်ပေါင်းများစွာ၌ သင်တို့အား ငါဘုရား ထင်ဟုလဲလဲ ဟောကြားပြီးပြီ။

ရဟန်းတို့--- ခန္ဓာငါးပါးသည် မမြဲကြ၊ ဆင်းရဲကြ၏။ ထို့ကြောင့် ခန္ဓာငါးပါးကို “ငါ၊ ငါ့စွာ၊ ငါ ဖြစ်စေချင်တိုင်း ဖြစ်သည့်အရာ”ဟု မရှုမြင်သင့်။

ခန္ဓာမှန်သမျှကို ‘ငါ မဟုတ်၊ ငါ့စွာ မဟုတ်၊ ငါ ဖြစ်စေ

ချင်တိုင်း ခြစ်သည့် အရာမဟုတ်'ဟု အမြင်မှန်ဖြင့် အမှန် အတိုင်း ရှုမြင်သင့်၏။

ထိုသို့ရှုလျှင် ခန္ဓာငါးပါးအပေါ်၌ ငြီးငွေ့လာ၏။ ငြီးငွေ့သော် တပ်မက်မှုကင်း၏။ တပ်မက်မှုကင်းသော် ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်၏။ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်သောအခါ 'ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်ပြီ'ဟု အသိဉာဏ် ဖြစ်၏။ 'နေရမည့် ပဋိသန္ဓေ ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ (မဂ်ရပြီးပြီ)၊ ဗြဟ္မယ်ကိစ္စကို ဖြုပြီးပြီ၊ ဤမဂ်ကိစ္စအတွက်

နောက်ထပ် ပြုလုပ်စရာ မရှိတော့ပြီ'ဟု သိ၏"ဟု ဟောကြားတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ရဟန်းများ သဘောကျ နှစ်သက်ပြီး သာဓုခေါ် ဆိုခဲ့ကြ၏။ ဤတရားတော် ဟောတော်မူပြီးသောအခါ ရဟန်းတော် ခြောက်ဆယ်တို့ ရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူခဲ့ကြ၏။

၁၀

ဓူယုတ္တမသုတ်

၉-ပု.၀၄၃၊ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၊ ဝိသာခါ၏ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါလပြည့်နေ့ညတစ်ည၌ မြတ်စွာဘုရားသည် လွင်တီးခေါင် (ဟင်းလင်းပြင်)၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ရဟန်းပေါင်းများစွာကလည်း မြတ်စွာဘုရားကို ခြံရံ၍ ထိုင်နေကြ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် တိတိဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြသော ရဟန်းများစွာကို ကြည့်တော်မူ၍ ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ၏။

“ရဟန်းတို့--- သူယုတ်မာသည် သူယုတ်မာကို ‘ဤသူသည် သူယုတ်မာ’ဟု မသိနိုင်၊ သူယုတ်မာသည် သူတော်ကောင်းကိုလည်း ‘ဤသူသည် သူတော်ကောင်း’ဟု မသိနိုင်။

ရဟန်းတို့--- သူယုတ်မာသည် သူယုတ်မာအကျင့် ရှိ၏။ သူယုတ်မာတို့ကို ဆည်းကပ်တတ်၏။ သူယုတ်မာတို့၏ အကြံအစည်ကို ကြံစည်လေ့ ရှိ၏။ သူယုတ်မာအတိုင်ပင်ကို တိုင်ပင်လေ့ ရှိ၏။ သူယုတ်မာစကားကို ပြောလေ့ ရှိ၏။ သူယုတ်မာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်လေ့ ရှိ၏။ သူယုတ်မာအယုတ်ယုလေ့ ရှိ၏။ သူယုတ်မာတို့၏ လှူနည်းမျိုးဖြင့် လှူလေ့ ရှိ၏။

(၁) ရဟန်းတို့--- သူယုတ်မာအကျင့်ရှိပုံသည် အဘယ်နည်း- သူယုတ်မာသည် ယုံကြည်မှု (သဒ္ဓါတရား) မရှိ၊ အရှက်

မရှိ၊ အကြောက် မရှိ၊ အကြားအမြင် နည်း၏။ ဖျင်းရိ၏၊ တရားသတိ မရှိ၊ ပညာ မရှိ။

(၂) သူယုတ်မာတို့ကို ဆည်းကပ်ပုံသည် အဘယ်နည်း- လောက၌ သူယုတ်မာများဖြစ်ကြသော ပရိဝီရိများ၊ ပုဂ္ဂိုလ်များ ရှိကြ၏။ သူတို့သည် သဒ္ဓါတရား မရှိကြ၊ အရှက် အကြောက် မရှိကြ၊ အကြားအမြင် နည်းကြ၊ ဖျင်းရိကြ၏။ တရားသတိ မရှိကြ၊ ပညာမရှိကြ၊ ထိုပရိဝီရိများ၊ ပုဂ္ဂိုလ်များကို ထိုသူယုတ်မာသည် ဆည်းကပ်လေ့ ရှိ၏။

(၃) သူယုတ်မာတို့၏ အကြံအစည်ကို ကြံစည်ပုံသည် အဘယ်နည်း- သူယုတ်မာသည် မိမိ ဒုက္ခရောက်ဖို့ရာလည်း ကြံစည်၏။ သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်ဖို့ရာလည်း ကြံစည်၏။ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားလုံး ဒုက္ခရောက်ဖို့ရာလည်း ကြံစည်၏။

(၄) သူယုတ်မာတို့၏ အတိုင်ပင်ကို တိုင်ပင်လေ့ ရှိပုံသည် အဘယ်နည်း- သူယုတ်မာသည် မိမိ ဒုက္ခရောက်ဖို့ရာလည်း တိုင်ပင်၏။ သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်ဖို့ရာလည်း တိုင်ပင်၏။ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားလုံး ဒုက္ခရောက်ဖို့ရာလည်း တိုင်ပင်၏။

(၅) သူယုတ်မာစကားကို ပြောလေ့ရှိပုံသည် အဘယ်နည်း- သူယုတ်မာသည် လိမ်ညာပြောလေ့ ရှိ၏။ ကုန်းတိုက်

လေ့ ရှိ၏။ ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ပြောလေ့ ရှိ၏။ အနှစ် မရှိသော စကားကို ပြောလေ့ရှိ၏။

(၆) သုယုတ်မာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်လေ့ရှိပုံသည် အဘယ်နည်း။ သုယုတ်မာသည် သူတစ်ပါးအသက်ကို သတိလေ့ ရှိ၏။ သူတစ်ပါးဥစ္စာကို ခိုးလေ့ ရှိ၏။ သူတစ်ပါး သားမယားကို ခြိမ်းမှားကျူးလွန်လေ့ ရှိ၏။

(၇) သုယုတ်မာအယုတ် ယူလေ့ရှိပုံသည် အဘယ်နည်း။ "ပေးလှူခြင်း၏ အကျိုး မရှိ၊ ပူဇော်ခြင်း၏ အကျိုး မရှိ၊ ကောင်းမှု မကောင်းမှုတို့၏ အကျိုးရင်း အကျိုးဆက် မရှိ၊ ဤ ဘဝ မရှိ၊ နောက်ဘဝ မရှိ၊ မိဘကို လုပ်ကျွေးခြင်း၏ အကျိုး မရှိ၊ မွေးစကပင် ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်ခန့် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမား သော ပုဂ္ဂိုလ် မရှိ၊ ဤဘဝ နောက်ဘဝကို သိပြီး ဟောပြောကြ၊ ကျင့်ကြံကြသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိဇ၊ သုတေတိဇ) မရှိ" ဟု သုယုတ်မာသည် ယူလေ့ ရှိ၏။

(၈) သုယုတ်မာ၏ လျာနည်းမျိုးဖြင့် လျာလေ့ရှိပုံသည် အဘယ်နည်း။ သုယုတ်မာသည် မရှိမသော လျာတတ်၏။ ကျွန်အလုပ်သမား-စသော သူတစ်ပါးကို လျာခိုင်းတတ်၏။ စိတ်မပါဘဲ လျာတတ်၏။ စွန့်ပစ်သကဲ့သို့ ပစ်လက်ခတ် လျာတတ်၏။ အကျိုးရှိလိမ့်မည်-ဟု အယူမရှိဘဲ လျာတတ်၏။

တို့အကျင့်ဆိုးတို့ ရှိသော သုယုတ်မာ သေသော အခါ သုယုတ်မာတို့ ရောက်သင့် ရောက်ထိုက်သော ဘုံဘဝသို့ ရောက်ရ၏။ ထိုဘုံဘဝကား-ငရဲဘုံဘဝနှင့် တိရစ္ဆာန်အမျိုး အနွယ် တစ်ခုခုပင် ဖြစ်၏။

ဇ.၃.ပ.၄၄။ ရဟန်းတို့--- သုတေတိကောင်းသည် သုတေတိကောင်းကို ဤသို့သည် သုတေတိကောင်းဟု သိနိုင် ၏။ သုတေတိကောင်းသည် သုယုတ်မာကိုလည်း 'ဤသို့ သည် သုယုတ်မာဟု သိနိုင်၏။

ရဟန်းတို့---သုတေတိကောင်းသည် သုတေတိကောင်း တရား ရှိ၏။ သုတေတိကောင်းတို့ကို ဆည်းကပ်လေ့ ရှိ၏။ သုတေတိကောင်း အကြံအစည်ကို ကြံစည်လေ့ ရှိ၏။ သုတေတိ ကောင်းအတိုင်ပင်ကို တိုင်ပင်လေ့ ရှိ၏။ သုတေတိကောင်း စကားကို ပြောဟောလေ့ ရှိ၏။ သုတေတိကောင်း အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်လေ့ ရှိ၏။ သုတေတိကောင်းအယုတ် ယူလေ့ ရှိ၏။ သုတေတိကောင်းလျာနည်းဖြင့် လျာလေ့ ရှိ၏။

(၁) သုတေတိကောင်းတရားရှိပုံသည် အဘယ်နည်း။ သုတေတိကောင်းသည် ယုံကြည်မှု (သမ္ဘိတရား) ရှိ၏။ အရှက်

အကြောက်ရှိ၏။ အကြားအမြင်များ၏။ လုံ့လဝီရိယ ရှိ၏။ တရားသတိ ရှိ၏။ ပညာ ရှိ၏။

(၂) သုတေတိကောင်းတို့ကို ဆည်းကပ်လေ့ ရှိပုံသည် အဘယ်နည်း။ လောကဉ္စ သုတေတိကောင်းဖြစ်ကြသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိဇ၊ သုတေတိဇ)များ ရှိကြ၏။ သူတို့သည် သမ္ဘိတရားရှိကြ၏။ အရှက်အကြောက် ရှိကြ၏။ အကြားအမြင် များကြ၏။ လုံ့လဝီရိယ ရှိကြ၏။ တရားသတိ ရှိကြ၏။ ပညာ ရှိကြ၏။ ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိဇ၊ သုတေတိဇ)တို့ကို သုတေတိကောင်းသည် ဆည်းကပ်လေ့ ရှိ၏။

(၃) သုတေတိကောင်းအကြံအစည်ကို ကြံစည်လေ့ ရှိပုံ သည် အဘယ်နည်း။ သုတေတိကောင်းသည် မိမိဒုက္ခ ရောက်ဖို့ရာ မကြံစည်၊ သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်ဖို့ရာ မကြံစည်၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားလုံး ဒုက္ခရောက်ဖို့ရာ မကြံစည်၊ (မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားလုံး အကျိုးများဖို့ရာသာ ကြံစည် ၏။)

(၄) သုတေတိကောင်းအတိုင်ပင်ကို တိုင်ပင်လေ့ရှိပုံသည် အဘယ်နည်း။ သုတေတိကောင်းသည် မိမိဒုက္ခရောက်ဖို့ရာ မတိုင်ပင်၊ သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်ဖို့ရာ မတိုင်ပင်၊ မိမိ သူ တစ်ပါး နှစ်ဦးသားလုံး ဒုက္ခရောက်ဖို့ရာ မတိုင်ပင်။

(၅) သုတေတိကောင်းစကားကို ပြောဟောလေ့ရှိပုံသည် အဘယ်နည်း။ သုတေတိကောင်းသည် လိမ်ညာပြောခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်၏။ ကုန်းတိုက်ခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်၏။ ကြမ်းတမ်း သောစကား ပြောခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်၏။ အကျိုးမဲ့စကား ပြောခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်၏။

(၆) သုတေတိကောင်းအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်လေ့ ရှိပုံသည် အဘယ်နည်း။ သုတေတိကောင်းသည် သူတစ်ပါးအသက်ကို သတိလေ့မရှိ၊ သူတစ်ပါးဥစ္စာကို ခိုးလေ့မရှိ၊ သူတစ်ပါး သားမယားကို ခြိမ်းမှားကျူးလွန်လေ့မရှိ။

(၇) သုတေတိကောင်းအယုတ် ယူလေ့ရှိပုံသည် အဘယ် နည်း။ "ပေးလှူခြင်း၏ အကျိုး ရှိ၏။ ပူဇော်ခြင်း၏ အကျိုး ရှိ၏။ ကောင်းမှု မကောင်းမှုတို့၏ အကျိုးရင်း၊ အကျိုးဆက် ရှိ၏။ ဤဘဝ နောက်ဘဝ ရှိ၏။ မိဘကို ပြုစုလုပ်ကျွေးခြင်း၏ အကျိုး ရှိ၏။ မွေးစကပင် ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်ခန့် ကိုယ်ခန္ဓာ ကြီးမားသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရှိ၏။ ဤဘဝ နောက်ဘဝကို သိပြီး ဟောပြောကြ၊ ကျင့်ကြံကြသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတေတိ

စင်၊ သူတော်မြတ်)တို့သည် ရှိ၏” ဟု သူတော်ကောင်းသည် ယူလေ့ ရှိ၏။

(၈) သူတော်ကောင်းလျှန်နည်းဖြင့် လျှို့ဝှက်လှုပ်သည့် အတယ်နည်း၊ သူတော်ကောင်းသည် ရှိရှိသေသေ လေးလေး စားစား လျှို့ဝှက် ကိုယ်တိုင် လျှို့ဝှက်၊ စိတ်ပါလက်ပါ လျှို့ဝှက်၊ စွန့်ပစ် သကဲ့သို့ ပစ်စလက်စတ် မလှူ၊ အကျိုးရှိ လိမ့်မည်-ဟူသော အယူရှိ၍ လျှို့ဝှက်။

ထိုတရားများရှိသော သူတော်ကောင်း သေဆုံးသော အခါ သူတော်ကောင်းတို့ ရောက်သင့် ရောက်ထိုက်သော သံဘဝသို့ ရောက်ရ၏။ ထိုသံဘဝကား- အထက်တန်းစား လူ့ဘဝနှင့် အထက်တန်းစား နတ်ဘဝတို့ ဖြစ်၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂။ အနုပဒဝဂ်

၁

အနုပဒသုတ်

၉.၃.၈၄၅။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိ မြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏-

"ရဟန်းတို့--- သာရိပုတြာသည် ပညာရှိသူ ဖြစ်၏။ အဆင့်မြင့် ပညာရှိသူ ဖြစ်၏။ ပညာကြီးသူ ဖြစ်၏။ ရှင်သော ပညာရှိသူ ဖြစ်၏။ လျင်သောပညာရှိသူ ဖြစ်၏။ ထက်သော ပညာရှိသူ ဖြစ်၏။ ကိလေသာကို ဖောက်ခွဲနိုင်သော ပညာရှိသူ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့--- သာရိပုတြာသည် ဆယ့်ငါးရက် ကြာအောင် အသေးစိတ် ဝိပဿနာကို ရှုမှတ်ပွားများ၏။ အဘယ်သို့ ရှုမှတ်ပွားများသနည်း ဟူမူ-

၉.၃.၈၄၆။ ရဟန်းတို့--- သာရိပုတြာသည် ပထမဈာန်ကို ဝင်စားနိုင်သူ ဖြစ်၏။ ထိုပထမဈာန်ထဲ၌ ပါသော ဝိတက်၊ ဝိစာရ၊ ဝီတိ၊ သုခ၊ ဧကဂ္ဂတာ၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ ဝေတနာ၊ စိတိ၊ ဆန္ဒ၊ အဓိမောက္ခ၊ ဝီရိယ၊ သတိ၊ ဥပေက္ခာနှင့် မနသိကာရ-ဟူသော တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးကို သာရိပုတြာသည် အသေးစိတ် ခွဲခြားသိနိုင်၏။ ထိုတရားတို့သည် သာရိပုတြာ၏ ဉာဏ်ထဲ၌ ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်လာကြပေ။ လာကြ၏။ ထင်ထင်ရှားရှား ချုပ်ပျောက်သွားကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ သာရိပုတြာသည် ဤသို့ သိ၏- 'ဤတရားတို့သည် ရှေး၌

မရှိဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာကြ၏။ ဖြစ်ပြီး၍ ချုပ်ပျောက်သွားကြ၏' ဟု သိ၏။ သာရိပုတြာသည် ထိုတရား တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါး အပေါ်၌ တပ်မက်ခြင်း၊ မုန့်တီးခြင်း၊ ဖိုတွယ်ခြင်း၊ ကပ်မြဲခြင်း၊ ကင်း၏။ ကာမရာဂမှလည်း လွတ်မြောက်၏။ ကိလေသာ အားလုံးလည်း ကင်း၏။ ကိလေသာကင်းသော စိတ်ဖြင့် နေ၏။ သာရိပုတြာသည် 'ထွက်ပေါက် နောက်ထပ် ရှိသေး၏'ဟု သိ၏။ 'ထွက်ပေါက် နောက်ထပ် ရှိသေး၏'ဟူသော သာရိပုတြာသည် ဆုံးဖြတ်ချက် ချ၏။ အကြောင်းကား ထိုဝိပဿနာကို ထပ်ကာထပ်ကာ ပွားများထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထို့အတူပင် ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်၊ စတုတ္ထဈာန်၊ အာကာသာနဇ္ဈာယတနဈာန်၊ ဝိညာဏဇ္ဈာယတနဈာန်နှင့် အာကိစ္ဆညာယတနဈာန်တို့ကို ဝင်စားနိုင်ပြီး ထိုဈာန်တို့၌ ပါသော တရားများကိုလည်း အသေးစိတ် ခွဲခြား၍ သိနိုင်၏။

နေဝသညာနာသညာယတနသမာပတ်မှ ထသော အခါ ချုပ်ပျောက်သွားသော တရားများကို ဝိပဿနာ ရှု၏။ 'ဤတရားတို့သည် ရှေး၌ မရှိဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာကြ၏။ ဖြစ်ပြီး၍ ချုပ်ပျောက်သွားကြ၏'ဟု ဝိပဿနာရှု၏။ 'ထွက်ပေါက် နောက်ထပ် ရှိသေးသည်'ဟု သိ၏။

ထို့နောက် နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စား၏။ သာရိပုတြာသည် မဂ်ဉာဏ်ဖြင့် သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်ပြီးသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူမှာ အာသဝေါတရားများ ကုန်ခန်းပြီး ဖြစ်၏။ ထိုနိရောဓသမာပတ်မှ ထသော အခါ ချုပ်ပျောက်သွားသော တရားတို့ကို ဝိပဿနာရှု၏။ ဤတရားတို့သည် ရှေး၌ မရှိဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာကြ၏။ ဖြစ်ပြီး၍ ချုပ်ပျောက်သွားကြ၏ ဟု ဝိပဿနာ ရှု၏။ သာရိပုတြာသည် 'ထွက်ပေါက် နောက်ထပ် မရှိတော့' ဟု သိ၏။ 'ထွက်ပေါက် နောက်ထပ် ရှိကို မရှိတော့' ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၏။ အကြောင်းမှာ သူသည် ထိုဝိပဿနာကို ထပ်ကာထပ်ကာ ပွားများထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

၉-၃-၈၄၇။ ရဟန်းတို့--- သာရိပုတြာသည် မြတ်သော သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ အရဟတ္တရိုလ်အရာ၌ ကျွမ်းကျင်သူ၊ ပြည့်စုံသူ (ပါရမီ ရှိသူ) ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့--- သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ရင်မှ မွေးဖွားသော သားမြတ်ရတနာ ဖြစ်၏။ (ရင်မှ ဖြစ်သော

တရားကို နာရ၍ အရိယာ ဖြစ်သူ-ဟု ဆိုလို၏။) ခံတွင်းတော်မှ မွေးဖွားသော သားမြတ်ရတနာ ဖြစ်၏။ (ခံတွင်းတော်ဖြင့် ဟောကြားသော တရားကို နာရ၍ အရိယာဖြစ်သူ-ဟု ဆိုလို၏။) တရားကြောင့် အရိယာ ဖြစ်သူ၊ တရားက ဖန်ဆင်းပေး၍ အရိယာဖြစ်သူ ဖြစ်၏။ တရားအမွေခံသူ ဖြစ်၏။ ပစ္စည်းအမွေခံသူ မဟုတ်။

မြတ်စွာဘုရား ဟောပြောသော မွေစကြာတရားတော်ကို သာရိပုတြာသည် ကောင်းကောင်းကြီး တစ်ဆင့် ဟောပြောနိုင်၏" ဟု ဟောပြောတော်မူ၏။

ရဟန်းများသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောပြောသော တရားတော်ကို သဘောကျ နှစ်သက်ပြီး သာဓုခေါ် ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

ဆဗ္ဗိသောနေသုတ်

၉.ပ.၀၄၈။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိ ဗြူ၊
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ
၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ ဟောကြား
တော်မူ၏-

“ရဟန်းတို့--- အကယ်၍ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်း
တစ်ပါးပါးက ‘သူသည် ရဟန္တာပါ’ ဟု ဝန်ခံခဲ့လျှင် လက်
လည်း မခံသေး၊ ပယ်လည်း မပယ်သေးဘဲ သူ့အား ဤသို့
မေးစိစစ်ရမည်-‘အရှင်ဘုရား---မြတ်စွာဘုရား ဟောထား
သော ဒိဋ္ဌ သုတ၊ မုတ၊ ဝိညာတ (မြင်အပ်၊ ကြားအပ်၊ တွေ့
အပ်၊ သိအပ်သော အရာ)-ဟူသော ဝေါဟာရလေးပါး ရှိ၏။
ထိုလေးပါးကို အဘယ်သို့ သိ၍ အဘယ်သို့ မြင်၍ အရှင်
ဘုရားသည် ရဟန္တာ ဖြစ်ပါသနည်း’ ဟု မေးစိစစ်ရမည်။

ထိုအခါ၌ ရဟန္တာအစစ်အမှန် ဖြစ်လျှင် ဤသို့ ဖြေကြား
လိမ့်မည်-

“ငါ့ရှင်--- ငါသည် ဒိဋ္ဌ သုတ၊ မုတ၊ ဝိညာတ (မြင်အပ်၊
ကြားအပ်၊ တွေ့အပ်၊ သိအပ်သော အရာ) တို့ကို မတပ်မက်၊
မကပ်ပြီး မမှီတွယ်ဘဲ နေ၏။ ထို့ကြောင့် ငါသည် ရဟန္တာ
ဖြစ်၏”

၉.ပ.၀၄၉။ “အရှင်ဘုရား--- မြတ်စွာဘုရား ဟောထား
သော ခန္ဓာငါးပါးကို အရှင်ဘုရားသည် အဘယ်သို့ သိ၍
မြင်၍ ရဟန္တာ ဖြစ်ပါသနည်း”

“ငါ့ရှင်--- ငါသည် ‘ခန္ဓာငါးပါးတို့သည် နှုန်အား မရှိကြ၊
ပျက်စီး ဖောက်ပြန်ခြင်းသဘော ရှိကြ၏။ သက်သာရာ မရှိ၊
တရစပ် ဖြစ်ပျက်နေကြ၏’ ဟု သိ၏။ ထို့ကြောင့် ငါ့မှာ ခန္ဓာ
ငါးပါးကို တပ်မက်စွဲလမ်းမှု ကုန်ခန်း ချုပ်ပျောက်သွား၏။
ထို့ကြောင့် ငါသည် ရဟန္တာ ဖြစ်၏”

၉.ပ.၀၅၀။ “အရှင်ဘုရား--- မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား
ထားသော ပထဝီဓာတ် (တည်ရာ ဖြစ်သောသဘော)၊
အာပေါဓာတ် (ဖို့စည်းတတ်သောသဘော)၊ တေဇောဓာတ်
(ရင့်ကျက်စေသော သဘော)၊ ဝါယောဓာတ် (ထောက်ကန်
တတ်သော သဘော)၊ အာကာသဓာတ် (တွေ့ထိမရသော
သဘော)၊ ဝိညာဏဓာတ် (သိတတ်သော သဘော)-ဟု
ဓာတ်ခြောက်ပါး ရှိ၏။ ထိုဓာတ်ခြောက်ပါးကို အဘယ်သို့
သိ၍ မြင်၍ အရှင်ဘုရားသည် ရဟန္တာ ဖြစ်ပါသနည်း”

“ငါ့ရှင်--- ငါသည် ထိုဓာတ်ခြောက်ပါးကို အတ္တ-ဟူ၍
မယူဆ၊ ထိုဓာတ်ခြောက်ပါးကိုမှီနေသော ရုပ်၊ နာမ်တရားကို

လည်း အတ္တ-ဟု မခွဲလမ်း။ ထိုဘက်ခြောက်ပါးကို အမှီပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်သော တပ်မက်စွဲလမ်းမှုတို့လည်း ကုန်ခန်း ချုပ် ပျောက်သွားကြပြီး၊ ထို့ကြောင့် ငါသည် ရဟန္တာ ဖြစ်၏။”

၉.၃.၀၅၁။ “အရှင်ဘုရား--- မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား ထားသော မျက်စိ နှင့် အဆင်း၊ နားနှင့် အသံ၊ နှာခေါင်းနှင့် အနံ့၊ လျှာနှင့် အရသာ၊ ကိုယ်နှင့် တွေ့ထိစရာ၊ စိတ်နှင့် သိစရာ-ဟူသော ကိုယ်တွင်းအာယတန ခြောက်ပါး၊ ကိုယ်ပ အာယတန ခြောက်ပါးသည် ရှိ၏။ ထိုတရားများကို အဘယ် သို့ သိ၍ မြင်၍ အရှင်ဘုရားသည် ရဟန္တာ ဖြစ်ပါသနည်း။”

“ငါရှင်--- မျက်စိ၊ အဆင်း၊ မြင်သိစိတ်၊ မြင်သိစိတ်ဖြင့် သိရသော တရားတို့အပေါ်၌ တောင့်တခြင်း၊ စွဲလမ်းခြင်း၊ နှစ်သက်ခြင်း၊ တပ်မက်ခြင်း ကင်းသောကြောင့် ငါသည် ရဟန္တာ ဖြစ်၏။ နားနှင့် အသံ-စသည်တို့၌လည်း ထို့အတူပင် ဖြစ်၏။”

၉.၃.၀၅၂။ “အရှင်ဘုရား--- ကိုယ်တွင်း ကိုယ်ပ အာရုံ အားလုံး၌ ငါပဲ ငါပဲ-ဟု တက်ကဲ ပြုသော မာန၊ ငါ့ဥစ္စာပဲ ငါ့ ဥစ္စာပဲ-ဟု တက်ကဲပြုသော တဏှာတို့ကို ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း ပယ်ထားပါသနည်း။”

“ငါရှင်--- ရှေးအခါက ငါသည် လူဝတ်ကြောင့် တပ် ယောက် ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအခါက ငါသည် ပညာမရှိသူ ဖြစ်၏။ သို့သော် ငါ့အား မြတ်စွာဘုရားသည် တရားဟော၏။ ထို တရားကို နာရ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ကြည်ညို၏။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းဝတ်ဖို့ စဉ်းစားပြီး ရှိသော စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဆွေမျိုး ညာတကာတို့ကို စွန့်၍ ရဟန်းဝတ်၏။

ရဟန်းဖြစ်သောအခါ သီလကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်း၏။

မျှတစွာဖြစ်သော သက်န်း၊ ဆွမ်းဖြင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်၏။

အကုသိုလ် မဖြစ်အောင် မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့ကို တောင့်စည်း၏။

အရာရာ၌ ဆင်ခြင်ညက်ကို အသုံးပြု၍ နေထိုင်၏။

ထိုတရားတို့နှင့် ပြည့်စုံသောအခါ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ သွား ရောက်၍ တရားထိုင်၏။

ထိုအခါ၌ နီဝရကာငါးပါး ကင်း၍ ဈာန်လေးပါးကို ရခဲ့၏။

ထို့နောက် အာသဝက္ခယညက်ကို ရပြီး ရဟန္တာ ဖြစ်၏။

ငါရှင်--- ကိုယ်တွင်း၊ ကိုယ်ပ အာရုံတို့၌ ငါပဲ ငါပဲ-ဟု တက်ကဲ ပြုသော မာန၊ ငါ့ဥစ္စာပဲ ငါ့ဥစ္စာပဲ-ဟု တက်ကဲ ပြုသော တဏှာတို့ကို အရ ပြောခဲ့သောနည်းဖြင့် ငါသည် ပယ်သတ်၏။”

“ရဟန်းတို့--- မေးသမျှကို ထိုသို့ မြေကြားခွဲလှောင် ရဟန္တာ အစစ် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ မြေကြားသည်အတွက် သင်တို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုခေါ်ကြရမည်။ သာဓုခေါ်ပြီး ‘အရှင်ဘုရား--- အရှင်ဘုရားကဲ့သို့သော သီတင်းသုံးဖော်ကို ဖူးတွေ့ရ၍ တပည့်တော်တို့ အလွန်ကံကောင်းကြ၊ အရ တော်ကြပါသည် ဘုရား’ဟု လျှောက်ထားကြရမည်” ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏။

ရဟန်းများသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်သက် သဘောကျပြီး သာဓုခေါ်ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

၃

သမ္ဗုဒ္ဓါသသုတ်

၉.၃.၈၅၁။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၊ ရေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားကို ဟောကြားတော်မူ၏။

“ရဟန်းတို့---သင်တို့အား သုယုတ်မာတရားနှင့် သူတော်ကောင်းတရားကို ငါဘုရား ဟောကြားမည်။

ရဟန်းတို့---သုယုတ်မာတရား-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ လောက၌ သုယုတ်မာတစ်ယောက်သည် မြင့်မြတ်သော အမျိုးမှ ရဟန်းပြုလာ၏။ သူသည် ဤသို့ စဉ်းစား၏-‘ငါသည် မြင့်မြတ်သော အမျိုးမှ ရဟန်းပြုလာသူ ဖြစ်၏။ တခြားရဟန်းတို့သည် မြင့်မြတ်သော အမျိုးမှ ရဟန်းပြုလာသူများ မဟုတ်ကြ’ဟု စဉ်းစား၏။ သူသည် ထိုအမျိုးမြတ်ခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် မိမိကိုယ်ကို မြင့်တင်ပြီး သုတစ်ပါးကို ရှုတ်ချ၏။ ရဟန်းတို့--- ဤကား သုယုတ်မာတရား ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---သူတော်ကောင်းတရား- ဟူသည် အဘယ်နည်း။ သူတော်ကောင်းကား ဤသို့ စဉ်းစား၏-‘အမျိုးမြတ်ခြင်းကြောင့် လောဘာ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ ကုန်ခန်းမသွား။ မြင့်မြတ်သော အမျိုးမှ ရဟန်းပြုလာသူ မဟုတ်သော်လည်း လောကုတ္တရာတရားအား လျော်အောင်၊ အရှိအသေ

ပြုထိုက်အောင် ဘုရားဟောတရားနှင့် အညီ ကျင့်နေသူကို ပူဇော်ထိုက်၊ ချီးမွမ်းထိုက်၏’ဟု စဉ်းစား၏။ သူသည် စိတ်ထဲ၌ အကျင့်ကိုသာ အလေးအနက်ထားပြီး ထိုအမျိုးမြတ်ခြင်း- ဟူသော အကြောင်းကြောင့် မိမိကိုယ်ကိုလည်း မမြှင့်တင်၊ သုတစ်ပါးကိုလည်း မရှုတ်ချ။ ရဟန်းတို့--- ဤကား သူတော်ကောင်းတရား ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---

- ရွှေကြိုးမျိုးကြိုးမှ ရဟန်းပြုလာသော သုယုတ်မာ၊
- ဥစ္စာများစွာရှိသော အမျိုးမှ ရဟန်းပြုလာသော သုယုတ်မာ၊
- အဖိုးတန်ဥစ္စာများစွာရှိသော အမျိုးမှ ရဟန်းပြုလာသော သုယုတ်မာ၊
- နာမည်ကျော်ကြားအခြွေအရံများသော သုယုတ်မာ၊
- လာဘ်လာဘများ ဘုန်းကြီးမားသော သုယုတ်မာ၊
- စာပေကျွမ်းကျင် အကြားအမြင်များသော သုယုတ်မာ၊
- ဝိနည်းနိဂုံးဖြစ်သော သုယုတ်မာ၊

- ဓမ္မတာထိက(တရားဟောသူ)ဖြစ်သောသူယုတ်မာ၊
- တော၌သာ နေလေ့ရှိသော သူယုတ်မာ၊
- ပုံသကူသင်္ကန်းကိုသာ သုံ့စွဲလေ့ရှိသော သူယုတ်မာ၊
- ဆွမ်းခံသာ စားလေ့ရှိသော သူယုတ်မာ၊
- သစ်ပင်ရင်း၌သာ နေလေ့ရှိသော သူယုတ်မာ၊
- သုသာန်၌သာ နေလေ့ရှိသော သူယုတ်မာ၊
- လွင်တီးခေါင်(ကွင်းပြင်)၌သာ နေလေ့ရှိသော သူယုတ်မာ၊
- ထိုင်လေ့သာရှိ (အိပ်လေ့မရှိ)သော သူယုတ်မာ၊
- နေရာချပေးထားသော ကျောင်း၌သာ နေလေ့ရှိသော သူယုတ်မာ၊

ထိုသူယုတ်မာများသည် မိမိတို့၌ အသီးသီးရှိကြသော ဂုဏ်ထူးများကြောင့် မိမိကိုယ်ကို မြှင့်တင်ပြီး သူတစ်ပါးကို ရှုတ်ချကြ၏။ ဤကား သူယုတ်မာတရား ဖြစ်၏။

သူတော်ကောင်းကား ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- "ထိုဂုဏ်ထူးများကြောင့် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ မကုန်ခန်းနိုင်သေး။ ထိုဂုဏ်ထူးများ မရှိသော်လည်း လောကုတ္တရာတရားအား လျော်အောင်၊ အရှိအသေပြုထိုက်အောင် တရားနှင့်အညီ ကျင့်ကြံ နေထိုင်သူကို ပူဇော်ထိုက်၊ ချီးမွမ်းထိုက်၏"ဟု စဉ်းစား၏။ သူသည် စိတ်ထဲ၌ အကျင့်ကိုသာ အလေးအနက်ထားပြီး ထိုဂုဏ်ထူးများကြောင့် မိမိကိုယ်ကိုလည်း မမြှင့်တင်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မရှုတ်ချ။ ဤကား သူတော်ကောင်းတရား ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့--- ပထမဈာန်ကို ဝင်စားနိုင်သော သူယုတ်မာသည် ဤသို့ စဉ်းစား၏- "ငါသည် ပထမဈာန်ကို ဝင်စားနိုင်၏။

တခြားရဟန်းတို့သည် ပထမဈာန်ကို မဝင်စားနိုင်"ဟု စဉ်းစား၏။ သူသည် ပထမဈာန်ကို ဝင်စားနိုင်ခြင်းကြောင့် မိမိကိုယ်ကို မြှင့်တင်ပြီး သူတစ်ပါးကို ရှုတ်ချ၏။ ဤကား သူယုတ်မာတရား ဖြစ်၏။

သူတော်ကောင်းကား ဤသို့ စဉ်းစား၏- "ပထမဈာန်သမာပတ်သည်လည်း ထင်သည့်အတိုင်းချည်း မမြှင့်ပုံကို မြတ်စွာဘုရားဟောကြားထား၏။ ပထမဈာန်သည်ထင်တာနှင့် တခြားစီလည်း မြှင့်သွားနိုင်သည်"ဟု စဉ်းစား၏။ သူသည် ဤသို့ ပြောင်းလွဲဖောက်ပြန်တတ်ပုံကို စိတ်ထဲ၌ အလေးအနက်ထားပြီး ပထမဈာန်ကြောင့် မိမိကိုယ်ကိုလည်း မမြှင့်တင်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မရှုတ်ချ။ ဤကား သူတော်ကောင်းတရား ဖြစ်၏။

ဒုတိယဈာန် တတိယဈာန်၊ စတုတ္ထဈာန်နှင့် အရှုပ်ဈာန်တို့ကို ရကြသော သူတော်ကောင်းနှင့် သူယုတ်မာတို့၏ ကွာခြားချက်သည်လည်း ထိုနည်းအတူပင် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့--- သူတော်ကောင်းသည် အရှုပ်ဈာန်များကိုသာလွန်ပြီး နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စားနိုင်၏။ သူသည် မဂ်ဉာဏ်ဖြင့် သစ္စာလေးပါးကို သိ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့မှာ အာသဝေါတရားများ ကုန်ခန်း ချုပ်ပျောက်သွားတော့၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် မည်သည့်အရာကိုမှ အထင်မကြီးတော့၊ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မျှလည်း အထင်မကြီးတော့" မိန့်တော်မူ၏။ (မာနကင်ပျောက်သည့်အတွက် မိမိကိုလည်း မမြှင့်တင်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မရှုတ်ချ-ဟု ဆိုလို၏။)

မြတ်စွာဘုရား၏ ဤတရားတော်ကို ရဟန်းများ နှစ်သက်သဘောကျပြီး သာဓကခေါ် ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

၄

သေဝိတဗ္ဗသေဝိတဗ္ဗသုတ်

၉.၃.၀၅၄။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏-

“ရဟန်းတို့--- နိဝိတိုက်သော အရာ၊ မနိဝိတိုက်သော အရာတို့ကို သင်တို့အား ငါဘုရား ဟောကြားမည်။

ရဟန်းတို့--- ကာယကံသည် နိဝိတိုက်သော ကာယကံ၊ မနိဝိတိုက်သော ကာယကံ-ဟု နှစ်မျိုး ရှိ၏။ သို့သော် ထိုနှစ်မျိုးသည် တခြားစီ ဖြစ်၏။

ဝစီကံ၊ မနောကံ၊ စိတ်၊ သညာ၊ အယုနှင့် အတ္တဘော (ဓန္ဓာကိုယ်) ရယူခြင်း-တို့သည်လည်း နိဝိတိုက်၊ မနိဝိတိုက်-ဟု နှစ်မျိုးစီ ရှိကြ၏။ သို့သော် ထိုနှစ်မျိုးစီသည် တခြားစီသာ ဖြစ်၏”ဟု ဟောကြားတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ အရှင်သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

၉.၃.၀၅၅။ “မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရား အကျဉ်းအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူသော တရားတော်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို တပည့်တော် အကျယ်အားဖြင့် သိပါသည် ဘုရား။

မနိဝိတိုက်သော ကာယကံ-ဆိုသည်မှာ အကုသိုလ်တိုးပွားကြောင်း ဖြစ်ပြီး ကုသိုလ် ဆုတ်ယုတ်ကြောင်း ဖြစ်သော ကာယကံ ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။

နိဝိတိုက်သော ကာယကံ-ဆိုသည်မှာ အကုသိုလ် ဆုတ်ယုတ်ကြောင်း ဖြစ်ပြီး ကုသိုလ်တိုးပွားကြောင်း ဖြစ်သော ကာယကံ ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။

၉.၃.၀၅၆။ အကုသိုလ်တိုးပွားကြောင်း ဖြစ်ပြီး ကုသိုလ် ဆုတ်ယုတ်ကြောင်း ဖြစ်သော ကာယကံ-ဆိုသည်မှာ သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးဥစ္စာကို ခိုးခြင်း၊ သူတစ်ပါးသားမယားကို မြစ်မှားကျူးလွန်ခြင်း-စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။

အကုသိုလ် ဆုတ်ယုတ်ကြောင်း ဖြစ်ပြီး ကုသိုလ် တိုးပွားကြောင်း ဖြစ်သော ကာယကံ-ဆိုသည်မှာ သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးဥစ္စာကို ခိုးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါး၏ သားမယားကို မြစ်မှားကျူးလွန်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း- စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။

အကုသိုလ် တိုးပွားကြောင်း ဖြစ်ပြီး ကုသိုလ် ဆုတ်ယုတ်

ကြောင်း ဖြစ်သော အယူ-ဆိုသည်မှာ ပေးလှူခြင်း၏ အကျိုး မရှိ-ဟု ယူခြင်း၊ ပူဇော်ခြင်း၏ အကျိုး မရှိ-ဟု ယူခြင်း၊ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုတို့၏ အကျိုးရင်း၊ အကျိုးဆက် မရှိ-ဟု ယူခြင်း၊ ဤဘဝ၊ နောက်ဘဝ မရှိ-ဟု ယူခြင်း၊ မိဘကို ပြုစု လုပ်ကျွေးခြင်း၏ အကျိုး မရှိ-ဟု ယူခြင်း၊ မွေးဖွားစကပင် ဆယ့်ငါးနှစ်သားခန့် ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ် ချက်ချင်း ဖြစ်ပေါ်လာသူ မရှိ-ဟု ယူခြင်း၊ ဤဘဝနောက်ဘဝကို ကိုယ်တိုင် သိ၍ ဟောပြော ကျင့်ကြံနေကြသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)များ မရှိ-ဟု ယူခြင်း- စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။

အကုသိုလ် ဆုတ်ယုတ်ကြောင်း ဖြစ်ပြီး ကုသိုလ် တိုးပွား ကြောင်းဖြစ်သော အယူ-ဆိုသည်မှာ ပေးလှူခြင်း၏ အကျိုး ရှိ၏-ဟု ယူခြင်း၊ ပူဇော်ခြင်း၏ အကျိုး ရှိ၏-ဟု ယူခြင်း၊ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုတို့၏ အကျိုးရင်း၊ အကျိုးဆက် ရှိ၏-ဟု ယူခြင်း၊ ဤဘဝ၊ နောက်ဘဝ ရှိ၏-ဟု ယူခြင်း၊ မိဘကို ပြုစုလုပ်ကျွေးခြင်း၏ အကျိုး ရှိ၏-ဟု ယူခြင်း၊ မွေးဖွားစကပင် ဆယ့်ငါးနှစ်သားခန့် ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ် ချက်ချင်း ဖြစ်ပေါ်လာသူ ရှိ၏-ဟု ယူခြင်း၊ ဤဘဝ နောက် ဘဝကို ကိုယ်တိုင် သိ၍ ဟောပြောကြ ကျင့်ကြံနေကြသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)များ ရှိ၏-ဟု ယူခြင်း-စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။

ဥ.၃.၀၆၂။ မမှီဝဲထိုက်သော အတ္တဘော(ခန္ဓာကိုယ်)ကို ရယူခြင်း-ဆိုသည်မှာ အကုသိုလ် တိုးပွားကြောင်း ဖြစ်ပြီး ကုသိုလ် ဆုတ်ယုတ်ကြောင်း ဖြစ်သော အတ္တဘောကို ရယူခြင်း ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။

မှီဝဲထိုက်သော အတ္တဘောကို ရယူခြင်း-ဆိုသည်မှာ အကုသိုလ် ဆုတ်ယုတ်ကြောင်း ဖြစ်ပြီး ကုသိုလ် တိုးပွား ကြောင်း ဖြစ်သော အတ္တဘောကို ရယူခြင်း ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။

အကုသိုလ် တိုးပွားကြောင်း ဖြစ်ပြီး ကုသိုလ် ဆုတ်ယုတ် ကြောင်းဖြစ်သော အတ္တဘောကို ရယူခြင်း-ဆိုသည်မှာ- မပြီးဆုံးသေးသော ဘဝကို ရရှိရာ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းရှိသော အတ္တဘော (ခန္ဓာကိုယ်ကို)ရရှိရာ အားထုတ်ခြင်းဖြစ်ပါသည် ဘုရား။

အကုသိုလ် ဆုတ်ယုတ်ကြောင်း ဖြစ်ပြီး ကုသိုလ် တိုးပွား ကြောင်းဖြစ်သော အတ္တဘောကို ရယူခြင်း-ဆိုသည်မှာ

ပြီးဆုံးသော ဘဝကို ရရှိရာ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း မရှိသော အတ္တဘောကို ရရှိရာ အားထုတ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။

မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရား အကျဉ်းအားဖြင့် ဟောပြော ထားသော တရား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို တပည့်တော် အကျယ် အားဖြင့် ဤသို့ သိပါသည် ဘုရား"ဟု လျှောက်ထား၏။

ဥ.၃.၀၆၃။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် "သာဓု သာဓု သာရိပုတြာ--- ငါဘုရား အကျဉ်းအားဖြင့် ဟောပြောထားသော တရားတော်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သင် အကျယ်အားဖြင့် ကောင်းစွာ သိပေ၏"

"သာရိပုတြာ--- အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ အတွေ့၊ အထိ၊ သိစရာ သဘော၊ သက်နံ့၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ ရွာ၊ နိဂုံး၊ မြို့၊ ဇနပုဒ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း မှီဝဲထိုက်၊ မမှီဝဲထိုက် အားဖြင့် နှစ်မျိုးစီ ရှိကြ၏"ဟု ဟောပြောတော်မူ၏။

ဥ.၃.၀၆၄။ ထိုအခါ၌ အရှင်သာရိပုတြာသည် ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

"မြတ်စွာဘုရား--- အကုသိုလ် တိုးပွားကြောင်း ဖြစ်ပြီး ကုသိုလ် ဆုတ်ယုတ်ကြောင်း ဖြစ်သော အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ အတွေ့၊ အထိ၊ သိစရာသဘော၊ သက်နံ့၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ ရွာ၊ နိဂုံး၊ မြို့၊ ဇနပုဒ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မမှီဝဲထိုက်ပါ ဘုရား"

"အကုသိုလ် ဆုတ်ယုတ်ကြောင်း ဖြစ်ပြီး ကုသိုလ် တိုးပွား ကြောင်းဖြစ်သော အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ အတွေ့၊ အထိ၊ သိစရာသဘော၊ သက်နံ့၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ ရွာ၊ နိဂုံး၊ မြို့၊ ဇနပုဒ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မှီဝဲထိုက်ပါသည် ဘုရား"

ဥ.၃.၀၆၅။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင် သာရိပုတြာအား ကောင်းစွာပေးတော်မူပြီး-

"သာရိပုတြာ--- ငါဘုရား အကျဉ်းအားဖြင့် ဟောထား သော ဤတရားဒေသနာတော်၏ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို သိသူ၊ နားလည်သဘောပေါက်သူ မှန်သမျှသည် ကြာမြင့်စွာ ကြိုးပွားချမ်းသာနိုင်သည်"ဟု ဟောပြောတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ အရှင်သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်သက်သဘောကျပြီး သာဓုခေါ် ဆိုခဲ့ လေသည်။

၅

မဟာဓာတုကသုတ်

၉.၃.၈၆၆။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိ မြို့၊ ရေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏-

“ရဟန်းတို့--- ဥပမာအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အိမ်မှ ဖြစ်စေ၊ မြက်(သက်ငယ်)ရိုးအိမ်မှ ဖြစ်စေ လွင့်လာသော မီးသည် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတို့ကို လောင်ကျွမ်းသကဲ့သို့ ဘေးရန်အန္တရာယ် ကြောက်ရွံ့ဖွယ်မှန်သမျှတို့သည် လူမိုက်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာကြ၏။ ပညာရှိကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာကြသည် မဟုတ်။

လူမိုက်သည် ဘေးရန်အန္တရာယ် ကြောက်ရွံ့ဖွယ် များ၏။ ပညာရှိသည် ဘေးရန်အန္တရာယ် ကြောက်ရွံ့ဖွယ် ကင်း၏။

ရဟန်းတို့--- ထို့ကြောင့် သင်တို့ ပညာရှိဖြစ်အောင် ကျင့်ကြံ ကြိုးကုတ် အားထုတ်ကြရမည်”ဟု ဟောကြားတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ အရှင်အာနန္ဒာနှင့် မြတ်စွာဘုရားတို့ ဤသို့ အမေးအဖြေ ပြုလုပ်တော်မူခဲ့ကြ၏-

၉.၃.၈၆၇။ “မြတ်စွာဘုရား---အဘယ်သို့သော ရဟန်း

ကို ပညာရှိရဟန်း-ဟု ခေါ်ဆိုထိုက်ပါသနည်း”

“အာနန္ဒာ---ဓာတ်၊ အာယတန၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်နှင့် ဌာနာဌာန (ဖြစ်နိုင်သော အကြောင်း၊ မဖြစ်နိုင်သော အကြောင်း) တို့၌ ကျွမ်းကျင်သော ရဟန်းကို ပညာရှိရဟန်း-ဟု ခေါ်ဆိုထိုက်၏”

“မြတ်စွာဘုရား---အဘယ်သို့သော ရဟန်းသည် ဓာတ်၌ ကျွမ်းကျင်သော ရဟန်း ဖြစ်ပါသနည်း”

“အာနန္ဒာ---စက္ခုဓာတ်-စသော ဓာတ် ၁၈ ပါးကို သိသော ရဟန်း။

တစ်နည်းအားဖြင့် ပထဝီဓာတ်၊ အာပေါဓာတ်၊ တေဇောဓာတ်၊ ဝါယောဓာတ်၊ အာကာသဓာတ်နှင့် ဝိညာဏဓာတ်-ဟူသော ဓာတ်ခြောက်ပါးကို သိသော ရဟန်း။

တစ်နည်းအားဖြင့် သုဓဇာတ်၊ ဒုက္ခဓာတ်၊ သောမနဿဓာတ်၊ ဒေါမနဿဓာတ်၊ ဥပေက္ခာဓာတ် နှင့် အဝိဇ္ဇာဓာတ်-ဟူသော ဓာတ်ခြောက်ပါးကို သိသော ရဟန်း။

တစ်နည်းအားဖြင့် ကာမဓာတ်၊ နေက္ခမ္မဓာတ်၊ ဗျာပါဒဓာတ်၊ အဗျာပါဒဓာတ်၊ ဝိဟိသာဓာတ်နှင့် အဝိဟိသာဓာတ်-ဟူသော ဓာတ်ခြောက်ပါးကို သိသော ရဟန်း။

တစ်နည်းအားဖြင့် ကာမဓာတ်၊ ရူပဓာတ်နှင့် အရူပဓာတ်ဟူသော ဓာတ်သုံးပါးကို သိသော ရဟန်း။

တစ်နည်းအားဖြင့် သင်္ခတဓာတ်နှင့် အသင်္ခတဓာတ်ဟူသော ဓာတ်နှစ်ပါးကို သိသော ရဟန်း။

တိုသို့သော ရဟန်းသည် ဓာတ်၌ ကျွမ်းကျင်သော ရဟန်းဖြစ်၏။

ဇ.၃.၀၆၈။ "မြတ်စွာဘုရား---အဘယ်သို့သော ရဟန်းသည် အာယတန၌ ကျွမ်းကျင်သော ရဟန်း ဖြစ်ပါသနည်း"

"အာနန္ဒာ---စက္ကာယတန-စသော အာယတန ဆယ့်နှစ်ပါးကို သိသော ရဟန်းသည် အာယတန၌ ကျွမ်းကျင်သော ရဟန်း ဖြစ်၏"

"မြတ်စွာဘုရား---အဘယ်သို့သော ရဟန်းသည် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်၌ ကျွမ်းကျင်သော ရဟန်း ဖြစ်ပါသနည်း"

"အာနန္ဒာ--- ဤအကြောင်းကြောင့် ဤအကျိုး ဖြစ်၏။ ဤအကြောင်း ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဤအကျိုး ချုပ်၏။ မသိမှုကြောင့် ပြစ်ရင်းမှ ဖြစ်၏။ မသိမှု ချုပ်ခြင်းကြောင့် ပြစ်ရင်းမှ ချုပ်၏။ စသည်ဖြင့် သိသော ရဟန်းသည် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်၌ ကျွမ်းကျင်သော ရဟန်း ဖြစ်၏"

ဇ.၃.၀၆၉။ "မြတ်စွာဘုရား---အဘယ်သို့သော ရဟန်းသည် မြစ်နိုင်သော အကြောင်း၊ မမြစ်နိုင်သော အကြောင်း တို့၌ ကျွမ်းကျင်သော ရဟန်း ဖြစ်ပါသနည်း"

"အာနန္ဒာ---သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်သည် တစ်စုံတစ်ရာသော သမိရတရားကို 'မြဲ၏၊ ချမ်းသာ၏၊ အစိုးရ၏' ဟု မှတ်ယူသည်-ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်။ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် တစ်စုံတစ်ရာသော သမိရတရားကို 'မြဲ၏၊ ချမ်းသာ၏၊ အစိုးရ၏' ဟု မှတ်ယူသည်-ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်၏။

ဇ.၃.၀၇၀။ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အမေကို သတ်၏။ အဖေကို သတ်၏။ ရဟန္တာကို သတ်၏။ သက်တော် ထင်ရှားရှိသော မြတ်စွာဘုရား၌ သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုလုပ်၏။ သံဃာကို သင်းခွဲ၏-ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်။

ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အမေကို သတ်၏။ အဖေကို သတ်၏။ ရဟန္တာကို သတ်၏။ သက်တော်ထင်ရှားရှိသော မြတ်စွာဘုရား၌ သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုလုပ်၏။ သံဃာကို သင်းခွဲ၏-ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်၏။

ဇ.၃.၀၇၁။ လောက၌ ဘုရားနှစ်ဆူ တစ်ပြိုင်နက် ပွင့်တော်မူကြ၏-ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်။

လောက၌ ဘုရားတစ်ဆူတည်းသာ ပွင့်တော်မူသည်-ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်၏။

လောက၌ စကြဝတေးမင်းနှစ်ပါး တစ်ပြိုင်နက် ဖြစ်၏-ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်။

လောက၌ စကြဝတေးမင်း တစ်ပါးတည်းသာ ဖြစ်၏-ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်၏။

ဇ.၃.၀၇၂။ အမျိုးသမီး ဘုရား ဖြစ်၏-ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်။

အမျိုးသားသာ ဘုရား ဖြစ်၏-ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်၏။

အမျိုးသမီး စကြဝတေးမင်း ဖြစ်၏-ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်။

အမျိုးသားသာ စကြဝတေးမင်း ဖြစ်၏-ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်၏။

အမျိုးသမီး သိကြားမင်း ဖြစ်၏-ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်။

အမျိုးသားသာ သိကြားမင်း ဖြစ်၏-ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်၏။

အမျိုးသမီး ဗာရုန်တ ဖြစ်၏-ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်။

အမျိုးသားသာ ဗာရုန်တ ဖြစ်၏-ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်၏။

အမျိုးသမီး ဗြဟ္မာ ဖြစ်၏-ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်။

အမျိုးသားသာ ဗြဟ္မာ ဖြစ်၏-ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်၏။

ဇ.၃.၀၇၃။ ကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်၊ မနောဒုစရိုက် က ကောင်းကျိုးပေး၏-ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်။

ကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်၊ မနောဒုစရိုက်က ဆိုးကျိုးပေး၏- ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်၏။

ကာယသုစရိုက်၊ ဝစီသုစရိုက်၊ မနောသုစရိုက်က ဆိုးကျိုးပေး၏-ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်။

ကာယသုစရိုက်၊ ဝစီသုစရိုက်၊ မနောသုစရိုက်က ကောင်းကျိုးပေး၏-ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်၏။

ကာယဒုစရိုက်ကို ပြုသု၊ ဝစီဒုစရိုက်ကို ပြုသု၊ မနောဒုစရိုက်ကို ပြုသု သေလျှင် နတ်ပြည်ရောက်၏-ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်။

ကာယဒုစရိုက်ကို ပြုသူ၊ ဝစီဒုစရိုက်ကို ပြုသူ၊ မနော
ဒုစရိုက်ကို ပြုသူ သေလျှင် ငရဲရောက်၏-ဆိုသည်မှာ ဖြစ်နိုင်
၏။

ကာယသုစရိုက်ကို ပြုသူ၊ ဝစီသုစရိုက်ကို ပြုသူ၊ မနော
သုစရိုက်ကို ပြုသူ သေလျှင် ငရဲရောက်၏-ဆိုသည်မှာ
မဖြစ်နိုင်။

ကာယသုစရိုက်ကို ပြုသူ၊ ဝစီသုစရိုက်ကို ပြုသူ၊ မနော
သုစရိုက်ကို ပြုသူ သေလျှင် နတ်ပြည် ရောက်၏-ဆိုသည်မှာ
ဖြစ်နိုင်၏။

ထိုသို့ သိသော ရဟန်းသည် ဖြစ်နိုင်သော အကြောင်း၊
မဖြစ်နိုင်သော အကြောင်းတို့၌ ကျွမ်းကျင်သော ရဟန်း
ဖြစ်၏။”

၉.၃.၀၇၄။ မြတ်စွာဘုရား၏ အဖြေများကို ကြားရသော
အခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် “မြတ်စွာဘုရား---အံ့ဩဖွယ်
ကောင်းလှပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရား---ထူးဆန်းလှပါပေ၏။
အခု ဟောကြားခဲ့သော တရားတော်၏ နာမည် အဘယ်သို့
ခေါ်ပါသနည်း ဘုရား”ဟု လျှောက်ထား မေးမြန်း၏။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည်-

“အာနန္ဒာ--- ဤတရားတော်၏ နာမည်ကို

(၁) ဗဟုဓာတုက - ဓာတ်များစွာကို ဟောပြသော
တရားတော်၊

(၂) စတုပရိဝဇ္ဇ - ဓာတ်၊ အာယတန၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်
နှင့် ဌာနာဌာန လေးဝိုင်းပါသော တရားတော်၊

(၃) မ္ဗောဒိသ - မှန်နှင့် တူသော တရားတော်၊

(၄) အမတဒန္တုကိ - နိဗ္ဗာန်ဝင်ကြောင်းစည်မောင်းသံ
တရားတော်၊

(၅) အနတ္တရသဂါမဝိဇယ - အတုမဲ့ အောင်ပွဲ တရား
တော်-ဟု ပုတ်ပါ”ဟု ဖြေကြားတော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို
သဘောကျနှစ်သက်ပြီး သာဓုခေါ် ဆိုခဲ့လေသည်။

• • • • •

ဣသိဂီလိသုတ်

၉-၃-၁၇၅။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ် မြို့၊ ကုသိဂီလိတောင်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏-

“ရဟန်းတို့---ဟိုက ဝေသာရတောင်၊ ပက္ခဝတောင်၊ ဝေပုလ္လတောင်၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်တို့ကို မြင်ကြ၏လော”

“မှန်ပါ မြင်ကြပါသည် ဘုရား”

“ရဟန်းတို့---ထိုတောင်လေးမျိုးသည် သူတို့နာမည်များ အပြင် တခြားနာမည်များ အသီးအသီး ရှေးအခါက ရှိခဲ့ကြဖူး၏။

ရဟန်းတို့---ဤကုသိဂီလိတောင်ကို တွေ့သည် မဟုတ်လော”

“မှန်ပါ တွေ့ပါသည် ဘုရား”

“ရဟန်းတို့--- ဤကုသိဂီလိတောင်ကိုကား ရှေးအခါကလည်း ကုသိဂီလိ-ဟုပင် ခေါ်ခဲ့ကြ၏။

ရဟန်းတို့--- ရှေး၌ ခြစ်ခဲ့ဖူးသည်ကား ဤကုသိဂီလိတောင်၌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ငါးရာ ကြာမြင့်စွာ သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ကြဖူး၏။ ဤတောင်ထဲသို့ ဝင်သွားနေဆဲဖြစ်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကိုသာ တွေ့မြင်ကြရ၏။ ဤတောင်ထဲ ဝင်သွားပြီး ကြသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကိုမတွေ့မြင်ကြရတော့၊ ထို့ကြောင့် လူတို့က ဤတောင်ကို “ကုသိဂီလိတောင် ကုသိဂီလိတောင်” (ကုသိ- ရသေ့၊ ရဟန်း၊ ဂီလိ- ငါးမျိုးသော တောင်)ဟု ခေါ်ခဲ့ကြ၏”

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် အရိဋ္ဌ-အစရှိသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ များစွာတို့၏ ဘွဲ့တော်တို့ကို ဟောပြတော်မူပြီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီး ဖြစ်ကြသော၊ မရေတွက်နိုင်အောင် များပြားလှသည့် ဂုဏ်တော်များနှင့် ပြည့်စုံတော်မူကြသော ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို ရှိပြီးပုဇော်ကြရန် မိန့်မှာတော်မူ၏။

၇

မဟာစတ္တာရီသကသုတ်

၉-၃-၈၇၆။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏-

"ရဟန်းတို့---အဋ္ဌိအရံနှင့် တကွဖြစ်သော လောကုတ္တရာ ဖဂ္ဂသမာဓိကို သင်တို့အား ငါဘုရားဟောပြမည်။ ကောင်းမွန်စွာ နာယူကြ၊ နှလုံးသွင်းကြ။

အဋ္ဌိအရံနှင့် တကွဖြစ်သော ထိုလောကုတ္တရာ ဖဂ္ဂသမာဓိ-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ မှန်ကန်သော အမြင်၊ မှန်ကန်သော အကြံ၊ မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော စကား၊ မှန်ကန်သော အလုပ်၊ မှန်ကန်သော အသက်မွေးမှု၊ မှန်ကန်သော ကြိုးစားမှု၊ မှန်ကန်သော သတိ-ဟူသော ဤစုနစ်ပါး ခြံရံထားသော စိတ်တည်ကြည်မှု ဖြစ်၏။ (ထိုစုနစ်ပါးသည် စိတ်တည်ကြည်မှု၏ အခြေအရံတို့ ဖြစ်၏။ စိတ်တည်ကြည်မှု၏ အကြောင်းတို့ ဖြစ်၏။)

ရဟန်းတို့--- ထိုစုနစ်ပါးအနက် မှန်ကန်သော အမြင်သည် ရှေ့သွားခေါင်းဆောင် ဖြစ်၏။ အဘယ်သို့ ဖြစ်သနည်း ဟူမူ-

မှန်ကန်သော အမြင်ရှိသူသည် မှားယွင်းသော အမြင်ကို မှားယွင်းသော အမြင်-ဟု သိ၏။ မှန်ကန်သော အမြင်ကို မှန်ကန်သော အမြင်-ဟု သိ၏။

မှားယွင်းသော အမြင်-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ပေးလှူခြင်းသည် အကျိုးမရှိ-စသည်ဖြင့် မြင်သော အမြင် ဖြစ်၏။

မှန်ကန်သော အမြင်-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ မှန်ကန်သော အမြင်သည် လောကီမှန်ကန်သော အမြင်နှင့် လောကုတ္တရာ မှန်ကန်သော အမြင်-ဟု နှစ်မျိုး ရှိ၏။

လောကီမှန်ကန်သော အမြင်-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ပေးလှူခြင်းသည် အကျိုး ရှိ၏-စသည်ဖြင့် မြင်သော အမြင် ဖြစ်၏။

လောကုတ္တရာ မှန်ကန်သော အမြင်-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်၏ အရိယမဂ်နှင့် အတူတကွဖြစ်သော ပညာ ဖြစ်၏။

ထိုမှန်ကန်သော အမြင်နှင့် မှားယွင်းသော အမြင်-ဟူသော နှစ်မျိုးကို သိသော သူ၏ ထိုအသိသည် မှန်ကန်သော အမြင် ဖြစ်၏။

ထိုမှန်ကန်သောအမြင် ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မှားယွင်းသော အမြင်ကို ပယ်ဖို့ရာ မှန်ကန်သော အမြင်နှင့် ပြည့်စုံဖို့ရာ ကြိုးစား၏။

သူ၏ ထိုကြိုးစားမှုသည် မှန်သော ကြိုးစားမှု ဖြစ်၏။

ထိုမှန်ကန်သော အမြင်ရှိသူသည် သတိထားပြီး မှားယွင်းသော အမြင်ကို ပယ်၏။ သတိထားပြီး မှန်ကန်သော အမြင်နှင့် ပြည့်စုံအောင် နေ၏။

သူ၏ ထိုသတိသည် မှန်ကန်သော သတိ ဖြစ်၏။

သိမြင်၍ မှန်ကန်သော အမြင်၊ မှန်ကန်သော ကြိုးစားမှု၊ မှန်ကန်သော သတိ-ဟူသော သုံးပါးသည် မှန်ကန်သော အမြင်ကို ခြုံငုံထားကြ၏။ (ထိုတရားတို့သည် မှန်ကန်သော အမြင်၏ အကြောင်းတရားတို့ ဖြစ်ကြ၏။)

ဥ.၃.၀၇၇။ မှန်ကန်သောအမြင် ရှေ့သွား ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ပုံ နောက်တစ်မျိုးကား-

မှန်ကန်သော အမြင်ရှိသူသည် မှားယွင်းသော အကြံအစည်ကို မှားယွင်းသော အကြံအစည်-ဟု သိ၏။ မှန်ကန်သော အကြံအစည်ကို မှန်ကန်သော အကြံအစည်-ဟု သိ၏။

မှားယွင်းသော အကြံအစည်-ဟူသည် အဘယ်နည်း-ကာမဂုဏ်အတွက် ကြံစည်ခြင်း၊ ဖျက်ဆီးဖို့ရာ ကြံစည်ခြင်းနှင့် ညှဉ်းဆဲဖို့ရာ ကြံစည်ခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

မှန်ကန်သော အကြံအစည်သည် လောကီ မှန်ကန်သော အကြံအစည်နှင့် လောကုတ္တရာ မှန်ကန်သော အကြံအစည်-ဟု နှစ်မျိုး ရှိ၏။

လောကီ မှန်ကန်သော အကြံအစည်-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ကာမဂုဏ်နှင့် ကာမတဏှာတို့မှ လွတ်မြောက်ဖို့ရာ ကြံစည်ခြင်း၊ မိမိ၊ သူတစ်ပါး၏ ကိုယ်၊ စိတ်ချမ်းသာမှု၊ ဗျူဟာ တမလွန်အကျိုး၊ ကျော်စောသတင်း စသည့် မည်သည့် အရာကိုမျှ မဖျက်ဆီးဖို့ရာ ကြံစည်ခြင်းနှင့် မညှဉ်းဆဲဖို့ရာ ကြံစည်ခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

လောကုတ္တရာမှန်ကန်သော အကြံအစည်-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်၏ အရိယာမဂ်နှင့် အတူတကွ ဖြစ်သော ကြံစည်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုမှန်ကန်သော အကြံအစည်နှင့် မှားယွင်းသော အကြံအစည်-ဟူသော နှစ်မျိုးကို သိသောသူ၏ ထိုအသိသည် မှန်ကန်သော အမြင် ဖြစ်၏။

ထိုမှန်ကန်သော အမြင်ရှိသူသည် မှားယွင်းသော အကြံအစည်ကို မကြံစည်ဖို့ရာ မှန်ကန်သော အကြံအစည်ကို ကြံစည်ဖို့ရာ ကြိုးစား၏။

သူ၏ ထိုကြိုးစားမှုသည် မှန်ကန်သော ကြိုးစားမှု ဖြစ်၏။

ထိုမှန်ကန်သော အမြင်ရှိသူသည် သတိထားပြီး မှားယွင်းသော အကြံအစည်ကို ပယ်၏။ သတိထားပြီး မှန်ကန်သော အကြံအစည်နှင့် ပြည့်စုံအောင် နေ၏။

သူ၏ ထိုသတိသည် မှန်ကန်သော သတိ ဖြစ်၏။

သိမြင်၍ မှန်ကန်သော အမြင်၊ မှန်ကန်သော ကြိုးစားမှု၊ မှန်ကန်သော သတိ-ဟူသော သုံးပါးသည် မှန်ကန်သော အကြံအစည်ကို ခြုံငုံထားကြ၏။ (ထိုတရားတို့သည် မှန်ကန်သော အကြံအစည်၏ အကြောင်းတရားတို့ ဖြစ်ကြ၏။)

ဥ.၃.၀၇၈။ မှန်ကန်သော အမြင် ရှေ့သွားခေါင်းဆောင် ဖြစ်ပုံ နောက်တစ်မျိုးကား-

မှန်ကန်သော အမြင်ရှိသူသည် မှားယွင်း ယုတ်မာသော စကားကို မှားယွင်း ယုတ်မာသော စကား-ဟု သိ၏။ မှန်ကန်ကောင်းမွန်သောစကားကို မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော စကား-ဟု သိ၏။

မှားယွင်းယုတ်မာသော စကား-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ လိမ်ညာပြောခြင်း၊ ကုန်းတိုက်ခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ပြောခြင်း၊ အကျိုးမဲ့ စကားကို ပြောခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော စကားသည် လောကီမှန်ကန်ကောင်းမွန်သောစကားနှင့် လောကုတ္တရာမှန်ကန်ကောင်းမွန်သော စကား-ဟု နှစ်မျိုး ရှိ၏။

လောကီမှန်ကန်ကောင်းမွန်သော စကား-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ လိမ်ညာ မပြောခြင်း၊ ကုန်းမတိုက်ခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားကို မပြောခြင်း၊ အကျိုးမဲ့စကားကို မပြောခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

လောကုတ္တရာမှန်ကောင်းမွန်သော စကား-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်၏ အရိယမဂ်နှင့် အတူတကွ ဖြစ်သော ဝိရတီ (ဝီရိဒရိုက် လေးပါးမှ ရှောင်ကြဉ်မှု) ဖြစ်၏။

ထိုမှန်ကန်ကောင်းမွန်သော စကားနှင့် မှားယွင်းယုတ်မာသောစကား-ဟူသောနှစ်မျိုးကို သိသောသူ၏ ထိုအသိသည် မှန်ကန်သော အမြင် ဖြစ်၏။

ထိုမှန်ကန်သော အမြင်ရှိသူသည် မှားယွင်းယုတ်မာသော စကားကို မပြောရဲရာ၊ မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော စကားကို ပြောရဲရာ ကြိုးစား၏။ သူ၏ ထိုကြိုးစားမှုသည် မှန်ကန်သော ကြိုးစားမှု ဖြစ်၏။

ထိုမှန်ကန်သော အမြင်ရှိသူသည် သတိထားပြီး မှားယွင်းယုတ်မာသော စကားကို ပယ်စွန့်၏။ သတိထားပြီး မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော စကားနှင့် ပြည့်စုံအောင် နေ၏။ သူ၏ ထိုသတိသည် မှန်ကန်သော သတိ ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ မှန်ကန်သော အမြင်၊ မှန်ကန်သော အားထုတ်မှု၊ မှန်ကန်သော သတိတို့သည် မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော စကားကို ခြံရံထားကြ၏။ (ထိုတရားတို့သည် မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော စကား၏ အကြောင်းတရားများ ဖြစ်ကြ၏။)

ဥ.၃.၈၇၉။ မှန်ကန်သော အမြင် ရှေ့သွားခေါင်းဆောင် ဖြစ်ပုံ နောက်တစ်မျိုးကား-

မှန်ကန်သော အမြင်ရှိသူသည် မှားယွင်းဆိုးယုတ်သော အလုပ်ကို မှားယွင်းဆိုးယုတ်သော အလုပ်-ဟု သိ၏။ မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော အလုပ်ကို မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော အလုပ်-ဟု သိ၏။

မှားယွင်းဆိုးယုတ်သော အလုပ်-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါး ဥစ္စာကို ခိုးခြင်း နှင့် သူတစ်ပါး သားမယားကို ပြစ်မှားလွန်ခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော အလုပ်သည် လောကီဖြစ်သော မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော အလုပ်နှင့် လောကုတ္တရာဖြစ်သော မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော အလုပ်-ဟု နှစ်မျိုး ရှိ၏။

လောကီဖြစ်သော မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော အလုပ်-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ သူတစ်ပါးအသက်ကို မသတ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးဥစ္စာကို မခိုးခြင်း၊ သူတစ်ပါးသားမယားကို မပြစ်မှား မကျူးလွန်ခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

လောကုတ္တရာဖြစ်သော မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော အလုပ်-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်၏ အရိယမဂ်နှင့် အတူတကွဖြစ်သော ဝီရတိ (ကာယဒေဝစိုက်သုံးပါးမှ ရှောင်ကြဉ်မှု) ဖြစ်၏။

ထိုမှားယွင်းဆိုးယုတ်သောအလုပ်နှင့် မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော အလုပ်-ဟူသော နှစ်မျိုးကို သိသော သူ၏ ထိုအသိသည် မှန်ကန်သော အမြင် ဖြစ်၏။ ထိုမှန်ကန်သော အမြင် ရှိသူသည် မှားယွင်းဆိုးယုတ်သော အလုပ်ကို မလုပ်ရဲရာ၊

မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော အလုပ်ကို ပြုလုပ်ရဲရာ ကြိုးစား၏။ သူ၏ ထိုကြိုးစားမှုသည် မှန်ကန်သော ကြိုးစားမှု ဖြစ်၏။

ထိုမှန်ကန်သော အမြင်ရှိသူသည် သတိထားပြီး မှားယွင်းဆိုးယုတ်သော အလုပ်ကို ပယ်စွန့်၏။ သတိထားပြီး မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော အလုပ်နှင့် ပြည့်စုံအောင် နေ၏။ သူ၏ ထိုသတိသည် မှန်ကန်သော သတိ ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ မှန်ကန်သော အမြင်၊ မှန်ကန်သော ကြိုးစားမှု၊ မှန်ကန်သော သတိတို့သည် မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော အလုပ်ကို ခြံရံထားကြ၏။ (ထိုတရားတို့သည် မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော အလုပ်၏ အကြောင်းတရားတို့ ဖြစ်ကြ၏။)

ဥ.၃.၈၈၀။ မှန်ကန်သော အမြင် ရှေ့သွားခေါင်းဆောင် ဖြစ်ပုံ နောက်တစ်မျိုးကား-

မှန်ကန်သော အမြင်ရှိသူသည် မှားယွင်းသော အသက်မွေးမှုကို မှားယွင်းသော အသက်မွေးမှု-ဟု သိ၏။ မှန်ကန်သော အသက်မွေးမှုကို မှန်ကန်သော အသက်မွေးမှု-ဟု သိ၏။

မှားယွင်းသော အသက်မွေးမှု-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ လာဘ်ရရှိရာ အံ့ဩဖွယ်ကို ဖြစ်စေခြင်း၊ မြောက်ပင် ပြောဆိုခြင်း၊ အရိပ်အခြည် ပြုခြင်း၊ အတင်းအကြပ် ပြုခြင်း။ လာဘ်ဖြင့် လာဘ်ကို ရှာခြင်း (မိမိအား လျှာအောင် ပစ္စည်းပေးခြင်း)-စသည်တို့ ဖြစ်၏။

မှန်ကန်သော အသက်မွေးမှုသည် လောကီဖြစ်သော မှန်ကန်သော အသက်မွေးမှုနှင့် လောကုတ္တရာဖြစ်သော မှန်ကန်သော အသက်မွေးမှု-ဟု နှစ်မျိုး ရှိ၏။

လောကီဖြစ်သော မှန်ကန်သော အသက်မွေးမှု-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ မှားယွင်းသော အသက်မွေးမှုကို ရှောင်ကြဉ်၍ မှန်ကန်သော အသက်မွေးမှုကို ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်၏။

လောကုတ္တရာဖြစ်သော မှန်ကန်သော အသက်မွေးမှု-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်၏ အရိယမဂ်နှင့် အတူတကွဖြစ်သော ဝီရတိ (မှားယွင်းသော အသက်မွေးမှုမှ ရှောင်ကြဉ်မှု) ဖြစ်၏။

မှားယွင်းသော အသက်မွေးမှုနှင့် မှန်ကန်သော အသက်မွေးမှု- ဟူသော နှစ်မျိုးကို သိသော သူ၏ ထိုအသိသည် မှန်ကန်သော အမြင် ဖြစ်၏။

ထိုမှန်ကန်သော အမြင်ရှိသူသည် မှားယွင်းသော အသက်မွေးမှုကို မပြုလုပ်ရဲရာ မှန်ကန်သော အသက်မွေး

မှကို ပြုလုပ်ဖို့ရာ ကြိုးစား၏။ သူ၏ ထိုကြိုးစားမှုသည် မှန်ကန်သော ကြိုးစားမှု ဖြစ်၏။

ထိုမှန်ကန်သော အမြင်ရှိသူသည် မှားယွင်းသော အသက်မွေးမှုကို သတိထားပြီး ရှောင်ကြဉ်၏။ မှန်ကန်သော အသက်မွေးမှုနှင့် ပြည့်စုံအောင် သတိထားပြီး နေ၏။ သူ၏ ထိုသတိသည် မှန်ကန်သော သတိ ဖြစ်၏။

သိမြင်၍ မှန်ကန်သော အမြင်၊ မှန်ကန်သော ကြိုးစားမှု၊ မှန်ကန်သော သတိတို့သည် မှန်ကန်သော အသက်မွေးမှုကို ခြံငုံထားကြ၏။ (ထိုတရားတို့သည် မှန်ကန်သော အသက် မွေးမှု၏ အကြောင်းတရားများ ဖြစ်ကြ၏။)

ဥ.၃.၀၈၁။ မှန်ကန်သော အမြင် ရှေ့သွား ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ပုံ နောက်တစ်မျိုးကား-

မှန်ကန်သော အမြင်ရှိသူမှာ မှန်ကန်သော အကြံအစည် ဖြစ်နိုင်၏။ မှန်ကန်သော အကြံအစည်ရှိသူမှာ မှန်ကန် ကောင်းမွန်သော စကားဖြစ်နိုင်၏။ မှန်ကန် ကောင်းမွန်သော စကားရှိသူမှာ မှန်ကန် ကောင်းမွန်သော အလုပ် ဖြစ်နိုင်၏။ မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော အလုပ်ရှိသူမှာ မှန်ကန်ကောင်းမွန် သော အသက်မွေးမှု ဖြစ်နိုင်၏။ မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော အသက်မွေးမှု ရှိသူမှာ မှန်ကန်သော ကြိုးစားမှု ဖြစ်နိုင်၏။ မှန်ကန်သော ကြိုးစားမှုရှိသူမှာ မှန်ကန်သော သတိ ဖြစ် နိုင်၏။ မှန်ကန်သော သတိ ရှိသူမှာ မှန်ကန်သော သမာဓိ (တည်ကြည်မှု) ဖြစ်နိုင်၏။ မှန်ကန်သော သမာဓိရှိသူမှာ မှန်ကန်သော ဉာဏ် (မဂ်ဉာဏ်) ဖြစ်နိုင်၏။ မှန်ကန်သော ဉာဏ်ရှိသူမှာ မှန်ကန်သော လွတ်မြောက်မှု (အရဟတ္တဖိုလ်) ဖြစ်နိုင်၏။

သေကပ္ပဂ္ဂိုလ်သည် ထိုအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံပြီး ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုအင်္ဂါဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံ၏။

ဥ.၃.၀၈၂။ မှန်ကန်သော အမြင် ရှေ့သွား ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ပုံ နောက်တစ်မျိုးကား-

မှန်ကန်သော အမြင်ရှိသူမှာ မှားယွင်းသော အမြင်သည် ဆွေးမြေ့ပျက်စီးသွားတော့၏။ မှားယွင်းသော အမြင်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အကုသိုလ်များစွာလည်း ဆွေးမြည် ပျက်စီးကြတော့၏။ မှန်ကန်သော အမြင်ကြောင့် ကုသိုလ် များစွာ တိုးပွား ပြည့်စုံလာတော့၏။

မှန်ကန်သော အကြံအစည်ရှိသူမှာ မှားယွင်းသော အကြံ အစည်သည် ဆွေးမြည် ပျက်စီးသွားတော့၏။

မှားယွင်းသော အကြံအစည်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာကြ သော အကုသိုလ်များစွာလည်း ဆွေးမြည် ပျက်စီးကြ တော့၏။

မှန်ကန်သော အကြံအစည်ကြောင့် ကုသိုလ်များစွာ တိုးပွား ပြည့်စုံလာတော့၏။

မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော စကားရှိသူမှာ မှားယွင်း ယုတ်မာသော စကားသည် ဆွေးမြည် ပျက်စီးသွားတော့၏။

မှားယွင်း ယုတ်မာသော စကားကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာကြ သော အကုသိုလ်များစွာလည်း ဆွေးမြည် ပျက်စီးကြ တော့၏။

မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော စကားကြောင့် ကုသိုလ်များစွာ တိုးပွား ပြည့်စုံလာတော့၏။

မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော အလုပ် ရှိသူမှာ မှားယွင်း ဆိုးယုတ်သော အလုပ်သည် ဆွေးမြည်ပျက်စီးသွားတော့၏။

မှားယွင်းဆိုးယုတ်သော အလုပ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာ သော အကုသိုလ်များစွာလည်း ဆွေးမြည် ပျက်စီးသွား တော့၏။

မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော အလုပ်ကြောင့် ကုသိုလ်များစွာ တိုးပွား ပြည့်စုံလာတော့၏။

မှန်ကန်သော အသက်မွေးမှု ရှိသူမှာ မှားယွင်းသော အသက်မွေးမှုသည် ဆွေးမြည် ပျက်စီးသွားတော့၏။

မှားယွင်းသော အသက်မွေးမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အကုသိုလ်များစွာလည်း ဆွေးမြည် ပျက်စီးကြတော့၏။

မှန်ကန်သော အသက်မွေးမှုကြောင့် ကုသိုလ်များစွာ တိုးပွား ပြည့်စုံလာတော့၏။

မှန်ကန်သော ကြိုးစားမှုရှိသူမှာ မှားယွင်းသော ကြိုးစားမှု သည် ဆွေးမြည် ပျက်စီးသွားတော့၏။

မှားယွင်းသော ကြိုးစားမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အကုသိုလ်များစွာလည်း ဆွေးမြည် ပျက်စီးကြတော့၏။

မှန်ကန်သော ကြိုးစားမှုကြောင့် ကုသိုလ်များစွာ တိုးပွား ပြည့်စုံလာတော့၏။

မှန်ကန်သော သတိ ရှိသူမှာ မှားယွင်းသော သတိသည် ဆွေးမြည် ပျက်စီးသွားတော့၏။

မှားယွင်းသော သတိကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အကုသိုလ် များစွာလည်း ဆွေးမြည့် ပျက်စီးကြတော့၏။

မှန်ကန်သော သတိကြောင့် ကုသိုလ်များစွာ တိုးပွားပြည့်စုံလာတော့၏။

မှန်ကန်သော တည်ကြည်မှု ရှိသူမှာ မှားယွင်းသော တည်ကြည်မှုသည် ဆွေးမြည့် ပျက်စီးသွားတော့၏။

မှားယွင်းသော တည်ကြည်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အကုသိုလ်များစွာလည်း ဆွေးမြည့် ပျက်စီးကြတော့၏။

မှန်ကန်သော တည်ကြည်မှုကြောင့် ကုသိုလ်များစွာ တိုးပွား ပြည့်စုံလာတော့၏။

မှန်ကန်သော ဉာဏ်ရှိသူမှာ မှားယွင်းသော ဉာဏ် (ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန် ကြံစည်ယူဆခြင်း မောဟ)သည် ဆွေးမြည့် ပျက်စီးသွားတော့၏။

မှားယွင်းသော ဉာဏ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အကုသိုလ် များစွာလည်း ဆွေးမြည့် ပျက်စီးကြတော့၏။

မှန်ကန်သော ဉာဏ်ကြောင့် ကုသိုလ်များစွာ တိုးပွားပြည့်စုံလာတော့၏။

မှန်ကန်သော လွတ်မြောက်မှု ရှိသူမှာ မှားယွင်းသော လွတ်မြောက်မှု (ဝဋ်ဆင်းရဲမှ မလွတ်မြောက်သေးဘဲ လွတ်မြောက်ပြီး-ဟု ယူခြင်း ဒိဋ္ဌိ)သည် ဆွေးမြည့် ပျက်စီးသွားတော့၏။

မှားယွင်းသော လွတ်မြောက်မှု (ဒိဋ္ဌိ)ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အကုသိုလ်များစွာလည်း ဆွေးမြည့် ပျက်စီးကြတော့၏။

မှန်ကန်သော လွတ်မြောက်မှုကြောင့် ကုသိုလ်နှင့် တူသော ကြိယာများစွာ တိုးပွား ပြည့်စုံလာတော့၏။

ရဟန်းတို့--- ကုသိုလ် နှစ်ဆယ်၊ အကုသိုလ် နှစ်ဆယ် ပေါင်း လေးဆယ်ကို ပြုသော တရားဒေသနာတော်ကို ငါဘုရား ဟောကြားတော်မူပြီ။

ထိုဒေသနာတော်ကို လောက၌ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ၊ နတ်၊ ဗာရ်နတ်၊ ဗြဟ္မာ မည်သူမျှ မကန့်ကွက်နိုင်။

ဥ.၃.၀၈၃။ ရဟန်းတို့--- တစ်စုံတစ်ယောက်သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)သည် ဤတရား ဒေသနာတော်ကို ကဲ့ရဲ့ထိုက်၊ ပစ်ပယ်ထိုက်၏- ဟု ထင်မှတ် ခဲ့လျှင် သူသည် ဤဘဝ၌ပင် အကြောင်းဆယ်မျိုး ဖြင့် အကဲ့ရဲ့ ခံရလိမ့်မည်။

အရှင်သည် မှန်ကန်သော အယူရှိသူကို ကဲ့ရဲ့လျှင် မှားယွင်းသော အယူရှိသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့ကို ပူဇော်ဈီးမွမ်းသင့်၏။

အရှင်သည် မှန်ကန်သော အကြံအစည်ရှိသူကို ကဲ့ရဲ့လျှင် မှားယွင်းသော အကြံအစည်ရှိသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့ကို ပူဇော်ဈီးမွမ်းသင့်၏။

မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော စကား- စသည်၌လည်း ထိုအတူပင် အကဲ့ရဲ့ခံရလိမ့်မည်။

ရဟန်းတို့--- ဥက္ကလဇနပုဒ်၌ နေကြသော အာဟေတုက၊ အင်္ဂါရိယ၊ နတ္ထိက-ဟူသော မှားယွင်းသော အယူရှိကြသော ဝယဘိညဆိုသူတို့သည်ပင် ဤတရားဒေသနာတော်ကို မကဲ့ရဲ့ထိုက်၊ မပစ်ပယ်ထိုက်-ဟု ထင်မှတ်ခဲ့ကြ၏။ အကြောင်းကား ကဲ့ရဲ့၊ ထိပါ၊ စွပ်စွဲခံရမည်ကို ကြောက်လန့်ကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။”

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ ရဟန်းများသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုခေါ်ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

အာနာပါနဿတိသုတ်

၉.၃.၀၈၄။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၊ ဝိသာခါ လှူဒါန်းထားသော ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်၌ တပည့် မထေရ်ကြီးများစွာနှင့် အတူ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထို မထေရ်ကြီးတို့သည် အလွန်ထင်ရှားကျော်ကြားသော နာမည်ကျော် မထေရ်ကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုမထေရ်ကြီး များကား- အရှင်သာရိပုတြာ၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်၊ အရှင်မဟာကသပ၊ အရှင်မဟာကစ္ဆည၊ အရှင်မဟာ ကောဠိက၊ အရှင်မဟာကပ္ပိန္န၊ အရှင်မဟာစန္ဒ၊ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ အရှင်ဓရဝတ၊ အရှင်အာနန္ဒာ-အစရှိသော မထေရ်ကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။

ထိုအခါ၌ မထေရ်ကြီးများက ရဟန်းသစ်များကို အထပ် ထပ် ဆုံးမ သွန်သင်ထားကြ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုရဟန်းသစ် များသည် သီလ-စသော ရှေးရှေး တရားထက် မွန်မြတ်သော သမာဓိ ပညာ-စသော နောက်နောက် တရားထူးကို တတ်သိ နားလည်နေကြ၏။

၉.၃.၀၈၅။ ထိုအခါ သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့ည၌ မြတ်စွာဘုရားသည် လွင်တီးခေါင်(ကွင်းပြင်)တစ်ခု၌ ထိုင် နေတော်မူ၏။ ရဟန်းသံဃာများစွာက မြတ်စွာဘုရားကို ခြံရံထားကြ၏။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေကြသော ရဟန်းသံဃာများကို လှည့်ကြည့်တော်မူ၍ ရဟန်းများအား ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ၏-

“ရဟန်းတို့--- ဤသို့ ကျင့်သည့်အတွက် ငါဘုရား နှစ်သက် သဘောကျတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့---ထို့ကြောင့် မရောက်သေး၊ မရသေး၊ မျက် မှောက် မပြုရသေးသော အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရောက်ဖို့၊ ရရှိ၊ မျက်မှောက်ပြုဖို့ရာ သင်တို့အတိုင်းထက်အလွန် ကြိုးစားကြ။ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့အထိ ငါဘုရား ဤသာဝတ္ထိမြို့ ၌ပင် စောင့်နေတော်မူမည်”ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ထိုသတင်းကို နယ်မှ ရဟန်းများ ကြားကြ၍ မြတ်စွာ ဘုရားကို ဖူးမြော်ဖို့ရာ သာဝတ္ထိမြို့သို့ ရောက်လာကြ၏။ ထိုရဟန်းတို့တွင်လည်း မထေရ်ကြီးများက ရဟန်းသစ် များကို အတိုင်းထက် အလွန် ဆုံးမသွန်သင်ထားကြ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုရဟန်းသစ်များသည်လည်း ရှေးရှေးတရား ထူးထက် မွန်မြတ် ကောင်းမွန်သော နောက်နောက် တရား ထူးကို ရနေကြ သိနေကြ၏။

၉.၃.၀၈၆။ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ည ရောက်သော

အချိန်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် လွင်တီးခေါင် (ကွင်းပြင်) တစ်ခု၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားကို ရဟန်းသံဃာ များစွာက ခြံရံထားကြသည်။ ထိုအချိန်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေကြသော ရဟန်းသံဃာများကို လှည့်ကြည့်တော်မူ၍ ရဟန်းများအား ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ၏။

“ရဟန်းတို့--- ဤပရိသတ်သည် အဖျင်းအကာ ကင်းကွာပြီး အနှစ်သာရ အပြည့်အဝ ရှိ၏။ သန့်ပြန့်စင်ကြယ်၏။

ရဟန်းတို့--- ဤပရိသတ်သည် ရပ်ဝေးမှ သယ်ဆောင် လှူဒါန်း ပူဇော်သော လှူဖွယ်ကိုပင် အလှူခံထိုက်သော ပရိသတ်မျိုး ဖြစ်၏။

ဧည့်သည်တို့အတွက် စီမံထားသော ပစ္စည်းကိုပင် အလှူခံထိုက်သော ပရိသတ်မျိုး ဖြစ်၏။

မြတ်သော အလှူ (တမလွန်ကို ယုံကြည်၍ လှူဒါန်သော ဝတ္ထုပစ္စည်း)ကိုပင် အလှူခံထိုက်သော ပရိသတ်မျိုး ဖြစ်၏။

လက်အုပ်ချီမှီး ရှိမှီးမှုကိုပင် ခံထိုက်သော ပရိသတ်မျိုး ဖြစ်၏။

တစ်လောကလုံး၏ အကောင်းဆုံး ကုသိုလ်လယ်ယာ ဖြစ်သော ပရိသတ်မျိုး ဖြစ်၏။

အနည်းငယ် လှူလျှင်ပင် များများ အကျိုးရစေ၍ များများ လှူလျှင် ပို၍ များများ အကျိုးရစေနိုင်သော ပရိသတ်မျိုး ဖြစ်၏။

လူအများ ဖူးတွေ့ ရခဲသော ပရိသတ်မျိုး ဖြစ်၏။

ယူရနာပေါင်း အရာအထောင်တိုင်အောင် ထမင်းထုပ် ဖြင့်ပင် သွားရောက် ဖူးမြော်ထိုက်သော ပရိသတ်မျိုး ဖြစ်၏။

၉.၃.၀၇၇။ ရဟန်းတို့--- ဤရဟန်းသံဃာထဲ၌ ရဟန္တာ ရဟန်းများလည်း ပါကြ၏။ အနာဂါမ်၊ သကဒါဂါမ်၊ သောတာပန် ရဟန်းများလည်း ပါကြ၏။

ရဟန်းတို့--- ဤရဟန်းသံဃာထဲ၌ ဧတဗ္ဗိဟုယတရား ၃၇ ပါး၊ ဗြဟ္မဗိဟာရတရား လေးပါး၊ အသုဘဘာဝနာ၊ အနိစ္စ သညာဘာဝနာတို့ကို အသီးအသီး ပွားများအားထုတ် နေသော ရဟန်းများလည်း ပါကြ၏။

ရဟန်းတို့--- ဤရဟန်းသံဃာထဲ၌ အာနာပါနဿတိ ဘာဝနာကို အားထုတ်နေကြသော ရဟန်းများလည်း ပါကြ၏။

ရဟန်းတို့--- အာနာပါနဿတိသည် အထပ်ထပ် ပွားများ လျှင် အကျိုးအာနိသင် များ၏။

အာနာပါနဿတိကို အထပ်ထပ် ပွားများလျှင် သတိပဋ္ဌာန် လေးပါးကို ပြည့်စုံစေနိုင်၏။ (ပွားများပြီး ဖြစ်နိုင်၏။)

သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးကို အထပ်ထပ် ပွားများလျှင် ဇောဇွင် ခုနစ်ပါးကို ပြည့်စုံစေနိုင်၏။ (ပွားများပြီး ဖြစ်နိုင်၏။)

ဇောဇွင်ခုနစ်ပါးကို အထပ်ထပ် ပွားများလျှင် ဖိုလ်တရား နှင့် နိဗ္ဗာန်ကို ပြည့်စုံစေနိုင်၏။ (ကိုယ်တွေ့ ရနိုင်၊ ရောက် နိုင်၏။)

၉.၃.၀၈၈။ ရဟန်းတို့--- အာနာပါနဿတိကို အဘယ် သို့ အထပ်ထပ် ပွားများလျှင် အကျိုးအာနိသင် များသနည်း ဟူမူ-

ရဟန်းတို့--- ဤသာသနာတော်၌ သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းတစ်ပါးသည် တောသို့ ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ ဖြစ်စေ ဆိတ်ငြိမ်သော တစ်နေရာရာသို့ သွားရောက်ပြီး တင်ပလွှင် ခွေကာ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်၏။ ထိုအချိန်၌ အထက်ပိုင်း ကိုယ် ခန္ဓာကို ခြေပုံပြောင့်မတ်မတ်ထား၏။ သတိကို ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ဦးတည်ထား၏။

ထိုရဟန်းသည် သတိထားလျက်သာ ဝင်လေကို ရှု၏။

သတိထားလျက်သာ ထွက်လေကို ရှု၏။

ရှည်ရှည်ရှုလျှင် ရှည်ရှည် ရှုသည်-ဟု သိ၏။

ရှည်ရှည်ရှုက်လျှင် ရှည်ရှည် ရှုက်သည်-ဟု သိ၏။

တိုတိုရှုလျှင် တိုတို ရှုသည်-ဟု သိ၏။

တိုတိုရှုက်လျှင် တိုတို ရှုက်သည်-ဟု သိ၏။

ဝင်လေ တစ်ခုလုံး၏ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပါးလုံးကို ဖြ်ပြင် ထင်ရှား ကွဲပြားစွာ သိလျက် ရှုအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ထွက်လေ တစ်ခုလုံး၏ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပါး လုံးကို ဖြ်ပြင် ထင်ရှား ကွဲပြားစွာ သိလျက် ရှုက်အံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ကြမ်းတမ်းသော ဝင်လေကို ငြိမ်းလျက် ရှုအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ကြမ်းတမ်းသော ထွက်လေကို ငြိမ်းလျက် ရှုက်အံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ကြမ်းတမ်းသော ဝင်လေကို ငြိမ်းလျက် ရှုအံ့-ဟု
အားထုတ်၏။

ကြမ်းတမ်းသော ထွက်လေကို ငြိမ်းလျက် ရှိကံအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုသို့ သိနေ၊ အားထုတ်နေသော အချိန်၌ ထိုရဟန်းသည် ကိုယ်ကို အဖန်ဖန် ရှုပြီးနေသူ ဖြစ်၏။ (ကာယနပဿနာသတိပဋ္ဌာန်ကို ပွားများနေသူ ဖြစ်၏။) အကြောင်းမှာ-ဝင်လေ၊ ထွက်လေ-ဆိုသည်မှာ ကိုယ်၏ အစိတ် အပိုင်း ကိုယ်တစ်ခု ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ ထိုရဟန်းသည် သတိ၊ ဝီရိယ၊ ဉာဏ်ယှဉ်ပြီး လောက အပေါ်၌ တပ်မက်မှု၊ မကျေနပ်မှုတို့ကို ပယ်ဖျောက်ထား ၏။(၁)

ရဟန်းတို့--- တစ်ခါတစ်ရံ ယောဂီရဟန်းသည် စိတ်ကို ဝိပြင် ထင်ရှား ကွဲပြားစွာ သိလျက် ရှုအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

စိတ်ကို ဝိပြင် ထင်ရှား ကွဲပြားစွာ သိလျက် ရှိကံအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ချမ်းသာမှုကို ဝိပြင် ထင်ရှား ကွဲပြားစွာ သိလျက် ရှုအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ချမ်းသာမှုကို ဝိပြင် ထင်ရှား ကွဲပြားစွာ သိလျက် ရှိကံအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ခံစားမှု၊ မှတ်သားမှုကို ဝိပြင် ထင်ရှား ကွဲပြားစွာ သိလျက် ရှုအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ခံစားမှု၊ မှတ်သားမှုကို ဝိပြင် ထင်ရှား ကွဲပြားစွာ သိလျက် ရှိကံအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ကြမ်းတမ်းသော ခံစားမှု၊ မှတ်သားမှုကို ငြိမ်းလျက် ရှုအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ကြမ်းတမ်းသော ခံစားမှု၊ မှတ်သားမှုကို ငြိမ်းလျက် ရှိကံအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုသို့ အားထုတ်နေသော အချိန်၌ ထိုရဟန်းသည် ဝေဒနာကို အဖန်ဖန် ရှုပြီး နေသူ ဖြစ်၏။ (ဝေဒနာနပဿနာသတိပဋ္ဌာန်ကို ပွားများနေသူ ဖြစ်၏။) အကြောင်းမှာ- ဝင်လေ၊ ထွက်လေတို့ကို နှလုံးသွင်းခြင်း သည် ဝေဒနာထဲက ဝေဒနာတစ်ပါး ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ် ၏။ ထိုအချိန်၌ ထိုရဟန်းသည် သတိ၊ ဝီရိယ၊ ဉာဏ်ယှဉ်ပြီး လောကအပေါ်၌ တပ်မက်မှု မကျေနပ်မှုတို့ကို ပယ်ဖျောက် ထား၏။(၂)

ရဟန်းတို့--- တစ်ခါတစ်ရံ ယောဂီရဟန်းသည် စိတ်ကို ဝိပြင် ထင်ရှား ကွဲပြားစွာ သိလျက် ရှုအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

စိတ်ကို ဝိပြင်ထင်ရှား ကွဲပြားစွာ သိလျက် ရှိကံအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

စိတ်ကို အလွန် ဝမ်းမြောက်စေလျက် ရှုအံ့-ဟု အား ထုတ်၏။

စိတ်ကို အလွန် ဝမ်းမြောက်စေလျက် ရှိကံအံ့-ဟု အား ထုတ်၏။

စိတ်ကို မလျော့လွန်း မတင်းလွန်းအောင် အာရုံ၌ ကောင်းစွာ ထားလျက် ရှုအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

စိတ်ကို မလျော့လွန်း မတင်းလွန်းအောင် အာရုံ၌ ကောင်းစွာထားလျက် ရှိကံအံ့ဟု အားထုတ်၏။

စိတ်ကို အတားအဆီး အကုသိုလ်တရားတို့မှ လွတ် မြောက် စေလျက် ရှုအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

စိတ်ကို အတားအဆီး အကုသိုလ်တရားတို့မှ လွတ် မြောက်စေလျက် ရှိကံအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုသို့ အားထုတ်နေသော အချိန်၌ ထိုရဟန်းသည် စိတ်ကို အဖန်ဖန် ရှုပြီးနေသူ ဖြစ်၏။ (စိတ္တာန ပဿနာသတိပဋ္ဌာန်ကို ပွားများနေသူ ဖြစ်၏။) အကြောင်း မှာ-သတိလစ်နေသူ၊ မသိနိုင်သော သူမှာ အာနာပါနသတိ မရှိနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ ထိုရဟန်းသည် သတိ၊ ဝီရိယ၊ ဉာဏ်ယှဉ်ပြီး လောကအပေါ်၌ တပ်မက်မှု မကျေနပ်မှုတို့ကို ပယ်ဖျောက်ထား၏။(၃)

ရဟန်းတို့--- တစ်ခါတစ်ရံ ယောဂီရဟန်းသည် ခန္ဓာ တို့၏ မမြဲပုံကို အဖန်ဖန် ရှုလျက် ရှုအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ခန္ဓာတို့၏ မမြဲပုံကို အဖန်ဖန် ရှုလျက် ရှိကံအံ့-ဟု အား ထုတ်၏။

သင်္ခါရတို့၏ ပျက်ခြင်းကို အဖန်ဖန် ရှုလျက် ရှုအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

သင်္ခါရတို့၏ ပျက်ခြင်းကို အဖန်ဖန် ရှုလျက် ရှိကံအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

သင်္ခါရတို့၏ ချုပ်ခြင်းကို အဖန်ဖန် ရှုလျက် ရှုအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

သင်္ခါရတို့၏ ချုပ်ခြင်းကို အဖန်ဖန် ရှုလျက် ရှိကံအံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုသို့ အားထုတ်နေသော အချိန်၌ ထို ရဟန်းသည် တရားသဘောကို အဖန်ဖန် ရှုပြီးနေသူ ဖြစ်၏။ (ဓမ္မာနုပဿနာသတ်ပဋ္ဌာန်ကို ပွားများနေသူ ဖြစ်၏။) အကြောင်းမှာ-ထိုအချိန်၌ ထိုရဟန်းသည် သတိ၊ ဝီရိယ၊ ဉာဏ်ယှဉ်ပြီး လောကအပေါ်၌ တပ်မက်မှု၊ မကျေနပ်မှုတို့ကို ပယ်ဖျောက်ထား၏။ ထိုသို့ ပယ်ဖျောက်ထားပုံကို ဉာဏ် ပညာဖြင့် သိမြင်ပြီး ကောင်းစွာ လျစ်လျူရှုထား၏။ ထိုသို့ တပ်မက်မှု၊ မကျေနပ်မှုတို့ကို သိခြင်းသည် ဓမ္မာနုပဿနာ သတ်ပဋ္ဌာန်တစ်မျိုး ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။(၄)

ရဟန်းတို့--- အာနာပါနုပဿတိကို ထိုသို့ အထပ်ထပ် ပွားများလျှင် သတ်ပဋ္ဌာန်လေးပါးကို ပွားများပြီး ဖြစ်၏။

ဇ.၃.၈၉၀။ ရဟန်းတို့---သတ်ပဋ္ဌာန်လေးပါးကို အဘယ် သို့ အထပ်ထပ် ပွားများလျှင် တေဇာဋ်ဓနနိပါးကိုလည်း ပွားများပြီးဖြစ်သနည်း ဟူမူ-

ကာယာနုပဿနာပွားများသော အချိန်၌ သတိသည် ခွဲစွဲမြဲမြံ တည်လာတော့၏။ ထိုအခါ၌ သတိသမ္ပောဇာဏ်ကို အားထုတ်ပြီး ပွားများပြီး ဖြစ်တော့၏။(၁)

ထိုသို့ သတိရှိပြီး နေသောအခါ၌ ရုပ်၊ နာမ်တရားကို ဝိပဿနာပညာဖြင့် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တအားဖြင့် စူးစမ်း ဆင်ခြင်၏။

ထိုအခါ၌ ဓမ္မဝိစယသမ္ပောဇာဏ်ကို အားထုတ်ပြီး ပွားများ ပြီး ဖြစ်တော့၏။(၂)

ထိုသို့ စူးစမ်းဆင်ခြင်သောအခါ၌ ဝီရိယကိုလည်း စိုက်ထုတ်ပြီး ဖြစ်၏။

ထိုအခါ၌ ဝီရိယသမ္ပောဇာဏ်ကို အားထုတ်ပြီး ပွားများပြီး ဖြစ်တော့၏။(၃)

ထိုသို့ ဝီရိယစိုက်ထုတ်ပြီးသော အခါ၌ ကိလေသာ ကင်းသော ဝီတိ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုအခါ၌ ဝီတိသမ္ပောဇာဏ် ကို အားထုတ်ပြီး ပွားများပြီး ဖြစ်တော့၏။(၄)

ဝီတိဖြစ်သောသူ၏ကိုယ်နှင့် စိတ်သည် ငြိမ်းအေးလာ၏။

ထိုအခါ၌ ပဿဒ္ဓိသမ္ပောဇာဏ်ကို အားထုတ်ပြီး ပွားများပြီး ဖြစ်တော့၏။(၅)

ကိုယ်ငြိမ်းအေးပြီး စိတ်ချမ်းသာသူ၏ စိတ်သည် တည် ကြည်လာ၏။

ထိုအခါ၌ သမာဓိသမ္ပောဇာဏ်ကို အားထုတ်ပြီး ပွားများပြီး ဖြစ်တော့၏။(၆)

ထိုအခါ၌ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် တည်ကြည်သော စိတ်ကို လျစ်လျူရှုထား၏။ ထိုအခါ၌ ဥပေက္ခာသမ္ပောဇာဏ်ကို အား ထုတ်ပြီး ပွားများပြီး ဖြစ်တော့၏။(၇)

ကျန်သော သတ်ပဋ္ဌာန်(၃)ပါးကို ပွားများလျှင်လည်း ထို့ အတူပင် တေဇာဋ် (၇)ပါးကို ပွားများပြီး ဖြစ်တော့၏။

ဇ.၃.၈၉၁။ ရဟန်းတို့--- တေဇာဋ်ဓနနိပါးကို အဘယ်သို့ အထပ်ထပ် ပွားများလျှင် ဖိုလ်တရားနှင့် နိဗ္ဗာန်ကို ပြည့်စုံ နေနိုင်သနည်း (ရနိုင်၊ ရောက်နိုင်သနည်း)ဟူမူ-

သင်္ခတတရားများ ဆိတ်သွင်းရာ၊ ပျက်ရာ၊ ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း ဖြစ်၍ ကိလေသာကို စွန့်ခြင်း အားဖြင့် ရင့်ကျက်သော တေဇာဋ်ဓနနိပါးကို ပွားများလျှင် ဖိုလ်တရားနှင့် နိဗ္ဗာန်တရားကို ပြည့်စုံနေနိုင်၊ ရနိုင်၊ ရောက်နိုင်၏”

ထိုသို့ ဟောကြားတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ တရား တော်ကို ရဟန်းများသည် နှစ်သက်သဘောကျပြီး သာဓု ခေါ်ဆိုခဲ့ကြလေကုန်၏။*

ကာယဂတာသတိသုတ်

ဇ.-ပ.၁၉၂။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ တစ်နေ့၌ ရဟန်းများစွာ ဆွမ်းခံပြန်လာကြသောအခါ မောရ်၌ ထိုင်နေကြ၊ စုဝေးနေကြ၏။ (သံဃာစုပြီး နေကြ၏။) ထိုအခါ၌ ထိုရဟန်းတို့သည် ဤသို့ ပြောကြားနေကြကုန်၏-

“ငါ့ရှင်တို့--- အံ့ဩဖွယ်ကောင်းပါပေစွ၊ ထူးဆန်းပပေစွ၊ ကာယဂတာသတိကို အကြိမ်များစွာ ပွားများလျှင် အလွန်အလွန် အကျိုးများကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် ဟောကြားထားတော်မူပေသည်”ဟု ပြောကြားနေကြကုန်၏။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ညနေပိုင်း တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးရာမှ ထတော်မူပြီး မောရ်သို့ ကြွတော်မူလာ၏။ မောရ်သို့ ရောက်တော်မူသောအခါ အသင့်ခင်းထားသော နေရာ၌ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်းတို့---သင်တို့ အဘယ်စကားကို ပြောနေကြသနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ ရဟန်းများက အမှန်အတိုင်း ဖျေလှော်ထားကြသည်။

ဇ.-ပ.၁၉၃။ ရဟန်းတို့--- ကာယဂတာသတိကို အကြိမ်များစွာ ပွားများလျှင် အကျိုးအာနိသင်များ၏။ ရဟန်းတို့---

ကာယဂတာသတိကို အဘယ်သို့ အကြိမ်များစွာပွားများလျှင် အကျိုးအာနိသင် များသနည်း ဟူမူ-

ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ သွားရောက်ပြီး အာနာပါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်၏။

ရှည်ရှည် ရှူရှိုက်လျှင် ရှည်ရှည် ရှူရှိုက်သည်-ဟု သိ၏။

တိုတို ရှူရှိုက်လျှင် တိုတို ရှူရှိုက်သည်-ဟု သိ၏။

ဝင်လေထွက်လေ၏ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပါးလုံးကို ကွဲကွဲပြားပြား သိလျက် ရှူအံ့၊ ရှိုက်အံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ကြမ်းတမ်းသော ဝင်လေ ထွက်လေကို ငြိမ်း၍ ရှူအံ့၊ ရှိုက်အံ့-ဟု အားထုတ်၏။

ထိုသို့ အားထုတ်သော ရဟန်းမှာ ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်သော အကြံအစည်များ ကင်းပျောက်သွား၏။ ထိုအကြံအစည်များ ကင်းခြင်းကြောင့် စိတ်သည် မိမိသန္တာန်၌သာ ကောင်းစွာ တည်တော့၏။ ငြိမ်သက်တည်ကြည်လာတော့၏။ ရဟန်းတို့---ဤကား ကာယဂတာသတိကို ပွားများပုံ တစ်မျိုး ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့--- ကာယဂတာသတိပွားများပုံ နောက်တစ်မျိုး ကား- ယောဂီရဟန်းသည် သွားလျှင် သွားသည်-ဟု သိ၏။

ရပ်လျှင် ရပ်သည်-ဟု သိ၏။ ထိုင်လျှင် ထိုင်သည်-ဟု သိ၏။ လျောင်းလျှင် လျောင်းသည်-ဟု သိ၏။ သူ၏ ကိုယ်ကို ထားတိုင်းထားတိုင်းသော အနေအထားအတိုင်း သိ၏။ ထိုသို့ အသိကပ်ပြီး အားထုတ်သော ရဟန်းမှာလည်း ကာမဂုဏ် နှင့် စပ်သော အကြံအစည်များ ကင်းပျောက်ပြီး သူ၏ စိတ် သည် မိမိသန္တာန်၌သာ ကောင်းစွာ တည်၍ ငြိမ်သက် တည်ကြည်လာတော့၏။

ရဟန်းတို့--- ဤသည်ကား ကာယဂတာသတိကို ပွားများပုံ တစ်မျိုး ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့--- ကာယဂတာသတိပွားများပုံ နောက်တစ်မျိုး ကား- ယောဂီရဟန်းသည် ရှေ့သို့ တိုးရာ၊ နောက်သို့ ဆုတ်ရာ တို့၌ ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ တိုးလေ၊ ဆုတ်လေရုံ၏။ (အကုသိုလ်ဖြစ်ရာ မရှိမှ တိုးလေ၊ ဆုတ်လေ ရှိ၏။)

တည်တည်ကြည်ရာ၊ စောင်းခုံကြည့်ရာ၌လည်း ဆင်ခြင် စဉ်းစားပြီးမှ ကြည့်လေရုံ၏။

ကွေးရာ၊ ဆန့်ရာ၌လည်း ဆင်ခြင် စဉ်းစားပြီးမှ ကွေးလေ၊ ဆန့်လေရုံ၏။

သဝိတ်၊ သင်္ကန်းကို သုံးစွဲ၊ ဝတ်ရုံရာ၌လည်း ဆင်ခြင် စဉ်းစားပြီးမှ သုံးစွဲ၊ ဝတ်ရုံလေရုံ၏။

စားရာ၊ သောက်ရာ၊ ခဲရာ၊ လျက်ရာတို့၌လည်း ဆင်ခြင် စဉ်းစားပြီးမှ စား၊ သောက်၊ ခဲ၊ လျက်လေရုံ၏။

ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်စွန့်ရာ၌လည်း ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ စွန့်လေရုံ၏။

သွားရာ၊ ရပ်ရာ၊ ထိုင်ရာ၌လည်း ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ သွား၊ ရပ်၊ ထိုင်လေရုံ၏။

အိပ်သောအခါ၊ နိုးသောအခါ၌လည်း ဆင်ခြင်စဉ်းစား ပြီးမှ အိပ်လေ၊ နိုးလေ ရှိ၏။

စကားပြောသောအခါ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေသောအခါ၌လည်း ဆင်ခြင် စဉ်းစားပြီးမှ စကားပြောလေ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေလေ ရှိ၏။

ထိုသို့ ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီး အားထုတ်သော ရဟန်းမှာ လည်း ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်သော အကြံအစည်များ ကင်း ပျောက်ပြီး သူ၏ စိတ်သည် မိမိသန္တာန်၌သာ ကောင်းစွာ တည်တော့၏။ ငြိမ်သက် တည်ကြည်လာတော့၏။

ရဟန်းတို့--- ကာယဂတာသတိကို ပွားများပုံ တစ်မျိုး ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့--- ကာယဂတာသတိပွားများပုံ နောက်တစ်မျိုး ကား- ဥပမာအားဖြင့် ကောက်ကြီးစပါး၊ ကောက်လတ် စပါး၊ ပဲနောက်၊ မတ်ပဲ၊ နှမ်း၊ ဆန်-စသည်တို့ဖြင့် ပြည့်နေသော နှစ်ဖက်ဝှမ်း ပါရှိသော အိတ်တစ်လုံး ရှိသည် ဆိုပါစော့။ ထိုအိတ်ကို မျက်စိကောင်းသော လူတစ်ယောက်သည် ခြေပြီး "ဤအရာတို့သည် ကောက်ကြီးစပါးတို့တည်း၊ ဤ အရာတို့သည် ကောက်လတ်စပါးတို့တည်း၊ ဤအရာ ဤအရာတို့သည် ပဲနောက်၊ မတ်ပဲ၊ နှမ်း၊ ဆန်တို့တည်း"--- စသည်အားဖြင့် ဆင်ခြင်သကဲ့သို့ ရဟန်းတို့--- ထိုအကူပင် မစင်မကြယ် ရွံစဖွယ် အမျိုးမျိုးဖြင့် ပြည့်၍ ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး အရေရံထားသော ဤခန္ဓာ ကိုယ်ကို ယောဂီရဟန်းသည် ရှုကြည့် ဆင်ခြင်၏။

"ဤငါ၏ ခန္ဓာကိုယ်၌ ဆံပင်၊ အမွေး၊ ခြေသည်း၊ လက် သည်း၊ သွား၊ အရေ၊ အသား၊ အကြော၊ အရိုး၊ ရိုးတွင်းချဉ်းစပ်၊ အညှို့၊ နှလုံး၊ အသည်း၊ အမွှေး၊ အမျှင်၊ အဆုတ်၊ အူမ၊ အူသိမ်၊ အစာသစ်၊ အစာဟောင်း၊ ဦးနှောက်၊ သည်ခြေ၊ သလိပ်၊ ပြည်၊ သွေး၊ ခွေး၊ အဆီခဲ၊ မျက်ရည်၊ ဆီကြည်၊ တံတွေး၊ နှပ်၊ အစေး၊ ကျင်ငယ်တို့သာ ရှိကြပါကား"ဟု ရှုကြည့် ဆင်ခြင်၏။

ထိုသို့ ဆင်ခြင် အားထုတ်သော ရဟန်းမှာလည်း ကာမ ဂုဏ်နှင့် စပ်သော အကြံအစည်များ ကင်းပျောက်သွား၏။ ထိုအကြံအစည်များ ကင်းခြင်းကြောင့် စိတ်သည် မိမိ သန္တာန်၌သာ ကောင်းစွာ တည်တော့၏။ ငြိမ်သက် တည် ကြည်လာတော့၏။

ရဟန်းတို့--- ကာယဂတာသတိကို ပွားများပုံ တစ်မျိုး ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့--- ကာယဂတာသတိပွားများပုံ နောက်တစ်မျိုး ကား- ဥပမာအားဖြင့် ကျွမ်းကျင်သော နွားသတ်သမား တစ်ယောက်သည် နွားကို သတ်ပြီး လမ်းဆုံလမ်းမ လမ်း လေးခွ၌ တစ်ပုံစီ တစ်ပုံစီ ပုံ၍ ထိုင်နေသကဲ့သို့ ထိုအကူပင် ယောဂီရဟန်းသည် ထားခြံတိုင်း တည်ခြံတိုင်း ဖြစ်သော ဤခန္ဓာကိုယ်ကို

"ဤခန္ဓာကိုယ်၌-ပထဝီဓာတ် (ခက်မာခြင်းသဘော)၊ အာပေဓာတ် (ဒွိစည်ခြင်းသဘော)၊ တေဓာတ် (အေး ခြင်း၊ ပူခြင်းသဘော)နှင့် ဝါယောဓာတ် (တွန်းကန်ခြင်း

သဘော)တို့သာ ရှိကြပါတကားဟု ဓာတ်ခွဲပြီး ရှုကြည့်ဆင်ခြင်၏။

ထိုသို့ ရှုဆင်ခြင်အားထုတ်သော ရဟန်းမှာလည်း ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်သော အကြံအစည်များ ကင်းပျောက်သွား၏။ ထိုအကြံအစည်များ ကင်းခြင်းကြောင့် စိတ်သည် မိမိသန္တာန်၌သာ ကောင်းစွာ တည်တော့၏။ ငြိမ်သက် တည်ကြည်လာတော့၏။

ရဟန်းတို့---ကာယဂတိသတိကို ပွားများပုံ တစ်မျိုးဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---ကာယဂတိသတိပွားများပုံ နောက်တစ်မျိုးကား- သေပြီး တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် ကြာ၍ သင်္ချိုင်း၌ စွန့်ပစ်ထားသော၊ ပုပ်ပွ ညှပ် ဖြည်ယို၍နေသော အလောင်းကောင်ကိုသို့ ယောဂီရဟန်းသည် မိမိကိုယ်ကို ရှုဆင်ခြင်၏- 'ငါ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ဤအလောင်းကောင်ကိုသို့ သဘောရှိပါတကား။ ဤအလောင်းကောင်ကိုသို့သော သဘောကို မကျော်လွန်နိုင်ပါတကား'ဟု ရှုဆင်ခြင်၏။

ထိုသို့ ရှုဆင်ခြင် အားထုတ်သော ရဟန်းမှာလည်း ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်သော အကြံအစည်များ ကင်းပျောက်သွား၏။ ထိုအကြံအစည်များ ကင်းခြင်းကြောင့် စိတ်သည် မိမိသန္တာန်၌သာ ကောင်းစွာ တည်တော့၏။ ငြိမ်သက် တည်ကြည်လာတော့၏။

သင်္ချိုင်း၌ စွန့်ပစ်ထား၍ ကျီး၊ လင်းတ၊ ဓမ္မ-စသည်တို့ ခံစားထားသော အလောင်းကောင်၊

သင်္ချိုင်း၌ စွန့်ပစ်ထားသော သွေးသားမပျက် အကြောယှက်၍ အရိုးဆက်လျက် ရှိသေးသော အလောင်းကောင်၊

အသားမရှိတော့ဘဲ သွေးပေပျက် အကြောယှက်၍ အရိုးကွင်းဆက်လျက် ရှိသေးသော အလောင်းကောင်၊

သွေးသားကင်းလျက် အကြောယှက်၍ အရိုးဆက်လျက် ရှိသေးသော အလောင်းကောင်၊

လက်ရိုးတခြား၊ ခြေရိုးတခြား၊ ခေါင်းရိုးတခြား၊ နံရိုးတခြား-စသည်အားဖြင့် အရိုးများ အစိတ်အစိတ် ဖြစ်သွားသော အလောင်းကောင်၊

ခရုသင်းအဆင်းကဲ့သို့ ဖြူဖွေးသော အရိုးအဖြစ်သို့ ရောက်သွားသော အလောင်းကောင်၊

နှစ်လွန်ပြီး ကြာ၍ အရိုးဆွေးအဖြစ်သို့ ရောက်သွားသော အလောင်းကောင်၊

ပုပ်ပွ၍ အရိုးမွန့်အဖြစ်သို့ ရောက်သွားသော အလောင်းကောင်၊

ထိုအလောင်းကောင်အသီးသီးကဲ့သို့ ယောဂီရဟန်းသည် မိမိကိုယ်ကို ရှုဆင်ခြင်၏။ 'ငါ၏ ဤခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ဤအလောင်းကောင်တို့ကဲ့သို့ သဘောရှိပါတကား။ ဤအလောင်းကောင်တို့ကဲ့သို့သော သဘောကို မကျော်လွန်နိုင်ပါတကား'ဟု ရှုဆင်ခြင်၏။

ထိုသို့ ရှုဆင်ခြင် အားထုတ်သော ရဟန်းမှာလည်း ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်သော အကြံအစည်များ ကင်းပျောက်သွား၏။ ထိုအကြံအစည်များ ကင်းခြင်းကြောင့် စိတ်သည် မိမိသန္တာန်၌သာ ကောင်းစွာ တည်တော့၏။ ငြိမ်သက် တည်ကြည်လာတော့၏။

ရဟန်းတို့--- ယခု ဟောပြတော်မူခဲ့သော အကြောင်းအရာတို့သည်လည်း ကာယဂတိသတိကို ပွားများပုံများ ဖြစ်ကြ၏။

ဥ-ပ-၇၉၄။ ရဟန်းတို့---ပထမဈာန်ကို ရသော ရဟန်း၊ ဒုတိယဈာန်ကို ရသော ရဟန်း၊ တတိယဈာန်ကို ရသော ရဟန်း၊ စတုတ္ထဈာန်ကို ရသော ရဟန်းတို့မှာလည်း ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်သော အကြံအစည်များ ကင်းပျောက်ပြီး သူတို့၏ စိတ်သည် မိမိ၏ သန္တာန်၌သာ ကောင်းစွာ တည်တော့၏။ ငြိမ်သက် တည်ကြည်လာတော့၏။

ရဟန်းတို့---ယခု ဟောပြတော်မူခဲ့သော အကြောင်းအရာတို့သည်လည်း ကာယဂတိသတိကို ပွားများပုံများ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့---သမုဒ္ဓရာသို့ ဦးဆင်းလာကြသော မြစ်ငယ်ရေမှန်သမျှသည် သမုဒ္ဓရာရေထဲ၌ အကျုံးဝင်သကဲ့သို့ အဘိညာဉ် (၆)ပါး-ဟူသော အကျိုးကို ဖော်ပြသော ကုသိုလ်မှန်သမျှသည် အကြိမ်များစွာ ပွားများထားသော ကာယဂတိသတိထဲ၌ အကျုံးဝင်ကြ၏။

ရဟန်းတို့---ဥပမာအားဖြင့် လူတစ်ယောက်သည် ကြီးလေးသော ကျောက်တုံးကြီးကို ရှုံ့စိုထဲ၌ ပစ်ချလိုက်လျှင် ထိုကျောက်တုံးကြီးသည် ထိုရှုံ့စိုထဲ၌ ဖြုတ်ဝင်ပေါက်ကို ရသကဲ့သို့ ကာယဂတိသတိကို အကြိမ်များစွာ ပွားများထားသော သူမှာ ကိလေသာသည် သက်ဝင်ပေါက်ကို ရ၏။ ဗိုလွယ်ရောက် ရ၏။

ရဟန်းတို့---ဥပမာ နောက်တစ်မျိုးကား ခြောက်သွေ့၍ အစေးမရှိသော ထင်းကို မီးရှို့လျှင် လောင်သကဲ့သို့ ကာယ

ဂတာသတိကို အကြိမ်များစွာ ပွားများမထားသူသည် ကိလေသာမီး အလောင်ချနိုင်၏။

ရဟန်းတို့--- ဥပမာ နောက်တစ်မျိုးကား ကရွတ်ခွေပေါ်၌ တည်ထားသော၊ အတွင်း၌ ဘာမှ မရှိသော၊ ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သော အိုးလွတ်သည် ရေထည့်လိုသူ၏ ရေထည့်စရာ ဖြစ်သကဲ့သို့ ကာယဂတာသတိကို အကြိမ်များစွာ ပွားများ မထားသူသည် ကိလေသာရေ ထည့်စရာ ဖြစ်၏။

ဥ.၃.၀၉၅။ ရဟန်းတို့--- ဥပမာ အားဖြင့် အနပ် အပြည့် ဝါသော တံခါးမျှ တံခါးသား (တံခါးလုပ်သော မျှ)၊ တံခါး လုပ်သော အသား၊ ပေါ် ပေါ့ပါးသော ချည်လုံးကို ပစ်ချလျှင် ထိုချည်လုံးသည် ထိုတံခါးမျှ တံခါးသား၌ ဖြစ်ဝင်ပေါက်ကို မရနိုင်သကဲ့သို့ ကာယဂတာသတိကို ကြိမ်ဖန် များစွာ ပွားများ ထားသော သူမှာ ကိလေသာဟာ သက်ဝင်ပေါက်ကို မရနိုင်။ ဝိတုယ်စရာကို မရနိုင်။

ရဟန်းတို့--- ဥပမာ နောက်တစ်မျိုးကား ထင်းစိုက် ဖုံးရှိ လျှင် မလောင်သကဲ့သို့ ကာယဂတာသတိကို အကြိမ် များစွာ ပွားများထားသူကို ကိလေသာမီး မလောင်နိုင်။

ရဟန်းတို့--- ဥပမာ နောက်တစ်မျိုးကား ကျီးသောက်၍ ရလောက်အောင် နှုတ်ခမ်းနှင့် အညီ ရေပြည့်နေသော အိုးကို ကရွတ်ခွေပေါ်၌ တည်ထားလျှင် ထိုအိုးထဲသို့ ရေထည့်လိုသူ ထည့်၍ မရနိုင်တော့သကဲ့သို့ ကာယဂတာသတိကို အကြိမ်များစွာ ပွားများထားသူမှာ ကိလေသာရေ ထည့်၍ မရနိုင်။

ဥ.၃.၀၉၆။ ရဟန်းတို့--- ဥပမာ အားဖြင့် ကျီးသောက်၍ ရလောက်အောင် နှုတ်ခမ်းနှင့် အညီ ရေပြည့်နေသော ရေအိုးကို ကရွတ်ခွေပေါ်၌ တည်ထားသည် ဆိုပါတော့။ ထိုအိုးကို အားကောင်းသော လူတစ်ယောက်သည် တစ်ဖက် ဖက်သို့ ဆွဲငါးလိုက်လျှင် ရေသည် မီးဆင်း ကွာလာနိုင်သကဲ့သို့ ကာယဂတာသတိကို အကြိမ်များစွာ ပွားများထားသူသည် အဘိညာဉ်ရရှိထားလျှင် အဘိညာဉ်ဖြင့် စီစဉ်ရမည့် ဆင်တူ ဆင်ကဲ့ ရုပ်ပွားဖန်ဆင်းခြင်း-စသည်ကို စီစဉ်ဖို့ရာ စိတ်ညွတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆင်တူဆင်ကဲ့ ရုပ်ပွား- စသည်သည် မျက်ဝါးထင်ထင် စီစဉ် ဖန်ဆင်းပြီးသား ဖြစ် နိုင်၏။

ရဟန်းတို့--- ဥပမာ နောက်တစ်မျိုးကား ကျီးသောက်၍ ရအောင် နှုတ်ခမ်းနှင့်အညီ ရေပြည့်နေသော လေးထောင့် ရေကန်ကြီးကို ပေါင်ခတ်ထားသည် ဆိုပါတော့။ အား

ကောင်းသော လူတစ်ယောက်သည် ထိုရေကန်၏ တစ်ဖက် ဖက်က ပေါင်ကို ဖြိုဖျက်လိုက်သောအခါ ရေသည် မီးထွက် လာနိုင်သကဲ့သို့ ကာယဂတာသတိကို အကြိမ်များစွာ ပွားများထားသူသည် အဘိညာဉ်ရရှိထားလျှင် အဘိညာဉ် ဖြင့် စီစဉ်ရမည့် ဆင်တူဆင်ကဲ့ ရုပ်ပွားဖန်ဆင်းခြင်း- စသည်ကို စီစဉ်ဖို့ရာ စိတ်ညွတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆင်တူဆင်ကဲ့ ရုပ်ပွား-စသည်သည် မျက်ဝါးထင်ထင် စီစဉ် ဖန်ဆင်းပြီးသား ဖြစ်နိုင်၏။

ရဟန်းတို့--- ဥပမာ နောက်တစ်မျိုးကား အာဇာနည် မြင်းရထားကို ရထားထိန်းသည် အလိုရှိရာသို့ အလိုရှိသည့် အတိုင်း မောင်းနှင်သကဲ့သို့ ကာယဂတာသတိကို အကြိမ် များစွာ ပွားများထားသူသည် အဘိညာဉ် ရရှိထားလျှင် အဘိညာဉ်ဖြင့် စီစဉ်ရမည့် ဆင်တူဆင်ကဲ့ ရုပ်ပွား ဖန်ဆင်း ခြင်း-စသည်ကို စီစဉ်ဖို့ရာ စိတ်ညွတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆင်တူဆင်ကဲ့ ရုပ်ပွား-စသည်သည် မျက်ဝါး ထင်ထင် စီစဉ် ဖန်ဆင်းပြီးသား ဖြစ်နိုင်၏။

ဥ.၃.၀၉၇။ ရဟန်းတို့--- ကာယဂတာသတိကို ကြေညက် အောင် ထုံမွှမ်းပွားများပြီးလျှင် အကျိုး ၁၀ မျိုးကို ရနိုင်၏။ ထို ၁၀ မျိုးကား-

- (၁) မပျော်ပိုက်မှုကို လွှမ်းမိုးနိုင်ခြင်း။
- (၂) ကြောက်လန့်မှုကို လွှမ်းမိုးနိုင်ခြင်း။
- (၃) အအေး၊ အပူတို့ကို သည်းခံနိုင်ခြင်း။ အစာဆာမှု၊ ရေဆာမှုတို့ကို သည်းခံနိုင်ခြင်း။ မှက်၊ ခြင်း၊ လေ၊ နေ ပူ၊ မြွေကင်း-တို့၏ တွေ့ထိမှုတို့ကို သည်းခံနိုင်ခြင်း။ ကြမ်းတမ်းသော စကားတို့ကို သည်းခံနိုင်ခြင်း။ သေရလောက်အောင် ပြင်းထန်သော ကိုယ်ဆင်းရဲ တို့ကိုပင် သည်းခံနိုင်ခြင်း။
- (၄) စာနုလေးပါးကို လွယ်လွယ်ကူကူ ရနိုင်ခြင်း။
- (၅) ကုဒ္ဒိမိအဘိညာဉ် (တန်ခိုးအမျိုးမျိုး ဖန်ဆင်း နိုင်သော ဉာဏ်)ကို ရနိုင်ခြင်း။
- (၆) ဒိဗ္ဗသောတအဘိညာဉ်(နတ်တို့၏ နားနှင့်တူသော ဉာဏ်)ကို ရနိုင်ခြင်း။
- (၇) ပရဝိတ္တဝိဇာနည် အဘိညာဉ်(သူတစ်ပါးစိတ်ကို သိနိုင်သော ဉာဏ်)ကို ရနိုင်ခြင်း။
- (၈) ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုသတိအဘိညာဉ်(မိမိခြစ်ခွဲဖူးသော ရှေးဘဝအဆက်ဆက်ကို မှတ်မိသော ဉာဏ်)ကို ရနိုင်ခြင်း။

- (၉) ဒိဗ္ဗစက္ခုအသိဉာဉ်(နတ်မျက်စိဖြင့် တူသော ဉာဏ်၊ သက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စုတေခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေ နေခြင်းကို သိသော ဉာဏ်)ကို ရနိုင်ခြင်း။
- (၁၀) အာသဝက္ခယဉာဏ် (သစ္စာလေးပါးကို သိပြီး အာသဝေါ (အကုသိုလ်) ကင်းကွာ ရဟန္တာဖြစ် စေသော ဉာဏ်)ကို ရနိုင်ခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။
- မြတ်စွာဘုရားသည် ကာယဂတာသတိ ပွားများခြင်း၏ ဤအကျိုး ၁၀ မျိုးကို ပြတော်မူပြီး တရားတော်ကို နှိပ်စက်တော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ ရဟန်းတော်များသည် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ သာဓုခေါ် ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

၁၀

သင်္ခါရူပပဋိသုတ်

၉.၃.၀၉၈။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဧတေဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားက ဤသင်္ခါရူပပဋိသုတ် (ပြုလုပ်၊ အားထုတ်၊ ပွားများအပ်သော သဒ္ဓါ-စသော သင်္ခါရကြောင့် ပဋိသန္ဓေတည်နေပုံ ပြသော သုတ်)ကို ရဟန်းတို့အား ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏-

၉.၃.၀၉၉။ "ရဟန်းတို့---ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာ-တို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ သူသည် 'ငါ ပျံ့လွန်တော်မူသောအခါ၌ ချမ်းသာသော မင်းမျိုး၌ ဖြစ်ပါရစေ'ဟုလည်း ဆုတောင်း၏။ သူသည် ချမ်းသာသော မင်းမျိုး၌ ဖြစ်လိုသော စိတ်ကို ထား၏။ ထိုစိတ်ကို ဆောက်တည်၏။ ထိုစိတ်ကို ပွားများ၏။ ထိုရဟန်း၏ ဆုတောင်းနှင့် တကွ ထိုသို့ထပ်ကာထပ်ကာ ပွားများ ထုံမွမ်းထားသော သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာတို့သည် ချမ်းသာသော မင်းမျိုးသို့ ရောက်ကြောင်းများ ဖြစ်ကြသည်။

ရဟန်းတို့--- ဤကား ချမ်းသာသော မင်းမျိုးဖြစ်ရန် လမ်းစဉ် ကျင့်စဉ် ဖြစ်သည်။

၉.၃.၁၀၀။ ရဟန်းတို့--- ထို့အတူပင် ဆုတောင်းခြင်း နှင့် တကွ သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာတို့သည် ချမ်းသာသော

ပုဂ္ဂားမျိုး၊ ချမ်းသာသော သူကြွယ်မျိုးတို့သို့ ရောက်ကြောင်းလည်း ဖြစ်ကြသည်။

စာတုမဟာရာဇ၊ တာဝတိံသာ၊ ယာမာ၊ တုသိတာ၊ နိမ္မာနရတီ၊ ပရနိမ္မိတဝသဝတ္ထိ နတ်ပြည်တို့သို့ ရောက်ကြောင်းလည်း ဖြစ်ကြသည်။

လောကဓာတ် တစ်ထောင်နှင့် ထို လောကဓာတ် တစ်ထောင်အတွင်း၌ ရှိကြသော သတ္တဝါများကို ဖြန့်ကြက်၍ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်နိုင်သော သဟဿဗြဟ္မာဖြစ်ကြောင်းလည်း ဖြစ်သည်။

လောကဓာတ် နှစ်ထောင်၊ လောကဓာတ် သုံးထောင်၊ လောကဓာတ် လေးထောင်၊ လောကဓာတ် ငါးထောင်၊ လောကဓာတ် တစ်သောင်း၊ လောကဓာတ် တစ်သိန်း-ဟူသော လောကဓာတ် အသီးသီးနှင့် ထိုလောကဓာတ်များအတွင်း၌ ရှိကြသော သတ္တဝါအားလုံးကို ဖြန့်ကြက်၍ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်နိုင်သော ဗြဟ္မာများ ဖြစ်ကြောင်းလည်း ဖြစ်သည်။

အာဘာဗြဟ္မာ၊ ပရိတ္တာဘာဗြဟ္မာ၊ အပ္ပမာဏာဘာဗြဟ္မာ နှင့် အာဘာသရာ ဗြဟ္မာများ ဖြစ်ကြောင်းလည်း ဖြစ်သည်။

မရိတ္တသုဘာ၊ အပ္ပမာဏသုဘာနှင့် သုဘကိက္ခာဠိဟော
များ ဖြစ်ကြောင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ဝေဟပျိုလ်၊ အဝိဟာ၊ အတပျို၊ သုဒဿာ၊ သုဒဿီနှင့်
အကနိဋ္ဌဗြဟ္မာများ ဖြစ်ကြောင်းလည်း ဖြစ်သည်။

အရူပလေးဘုံသို့ ရောက်ကြောင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ရဟန်းတို့--- သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာတို့နှင့်
ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ဤဘဝ၌ပင် ရဟန္တာဖြစ်လိုက်
ဖြစ်နိုင်သည်။ ဟု ဟောကြားတော်မူ၏။

ရဟန်းများသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို
နှစ်သက် သဘောကျပြီး သာဓု ခေါ်ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

၃။ သုညတဝဂ်

၁

ဗုဒ္ဓသုညတသုတ်

၉.၃.၁၀၁။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၊ ဝိသာခါ လှူဒါန်းထားသော ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူပြီး ဤသို့ လျှောက်ထား၏- “မြတ်စွာဘုရား--- သက္ကတိုင်း သာကီဝင်မင်းတို့၏ နဂရက-ဟူသော နိဂုံး၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူစဉ်အခါက ‘အာနန္ဒာ--- ယခုအခါ ငါဘုရားသည် ကင်းဆိတ်သော နေခြင်းဖြင့် များစွာနေသည်’ဟု မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှ ကြားနာမှတ်သားခဲ့ရဖူးပါသည် ဘုရား။ မြတ်စွာဘုရား--- တပည့်တော်၏ ထိုကြားနာမှတ်သားမှုသည် ကောင်းသော ကြားနာမှတ်သားမှု ဖြစ်ပါသလား ဘုရား”

“အာနန္ဒာ--- သင်၏ မှတ်သားမှုသည် စင်စစ် ကောင်းသော ကြားနာမှတ်သားမှု ဖြစ်၏။ အာနန္ဒာ--- ငါဘုရားသည် ရှေးကလည်း ကင်းဆိတ်သော နေခြင်းဖြင့် များစွာ နေခဲ့ပြီ။ အခုလည်း နေဆဲ ဖြစ်၏။

အာနန္ဒာ--- ဥပမာအားဖြင့် ဤပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်သည် ဆင်၊ နွား၊ မြင်း၊ မြည်း၊ ခွေး၊ ငှက်၊ မိန်းမ၊ ယောက်ျားတို့မှ ကင်းဆိတ်၍ ရဟန်းသံဃာကို အကြောင်းပြုပြီး

ဖြစ်ပေါ်သော မဆိတ်ငြိမ်မှု တစ်ခုသာ ရှိသကဲ့သို့

အာနန္ဒာ--- ထို့အတူပင် ရဟန်းတစ်ပါးသည် ရွာ-ဟူသော သညာ၊ လူများ-ဟူသော သညာတို့ကို နှလုံးမသွင်းဘဲ တော-ဟူသော သညာကို ရွဲ၍ တော-ဟူသော သညာတစ်ခုတည်းကိုသာ နှလုံးသွင်း၏။ သူ၏ စိတ်သည် တော-ဟူသော သညာ၌သာ ကောင်းကောင်း သက်ဝင် နှစ်မြှုပ်နေ၏။

ထိုရဟန်းသည် ‘ရွာ-ဟူသော သညာကို အကြောင်းပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်လာကြသော ပူလောင်မှု (မငြိမ်းအေးမှု)တို့သည် ဤတော-ဟူသော သညာရှိသူမှာ မရှိကြပါတကား။ လူများ-ဟူသော သညာကို အကြောင်းပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်လာကြသော ပူလောင်မှု (မငြိမ်းအေးမှု)တို့သည် ဤတော-ဟူသော သညာရှိသူမှာ မရှိကြပါတကား။ တော-ဟူသော သညာကို အကြောင်းပြုပြီး ဖြစ်လာသော တစ်ခုတည်းသော ပူလောင်မှုသာ ရှိပါတကား’ဟု သိ၏။

‘ရွာ-ဟူသော သညာ၊ လူ-ဟူသော သညာတို့မှ ဤသညာသည် ကင်းဆိတ်သည်’ဟု သိ၏။ ‘တော-ဟူသော သညာကို အကြောင်းပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်သော တစ်ခုတည်းသော မကင်းဆိတ်မှုသာ ရှိသည်’ဟုလည်း သိ၏။

အကျဉ်းချုပ်ကား-တော၌ မရှိသော အရာမှ တောသည် ကင်းဆိတ်သည်-ဟု ရှိ၏။ တော၌ ကျန်ရှိသော အရာလေး ကိုကား 'ဤသိမ်မွေ့ငြိမ်သက်သော အရာလေးကား ရှိ၏' ဟု သိ၏။

အာနန္ဒာ--- ဤနည်းအားဖြင့် ထိုရဟန်း၏ ကင်းဆိတ်စွာ နေခြင်းသည် မဖောက်မပြန် မှန်ကန် စင်ကြယ်သော ကင်း ဆိတ်စွာ နေခြင်း ဖြစ်၏။

ဥ.၃.၁၀၂။ အာနန္ဒာ--- ကင်းဆိတ်စွာ နေပုံ နောက် တစ်မျိုးကား- ရဟန်းတစ်ပါးသည် လူ-ဟူသော သတ္တု၊ တော-ဟူသော သတ္တုတို့ကို နှလုံးမသွင်းဘဲ မြေဟူသော သတ္တုကိုသာ စွဲ၍ မြေသည်တစ်ခုတည်းကိုသာ နှလုံး သွင်း၏။ ထိုရဟန်း၏ စိတ်သည် မြေ-ဟူသော သတ္တုသာ ကောင်းကောင်း သက်ဝင် နှစ်မြှုပ်နေ၏။

အာနန္ဒာ--- ဥပမာအားဖြင့် ငှက်တစ်ကောင်က ကျွန်ုပ်တို့ထားအပ်သော နွားလားဥသဘာအရေသည် အတွန်အလိပ်ကင်းသကဲ့သို့-

ထိုရဟန်းသည် မြေ၏အနိမ့်အမြင့်၊ မြစ်ကွေ့မြစ်ကောက်၊ ဆူးငြောင့်လှော်၊ တောင်မြင့် တောင်ကုန်း-စသော မညီညွတ်ပုံ မှန်သမျှကို နှလုံးမသွင်းဘဲ မြေ- ဟူသော သတ္တုကို စွဲပြီး ထိုသတ္တုတစ်ခုတည်းကိုသာ နှလုံးသွင်း၏။ ထို ရဟန်း၏ စိတ်သည် မြေ-ဟူသော သတ္တုသာ ကောင်းစွာ နှစ်မြှုပ်နေ၏။

ထိုရဟန်းသည် 'လူများ-ဟူသော သတ္တုကို အကြောင်း ဖြုပြီး ဖြစ်ပေါ်လာသော ပူလောင်မှု (မငြိမ်းအေးမှု)များ ဤမြေ-သတ္တုရှိသူမှာ မရှိကြပါတကား။ တောသည်ကို အကြောင်းပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်လာကြသော ပူလောင်မှု (မငြိမ်း အေးမှု)များ ဤမြေသည်ရှိသူမှာ မရှိကြပါတကား။ မြေ သတ္တုကို အကြောင်းပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်လာသော ပူလောင်မှု (မငြိမ်းအေးမှု) တစ်မျိုးတည်းသာ ရှိပါတကား' ဟု သိ၏။

မြေသည်သည် လူများ-ဟူသောသတ္တုမှ ကင်းဆိတ် သည်-ဟုလည်း သိ၏။ တောသည်မှာ ကင်းဆိတ်သည်- ဟုလည်း သိ၏။ မြေသည်ကို အကြောင်းပြုပြီး ဖြစ်သော မကင်းဆိတ်မှုတစ်ခုသာ ရှိ၏-ဟုလည်း သိ၏။

အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့်ကား မြေသဘောမှာ မရှိသော အရာမှ မြေသဘောသည် ကင်းဆိတ်သည်-ဟု ရှိပြန်၏။

မြေသဘောမှာ ကျန်ရှိသော အရာလေးကိုလည်း 'သိမ်မွေ့ ငြိမ်သက်သော ဤအရာလေးကား ရှိသည်' ဟု သိ၏။

အာနန္ဒာ--- ဤနည်းအားဖြင့် ထိုရဟန်း၏ ကင်းဆိတ်စွာ နေခြင်းသည် မဖောက်မပြန် မှန်ကန် စင်ကြယ်သော ကင်းဆိတ်စွာ နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဥ.၃.၁၀၃။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် အဗ္ဗုဒ္ဓ သတ္တုလေးပါး၊ ဝိပဿနာ၊ မင်း၊ ဖိုလ်တို့၏ အဆင့်ဆင့် ဝိ၍ ဝိ၍ ကင်းဆိတ်မှုရှိပုံတို့ကို ဟောပြတော်မူသည်။ နောက်ဆုံး ဌ်ကား ဤသို့ ဟောပြ၍ နိဂုံးချုပ်တော်မူသည်။

ဥ.၃.၁၀၄။ "အာနန္ဒာ--- အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန် ကာလသုံးပါး၌ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်၍ အတုမရှိ အမြတ်ဆုံး ဖြစ်သော ကင်းဆိတ်မှုနှင့် ပြည့်စုံပြီး နေတော်မူကြသော ရဟန္တာမှန်သမျှသည် ဤကင်းဆိတ်မှုမျိုး နှင့်သာ နေခဲ့ကြပြီ။ နေကြဆဲလည်း ဖြစ်သည်။ နောင်လည်း နေကြလိမ့်မည်။ အာနန္ဒာ--- ထို့ကြောင့် သင်တို့ ဤကင်းဆိတ်မှုမျိုးနှင့် နေနိုင်အောင် ကြိုးစားကြရမည်။"

အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို သဘောကျ နှစ်သက်ပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓု ခေါ်ဆို ခဲ့လေသည်။

မဟာသုညတသုတ်

၉.၃.၁၀၅။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်မြို့ နိဂြောဓာရုံကျောင်းတိုက်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်။

တစ်ခုသော နံနက်ခင်း၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကပိလဝတ်မြို့သို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၏။ ဆွမ်းခံပြန်ကြွတော်မူလာသော အခါ နေ့ခင်း သီတင်းသုံးတော်မူရန် ဓမ္မကသာကီဝင်မင်း လှူထားသော ကျောင်းသို့ ကြွတော်မူသည်။ ထိုအချိန်က ဓမ္မကသာကီဝင်မင်း လှူထားသော ကျောင်း၌ နေရာများစွာကိုခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုနေရာများစွာကို မြင်တော်မူပြီး “ဤကျောင်း၌ ရဟန်းများစွာ နေကြလိမ့်မည်”ဟု ဆုံးဖြတ်တော်မူသည်။

၉.၃.၁၀၆။ ထိုအခါ၌ အရှင်အာနန္ဒာသည် ရဟန်းများစွာနှင့် အတူ ယဏှ-ဟူသော သာကီဝင်မင်း လှူဒါန်းထားသော ကျောင်း၌ သင်္ကန်းချုပ်နေ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ညနေပိုင်း တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းရာမှ ထတော်မူလာပြီး ယဏှသာကီဝင်မင်း၏ ကျောင်းသို့ ကြွရောက်တော်မူသည်။ ယဏှကျောင်း ရောက်သောအခါ အဆင်သင့် ခင်းထားသော နေရာတစ်ခု၌ ထိုင်နေတော်မူပြီး အရှင်အာနန္ဒာအား ဤသို့ မေးမြန်းတော်မူသည်-

“အာနန္ဒာ---ကာဠုဓမ္မကကျောင်း၌ ရဟန်းများစွာ နေကြသလော”

“မှန်ပါ၊ နေကြပါသည် ဘုရား။ အခုအချိန်သည် သင်္ကန်းချုပ်သော အချိန် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ဘုရား”

“အာနန္ဒာ---အပေါင်းအသင်းမက်သော ရဟန်းသည် မတင့်တယ်။ အာနန္ဒာ--- ကာမဂုဏ်မှ လွတ်မြောက်မှု သုခ၊ ကင်းဆိတ်မှု သုခ၊ ငြိမ်းချမ်းမှု သုခ၊ မဂ်သီလ သုခတို့ကို အပေါင်းအသင်းမက်သော ရဟန်းသည် လွယ်လွယ်ကူကူ ရနိုင်စရာ အကြောင်း မရှိ။

အာနန္ဒာ---ထိုသုခများကို အများနှင့်ကင်းပြီး တစ်ပါးတည်းနေသော ရဟန်းသာ လွယ်လွယ်ကူကူ ရနိုင်စရာ အကြောင်း ရှိသည်။

အာနန္ဒာ--- အပေါင်းအသင်းမက်သော ရဟန်းသည် ဈာန်၊ မဂ်၊ ဗိုလ်ကို ရနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။

အများနှင့် ကင်းပြီး တစ်ပါးတည်းနေသော ရဟန်းသာ ဈာန်၊ မဂ်၊ ဗိုလ်ကို ရနိုင်စရာအကြောင်းရှိသည်။

အာနန္ဒာ--- ခန္ဓာကိုယ်ကိုတပ်မက်သူသည် ခန္ဓာကိုယ်နှင့်

(၄) အသံသဂ္ဂကထာ(မရောနှောမှုနှင့် စပ်သော စကား)

- (၅) ဝိရိယာရမ္ပကထာ (လုံ့လဝိရိယနှင့် စပ်သော စကား)
- (၆) သီလကထာ (သီလနှင့် စပ်သော စကား)
- (၇) သမာဓိကထာ (သမာဓိနှင့် စပ်သော စကား)
- (၈) ပညာကထာ (ပညာနှင့် စပ်သော စကား)
- (၉) ဝိမုတ္တိကထာ (နိဗ္ဗာန်နှင့် စပ်သော စကား) နှင့်
- (၁၀) ဝိမုတ္တိဉာဏာသေနကထာ (ပစ္စေကေတုဉာဏ်နှင့် စပ်သော စကား)တို့ ဖြစ်သည်။

အာနန္ဒာ--- သင်တို့ နှင့်ထုတ်ခံရစေကာမူ ထိုစကား ဆယ်မျိုးကြောင့် ငါဘုရား၏ နောက်သို့ လိုက်သင့်၏။

အာနန္ဒာ--- တစ်ပါးတည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ နေသောအခါ တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာမှာ အန္တရာယ် ဖြစ်တတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တပည့်မှာ အန္တရာယ် ဖြစ်တတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သူမှာ အန္တရာယ် ဖြစ်တတ်၏။

ဇ.၃.၁၁၂။ အာနန္ဒာ--- ဆရာမှာ အန္တရာယ်ဖြစ်ပုံသည် အဘယ်နည်း။ အာနန္ဒာ---လောက၌ တချို့ဆရာသည် ဆိတ်ငြိမ်သော ကျောင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်သော နေရာ၌ နေ၏။ ထိုဆရာနောက်သို့ နယ်သူနယ်သား ပုဂ္ဂိုလ်သားကြွယ်များ လိုက်လာကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ ထိုဆရာသည် မိန်းမောတွေဝေသွား၏။ တစ်မက် သွား၏။ လာဘ်လာဘများဖို့ရာဖက်သို့ လည်သွား၏။

အာနန္ဒာ--- ဤကား ဆရာမှာ အန္တရာယ်ဖြစ်ပုံ ဖြစ်၏။ ထိုဆရာကို (ဆရာ၏ ဂုဏ်ကို) အကုသိုလ်များက သတ်ဖြတ် ကြတော့၏။ ထိုအကုသိုလ်များက ညွှန်နှိမ်စေတတ်ကြ သည်။ နောင်ဘဝကို ဖြစ်စေတတ်ကြသည်။ ပုလောင်စေ တတ်ကြသည်။ ဆိုးကျိုးကို ပေးတတ်ကြသည်။ နောင်အခါ ဖြစ်ခြင်း၊ အိုခြင်း၊ သေခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေတတ်ကြသည်။

ဇ.၃.၁၁၃။ အာနန္ဒာ--- တပည့်မှာ အန္တရာယ်ဖြစ်ပုံသည် အဘယ်နည်း။ အာနန္ဒာ---ထိုဆရာ၏ တပည့်သည် ဆရာ၏ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ကျင့်ပုံကို အတုလိုက် ကျင့်သုံးလိုသည့်အတွက် ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ သွားရောက်နေထိုင်၏။

သူ၏ နောက်သို့ နယ်သူနယ်သား ပုဂ္ဂိုလ်သားကြွယ်များ လိုက်လာကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ သူသည် မိန်းမောတွေဝေသွား၏။ တစ်မက် သွား၏။ လာဘ်လာဘများဖို့ရာဖက်သို့ လည်သွား၏။

အာနန္ဒာ--- ဤကား တပည့်မှာ အန္တရာယ်ဖြစ်ပုံ ဖြစ်၏။

ထိုတပည့်၏ ဂုဏ်ကို အကုသိုလ်များက သတ်ဖြတ်ကြ တော့၏။

ဇ.၃.၁၁၄။ အာနန္ဒာ--- မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သူမှာ အန္တရာယ်ဖြစ်ပုံသည် အဘယ်နည်း။ အာနန္ဒာ---လောက၌ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူလာသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ ကျောင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ နေရာ၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်။

မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်သို့ နယ်သူနယ်သား ပုဂ္ဂိုလ် သားကြွယ်များ လိုက်လာကြသည်။

သို့သော် မြတ်စွာဘုရားသည် မိန်းမောတွေဝေခြင်းသို့ ရောက်တော်မူမှ၊ တစ်မက်တော်မူမှ၊ လာဘ်လာဘများဖို့ရာ ဖက်သို့ လည်သွားတော်မူမှ။

ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ကျင့်ပုံကို အတုလိုက် ကျင့်လိုသည့်အတွက် ဆိတ်ငြိမ်ရာ ကျောင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ နေရာ၌ နေထိုင်၏။

သူ၏ နောက်သို့ နယ်သူနယ်သား ပုဂ္ဂိုလ်သားကြွယ်များ လိုက်လာကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ သူသည် မိန်းမော တွေဝေသွား၏။ တစ်မက် သွား၏။ လာဘ်များဖို့ရာဖက်သို့ လည်သွား၏။

အာနန္ဒာ--- ဤကား မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သူမှာ အန္တရာယ် ဖြစ်ပုံ ဖြစ်၏။ ထိုမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သူ၏ ဂုဏ်ကို အကုသိုလ်များက သတ်ဖြတ်ကြတော့၏။

အာနန္ဒာ--- ထိုအန္တရာယ်သုံးမျိုးအနက် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သူ၏ အန္တရာယ်သည် ဆိုးကျိုး၊ ခါးစပ်သော အကျိုး၊ အများဆုံး ဖြစ်သည်။ အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက် ကြောင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ဇ.၃.၁၁၅။ အာနန္ဒာ--- ထို့ကြောင့် သင်တို့သည် ငါဘုရား အပေါ်၌ မိတ်ဆွေကဲ့သို့ ကျင့်ကြ၊ ရန်သူကဲ့သို့ မကျင့်ကြနှင့်။ ထိုမိတ်ဆွေကဲ့သို့ ကျင့်သုံးမှုသည် သင်တို့အတွက် ကြာရှည်စွာ ကြီးပွားချမ်းသာကြောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

အာနန္ဒာ--- တပည့်တစ်ယောက်၏ ဆရာတစ်ပါးအပေါ် ရန်သူကဲ့သို့ ကျင့်၍ မိတ်ဆွေကဲ့သို့ မကျင့်ပုံ-ဟူသည် အဘယ်နည်း။

အာနန္ဒာ--- ဆရာသည် တပည့်တို့ကို သနားသည့် အတွက် တပည့်တို့၏ အကျိုးကို လိုလားသည့်အတွက်

တပည့်တို့အား တရားဟောပြု၏။ 'ဤအကျင့်သည် သင်တို့၏အကျိုးများကြောင်း ဖြစ်သည်။ ဤအကျင့်သည် သင်တို့၏ ချမ်းသာကြောင်း ဖြစ်သည်ဟု ဟောညွှန်ပြ၏။

သို့သော် ထိုဆရာ၏စကားကို တပည့်တို့က နားမထောင်ကြ။ ဆရာအဆုံးအမကို သွေဖည်ပြီး ကျင့်သုံးကြ၏။

အာနန္ဒာ---ဤကား တပည့်တစ်ယောက်၏ ဆရာတစ်ပါး အပေါ်၌ ရန်သူကဲ့သို့ ကျင့်၍ မိတ်ဆွေကဲ့သို့ မကျင့်ပုံ ဖြစ်သည်။

အာနန္ဒာ---တပည့်တစ်ယောက်၏ ဆရာတစ်ပါးအပေါ်၌ မိတ်ဆွေကဲ့သို့ ကျင့်၍ ရန်သူကဲ့သို့ မကျင့်ပုံသည် အဘယ် နည်း။

အာနန္ဒာ---ဆရာသည် တပည့်တို့ကို သနားသည့် အတွက် တပည့်တို့၏ အကျိုးကို လိုလားသည့်အတွက် တပည့်တို့အား တရားဟော၏။ 'ဤအကျင့်သည် သင်တို့၏ အကျိုးများကြောင်း ဖြစ်သည်။ ဤအကျင့်သည်

သင်တို့အတွက် ချမ်းသာကြောင်း ဖြစ်သည်ဟု ဟောညွှန်ပြ၏။ ထိုဆရာ၏ စကားကို တပည့်များသည် နားထောင်ကြ၏။ ဆရာအဆုံးအမအတိုင်း ကျင့်ကြ၏။

အာနန္ဒာ---ဤကား တပည့်တစ်ယောက်၏ ဆရာတစ်ပါး အပေါ်၌ မိတ်ဆွေကဲ့သို့ ကျင့်၍ ရန်သူကဲ့သို့ မကျင့်ပုံ ဖြစ်၏။

အာနန္ဒာ---အိုးထိန်းသည်သည် အိုးအစိမ်း အိုးအထန်ကို ကြောင့်ကြွတ်သကဲ့သို့ (မကွဲ မပဲ့အောင် သတိထား ကိုင်တွယ်သကဲ့သို့) ငါဘုရားသည် သင်တို့အပေါ်၌ ညွှာတာ၍ ပြုကျင့်လိမ့်မည် မဟုတ်။ လောကီလောကုတ္တရာဂုဏ်ဟူသော အနှစ်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျန်ရစ်လိမ့်မည်"ဟု ဟောကြားတော်မူသည်။

အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်သက်သဘောကျပြီး သာဓု ခေါ်ဆိုခဲ့လေသည်။

၃

အစ္စရိယအဖွဲ့တသုတ်

၉.၃.၁၁၆။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ ဆွမ်းခံပြန်ကြွလာကြသော ရဟန်းများမှာသည် မွှောရုံသို့ ကြွရောက်ကြပြီး ဤသို့ ပြောကြားနေကြ၏-

“ငါ့ရှင်တို့--- မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးပုံသည် အံ့သြဖွယ်ကောင်းလှပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးရှေး၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးကြသော ဘုရားများကိုပင် သိတော်မူနိုင်ပါပေ၏။ ထိုရှေးဘုရားတို့၏ အမျိုးအနွယ်-စသည်ကို အစုံ သိတော်မူပါပေ၏”ဟု ပြောကြားနေကြ၏။

ထိုသို့ ပြောကြားကြသောအခါ အရှင်အာနန္ဒာက ထိုရဟန်းတို့အား ဤသို့ လျှောက်ထား၏- “အရှင်ဘုရားတို့--- မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့သည် အံ့သြဖွယ်လည်း ကောင်းတော်မူကြ၏။ အံ့သြဖွယ်သဘောများနှင့်လည်း ပြည့်စုံတော်မူကြ၏။ ထူးလည်း ထူးခြားတော်မူကြ၏။ ထူးခြားသော သဘောများနှင့်လည်း ပြည့်စုံတော်မူကြ၏”ဟု လျှောက်ထား၏။

၉.၃.၁၁၇။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရား ကြွရောက်တော်မူလာပြီး အကြောင်းစုံကို သိတော်မူရ၍ အရှင်အာနန္ဒာအား-

“အာနန္ဒာ--- မြတ်စွာဘုရား၏ အံ့သြဖွယ်ဖြစ်သော ထူးခြားသော သဘောများကို ဟောပြလိုက်ပါ”ဟု မိန့်ကြား

တော်မူ၏။ သို့ဖြစ်၍ အရှင်အာနန္ဒာက မြတ်စွာဘုရား၏ အံ့သြဖွယ် ဖြစ်သော ထူးခြားသော သဘောများကို လျှောက်ထား၏။

[ဤအံ့သြဖွယ်များကို ဘုရားရှင်၏ နောက်ဆုံးဘဝ ဖြစ်တော်စဉ်အခန်း၊ စာပိုဒ် ၆.၁၁၊ စာမျက်နှာ ၅၁ ၌ ပြခဲ့ပြီ။]

အရှင်အာနန္ဒာက ဤသို့ လျှောက်ထားသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ဖြည့်စွက် မိန့်တော်မူ၏။

၉.၃.၁၁၈။ “အာနန္ဒာ--- သို့ဖြစ်လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ ဤအံ့သြဖွယ်ဖြစ်သော ထူးခြားသော သဘောကိုလည်း နာယူမှတ်သား စောင့်ထားဦးလော့။

အာနန္ဒာ--- မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်တော်မှာ ဝေဒနာတို့သည် ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ကြ၏။ ထင်ရှားစွာ ဖေါ်လာကြ၏။ ထင်ရှားစွာ ချုပ်သွားကြ၏။ (မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဒနာတို့၏ဖြစ်ပုံ၊ ဖေါ်လာပုံ၊ ချုပ်ပုံတို့ကို ထင်ရှားစွာ သိတော်မူ၏။) သညာ-စသည်ကိုလည်း ထိုအတိုင်း သိတော်မူ၏။

ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ အံ့သြဖွယ် ဖြစ်သော ထူးခြားသော သဘော ဖြစ်၏”ဟု ဟောကြားတော်မူ၏။

၄

ဒန္တဘူမိသုတ်

၉-ပု-၁၁၉။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဗျူဟိဗျူ ရုဋ္ဌနက်တို့အား အစာကျွေး၍ မွေးမြူရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ အစီရဝတသာမဏေသည် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း တစ်ဆောင်၌ သီတင်းသုံးနေသည်။

ထိုအခါ၌ မိမိသာရမင်း၏ သားတော် ဇယသေနမင်းသား သည် အညောင်းမြေ လမ်းလျှောက်လာရင်း အစီရဝတ သာမဏေထံ ရောက်လာသည်။ အစီရဝတသာမဏေနှင့် ဇယသေနမင်းသားတို့ နှုတ်ဆက်စကားများ ပြောကြားပြီး ကြသောအခါ၌ ဇယသေနမင်းသားသည် အစီရဝတ သာမဏေကို ဤသို့ လျှောက်ထားသည်-

“အရှင်ဘုရား---ဤသာသနာတော်၌ ကြိုးစား အားထုတ် သူသည် ရာဇနီရနိုင်သည် ဟု ကြားဖူးပါ၏။ ထိုစကား ဖြစ်နိုင် ပါသလား ဘုရား”

“မင်းသား--- ထိုစကား ဖြစ်နိုင်ပါသည်”

“အရှင်ဘုရား--- အရှင်ဘုရား ကြားနာမှတ်သား သင်ယူ ထားဖူးသည့်အတိုင်း တပည့်တော်အား တရားဟောပြုပါ ဘုရား”

“မင်းသား--- ငါ ဟောလျှင် သင်နားလည်မည် မဟုတ်။ ငါ့မှာ မောရုံပင်ပန်းရုံသာ ရှိမည်။ ထို့ကြောင့် ငါ သင့်ကို တရား မဟောနိုင်”

“အရှင်ဘုရား--- ဟောသာ ဟောပါ။ တပည့်တော် နားလည်နိုင်လောက်ပါသည်”

“မင်းသား--- ငါ ဟောသော အခါ သင်နားလည်လျှင် ကား ကောင်း၏။ အကယ်၍ နားမလည်လျှင်လည်း နားမလည် သည့်အတိုင်း နေပါ။ ငါ့ကို ရှေ့ဆက် မဖေးပါနှင့်”

“အရှင်ဘုရား--- ကောင်းပါပြီ မမေးပါ”

၉-ပု-၁၂၀။ သို့ဖြစ်၍ အစီရဝတသာမဏေသည် မိမိ ကြားနာသင်ယူခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း ဇယသေနမင်းသားအား တရားဟောပြု၏။

ထိုသို့ ဟောပြောသောအခါ ဇယသေနမင်းသားသည် “ကြိုးစားအားထုတ်လျှင် ရာဇနီရသည်ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင် သွား ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားပြီး ပြန်သွား၏။

ထိုအခါ၌ အစီရဝတသာမဏေသည် မြတ်စွာဘုရားထံ တော်သို့ ရှင်းကပ်ပြီး ဇယသေနမင်းသားနှင့် ပြောခဲ့ကြသော အကြောင်းစုံကို လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူသည်-

“သာမဏေ---ကာမဂုဏ်မှထွက်မြောက်ခြင်းကြောင့်သာ သီတိုက်၊ မြင်တိုက်၊ ရောက်တိုက်၊ မျက်မှောက်ပြုတိုက်သော ဈာန်တရားကို ဇယသေနမင်းသားသည် အဘယ်မှာ ရနိုင်မည်နည်း။ ကာမဂုဏ်အလယ်၌ နေပြီး ကာမဂုဏ်ကို ခံစားနေသော ဇယသေနမင်းသားသည် ဈာန်ကို ရနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။

ဇ.၃.၁၂၁။ သာမဏေ--- ဥပမာအားဖြင့် ဆုံးမထား။ သွန်သင်ညွှန်ပြထားသော ဆင်နှစ်ကောင်သည် ယဉ်ကျေးနေကြပြီး ဆုံးမ မထား။ သွန်သင်ညွှန်ပြထားသော ဆင်နှစ်ကောင်သည် မယဉ်ကျေးကြဘူး ဆိုပါတော့။ ဆုံးမထား။ သွန်သင်ညွှန်ပြထား၍ ယဉ်ကျေးနေကြသော ဆင်နှစ်ကောင်သည် ယဉ်ကျေးကြ၍သာ ယဉ်ကျေးသော ဆင်တို့သာ ပြုလုပ်ထိုက်သော ဂုဏ်ရှိသော အလုပ်ကို ရကုန်ရာသည် မဟုတ်လော။ ယဉ်ကျေးသော ဆင်တို့၏ အဆင့်သို့ ရောက်ကုန်ရာသည် မဟုတ်လော။”

“မှန်ပါ။ ရောက်ကုန်ရာပါသည် ဘုရား”

“သာမဏေ--- ဆုံးမ မထား။ သွန်သင် ညွှန်ပြထား၍ မယဉ်ကျေးကြသော ဆင်နှစ်ကောင်သည် မယဉ်ကျေးကြပါဘဲလျက် ယဉ်ကျေးသော ဆင်တို့သာ ပြုသင့်သော ဂုဏ်ရှိသော အလုပ်ကို ရကုန်ရာသလော။ ယဉ်ကျေးသော ဆင်တို့၏ အဆင့်သို့ ရောက်နိုင်ကြသလော။”

“အရှင်ဘုရား--- မရောက်နိုင်ကြပါ”

“သာမဏေ--- ထိုအတူပင် ကာမဂုဏ်မှထွက်မြောက်သူသာ ဈာန်ကို ရနိုင်သည်။ ကာမဂုဏ်အလယ်၌ နေပြီး ကာမဂုဏ်ကို ခံစားနေသော ဇယသေနမင်းသားသည် ဈာန်ကို မရနိုင်။

ဇ.၃.၁၂၂။ သာမဏေ--- ဥပမာအားဖြင့် ရွာ၏ အနီး၌ တောင်ကြီးတစ်လုံးရှိသည် ဆိုပါတော့။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် ထိုရွာထဲမှ ထွက်လာကြပြီး လက်ချင်းယှက်ကာ ထိုတောင်ကြီးနားသို့ သွားကြသည်။ တောင်ကြီးနား ရောက်သောအခါ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်သည် တောင်ခြေမှာ နေရစ်သည်။ ကျန်တစ်ယောက်က တောင်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ တောင်ခြေက သူငယ်ချင်းက တောင်ပေါ်က သူငယ်ချင်းကို ‘သူငယ်ချင်းရေ--- မင်းဘာကို မြင်ရသလဲ’ဟု လှမ်းအော်မေးသည်။ တောင်ပေါ်က သူငယ်ချင်းက ‘သူငယ်ချင်းရေ--- ငါတော့ ကြည့်နူးစရာ

ကောင်းတဲ့ မြို့တွေ၊ တောတွေ၊ မြေပြင်တွေ၊ ရေကန်တွေကို မြင်ရတယ်ဟေး’ဟု လှမ်းအော်ပြီး ဖြေသည်။

တောင်အောက်က သူငယ်ချင်းက ‘သူငယ်ချင်း--- မင်းတောင်ပေါ်ရောက်တာနဲ့ ကြည့်နူးစရာကောင်းတဲ့ မြို့တွေ၊ တောတွေ၊ မြေပြင်တွေ၊ ရေကန်တွေကို မြင်ရတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး’ဟု ပြောသည်။

သို့ဖြစ်၍ တောင်ပေါ်က သူငယ်ချင်းသည် တောင်ခြေကို ဆင်းလာပြီး တောင်အောက်က သူငယ်ချင်းကို လက်ဆွဲပြီး တောင်ပေါ် ခေါ်သွား၏။ တောင်ပေါ် ရောက်သောအခါ ဂဏနားကြပြီး ‘ကဲ သူငယ်ချင်း--- မင်း ဘာတွေ မြင်ရသလဲ’ဟု မေး၏။ ထိုအခါကျမှ ဒုတိယလိုက်လာသော သူငယ်ချင်းက ‘အေး--- ကြည့်နူးစွယ်ကောင်းတဲ့ မြို့တွေ၊ တောတွေ၊ မြေပြင်တွေ၊ ရေကန်တွေကို မြင်ရတာပဲ’ဟု ဖြေ၏။

ထိုအခါ၌ ပထမသူငယ်ချင်းက ပြော၏- ‘မဖြစ်နိုင်ဘူး’လို့ မင်းပြောတဲ့ စကားကို ‘သူ တောင်ပေါ် မရောက်သေးလို့ ပြောတာပဲ’လို့ အမု သိသောအခါကတော့တယ်’

ဒုတိယ သူငယ်ချင်းက ပြော၏ ‘ရှမ်းများကို မြင်ရတာလို့ မင်းပြောတာကိုလည်း ‘သူ တောင်ပေါ်ရောက်ပြီးလို့ ပြောတာပဲ’လို့ အမု ငါလည်း သဘောပေါက်တော့တယ်။ သူငယ်ချင်း--- ဤတောင်ကြီးနှင့်ကွယ်နေလို့မြင်သင့်တာကို ငါ မမြင်ရတာပဲ’

“သာမဏေ--- ထိုတောင်ကြီးထက် ပိုကြီးသော အဝိဇ္ဇာတုံးကြီးသည် ဇယသေနမင်းသားကို ဖုံးကွယ်ထား၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဈာန်ကို ရနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။

သာမဏေ--- ဇယသေနမင်းသားအတွက် ဤဥပမာနှစ်ခု သင့်ဉာဏ်မှာ ထင်လာလျှင် (ထင်လာသည့်အတိုင်း ဟောပြုလျှင်) ဇယသေနမင်းသားသည် သင့်ကို အဖန်ဖန် အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ကြည်ညိုစရာရှိ၏။ ကြည်ညိုပြီး ကြည်ညိုသော အမူအရာကို မြဲစရာရှိ၏။”

“မြတ်စွာဘုရား--- ရှေး၌ မကြားဖူးသော အဖန်ဖန် အံ့သြစရာ ကောင်းသော ဤဥပမာနှစ်ခု ဇယသေနမင်းသားအတွက် မြတ်စွာဘုရား ဉာဏ်တော်မှာ ထင်လာသကဲ့သို့ တပည့်တော်ဉာဏ်မှာ အဘယ်မှာ ထင်လာနိုင်မှာလဲ ဘုရား”

ဇ.၃.၁၂၃။ “သာမဏေ--- ဥပမာအားဖြင့် မင်းသည် ဆင်ဆရာကို ‘ဆင်ဆရာ--- ကြွပါ။ ဆရာသည် မင်းစီးဆင်ကို စီး၍ ဆင်ရှိသော တောသို့ သွားပါ။ တောဆင်ရိုင်းကို တွေ့သောအခါ မင်းစီးဆင်၏လည်ပင်းမှာ ယှဉ်ကပ်ပြီး ချည်ဖွဲ့ပါဟု

ပြောကြား၏။ ဆင်ဆရာကလည်း 'ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းကြီး'ဟု ကတိပေးပြီး တောသို့ သွား၏။ တောဆင်ရိုင်းကို တွေ့သောအခါ၌ မင်းစီးဆင်၏ လည်ပင်းမှာ ယှဉ်ကပ်ချည်၏။ မင်းစီးဆင်သည် တောဆင်ရိုင်းကို တောမှ လွင်ပြင် (ကွင်းမြင်)သို့ ထုတ်ဆောင်လာ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဆင်ရိုင်းသည် ကွင်းမြင်သို့ ရောက်လာ၏။ သို့သော် တောဆင်ရိုင်း-ဆိုသည်မှာ တောကိုပင် မက်မောတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ဆင်ဆရာသည် ထိုအကြောင်းကို ပြောကြားလိုသည့်အတွက် မင်းအား 'အရှင်မင်းကြီး--- လွင်ပြင်သို့ တောဆင်ရိုင်း ရောက်ပါပြီဟု သံတော်ဦးတင်၏။

ထိုအခါ၌ မင်းက ဆင်ဆရာအား 'ဆင်ဆရာ---ကြွပါ။ ထိုဆင်ရိုင်း၏ တော၌ ဖြစ်သော အလေ့အကျင့်၊ အကြံအစည်၊ အပူအပင်၊ အပင်အပန်း၊ အပူအလောင်တို့ကို ဖျောက်ဖျက်ရန်၊ ရွာထဲမြို့ထဲ၌ ဖျော်မွေ့စေရန်၊ လူတို့ နှစ်သက်သော ကျသော အလေ့အကျင့်တို့ကို သင်ပြပေးရန် ဤတောဆင်ရိုင်းကို ဆုံးမပါဟု ပြော၏။

ဆင်ဆရာသည် 'ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းကြီး'ဟု ကတိပေးပြီး တိုင်ကြီးကို မြေမှာ စိုက်၍ တောဆင်ရိုင်း၏ လည်ပင်းကို တိုင်ကြီးနှင့် ကပ်ချည်၏။ ဆင်ဆရာသည် တောဆင်ရိုင်းကို သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးချီသော သမားများကို ပြောပြ၏။ ထို့ကြောင့် တောဆင်ရိုင်းသည် နားထောင်လာ၏။ နားစိုက်လာ၏။ သိမ့်ရာ စိတ်စိုက်လာ၏။ ထိုအခါ၌ ဆင်ဆရာသည် တောဆင်ရိုင်းကို တစ်ဆင့်တက်ပြီး မြက်၊ အစာရေစာတို့ကို တိုက်ကျွေး၏။

အစာရေစာကို ဆင်ရိုင်း ခံယူသောအခါ ဆင်ဆရာက 'အခု ဤဆင်ရိုင်းသည် အသက်ရှင်တော့မည်'ဟု ဆုံးဖြတ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဆင်ဆရာက 'သားမောင်---လူယု၊ သားမောင်---ချစ်'ဟု တစ်ဆင့်တက်ပြီး အတတ်ပညာကို သင်ပေး၏။ ထိုယူနည်း၊ ချစ်နည်းကို ဆင်ရိုင်း လိုက်နာလာသောအခါ ဆင်ဆရာက 'သားမောင်--- ရှေ့တိုးလော့၊ သားမောင်--- နောက်ဆုတ်လော့'ဟု တစ်ဆင့်တက်၍ သင်ပေး၏။ ထိုနည်းကို ဆင်ရိုင်း မတတ်လာသောအခါ ဆင်ဆရာက 'သားမောင်---ထလော့၊ သားမောင်---ထိုင်လော့'ဟု တစ်ဆင့်တက်၍ သင်ပေး၏။ ထိုနည်းကို ဆင်ရိုင်း မတတ်လာသောအခါ ဆင်ဆရာက တစ်ဆင့်တက်၍ မဟုန်မလှုပ်နေနည်း-ဟု ခေါ်သော အတတ်ပညာကို သင်ပေး၏။ ဆင်ရိုင်း၏ နားမောင်းမှာ ဖျဉ်ချပ်ကြီးကို ကပ်ချည်ထား၏။ ချွန်းကိုင်ထားသော လူတစ်ယောက်သည် ဆင်ရိုင်း၏ လည်ပင်းပေါ်၌ ထိုင်ထား၏။ ဆင်ရိုင်း၏ ပတ်ပတ်လည်မှာ ချွန်းကိုင်ထားသော

လူများ ဝိုင်းရံထားကြ၏။ ဆင်ဆရာသည် ချွန်းရှည်ကို ကိုင်ပြီး ဆင်ရိုင်း၏ ရှေ့၌ ရပ်နေ၏။ ဆင်ရိုင်းက မဟုန်မလှုပ်နေနည်း အတတ်ပညာကို သင်ယူနေသော အချိန်၌ ရှေ့ခြေကိုလည်း မလှုပ်၊ နောက်ခြေကိုလည်း မလှုပ်၊ ရှေ့ဝိုင်းကိုယ်ကိုလည်း မလှုပ်၊ နောက်ဝိုင်းကိုယ်ကိုလည်း မလှုပ်၊ ဦးခေါင်းကိုလည်း မလှုပ်၊ နားရွက်ကိုလည်း မလှုပ်၊ နားမောင်းကိုလည်း မလှုပ်တော့ပေ။ ထိုဆင်ရိုင်းသည် လုံခြုံစွာ ထိုင်၏။ သံလျက်ဖြင့် ခုတ်ခြင်း၊ မြားမှန်ခြင်း၊ သလွတ် (အတောင်တင်သော မြား)မှန်ခြင်း၊ စည်ကြီးသံ၊ ထက်စည်သံ၊ ပလေလွတ်၊ နံသံ၊ ရေသင်းသံ၊ စည်ပုတ်သံ၊ ပဲ့တင်သံတို့ကို သည်းခံနိုင်တော့၏။ ကောက်ကျစ်စဉ်းလိမ့်အားလုံး-ဟူသော အမြစ်မှ ကင်းခြင်းကြောင့် မင်းနှင့်သာ ထိုက်တန်တော့၏။ မင်း၏ အသုံးအဆောင်သာ ဖြစ်တော့၏။ မင်း၏ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း-ဟူသော ခေါ်ထိုက်တော့၏။

ဇ.ပ.၁၂၄။ သာမကော--- ထိုဥပမာ အတိုင်းပင် ဂုဏ်တော်ကိုးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား လောက၌ ပွင့်တော်မူလာ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရား သည် ခိုဇ္ဇာန်ရောက်ကြောင်း တရားတော်ကို ဖောဗြဟ္မာတော်မူ၏။ အမျိုးကောင်းသားတစ်ယောက်သည် ထိုတရားတော်ကို ကြားနာရပြီး မြတ်စွာဘုရားကို ကြည်ညိုလာသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူသည် နောင်အခါ၌ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ဆွေမျိုး အသိုက်အဝန်းကို စွန့်ပြီး မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုသည်။ ဤကား အရိယာ၏တပည့် ထိုအမျိုးကောင်းသား လွင်ပြင်သို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် လူ၊ နတ်တို့သည် ကာမဂုဏ်ကို မက်မောကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ဆင့်တက်၍ ဆုံးမတော်မူသည်- 'ရဟန်း---သင်သည် သီလကို အသေးအမွှားက ဈေးလုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းပါဟု ဆုံးမတော်မူသည်။

အရိယာ၏တပည့် ဖြစ်သော ထိုရဟန်း သီလရှိသော အခါ မြတ်စွာဘုရားသည် 'လောသ၊ ဒေါသ-စသည် မမြစ်အောင် ဖျက်စီး နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်-ဟူသော ဣန္ဒြေခြောက်ပါးကို စောင့်စည်းပါစသည်ဖြင့် အဆင့်ဆင့် တက်၍ ဆုံးမတော်မူသည်။

ဇ.ပ.၁၂၅။ အရိယာ၏ တပည့်ဖြစ်သော ထိုရဟန်းသည် သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါးကို ဟူးမျှာနေ၏။

သာမကော--- ဥပမာအားဖြင့် တောအလေ့အကျင့်တို့ကို ဖျောက်ဖျက်ရန်-စသည်အတွက် ဆင်ဆရာသည် တိုင်ကြီးကို မြေမှာ စိုက်၍ ဆင်ရိုင်း၏ လည်ပင်းနှင့် ကပ်ချည်သကဲ့သို့-

ထို့အတူပင် ကာမဂုဏ်ကို မှီသော အလေ့အကျင့် အကြံအစည်၊ အပူအပင်၊ အပင်အပန်း၊ အပူအလောင်တို့ကို ဖျောက်ဖျက်ဖို့ရာ၊ မဂ္ဂင်ရစ်ပါးကို ရဖို့ရာ၊ နိဗ္ဗာန်ကို ဖျက်မှောက်ပြုဖို့ရာ အရိယာ တပည့်ရဟန်း၏ စိတ်မှာ သတိပဋ္ဌာန် လေးပါးကို ဖွဲ့ချည်ထားရမည်။

အရိယာ၏ တပည့်ဖြစ်သော ထိုရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ဆင့်တက်၍ ဆုံးမတော်မူ၏- ရဟန်း--- လာလော့၊ သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါးကိုလည်း ပွားများလော့။ ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော အကြံအစည်တို့ကိုလည်း မကြံစည်နှင့်ဟု ဆုံးမတော်မူ၏။

အရိယာ၏ တပည့်ဖြစ်သော ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဩဝါဒအတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးသော အခါ ဈာန်လေးပါး၊ ပုဗ္ဗေနိဝါသာနသတိဉာဏ် (မိမိဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ရှေးဘဝအဆက်ဆက်ကို မှတ်မိသော ဉာဏ်)၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ် (နတ်မျက်စိဖြင့် တူသော ဉာဏ်၊ သက်ရှိဂိုဏ်းတို့၏ စုတေခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကို သိသော ဉာဏ်)၊ အာသဝက္ခယဉာဏ် (သစ္စာလေးပါးကို သိပြီး အာသဝေါ (အကုသိုလ်) ကင်းကွာ ရဟန္တာဖြစ်စေသော ဉာဏ်)တို့ကို ပြီး ရဟန္တာဖြစ်တော့၏။

ထိုရဟန္တာရဟန်းသည် အေးခြင်း၊ ပူခြင်း၊ အစာဆာခြင်း၊ ရေဆာခြင်း၊ မှက်၊ ခြင်း၊ ယင်း၊ လေ၊ နေပူ၊ မြွေ၊ ကင်း၊ သန်းအတွေ့တို့ကို သည်းခံနိုင်သည်။ မကောင်းသဖြင့် ပြောဆိုအပ်သော၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားတို့ကိုလည်း သည်းခံနိုင်သည်။ သေလုပျော့ပါး၊ ခံစားရသော နာကျင်ကိုက်ခဲ ဆင်းရဲပြင်းထန်သော ကိုယ်ဆင်းရဲမျှတို့ကိုလည်း သည်းခံနိုင်သည်။ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ ဖောဟ အားလုံးကို ပယ်ပြီးတော့သည်။ အဝေးမှ ပစ္စည်းကိုပင် ယူဆောင်၍ ပူဇော်လှူဒါန်းထိုက်ခြင်း-စသော သံယုဂုဏ်တော်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော့သည်။

၉.၃.၁၂၆။ သာမဏေ--- မင်း၏ဆင်ကြီးသည် မယဉ်ကျေးသေးဘဲ ရိုင်းလျက်ပင် သေသွားလျှင် မင်း၏ ဆင်ကြီးအရိုင်းသော သေသည်-ဟု ခေါ်၏။ မင်း၏ ဆင်လတ် မယဉ်ကျေးသေးဘဲ ရိုင်းလျက်ပင် သေသွားလျှင် မင်း၏ ဆင်လတ်အရိုင်းသော သေသည်-ဟုပင် ခေါ်၏။ မင်း၏ ဆင်ငယ် မယဉ်ကျေးသေးဘဲ ရိုင်းလျက်ပင် သေသွားလျှင် မင်း၏ ဆင်ငယ် အရိုင်းသော သေသည်-ဟုပင် ခေါ်၏။

သာမဏေ--- ထို့အတူပင် မထေရ်ကြီးရဟန်း ရဟန္တာမဖြစ်သေးဘဲ သေလျှင် မထေရ်ကြီးရဟန်း အရိုင်းသော သေသည်-ဟု ခေါ်၏။ ရဟန်းလတ် ရဟန္တာ မဖြစ်သေးဘဲ သေလျှင် ရဟန်းလတ်အရိုင်းသော သေသည်-ဟုပင် ခေါ်၏။ ရဟန်းငယ် ရဟန္တာ မဖြစ်သေးဘဲ သေလျှင် ရဟန်းငယ်အရိုင်းသော သေသည်-ဟုပင် ခေါ်၏။

မင်း၏ ဆင်ကြီး ယဉ်ကျေးပြီးမှ သေလျှင် မင်း၏ ဆင်ကြီးအယဉ်သော သေသည်-ဟု ခေါ်၏။ မင်း၏ ဆင်လတ် ယဉ်ကျေးပြီးမှ သေလျှင် မင်း၏ ဆင်လတ်အယဉ်သော သေသည်-ဟုပင် ခေါ်၏။ မင်း၏ ဆင်ငယ် ယဉ်ကျေးပြီးမှ သေလျှင် မင်း၏ ဆင်ငယ်အယဉ်သော သေသည်-ဟုပင် ခေါ်၏။

သာမဏေ--- ထို့အတူပင် မထေရ်ကြီးရဟန်း ရဟန္တာဖြစ်ပြီးမှ သေလျှင် မထေရ်ကြီးရဟန်းအယဉ်သော သေသည်-ဟု ခေါ်၏။ ရဟန်းလတ် ရဟန္တာဖြစ်ပြီးမှ သေလျှင် ရဟန်းလတ် အယဉ်သော သေသည်-ဟုပင် ခေါ်၏။ ရဟန်းငယ် ရဟန္တာဖြစ်ပြီးမှ သေလျှင် ရဟန်းငယ်အယဉ်သော သေသည်-ဟုပင် ခေါ်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသို့ ဟောပြောတော်မူပြီး တရားတော် ကို နှိုးရှားပြတော်မူသည်။ အစီရဝတာသမာဓကလည်း မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို သဘောကျ နှစ်သက်ပြီး သာဓုခေါ် ဆိုခဲ့လေသည်။

၅

ဘူမိဇသုတ်

၉-၃-၁၇။ အခါတစ်ပါး၌ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ ရုဉ်နက်တို့အား အစာကျွေး၍ မွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်။

ထိုအခါ တစ်ခုသော နံနက်ဝင်း၌ အရှင်ဘူမိဇသည် ဇယသေနမင်းသား၏ နေအိမ်သို့ ကြွရောက်၏။ ဇယသေနမင်းသားနှင့် အရှင်ဘူမိဇတို့ နှုတ်ဆက်စကားများ ပြောကြားပြီးသောအခါ ဇယသေနမင်းသားက ဤသို့ လျှောက်ထားသည်-

“အရှင်ဘူမိဇ--- တောင့်တခြင်းကို ပြု၍ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြသော်လည်း အကျိုးကို မရလိုက်။ တောင့်တခြင်းကို မပြုဘဲ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြသော်လည်း အကျိုးကို မရလိုက်။ ရံခါ တောင့်တ၍ ရံခါ မတောင့်တဘဲ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြသော်လည်း အကျိုးကို မရလိုက်။ တောင့်တခြင်းကို မပြုဘဲ ဖြစ်စေ၊ မပြုသည့် မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်စေ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြသော်လည်း အကျိုးကို မရလိုက်-ဟု ပြောလေ့၊ ယူလေ့ ရှိကြသော တချို့ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)များ ရှိကြ၏။ ဤနေရာ (ဤပြဿနာ)၌ အရှင်ဘူမိဇ၏ ဆရာ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်သို့ အယူရှိပြီး အဘယ်သို့ ဟောကြားပါသနည်း”

“မင်းသား--- မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်တော်မူထိုသို့ စကားမျိုးကို ကြားလည်း မကြားခဲ့ဖူးဘူး။ နာလည်း မနာယူခဲ့ဖူးဘူး။ အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ခြေကြားတော်မူခဲ့လျှင်လည်း ဤသို့သာ ခြေကြားတော်မူစရာ အကြောင်းရှိသည်-

“တောင့်တခြင်းကို ပြု၍ ဖြစ်စေ၊ မပြုဘဲဖြစ်စေ၊ ရံခါ ပြု၍ ရံခါ မပြုဘဲဖြစ်စေ၊ ပြုသည်လည်း မဟုတ် မပြုသည်လည်း မဟုတ်ဘဲဖြစ်စေ မသင့်သော အကြောင်းအားဖြင့် (နည်းမှန်လမ်းမှန် မဟုတ်သောအားဖြင့်) မြတ်သော အကျင့်တူကို ကျင့်ကြသော်လည်း အကျိုးကို မရလိုက်။ သင့်သော အကြောင်းအားဖြင့် (နည်းမှန် လမ်းမှန်အားဖြင့်) မြတ်သော အကျင့်စစ်ကို ကျင့်ကြလျှင် အကျိုးကို ရလိုက်သည်”ဟုသာ ခြေကြားတော်မူစရာ အကြောင်းရှိသည်။

“အရှင်ဘူမိဇ--- အရှင်ဘူမိဇ၏ဆရာမြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ယူလေ့၊ ဤသို့ ဟောလေ့ ရှိရှိမှန်လျှင် အရှင်ဘူမိဇ၏ ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည် သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)များအားလုံး၏ ဦးခေါင်းကို တည်တည် ရိုက်တော်၍ ရပ်တည်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်ပါသည် ဘုရား”ဟု ဇယသေနမင်းသားသည် လျှောက်ထားပြီးနောက် အရှင်ဘူမိဇအား မိမိ၏ ပွဲတော်အုပ်ဆွမ်းကို ဆက်ကပ်၏။

၉.၃.၁၂၈။ ထို့နောက် အရှင်ဘုမ္မိဒသည် ဆွမ်းခံရာမှ ပြန်ကြွလာပြီး မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရွှင်းကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရောက်သောအခါ ဇယသေနမင်းသားနှင့် ပြောဆိုသမျှ အားလုံးကို လျှောက်ထားပြီး ဤသို့ မေးမြန်းလေသည်-

“မြတ်စွာဘုရား--- တပည့်တော် ထိုသို့ ခြေကြားခဲ့ခြင်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဒေသနာတော်နှင့် ကိုက်ညီပါရဲ့လား၊ ဘုရား။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဆန္ဒတော်နှင့် ကိုက်ညီပါရဲ့လား၊ ဘုရား။”

“ဘုမ္မိဒ---သင် ထိုသို့ ခြေကြားခဲ့ခြင်းသည် ငါဘုရား၏ တရားဒေသနာတော်နှင့် ကိုက်ညီ၏။ ငါဘုရား၏ ဆန္ဒတော်နှင့် ကိုက်ညီ၏။”

၉.၃.၁၂၉။ ဘုမ္မိဒ--- ဥပမာအားဖြင့် တောင့်တမှုကို ပြု၍ ဖြစ်စေ၊ မပြုဘဲ ဖြစ်စေ၊ ရံခါပြု၍ ရံခါမပြုဘဲ ဖြစ်စေ၊ ပြုသည်လည်းမဟုတ် မပြုသည်လည်း မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်စေ-

- (၁) ဆီကို လိုချင်သူသည် သဲကို ဆုံထဲ၌ ထည့်ကာ ရေဖြန်းပြီး ကြိတ်၍ ဆီကို မရနိုင်၊
- (၂) နွားနို့ကို လိုချင်သူသည် နွားမ၏ ဦးချိုကို ဆွဲကာ ညှစ်၍ နွားနို့ကို မရနိုင်၊
- (၃) ဆီဦးကို လိုချင်သူသည် ရေကို အိုးထဲ လောင်းထည့်ပြီး ယောက်မမြင့် ဖွေ၍ ဆီဦးကို မရနိုင်၊
- (၄) မီးကို လိုချင်သူသည် ထင်းစိုက် မီးရှို့၍ မီးကို မရနိုင်၊

ဘုမ္မိဒ--- ထိုဥပမာများအတိုင်းပင် မှားသော အမြင်၊ အကြံ၊ ကော၊ အလုပ်၊ အသက်မွေးမှု၊ အားထုတ်မှု၊ သတိ၊ သမာဓိ-ရှိကြသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် တောင့်တမှုကို ပြု၍ ဖြစ်စေ၊ မပြုကြဘဲ ဖြစ်စေ၊ ရံခါ ပြု၍ ရံခါ မပြုကြဘဲဖြစ်စေ၊ ပြုကြသည်လည်း မဟုတ်၊ မပြုကြသည်လည်း မဟုတ်ကြဘဲ ဖြစ်စေ မြတ်သော အကျင့်တုကို ကျင့်ကြံ၍ကား ကောင်းကျိုးကို မရနိုင်။

၉.၃.၁၃၀။ ဘုမ္မိဒ--- ဥပမာအားဖြင့် တောင့်တမှုကို ပြု၍ ဖြစ်စေ၊ မပြုဘဲ ဖြစ်စေ၊ ရံခါ ပြု၍ ရံခါ မပြုဘဲ ဖြစ်စေ၊ ပြုသည်လည်း မဟုတ် မပြုသည်လည်း မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်စေ-

- (၁) ဆီကို လိုချင်သူသည် ဆုံထဲ၌ နှမ်းကို ထည့်၍ ရေဖြန်းပြီး ကြိတ်မှ ဆီကို မရနိုင်၏။
- (၂) နွားနို့ကို လိုချင်သူသည် နွားမ၏ နို့တံကို ဆွဲ၍ ညှစ်မှ နွားနို့ကို ရနိုင်၏။
- (၃) ဆီဦးကို လိုချင်သူသည် နှိမ့်မီးကို အိုးထဲ ထည့်၍ ယောက်မမြင့် ဖွေမှ ဆီဦးကို ရနိုင်၏။
- (၄) မီးကို လိုချင်သူသည် ထင်းခြောက်ကို မီးရှို့မှ မီးကို ရနိုင်၏။

ဘုမ္မိဒ--- ထိုဥပမာများအတိုင်းပင် မှန်ကန်သောအမြင်၊ အကြံ၊ အပြော၊ အလုပ်၊ အသက်မွေးမှု၊ အားထုတ်မှု၊ သတိ၊ သမာဓိ ရှိကြသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်) တို့သည် တောင့်တမှုကို ပြုကြ၍ဖြစ်စေ၊ မပြုကြဘဲ ဖြစ်စေ၊ ရံခါ ပြုကြ၍ ရံခါ မပြုကြဘဲဖြစ်စေ၊ ပြုကြသည်လည်း မဟုတ်၊ မပြုကြသည်လည်း မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်စေ မြတ်သော အကျင့်စစ်ကို ကျင့်ကြံလျှင် ကောင်းသော အကျိုးကို ရနိုင်၏။

ဘုမ္မိဒ--- ဇယသေနမင်းသားအတွက် ဤဥပမာလေးမျိုး အကယ်၍ သင့်ဉာဏ်မှာ ထင်လာခဲ့လျှင် ဇယသေနမင်းသားသည် သင့်အား အဖန်ဖန် အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ကြည်ညိုနိုင်စရာရှိ၏။ ကြည်ညိုပြီး ကြည်ညိုသော အမှုအရာကိုလည်း သင့်အား ပြစရာ ရှိ၏။”

“မြတ်စွာဘုရား--- အဖန်ဖန် အံ့သြစရာကောင်းသော ရှေး၌ မကြားဖူးသော ဤဥပမာလေးမျိုး ဇယသေနမင်းသားအတွက် မြတ်စွာဘုရားဉာဏ်တော်၌ ထင်လာသကဲ့သို့ တပည့်တော်ဉာဏ်၌ အဘယ်မှာ ထင်လာနိုင်ပါမည်လဲ ဘုရား။”

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော်ကို ဟောကြား၏။ အရှင်ဘုမ္မိဒသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို သဘောကျ နှစ်သက်ပြီး သာဓုခေါ် ဆိုခဲ့လေသည်။

ဥပဇ္ဈိလေသသုတ်

၉.ပ.၁၃၁။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္ဘိမြို့၊ ယောသိတာရုံကျောင်းတိုက်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါက ကောသမ္ဘိမြို့၌ ရဟန်းများသည် ငြင်းကြ ခုံကြပြီး ခိုက်ရန်ဖြစ်နေကြသည်။ အချင်းချင်း အပြန်အလှန် နှုတ်လှံ ထိုးပြီး နေကြသည်။ (သံဃာများ သင်းကွဲနေကြသည်)။

ထိုအခါ၌ ရဟန်းတစ်ပါးက မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီး ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

“မြတ်စွာဘုရား--- ကောသမ္ဘိမြို့၌ ရဟန်းများသည် ငြင်းကြ ခုံကြပြီး ခိုက်ရန်ဖြစ်နေကြပါသည် ဘုရား။ အချင်းချင်း အပြန်အလှန် နှုတ်လှံထိုးပြီး နေကြပါသည် ဘုရား။ တောင်းပန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား။ ထိုရဟန်းတို့ထံသို့ သနားသောအားဖြင့် ကြွတော်မူပါ ဘုရား”

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့ထံသို့ ကြွတော်မူပြီး“ရဟန်းတို့--- မငြင်းကြ မခုံကြ။ ခိုက်ရန် မပြုကြနှင့်။ အချင်းချင်းအပြန်အလှန်နှုတ်လှံမထိုးကြနှင့်”ဟု ဝိနိကြားတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ ရဟန်းတစ်ပါးက “တရားပိုင်ရှင် မြတ်စွာဘုရား---အေးဆေးစွာ သီတင်းသုံးတော်မူပါ။ ကြောင့်ကြမဲ့ သီတင်းသုံးတော်မူပါ။ ချမ်းချမ်းသာသာ သီတင်းသုံးတော်မူ

ပါဘုရား။ တပည့်တော်တို့ ကိုယ့်အပြစ်နှင့် ကိုယ် ထင်ရှားကြပါလိမ့်မည် ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် တားမြစ်တော်မူ၍ ထိုရဟန်းကလည်း သုံးကြိမ်တိုင်အောင် လျှောက်ထားသည်။

ထိုအခါ တစ်ခုသော နံနက်ခင်း၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္ဘိမြို့ထဲသို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၏။ ဆွမ်းခံပြန်ကြွလာတော်မူသော အခါ အိပ်ရာနေရာကို သိမ်းဆည်းတော်မူ၍ သဝီတံ၊ သင်္ကန်းကို ယူတော်မူပြီး သံဃာ့အလယ်၌ ရပ်လျက် ဤဂါထာများကို ဟောကြားတော်မူသည်-

၉.ပ.၁၃၂။ ဆူညံနေသော လူစုကြီးသည် ငါလူခိုက်-ဟု မည်ဘုမျှ မထင်၊ သံဃာ ကွဲပြားသော အခါ ငါကြောင့် ကွဲသည်-ဟု ထင်ဖို့ရာ အလွန်ပင် ခက်လှ၏။

သတိကင်းသူတို့သည် ပညာရှိဟန်ဆောင်ကြ၏။ အငြင်းအခုံစကား၌ ကျက်စားနေကြ၏။ ပါးစပ်ကို ဟလိုသမျှအထိ ဟ၍ အော်လိုသမျှအထိ အော်ပြောနေကြ၏။ (ပါးစပ်ကို ဖြန့်သမျှ ဖြန့်

အော်ပြောနေကြ၏။) ထိုသို့ပြောကြသည့်အတွက် အရှက်ကင်းမဲ့ရာ ရောက်ကြပုံကိုကား မသိကြ။

သူသည် ငါ့ကို ဆဲရေး၏၊ ညှဉ်းဆဲ၏၊ အနိုင်ယူခဲ့၏၊ ငါ့ဥစ္စာကို ယူသွားခဲ့၏-စသည်ဖြင့် ရန်ငြိုးမဖွဲ့မှ ရန်ငြိမ်းအေးနိုင်၏။

ရန်တုံ့မူသဖြင့် ရန်တို့သည် မည်သည့်အခါမျှ မငြိမ်းအေး၊ ရန်တုံ့မမူမှသာ ရန်တို့သည် ငြိမ်းအေးကြ၏။ ဤကား ဓမ္မတာ ဖြစ်၏။

နိဂုံးရန်ပြုနေကြသူ ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်များသည် ငါတို့ သေကြရဦးမည်-ဟူသော ဤအကြောင်းအရာကို မသိကြ။ ပညာရှိတို့ကား ငါတို့သေကြရဦးမည်-ဟူသော ထိုအကြောင်းအရာကို သိကြ၏။ ထိုသို့ သိသည့်အတွက်ကြောင့် နိဂုံးရန်များ ငြိမ်းအေးကြ၏။

အရိုးကို မြတ်၊ အသက်ကို သတ်၊ နှာ၊ မြင်း၊ ဥစ္စာတို့ကို ယူ၊ တိုင်းပြည်ကို လုန့် ရန်ပြုကြသူတို့နှင့် ရန်အပြုခံရသူတို့သည်ပင် မဟာမိတ်အဖြစ် ပေါင်းသင်းခဲ့ကြဖူးသေး၏။ ထိုသို့မဟုတ်ကြသော သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် မပေါင်းသင်းနိုင်ရမည်နည်း။

ပညာရှိသူတော်ကောင်းအပေါင်းအသင်းကို ရလျှင် သူနှင့် ပေါင်းသင်းနေထိုင် ကျင့်ကြံသင့်၏။ ထိုအပေါင်းအသင်းကြောင့် အတွင်းရန်၊ အပြင်ရန်တို့ကို ကျော်လွှားနိုင်၏။ သတိ အမြဲရှိလျက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နေရနိုင်၏။

ပညာရှိ သူတော်ကောင်း အပေါင်းအသင်းကို မရလျှင်ကား တစ်ယောက်တည်းသာ နေထိုင် ကျင့်ကြံသင့်၏။ ဥပမာအားဖြင့် မင်းသည် တိုင်းနိုင်ငံကို စွန့်ခွာ၍ တစ်ပါးတည်း နေထိုင် ကျင့်ကြံသကဲ့သို့ တစ်ပါးတည်း တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်ကျင့်ကြံသင့်၏။ မာတင်ဆင်ကြီးသည် တောထဲ၌ တစ်စီးတည်း လှည့်လည်သကဲ့သို့ တစ်ပါးတည်း တစ်ယောက်တည်း နေထိုင် ကျင့်ကြံသင့်၏။

တစ်ဦးတည်း နေထိုင်ကျင့်ကြံခြင်းသည် မြတ်၏။ လူပိုက်နှင့် ပေါင်းသင်းခြင်းသည် မမြတ်။ မာတင်ဆင်ကြီးသည် အကုသိုလ်မပြုဘဲ ကြောင့်ကြမဲ့စွာ တောထဲ၌ တစ်စီးတည်း နေ

သကဲ့သို့ အကုသိုလ်မပြုဘဲ ကြောင့်ကြမဲ့စွာ တစ်ဦးတည်း နေထိုင်ကျင့်ကြံသင့်၏။

ဥ.၃.၁၃၃။ ဤဂါထာများကို ဟောကြားပြီးသောအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗာလကလောဏကာရရွာသို့ ကြွရောက်တော်မူသည်။ ထိုရွာ၌ အရှင်ဘဂ္ဂနှင့် ဇေတုတော်မူပြီး ပါဠိနဝသတောသို့ ဆက်လက် ကြွတော်မူသည်။

ထိုအခါက ပါဠိနဝသတော၌ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ အရှင်နန္ဒိယနှင့် အရှင်ကိမ္ဘလတို့ သီတင်းသုံးနေတော်မူကြ၏။ အဝေးမှ ကြွလာတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို တောစောင့်ဒကာ မြင်သောအခါ "ရဟန်းကြီး--- ဤတောထဲကို မဝင်ပါနှင့်၊ ဤတောထဲ၌ အမျိုးကောင်းသားသုံးယောက် ကိုယ်ပိုင်အကျိုးစီးပွားကို လိုလားစွာ တရားအားထုတ်နေကြသည်။ သူတို့အား မနှောင့်ယှက်ပါနှင့်" ဟု လျှောက်ထား၏။

ထိုစကားကို အရှင်အနုရုဒ္ဓါ ကြားသောအခါ "ဒကာတောစောင့်--- မြတ်စွာဘုရားကို မတားမြစ်ပါနှင့်၊ ငါတို့၏ ဆရာ မြတ်စွာဘုရားကို မတားမြစ်ပါနှင့်။ အခု ကြွလာသူသည် ငါတို့၏ ဆရာ မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်၏" ဟု ဝိနိကြားတော်မူသည်။

ဥ.၃.၁၃၄။ ထိုနောက် အရှင်အနုရုဒ္ဓါသည် အရှင်နန္ဒိယနှင့် အရှင်ကိမ္ဘလတို့ထံသို့ သွားပြီး "အရှင်ဘုရားတို့ --- ကြွကြ ကြွကြ တပည့်တော်တို့၏ ဆရာ မြတ်စွာဘုရား ကြွရောက်တော်မူလာသည်" ဟု အကြောင်းကြား၏။

ထိုနောက် သူတို့သုံးပါးအနက် တစ်ပါးက မြတ်စွာဘုရား၏ သတိဝိသက်သက်ကို လှမ်းယူ၏။ တစ်ပါးက နေရာခင်း၏။ တစ်ပါးက ခြေဆေးရေ ဆက်ကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် စင်းတားသောနေရာ၌ ထိုင်တော်မူပြီး ခြေဆေးတော်မူသည်။ အရှင်မြတ်သုံးပါးလည်း မြတ်စွာဘုရားကို ရိုနှိုးကြပြီး သင့်တော်ရာ၌ ထိုင်နေတော်မူကြသည်။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မေးမြန်းတော်မူသည်- "အနုရုဒ္ဓါတို့--- ကျန်းမာကြ၏လော၊ မျှတကြ၏လော၊ ဆွမ်းကွမ်းအတွက် ကော မပင်မပန်း ရှိကြ၏လော"

"မြတ်စွာဘုရား--- တပည့်တော်များ ကျန်းမာကြ၊ မျှတကြပါသည် ဘုရား။ ဆွမ်းကွမ်းအတွက်လည်း မပင်မပန်းကြပါဘုရား"

"အနုရုဒ္ဓါတို့--- သင်တို့ ညီညီညွတ်ညွတ် ရွှင်ရွှင်ပျူငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေထိုင်ကြ၏လော၊ နို့နှင့်ရေ ရောထားသကဲ့သို့ တစ်ဘားတည်း ဖြစ်ကြ၏လော၊ မေတ္တာမျက်လုံး

များမြင့် ပြီးပြီးခွင့်ခွင့် အချင်းချင်း ကြည့်ရှုကြလျက် နေထိုင် ကြ၏လော”

“မှန်ပါ နေထိုင်ကြကြောင်းပါ ဘုရား”

“ကံ နေထိုင်ကြပုံကို လျှောက်စမ်းပါအုံး အနုရုဒ္ဓိတို့”

“မြတ်စွာဘုရား--- ဤသီတင်းသုံးစေ့များနှင့် နေရတာ ငါ့မှာ ကံကောင်းလေစွ၊ အကျိုးများပေစွဟု တပည့်တော် စဉ်းစားပါသည် ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား--- ဤအရှင်မြတ် နှစ်ပါးအပေါ်၌ ကာယကံမေတ္တာ၊ ဝစီကံမေတ္တာ၊ မနောကံ မေတ္တာတို့ကို မျက်မှောက်မှာရော မျက်ကွယ်မှာပါ ထားပါ သည် ဘုရား၊ ဖိစိ စိတ်အလိုကို လျော့ချထားပြီး ဤအရှင် နှစ်ပါး၏ စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျော့ရလျှင် ကောင်းမည်’ ဟု စဉ်းစားပြီး ဤအရှင်နှစ်ပါး၏ စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း လိုက် လျော့ပါသည် ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား--- တပည့်တော် တို့သည် ကိုယ်ခန္ဓာ ကွဲပြားကြသော်လည်း စိတ်ကား တစ်သားတည်း-ဟု ထင်ရပါသည် ဘုရား”

အရှင်နန္ဒိယနှင့် အရှင်ကိမ္ပလတို့ကလည်း အရှင်အနုရုဒ္ဓိ အတိုင်းပင် လျှောက်ထားကြသည်။

ဇ.၃.၁၃၅။ “အနုရုဒ္ဓိတို့--- ကောင်းပေစွ ကောင်းပေစွ၊ အနုရုဒ္ဓိတို့---မမေ့မလျော့ မမေ့မကြီးကြီးစားစားကော အားထုတ်ကြ၏လော။

“မှန်ပါ အားထုတ်ကြပါသည် ဘုရား”

“အနုရုဒ္ဓိတို့---အဘယ်သို့များ အားထုတ်ကြသနည်း”

“မြတ်စွာဘုရား---တပည့်တော်တို့ သုံးပါးအနက် ရှေးဦး စွာ ဆွမ်းခံပြန်ကြလာသူက နေရာ ခင်းထားပါသည် ဘုရား။ သောက်ရေ သုံးရေ တည်ထားပါသည် ဘုရား။ ဆွမ်းကြွင်း ထည့်သော ခွက်ကို တည်ထားပါသည် ဘုရား။

နောက်မှ ဆွမ်းခံပြန်လာသော သူက ဆွမ်းကျွန်ရှိလျှင် စားလိုက် စား၍ မစားလိုက် စိမ်းနီသည့်မြက်သစ်ပင်မရှိသော နေရာ၌ စွန့်ပါသည် ဘုရား။ သို့မဟုတ် ဖိုးများမရှိသော ရေထဲ၌ မျှောပါသည် ဘုရား။ သူသည် နေရာ ထိုင်ခင်းများကို သိမ်းပါ သည် ဘုရား။ သောက်ရေ သုံးရေ တို့ကို သိမ်းပါသည် ဘုရား။ ဆွမ်းကြွင်းထည့်သော ခွက်ကို ဆေးကြောပြီး သိမ်းပါသည် ဘုရား။ ဆွမ်းစားကျောင်းကို တံမြက်လှည်းပါသည် ဘုရား။

သောက်ရေအိုး၊ သုံးရေအိုး၊ သန့်သက်ရေအိုးတို့၌ ရေကန် နေသည်ကို တွေ့လျှင် တွေ့သောသူက ထည့်ပါသည် ဘုရား။ အကယ်၍ မမေ့နိုင် မမြှောက်နိုင်လျှင် အဖော်ကို လက်ယပ်ခေါ်ပြီး လက်ချင်းယှက်ကာ မ-မြှောက်၍ ထည့်

ပါသည် ဘုရား။ ထိုသို့သော အခက်အခဲများကြောင့်ပင် တပည့်တော်တို့ စကားမပြောဖြစ်ကြပါ။ သို့သော် ငါးရက် တစ်ကြိမ်တော့ ညလုံးဝေါက် စည်းဝေးပြီး တရားဆွေးနွေးကြ ပါသည် ဘုရား။

တပည့်တော်တို့အပူ လျှောက်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း မမေ့ မလျော့ ကြီးစားအားထုတ်နေကြပါသည် ဘုရား။”

ဇ.၃.၁၃၆။ “အနုရုဒ္ဓိတို့--- ကောင်းပေစွ၊ ကောင်းပေစွ၊ အနုရုဒ္ဓိတို့--- ထိုသို့ မမေ့မလျော့ မမေ့မကြီးစား အား ထုတ်နေကြတော့ တရားထူးကိုကော ရကြ၏လော”

“မြတ်စွာဘုရား--- ဤသို့ တပည့်တော်တို့ မမေ့မလျော့ မမေ့မကြီးစားအားထုတ်ကြသောအခါ အလင်းရောင် ကိုလည်း မှတ်သားပါသည် ဘုရား။ မြင်စရာများ မြင်ရခြင်း ကိုလည်း မှတ်သားပါသည် ဘုရား။

မြတ်စွာဘုရား---သို့သော်တပည့်တော်တို့၏ထိုအရောင် သည် မကြာခင်မှာပင် ကွယ်ပျောက်ခဲ့ရပါသည် ဘုရား။ မြင်စရာများ မြင်ရခြင်းသည်လည်း မကြာခင်မှာပင် ကွယ် ပျောက်ခဲ့ရပါသည် ဘုရား။ ကွယ်ပျောက်ခြင်း၏ အကြောင်း ကိုကား တပည့်တော်များ မသိကြပါ ဘုရား”

“အနုရုဒ္ဓိတို့--- ထိုကွယ်ပျောက်ကြောင်းကို သင်တို့ သိသင့်၏။ အနုရုဒ္ဓိတို့--- ငါဘုရားလည်း ဘုရားမမြဲစီမိ ဘုရားအလောင်းသာ ဖြစ်စဉ်က အလင်းရောင်ကိုလည်း မှတ်သားဖူး၏။ မြင်စရာများ မြင်ခြင်းကိုလည်း မှတ်သား ခဲ့ဖူး၏။ ထိုနှစ်မျိုးလုံးသည် မကြာခင်မှာပင် ကွယ်ပျောက် သွား၏။

ဇ.၃.၁၃၇။ သိမြဲဖြစ်၍ ကွယ်ပျောက်ကြောင်းကို စဉ်းစား သော အခါ၌

- (၁) ယုံမှားခြင်း၊
- (၂) နှလုံးမသွင်းခြင်း၊
- (၃) ထိုင်းဖိုင်းခြင်း၊
- (၄) တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်ခြင်း၊
- (၅) ဝိတိလွန်ကြခြင်း (ဝမ်းသာလုံးဆိုခြင်း)၊
- (၆) ကိုယ်လေးလံခြင်း၊
- (၇) ဝီရိယလွန်ကြခြင်း၊
- (၈) ဝီရိယလျော့လွန်းခြင်း (ဆုတ်နစ်ခြင်း)၊
- (၉) တောင့်တခြင်း၊
- (၁၀) အာရုံအမျိုးမျိုးကို မှတ်သားခြင်းနှင့်
- (၁၁) အာရုံတစ်ခုတည်း အလွန်အက် စူးစိုက် ရှုခြင်း- ဟူသော အကြောင်းများကို တွေ့ရ၏။

ထိုသမ္ဘာတော်မူပြီး ခြစ်လျှင်ပင် သမာဓိလျော့၏။ သမာဓိလျော့လျှင် အလင်းရောင်သည် ကွယ်ပျောက်၏။ မြင်စရာများကို မြင်ခြင်းသည်လည်း ကွယ်ပျောက်၏။ ထို့ကြောင့် ဤသမ္ဘာတော်မူပြီးမှ ငါ့နာမဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်၏။

ဤ သမ္ဘာတော်မူသည် စိတ်၏ အညစ်အကြေးတို့ ဖြစ်ကုန်၏ဟု သိပြီး ထို သမ္ဘာတော်မူ၏။

၉.၃.၁၃၈။ အနုရုဒ္ဓါတို့--- ငါသည် မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆ ကြိုးစား အားထုတ်သောအခါ တစ်ညလုံး တစ်နေ့လုံး တစ်ရက်လုံး ရံခါ အလင်းရောင်တို့ကိုသာ မှတ်သား၏။ မြင်စရာတို့ကို မမြင်ရ။ ရံခါ မြင်စရာတို့ကိုသာ မြင်၏။ အလင်းရောင်ကို မမှတ်သား။ သို့ဖြစ်၍ ထိုသို့ မြင်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟု စဉ်းစားသော အခါ ဒိဗ္ဗစက္ခု၏ အာရုံဖြစ်သော မြင်စရာကို နှလုံးမသွင်းဘဲ ကသိုဏ်းပရိတ် အလင်းရောင်ကိုသာ နှလုံးသွင်းသောအခါ တစ်ညလုံး တစ်နေ့လုံး တစ်ရက်လုံး အလင်းရောင်တို့ကိုသာ မှတ်သားပြီး မြင်စရာတို့ကို မမြင်။ ပရိတ်အလင်းရောင်ကို နှလုံးမသွင်းဘဲ ဒိဗ္ဗစက္ခု၏ အာရုံဖြစ်သော မြင်စရာကိုသာ နှလုံးသွင်းသောအခါ တစ်ညလုံး တစ်နေ့လုံး တစ်ရက်လုံး မြင်စရာတို့ကိုသာ မြင်ပြီး အလင်းရောင်ကို မမှတ်သားဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၏။

အနုရုဒ္ဓါတို့--- ငါသည် မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆ ဆက်လက် ကြိုးစားအားထုတ်သော အခါ တစ်ညလုံး တစ်နေ့လုံး တစ်ရက်လုံး ရံခါ သေးငယ်သော အလင်းရောင်ကို မှတ်သားပြီး သေးငယ်သော မြင်စရာကို မြင်ရ၏။ ရံခါ အတိုင်းမရှိ ကြိုးမားသော အလင်းရောင်ကို မှတ်သားပြီး အတိုင်းမရှိ ကြိုးမားသော မြင်စရာကို မြင်ရ၏။ ထိုသို့ မြင်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟု ဆက်လက် စဉ်းစားသောအခါ 'သေးငယ်သော သမာဓိ ဖြစ်သော အခါ သေးငယ်သော ဒိဗ္ဗစက္ခု (နတ်မျက်စိနှင့် တူသော ဉာဏ်) ဖြစ်၏။ သေးငယ်သော ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် တစ်ညလုံး တစ်နေ့လုံး တစ်ရက်လုံး သေးငယ်သော အလင်းရောင်ကိုမှတ်သား၏။ သေးငယ်သော

မြင်စရာကို မြင်ရ၏။ အတိုင်းမရှိ ကြိုးမားသော သမာဓိ ဖြစ်သော အခါ၌ အတိုင်းမရှိ ကြိုးမားသော ဒိဗ္ဗစက္ခု ဖြစ်၏။ အတိုင်းမရှိ ကြိုးမားသော ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး တစ်ရက်လုံး အတိုင်းမရှိ ကြိုးမားသော အလင်းရောင်ကို မှတ်သား၏။ အတိုင်းမရှိ ကြိုးမားသော အဆင်းတို့ကို မြင်ရ၏'ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၏။

၉.၃.၁၃၉။ အနုရုဒ္ဓါတို့--- ငါသည် စိတ်၏ ညစ်နွမ်းကြောင်း သဘာဝကို စိတ်၏ ညစ်နွမ်းကြောင်းဟု သိ၍ ပယ်ပြီးသောအခါ 'ငါသည် စိတ်၏ ညစ်နွမ်းကြောင်းများကို ပယ်ပြီးပြီ။ ကံ ယခု သမာဓိသုံးမျိုးကို ပွားများတော့အံ့ဟု ဆုံးဖြတ်၏။ ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး

- (၁) ကြံစည်မှုလည်းပါ သုံးသပ်မှုလည်းပါသော သမာဓိ၊ ကြံစည်မှုမပါဘဲ သုံးသပ်မှုသာ ပါသော သမာဓိ၊ ကြံစည်မှုရော သုံးသပ်မှုပါ မပါသော သမာဓိ
- (၂) နှစ်သက်မှုပါသော သမာဓိ နှစ်သက်မှုမပါသော သမာဓိ
- (၃) သာယာမှုပါသော သမာဓိ လျစ်လျူရှုမှုပါသော သမာဓိတို့ကို ပွားများ၏။

ထိုသမာဓိများကို ပွားများပြီးသောအခါ တရားအားလုံးကို သိမြင်နိုင်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ကံလေသာတို့ မဖျက်ဆီးနိုင်သော အရဟတ္တဖိုလ်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ငါ၏ ဤဘဝသည် နောက်ဆုံးဘဝ ဖြစ်၏။ အခု ငါ့မှာ နောက်ထပ် ဖြစ်စရာ ဘဝ မရှိတော့။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

အရှင်အနုရုဒ္ဓါတို့သုံးပါးလည်း မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို သဘောကျ နှစ်သက်ပြီး သာဓုခေါ် ဆုံးခဲ့ကြလေသည်။

၇

မာလပဏ္ဍိတသုတ်

၉-၃-၁၄၀။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ ဟောကြားတော်မူသည်-

“ရဟန်းတို့---လူမိုက်လက္ခဏာ (လူမိုက်-ဟု သိနိုင်စရာ အကြောင်း) သုံးမျိုး ရှိသည်။ ထိုသုံးမျိုးသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့---လောက၌ လူမိုက်သည် မကောင်းသော အကြံကို ကြံစည်လေ့ရှိသည်။ မကောင်းသော စကားကို ပြောဆိုလေ့ရှိသည်။ မကောင်းသော အလုပ်ကို ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ လူမိုက်မှာ ထိုသုံးမျိုး မရှိခဲ့လျှင် ‘ဤလူသည် လူမိုက်တည်း။ လူကောင်း မဟုတ်’ဟု ပညာရှိများ အဘယ်ကြောင့် သိနိုင်ကြလိမ့်မည်နည်း။ လူမိုက်မှာ ထိုသုံးမျိုး ရှိသောကြောင့်သာ ‘ဤလူသည် လူမိုက်တည်း။ လူကောင်း မဟုတ်’ဟု ပညာရှိများ သိနိုင်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့---ထိုလူမိုက်သည် မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် စိတ်ဆင်းရဲမှု၊ စိတ်မချမ်းသာမှု သုံးမျိုးကို ခံစားရ၏။ ထိုသုံးမျိုး-ဟူသည် အဘယ်နည်း။

လူမိုက်သည် အစည်းအဝေးတစ်ခု၌ ဖြစ်စေ၊ လမ်းမပေါ်၌ ဖြစ်စေ၊ လမ်းဆုံ၌ ဖြစ်စေ ရောက်နေ၏။ ထိုအစည်းအဝေး-

စသည်၌ တခြားလူများသည် ပါကာတိပါတ-စသည်၏ ဆိုးကျိုးများကို ပြောဆိုနေကြ၏။ ထိုအခါ၌ ပါကာတိပါတ-စသော အပြစ်များကို ပြုထားသော လူမိုက်သည် ‘ဤလူများသည် ပါကာတိပါတ-စသည်၏ ဆိုးကျိုးများကို ပြောဆိုနေကြ၏။ ငါ့မှာလည်း ထိုပါကာတိ ပါတ-စသော အပြစ်တို့ ရှိနေကြ၏’ဟု အမှတ်ရပြီး စိုးရိမ်ပူပန်ရ၏။

ရဟန်းတို့---လူမိုက်သည် မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် ဤပထမဦးဆုံးသော စိတ်ဆင်းရဲမှု၊ စိတ်မချမ်းသာမှုကို ခံစားရ၏။

၉-၃-၁၄၁။ ရဟန်းတို့---နောက်တစ်မျိုးကား-အာဇာနည်မင်းတို့က မကောင်းမှု ပြုလေ့ရှိသော မိုးသူကို ဖမ်း၍ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှု အမျိုးမျိုး ပြုနေကြသုံးကို လူမိုက်သည် တွေ့မြင်ရ၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ၌ လူမိုက်သည် ‘မကောင်းမှုများကြောင့် မင်းများသည် မိုးသူကို ဖမ်းပြီး ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှု အမျိုးမျိုး ပြုနေကြ၏။ ထိုမကောင်းမှုမျိုး ငါ့မှာ များစွာ ရှိနေ၏။ ငါ့ကိုလည်း အာဇာနည်မင်းများက ဖမ်းပြီး ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုအမျိုးမျိုး ပြုနိုင်စရာ ရှိ၏’ဟု တွေးတောပြီး စိုးရိမ်ပူပန်ရ၏။

ရဟန်းတို့--- လူခိုက်သည် မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် နှစ်ခု ပြောက် ဖြစ်သော ဤစိတ်ဆင်းရဲမှု၊ စိတ်မချမ်းသာမှုကို ခံစားရ၏။

ဥ.၃.၁၄၂။ ရဟန်းတို့--- နောက်တစ်မျိုးကား-ဥပမာ အားဖြင့် ညနေချမ်းအခါ၌ ကြီးမားသော တောင်ထွတ်ကြီး တို့၏ အဝိုက်များသည် မြေပေါ်၌ လွှမ်းမိုး ဖြန့်ကြက် ထင်လာ ကြသကဲ့သို့

ရဟန်းတို့---တို့အတူပင် လူခိုက်သည် သေခါမနီးမီ ရှေးအခါက ကာသဒ္ဓစရိုက်၊ ဝစီဒ္ဓစရိုက်နှင့် မနောဒ္ဓစရိုက် များကို ပြုထား၏။ သူ၏ ထိုဒ္ဓစရိုက်များသည် သူ သေခါမနီး သောအခါ၌ပင် ဖြစ်စေ၊ အင်းယဉ်ပေါ်၌ဖြစ်စေ၊ မြေပေါ်၌ ဖြစ်စေ၊ လဲလျောင်းနေသောအခါ သူကို (ထိုလူခိုက်ကို) လွှမ်းမိုး၊ စီးလားတော့၏။ ထိုအခါ၌ လူခိုက်သည် 'ငါသည် ကောင်းမှုကို မပြုဘဲ မကောင်းမှုကို ဖြစ်လေစွ၊ ကောင်းမှု မပြုခဲ့ဘဲ မကောင်းမှုသာ ပြုခဲ့သကဲ့သို့ တမလွန်ဘဝ၌ လား ရောက်ရမည် ဘုံဘဝကို ငါ ရောက်ရတော့မည်'ဟု တွေး တော့၏။ ထိုလူခိုက်သည် စိုးရိမ်ချ ပင်ပန်းချ ငိုကြွေးရတော့ ၏။ ရင်ဘတ်စည်တီး အော်ဟစ်မြည်တမ်းရတော့၏။ တွေဝေ မိန်းမောသွားတော့၏။

ရဟန်းတို့--- လူခိုက်သည် မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် တတိယ ပြောက် ဤစိတ်ဆင်းရဲမှု၊ စိတ်မချမ်းသာမှုကို ခံစားရ၏။

ရဟန်းတို့---ထိုလူခိုက်သည် သေသောအခါ၌ ထို မကောင်းမှုများကြောင့် ငရဲသို့ ကျရောက်ရ၏။ ရဟန်းတို့ ---'တကယ် အလိုမရှိအပ်၊ မနှစ်သက်အပ်၊ မမြတ်နိုးအပ် သော အရာ'ဟု အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက် ငရဲကိုသာလျှင် ထိုသို့ ပြောသင့်၏။ ရဟန်းတို့---ငရဲတို့၏ ဆင်းရဲကို ဥပမာ ပြရန်ပင် မလွယ်ကူ။

ဥ.၃.၁၄၃။ ထိုသို့ ဟောကြားတော်မူသောအခါ၌ ရဟန်းတစ်ပါးက 'မြတ်စွာဘုရား---ဥပမာကို ပြတော်မူနိုင် ဖါသလား ဘုရား'ဟု လျောက်ထားသော အခါ 'ပြတော်မူ နိုင်သည် ရဟန်း'ဟု မိန့်ကြားတော်မူပြီး ဤသို့ ဥပမာ ပြတော်မူသည်- "ရဟန်း--- ဥပမာအားဖြင့် မကောင်းမှု ပြုလေ့ရှိသော ခိုးသူကို ဖမ်းပြီး မင်းကြီးအား အပ်ကြ၏။ အရှင်မင်းကြီး--- ဤလူသည် ခိုးသူ ဖြစ်၏။ ဤခိုးသူအား အေးလိုသော အင်္ကျီကို ပေးတော်မူပါ'ဟုလည်း သံတော်ဦး တင်ကြ၏။ ထိုအခါ၌ မင်းကြီးက 'အမောင်တို့--- သွားကြ ကုန်လော့၊ ဤခိုးသူကို နံနက် လုံချက်တစ်ရာ၊ နေ့လယ် လုံချက်တစ်ရာ၊ ညနေ လုံချက်တစ်ရာ အားလုံး လုံချက် သုံးရာ ထိုးသတ်ကြကုန်လော့'ဟု အမိန့်တော် မှတ်လိုက်

သည်။ ထိုအခါ၌ မင်းကြီး၏ အမိန့်တော်အတိုင်း ခိုးသူကို လုံဖြင့် အချက်သုံးရာ ထိုးသတ်ကြသည်။

ရဟန်းတို့--- အသိနှင့်လည်း လုံဖြင့် အချက်သုံးရာ အထိုးခံ ရခြင်းကြောင့် ထိုလူခိုက်သည် နာကျင်ကိုက်ခံ ဆင်းရဲမှုဒဏ်ကို ခံရသလော"

"မြတ်စွာဘုရား---လုံဖြင့် တစ်ချက်မျှ အထိုးခံရခြင်း ကြောင့်ပင် ထိုလူခိုက်သည် နာကျင်ကိုက်ခံ ဆင်းရဲမှုဒဏ် ခံစားရလှပါပြီ ဘုရား။ လုံချက်သုံးရာ အထိုးခံရလျှင်ကား လျှောက်ထားဖွယ်ပင် မရှိတော့ပါ ဘုရား။"

ဥ.၃.၁၄၄။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်လက် ဆုပ်စာမျှသာ ရှိသော ကျောက်ခဲလေးကို ကိုင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့အား ဤသို့ မေးမြန်းတော်မူသည်-

"ရဟန်းတို့--- ဤအရာကို အဘယ်သို့ ထင်ကြသနည်း။ ငါဘုရား ကိုင်ထားသော ဤကျောက်ခဲလေးနှင့် ဟိမဝန္တာ တောင်မင်း၊ ဘယ်က ပို့၍ ကြီးသနည်း"

"မြတ်စွာဘုရား--- ဟိမဝန္တာတောင်မင်းကို ထောက်ဆ လျှင် မြတ်စွာဘုရား ကိုင်တော်မူထားသော ကျောက်ခဲ လေးသည် အသေးအမွှားလေးသာ ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။ မပြောပလောက် မနိုင်းယှဉ်လောက်ပါ ဘုရား"

"ရဟန်းတို့--- ထိုအတူပင် လုံအချက်သုံးရာ အထိုး ခံရခြင်းကြောင့် ခံစားရသော နာကျင်ကိုက်ခံ ဆင်းရဲမှုဒဏ် သည် ငရဲမှာ ဖြစ်သော နာကျင်ကိုက်ခံ ဆင်းရဲမှုဒဏ်ကို ထောက်ဆလျှင် အသေးအမွှားလေးသာ ဖြစ်၏။ မပြောပ လောက်၊ မနိုင်းယှဉ်လောက်။

ရဟန်းတို့--- ငရဲသားအား ငရဲထိန်းတို့က ငါးချက်စိုက် ညှဉ်းဆဲမှုကို ပြကြ၏။ ခရီးတောက်လောင်နေသော သံပြား ကြီးပေါ်၌ ပက်လက်လန်နေသော ငရဲသား၏ လက်နှစ်ဖက်၊ မြေနစ်ဖက်နှင့် ရင်ဝတံ၌ ခရီးခရီးအောင် ပူလောင်နေသော သံငှက်များကို စိုက်နက်ကြ၏။ ထိုငရဲ၌ ငရဲသားသည် ဆင်းရဲ မြင်းထန် ကြမ်းတမ်း ပူလောင်သော ဝေဒနာများကို ခံစား ရ၏။ သို့သော် မကောင်းမှုမကုန်သမျှ သူသည် မသေ။

ရဟန်းတို့--- ငရဲသားကို ငရဲထိန်းတို့က အိပ်လွန်းပြီး စားမတိုဖြင့် ရွှေကြ၏။ ဇောက်ထိုး ခိုးမျှော် ကိုင်ပြီး ပဲစွပ် တို့ဖြင့် ရွှေကြ၏။ ယဉ်ရထား၌ ကပြီး(တပ်ပြီး) ထိုယဉ်ကို ဆွဲ၍ အခိုးအလှံ တပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေသော မြေပေါ်၌ အသွားအပြန် ပြေးခိုင်းကြ၏။ အခိုးအလှံ တပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေသော မီးကျိုးတောင်

ပေါ်သို့ တက်နိုင်။ ဆင်းနိုင်ကြ၏။ ဇောက်ထိုး မီးမျှော်ကိုင်ပြီး ပွက်ပွက် ဆူနေသော သံရေပူအိုးထဲသို့ ထည့်ကြ၏။ တပွက်ပွက် ပွက်ထနေသော ရေခွေးထဲသို့ အကျွံခံရ၏။ ရေခွေးပွက်ထဲ အကျွံခံရသောအခါ (ရေခွေးပွက်ထဲ မျောသွားသောအခါ) ရံခါအထက်ပေါ်လာ၏။ ရံခါအောက်မြုပ်သွား၏။ ရံခါ ဘေးကပ်သွား၏။ သို့သော် မကောင်းမှုမကုန်သမျှ ထိုင်ရသေးသည်မသေး။

ရဟန်းတို့--- ထိုဝေရသားကို ဝေရထိန်းတို့က ဝေရကြီးထဲသို့ ပစ်ချကြ၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုဝေရကြီးသည်-

လေးထောင့် ဖြစ်၏။ အရပ်လေးမျက်နှာ၌ တံခါးလေးပေါက်ပါ၏။ အကွက်ကျအောင် တိုင်းတာမျှဝေထား၏။ ထိုဝေရကြီး၏ အောက်အပြင်သည် သံပြင် ဖြစ်၏။ အလျှံတပြောင်ပြောင် မီးတောက်လောင်နေ၏။ ထိုမီးတောက်သည် ထက်ဝန်းကျင် ယူဇနာတစ်ရာ ဖြန့်ပြီး အမြဲ တည်နေ၏။

ရဟန်းတို့--- ဝေရဒုက္ခကို ငါဘုရား နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဟောသော်လည်း ကုန်အောင် ဟောကြားရန် မလွယ်ကူ။

ဥ.၃.၁၄၅။ ရဟန်းတို့--- လူပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤဘဝ၌ အရောင်ကို ငမ်းငမ်းတက် မက်ပေးမှု၊ မကောင်းမှုတို့ကို ပြုသည့်အတွက် သေသောအခါ မြက်စားသော တိရစ္ဆာန်မျိုး၌ ဖြစ်ရတတ်၏။

မစင်စားသော တိရစ္ဆာန်မျိုး၌လည်း ဖြစ်ရတတ်၏။

အမှိုက်တိုက်၌ ပေါက်ဖွား။ အမှိုက်တိုက်၌ ကြီးပြင်း။ အမှိုက်တိုက်၌ သေဆုံးရသော ပိုးမွှား နှံ၊ တီစသော တိရစ္ဆာန်မျိုး၌လည်း ဖြစ်ရတတ်၏။

ရေ၌ ပေါက်ဖွား။ ရေ၌ ကြီးပြင်း။ ရေ၌ သေဆုံးရသော တိရစ္ဆာန်မျိုး၌လည်း ဖြစ်ရတတ်၏။

မစင်ကြယ်သော အရာဝတ္ထု(အသိုးအပုပ်)ထဲ၌ ပေါက်ဖွား။ ကြီးပြင်း။ သေဆုံးရသော တိရစ္ဆာန်မျိုး၌လည်း ဖြစ်ရတတ်၏။

ရဟန်းတို့--- တိရစ္ဆာန်ဆင်းရဲကို ငါဘုရား နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဟောသော်လည်း ကုန်အောင် ဟောကြားရန် မလွယ်ကူ။

ဥ.၃.၁၄၆။ ရဟန်းတို့--- ဥပမာအားဖြင့် လူတစ်ယောက်သည် အပေါက် တစ်ပေါက်သာ ပါသော ထမ်းပိုးတုံးကို မဟာသမုဒ္ဒရာထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည် ဆိုပါစော့။ ထိုထမ်းပိုးတုံးကို အရှေ့လောက အနောက်အရပ်သို့ လွှင့်

ဆောင်သွား၏။ အနောက်လောက အရှေ့အရပ်သို့ လွှင့်ဆောင်သွား၏။ မြောက်လောက တောင်အရပ်သို့ လွှင့်ဆောင်သွား၏။ တောင်လောက မြောက်အရပ်သို့ လွှင့်ဆောင်သွား၏။ ထိုသမုဒ္ဒရာထဲ၌ လိပ်ကန်းကြီးတစ်ကောင် ရှိ၏။ ထိုလိပ်ကန်းကြီးသည် အနစ်တစ်ရာ တစ်ရာ ကြာမှ တစ်ကြိမ်သာ ပေါ်၏။

ရဟန်းတို့--- အသို့နည်း။ ထိုလိပ်ကန်းကြီး ထိုထမ်းပိုးပေါက်ထဲသို့ သူ၏ လည်ပင်းကို စွပ်မိနိုင်သလော။

“မစွပ်မိနိုင်ပါ ဘုရား။ အလွန် ကြာမြင့်လျှင်တော့ တစ်ခါတစ်ရံလောက်သာ စွပ်မိနိုင်ပါသည် ဘုရား။”

“ရဟန်းတို့--- ထိုလိပ်ကန်းသည် ထိုထမ်းပိုးပေါက်ထဲသို့ လျင်မြန်စွာ စွပ်မိမည်ဆိုလျှင် စွပ်မိနိုင်သေး၏။

ရဟန်းတို့--- တစ်ကြိမ် အပါယ်ကျသွားသော လူပုဂ္ဂိုလ် လူအဖြစ်ကို ရရှိရာ သမုဒ္ဒရာထဲက လိပ်ကန်း ထမ်းပိုးပေါက်ထဲသို့ လည်ပင်းစွပ်မိစို့ရာထက် ပို၍ ကော်သည်-ဟု ငါဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်းဟုမူ-အပါယ်ဘုံ၌ တရားကျပြခြင်း၊ ကုသိုလ်ပြုခြင်း-ဆိုသည်မှာ မရှိဘဲ အရင်းရင်း စားခြင်း၊ ကြီးနိုင်ငံလည်း အနိုင်ကျင့်စားခြင်းတို့သာ ချာလည်လည်နေကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုလူပုဂ္ဂိုလ်သည် အလွန်ကြာမြင့်မှ တစ်ခါတစ်ရံ လူဖြစ်လာသောအခါ အောက်တန်းကျသော အမျိုး၊ ဆင်းရဲခွဲတောသောအမျိုး၌ ဖြစ်ရတတ်၏။ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ မပြည့်စုံသူ ဖြစ်ရတတ်၏။ သူသည် ထိုလူဘဝ၌ မကောင်းမှုပြုပြီး သေသော အခါ ငရဲ၌ ထပ်ကျနိုင်ပြန်၏။

ရဟန်းတို့--- ဥပမာအားဖြင့် လောင်းကစားကြူးသူ တစ်ယောက်သည် ပထမဆုံးရှုံးခြင်းဖြင့်ပင် သားမယား ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို ဆုံးရှုံးနိုင်၏။ ထို့ထက်အလွန် အချွပ်အနှောင် ထောင်သော်လည်း ကျနိုင်၏။ ရဟန်းတို့--- ထိုရှုံးခြင်းသည် အသေးအမွှားလေးသာ ဖြစ်၏။ ထိုထက် ကြီးမားသော ဆုံးရှုံးမှုကား လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် မကောင်းမှုပြု၍ ငရဲကျခြင်း ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုဝေရသည် အကြွင်းမဲ့ ဒုက္ခပြည့်ဝသော လူပုဂ္ဂိုလ်ဘုံ ဖြစ်၏။

ဥ.၃.၁၄၇။ ရဟန်းတို့--- ပညာရှိ(သူတော်ကောင်း)၏ ပညာရှိ (သူတော်ကောင်း) လက္ခဏာ (ပညာရှိ သူတော်

ကောင်း-ဟု သိနိုင် ရောအကြောင်း)သည် သုံးမျိုး ရှိသည်။ ထိုသုံးမျိုးသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့--- လောက၌ ပညာရှိ(သုတော်ကောင်း)သည် ကောင်းသော အကြံအစည်ကို ကြံစည်လေ့ရှိသည်။ ကောင်းသော စကားကိုလည်း ပြောဆိုလေ့ ရှိသည်။ ကောင်းသော အလုပ်ကိုလည်း ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ ပညာရှိ(သုတော်ကောင်း)မှာ ထိုသုံးမျိုး မရှိခဲ့လျှင် 'ဤလူသည် ပညာရှိတည်း။ သုတော်ကောင်းတည်း' ဟု ပညာရှိများ အဘယ့်ကြောင့် သိနိုင်ကြလိမ့်မည်နည်း။ ပညာရှိ(သုတော်ကောင်း)မှာ ထိုသုံးမျိုး ရှိသောကြောင့်သာ 'ဤလူသည် ပညာရှိတည်း။ သုတော်ကောင်းတည်း' ဟု ပညာရှိများ သိနိုင်ကြ၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုပညာရှိ(သုတော်ကောင်း)သည် မျက်မှောက်ဘဝမှာပင် စိတ်ချမ်းသာမှု၊ ဝမ်းမြောက်မှု သုံးမျိုးကို ခံစားရ၏။ ထိုသုံးမျိုးဟူသည် အဘယ်နည်း။

ပညာရှိသည် အစည်းအဝေးတစ်ခု၌ ဖြစ်စေ၊ လမ်းမပေါ်၌ ဖြစ်စေ၊ လမ်းဆုံ၌ ဖြစ်စေ ရောက်နေ၏။ ထိုအစည်းအဝေး-စသည်၌ တခြားလူများသည် ပါကတိပါတ-စသည်ကို ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၏ ကောင်းကျိုးများကို ပြောကြားနေကြ၏။ ထိုအခါ၌ ပါကတိပါတ-စသည်ကို ရှောင်ကြဉ်ထားသော ပညာရှိ(သုတော်ကောင်း)သည် 'ဤလူများသည် ပါကတိပါတ- စသည်ကို ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၏ ကောင်းကျိုးများကို ပြောကြားနေကြ၏။ ငါ့မှာလည်း ထိုပါကတိပါတ-စသည်ကို ရှောင်ကြဉ်မှု ကုသိုလ်တို့ ရှိနေကြ၏' ဟု အမှတ်ရပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရ၏။

ရဟန်းတို့---ပညာရှိ(သုတော်ကောင်း)သည် မျက်မှောက်ဘဝမှာပင် ပထမဆုံးသော ဤစိတ်ချမ်းသာမှု၊ ဝမ်းမြောက်မှုကို ခံစားရ၏။

ဥ.၃.၁၄၈။ ရဟန်းတို့---နောက်တစ်မျိုးကား အာဏာပိုင်မင်းများ မကောင်းမှုပြုလေ့ရှိသော ဦးသူကို ဖမ်း၍ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှု အမျိုးမျိုး ပြုနေကြသည်ကို ပညာရှိ (သုတော်ကောင်း)သည် တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုအခါ၌ ပညာရှိ (သုတော်ကောင်း)သည် 'ဤသို့ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုများ အပြစ်ရကြောင်း မကောင်းမှုများ ငါ့မှာ မရှိ' ဟု တွေးတောပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရ၏။

ရဟန်းတို့---ပညာရှိ (သုတော်ကောင်း)သည် မျက်မှောက်ဘဝမှာပင် ဤဒုတိယစိတ်ချမ်းသာမှု၊ ဝမ်းမြောက်မှုကိုလည်း ခံစားရ၏။

ဥ.၃.၁၄၉။ ရဟန်းတို့---နောက်တစ်မျိုးကား-ဥပမာ အားဖြင့် ကြီးမားသော တောင်ထွတ်ကြီးတို့၏ အရိပ်များသည် ညနေချမ်းအခါ မြေပေါ်၌ လွှမ်းမိုး ဖြန့်ကြက် ထင်လာကြသကဲ့သို့-

ရဟန်းတို့---ထိုအတူပင် ပညာရှိ(သုတော်ကောင်း)သည် သေခါမနီးမီ ရှေးအခါက ကာယသုခရိုက်၊ ဝီသုခရိုက်နှင့် မနောသုခရိုက်များကို ပြုထားခဲ့၏။ သူ၏ ထိုသုခရိုက်များသည် သုသေခါနီး ညောင်စောင်းပေါ်၌ ဖြစ်စေ၊ အင်းပျဉ်ပေါ်၌ ဖြစ်စေ၊ မြေပေါ်၌ ဖြစ်စေ လေလျောင်းနေသောအခါ သူ့မှာ (ထိုပညာရှိ သုတော်ကောင်း) ထင်လာ၊ မြင်လာ၊ ပေါ်လာကြတော့၏။ ထိုအခါ၌ ထိုပညာရှိ (သုတော်ကောင်း)သည် 'ငါသည် မကောင်းမှုကို မပြုဘဲ ကောင်းမှုကိုသာ ပြုထား၏။ မကောင်းမှုမပြုဘဲ ကောင်းမှု ပြုသူတိုင်း ရောက်ရမည် ဘုံဘဝသို့ တမလွန်ဘဝ၌ ငါ ရောက်ရတော့မည်' ဟု တွေးတော ဆင်ခြင်၏။ ဇိုးရိမ်မှု၊ ပင်ပန်းမှု၊ ငိုကြွေးမှု ကင်း၏။ ရင်ဘတ်စည်တီး၊ အော်ဟစ် မြည်တမ်းမှု ကင်း၏။ တွေ့ဝေခန်းမောခြင်း ကင်း၏။

ရဟန်းတို့---ပညာရှိ(သုတော်ကောင်း)သည် မျက်မှောက်ဘဝမှာပင် ဤတတိယစိတ်ချမ်းသာမှု၊ ဝမ်းမြောက်မှုကိုလည်း ခံစားရ၏။

ရဟန်းတို့---ထိုပညာရှိ(သုတော်ကောင်း)သည် သေသော အခါ၌ ထိုကောင်းမှုများကြောင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရ၏။ ရဟန်းတို့---'တကယ် အလိုရှိအပ်၊ နှစ်သက်အပ်၊ မြတ်နိုးအပ်သော အရာ' ဟု အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက် နတ်ပြည်ကိုသာလျှင် ထိုသို့ ပြောသင့်၏။ ရဟန်းတို့---နတ်ပြည်ချမ်းသာကို ဥပမာပြရန်ပင် မလွယ်ကူ။

ဥ.၃.၁၅၀။ ထိုသို့ ဟောကြားတော်မူသောအခါ၌ ရဟန်းတစ်ပါးက 'မြတ်စွာဘုရား---ဥပမာကို ပြတော်မူနိုင်ပါသလား ဘုရား' ဟု လျှောက်ထားသောအခါ 'ပြတော်မူနိုင်သည်။ ရဟန်း' ဟု မိန့်ကြားတော်မူပြီး ဤသို့ ဥပမာ ပြတော်မူသည်။ ရဟန်းတို့--- ဥပမာအားဖြင့် စကြာဝတေးမင်းမှာ ရတနာစုနစ်ပါး၊ ပြည့်စုံခြင်းလေးပါး ရှိသည် ဆိုပါတော့။

[စကြာဝတေးမင်း၏ ရတနာ စုနစ်ပါး၊ ပြည့်စုံခြင်း လေးပါးတို့ကို ဘုရားရှင် ဟောတော်မူခဲ့သော သုတ္တန်များ ၁ (ဒီဃနိကာယ်)၊ မဟာဝါပါဠိတော်၊ မဟာသုဒဿနသုတ်၊ စာပိုဒ် ၈.၂.၁၃၂။ စာမျက်နှာ ၁၈၆ ၌ ဖြစ်ပါသည်။]

ရဟန်းတို့--- အသိနည်း။ ထိုရတနာစုနစ်ပါး၊ ပြည့်စုံခြင်း လေးပါး ရှိခြင်းကြောင့် စကြာဝတေးမင်းသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နိုင်သလော။

“မြတ်စွာဘုရား---ရတနာတစ်ပါးပါး ရှိလျှင်ပင် စကြာဝတေး မင်းသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နိုင်ပါပြီ။ ရတနာခုနစ်ပါး၊ ပြည့်စုံခြင်းလေးပါး အားလုံးသာ ရှိလျှင်ကား လျှောက်ထား ဖွယ် မရှိတော့ပါ ဘုရား”

ဇ.၃.၀၅၁။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် လက် တစ်ဆုပ်စာမျှသာ ရှိသော ကျောက်ခဲလေးကို ကိုင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့အား ဤသို့ မေးမြန်းတော်မူသည်-

“ရဟန်းတို့--- ဤအရာကို အဘယ်သို့ ထင်ကြသနည်း။ ငါဘုရား ကိုင်ထားသော ဤကျောက်ခဲလေးနှင့် ဟိမဝန္တာ တောင်မင်း ဘယ်က ပို့၍ ကြီးသနည်း”

“မြတ်စွာဘုရား--- ဟိမဝန္တာတောင်မင်းကို ထောက်ဆ လျှင် မြတ်စွာဘုရား ကိုင်တော်မူထားသော ကျောက်ခဲလေး သည် အသေးအမွှားလေးသာ ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။ မပြောပ လောက်။ မနှိုင်းယှဉ်လောက်ပါ ဘုရား”

“ရဟန်းတို့--- ထိုအတူပင် ရတနာခုနစ်ပါး၊ ပြည့်စုံခြင်း လေးပါး ရှိ၍ စကြာဝတေးမင်း ခံစားရသော ချမ်းသာသည် နတ်ချမ်းသာကို ထောက်ဆလျှင် အသေးအမွှားလေးသာ ဖြစ်၏။ မပြောပလောက်။ မနှိုင်းယှဉ်လောက်။

ရဟန်းတို့---ထိုပညာရှိ(သူတော်ကောင်း)သည် အလွန် ကြာမြင့်မှ တစ်ခါတစ်ရံသာ လူဖြစ်လာလျှင်လည်း အဆင့် မြင့်သော အမျိုး၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော အမျိုး၌ ဖြစ်ရ၏။ အဆင်းလှ၏။ ကိုယ်လက်အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ကောင်းမှုကို ပြုပြီး ကွယ်လွန်သောအခါ နတ်ပြည်သို့ ပြန်ရောက်ရ၏။

ရဟန်းတို့---ဥပမာအားဖြင့် လောင်းကစားကြူးသူသည် ပထမအကြိမ် နိုင်ရုံဖြင့်ပင် စည်းစိမ်ဥစ္စာများစွာကို ရနိုင်၏။

သို့သော်ပညာရှိ(သူတော်ကောင်း)တစ်ယောက်ကောင်းမှု ပြု၍ ကွယ်လွန်သောအခါ နတ်ပြည်ရောက်ခြင်း-ဟူသော အောင်နိုင်ခြင်းကသာ ထိုလောင်းကစားနိုင်၍ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရခြင်းထက် သာလွန် မြင့်မြတ်၏။

ရဟန်းတို့---ထိုနတ်ပြည်သည် အကြွင်းမဲ့ သုခ ပြည့်ဝ သော ပညာရှိ(သူတော်ကောင်း)ဘုံ ဖြစ်၏”

ဤတရားတော်ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့သည်မြတ်စွာဘုရား၏တရားတော်ကိုသဘောကျ နှစ်သက်ကြပြီး သာဓုခေါ် ဆုံးခွဲကြလေသည်။

• • • • •

ဒေဝဒူတသုတ်

၉.၃.၁၅၂။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ ဟောကြားတော်မူသည်-

“ရဟန်းတို့--- ဥပမာအားဖြင့် တံခါးပေါက်ချင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်နေသော အိမ်နှစ်လုံး ရှိသည် ဆိုပါတော့။ ထိုအိမ်နှစ်လုံး၏ အလယ်၌ ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်သည် အိမ်တွေထဲသို့ ဝင်ထွက် သွားလာ လှည့်လည်လှုပ်ရှားနေကြသော လူများကို တွေ့မြင်ရသကဲ့သို့ ငါဘုရားသည် ကောင်းမှုကြောင့် လူဘုံ၊ နတ်ဘုံတို့သို့ ရောက်နေကြသူတို့နှင့် မကောင်းမှုကြောင့် ဗြိတ္တ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ငရဲဘုံတို့သို့ ရောက်နေ ကြသူတို့ကို ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ဖြင့် မြင်တော်မူသည်။

၉.၃.၁၅၃။ ရဟန်းတို့--- ငရဲထိန်းတို့သည် ငရဲကျလာသူ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်စီကို ကိုင်၍ ယမမင်းကြီးအား မြကြ၏။ ‘အရှင် ယမမင်း---ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် မိဘကိုလည်း မပြုစု၊ မလုပ်ကျွေးပါ၊ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)တို့ကိုလည်း မရှိသေပါ။ အသက် သိက္ခာ ဂုဏ်ငါကြီးမားသူတို့ကိုလည်း မလေးစားပါ။ ထို့ကြောင့် ဤပုဂ္ဂိုလ်အား ဒဏ်ထားတော်မူပါ’ဟု လျှောက်ထားကြသည်။

ထိုအခါ၌ ယမမင်းကြီးက ဤသို့ မေးမြန်းစိစစ်၏-

‘အမောင် ယောက်ျား--- လူ့ပြည်မှာ နတ်တမန် ငါးပါးကို မတွေ့မြင်ခဲ့ဖူးဘူးလား’

‘အရှင်မင်းကြီး--- မတွေ့မြင်ခဲ့ဖူးပါ။’

‘အမောင်ယောက်ျား--- လူ့ပြည်မှာ (၁) ကလေးသူငယ်၊ (၂) သူအို၊ (၃) သူနာ၊ (၄) အကျဉ်းသမား၊ (၅) သူသေ-တို့ကို မတွေ့မြင်ခဲ့ဖူးဘူးလား’

‘အရှင်မင်းကြီး--- တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးပါ၏’

‘အမောင်ယောက်ျား--- ထိုသို့တွေ့မြင်သောအခါ ‘ဤကလေးကဲ့သို့ ငါလည်း ပဋိသန္ဓေ နေရဦးမည်၊ ဤသူအိုကြီးကဲ့သို့ အိုရဦးမည်၊ ဤသူနာကြီးကဲ့သို့ နာရဦးမည်၊ မကောင်းမှုပြုသူများသည် ဤအကျဉ်းသမားကဲ့သို့ ဤဘဝ၌ပင် အမျိုးမျိုး ညှဉ်းဆဲခံရနိုင်သည်။ နောင်ဘဝ၌ ပြောရရာပင် မရှိတော့။ ဤသူသေကြီးကဲ့သို့ သေရဦးမည်၊ ဒါကြောင့်ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်တို့ဖြင့် ကောင်းမှုကို ပြုမည်-ဟု မစဉ်းစားခဲ့ဖူးဘူးလား’

‘အရှင်မင်းကြီး--- မစဉ်းစားခဲ့ဖူးပါ။ မေ့လျော့နေခဲ့မိပါ၏’

‘အမောင်ယောက်ျား---သင်သည် မေ့လျော့ခဲ့သည့် အတွက် ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်တို့ဖြင့် ကောင်းမှုကို မပြုခဲ့။ အမောင်ယောက်ျား--- သင် မေ့လျော့ခဲ့သည်နှင့် လျော်ညီ အောင် သင့်အား အပြစ်မေးကြလိမ့်မည်။ သင်၏ ထို မကောင်းမှုကို အမေ၊ အဖေ၊ အမိကို၊ အစ်မ၊ ခွေးမျိုး သားချင်း၊ သမား၊ ဗြာဟ္မာ၊ နတ်ဗြာဟ္မာများက ပြုခဲ့ကြသည် မဟုတ်။ သင်ကိုယ်တိုင်သာ ပြုခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သင် ကိုယ်တိုင်သာ ထိုမကောင်းမှု၏ အကျိုးကို ခံစားရမည်’ဟု ယမမင်းကြီးက ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၏။

ဥ.၃.၁၅၄။ ရဟန်းတို့--- ယမမင်းကြီးသည် ထိုငရဲ ကျလာသူအား နတ်တမန် ငါးပါးအကြောင်းကို မေးမြန်း စိစစ်ပြီးသောအခါ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ၌ ငရဲကျလာသူကို ငရဲထိန်းများက ငါးချက်စိုက် ညှဉ်းဆဲမှ စသော ညှဉ်းဆဲမှ အမျိုးမျိုးကို ပြု၍ ငရဲကြီးထဲသို့ ပစ်ချခဲ့ကြသည်။

[ညှဉ်းဆဲမှ အမျိုးမျိုးနှင့် ငရဲကြီး၏ အနေအထားကို ဘုရားရှင်ဟောတော်မူခဲ့သော သတ္တန်များ ၂ (မဇ္ဈိမနိကာယ်)၊ ဥပပိဋကသမ္ဘင်္ဂ၊ သုညဘဝ၊ ဗာလပုတ္တိတသုတ်၊ စာပိဋ ဥ.၃.၁၄၁။ စာမျက်နှာ ၇၇၄ ၌ ပြန်ပြန်]

ဥ.၃.၁၅၅။ ရဟန်းတို့--- ထိုငရဲကြီး၏ အရှေ့ဘက်နံရံမှ ထတောက်သော မီးတောက်သည် အနောက်ဘက်နံရံကို ထိရိုက်၏။ အနောက်ဘက်နံရံမှ ထတောက်သော မီး တောက်သည် အရှေ့ဘက်နံရံကို ထိရိုက်၏။ မြောက်ဘက် နံရံမှ ထတောက်သော မီးတောက်သည် တောင်ဘက်နံရံ ကို ထိရိုက်၏။ တောင်ဘက်နံရံမှ ထတောက်သော မီး တောက်သည် မြောက်ဘက်နံရံကို ထိရိုက်၏။ အောက် အပြင်မှ ထတောက်သော မီးတောက်သည် အထက်အဖိုးကို ထိရိုက်၏။ အထက်အဖိုးမှ တောက်လာသော မီးတောက် သည် အောက်အပြင်ကို ထိရိုက်၏။ ထိုငရဲကြီး၌ ငရဲသား သည် မြင်းထန်၊ ကြွေးတန်၊ ပူလောင်သော ဝေဒနာများကို ခံစားရ၏။ မကောင်းမှု မကုန်သမျှ သူသည် မသေဆုံး။

ရဟန်းတို့--- ထိုငရဲကြီး၏ အရှေ့တံခါးပွင့်သောအခါ- ဆိုသည်မှာ ရှိ၏။ သို့သော် အလွန်ကြာမြင့်မှ တစ်ခါသာ ပွင့်၏။ ထိုအခါ၌ ငရဲသားသည် လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ပြေး၏။ ထိုသို့ ပြေးပြေးသော အခါ အရေလှေ၊ အရေပါး၊ အသား၊ အကြောတို့ကို မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်တော့၏။ အရိုး တို့မှ မီးခိုးများ အထွက်လာတော့၏။ မီးတွေလောင်၊ မီးခိုးတွေ အူနေသည့်အတွက် မြေကြွသော်လည်း ပကတိအတိုင်း မကြွသကဲ့သို့သာ ဖြစ်၏။ ထိုငရဲသား တံခါးနားသို့ ရောက်

သော အခါ၌ တံခါးသည် ပိတ်သွား၏။ မကောင်းမှု မကုန် သေးသမျှ ငရဲသားသည် မသေဘဲ ထိုငရဲကြီး၌ ဒုက္ခကြီးစွာ ခံရ၏။ အနောက်ဘက်တံခါး၊ မြောက်ဘက်တံခါး၊ တောင် ဘက်တံခါးများ ပွင့်သော အခါလည်း ထို့အတူပင် ဖြစ်၏။

တစ်ဖန် ပြန်၍ အရှေ့ဘက်တံခါး ပွင့်သောအခါသည် ရှိ၏။ သို့သော် အလွန်ကြာမြင့်မှ တစ်ခါသာ ပွင့်၏။ ထိုအခါ၌ ငရဲသားသည် လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ပြေးသွား၏။ ထိုသို့ ပြေးသွားသောအခါ အရေပါး၊ အရေလှေ၊ အသား၊ အကြော တို့ကို မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်တော့၏။ အရိုးများမှ မီးခိုးများ ထွက်လာကြတော့၏။ မြေမြောက်ကြသောအခါ၌ ပကတိအတိုင်း မမြေ့ကပ်ကြသကဲ့သို့သာ ဖြစ်၏။ ငရဲသား သည် ထိုတံခါးပေါက်မှ ထွက်သွား၏။

ဥ.၃.၁၅၆။ ရဟန်းတို့--- ထိုငရဲကြီး၏ အခြားမဲ့၌ ကြီးမားသော မစင်ဘင်ပင် ငရဲတစ်မျိုး ဆက်စပ်လျက် တည် ရှိ၏။ ငရဲသားသည် ထိုငရဲ၌ ကျရောက်သွား၏။ ရဟန်းတို့ ---ထိုငရဲ၌ အပ်နှံထားသော ပိုးကောင်ကြီးများ ရှိကြ၏။ ထိုပိုးကောင်ကြီးများက ငရဲသား၏ အရေပါး၊ အရေလှေ၊ အသား၊ အကြော၊ အရိုးတို့ကို နှုတ်သီးကြီးများဖြင့် ထိုးဖောက် ဖြတ်ကြ၏။ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီကို စားကြ၏။ မကောင်းမှု မကုန် သေးသမျှ ငရဲသားသည် မသေဘဲ ထိုငရဲ၌ ဒုက္ခကြီးစွာ ခံစားရ၏။ (၁)

ရဟန်းတို့--- ထိုမစင်ဘင်ပင်ငရဲ၏ အခြားမဲ့၌ ကြီးမား သော ပြာပူငရဲတစ်မျိုး ဆက်စပ်လျက် တည်ရှိ၏။ ငရဲသား သည် ထိုပြာပူငရဲ၌ ကျရောက်သွား၏။ မကောင်းမှု မကုန် သေးသမျှ ငရဲသားသည် မသေဘဲ ထိုငရဲ၌ ဒုက္ခကြီးစွာ ခံစား ရ၏။ (၂)

ရဟန်းတို့---ထိုပြာပူငရဲ၏ အခြားမဲ့၌ ကြီးမားသော လက်ပံတောငရဲတစ်မျိုး တစ်ဆက်တည်း ရှိ၏။ အထက် တစ်ယူဇနာ မြင့်၏။ ဆယ့်ခြောက်သစ်ရှည်သော ဆူးများ ပါရှိ၏။ တစ်တောလုံး မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေ၏။ ထိုလက်ပံငရဲများပေါ်သို့ တက်ခိုင်း၊ ဆင်းခိုင်းကြ၏။ မကောင်း မှု မကုန်သေးသမျှ ငရဲသားသည် မသေဘဲ ထိုငရဲ၌ ဒုက္ခ ကြီးစွာ ခံစားရ၏။ (၃)

ရဟန်းတို့---ထိုပြာပူငရဲ၏ အခြားမဲ့၌ ကြီးမားသော ငရဲ တစ်ခု တစ်ဆက်တည်း ရှိ၏။ ထိုငရဲသည် သန့်လျက်တော ငရဲ ဖြစ်၏။ ထိုငရဲ၌ သန့်လျက်ရွက်အသွားရှိသော သစ်ပင် များ ရှိကြ၏။ ငရဲသားသည် ထိုတောထဲသို့ ဝင်သွားရ၏။ လေတိုက်တော်၍ ထိုတောမှ သန့်လျက်အရွက်များ ကြွေကျ ကြသော အခါ ငရဲသား၏ လက်ကိုလည်း ဖြတ်ကြ၏။ မြေကို

လည်း ခြတ်ကြ၏။ လက်ခြေကိုလည်း ခြတ်ကြ၏။ နားရွက်ကိုလည်း ခြတ်ကြ၏။ နှာခေါင်းကိုလည်း ခြတ်ကြ၏။ နား၊ နှာခေါင်းကိုလည်း ခြတ်ကြ၏။ သို့သော် မကောင်းမှု မကုန်သေးသမျှ ငရဲသားသည် မသေဘဲ ထိုင်ရ၍ ဒုက္ခကြီးစွာ ခံစားရ၏။ (၄)

ရဟန်းတို့---ထိုသန်လျက်တောငရဲ၏ အခြားခွဲ၌ ကြီးမားသော ငရဲတစ်ခုရှိ၏။ ထိုငရဲသည် ကြိမ်ပိုက်ချောင်း ငရဲဟု ခေါ်သော ကြေးနီမြစ်ငရဲ ဖြစ်၏။ ငရဲသားသည် ထိုမြစ်ထဲသို့ ကျသွား၏။ ငရဲသားသည် ထိုမြစ်ထဲ၌ ရေစန့်သို့လည်း မျောသွား၏။ ရေဆန်သို့လည်း မျောသွား၏။ (လွန်းထိုးသကဲ့သို့ ဖြစ်စေရရှိ၏။) မကောင်းမှု မကုန်သေးသမျှ ငရဲသားသည် မသေဘဲ ထိုင်ရ၍ ဒုက္ခကြီးစွာ ခံစားရ၏။

ဥ.၃.၁၅၇။ ရဟန်းတို့--- ထိုငရဲသားကို ငရဲထိန်းတို့က သံများချိတ်ကြီးဖြင့် ဆည်တင်၍ ကုန်းပေါ်၌ တင်ထားကြ၏။ 'အမောင် ယောက်ျား--- ဘာကို အလိုရှိသနည်း'ဟုလည်း ဖော်ကြ၏။ ထိုအခါ၌ ငရဲသားက 'ကျွန်ုပ် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေပါသည်'ဟု ဖြေကြား၏။ ရဟန်းတို့---ထိုအခါ၌ ငရဲထိန်းများက ငရဲသား၏ ပါးစပ်ကို အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေသော သံချွန်းကြီးဖြင့် ဖြိုဟ၍ ထိုပါးစပ်ထဲသို့ အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေသော သံတွေခဲကို ထည့်ကြ၏။ ထိုသံတွေခဲသည် ငရဲသား၏ နှုတ်ခမ်း၊ ပါးစပ်၊ လည်ချောင်း၊ ရင်ဘတ်တို့ကို လောင်ပြီး အူမ၊ အူသိမ်တို့ကို တိုက်ဆွဲကာ အောက်ပိုင်းမှ ထွက်သွား၏။ မကောင်းမှု မကုန်သေးသမျှ ငရဲသားသည် မသေဘဲ ထိုင်ရ၍ ဒုက္ခကြီးစွာ ခံစားရ၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုငရဲသားကို ငရဲထိန်းတို့က 'အမောင် ယောက်ျား---ဘာကို အလိုရှိပါသနည်း'ဟု မေးကြ၏။ ထိုအခါ၌ ငရဲသားက 'ကျွန်ုပ် စေတောလုပ်သည်'ဟု ဖြေကြား၏။ ရဟန်းတို့--- ထိုအခါ၌ ငရဲထိန်းများက ငရဲသား၏ ပါးစပ်ကို အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေသော သံချွန်းကြီးဖြင့် ဖြိုဟ၍ ထိုပါးစပ်ထဲသို့ ပွက်ပွက်ဆူနေသော ကြေးနီရည်များကို လောင်းထည့်ကြ၏။ ထိုကြေးနီရည်က ငရဲသား၏ နှုတ်ခမ်း၊ ပါးစပ်၊ လည်ချောင်း၊ ရင်ဘတ်တို့ကို လောင်ပြီး အူမ၊ အူသိမ်တို့ကို တိုက်ဆွဲကာ အောက်ပိုင်းမှ ထွက်သွား၏။ မကောင်းမှု မကုန်သေးသမျှ ငရဲသားသည် မသေဘဲ ထိုင်ရ၍ ဒုက္ခကြီးစွာ ခံစားရ၏။ ရဟန်းတို့--- ထိုငရဲသားကို ငရဲထိန်းတို့က ငရဲကြီး(အဝီစိငရဲ)ထဲသို့ တစ်ဖန် ပစ်ချကြပြန်၏။

ရဟန်းတို့---ရှေး၌ မြစ်ဖူးသည်ကား 'မကောင်းမှု အကုသိုလ် မြေကြသူများသည် ဤကဲ့သို့သော ညှဉ်းဆဲမှု အမျိုးမျိုး အမြဲခံကြရ၏။ ငါလည်း လူ့ဘဝကို ရှု ဘုရားလည်း လောက၌ ပွင့်၊ ငါလည်း ထိုဘုရားကို ဆည်းကမ်း၊ ထိုဘုရားကလည်း ငါ့အား တရားဟော၊ ငါကလည်း ထိုဘုရား၏ တရားတော်ကို သိရလျှင် အလွန်ကောင်းမည်'ဟု ယမမင်ကြီးသည် စဉ်းစား၏။

ရဟန်းတို့--- ဤအကြောင်းအရာကို တခြားသကော၊ ဩဗ္ဗာက(သုတေတိဓဇ် သူတော်မြတ်)တို့ထံမှ ကြားဖူးပြီး ဟောပြသည် ဟုတ်။

ငါ့ဘုရား ကိုယ်တိုင် တကယ် သိပြီး၊ မြင်ပြီး၊ ထင်ရှားစွာ သိမြင်ပြီးသော အကြောင်းအရာကိုသာ ငါ့ဘုရား ဟောတော်မူ၏။

ထိုသို့ ဟောကြားတော်မူပြီး ဤဂါထာများကိုလည်း ဆက်လက် ဟောကြားတော်မူသည်။

ဥ.၃.၁၅၈။ နတ်တမန်တို့က တိုက်တွန်းပါလျက် လူသားတို့က မေ့လျော့နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုလူများသည် အပါယ်ဘုံသို့ ရောက်ကြပြီး ကြာမြင့်စွာ ပူဆွေးသောက ရောက်ကြရ၏။

လောက၌ နတ်တမန်တို့က တိုက်တွန်းနှိုးဆော်သော အခါ သူတော်သူမြတ်တို့သည် သူတော်ကောင်းတရားကို တစ်ခါတစ်ရံမျှ မမေ့ကြ။

ပဋိသန္ဓေနေကြောင်း၊ သေကြောင်းဖြစ်သော အစွဲအလမ်းကို ဘေးအန္တရာယ်ဟု ရှုမြင်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ပဋိသန္ဓေ နေခြင်း၊ သေခြင်းကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ကြ၊ ဆိုက်ရောက်ကြ၏။

ထိုသူတော်သူမြတ်များသည် ဘေးကင်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြ၍ ချမ်းသာကြ၏။ မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် ကိလေသာအပူဝေ၍ ငြိမ်းအေးကြ၏။ ဘေးရန်အားလုံး ဒုက္ခအားလုံးကို လွန်မြောက်ကြ၏။

၄။ ဝိဘင်္ဂဝဂ်

၁

ဘဒ္ဒေကရတ္တသုတ်

ဇ.၃.၁၅၉။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့---သင်တို့အား ဘဒ္ဒေကရတ္တသုတ်ကို အကျဉ်းရော အကျယ်ပါ ဟောပြမည်။ ကောင်းမွန်စွာ နာယူကြ၊ နှလုံးသွင်းကြ" ဟု မိန့်ကြားတော်မူပြီး ဤသို့ အကျဉ်း ဟောပြတော်မူသည်။

အတိတ်ခန္ဓာသို့ အစဉ် မလိုက်သင့်၊ အနာဂတ်ခန္ဓာကို မတောင့်တသင့်၊ အတိတ်ခန္ဓာသည် ချုပ်ပျောက်သွားပြီ။ အနာဂတ်ခန္ဓာလည်း မရောက်လာသေး။

မိမိရှုမှတ်သော ဗုဒ္ဓုပ္ပန်တရား၌ မလှုပ်ရှား၊ မယိမ်းယိုင်ဘဲ မဖောက်ပြန်ဘဲ (နိုင်နိုင်မြဲမြဲ) ရှိမှတ်ရ၏။ ထိုသို့ ရှိမှတ်ခြင်းကို ပညာရှိသည် အဖန်ဖန် ပွားများသင့်၏။

ပြုလုပ်အားထုတ်ဖွယ်ကို ယနေ့ပင် ပြုလုပ်အားထုတ်သင့်၏။ မနက်ဖြန်ခါမှ သေမည်-ဟု မည်သူမျှ မသိနိုင်ပေ။ မီး၊ လက်နက်၊ အဆိပ်-အစရှိသော သေကြောင်းတရားများသည် သေမင်း၏

စစ်တပ်များ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ စစ်တပ် များစွာရှိသော သေမင်းနှင့် ချိန်းချက်ထားခြင်း အလျှင်းမရှိကြပေ။

နေ့ရော့ညပါ မပျင်းမရိ ဤသို့ နေထိုင် အားထုတ်လေ့ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို "တကယ် အခါကောင်းနှင့် ကြုံသော ပုဂ္ဂိုလ်" ဟု ကိလေသာ အပူဝေး၍ ငြိမ်းအေးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောပြတော်မူ၏။

အကျယ်ကား

ဇ.၃.၁၆၀။ ရဟန်းတို့---အတိတ်ခန္ဓာသို့ အစဉ်လိုက် ပုံသည် အဘယ်နည်း။

ရဟန်းတို့--- 'ငါသည် အတိတ်ကာလက ဤသို့ ရုပ်ရှိသူ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်' ဟု အတိတ်ရုပ်အပေါ်၌ နှစ်သက် မက်မောမှုကို အစဉ်တစိုက် လိုက်စေ၏။ အဖန်ဖန် ဖြစ်စေ၏။ 'ငါသည် အတိတ်ကာလက ဤသို့ ဝေဒနာရှိသူ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်' ဟု အတိတ်ဝေဒနာအပေါ်၌ နှစ်သက်မက်မောမှုကို အစဉ်တစိုက် လိုက်စေ၏။ အဖန်ဖန် ဖြစ်စေ၏။ 'ငါသည် အတိတ်

ကာလက ဤသို့ သညာရှိသူ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် ဟု အတိတ် သညာအပေါ်၌ နှစ်သက်မက်မောမှုကို အစဉ်တစိုက် လိုက် စေ၏။ အဖန်ဖန် ဖြစ်စေ၏။ 'ငါသည် အတိတ်ကာလက ဤသို့ သင်္ခါရ ရှိသူ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် ဟု အတိတ်သင်္ခါရအပေါ်၌ နှစ်သက်မက်မောမှုကို အစဉ်တစိုက် လိုက်စေ၏။ အဖန်ဖန် ဖြစ်စေ၏။' ငါသည် အတိတ်ကာလက ဤသို့ ဝိညာဉ်ရှိသူ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် ဟု အတိတ်ဝိညာဉ်အပေါ်၌ နှစ်သက်မက်မော မှုကို အစဉ်တစိုက် လိုက်စေ၏။ အဖန်ဖန် ဖြစ်စေ၏။

ရဟန်းတို့--- ဤကား အတိတ်ဓန္ဓာသို့ အစဉ်လိုက်ပုံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့--- အတိတ်ဓန္ဓာသို့ အစဉ်မလိုက်ပုံသည် အဘယ်နည်း။

ရဟန်းတို့--- 'ငါသည် အတိတ်ကာလက ဤသို့ ရုပ်ရှိသူ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် ဟု တွေး၍ ထိုအတိတ်ရုပ်အပေါ်၌ နှစ်သက် မက်မောမှုကို အစဉ်တစိုက် မလိုက်စေ၊ အဖန်ဖန် မဖြစ်စေ။ ထို့အတူ အတိတ်ဝေဒနာ-စသည်တို့အပေါ်၌လည်း နှစ်သက် မက်မောမှုကို အစဉ်တစိုက် မလိုက်စေ၊ အဖန်ဖန် မဖြစ်စေ။

ရဟန်းတို့--- ဤကား အတိတ်ဓန္ဓာသို့ အစဉ်မလိုက်ပုံ ဖြစ်၏။

ဥ.၃.၁၆၁။ ရဟန်းတို့--- အနာဂတ်ဓန္ဓာကို တောင့်တပုံ သည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့--- 'ငါသည် နောင်အခါ၌ ဤသို့ ရုပ်ရှိသူ ဖြစ်ရပါလိမ့်' ဟု အနာဂတ်ရုပ်အပေါ်၌ နှစ်သက်မက်မောမှုကို အစဉ်တစိုက် လိုက်စေ၏။ အဖန်ဖန် ဖြစ်စေ၏။ ထို့အတူ အနာဂတ် ဝေဒနာ-စသည်တို့အပေါ်၌ လည်း နှစ်သက် မက်မောမှုကို အစဉ်တစိုက် လိုက်စေ၏။ အဖန်ဖန် ဖြစ်စေ၏။

ရဟန်းတို့--- ဤကား အနာဂတ်ဓန္ဓာကို တောင့်တပုံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့--- အနာဂတ်ဓန္ဓာကို မတောင့်တပုံသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့--- 'ငါသည် နောင်အခါ၌ ဤသို့ ရုပ်ရှိသူ ဖြစ်ရပါလိမ့်' ဟု အနာဂတ်ရုပ်အပေါ်၌ နှစ်သက် မက်မောမှုကို အစဉ်တစိုက် မလိုက်စေ၊ အဖန်ဖန် မဖြစ်စေ။ ထို့အတူ အနာဂတ်ဝေဒနာ-စသည်တို့အပေါ်၌လည်း နှစ်သက်မက်မောမှုကို အစဉ်တစိုက် မလိုက်စေ၊ အဖန်ဖန် မဖြစ်စေ။

ရဟန်းတို့--- ဤကား အနာဂတ်ဓန္ဓာကို မတောင့်တပုံ ဖြစ်၏။

ဥ.၃.၁၆၂။ ရဟန်းတို့--- ပစ္စုပ္ပန်တရားတို့၌ အဘယ်သို့ လှုပ်ရှား ယိမ်းယိုင်သနည်း ဟူမူ-

လောက၌ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည်

(က) ရုပ်သည်ပင် အတ္တ။

(ခ) ကျန်ဓန္ဓာလေးပါးသည် အတ္တ၊ ထိုအတ္တသည် ရုပ်နှင့် တွဲနေ၏။

(ဂ) ကျန်ဓန္ဓာလေးပါးသည် အတ္တ၊ ထိုအတ္တထဲ၌ ရုပ် ရှိ၏။

(ဃ) ကျန်ဓန္ဓာလေးပါးသည် အတ္တ၊ ရုပ်ထဲ၌ ထိုအတ္တ ရှိ၏-ဟု ထပ်တလဲလဲ ရှု၏။

ဝေဒနာ-စသည်ကိုလည်း ထိုအတူပင် ရှု၏။

ရဟန်းတို့--- ဤကား ပစ္စုပ္ပန်တရားတို့၌ လှုပ်ရှား ယိမ်းယိုင်ပုံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့--- ပစ္စုပ္ပန်တရားတို့၌ မလှုပ်ရှား မယိမ်းယိုင်ပုံ သည် အဘယ်နည်း။ ဤဘာသာနာတော်၌ ဘုရားသားတော် သည်

(က) ရုပ်သည်ပင် အတ္တ၊

(ခ) ကျန်ဓန္ဓာလေးပါးသည် အတ္တ၊ ထိုအတ္တသည် ရုပ်နှင့် တွဲနေ၏။

(ဂ) ကျန်ဓန္ဓာလေးပါးသည် အတ္တ၊ ထိုအတ္တထဲ၌ ရုပ်ရှိ၏။

(ဃ) ကျန်ဓန္ဓာလေးပါးသည် အတ္တ၊ ရုပ်ထဲ၌ ထိုအတ္တ ရှိ၏-

ဟု မရှုမှတ်။ ကျန်ဓန္ဓာလေးပါးကိုလည်း ထိုကဲ့သို့ မရှုမှတ်။

ရဟန်းတို့--- ဤကား ပစ္စုပ္ပန်တရားတို့၌ မလှုပ်ရှား မယိမ်းယိုင်ပုံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့--- ဘဒ္ဒေကရတ္တသုတ်၏ အကျဉ်း၊ အကျယ်- ဆိုသည်မှာ ဤသည်ပင် ဖြစ်၏ ဟု ဟောကြားတော်မူ၏။

ရဟန်းများလည်း ဗြဟ္မစွာဘုရား၏ တရားတော်ကို သဘောကျနှစ်သက်ပြီး သာဓုခေါ်ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

မဟာကဇ္ဇာနဘဒ္ဒေကရတ္တသုတ်

၉.ပ.၁၆၃။ အခါတစ်ပါး၌ ရာဇဗြိုဟ်မြို့ တပေါဒါရုံကျောင်း တိုက်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်။ ထို အခါ၌ မြတ်စွာဘုရားက အရှင်သမိဒ္ဓိနှင့် တကွ တချို့ ရဟန်းတို့အား အတိတ်သို့လည်း အစဉ်လိုက်ရာ-စသော ဂါထာလေးပုဒ်ကိုသာ ဟောပြောတော်မူသည်။ ထိုဂါထာ လေးပုဒ်၏ အဓိပ္ပါယ်အကျယ်ကို ဟောပြောတော်မူသော နေရာမှ ထတော်မူ၍ ကျောင်းတော်သို့ ဝင်တော်မူသည်။

၉.ပ.၁၆၄။ ထိုအခါ၌ ရဟန်းများက ထိုဂါထာလေးပုဒ်၏ အကျယ်အဓိပ္ပါယ်ကို အရှင်မဟာကဇ္ဇာနအား မေးမြန်း လျှောက်ထားခဲ့ကြသည်။ အရှင်မဟာကဇ္ဇာနက ရဟန်း တို့အား ဤသို့ မြေကြားတော်မူသည်-

၉.ပ.၁၆၅။ "ငါ့ရှင်တို့---အတိတ်သို့ အစဉ်လိုက်ပုံသည် အဘယ်နည်း။ ငါ့ရှင်တို့---'အတိတ်ကာလက ငါ့မှာ ဤသို့ မျက်စိ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ဤသို့ အဆင်းများ ဖြစ်ခဲ့ကြ (မြင်ခဲ့ရ) ဖူးသည်'ဟု တွေး၍ ထိုအတိတ်က မျက်စိနှင့် အဆင်း အပေါ်၌ တပ်မက်စွဲလမ်းမှုနှင့် ဆက်စပ်သော နှစ်သက်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ နှစ်သက်စိတ်က တပ်မက်စွဲလမ်းမှုနှင့် ဆက်စပ်သောကြောင့် ထိုအတိတ်က မျက်စိနှင့် အဆင်းကို အလွန် ခင်တွယ် မြတ်နိုးသည်။ ထိုအတိတ်က မျက်စိနှင့် အဆင်းကို အလွန် ခင်တွယ် မြတ်နိုးသူသည် အတိတ်သို့

အစဉ်လိုက်ရာ ရောက်၏။ ထို့အတူ အတိတ်က-

နားနှင့် အသံ၊
နာခေါင်းနှင့် အနံ့၊
လျှာနှင့် အရသာ၊
ကိုယ်နှင့် အတွေ့အထိ၊
ဘဝင်စိတ်နှင့် သိစရာသာဘောတို့ကို

အလွန် ခင်တွယ်မြတ်နိုးသူသည် အတိတ်သို့ အစဉ် လိုက်ရာ ရောက်၏။

ငါ့ရှင်တို့--- ဤကား အတိတ်သို့ အစဉ်လိုက်ပုံ ဖြစ်၏။

ငါ့ရှင်တို့--- အတိတ်သို့ အစဉ်မလိုက်ပုံသည် အဘယ် နည်း။ ငါ့ရှင်တို့---'အတိတ်ကာလက ငါ့မှာ ဤသို့ မျက်စိ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ဤသို့ အဆင်းများ ဖြစ်ခဲ့ကြ (မြင်ခဲ့ရ)ဖူးသည်' ဟု တွေး၍ ထိုအတိတ်က မျက်စိနှင့် အဆင်းအပေါ်၌ တပ် မက်မှု စွဲလမ်းမှုနှင့် မဆက်စပ်သော သိစိတ်တစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ် လာသည်။ သိစိတ်က တပ်မက်စွဲလမ်းမှုနှင့် မဆက်စပ် သောကြောင့် ထိုအတိတ်က မျက်စိနှင့် အဆင်းကို မခင် တွယ် မမြတ်နိုး။ ထိုအတိတ်က မျက်စိနှင့် အဆင်းကို မခင် တွယ် မမြတ်နိုးသူသည် အတိတ်သို့ အစဉ်လိုက်ရာ မရောက်။ ထို့အတူ အတိတ်က-

နာနှင့် အသံ၊
နာခေါင်းနှင့် အနံ့၊
လျှာနှင့် အရသာ၊
ကိုယ်နှင့် အတွေ့အထိ၊
ဘဝင်စိတ်နှင့် သိစရာသဘောတို့ကို-

မခင်တွယ် မမြတ်နိုးသူသည် အတိတ်သို့ အစဉ်လိုက်ရာ မရောက်။

ဥ.၃.၁၆၆။ ငါရှင်တို့--- အနာဂတ်ကို တောင့်တပုံသည် အဘယ်နည်း။ ငါရှင်တို့--- 'နောင်အခါ ငါ့မှာ ဤသို့ ဖျက်စီး ရှိပါစေ၊ ဤသို့ အဆင်းများ ဖြစ်ကြပါစေ'ဟု မရသေးသော ဖျက်စီးနှင့် အဆင်းကို ရရှိရာ စိတ်ကို စွဲမြဲစွာထားသည်။ စိတ်ကို စွဲမြဲစွာထားခြင်းကြောင့် ထိုမရသေးသော ဖျက်စီးနှင့် အဆင်းကို ခင်တွယ် မြတ်နိုးနေသည်။ ထိုမရသေးသော ဖျက်စီးနှင့်အဆင်းကို ခင်တွယ် မြတ်နိုးသူသည် အနာဂတ်ကို တောင့်တရာ ရောက်၏။ ထို့အတူ မရသေးသော-

နား နှင့် အသံ၊
နာခေါင်းနှင့် အနံ့၊
လျှာနှင့် အရသာ၊
ကိုယ်နှင့် အတွေ့အထိ၊
ဘဝင်စိတ်နှင့် သိစရာသဘောတို့ကို-

ခင်တွယ်မြတ်နိုးသူသည် အနာဂတ်ကို တောင့်တရာ ရောက်၏။

ငါရှင်တို့--- ဤကား အနာဂတ်ကို တောင့်တပုံ ဖြစ်၏။

ငါရှင်တို့--- အနာဂတ်ကို မတောင့်တပုံသည် အဘယ် နည်း။ ငါရှင်တို့--- 'နောင်အခါ ငါ့မှာ ဤသို့ ဖျက်စီးရှိပါစေ၊ ဤသို့ အဆင်းများ ဖြစ်ကြပါစေ'ဟု မရသေးသော ဖျက်စီးနှင့် အဆင်းကို ရရှိရာ စိတ်ကို စွဲမြဲစွာ ထား။ စိတ်ကို စွဲမြဲစွာ ထားခြင်းကြောင့် ထို မရသေးသော ဖျက်စီးနှင့် အဆင်းကို မခင်တွယ် မမြတ်နိုး။ ထိုမရသေးသော ဖျက်စီးနှင့် အဆင်းကို မခင်တွယ် မမြတ်နိုးသူသည် အနာဂတ်ကို တောင့်တရာ မရောက်။ ထို့အတူ မရသေးသော-

နားနှင့် အသံ
နာခေါင်းနှင့် အနံ့
လျှာနှင့် အရသာ
ကိုယ်နှင့် အတွေ့အထိ
ဘဝင်စိတ်နှင့် သိစရာသဘောတို့ကို

မခင်တွယ် မမြတ်နိုးသူသည် အနာဂတ်ကို တောင့်တရာ မရောက်။

ငါရှင်တို့--- ဤကား အနာဂတ်ကို မတောင့်တပုံ ဖြစ်၏။

ဥ.၃.၁၆၇။ ငါရှင်တို့--- ပစ္စုပ္ပန်တရားတို့၌ လှုပ်ရှား ယိမ်းယိုင်ပုံသည် အဘယ်နည်း။ ငါရှင်တို့--- ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်သော ဖျက်စီးနှင့် အဆင်းအပေါ်၌ တပ်မက်စွဲလမ်းခြင်းနှင့် ဆက် စပ်သော အသိစိတ် ဖြစ်လျှင် ထိုအသိစိတ်၏ တပ်မက် စွဲလမ်းခြင်းနှင့် ဆက်စပ်မှုကြောင့် ထိုဖျက်စီးနှင့် အဆင်းကို ခင်တွယ် မြတ်နိုးသည်။ ထိုဖျက်စီးနှင့် အဆင်းကို ခင်တွယ် မြတ်နိုးသူသည် ပစ္စုပ္ပန်တရားတို့၌ လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်ရာ ရောက်၏။ ထို့အတူ ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်သော-

နားနှင့် အသံ၊
နာခေါင်းနှင့် အနံ့၊
လျှာနှင့် အရသာ၊
ကိုယ်နှင့် အတွေ့အထိ၊
ဘဝင်စိတ်နှင့် သိစရာသဘောတို့ကို-

ခင်တွယ် မြတ်နိုးသူသည် ပစ္စုပ္ပန်တရားတို့၌ လှုပ်ရှား ယိမ်းယိုင်ရာ ရောက်၏။

ငါရှင်တို့--- ဤကား ပစ္စုပ္ပန်တရားတို့၌ လှုပ်ရှား ယိမ်း ယိုင်ပုံ ဖြစ်၏။

ငါရှင်တို့--- ပစ္စုပ္ပန်တရားတို့၌ မလှုပ်ရှား မယိမ်းယိုင်ပုံ သည် အဘယ်နည်း။

ငါရှင်တို့--- ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်သော ဖျက်စီးနှင့် အဆင်းအပေါ်၌ တပ်မက်စွဲလမ်းမှုကင်းသော အသိစိတ် ဖြစ်လျှင် ထိုအသိ စိတ်၏ တပ်မက်စွဲလမ်းမှု ကင်းခြင်းကြောင့် ထိုဖျက်စီးနှင့် အဆင်းကို မခင်တွယ် မမြတ်နိုး။ ထိုဖျက်စီးနှင့် အဆင်းကို မခင်တွယ် မမြတ်နိုးသူသည် ပစ္စုပ္ပန်တရားတို့၌ လှုပ်ရှား ယိမ်းယိုင်ရာ မရောက်။ ထို့အတူ ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်သော-

နားနှင့် အသံ
နာခေါင်းနှင့် အနံ့
လျှာနှင့် အရသာ
ကိုယ်နှင့် အတွေ့အထိ
ဘဝင်စိတ်နှင့် သိစရာသဘောတို့ကို

မခင်တွယ် မမြတ်နိုးသူသည် ပစ္စုပ္ပန်တရားတို့၌ လှုပ်ရှား ယိမ်းယိုင်ရာ မရောက်။

ငါရှင်တို့--- ဤကား ပစ္စုပ္ပန်တရားတို့၌ မလှုပ်ရှား မယိမ်း ယိုင်ပုံ ဖြစ်၏။

ဥ.၃.၁၆၈။ ငါရှင်တို့--- မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော် မူသော ဂါထာလေးပုဒ်၏ အဓိပ္ပာယ်အကျယ်ကို အခု ပြောမည်

သည့်အတိုင်း ငါ သိ၏။ သင်တို့ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့
ချဉ်းကပ်ပြီး ဤဂါထာများ၏ အကျယ်အဓိပ္ပာယ်ကို မေးမြန်း
လျှောက်ထားလိုက မေးမြန်းလျှောက်ထားကြပါ။ မြတ်စွာ
ဘုရား ဖြေကြားတော်မူသည့်အတိုင်း မှတ်သားထားကြပါ။”
ဟု အရှင်မဟာကဗ္ဗာနမထေရ် မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ထို့နောက် ရဟန်းများသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့
ချဉ်းကပ်ကြပြီး အရှင်မဟာကဗ္ဗာနမထေရ်၏ ဖြေကြားပုံကို
လျှောက်ထားခဲ့ကြ၏။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်းတို့--- ကဗ္ဗာန
သည် ပညာရှိသူ ဖြစ်သည်။ ပညာကြီးသူ ဖြစ်သည်။ သင်တို့
ဤအနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ငါဘုရားအား မေးမြန်းခဲ့လျှင်လည်း

ငါဘုရားလည်း ကဗ္ဗာနဖြေကြားသည့်အတိုင်းပင် ဖြေကြား
တော်မူမည် ဖြစ်၏။ ဤဂါထာများ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်သည်
ကဗ္ဗာန ဖြေကြားသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤဂါထာများ၏
အဓိပ္ပာယ်ကို ကဗ္ဗာန ဖြေကြားထားသည့်အတိုင်း မှတ်သား
ထားကြ”ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ထိုသို့ ဟောကြားတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ တရား
တော်ကို ရဟန်းများ နှစ်သက်သဘောကျကြပြီး ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ သာဓုခေါ် ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

၃

ဥဒ္ဓကမ္မဝိဘင်္ဂသုတ်

၉-၃-၁၆၉။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်။ ထိုအခါ၌ တောဒေယျပုဏ္ဏား၏သား သုဘလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်သို့ ရင်းကပ်ပြီး ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

“အရှင်ဂေါတမ--- လူသားချင်း အတူတူဖြစ်ကြသော လူတို့၏ ယုတ်ညံ့ခြင်း၊ မြင့်မြတ်ခြင်းကို (ယုတ်ညံ့ခြင်း၊ မြင့်မြတ်ခြင်းအားဖြင့် ကွဲပြားပုံကို) တွေ့မြင်ကြရပါသည် ဘုရား။

- (၁) အသက်တိုသော လူများကိုလည်း တွေ့မြင်ကြရပါသည် ဘုရား။
အသက်ရှည်သော လူများကိုလည်း တွေ့မြင်ကြရပါသည် ဘုရား။
- (၂) အနာရောဂါများသော လူများကိုလည်း တွေ့မြင်ကြရပါသည် ဘုရား။
အနာရောဂါနည်းသော လူများကိုလည်း တွေ့မြင်ကြရပါသည် ဘုရား။
- (၃) အဆင်းမလှသော လူများကိုလည်း တွေ့မြင်ကြရပါသည် ဘုရား။

အဆင်းလှသော လူများကိုလည်း တွေ့မြင်ကြရပါသည် ဘုရား။

- (၄) အမြဲအရံနည်းသော လူများကိုလည်း တွေ့မြင်ကြရပါသည် ဘုရား။
အမြဲအရံများသော လူများကိုလည်း တွေ့မြင်ကြရပါသည် ဘုရား။
- (၅) စည်းစိမ်ဥစ္စာ အနည်းငယ်ရှိသော လူများကိုလည်း တွေ့မြင်ကြရပါသည် ဘုရား။
စည်းစိမ်ဥစ္စာ များများရှိသော လူများကိုလည်း တွေ့မြင်ကြရပါသည် ဘုရား။
- (၆) အမျိုးညံ့သော လူများကိုလည်း တွေ့မြင်ကြရပါသည် ဘုရား။
အမျိုးမြတ်သော လူများကိုလည်း တွေ့မြင်ကြရပါသည် ဘုရား။
- (၇) ပညာမဲ့သောလူများကိုလည်းတွေ့မြင်ကြရပါသည် ဘုရား။
ပညာရှိသောလူများကိုလည်းတွေ့မြင်ကြရပါသည် ဘုရား။

အရှင်ဂေါတမ--- လူသားချင်းအတူတူ ဖြစ်ကြသော လူတို့၏ ထိုသို့ ယုတ်ညံ့ခြင်း၊ မြင့်မြတ်ခြင်း၏ အကြောင်းက ဘာပါလဲ သုရား”

“လူလင်--- သက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များသည် ကံ-ဟူသော ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ရှိကြသည်။ ကံ၏ အဖေကို မယူကြရသည်။ ကံ-ဟူသော အကြောင်းရင်း ရှိကြသည်။ ကံ-ဟူသော ဆွေမျိုး ရှိကြသည်။ ကံ-ဟူသော မိမိအားထားရာ ရှိကြသည်။ ကံက သက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များကို ယုတ်ညံ့သူ၊ မြင့်မြတ်သူ ဖြစ်အောင် စီမံနေတီးပေးသည်”

“အရှင်ဂေါတမ--- အကျဉ်းအားဖြင့်သာ ဟောပြောတော် မူသောတရားတော်၏အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို အကျယ်အားဖြင့် တပည့်တော် နားမလည်နိုင်ပါ။ တောင်းပန်ပါသည် အရှင် ဂေါတမသုရား။ တပည့်တော် နားလည်အောင် ဤတရား ဒေသနာတော်ကို အကျယ်အားဖြင့် ဟောပြောတော်မူပါ သုရား”

ဇ.၃.၁၇၀။ “လူလင်---(၁) လောက၌ တချို့လူသည် သူတစ်ပါး၏ အသက်ကို သတ်လေ့ရှိ၏။ သူ သေဆုံးသော အခါ ထိုကံကြောင့် ငရဲသို့ ကျရောက်တတ်၏။ ငရဲသို့ ကျရောက်ဘဲ လူ ဖြစ်လာလျှင်လည်း ဖြစ်လေရာ ဘဝ၌ အသက်တိုသူ ဖြစ်၏။ လူလင်--- သူတစ်ပါး၏ အသက်ကို သတ်ခြင်းသည် အသက်တိုကြောင်း အကျင့် ဖြစ်၏။

လူလင်---လောက၌ တချို့လူသည် သူတစ်ပါး၏အသက် ကို သတ်လေ့ မရှိ။ သူ သေဆုံးသောအခါ၌ ထိုကံကြောင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်တတ်၏။ နတ်ပြည်သို့ မရောက်ဘဲ လူ ဖြစ်လာလျှင်လည်း ဖြစ်လေရာဘဝ၌ အသက်ရှည်သူ ဖြစ်၏။ လူလင်---သူတစ်ပါး၏ အသက်ကို မသတ်ခြင်းသည် အသက်ရှည်ကြောင်း အကျင့် ဖြစ်၏။

ဇ.၃.၁၇၁။ (၂) လူလင်--- လောက၌ တချို့လူသည် သူတစ်ပါးကို ညှဉ်းဆဲလေ့ရှိ၏။ သူ သေဆုံးသောအခါ၌ ထိုကံကြောင့် ငရဲသို့ ကျရောက်တတ်၏။ ငရဲသို့ မကျရောက် ဘဲ လူ ဖြစ်လာလျှင်လည်း ဖြစ်လေရာဘဝ၌ အနာရောဂါ များသူ ဖြစ်၏။ လူလင်--- သူတစ်ပါးကို ညှဉ်းဆဲခြင်းသည် အနာရောဂါများကြောင်း အကျင့် ဖြစ်၏။

လူလင်--- လောက၌ တချို့လူသည် သူတစ်ပါးကို ညှဉ်းဆဲလေ့ မရှိ။ သူ သေဆုံးသော အခါ၌ ထိုကံကြောင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်တတ်၏။ နတ်ပြည်သို့ မရောက်ဘဲ လူ ဖြစ်လာလျှင်လည်း ဖြစ်လေရာဘဝ၌ အနာရောဂါ နည်းသူ ဖြစ်၏။ လူလင်---သူတစ်ပါးကို မညှဉ်းဆဲခြင်းသည် အနာရောဂါနည်းကြောင်း အကျင့် ဖြစ်၏။

ဇ.၃.၁၇၂။ (၃) လူလင်--- လောက၌ တချို့လူသည် အမျက်ဒေါသထွက်လေ့ ရှိ၏။ သူ သေဆုံးသောအခါ၌ ထို ကံကြောင့် ငရဲသို့ ကျရောက်တတ်၏။ ငရဲသို့ မကျရောက် ဘဲ လူ ဖြစ်လာလျှင်လည်း ဖြစ်လေရာ ဘဝ၌ အဆင်းမလှသူ ဖြစ်၏။ လူလင်---အမျက်ဒေါသထွက်ခြင်းသည် အဆင်း မလှကြောင်း အကျင့် ဖြစ်၏။

လူလင်---လောက၌ တချို့လူသည် အမျက်ဒေါသ ထွက် လေ့မရှိ။ သူ သေဆုံးသောအခါ၌ ထိုကံကြောင့် နတ်ပြည် သို့ ရောက်တတ်၏။ နတ်ပြည်သို့ မရောက်ဘဲ လူ ဖြစ်လာ လျှင်လည်း ဖြစ်လေရာဘဝ၌ အဆင်းလှသူ ဖြစ်၏။ လူလင် --- အမျက်ဒေါသထွက်ခြင်းသည် အဆင်းလှကြောင်း အကျင့် ဖြစ်၏။

ဇ.၃.၁၇၃။ (၄) လူလင်---လောက၌ တချို့လူသည် သူတစ်ပါးအား မနာလိုစိတ် ရှိ၏။ သူ သေဆုံးသောအခါ၌ ထိုကံကြောင့် ငရဲသို့ ကျရောက်တတ်၏။ ငရဲသို့ မကျရောက် ဘဲ လူ ဖြစ်လာလျှင်လည်း ဖြစ်လေရာ ဘဝ၌ အမြဲအရံ နည်း သူ ဖြစ်၏။ လူလင်---သူတစ်ပါးအား မနာလိုခြင်းသည် အမြဲအရံနည်းကြောင်း အကျင့် ဖြစ်၏။

လူလင်--- လောက၌ တချို့လူသည် သူတစ်ပါးအား မနာလိုစိတ်ကင်း၏။ သူ သေဆုံးသော အခါ၌ ထိုကံကြောင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်တတ်၏။ နတ်ပြည်သို့ မရောက်ဘဲ လူ ဖြစ်လာလျှင်လည်း ဖြစ်လေရာဘဝ၌ အမြဲအရံများသူ ဖြစ်၏။ လူလင်---သူတစ်ပါးအား မနာလိုစိတ်ကင်းခြင်းသည် အမြဲ အရံများကြောင်း အကျင့် ဖြစ်၏။

ဇ.၃.၁၇၄။ (၅) လူလင်--- လောက၌ တချို့လူသည် ပေးလှူလေ့မရှိ။ သူ သေဆုံးသောအခါ၌ ထိုကံကြောင့် ငရဲသို့ ကျရောက်တတ်၏။ ငရဲသို့ မကျရောက်ဘဲ လူဖြစ် လာလျှင်လည်း ဖြစ်လေရာဘဝ၌ စည်းစိမ်ဥစ္စာ အနည်းငယ် ရှိသူ ဖြစ်၏။ လူလင်---ပေးလှူခြင်းသည် စည်းစိမ်ဥစ္စာ အနည်းငယ်ရှိကြောင်း အကျင့် ဖြစ်၏။

လူလင်--- လောက၌ တချို့လူသည် ပေးလှူလေ့ရှိ၏။ သူ သေဆုံးသောအခါ၌ ထိုကံကြောင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက် တတ်၏။ နတ်ပြည်သို့ မရောက်ဘဲ လူဖြစ်လာလျှင်လည်း ဖြစ်လေရာဘဝ၌ စည်းစိမ်ဥစ္စာ များများရှိသူ ဖြစ်၏။ လူလင် ---ပေးလှူခြင်းသည် စည်းစိမ်ဥစ္စာ များများရှိကြောင်း အကျင့် ဖြစ်၏။

ဇ.၃.၁၇၅။ (၆) လူလင်--- လောက၌ တချို့လူသည် ဝက်တန်သူ မာနကြီးသူ ဖြစ်၏။ သူ သေဆုံးသောအခါ၌

ထိုက်ကြောင့် ငရဲသို့ ကျရောက်တတ်၏။ ငရဲသို့ မကျရောက်ဘဲ လူ ဖြစ်လာလျှင်လည်း ဖြစ်လေရာ ဘဝ၌ အမျိုးညံ့သူ ဖြစ်၏။ လူလင်---မခက်ထန်ခြင်း မာနကြီးခြင်းသည် အမျိုးညံ့ကြောင်း အကျင့် ဖြစ်၏။

လူလင်---လောက၌ တချို့ လူသည် မခက်ထန်သူ မာနမကြီးသူ ဖြစ်၏။ သူ သေဆုံးသော အခါ၌ ထိုက်ကြောင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်တတ်၏။ နတ်ပြည်သို့ မရောက်ဘဲ လူဖြစ်လာလျှင်လည်း ဖြစ်လေရာဘဝ၌ အမျိုးမြတ်သူ ဖြစ်၏။ လူလင်---မခက်ထန်ခြင်း မာနမကြီးခြင်းသည် အမျိုးမြတ်ကြောင်း အကျင့် ဖြစ်၏။

ဇ.ပ.၁၇၆။ (၇) လူလင်--- လောက၌ တချို့လူသည် သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)တို့ကို ချဉ်းကပ်၍ ဆွေးနွေး မေးမြန်းလေ့မရှိ။ ထို့ကြောင့် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်-စသည်ကို မသိ၊ မသိသောကြောင့် ကုသိုလ်ကို မပြုလုပ်၊ သူ သေဆုံးသောအခါ၌ ထိုက်ကြောင့် ငရဲသို့ ကျရောက်တတ်၏။ ငရဲသို့ မကျရောက်ဘဲလူဖြစ်လာလျှင်လည်း ဖြစ်လေရာဘဝ၌ ပညာမဲ့သူ ဖြစ်၏။ လူလင်---မဆွေးနွေး မေးမြန်းခြင်းသည် ပညာမဲ့ကြောင်းအကျင့် ဖြစ်၏။

လူလင်--- လောက၌ တချို့လူသည် သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)တို့ကို ချဉ်းကပ်၍ ဆွေးနွေး မေးမြန်းလေ့ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်-စသည်ကို သိ၏။ သိသောကြောင့် ကုသိုလ်ကို ပြုလုပ်၏။ သူ သေဆုံးသော အခါ ထိုက်ကြောင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်တတ်၏။ နတ်ပြည်မရောက်ဘဲ လူ ဖြစ်လာလျှင်လည်း ဖြစ်လေရာ ဘဝ၌ ပညာရှိသူ ဖြစ်၏။ လူလင်---ဆွေးနွေး မေးမြန်းခြင်းသည် ပညာရှိကြောင်း အကျင့် ဖြစ်၏။

ဇ.ပ.၁၇၇။ လူလင်---အခု ဟောပြောခဲ့သည့်အတိုင်း အသက်တိုကြောင်း အကျင့်သည် အသက်တိုသော ဘဝသို့ ပို့ဆောင်တတ်၏။ အသက်ရှည်ကြောင်း အကျင့်သည် အသက်ရှည်သော ဘဝသို့ ပို့ဆောင်တတ်၏---စသည်ဖြင့် ခုနစ်စုံလုံး အကျယ်ချဲ့ ဟောပြောတော်မူပြီး တရားတော်ကို နှိမ့်ချပတ်မှု၏။

ထိုအခါ၌ သုဘလုလင်က မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို အလွန်နှစ်သက်သဘောကျပြီး ရတနာသုံးပါးကို အသက်တမျှ ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ခဲ့လေသည်။

၄

မဟာကမ္မဝိဘင်္ဂသုတ်

၉-၃-၁၇၈။ အခါတစ်ပါး၌ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေး၍ မွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်။ ထိုအခါ၌ အရှင် သမိဒ္ဓိသည် တောရကျောင်းလေး တစ်ဆောင်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသည်။ ပေါတလိပုတ္တ-ဟူသော ပရိနိဂါသည် အညောင်းမြေ လမ်းလျှောက်လာရင်း အရှင်သမိဒ္ဓိထံသို့ ရောက်လာသည်။ သူက အရှင်သမိဒ္ဓိအား ဤသို့ လျှောက် ထားသည်-

“ငါ့ရှင် သမိဒ္ဓိ--- ကာယကံနှင့် ဝစီကံသည် အချည်းအနီး ဖြစ်၍ မနောက်သည်သာ မှန်၏။ သမာပတ်တစ်မျိုးကို ဝင်စားလျှင် အဘယ်ဝေဒနာကိုမျှ မခံစားရ။ ထိုသမာပတ် သည် ရှိ၏-ဟု ရဟန်းဂေါတမ၏ မျက်မှောက်မှ ငါ ကြားနာ ခဲ့ဖူး၏။ မှတ်သားခဲ့ဖူး၏။ ငါ ကြားနာ၊ မှတ်သားခဲ့ဖူးသည့် အတိုင်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူရာသလော”

“ငါ့ရှင် ပေါတလိပုတ္တ--- ထိုသို့ မပြောနှင့်၊ ငါ့ရှင် ပေါတလိ ပုတ္တ--- ထိုသို့ မပြောနှင့်၊ မြတ်စွာဘုရားကို မစွပ်စွဲပါနှင့်။ မြတ်စွာဘုရားကို စွပ်စွဲခြင်းသည် မကောင်းပါ။ ‘ကာယကံနှင့် ဝစီကံသည် အချည်းအနီး ဖြစ်ပြီး မနောက်သာ မှန်၏’ဟု မြတ်စွာဘုရား မဟောတန်ရာ။

ငါ့ရှင်--- သမာပတ်တစ်မျိုးကို ဝင်စားသူသည် မည်သည့် ဝေဒနာကိုမျှ မခံစား။ ထိုသမာပတ်သည် ရှိ၏။ ဤသို့ကား မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏”

“ငါ့ရှင် သမိဒ္ဓိ--- ရဟန်းပြုသည်မှာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ”

“ငါ့ရှင်--- မကြာသေးပါ။ သုံးဝါမျှသာ ရှိပါသေး၏”

“ဆရာဘုရား ဟောထားသော ကံ-စသော အရာ၌ ဤ မျှလောက် ငယ်ရွယ်သော ရဟန်းလေးသည်ပင် ဆရာ ဘုရားကို အမြဲစိတ်စင် မခံရအောင် ကာကွယ် စောင့်ရှောက် သင့်သည်-ဟု ထင်မှတ်ထားမှတော့ ယခုအခါ ထိုကံ-စသော အရာ၌ မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့ကို ငါတို့ ဘယ်မှာ မေးမြန်း လျှောက်ထားခဲ့ကြတော့မည်နည်း။ ငါ့ရှင်သမိဒ္ဓိ--- စိတ် စေတနာပါသော (စိတ်၏ တွန်းအားပါသော) ကံကို (အလုပ် ကို) ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်ဖြင့် ပြုသူသည် အဘယ်ကို ခံစားရ သနည်း”

“ငါ့ရှင် ပေါတလိပုတ္တ--- စိတ်စေတနာပါသော ကံကို ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်ဖြင့် ပြုသူသည် ဒုက္ခကို ခံစားရ၏”

ထိုအခါ၌ ပေါတလိပုတ္တပရိနိဂါသည် အရှင်သမိဒ္ဓိ၏

စကားကို လက်လည်း မခံ၊ ပယ်လည်း မပယ်ဘဲ နေရာမှ ထကာ ပြန်သွားလေ၏။

ဥ.၃.၁၇၉။ ထိုအခါ၌ အရှင်သမိဒ္ဓိသည် အရှင်အာနန္ဒာ ထံသို့ကြွသွား၏။ အရှင်သမိဒ္ဓိသည် ပေါတလိပုတ္တပရိဝီရိနှင့် ပြောဆိုသမျှအားလုံးကို အရှင်အာနန္ဒာအား လျှောက်ထား၏။ ထို့နောက် အရှင်အာနန္ဒာနှင့် အရှင်သမိဒ္ဓိတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ကြွသွားကြသည်။ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရောက်ကြသောအခါ အရှင်အာနန္ဒာက အရှင်သမိဒ္ဓိနှင့် ပေါတလိပုတ္တပရိဝီရိတို့ ပြောကြားခဲ့ကြသမျှ စကားအားလုံးကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားသည်။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် "အာနန္ဒာ---ငါ ဘုရားသည် ပေါတလိပုတ္တပရိဝီရိကို မြင်ပင် မမြင်တွေ့ဖူး။ အဘယ်မှာ ထိုသို့ ဟောကြားဖူးပါမည်နည်း၊ အာနန္ဒာ---လူဖျင်း ဖြစ်သော ဤသမိဒ္ဓိသည် ပေါတလိပုတ္တပရိဝီရိအား ခွဲခြား၍ ဖြေကြားသင့်သော ပြဿနာကို တပေါင်းတည်း ဖြေကြားထားရက်သည်"ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ထိုသို့ မိန့်ကြားသောအခါ အရှင်ဥဒါယိက "ဝေဒနာ အားလုံး ဒုက္ခဗျည်းပဲ-ဟူသော စကားကို ရည်ရွယ်၍ အရှင်သမိဒ္ဓိ ထိုကဲ့သို့ ဖြေကြားခဲ့သည် ဖြစ်လေမည်လား ဘုရား"ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထား၏။

ဥ.၃.၁၈၀။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာအား ဤသို့မိန့်ကြားတော်မူသည်-"အာနန္ဒာ---လူဖျင်းဖြစ်သော ဤဥဒါယိ၏ ပြဿနာမေးခြင်းအားဖြင့် ပေါ်လာခြင်းကို တွေ့သည် မဟုတ်လော၊ 'ဤ လူဖျင်း ဖြစ်သော ဥဒါယိသည် ပေါ်လာလျှင် မသင့်မတင့် (အမျိုးမကျ) *ပေါ်လာလိမ့်မည်'ဟု ငါဘုရားလည်း အဓမ္မပင် သိရတော့၏။

အာနန္ဒာ--- ပေါတလိပုတ္တပရိဝီရိသည် အစကတည်းက ဝေဒနာသုံးပါးကို မေး၏။ အာနန္ဒာ--- လူဖျင်း ဖြစ်သော ဤသမိဒ္ဓိသည် ပေါတလိပုတ္တပရိဝီရိအား ဤသို့ ဖြေကြားသင့်၏။ 'ငါ့ရှင် ပေါတလိပုတ္တ--- ချမ်းသာသော ဝေဒနာကို ခံစားရကြောင်းဖြစ်သော စိတ်စေတနာပါသော (စိတ်၏ တွန်းအား ပါသော) ကံကို ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်ဖြင့် ပြုလျှင် ထိုလူသည် ချမ်းသာသော ဝေဒနာကို ခံစားရသည်။ ဆင်းရဲသော ဝေဒနာကို ခံစားရကြောင်းဖြစ်သော စိတ်စေတနာပါသော (စိတ်၏ တွန်းအား ပါသော) ကံကို ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်ဖြင့် ပြုလျှင် ထိုလူသည် ဆင်းရဲသော ဝေဒနာကို ခံစားရသည်။ မဆင်းရဲ မချမ်းသာသော ဝေဒနာကို ခံစားကြောင်း ဖြစ်သော စိတ်စေတနာပါသော (စိတ်၏ တွန်းအား ပါသော)

ကံကို ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်ဖြင့် ပြုလျှင် သူသည် မဆင်းရဲ မချမ်းသာသော ဝေဒနာကို ခံစားရသည်"ဟု ဖြေကြားသင့်၏။

အာနန္ဒာ--- တကယ်တော့ တမျိုး၊ တိတ္ထိပရိဝီရိများသည် ညံ့ဖျင်းကြ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ကံအဖွင့်အကျယ်ကို သူတို့ နားလည်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။

အာနန္ဒာ--- ကံအဖွင့်အကျယ်ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောပြသောအခါ သင်တို့ နားယူကြလျှင် နားလည်ကြလိမ့်မည်။

အာနန္ဒာ--- လောက၌ ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုး ရှိ၏။

တမျိုး ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပါကာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုကို ပြုလေ့ ရှိ၏။ သူ သေသော အခါ ငရဲသို့ ကျရောက်၏။ (၁)

တမျိုး ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပါကာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုကို ပြုလေ့ ရှိ၏။ သူ သေသော အခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်၏။ (၂)

တမျိုး ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပါကာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုမှ ရှောင်လေ့ရှိ၏။ သူ သေသောအခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်၏။ (၃)

တမျိုး ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပါကာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုမှ ရှောင်လေ့ရှိ၏။ သူ သေသော အခါ ငရဲသို့ ရောက်၏။ (၄)

ဥ.၃.၁၈၁။ အာနန္ဒာ--- ဤဘဝ၌ ပါကာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုကို ပြုပြီး သေသောအခါ ငရဲသို့ ကျရောက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို တမျိုး၊ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)သည် ဗိဇ္ဇာတွေ့မြင် တွေ့မြင်၏။

ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်) သည် 'မကောင်းမှု-ဆိုသည်မှာ တကယ် ရှိ၏။ ဒုစရိုက်၏ မကောင်းကျိုး-ဆိုသည်မှာ တကယ် ရှိ၏။ ဤဘဝ၌ ပါကာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုကို ပြုပြီး သေသောအခါ ငရဲကျရောက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါ တွေ့မြင်ရသည်'ဟု ပြော၏။

ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)သည် 'ပါကာတိပါတ-စသော မကောင်းမှု ပြုသူမှန်သမျှသည် သေသော အခါ ငရဲသို့ ကျရောက်ရသည်-ဟု သိသူများသည် အမှန်အတိုင်း သိသူများ ဖြစ်ကြ၏။ တခြား အခြင်း အရာအားဖြင့် သိသူများ၏ အသိဉာဏ်သည် မှားယွင်းသည်'ဟု ဆုံးဖြတ် ပြောဆို၏။

ဤပုံဤနည်းအားဖြင့် ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)သည် သူ သိသူမျှ မြင်သမျှ ကျွမ်းသမျှ

အကြောင်းအရာပေါ်၌ မြင်းမြင်းထန်ထန် (အယုသီးစွာ တစ်ယူသန်စွာ) မှားမှားယွင်းယွင်း သုံးသပ်၍ ထိုအကြောင်း အရာကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲ နှလုံးသွင်းပြီး 'ဤငါအယုသာ အမှန် ဖြစ်၏။ တခြားအယုသည် အချည်းနှီးတည်း'ဟု ပြောဆို၏။ (၁)

အာနန္ဒာ--- ဤဘဝ၌ ပါဏာတိပါတ-စသော မကောင်းမှု ကို မြပြီး သေသောအခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို တချို့ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော် မြတ်) သည် ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် တွေ့မြင်၏။

ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)သည် 'မကောင်းမှု-ဆိုသည်မှာ တကယ် မရှိ၊ ဒုစရိုက်၏ မကောင်း ကျီး-ဆိုသည်မှာ တကယ် မရှိ၊ ဤဘဝ၌ ပါဏာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုကို မြပြီး သေသောအခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါ တွေ့မြင်ရသည်'ဟု ပြော၏။

ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)သည် 'ပါဏာတိပါတ-စသော မကောင်းမှု ပြုသူမှန်သမျှသည် သေသောအခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သည်-ဟု သိသူများ သည် အမှန်အတိုင်း သိသူများ ဖြစ်၏။ တခြားအခြင်းအရာ အားဖြင့် သိသူများ၏ အသိဉာဏ်သည် မှားသည်'ဟု ဆုံးဖြတ် ပြောဆို၏။

ဤပုံဤနည်းအားဖြင့် ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)သည် သူ သိသမျှ၊ မြင်သမျှ၊ ကျွမ်းသမျှ၊ အကြောင်းအရာအပေါ်၌ မြင်းမြင်းထန်ထန် (အယုသီးစွာ တစ်ယူသန်စွာ) မှားမှားယွင်းယွင်း သုံးသပ်၍ ထိုအကြောင်း အရာကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲ နှလုံးသွင်းပြီး 'ဤငါအယုသာ အမှန် ဖြစ်၏။ တခြားအယုသည် အချည်းနှီးတည်း'ဟု ပြောဆို၏။ (၂)

အာနန္ဒာ--- ဤဘဝ၌ ပါဏာတိပါတ-စသော မကောင်း မှုမှ ရှောင်ကြဉ်ပြီး သေသောအခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်နေ သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို တချို့ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)သည် ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် တွေ့မြင်၏။

ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)သည် 'ကောင်းမှု-ဆိုသည်မှာ တကယ် ရှိ၏။ သုစရိုက်၏ ကောင်း ကျီး-ဆိုသည်မှာ တကယ် ရှိ၏။ ဤဘဝ၌ ပါဏာတိပါတ- စသော မကောင်းမှုမှ ရှောင်ကြဉ်ပြီး သေသောအခါ နတ်ပြည် ရောက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါ တွေ့မြင်ရသည်'ဟု ပြော၏။

ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)သည် 'ပါဏာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုမှ ရှောင်ကြဉ်သူ မှန်

သမျှသည် စုတေသော အခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သည်-ဟု သိသူများသည် အမှန်အတိုင်း သိသူများ ဖြစ်ကြ၏။ တခြား အခြင်းအရာအားဖြင့် သိသူများ၏ အသိဉာဏ်သည် မှား ယွင်းသည်'ဟု ဆုံးဖြတ်ပြောဆို၏။

ဤပုံဤနည်းအားဖြင့် ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)သည် သူ သိသမျှ၊ မြင်သမျှ၊ ကျွမ်းသမျှ၊ အကြောင်းအရာအပေါ်၌ မြင်းမြင်းထန်ထန် (အယုသီးစွာ၊ တစ်ယူသန်စွာ) မှားမှားယွင်းယွင်း သုံးသပ်၍ ထိုအကြောင်း အရာကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲ နှလုံးသွင်းပြီး 'ဤငါအယုသာ အမှန် ဖြစ်၏။ တခြားအယုသည် အချည်းနှီးတည်း'ဟု ပြောဆို ၏။ (၃)

အာနန္ဒာ--- ဤဘဝ၌ ပါဏာတိပါတ-စသော မကောင်း မှုမှ ရှောင်ကြဉ်ပြီး သေသောအခါ ငရဲသို့ ကျရောက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို တချို့ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော် မြတ်)သည် ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် တွေ့မြင်၏။

ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)သည် 'ကောင်းမှု-ဆိုသည်မှာ တကယ် မရှိ၊ သုစရိုက်၏ ကောင်း ကျီး-ဆိုသည်မှာ တကယ် မရှိ၊ ဤဘဝ၌ ပါဏာတိပါတ- စသော မကောင်းမှုမှ ရှောင်ကြဉ်ပြီး သေသောအခါ ငရဲသို့ ကျရောက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါ တွေ့မြင်ရသည်'ဟု ပြော၏။

ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)သည် 'ပါဏာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုမှ ရှောင်ကြဉ်သူ မှန်သမျှ သည် သေသော အခါ ငရဲသို့ ကျရောက်သည်-ဟု သိသူ များသည် အမှန်အတိုင်း သိသူများ ဖြစ်ကြ၏။ တခြား အခြင်းအရာအားဖြင့် သိသူများ၏ အသိဉာဏ်သည် မှား ယွင်းသည်'ဟု ဆုံးဖြတ် ပြောဆို၏။

ဤပုံဤနည်းအားဖြင့် ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)သည် သူ သိသမျှ၊ မြင်သမျှ၊ ကျွမ်းသမျှ အကြောင်းအရာအပေါ်၌ မြင်းမြင်းထန်ထန် (အယုသီးစွာ တစ်ယူသန်စွာ) မှားမှားယွင်းယွင်း သုံးသပ်၍ ထိုအကြောင်း အရာကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲ နှလုံးသွင်းပြီး 'ဤငါအယုသာ အမှန် ဖြစ်၏။ တခြားအယုသည် အချည်းနှီးတည်း'ဟု ပြောဆို၏။ (၄)

ဇ.၃.၁၈၂။ အာနန္ဒာ--- ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော် စင်၊ သုတော်မြတ်) လေးမျိုးအနက် 'မကောင်းမှု-ဆိုသည်မှာ တကယ် ရှိ၏။ ဒုစရိုက်၏ မကောင်းကျီး-ဆိုသည်မှာ တကယ် ရှိ၏'ဟု ပြောဆိုသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်

စင်၊ သူတော်မြတ်)၏ စကားကို ငါဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူ၏။
(သဘောတူ လက်ခံတော်မူ၏။)

‘ဤဘဝ၌ ပါဏာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုကို ပြုပြီး
သေသော အခါ ခရံသို့ ကျရောက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါ
တွေ့မြင်ရသည်’ဟု ပြောဆိုသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူ
တော်စင်၊ သူတော်မြတ်)၏ စကားကိုလည်း ငါဘုရား ခွင့်ပြု
တော်မူ၏။

‘ပါဏာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုကို ပြုသူမှန်သမျှ
သေသော အခါ ခရံသို့ ကျရောက်သည်’ဟု ပြောဆိုသော
သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)၏ စကားကို
ကား ငါဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူ။

‘ပါဏာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုကို ပြုသူမှန်သမျှ
သေသော အခါ ခရံသို့ ကျရောက်သည်’ဟု သိသူများသာ
အမှန်အတိုင်း သိသူများ ဖြစ်ကြ၏။ တခြားအခြင်းအရာဖြင့်
သိသူများ၏ အသိဉာဏ်သည် မှားယွင်းသည်’ဟု ပြောဆို
သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)၏
စကားကိုလည်း ငါဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူ။

မိမိ သိသမျှ၊ မြင်သမျှ၊ ကျွမ်းသမျှ အကြောင်းအရာ
အပေါ်၌ ပြင်းပြင်းထန်ထန် (အယုသီးစွာ တစ်ယူသန်စွာ)
မှားမှားယွင်းယွင်း သုံးသပ်၍ ထိုအကြောင်းအရာကိုသာ
စွဲစွဲမြဲမြဲ နှလုံးသွင်းပြီး ‘ဤငါအယုသာ အမှန် ဖြစ်၏။ တခြား
အယုသည် အချည်းနှီးတည်း’ဟု ပြောဆိုသော သမဏ၊
ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)၏ စကားကိုလည်း
ငါဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူ။

အာနန္ဒာ--- အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟုမူ-ကံ၏အကြောင်း
ကို အကျယ်ကြီး ခွင့်ပြုတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏
ဉာဏ်တော်မြတ်သည် တစ်မျိုးတစ်စုံ ထူးခြားစွာ ဖြစ်သော
ကြောင့် ဖြစ်၏။ (ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊ သူ
တော်မြတ်)တို့၏ အမြင်နှင့် မတူသောကြောင့် ဖြစ်၏။)(၁)

အာနန္ဒာ--- ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊ သူတော်
မြတ်)---လေးမျိုးအနက် ‘မကောင်းမှု-ဆိုသည်မှာ တကယ်
မရှိ။ ဒုစရိုက်၏ မကောင်းကျိုး-ဆိုသည်မှာ တကယ် မရှိ’ဟု
ပြောဆိုသောသမဏ၊ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊သူတော်မြတ်)
၏ စကားကို ငါဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူ။

‘ဤဘဝ၌ ပါဏာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုကို ပြုပြီး
သေသော အခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါ
တွေ့မြင်ရသည်’ဟု ပြောဆိုသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူ

တော်စင်၊ သူတော်မြတ်)၏ စကားကိုကား ငါဘုရား ခွင့်ပြု
တော်မူ၏။

‘ပါဏာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုကို ပြုသူမှန်သမျှ
သည် သေသောအခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သည်’ဟု ပြောဆို
သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်) ၏
စကားကိုကား ငါဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူ။

‘ပါဏာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုကို ပြုသူမှန်သမျှ
သေသော အခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သည်’ဟု သိသူများ
သည် အမှန်အတိုင်း သိသူများ ဖြစ်ကြ၏။ တခြားအခြင်း
အရာအားဖြင့် သိသူများ၏အသိဉာဏ်သည် မှားယွင်းသည်’
ဟု ပြောဆိုသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊ သူ တော်
မြတ်)၏ စကားကိုလည်း ငါဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူ။

မိမိသိသမျှ၊ မြင်သမျှ၊ ကျွမ်းသမျှအကြောင်းအရာအပေါ်၌
ပြင်းပြင်းထန်ထန် (အယုသီးစွာ တစ်ယူသန်စွာ) မှားမှား
ယွင်းယွင်း သုံးသပ်၍ ထိုအကြောင်းအရာကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲ
နှလုံးသွင်းပြီး ‘ဤငါအယုသာ အမှန် ဖြစ်၏။ တခြားအယု
သည် အချည်းနှီးတည်း’ဟု ပြောဆိုသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ
(သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)၏ စကားကိုလည်း ငါဘုရား
ခွင့်ပြုတော်မူ။

အာနန္ဒာ--- အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟုမူ-ကံ၏အကြောင်း
ကို အကျယ်ကြီးခွင့်ပြုတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏
ဉာဏ်တော်မြတ်သည် တစ်မျိုးတစ်စုံ ထူးခြားစွာ ဖြစ်သော
ကြောင့်ဖြစ်၏။ (ထိုသမဏ၊ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊ သူတော်
မြတ်)တို့၏အမြင်နှင့် မတူသောကြောင့် ဖြစ်၏။)(၂)

အာနန္ဒာ--- ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊ သူတော်
မြတ်) လေးမျိုးအနက် ‘ကောင်းမှု-ဆိုသည်မှာ တကယ်
ရှိသည်။ သုစရိုက်၏ ကောင်းကျိုး-ဆိုသည်မှာ တကယ်
ရှိသည်’ဟု ပြောဆိုသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊
သူတော်မြတ်)၏ စကားကို ငါဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

‘ဤဘဝ၌ ပါဏာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုမှ ရှောင်
ကြဉ်ပြီး သေသော အခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်နေသော
ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါ တွေ့မြင်ရသည်’ဟု ပြောဆိုသော သမဏ၊
ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်)၏ စကားကိုလည်း
ငါဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

‘ပါဏာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုမှ ရှောင်ကြဉ်သူ
မှန်သမျှသည် သေသောအခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သည်’ဟု

ပြောဆိုသောသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်) ၏ စကားကိုကား ငါဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူ။

‘ပါကာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုမှ ရှောင်ကြဉ်သူ မှန်သမျှသည် သေသောအခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သည်ဟု သိသူများသည် အမှန်အတိုင်း သိသူများ ဖြစ်ကြ၏။ တခြား အခြင်းအရာအားဖြင့် သိသူများ၏ အသိဉာဏ်သည် မှားယွင်းသည်ဟု ပြောဆိုသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)၏ စကားကိုလည်း ငါဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူ။

မိမိ သိသမျှ မြင်သမျှ ကျွမ်းသမျှ ထိုအကြောင်းအရာအပေါ်၌ ပြင်းပြင်းထန်ထန် (အယုသီးစွာ တစ်ယူသန်စွာ) မှားမှားယွင်းယွင်း သုံးသပ်၍ ထိုအကြောင်းအရာကိုသာ ခွဲခြားနားလှမ်းပြီး ‘ဤပါကာတိပါတ အမှန် ဖြစ်၏။ တခြား အယုသီးစွာ အချင်းနီးတည်းဟု ပြောဆိုသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)၏ စကားကိုလည်း ငါဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူ။

အာနန္ဒာ--- အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟုမူ-ကံ၏ အကြောင်းကို အကျယ်ကြီး ဖွင့်ပြတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်တော်မြတ်သည် တစ်မျိုးတစ်စုံ ထူးခြားစွာ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ (ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်) တို့၏ အမြင်နှင့် မတူသော ကြောင့် ဖြစ်၏။) (၃)

အာနန္ဒာ--- ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)လေးမျိုးအနက် ‘ကောင်းမှု-ဆိုသည်မှာ မရှိ၊ သုစရိုက်၏ ကောင်းကျိုး-ဆိုသည်မှာ မရှိဟု ပြောဆိုသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)၏ စကားကို ငါဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူ။

‘ဤဘဝ၌ ပါကာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုမှ ရှောင်ကြဉ်ပြီး သေသောအခါ ခရီးသို့ ကျရောက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါ တွေ့မြင်ရသည်ဟု ပြောဆိုသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)၏ စကားကိုကား ငါဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

‘ပါကာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုမှ ရှောင်ကြဉ်သူ မှန်သမျှသည် သေသောအခါ ခရီးသို့ ကျရောက်သည်ဟု ပြောဆိုသောသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်) ၏ စကားကိုကား ငါဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူ။

‘ပါကာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုမှ ရှောင်ကြဉ်သူ မှန်သမျှသည် သေသောအခါ ခရီးသို့ ကျရောက်သည်ဟု

သိသူများသည် အမှန်အတိုင်း သိသူများ ဖြစ်ကြ၏။ တခြား အခြင်းအရာအားဖြင့် သိသူများ၏ အသိဉာဏ်သည် မှားယွင်းသည်ဟု ပြောဆိုသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)၏ စကားကိုလည်း ငါဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူ။

မိမိသိသမျှ မြင်သမျှ ကျွမ်းသမျှအကြောင်းအရာအပေါ်၌ ပြင်းပြင်းထန်ထန် (အယုသီးစွာ တစ်ယူသန်စွာ) မှားမှားယွင်းယွင်း သုံးသပ်၍ ထိုအကြောင်းအရာကိုသာ ခွဲခြားနားလှမ်းပြီး ‘ဤပါကာတိပါတ အမှန် ဖြစ်၏။ တခြားအယုသီးစွာ အချင်းနီးတည်းဟု ပြောဆိုသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)၏ စကားကိုလည်း ငါဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူ။

အာနန္ဒာ--- အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟုမူ-ကံ၏ အကြောင်းကို အကျယ်ကြီး ဖွင့်ပြတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်တော်မြတ်သည် တစ်မျိုးတစ်စုံ ထူးခြားစွာ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ (ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့၏ အမြင်နှင့် မတူသောကြောင့် ဖြစ်၏။) (၄)

၉.၃.၁၈၃။ အာနန္ဒာ--- ‘မကောင်းမှုပြုပြီး ငရဲကျသူ၊ နတ်ပြည်ရောက်သူ၊ ကောင်းမှုပြုပြီး နတ်ပြည်ရောက်သူ၊ ငရဲကျသူ-ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်လေးယောက်အနက် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်သည် ဤဘဝ၌ ပါကာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုကို ပြုပြီး သေသော အခါ ငရဲသို့ ကျရောက်၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုပါကာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုကို မပြုမီ ရှေးအခါ၌ ဖြစ်စေ၊ ပြုပြီး နောက်အခါ၌ ဖြစ်စေ၊ တခြား မကောင်းမှု တစ်မျိုးမျိုးကို ပြု၏။ သို့မဟုတ် သေခါနီးကာလ၌ မှားသော အယုကို ယူ၏။ သေသောအခါ ထိုကံ တစ်မျိုးမျိုး ကြောင့်လည်း ငရဲသို့ ကျရောက်တတ်၏။

ဤဘဝ၌ သူပြုသော ပါကာတိပါတ-စသော မကောင်းမှု ၏ မကောင်းကျိုးကို ဤမျက်မှောက်ဘဝ၌ ဖြစ်စေ၊ ဒုတိယဘဝ၌ ဖြစ်စေ၊ တတိယ-စသော တခြားဘဝတစ်ခု၌ ဖြစ်စေ ခံစားရနိုင်၏။ (ဆိုလိုသည်မှာ-ဤတိဒိပါ ငရဲကျနေသူ၏ ငရဲကျကြောင်းကံမှာ သူ၏ ဤဘဝ ပါကာတိပါတ-စသော မကောင်းမှု ဖြစ်စေ၊ ထိုပါကာတိပါတ-စသော မကောင်းမှု မပြုမီ ရှေးရှေးအခါက ပြုခဲ့သော မကောင်းမှု ဖြစ်စေ၊ ထိုပါကာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုကို ပြုပြီး နောက်အခါ၌ ပြုသော မကောင်းမှု ဖြစ်စေ၊ သေခါနီး၌ ယူခဲ့သော ဝိညာအယု ဖြစ်စေ ဖြစ်နိုင်သည်-ဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ်၏။) (၁)

အာနန္ဒာ--- နောက်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကား ဤဘဝ၌ ပါကာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုကို ပြုပြီး သေသောအခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်နေ၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုပါကာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုကို မပြုမီ ရှေးအခါ၌ ဖြစ်စေ၊ ပြုပြီး နောက်အခါ၌ ဖြစ်စေ ကောင်းမှုတစ်မျိုးမျိုးကို ပြုလုပ်၏။ သို့မဟုတ် သေခါနီး ကာလ၌ မှန်သော အယူကို ယူ၏။ သူ သေသောအခါ၌ ထိုကံတစ်မျိုးမျိုးကြောင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်၏။

ဤဘဝ၌ သူပြုသော ပါကာတိပါတ-စသော မကောင်းမှု၏ မကောင်းကျိုးကိုကား ဤမျက်မှောက်ဘဝ၌ ဖြစ်စေ၊ ဒုတိယဘဝ (ပဋိသန္ဓေ နေပြီးနောက် ကြီးပြင်းသော အခါ)၌ ဖြစ်စေ၊ တတိယ-စသော တခြားဘဝတစ်ခုခု၌ ဖြစ်စေ ခံစားရနိုင်၏။ (၂)

အာနန္ဒာ--- နောက်ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ကား ဤဘဝ၌ ပါကာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုမှ ရှောင်ကြဉ်ပြီး သေသောအခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုပါကာတိပါတ-စသည်မှ ရှောင်ကြဉ်မှု ကုသိုလ်ကို မပြုမီ ရှေးအခါ၌ ဖြစ်စေ၊ ပြုပြီး နောက်အခါ၌ ဖြစ်စေ ကောင်းမှုတစ်မျိုးမျိုးကို ပြု၏။ သို့မဟုတ် သေခါနီး ကာလ၌ မှန်သော အယူကို ယူ၏။ သူ သေသောအခါ၌ ထိုကံတစ်မျိုးမျိုးကြောင့်လည်း နတ်ပြည်သို့ ရောက်တတ်၏။

ဤဘဝ၌ သူပြုသော ပါကာတိပါတ-စသည်မှ ရှောင်ကြဉ်မှု ကုသိုလ်၏ ကောင်းကျိုးကိုကား ဤမျက်မှောက်ဘဝ၌ ဖြစ်စေ၊ ဒုတိယဘဝ၌ ဖြစ်စေ၊ တတိယ-စသော တခြားဘဝ တစ်ခုခု၌ ဖြစ်စေ ခံစားရနိုင်၏။ (ဤပုဂ္ဂိုလ်၏ နတ်ပြည် ရောက်ကြောင်းကံသည်လည်း ဤဘဝ၌ သူပြုသော ပါကာတိပါတ-စသည်မှ ရှောင်ကြဉ်မှု ကုသိုလ်ကံ ဖြစ်စေ၊ ထိုကုသိုလ်၏ ရှေးကုသိုလ်၊ နောက်ကုသိုလ် တစ်မျိုးမျိုး ဖြစ်စေ၊ သေခါနီး၌ ယူမိသော မှန်သော အယူဖြစ်စေ ဖြစ်နိုင် ၏။) (၃)

အာနန္ဒာ--- နောက်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကား ဤဘဝ၌ ပါကာတိပါတ-စသည်မှ ရှောင်ကြဉ်ပြီး သေသောအခါ ငရဲသို့ ကျရောက်၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုပါကာတိပါတ-စသည်မှ ရှောင်ကြဉ်မှု ကုသိုလ်ကို မပြုမီ ရှေးအခါ၌ ဖြစ်စေ၊ ပြုပြီး နောက်အခါ၌

ဖြစ်စေ မကောင်းမှု တစ်မျိုးမျိုးကို ပြုလုပ်၏။ သို့မဟုတ် သေခါနီး အခါ၌ မှားသော အယူကို ယူ၏။ သူ သေသော အခါ၌ ထိုကံတစ်မျိုးမျိုးကြောင့် ငရဲသို့ ကျရောက်၏။

ဤဘဝ၌ သူပြုသော ပါကာတိပါတ- စသည်မှ ရှောင်ကြဉ်မှု ကုသိုလ်၏ ကောင်းကျိုးကိုကား ဤမျက်မှောက် ဘဝ၌ ဖြစ်စေ၊ ဒုတိယဘဝ (ပဋိသန္ဓေ နေပြီးနောက် ကြီးပြင်း သောအခါ)၌ ဖြစ်စေ တတိယဘဝ-စသော ဘဝတစ်ခုခု၌ ဖြစ်စေ ခံစားရနိုင်၏။ (၄)

အခု ဟောကြားခဲ့သည့်အတိုင်းပင် အာနန္ဒာ---

(က) မဖြစ်နိုင်သယောင်ရှိပြီး မဖြစ်နိုင်သော ကံ-ဆိုသည် မှာ ရှိ၏။ (ငရဲကျသူ၏ မကောင်းမှုကံ၊ ဤကံသည် ကောင်းမှု ကံ မဖြစ်နိုင်သယောင်လည်း ရှိ၊ မဖြစ်လည်း မဖြစ်နိုင်သော ကံ ဖြစ်၏။ နတ်ပြည်ရောက်သူ၏ ကောင်းမှုကံ၊ ဤကံသည် မကောင်းမှုကံ မဖြစ်နိုင်သယောင်လည်း ရှိ၊ မဖြစ်လည်း မဖြစ်နိုင်သော ကံ ဖြစ်၏။)

(ခ) မဖြစ်နိုင်သယောင်ရှိပြီး ဖြစ်နိုင်သော ကံ-ဆိုသည် မှာ ရှိ၏။ (နတ်ပြည်ရောက်သူ၏ မကောင်းမှုကံနှင့် ငရဲ ကျသူ၏ ကောင်းမှုကံ)

(င) ဖြစ်နိုင်သယောင်ရှိပြီး ဖြစ်လည်း ဖြစ်နိုင်သော ကံ- ဆိုသည်မှာ ရှိ၏။ (ငရဲကျသူ၏ မကောင်းမှုကံနှင့် နတ်ပြည် ရောက်သူ၏ ကောင်းမှုကံ)

(ဃ) ဖြစ်နိုင်သယောင်ရှိပြီး မဖြစ်နိုင်သော ကံ-ဆိုသည် မှာ ရှိ၏။ (နတ်ပြည်ရောက်သူ၏ မကောင်းမှုကံ၊ ဤကံသည် ကောင်းမှုကံ ဖြစ်နိုင်သယောင်ရှိသော်လည်း မဖြစ်နိုင်သော ကံဖြစ်၏။ ငရဲကျသူ၏ ကောင်းမှုကံ၊ ဤကံသည် မကောင်းမှု ကံ ဖြစ်နိုင်သယောင် ရှိသော်လည်း မဖြစ်နိုင်သော ကံ ဖြစ်၏။)"

ဤတရားတော်ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို အရင်အာနန္ဒာသည် သဘောကျ နှစ်သက်ပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓု ခေါ်ဆို ခဲ့လေသည်။

၅

သဠာယတနုပိဘင်္ဂသုတ်

၉-ပု.၁၈၄။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားက ဤအာယတန ခြောက်ပါးအဖွင့်ကို ရဟန်းတော်တို့အား ဟောကြားတော်မူသည်။

- (က) ကိုယ်တွင်းအာယတန ၆ ပါး၊
- (ခ) ကိုယ်ပအာယတန ၆ ပါး၊
- (ဂ) အသိအပေါင်း ၆ ပါး၊
- (ဃ) တွေ့ထိမှုအပေါင်း ၆ ပါး၊
- (င) စိတ်၏ ကြံ့စည်သုံးသပ်မှု ၁၈ ပါး၊

(စ) သတ္တဝါတို့၏ ခြေနှင့် တူသောအရာ ၃၆ ပါးတို့ကို သိရမည်။

(ဆ) ထို ၃၆ ပါး အနက် ဤသဘောတရားကို အမှီပြု၍ ဤသဘောတရားကို ပယ်ကြ။

(ဇ) သတိပဋ္ဌာန် သုံးပါး၊ ယင်း သတိပဋ္ဌာန်သုံးပါးကို ကျင့်သုံးသော ဆရာသည် တပည့်အပေါင်းကို ဆုံးမထိုက်သူ ဖြစ်၏။

(ဈ) ထိုဆရာသည် ဆုံးမထိုက်သူတို့ကို ဆုံးမသူတို့တွင် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်၏။

ဤ ၉ ချက်သည် အာယတနခြောက်ပါးအဖွင့်၏ အကျဉ်းခေါင်းစဉ် (မာတိကာ) ဖြစ်၏။

၉-ပု.၁၈၅။ (က) ကိုယ်တွင်း အာယတန ခြောက်ပါးဆိုသည်မှာ မျက်စိ၊ နား၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့ ဖြစ်၏။

(ခ) ကိုယ်ပအာယတနခြောက်ပါးဆိုသည်မှာ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာအတွေ့၊ အထိ၊ သိစရာသဘောတို့ ဖြစ်၏။

(ဂ) အသိအပေါင်း ခြောက်ပါးဆိုသည်မှာ မျက်စိအသိ၊ နားအသိ၊ နှာခေါင်းအသိ၊ လျှာအသိ၊ ကိုယ်အသိ၊ စိတ်အသိတို့ ဖြစ်၏။

(ဃ) တွေ့ထိမှုအပေါင်း ခြောက်ပါးဆိုသည်မှာ မျက်စိအတွေ့၊ နားအတွေ့၊ နှာခေါင်းအတွေ့၊ လျှာအတွေ့၊ ကိုယ်အတွေ့၊ စိတ်အတွေ့တို့ဖြစ်၏။

(င) စိတ်၏ ကြံ့စည်သုံးသပ်မှု ၁၈ ပါးဆိုသည်မှာ မျက်စိဖြင့် အဆင်းကို မြင်သောအခါ အဆင်းကို သောမနဿ၏ အကြောင်းဖြစ်အောင် ကြံ့စည် သုံးသပ်၏။ အဆင်းကို ခေါ်မနဿ၏ အကြောင်းဖြစ်အောင် ကြံ့စည် သုံးသပ်၏။

အဆင်းကို ဥပေက္ခာ၏ အကြောင်းဖြစ်အောင် ကြံစည် သုံးသပ်၏။ ထို့အတူ-

နားဖြင့် အသံကို ကြားသော အခါ၊
နာခေါင်းဖြင့် အနံ့ကို ရှုသော အခါ၊
လျှာဖြင့် အရသာကို လျက်သော အခါ၊
ကိုယ်ဖြင့် အတွေ့အထိကို တွေ့ထိသော အခါ၊

စိတ်ဖြင့် သိစရာသဘောကို သိသောအခါတို့၌လည်း ထိုအရာများကို သောမနဿာ၏အကြောင်း။ အေမနဿာ၏ အကြောင်း။ ဥပေက္ခာ၏အကြောင်းဖြစ်အောင် အသီးအသီး ကြံစည်သုံးသပ်၏။

ဥ.၃.၁၈၆။ (၈) သတ္တဝါတို့၏ ခြေနှင့် တူသော တရား ဝဋ် ပါး-ဟူသည် အဘယ်နည်း။

ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော သောမနဿ ခြောက်ပါး၊
ဝိပဿနာနှင့် စပ်ယှဉ်သော သောမနဿ ခြောက်ပါး၊
ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော အေမနဿ ခြောက်ပါး၊
ဝိပဿနာနှင့် စပ်ယှဉ်သော အေမနဿ ခြောက်ပါး၊
ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော ဥပေက္ခာ ခြောက်ပါး၊
ဝိပဿနာနှင့် စပ်ယှဉ်သော ဥပေက္ခာ ခြောက်ပါးတို့ ဖြစ်၏။

ထိုခြောက်ပါးစီအနက် ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော သောမနဿခြောက်ပါး-ဟူသည် အဘယ်နည်း။

ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်သော နှစ်သက်ဖွယ်အဆင်း ခြေငြင်းကို နှစ်သက် ဖွယ်အဆင်း ခြေငြင်းအားဖြင့် (နှစ်သက်ဖွယ်အဆင်းကို ရလေ ၅-ဟု) အစနိဖန် ရှုသော ပုဂ္ဂိုလ်၌ ဖြစ်စေ၊ ရှေး၌ ရခဲ့ဖူးပြီး ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့သော နှစ်သက်ဖွယ်အဆင်းကို ပြန်လည် အောက်မေ့သည့် ဖြစ်စေ ဖြစ်ပေါ်လာသော သောမနဿ သည် ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော သောမနဿ ဖြစ်၏။

ထိုအတူ ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အတိတ် ဖြစ်ကြသော နှစ်သက်ဖွယ် အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိ၊ သိစရာသဘောတို့ကို အစနိဖန် ရှုသော သူ၊ ပြန်လည် အောက်မေ့သော သူတို့၌ ဖြစ်ကြသော သောမနဿ အသီးသီးသည်လည်း ကာမဂုဏ် နှင့် စပ်ယှဉ်သော သောမနဿများ ဖြစ်ကြ၏။

ဝိပဿနာနှင့် စပ်ယှဉ်သော သောမနဿ ခြောက်ပါး- ဟူသည် အဘယ်နည်း။

အဆင်းတို့၏ မမြဲပုံ၊ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးပျောက်ပျက်ပုံတို့ကိုသာ သိရ၍ 'ရှေးက အဆင်းများရော၊ အခုအဆင်း များပါ မမြဲကြပါတကား။ ဆင်းရဲကြပါတကား။ ဖောက်ပြန်

ခြင်းသဘော ရှိကြပါတကား'ဟု အမှန်အတိုင်း ပညာဖြင့် ရှုဆင်ခြင်သော ပုဂ္ဂိုလ်၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော သောမနဿ သည် ဝိပဿနာနှင့် စပ်ယှဉ်သော သောမနဿ ဖြစ်၏။

ဥ.၃.၁၈၇။ ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော အေမနဿ ခြောက်ပါး-ဟူသည် အဘယ်နည်း။

ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်သော နှစ်သက်ဖွယ်အဆင်း မရခြင်းကို နှစ်သက်ဖွယ်အဆင်းမရခြင်းအားဖြင့် (နှစ်သက်ဖွယ်အဆင်း ကို မရလေခြင်း-ဟု) အစနိဖန် ရှုသော ပုဂ္ဂိုလ်၌ ဖြစ်စေ၊ ရှေး၌ မရခဲ့ဖူးဘဲ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့သော နှစ်သက်ဖွယ်အဆင်းကို မရခဲ့လေခြင်း-ဟု ပြန်လည် အောက်မေ့သည့် ဖြစ်စေ ဖြစ်ပေါ်လာသော အေမနဿသည် ကာမဂုဏ်နှင့် စပ် ယှဉ်သော အေမနဿ ဖြစ်၏။

ထို့အတူ ပစ္စုပ္ပန်မှာရော၊ အတိတ်မှာပါ မရသော နှစ်သက်ဖွယ် အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိ၊ သိစရာ သဘောတို့ကို အစနိဖန် ရှုသော သူ၊ ပြန်လည် အောက်မေ့ သော သူတို့၌ ဖြစ်ပေါ်လာကြသော အေမနဿအသီးသီး သည်လည်း ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော အေမနဿများ ဖြစ်ကြ၏။

ဝိပဿနာနှင့် စပ်ယှဉ်သော အေမနဿ ခြောက်ပါး- ဟူသည် အဘယ်နည်း။

အဆင်းတို့၏ မမြဲပုံ၊ ဖောက်ပြန်ပုံ၊ ပျက်စီးပုံ၊ ချုပ်ပျောက် ပုံတို့ကိုသာ သိရ၍ 'ရှေးက အဆင်းများရော၊ အခုအဆင်း များပါ အဆင်းအားလုံးသည် မမြဲကြပါတကား။ ဆင်းရဲကြပါ တကား။ ဖောက်ပြန်ခြင်း သဘောရှိကြပါတကား'ဟု အမှန် အတိုင်း ပညာဖြင့် ရှုဆင်ခြင်၍ 'ဘယ်အခါကျမှ အရဟတ္တ ဖိုလ်ကို ငါ ရပါမည်နည်း'ဟု တောင့်တမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ် လာသော အေမနဿသည် ဝိပဿနာနှင့် စပ်ယှဉ်သော အေမနဿ ဖြစ်၏။

ထို့အတူ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိ၊ သိစရာ သဘောတို့၏ မမြဲပုံ-စသည်ကို ဝိပဿနာရှု၍ အရဟတ္တ ဖိုလ်ကို တောင့်တသူများ၏ ထိုတောင့်တမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ် လာကြသော အေမနဿအသီးအသီးသည်လည်း ဝိပဿနာ နှင့် စပ်ယှဉ်သော အေမနဿများ ဖြစ်ကြ၏။

ဥ.၃.၁၈၈။ ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော ဥပေက္ခာခြောက် ပါး-ဟူသည် အဘယ်နည်း။

မျက်စိဖြင့် အဆင်းကို မြင်သော အခါ ကိလေသာနှင့် အနာဂတ်အကျိုးတရားကို မအောင်သေး၊ အပြစ်-ဟု ရှုလေ့ မရှိသေး။ အကြားအမြင် မရှိသေးသော၊ မိုက်မဲတွေဝေသော ပုထုဇဉ်မှာ လျစ်လျူရှုမှု ဖြစ်၏။ ထိုလျစ်လျူရှုမှုသည် ကာမ ဂုဏ်ဖြစ်သော အဆင်းကို မကျော်လွန်နိုင်သေး။ ထို့ကြောင့် ထိုလျစ်လျူရှုမှုသည် ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော ဥပေက္ခာ ဖြစ်၏။

ထို့အတူ နားဖြင့် အသံကို ကြားသောအခါ၊ နားခေါင်းဖြင့် အနံ့ကို နှမ်းရှူသော အခါ၊ လျက်ဖြင့် အရသာကို လျက်သော အခါ ကိုယ်ဖြင့် အတွေ့အထိကို တွေ့ထိသောအခါ၊ စိတ်ဖြင့် သိစရာကို သိသော အခါတို့၌

ထိုပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ဖြစ်သော ဥပေက္ခာများသည် လည်း ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော ဥပေက္ခာများ ဖြစ်ကြ၏။

ဝိပဿနာနှင့် စပ်ယှဉ်သော ဥပေက္ခာ ခြောက်ပါး-ဟူသည် အဘယ်နည်း။

အဆင်းတို့၏ မမြဲပုံ၊ ဖောက်ပြန်ပုံ၊ ပျက်စီးပုံ၊ ချုပ်ပျောက်ပုံ တို့ကိုသာ သိရ၍ "ရှေးက အဆင်းများရော အခု အဆင်း များပါ အဆင်းအားလုံးသည် မမြဲကြပါတကား၊ ဆင်းရဲကြပါ တကား။ ဖောက်ပြန်ကြပါတကား။ ဖောက်ပြန်ခြင်းသဘော ရှိကြပါတကား"ဟု အမှန်အတိုင်း ပညာဖြင့် ရှုဆင်ခြင်သော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ လျစ်လျူရှုမှု ဖြစ်၏။ ထိုလျစ်လျူရှုမှုသည် ကာမဂုဏ်ဖြစ်သော အဆင်းကို ကျော်လွန်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုလျစ်လျူရှုမှုသည် ကာမဂုဏ်နှင့်မစပ်ယှဉ်ဘဲ ဝိပဿနာ နှင့် စပ်ယှဉ်သော ဥပေက္ခာ ဖြစ်၏။

ထို့အတူ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိ၊ သိစရာ သဘောတို့၏ မမြဲပုံ-စသည်ကို ဝိပဿနာရှုသူများမှာ ဖြစ် ဖော်လာသော ဥပေက္ခာ အသီးသီးသည်လည်း ဝိပဿနာနှင့် စပ်ယှဉ်သော ဥပေက္ခာများ ဖြစ်ကြ၏။

ဥ.၃.၁၉၉။ (ဆ) ထိုငှဲ ပါးအနက် ဤသဘောတရား ကို မှီ၍ ဤသဘောတရားကို ပယ်ကြ-ဟူသည် အဘယ်နည်း။

ဝိပဿနာနှင့် စပ်ယှဉ်သော သောမနဿခြောက်ပါးကို မှီ၍ (ဖြစ်စေ၍) ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော သောမနဿ ခြောက်ပါးကို ပယ်ကြ၊ ကျော်လွှားကြ။

ဝိပဿနာနှင့် စပ်ယှဉ်သော ဒေါမနဿခြောက်ပါးကို ဖြစ်စေ၍ ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော ဒေါမနဿခြောက်ပါး ကို ပယ်ကြ၊ ကျော်လွှားကြ။

ဝိပဿနာနှင့် စပ်ယှဉ်သော ဥပေက္ခာခြောက်ပါးကို ဖြစ်

စေ၍ ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော ဥပေက္ခာခြောက်ပါးကို ပယ်ကြ၊ ကျော်လွှားကြ။

ဝိပဿနာနှင့် စပ်ယှဉ်သော သောမနဿခြောက်ပါးကို ဖြစ်စေ၍ ဝိပဿနာနှင့် စပ်ယှဉ်သော ဒေါမနဿခြောက်ပါး ကို ပယ်ကြ၊ ကျော်လွှားကြ။

ဝိပဿနာနှင့် စပ်ယှဉ်သော ဥပေက္ခာခြောက်ပါးကို ဖြစ် စေ၍ ဝိပဿနာနှင့် စပ်ယှဉ်သော သောမနဿခြောက်ပါး ကို ပယ်ကြ၊ ကျော်လွှားကြ။

ဥ.၃.၁၉၉။ ရဟန်းတို့--- အမျိုးမျိုးသော အာရုံကို မှီ၍ ဖြစ်သည့်အတွက် အမျိုးမျိုးသော သဘောရှိသော ဥပေက္ခာ- ဆိုသည်မှာ ရှိ၏။ တစ်ခုတည်းသော အာရုံကို မှီ၍ ဖြစ်သည့် အတွက် တစ်ခုတည်းသော သဘောရှိသော ဥပေက္ခာ- ဆိုသည်မှာ ရှိ၏။

ရဟန်းတို့--- အမျိုးမျိုးသော အာရုံကို မှီ၍ ဖြစ်သည့် အတွက် အမျိုးမျိုးသော သဘောရှိသော ဥပေက္ခာ-ဟူသည် အဘယ်နည်း။

အဆင်းများ၊ အသံများ၊ အနံ့များ၊ အရသာများ၊ အတွေ့ အထိများအပေါ်၌ လျစ်လျူရှုမှု ဖြစ်၏။

တစ်ခုတည်းသော အာရုံကို မှီ၍ ဖြစ်သည့်အတွက် တစ်ခု တည်းသော သဘောရှိသော ဥပေက္ခာ-ဟူသည် အဘယ် နည်း။

အာကာသာနဉ္စာယတနဈာန်နှင့် ယှဉ်သော ဥပေက္ခာနှင့် အာကာသာနဉ္စာယတနဈာန်ကို ဝိပဿနာရှုသော ဥပေက္ခာ သည် တစ်ခုတည်းသော အာရုံကို မှီ၍ ဖြစ်သည့်အတွက် တစ်ခုတည်းသော သဘောရှိသော ဥပေက္ခာ ဖြစ်၏။

ဝိညာဏဉ္စာယတနဈာန်နှင့် ယှဉ်သော ဥပေက္ခာနှင့် ဝိညာဏဉ္စာယတနဈာန်ကို ဝိပဿနာရှုသော ဥပေက္ခာ သည် တစ်ခုတည်းသော အာရုံကို မှီ၍ ဖြစ်သည့်အတွက် တစ်ခုတည်းသော သဘောရှိသော ဥပေက္ခာ ဖြစ်၏။

အာကိတ္တယတနဈာန်နှင့် ယှဉ်သော ဥပေက္ခာနှင့် အာကိတ္တယတနဈာန်ကို ဝိပဿနာရှုသော ဥပေက္ခာသည် တစ်ခုတည်းသော အာရုံကို မှီ၍ ဖြစ်သည့်အတွက် တစ်ခု တည်းသော သဘောရှိသော ဥပေက္ခာ ဖြစ်၏။

နေဝညာနာသညာယတနဈာန်နှင့် ယှဉ်သော ဥပေက္ခာ နှင့် နေဝညာနာသညာယတနဈာန်ကို ဝိပဿနာရှုသော ဥပေက္ခာသည် တစ်ခုတည်းသော အာရုံကို မှီ၍ ဖြစ်သည့်

အတွက် တစ်ခုတည်းသော သဘောရှိသော ဥပေက္ခာ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့--- တစ်ခုတည်းသော အာရုံကို ခို၍ ဖြစ်သည့် အတွက် တစ်ခုတည်းသော သဘောရှိသော ဥပေက္ခာကို ဖြစ်စေ၍ အမျိုးမျိုးသော အာရုံကို ခို၍ ဖြစ်သည့်အတွက် အမျိုးမျိုးသော သဘောရှိသော ဥပေက္ခာကို ပယ်ကြ၊ ကျော် လွှားကြ။

ရဟန်းတို့--- ထင်သည့်အတိုင်း မဖြစ်ပုံ(မဖြစ်ပုံ)ကို အာရုံ ပြုသော ဝိပဿနာကို (ဝုတ္တနဂါမိနိ ဝိပဿနာကို) ဖြစ်စေ၍ တစ်ခုတည်းသော အာရုံကို ခို၍ ဖြစ်သည့်အတွက် တစ်ခု တည်းသော သဘောရှိသော ဥပေက္ခာကို ပယ်ကြ၊ ကျော် လွှားကြ။ ထိုသို့ တစ်ခုကို ဖြစ်စေခြင်းသည် တခြားတစ်ခုကို ပယ်ခြင်း ကျော်လွှားခြင်း ဖြစ်၏။

၉.၃.၁၉၁။ (၈) သတိပဋ္ဌာန်သုံးပါး (သတိထားခြင်း ၃ မျိုး)၊ ယင်းသတိပဋ္ဌာန်သုံးပါးကို ခိုကျင့်သုံးသော ဆရာ သည် တပည့်အပေါင်းကို ဆုံးမထိုက်၏-ဟူသည် အဘယ် နည်း။

ရဟန်းတို့--- ဤသာသနာတော်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တို့အား တရားဟောပြတော်မူ၏။ တပည့်တို့အား သနား၍ တပည့်တို့၏ အကျိုးကို လိုလား၍ ဤကား သင်တို့၏ ကြီးပွားကြောင်း ဖြစ်၏။ ဤကား သင်တို့၏ ချမ်းသာကြောင်း ဖြစ်၏ဟု ညွှန်ကြားတော်မူ၏။ သို့သော် တပည့်များသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ယုံယုံ ကြည်ကြည် မနာယူလိုကြ၊ နားမထောင်ကြ၊ စိတ်မဝင်စား ကြ၊ မလိုက်နာ မကျင့်သုံးကြ။ ရဟန်းတို့--- မြတ်စွာဘုရား သည် ထိုတပည့်တို့အပေါ်၌ပင် မနှစ်မြို့မှု ဖြစ်တော်မူမူ၊ မနှစ်မြို့မှုကို ခံစားတော်မူမူ၊ ရန်ငြိုးစွဲမှု ပြုလုပ်ယိုစီးတော် မူမူ၊ သတိနှင့် အသိ ယှဉ်လျက်သာ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့---ဤကား ပထမဆုံး သတိပဋ္ဌာန် ဖြစ်၏။ ယင်း သတိပဋ္ဌာန်ကို ခိုဝံ့ကျင့်သုံးသော ဆရာသည် တပည့် အပေါင်းကို ဆုံးမထိုက်၏။

ရဟန်းတို့---နောက်သတိပဋ္ဌာန်တစ်မျိုးကား- ဆရာ ဘုရားသည် တပည့်တို့အား တရားကို ဟောပြ၏။ တပည့် တို့အား သနား၍ တပည့်တို့၏ အကျိုးကို လိုလား၍ ဤကား သင်တို့၏ ကြီးပွားကြောင်း ဖြစ်၏။ ဤကား သင်တို့၏ ချမ်းသာကြောင်း ဖြစ်၏ဟု ညွှန်ပြတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ တချို့ တပည့်များသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရား တော်ကို ယုံယုံကြည်ကြည် မနာယူလိုကြ၊ နားမထောင်ကြ၊ စိတ်မဝင်စားကြ၊ မလိုက်နာ မကျင့်သုံးကြ။

တချို့ တပည့်များကား မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ယုံယုံကြည်ကြည် နာယူလိုကြ၊ နားထောင်ကြ၊ စိတ် ဝင်စားကြ၊ လိုက်နာကျင့်သုံးကြ၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုတပည့် နှစ်မျိုးလုံးအပေါ်၌ မြတ်စွာ ဘုရားသည် မနှစ်မြို့မှုလည်း ဖြစ်တော်မူမူ၊ မနှစ်မြို့ မှုကိုလည်း ခံစားတော်မူမူ၊ နှစ်မြို့မှုလည်း ဖြစ်တော်မူမူ၊ နှစ်မြို့မှုကိုလည်း ခံစားတော်မူမူ၊ ထိုနှစ်မျိုးလုံးကို ကြည့်ဖယ် ၍ ဥပေက္ခာပြုတော်မူ၏။ သတိနှင့် အသိယှဉ်လျက်သာ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့--- ဤကား ဒုတိယသတိပဋ္ဌာန် ဖြစ်၏။ ယင်း သတိပဋ္ဌာန်ကို ခိုဝံ့ကျင့်သုံးသော ဆရာသည် တပည့် အပေါင်းကို ဆုံးမထိုက်၏။

ရဟန်းတို့---နောက်သတိပဋ္ဌာန်တစ်မျိုးကား-ဆရာ ဘုရားသည် တပည့်တို့အား တရား ဟောပြတော်မူ၏။ တပည့် တို့အား သနား၍ တပည့်တို့၏ အကျိုးကို လိုလား၍ ဤကား သင်တို့၏ ကြီးပွားကြောင်း ဖြစ်၏။ ဤကား သင်တို့၏ ချမ်းသာကြောင်း ဖြစ်၏ဟု ညွှန်ပြတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ တပည့်များသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော် ကို ယုံယုံကြည်ကြည် နာယူလိုကြ၏။ နားထောင်ကြ၏။ စိတ်ဝင်စားကြ၏။ လိုက်နာကျင့်သုံးကြ၏။

ထိုတပည့်များအပေါ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် နှစ်မြို့တော် မူ၏။ နှစ်မြို့ခြင်းကို ခံစားတော်မူ၏။ သို့သော် စွဲမက်ခြင်း ရာဂ ပြည့်ပွဲကား ယိုစီးတော်မူမူ၊ သတိနှင့်အသိ ယှဉ်လျက်သာ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့--- ဤကား တတိယသတိပဋ္ဌာန် ဖြစ်၏။ ယင်း သတိပဋ္ဌာန်ကို ခိုဝံ့ကျင့်သုံးသော ဆရာသည် တပည့် အပေါင်းကို ဆုံးမထိုက်၏။

၉.၃.၁၉၂။ (၉) ထိုဆရာသည် ဆုံးမထိုက်သူတို့ကို ဆုံးမသူတို့တွင် အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့---ဆင်ဆရာက ဆင်ကို ဆုံးမ မောင်းနှင်သော အခါ ထိုဆင်သည် အရှေ့အရပ်သို့ ဖြစ်စေ၊ အနောက် အရပ်သို့ ဖြစ်စေ၊ မြောက်အရပ်သို့ ဖြစ်စေ၊ တောင်အရပ်သို့ ဖြစ်စေ တစ်ခုတည်းသော အရပ်သို့သာ ပြေးသွားတတ်၏။

မြင်းဆရာ၊ နွားဆရာတို့ ဆုံးမသော မြင်း၊ နွားများသည် လည်း ထိုအတူပင် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့--- မြတ်စွာဘုရား၏အဆုံးအမကို ခံယူကျင့်သုံး
ရသော ပုဂ္ဂိုလ်ကား အရပ်ရပ်မျက်နှာတို့သို့ လှည့်ပြေးနိုင်၏။

- ရူပဈာန်ရှိပြီး ကသိုဏ်းရုပ်တို့ကို ရှုခြင်းသည် ပထမ
အရပ် ဖြစ်၏။

- ကိုယ်တွင်းသန္တာန်၌ ရူပသည်ာ မရှိဘဲ ကိုယ်ပ၌
ကသိုဏ်းရုပ်တို့ကို ရှုခြင်းသည် ဒုတိယအရပ်
ဖြစ်၏။

- တင့်တယ်၏-ဟု နှလုံးသွင်းခြင်းသည် တတိယ
အရပ် ဖြစ်၏။

- အရူပဈာန်လေးပါးကို ဝင်စားခြင်းတို့သည် စတုတ္ထ၊
ပဉ္စမ၊ ဆဋ္ဌ၊ သတ္တမ-အရပ်တို့ ဖြစ်ကြ၏။

- နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စားခြင်းသည် အဋ္ဌမအရပ်
ဖြစ်၏။”

ဤတရားတော်ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏။

ရဟန်းတော်များလည်း မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို
သဘောကျ နှစ်သက်ပြီး သာဓုခေါ်ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

ဥဒ္ဓေသဝိဘင်္ဂသုတ်

၉.၃.၁၉၃။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံး နေတော်မူသည်။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတော်တို့အား-

“ရဟန်းတို့--- ရဟန်း-ဆိုသည်မှာ မိမိ၏ အသိစိတ်ကို ပြင်ပအာရုံသို့လည်း မပျံ့လွင့်အောင် စူးစမ်းဆင်ခြင်သင့်၏။ ကိုယ်တွင်းအာရုံ၌လည်း စွဲကပ်တည်မနေအောင် စူးစမ်းဆင်ခြင်သင့်၏။ စွဲလမ်းမှုကင်း၍ မထိတ်လန့် မတုန်လှုပ်အောင်လည်း စူးစမ်းဆင်ခြင်သင့်၏။ ရဟန်းတို့--- အသိစိတ်သည် ပြင်ပအာရုံသို့လည်း မပျံ့လွင့်၊ ကိုယ်တွင်းအာရုံ၌လည်း စွဲကပ်မတည်သော အခါ စွဲလမ်းမှုကင်း၍ မထိတ်လန့် မတုန်လှုပ်သော ရဟန်းမှာ နောင်အခါ ပဋိသန္ဓေ နေရခြင်း၊ အိုရခြင်း၊ ဘေးရခြင်း-ဆင်းရဲများ ဖြစ်ခြင်း မရှိတော့”ဟု ဟောကြားတော်မူပြီး နေရာမှထတော်မူကာ ကျောင်းတော်သို့ ဝင်သွားတော်မူသည်။

၉.၃.၁၉၄။ ထိုအခါ၌ ရဟန်းများက ထိုတရားတော်၏ အကျယ်အဓိပ္ပာယ်ကို အရှင်မဟာကစ္ဆာနမထေရ်အား မေးမြန်း လျှောက်ထားခဲ့ကြသည်။

ထိုအခါ၌ အရှင်မဟာကစ္ဆာနမထေရ်က ဤသို့ ဖြေကြားတော်မူသည်-

၉.၃.၁၉၅။ “ငါ့ရှင်တို့--- ပြင်ပအာရုံသို့ ပျံ့လွင့်သော စိတ်-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတစ်ပါးသည် မျက်စိဖြင့် အဆင်းကို မြင်သောအခါ ထိုအဆင်းအာရုံကို (ကိလေသာ ဖြစ်ကြောင်းအဆင်းကို) သာယာမြင်း-ဟူသော သံယောဇဉ်နှင့် ယှဉ်သောစိတ် သို့မဟုတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုစိတ်ကို ပြင်ပအာရုံသို့ ပျံ့လွင့်သော စိတ်-ဟု ခေါ်၏။

ထိုအတူ နားဖြင့် အသံကို ကြားသော အခါ၊

နားခေါင်းဖြင့် အနံ့ကို နှမ်းရှူသော အခါ၊

လျှာဖြင့် အရသာကို လျက်သော အခါ၊

ကိုယ်ဖြင့် တွေ့ထိစရာကို တွေ့ထိသော အခါ၊

စိတ်ဖြင့် သိစရာသဘောကို သိသောအခါတို့၌လည်း သက်ဆိုင်ရာအာရုံကို သာယာမြင်း-ဟူသော သံယောဇဉ်နှင့် ယှဉ်သော စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုစိတ်များကိုလည်း ပြင်ပအာရုံသို့ ပျံ့လွင့်သော စိတ်များ-ဟု ခေါ်၏။

၉.၃.၁၉၆။ ငါ့ရှင်တို့--- ပြင်ပအာရုံမှာ မပျံ့လွင့်သော စိတ်-ဟူသည် အဘယ်နည်း။

ရဟန်းတစ်ပါးသည် မျက်စိဖြင့် အဆင်းကို မြင်သော အခါ ထိုအဆင်းအာရုံကို သာယာမြင်း-ဟူသော သံယောဇဉ်

နှင့် မယှဉ်သောစိတ် သူမှာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုစိတ်ကို အပြင်ပအာရုံသို့ မပျံ့လွင့် သော စိတ်-ဟု ခေါ်၏။

ထို့အတူ နားဖြင့် အသံကို ကြားသော အခါ၊
နားခေါင်းဖြင့် အနံ့ကို နှိမ်ရှုသော အခါ၊
လျှာဖြင့် အရသာကို လျက်သော အခါ၊
ကိုယ်ဖြင့် တွေ့ထိစရာကို တွေ့ထိသော အခါ၊

စိတ်ဖြင့် သိစရာသဘောကို သိသော အခါတို့၌လည်း သက်ဆိုင်ရာ အာရုံကို သာယာခြင်း-ဟူသော သံယောဇဉ်နှင့် မယှဉ်သော စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုစိတ်များကိုလည်း ပြင်ပအာရုံသို့ မပျံ့လွင့်သော စိတ်များ-ဟု ခေါ်၏။

ဥ.၃.၁၉၇။ ဂျရင်တို့--- ကိုယ်တွင်းအာရုံ၌ စွဲကပ် တည်နေသော စိတ်-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ပထမဈာန်ကို ဝင်စားသော ရဟန်းသည် လောက-စသည် ကင်းဆိတ်ခြင်း ကြောင့် ဖြစ်သော နှစ်သက်မှု၊ ချမ်းသာမှုကို ခံစားရ၏။ ထိုနှစ်သက်မှု၊ ချမ်းသာမှုကို သာယာခြင်း-ဟူသော သံယောဇဉ်နှင့် ယှဉ်သော စိတ် ထိုရဟန်းမှာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုစိတ် ကို ကိုယ်တွင်းအာရုံ၌ စွဲကပ်တည်နေသော စိတ်-ဟု ခေါ်၏။

ဒုတိယဈာန်ကို ဝင်စားသော ရဟန်းသည် သမာဓိကြောင့် ဖြစ်သော နှစ်သက်မှု၊ ချမ်းသာမှုကို ခံစားရ၏။ ထိုနှစ်သက်မှု၊ ချမ်းသာမှုကို သာယာခြင်း-ဟူသော သံယောဇဉ်နှင့် ယှဉ် သောစိတ် ထိုရဟန်းမှာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုစိတ်ကို ကိုယ် တွင်း အာရုံ၌ စွဲကပ်တည်နေသော စိတ်-ဟု ခေါ်၏။

တတိယဈာန်ကို ဝင်စားသော ရဟန်းသည် လျစ်လျူရှုမှု ဥပေက္ခာနှင့် မြည့်စုံ၏။ ထိုဥပေက္ခာကို သာယာခြင်း-ဟု သော သံယောဇဉ်နှင့် ယှဉ်သော စိတ် ထိုရဟန်းမှာ ဖြစ်ပေါ် လာ၏။ ထိုစိတ်ကို ကိုယ်တွင်းအာရုံ၌ စွဲကပ်တည်နေသော စိတ်-ဟု ခေါ်၏။

စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားသော ရဟန်းသည် သုဒ္ဓေသုက္ခ ကင်း၏။ သုဒ္ဓေသုက္ခကင်းမှုကို သာယာခြင်း-ဟူသော သံယောဇဉ်နှင့် ယှဉ်သော စိတ် ထိုရဟန်းမှာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုစိတ် ကို ကိုယ်တွင်းအာရုံ၌ စွဲကပ်တည်နေသော စိတ်-ဟု ခေါ်၏။

ဥ.၃.၁၉၈။ ထိုဈာန်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ နှစ်သက်မှု၊ ချမ်းသာမှု-စသည်ကို သာယာခြင်း-ဟူသော သံယောဇဉ်နှင့်

မယှဉ်သော စိတ်ကိုကား ကိုယ်တွင်းအာရုံ၌ မစွဲကပ် မတည် နေသော စိတ်-ဟု ခေါ်၏။

ဥ.၃.၁၉၉။ ဂျရင်တို့--- စွဲလမ်း၍ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ် ခြင်း-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ လောက၌ အကြားအမြင် မရှိ သော ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ခန္ဓာငါးပါးကို အတ္တ-ဟု အဖန်ဖန် ရှု၏။ သူ၏ ထိုခန္ဓာငါးပါးသည် ဖောက်ပြန်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ခန္ဓာငါးပါး၏ ဖောက်ပြန်ပုံသို့ အစဉ်လိုက်သော အသိစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ခန္ဓာငါးပါး၏ ဖောက်ပြန်ပုံသို့ အစဉ် လိုက်သော အသိစိတ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်မှု သဘောတရားများသည် သူ၏ စိတ်ကို လွှမ်းမိုး လာကြ၏။ စိတ်ကို လွှမ်းမိုးမှုကြောင့် ကြောက်ရွံ့၊ ပင်ပန်း၊ ဖိုလ်တွေ့လာ၏။ ဤကား စွဲလမ်း၍ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ် ဖြစ်၏။

ဥ.၃.၂၀၀။ ဂျရင်တို့--- စွဲလမ်းမှုကင်း၍ မထိတ်လန့် မတုန်လှုပ်ခြင်းသည် အဘယ်နည်း။ လောက၌ အကြား အမြင်ရှိသော ဘုရားတပည့်သည် ခန္ဓာငါးပါးကို အတ္တ-ဟု အဖန်ဖန် မရှု။ ခန္ဓာငါးပါးသည် ဖောက်ပြန် ပြောင်းလဲကြ၏။ ထိုသို့ ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲမှုကြောင့် ထိုဖောက်ပြန် ပြောင်း လဲမှုသို့ အစဉ်လိုက်သော အသိစိတ် မဖြစ်။ ခန္ဓာငါးပါး၏ ဖောက်ပြန်မှုသို့ အစဉ်လိုက်သော အသိစိတ်ကြောင့် ဖြစ် သော ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုသဘောများသည် စိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ မတည်။ စိတ်ကို မလွှမ်းမိုးခြင်းကြောင့် မကြောက် ရွံ့၊ မပင်ပန်း၊ မဖိုလ်တွေ့။ ဤကား စွဲလမ်းမှုကင်း၍ မထိတ်လန့် မတုန်လှုပ် ဖြစ်၏။

အရှင်မဟာကစ္ဆာနမထေရ်သည် ထိုသို့ ခြေကြားတော်မူ သည်။

ဥ.၃.၂၀၁။ ရဟန်းများသည် ထိုအခြေကို ယူပြီး မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ သွားရောက် လျှောက်ထားကြ ပြန်၏။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့--- ဤဘုရား တော်၏ အကျယ်အဝီထွယ်သည် ကစ္ဆာန ဟောပြသည် အတိုင်း မှန်သည်"ဟု အတည်ပြုပေးတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ ရဟန်းများသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာရ ခေါ် ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

၇

အရဇာဝိဘင်္ဂသုတ်

၉-၃-၂၀၂။ အဝါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ ဟောကြားတော်မူသည်-

(က) ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို မလိုက်စားသင့်၊ မိမိကိုယ်ကိုညှဉ်းပန်းကြောင်းအကျင့်ကို အားမထုတ်သင့်။

(ခ) ထိုအစွန်းနှစ်ပါးသို့ မကပ်ရောက်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရား သီတော်မူသော အလယ်အလတ်အကျင့်သည် ဉာဏ်မျက်စိ ပွင့်လင်းကြောင်း နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ဖြစ်၏။

(ဂ) မြှောက်ပင့်ခြင်းနှင့် ရုတ်ချခြင်းကို သိပြီး မမြှောင့်ပင့်၊ မရုတ်ချဘဲ တရားကိုသာ ဟောသင့်၏။

(ဃ) ချမ်းသာအဆုံးအဖြတ်ကို သိပြီး ကိုယ်တွင်းချမ်းသာမှုကို ခံစားသင့်၏။

(င) မျက်ကွယ်၌လည်း အပြစ် မပြောသင့်၊ မျက်မှောက်၌လည်း မရှုတ်ချသင့်။

(စ) မြန်မြန် မပြောဘဲ ဖြည်းဖြည်း ပြောသင့်၏။

(ဆ) တစ်နယ်သုံး ဝေါဟာရကို အစွဲမကြီးသင့်၊ အနယ်နယ်သုံး ဝေါဟာရကို မကျွမ်းလွန်သင့်။

ဤကား အရဇာဝိဘင်္ဂသုတ်၏ အကျဉ်း မာတိကာ ဖြစ်၏။

အကျယ်

၉-၃-၂၀၃။ (က) ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို မလိုက်စားသင့်၊ မိမိကိုယ်ကို ညှဉ်းပန်းကြောင်းအကျင့်ကို အားမထုတ်သင့်-ဟူသည့် အဘယ်နည်း။

ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်သော ကိုယ်ချမ်းသာမှု၊ စိတ်ချမ်းသာမှု အတွက် အားထုတ်ခြင်းသည် ဆင်းရဲခြင်းသဘောရှိ၏။ မှားယွင်းသော အကျင့် ဖြစ်၏။

ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်သော ကိုယ်ချမ်းသာမှု၊ စိတ်ချမ်းသာမှု အတွက် အားမထုတ်ခြင်းသည် ဆင်းရဲခြင်းသဘောကင်း၏။ မှန်ကန်သော အကျင့် ဖြစ်၏။

မိမိကိုယ်ကို ညှဉ်းပန်းကြောင်းအကျင့်ကို အားထုတ်ခြင်းသည် ဆင်းရဲခြင်းသဘောရှိ၏။ မှားယွင်းသော အကျင့်ဖြစ်၏။

မိမိကိုယ်ကို ညှဉ်းပန်းကြောင်းအကျင့်ကို အားမထုတ်ခြင်းသည် ဆင်းရဲခြင်းသဘောကင်း၏။ မှန်ကန်သော အကျင့်ဖြစ်၏။ (ထို့ကြောင့် ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို မလိုက်စားသင့်၊ မိမိကိုယ်ကို ညှဉ်းပန်းကြောင်း အကျင့်ကို အားမထုတ်သင့်)။

ဇ.၃.၂၀၄။ (ခ) အလယ်အလတ် အကျင့်-ဆိုသည်မှာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဖြစ်၏။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး-ဟူသည် အဘယ်နည်း။

သမ္မာဒိဋ္ဌိ (မှန်စွာ သိမြင်ခြင်း)၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ (မှန်စွာ ကြံစည်ခြင်း)၊ သမ္မာဝါစာ (မှန်စွာ ပြောဆိုခြင်း)၊ သမ္မာကမ္မန္တ (မှန်စွာ ပြုလုပ်ခြင်း)၊ သမ္မာအာဇီဝ (မှန်စွာ အသက်မွေးခြင်း)၊ သမ္မာဝါယာမ (မှန်စွာ အားထုတ်ခြင်း)၊ သမ္မာသတိ (မှန်စွာ အမှတ်ရခြင်း) နှင့် သမ္မာသမာဓိ (မှန်စွာ တည်ကြည်ခြင်း)တို့ ဖြစ်၏။

ဇ.၃.၂၀၅။ (ဂ) ရွတ်ချခြင်း၊ မြှောက်ပင့်ခြင်း-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ 'ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်သော ကိုယ်ချမ်းသာမှု၊ စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် အားထုတ်သူမှန်သမျှသည် ဆင်းရဲခြင်းသဘော ရှိကြ၏။ (ဆင်းရဲကြ၏။) မှားမှားယွင်းယွင်း ကျင့်သူများ ဖြစ်ကြ၏'ဟု ပြောဆိုသူသည် တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ရွတ်ချရာ ရောက်၏။

'ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်သော ကိုယ်ချမ်းသာမှု၊ စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် အားမထုတ်သူမှန်သမျှသည် ဆင်းရဲ ကင်းကြ၏။ မှန်မှန်ကန်ကန် ကျင့်နေသူများ ဖြစ်ကြ၏'ဟု ပြောဆိုသူသည် တချို့ပုဂ္ဂိုလ်များကို မြှောက်ပင့်ရာ ရောက်၏။

'မိမိကိုယ်ကို ညှဉ်းပန်းခြင်းအကျင့်ကို အားထုတ်သူမှန်သမျှသည် ဆင်းရဲခြင်းသဘော ရှိကြ၏။ (ဆင်းရဲကြ၏။) မှားမှားယွင်းယွင်း ကျင့်သူများ ဖြစ်ကြ၏'ဟု ပြောဆိုသူသည် တချို့သူများကို ရွတ်ချရာ ရောက်၏။

'မိမိကိုယ်ကို ညှဉ်းပန်းခြင်း အကျင့်ကို အားမထုတ်သူမှန်သမျှသည် ဆင်းရဲကင်းကြ၏။ မှန်မှန်ကန်ကန် ကျင့်သူများ ဖြစ်ကြ၏'ဟု ပြောဆိုသူသည် တချို့သူများကို မြှောက်ပင့်ရာ ရောက်၏။

'ဘဝသံယောဇဉ် (သံသရာလည်ကြောင်း တဏှာ)ကို မပယ်ရသေးသူမှန်သမျှသည် ဆင်းရဲခြင်းသဘော ရှိကြ၏။ (ဆင်းရဲကြ၏။) မှားမှားယွင်းယွင်း ကျင့်နေသူများ ဖြစ်ကြ

၏'ဟု ပြောဆိုသူသည် တချို့သူများကို ရွတ်ချရာရောက်၏။

'ဘဝသံယောဇဉ် (သံသရာလည်ကြောင်း တဏှာ)ကို ပယ်ပြီးသူမှန်သမျှသည် ဆင်းရဲကင်းကြ၏။ မှန်မှန်ကန်ကန် ကျင့်သူများ ဖြစ်ကြ၏'ဟု ပြောဆိုသူသည် တချို့သူများကို မြှောက်ပင့်ရာရောက်၏။

ဇ.၃.၂၀၆။ မမြှောက်ပင့် မရွတ်ချဘဲ တရားကိုသာ ဟောခြင်း-ဟူသည် အဘယ်နည်း။

'ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်သော ကိုယ်ချမ်းသာမှု၊ စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် အားထုတ်သူမှန်သမျှသည် ဆင်းရဲခြင်းသဘော ရှိကြ၏။ မှားမှားယွင်းယွင်း ကျင့်သူများ ဖြစ်ကြ၏'ဟု မပြောဘဲ 'ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်သော ကိုယ်ချမ်းသာမှု၊ စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် အားထုတ်ခြင်းသည် ဆင်းရဲခြင်းသဘော ရှိ၏။ မှားယွင်းသော အကျင့် ဖြစ်၏'ဟု ပြောဆိုသူသည် တရားကိုသာ ဟောရာ ရောက်၏။

'ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်သော ကိုယ်ချမ်းသာမှု၊ စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် အားမထုတ်သူမှန်သမျှသည် ဆင်းရဲကင်းကြ၏။ မှန်ကန်စွာ ကျင့်သူများ ဖြစ်ကြ၏'ဟု မပြောဘဲ-

'ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်သော ကိုယ်ချမ်းသာမှု၊ စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် အားမထုတ်ခြင်းသည် ဆင်းရဲကင်း၏။ မှန်ကန်သော အကျင့် ဖြစ်၏'ဟု ပြောဆိုသူသည် တရားကိုသာ ဟောရာ ရောက်၏။

'မိမိကိုယ်ကို ညှဉ်းပန်းကြောင်းအကျင့်ကို အားထုတ်သူမှန်သမျှသည် ဆင်းရဲခြင်းသဘောရှိကြ၏။ မှားမှားယွင်းယွင်း ကျင့်နေသူများ ဖြစ်ကြ၏'ဟု မပြောဘဲ-

'မိမိကိုယ်ကို ညှဉ်းပန်းကြောင်းအကျင့်ကို အားထုတ်ခြင်းသည် ဆင်းရဲခြင်းသဘောရှိ၏။ မှားယွင်းသော အကျင့် ဖြစ်၏'ဟု ပြောဆိုသူသည် တရားကိုသာ ဟောရာရောက်၏။

'မိမိကိုယ်ကို ညှဉ်းပန်းကြောင်းအကျင့်ကို အားမထုတ်သူမှန်သမျှသည် ဆင်းရဲကင်းကြ၏။ မှန်ကန်စွာ ကျင့်သူများ ဖြစ်ကြသည်'ဟု မပြောဘဲ

'မိမိကိုယ်ကို ညှဉ်းပန်းကြောင်းအကျင့်ကို အားမထုတ်ခြင်းသည် ဆင်းရဲကင်း၏။ မှန်ကန်သော အကျင့် ဖြစ်၏'ဟု ပြောဆိုသူသည် တရားကိုသာ ဟောရာရောက်၏။

'ဘဝသံယောဇဉ် (သံသရာလည်ကြောင်းတဏှာ)ကို မပယ်ရသေးသူမှန်သမျှသည် ဆင်းရဲခြင်း သဘောရှိကြ၏။

(ဆင်းရဲကြ၏။) မှားမှားယွင်းယွင်း ကျင့်နေသူများ ဖြစ်ကြ၏ဟု မပြောဘဲ-

‘ဘဝသံယောဇဉ်ကို မပယ်ရသေးလျှင် ဘဝကိုလည်း မပယ်ရသေးသည်သာ’ဟု ပြောဆိုသူသည် တရားကိုသာ ဟောရာ ရောက်၏။

‘ဘဝသံယောဇဉ်ကို ပယ်ပြီးသူမှန်သမျှသည် ဆင်းရဲ ကင်းကြ၏။ မှန်ကန်စွာ ကျင့်သူများ ဖြစ်ကြ၏’ဟု မပြောဘဲ-

‘ဘဝသံယောဇဉ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဘဝကိုလည်း ပယ်ပြီး သည်သာ’ဟု ပြောဆိုသူသည် တရားကိုသာ ဟောရာ ရောက်၏။

ဇ.၃.၂၀၇။ (ဃ) ချမ်းသာအဆုံးအဖြတ်ကို သိပြီး ကိုယ် တွင်းချမ်းသာမှုကို စံစားသင့်၏-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့---ကာမဂုဏ်သည် ငါးပါး ရှိ၏။ ငါးပါး-ဆိုသည်မှာ လိုချင်နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသော အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ နှင့် အတွေ့အထိတို့ ဖြစ်၏။ ထိုကာမဂုဏ်ငါးပါးကို အစွဲပြု၍ ကိုယ်၊ စိတ်ချမ်းသာမှု ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုကာမ ဂုဏ်ချမ်းသာသည် မစင်ဘင်ပုပ်နှင့် တူသော ချမ်းသာ ဖြစ်၏။ ပုထုဇဉ်တို့၏ ချမ်းသာ ဖြစ်၏။ အဓိပ္ပာယ်တို့၏ ချမ်းသာ မဟုတ်။ ‘ထိုချမ်းသာကို မမှီဝဲသင့်၊ မမှားယွင်းသင့်၊ မလိုက် စားသင့်၊ ထိုချမ်းသာကို ကြောက်သင့်သည်’ဟု ငါးဘုရား ဟောတော်မူ၏။

‘ဈာန်ချမ်းသာကိုသာ မှီဝဲသင့်၊ မှားယွင်းသင့်၊ လိုက်စား သင့်၏။ ထိုဈာန်ချမ်းသာကို ကြောက်သင့်’ဟု ငါးဘုရား ဟောတော်မူ၏။

ဇ.၃.၂၀၈။ (င) မျက်ကွယ်၌လည်း အမြင် မပြောသင့်၊ မျက်မှောက်၌လည်း မရှုတ်ချသင့်-ဟူသည် အဘယ်နည်း။

မမှန်လည်း မမှန်၊ အကျိုးလည်း မရှိသော စကားကို မျက် ကွယ်၌ မပြောသင့်။

မှန်သာ မှန်ကန်၍ အကျိုးမရှိသော အမြင်စကားကိုလည်း မျက်ကွယ်၌ မပြောမိမိရာ လေ့ကျင့်သင့်၏။

မှန်လည်း မှန်ကန်၊ အကျိုးလည်းရှိသော အမြင်စကား ကိုပင် သင့်တော်သော အချိန်၌သာ မျက်ကွယ်၌ ပြောသင့်၏။

မှန်လည်းမမှန် အကျိုးလည်းမရှိသော ရွတ်ချသော စကားကို မျက်မှောက်၌ မပြောဆိုသင့်။

မှန်ကန်သော်လည်း အကျိုးမရှိသော ရွတ်ချသော စကား

ကိုလည်း မျက်မှောက်၌ မပြောမိမိရာ လေ့ကျင့်သင့်၏။

မှန်လည်း မှန်ကန်၊ အကျိုးလည်းရှိသော ရွတ်ချသော စကားကိုပင် သင့်တော်သော အချိန်၌သာ မျက်မှောက်၌ ပြောသင့်၏။

ဇ.၃.၂၀၉။ (စ) မြန်မြန် မပြောဘဲ ဖြည်းဖြည်း ပြောသင့် ၏-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ မြန်မြန် ပြောဆိုသူမှာ ကိုယ် လည်း ပင်ပန်း၏။ စိတ်လည်း ပင်ပန်း၏။ အသံလည်း ပျက်၏။ လည်ချောင်းလည်း နာ၏။ မြန်မြန် ပြောဆိုသူ၏ စကားသည် မရှင်းလင်း၊ မကွဲပြား၊ မသိလွယ်။

ဖြည်းဖြည်း ပြောဆိုသူမှာ ကိုယ်လည်း မပင်ပန်း၊ စိတ် လည်း မပင်ပန်း၊ အသံလည်း မပျက်၊ လည်ချောင်းလည်း မနာ၊ ဖြည်းဖြည်း ပြောဆိုသူ၏ စကားသည် ရှင်းလင်း ကွဲပြား၏။ သိလွယ်၏။

ထို့ကြောင့် မြန်မြန် မပြောဘဲ ဖြည်းဖြည်းသာ ပြောသင့်၏။

ဇ.၃.၂၁၀။ (ဆ) တစ်နယ်သုံး ဝေါဟာရကို အစွဲမကြီး သင့်၊ အနယ်နယ်သုံး ဝေါဟာရကို မကျော်လွန်သင့်-ဟု ဆိုရာ၌ တစ်နယ်သုံး ဝေါဟာရကိုသာ အစွဲကြီးပြီး အနယ် နယ်သုံး ဝေါဟာရကို ကျော်လွန်သင့်သည် အဘယ်နည်း။

ရဟန်းတို့---တချို့နယ်၌ ခွက်ကို ပါတိ-ဟု သိကြ၏။ တချို့နယ်၌ ပတ္တ-ဟု သိကြ၏။ တချို့နယ်၌ ဝိတ္တ-ဟု သိကြ ၏။ တချို့နယ်၌ သရာဝ-ဟု သိကြ၏။ တချို့နယ်၌ ဓာရောပ- ဟု သိကြ၏။ တချို့နယ်၌ ပေါဏ-ဟု သိကြ၏။ တချို့နယ်၌ ဝိသီလဝ-ဟု သိကြ၏။

သို့သော် တစ်နယ်နယ်၌ ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲသော ထိုခွက်၏ အမည်ကိုသာ အစွဲကြီးစွဲပြီး ‘ဤ ငါ ခေါ်ဝေါ် သုံးစွဲသော အမည်သာမှန်၏၊ တခြားအမည်များသည်မှားယွင်းသည်’ဟု ပြောဆို၏။

ဤကား တစ်နယ်သုံး ဝေါဟာရကိုသာ အစွဲကြီးပြီး အနယ် နယ်သုံး ဝေါဟာရကို ကျော်လွန်၍ ဖြစ်၏။

ဇ.၃.၂၁၁။ တစ်နယ်သုံး ဝေါဟာရကိုသာ အစွဲမကြီးဘဲ အနယ်နယ်သုံး ဝေါဟာရကို မကျော်လွန်သင့်သည် အဘယ် နည်းမိမိ၏ အသုံးအနှုန်းသာ အမှန်-ဟု အစွဲမကြီးဘဲ ခွက် ကို ပါတိ-ဟု ခေါ်သော နယ်၌ မိမိကလည်း ပါတိ-ဟုပင် ခေါ်၏။ ပတ္တ-ဟု ခေါ်သော နယ်၌ မိမိကလည်း ပတ္တဟုပင် ခေါ်၏။ ဝိတ္တ-ဟု ခေါ်သော နယ်၌ မိမိကလည်း ဝိတ္တ-ဟုပင်

ခေါ်၏။ ဤသို့-စသည်ဖြင့် အနယ်နယ်၌ ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းသည့်အတိုင်း မိမိကလည်း ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်း၏။

ဤကား တစ်နယ်သုံး ဝေါဟာရကိုသာ အစွဲမကြီးဘဲ အနယ်နယ်သုံး ဝေါဟာရကို မကျော်လွန်ပုံ ဖြစ်၏။

၉.၃.၂၁။ ရဟန်းတို့---

- ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို လိုက်စားခြင်း။
- မိမိကိုယ်ကို ညည်းပန်း၍ ကျင့်ခြင်း။
- မြှောက်ပင့်ခြင်း။ ရှုတ်ချခြင်း။
- ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ (ပုထုဇဉ်ချမ်းသာ)ကို ခံစားခြင်း။
- မဟုတ်မှန်၍ အကျိုးမဲ့ဖြစ်သော အပြစ်ကို မျက်ကွယ်၌ ပြောခြင်း။
- ဟုတ်မှန်သော်လည်း အကျိုးမဲ့ ဖြစ်သော အပြစ်ကို မျက်ကွယ်၌ ပြောခြင်း။
- မဟုတ်မှန်၍ အကျိုးမဲ့ဖြစ်သော ရှုတ်ချစကားကို မျက်မှောက်၌ ပြောခြင်း။
- ဟုတ်မှန်သော်လည်း အကျိုးမဲ့ဖြစ်သော ရှုတ်ချစကားကို မျက်မှောက်၌ ပြောခြင်း။
- မြန်မြန်ပြောခြင်းနှင့်
- တစ်နယ်သုံး ဝေါဟာရကို အစွဲကြီး၍ အနယ်နယ်သုံး ဝေါဟာရကို ကျော်လွန်ခြင်း

တို့သည် ဆင်းရဲခြင်း သဘော ရှိကြ၏။ မှားယွင်းသော အကျင့်များ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအကျင့်များသည် သရဏ(ကိလေသာမြူမှုန်ရှိသော (ကြေးပေပွနေသော)) အကျင့်များ ဖြစ်ကြ၏။

- ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို မလိုက်စားခြင်း
- မိမိကိုယ်ကို ညည်းပန်း၍ မကျင့်ခြင်း
- အလယ်အလတ်ကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ခြင်း
- မမြှောက်ပင့်၊ မရှုတ်ချခြင်း
- ရွာန်ချမ်းသာကို ခံစားခြင်း
- ဟုတ်မှန်၍ အကျိုးရှိသော အပြစ်ကို မျက်ကွယ်၌ ပြောခြင်း
- ဟုတ်မှန်၍ အကျိုးရှိသော ရှုတ်ချစကားကို မျက်မှောက်၌ ပြောခြင်း
- ဖြည်းဖြည်း ပြောခြင်းနှင့်
- တစ်နယ်သုံး ဝေါဟာရကိုသာ အစွဲမကြီးဘဲ အနယ်နယ်သုံး ဝေါဟာရကို သုံးနှုန်းခြင်း

တို့သည် ဆင်းရဲခြင်းသဘော ကင်းကြ၏။ မှန်ကန်သော အကျင့်များ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအကျင့်များသည် အရဏ(ကိလေသာမြူမှုန် ကင်း၍ သန့်ရှင်းသော) အကျင့်များ ဖြစ်ကြ၏။

ရဟန်းတို့---ထို့ကြောင့် သင်တို့သည် သရဏအကျင့်နှင့် အရဏအကျင့်ကို ကွဲကွဲပြားပြား သိအောင် လေ့လာကြ၍ အရဏအကျင့်ကို ကျင့်ဖို့ရာ ကြိုးစားကြရမည်။

ရဟန်းတို့---သုဘူတိ-ဟူသော အမျိုးကောင်းသားသည် အရဏအကျင့်ကို ကျင့်သူ ဖြစ်၏။"ဟု ဟောကြားတော်မူ၏။

ရဟန်းများသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုခေါ်ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

• • • • •

ဓာတုဗိဘင်္ဂသုတ်

ဇ.ပ.၂၁၃။ အခါတစ်ပါး၌ မဂတိုင်းသို့ မြတ်စွာဘုရား
ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား
သည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ ဘဂ္ဂဝအိုးထိန်းသည်ထံသို့ ကြွတော်မူပြီး
ဤသို့ ခွင့်တောင်းတော်မူသည်-

“ဘဂ္ဂဝ---အကယ်၍ သင့်မှာ ဝန်မလေးလျှင် သင်၏ အိုး
လုပ်တံ၌ တစ်ည၌မျှ တည်းခိုပါရစေ”

“မြတ်စွာဘုရား---တပည့်တော်မှာတော့ ဝန်မလေးပါ။
သို့သော် ဤတံသို့ ပထမရောက်နှင့်နေသော ရဟန်းတစ်ပါး
ရှိပါသည် ဘုရား။ သူ သဘောတူ ခွင့်ပြုလျှင် ချမ်းသာသလို
(စိတ်တိုင်းကျ) သီတင်းသုံးတော်မူပါ ဘုရား”

ထိုအခါ၌ ပုဂ္ဂိုလ်သုတ်-ဟူသော အမျိုးကောင်းသား
တစ်ယောက်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ရည်မှန်းကာ လူ့ဘောင်
မှ ထွက်ခွာ၍ ရဟန်းဘောင်သို့ သဒ္ဓါတရားဖြင့် ဝင်ရောက်ခဲ့
သူ ဖြစ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သုတ်ရဟန်းသည် ဘဂ္ဂဝအိုးထိန်း
သည်၏ တံသို့ ရှေ့ဦးစွာ ရောက်နေသူ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဂ္ဂိုလ်သုတ်ရဟန်းထံ
ကြွရောက်တော်မူပြီး ဤသို့ ခွင့်တောင်းတော်မူသည်-

“ရဟန်း---အကယ်၍ သင့်မှာ ဝန်မလေးလျှင် ဤအလုပ်
တံ၌ တစ်ည၌မျှ တည်းခိုပါရစေ”

“ငါ့ရှင်---အိုးထိန်းသည်၏ တံကြီးသည် အကျယ်ကြီး
ဖြစ်၏။ ချမ်းသာသလို (စိတ်တိုင်းကျ) တည်းခိုနိုင်ပါသည်
ငါ့ရှင်”

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အိုးထိန်းသည်၏ အလုပ်
တံထဲသို့ ဝင်တော်မူပြီး တစ်နေရာ၌ မြက်အခင်းကို ခင်းကာ
တင်ပလွှင်ခွေလျက် ထိုင်တော်မူ၏။ အထက်ပိုင်းကိုယ်ကို
ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ် ထားတော်မူပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ဦးတည်
သော သတိကို ထားတော်မူ၏ (ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်တော်မူ၏)။
ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်၏ အချိန်ပိုင်း များစွာကို
(သန်းခေါင်လောက်အထိ) ထိုင်လျက်ပင် ကုန်လွန်စေတော်
မူ၏။ အရှင်ပုဂ္ဂိုလ်သုတ်သည်လည်း ညဉ့်၏ အချိန်ပိုင်း
များစွာကို ထိုင်လျက်ပင် ကုန်လွန်စေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားမှာ “ဤအမျိုးကောင်းသားလေး
သည် ကြည်ညိုဖွယ် နေထိုင်၏။ (သွား၊ ရပ်၊ ထိုင်၊ လျောင်းမှု
ပြု၏။) ငါ သူ့ကို မေးမြန်းရလျှင် ကောင်းမည်”ဟု အကြံဖြစ်
တော်မူ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဂ္ဂိုလ်သုတ်

ရဟန်းအား ဤသို့ မေးမြန်းတော်မူသည်-

“ရဟန်း---ဘယ်သူကို ရည်မှန်း၍ ရဟန်းပြုလာသနည်း။ သင်၏ ဆရာ အဘယ်သူနည်း။ အဘယ်သူ၏ တရားကို သင် နှစ်သက် သဘောကျသနည်း။”

“ဗျရင်း---သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသွားသော သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းဝေါဟာမ-ဆိုသူသည် ရှိ၏။ သူ၏ ဂုဏ်သတင်းသည် ဤသို့ ကျော်စောနေ၏-မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဏ္ဏိယအထူးကို ခံတော်မူထိုက်သောကြောင့် အရဟံမည် တော်မူပါပေ၏”စသည်ဖြင့် ကျော်စောနေ၏။

ငါသည် ထိုသို့ ကျော်စောတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ရည်မှန်း၍ ရဟန်းပြုခဲ့၏။ ထိုဘုရားသည် ငါ၏ဆရာ ဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုဘုရား၏ တရားတော်ကို ငါ နှစ်သက် သဘောကျ၏။”

“ရဟန်း---ထိုဘုရား အပူ ဘယ်မှာ သီတင်းသုံးတော်မူ သနည်း။”

“ဗျရင်း---ဥတ္တရတိုင်း နယ်တစ်နယ်၌ သာဝတ္ထိဆိုသော ခြံ့ ရှိ၏။ ထိုသာဝတ္ထိမြို့၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေ တော်မူ၏။”

“ရဟန်း---ထိုဘုရားကို သင် မြင်ဖူးသလော၊ မြင်ရင်ကော သင် သိလောက်သလော။”

“ဗျရင်း--- ထိုဘုရားကို ငါ မမြင်ဖူးဘူး။ မြင်ရင်လည်း ငါ မသိလောက်ဘူး။”

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားမှာ “ဪ---ဤ အမျိုးကောင်း သားလေးသည် ငါ့ကို ရည်မှန်းပြီး ရဟန်းပြုလာပေ၏။ ငါ သူ့အား တရားဟောရလျှင် ကောင်းမည်”ဟု အကြံ ဖြစ် တော်မူ၏။ ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ပုတ္တဂါသာတီ ရဟန်းအား “ရဟန်း---သင့်အား ငါ တရားဟောမည်။ ထို တရားကို သင် နာယူပါ။ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းပါ”ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

“ကောင်းပါပြီ ဗျရင်း”ဟု ပုတ္တဂါသာတီရဟန်းကလည်း မြတ်စွာဘုရားအား ကတိပေး၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ဟောကြားတော်မူသည်-

ဇ.၃.၂၁၄။ “ရဟန်း--- ဤသတ္တဝါသည် ဓာတ် ခြောက်ပါးရှိသူ ဖြစ်၏။ ဝေသာယတနခြောက်ပါး ရှိသူလည်း ဖြစ်၏။ စိတ်၏ ကြံစည်ခြင်းဆယ့်ခြောက်ပါးရှိသူလည်း

ဖြစ်၏။ တည်ရာလေးပါးရှိသူလည်း ဖြစ်၏။ ပညာကို မမေ့ သင့်။ သစ္စာကို စောင့်ရှောက်သင့်၏။ ကိလေသာပယ် ကြောင်းကို ကျင့်သင့်၏။ ငြိမ်းအေးကြောင်းကို ကျင့်ကြံ ကြိုးကုတ် အားထုတ်သင့်၏။ ထိုပညာ-စသည်၌ တည်သော သူမှာ မာန-ဟူသော ယိုစီးမှုများ မြင့်၊ မာန-ဟူသော ယိုစီး မှုများ မမြင့်သည့်အတွက် ငြိမ်းအေးသော ရဟန်း-ဟု ခေါ်၏။ ဤကား ဓာတုဝိဘာဏ်သုတ်၏ အကျဉ်းချုပ်မာတိကာ ဖြစ်၏။

ဇ.၃.၂၁၅။ ဓာတ်ခြောက်ပါး-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ပထဝီဓာတ်(ဓက်မာခြင်းသဘော)၊ အာပေါဓာတ် (ဖွဲ့စည်း ခြင်းသဘော)၊ တေဇောဓာတ် (အအေးအပူသဘော)၊ ဝါယောဓာတ်(တွန်းကန်ခြင်းသဘော)၊ အာကာသဓာတ် (ဟင်းလင်းပြင် အပေါက်အကြားသဘော)နှင့် ဝိညာဏ ဓာတ် (အသိသဘော)တို့ ဖြစ်၏။

ဇ.၃.၂၁၆။ ဝေသာယတနခြောက်ပါး-ဟူသည် အဘယ် နည်း။ မျက်စိအတွေ့-ဟူသော တည်ရာ (ဝေဒနာ၏ တည်ရာ)၊ နားအတွေ့၊ နှာခေါင်းအတွေ့၊ လျှာအတွေ့၊ ကိုယ်အတွေ့နှင့် စိတ်အတွေ့-ဟူသော တည်ရာ။ ဤကား ဝေသာယတန ခြောက်ပါး ဖြစ်၏။

ဇ.၃.၂၁၇။ စိတ်၏ ကြံစည်သုံးသပ်မှု ၁၈ ပါး-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ မျက်စိဖြင့် အဆင်းကို မြင်သောအခါ အဆင်း ကို သောမနဿ၏ အကြောင်းဖြစ်အောင် ကြံစည် သုံးသပ် ၏။ ဒေါမနဿ၏ အကြောင်းဖြစ်အောင် ကြံစည် သုံးသပ်၏။ ဥပေက္ခာ၏ အကြောင်းဖြစ်အောင် ကြံစည် သုံးသပ်၏။

နားဖြင့် အသံကို ကြားသော အခါ၊
နှာခေါင်းဖြင့် အနံ့ကို နှံ့ရှုသော အခါ၊
လျှာဖြင့် အရသာကို လျက်သော အခါ၊
ကိုယ်ဖြင့် တွေ့ထိစရာကို တွေ့ထိသော အခါ၊
စိတ်ဖြင့် သိစရာသဘောကို သိသော အခါတို့၌လည်း အသံ-စသည်ကို သောမနဿ၊ ဒေါမနဿ၊ ဥပေက္ခာတို့၏ အကြောင်းဖြစ်အောင် ကြံစည်သုံးသပ်၏။

သိမြင်၍ သောမနဿဖြစ်ကြောင်း ကြံစည်သုံးသပ်မှုက ၆ ပါး၊ ဒေါမနဿဖြစ်ကြောင်း ကြံစည်သုံးသပ်မှုက ၆ ပါး၊ ဥပေက္ခာ ဖြစ်ကြောင်း ကြံစည်သုံးသပ်မှုက ၆ ပါး ဖြစ်၏။

ဤကား စိတ်၏ ကြံစည်သုံးသပ်မှု ၁၈ ပါး ဖြစ်၏။

ဇ.၃.၂၁၈။ တည်ရာလေးပါး-ဟူသည် အဘယ်နည်း။

ပညာ-ဟူသော တည်ရာ၊ သစ္စာ-ဟူသော တည်ရာ၊ စွန့်ခြင်း-ဟူသော တည်ရာ၊ ငြိမ်းခြင်း-ဟူသော တည်ရာတို့ ဖြစ်၏။

ဇ-၃.၂၁၉။ ပညာကို မမေ့သင့်၊ သစ္စာကို စောင့်ရှောက်သင့်၏။ ကိလေသာပယ်စွန့်ကြောင်းကို ကျင့်သင့်၏။ ငြိမ်းအေးကြောင်းကို ကျင့်ကြံ ကြိုးကုတ် အားထုတ်သင့်၏-ဟု ဆိုရာ၌ ပညာကို မမေ့ပုံကား-

ဇုနန်း--- ဓာတ်သဘောများသည် ပထဝီဓာတ်၊ အာပေါဓာတ်၊ ဝါယောဓာတ်၊ တေတေဓာတ်၊ အာကာသဓာတ်၊ ဝိညာဏဓာတ်-ဟု ခြောက်ပါး ရှိ၏။

ဇ-၃.၂၂၀။ ထိုခြောက်ပါးအနက် ပထဝီဓာတ်သည် ကိုယ်တွင်း၌ ဖြစ်သော ပထဝီဓာတ်၊ ကိုယ်ပ၌ ဖြစ်သော ပထဝီဓာတ်-ဟု နှစ်မျိုးရှိ၏။ ထိုနှစ်မျိုးအနက် ကိုယ်တွင်း ပထဝီဓာတ်-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ဆံပင်၊ အမွှေး၊ ခြေသည်း၊ လက်သည်း၊ သွား၊ အခရ၊ အသား၊ အကြော၊ အရိုး၊ ရိုးတွင်း ချဉ်ဆီ၊ အညှို့၊ နှလုံး၊ အသည်း၊ အမြှေး၊ အဖျဉ်၊ အဆုတ်၊ အူမ၊ အူသိမ်း၊ အစာသစ်၊ အစာဟောင်းနှင့် ကိုယ်တွင်း၌ ဖြစ်သော ကျန်သော ခက်မာခြင်း သဘောများ ဖြစ်၏။ ဇုနန်း---ကိုယ်တွင်းပထဝီဓာတ် ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ပပထဝီဓာတ် ဖြစ်စေ ပထဝီဓာတ်သည် ပထဝီဓာတ်သာ ဖြစ်၏။ ထိုပထဝီဓာတ်ကို 'ဤကား ဥဉ္စု မဟုတ်၊ ငါ မဟုတ်၊ ငါ ဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်သည့်အရာ မဟုတ်'ဟု အမှန်သိသော ပညာဖြင့် အမှန်အတိုင်း ရှုဆင်ခြင်ရမည်။ အမှန်သိသော ပညာဖြင့် အမှန်အတိုင်း တွေ့မြင်သော အခါ ပထဝီဓာတ်အပေါ်၌ ငြီးငွေ့လာ၏။ စိတ်သည် ပထဝီဓာတ်အပေါ်၌ တပ်မက်မှု ကင်းလာ၏။

ဇ-၃.၂၂၁။ ဇုနန်း--- အာပေါဓာတ်သည် ကိုယ်တွင်း၌ ဖြစ်သော အာပေါဓာတ်နှင့် ကိုယ်ပ၌ ဖြစ်သော အာပေါဓာတ်-ဟု နှစ်မျိုးရှိ၏။ ထိုနှစ်မျိုးအနက် ကိုယ်တွင်း၌ ဖြစ်သော အာပေါဓာတ်-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ သည်းခြေ၊ သလိပ်၊ ပြည်၊ သွေး၊ ဓမ္မေ၊ အဆိမ့်၊ မျက်ရည်၊ အဆီကြည်၊ တံတွေး၊ နှပ်၊ အစေး၊ ကျင်ဝယ်-တို့နှင့် ကိုယ်တွင်း၌ တည်ရှိသော ခွံ့စည်ခြင်း သဘောများ ဖြစ်၏။ ဇုနန်း---ကိုယ်တွင်းအာပေါဓာတ် ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ပအာပေါဓာတ်ဖြစ်စေ အာပေါဓာတ်သည် အာပေါဓာတ်သာ ဖြစ်၏။ ထိုအာပေါဓာတ်ကို 'ဤကား ငါ့ ဥဉ္စု မဟုတ်၊ ငါ မဟုတ်၊ ငါ ဖြစ်စေချင်သည့် အတိုင်း ဖြစ်သည့်အရာ မဟုတ်'ဟု အမှန်သိသော ပညာဖြင့် အမှန်အတိုင်း ရှုဆင်ခြင်ရမည်။ အမှန်သိသော ပညာဖြင့် အမှန်အတိုင်း တွေ့မြင်သော အခါ အာပေါဓာတ်အပေါ်၌ ငြီးငွေ့လာ၏။ စိတ်သည် အာပေါဓာတ်အပေါ်၌ တပ်မက်မှု ကင်းလာ၏။

ဇ-၃.၂၂၂။ ဇုနန်း--- တေတေဓာတ်သည် ကိုယ်တွင်း၌ ဖြစ်သော တေတေဓာတ်နှင့် ကိုယ်ပ၌ ဖြစ်သော တေတေဓာတ်-ဟု နှစ်မျိုးရှိ၏။ ထိုနှစ်မျိုးအနက် ကိုယ်တွင်း၌ ဖြစ်သော တေတေဓာတ်-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ပူနွေးကြောင်း၊ ဆွေးမြည့်ကြောင်း၊ လောင်မြိုက်ကြောင်း ဖြစ်သော သဘော၊ စားအပ်၊ သောက်အပ်၊ ခဲအပ်၊ လျက်အပ်သော အစာအာဟာရများ ကောင်းစွာ ကျေညက်ကြောင်း သဘောနှင့် ကိုယ်တွင်း၌ ရှိသော အပူအအေး သဘောများ ဖြစ်၏။ ဤကား ကိုယ်တွင်း တေတေဓာတ် ဖြစ်၏။ ဇုနန်း---ကိုယ်တွင်း တေတေဓာတ် ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ပတေတေဓာတ် ဖြစ်စေ တေတေဓာတ်သည် တေတေဓာတ်သာ ဖြစ်၏။ ထိုတေတေဓာတ်ကို 'ဤကား ဥဉ္စု မဟုတ်၊ ငါ မဟုတ်၊ ငါ ဖြစ်စေ ချင်တိုင်း ဖြစ်သည့်အရာ မဟုတ်'ဟု အမှန်သိသော ပညာဖြင့် အမှန်အတိုင်း ရှုဆင်ခြင်ရမည်။ အမှန်သိသော ပညာဖြင့် အမှန်အတိုင်း တွေ့မြင်သော အခါ တေတေဓာတ်အပေါ်၌ ငြီးငွေ့လာ၏။ စိတ်သည် တေတေဓာတ်အပေါ်၌ တပ်မက်မှု ကင်းလာ၏။

ဇ-၃.၂၂၃။ ဇုနန်း--- ဝါယောဓာတ်သည် ကိုယ်တွင်း၌ ဖြစ်သော ဝါယောဓာတ်နှင့် ကိုယ်ပ၌ ဖြစ်သော ဝါယောဓာတ်-ဟု နှစ်မျိုးရှိ၏။ ထိုနှစ်မျိုးအနက် ကိုယ်တွင်း၌ ဖြစ်သော ဝါယောဓာတ်-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ အထက်သို့ ဆန့်တက်သောလေ၊ အောက်သို့ စုန်ဆင်းသောလေ၊ ဝမ်းဗိုက်အတွင်း၌ ရှိသော လေ၊ အူတွင်း၌ ရှိသောလေ၊ အင်္ဂါကြီးငယ်သို့ လျှောက်သော လေ၊ ထွက်သက်လေ၊ ဝင်သက်လေ-သည်နှင့် ကိုယ်တွင်း၌ ဖြစ်သော တခြား တွန်းကန်ခြင်း သဘောများ ဖြစ်၏။ ဇုနန်း---ကိုယ်တွင်းဝါယောဓာတ် ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ပဝါယောဓာတ် ဖြစ်စေ ဝါယောဓာတ်သည် ဝါယောဓာတ်သာ ဖြစ်၏။ ထိုဝါယောဓာတ်ကို 'ခါ ငါ့ ဥဉ္စု မဟုတ်၊ ငါ မဟုတ်၊ ငါ ဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်သည့်အရာ မဟုတ်'ဟု အမှန်သိသော ပညာဖြင့် အမှန်အတိုင်း ရှုဆင်ခြင်ရမည်။ အမှန်သိသော ပညာဖြင့် အမှန်အတိုင်း တွေ့မြင်သော အခါ ဝါယောဓာတ်အပေါ်၌ ငြီးငွေ့လာ၏။ စိတ်သည် ဝါယောဓာတ်အပေါ်၌ တပ်မက်မှုကင်းလာ၏။

ဇ-၃.၂၂၄။ ဇုနန်း--- အာကာသဓာတ်သည် ကိုယ်တွင်း အာကာသဓာတ်နှင့် ကိုယ်ပအာကာသဓာတ်-ဟု နှစ်မျိုးရှိ၏။ ထိုနှစ်မျိုးအနက် ကိုယ်တွင်းအာကာသဓာတ်-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ နားပေါက်၊ နားခေါင်းပေါက်၊ ပါးစပ်ပေါက်၊ စားအပ်၊ သောက်အပ်၊ ခဲအပ်၊ လျက်အပ်သော အစာကို မျိုချရာ အပေါက်၊ ထိုအစာများ အောက်သက်သို့ ထွက်သွားရာ အပေါက်နှင့် ကိုယ်တွင်း၌ ဖြစ်သော တခြား အပေါက်အကြား

များ၊ အသားအသွေးတို့ မထိစပ်ရာ အကြားများ ဖြစ်၏။ ရဟန်း---ကိုယ်တွင်းအာကာသဓာတ် ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ပ အာကာသဓာတ် ဖြစ်စေ အာကာသဓာတ်သည် အာကာသ ဓာတ်သာ ဖြစ်၏။ ထိုအာကာသဓာတ်ကို 'ငါ ဝိညာဏ မဟုတ်၊ ငါ မဟုတ်၊ ငါ ဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်သည့်အရာ မဟုတ်'ဟု အမှန်သိသော ပညာဖြင့် အမှန်အတိုင်း ရှု ဆင်ခြင်ရမည်။ အမှန်သိသော ပညာဖြင့် အမှန်အတိုင်း တွေ့မြင်သော အခါ အာကာသဓာတ်အပေါ်၌ ငြီးငွေ့လာ ၏။ စိတ်သည် အာကာသဓာတ်အပေါ်၌ တပ်မက်မှု ကင်း လာ၏။

ဇ.၃.၂၂၅။ ထိုနောက် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော ဝိညာဏ်သာ ကြွင်းကျန်တော့၏။ ထိုဝိညာဏ်ဖြင့် အဘယ် သို့ သိသနည်း ဟုမူ သုခဝေဒနာ-ဟုလည်း သိ၏။ ဒုက္ခ ဝေဒနာ-ဟုလည်း သိ၏။ ဒုက္ခ သုခ မဟုတ်သော (ဥပေက္ခာ) ဝေဒနာ-ဟုလည်း သိ၏။ ရဟန်း--- ဥပမာအားဖြင့် ထင်းနှစ် ချောင်းတို့၏ (မီးခြစ်ဆံနှင့် မီးခြစ်ပုံးတို့၏) ပွတ်တိုက်ခြင်း ကြောင့် အငွေ့ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မီး ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထို ထင်းနှစ်ချောင်းတို့၏ (မီးခြစ်ဆံနှင့် မီးခြစ်ပုံးတို့၏) တကွ တပြားစီ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ထိုအငွေ့သည် ချုပ်သကဲ့သို့၊ ငြိမ်း သကဲ့သို့၊ မဖြစ်ပေါ်လာသကဲ့သို့၊ ရဟန်း--- သုခဝေဒနာ၏ အကြောင်းဖြစ်သော တွေ့ထိမှုကို အစွဲပြု၍ သုခဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ သူသည် သုခဝေဒနာကို စံစားသော အခါ သုခဝေဒနာကို စံစားသည်-ဟု သိ၏။

သုခဝေဒနာ၏ အကြောင်းဖြစ်သော တွေ့ထိမှု ချုပ်ခြင်း ကြောင့် ထိုတွေ့ထိမှုကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော သုခ ဝေဒနာလည်း ချုပ်၏။ ငြိမ်းအေး၏။ သူသည် 'သုခဝေဒနာ၏ အကြောင်းဖြစ်သော တွေ့ထိမှု၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ထိုတွေ့ ထိမှုကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော သုခဝေဒနာလည်း ချုပ်သည်၊ ငြိမ်းအေးသည်-ဟု သိ၏။

ဒုက္ခဝေဒနာ၏ အကြောင်းဖြစ်သော တွေ့ထိမှုကို အစွဲပြု ၍ ဒုက္ခဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ သူသည် ဒုက္ခဝေဒနာကို စံစားသော အခါ ဒုက္ခဝေဒနာကို စံစားသည်-ဟု သိ၏။

ဒုက္ခဝေဒနာ၏ အကြောင်းဖြစ်သော တွေ့ထိမှု၏ ချုပ် ခြင်းကြောင့် ထိုတွေ့ထိမှုကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဒုက္ခဝေဒနာလည်း ချုပ်၏။ ငြိမ်းအေး၏။

သူသည် 'ဒုက္ခဝေဒနာ၏ အကြောင်းဖြစ်သော တွေ့ ထိမှု၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ထိုတွေ့ထိမှုကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ် လာသော ဒုက္ခဝေဒနာလည်း ချုပ်သည်၊ ငြိမ်းအေးသည်-ဟု သိ၏။

ရဟန်း--- ဥပေက္ခာဝေဒနာ၏ အကြောင်းဖြစ်သော တွေ့ထိမှုကို အစွဲပြု၍ ဥပေက္ခာဝေဒနာ ဖြစ်၏။ သူသည် 'ဥပေက္ခာဝေဒနာကို စံစားသော အခါ ဥပေက္ခာဝေဒနာကို စံစားသည်-ဟု သိ၏။

ဥပေက္ခာဝေဒနာ၏ အကြောင်းဖြစ်သော ထိုတွေ့ထိမှု၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ထိုတွေ့ထိမှုကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဥပေက္ခာဝေဒနာလည်း ချုပ်၏။ ငြိမ်းအေး၏။

သူသည် 'ဥပေက္ခာဝေဒနာ၏ အကြောင်းဖြစ်သော တွေ့ထိမှု၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ထိုတွေ့ထိမှုကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ် လာသော ဥပေက္ခာဝေဒနာလည်း ချုပ်သည်၊ ငြိမ်းအေး သည်-ဟု သိ၏။

ဇ.၃.၂၂၆။ ထိုနောက် ဥပေက္ခာသာ ကြွင်းကျန်တော့၏။ ထိုဥပေက္ခာသည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်၏။ ဗြဟ္မလုံလုံရာ ရ၏။ အရောင်တလက်လက်ထွက်၏။ ရဟန်း--- ဥပမာအားဖြင့် ရွှေပန်းထိပ်သည်သည် ဖိုက် ဖွဲ့၊ စီရင်၏။ ဖိုက် ဖွဲ့၊ စီရင်ပြီး ဖိုက်ကို လိမ်းကဲ့၏။ ညှပ်ဖြင့် ရွှေကို ယူပြီး ဖိုက် ညှပ် ထည့်၏။ ထိုရွှေကို အချိန်နှင့် အချိန် (သင့်တော်သော အချိန်၌) မှတ် ၏။ အချိန်နှင့် အချိန် ရေချန်း၏။ အချိန်နှင့် အချိန် လျှပ်လျူ ရှု၏။ ထိုရွှေသည် လှော်ပြီး ဦးပြီး ဖြစ်တော့၏။ ထင်ရှားသော အပြစ်ရော မထင်ရှားသော အပြစ်ပါ ကင်းတော့၏။ နူးညံ့၏။ ဗြဟ္မလုံလုံရာ ရ၏။ အရောင်တလက်လက် ထွက်၏။ ရွှေပြား အတွက် ဖြစ်စေ၊ နားတောင်အတွက် ဖြစ်စေ၊ လည်ရွှံ တန်ဆာအတွက် ဖြစ်စေ၊ ရွှေပန်းခိုင်အတွက် ဖြစ်စေ ဗြဟ္မလုံ လုံရာ တန်ဆာအထူးအတွက် ဗြဟ္မလုံနိုင်၏။

ကြွင်းကျန်နေသော ဥပေက္ခာသည် ထိုရွှေကဲ့သို့ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်၏။ နူးညံ့၏။ ဗြဟ္မလုံလုံရာ ရ၏။ အရောင်တလက်လက် ထွက်၏။

ဇ.၃.၂၂၇။ 'ဤမျှအထိ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော ဤ ဥပေက္ခာကို အရူပါဝစရဈာန်လေးပါးသို့ ငါ ကပ်ဆောင်၍ ထိုအရူပါဝစရဈာန်နှင့် လျော်သော ရူပါဝစရဈာန်စိတ်ကို ပွားပွားရလျှင် ငါ၏ ဤဥပေက္ခာသည် ထိုအရူပါဝစရဈာန် လေးပါးကို တည်မှီသည်။ ထိုအရူပါဝစရဈာန်လေးပါးကို ကပ်ယူမိသည် ဖြစ်၍ အချိန်ကြာမြင့် ရှည်လျားစွာ တည် နိုင်သည်-ဟု သူသည် သိ၏။

'ဤမျှအထိ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သော ဤဥပေက္ခာကို အရူပါဝစရဈာန်လေးပါးသို့ ကပ်ဆောင်၍ ထိုအရူပါဝစရ ဈာန်လေးပါးနှင့် လျော်သော ရူပါဝစရဈာန်စိတ်ကို ပွားပွား လျှင် ထိုသို့ကပ်ဆောင်ခြင်း၊ ပွားပွားခြင်းသည် ပြုပြင်စီမံခြင်း

ဖြစ်၏။ အကျိုးဖြစ်သော အရူပါဝစရရာန်များသည်လည်း ပြုပြင် ဝိမံအပ်သော သမံတတရားများသာ ဖြစ်၏'ဟု သိ၏။

သုသည် ထိုဥပေက္ခာကို ရူပါဝစရရာန်ဥပေက္ခာကို တိုးတက်စိုရာ ဖြစ်စေ၊ ဆုတ်သုတ်စိုရာ ဖြစ်စေ မပြုပြင်တော့၊ ကြောင့်ကြမိတ်တော့၊ ထိုသို့ မပြုပြင်၊ ကြောင့်ကြ မိတ်တော့သောအခါလောက၌ ဘာကိုမျှ မစွဲလမ်း၊ မစွဲလမ်းသော အခါ ဘာကိုမျှ မတပ်မက်တော့ဘဲ သီးခြားသာ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုရ၏။ 'ပဋိသန္ဓေနေစရာ ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြုပြီ၊ ဗြဟ္မယ်မက်ကိစ္စကို ပြုပြီပြီ၊ ဤသို့သော မက်ကိစ္စ မျိုးအတွက် နောက်ထပ် ပြုလုပ်စရာ မရှိတော့ပြီ'ဟု သိ၏။ (ရဟန္တာဖြစ်တော့သည်-ဟု ဆိုလို၏။)

ဇ.၃.၂၂၈။ ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် သုဝေဒနာကို ခံစားလျှင် 'သုဝေဒနာသည် မမြီသော သဘော ဖြစ်၏။ မတပ်မက်ထိုက်သော သဘော ဖြစ်၏။ မနှစ်သက်ထိုက်သော သဘော ဖြစ်၏'ဟု သိ၏။ ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားလျှင် 'ဒုက္ခဝေဒနာသည် မမြီသော သဘော ဖြစ်၏။ မတပ်မက်ထိုက်သော သဘော ဖြစ်၏။ မနှစ်သက်ထိုက်သော သဘော ဖြစ်၏'ဟု သိ၏။ ဥပေက္ခာဝေဒနာကို ခံစားလျှင် 'ဥပေက္ခာ ဝေဒနာသည် မမြီသော သဘော ဖြစ်၏။ မတပ်မက်ထိုက်သော သဘော ဖြစ်၏။ မနှစ်သက်ထိုက်သော သဘော ဖြစ်၏'ဟု သိ၏။

ဇ.၃.၂၂၉။ ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် သုဝေဒနာကို ခံစားလျှင် လောဘကင်းရှင်းစွာ ခံစား၏။ ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားလျှင် ဒေါသကင်းရှင်းစွာ ခံစား၏။ ဥပေက္ခာဝေဒနာကို ခံစားလျှင် မောဟကင်းရှင်းစွာ ခံစား၏။

ဇ.၃.၂၃၀။ ရဟန်း---ဥပဃာအားဖြင့် ဆီနှင့် မီးစာကို အစွဲမြဲ၍ ဆီမီးသည် တောက်လှ၏။ ထိုဆီနှင့် မီးစာလည်း ကုန်၍ နောက်ထပ် ဆီနှင့် မီးစာကိုလည်း မဆောင်ယူ မထည့်တော့ခြင်းကြောင့် ထိုဆီမီးသည် လောင်စာကုန်၍ ငြိမ်းရတော့သကဲ့သို့

ခန္ဓာကိုယ်လျှင်နယ်ဆုံးရှိသော ဝေဒနာကို ခံစားလျှင် 'ခန္ဓာကိုယ်လျှင် နယ်ဆုံးရှိသော ဝေဒနာကို ခံစားသည်'ဟု သိ၏။

အသက်လျှင် နယ်ဆုံးရှိသော ဝေဒနာကို ခံစားလျှင် 'အသက်လျှင် နယ်ဆုံးရှိသော ဝေဒနာကို ခံစားသည်'ဟု သိ၏။

'ခန္ဓာကိုယ်ပျက်၍ အသက်ထွက်သော အခါ ဤဘဝ၌ပင်

ဝေဒနာအားလုံး မနှစ်သက်ဖွယ် ချုပ်ငြိမ်းကြလိမ့်မည်'ဟု သိ၏။

ထို့ကြောင့် အရ ဟောပြောခဲ့သော အသိပညာနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ဤမြင်မြတ်သော ပညာတည်ရာနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်၏။ မှန်၏။ ဒုက္ခအားလုံး ကုန်ဆုံးခြင်းကို သိသော အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ်သည် မြင်မြတ်သော ဉာဏ် ဖြစ်၏။

ဇ.၃.၂၃၁။ ထိုရဟန္တာ၏ အရဟတ္တဖိုလ်သည် (နိဗ္ဗာန်-ဟူသော) အမှန်တရား၌ တည်သည် ဖြစ်၍ မပျက်စီးတော့။ အကြောင်းကား ပျက်စီးခြင်းသဘောရှိသော တရားသည် မှား၍ ပျက်စီးခြင်းသဘော မရှိသော နိဗ္ဗာန်သည် အမှန်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနိဗ္ဗာန်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ဤမြင်မြတ်သော သစ္စာ-ဟူသော တည်ရာနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်၏။ မှန်၏။ မပျက်စီးခြင်းသဘော ရှိသော နိဗ္ဗာန်သည် မြင်မြတ်သော အဓိဿသစ္စာ ဖြစ်၏။

ဇ.၃.၂၃၂။ ထိုရဟန္တာသည်ပင် ရှေးပုထုဇဉ်ဘဝက မှီညွှတ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ် မရှိသေးသည့်အတွက် ကိလေသာ တို့ကို သိမ်းပိုက် လက်ခံထား၏။ အရအခါ၌ကား ထိုရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုကိလေသာတို့ကို ပယ်ပြုပြီ။ ထို့ကြောင့် ထိုကိလေသာကို စွန့်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ဤမြင်မြတ်သော စွန့်ခြင်း-ဟူသော တည်ရာနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်၏။ မှန်၏။ ကိလေသာအားလုံးကို စွန့်ခြင်းသည် မြင်မြတ်စင်ကြယ်သော စွန့်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဇ.၃.၂၃၃။ ထိုရဟန္တာမှာ ရှေးပုထုဇဉ်ဘဝက မှီညွှတ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ် မရှိသေးသည့်အတွက် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟများ ရှိ၏။ အရအခါ၌ ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ကို ပယ်ပြုပြီ။ ထို့ကြောင့် ထိုရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တို့ကို ပယ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ဤမြင်မြတ်သော ငြိမ်းအေးခြင်း-ဟူသော တည်ရာနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်၏။ မှန်၏။ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့၏ ငြိမ်းအေးခြင်းသည် မြင်မြတ်စင်ကြယ်သော ငြိမ်းအေးခြင်း ဖြစ်၏။

ဇ.၃.၂၃၄။ ထိုပညာ-စသည်၌ တည်သော သုမှာ မာန-ဟူသော ယှဉ်းမှုများ မဖြစ်၊ မာန-ဟူသော ယှဉ်းမှုများ မဖြစ် သည့်အတွက် ငြိမ်းအေးသော ရဟန်း-ဟု ခေါ်၏-ဟူသည် အဘယ်နည်း။

ရဟန်း--- ငါ ဖြစ်၏-ဆိုသည်မှာ မှတ်ထင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒါ ငါ ဖြစ်၏-ဆိုသည်မှာ မှတ်ထင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ငါ ဖြစ်အံ့-ဆိုသည်မှာ မှတ်ထင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ငါ မဖြစ်အံ့-ဆိုသည်မှာ မှတ်ထင်ခြင်း ဖြစ်၏။ 'ငါ ရုပ်ရှိသူ ဖြစ်အံ့' 'ရုပ်မရှိသူ ဖြစ်အံ့'

‘သညာရှိသူ ခြစ်အံ့’ ‘သညာမရှိသူ ခြစ်အံ့’ ရှိရင်းသော သညာမရှိဘဲ သိမ်မွေ့သော သညာရှိသူ ခြစ်အံ့-ဆိုသည်တို့ မှာလည်း မှတ်ထင်ခြင်းများ ခြစ်ကြ၏။

ရဟန်း--- မှတ်ထင်ခြင်းသည် ရောဂါ ခြစ်၏။ မှတ်ထင် ခြင်းသည် အိုင်းအာဟာရ ခြစ်၏။ မှတ်ထင်ခြင်းသည် မြားခြောင့် ခြစ်၏။

ရဟန်း--- မှတ်ထင်ခြင်းအားလုံးကို ကျော်လွန်ခြင်း ကြောင့် ရဟန္တာရဟန်းသည် ငြိမ်းအေးသူ ခြစ်၏။

ရဟန္တာရဟန်းသည် ငြိမ်းအေးသည့်အတွက် ပဋိသန္ဓေ မနေတော့၊ မအိုတော့၊ မသေတော့၊ မပျက်စီးတော့၊ မတောင့်တတော့။

မှန်၏။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်မှာ ပဋိသန္ဓေနေကြောင်း မှတ်ထင် ခြင်း မရှိ၊ ပဋိသန္ဓေ မနေမှတော့ အဘယ်မှာ အိုတော့မည် နည်း။ မအိုမှတော့ အဘယ်မှာ သေတော့မည်နည်း။ မသေမှ တော့ အဘယ်မှာ ပျက်စီးတော့မည်နည်း။ မပျက်စီးမှတော့ (မပျက်စီးခြင်းနှင့်ပင် ပြည့်စုံမှတော့) အဘယ်မှာ တောင့်တ တော့မည်နည်း (အဘယ်ကို တောင့်တတော့မည်နည်း)။

ရဟန်း--- ငါ အကျဉ်းအားဖြင့် ဟောပြောသော ဤဓာတ် ခြောက်ပါးအဖွင့်ကို မှတ်ထားလော့”ဟု ဟောကြားတော် မူ၏။

၉.၃.၂၃၇။ ထိုအခါကျမှ အရှင်ပုတ္တဂါသာတိသည် “ငါ၏ ဆရာ မြတ်စွာဘုရား ကြွရောက်တော်မူလာတာပဲ”ဟု သိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုင်နေရာမှ ထကာ သင်္ကန်းကို လက်ဝဲပန်းပေါ်၌ လက်ကန်တော့တင်ပြီး မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေဖဝါးတော်တို့ကို မိမိဦးခေါင်းဖြင့် တိုက်၍ ရှိန်း ဦးချပြီး ထိုသို့ ဦးချပြီး မြတ်စွာ ဘုရားအား အရလို လျှောက်ထား တောင်းပန်လေသည်-

“မြတ်စွာဘုရား--- ခိုက်သည့်အလျောက် တွေဝေသည့် အလျောက် မကျွမ်းကျင်သည့်အလျောက် အပြစ်က တပည့် တော်ကို လွှမ်းမိုးသွားပါသည် ဘုရား။ မြတ်စွာဘုရားကိုပင် ‘ဝါရှင်’ဟူသော အသုံးအနှုန်းဖြင့် သုံးနှုန်းသင့်၏-ဟု မှတ် ထင်ခဲ့မိပါသည် ဘုရား။ မြတ်စွာဘုရား--- တပည့်တော်၏ အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့် ခံယူတော်မူပါဘုရား။ နောင်အခါ အပြစ်မဖြစ်အောင် စောင့်စည်းပါမည် ဘုရား”

“ရဟန်း--- သင်၏ အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့် ငါဘုရား ခံယူတော်မူ၏။ အပြစ်ကို အပြစ်-ဟု မြင်ပြီး တရားနည်း လမ်းအတိုင်း ကုစားခြင်း၊ နောင် အပြစ်မဖြစ်အောင် စောင့် စည်းခြင်းသည် ငါဘုရားသာသနာတော်၌ ကြီးပွားကြောင်း အကျင့်တစ်ခု ခြစ်၏”

“မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်၌ ရဟန်း ပြုလုပ်ပါသည် ဘုရား။ (ဤစကားကို ထောက်ဆပ်ကာ မြတ်စွာ ဘုရားက ဘိက္ခု-ရဟန်း)-ဟု ခေါ် ခဲ့ရာ၌ အရခေတ် အခေါ် ရသေ့ကိုပင် ဘိက္ခု-ရဟန်း-ဟု ခေါ်ခဲ့သည်-ဟူ၍ ယူဆ နိုင်သည်။”

“ရဟန်း--- သင့်မှာ သပိတ်သင်္ကန်း ပြည့်စုံပြီလား”

“မြတ်စွာဘုရား--- တပည့်တော်မှာ သပိတ်သင်္ကန်း မပြည့်စုံသေးပါ ဘုရား”

“ရဟန်း--- သပိတ်သင်္ကန်း မပြည့်စုံသူကို မြတ်စွာဘုရား တို့သည် ရဟန်းပြုပေးတော်မူကြကုန်”

ထိုအခါ၌ အရှင်ပုတ္တဂါသာတိသည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိန်း ဦးချပြီး သပိတ်သင်္ကန်းရှာ ထွက်၏။

ထိုအခါ၌ သပိတ်သင်္ကန်းရှာ လှည့်လည်နေသော အရှင် ပုတ္တဂါသာတိကို ချာချလည်သော စိတ် (ပျာဟခတ်သော စိတ်) ရှိသော သားသည်အခမ နွားမတစ်ကောင်သည် ဝှေ့သတ်လေ၏။

ထိုအခါ၌ ရဟန်းများသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီး ဤသို့ လျှောက်ထားခဲ့ကြသည်-

“မြတ်စွာဘုရား--- ပုတ္တဂါသာတိအမျိုးကောင်းသားအား မြတ်စွာဘုရားသည် ဩဝါဒအကျဉ်းချုပ်ကို ပေးသနားတော် မူခဲ့ပါသည် ဘုရား။ ပုတ္တဂါသာတိသည် ကွယ်လွန်သွားရှာပါပြီ ဘုရား။ ထိုပုတ္တဂါသာတိ ဘယ်ဘဝသို့ ရောက်သွားပါသလဲ ဘုရား”

“ရဟန်းတို့--- ပုတ္တဂါသာတိ အမျိုးကောင်းသားသည် ပညာရှိသူ ခြစ်၏။ လောကုတ္တရာတရားအား လျော်သော အကျင့်ကို ကျင့်ပြီးသူ ခြစ်၏။ တရား-ဟူသော အကြောင်း ကြောင့် ငါဘုရားကို မပင်ပန်းစေရဲ၊ ရဟန်းတို့--- ပုတ္တဂါသာတိ အမျိုးကောင်းသားသည် အောက်ပိုင်းသံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ ကုန်ခြင်းကြောင့် အနာဂါမိပုဂ္ဂိုလ် ခြစ်ပြီး အဝိဟာဗြဟ္မာ ဘုံ၌ ပဋိသန္ဓေနေ၏။ ထိုအဝိဟာဗြဟ္မာဘုံ၌ပင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု လိမ့်မည်။ ထိုအဝိဟာ ဗြဟ္မာဘုံမှ ကာမဘုံသို့ ပြန်လာတော့ မည် မဟုတ်”ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဖြေကြားတော်မူ၏။

ရဟန်းများသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အခြေကို လွန်စွာ နှစ်သက် သဘောကျခဲ့ကြလေသည်။

သဒ္ဓမ္မိဘင်္ဂသုတ်

၉.၃.၂၃၆။ အခါတစ်ပါး၌ ဗာရာဏသီမြို့၊ ဣသိပတန-ဟု
ခေါ်သော မိဂဒိဂုန်တော၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံး
နေတော်မူသည်။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့
အား ဤသို့ ဟောကြားတော်မူသည်-

“ရဟန်းတို့--- မြတ်စွာဘုရားသည် ဗာရာဏသီမြို့၊
ဣသိပတန မိဂဒိဂုန်တော၌ အမြတ်ဆုံး ဓမ္မစကြာတရား
တော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုဓမ္မစကြာတရားတော်ကို
သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်) များလည်း
မကန့်ကွက်နိုင်ကြ၊ နတ်၊ မာရ်နတ်နှင့် ဗြဟ္မာများလည်း
မကန့်ကွက်နိုင်ကြ၊ လောက၌ မည်သူမျှ မကန့်ကွက်နိုင်။

ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောကြား၏-ဟူသည် သစ္စာလေးပါး
ကို ဟောကြားခြင်း ဖြစ်၏။ သစ္စာလေးပါး-ဆိုသည်မှာ
ဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယသစ္စာ၊ နိရောဓသစ္စာနှင့် မဂ္ဂသစ္စာတို့
ဖြစ်၏။

“ရဟန်းတို့--- သာရိပုတြာနှင့် မောဂ္ဂလ္လာန်တို့ကို မှီခိုကြ၊
ဆည်းကပ်ကြ။ သာရိပုတြာနှင့် မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည်
သီတင်းသုံးဖော်တို့ကို ရိုးမြှောက်တတ်သော ပညာရှိရဟန်း

များ ဖြစ်ကြ၏။ သာရိပုတြာသည် မွေးမိခင်နှင့် တူ၏။
မောဂ္ဂလ္လာန်သည် မွေးစွားပြီးသူငယ်ကို ကျွေးမွေးစောင့်
ရှောက်သော မွေးစားမိခင်နှင့် တူ၏။ သာရိပုတြာသည်
သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို ရအောင် ဟောပြတတ်၏။ မောဂ္ဂလ္လာန်
သည် သကဒါဂါမိဖိုလ်-စသည်ကို ရအောင် ဟောပြတတ်၏။
သာရိပုတြာသည် သစ္စာလေးပါးကို အကျယ် ဟောပြနိုင်၏။”

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသို့ ဟောပြတော်မူပြီး နေရာမှ
ထတော်မူကာ ကျောင်းတော်သို့ ဝင်သွားတော်မူ၏။

၉.၃.၂၃၇။ မြတ်စွာဘုရား ကြွသွားတော်မူသောအခါ
အရှင်သာရိပုတြာက ဆက်လက် ဟောကြားတော်မူ၏။

“ငါ့ရှင်တို့--- ဒုက္ခသစ္စာ-ဟူသည် အဘယ်နည်း-ဇာတိ
သည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ ဇရာသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ မရဏ
သည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ သောက၊ ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ၊
ဥပါယာသတို့သည်လည်း ဆင်းရဲကြ၏။ အလိုရှိသည်ကို
မရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့်
ဥပါဒိနိက္ခန္ဓာငါးပါးတို့သည် ဆင်းရဲကြ၏။

ငါ့ရှင်တို့--- ဇာတိ-ဟူသည် သတ္တဝါအမျိုးမျိုး၏ ဘဝ အမျိုးမျိုး၌ ဖြစ်ခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း ဖြစ်၏။

ဇရာ-ဟူသည်-ဟူသည် သတ္တဝါအမျိုးမျိုး၏ ဘဝ အမျိုးမျိုး၌ အိုခြင်း၊ သွားကျိုးခြင်း၊ ဆံပင်ဖြူခြင်း၊ အရေတွန့်ခြင်း၊ အသက်ဆုတ်ယုတ်ခြင်း၊ ပျက်စီးစသည့် အားနည်းခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

မရဏ-ဟူသည် သတ္တဝါအမျိုးမျိုး၏ ဘဝအမျိုးမျိုးမှ ရွေ့လျော့ခြင်း၊ သေခြင်း ဖြစ်၏။

သောက-ဟူသည် ပျက်စီးမှု တစ်မျိုးမျိုး၊ ဒုက္ခတစ်မျိုးမျိုး နှင့် ကြံ့၍ စိုးရိမ်ပူဇွန်ခြင်း ဖြစ်၏။

ပရိဒေဝ-ဟူသည် ပျက်စီးမှု တစ်မျိုးမျိုး၊ ဒုက္ခတစ်မျိုးမျိုးနှင့် ကြံ့၍ ဝိကြောဇ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဒုက္ခ-ဟူသည် ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်၏။ ဒေါမနဿ-ဟူသည် စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်၏။

ဥပါယာသ-ဟူသည် ပျက်စီးမှု တစ်မျိုးမျိုး ဆင်းရဲတစ်မျိုးမျိုး နှင့် ကြံ့၍ မြင်းစွာ ပင်ပန်းမှု ဖြစ်၏။

လိုသည်ကို မရခြင်း-ဟူသည် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ သဘောရှိကြသော သတ္တဝါတို့သည် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း ကင်းလိုကြ၏။ သို့သော် ကင်းလိုခြင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ မကင်းကြ၊ ဤကား လိုသည်ကို မရခြင်း ဖြစ်၏။

ဥပါဒိန္နက္ခန္ဓာ ငါးပါး-ဟူသည် ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သမီရ နှင့် ဝိညာဉ်တို့ ဖြစ်၏။

ငါ့ရှင်တို့---ဤပြဆိုခဲ့ပြီးသည်ကား ဒုက္ခသစ္စာ ဖြစ်၏။

ဇ.၃.၂၃၈။ ငါ့ရှင်တို့---သမုဒယသစ္စာ-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ လောဘတဏှာသည် ရှိ၏။ ထိုလောဘ တဏှာသည် နောင်ဘဝကို ဖြစ်စေတတ်၏။ အလွန် တပ်မက် စွဲလမ်းတတ်၏။ အာရုံအမျိုးမျိုး၊ ဘဝအမျိုးမျိုးကို တပ်မက်တတ်၏။

ထိုတဏှာသည် ကာမတဏှာ(လိုချင်တပ်မက်တတ်သော တဏှာ)၊ ဘဝတဏှာ(မြဲ၏-ဟု မှတ်ထင်လျက် တပ်မက်တတ်သော တဏှာ) နှင့် ဝိဘဝတဏှာ(မမြဲ-ဟု မှတ်ထင်လျက် တပ်မက်တတ်သော တဏှာ)ဟု သုံးမျိုး ရှိ၏။

ငါ့ရှင်တို့--- ဤတဏှာသည် သမုဒယသစ္စာ ဖြစ်၏။

ငါ့ရှင်တို့---နိရောဓသစ္စာ-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ထိုတဏှာ၏ အကြွင်းမဲ့ ပျက်စီး ချုပ်ငြိမ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဇ.၃.၂၃၉။ ငါ့ရှင်တို့--- မဂ္ဂသစ္စာ-ဟူသည် အဘယ်နည်း။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဖြစ်၏။ ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး-ဟူသည် သမ္မာဒိဋ္ဌိ(မှန်စွာ သိမြင်ခြင်း)၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ (မှန်စွာ ကြံစည်ခြင်း)၊ သမ္မာဝါစာ (မှန်စွာ ပြောဆိုခြင်း)၊ သမ္မာကမ္မန္တ (မှန်စွာ ပြုလုပ်ခြင်း)၊ သမ္မာအာဇီဝ (မှန်စွာ အသက်မွေးခြင်း)၊ သမ္မာဝါယာမ (မှန်စွာ အားထုတ်ခြင်း)၊ သမ္မာသတိ (မှန်စွာ အမှတ်ရခြင်း)နှင့် သမ္မာသမာဓိ (မှန်စွာ တည်ကြည်ခြင်း)တို့ ဖြစ်၏။

ငါ့ရှင်တို့--- သမ္မာဒိဋ္ဌိ-ဟူသည် ကြားမြင်ကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်တတ်သော ဉာဏ်၊ ကြားပြီးနောက် လောဘဖြစ်ပုံကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်တတ်သော ဉာဏ်၊ ကြားမြင်ကို သိသော ဉာဏ်နှင့် ကြားပြီးနောက် တဏှာ မဖြစ်ပုံကို သိသော ဉာဏ်တို့ ဖြစ်၏။

သမ္မာသင်္ကပ္ပ-ဟူသည် ကာမဂုဏ်နယ်ပယ်မှ ထွက်မြောက်ရန် ကြံစည်ခြင်း၊ ဒေါသပယ်ရှား၍ ဖောဓာထားရန် ကြံစည်ခြင်းနှင့် ညည်းဆဲခြင်း၊ အနိုင်ကျင့်ခြင်းကို ရှောင်ရှား၍ ကရုဏာ ထားရန် ကြံစည်ခြင်း တို့ ဖြစ်၏။

သမ္မာဝါစာ-ဟူသည် လိမ္မာသ ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ ကုန်းတိုက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းခိုင်းစိုင်းစွာ ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းနှင့် အကျိုးမရှိသော စကားကို ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

သမ္မာကမ္မန္တ-ဟူသည် သူတစ်ပါး အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးဥစ္စာကို စိုးယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း နှင့် သူတစ်ပါး သား-မယားကို မြစ်ဖျားကျူးလွန်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

သမ္မာအာဇီဝ-ဟူသည် မှားယွင်းသော အသက်မွေးမှုကို ပယ်၍ မှန်ကန်သော အသက်မွေးမှုဖြင့် အသက်မွေးခြင်း ဖြစ်၏။ (ပါဏာတိပါတ-စသော မကောင်းမှုကို ရှောင်၍ လုပ်ကိုင်စားသောက်ခြင်း ဖြစ်၏။)

သမ္မာဝါယာမ-ဟူသည် မဖြစ်သေးသော အကုသိုလ်များ မဖြစ်စို့ရာ ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်း၊ မဖြစ်သော အကုသိုလ်များကို ပယ်စို့ရာ ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်း၊ မဖြစ်သေးသော

ကုသိုလ်တို့ ဖြစ်ဖို့ရာ ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းနှင့် ဖြစ်ပြီးသော
ကုသိုလ်တို့ တည်တံ့တိုးပွားဖို့ရာ ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းတို့
ဖြစ်၏။

သမ္မာသတိ-ဟူသည် ကိုယ်ကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေ
ခြင်း၊ ဝေဒနာကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍ နေခြင်း၊ စိတ်ကို အဖန်ဖန်
ရှုမှတ်၍ နေခြင်းနှင့် သဘောတရားကို အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၍
နေခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

သမ္မာသမာဓိ-ဟူသည် ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယ
ဈာန် နှင့် စတုတ္ထဈာန်တို့ ဖြစ်၏။

ငါ့ရှင်တို့--ဤပြဆိုခဲ့ပြီးသည်ကား မဂ္ဂသစ္စာ ဖြစ်၏။ ဟု
အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဟောပြတော်မူသော အခါ ရဟန်းတို့သည်
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာသုခေါ် ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

၁၀

ဒက္ခိဏာဝိဘင်္ဂီသုတ်

၉.၃.၂၄၁။ အခါတစ်ပါး၌ သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်မြို့၊ နိဂြောဓာရုံကျောင်းတိုက်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီသည် သင်္ကန်းထည် အသစ် တစ်စုံကို ယူပြီး မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရွှင်းကပ် ၏။ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရောက်သောအခါ မြတ်စွာ ဘုရားကို ရှိခိုးဦးချ၍ သင့်တော်သော နေရာ၌ ထိုင်ကာ ဤသို့ လျှောက်ထားသည်-

“မြတ်စွာဘုရား---မြတ်စွာဘုရားကိုသာ ရည်မှန်းပြီး ဤ သင်္ကန်းထည်အသစ် တစ်စုံကို တပည့်တော်မ ကိုယ်တိုင် ဝင်ထား ရက်ထားပါသည် ဘုရား။ မြတ်စွာဘုရား---တပည့် တော်မအား သနားသောအားဖြင့် တပည့်တော်မ၏ ဤ သင်္ကန်းထည်အသစ် တစ်စုံကို အလှူခံတော်မူပါ ဘုရား”

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် “ဂေါတမီ---သံဃာအား လှူပါ။ သံဃာအား လှူလျှင် ငါဘုရားကိုလည်း ပူဇော်ပြီး ဖြစ် လိမ့်မည်။ သံဃာကိုလည်း ပူဇော်ပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်”ဟု လွှဲပြောင်း လှူခိုင်းတော်မူသည်။

မဟာပဇာပတိဂေါတမီက သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ထိုသို့

လျှောက်ထားသောအခါ မြတ်စွာဘုရားကလည်း သုံးကြိမ် တိုင်တိုင် သံဃာအားသာ လွှဲပြောင်း လှူခိုင်းတော်မူသည်။

၉.၃.၂၄၁။ ထိုအခါ၌ အရှင်အာနန္ဒာက မြတ်စွာဘုရား အား ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

“မြတ်စွာဘုရား---မဟာပဇာပတိဂေါတမီ၏ သင်္ကန်း ထည်အသစ်တစ်စုံကို အလှူခံတော်မူပါ ဘုရား။ မဟာ ပဇာပတိဂေါတမီသည် မြတ်စွာဘုရားအပေါ်၌ ကျေးဇူး များပါသည်ဘုရား။ မြတ်စွာဘုရားကိုမွေးမြူစောင့်ရှောက်ခဲ့၊ နို့ချိုတိုက်ကျွေးခဲ့သော မိထွေးတော် ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။ မယ်တော် နတ်ရွာစံသော အခါ ဤမိထွေးတော်က မြတ်စွာ ဘုရားအား နို့ချိုတိုက်ကျွေး မွေးမြူခဲ့ပါသည် ဘုရား။

မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း မဟာ ပဇာပတိဂေါတမီအပေါ်၌ ကျေးဇူးများပါသည် ဘုရား။ မြတ်စွာဘုရားကို အကြောင်းပြုပြီး မဟာပဇာပတိဂေါတမီ သည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခဲ့ ပါသည် ဘုရား။ ငါးပါးသီလကို စောင့်ထိန်းခဲ့ပါသည် ဘုရား။ ရတနာသုံးပါးကို မလွှဲလဲမရှား မယိမ်းမယိုင် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ သက်ဝင် ကြည်ညိုခဲ့ပါသည် ဘုရား။ အဓိပ္ပာယ်တို့ နှစ်သက် သဘောကျသော သီလများနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်

ဘုရား။ သစ္စာလေးပါး၌ ယုံမှားကင်းသူ ဖြစ်ခဲ့ပါသည် ဘုရား။
မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီအပေါ်၌
ထိုသို့ ကျေးဇူးများပါသည် ဘုရား။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား
---မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာပဇာပတိဂေါတမီ၏ သင်္ကန်း
ထည် အသစ်တစ်စုံကို အလှူခံတော်မူပါ ဘုရား။

ဇ.၃.၂၄၂။ "အာနန္ဒာ---သင် လျှောက်သည့်အတိုင်း မှန်ပါ
၏။ သို့သော် တပည့်တစ်ယောက်က ဆရာတစ်ပါးအား
ရှိိုးခြင်း၊ ခရီးဦးကြီးဆိုခြင်း၊ လက်အုပ်ချီခြင်း၊ သင့်တော်သော
ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကို ပြုခြင်း၊ သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး-
ဟူသော ပစ္စည်းလေးပါးကို ပေးလှူခြင်းဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်ခြင်း
ကိုကောင်းစွာ ကျေးဇူးဆပ်ခြင်း-ဟု ဘုရားမဟောကြားလှို။

ဇ.၃.၂၄၃။ အာနန္ဒာ--- ပုဂ္ဂလိက အလှူသည် ၁၄ မျိုး
ရှိ၏။ ၁၄ မျိုး-ဟူသည်

- (၁) မြတ်စွာဘုရားအား ပေးလှူခြင်း။
- (၂) ပစ္စေကဌဗ္ဗိအား ပေးလှူခြင်း။
- (၃) ရဟန္တာအား ပေးလှူခြင်း။
- (၄) အရဟတ္တဖိုလ်ရအောင် ကျင့်နေသူအား ပေး
လှူခြင်း။
- (၅) အနာဂါမ်အား ပေးလှူခြင်း။
- (၆) အနာဂါမိဖိုလ်ရအောင် ကျင့်နေသူအား ပေး
လှူခြင်း။
- (၇) သကဒါဂါမ်အား ပေးလှူခြင်း။
- (၈) သကဒါဂါမိဖိုလ်ရအောင် ကျင့်နေသူအား ပေး
လှူခြင်း။
- (၉) သောတာပန်အား ပေးလှူခြင်း။
- (၁၀) သောတာပတ္တိဖိုလ်ရအောင် ကျင့်နေသူအား ပေး
လှူခြင်း။
- (၁၁) သာသနာပဉ္စ ကာမဂုဏ်ကို တပ်မက်မှုကင်းသူ
(အဘိညာဉ်ရသူ)အား ပေးလှူခြင်း။
- (၁၂) သီလရှိသော ပုထုဇဉ်အား ပေးလှူခြင်း။
- (၁၃) သီလမရှိသော ပုထုဇဉ်အား ပေးလှူခြင်း နှင့်
- (၁၄) တိရစ္ဆာန်အား ပေးလှူခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

အာနန္ဒာ--- ထို ပုဂ္ဂလိက အလှူ ၁၄ မျိုးအနက်

- (၁) တိရစ္ဆာန်အား ပေးလှူခြင်းကြောင့် ဘဝတစ်ရာ
ကောင်းကျိုးရနိုင်၏။
- (၂) သီလမရှိသော ပုထုဇဉ်အား ပေးလှူခြင်းကြောင့်

ဘဝတစ်ထောင် ကောင်းကျိုးရနိုင်၏။

- (၃) သီလရှိသော ပုထုဇဉ်အား ပေးလှူခြင်းကြောင့်
ဘဝတစ်သိန်း ကောင်းကျိုးရနိုင်၏။
- (၄) သာသနာပဉ္စ ကာမဂုဏ်ကို တပ်မက်မှုကင်းသူ
(အဘိညာဉ်ရသူ)အား ပေးလှူခြင်းကြောင့် ဘဝ
ကုဋေတစ်သိန်း ကောင်းကျိုး ရနိုင်၏။
- (၅) သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို ရအောင် ကျင့်နေသူအား
ပေးလှူခြင်းကြောင့် ဘဝပေါင်း မရေတွက်နိုင်
အောင် ကောင်းကျိုးရနိုင်၏။
- (၆-၁၄) သောတာပန်မှစ၍ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုးမျိုးအား
ပေးလှူခြင်းကြောင့် ဘဝပေါင်း မရေတွက်နိုင်
အောင် ကောင်းကျိုး ရနိုင်သည်-ဆိုသည်ကို
ဟောပြောရာပင် မလိုတော့။

ဇ.၃.၂၄၄။ အာနန္ဒာ--- သံဃိကအလှူသည် ခုနစ်မျိုး
ရှိ၏။ ထိုခုနစ်မျိုး-ဟူသည်

- (၁) ဘုရားအမှူးရှိသော (ရဟန်းသံဃာ၊ ရဟန်းမ
သံဃာ-ဟူသော) နှစ်ဖက်သံဃာအား ပေး
လှူခြင်း။
- (၂) ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်တော်မှသောအခါ (ရဟန်း
သံဃာ၊ ရဟန်းမသံဃာ-ဟူသော) နှစ်ဖက်
သံဃာအား ပေးလှူခြင်း။
- (၃) ရဟန်းသံဃာအား ပေးလှူခြင်း။
- (၄) ရဟန်းမသံဃာအား ပေးလှူခြင်း။
- (၅) နှစ်ဖက်သံဃာထဲမှ ရဟန်းမည်မျှ၊ ရဟန်းမ
မည်မျှကို ညွှန်ပြတော်မူကြပါဘုရား-ဟု လျှောက်
ထား ပင့်ဖိတ်၍ ပေးလှူခြင်း။
- (၆) ရဟန်းသံဃာထဲမှ ရဟန်းမည်မျှကို ညွှန်ပြတော်
မူကြပါဘုရား-ဟု လျှောက်ထား ပင့်ဖိတ်၍ ပေး
လှူခြင်းနှင့်
- (၇) ရဟန်းမသံဃာထဲမှ ရဟန်းမ မည်မျှကို ညွှန်ပြ
တော်မူကြပါဘုရား-ဟု လျှောက်ထား ပင့်ဖိတ်၍
ပေးလှူခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

အာနန္ဒာ--- နောင်အခါ၌ ရဟန်းအမည်ခံရမှုသာ ရှိသော
ပုဂ္ဂိုလ်များ ပေါ်ပေါက်လာကြလိမ့်မည်၊ သူတို့၏ လည်ပင်း၌
သင်္ကန်းစများကို ခွဲ ချည်ထားကြလိမ့်မည်။ သူတို့သည်
သီလ မရှိသူများ၊ ယုတ်မာ ဆိုးသွမ်းသော ကိုယ်ကျင့် ရှိသူ
များ ဖြစ်ကြလိမ့်မည်။ သံဃာကို ရည်မှန်းပြီး ထိုသီလ မရှိသူ
တို့အား လှူဒါန်းကြရလိမ့်မည်။ ထိုအခါ၌ပင် သံဃိက

အလှူသည် မရေမတွက်နိုင်အောင် ကောင်းကျိုးများသည်-ဟု ငါဘုရား ဟောတော်မူ၏။ သံသိကအလှူထက် ပုဂ္ဂလိကအလှူသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အကျိုးမများနိုင်-ဟု ငါဘုရား ဟောတော်မူ၏။

၉.၃.၂၄၅။ အာနန္ဒာ--- အလှူ၏ စင်ကြယ်ခြင်းသည် လေးမျိုး ရှိ၏။လေးမျိုး-ဟူသည်

- (၁) အလှူရှင်ဘက်မှသာ စင်ကြယ်၍ အလှူခံဘက်မှ မစင်ကြယ်သော အလှူ (အလှူရှင်ကြောင့်သာ အကျိုးများသော အလှူ)။
- (၂) အလှူခံဘက်မှသာ စင်ကြယ်၍ အလှူရှင်ဘက်မှ မစင်ကြယ်သော အလှူ (အလှူခံကြောင့်သာ အကျိုးများသော အလှူ)။
- (၃) အလှူရှင်ဘက်မှရော အလှူခံဘက်မှပါ မစင်ကြယ်သော အလှူ (အလှူရှင်နှင့် အလှူခံ နှစ်ဦးလုံး ကြောင့် အကျိုးများသော အလှူ)နှင့်
- (၄) အလှူရှင်ဘက်မှရော အလှူခံဘက်မှပါ စင်ကြယ်သော အလှူ (အလှူရှင်နှင့် အလှူခံ နှစ်ဦးလုံး ကြောင့် အကျိုးများသော အလှူ)တို့ ဖြစ်၏။

(၁)အာနန္ဒာ--- လောက၌ အလှူရှင်သည် သီလရှိသူ၊ ကောင်းသော ကိုယ်ကျင့်တရားရှိသူ ဖြစ်အံ့။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များကား သီလမရှိသူများ၊ မကောင်းသော ကိုယ်ကျင့်ရှိသူများ ဖြစ်ကြအံ့။ ထိုအလှူသည် အလှူရှင်ဘက်မှသာ စင်ကြယ်၍ အလှူခံဘက်မှ မစင်ကြယ်သော အလှူ ဖြစ်၏။

(၂)အာနန္ဒာ--- နောက်တစ်မျိုးကား-အလှူရှင်သည် သီလမရှိသူ၊ မကောင်းသော ကိုယ်ကျင့်ရှိသူ ဖြစ်အံ့။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များသည် သီလရှိသူများ၊ ကောင်းသော ကိုယ်ကျင့်ရှိသူများ ဖြစ်ကြအံ့။ ထိုအလှူသည် အလှူခံဘက်မှသာ စင်ကြယ်၍ အလှူရှင်ဘက်မှ မစင်ကြယ်သော အလှူ ဖြစ်၏။

(၃)အာနန္ဒာ --- နောက်တစ်မျိုးကား-အလှူရှင်သည် လည်း သီလမရှိသူ၊ မကောင်းသော ကိုယ်ကျင့်ရှိသူ ဖြစ်အံ့။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များလည်း သီလ မရှိသူများ၊ မကောင်းသော ကိုယ်ကျင့် ရှိသူများ ဖြစ်ကြအံ့။ ထိုအလှူသည် အလှူရှင်ဘက်မှရော အလှူခံဘက်မှပါ မစင်ကြယ်သော အလှူ ဖြစ်၏။

(၄) အာနန္ဒာ--- နောက်တစ်မျိုးကား-အလှူရှင်ကလည်း သီလရှိသူ၊ ကောင်းသော ကိုယ်ကျင့်ရှိသူ ဖြစ်အံ့။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များလည်း သီလရှိသူများ၊ ကောင်းသော ကိုယ်ကျင့်

ရှိသူများ ဖြစ်ကြအံ့။ ထိုအလှူသည် အလှူရှင်ဘက်မှရော အလှူခံဘက်မှပါ စင်ကြယ်သော အလှူ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ဆက်လက်ပြီး ဤဂါထာများကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသည်-

၉.၃.၂၄၆။ အလှူရှင်သည် သီလရှိအံ့။ အလွန်ကြည်လင်သော စိတ်ရှိအံ့။ မွန်မြတ် ကောင်းမွန်သော ကံ၏ အကျိုးကို ယုံကြည်အံ့။ သူသည် တရားသဖြင့် ရထားသော ပစ္စည်းကို သီလမရှိသူတို့အား ပေးလှူအံ့။ ထိုအလှူသည် အလှူရှင်ဘက်မှ စင်ကြယ်၏။ (အလှူခံကြောင့် ကောင်းကျိုးများ၏။)

အလှူရှင်သည် သီလမရှိသူ ဖြစ်အံ့။ မကြည်လင်သော စိတ်ရှိအံ့။ မွန်မြတ် ကောင်းမွန်သော ကံ၏အကျိုးကို မယုံကြည်သူ ဖြစ်အံ့။ သူသည် မတရားသဖြင့် ရထားသော ပစ္စည်းကို သီလမရှိသူတို့အား ပေးလှူအံ့။ ထိုအလှူသည် အလှူခံဘက်မှ စင်ကြယ်၏။ (အလှူခံကြောင့် ကောင်းကျိုးများ၏။)

အလှူရှင်သည် သီလမရှိသူ ဖြစ်အံ့။ မကြည်လင်သော စိတ်ရှိသူ ဖြစ်အံ့။ မွန်မြတ်ကောင်းမွန်သော ကံ၏အကျိုးကို မယုံကြည်သူ ဖြစ်အံ့။ သူသည် မတရားသဖြင့် ရထားသော ပစ္စည်းကို သီလမရှိသူတို့အား ပေးလှူအံ့။ ထို အလှူသည် အကျိုးမများဟု ငါ ဘုရား ဟောတော်မူ၏။

အလှူရှင်သည် သီလရှိသူ ဖြစ်အံ့။ အလွန်ကြည်လင်သော စိတ်ရှိသူ ဖြစ်အံ့။ မွန်မြတ် ကောင်းမွန်သော ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်သူ ဖြစ်အံ့။ သူသည် တရားသဖြင့် ရထားသော ပစ္စည်းကို သီလရှိသူတို့အား ပေးလှူအံ့။ ထိုအလှူသည် စင်စစ် အကျိုးများသော အလှူဟု ငါဘုရား ဟောတော်မူ၏။

အလှူရှင်သည် ရာဂကင်းသူ ဖြစ်အံ့။ အလွန်ကြည်လင်သော စိတ် ရှိသူ ဖြစ်အံ့။ မွန်မြတ် ကောင်းမွန်သော ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်သူ ဖြစ်အံ့။ သူသည် တရားသဖြင့် ရထားသော ပစ္စည်းကို ရာဂကင်းသူတို့အား ပေးလှူအံ့။ ထိုအလှူသည် ပစ္စည်းအလှူတို့တွင် တကယ်စင်စစ် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်၏။

၅။ သဠာယတနဝဂ်

၁

အနာထပိဏ္ဍိကောဝါဒသုတ်

၉.၃.၂၄၇။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်။ ထိုဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကို အနာထပိဏ္ဍိသုဋ္ဌေးက လှူဒါန်းထားသည်။ ထိုအခါ၌ အနာထပိဏ္ဍိသုဋ္ဌေးသည် အနာရောဂါ ဖိစီးနှိပ်စက်ခံရ၍ ဒုက္ခဝေဒနာခံစားနေရသည်။ အပြင်းအထန် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အနာထပိဏ္ဍိသုဋ္ဌေးသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ဤသို့ စေခိုင်းသည်-

“အမောင် ယောက်ျား---လာလော့။ မြတ်စွာဘုရား ထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို သင်၏ ဦးခေါင်းဖြင့် တိုက်၍ ရှိခိုးလော့။ ‘အနာရောဂါ ဖိစီးခံရ၍ ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားပြီး အပြင်းအထန် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေသော အနာထပိဏ္ဍိသုဋ္ဌေးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးညွတ်၍ ရှိခိုးလိုက်ပါသည် ဘုရား’ဟုလည်း ငါ့ကေားအတိုင်း လျှောက်ထားလော့။ အရှင်သာရိပုတြာ၏ ထံတော်သို့လည်း ချဉ်းကပ်လော့။ အရှင်သာရိပုတြာ၏ ခြေတော်တို့ကိုလည်း သင်၏ ဦးခေါင်းဖြင့် တိုက်၍ ရှိခိုးလော့။ ‘အနာရောဂါ ဖိစီးနှိပ်စက်ခံရ၍ ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားပြီး အပြင်းအထန် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေသော အနာထပိဏ္ဍိသုဋ္ဌေးသည် အရှင်သာရိပုတြာ၏ ခြေတော်

တို့ကို ဦးညွတ်၍ ရှိခိုးလိုက်ပါသည် ဘုရား’ဟုလည်း ငါ့ကေားအတိုင်း လျှောက်ထားလော့။ ‘အရှင်ဘုရား--- အနာထပိဏ္ဍိသုဋ္ဌေးသည် သူ့အား သနားသောအားဖြင့် သူ၏ အိမ်သို့ ကြွစေလိုပါသတဲ့ ဘုရား’ဟုလည်း လျှောက်ထားလော့”ဟု စေခိုင်းလိုက်၏။

ထိုယောက်ျားသည် အနာထပိဏ္ဍိသုဋ္ဌေး စေခိုင်းလိုက်သည့်အတိုင်း သွားရောက် လျှောက်ထားသောအခါ အရှင်သာရိပုတြာသည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၍ လက်ခံတော်မူ၏။

၉.၃.၂၄၈။ ထို့နောက် အရှင်သာရိပုတြာသည် အရှင်အာနန္ဒာကို နောက်လိုက်ရဟန်းအဖြစ် ခေါ်တော်မူ၍ အနာထပိဏ္ဍိသုဋ္ဌေး၏အိမ်သို့ ကြွရောက်တော်မူ၏။ အနာထပိဏ္ဍိသုဋ္ဌေးအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူပြီး အနာထပိဏ္ဍိသုဋ္ဌေးအား ဤသို့ မေးမြန်း၏-

“သူဌေးကြီး---နေကောင်း၏လော၊ သက်သာ၏လော”

“အရှင်ဘုရား---နေမကောင်းပါ၊ မသက်သာပါဘုရား။

အရှင်ဘုရား---အားကောင်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ချွန်ထက်နေသော ဇာဖြင့် ဦးခေါင်းကို ထိုးသက်သို့ ပြင်းထန်သော လေဖျားသည် တပည့်တော်၏

ဦးခေါင်းကို ထိုးနေကြပါသည်ဘုရား။

အရှင်ဘုရား--- အားကောင်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် မြဲမြံခိုင်ခံ့သော သားရေကြိုးစဖြင့် ဦးခေါင်းကို အတင်းအကျပ် ရစ်ပတ်ထားသကဲ့သို့ တပည့်တော်မှာ ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာ အပြင်းအထန် ဖြစ်နေပါသည်ဘုရား။

အရှင်ဘုရား---ကျွမ်းကျင်သော နွားသတ်သမားတစ်ယောက်သည် သားလုံးစားထက်ထက်ဖြင့် ဝမ်းဗိုက်ကို ရစ်လုံးသကဲ့သို့ ပြင်းထန်သော လေဖျားသည် ဝမ်းဗိုက်ကို ရစ်လုံးနေကြပါသည် ဘုရား။

အရှင်ဘုရား---အားကောင်းသော ယောက်ျားနှစ်ယောက်သည် အားနည်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်မောင်းတစ်ဖက်စီ၌ ကိုင်ပြီး မီးကျိုးတွင်းထဲ ကင်ကုန်မြိုက်ကုန်သကဲ့သို့ တပည့်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အလွန်ပြင်းထန်စွာ ပူလောင်နေပါသည် ဘုရား"ဟု လျှောက်ထား၏။

ဇ.၃.၂၄၉။ "သုဋ္ဌေကြီး--- ထိုသို့ဖြစ်လျှင် 'မျက်စိကို ငါမစွဲလမ်းအံ့၊ ငါ၏စိတ်ကိုလည်း မျက်စိကို မမှီတွယ်စေအံ့'ဟု သင် ကျင့်သင့်၏။

ထိုအတူ 'နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့ကိုလည်း မစွဲလမ်းအံ့၊ ငါ၏စိတ်ကိုလည်း ၎င်းတို့ကို မမှီတွယ်စေအံ့'ဟု သင် ကျင့်သင့်၏။ (၁)

'အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိ၊ သီစရာသဘောတို့ကို မစွဲလမ်းအံ့၊ ငါ၏စိတ်ကိုလည်း ၎င်းတို့ကို မမှီတွယ်စေအံ့'ဟု သင် ကျင့်သင့်၏။ (၂)

'မြင်သိစိတ်၊ ကြားသိစိတ်၊ ရူသိစိတ်၊ လျက်သိစိတ်၊ တွေ့သိစိတ်၊ ကြံသိစိတ်-တို့ကို မစွဲလမ်းအံ့၊ ငါ၏စိတ်ကိုလည်း ၎င်းတို့ကို မမှီတွယ်စေအံ့'ဟု သင် ကျင့်သင့်၏။ (၃)

'မျက်စိအတွေ့၊ နားအတွေ့၊ နှာခေါင်းအတွေ့၊ လျှာအတွေ့၊ ကိုယ်အတွေ့၊ စိတ်အတွေ့-တို့ကို မစွဲလမ်းအံ့၊ ငါ၏စိတ်ကိုလည်း ၎င်းတို့ကို မမှီတွယ်စေအံ့'ဟု သင် ကျင့်သင့်၏။ (၄)

'မျက်စိအတွေ့ကြောင့် ဖြစ်သော ခံစားမှု၊ နားအတွေ့ကြောင့် ဖြစ်သော ခံစားမှု၊ နှာခေါင်းအတွေ့ကြောင့် ဖြစ်သော ခံစားမှု၊ လျှာအတွေ့ကြောင့် ဖြစ်သော ခံစားမှု၊ ကိုယ်အတွေ့ကြောင့် ဖြစ်သော ခံစားမှု၊ စိတ်အတွေ့ကြောင့် ဖြစ်သော

ခံစားမှု-တို့ကို မစွဲလမ်းအံ့၊ ငါ၏စိတ်ကိုလည်း ၎င်းတို့ကို မမှီတွယ်စေအံ့'ဟု သင် ကျင့်သင့်၏။ (၅)

'ခက်မာခြင်းသဘော၊ ခွဲစည်းခြင်းသဘော၊ အေးပူခြင်းသဘော၊ တွန်းကန်ခြင်းသဘော၊ အပေါက်အကြားသဘော၊ အသိသဘောတို့ကို မစွဲလမ်းအံ့၊ ငါ၏စိတ်ကိုလည်း ၎င်းတို့ကို မမှီတွယ်စေအံ့'ဟု သင် ကျင့်သင့်၏။ (၆)

'ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သဿာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ်တို့ကို မစွဲလမ်းအံ့၊ ငါ၏စိတ်ကိုလည်း ၎င်းတို့ကို မမှီတွယ်စေအံ့'ဟု သင် ကျင့်သင့်၏။ (၇)

'အရူပါဝစရ ဇာနည်လေးပါးကို မစွဲလမ်းအံ့၊ ငါ၏စိတ်ကိုလည်း ၎င်းတို့ကို မမှီတွယ်စေအံ့'ဟု သင် ကျင့်သင့်၏။ (၈)

'ဤဘဝ၊ နောင်ဘဝတို့ကို မစွဲလမ်းအံ့၊ ငါ၏စိတ်ကိုလည်း ၎င်းတို့ကို မမှီတွယ်စေအံ့'ဟု သင် ကျင့်သင့်၏။

မြင်ရသော အာရုံ၊ ကြားရသော အာရုံ၊ တွေ့ရသော အာရုံ၊ သိရသော အာရုံ၊ ရောက်ရသော အာရုံ၊ ရှာမှီးရသော အာရုံ၊ ထပ်ခါထပ်ခါ ရှာမှီးရသော အာရုံ၊ စိတ်ဖြင့် လှည့်လည်သွားလာရသော အာရုံတို့ကို မစွဲလမ်းအံ့၊ ငါ၏စိတ်ကိုလည်း ၎င်းတို့ကို မမှီတွယ်စေအံ့'ဟု သင် ကျင့်သင့်၏။ (၉)

ဇ.၃.၂၅၀။ အရှင်သာရိပုတ္တကာ ထိုသို့ ဟောပြုလိုက်သော အခါ အနာထဝိကီသုဋ္ဌေမှာ မျက်ရည်တို့ ဖြိုင်ဖြိုင် စီးကျလာ၏။ တရုတ်ရှုပ်ဖြင့် ငို၏။ ထိုအခါ၌ အရှင်အာနန္ဒကာ အနာထဝိကီသုဋ္ဌေအား ဤသို့ မေးမြန်းလေသည်-

"သုဋ္ဌေကြီး---ခန္ဓာနှင့် စည်းစိမ်တို့အပေါ်၌ ဗြိကဝ်တွယ်တာသလော၊ ကြောက်ရွံ့ တွန့်ဆုတ်သလော"

"အရှင်ဘုရား---ခန္ဓာနှင့် စည်းစိမ်တို့အပေါ်၌ တပည့်တော် မဗြိကဝ် မတွယ်တာပါ၊ ကြောက်ရွံ့တွန့်ဆုတ်သည်လည်း မဟုတ်ပါ။ သို့သော် တပည့်တော်သည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ မြတ်စွာဘုရားကိုလည်း ဆည်းကပ်ခဲ့ပါသည်ဘုရား၊ မြတ်နိုးကြည်ညိုဖွယ် ကောင်းသော ရဟန်းတော်များကိုလည်း ဆည်းကပ်ခဲ့ပါသည် ဘုရား။ ဤသို့သော တရားမျိုးကိုကား တစ်ခါမျှ မနာရဖူးပါ။ သို့ဖြစ်၍ ငိုမိပါသည်ဘုရား။

"သုဋ္ဌေကြီး--- လူဝတ်ကြောင်များအား ဤတရားမျိုးကို မဟောကြားကြ၊ ရဟန်းများအားသာ ဤတရားမျိုးကို ဟောကြားကြသည်"

"အရှင်ဘုရား--- ထိုသို့ ဖြစ်လျှင် လူဝတ်ကြောင်တို့

အားလည်း ဤတရားမျိုးကို ဟောကြားတော်မူပါ ဘုရား။ ပညာမရှိစိကောင်းသော အမျိုးကောင်းသားများ ရှိကြပါသည် ဘုရား။ တရားတော်ကို မနာရသည့်အတွက် ဆုတ်ယုတ်နေကြပါသည် ဘုရား။ သူတို့သည် တရားတော်ကို သိသူများ ဖြစ်ကြပါလိမ့်မည် ဘုရား။”

အရှင်သာရိပုတြာနှင့် အရှင်အာနန္ဒာတို့သည် ဤသြဝါဒများကို ပေးသနားတော်မူခဲ့ကြပြီး နေရာမှထကာ ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ကြွတော်မူခဲ့ကြ၏။ အရှင်သာရိပုတြာနှင့် အရှင်အာနန္ဒာတို့ ပြန်ကြွတော်မူကြ၍ မကြာမီမှာပင် အနာထဝိကီသုဌေးသည် ကွယ်လွန်၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။ နှစ်သက်ဖွယ် ညဉ့်တစ်ည၌ နှစ်သက်ဖွယ် လှပသော အနာထဝိကီနတ်သားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံးကို ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါဖြင့် ဖြန့်ကြက်ပြီး မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားထံတော် ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုနှီး ဦးချပြီး သင့်တော်သော နေရာ၌ မတ်တပ်ရပ်ကာ လက်အုပ်ချီလျက် ဤဝါထာများကို ရွတ်ဆို လျှောက်ထားသည်-

“မြတ်စွာဘုရားလည်း သီတင်းသုံးတော်မူ၍ ရဟန်းသံဃာများလည်း သီတင်းသုံးတော်မူကြရာ ဤဇေတဝန်ကျောင်းတော်သည် တပည့်တော်သန္တာန်၌ ပီတိကို တဖွားဖွား ဖြစ်စေနိုင်ပေစွတကား။

အလုပ်ကိစ္စ၊ အသိဉာဏ်၊ တည်ကြည်မှု၊ သီလရှိ၍ မြတ်သော အသက်ရှင်ခြင်း၊ ဤအကြောင်းများကြောင့် သတ္တဝါများသည် ကိလေသာအညစ်အကြေးကင်း၍ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်ကြ၏။ အမျိုးအနွယ်ကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ဥစ္စာကြောင့် ဖြစ်စေ စင်ကြယ်ကြသည် မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် ပညာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိ၏ ကောင်းကျိုးကို ရည်မျှော်ကိုးလျက် တရားကို နည်းမှန် လမ်းမှန် စူးစမ်းဆင်ခြင်၍ ကျင့်ကြံကြီး

ကုတ် အားထုတ်သင့်၏။ ထိုသို့ကျင့်ကြံကြီးကုတ် အားထုတ်လျှင် ထိုဘဝ၌ပင် ကိလေသာအညစ်အကြေးကင်း၍ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်နိုင်၏။

ပညာအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ သီလအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ကိလေသာငြိမ်းအေးခြင်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ အရှင်သာရိပုတြာသာ အမြတ်ဆုံး ဖြစ်၏။ နိဗ္ဗာန်-ဟူသော ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်ကြသူတို့တွင် အရှင်သာရိပုတြာသာ အမြတ်ဆုံး ဖြစ်၏”

အနာထဝိကီနတ်သားသည် ဤဝါထာများကို ရွတ်ဆို လျှောက်ထားသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ သဘောတူတော်မူ၏။ သို့ဖြစ်၍ အနာထဝိကီနတ်သားသည် ထိုနေရာ၌ပင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ဇ.၃.၂၅၁။ နောက်တစ်နေ့၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းအရာကို ရဟန်းတို့အား ဟောပြတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ အရှင်အာနန္ဒာက မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ထားသည်-

“မြတ်စွာဘုရား---ထိုနတ်သားသည်အနာထဝိကီသုဌေး ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ပါသည် ဘုရား။ အကြောင်းမှာ အနာထဝိကီသုဌေးသည် အရှင်သာရိပုတြာအပေါ်၌ အလွန် ကြည်ညိုခြံပါသည် ဘုရား။”

“သာဓု သာဓု အာနန္ဒာ--- တွေးတောပြီး သိသင့်သော အကြောင်းအရာလောက်ကို သင် သိပေသားပဲ။ ထိုနတ်သားသည် အနာထဝိကီ ဖြစ်သည် အာနန္ဒာ”ဟု မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားတော်မူခဲ့၏။

အရှင်အာနန္ဒာလည်း မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို အလွန် နှစ်သက်သဘောကျခဲ့လေသည်။

ဆန္ဒသဝါဒသုတ်

၉.၃.၂၅၂။ အခါတစ်ပါး၌ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ ရုဉ်နက်တို့အား အစာကျွေး၍ မွေးမြူရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ အရှင် သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မဟာဝုန္ဒနှင့် အရှင်ဆန္ဒတို့သည် ဂိဇ္ဈကုဋ် တောင်ပေါ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူကြ၏။ ထိုသို့ သီတင်း သုံး နေတော်မူကြသောအခါ အရှင်ဆန္ဒသည် အနာရောဂါ ဖိစီးနှိပ်စက်ခံရ၍ ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားပြီး အပြင်းအထန် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာ သည် ညနေပိုင်း တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးရာမှ ထတော်မူ လာပြီး အရှင်မဟာဝုန္ဒထံသို့ ကြွရောက်တော်မူလာ၏။ အရှင်ဝုန္ဒထံသို့ ရောက်သော အခါ “ငါ့ရှင် ဝုန္ဒ---လာ၊ အရှင် ဆန္ဒထံ လှမမာမေး သွားကြစို့”ဟု အရှင်ဝုန္ဒကို ခေါ်တော် မူ၏။ အရှင်ဝုန္ဒလည်း “မှန်ပါ၊ မှန်ပါ”ဟု လျှောက်ထားပြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အတူ လိုက်တော်မူ၏။

အရှင်ဆန္ဒထံသို့ ရောက်ကြသော အခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာ က “ငါ့ရှင် ဆန္ဒ--- နေကောင်း၏လော၊ သက်သာ၏လော” ဟု မေးမြန်းတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ အရှင်ဆန္ဒက “အရှင်ဘုရား---တပည့်တော် နေမကောင်းပါ။ သက်လည်း မသက်သာပါ။ စသည်ဖြင့် အနာထဝိဂ်ကုသုဋ္ဌေနည်းတူ ဖြေကြားပြီး “အရှင်ဘုရား---

တပည့်တော် ဓားဖြင့် မိမိကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်လိုက်တော့ မည်။ တပည့်တော် အသက်ရှင် မနေချင်တော့ပါ”ဟု ဆက် လက် ပြောကြား၏။

သို့ဖြစ်၍ အရှင်သာရိပုတ္တရာက ဤသို့ ဆက်လက် အားပေးတော်မူသည်-

၉.၃.၂၅၃။ “အရှင် ဆန္ဒ--- မိမိကိုယ်ကို ဓားဖြင့် အဆုံး မစီရင်ပါနှင့်။ ဆက်လက် အသက်ရှင်ပါဦး။ အရှင်ဆန္ဒ ဆက် လက်အသက်ရှင်နေသည်ကို တပည့်တော်တို့ မြင်လိုကြ ပါ၏။ အကယ်၍ အရှင်ဆန္ဒမှာ သပ္ပာယ်ဖြစ်သော ဘောဇဉ် များ မရှိလျှင် တပည့်တော် အရှင်ဆန္ဒအား သပ္ပာယ်ဖြစ်သော ဘောဇဉ်များကို ရှာပြီး လှူဒါန်းပါမည်။ အကယ်၍ အရှင် ဆန္ဒမှာ သပ္ပာယ်ဖြစ်သော ဆေးများ မရှိလျှင် တပည့်တော် အရှင်ဆန္ဒအား သပ္ပာယ်ဖြစ်သော ဆေးများကို ရှာပြီး လှူဒါန်း ပါမည်။ အကယ်၍ အရှင်ဆန္ဒမှာ သင့်တော်သော အလုပ် အကျွေးများ မရှိလျှင် တပည့်တော် အရှင်ဆန္ဒကို ပြုစုလုပ် ကျွေးပါမည်”

“အရှင်ဘုရား---တပည့်တော်မှာ သပ္ပာယ်ဖြစ်သော ဘောဇဉ်များ မရှိသည် မဟုတ်ပါ။ သပ္ပာယ်ဖြစ်သော ဆေး များလည်း မရှိသည် မဟုတ်ပါ။ သပ္ပာယ်ဖြစ်သော အလုပ်

အကျွေးများလည်း မရှိသည် မဟုတ်ပါ။ အရှင်ဘုရား--- စင်စစ်အားဖြင့် တပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရားကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ မြတ်မြတ်နိုးနိုးသာ ပြုစုလုပ်ကျွေးခဲ့ပါ၏။ မမြတ်မနိုး ပြုစုလုပ်ကျွေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။ မမြတ်မနိုး မဟုတ်ဘဲ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ဆရာကို ပြုစုလုပ်ကျွေးခြင်းသည် တပည့်တစ်ယောက်မှာ အလွန် သင့်တော်သော အလုပ် (အလွန် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သော အလုပ် ဖြစ်ပါ၏။) အရှင်ဘုရား--- “ဆန္ဒရဟန်း ကပ်ရောက်စရာ (မိမိစရာ) မရှိ၍ ဓားဖြင့် မိမိကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်လိမ့်မည်”ဟု မှတ်သားထားပါ။

“အရှင်ဆန္ဒ အကယ်၍ ဓမ္မကြားမည်၊ နှင်ပြုမည်ဆိုလျှင် အရှင်ဆန္ဒအား တချို့ အကြောင်းအရာကို တပည့်တော်များ မေးမြန်းလုပ်ကုန်၏”

“အရှင်ဘုရား---မေးမြန်းလိုရာ မေးမြန်းပါ။ နားထောင်ပြီးမှ သိရမှာပေါ့။”

ဇ.၃.၂၅၄။ “အရှင်ဆန္ဒ---ဗျက်ဝိ၊ မြင်သိစိတ်၊ မြင်သိစိတ်ဖြင့် သိရသော တရားများကို ‘ဤကား ငါ့ဥစ္စာ ဖြစ်၏၊ ငါ့မြတ်စွာ၊ ငါ့မြတ်စေ့ချင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်သည့်အရာ ဖြစ်၏’ ဟု ရှုမှတ်ပါသလော။

နား၊ ကြားသိစိတ်၊ ကြားသိစိတ်ဖြင့် သိရသော တရားများ။

နာခေါင်း၊ ရှုသိစိတ်၊ ရှုသိစိတ်ဖြင့် သိရသော တရားများ။

လျှာ၊ လျက်သိစိတ်၊ လျက်သိစိတ်ဖြင့် သိရသော တရားများ။

ကိုယ်၊ တွေ့သိစိတ်၊ တွေ့သိစိတ်ဖြင့် သိရသော တရားများ။

စိတ်၊ ကြံသိစိတ်၊ ကြံသိစိတ်ဖြင့် သိရသော တရားများကို ‘ဤကား ငါ့ဥစ္စာ ဖြစ်၏၊ ငါ့မြတ်စွာ၊ ငါ့မြတ်စေ့ချင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်သည့်အရာ ဖြစ်၏’ဟု ရှုမှတ်ပါသလော။”

“အရှင်ဘုရား--- ထိုတရားတို့ကို ‘ဤကား ငါ့ဥစ္စာ မဟုတ်၊ ငါ မဟုတ်၊ ငါ မြတ်စေ့ချင်တိုင်း ဖြစ်သည့်အရာ မဟုတ်’ဟု ရှုမှတ်ပါ၏။

“အရှင်ဆန္ဒ --- ထိုတရားတို့အပေါ်၌ အဘယ်ကို မြင်၍ အဘယ်ကို သိ၍ ‘ဤကား ငါ့ဥစ္စာ မဟုတ်၊ ငါ မဟုတ်၊ ငါ့မြတ်စေ့ချင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်သည့်အရာ မဟုတ်’ဟု ရှုမှတ်ပါသနည်း။”

“အရှင်ဘုရား ---ထိုတရားတို့၏ ချုပ်ပျက်ခြင်းကို မြင်၍ ချုပ်ပျက်ခြင်းကို သိ၍ ဤကား ငါ့ဥစ္စာ မဟုတ်၊ ငါ မဟုတ်၊ ငါ

မြတ်စေ့ချင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်သည့်အရာ မဟုတ်’ဟု ရှုမှတ်ပါ၏။”

ဇ.၃.၂၅၅။ ထိုသို့ ဖြေဆိုသော အခါ၌ အရှင်မဟာဓုန္ဒက အရှင်ဆန္ဒအား ဤသို့ အကြံပေး၏- “အရှင်ဆန္ဒ--- ထိုသို့ ဖြစ်လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ ဤအဆုံးအမကိုလည်း အံ့မြဲနှလုံးသွင်းသင့်၏။ ထိုအဆုံးအမကား- ‘ဦးတွယ်သူမှာ တုန်လှုပ်ခြင်း ရှိ၏။ မဇ္ဈိတွယ်သူမှာ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိ။ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိလျှင် ငြိမ်းအေးမှု ဖြစ်၏။ ငြိမ်းအေးမှု ဖြစ်လျှင် ညွတ်ကိုင်မှု မဖြစ်။ ညွတ်ကိုင်မှု မဖြစ်လျှင် ဘုံဘဝသို့ လာရောက်ရကြောင်း၊ သွားရောက်ရကြောင်း မရှိ။ ဘုံဘဝသို့ လာရောက်ရကြောင်း သွားရောက်ရကြောင်း မရှိလျှင် စုတေရကြောင်း၊ ပဋိသန္ဓေနေရကြောင်း မရှိ။ စုတေရကြောင်း ပဋိသန္ဓေနေရကြောင်း မရှိလျှင် ဤဘဝမျိုး၌ လည်း ပြန်မဖြစ်တော့၊ ဤဘဝနှင့် မတူသော တခြားဘဝ၌လည်း မဖြစ်တော့၊ ဤဘဝနှင့် မတူသော တခြားဘဝလည်း မရှိတော့။ ဤဘဝမျိုး၌ ပြန်မဖြစ်ခြင်း တခြားဘဝ၌ မဖြစ်ခြင်းသည်ပင် ဒုက္ခ၏အဆုံး ဖြစ်၏။”

ထို့နောက် အရှင်သာရိပုတြာနှင့် အရှင်မဟာဓုန္ဒတို့သည် အရှင်ဆန္ဒကို ဤသို့မမြင် ဆုံးမပြီး နေရာမှ ထကာ မြန်ကြွသွားတော်မူခဲ့ကြ၏။

ဇ.၃.၂၅၆။ အရှင်သာရိပုတြာနှင့် အရှင်မဟာဓုန္ဒတို့ ပြန်ကြွတော်မူကြ၍ မကြာမီမှာပင် အရှင်ဆန္ဒသည် ဓားဖြင့် မိမိကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်၏။ (ကိုယ့်လည်ပင်းကို ဓားဖြင့် ဖြတ်၏။)

ထိုအခါ၌ အရှင်သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရားထံ တော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီး ဤသို့ မေးမြန်း လျှောက်ထား၏-

“မြတ်စွာဘုရား--- အရှင်ဆန္ဒသည် ဓားဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်သွားပါပြီ ဘုရား။ အရှင်ဆန္ဒ၏ လားရာ၊ ရောက်ရာ နောင်ဘဝသည် အဘယ်ပါနည်း။”

“သာရိပုတြာ--- သင့်မျက်မှောက်၌ပင် ဆန္ဒရဟန်းသည် ကပ်ရောက်စရာ မရှိပုံကို ပြောကြားခဲ့သည် မဟုတ်လော။”

“မြတ်စွာဘုရား--- ပုဗ္ဗဇီရဟူသော ဝိမာနမျိုးရှာ၌ အရှင်ဆန္ဒ၏ မိတ်ဆွေ မိသားစုများ၊ ဆွေမျိုးသားချင်း မိသားစုများသည် ကပ်ရောက် မိမိစရာ မိသားစုများ ဖြစ်ကြပါသည် ဘုရား။”

“သာရိပုတြာ---ဆန္ဒရဟန်း၏ ထိုမိသားစုတို့သည် ကပ်ရောက် မိမိစရာ မိသားစုများ ဖြစ်ကြသည်-ဆိုသည်မှာ

မုန့်၏။ သာဓိပုတြာ--- ထိုသို့ ကပ်ရောက် မှီမိုစရာ မိတ်ဆွေ
 သားချင်း မိသားစုများ ရှိရုံမျှဖြင့် ကပ်ရောက်စရာ ရှိ၏-ဟု ငါ
 ဘုရား မဟောလို။ ဤဘဝကို စွန့်ရသောအခါ တခြား
 ဘဝကို စွဲလမ်းသူကိုသာ ကပ်ရောက်စရာရှိသူ-ဟု ငါ ဘုရား
 မဟောတော်မူ၏။ ဆန္ဒရဟန်းမှာ ထိုသို့ ကပ်ရောက်စရာ မရှိ။
 ထိုသို့ ကပ်ရောက်စရာမရှိသော ဆန္ဒရဟန်းသည် ဓားဖြင့်

သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်ခဲ့သည် (လည်ပင်း ဖြတ်ခဲ့သည်)-ဟု
 မှတ်သားထားပါ သာဓိပုတြာ”ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

အရှင်သာဓိပုတြာလည်း မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်
 ကို နှစ်သက်သဘောကျခဲ့လေသည်။

၃

ပုလ္လောဘိဒသုတ်

၉.၃.၂၅၇။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်။ ထိုအခါ၌ အရှင်ပုဏ္ဏက "တောင်ပန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်အား အကျဉ်းချုပ်ဩဝါဒ ပေးသနားတော်မူပါဘုရား"ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားသည်။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူသည်။

"ပုဏ္ဏ--- လိုချင်နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသော အဆင်းတို့ကို တပ်မက်စွဲလမ်းသော ရဟန်းမှာ တဏှာလောဘာဖြစ်၏။ တဏှာလောဘာ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဒုက္ခ ဖြစ်၏။

ထို့အတူပင် အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိနှင့် သီစရာသဘောတို့ကို တပ်မက်စွဲလမ်းသော ရဟန်းမှာ တဏှာလောဘာ ဖြစ်၏။ တဏှာလောဘာ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဒုက္ခ ဖြစ်၏။

အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာအတွေ့အထိနှင့် သီစရာသဘောတို့ကို မတပ်မက် မစွဲလမ်းသော ရဟန်းမှာ တဏှာလောဘာ ကင်းပြတ်၏။ တဏှာလောဘာ ကင်းပြတ်ခြင်းကြောင့် ဒုက္ခကင်းပြတ်၏။

ပုဏ္ဏ--- ဤကား ငါဘုရား၏ ဩဝါဒအကျဉ်းချုပ် ဖြစ်၏။ ငါဘုရား၏ ဤဩဝါဒအကျဉ်းချုပ်ကို ခံယူပြီး ဘယ်မှာသွားနေမည်နည်း"

"မြတ်စွာဘုရား--- တပည့်တော် သုနာပရန္တဇနပုဒ်မှာ သွားနေပါမည် ဘုရား"

၉.၃.၂၅၈။ "ပုဏ္ဏ--- သုနာပရန္တဇနပုဒ်က လူတို့သည် ဇက်ထန် ကြမ်းတမ်းကြ၏။ သူတို့က သင့်ကို ဆဲရေးကြ၊ ရေရွတ်ကြလျှင် သင် အဘယ်သို့ ခံစားမည်နည်း"

"မြတ်စွာဘုရား--- လက်ဖြင့် မရိုက်တာပင်တော်သေး၏-ဟု တွက်မှာပါ ဘုရား"

"လက်ဖြင့် ရိုက်ကြရင်ကော"

"ခဲဖြင့် မထုတာပင် တော်သေး၏-ဟု တွက်မှာပါ ဘုရား"

"ခဲဖြင့် ထုကြရင်ကော"

"ထုတ်ဖြင့် မရိုက်တာပင် တော်သေး၏-ဟု တွက်မှာပါ ဘုရား"

"ထုတ်ဖြင့် ရိုက်ကြရင်ကော"

“ဓားဖြင့် မခုတ်တာပင် တော်သေး၏-ဟု တွက်မှာပါ ဘုရား--”

“ဓားဖြင့် ခုတ်ကြရင်ကော”

“ဓားဖြင့် အသေမသတ်တာပင် တော်သေး၏-ဟု တွက် မှာပါ ဘုရား”

“ဓားဖြင့် အသေသတ်ကြရင်ကော”

“ကိုယ်နှင့် အသက်ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာကြပြီး မိမိကိုယ်ကို သတ်သေရန် ဓားလက်နက်ကို ရှာကြရသော ရဟန်းများ ရှိကြ၏။ ငါ့မှာကား မရှာရဘဲ ရပေ၏-ဟု တွက်မှာပါ ဘုရား”

“သာဓု သာဓု ပုဂ္ဂိုလ်--- သင့်မှာ ဤမျှလောက်အထိ ငြိမ်းချမ်းခြင်းတရား (သည်းခံခြင်းတရား)နှင့် ပြည့်စုံမှတော့ သုနာပရန္တဇနပုဒ်မှာ နေ၍ ဖြစ်နိုင်၏။ ကံကံ...သွားလို့က သွားတော့”

ဇ.ပု.၂၅၉။ ထိုအခါ၌ အရှင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ မိန့်မှာတော်မူပုံကို အလွန် နှစ်သက်သဘောကျ၏။ နေရာမှ ထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီး အရိုအသေပြု၏။ အိပ်ရာ နေရာကို သိမ်းဆည်းပြီး သဝိတ်သင်္ကန်းကို ယူကာ သုနာပရန္တဇနပုဒ်သို့ ကြွတော်မူသည်။

အရှင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် သုနာပရန္တဇနပုဒ်သို့ ရောက်သော အခါ ထိုနှစ် ဝါတွင်း၌ပင် ဒကာ၊ ဒကာမတစ်ထောင်တို့အား

သရဏဂုံတည်အောင် တရားဟောပြတော်မူသည်။ ကိုယ် တိုင်လည်း ဝိဇ္ဇာသုံးပါးကို သိပြီး ရဟန္တာ ဖြစ်သည်။ မကြာမီ မှာပင် အရှင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူသည်။

ထိုအခါ၌ ရဟန်းများက မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီး ဤသို့ မေးမြန်း လျှောက်ထားခဲ့ကြသည်-

“မြတ်စွာဘုရား--- မြတ်စွာဘုရား၏ အကျဉ်းချုပ် ဩဝါဒ ကို ခံယူသွားသော အရှင်ပုဂ္ဂိုလ် အခု ကွယ်လွန်ခဲ့ပါပြီ။ ထို အရှင်ပုဂ္ဂိုလ် အခု ဘယ်ဘဝ၌ ရောက်နေပါသနည်း”

“ရဟန်းတို့---ထိုပုဂ္ဂိုလ်ဟူသော အမျိုးကောင်းသား ရဟန်းလေးသည် ပညာရှိသူ ဖြစ်၏။ လောကုတ္တရာတရား အား လျော်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ တရားအတွက်နဲ့ ငါဘုရားကို မနှိပ်စက်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ (ငါဘုရား ဟောသည့် အတိုင်း ကျင့်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။) ထိုပုဂ္ဂိုလ်ဟူသော အမျိုးကောင်း သား ရဟန်းလေးသည် ရဟန္တာ ဖြစ်ပြီး အခု ပရိနိဗ္ဗာန်စံ သွားပြီ”ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားတော်မူသော စကားတော်ကို ရဟန်းများသည် အလွန် နှစ်သက် သဘောကျခဲ့ကြ လေသည်။

၄

နန္ဒကောဝါဒသုတ်

၉.၃.၂၆၈။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံး နေတော်မူသည်။

ထိုအခါ၌ မဟာပဏပတိ ဂေါတမီသည် ရဟန်းမ ငါးရာ နှင့်အတူ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရင်းကပ်ပြီး "မြတ်စွာ ဘုရား--- ရဟန်းမတို့အား ဩဝါဒပေးတော်မူပါ၊ ဆုံးမတော် မူပါ၊ တရားဟောတော်မူပါ ဘုရား"ဟု လျှောက်ထားသည်။

ထိုအခါက ရဟန်းမတို့အား မထေရ်ကြီး ရဟန်းများသည် အလှည့်ကျ ဩဝါဒပေးတော်မူကြ၏။ အရှင်နန္ဒကကား သူ့အလှည့်၌ ရဟန်းမတို့အား ဩဝါဒမပေးချင် ဖြစ်နေ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားက အရှင်အာနန္ဒာကို မေးတော်မူ၏။

"အာနန္ဒာ--- ဒီနေ့ ရဟန်းမတို့အား ဩဝါဒပေးရန် မည်သူ့ အလှည့်နည်း"

"မြတ်စွာဘုရား---မထေရ်ကြီးအားလုံး၏ အလှည့် ပြီး သွားပါပြီ ဘုရား၊ ဒီနေ့ အရှင်နန္ဒက၏ အလှည့်ပါ။ သို့သော် အရှင်နန္ဒကသည် ရဟန်းမများအား ဩဝါဒမပေးချင် ဖြစ်နေ ပါသည် ဘုရား"

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်နန္ဒကအား "နန္ဒက --- ရဟန်းမတို့အား ဩဝါဒပေးလိုက်ပါ"ဟု စေခိုင်းတော် မူ၏။

"မုန့်ပါဘုရား"ဟု အရှင်နန္ဒကသည် မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထား၍ နံနက်ခင်း၌ သာဝတ္ထိမြို့ထဲသို့ ဆွမ်းခံကြွ တော်မူ၏။ ဆွမ်းခံပြန်ကြွလာသောအခါ၌ ရာဇကာရုံ ကျောင်းသို့ တစ်ပါးတည်း ကြွတော်မူ၏။ ရဟန်းမများသည် အရှင်နန္ဒက အဝေးမှ လာနေသည်ကို မြင်ကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ နေရာ ခင်းထားကြ၊ ခြေဆေးရေ တည်ထားကြ၏။ အရှင် နန္ဒက ရောက်လာသောအခါ၌ အသင့်ခင်းထားသော နေရာ ၌ ထိုင်တော်မူ၏။ ထိုင်ပြီး ခြေထောက်များကိုလည်း ဆေး တော်မူ၏။ ရဟန်းမများလည်း အရှင်နန္ဒကကို ရိုခိုဦးချပြီး သင့်တော်သော နေရာ၌ ထိုင်နေကြ၏။ ထိုအခါ၌ အရှင် နန္ဒကက ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူသည်-

"နမတိုး---အခု မေးမြန်းပြီး ဟောကြားမှာ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ မေးမြန်းပြီး ဟောသော အခါ သိသူက 'သိပါ၏'ဟု ဖြေပါ။ မသိသူက 'မသိပါ'ဟု ဖြေပါ။ ယုံမှားသံသယရှိသော နေရာ၌ 'ဤပုဒ်၏ အနက် အဓိပ္ပါယ်က အဘယ်သို့ပါ'လဲ ဘုရားဟု ငါ့ကိုပင် မြန်မေးပါ"

“အရှင်ဘုရား--- ဤသို့ စိတ်ရှိခြင်းပင် အရှင်ဘုရားအား နှစ်သက်လှ၊ ကျေနပ်လှပါပြီ ဘုရား”

၉.၃.၂၆၁။ “နမတိုး--- မျက်စိသည် မြသလော၊ မမြဘူးလော”

“မမြပါ ဘုရား”

“ထိုမမြသော မျက်စိသည် ချမ်းသာသလော၊ ဆင်းရဲသလော”

“ဆင်းရဲပါသည် ဘုရား”

“ထိုမမြသော၊ ဆင်းရဲသော၊ ဖောက်ပြန်ခြင်းသဘော ရှိသော မျက်စိကို ‘ဒါ ငါ့ဥစ္စာပဲ၊ ငါပဲ၊ ငါ ဖြစ်စေချင်တိုင်း ဖြစ်သည့်အရာပဲ’ဟု ရှုမှတ်သင့်သလော”

“မရှုမှတ်သင့်ပါ ဘုရား”

“နမတိုး---နား၊ နာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့သည် မြကြသလော၊ မမြကြဘူးလော”

“မမြကြပါဘုရား”

“ထိုမမြကြသော နား၊ နာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့ သည် ချမ်းသာကြသလော၊ ဆင်းရဲကြသလော”

“ဆင်းရဲကြပါသည် ဘုရား”

“ထို မမြကြ၊ ဆင်းရဲကြ၊ ဖောက်ပြန်ခြင်း သဘောရှိကြ သော နား၊ နာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့ကို ‘ဒါ ငါ့ဥစ္စာပဲ၊ ငါပဲ၊ ငါ ဖြစ်စေချင်တိုင်းဖြစ်သည့်အရာပဲ’ဟု ရှုမှတ်သင့် သလော”

“မရှုမှတ်သင့်ပါ ဘုရား၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့- ‘ဤ ကိုယ်တိုင်း အာယတနမြောက်ပါးသည် ကုန်ခန်း ပျက်စီး ခြင်းစသော အကြောင်းကြောင့် မမြကြ’ဟု ယခင်ကတည်းကပင် အမှန်သိသော ဝိပဿနာပညာဖြင့် အမှန်အတိုင်း ကောင်းစွာ သိမြင်ထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ဘုရား”

“သာဓု သာဓု နမတိုး--- အမှန်သိသော ဝိပဿနာပညာ ဖြင့် အမှန်အတိုင်း သိမြင်သော ဘုရားတပည့် အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤသို့ သိတာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်သည် နမတိုး”

၉.၃.၂၆၂။ “နမတိုး--- အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့၊ အထိ၊ သိစရာသဘောနှင့် မြင်သိစိတ်၊ ကြားသိ စိတ်၊ ရှုသိစိတ်၊ လျက်သိစိတ်၊ တွေ့သိစိတ်၊ ကြံသိစိတ်

တို့ကကော မြကြသလော၊ မမြကြဘူးလော”

“မမြကြပါ ဘုရား”

“မမြကြသော ထိုသဘောတရားတို့သည် ဆင်းရဲကြ သလော၊ ချမ်းသာကြသလော”

“ဆင်းရဲကြပါသည် ဘုရား”

“ထိုသို့ မမြကြ၊ ဆင်းရဲကြ၊ ဖောက်ပြန်ခြင်း သဘော ရှိကြသော ထိုသဘောတရားများကို ‘ဒါ ငါ့ဥစ္စာပဲ၊ ငါပဲ၊ ငါ ဖြစ်စေချင်တိုင်း ဖြစ်သည့်အရာပဲ’ဟု ရှုမှတ်သင့်သလော”

“မရှုမှတ်သင့်ပါ ဘုရား၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့- ‘ဤ အပြင်အာယတန မြောက်ပါးနှင့် ဝိညာဉ်အပေါင်းမြောက်ပါး တို့သည် ကုန်ခန်းပျက်စီးခြင်းစသော အကြောင်းကြောင့် မမြကြ’ဟု ယခင်ကတည်းကပင် အမှန်သိသော ဝိပဿနာ ပညာဖြင့် အမှန်အတိုင်း ကောင်းစွာ သိမြင်ထားပြီး ဖြစ်သော ကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ဘုရား”

“သာဓု သာဓု နမတိုး--- အမှန်သိသော ဝိပဿနာပညာ ဖြင့် အမှန်အတိုင်း သိမြင်သော ဘုရားတပည့် အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤသို့ သိတာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်သည် နမတိုး”

၉.၃.၂၆၃။ “နမတိုး--- ဥပမာအားဖြင့် တောက်နေသော ဆီမီး၏ ဆီကလည်း မမြ၊ မီးကလည်း မမြ၊ မီးတောက် ကလည်း မမြ၊ အရောင်ကလည်း မမြ၊

နမတိုး--- ‘တောက်နေသော ထိုဆီမီး၏ ဆီ၊ မီးစာ၊ မီး တောက်တို့ကား မမြ၊ ထိုမီးတောက်၏ အရောင်ကား မြ၏’ ဟု ပြောဆိုသူသည် အမှန်အတိုင်း ပြောဆိုရာရောက်သလား နမတိုး”

“မရောက်ပါ အရှင်ဘုရား၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့- တောက်နေသော ထိုဆီမီး၏ ဆီ၊ မီးစာ၊ မီးတောက်တို့ မမြမှတော့ ထိုမီးတောက်၏ အရောင် မမြမှပုံမှ ပြောရပေမည် မလိုသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ဘုရား”

“ထို့အတွက် နမတိုး--- ‘ကိုယ်တိုင်းအာယတန မြောက် ပါးကား မမြ၊ ထိုအာယတနမြောက်ပါးကို အစွဲပြု၍ ခံစား ရသော သုခဝေဒနာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာတို့ကား မြကြ၏’ဟု ပြောဆိုသူသည် အမှန်အတိုင်း ပြောဆိုရာ ရောက်သလား နမတိုး”

“မရောက်ပါ အရှင်ဘုရား၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့- အကြောင်းအမျိုးမျိုးကို အစွဲပြု၍ ဝေဒနာအမျိုးမျိုး ဖြစ်ကြပြီး

အကြောင်းအမျိုးမျိုး ကင်းသည်အတွက် ဝေဒနာအမျိုးမျိုး ကင်းသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ဘုရား”

“သာဓု သာဓု နမတိုး--- အမှန်သိသော ဝိပဿနာပညာဖြင့် အမှန်အတိုင်း သိမြင်သော ဘုရားတပည့် အရိယာပုဂ္ဂိုလ် သည် ဤသို့ သိတာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်သည် နမတိုး”

ဇ.၃.၂၆၄။ “နမတိုး--- ဥပမာအားဖြင့် အနှစ်ရှိပြီး တည်ရှိနေသော သစ်ပင်ကြီး၏ အမြစ်ကလည်း မမြဲ၊ ပင်စည်ကလည်း မမြဲ၊ အကိုင်း အခက်အလက်ကလည်း မမြဲ၊ အရိပ်ကလည်း မမြဲ၊ ‘အနှစ်ရှိပြီး တည်ရှိနေသော ထိုသစ်ပင်ကြီး၏အမြစ်၊ ပင်စည်၊ အကိုင်း အခက်အလက်တို့ကား မမြဲ၊ ထိုသစ်ပင် ကြီး၏ အရိပ်ကား မြဲ၏’ဟု ပြောဆိုသူသည် အမှန်အတိုင်း ပြောဆိုရာ ရောက်သလား နမတိုး”

“မရောက်ပါ၊ အရှင်ဘုရား။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့- ထိုသစ်ပင်ကြီး၏ အမြစ်၊ ပင်စည်၊ အကိုင်း အခက်အလက်တို့ မမြဲမှတော့ ထိုသစ်ပင်ကြီး၏ အရိပ် မမြဲမှသာ ပြောစရာပင် မလိုတော့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ဘုရား”

“ထို့အတူပင် နမတိုး--- ကိုယ်ပင်အာယတန ခြောက်ပါးကား မမြဲ၊ ထိုကိုယ်ပင်အာယတန ခြောက်ပါးကို အစွဲမြဲ၍ ခံစားရသော သုဝေဒနာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ ဥပက္ခာဝေဒနာတို့ကား မြဲ၏-ဟု ပြောဆိုသူသည် အမှန်အတိုင်း ပြောဆိုရာ ရောက်သလား နမတိုး”

“မရောက်ပါ၊ အရှင်ဘုရား။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့- အကြောင်းအမျိုးမျိုးကို အစွဲမြဲ၍ ဝေဒနာအမျိုးမျိုး ဖြစ်ကြပြီး အကြောင်းအမျိုးမျိုး ကင်းသည်အတွက် ဝေဒနာအမျိုးမျိုး ကင်းသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ဘုရား”

“သာဓု သာဓု နမတိုး--- အမှန်သိသော ဝိပဿနာပညာဖြင့် အမှန်အတိုင်း သိမြင်သော ဘုရားတပည့် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤသို့ သိတာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်သည် နမတိုး”

ဇ.၃.၂၆၅။ “နမတိုး--- ဥပမာအားဖြင့် ကျွမ်းကျင်သော နွားသတ်သမားတစ်ယောက်သည် နွားကို သတ်ပြီး ထက်လှစွာသော သားလုံးစားဖြင့် နွားကို ဖြတ် (ဖျက်)၏။ ထိုသို့ ဖြတ် (ဖျက်)သော အခါ၌ အတွင်းက အသားများကိုလည်း မထိ ခိုက်အောင် ဖြတ်(ဖျက်)၏။ အပြင်က အရေများကိုလည်း မထိခိုက်အောင် ဖြတ်(ဖျက်) ၏။ ထိုသို့ ဖြတ်ရာ (ဖျက်ရာ)၌ အဝေတို့၏ အကြားအကြား (အရေ ချပ်စပ်)၊ အသားတို့၏ အကြားအကြား (အသား ချပ်စပ်)၊ အကြောတို့၏ အကြားအကြား (အကြော ချပ်စပ်)ကိုသာ ထက်လှစွာသော သားလုံးစားဖြင့် (ချပ်စိးကို ဘလိတ်စားဖြင့် ဖြတ်၍ ဖြေ

သကဲ့သို့) ဖြတ်တောက်၏။

“ဖြတ်တောက်ပြီး အပြင်အရေကို ခွာ၏။ ထိုအရေဖြင့်ပင် ထိုးနွားကို ပြန်စိုးအပ်ပြီး ဤနွားသည် ဤအရေဖြင့် ပင်ကို အတိုင်း ဆက်စပ်လျက်သာ ရှိ၏’ဟု ပြောဆိုသူသည် အမှန်အတိုင်း ပြောဆိုရာ ရောက်သလား နမတိုး”

“မရောက်ပါ၊ အရှင်ဘုရား။ ထိုနွားသည် ထိုအရေနှင့် မဆက်စပ်တော့ပါ”

“နမတိုး--- အဓိပ္ပာယ်ကို သိလွယ်ဖို့ရာ ဤဥပမာကို ဝါပေးခဲ့၏။ ဤနေရာ၌ အဓိပ္ပာယ်က ကိုယ်တွင်းအာယတန ခြောက်ပါးကို ‘ကိုယ်တွင်းအသားများ’ဟု ခေါ်၏။ ကိုယ်ပင်အာယတန ခြောက်ပါးကို ‘အပြင်အရေ’ဟု ခေါ်၏။ တပ်မက်စွဲလမ်းတတ်သော တဏှာကို ‘အရေချပ်စပ်၊ အသားချပ်စပ်၊ အကြောချပ်စပ်’ဟု ခေါ်၏။ အရိယမဂ်ဉာဏ်ကို ‘ထက်သော သားလုံးစား’ဟု ခေါ်၏။

ဇ.၃.၂၆၆။ “နမတိုး--- တောရွှင် ခုနစ်ပါး ရှိ၏။ ထိုခုနစ်ပါးကား သတိ၊ ပညာ၊ ဝီရိယ၊ ဝီရိတိ၊ ပဿဒ္ဓိ၊ သမာဓိနှင့် ဥပေက္ခာ-တို့ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုတောရွှင်ခုနစ်ပါးကို ဖွားဖျားသော ရဟန်းသည် ရဟန္တာ ဖြစ်နိုင်သည်’ဟုဩဝါဒပေးတော်မူ၏။

ဇ.၃.၂၆၇။ ထိုသို့ ဩဝါဒပေးပြီးသောအခါ အရှင်နန္ဒကသည် “နမတိုး--- သွားကြကုန်လော့၊ သွားချိန်ရောက်ပါပြီ”ဟု ရဟန်းမတို့အား ပြန်လွှတ်၏။

ထိုအခါ၌ ရဟန်းမများသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း အရှင်နန္ဒကကဲ့သို့ပင် ပြန်လွှတ်တော်မူ၏။

ထိုရဟန်းမများ ပြန်သွားကြ၍ မကြာမီမှာ မြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်းတို့--- ဥပမာအားဖြင့် လက္ခမိယာလူများမှာ ‘လ-သည် ပြည့်သလော၊ မပြည့်သလော’ဟု သံသယ လုံးဝ မရှိဘဲ မပြည့်ဘူး-ဟူသော အသိသာ မူချရှိသကဲ့သို့ ထိုရဟန်းမများသည် နန္ဒက၏ တရားဝေဒနာတော်ကို သဘောကျ နှစ်သက်နေကြ၏။ အလိုဆန္ဒ မပြည့်ဝကြသေး”ဟု ရဟန်းတို့အား မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ဇ.၃.၂၆၈။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် “နန္ဒက--- သင်၏ တရားကို ရဟန်းမများ နားကြား၍ အားမရကြသေး။ ထို့ကြောင့် မနက်ပြန်ခါ ထိုတရားကိုပင် ရဟန်းမတို့အား ထပ်ဟောပါ”ဟု အရှင်နန္ဒကအား စေခိုင်းတော်မူ၏။ “မှန်ပါ ဘုရား”ဟု အရှင်နန္ဒကသည် မြတ်စွာဘုရားအား ကတိပေး

ခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့၌ ထိုတရားကိုပင် ရဟန်းမများအား ထပ်မံ ဟောကြား၏။ ရဟန်းမများသည် တရားနာပြီးကြသော အခါ အရှင်နန္ဒကနှင့် မြတ်စွာဘုရားတို့အား ကန်တော့၍ ပြန်သွားခဲ့ကြ၏။

ထိုအခါ၌ကား မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့--- ဥပမာ အားဖြင့် လပြည့်နေ့ည၌ လူများမှာ 'လ-သည် ပြည့်သလော၊ မပြည့်သလော' ဟု သံသယ လုံးဝမရှိဘဲ ပြည့်၏-ဟူသော အသိသာ မူချ ရှိကြသကဲ့သို့ ရဟန်းမများသည် နန္ဒက၏

တရားကို နှစ်သက်သဘောကျခဲ့ကြ၏။ အလိုဆန္ဒများလည်း ပြည့်ဝသွားခဲ့ကြ၏။ ရဟန်းတို့---ထိုရဟန်းမငါးရာထဲ၌ အနိမ့်ဆုံး ရဟန်းမသည် သောတာပန် ဖြစ်၏" ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ရဟန်းများသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို အလွန် နှစ်သက်သဘောကျခဲ့ကြလေသည်။

၅

ရူဠရာဟုလောဝါဒသုတ်

ဇ.၃.၂၆၉။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါက မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကြွတော်မူပြီး တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် “ရာဟုလာမှာ အရဟတ္တဖိုလ်ရကြောင်း တရားများ (ရဟန္တာဖြစ်ကြောင်း တရားများ) ရင့်ကျက်ကုန်ပြီ။ ရာဟုလာ ရဟန္တာ ဖြစ်အောင် တစ်ဆင့်တိုးပြီး တရားဟောရလျှင် ကောင်းမည်”ဟု စဉ်းစား ဆင်ခြင်တော်မူ၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်တော်မူပြီး သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၏။ သာဝတ္ထိမြို့ထဲမှ ဆွမ်းခံ ပြန်ကြွလာတော်မူသောအခါ အရှင်ရာဟုလာအား “ရာဟုလာ—နေရာထိုင်ကို ယူခဲ၊ နေ့ခင်းပိုင်းမှာ အနွှပ်တော သွားနေကြစို့”ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။ “မန့်ပါ အရှင်ဘုရား”ဟု အရှင်ရာဟုလာသည် မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားပြီး နေရာထိုင်ကို ယူကာ မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်တော်မှ တကောက်ကောက်လိုက်၏။

ထိုအခါ၌ ထောင်ပေါင်းများစွာသော နတ်တို့သည် “ယနေ့ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်ရာဟုလာအား ရဟန္တာဖြစ်အောင်တရားဟောလိမ့်မည်”ဟု သိကြပြီး မြတ်စွာဘုရားနောက်တော်သို့ ဝိုင်းအုံ၍ လိုက်ကြ၏။ အနွှပ်တောရောက်သော အခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သစ်ပင်တစ်ပင်၏

အောက်၌ နေရာထိုင်မြင့် ထိုင်တော်မူ၏။ အရှင်ရာဟုလာလည်း မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးပြီး တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားက အရှင်ရာဟုလာအား ဤသို့ မေးမြန်း ဟောကြားတော်မူသည်-

ဇ.၃.၂၇၀။ “ရာဟုလာ—

မျက်စိ၊ နား၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်

အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာအတွေ့အထိ၊ သိရောသဘော

မြင်သိစိတ်၊ ကြားသိစိတ်၊ ရှုသိစိတ်၊ လျက်သိစိတ်၊ တွေ့သိစိတ်၊ ကြံသိစိတ်

မျက်စိအတွေ့၊ နားအတွေ့၊ နှာခေါင်းအတွေ့၊ လျှာအတွေ့၊ ကိုယ်အတွေ့၊ စိတ်အတွေ့

ထိုအတွေ့ခြောက်မျိုးကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ခံစားမှု၊ မှတ်သားမှု၊ စေ့ဆော်တိုက်တွန်းမှု၊ သိမှုတို့သည် မြဲကြသလော၊ မမြဲကြဘူးလော”

“မမြဲကြပါ အရှင်ဘုရား”

“မမြဲကြသော ထိုသဘောတရားတို့သည် ဆင်းရဲကြသလော၊ ရမ်းသာကြသလော”

“ဆင်းရဲကြပါသည် ဘုရား”

“မမြဲကြ၊ ဆင်းရဲကြ၊ ဖောက်ပြန်ခြင်းသဘောရှိကြသော ထိုတရားများကို ‘ဒါ ဝိညာဉ်၊ ဝိညာဉ်၊ ဝိ ဖြစ်စေချင်တိုင်း ဖြစ်သည့်အရာပဲ’ဟု ရှုမှတ်သင့်သလော”

“မရှုမှတ်သင့်ပါ ဘုရား”

၉.၃.၂၇၁။ “ရာဟုလာ--- ထိုသို့ မျက်စိ-စသည်၏ မမြဲခြင်းစသည်ကို သိမြင်သော၊ အကြားအမြင်များသော ဘုရားသားတော်သည် မျက်စိ-စသည်၌ ငြီးငွေ့လာ၏။ ငြီးငွေ့ပြီး တပ်မက်မှု ကင်းလာ၏။ တပ်မက်မှု ကင်းသည့် အတွက် လွတ်မြောက်သွား၏။ (ကိလေသာနယ်ကို ကျော်

လွန်သွား၏။) ကိလေသာနယ်ကို ကျော်လွန်သောအခါ ကိလေသာနယ်ကို ကျော်လွန်ပြီး-ဟူသော အသိဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ‘ဘဝသစ်၌ ပဋိသန္ဓေ နေရာ ဝိဟာ ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော မဂ်တရားကို ရအောင် ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ ပြုကျင့်စရာကို ပြုကျင့်ပြီးပြီ၊ ဤသို့သော မဂ်တရားမျိုး ရရှိရာ နောက်ထပ် ပြုကျင့်စရာ မရှိတော့ပြီ’ဟု သိ၏”

ထိုသို့ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော အခါ အရှင်ရာဟုလာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို အလွန် နှစ်သက် သဘောကျ၏။ ဤတရားတော်အပြီး၌ အရှင်ရာဟုလာ ရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူ၏။ ထောင်ပေါင်း များစွာသော နတ်တို့လည်း မဂ်တရားလေးပါးကို အသီးအသီး ရခဲ့ကြ၏။

ဆဆက္ကသုတ်

ဇ.ပ.၂၇၂။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား "ရဟန်းတို့--- အခါ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပါးလုံး ကောင်းပြီး အဓိပ္ပာယ်လည်း ရှိ၊ သဒ္ဓါရေးလည်း တိကျသော ဆဆက္က-သုတ္တန် (မြောက်မျိုးမြောက်လီသုတ္တန်) တရားကို သင်တို့အား ငါဘုရား ဟောကြားတော်မူမည်။ အကြွင်းမဲ့ ပြည့်စုံပြီး သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ပြသတော်မူမည်။ ထိုတရားတော်ကို နာယူကြ၊ ကောင်းမွန်စွာ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ကြ" ဟု မိန့်တော်မူပြီး ဤသို့ ဟောကြားတော်မူသည်-

ကိုယ်တွင်း အာယတန မြောက်ပါ။
 ကိုယ်ပ အာယတန မြောက်ပါ။
 ဝိညာဉ် မြောက်ပါ။
 ဖဿ မြောက်ပါ။
 ဝေဒနာ မြောက်ပါး နှင့်
 တဏှာ မြောက်ပါး တို့ကို သိထားရမည်။

ဇ.ပ.၂၇၃။ ရဟန်းတို့--- ကိုယ်တွင်း အာယတန မြောက်ပါး-ဟူသည် မျက်စိ၊ နှာ၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့ ဖြစ်၏။ (၁)

ကိုယ်ပအာယတန မြောက်ပါး-ဟူသည် အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိ၊ သီစရာသဘောတို့ ဖြစ်၏။ (၂)

ဝိညာဉ်မြောက်ပါး-ဟူသည် မျက်စိနှင့် အဆင်းကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်သော မြင်သိစိတ်၊ နှာနှင့်အသံကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်သော ကြားသိစိတ်၊ နှာခေါင်းနှင့် အနံ့ကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်သော ရှုသိစိတ်၊ လျှာနှင့် အရသာကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်သော လျက်သိစိတ်၊ ကိုယ်နှင့် တွေ့ထိစရာ အရာဝတ္ထုကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်သော တွေ့သိစိတ်၊ စိတ်နှင့် သီစရာသဘောကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်သော ကြံသိစိတ်တို့ ဖြစ်၏။ (၃)

ဖဿ မြောက်ပါး-ဟူသည်

မျက်စိ၊ အဆင်းနှင့် မြင်သိစိတ်တို့၏ ပေါင်းဆုံခြင်း ဟူသော ဖဿ၊

နှာ၊ အသံနှင့် ကြားသိစိတ်တို့၏ ပေါင်းဆုံခြင်း-ဟူသော ဖဿ၊

နှာခေါင်း၊ အနံ့နှင့် ရှုသိစိတ်တို့၏ ပေါင်းဆုံခြင်း-ဟူသော ဖဿ၊

လျှာ၊ အရသာ နှင့် လျက်သိစိတ်တို့၏ ပေါင်းဆုံခြင်း-ဟူသော ဖဿ၊

ကိုယ်၊ တွေ့ထိစရာ အရာဝတ္ထုနှင့် တွေ့သိစိတ်တို့၏ ပေါင်းဆုံခြင်းဟူသော ဖဿ နှင့်

စိတ်၊ သိစရာသဘော နှင့် ကြိုသိစိတ်တို့၏ ပေါင်းဆုံခြင်း ဟူသော ဖဿတို့ ဖြစ်၏။ (၄)

ဝေဒနာခြောက်ပါး-ဟူသည်

မျက်စိ၊ အဆင်းနှင့် မြင်သိစိတ်တို့၏ ပေါင်းဆုံခြင်း- ဟူသော ဖဿကြောင့် ဖြစ်သော ခံစားမှု၊

နား၊ အသံနှင့် ကြားသိစိတ်တို့၏ ပေါင်းဆုံခြင်း-ဟူသော ဖဿကြောင့် ဖြစ်သော ခံစားမှု၊

နှာခေါင်း အနံ့နှင့် ရှူသိစိတ်တို့၏ ပေါင်းဆုံခြင်း-ဟူသော ဖဿကြောင့် ဖြစ်သော ခံစားမှု၊

လျှာ၊ အရသာနှင့် လျက်သိစိတ်တို့၏ ပေါင်းဆုံခြင်း- ဟူသော ဖဿကြောင့် ဖြစ်သော ခံစားမှု၊

ကိုယ်၊ တွေ့ထိစရာ အရာဝတ္ထုနှင့် တွေ့သိစိတ်တို့၏ ပေါင်းဆုံခြင်း-ဟူသော ဖဿကြောင့် ဖြစ်သော ခံစားမှု နှင့်

စိတ်၊ သိစရာသဘောနှင့် ကြိုသိစိတ်တို့၏ ပေါင်းဆုံခြင်း- ဟူသော ဖဿကြောင့် ဖြစ်သော ခံစားမှုတို့ ဖြစ်၏။ (၅)

တကုာ ခြောက်ပါး-ဟူသည်

မျက်စိနှင့် အဆင်းကို အစွဲပြု၍ မြင်သိစိတ် ဖြစ်၏။ ထိုသုံးမျိုး ပေါင်းဆုံခြင်းသည် ဖဿ ဖြစ်၏။ ထိုဖဿကြောင့် ခံစားမှု ဝေဒနာ ဖြစ်၏။ ထိုခံစားမှုဝေဒနာကြောင့် တပ်မက်မှု တကုာ ဖြစ်၏။

နားနှင့် အသံကို အစွဲပြု၍ ကြားသိစိတ် ဖြစ်၏။ ထိုသုံးမျိုး ပေါင်းဆုံခြင်းသည် ဖဿ ဖြစ်၏။ ထိုဖဿကြောင့် ခံစားမှု ဝေဒနာ ဖြစ်၏။ ထိုခံစားမှုဝေဒနာကြောင့် တပ်မက်မှု တကုာ ဖြစ်၏။

နှာခေါင်းနှင့် အနံ့ကို အစွဲပြု၍ ရှူသိစိတ် ဖြစ်၏။ ထို သုံးမျိုး ပေါင်းဆုံခြင်းသည် ဖဿ ဖြစ်၏။ ထိုဖဿကြောင့် ခံစားမှု ဝေဒနာ ဖြစ်၏။ ထိုခံစားမှုဝေဒနာကြောင့် တပ်မက်မှု တကုာ ဖြစ်၏။

လျှာနှင့် အရသာကို အစွဲပြု၍ လျက်သိစိတ် ဖြစ်၏။ ထို သုံးမျိုး ပေါင်းဆုံခြင်းသည် ဖဿ ဖြစ်၏။ ထိုဖဿကြောင့် ခံစားမှု ဝေဒနာ ဖြစ်၏။ ထိုခံစားမှုဝေဒနာကြောင့် တပ်မက်မှု တကုာ ဖြစ်၏။

ကိုယ်နှင့် တွေ့ထိစရာ အရာဝတ္ထုကို အစွဲပြု၍ တွေ့သိ စိတ် ဖြစ်၏။ ထိုသုံးမျိုး ပေါင်းဆုံခြင်းသည် ဖဿ ဖြစ်၏။ ထို

ဖဿကြောင့် ခံစားမှု ဝေဒနာ ဖြစ်၏။ ထိုခံစားမှု ဝေဒနာ ကြောင့် တပ်မက်မှု တကုာ ဖြစ်၏။

စိတ်နှင့် သိစရာသဘောကို အစွဲပြု၍ ကြိုသိစိတ် ဖြစ်၏။ ထိုသုံးမျိုး ပေါင်းဆုံခြင်းသည် ဖဿ ဖြစ်၏။ ထိုဖဿကြောင့် ခံစားမှု ဝေဒနာ ဖြစ်၏။ ထိုခံစားမှုဝေဒနာကြောင့် တပ်မက်မှု တကုာ ဖြစ်၏။ (၆)

ဇ.၃.၂၇၄။ 'မျက်စိသည် အတ္တ (ငါ) ဖြစ်စေချင်တိုင်း ဖြစ်သည့်အရာ' ဖြစ်၏'ဟု ပြောဆိုခြင်းသည် မသင့်။ အကြောင်းမှာ မျက်စိ၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသည် ထင်ရှား သောကြောင့် (ထိုသို့ ဖြစ်ပျက်နေသည့်အတွက် ကိုယ်ဖြစ် စေချင်တိုင်း မဖြစ်သောကြောင့်) ဖြစ်၏။ (မျက်စိကို အတ္တ- ဟု ပြောဆိုခဲ့လျှင်) မျက်စိ၏ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းသည် ထင်ရှားသောကြောင့် 'ငါ၏ အတ္တသည် ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏။ ပျက်လည်း ပျက်၏'ဟု ပြောဆိုရာ ရောက်၏။ ထို့ကြောင့် 'မျက်စိသည် အတ္တ ဖြစ်၏'ဟု ပြောဆိုခြင်းသည် မသင့်။ ထို့ကြောင့် မျက်စိသည် အနတ္တ ဖြစ်၏။

ထို့အတူ အဆင်း-စသော ကျန်သော သုံးဆယ့်ငါးပါး သည်လည်း အနတ္တ ဖြစ်ကြ၏။

ဇ.၃.၂၇၅။ ရဟန်းတို့--- မျက်စိ-စသော ဥပပါဒ် 'ဒါ ငါ့ဥစ္စာပဲ၊ ငါပဲ၊ ငါ ဖြစ်စေချင်တိုင်းဖြစ်သည့် အရာပဲ'ဟု ရှုမှတ်ခြင်းသည် ခန္ဓာဖြစ်ရာ သံသရာသို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့် ဖြစ်၏။ (သံသရာလည်ကြောင်း အကျင့် ဖြစ်၏။)

မျက်စိ-စသော ဥပပါဒ် 'ဒါ ငါ့ဥစ္စာ မဟုတ်၊ ငါ မဟုတ်၊ ငါ ဖြစ်စေချင်တိုင်း ဖြစ်သည့်အရာ မဟုတ်'ဟု ရှုမှတ်ခြင်း သည် ခန္ဓာချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့် ဖြစ်၏။

ဇ.၃.၂၇၆။ ရဟန်းတို့--- မျက်စိနှင့် အဆင်းကို အစွဲပြု၍ မြင်သိစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုမျက်စိ၊ အဆင်းနှင့် မြင်သိ စိတ်-ဟူသော သုံးမျိုး ပေါင်းဆုံခြင်းသည် ဖဿ ဖြစ်၏။ ထိုဖဿကြောင့် သုဝေဒနာသော်လည်း ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ် ခုက္ခဝေဒနာသော်လည်း ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ် ဥပေက္ခာဝေဒနာ သော်လည်း ဖြစ်၏။ သုဝေဒနာနှင့် တွေ့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် တပ်မက်စွဲလမ်း၏။ တပ်မက်စွဲလမ်းသူမှာ ရာဂ-ဟူသော အင်္ဂါနိုးဓာတ် ကိန်းဝပ်နေ၏။ ဒုက္ခဝေဒနာနှင့် တွေ့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် စိုးရိမ် ပူဆွေး ငိုကြွေးတော့၏။ စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးသူမှာ အမျက်ဒေါသ-ဟူသော အင်္ဂါနိုးဓာတ် ကိန်းဝပ် နေ၏။ ဥပေက္ခာဝေဒနာနှင့် တွေ့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထို ဥပေက္ခာဝေဒနာ၏ ဖြစ်ပုံ၊ ပျက်ပုံ၊ သဘာဝဗ္ဗယ်၊ အပြစ်နှင့်

ထွက်ပေါက်တို့ကို အမှန်အတိုင်း မသိ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ မသိမှု အင်္ဂါန်းဓာတ် ကိန်းဝပ်နေ၏။

ရဟန်းတို့--- ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သုဝေဒနာ၌ ရာဂအင်္ဂါန်း ဓာတ်ကို မပယ်၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၌ အမျက်ဒေါသ အင်္ဂါန်းဓာတ် ကို မဖျောက်၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာ၌ မသိမှုအင်္ဂါန်းဓာတ်ကို မနှုတ်၊ မသိမှုကို မပယ်၊ သိမှုကို မမြစ်စေဘဲ ဤမျက်မှောက် ဘဝ၌ပင် ဒုက္ခကို ကုန်ဆုံးအောင် ပြုနိုင်သူ ဖြစ်လိမ့်မည်-ဟု ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်း လုံးဝ မရှိ။

ရဟန်းတို့--- အသံ-စသည်၌လည်း ထို့အတူပင် ဖြစ်၏။

ဇ.၃.၂၇၇။ ရဟန်းတို့--- မျက်စိနှင့် အဆင်းကို အစွဲပြု၍ မြင်သိစိတ် ဖြစ်၏။ ထိုမျက်စိ၊ အဆင်းနှင့် မြင်သိစိတ်-ဟူသော သုံးမျိုး ပေါင်းဆုံခြင်းသည် ဖဿ ဖြစ်၏။ ဖဿ ကြောင့် သုဝေဒနာသော်လည်း ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ် ဒုက္ခ ဝေဒနာသော်လည်း ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ် ဥပေက္ခာဝေဒနာ သော်လည်း ဖြစ်၏။ သုဝေဒနာနှင့် တွေ့သော ပုဂ္ဂိုလ် သည် မတပ်မက် မစွဲလမ်း၊ မတပ်မက် မစွဲလမ်းသူမှာ ရာဂ အင်္ဂါန်းဓာတ် မကိန်းဝပ်။

ဒုက္ခဝေဒနာနှင့် တွေ့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မစိုးရိမ် မပူဆွေး မငိုကြွေး၊ မစိုးရိမ် မပူဆွေး မငိုကြွေးသူမှာ အမျက်ဒေါသ အင်္ဂါန်းဓာတ် မကိန်းဝပ်။

ဥပေက္ခာဝေဒနာနှင့် တွေ့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုဥပေက္ခာ ဝေဒနာ၏ ဖြစ်ပုံ၊ ပျက်ပုံ၊ သာယာဖွယ်၊ အပြစ်နှင့် ထွက်

ပေါက်ကို အမှန်အတိုင်း သိ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ မသိမှုအင်္ဂါန်း ဓာတ် မကိန်းဝပ်။

ရဟန်းတို့--- ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သုဝေဒနာ၌ ရာဂအင်္ဂါန်း ဓာတ်ကို မပယ်၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၌ အမျက်ဒေါသအင်္ဂါန်းဓာတ်ကို မဖျောက်၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာ၌ မသိမှုအင်္ဂါန်းဓာတ်ကို နှုတ်၊ မသိမှုကို ကင်းစေ၊ သိမှုကို မြစ်စေ၍ ဤမျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် ဒုက္ခကို ကုန်ဆုံးအောင် ပြုနိုင်သူ ဖြစ်လိမ့်မည်-ဟု မူချ သေရာ ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်း ရှိ၏။

ဇ.၃.၂၇၈။ ရဟန်းတို့--- ထိုသို့ မြင်သောအခါ အကြား အမြင် ရှိသော သုတေသနတော်မူသည် မျက်စိ-စသော ၃၆ ပါး၌ ငြီးငွေ့လာ၏။ ငြီးငွေ့သောအခါ တပ်မက်မှု ကင်းလာ၏။ တပ်မက်မှု ကင်းသည့်အတွက် လွတ်မြောက်သွား၏။ (ကိလေသာနယ်ကို ကျော်လွန်သွား၏။) ကိလေသာနယ်ကို ကျော်လွန်သော အခါ ကိလေသာနယ်ကို ကျော်လွန်ပြီး-ဟူသော အသိဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ 'ဘဝသစ်၌ ပဋိသန္ဓေ နေရာ ဝါမှာ ကုန်ပြီး မှတ်တမ်းကို ရအောင် ကျင့်သုံးပြီးပြီ။ ပြုကျင့်စရာကို ပြုကျင့်ပြီးပြီ။ ဤသို့သော မှတ်တမ်းမျိုးရရှိရာ နောက်ထပ် ပြုကျင့်စရာ မရှိတော့ပြီ-ဟု သိ၏'ဟု ဟော ကြားတော်မူသည်။

ထိုအခါ၌ ရဟန်းများသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရား တော်ကို အလွန် နှစ်သက် သဘောကျခဲ့ကြ၏။ ဤသုတ် တော်ကို ဟောကြားပြီးသောအခါ ရဟန်းမြောက်ဆယ် ရဟန္တာ ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။

၇

မဟာသဠာယတနိကာသုတ်

၉-၃-၂၇၉။ အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်။ ထိုအခါ ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသဠာယတနိကာသုတ်ကို ရဟန်း တို့အား ဟောကြားတော်မူသည်။

၉-၃-၂၈၀။ ရဟန်းတို့--- မျက်စိ၊ အဆင်း၊ မြင်သိစိတ်၊ ဖဿနှင့် ဝေဒနာတို့ကို အမှန်အတိုင်း မသိမမြင်သူသည် မျက်စိ၊ အဆင်း၊ မြင်သိစိတ်၊ ဖဿ နှင့် ဝေဒနာတို့အပေါ်၌ တပ်မက်တတ်၏။

ထိုသို့ တပ်မက်သူမှာ အနာဂတ်ခန္ဓာ ဖြစ်ကြောင်းများ ကြီးထွားကြတော့၏။ ဘဝသစ်ကို ဖြစ်စေတတ်သော တဏှာလည်း ကြီးထွားလာတော့၏။ ကိုယ်ပူလောင်မှု၊ စိတ်ပူလောင်မှုများလည်း ကြီးထွားလာကြတော့၏။ ကိုယ် ပူပန်မှု၊ စိတ်ပူပန်မှုများလည်း ကြီးထွားလာကြတော့၏။ သူသည် ကိုယ်ဆင်းရဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲကိုလည်း ခံစားရ၏။

ရဟန်းတို့---နား-စသည်ကို အမှန်အတိုင်း မသိသူ၌ လည်း ထို့အတူပင် ဖြစ်၏။

၉-၃-၂၈၁။ ရဟန်းတို့--- မျက်စိ၊ အဆင်း၊ မြင်သိစိတ်၊ ဖဿနှင့် ဝေဒနာတို့ကို အမှန်အတိုင်း သိမြင်သူသည်

မျက်စိ၊ အဆင်း၊ မြင်သိစိတ်၊ ဖဿ နှင့် ဝေဒနာတို့အပေါ်၌ မတပ်မက်တော့။

ထိုသို့ မတပ်မက်သူမှာ အနာဂတ်ခန္ဓာ ဖြစ်ကြောင်း တရားများ ကုန်ခန်းချုပ်ပျက်ကြတော့၏။ ဘဝသစ်ကို ဖြစ် စေတတ်သော တဏှာလည်း ကင်းပျောက်သွားတော့၏။ ကိုယ်အပူ၊ စိတ်အပူတို့လည်း ကင်းပျောက်ကြတော့၏။ ကိုယ်ပူလောင်မှု၊ စိတ်ပူလောင်မှုတို့လည်း ကင်းပျောက်ကြ တော့၏။ ကိုယ်ပူပန်မှု၊ စိတ်ပူပန်မှုတို့လည်း ကင်းပျောက် ကြတော့၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်ချမ်းသာ၊ စိတ်ချမ်းသာ ကိုလည်း ခံစားရ၏။

၉-၃-၂၈၂။ ထိုသို့ မျက်စိ-စသည်ကို အမှန်အတိုင်း သိမြင်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ အမြင်သည် မှန်ကန်သော အမြင် ဖြစ်၏။ သူ၏ အကြံအစည်သည် မှန်ကန်သော အကြံအစည် ဖြစ်၏။ သူ၏ အားထုတ်မှုသည် မှန်ကန်သော အားထုတ်မှု ဖြစ်၏။ သူ၏ အမှတ်ရမှုသည် မှန်ကန်သော အမှတ်ရမှု ဖြစ်၏။ သူ၏ တည်ကြည်မှုသည် မှန်ကန်သော တည်ကြည်မှု ဖြစ်၏။

သူ၏ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ အသက်မွေးမှုကား ဝိပဿနာ ဘာဝနာကို ပွားများမိကပင် သီလဆောက်တည်ထားပြီး

ဖြစ်၍ ကောင်းစွာ စင်ကြယ်ပြီး ဖြစ်၏။ သူသည် ဤနည်းအားဖြင့် မြင်မြတ်သော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို ပွားများပြီး ဖြစ်တော့၏။

မြင်မြတ်သော ဤမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို ထိုသို့ ပွားများပြီးသော အခါ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး၊ သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါး၊ ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါး၊ ဣဒ္ဓိဇ္ဈိပါး၊ ဝိလိင်ပါး၊ ဗောဇ္ဈင်္ဂနစ်ပါးတို့ကိုလည်း ပွားများပြီး ဖြစ်တော့၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သမထ၊ ဝိပဿနာတရား နှစ်ပါးတို့ကို စုံတွဲ တွဲပြီး ဖြစ်၏။ (တစ်ပြိုင်နက်ပွားများပြီး ဖြစ်၏။)

သူသည် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိသင့်သော တရားတို့ကို ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၏။

ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ပယ်သင့်သော တရားတို့ကို ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ပယ်၏။

ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ပွားများသင့်သော တရားတို့ကို ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ပွားများ၏။

ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုသင့်သော တရားတို့ကို ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြု၏။

ရဟန်းတို့---ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍ သိသင့်သော တရားများ-ဟူသည် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးတို့ ဖြစ်၏။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး-ဟူသည် ရုပ်-ဟူသော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနာ-ဟူသော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ သညာ-ဟူသော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရ-ဟူသော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာနှင့် ဝိညာဉ်-ဟူသော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတို့ ဖြစ်၏။

ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ပယ်သင့်သော တရား-ဟူသည် အဝိဇ္ဇာနှင့် ဘဝတဏှာ ဖြစ်၏။

ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုသင့်သော တရား-ဟူသည် ဝိဇ္ဇာနှင့် ဝိပုတ္တိ (အရဟတ္တမဂ်နှင့် အရဟတ္တဖိုလ်) ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့--- နား-စသည်ကို အမှန်အတိုင်း သိမြင်သူ၌ လည်း ထိုအတူပင် ဖြစ်၏။”

ဤတရားတော်ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူ၏။ ရဟန်းတော်များလည်း မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို အလွန် နှစ်သက် သဘောကျခဲ့ကြလေသည်။

နဂရဝိဇ္ဇေယျသုတ်

၉.၃.၂၈၃။ မြတ်စွာဘုရား ရဟန်းသံဃာများစွာနှင့် အတူ ကောသလတိုင်း၌ ဒေသစာရီ ကြံချီတော်မူသော အခါ ကောသလပုဏ္ဏားတို့၏ နဂရဝိဇ္ဇေယျသို့ ရောက်တော်မူ၏။ နဂရဝိဇ္ဇေယျသား ပုဏ္ဏားသူကြွယ်များသည် မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူကြောင်းနှင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်သတင်း များကို ကြားသိကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ထံတော်သို့ ရျဉ်းကပ်ကြသည်။

မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရောက်ကြသောအခါ တချို့က မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီး တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေကြသည်။ တချို့က မြတ်စွာဘုရားနှင့် နတ်ဆက်ကောင်းများ ပြောကြား ကြပြီး တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေကြသည်။ တချို့က မြတ်စွာ ဘုရားဘက်ကို လက်အုပ်ချီပြီး တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေကြသည်။ တချို့က မိမိတို့၏ အမည်နှင့် အမျိုးအနွယ်ကို မြတ်စွာ ဘုရားအား လျှောက်ထားပြီး တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေကြသည်။ တချို့က ဆိတ်ငြိမ်စွာ တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေကြသည်။

ထိုသို့ အသီးသီး ထိုင်နေကြသော နဂရဝိဇ္ဇေယျသား ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ဟော ကြားတော်မူသည်-

၉.၃.၂၈၄။ “သူကြွယ်တို့---သင်တို့ကို တခြားအယူ

ရှိကြသော ပရိဝီရိများက ‘အဘယ်သို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့ကို မရှိသေ၊ မလေးစား၊ မမြတ်နိုး၊ မပူဇော်ထိုက်သနည်း’ဟု မေးခွဲလျှင် ‘တချို့ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ(သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့ သည် မျက်စိဖြင့် မြင်ရသော အဆင်းအာရုံတို့ အပေါ်၌ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ မကင်းကြ၊ ကိုယ်တွင်း၌ ငြိမ်းအေးသော စိတ် မရှိကြ၊ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်တို့ဖြင့် အလွန် မညီမမျှ (အလွန် မငြိမ်းမချမ်း) ကျင့်နေကြ၏။ ထိုသို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)များကို မရှိသေထိုက်၊ မလေးစားထိုက်၊ မမြတ်နိုးထိုက်၊ မပူဇော်ထိုက်၊ အဘယ် ကြောင့်နည်း ဟုမူ- ငါတို့လည်း မျက်စိဖြင့် မြင်ရသော အဆင်းအာရုံတို့အပေါ်၌ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မကင်းကြ၊ ကိုယ်တွင်း၌ ငြိမ်းအေးသော စိတ် မရှိကြ၊ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ် တို့ဖြင့် အလွန် မညီမမျှ (အလွန် မငြိမ်းမချမ်း) ကျင့်နေကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ သူတို့၏ အကျင့်သည် ငါတို့၏ အကျင့်နှင့် တူ၏။ ငါတို့ထက် သာသော အကျင့်ကို မတွေ့ရ၊ ထို့ကြောင့် ထိုသို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်) များကို မရှိသေထိုက်၊ မလေးစားထိုက်၊ မမြတ်နိုးထိုက်၊ မပူ ဇော်ထိုက်။

နားဖြင့် ကြားရသော အသံ၊ နှာခေါင်းဖြင့် နှမ်းရှူရသော

အနံ၊ လျှာဖြင့် လျက်ရသော အရသာ၊ ကိုယ်ဖြင့် တွေ့ထိရသော တွေ့ထိစရာ၊ စိတ်ဖြင့် သိရသော သိစရာတို့၌ လည်း ထိုအတူပင် ဖြစ်၏ဟု သင်တို့ ဖြေကြရမည်။

ဇ.၃.၂၈၅။ သုက္ကယံတို့---သင်တို့ကို တခြားအယူရှိကြသော ပရိဗိုလ်များက 'အဘယ်သို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့ကို ရှိသေ၊ လေးစား၊ မြတ်နိုး၊ ပူဇော်ထိုက်သနည်း'ဟု မေးခဲ့လျှင် 'တချို့သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့သည် ဖျက်စီးဖြင့် မြင်ရသော အဆင်းအာရုံတို့အပေါ်၌ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းကြ၏။ ကိုယ်တွင်း၌ ငြိမ်းအေးသော စိတ် ရှိကြ၏။ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်တို့ဖြင့် ညီမျှသော (ငြိမ်းအေးသော) အကျင့်ကို ကျင့်နေကြ၏။ ထိုသို့သော သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့ကို ရှိသေ၊ လေးစား၊ မြတ်နိုး၊ ပူဇော်ထိုက်၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ- ငါတို့သည် ဖျက်စီးဖြင့် မြင်ရသော အဆင်းအာရုံတို့အပေါ်၌ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ မကင်းကြ။ ကိုယ်တွင်း၌ ငြိမ်းအေးသော စိတ်မရှိကြ။ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်တို့ဖြင့် အလွန် မညီမညွတ် (အလွန်မငြိမ်းမချမ်း) ကျင့်နေကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ သူတို့၏ အကျင့်သည် ငါတို့၏ အကျင့်နှင့် မတူ။ ငါတို့ထက် သာလွန်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ (သုတော်စင်၊ သုတော်မြတ်)တို့ကို ရှိသေ၊ လေးစား၊ မြတ်နိုး၊ ပူဇော်ထိုက်၏။

နားဖြင့် ကြားရသော အသံ၊ နှာခေါင်းဖြင့် နှိမ်းရှုရသော အနံ၊ လျှာဖြင့် လျက်ရသော အရသာ၊ ကိုယ်ဖြင့် တွေ့ထိရသော တွေ့ထိစရာတို့၌လည်း ထိုအတူပင် ဖြစ်၏ဟု သင်တို့ ဖြေကြားကြရမည်။

ဇ.၃.၂၈၆။ သုက္ကယံတို့--- သင်တို့ကို တခြားအယူရှိကြသော ပရိဗိုလ်များက 'ထိုအရှင်များသည် တကယ် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းကြ၏။ သို့မဟုတ် ကင်းအောင် ကျင့်နေကြ၏-ဟု သင်တို့ ပြောဆိုစရာ အကြောင်းအထောက်အထားတို့သည် အဘယ်မှာနည်း'ဟု မေးခဲ့လျှင် 'ထိုသို့သော အရှင်ကောင်း အရှင်မြတ်များသည် တော (ရွာနှင့် မနီးသော အရပ်)၊ တောအုပ်၊ အစွန်အဖျားကျသော ကျောင်းတို့၌ သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူကြ၏။ ထိုနေရာတို့၌ ဖျော်ပါးစရာ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ၊ အရသာအတွေ့အထိများ မရှိကြ။ ထိုသို့ မရှိကြခြင်းသည် အကြောင်းအထောက်အထားများ ဖြစ်ကြ၏ဟု သင်တို့ ဖြေကြားကြရမည်။

ထိုသို့ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော အခါ နဂရဝိနွဉ္စသား ပုဂ္ဂိုလ်များသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို အလွန် သဘောကျ နှစ်သက်ကြပြီး ရတနာသုံးပါးကို အသက်တာမျှ ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ခဲ့ကြလေသည်။

ဝိဇ္ဇာတိတပါရိသုန္ဒိသုတ်

၉.၃.၂၈၇။ အခါတစ်ပါး၌ ရာဇဂြိုဟ်မြို့၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတြာသည် ညနေပိုင်း တစ်ပါးတည်း ဖလသမာပတ်ဖြင့် သီတင်းသုံးရာမှ ထတော်မူလာပြီး မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားထံတော် ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး ဦးချပြီး တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။ တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေတော်မူသော အရှင်သာရိပုတြာအား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ဟောကြားတော်မူ၏-

“သာရိပုတြာ---သင်၏ ဣန္ဒြေတို့သည် ကြည်လင်လှ၏။ သင်၏ အသားအရေသည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်၏။ သာရိပုတြာ---အခု အဘယ်သို့သော နေခြင်းဖြင့် များစွာနေသနည်း”

“မြတ်စွာဘုရား---အခု တပည့်တော် သုညတဝိဟာရ (ရာဂ-စသည်ကင်းသော နေခြင်း)ဖြင့် များစွာ နေပါသည်ဘုရား”

“သာဓု သာဓု သာရိပုတြာ---သင်သည် ယခုအခါ ဘုရားစသော ယောက်ျားမြတ်တို့၏ နေခြင်းဖြင့် များစွာ နေနေတာ

ဖြစ်၏။ ထိုရာဂ-စသည်ကင်းသော နေခြင်းသည် ယောက်ျားမြတ်တို့၏ နေခြင်း ဖြစ်သည် သာရိပုတြာ။

ထို့ကြောင့် ရာဂ-စသည် ကင်းသော နေခြင်းဖြင့် များစွာနေလိုသော ရဟန်းသည် ‘ငါ ဆွမ်းခံသွားခဲ့ရာ လမ်း၊ ငါ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ခဲ့ရာ အရပ်၊ ငါ ဆွမ်းခံပြန်ခဲ့ရာ လမ်းမှာတုန်းက အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ တွေ့ထိစရာ၊ သိစရာ-တို့အပေါ်၌ တောင့်တခြင်း၊ စွဲလမ်းခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း၊ တွေ့ဝေခြင်း၊ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းများ ရှိခဲ့လေသလော’ဟု စဉ်းစားဆင်ခြင်ရမည်။

ထိုသို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်သော အခါ ထိုတောင့်တခြင်း-စသည် ရှိခဲ့သည်-ဟု သိလျှင် ထိုတောင့်တခြင်း-စသော မကောင်းမှုအကုသိုလ်တရားမျိုးကို ပယ်ဖို့ရာ (နောင် မဖြစ်စေဖို့ရာ) ကြိုးစားအားထုတ်ရမည်။

ထိုတောင့်တခြင်း-စသည် မရှိခဲ့-ဟု သိလျှင် ထိုနစ်သက်ဝမ်းမြောက်မှုဖြင့်ပင် နေရာညဉ့်ပါ ကုသိုလ်တရားတို့ကို ကြိုးစားအားထုတ်လျက် နေရမည်။

၉.၃.၂၈၈။ သာရိပုတြာ---ရဟန်း-ဆိုသည်မှာ ‘ငါသည် ကာမဂုဏ်ငါးပါးကို ပယ်ပြီးပြီလော’

‘နီဝရကငါးပါးကို ပယ်ပြီးပြီလော’

‘ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးကို ဝိုင်းခြား၍ ကွဲကွဲပြားပြား သိပြီး ပြီလော’

‘သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးကို ပွားများပြီးပြီလော’

‘သမ္ပပ္ပဓာန်လေးပါး၊ ကုဒ္ဓိပါဒ်လေးပါး၊ ကုဏ္ဍေငါးပါး၊ ဝိုလ် ငါးပါး၊ ဇောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး၊ မဂ္ဂင်ရုပ်ပါးနှင့် သမထ၊ ဝိပဿနာ နှစ်ပါးတို့ကို ပွားများပြီးပြီလော’

‘အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုပြီးပြီ လော’ဟု စဉ်းစားဆင်ခြင်ရမည်။

ထိုသို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်သော အခါ ‘ကာမဂုဏ်ပယ်ခြင်း- စသည်ကို မပြုရသေးပါတကား’ဟု သိလျှင် ပြုဖို့ရာ ကြိုးစား အားထုတ်ရမည်။

ကာမဂုဏ်ပယ်ခြင်း-စသည်ကို ပြုပြီးပြီ-ဟု သိရလျှင် ထိုနှစ်သက်ဝမ်းမြောက်မှုဖြင့်ပင် ကုသိုလ်တရားတို့ကို နေရာ ညဉ့်ပါ ကြိုးစားအားထုတ်လျက် နေရမည်။

၉.၃.၂၈၉။ သာရိပုတြာ--- အတိတ်ကာလက ဆွမ်းကို စင်ကြယ်စေခဲ့ကြသော ဆွမ်းကျွေးဖူး ဆင်ခဲ့ကြသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မက(သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)မှန်သမျှသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၍ ဆင်ခြင်၍သာ ဆွမ်းကျွေးဖူးကို ဆင်ခဲ့ကြ၏။ နောင်အခါ ဆွမ်းကျွေးဖူးကို ဆပ်ကြမည့် သမဏ၊ ဗြာဟ္မက (သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)များသည်လည်း ဤသို့ ဆင်ခြင် ၍ ဆင်ခြင်၍သာ ဆွမ်းကျွေးဖူးကို ဆပ်ကြလိမ့်မည်။

ယခုအခါ ဆွမ်းကျွေးဖူးကို ဆပ်နေကြသော သမဏ၊ ဗြာဟ္မက(သုတေတိစင်၊ သုတေတိမြတ်)များသည်လည်း ဤသို့ ဆင်ခြင်၍ ဆင်ခြင်၍သာ ဆွမ်းကျွေးဖူးကို ဆပ်နေ ကြ၏။

ထို့ကြောင့် ‘ဆင်ခြင်၍ ဆင်ခြင်၍သာ ဆွမ်းကျွေးဖူးကို ဆပ်ကြမည်’ဟု သင်တို့ ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်ရမည် သာရိပုတြာ”ဟု ဟောကြားတော်မူ၏။

အရှင်သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော် ကို အလွန် သဘောကျ နှစ်သက်တော်မူခဲ့လေသည်။

၁၀

ဣန္ဒြိယဘာဝနာသုတ်

၉.၃.၂၉၁။ အခါတစ်ပါး၌ ဇင်္ဂလာနိဂုံး (ဇင်္ဂလာရွာကြီး) သုဝေဠတော၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ ပါရာသီဝိယပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဥတ္တရလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၏။ ထိုဥတ္တရလုလင်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မေးမြန်းတော်မူ၏-

“ဥတ္တရ---ပါရာသီဝိယပုဂ္ဂိုလ်သည် တပည့်တို့အား ကုဇ္ဈိယများနည်းကို ဟောသလော”

“အရှင်ဂေါတမ--- ပါရာသီဝိယပုဂ္ဂိုလ်သည် တပည့်တို့အား ကုဇ္ဈိယများနည်းကို ဟောပါ၏”

“ဥတ္တရ---အဘယ်သို့ ဟောသနည်း”

“အရှင်ဂေါတမ---မျက်စိဖြင့် အဆင်းကို မကြည့်ခြင်း၊ နားဖြင့် အသံကို နားမထောင်ခြင်းသည် ကုဇ္ဈိယများခြင်း ဖြစ်၏”ဟု ဟောပါ၏။

“ဥတ္တရ--- ဤသို့ ဆိုလျှင် အကန်းနှင့် နားပင်းသူတို့သည် ကုဇ္ဈိယတို့ကို ပွားများပြီး ဖြစ်ကြလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အကန်းက မျက်စိဖြင့် အဆင်းကို မကြည့်

နိုင်၍ နားပင်းသူက နားဖြင့် အသံကို နားမထောင်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏”

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသို့ မိန့်တော်မူသော အခါ ဥတ္တရလုလင်သည် မလှုပ်မယှက် စိတ်ပျက် ကြံခိုင်သွား၏။ ဥတ္တရလုလင် စိတ်ပျက်သွားကြောင်း မြတ်စွာဘုရား သိတော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာအား ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏-

“အာနန္ဒာ---ပါရာသီဝိယပုဂ္ဂိုလ်၏ ကုဇ္ဈိယများနည်းက တခြား၊ မြတ်စွာဘုရား၏ အနှိုင်းမဲ့ ကုဇ္ဈိယများနည်းက တခြား ဖြစ်၏”

“မြတ်စွာဘုရား---မြတ်စွာဘုရား၏ အနှိုင်းမဲ့ ကုဇ္ဈိယများနည်းကို အစိန်ခိုတော်မူပါ ဘုရား”

“အာနန္ဒာ---ထိုသို့ ဖြစ်လျှင် သင်တို့နာယူကြ၊ ကောင်းမွန်စွာ နှလုံးသွင်းကြ၊ ငါဘုရား ဟောပြမည်”

“မှန်ပါ အရှင်ဘုရား”

၉.၃.၂၉၁။ အာနန္ဒာ--- မြတ်စွာဘုရား၏ အနှိုင်းမဲ့ ကုဇ္ဈိယများနည်းသည် အဘယ်နည်း။ မျက်စိဖြင့် အဆင်း

ကို ခြင်္သေ့ လုနားတစ်ပါးမှာ ရှိခါ နှစ်သက်ဖူး၊ ရှိခါ မနှစ်သက်ဖူး၊ ရှိခါ နှစ်သက်မှုရော မနှစ်သက်မှုပါ ခြင်္သေ့ လာ၏။ ထိုလုနားသည် “ငါ့မှာ ခြင်္သေ့ လာသော် နှစ်သက်ကု၊ မနှစ်သက်ကုသည် ရှိရန်မရှိကြောင်းသိ၏။ လျော်လျူခြင်ခြင်သော် လာ ပြီးအေးအေးကြောင်း”ဟု သိ၏။ နဂုံးသည် ဆင်ခြင်၏။ ထိုအခါ၌ သူ၏ နှစ်သက်ဖူး၊ မနှစ်သက်မှုသည် ချက်ချင်း ချုပ်ပျောက်၏။ လျော်လျူခြင်ခြင်သည် ချက်ချင်း တည်လာ၏။ ဥပမာအားဖြင့် မျက်စိကောင်းသော လူတစ်ယောက် မျက်စိကို ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ မှိတ်လိုက် ဖွင့်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

နားဖြင့် အသံကို ကြားသော အခါ။

နာခေါင်းဖြင့် အနံ့ကို ရှိသော အခါ၊

လျှာဖြင့် အရသာကို လျက်သော အခါ

ကိုယ်ဖြင့် တွေ့ထိစရာကို တွေ့ထိသော အခါ နှင့်

စိတ်ဖြင့် ကြံသိစရာကို ကြံသိသော အခါတို့၌လည်း
ထို့အတူပင် ဖြစ်၏။

အာနန္ဒာ---ဤကား မြတ်စွာဘုရား၏ အနှိုင်းမဲ့ ကုဋေ
ပွားများနည်း ဖြစ်၏။

ဇ.၃.၂၉။ အာနန္ဒာ---အဘယ်သို့လျှင် ဝိပဿနာ အကျင့်ကို ကျင့်ဆဲပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သနည်းဟူမူ မျက်စိဖြင့် အဆင်းကို မြင်သော ရဟန်းတစ်ပါးမှာ ရံခါ နှစ်သက်မှု၊ ရံခါ မနှစ်သက်မှု၊ ရံခါ နှစ်သက်မှုရော မနှစ်သက်မှုပါ ဖြစ်ပေါ် လာ၏။ ထိုရဟန်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာသော ထိုနှစ်သက်မှု၊ မနှစ်သက်မှုတို့ကို ငြီးငွေ့လာ၏။

နားဖြင့် အသံကို ကြားသော အခါ။

နာခေါင်းဖြင့် အနံ့ကို ရှုသော အခါ၊

လျှာဖြင့် အရသာကို လျက်သော အခါ

ကိုယ်ဖြင့် တွေ့ထိစရာကို တွေ့ထိသော အခါနှင့်

စိတ်ဖြင့် ကြသိရောကို ကြံသိသော အခါတို့၌လည်း ထို့
အတူပင် ဖြစ်၏။

အာနန္ဒာ---ဤသို့လျှင် ဝိပဿနာအကျင့်ကို ကျင့်ဆဲ
ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်၏။

၉.၃.၂၉၃။ အာနန္ဒာ--- အဘယ်သို့လျှင် ဣန္ဒြေတို့ကို

ပွားများပြီးသော အရိယာပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သနည်းဟူမူ- မျက်စိဖြင့် အဆင်းကို မြင်သော ရဟန်းတစ်ပါးမှာ ရံခါ နှစ်သက်မှု၊ ရံခါ မနှစ်သက်မှု၊ ရံခါ နှစ်သက်မှုရော မနှစ်သက်မှုပါ ဖြစ်ပေါ် လာ၏။

ထိုရဟန်းသည် စက်ဆုပ်ဖွယ်အဆင်းအာရုံ၌ စက်ဆုပ်
ဖွယ် မဟုတ်-ဟူသော သညာထား၍ နေလိုလျှင် ထိုစက်ဆုပ်
ဖွယ် အဆင်းအာရုံ၌ မေတ္တာပွား၍ ဖြစ်စေ၊ ဓာတ်ခွဲ၍ ဖြစ်စေ
စက်ဆုပ်ဖွယ် မဟုတ်-ဟူသော သညာထား၍ နေ၏။

စက်ဆုပ်ဖွယ်မဟုတ်သော အဆင်းအာရုံ၌ စက်ဆုပ်ဖွယ်
ဟူသော သညာထား၍ နေလိုလျှင် ထိုစက်ဆုပ်ဖွယ် မဟုတ်
သော အဆင်းအာရုံ၌ အသုဘသဘောကို ရှု၍ ဖြစ်စေ၊ မမြဲ-
ဟု ရှု၍ ဖြစ်စေ စက်ဆုပ်ဖွယ်-ဟူသော သညာထား၍ နေ၏။

စက်ဆုပ်ဖွယ် အဆင်းအာရုံနှင့် စက်ဆုပ်ဖွယ် မဟုတ်သော အဆင်းအာရုံတို့၌ စက်ဆုပ်ဖွယ်မဟုတ်-ဟူသော သညာထား၍ နေလိုလျှင် ထိုစက်ဆုပ်ဖွယ် အဆင်းအာရုံနှင့် စက်ဆုပ်ဖွယ် မဟုတ်သော အဆင်းအာရုံတို့၌ အသုဘသဘောကို ရှု၍ ဖြစ်စေ၊ မမြဲ-ဟု ရှု၍ ဖြစ်စေ စက်ဆုပ်ဖွယ် မဟုတ်-ဟူသော သညာထား၍ နေ၏။

စက်ဆုပ်ဖွယ် အဆင်းအာရုံနှင့် စက်ဆုပ်ဖွယ် မဟုတ်
သော အဆင်းအာရုံ နှစ်မျိုးကို ကြည့်ဖယ်၍ လျစ်လျူရှုပြီး
သတိနှင့် အသိ ယှဉ်လျက် နေလိုလျှင် ထိုစက်ဆုပ်ဖွယ်
အဆင်း အာရုံနှင့် စက်ဆုပ်ဖွယ် မဟုတ်သော အဆင်းအာရုံ
နှစ်မျိုးလုံးအပေါ်၌ ဝမ်းမြောက်မှု၊ ဝမ်းနည်းမှုတို့ကို မဖြစ်စေ
ဘဲ လျစ်လျူရှုပြီး သတိနှင့် အသိ ယှဉ်လျက် နေ၏။

နားဖြင့် အသံကို ကြားသော အခါ၊

နာခေါင်းဖြင့် အနံ့ကို ရှုသော အခါ။

လျှာဖြင့် အရသာကို လျက်သော အခါ၊

ကိုယ်ဖြင့် တွေ့ထိစရာကို တွေ့ထိသော အခါ နှင့်

စိတ်ဖြင့် ကြံသိစရာကို ကြံသိသော အခါတို့၌လည်း
ထိုအတူပင် ဖြစ်၏။

၉.၃.၂၉၄။ အာနန္ဒာ--ဤသုတ္တန်ဖြင့် အနိုင်မဲ့ ကုဇ္ဈိ
ပွားများနည်းကိုလည်း ငါဘုရား ဟောကြားပြီးပြီ၊ ဝိပဿနာ
ကို ကျင့်နေသော ကျင့်ဆဲပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်းကိုလည်း ငါ
ဘုရား ဟောကြားပြီးပြီ။

ကုဇေဇ္ဇတို့ကို ပွားများပြီးသော အဓိယာပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်း
ကိုလည်း ငါဘုရား ဟောကြားပြီးပြီ။ တပည့်တို့၏ အကျိုး
စီးပွားကို လိုလားပြီး သနားကြင်နာတတ်သော ဆရာတစ်ပါး
ပြုသင့်မြဲထိုက်သည်ကို သင်တို့အတွက် ငါဘုရား ပြတော်
မူပြီးပြီ။

အာနန္ဒာ--- ဤနေရာတို့သည် သစ်ပင်ရင်းတို့တည်း။
ဤနေရာတို့သည် ဆိတ်ငြိမ်သော နေရာတို့တည်း။ အာနန္ဒာ
---တရားကို ရှုမှတ်ပွားများကြကုန်လော့။ အမှတ်တမဲ့
မေ့မေ့လျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ လုံးဝ မနေကြကုန်လင့်။

နောက်မှ နောင်တမရကြကုန်လင့်။ ဤကား သင်တို့အတွက်
ငါဘုရားတို့၏ အဆုံးအမတော် ဖြစ်၏။”

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသို့ ဟောကြားတော်မူပြီး ကုဇေဇ္ဇ
ဘာဝနာသုတ်ကို နိဂုံးချုပ်တော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာလည်း မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို
အလွန် နှစ်သက် သဘောကျပြီး “သာဓု သာဓု သာဓု”ဟု
သာဓု သုံးကြိမ် ခေါ်ဆိုတော်မူခဲ့လေသည်။

နောက်ဆက်တွဲ (၁)

မှတ်သားဖွယ်ရာ အဖြာဖြာ

www.dhammadownload.com

မှတ်သားဖွယ်ရာ အခြာဇာ

- ကံ (၃)ပါး * (စပ၊ ၉.၂.၀၄၃။) * (စမ၊ ၄၉၂။)
- ကံ (၄)ပါး (စပ၊ ၉.၂.၀၆၇။) (စမ၊ ၅၀၂။)
- ကံ (၄)မျိုး (စပ၊ ၉.၃.၁၈၃။) (စမ၊ ၇၉၇။)
- ကံတရားကို မြင်ကြသူများ (စပ၊ ၉.၂.၃၆၈။) (စမ၊ ၆၈၀။)
- ကံသည် လှည်းနားစောင့်နှင့် တူကြောင်း (စပ၊ ၉.၂.၃၆၈။) (စမ၊ ၆၈၀။)
- ကံသာ အမိ၊ ကံသာ အဖ (စပ၊ ၉.၃.၁၆၉။) (စမ၊ ၇၉၀။)
- ကံအကျယ် (စပ၊ ၉.၃.၁၈၀-၉.၃.၁၈၃။) (စမ၊ ၇၉၄-၈၀၂။)
- ကံအမျိုးမျိုး အကျိုးအတွေ့တွေ (စပ၊ ၉.၃.၁၇၀။) (စမ၊ ၇၉၁။)
- ကံ ဖေ စကေန စသော ဂါထာ (စပ၊ ၃.၀၅၆။) (စမ၊ ၀၀၈။)
- ကဏ္ဍာယနန္ဒယံ၏ အစဖြစ်သော ကဏ္ဍရသေ့၏ ဝတ္ထု (စပ၊ ၈.၁.၀၇၁။) (စမ၊ ၁၀၄။)
- ကလေးသူငယ် မျိုးမိသော အိုးခြမ်းကွဲကို ထုတ်ဆောင်ခြင်း ဥပမာ (စပ၊ ၉.၂.၀၇၂။) (စမ၊ ၅၀၆။)
- ကဿပတက္ကတွန်း ဘုရားရှင်၏ အထံတော်၌ ရဟန်းပြုခွင့် ရ၍ မကြာမီပင် ရဟန္တာ ဖြစ်ကြောင်း (စပ၊ ၈.၁.၁၈၉။) (စမ၊ ၁၃၉။)

---

*စပ= စာပိုဒ်၊ *စမ= စာမျက်နှာ

- ကဿပတက္ကတွန်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ဖြစ်၍ သုရားရှင်က အထူးအခွင့်အရေး ပေးတော်မူခြင်း (စပါ ၈.၁.၁၈၉၈)
- (စပါ ၁၃၉၈)
- ကသိုဏ်း (၁၀)ပါး (စပါ ၉.၂.၂၀၇၈) (စပါ ၅၈၉၈)
- ကဋ္ဌာရမဇ္ဇက တက္ကတွန်းသည် မကြာမီ လူဝတ်လဲ၍ အိမ်ထောင်ပြုလိမ့်မည်၊မကြာမီပင် သေလိမ့်မည်-ဟု သုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခြင်း (စပါ ၇.၀၈၀၈) (စပါ ၀၇၈၈)
- ကဋ္ဌာရမဇ္ဇက တက္ကတွန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သုရားရှင် တန်ခိုးပြတော်မူပုံ (စပါ ၇.၀၇၈-၇.၀၈၁၈) (စပါ ၀၇၇-၀၇၈၈)
- ကင်းဆိတ်သော သုခ (စပါ ၉.၂.၁၃၂၈) (စပါ ၅၄၃၈)
- ကန်ဥပမာ (စပါ ၉.၃.၀၉၆၈) (စပါ ၇၅၁၈)
- ကမ်းကြည့်ငှက် ဥပမာ (စပါ ၈.၁.၂၃၃၈) (စပါ ၁၅၄၈)
- ကမ္ဘာပျက်ရာ၊ တည်ရာ အခါ (စပါ ၈.၃.၀၈၆၈) (စပါ ၂၅၈၈)
- ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးခြန်းမှု ပဓာနအလုပ်ကို ပြုလုပ်သူတို့၏ အင်္ဂါ (၅)ပါး (စပါ ၉.၂.၃၀၇၈) (စပါ ၆၄၂၈)
- ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်လျက် နီဝရကတို့မှ ကင်းစေပုံ (စပါ ၉.၃.၀၀၆၈) (စပါ ၆၉၉၈)
- ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်သူတို့၏ အကြောင်းအင်္ဂါ (၅)ပါး (စပါ ၉.၂.၂၇၈၈) (စပါ ၆၂၅၈)
- ကွယ်လွန်ပြီးသော တပည့်သာဝကတို့၏ ဘဝကို သုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၉.၂.၁၄၄-၉.၂.၁၄၆၈) (စပါ ၅၅၀-၅၅၂၈)
- ကာပဋိကမည်သော လုလင်ငယ် (စပါ ၉.၂.၃၄၄၈) (စပါ ၆၆၇၈)
- ကာမ၊ ကာမသုခ၊ ကာမဂ္ဂသုခတို့ကို သိသူ (စပါ ၉.၂.၂၃၆၈) (စပါ ၆၀၂၈)
- ကာမချမ်းသာ (စပါ ၉.၂.၂၃၆၈) (စပါ ၆၀၂၈)
- ကာမဂုဏ် (၅)ပါး (စပါ ၉.၁.၂၀၈၈) (စပါ ၄၁၁၈)
- ကာမဂုဏ် (၅)ပါး (စပါ ၉.၁.၁၀၁၈) (စပါ ၃၆၁၈)
- ကာမဂုဏ် (၅)ပါး (စပါ ၉.၂.၀၇၆၈) (စပါ ၅၀၉၈)
- ကာမဂုဏ် (၅)ပါး (စပါ ၉.၂.၁၃၁၈) (စပါ ၅၄၃၈)
- ကာမဂုဏ် (၅)ပါး (စပါ ၉.၂.၂၃၆၈) (စပါ ၆၀၂၈)
- ကာမဂုဏ် (၅)ပါး (စပါ ၉.၂.၃၇၆၈) (စပါ ၆၈၆၈)
- ကာမဂုဏ် (၅)ပါး (စပါ ၉.၃.၀၂၀၈) (စပါ ၇၀၅၈)
- ကာမဂုဏ် (၅)ပါး (စပါ ၉.၃.၂၀၇၈) (စပါ ၈၀၈၈)
- ကာမဂုဏ်ကို ခံစားနေသူသည် ဈာန်ကို မရနိုင်ကြောင်း (စပါ ၉.၃.၁၂၀၈) (စပါ ၇၆၄၈)
- ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို တပ်မက်ခြင်း၏ အပြစ် (စပါ ၉.၁.၂၀၈၈) (စပါ ၄၁၁၈)
- ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို မတပ်မက်ခြင်း၏ အကျိုး (စပါ ၉.၁.၂၀၈၈) (စပါ ၄၁၁၈)

- ကာမဂုဏ်တို့၌ ညွတ်သော စိတ်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ် (စပါ ၉.၃.၀၂၁) (စမ၊ ၇၀၅)
- ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ်များ (စပါ ၉.၂.၀၂၉-၉.၂.၀၃၅) (စမ၊ ၄၈၆-၄၈၇)
- ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ်များ (စပါ ၉.၃.၀၂၅) (စမ၊ ၇၀၈)
- ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ်များ (စပါ ၉.၁.၁၅၆) (စမ၊ ၃၉၀)
- ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော ဥပေက္ခာ (၆)ပါး (စပါ ၉.၃.၁၈၈) (စမ၊ ၈၀၀)
- ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော ဒေါမနဿ (၆)ပါး (စပါ ၉.၃.၁၈၇) (စမ၊ ၈၀၀)
- ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော သောမနဿ (၆)ပါး (စပါ ၉.၃.၁၈၆) (စမ၊ ၈၀၀)
- ကာမဂ္ဂသုစ (စပါ ၉.၂.၂၃၆) (စမ၊ ၆၀၂)
- ကာမတရားတို့၏ ထွက်မြောက်ရာ (စပါ ၉.၁.၁၀၅) (စမ၊ ၃၆၂)
- ကာမတရားတို့၏ သာယာဖွယ် (စပါ ၉.၁.၁၀၁) (စမ၊ ၃၆၁)
- ကာမတရားတို့၏ အပြစ် (စပါ ၉.၁.၁၀၂-၉.၁.၁၀၄) (စမ၊ ၃၆၁-၃၆၂)
- ကာမတို့၌ ပြန်လည်ခြင်း၊ မလည်ခြင်းအကြောင်း (စပါ ၉.၁.၁၁၂) (စမ၊ ၃၆၅)
- ကာမမှ လွတ်မြောက်နေသော သုစ (စပါ ၉.၂.၁၃၂) (စမ၊ ၅၄၃)
- ကာမသုစ (စပါ ၉.၂.၁၃၁) (စမ၊ ၅၄၃)
- ကာယဂတာသတိကို ပွားများရကျိုး (၁၀)ပါး (စပါ ၉.၃.၀၉၇) (စမ၊ ၇၅၁)
- ကာယဂတာသတိကို ပွားများရကျိုးများ (စပါ ၉.၃.၀၉၅) (စမ၊ ၇၅၁)
- ကာယဂတာသတိကို မပွားခြင်း၏ အပြစ် (စပါ ၉.၃.၀၉၄) (စမ၊ ၇၅၀)
- ကာယဂတာသတိကို အကျိုးများအောင် ပွားများနည်း (စပါ ၉.၃.၀၉၃) (စမ၊ ၇၄၈)
- ကာယသင်္ကပ္ပပုဂ္ဂိုလ် ဟူသည် (စပါ ၉.၂.၁၅၅) (စမ၊ ၅၅၆)
- ကာယသင်္ကပ္ပရဟန်း (စပါ ၉.၂.၁၁၃) (စမ၊ ၅၃၂)
- ကာယာနုပဿနာ (စပါ ၉.၁.၀၄၉) (စမ၊ ၃၃၉)
- ကိလေသာတို့မှ ဝေးသူ ခြံပုံ (စပါ ၉.၁.၂၈၀) (စမ၊ ၄၄၇)
- ကိလေသာငြိမ်းအေးသော ရဟန်း ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၃၄) (စမ၊ ၈၁၄)
- ကုသာဝတီနေပြည်တော်၏ ခမ်းနားထည်ဝါပုံ (စပါ ၈.၂.၀၃၃) (စမ၊ ၁၈၈)
- ကုသိနာရုံမြို့၌ သုရားရှင်သည် ခန္ဓာကိုယ်ကို ခုနစ်ကြိမ်မြောက် စွန့်ပစ်တော်မူခြင်း (စပါ ၈.၂.၀၆၀) (စမ၊ ၁၈၆)
- ကုသိနာရုံမြို့သည် မဟာသုဒဿန စကြာဝတေးမင်း၏ ကုသာဝတီနေပြည်တော် ဖြစ်ခဲ့ဖူးကြောင်း (စပါ ၈.၂.၀၃၃) (စမ၊ ၁၈၈)
- ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် (စပါ ၉.၂.၁၆၆) (စမ၊ ၅၆၆)

- ကုသိုလ်တရားတို့၌ စိတ်ဖြစ်ပေါ်ခြင်းမျှသည်လည်း ကျေးဇူးများကြောင်း (ဓမ၊ ၉.၁.၀၄၂။) (ဓမ၊ ၃၃၇။)
- ကုသိုလ်တရားတို့ကို သိတော်မူ၊ ဟောတော်မူရာ၌ ဘုရားရှင်ထက် သာလွန်သူ မရှိကြောင်း
(ဓမ၊ ၈.၃.၁၁၂။) (ဓမ၊ ၂၆၈။)
- ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ယနေ့ပင် ပြုထိုက်ကြောင်း (ဓမ၊ ၉.၃.၁၅၉။) (ဓမ၊ ၇၈၅။)
- ကုသုဒန္တပုဂ္ဂိုလ်ကား ယဇ်သတ္တဝါတို့ကို ဘေးမဲ့ပေးခြင်း (ဓမ၊ ၈.၁.၁၄၄။) (ဓမ၊ ၁၂၇။)
- ကုသုဒန္တပုဂ္ဂိုလ်ကား သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်း (ဓမ၊ ၈.၁.၁၄၄။) (ဓမ၊ ၁၂၇။)
- ကောရစတ္တိယ တက္ကတွန်းသည် ဓနဝိရက်မြောက်သော နေ၌ စားဝိုးနိုင်၍ သေလိမ့်မည်-ဟု ဘုရားရှင်
ဟောကြားတော်မူခြင်း (ဓမ၊ ၇.၀၀၉။) (ဓမ၊ ၀၇၀။)
- ကောရစတ္တိယ တက္ကတွန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဘုရားရှင် တန်ခိုး ပြတော်မူပုံ (ဓမ၊ ၇.၀၀၉-၇.၀၁၂။) (ဓမ၊ ၀၇၀-၀၇၁။)
- ကောသန္တိပြည်၌ သံဃာကွဲပြားခြင်း (ဓမ၊ ၉.၃.၁၃၁။) (ဓမ၊ ၇၇၀။)
- ကောသောဟိတဝတ္ထုသုတ္တလကွဏ္ဍကတော် (ဓမ၊ ၈.၃.၁၇၆။) (ဓမ၊ ၂၉၂။)
- ကောင်းကင်ဗမာ မေတ္တာထားနည်း (ဓမ၊ ၉.၁.၁၅၁။) (ဓမ၊ ၃၈၈။)
- ကောင်းကင်နှင့် တူစွာ ဘာဝနာကို ပွားများရန် ရာဟုလာအား မိန့်ကြားတော်မူခြင်း (ဓမ၊ ၉.၂.၀၉၆။) (ဓမ၊ ၅၂၁။)
- ကောင်းစွာ သိမှုကို ဖြစ်စေနိုင်သော သုစ (ဓမ၊ ၉.၂.၁၃၂။) (ဓမ၊ ၅၄၃။)
- ကောင်းမြတ်သည် ကျင့်ဝတ်တရား (၂)မျိုး (ဓမ၊ ၉.၂.၂၆၉။) (ဓမ၊ ၆၂၁။)
- ကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့ ချုပ်ခြင်းငှာ ကျင့်သော သူ (ဓမ၊ ၉.၂.၂၂၂။) (ဓမ၊ ၅၉၄။)
- ကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့ ဟူသည် (ဓမ၊ ၉.၂.၂၂၂။) (ဓမ၊ ၅၉၄။)
- ကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့သည် အဘယ်၌ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန်သနည်း (ဓမ၊ ၉.၂.၂၂၂။) (ဓမ၊ ၅၉၄။)
- ကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့သည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်သနည်း (ဓမ၊ ၉.၂.၂၂၂။) (ဓမ၊ ၅၉၄။)
- ကောင်းသော အကြံ၏ ဘေးကင်းပုံ (ဓမ၊ ၉.၁.၁၃၅။) (ဓမ၊ ၃၇၆။)
- ကောင်းသော အကြံကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြံပါက မကောင်းသော အကြံကို ပယ်စွန့်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း
(ဓမ၊ ၉.၁.၁၃၅။) (ဓမ၊ ၃၇၆။)
- ကောင်းသော အကြံတို့ ဟူသည် (ဓမ၊ ၉.၂.၂၂၄။) (ဓမ၊ ၅၉၅။)
- ကောင်းသော အကြံတို့ချုပ်ရန် ကျင့်သောသူ (ဓမ၊ ၉.၂.၂၂၄။) (ဓမ၊ ၅၉၅။)
- ကောင်းသော အကြံတို့သည် အဘယ်၌ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန်သနည်း (ဓမ၊ ၉.၂.၂၂၄။) (ဓမ၊ ၅၉၅။)
- ကောင်းသော အကြံတို့သည် အဘယ်လျှင် ဖြစ်ကြောင်းရှိကုန်သနည်း (ဓမ၊ ၉.၂.၂၂၄။) (ဓမ၊ ၅၉၅။)
- ကောင်းသော ကြံစည်မှုကို အလွန်ကြာမြင့်စွာ ကြံစည်စဉ်းစားသည် ရှိသော် ကိုယ်စိတ် ပင်ပန်းကြောင်း

(စပါ ၉.၁.၁၃၅။) (စမ၊ ၃၇၆။)

-ကောင်းသော ကြံစည်မှုသည် ဘေးကင်းကြောင်း (စပါ ၉.၁.၁၃၅။) (စမ၊ ၃၇၆။)

-ကိုယ်ခန္ဓာ၏ အမြစ် (စပါ ၉.၃.၁၀၆။) (စမ၊ ၇၅၉။)

-ကိုယ်တစ်မျိုးကို ဖန်ဆင်းနိုင်ကြခြင်း (စပါ ၉.၂.၂၁၀။) (စမ၊ ၅၈၉။)

-ကိုယ်တွင်း အာယတန (၆)ပါး (စပါ ၉.၃.၁၈၅။) (စမ၊ ၇၉၉။)

-ကိုယ်တွင်း အာယတန ခြောက်ပါး-ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၇၃။) (စမ၊ ၈၃၉။)

-ကိုယ်တွင်းအာရုံ၌ မစွဲကပ် မတည်နေသော စိတ် (စပါ ၉.၃.၁၉၈။) (စမ၊ ၈၀၅။)

-ကိုယ်တိုင်သိမြင်ထိုက်သော တရားတော် (စပါ ၉.၁.၂၇၇။) (စမ၊ ၄၄၅။)

-ကိုယ်ထင်ရှားဖြစ်သော သတ္တဝါ ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၀၉၃။) (စမ၊ ၃၅၇။)

-ကိုယ်ပ အာယတန (၆)ပါး (စပါ ၉.၃.၁၈၅။) (စမ၊ ၇၉၉။)

-ကိုယ်ပအာယတန ခြောက်ပါး-ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၇၃။) (စမ၊ ၈၃၉။)

-ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာမဟုတ်သော တရားများ (စပါ ၉.၁.၁၆၉။) (စမ၊ ၃၉၆။)

-ကိုယ်ဖြင့် တရားမှု၊ မျှတမှုကို ပြုလုပ်ခြင်း (၃)မျိုး (စပါ ၉.၁.၂၈၇။) (စမ၊ ၄၅၄။)

-ကိုယ်ဖြင့် မတရားမှု၊ မမျှတမှုကို ပြုလုပ်ခြင်း (၃)မျိုး (စပါ ၉.၁.၂၈၆။) (စမ၊ ၄၅၃။)

-ကိုယ်ဝန်တည်ပုံ အခြင်းအရာ (စပါ ၉.၂.၃၃၉။) (စမ၊ ၆၆၃။)

-ကိုယ်အကျင့် (၂)မျိုး (စပါ ၈.၂.၁၄၄။) (စမ၊ ၂၁၉။)

-ကိုယ်တွင်းအာရုံ၌ စွဲကပ်တည်နေသော စိတ်-ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၁၉၇။) (စမ၊ ၈၀၅။)

-ကျိုးမြောင်းကို အားလုံးဖျက်ဆီးပြီးသူ (စပါ ၉.၁.၁၆၇။) (စမ၊ ၃၉၅။)

-ကျွန်ကြီး စွန့်ရာအရပ် ဥပမာ (စပါ ၃.၀၂၁-၃.၀၂၂။) (စမ၊ ၀၀၆။)

-ကျောက်တုံးကို စိုသော ရွှံ့မြေပုံ၌ ပစ်ချပုံ ဥပမာ (စပါ ၉.၃.၀၉၄။) (စမ၊ ၇၅၀။)

-ကြံစည်ခြင်းအုပ်စု (၂)မျိုး (စပါ ၉.၁.၁၃၃။) (စမ၊ ၃၇၅။)

-ကြံစည်မှုဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၈.၂.၁၃၈။) (စမ၊ ၂၁၇။)

-ကြက်သီးမွေးညင်း ထစေတတ်သည့် တရားဒေသနာ (စပါ ၉.၁.၀၉၈။) (စမ၊ ၃၆၀။)

-ကြည်ညိုဖွယ်တရား (၁၀)ပါး (စပါ ၉.၃.၀၃၄။) (စမ၊ ၇၁၅။)

-ကြိမ်စိုက်ချောင်းမည်သော ကြေးနီမြစ်ငရဲ (စပါ ၉.၃.၁၅၆။) (စမ၊ ၇၈၀။)

-ကြောက်ဖွယ်ကို ပယ်ဖျောက်ပုံ (စပါ ၉.၁.၀၂၆။) (စမ၊ ၃၂၉။)

-ကြောင်ရေအိတ်ပမာ မေတ္တာထားနည်း (စပါ ၉.၁.၁၅၃။) (စမ၊ ၃၈၉။)

-ခံစားမှု အမျိုးမျိုး (စပါ ၉.၂.၀၇၄-၉.၂.၀၇၅။) (စမ၊ ၅၀၈။)

- ခတ္တိယ ဟူသည် (စပါ ၈.၃.၈၉၈) (စမ၊ ၂၆၂။)
- ခန္ဓာ (၅)ပါးကို ရဟန္တာ သိပုံ (စပါ ၉.၃.၈၄၉) (စမ၊ ၇၂၇။)
- ခန္ဓာ ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၈၃၈) (စမ၊ ၇၁၇။)
- ခန္ဓာငါးပါး၌ ဝိပဿနာရှုပုံ (စပါ ၉.၁.၁၆၆) (စမ၊ ၃၉၄။)
- ခန္ဓာငါးပါး၌ ဝိပဿနာရှုရကျိုး (စပါ ၉.၁.၁၆၇။) (စမ၊ ၃၉၅။)
- ခန္ဓာငါးပါး၏ သာယာဖွယ်အပြစ်နှင့် ထွက်ပေါက် (စပါ ၉.၃.၈၄၀) (စမ၊ ၇၁၈။)
- ခန္ဓာငါးပါးကို ဆင်ခြင်ပုံ (စပါ ၉.၁.၈၅၈) (စမ၊ ၃၄၅။)
- ခန္ဓာငါးပါးကို ဝိပဿနာရှုနည်း (စပါ ၉.၃.၈၄၂။) (စမ၊ ၇၁၈။)
- ခန္ဓာငါးပါးကို ဝိပဿနာရှုရကျိုး (စပါ ၉.၃.၈၄၂။) (စမ၊ ၇၁၈။)
- ခန္ဓာငါးပါးကို သတ်မှတ်နိုင်ခြင်း၏ အကြောင်းတရားများ (စပါ ၉.၃.၈၃၈) (စမ၊ ၇၁၇။)
- ခန္ဓာငါးပါးသည် အနိစ္စ၊ဒုက္ခ၊အနတ္တဖြစ်ပုံ (စပါ ၉.၁.၂၄၅-၉.၁.၂၄၇။) (စမ၊ ၄၃၃-၄၃၄။)
- ခွန်အားတို့တွင် အကြီးဆုံး ခွန်အား (စပါ ၈.၃.၈၇၇။) (စမ၊ ၂၅၄။)
- ဇိုးမူ-စသော ဖြစ်မှုများ စတင် ဖြစ်ပေါ်ရာ အခါ (စပါ ၈.၃.၈၉၆) (စမ၊ ၂၆၂။)
- ဇိုးသူတို့နှင့် အတူ သွားသူ ဥပမာ (စပါ ၃.၈၂၅-၃.၈၂၆) (စမ၊ ၈၀၆။)
- ဇွေးကျင့် ကျင့်သူ ရောက်မည့် ဘဝ (စပါ ၉.၂.၈၆၄) (စမ၊ ၅၀၁။)
- ဇွေးကျင့် ကျင့်သော သေနိယ ရဟန္တာ ဖြစ်ခန်း (စပါ ၉.၂.၈၆၈) (စမ၊ ၅၀၄။)
- နိုင်မြဲသော သဒ္ဓါ (စပါ ၉.၁.၃၁၂။) (စမ၊ ၄၆၄။)
- ချီးမွမ်းထိုက်သော စကား/မချီးမွမ်းထိုက်သော စကား (စပါ ၉.၂.၃၇၅။) (စမ၊ ၆၈၅။)
- ချစ်ခြင်း၊မုန်းခြင်းတို့၏ အကြောင်း (စပါ ၈.၂.၁၃၈) (စမ၊ ၂၁၇။)
- ချစ်နှစ်လိုဖွယ်တို့နှင့် ကွဲကွာ ကွေကွင်းရခြင်း ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၈၇၂။) (စမ၊ ၃၄၈။)
- ချဉ်းကပ်ခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်သော တရား (စပါ ၉.၂.၃၇၂။) (စမ၊ ၆၇၀။)
- ချည်လုံးဥပမာ (စပါ ၉.၃.၈၉၅။) (စမ၊ ၇၅၁။)
- ချမ်းသာခံစားခြင်း အကျင့်၏ အကျိုးအာနိသင်များ (စပါ ၈.၃.၁၅၁။) (စမ၊ ၂၈၁။)
- ချမ်းသာခံစားခြင်း၊ ဆင်းရဲခံစားခြင်းတို့သည် ဘုရားရှင်၏ စိတ်ကို မလွှမ်းမိုးနိုင်ကြောင်း (စပါ ၉.၁.၂၅၉။) (စမ၊ ၄၃၉။)
- ချမ်းသာခံစားခြင်းများ (လူပိုက်တို့၏ ချမ်းသာခံစားခြင်းနှင့် ရဟန်းတို့၏ ချမ်းသာခံစားခြင်း) (စပါ ၈.၃.၁၄၉- ၈.၃.၁၅၀။) (စမ၊ ၂၈၀။)
- ချမ်းသာခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၈.၃.၁၉၈) (စမ၊ ၃၀၀။)
- ချမ်းသာခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော အကျင့် (စပါ ၉.၃.၁၇၄။) (စမ၊ ၇၉၁။)

- ချုပ်စပ်ထားသော အဝတ်ကို ဆောင်ရွက်သည့်မျှဖြင့် ရဟန်း မဖြစ်ခြင်းအကြောင်း (စပါ ၉.၁.၂၈၃)၊ (စမ၊ ၄၄၉)၊
- ဈွတ်ယွင်းသော အလုပ်သည် နည်းသော အကျိုးရှိ၍ ပြည့်စုံသော အလုပ်သည် များသော အကျိုးရှိကြောင်း (စပါ ၉.၂.၃၇၁-၉.၂.၃၇၂)၊ (စမ၊ ၆၈၂-၆၈၃)၊
- ခြောက်မျိုးခြောက်လီ သုံးဆယ့်ခြောက်ပါးသော တရားတို့ အနတ္တ ဖြစ်ပုံ (စပါ ၉.၃.၂၇၂)၊ (စမ၊ ၈၃၉)၊
- ခြင်္သေ့နှင့် မြေခွေး ဥပမာ (စပါ ၇.၀၉၄)၊ (စမ၊ ၀၈၁)၊
- ဂင်္ဂါမြစ်ကို ကူးရာ၌ ဘုရားရှင် တန်ခိုးပြတော်မူပုံ (စပါ ၇.၀၁၃)၊ (စမ၊ ၀၇၁)၊
- ဂင်္ဂါမြစ်ပမာ မေတ္တာထားနည်း (စပါ ၉.၁.၁၅၂)၊ (စမ၊ ၃၈၉)၊
- ဂင်္ဂါမြစ်သည် သမုဒ္ဒရာသို့ ညွတ်၍ တည်သကဲ့သို့ ဘုရားရှင်၏ ပရိသတ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ ညွတ်ကြောင်း (စပါ ၉.၂.၁၆၉)၊ (စမ၊ ၅၆၈)၊
- ဂဏကမောဂ္ဂလူနံပုဏ္ဏား သရဏပုံ ဆောက်တည်ခန်း (စပါ ၉.၃.၀၃၈)၊ (စမ၊ ၇၁၂)၊
- ဂတိ (၅)ပါး (စပါ ၉.၁.၀၉၄)၊ (စမ၊ ၃၅၇)၊
- ဂတိငါးပါးနှင့် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းအကျင့်တို့ကို ဘုရားရှင် သိတော်မူကြောင်း (စပါ ၉.၁.၀၉၄)၊ (စမ၊ ၃၅၇)၊
- ဂေါပကနတ်သားနှင့် ဂန္ဓဗ္ဗနတ်သား သုံးယောက်တို့ ဝတ္ထု (စပါ ၈.၂.၁၃၄)၊ (စမ၊ ၂၁၆)၊
- ဂေါပမုတ္တာလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၈၀)၊ (စမ၊ ၂၉၄)၊
- ဂေါဗိန္ဒပုဏ္ဏားဝတ္ထု (စပါ ၈.၂.၀၈၅)၊ (စမ၊ ၁၉၉)၊
- ဂေါသိင်္ဂမည်သော အင်ကြင်းတောကို တင့်တယ်စေသည့် ရဟန်းများ (စပါ ၉.၁.၂၃၁-၉.၁.၂၃၇)၊ (စမ၊ ၄၂၆-၄၂၇)၊
- ဂေါသိင်္ဂမည်သော အင်ကြင်းတောဆီသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူသော ဘုရားရှင်ကို တောစောင့်က ဟန့်တားခြင်း (စပါ ၉.၁.၂၂၃)၊ (စမ၊ ၄၂၃)၊
- ယဇ္ဇိကာရ အိုးထိန်းသည်၏ ကဿပဘုရားရှင်နှင့် အကျမ်းဝင်ပုံ (စပါ ၉.၂.၂၄၄)၊ (စမ၊ ၆၀၉)၊
- ယဇ္ဇိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဇောတိပါလကို ကဿပ ဘုရားရှင်ထံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်း (စပါ ၉.၂.၂၃၉)၊ (စမ၊ ၆၀၇)၊
- ငရဲကျခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၉.၁.၂၈၅)၊ (စမ၊ ၄၅၃)၊
- ငရဲကျသူတို့ ခံစားရသည့် ဒုက္ခများ (စပါ ၉.၃.၁၄၄)၊ (စမ၊ ၇၇၅)၊
- ငရဲထိန်းတို့က ငရဲသားကို နှိပ်စက်ခန်း (စပါ ၉.၃.၁၅၄)၊ (စမ၊ ၇၈၀)၊
- ငရဲဒုက္ခကို ဥပမာဖြင့် ပြတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၃.၁၄၃-၉.၃.၁၄၄)၊ (စမ၊ ၇၇၅)၊
- ငရဲသည် မီးကျိုးတွင်းနှင့် တူပုံ (စပါ ၉.၁.၀၉၅)၊ (စမ၊ ၃၅၇)၊
- ငရဲသို့ ကျမည့်သူကို ဘုရားရှင် မြင်တော်မူပုံ (စပါ ၉.၁.၀၉၅)၊ (စမ၊ ၃၅၇)၊
- ငရဲကြီး၌ ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံစားရပုံ (စပါ ၉.၃.၁၅၅)၊ (စမ၊ ၇၈၀)၊

- ငရဲကြီး၏ ပုံသဏ္ဌာန် (စပါ ၉.၃.၁၄၄။) (စမ၊ ၇၇၅။)
- ငရဲကြီး၏ ပုံသဏ္ဌာန် (စပါ ၉.၃.၁၅၄။) (စမ၊ ၇၈၀။)
- ငါးမာရ်သော ဟူသည် (စပါ ၉.၂.၁၄၁။) (စမ၊ ၅၄၈။)
- ငှက်ပျောအတုံးပမာ အနှစ်မရှိသော သစ္စက၏ ဝါဒ (စပါ ၉.၁.၂၄၈။) (စမ၊ ၄၃၄။)
- ငြင်းခုံမှု၏ အကြောင်း (၆)ပါး (စပါ ၉.၃.၀၁၆။) (စမ၊ ၇၀၃။)
- ငြိမ်းချမ်းစွာ နေရစေတရားများ (စပါ ၉.၁.၀၄၀။) (စမ၊ ၃၃၅။)
- ငြိမ်းအေးသော သုခ (စပါ ၉.၂.၁၃၂။) (စမ၊ ၅၄၃။)
- ငြိမ်းအေးကြောင်းတရားများ (စပါ ၉.၁.၀၄၅။) (စမ၊ ၃၃၇။)
- စကားမြောက်ခွန်းနှင့် ဘုရားရှင် ပြောကြားတော်မူသော စကားတော် (စပါ ၉.၂.၀၇၂။) (စမ၊ ၅၀၆။)
- စကားငါးမျိုးကို ကြားရာ၌ ပြုကျင့်ဖွယ် (စပါ ၉.၁.၁၄၉။) (စမ၊ ၃၈၈။)
- စကားလမ်းကြောင်း (၅)မျိုး (စပါ ၉.၁.၁၄၉။) (စမ၊ ၃၈၈။)
- စကြဝတေးမင်း ဟူသည် (စပါ ၈.၂.၀၃၄။) (စမ၊ ၁၈၁။)
- စကြဝတေးမင်း၏ ရတနာ (၇)ပါး (စပါ ၈.၁.၀၅၅။) (စမ၊ ၁၀၀။)
- စကြာမင်းဖြစ်ကြောင်းတရားများ (စပါ ၈.၃.၀၅၄။) (စမ၊ ၂၄၆။)
- စကြာမင်းအဆက်ဆက် (စပါ ၈.၃.၀၅၆-၈.၃.၀၅၇။) (စမ၊ ၂၄၇-၂၄၈။)
- စကြာရတနာသည် ဖခင်၏ အမွေမဟုတ်ကြောင်း (စပါ ၈.၃.၀၅၃။) (စမ၊ ၂၄၆။)
- စကြာရတနာအကြောင်း (စပါ ၈.၃.၀၅၅။) (စမ၊ ၂၄၇။)
- စကြာရတနာအကြောင်း (စပါ ၈.၂.၀၃၄။) (စမ၊ ၁၈၁။)
- စတုပရိဝဋ္ဌ ဒေသနာ (စပါ ၉.၃.၀၇၄။) (စမ၊ ၇၃၆။)
- စပါး စတင် ဖြစ်ပေါ်ရာ အခါ (စပါ ၈.၃.၀၉၄။) (စမ၊ ၂၆၁။)
- စရဏ (၁၅)ပါး (စပါ ၉.၂.၀၁၈-၉.၂.၀၂၀။) (စမ၊ ၄၈၁-၄၈၂။)
- စရဏ (၄)ပါး (စပါ ၈.၁.၀၇၃။) (စမ၊ ၁၀၅။)
- စရဏ ၁၅ ပါး (စပါ ၉.၂.၀၂၃။) (စမ၊ ၄၈၃။)
- စာတုမရွာသား သာကီဝင်မင်းသားများနှင့် သဟမ္ပတိဗြဟ္မာတို့က မြတ်စွာဘုရားကို မျိုးသစ်ပင်ငယ် ဥပမာ၊
နွားငယ်ဥပမာတို့ဖြင့် လျှောက်ထားခြင်း (စပါ ၉.၂.၁၃၄-၉.၂.၁၃၆။) (စမ၊ ၅၄၅-၅၄၆။)
- စိတန္တရုံသတကလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၇၈။) (စမ၊ ၂၉၃။)
- စူဠသီလ၊မဇ္ဈိမသီလ၊မဟာသီလ (စပါ ၈.၁.၀၇၇။) (စမ၊ ၀၉၀။)
- စေတောဝိမုတ္တရဟန်းနှင့် ပညာဝိမုတ္တရဟန်း-ဟု ကွဲပြားခြင်းအကြောင်း (စပါ ၉.၂.၁၁၀။) (စမ၊ ၅၂၉။)

- စောဒနာထိုက်သော (အမြင်တင်ထိုက်သော)ဆရာ (၃)ဦး (စပါ ၈.၁.၂၄၅-၈.၁.၂၄၇။) (စမ၊ ၁၅၈။)
- စွဲယူသူအား ပူဆွေးခြင်းစသည် မဖြစ်စေနိုင်သော အတ္တဝါဒမရှိကြောင်း (စပါ ၉.၁.၁၆၅။) (စမ၊ ၃၉၄။)
- စွဲလမ်း၍ ထိတ်လန့်ကုန်လှုပ် (စပါ ၉.၃.၁၉၉။) (စမ၊ ၈၀၅။)
- စွဲလမ်းမှုဥပါဒ်နိဿိသည့်ပင်လျှင် စွဲလမ်းဖွယ် ခန္ဓာငါးပါးတို့လော၊ သို့မဟုတ် စွဲလမ်းမှု ဥပါဒ်နိဿိသည့် စွဲလမ်းဖွယ် ခန္ဓာငါးပါးတို့မှ တခြားလော (စပါ ၉.၁.၂၉၀။) (စမ၊ ၄၅၅။)
- စက်ဆုပ်ဖွယ် ဆင်ခြင်ခန်း (စပါ ၉.၃.၀၉၃။) (စမ၊ ၇၄၈။)
- စက်ဆုပ်ဖွယ်-ဟု နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ပုံ (စပါ ၉.၁.၀၅၂။) (စမ၊ ၃၄၁။)
- စင်္ကပ္ပုပ္ပား ဘုရားဖူး မသွားရန် ပုပ္ပားငါးရာတို့က တားမြစ်ကြခြင်း (စပါ ၉.၂.၃၄၂။) (စမ၊ ၆၆၅။)
- စင်္ကပ္ပုပ္ပားက ဘုရားဖူးသွားထိုက်ခြင်း၏ အကြောင်းများကို ပြောပြခြင်း (စပါ ၉.၂.၃၄၃။) (စမ၊ ၆၆၆။)
- စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို မျက်မှောက်ပြုရန် အထောက်အထား ခိုင်လုံသော အကျင့် ဟူသည် (စပါ ၉.၂.၂၃၂။) (စမ၊ ၆၀၀။)
- စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို မျက်မှောက်ပြုသူ (စပါ ၉.၂.၂၃၂။) (စမ၊ ၆၀၀။)
- စင်ကြယ်ကြောင်း တရားများ (စပါ ၉.၃.၂၅၀။) (စမ၊ ၈၂၆။)
- စည်းစိမ်ပျက်ကြောင်း (၆)ပါး (စပါ ၈.၃.၁၉၂။) (စမ၊ ၂၉၉။)
- စတ္တာလီသသမဒန္တတာလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၈၃။) (စမ၊ ၂၉၅။)
- စိတ္တာနုပဿနာ (စပါ ၉.၁.၀၅၆။) (စမ၊ ၃၄၄။)
- စိတ်၏ ဆူးပြောင့်လှေတံ (၅)မျိုး (စပါ ၉.၁.၁၁၅။) (စမ၊ ၃၆၇။)
- စိတ်၏ ညစ်နွမ်းကြောင်းများ (စပါ ၉.၃.၁၃၆-၉.၃.၁၃၇။) (စမ၊ ၇၇၂။)
- စိတ်၏ အညစ်အကြေးများကို ခြစ်စွာနည်း (စပါ ၉.၁.၀၄၁။) (စမ၊ ၃၃၅။)
- စိတ်၏ အနှောင်အဖွဲ့ (၅)မျိုး (စပါ ၉.၁.၁၁၆။) (စမ၊ ၃၆၇။)
- စိတ်၏ ကြံစည်ခြင်း သုံးသပ်ခြင်း (၁၈)ပါး (စပါ ၉.၃.၁၈၅။) (စမ၊ ၇၉၉။)
- စိတ်၏ ကြံစည်ခြင်း သုံးသပ်ခြင်း (၁၈)ပါး (စပါ ၉.၃.၂၁၇။) (စမ၊ ၈၁၁။)
- စိတ်ကို ဆင်ခြင်ပုံ (စပါ ၉.၁.၀၅၆။) (စမ၊ ၃၄၄။)
- စိတ်ညစ်ညူးကြောင်း တရားများ (စပါ ၉.၁.၀၃၅။) (စမ၊ ၃၃၃။)
- စိတ်ညစ်နွမ်းလျှင် လားရာဘဝ မကောင်းကြောင်း ဆေးဆိုးခံ အဝတ် ဥပမာ (စပါ ၉.၁.၀၃၄။) (စမ၊ ၃၃၃။)
- စိတ်ထားနည်း (စပါ ၉.၁.၀၄၂။) (စမ၊ ၃၃၇။)
- စိတ်မညစ်နွမ်းလျှင် လားရာဘဝ ကောင်းကြောင်း ဆေးဆိုးခံ အဝတ် ဥပမာ (စပါ ၉.၁.၀၃၄။) (စမ၊ ၃၃၃။)
- စိတ်ဖြင့် တရားမှု၊ မျှတမှုကို ကြံစည်ခြင်း (၃)မျိုး (စပါ ၉.၁.၂၈၇။) (စမ၊ ၄၅၄။)

- စိတ်ဖြင့် မတရားမှု၊ မမျှတမှုကို ကြံစည်ခြင်း (၃)မျိုး (စပါ ၉.၁.၂၈၆။) (စမ၊ ၄၅၃။)
- စိတ်ဝမ်းကွဲသော ရဟန်းများအား ညှိနှိုင်း ဟောပြောနည်း (စပါ ၉.၃.၁၁၃။) (စမ၊ ၇၀၂။)
- စိမ်းညိုသော အနံ့ ဟူသည် (စပါ ၈.၂.၁၀၁။) (စမ၊ ၂၀၃။)
- စိမ်ရေခွက်ပမာ ကိလေသာ (စပါ ၉.၃.၀၂၄။) (စမ၊ ၇၀၇။)
- ဆဆတ္တသုတ္တန်ကို နာကြားရ၍ ရဟန်းခြောက်ကျိပ်တို့ ရဟန္တာ ဖြစ်ကြခြင်း (စပါ ၉.၃.၂၇၈။) (စမ၊ ၈၄၁။)
- ဆရာ ကွယ်လွန်သည်ရှိသော် တပည့်တို့ ပူဆွေးကြရခြင်း (စပါ ၈.၃.၁၃၇။) (စမ၊ ၂၇၄။)
- ဆရာ ကွယ်လွန်သော်လည်း တပည့်တို့ မပူဆွေးကြရခြင်း (စပါ ၈.၃.၁၃၈။) (စမ၊ ၂၇၄။)
- ဆရာမှာ အန္တရာယ် ဖြစ်ပုံ (စပါ ၉.၃.၁၁၂။) (စမ၊ ၇၆၁။)
- ဆရာကျင့်ဝတ် (၅)ပါး (စပါ ၈.၃.၂၁၃။) (စမ၊ ၃၀၄။)
- ဆီဦးထုတ်မှုနဲ့ပုံ ဥပမာ (စပါ ၉.၃.၁၃၀။) (စမ၊ ၇၆၉။)
- ဆီဦးထုတ်မှားပုံ ဥပမာ (စပါ ၉.၃.၁၂၉။) (စမ၊ ၇၆၉။)
- ဆီကြိတ်မှန်ပုံ ဥပမာ (စပါ ၉.၃.၁၃၀။) (စမ၊ ၇၆၉။)
- ဆီကြိတ်မှားပုံ ဥပမာ (စပါ ၉.၃.၁၂၉။) (စမ၊ ၇၆၉။)
- ဆုံးမနည်းကို သိတော်မူ၊ ဟောတော်မူရာ၌ ဘုရားရှင်ထက် သာလွန်သူ မရှိကြောင်း (စပါ ၈.၃.၁၂၁။) (စမ၊ ၂၆၉။)
- ဆုံးမခြင်း ပြာဋိဟာ ဟူသည် (စပါ ၈.၁.၂၂၈။) (စမ၊ ၁၅၃။)
- ဆုတောင်းပြည့် အကျင့် (စပါ ၄.၂.၄၇။) (စမ၊ ၀၂၈။)
- ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အား ဘုရားရှင် တန်ခိုးပြတော်မူပုံ (စပါ ၇.၀၃၀။) (စမ၊ ၀၇၃။)
- ဆင်းရဲ၊ချမ်းသာ ဥပမာ (စပါ ၃.၀၁၀။) (စမ၊ ၀၀၆။)
- ဆင်းရဲခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော အကျင့် (စပါ ၉.၃.၁၇၄။) (စမ၊ ၇၉၁။)
- ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော ယောက်ျား၏ အတင်းအကြပ် ရောင်းပုံပမာ (စပါ ၉.၂.၃၇၅။) (စမ၊ ၆၇၄။)
- ဆင်ရိုင်းကို ဆင်ဆရာက ဆုံးမသကဲ့သို့ ရဟန်းကို ဘုရားရှင်က ဆုံးမတော်မူပုံ (စပါ ၉.၃.၁၂၉-၉.၃.၁၂၅။) (စမ၊ ၇၆၅-၇၆၆။)
- ဆင်ဆရာသား စိတ္တ ဘုရားရှင်၏ အထံတော်၌ ရဟန်းပြုခွင့် ရ၍ မကြာသီ ရဟန္တာဖြစ်ကြောင်း (စပါ ၈.၁.၂၂၃။) (စမ၊ ၁၅၀။)
- ဆင်ရတနာအကြောင်း (စပါ ၈.၂.၀၃၇။) (စမ၊ ၁၈၁။)
- ဆင်ခြေရာ ဥပမာရှိသော တရား (စပါ ၉.၁.၂၁၁-၉.၁.၂၂၀။) (စမ၊ ၄၁၄-၄၁၆။)
- ဆင်ခြေရာနှင့် တူသော ဘုရားရှင်၏ ဉာဏ်ခြေရာ (၄)ပါး (စပါ ၉.၁.၂၀၉။) (စမ၊ ၄၁၃။)

- ဆည်းကပ်ခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်သော တရား (စပါ ၉.၂.၃၅၂။) (စမ၊ ၆၇၀။)
- ဆန္ဒဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၈.၂.၁၃၈။) (စမ၊ ၂၁၇။)
- ဆန္ဒအား များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်သော တရား (စပါ ၉.၂.၃၅၂။) (စမ၊ ၆၇၀။)
- ဆပ်ပြာရေစစ် ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၁၇၃ (၁၁)။) (စမ၊ ၃၉၈။)
- ဆယ်ပါးသော တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ယောက်ျားပုဂ္ဂိုလ်သည် ပြည့်စုံသော ကုသိုလ်ရှိသူ မြတ်သော ကုသိုလ်ရှိသူ ဖြစ်ကြောင်း (စပါ ၉.၂.၂၅၅။) (စမ၊ ၅၉၅။)
- ဆယ်နှစ်သက်တမ်း အခြေအနေ (စပါ ၈.၃.၀၇၁-၈.၃.၀၇၂။) (စမ၊ ၂၅၁-၂၅၂။)
- ဆွမ်းကျေးဇူး ဆပ်နည်းများ (စပါ ၉.၃.၂၈၇-၉.၃.၂၈၉။) (စမ၊ ၈၄၆-၈၄၇။)
- ဆိပ်လူးမြားသင့်သူဥပမာ၏ ဥပမေယျကို ပြတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၃.၀၂၂။) (စမ၊ ၇၀၆။)
- ဇနပုဒ် (၄)မျိုး (စပါ ၉.၁.၁၂၄။) (စမ၊ ၃၇၀။)
- ဇနဝသဘာနတ်သား လျှောက်ထားအပ်သော ဘုရားသာသနာတော်၏ ကျေးဇူး (စပါ ၈.၂.၀၆၇-၈.၂.၀၇၇။) (စမ၊ ၁၈၉-၁၉၅။)
- ဇနဝသဘာနတ်သားသည် ဝိဒ္ဓိသာရမင်းဘဝမှ ဖြစ်လာသူ ဖြစ်ကြောင်း (စပါ ၈.၂.၀၆၆။) (စမ၊ ၁၈၉။)
- ဇရာ ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၀၆၄။) (စမ၊ ၃၄၇။)
- ဇရာ ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၃၇။) (စမ၊ ၈၁၆။)
- ဇရာသဘောရှိသော အရာ (စပါ ၉.၁.၁၉၅။) (စမ၊ ၄၀၈။)
- ဇာကုသောကဗုဒ္ဓိကား သရဏဂုံ ဆောက်တည်ခြင်း (စပါ ၉.၁.၂၂၀။) (စမ၊ ၄၁၆။)
- ဇာကုသောကဗုဒ္ဓိကား သရဏဂုံဆောက်တည်ခန်း (စပါ ၉.၁.၀၃၀။) (စမ၊ ၃၃၀။)
- ဇာတိ ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၀၆၃။) (စမ၊ ၃၄၇။)
- ဇာတိ ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၃၇။) (စမ၊ ၈၁၆။)
- ဇာတိသဘောရှိသော အရာ (စပါ ၉.၁.၁၉၅။) (စမ၊ ၄၀၈။)
- ဇာလဟတ္ထပါဒတာလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၇၁။) (စမ၊ ၂၉၀။)
- ဇာလီနှင့် ကကောဇိန်တို့အတွက် အသီးရှိသော သစ်ပင်များက ကိုင်းညွတ်ပေးကြခြင်း (စပါ ၄.၁.၀၉၃-၄.၁.၁၀၂။) (စမ၊ ၀၂၂-၀၂၃။)
- ဇီဝက သရဏဂုံ ဆောက်တည်ခြင်း (စပါ ၉.၂.၀၄၁။) (စမ၊ ၄၉၀။)
- ဇေတဝန်ပီတိ (စပါ ၉.၃.၂၅၀။) (စမ၊ ၈၂၆။)
- ဇေတဝန်ကျောင်းကို မစ္ဆလမ်းသကဲ့သို့ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာမဟုတ်သော အရာများကို မစ္ဆလမ်းကြရန် မိန့်ကြားတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၁.၁၆၉။) (စမ၊ ၃၉၆။)
- ဇေတဝါလလုလင် ဖြစ်ခဲ့သူ (စပါ ၉.၂.၂၄၈။) (စမ၊ ၆၁၁။)

- ဇောတိပါလလုလင် ရဟန်းပြုခန်း (စပါ ၉.၂.၂၄၂။) (စမ၊ ၆၀၈။)
- ဈာယက ဟူသည် (စပါ ၈.၃.၀၉၉။) (စမ၊ ၂၆၂။)
- ဈာန် (၄)ပါး (စပါ ၉.၂.၂၀၈။) (စမ၊ ၅၈၉။)
- ဈာန်-စသည်နှင့် နိဗ္ဗာန် (စပါ ၉.၃.၀၀၈။) (စမ၊ ၇၀၀။)
- ဈာန်,မဂ် အဆင့်ဆင့်သို့ ရောက်ခြင်းကို သိတော်မူ၊ ဟောတော်မူရာ၌ ဘုရားရှင်ထက် သာလွန်သူ မရှိကြောင်း (စပါ ၈.၃.၁၁၆။) (စမ၊ ၂၆၈။)
- ဈာန်ရပုံ (စပါ ၉.၃.၀၀၆။) (စမ၊ ၆၉၉။)
- ဈာန်လေးပါးတို့ကို အလိုရှိတိုင်းရသူ (စပါ ၉.၂.၀၂၁။) (စမ၊ ၄၈၂။)
- ဈာန်၊ အဘိညာဉ်တို့ကို ရတော်မူခန်း (စပါ ၉.၁.၀၂၈။) (စမ၊ ၃၃၀။)
- ဈာန်အဘိညာဉ်များကို ရခြင်း (စပါ ၈.၁.၀၄၇။) (စမ၊ ၀၉၈။)
- ညီညွတ်ရေး တရားတော် (စပါ ၉.၃.၀၁၀။) (စမ၊ ၇၀၁။)
- ညီညွတ်ကြောင်း တရား (၆)ပါး (စပါ ၉.၁.၃၁၄။) (စမ၊ ၄၆၅။)
- ညစ်ညူးသော ကံ (၄)ပါး (စပါ ၈.၃.၁၉၀။) (စမ၊ ၂၉၉။)
- ညစ်ညူးခြင်း သဘောရှိသော အရာ (စပါ ၉.၁.၁၉၅။) (စမ၊ ၄၀၈။)
- ညဉ့်၌ အစိုးလွှတ်ခြင်း ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၁၇၃) (၂-၂။) (စမ၊ ၃၉၈။)
- ညဉ့်စာ စားခြင်းကို ကြဉ်ရှောင်ရန် ဘုရားရှင် မိန့်ကြားတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၂.၁၄၇။) (စမ၊ ၅၅၃။)
- ညွှန်ပျောင်း၌ နှစ်မြှပ်နေသည့် ညွှန်ပျောင်း၌ နှစ်မြှပ်သော အကြားသူကို ထုတ်ဆောင်ရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း (စပါ ၉.၁.၀၄၅။) (စမ၊ ၃၃၇။)
- တံခါးကျည်းမင်းတုပ် ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၁၇၃) (စမ၊ ၃၉၈။)
- တံခါးကျည်းမင်းတုပ်ကို မြှောက်ပြီးသူ (စပါ ၉.၁.၁၆၇။) (စမ၊ ၃၉၅။)
- တံခါးတိုင်ကို နတ်ပြီးသူ (စပါ ၉.၁.၁၆၇။) (စမ၊ ၃၉၅။)
- တံခါးရွက်ကို ဖျက်ဆီးပြီးသူ (စပါ ၉.၁.၁၆၇။) (စမ၊ ၃၉၅။)
- တံငါသည် သား သာတိမည်သော ရဟန်းအား ယုတ်ညံ့သော အယူ ဖြစ်ပေါ်ပုံ (စပါ ၉.၁.၂၇၁။) (စမ၊ ၄၄၄။)
- တကာ၏ အမည်များ (စပါ ၈.၂.၁၅၀။) (စမ၊ ၂၂၂။)
- တထာဂတဟူသည် (စပါ ၈.၃.၁၅၄။) (စမ၊ ၂၈၂။)
- တပည့်ကျင့်ဝတ် (၅)ပါး (စပါ ၈.၃.၂၁၃။) (စမ၊ ၃၀၄။)
- တပည့်တို့သည် ဆရာကို မိတ်ဆွေကဲ့သို့ ကျင့်ကြံပုံ (စပါ ၉.၃.၁၁၅။) (စမ၊ ၇၆၁။)
- တပည့်တို့သည် ဆရာကို ရန်သူကဲ့သို့ ကျင့်ကြံပုံ (စပါ ၉.၃.၁၁၅။) (စမ၊ ၇၆၁။)
- တပည့်မှာ အန္တရာယ် ဖြစ်ပုံ (စပါ ၉.၃.၁၁၃။) (စမ၊ ၇၆၁။)

- တပည့်သည် ဆရာသို့ ချဉ်းကပ်ထိုက်သော အကြောင်း (စပါ ၉.၃.၁၁၁။) (စမ၊ ၇၆၀။)
- တပည့်ပုဂ္ဂိုလ်၏ စောင့်စည်းခြင်း (၄)မျိုး (စပါ ၈.၃.၀၄၀။) (စမ၊ ၂၃၉။)
- တပေါရိက္ခဝါဒ (အတ္တကိလေသအကျင့်ကို ကျင့်သုံးသော ဝါဒ) (စပါ ၈.၃.၀၂၅-၈.၃.၀၂၇။) (စမ၊ ၂၃၅။)
- တပေါရိက္ခဝါဒ၏ ညစ်ညူးခြင်း အမျိုးမျိုး (စပါ ၈.၃.၀၂၈-၈.၃.၀၃၃။) (စမ၊ ၂၃၆-၂၃၇။)
- တပေါရိက္ခဝါဒ၏ အကာနှင့် တူသော စင်ကြယ်ခြင်း (စပါ ၈.၃.၀၄၂။) (စမ၊ ၂၄၀။)
- တပေါရိက္ခဝါဒ၏ အစွဲ အပွေးနှင့် တူသော စင်ကြယ်ခြင်း (စပါ ၈.၃.၀၃၄-၈.၃.၀၃၉။) (စမ၊ ၂၃၈-၂၃၉။)
- တပေါရိက္ခဝါဒ၏ အခေါက်နှင့် တူသော စင်ကြယ်ခြင်း (စပါ ၈.၃.၀၄၀-၈.၃.၀၄၁။) (စမ၊ ၂၃၉-၂၄၀။)
- တပေါရိက္ခဝါဒ၏ အနှစ်သာရနှင့် တူသော စင်ကြယ်ခြင်း (စပါ ၈.၃.၀၄၃-၈.၃.၀၄၄။) (စမ၊ ၂၄၀-၂၄၁။)
- တရားကို ဆောက်တည်ခြင်း (၄)မျိုး (စပါ ၉.၁.၂၉၃။) (စမ၊ ၄၅၇။)
- တရားကို ဆောင်ထားခြင်း၊ မှတ်ထားခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်သော တရား (စပါ ၉.၂.၃၅၂။) (စမ၊ ၆၇၀။)
- တရားဂုဏ်တော် (စပါ ၈.၂.၀၇၆။) (စမ၊ ၁၉၄။)
- တရားစကြာကို အတုလိုက်၍ လည်စေသူ (စပါ ၉.၂.၃၂၆။) (စမ၊ ၆၅၆။)
- တရားဆောက်တည်ခြင်း (၄)မျိုး (စပါ ၉.၁.၃၀၀။) (စမ၊ ၄၆၀။)
- တရားဆောက်တည်ခြင်းလေးပါးနှင့် အသိဉာဏ်မရှိသူ (စပါ ၉.၁.၃၀၁။) (စမ၊ ၄၆၀။)
- တရားဆောက်တည်ခြင်းလေးပါးနှင့် အသိဉာဏ်ရှိသူ (စပါ ၉.၁.၃၀၂။) (စမ၊ ၄၆၀။)
- တရားဆောက်တည်ခြင်းလေးပါးနှင့် ဥပမာများ (စပါ ၉.၁.၃၀၇။) (စမ၊ ၄၆၂။)
- တရားတော်ကို အရိုအသေပြုကြရန် ဘုရားရှင်က တိုက်တွန်းတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၂.၃၀၂။) (စမ၊ ၆၄၀။)
- တရားတို့ကို စူးစိုက် ကြည့်ရှု၍ ကျေနပ်ခြင်းအား ကျေးဇူးပြုတတ်သော တရား (စပါ ၉.၂.၃၅၂။) (စမ၊ ၆၇၀။)
- တရားနာခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်သော တရား (စပါ ၉.၂.၃၅၂။) (စမ၊ ၆၇၀။)
- တရားမျှ မျှတမှုကို ပြုလုပ်ခြင်းကြောင့် နှုတ်မြည်သို့ ရောက်ကြရကြောင်း (စပါ ၉.၁.၂၈၅။) (စမ၊ ၄၅၃။)
- တရားမျှ မျှတမှုကို ပြုလုပ်လေ့ရှိသူသည် လို တ ရနိုင်ကြောင်း (စပါ ၉.၁.၂၈၈။) (စမ၊ ၄၅၄။)
- တရားသတိ၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံပုံ (စပါ ၈.၁.၀၃၄။) (စမ၊ ၀၉၆။)
- တရားသာ အမြတ်ဆုံး ဖြစ်၏-ဟု သိနိုင်ခြင်းအကြောင်း (စပါ ၈.၃.၀၈၄။) (စမ၊ ၂၅၈။)
- တရားသည်သာ လောကမှာ အမြတ်ဆုံးဖြစ်ကြောင်း (စပါ ၈.၃.၀၈၃။) (စမ၊ ၂၅၇။)
- တရားအမွေကိုသာ ခံယူကြရန် တိုက်တွန်းတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၁.၀၁၉။) (စမ၊ ၃၂၅။)
- တရားအားလုံးကို ပိုင်းခြား၍ သိတော်မူခြင်း၌ ဘုရားရှင်ထက် သာလွန်သူ မရှိကြောင်းကို အရှင်သာရိပုတြာက တရားတော်ကို အစဉ်လျှောက်၍ သိပုံ (စပါ ၈.၃.၁၁၀-၈.၃.၁၂၆။) (စမ၊ ၂၆၇-၂၆၉။)
- တရားဟော မှားမျှ မှန်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဆောင်ရွက်ဖွယ် (စပါ ၈.၃.၁၄၄-၈.၃.၁၄၇။) (စမ၊ ၂၇၈-၂၇၉။)

-တရားဟောပြောမှုကို တားမြစ်သူသည် နတ်၊ရွာ၊နိဗ္ဗာန်၏ အန္တရာယ်ကို ပြသ၍ ဖြစ်ကြောင်း (စပါ၊ ၈.၁.၂၄၁-၈.၁.၂၄၄)၊ (စပါ၊ ၁၅၆-၁၅၇)၊

-တိရစ္ဆာန်ဘုံသည် မစင်တွင်းနှင့် တူပုံ (စပါ၊ ၉.၁.၀၉၅)၊ (စပါ၊ ၃၅၇)၊

-တိရစ္ဆာန်ဘုံသို့ ရောက်မည့်သူကို ဘုရားရှင် မြင်တော်မူပုံ (စပါ၊ ၉.၁.၀၉၅)၊ (စပါ၊ ၃၅၇)၊

-တစ်နယ်သုံးဝေါဟာရကို အစွဲမကြီးပြီး အနယ်နယ်သုံး ဝေါဟာရကို ကျော်လွန်ပုံ (စပါ၊ ၉.၃.၂၁၀)၊ (စပါ၊ ၈၀၈)၊

-တစ်နယ်သုံးဝေါဟာရကိုသာ အစွဲမကြီးဘဲ အနယ်နယ်သုံး ဝေါဟာရကို မကျော်လွန်ပုံ (စပါ၊ ၉.၃.၂၁၁)၊ (စပါ၊ ၈၀၈)၊

-တစ်ပါးသူတို့၏ လွတ်မြောက်ကြောင်း ဉာဏ်ကို သိတော်မူ၊ ဟောတော်မူရာ၌ ဘုရားရှင်ထက် သာလွန်သူ မရှိကြောင်း (စပါ၊ ၈.၃.၁၂၂)၊ (စပါ၊ ၂၆၉)၊

-တစ်ဆင့်လျှော့ရာ၌ အကျိုးပေးပုံ (စပါ၊ ၉.၁.၂၅၂)၊ (စပါ၊ ၄၃၆)၊

-တည်ရာ (၄)ပါး (စပါ၊ ၉.၃.၂၁၈)၊ (စပါ၊ ၈၁၁)၊

-တန်ခိုးပြာဋိဟာ ဟူသည် (စပါ၊ ၈.၁.၂၂၆)၊ (စပါ၊ ၁၅၂)၊

-တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ဘုရားရှင်က မပြစေလိုကြောင်း (စပါ၊ ၈.၁.၂၂၆)၊ (စပါ၊ ၁၅၂)၊

-တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူခြင်းထက် ဆင်းရဲကုန်စေတတ်သော တရားကို ဟောတော်မူခြင်းက ပို၍ အရေးကြီးကြောင်း (စပါ၊ ၈.၃.၀၀၄)၊ (စပါ၊ ၂၂၈)၊

-တန်ခိုးအစီအရင်ကို သိတော်မူ၊ ဟောတော်မူရာ၌ ဘုရားရှင်ထက် သာလွန်သူ မရှိကြောင်း (စပါ၊ ၈.၃.၁၂၆)၊ (စပါ၊ ၂၆၉)၊

-တိတ္ထိတို့၏ ခြိုးခြံသော အကျင့်များ (စပါ၊ ၈.၁.၁၇၉-၈.၁.၁၈၁)၊ (စပါ၊ ၁၃၅)၊

-တိတ္ထိတို့၏ ခြိုးခြံသော အကျင့်များသည် သမဏဗြာဟ္မဏဖြစ်ကြောင်း တရားများ မဟုတ်ဘဲ မေတ္တာပွားများခြင်း၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းတို့သည်သာ သမဏ ဗြာဟ္မဏဖြစ်ကြောင်း တရားများ ဖြစ်ကြောင်း (စပါ၊ ၈.၁.၁၈၂-၈.၁.၁၈၄)၊ (စပါ၊ ၁၃၆)၊

-တိတ္ထိတို့၏ အကျင့်သည် နတ်ပြည်သို့ပင် မရောက်စေနိုင်ကြောင်း (စပါ၊ ၉.၂.၁၅၉)၊ (စပါ၊ ၅၆၁)၊

-တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူတို့သည် ဘုရားသာသနာတော်၌ ရှင်ရဟန်းပြုလိုပါက လေးလပတ်လုံး အစမ်း ကျင့်သုံးကြရကြောင်း (စပါ၊ ၈.၁.၁၈၉)၊ (စပါ၊ ၁၃၉)၊

-တုန်လှုပ်တတ်သော တရား (စပါ၊ ၉.၂.၁၃၂)၊ (စပါ၊ ၅၄၃)၊

-တေဇောဓာတ် ဟူသည် (စပါ၊ ၉.၃.၂၂၂)၊ (စပါ၊ ၈၁၂)၊

-တွေတွေဝေဝေ နေခြင်း (စပါ၊ ၉.၁.၀၂၇)၊ (စပါ၊ ၃၃၀)၊

-တွေ့ထိမှုအပေါင်း (၆)ပါး (စပါ၊ ၉.၃.၁၈၅)၊ (စပါ၊ ၇၉၉)၊

-တွေဝေသောသူ၊ မတွေဝေသောသူ ဖြစ်သည့်အကြောင်း (စပါ၊ ၉.၁.၂၆၃)၊ (စပါ၊ ၄၄၀)၊

-တောထဲ၌ ရှမ်းသာတ္တာ နေရကြောင်းများ (စပါ၊ ၉.၁.၀၂၅)၊ (စပါ၊ ၃၂၈)၊

- တောထဲ၌ နေရန် ခဲယဉ်းကြောင်း (စပါ ၉.၁.၀၂၄။) (စမ၊ ၃၂၈။)
- တောအုပ် (၄)မျိုး (စပါ ၉.၁.၁၂၀-၉.၁.၁၂၃။) (စမ၊ ၃၆၉-၃၇၀။)
- တောင်းပန်ပုံနှင့် သည်းခံပုံ (စပါ ၉.၂.၁၁၃။) (စမ၊ ၅၃၂။)
- တောင်ငါးလုံး ကာရီ ရာဇဗြဟ္မာ (စပါ ၉.၃.၀၇၅။) (စမ၊ ၇၃၇)
- တောင်ပို့ ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၁၇၃။) (စမ၊ ၃၉၈။)
- တောင်ပို့ဇာတ်လမ်း (စပါ ၉.၁.၁၇၁။) (စမ၊ ၃၉၇။)
- တောင်အရပ်ကို စောင့်သော ဝိရုဋ္ဌနတ်မင်းကြီး၏ သားတို့ကလည်း ဘုရားရှင်အား ရှိခိုးကြောင်း (စပါ ၈.၃.၂၂၄။) (စမ၊ ၃၀၈။)
- တောင်အောက် နေသူသည် တောင်ပေါ်မှ မြင်ရသော ရွှေစင်းမျိုးကို မမြင်ရနိုင်သကဲ့သို့ ကာမဂုဏ်ကို ခံစားနေသူသည် ဓာန်ကို မရနိုင်ကြောင်း (စပါ ၉.၃.၁၂၂။) (စမ၊ ၇၆၅။)
- ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ပယ်သင့်သော တရားများ (စပါ ၉.၃.၂၈၂။) (စမ၊ ၈၄၂)
- ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ပွားသင့်သော တရားများ (စပါ ၉.၃.၂၈၂။) (စမ၊ ၈၄၂။)
- ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍ သိသင့်သော တရားများ (စပါ ၉.၃.၂၈၂။) (စမ၊ ၈၄၂။)
- ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုသင့်သော တရားများ (စပါ ၉.၃.၂၈၂။) (စမ၊ ၈၄၂။)
- ထူလာရွာ၌ ဘုရားရှင် တန်ခိုးပြတော်မူပုံ (စပါ ၇.၀၇၇။) (စမ၊ ၀၇၇။)
- ထင်းခြောက်ဥပမာ (စပါ ၉.၃.၀၉၄။) (စမ၊ ၇၅၀။)
- ထင်းစိုဥပမာ (စပါ ၉.၃.၀၉၅။) (စမ၊ ၇၅၁။)
- ထင်းမီး ထင်းမဲ့မီးတို့နှင့် တူသော ပီတိ (၂)မျိုး (စပါ ၉.၂.၃၇၆။) (စမ၊ ၆၈၆။)
- ထင်ရှားကျော်စောသော သူတို့အတွက် ရူးစမ်းဆင်ခြင်၍ ပြုခြင်းသည် ကောင်းကြောင်း (စပါ ၉.၂.၀၅၃။) (စမ၊ ၄၉၅။)
- ထွက်သက်၊ဝင်သက်ကို ရှုဆင်ခြင်ပုံ (စပါ ၉.၁.၀၄၉။) (စမ၊ ၃၃၉။)
- ဒဋ္ဌနေမိ စကြာမင်းအကြောင်း (စပါ ၈.၃.၀၅၁-၈.၃.၀၅၃။) (စမ၊ ၂၄၅-၂၄၆)
- ဒါနပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ပုံ (စပါ ၄.၁.၀၁၁-၄.၁.၀၁၀။) (စမ၊ ၀၁၇။)
- ဒါနပါရမီကို ဘုရားအလောင်း ဓနုဉ္ဇယမင်း ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ပုံ (စပါ ၄.၁.၀၂၀-၄.၁.၀၂၆။) (စမ၊ ၀၁၈-၀၁၉။)
- ဒါနပါရမီကို ဘုရားအလောင်း စန္ဒကုမာရမင်းသား ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ပုံ (စပါ ၄.၁.၀၄၄-၄.၁.၀၄၉။) (စမ၊ ၀၂၀။)
- ဒါနပါရမီကို ဘုရားအလောင်း နိမိမင်းကြီး ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ပုံ (စပါ ၄.၁.၀၃၉-၄.၁.၀၄၃။) (စမ၊ ၀၁၉-၀၂၀။)
- ဒါနပါရမီကို ဘုရားအလောင်း မဟာသုဒဿနစကြာတေးမင်း ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ပုံ (စပါ ၄.၁.၀၂၇-၄.၁.၀၃၅။) (စမ၊ ၀၁၉။)
- ဒါနပါရမီကို ဘုရားအလောင်း မဟာဂေါတမိန္ဒပုဏ္ဏား ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ပုံ (စပါ ၄.၁.၀၃၆-၄.၁.၀၃၈။) (စမ၊ ၀၁၉။)

- ဒါနပါရမီကို ဘုရားအလောင်း သစ်ပုဏ္ဏား ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ပုံ (စပါ ၄.၁.၀၁၁-၄.၁.၀၁၉) (စမ၊ ၀၁၈)
- ဒါနပါရမီကို သိဝိမင်းကြီး ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ပုံ (စပါ ၄.၁.၀၅၀-၄.၁.၀၆၅) (စမ၊ ၀၂၀-၀၂၁)
- ဒါယကာ၏ ကျင့်ဝတ် (၅)ပါး (စပါ ၈.၃.၂၁၇) (စမ၊ ၃၀၅)
- ဒေါမနဿ ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၀၆၉) (စမ၊ ၃၄၈)
- ဒေါမနဿ ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၃၇) (စမ၊ ၈၁၆)
- ဒေါသတရား အလွမ်းမှီးစံရသော စိတ်ရှိသူ၏ သဘော (စပါ ၉.၂.၃၄၉) (စမ၊ ၆၆၉)
- ဒိဋ္ဌိ (၂)ပါး (စပါ ၉.၁.၀၈၄) (စမ၊ ၃၅၄)
- ဒိဋ္ဌိပ္ပတ္တပုဂ္ဂိုလ် ဟူသည် (စပါ ၉.၂.၁၅၅) (စမ၊ ၅၅၆)
- ဒိဋ္ဌိပ္ပတ္တရဟန်း (စပါ ၉.၂.၁၁၃) (စမ၊ ၅၃၂)
- ဒိဋ္ဌိဖြစ်ကြောင်း (၆)ပါး (စပါ ၉.၁.၁၆၃) (စမ၊ ၃၉၃)
- ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် သိမြင်ရသော အရောင်နှင့် ရူပါရုံတို့ နည်းခြင်း၊ များခြင်း၏ အကြောင်းများ (စပါ ၈.၃.၁၂၅) (စမ၊ ၂၆၉)
- ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်နှင့် ဥပမာ (စပါ ၉.၂.၂၁၅) (စမ၊ ၅၉၀)
- ဒိဗ္ဗသောတဉာဏ် (စပါ ၉.၂.၂၁၂) (စမ၊ ၅၉၀)
- ဒီယင်္ဂလိတာလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၆၉) (စမ၊ ၂၈၉)
- ဒီယနဓပရိဒိုဏ် သောတာပန် ဖြစ်ခန်း (စပါ ၉.၂.၁၇၈) (စမ၊ ၅၇၄)
- ဒီပကံရာဘုရားရှင် ခရီးဆက်တော်မူခြင်း (စပါ ၃.၀၇၅-၃.၀၇၆) (စမ၊ ၀၀၉)
- ဒုက္ခ ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၀၆၈) (စမ၊ ၃၄၈)
- ဒုက္ခ ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၀၆၂) (စမ၊ ၃၄၇)
- ဒုက္ခ ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၃၇) (စမ၊ ၈၁၆)
- ဒုက္ခ၏ အဆုံးကို မြဲသော အာဇီဝက မရှိကြောင်း (စပါ ၉.၂.၁၅၉) (စမ၊ ၅၆၁)
- ဒုက္ခသစ္စာ (စပါ ၉.၁.၀၆၂) (စမ၊ ၃၄၇)
- ဒုက္ခသစ္စာ (စပါ ၉.၃.၂၃၇) (စမ၊ ၈၁၆)
- ဓမ္မစကြာကို ဟောကြားတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၃.၂၃၆) (စမ၊ ၈၁၆)
- ဓမ္မာဒိသ ဒေသနာ (စပါ ၉.၃.၀၇၄) (စမ၊ ၇၃၆)
- ဓမ္မာနုပဿနာ (စပါ ၉.၁.၀၅၇) (စမ၊ ၃၄၅)
- ဓမ္မာနုဿာရီပုဂ္ဂိုလ် ဟူသည် (စပါ ၉.၂.၁၅၅) (စမ၊ ၅၅၆)

- ဓမ္မာနုသာရီရဟန်း (စပါ ၉.၂.၁၁၃) (စမ၊ ၅၃၂)
- ဓားလက်နက် ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၁၇၃ (၆-၇)) (စမ၊ ၃၉၈)
- ဓာတုပိဘင်္ဂသုတ်၏ အကျဉ်း ဥဒ္ဓေသ (စပါ ၉.၃.၂၁၄) (စမ၊ ၈၁၁)
- ဓာတ် (၆)ပါး (စပါ ၉.၃.၂၁၅) (စမ၊ ၈၁၁)
- ဓာတ် (၆)ပါးကို ရဟန္တာ သိပုံ (စပါ ၉.၃.၀၅၀) (စမ၊ ၇၂၇)
- ဓာတ်၌ ကျွမ်းကျင်သော ရဟန်း (စပါ ၉.၃.၀၆၇) (စမ၊ ၇၃၄)
- ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်း (စပါ ၉.၃.၀၉၃) (စမ၊ ၇၄၈)
- ဓာတ်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ပုံ (စပါ ၉.၁.၀၅၃) (စမ၊ ၃၄၂)
- နဂရဝိနွဏ္ဍာသား ပုဏ္ဏားသူကြွယ်များ သရဏဂုံ ဆောက်တည်စဉ်း (စပါ ၉.၃.၂၆၆) (စမ၊ ၈၄၅)
- နဂါး ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၁၇၃ (၁၅)) (စမ၊ ၃၉၈)
- နမော တဿ-ကို သုံးကြိမ် ဥဒါန်းကျူးသော ဩဟာယုပုဏ္ဏား (စပါ ၉.၂.၁၁၅) (စမ၊ ၆၅၀)
- နမော တဿကို ကောသလမင်းကြီး သုံးကြိမ် ရွတ်ဆိုခြင်း (စပါ ၉.၂.၂၉၁) (စမ၊ ၆၃၄)
- နမော တဿ-သုံးကြိမ်ရွတ်၍ သိကြားမင်း ဥဒါန်းကျူးခြင်း (စပါ ၈.၂.၁၅၃) (စမ၊ ၂၂၄)
- နမော တဿ-ဥဒါန်းကို ကျူးလေ့ရှိသော နေဇ္ဈာနိပုဏ္ဏားမ (စပါ ၉.၂.၃၈၁) (စမ၊ ၆၉၀)
- နမောတဿ သမိုင်းတစ်ခု (စပါ ၉.၁.၂၁၁) (စမ၊ ၄၁၄)
- နားစိုက်ခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်သော တရား (စပါ ၉.၂.၃၅၂) (စမ၊ ၆၇၀)
- နာဠ၏သား နိဂဏ္ဌ၏ ခံတွင်းမှ လောလောပူသော သွေး အံထွက်ကြောင်း (စပါ ၉.၂.၀၆၃) (စမ၊ ၅၀၁)
- နာတိကရွာသားတို့က ကွယ်လွန်သူတို့၏ ရောက်ရာ ဘဝကို မေး၍ ဘုရားရှင်က ဖြေတော်မူခြင်း (စပါ ၈.၂.၀၆၁) (စမ၊ ၁၈၇)
- နိဂဏ္ဌတက္ကတွန်း၏ သား သစ္စကအကြောင်း (စပါ ၉.၁.၂၄၃) (စမ၊ ၄၃၂)
- နိဂဏ္ဌတို့၏ အယူကို ပယ်တော်မူခန်း (စပါ ၉.၃.၀၁၁) (စမ၊ ၆၉၇)
- နိဂဏ္ဌတို့၏ အယူကို ပြခန်း (စပါ ၉.၃.၀၁၁) (စမ၊ ၆၉၇)
- နိဂဏ္ဌတို့၏ ရေတွင်းသဖွယ် ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် ကပ်ရောက်လာသော နိဂဏ္ဌတို့အား ဆွမ်းလှူမည်ကို အောက်မေ့လော့-ဟု မိန့်တော်မူခြင်း (စပါ ၉.၂.၀၅၄) (စမ၊ ၄၉၆)
- နိဂဏ္ဌနာဠပုတ္တ ကွယ်လွန်ခြင်းကြောင့် တပည့်များ ကွဲကြပုံ (စပါ ၉.၃.၀၁၄) (စမ၊ ၇၃၃)
- နိဗ္ဗာန် (၄)မျိုး (စပါ ၉.၁.၁၂၄) (စမ၊ ၃၇၀)
- နိဂြောဓပရိပိုင် ဘုရားရှင်အား ပြစ်မှား ပြောဆိုခြင်း (စပါ ၈.၃.၀၂၃) (စမ၊ ၂၃၄)
- နိဂြောဓပရိပိုင် မှိုင်တွေခြင်း (စပါ ၈.၃.၀၄၅-၈.၃.၀၄၆) (စမ၊ ၂၄၁-၂၄၂)
- နိဂြောဓပရိပိုင်၏ တပည့်ပရိပိုင်များ မှိုင်တွေကြခြင်း (စပါ ၈.၃.၀၄၈-၈.၃.၀၄၉) (စမ၊ ၂၄၃)

-နိဠာယောပရိဒ္ဓိဝိသိတိ တပည့်ပရိသတ်များ မာရ်နတ်ပူးဝင်ခံရ၍ တရားထူးရရန် ကျင့်လိုသော ဆန္ဒမရှိကြခြင်း
(စပါ၊ ၈.၃.၀၄၉။) (စမ၊ ၂၄၃။)

-နိဠာယောပရိဒ္ဓိဝိသိတိ အပြစ် (စပါ၊ ၈.၃.၀၄၆။) (စမ၊ ၂၄၂။)

-နိဠာယောပရိဒ္ဓိဝိသိတိ တောင်းပန်၍ ဘုရားရှင်က သည်းခံတော်မူခြင်း (စပါ၊ ၈.၃.၀၄၇။) (စမ၊ ၂၄၂။)

-နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းစကား ဆယ်မျိုး (စပါ၊ ၉.၃.၁၁၁။) (စမ၊ ၇၆၈။)

-နိရောဓသစ္စာ (စပါ၊ ၉.၁.၀၇၆။) (စမ၊ ၃၄၉။)

-နိရောဓသစ္စာ (စပါ၊ ၉.၃.၂၃၈။) (စမ၊ ၈၁၇။)

-နိဝရဏ (၅)ပါး (စပါ၊ ၉.၂.၃၇၅။) (စမ၊ ၆၈၅။)

-နိဝရဏငါးပါးကို ပယ်ခြင်း (စပါ၊ ၈.၁.၀၃၇။) (စမ၊ ၀၉၇။)

-နိဝရဏတရားငါးပါးကို ဆင်ခြင်ပုံ (စပါ၊ ၉.၁.၀၅၇။) (စမ၊ ၃၄၅။)

-နိဝရဏများသည် ကြွေး၊ အနာရောဂါ၊ နှောင့်အိမ်၊ ကျွန်အဖြစ်၊ ရှည်ဝေးသော ခရီးခဲတို့နှင့် တူပုံ
(စပါ၊ ၈.၁.၀၃၈-၈.၁.၀၄၅။) (စမ၊ ၀၉၇-၀၉၈။)

နန္ဒာရိသုသည် မီးကင်လျှင် အနည်းငယ်သော သက်သာရာသာ ရသကဲ့သို့ ရာဂ မကင်းသူတို့ ကာမဂုဏ်ခံစားလျှင်
အနည်းငယ်သော သက်သာရာသာ ရကြောင်း (စပါ၊ ၉.၂.၁၈၆။) (စမ၊ ၅၇၈။)

-နန္ဒာရိသုသည် မီးလုံ့ရလျှင် ချမ်းသာသည်ဟု ထင်မှတ်သကဲ့သို့ ရာဂမကင်းသူသည် ကာမဂုဏ်ခံစားရရင် ချမ်းသာ
သည်ဟု ထင်မှတ်ကြောင်း (စပါ၊ ၉.၂.၁၈၅။) (စမ၊ ၅၇၈။)

-နန္ဒာပျောက်ပြီးသူက နန္ဒာရိသုအား အားမကျတော့သကဲ့သို့ ဘုရားရှင်က ကာမဂုဏ် ခံစားသူတို့အား
အားမကျတော့ကြောင်း (စပါ၊ ၉.၂.၁၈၄။) (စမ၊ ၅၇၇။)

-နေဉ် တောက်ပခြင်း ဟူသည် (စပါ၊ ၉.၁.၁၇၃(၃)။) (စမ၊ ၃၉၈။)

-နေဝက်ဖြင့်ပင် တရားထူး ရနိုင်ကြောင်း (စပါ၊ ၉.၂.၂၇၇။) (စမ၊ ၆၂၅။)

-နေအခါအိပ်ခြင်းကို အချို့သော သမာဓိဗြာဟ္မဏတို့က တွေ့ဝေသော နေခြင်းဟု ဆိုကြကြောင်း (စပါ၊
၉.၁.၂၆၂။) (စမ၊ ၄၄၀။)

-နေမိမင်းကို မာတလိနတ်သားက နတ်ပြည်သို့ ပင့်ဆောင်ခန်း (စပါ၊ ၉.၂.၂၆၇။) (စမ၊ ၆၂၁။)

-နေမိမင်းကို မာတလိနတ်သားက လှူပြည်သို့ ပြန်ပို့ခန်း (စပါ၊ ၉.၂.၂၆၈။) (စမ၊ ၆၂၁။)

-နေမိမင်းကို သိကြားမင်းက နတ်ပြည်သို့ ပင့်ခန်း (စပါ၊ ၉.၂.၂၆၆။) (စမ၊ ၆၂၀။)

-နိဉ္စစ်မန်ပုံ ဥပမာ (စပါ၊ ၉.၃.၁၃၀။) (စမ၊ ၇၆၉။)

-နိဉ္စစ်မှားပုံ ဥပမာ (စပါ၊ ၉.၃.၁၂၉။) (စမ၊ ၇၆၉။)

-နိးကြားခြင်းကို အားထုတ်သူ (စပါ၊ ၉.၂.၀၁၈။) (စမ၊ ၄၈၁။)

-နတ်တမန် (၅)ပါး (စပါ၊ ၉.၃.၁၅၃။) (စမ၊ ၇၇၉။)

-နတ်တို့ ရှိပါကုန်၏လော (စပါ၊ ၉.၂.၃၈၄။) (စမ၊ ၆၉၂။)

- နတ်တို့သည် ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ဤလူ့ပြည်သို့ လာရောက်ကြပါကုန်သေးသလော (ဓမ၊ ၉.၂.၃၀၈။) (ဓမ၊ ၆၄၃။)
- နတ်ပြည်ချမ်းသာကို ဥပမာဖြင့် ပြတော်မူခြင်း (ဓမ၊ ၉.၃.၁၅၀-၉.၃.၁၅၁။) (ဓမ၊ ၇၇၇-၇၇၈။)
- နတ်ပြည်ရောက်ခြင်း၏ အကြောင်း (ဓမ၊ ၉.၁.၂၈၅။) (ဓမ၊ ၄၅၃။)
- နတ်ဗြဟ္မာတို့၏ အမည်များကို ဟောကြားတော်မူခြင်း (ဓမ၊ ၈.၂.၁၁၄-၈.၂.၁၂၅။) (ဓမ၊ ၂၀၈-၂၁၂။)
- နတ်ဘုံသည် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းနှင့် တူပုံ (ဓမ၊ ၉.၁.၀၉၅။) (ဓမ၊ ၃၅၇။)
- နတ်ဘုံသို့ ရောက်မည့်သူကို ဘုရားရှင် မြင်တော်မူပုံ (ဓမ၊ ၉.၁.၀၉၅။) (ဓမ၊ ၃၅၇။)
- နတ်များ၊ ဘီလူးများ၏ ဖမ်းစား ပူးဝင်ခံရလျှင် တိုင်တန်းရမည့် နတ်ဘီလူးကြီးများ (ဓမ၊ ၈.၃.၂၂၇-၈.၃.၂၂၈။) (ဓမ၊ ၃၀၉။)
- နတ်လူတို့၏ အကျိုးစီးပွား ချမ်းသာသုခအတွက် မတွေဝေသော သဘောရှိသော သတ္တဝါ (ဓမ၊ ၉.၁.၀၂၇။) (ဓမ၊ ၃၃၀။)
- နတ်လူတို့၏ အကျိုးစီးပွားချမ်းသာအလိုမှာ ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်ခဲ့သော သူ (ဓမ၊ ၉.၁.၀၉၇။) (ဓမ၊ ၃၅၉။)
- နတ်သဘင်ဝယ် သိကြားမင်း ပြောကြားသော ဘုရားသာသနာတော်၏ ကျေးဇူး (ဓမ၊ ၈.၂.၀၆၈။) (ဓမ၊ ၁၉၀။)
- နတ်သည် အခြားနတ်ကို နှင်ထုတ်နိုင်/နှင်မထုတ်နိုင် (ဓမ၊ ၉.၂.၃၀၉။) (ဓမ၊ ၆၄၄။)
- နာမ်ရှစ်ကြောင့် ဖဿ ဖြစ်ပုံ အကျယ် (ဓမ၊ ၈.၂.၀၂၉။) (ဓမ၊ ၁၇၈။)
- နိဗ္ဗာန်၏ သဘော (ဓမ၊ ၈.၁.၂၃၄-၈.၁.၂၃၅။) (ဓမ၊ ၁၅၄။)
- နိဗ္ဗာန်သည် ရောက်ကြီးနှင့် တူပုံ (ဓမ၊ ၉.၁.၀၉၅။) (ဓမ၊ ၃၅၇။)
- နိဗ္ဗာန်သို့ သွားရာ လေးလမ်းသွား အမြန်လမ်းမကြီး (ဓမ၊ ၉.၁.၀၄၈။) (ဓမ၊ ၃၃၉။)
- နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်မည့်သူကို ဘုရားရှင် မြင်တော်မူပုံ (ဓမ၊ ၉.၁.၀၉၅။) (ဓမ၊ ၃၅၇။)
- နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့် (ဓမ၊ ၉.၃.၂၇၅။) (ဓမ၊ ၈၄၀။)
- နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း မဟုတ်သော တရားများ (ဓမ၊ ၈.၁.၂၀၆။) (ဓမ၊ ၁၄၅။)
- နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားများ (ဓမ၊ ၈.၁.၂၀၇။) (ဓမ၊ ၁၄၅။)
- နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းအကျင့် (ဓမ၊ ၈.၂.၁၁၀။) (ဓမ၊ ၂၀၆။)
- နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းအကျင့် (ဓမ၊ ၈.၂.၁၃၉-၈.၂.၁၄၃။) (ဓမ၊ ၂၁၈-၂၁၉။)
- နောက်အပိုင်းကို ခွဲ၍ ဖြစ်သော မိစ္ဆာအယူ (ဓမ၊ ၈.၃.၁၆၀-၈.၃.၁၆၁။) (ဓမ၊ ၂၈၅။)
- နွားကျင့်ကျင့်သူ ရောက်မည့်ဘဝ (ဓမ၊ ၉.၂.၀၆၅။) (ဓမ၊ ၅၀၁။)
- နွားအကျင့်ရှိသော ကောလိယ၏သား ပုဏ္ဏ သရဏာပုံ တည်ခန်း (ဓမ၊ ၉.၂.၀၆၈။) (ဓမ၊ ၅၀၄။)
- နွားအုပ်ကို စောင့်ထိန်းရန်၊ တိုးပွားအောင်ပြုရန် မစွမ်းနိုင်သော နွားကျောင်းသား၏ အင်္ဂါ (၁၁)ပါး (ဓမ၊ ၉.၁.၂၃၈။) (ဓမ၊ ၄၂၈။)
- နွားကျောင်းသားသည် ကောက်ပင်ကို နွားစားခြင်း၏ အမြစ်ကို မြင်သကဲ့သို့ ဘုရားရှင်သည် အကုသိုလ်၏

- အပြစ်ကို မြင်တော်မူပုံ (ဓမ၊ ၉.၁.၁၃၄။) (ဓမ၊ ၃၇၅။)
- နွားကျောင်းသားနှင့် တူသော သမဏဗြာဟ္မဏများ (ဓမ၊ ၉.၁.၂၄၀။) (ဓမ၊ ၄၃၀။)
- နွားနှင့် တူသော အရိယာများ (ဓမ၊ ၉.၁.၂၄၂။) (ဓမ၊ ၄၃၁။)
- နွယ်ချို စတင် ဖြစ်ပေါ်လာရာ အခါ (ဓမ၊ ၈.၃.၀၉၁။) (ဓမ၊ ၂၆၈။)
- နုလုံးမသွင်းသင့်ဘဲ နုလုံးသွင်းသော တရားများ (ဓမ၊ ၉.၁.၀၈၉။) (ဓမ၊ ၃၂၀။)
- နုလုံးမသွင်းသင့်သဖြင့် နုလုံးမသွင်းသော တရားများ (ဓမ၊ ၉.၁.၀၁၁။) (ဓမ၊ ၃၂၁။)
- နုလုံးမသွင်းသင့်သော တရားတို့ကို နုလုံးမသွင်းခြင်းကြောင့်၊ နုလုံးသွင်းသင့်သော တရားတို့ကို နုလုံးသွင်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော အကျိုးများ (ဓမ၊ ၉.၁.၀၁၁။) (ဓမ၊ ၃၂၁။)
- နုလုံးမသွင်းသင့်သော တရားတို့ကို နုလုံးသွင်းခြင်း၊ နုလုံးသွင်းသင့်သော တရားတို့ကို နုလုံးမသွင်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော အပြစ်များ (ဓမ၊ ၉.၁.၀၈၉။) (ဓမ၊ ၃၂၀။)
- နုလုံးသွင်းမှားသူနှင့် နုလုံးသွင်းမှန်သူတို့၏ ခြားနားချက် (ဓမ၊ ၉.၁.၀၈၇။) (ဓမ၊ ၃၂၀။)
- နုလုံးသွင်းသင့်လျက် နုလုံးမသွင်းသော တရားများ (ဓမ၊ ၉.၁.၀၈၉။) (ဓမ၊ ၃၂၀။)
- နုလုံးသွင်းသင့်သဖြင့် နုလုံးသွင်းသော တရားများ (ဓမ၊ ၉.၁.၀၁၁။) (ဓမ၊ ၃၂၁။)
- နှုတ်ဖြင့် တရားမှု၊ မျှတမှုကို ပြောဆိုခြင်း (၄)မျိုး (ဓမ၊ ၉.၁.၂၈၇။) (ဓမ၊ ၄၅၄။)
- နှုတ်ဖြင့် မတရားမှု၊ မမျှတမှုကို ပြောဆိုခြင်း (၄)မျိုး (ဓမ၊ ၉.၁.၂၆၈။) (ဓမ၊ ၄၅၃။)
- နှုတ်အကျင့် (၂)မျိုး (ဓမ၊ ၈.၂.၁၄၄။) (ဓမ၊ ၂၁၉။)
- နှုတ်အကျင့် ပဋိပဒါကို သိတော်မူ၊ ဟောတော်မူရာ၌ ဘုရားရှင်ထက် သာလွန်သူ မရှိကြောင်း (ဓမ၊ ၈.၃.၁၂၀။) (ဓမ၊ ၂၆၉။)
- နှိုင်းမျှန်ခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်သော တရား (ဓမ၊ ၉.၂.၃၅၂။) (ဓမ၊ ၆၇၀။)
- ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် မခက်ခဲကြောင်း အရှင်အာနန္ဒက မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားခန်း (ဓမ၊ ၈.၂.၀၁၀။) (ဓမ၊ ၁၇၃။)
- ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်၌ ကျွမ်းကျင်သော ရဟန်း (ဓမ၊ ၉.၃.၀၆၈။) (ဓမ၊ ၇၃၅။)
- ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဝေဒနာကြောင့် တဏှာ ဖြစ်ပုံ အကျယ် (ဓမ၊ ၈.၂.၀၁၈-၈.၂.၀၂၇။) (ဓမ၊ ၁၇၆-၁၇၇။)
- ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော် (ဓမ၊ ၈.၂.၀၁၀-၈.၂.၀၃၁။) (ဓမ၊ ၁၇၃-၁၇၉။)
- ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ပဋိလုံ (ဓမ၊ ၉.၁.၂၇၇။) (ဓမ၊ ၄၄၅။)
- ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သည် ခက်ခဲကြောင်း (ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို မသိ၍ သတ္တဝါများ သံသရာမှ မလွတ်မြောက်ကြကြောင်း။) (ဓမ၊ ၈.၂.၀၁၀။) (ဓမ၊ ၁၇၃။)
- ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အနုလုံ (ဓမ၊ ၉.၁.၂၇၆။) (ဓမ၊ ၄၄၅။)
- ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ကန်းသောသူက အရောင်ကို ပယ်သကဲ့သို့ ကိုယ်မသိသော အကြောင်းအရာကို မပယ်သင့်ကြောင်း (ဓမ၊ ၉.၂.၃၇၄။) (ဓမ၊ ၆၈၄။)

- ပထဝီဓာတ် ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၂၀။) (စမ၊ ၈၁၂။)
- ပရိတ္တိဇ္ဇာတိနိကာယသုတ်နှင့် ဥပမာ (စပါ ၉.၂.၂၁၃။) (စမ၊ ၅၉၀။)
- ပရိမက္ခလလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၇၇။) (စမ၊ ၂၉၃။)
- ပရိယာယ်အားဖြင့် ဟောထားသော တရားတော်များကို သဘောတူခြင်း၊ မတူခြင်းတို့၏ အကျိုး အမြစ်များ (စပါ ၉.၂.၀၇၅။) (စမ၊ ၅၀၈။)
- ပရိသတ် (၈)မျိုး (စပါ ၉.၁.၀၉၂။) (စမ၊ ၃၅၇။)
- ပရိဒေဝ ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၀၆၇။) (စမ၊ ၃၄၇။)
- ပရိဒေဝ ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၃၇။) (စမ၊ ၈၁၆။)
- ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးက ဘုရားရှင်၏ အနတ္တဓရာ ပုရိသဒမ္မသာရထိဂုဏ်တော်ကို ချီးမွမ်းခန်း (စပါ ၉.၂.၂၈၅။) (စမ၊ ၆၂၉။)
- ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ခံတွင်းဖြင့် စုပ်ခြင်း (စပါ ၉.၂.၂၉၄။) (စမ၊ ၆၃၇။)
- ပဟူတဇိဝုတ္တာလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၈၄။) (စမ၊ ၂၉၆။)
- ပါနိနဝံသ တောအုပ်သို့ ဘုရားရှင် ကြွတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၃.၁၃၃။) (စမ၊ ၇၇၁။)
- ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ (စပါ ၈.၂.၁၄၅။) (စမ၊ ၂၂၀။)
- ပါထိကပုတ္တ တက္ကတွန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဘုရားရှင် တန်ခိုးပြတော်မူပုံ (စပါ ၇.၁.၈၂-၁၀၁။) (စမ၊ ၀၇၈-၀၈၃။)
- ပါဒတာလစက္ကတာလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၆၈။) (စမ၊ ၂၈၉။)
- ပါရမီဆယ်ပါးကို သုမေဓာရသေ့ ဆင်ခြင်ခန်း (စပါ ၃.၁၁၅-၃.၁၃၈။) (စမ၊ ၀၁၂-၀၁၃။)
- ပါသာဒိကသုတ္တန်-ဟု ခေါ်ခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၈.၃.၁၆၃။) (စမ၊ ၂၈၆။)
- ပစ္စည်းအလှူတို့တွင် အမြတ်ဆုံးအလှူ (စပါ ၉.၃.၂၄၆။) (စမ၊ ၈၂၁။)
- ပစ္စည်းလေးပါး စွင့်မြဲတော်မူခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၈.၃.၁၄၈။) (စမ၊ ၂၇၉။)
- ပစ္စည်းလေးပါး ထောက်ပံ့သော ဒကာ ဒကာမများ အကျိုးများအောင် ကျင့်နည်း (စပါ ၉.၁.၂၇၉။) (စမ၊ ၄၄၇။)
- ပစ္စည်းလေးပါး ထောက်ပံ့သော ဒကာ ဒကာမများ အကျိုးများအောင် ကျင့်နည်း (စပါ ၉.၁.၂၈၁။) (စမ၊ ၄၄၉။)
- ပစ္စုပ္ပန်၌ ချမ်းသာ၍ နောင်အခါ၌ ဆင်းရဲကျိုးရှိသည့် တရားဆောက်တည်ခြင်း (စပါ ၉.၁.၃၀၄။) (စမ၊ ၄၆၁။)
- ပစ္စုပ္ပန်၌ ချမ်းသာ၍ နောင်အခါ၌ ဆင်းရဲကျိုးရှိသည့် တရားဆောက်တည်ခြင်း (စပါ ၉.၁.၂၉၄။) (စမ၊ ၄၅၇။)
- ပစ္စုပ္ပန်၌ ဆင်းရဲ၍ နောင်အခါ၌ ချမ်းသာကျိုးရှိသည့် တရားဆောက်တည်ခြင်း (စပါ ၉.၁.၃၀၅။) (စမ၊ ၄၆၁။)
- ပစ္စုပ္ပန်၌ ဆင်းရဲ၍ နောင်အခါ၌ ချမ်းသာကျိုးရှိသည့် တရားဆောက်တည်ခြင်း (စပါ ၉.၁.၂၉၆။) (စမ၊ ၄၅၈။)
- ပစ္စုပ္ပန်၌လည်း ချမ်းသာ နောင်အခါ၌လည်း ချမ်းသာကျိုးရှိသည့် တရားဆောက်တည်ခြင်း (စပါ ၉.၁.၂၉၇။) (စမ၊ ၄၅၈။)

- ပစ္စုပ္ပန်လည်း ချမ်းသာ နောင်အခါ၌လည်း ချမ်းသာကျိုးရှိသည် တရားဆောက်တည်ခြင်း (စပါ ၉.၁.၃၀၆။) (စပါ ၄၆၂။)
- ပစ္စုပ္ပန်လည်း ချမ်းသာ နောင်အခါ၌လည်း ချမ်းသာကျိုးရှိသော တရားဆောက်တည်ခြင်း တန်ဆောင်မုန်းလမှာ သာသော နေ့နှင့်တူပုံ (စပါ ၉.၁.၃၀၈။) (စပါ ၄၆၂။)
- ပစ္စုပ္ပန်လည်း ဆင်းရဲ နောင်အခါ၌လည်း ဆင်းရဲကျိုးရှိသည် တရားဆောက်တည်ခြင်း (စပါ ၉.၁.၂၉၅။) (စပါ ၄၅၈။)
- ပစ္စုပ္ပန်လည်း ဆင်းရဲ၍ နောင်အခါ၌လည်း ဆင်းရဲကျိုးရှိသည် တရားဆောက်တည်ခြင်း (စပါ ၉.၁.၃၀၃။) (စပါ ၄၆၁။)
- ပစ္စုပ္ပန်တရားတို့၌ တွန့်တိုပုံ (စပါ ၉.၃.၁၆၂။) (စပါ ၇၈၆။)
- ပစ္စုပ္ပန်တရားတို့၌ တွန့်တိုပုံ (စပါ ၉.၃.၁၆၇။) (စပါ ၇၈၈။)
- ပစ္စုပ္ပန်တရားတို့၌ မတွန့်တိုပုံ (စပါ ၉.၃.၁၆၂။) (စပါ ၇၈၆။)
- ပစ္စုပ္ပန်တရားတို့၌ မတွန့်တိုပုံ (စပါ ၉.၃.၁၆၇။) (စပါ ၇၈၈။)
- ပစ္စေကဌဒ္ဒိတို့၏ အမည်များ (စပါ ၉.၃.၀၇၅။) (စပါ ၇၃၇။)
- ပဉ္စဝဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဘုရားရှင်အား မယုံကြည်ကြသေးခြင်း (စပါ ၉.၁.၂၀၇။) (စပါ ၄၁၀။)
- ပဉ္စဝဂ္ဂိရဟန်းတို့အား တရားဦးဟောရန် ကြံစည်တော်မူခြင်း (စပါ ၉.၁.၂၀၅။) (စပါ ၄၀၉။)
- ပဉ္စဝဂ္ဂိရဟန်းများ ရဟန္တာဖြစ်ကြခြင်း (စပါ ၉.၁.၂၀၇။) (စပါ ၄၁၀။)
- ပဉ္စသီခနတ်သား၏ သီချင်းဂါထာများ (စပါ ၈.၂.၁၂၉။) (စပါ ၂၁၄။)
- ပညာ ဟူသည် (စပါ ၈.၁.၁၁၀။) (စပါ ၁၁၇။)
- ပညာကို မမေ့သင့်ပုံ (စပါ ၉.၃.၂၁၉။) (စပါ ၈၁၂။)
- ပညာမဲ့ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော အကျင့် (စပါ ၉.၃.၁၇၆။) (စပါ ၇၉၂။)
- ပညာမဲ့သူတို့၏ တရား (စပါ ၉.၁.၁၆၆။) (စပါ ၃၉၄။)
- ပညာရှိ ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၁၇၃) (၄၅။) (စပါ ၃၉၈။)
- ပညာရှိတို့၏ အမြတ် ကြီးမားပုံ (စပါ ၉.၃.၁၅၁။) (စပါ ၇၇၈။)
- ပညာရှိများ တမလွန်ဘဝမှာ ခံစားရမည့် ချမ်းသာ (စပါ ၉.၃.၁၄၉။) (စပါ ၇၇၇။)
- ပညာရှိများ မျက်မှောက် ခံစားရသော ချမ်းသာများ (စပါ ၉.၃.၁၄၇-၉.၃.၁၄၉။) (စပါ ၇၇၆-၇၇၇။)
- ပညာရှိများ ရောက်ရှိမည့် အမျိုး (စပါ ၉.၃.၁၅၁။) (စပါ ၇၇၈။)
- ပညာရှိလက္ခဏာ (၃)ပါး (စပါ ၉.၃.၁၄၇။) (စပါ ၇၇၆။)
- ပညာရှိသော ရဟန်း (စပါ ၉.၃.၀၆၇။) (စပါ ၇၃၄။)
- ပညာဝိမုတ္တပုဂ္ဂိုလ် ဟူသည် (စပါ ၉.၂.၁၅၅။) (စပါ ၅၅၆။)

- ပညာဝိမုတ္တရဟန်း (စပါ ၉.၂.၁၁၃။) (စမ၊ ၅၃၂။)
- ပညာကြီးခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော အကျင့် (စပါ ၉.၃.၁၇၆။) (စမ၊ ၇၉၂။)
- ပတ္တမြားရတနာအကြောင်း (စပါ ၈.၂.၀၃၉။) (စမ၊ ၁၈၂။)
- ပုတ္တုသာတီ အမျိုးကောင်းသားသည် ဘုရားရှင်ကို တွေ့သော်လည်း ဘုရားရှင်မှန်း မသိခြင်း (စပါ ၉.၃.၂၁၃။) (စမ၊ ၈၁၀။)
- ပုတ္တုသာတီ အဝိဟာဘုံ၌ ဖြစ်ခြင်း (စပါ ၉.၃.၂၃၅။) (စမ၊ ၈၁၅။)
- ပုတ္တုသာတီ နွားငှက်ရံ၍ ကွယ်လွန်ခြင်း (စပါ ၉.၃.၂၃၅။) (စမ၊ ၈၁၅။)
- ပုတ္တုသာတီသည် တရားနာပြီးမှ ဘုရားမှန်း သိခြင်း (စပါ ၉.၃.၂၃၅။) (စမ၊ ၈၁၅။)
- ပုဂ္ဂလိကအလှူ တစ်ဆယ့်လေးမျိုး၏ အကျိုးများ (စပါ ၉.၃.၂၄၃။) (စမ၊ ၈၂၀။)
- ပုဂ္ဂိုလ် (၄)မျိုး (စပါ ၉.၁.၁၂၄။) (စမ၊ ၃၇၀။)
- ပုဂ္ဂိုလ် (၄)မျိုး (စပါ ၉.၂.၀၀၄။) (စမ၊ ၄၇၈။)
- ပုဂ္ဂိုလ် (၄)မျိုး (စပါ ၉.၂.၀၈၇။) (စမ၊ ၅၁၄။)
- ပုဂ္ဂိုလ် (၄)မျိုး (စပါ ၉.၃.၁၈၀။) (စမ၊ ၇၉၄။)
- ပုဂ္ဂိုလ် (၄)ယောက် (စပါ ၉.၂.၁၃၀။) (စမ၊ ၅၄၃။)
- ပုဂ္ဂိုလ်သတ်မှတ်ခြင်းကို သိတော်မူ ဟောတော်မူရာ၌ ဘုရားရှင်ထက် သာလွန်သူ မရှိကြောင်း (စပါ ၈.၃.၁၁၇။) (စမ၊ ၂၆၉။)
- ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုး၏ ကံကို အသေးစိတ် ဟောပြောတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၃.၁၈၃။) (စမ၊ ၇၉၇။)
- ပုဇွန်လုံး၏ ခြေချောင်းလက်ချောင်း အမျိုးစံရသကဲ့သို့ သစ္စကအယူဝါဒ ချေဖျက်စံရခြင်း (စပါ ၉.၁.၂၄၉။) (စမ၊ ၄၃၄။)
- ပုဏ္ဏား ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၁၇၃) (၄-၅။) (စမ၊ ၃၉၈။)
- ပုဏ္ဏားတို့ သတ်မှတ်သော လုပ်ကျွေးခြင်း (၄)မျိုး (စပါ ၉.၂.၃၅၄။) (စမ၊ ၆၇၃။)
- ပုဏ္ဏားတို့၏ လက်ဦးဆရာ (စပါ ၉.၂.၃၅၅။) (စမ၊ ၆၆၈။)
- ပုဏ္ဏားတို့၏ လက်ဦးဆရာများ (စပါ ၉.၂.၃၇၃။) (စမ၊ ၆၈၃။)
- ပုဏ္ဏားတို့သည် ဗြဟ္မာ၏ ခံတွင်းမှ ဖွားသူများ မဟုတ်ကြောင်း (စပါ ၉.၂.၃၂၉။) (စမ၊ ၆၅၉။)
- ပုဏ္ဏားတို့သည် ဗြဟ္မာ၏ ခံတွင်းမှ မွေးဖွားသူများ မဟုတ်ကြကြောင်း (စပါ ၈.၃.၀၇၈-၈.၃.၀၈၁။) (စမ၊ ၂၅၆-၂၅၇။)
- ပုဏ္ဏားတို့သည် ကောင်းမှုကို မြဲခြင်းငှာ ပညတ် ပြောဆိုသော တရားငါးပါးတို့မှာ မေတ္တာစိတ်၏ အခြံအရံသာ ဖြစ်ကြကြောင်း (စပါ ၉.၂.၃၇၇။) (စမ၊ ၆၈၆။)
- ပုဏ္ဏားတို့သည် ကောင်းမှုကို မြဲခြင်းငှာ သတ်မှတ်ထားသော ငါးပါးသော တရားတို့ကို ရဟန်းတို့၌ များစွာ တွေ့မြင်ရကြောင်း (စပါ ၉.၂.၃၇၇။) (စမ၊ ၆၈၆။)

- ပုဏ္ဏားတို့သည် ကောင်းမှုပြုခြင်းငှာ ဆယ်ပါးသော တရားတို့ကို ပညတ်ရာ၌ အစဉ်သနားခြင်း သဘောရှိမှီ ကျွန်နေသေးပုံ (ဓမ၊ ဇ.၂.၃၇၇။) (ဓမ၊ ၆၈၆။)
- ပုဏ္ဏားတို့သည် ကောင်းမှုပြုခြင်းငှာ သတ်မှတ်ထားသော ငါးပါးသော တရားတို့မှာ မေတ္တာစိတ်၏ အခြံအရံသာ (ဓမ၊ ဇ.၂.၃၈၀။) (ဓမ၊ ၆၈၈။)
- ပုဏ္ဏားမျိုးရသေ့ (၇)ယောက်တို့ဝတ္ထု (ဓမ၊ ဇ.၂.၃၈၈။) (ဓမ၊ ၆၆၃။)
- ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ မြတ်သည် မဟုတ်ကြောင်း (ဓမ၊ ဇ.၂.၃၃၀-ဇ.၂.၃၃၉။) (ဓမ၊ ၆၆၀-၆၆၃။)
- ပုထုဇဉ်၏ အစွမ်းအားဖြင့် ဘုံအပိုင်းအခြား (ဓမ၊ ဇ.၁.၀၀၂။) (ဓမ၊ ၃၁၇။)
- ပုထုဇဉ်၏ အမြင် (ဓမ၊ ဇ.၁.၁၆၃။) (ဓမ၊ ၃၉၃။)
- ပုထုဇဉ်၏ အားနည်းချက် (ဓမ၊ ဇ.၁.၂၉၉။) (ဓမ၊ ၄၅၉။)
- ပုထုဇဉ်သုခ (ဓမ၊ ဇ.၂.၁၃၁။) (ဓမ၊ ၅၄၃။)
- ပေါဠပါဒပရိဝီရိ ဥပါသကာအဖြစ် လျှောက်ထားခြင်း (ဓမ၊ ဓ.၁.၂၂၁။) (ဓမ၊ ၁၅၀။)
- ပေါတလိပုတ္တပရိဝီရိ၏ အမေးကို အရှင်သမိဒ္ဓိ မဖြေကြားတတ်ခြင်း (ဓမ၊ ဇ.၃.၁၇၈။) (ဓမ၊ ၇၉၃။)
- ပေါတလိယသျှကြွယ် သရဏာပုံ ဆောက်တည်ခန်း (ဓမ၊ ဇ.၂.၀၃၇။) (ဓမ၊ ၄၈၈။)
- ပုဗ္ဗေနိဝါသာနဿတိဉာဏ်ကို သိတော်မူ၊ ဟောတော်မူရာ၌ ဘုရားရှင်ထက် သာလွန်သူ မရှိကြောင်း (ဓမ၊ ဓ.၃.၁၂၄။) (ဓမ၊ ၂၆၃။)
- ပုဗ္ဗေနိဝါသာနဿတိအဘိညာဉ် စသည်ကို ရပုံ (ဓမ၊ ဇ.၃.၀၀၇။) (ဓမ၊ ၆၉၉။)
- ပုဗ္ဗေနိဝါသာနဿတိအဘိညာဉ်နှင့် ဥပမာ (ဓမ၊ ဇ.၂.၂၁၄။) (ဓမ၊ ၅၉၀။)
- ပုဗ္ဗေနိဝါသနှင့် စပ်သော တရားစကားတော်အကျဉ်း (ဓမ၊ ဓ.၂.၀၀၄။) (ဓမ၊ ၁၆၉။)
- ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏား အခြံအရံ ပရိသတ်နှင့် တကွ ဥပါသကာအဖြစ် လျှောက်ထားခန်း (ဓမ၊ ဓ.၁.၀၉၂။) (ဓမ၊ ၁၁၀။)
- ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏား သောတာပန် ဖြစ်ခြင်း (ဓမ၊ ဓ.၁.၀၉၁။) (ဓမ၊ ၁၀၉။)
- ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားက အဗ္ဗဠလုလင်ကို လှိုမ့်ကန်ခြင်း (ဓမ၊ ဓ.၁.၀၈၅။) (ဓမ၊ ၁၀၈။)
- ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားက သူ၏ တပည့် အဗ္ဗဠလုလင်အား သည်းခံတော်မူရန် တောင်းပန်ပုံနှင့် ဘုရားရှင်က သည်းခံတော်မူပုံ (ဓမ၊ ဓ.၁.၀၈၇။) (ဓမ၊ ၁၀၉။)
- ပျက်စီးခြင်း (၄)ပါး (ဓမ၊ ဇ.၂.၂၆၀။) (ဓမ၊ ၆၁၆။)
- ပျင်းရိခြင်း၏ အပြစ် (၆)ပါး (ဓမ၊ ဓ.၃.၁၉၈။) (ဓမ၊ ၃၀၀။)
- ပြာဠိဟာ (၃)ပါး (ဓမ၊ ဓ.၁.၂၂၅-ဓ.၁.၂၂၈။) (ဓမ၊ ၁၅၁-၁၅၃။)
- ပြာမူငရဲ (ဓမ၊ ဇ.၃.၁၅၆။) (ဓမ၊ ၇၈၀။)
- မြင်ပအာရုံမှာ မပျံ့လွင့်သော စိတ်-ဟူသည် (ဓမ၊ ဇ.၃.၁၉၆။) (ဓမ၊ ၈၀၄။)
- မြင်ပအာရုံသို့ ပျံ့လွင့်သော စိတ်-ဟူသည် (ဓမ၊ ဇ.၃.၁၉၅။) (ဓမ၊ ၈၀၄။)

- မြစ်မှားမှုကြောင့် တန်ပြန် သက်ရောက်ပုံ (စပါ ၉.၂.၃၃၈) (စမ၊ ၆၆၃။)
- ပြည်စုံသော၊ မြတ်သော အကျင့် ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၉.၂.၁၆၇။) (စမ၊ ၅၆၇။)
- ဗြိတ္တာဘုံသည် အရိပ်ကျသော သစ်ပင်နှင့် တူပုံ (စပါ ၉.၁.၀၉၅။) (စမ၊ ၃၅၇။)
- ဗြိတ္တာဘုံသို့ ရောက်မည့်သူကို ဘုရားရှင် မြင်တော်မူပုံ (စပါ ၉.၁.၀၉၅။) (စမ၊ ၃၅၇။)
- ဗွေလမ်းသဘင် ကြည့်ရှုခြင်း၏ အပြစ် (၆)ပါး (စပါ ၈.၃.၁၉၅။) (စမ၊ ၃၀၀။)
- ဗား ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၀၇၃) (၉။) (စမ၊ ၃၉၈။)
- ဗဿ ခြောက်ပါး-ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၇၃။) (စမ၊ ၈၃၉။)
- ဗဿာယတန (၆)ပါး (စပါ ၉.၃.၂၁၆။) (စမ၊ ၈၁၁။)
- ဗုဿတိဝိဖုရားကြီး၏ သိကြားမိဖုရားဘဝ (စပါ ၄.၁.၀၆၆-၄.၁.၀၇၁။) (စမ၊ ၀၂၁။)
- ဗောဓိဥပမာရှိသော တရား (စပါ ၉.၁.၁၆၂။) (စမ၊ ၃၉၂။)
- ဇိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်း (စပါ ၉.၂.၃၅၁။) (စမ၊ ၆၇၀။)
- ဇိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူးပြုသော တရား (စပါ ၉.၂.၃၅၂။) (စမ၊ ၆၇၀။)
- ဖြည်းဖြည်း ပြောသင့်၏-ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၀၉။) (စမ၊ ၈၀၈။)
- ဖြူစင်၍ ဖြူစင်သော အကျိုးရှိသော ကံ ဟူသည် (စပါ ၉.၂.၀၆၇။) (စမ၊ ၅၀၂။)
- ဖြောင့်မတ်သူအား ရဟန္တာဖြစ်အောင် ဟောနိုင်ကြောင်း ဘုရားရှင် မိန့်တော်မူခြင်း (စပါ ၉.၂.၂၃၇။) (စမ၊ ၆၀၂။)
- ဗကဋ္ဌဟူ၍ ယုတ်ညံ့သော အယူ (စပါ ၉.၁.၃၂၃။) (စမ၊ ၄၆၈။)
- ဗကဋ္ဌဟူ၍ ချွတ်ခန်း (စပါ ၉.၁.၃၂၆။) (စမ၊ ၄၆၉။)
- ဗကဋ္ဌဟူ၍ တန်ခိုးကြီးပုံ (စပါ ၉.၁.၃၂၅။) (စမ၊ ၄၆၉။)
- ဗကဋ္ဌဟူ၍ ဘုရားရှင် တန်ခိုးပြတော်မူပုံ (စပါ ၇.၀၂၈-၇.၀၂၉။) (စမ၊ ၀၇၂။)
- ဗဟာတက ဒေသနာ (စပါ ၉.၃.၀၇၄။) (စမ၊ ၇၃၆။)
- ဗာဇီပုဏ္ဏားကြီးတပည့်တို့က စိတ်ဖြင့် မေး၍ ဘုရားရှင်က နှုတ်ဖြင့် ဖြေတော်မူခြင်း (စပါ ၇.၀၄၀-၇.၀၆၂။) (စမ၊ ၀၇၄-၀၇၅။)
- ဗာဇီပုဏ္ဏားကြီးတပည့်တို့အား ဘုရားရှင် တန်ခိုးပြတော်မူပုံ (စပါ ၇.၀၄၀-၇.၀၆၂။) (စမ၊ ၀၇၄-၀၇၅။)
- ဗဟိရာယတနခြောက်ပါးနှင့် ဝိညာဏ်ခြောက်ပါး မမြဲပုံ (စပါ ၉.၃.၂၆၂။) (စမ၊ ၈၃၄။)
- ဗေဒင်သုံးပုံမှာ တောနက်ကြီးများနှင့် တူကြောင်း (စပါ ၈.၁.၂၇၀။) (စမ၊ ၁၆၃။)
- ဗေဒိမင်းသား၏ ထူးခြားစွာ သရဏဂုံ ဆောက်တည်ခြင်းများ (စပါ ၉.၂.၂၈၀။) (စမ၊ ၆၂၆။)
- ဇိုလ် (၅)ပါး (စပါ ၉.၂.၂၀၄။) (စမ၊ ၅၈၇။)
- ဗုဒ္ဓ၏ ဝါဒနှင့် အခြားဝါဒတို့ ကွာခြားပုံ (စပါ ၉.၂.၀၆၁။) (စမ၊ ၄၉၈။)

- ဗုဒ္ဓဂုဏ်ရည် (စပါ ၃.၁၀၈-၃.၁၁၄) (စမ၊ ၀၁၁)
- ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် တစ်ခြားဘာသာတို့၏ ထူးခြားချက် (စပါ ၉.၁.၀၈၃-၉.၁.၀၈၆) (စမ၊ ၃၅၃-၃၅၄)
- ဗုဒ္ဓမည်တော်မူပုံ (စပါ ၉.၂.၃၂၆) (စမ၊ ၆၅၆)
- ဗုဒ္ဓ ဟူသည် (စပါ ၉.၂.၃၂၁) (စမ၊ ၆၅၂)
- ဇောဇ္ဈင် (၇)ပါး (စပါ ၉.၃.၂၆၆) (စမ၊ ၈၃၅)
- ဇောဇ္ဈင် (၇)ပါး (စပါ ၉.၂.၂၀၄) (စမ၊ ၅၈၇)
- ဇောဇ္ဈင် ခုနစ်ပါးကို ဆင်ခြင်ပုံ (စပါ ၉.၁.၀၆၀) (စမ၊ ၃၄၆)
- ဇောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးကို ပွားများလျှင် နိဗ္ဗာန်ကို ရနိုင်ပုံ (စပါ ၉.၃.၀၉၁) (စမ၊ ၇၄၇)
- ဇောဇ္ဈင်တရားတို့ကို သိတော်မူ၊ ဟောတော်မူရာ၌ ဘုရားရှင်ထက် သာလွန်သူ မရှိကြောင်း (စပါ ၈.၃.၁၁၈) (စမ၊ ၂၆၉)
- ဗျာဓိသဘောရှိသော အရာ (စပါ ၉.၁.၁၉၅) (စမ၊ ၄၀၈)
- ဗြဟ္မဇာလသုတ်၏ အခြားအမည်များ (စပါ ၈.၁.၀၁၃) (စမ၊ ၀၉၁)
- ဗြဟ္မနိမန္နိကသုတ္တန် မည်ခြင်းအကြောင်း (စပါ ၉.၁.၃၂၇) (စမ၊ ၄၇၀)
- ဗြဟ္မာ ထင်ရှားပေါ်လာခြင်း၏ ရှေ့ပြေးနိမိတ် (စပါ ၈.၂.၀၆၉) (စမ၊ ၁၉၁)
- ဗြဟ္မာ ဟူသည် (စပါ ၉.၂.၃၆၈) (စမ၊ ၆၈၀)
- ဗြဟ္မာ (စပါ ၉.၂.၃၆၈) (စမ၊ ၆၈၀)
- ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်များ (စပါ ၉.၂.၃၇၈) (စမ၊ ၆၈၇)
- ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်းလမ်း (စပါ ၈.၁.၂၇၄-၈.၁.၂၇၅) (စမ၊ ၁၆၄-၁၆၅)
- ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်းအကျင့် (စပါ ၈.၂.၁၀၀) (စမ၊ ၂၀၂)
- ဗြဟ္မာ၏ ပကတိအဆင်းကို နတ်တို့ မမြင်နိုင်ကြောင်း (စပါ ၈.၂.၀၇၀) (စမ၊ ၁၉၁)
- ဗြဟ္မာတို့သည် ရှိပါကုန်သလော (စပါ ၉.၂.၃၁၀) (စမ၊ ၆၄၄)
- ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏား မတွေ့မြင်သော ဘုရားရှင်၏ လက္ခဏာတော် (၂)ပါး (စပါ ၉.၂.၃၁၈) (စမ၊ ၆၅၁)
- ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏား သောတာပန်ဖြစ်စန့် (စပါ ၉.၂.၃၂၂) (စမ၊ ၆၅၂)
- ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောဂျီဗျာဒိတ် လက္ခဏာတို့ကို ကြည့်ရှု ရှာဖွေခြင်း (စပါ ၉.၂.၃၁၈) (စမ၊ ၆၅၁)
- ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားခြေတော်တို့၌ ဦးတိုက်ကာ ခြေတော်တို့ကို ခံတွင်းမြင့်လည်း စုပ်ခြင်း (စပါ ၉.၂.၃၂၁) (စမ၊ ၆၅၂)
- ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် အနာဂါမ်ဖြစ်ကြောင်း ဘုရားရှင်က မိန့်ကြားတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၂.၃၂၂) (စမ၊ ၆၅၂)
- ဗြဟ္မာသံရှိသူ (စပါ ၈.၂.၀၇၀) (စမ၊ ၁၉၁)

- မြဟာသည် ယဇ်သန္ဓေအားဖြင့် ဤလူ့ပြည်သို့ လာရောက်ကြပါကုန်သေးသလော (စပါ ၉.၂.၃၁၀။) (စမ၊ ၆၄၄။)
- မြဟူရုက္ခတာလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၆၉။) (စမ၊ ၂၈၉။)
- မြဟူသရတာလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၈၄။) (စမ၊ ၂၉၆။)
- မြဟူက ဖြစ်ပုံ (စပါ ၉.၁.၂၈၀။) (စမ၊ ၄၄၇။)
- မြဟူက ဟူသည် (စပါ ၈.၃.၀၉၉။) (စမ၊ ၂၆၂။)
- မြဟူက ဟူသည် (စပါ ၉.၂.၃၆၆။) (စမ၊ ၆၈၀။)
- မြဟူကမည်ခြင်း၏ အကြောင်းများ (စပါ ၉.၂.၃၆၇။) (စမ၊ ၆၈၀။)
- မြဟူက-ဟု သတ်မှတ်ရန် အနည်းဆုံး အင်္ဂါ (၂)ပါး (စပါ ၈.၁.၁၀၃-၈.၁.၁၀၄။) (စမ၊ ၁၁၅။)
- မြဟူပြည်သို့ ရောက်ကြောင်းလမ်းကို ပုဏ္ဏားတို့ ဟောပြောနိုင်သည်ဆိုသည်မှာ ယုတ္တိမရှိကြောင်း (စပါ ၈.၁.၂၅၄-၈.၁.၂၅၇။) (စမ၊ ၁၆၁။)
- ဘဝတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်း မရှိ-ဟူသော ဝါဒနှင့် ရှိ-ဟူသော ဝါဒ (စပါ ၉.၂.၀၈၆။) (စမ၊ ၅၁၃။)
- ဘာရုဒ္ဓါဇလင် (စပါ ၉.၂.၃၆၄။) (စမ၊ ၆၇၈။)
- ဘီလုံးငှက်ငယ် ဥဗမာ (စပါ ၉.၂.၁၂၆။) (စမ၊ ၅၄၀။)
- ဘီလုံးငှက်မသည်ပင် မိမိ၏ အသိုက်၌ အချုပ်အခြာအာဏာရှိကြောင်း (စပါ ၈.၁.၀၆၃။) (စမ၊ ၁၀၂။)
- ဘုရား ခုနစ်ဆူအား ရှိခိုးပုံ (စပါ ၈.၃.၂၂၂။) (စမ၊ ၃၀၈။)
- ဘုရားဂုဏ်တော် (၉)ပါး (စပါ ၈.၁.၀၁၈။) (စမ၊ ၀၉၃။)
- ဘုရားဂုဏ်တော် ၉ ပါး (စပါ ၆.၀၁၈။) (စမ၊ ၀၅၁။)
- ဘုရားဂုဏ်တော် ပွားများရကျိုး (စပါ ၆.၀၁၈။) (စမ၊ ၀၅၁။)
- ဘုရားဆုတောင်း ပြည့်ကြောင်း အင်္ဂါ (၅)ပါး (စပါ ၃.၀၅၉။) (စမ၊ ၀၀၈။)
- ဘုရား တရား သံဃာ၏ ဂုဏ်ကို ပြောသံကြားရာ၌ ပြုကျင့်ဖွယ် (စပါ ၈.၁.၀၀၆။) (စမ၊ ၀၉၀။)
- ဘုရား တရား သံဃာ၏ အပြစ်ကို ပြောသံကြားရာ၌ ပြုကျင့်ဖွယ် (စပါ ၈.၁.၀၀၅။) (စမ၊ ၀၉၀။)
- ဘုရားနှင့် တန်ဖိုးပြိုင်မည်-ဟု ပြောသော ပါထိကပုတ္တ သူ၏ ထိုစကားကို မရုပ်သိမ်းဘဲ ငါဘုရားထံ လာပါက သူ၏ ဦးခေါင်း ပြတ်ကျလိမ့်မည်-ဟု ဘုရားရှင် မိန့်ကြားတော်မူခြင်း (စပါ ၇.၀၈၃။) (စမ၊ ၀၇၈။)
- ဘုရား နှစ်ဆူ တစ်ပြိုင်နက် မပွင့်ကြောင်း (စပါ ၈.၂.၀၈၂။) (စမ၊ ၁၉၈။)
- ဘုရားပွင့်တော်မူသော အခါ နတ်ပြည်မှာ စည်ကားကြောင်း (စပါ ၈.၂.၁၃၃။) (စမ၊ ၂၁၆။)
- ဘုရား ဖြစ်တော်မူခြင်း (စပါ ၉.၁.၂၀၁။) (စမ၊ ၄၀၈။)
- ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း (စပါ ၅.၁၈-၅.၂၀။) (စမ၊ ၀၄၇။)
- ဘုရားဖြစ်မည့် နိမိတ်များ (စပါ ၃.၀၈၁-၃.၁၀၇။) (စမ၊ ၀၀၉-၀၁၁။)
- ဘုရား၊ ဘုရား-ဟူသော အသံမျှလည်း အလွန် ကြားရစ်ကြောင်း (စပါ ၉.၂.၃၂၅။) (စမ၊ ၆၅၅။)

- ဘုရားမဟုတ်သူ ဟောအပ်သော သာသနာ၏ အပြစ်များ (စပါ၊ ၈.၃.၁၃၃-၈.၃.၁၃၄)၊ (စမ၊ ၂၇၃)
- ဘုရားရှိတာ မင်္ဂလာ (စပါ၊ ၉.၂.၃၈၀)၊ (စမ၊ ၆၈၈)
- ဘုရားရှင်၏ ကိုယ်တော်မှာ ဘဝတကာ ပြတ်လျက် တည်နေတော်မူ၍ ပရိနိဗ္ဗာန်စံပါက နတ်လူတို့ ဖူးမြင်ကြရတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း (စပါ၊ ၈.၁.၀၁၂)၊ (စမ၊ ၀၉၁)
- ဘုရားရှင်၏ ကြည်ညိုဖွယ် နေ့စဉ် သီတင်းသုံးတော်မူပုံ (စပါ၊ ၆.၀၆၈)၊ (စမ၊ ၀၅၄)
- ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အရှင်ဥဒါယိက ဖော်ကျူးခြင်း (စပါ၊ ၉.၂.၁၂၄-၉.၂.၁၂၅)၊ (စမ၊ ၅၃၉)
- ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးများ (စပါ၊ ၉.၂.၃၂၇)၊ (စမ၊ ၆၅၇)
- ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များ (စပါ၊ ၈.၃.၁၂၇)၊ (စမ၊ ၂၇၀)
- ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များကို ဖော်ပြကာ ဘုရားဖူးသွားသင့်ကြောင်း သောကဒဏ္ဍ ပုဏ္ဏားက ပြောဆိုပုံ (စပါ၊ ၈.၁.၀၉၇)၊ (စမ၊ ၁၁၃)
- ဘုရားရှင်၏ စကားတော်ကို လိုက်နာကျင့်သုံးက အကျိုးများကြောင်း (စပါ၊ ၉.၁.၂၄၂)၊ (စမ၊ ၄၃၁)
- ဘုရားရှင်၏ စူဠသီလနှင့် ဂုဏ်တော်များစွာ (စပါ၊ ၆.၀၈-၆.၁၁)၊ (စမ၊ ၀၅၆-၀၅၇)
- ဘုရားရှင်၏ ဉာဏ်တော်မှာ ပြဿနာ၏ အခြေများ တစ်စုချင်း ထင်လာကြကြောင်း (စပါ၊ ၉.၂.၀၇၃)၊ (စမ၊ ၅၀၇)
- ဘုရားရှင်၏ (ဉာဏ်)စွယ်ဖြင့် ထိုးခြစ်ရာ (စပါ၊ ၉.၁.၂၁၉)၊ (စမ၊ ၄၁၆)
- ဘုရားရှင်၏ (ဉာဏ်)ဖြင့် ဖွတ်တိုက်ရာ (စပါ၊ ၉.၁.၂၁၉)၊ (စမ၊ ၄၁၆)
- ဘုရားရှင်၏ (ဉာဏ်)ခြေရာ (စပါ၊ ၉.၁.၂၁၉)၊ (စမ၊ ၄၁၆)
- ဘုရားရှင်၏ တပည့်ရဟန်းများသည် ရဟန်းပြုရခြင်း၏ အကျိုးတရားများကို အသီး အသီး ခံစားကြရကြောင်း (စပါ၊ ၈.၂.၁၁၁)၊ (စမ၊ ၂၀၆)
- ဘုရားရှင်၏ တပည့်သာဝကသည် အဆုံးအမကို လိုက်နာသူ၊ ညွှန်ကြားချက်ကို လိုက်နာသူ ဖြစ်ပုံ (စပါ၊ ၉.၁.၂၅၀)၊ (စမ၊ ၄၃၅)
- ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို နာရသူတိုင်း နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြပါသလော (စပါ၊ ၉.၃.၀၂၉)၊ (စမ၊ ၇၁၂)
- ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်များ (စပါ၊ ၇.၀၁၁-၇.၁၀၀)၊ (စမ၊ ၀၆၇-၀၈၃)
- ဘုရားရှင်၏ ပညာစွမ်းအား (စပါ၊ ၉.၁.၀၉၇)၊ (စမ၊ ၃၅၉)
- ဘုရားရှင်၏ မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သော ဂုဏ်တော် (ခ)ပါး (စပါ၊ ၈.၂.၀၈၀)၊ (စမ၊ ၁၉၆)
- ဘုရားရှင်၏ မဟာသီလနှင့် ဂုဏ်တော်များစွာ (စပါ၊ ၆.၂၂-၆.၂၈)၊ (စမ၊ ၀၅၉-၀၆၁)
- ဘုရားရှင်၏ မဇ္ဈိမသီလနှင့် ဂုဏ်တော်များစွာ (စပါ၊ ၆.၁၂-၆.၂၁)၊ (စမ၊ ၀၅၇-၀၅၉)
- ဘုရားရှင်၏ ရဲရင့်သော စကားတော်များ (စပါ၊ ၈.၁.၁၈၅-၈.၁.၁၈၆)၊ (စမ၊ ၁၃၇-၁၃၈)
- ဘုရားရှင်၏ လက္ခဏာတော်ကြီး ၃၂ ပါး (စပါ၊ ၆.၀၂-၆.၀၅)၊ (စမ၊ ၀၅၂)
- ဘုရားရှင်၏ ဝေသာရဇ္ဇဉာဏ်တော် လေးပါး (စပါ၊ ၆.၃၂)၊ (စမ၊ ၀၆၂)

- ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်၌ လူအသုံးအနှုန်း ခြံတံတောက်ပုံ (စပါ ၉.၂.၀၂၅-၉.၂.၀၂၇) (စမ၊ ၄၈၄-၄၈၅)
- ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်၌သာလျှင် ရဟန်းလေးမျိုး ရှိ၏ -ဟု ပြောနိုင်ခြင်း၏ အကြောင်းတရား (၄)ပါး (စပါ ၉.၁.၀၈၂) (စမ၊ ၃၅၅)
- ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်၌သာလျှင် ရဟန်းလေးမျိုး ရှိကြောင်း (စပါ ၉.၁.၀၈၁) (စမ၊ ၃၅၃)
- ဘုရားရှင်၏ သတ်မှတ်တော်မူချက် (စပါ ၉.၂.၁၀၄) (စမ၊ ၅၂၅)
- ဘုရားရှင်၏ သပ္ပယ်တော်မူပုံကို သေလပုဏ္ဏားက ချီးကျူးခြင်း (စပါ ၉.၂.၃၂၆) (စမ၊ ၆၅၆)
- ဘုရားရှင်၏ အံ့ဖွယ်ကို ရဟန်းများ ပြောကြားနေကြခြင်း (စပါ ၉.၃.၁၆၆) (စမ၊ ၇၆၃)
- ဘုရားရှင်၏ အံ့ဖွယ်ဂုဏ် (စပါ ၈.၃.၁၂၉) (စမ၊ ၂၇၁)
- ဘုရားရှင်၏ အစွမ်းအားဖြင့် ဘုံအပိုင်းအခြား (စပါ ၉.၁.၀၈၅) (စမ၊ ၃၁၉)
- ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမတော် (စပါ ၉.၁.၀၄၆) (စမ၊ ၃၃၇)
- ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမတော် (စပါ ၉.၁.၁၃၇) (စမ၊ ၃၇၇)
- ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမတော် (စပါ ၉.၃.၀၂၆) (စမ၊ ၇၀၈)
- ဘုရားရှင်၏ အယူ (စပါ ၉.၁.၁၂၈) (စမ၊ ၃၇၂)
- ဘုရားရှင်၏ အားတော် ၁၀ ပါး (စပါ ၆.၂၉-၆.၃၁) (စမ၊ ၀၆၁-၀၆၂)
- ဘုရားရှင်က ကောသလမင်းကြီးအား နောက်တော်မူခြင်း (စပါ ၉.၂.၃၀၄) (စမ၊ ၆၄၁)
- ဘုရားရှင်က ကျန်းမာကြပါစေ-ဟု မေတ္တာရှိ၍ သပ္ပဝါသာတို့ သားအမိ အံ့ဩဖွယ် ကျန်းမာကြခြင်း (စပါ ၇.၀၇၆) (စမ၊ ၀၇၆)
- ဘုရားရှင်က ဂတိဝါးမျိုး၌ ဖြစ်သူတို့ကို ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် မြင်တော်မူခြင်း (စပါ ၉.၃.၁၅၂) (စမ၊ ၇၇၉)
- ဘုရားရှင်က တရားဟောရန် ဆုံးဖြတ်တော်မူခြင်း (စပါ ၉.၁.၂၀၄) (စမ၊ ၄၀၉)
- ဘုရားရှင်က နဂါး၏ တန်ခိုးကို လွှမ်းမိုး၍ တန်ခိုးပြတော်မူခန်း (စပါ ၇.၀၂၂) (စမ၊ ၀၆၇)
- ဘုရားရှင်က ငြိမ်းချမ်းရေးတရား ဟောတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၃.၁၃၁) (စမ၊ ၇၇၁)
- ဘုရားရှင်က ဝေါက္ခရာသာတိပုဏ္ဏားအား အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကို ဟောတော်မူခြင်း (စပါ ၈.၁.၀၉၁) (စမ၊ ၁၀၉)
- ဘုရားရှင်က မိစ္ဆိသာရမင်းထက် သာလွန်၍ ချမ်းချမ်းသာသာ နေတော်မူရကြောင်း (စပါ ၉.၁.၁၁၄) (စမ၊ ၃၆၆)
- ဘုရားရှင်က ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားအား လက္ခဏာ (၂)ပါးကို ပြတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၂.၃၁၉) (စမ၊ ၆၅၁)
- ဘုရားရှင်က ဘုရားဖြစ်ကြောင်း မိန့်ကြားတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၂.၃၈၂) (စမ၊ ၆၉၀)
- ဘုရားရှင်က ဘုရားရှင်အားသာ ကြည်ညိုစေလို၍ ဘဂ္ဂဝဏရိပီဇကလည်း ကြည်ညိုကြောင်း (စပါ ၈.၃.၀၁၉) (စမ၊ ၂၃၇)
- ဘုရားရှင်က မိမိသည် ဘုရားဖြစ်ကြောင်း ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားအား မိန့်ကြားတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၂.၃၁၉) (စမ၊

(၆၅၁)

- ဘုရားရှင်က ဝိတ္တဒိဋ္ဌိ ခြောက်ဆယ့်နှစ်ပါးတို့ကိုသာမက ထို့ထက် ထူးသော တရားတို့ကိုပင် သိမြင်တော်မူကြောင်း (စပါ ၈.၁.၁၀၉-၈.၁.၁၁၁။) (စမ၊ ၀၉၁။)
- ဘုရားရှင်က သုံးကြိမ်တိုင်အောင် မေးပါလျက် မဖြေဆိုသူ၏ ဦးခေါင်းသည် ခုနစ်စိတ် ကွဲမည် ဖြစ်ကြောင်း (စပါ ၈.၁.၀၆၇။) (စမ၊ ၁၀၃။)
- ဘုရားရှင်က သုံးကြိမ်တိုင်အောင် မေးပါလျက် အဗ္ဗဋ္ဌလုလင်က မဖြေဆိုပါက အဗ္ဗဋ္ဌလုလင်၏ ဦးခေါင်းကို ခုနစ်စိတ် ခွဲရန် သိကြားမင်း ရောက်ရှိလာကြောင်း (စပါ ၈.၁.၀၆၈။) (စမ၊ ၁၀၃။)
- ဘုရားရှင်က အဗ္ဗဋ္ဌလုလင်အား မြင်နိုင်ခဲ့သော လက္ခဏာ နှစ်မျိုးကို ပြတော်မူခြင်း (စပါ ၈.၁.၀၈၁-၈.၁.၀၈၂။) (စမ၊ ၁၀၇-၁၀၈။)
- ဘုရားရှင်က ဥတ္တရလုလင်အား လက္ခဏာတော် (၂)ပါးကို ပြတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၂.၃၁၃။) (စမ၊ ၆၄၉)
- ဘုရားရှင်ကို ကိုးကွယ်ရကုဏ္ဍိ (စပါ ၈.၂.၁၁၃။) (စမ၊ ၂၀၇။)
- ဘုရားရှင်ကို စကြာဝတေးမင်း လုပ်ရန် သေလပုဏ္ဏားက လျှောက်ထားခြင်း (စပါ ၉.၂.၃၂၆။) (စမ၊ ၆၅၆။)
- ဘုရားရှင်ကို ပသေနဒီကာသလမင်းကြီးက အလေးအနက် အရိုအသေပြုခြင်း၏ အကြောင်းများ (စပါ ၉.၂.၂၉၄-၉.၂.၃၀၂။) (စမ၊ ၆၃၇-၆၄၀။)
- ဘုရားရှင်ကိုပင် ဆန်းစစ်၍ ကိုးကွယ်သင့်ကြောင်း (စပါ ၉.၁.၃၀၉-၉.၁.၃၁၁။) (စမ၊ ၄၆၃-၄၆၄။)
- ဘုရားရှင်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘုရားရှင်၏ တပည့်သားကိုလည်းကောင်း ရည်ညွှန်း၍ သတ္တဝါကို သတိဗြတိညဉ့်ဆဲသော သူသည် ငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် များစွာသော မကောင်းမှုကို ဖြစ်ပွားစေကြောင်း (စပါ ၉.၂.၀၄၁။) (စမ၊ ၄၉၀။)
- ဘုရားရှင်ကို အရှင်သာရိပုတြာမထေရ် ကြည်ညိုခြင်းအကြောင်း (စပါ ၈.၃.၁၁၁။) (စမ၊ ၂၆၈။)
- ဘုရားရှင် ချီးမွမ်းတော်မူသော ဈာန် (စပါ ၉.၃.၀၃၆။) (စမ၊ ၇၁၆။)
- ဘုရားရှင် ချီးမွမ်းတော်မူသော ဈာန် (စပါ ၉.၃.၀၃၆။) (စမ၊ ၇၁၆။)
- ဘုရားရှင် ငြင်းခုံမှုပြုတော်မူခြင်းနှင့် ကိလေသာရှိတော်မူခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၉.၁.၁၃၀-၉.၁.၁၃၂။) (စမ၊ ၃၇၃။)
- ဘုရားရှင်တို့၏ အဆုံးအမတော် (စပါ ၉.၃.၂၉၄။) (စမ၊ ၈၄၉။)
- ဘုရားရှင် တောအုပ်တောနက်ကြီးများ ဖြစ်သော၊ တောစွန့်တောင်များ၌ ဖြစ်သော ကျောင်း၊အိပ်ရာ၊နေရာတို့ကို ဝိဝဲခြင်းအကြောင်း (စပါ ၉.၁.၀၂၉။) (စမ၊ ၃၃၀။)
- ဘုရားရှင် တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းတော်မူပုံ (စပါ ၉.၁.၁၆၈။) (စမ၊ ၃၉၅။)
- ဘုရားရှင်ထံ နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့ ချဉ်းကပ်ကြခန်း (စပါ ၇.၀၀၃။) (စမ၊ ၀၆၈။)
- ဘုရားရှင်ထံ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာ ချဉ်းကပ်ခန်း (စပါ ၇.၀၀၅။) (စမ၊ ၀၆၉။)
- ဘုရားရှင်ထံ သိကြားမင်း ချဉ်းကပ်ခန်း (စပါ ၇.၀၀၄။) (စမ၊ ၀၆၈။)
- ဘုရားရှင် ထားတော်မူခဲ့သော ဘုရားကိုယ်စားလှယ် မရှိကြောင်း (စပါ ၉.၃.၀၃၂။) (စမ၊ ၇၁၄။)

- ဘုရားရှင်ထက် သာလွန်သူ မရှိ၊ တူသူသာ ရှိကြောင်း (စပါ ၈.၃.၁၂၈)၊ (စမ၊ ၂၇၀။)
- ဘုရားရှင်နှင့် တိတ္ထိတို့ ကွာခြားပုံ (စပါ ၉.၁.၂၆၄။)၊ (စမ၊ ၄၄၀။)
- ဘုရားရှင်နှင့် အတူနေသူ၊ မနေသူ (စပါ ၉.၃.၀၃၀။)၊ (စမ၊ ၇၁၂။)
- ဘုရားရှင် ခြေဆိုသော အကြောင်းအရာနှင့် မခြေဆိုသော အကြောင်းအရာများ (စပါ ၈.၃.၁၅၃။)၊ (စမ၊ ၂၈၁။)
- ဘုရားရှင် ခြေတော်မမူသော ပုစ္ဆာနှင့် ခြေတော်မူသော ပုစ္ဆာများ (စပါ ၈.၁.၂၀၃။)၊ (စမ၊ ၁၄၄။)
- ဘုရားရှင် ခြောင့်မတ်၍ အသိဉာဏ်ရှိသော သူအား ဓနုဓိရက်အတွင်း အရဟတ္တဖိုလ်ရအောင် ဟောတော်မူနိုင်ကြောင်း (စပါ ၈.၃.၀၄၇။)၊ (စမ၊ ၂၄၂။)
- ဘုရားရှင် မိန့်ကြားတော်မူသော ဘုရားရှင်၏ အံ့ဖွယ် (စပါ ၉.၃.၁၁၈။)၊ (စမ၊ ၇၆၃။)
- ဘုရားရှင်သာသနာ၏ ပြည့်စုံပုံ (စပါ ၈.၃.၁၄၂။)၊ (စမ၊ ၂၇၇။)
- ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးတော်မူရာ ရွာ၊ နိဂုံးရှိ လူများကို သီလူးတို့က မညှဉ်းဆဲကြကြောင်း (စပါ ၈.၁.၀၉၇။)၊ (စမ၊ ၁၁၃။)
- ဘုရားရှင် သင့်လျော်သော အခြံဘုံသာ ပြောဆိုလေ့ရှိကြောင်း-စသည်ကို ကိုယ်တိုင် သိမြင်ကြောင်း တရား (၈)ပါး (စပါ ၈.၁.၁၇၈။)၊ (စမ၊ ၁၃၅။)
- ဘုရားရှင်သည် ကာမဂုဏ်၌ မွေ့လျော်တော်မမူကြောင်း (စပါ ၉.၂.၁၈၂-၉.၂.၁၈၃။)၊ (စမ၊ ၅၇၆-၅၇၇။)
- ဘုရားရှင်သည် ကိုယ်တော်တိုင် သိတော်မူ၍ ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်တို့ကို ဟောတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၂.၁၅၀-၉.၂.၁၅၃။)၊ (စမ၊ ၅၅၄-၅၅၅။)
- ဘုရားရှင်သည် ခြင်္သေ့နှင့် တူတော်မူပုံ (စပါ ၆.၃၃။)၊ (စမ၊ ၀၆၃။)
- ဘုရားရှင်သည် ခြူးခြံသော အကျင့်မှန်သမျှကို ကဲ့ရဲ့တော်မမူကြောင်း (စပါ ၈.၁.၁၆၇-၈.၁.၁၆၈။)၊ (စမ၊ ၁၃၃။)
- ဘုရားရှင်သည် ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေတော်မူစဉ် တပည့်သာဝကတို့သည် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်း 'ဝိဝေက'ကို အတုလိုက်၍ မကျင့်ကြပုံ (စပါ ၉.၁.၀၂၁။)၊ (စမ၊ ၃၂၆။)
- ဘုရားရှင်သည် ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေတော်မူစဉ် တပည့်သာဝကတို့သည် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်း 'ဝိဝေက'ကို အတုလိုက်၍ ကျင့်ကြပုံ (စပါ ၉.၁.၀၂၂။)၊ (စမ၊ ၃၂၆။)
- ဘုရားရှင်သည် တပည့်သာဝကတို့ကို ဆုံးမတော်မူပုံ (စပါ ၉.၁.၂၄၅။)၊ (စမ၊ ၄၃၃။)
- ဘုရားရှင်သည် တပည့်သာဝကတို့ကို ဆုံးမတော်မူပုံ (စပါ ၉.၁.၂၄၃။)၊ (စမ၊ ၄၃၂။)
- ဘုရားရှင်သည် တရားမဟောဘဲ ကြောင့်ကြမဲ့နေရန် စိတ်ညှတ်တော်မူခြင်း (စပါ ၉.၁.၂၀၂။)၊ (စမ၊ ၄၀၉။)
- ဘုရားရှင်သည် နေအခါ ကျိန်းတော်မူလေ့ရှိကြောင်း (စပါ ၉.၁.၂၆၂။)၊ (စမ၊ ၄၄၀။)
- ဘုရားရှင်သည် ပရိသတ်ထဲ၌ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုကာ နေလေ့ရှိပုံ (စပါ ၉.၃.၁၀၇။)၊ (စမ၊ ၇၆၀။)
- ဘုရားရှင်သည် မင်းမြင်တော်မူကြောင်း (စပါ ၉.၂.၃၂၆။)၊ (စမ၊ ၆၅၆။)
- ဘုရားရှင်သည် ဗိမ္ဗာအယူတို့ကို ရှောင်ကြဉ်တော်မူခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၉.၂.၁၆၀-၉.၂.၁၆၁။)၊ (စမ၊ ၅၆၃-၅၆၄။)

- ဘုရားရှင်သည် ယူနေတာတစ်ရာ ဝေးသော အရပ်မှာ သီတင်းသုံးနေစေကာမူ ထမင်းထုပ် ထမ်း၍ပင် ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်သင့်ကြောင်း (စပါ ၈.၁.၀၉၈)၊ (စမ၊ ၁၁၄။)
- ဘုရားရှင်သည် ရဟန်းတို့၏ ရှေ့သွားခေါင်းဆောင် (စပါ ၉.၁.၀၂၄။)၊ (စမ၊ ၃၂၈။)
- ဘုရားရှင်သည် ရွှေအဆင်းရှိသော ကိုယ်ကို ဖွင့်လှစ်ပြတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၁.၂၄၈။)၊ (စမ၊ ၄၃၄။)
- ဘုရားရှင်သည် ဝိဇ္ဇာသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူကြောင်း (စပါ ၉.၂.၁၅၉။)၊ (စမ၊ ၅၆၁။)
- ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မမူအပ်သော အကြောင်းအရာနှင့် ဟောကြားတော် မမူခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၈.၃.၁၅၅။)၊ (စမ၊ ၂၈၂။)
- ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူအပ်သော အကြောင်းအရာနှင့် ဟောကြားတော်မူခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၈.၃.၁၅၆။)၊ (စမ၊ ၂၈၃။)
- ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူသော အရာ (စပါ ၉.၁.၁၆၈။)၊ (စမ၊ ၃၉၅။)
- ဘုရားရှင် ဟောတော်မမူသော တရားနှင့် ဟောတော်မူသော တရားများ (စပါ ၉.၂.၁၀၅။)၊ (စမ၊ ၅၂၅။)
- ဘုရားရှင်အပေါ် ယုံမှားမှုကင်းရန် သမ္မသာဒနီယသုတ်ကို များများ ဟောဖို့ တိုက်တွန်းတော်မူခြင်း (စပါ ၈.၃.၁၃၀။)၊ (စမ၊ ၂၇၁။)
- ဘုရားရှင်အပေါ်၌ အရှင်အနန္တရုဒ္ဓါတို့ ထင်မြင်ပုံ (စပါ ၉.၂.၁၄၄။)၊ (စမ၊ ၅၅၀။)
- ဘုရားရှင်အား တပည့်များ ရိုသေလေးစား မြတ်နိုးမှုဖော်ကြောင်းဖြစ်သော တရား (၅)မျိုး (စပါ ၉.၂.၂၀၀-၉.၂.၂၁၆။)၊ (စမ၊ ၅၆၆-၅၉၀။)
- ဘုရားရှင်အား ပုတ်ခတ်ခြင်း၏ အပြစ် (စပါ ၉.၁.၂၅၁။)၊ (စမ၊ ၄၃၅။)
- ဘုရားရှင်အားလုံး၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရခြင်း၏ အကြောင်းများ တူညီကြပုံ (စပါ ၈.၃.၁၁၀။)၊ (စမ၊ ၂၆၇။)
- ဘုရားရှင် အိမ်၌ ကျိန်းတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၂.၀၁၆။)၊ (စမ၊ ၄၈၈။)
- ဘုရားသားတော်-ဟု ခေါ်ထိုက်သူ (စပါ ၈.၃.၀၈၅။)၊ (စမ၊ ၂၅၈။)
- ဘုရားသာသနာတော်၌ အသုံးအနှုန်း လုံးဝ ပြတ်ပုံ (စပါ ၉.၂.၀၂၈-၉.၂.၀၃၆။)၊ (စမ၊ ၄၈၆-၄၈၈။)
- ဘုရားအစစ် ဟောတော်မူအပ်သော သာသနာ၏ အကျိုးများ (စပါ ၈.၃.၁၃၅-၈.၃.၁၃၆။)၊ (စမ၊ ၂၇၃-၂၇၄။)
- ဘုရားအလောင်း ကကုဒိယနရသေ့ သစ္စာဆို၍ မြွေဆိပ်ပြယ်စေခဲ့ခြင်း (စပါ ၄.၃.၀၉၁-၄.၃.၁၀၂။)၊ (စမ၊ ၀၃၆-၀၃၇။)
- ဘုရားအလောင်း ကွဲမင်း ယုတ်မာသော မျောက်ကို သည်းခံ၍ သီလစောင့်ခြင်း (စပါ ၄.၂.၃၇-၄.၂.၄၆။)၊ (စမ၊ ၀၂၇-၀၂၈။)
- ဘုရားအလောင်း ငါးမင်း သစ္စာဆို၍ မိုးရွာစေခဲ့ခြင်း (စပါ ၄.၃.၀၈၃-၄.၃.၀၉၀။)၊ (စမ၊ ၀၃၆။)
- ဘုရားအလောင်း ငှက်မင်း သစ္စာဆို၍ မီးကွင်းကြောင်း (စပါ ၄.၃.၀၇၂-၄.၃.၀၈၂။)၊ (စမ၊ ၀၃၇-၀၃၆။)
- ဘုရားအလောင်း စူဠဇောဓိပုဏ္ဏား အမျက်ကို ထိန်း၍ သီလစောင့်ပုံ (စပါ ၄.၂.၂၆-၄.၂.၃၆။)၊ (စမ၊ ၀၂၆-၀၂၇။)
- ဘုရားအလောင်း စန္ဒကုမာရမင်းသားသည် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မလှူရက ငါးရက်၊ ခြောက်ရက်အထိ

- မစားမသောက်ဘဲ နေခြင်း (စပါ ၄.၁.၀၄၄- ၄.၁.၀၄၉။) (စမ၊ ၀၂၈။)
- ဘုရားအလောင်း စမ္ပေယျနဂါးမင်း အသက်စွန့်၍ သီလစောင့်ခြင်း (စပါ ၄.၂.၂၀-၄.၂.၂၅။) (စမ၊ ၀၂၆။)
- ဘုရားအလောင်း ဆင်မင်း အသက်စွန့်၍ သီလစောင့်ခြင်း (စပါ ၄.၂.၀၁-၄.၂.၁၀။) (စမ၊ ၀၂၅။)
- ဘုရားအလောင်း ဆတ်မင်းသည် ကျေးဇူးကန်းသော ယောက်ျားအတွက် အသက်ပေး၍ သီလစောင့်ခဲ့ခြင်း (စပါ ၄.၂.၄၈-၄.၂.၅၉။) (စမ၊ ၀၂၈။)
- ဘုရားအလောင်း တေမိမင်းသားသည် အယောင်ဆောင်၍ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ ဖြည့်ခဲ့ခြင်း (စပါ ၄.၃.၀၄၈-၄.၃.၀၆၆။) (စမ၊ ၀၃၄-၀၃၅။)
- ဘုရားအလောင်းတော်၏ ကြင်ရာတော် မိဖုရား (စပါ ၅.၀၅။) (စမ၊ ၀၄၃။)
- ဘုရားအလောင်းတော်၏ ခမည်းတော်နှင့် မယ်တော် (စပါ ၅.၀၁။) (စမ၊ ၀၄၁။)
- ဘုရားအလောင်းတော်၏ ဉာဏ်၌ ထင်လာသော ဥပမာသုံးမျိုး (စပါ ၅.၀၈-၅.၁၂။) (စမ၊ ၀၄၄-၀၄၅။)
- ဘုရားအလောင်းတော်၏ မွေးဖွားရာ ဒေသ (စပါ ၅.၀၁။) (စမ၊ ၀၄၁။)
- ဘုရားအလောင်းတော်၏ သားတော် (စပါ ၅.၀၅။) (စမ၊ ၀၄၃။)
- ဘုရားအလောင်းတော်၏ အိမ်ထောင်များ (စပါ ၅.၀၂။) (စမ၊ ၀၄၁။)
- ဘုရားအလောင်းတော်၏ အိမ်တော် သုံးဆောင် (စပါ ၅.၀၅။) (စမ၊ ၀၄၃။)
- ဘုရားအလောင်းတော် စွာန်လေးပါး၊ ဝိဇ္ဇာသုံးပါးတို့ကို ရရှိပုံ (စပါ ၉.၁.၁၃၆။) (စမ၊ ၃၇၇။)
- ဘုရားအလောင်းတော် စွာန်လေးပါးနှင့် ဝိဇ္ဇာသုံးပါးကို ရတော်မူခန်း (စပါ ၉.၂.၂၇၆။) (စမ၊ ၆၂၅။)
- ဘုရားအလောင်းတော် တောထွက်တော်မူခြင်း (စပါ ၅.၀၅။) (စမ၊ ၀၄၃။)
- ဘုရားအလောင်းတော် ဒုတ္တရစရိယာ ကျင့်ပုံ (စပါ ၅.၁၃-၅.၁၇။) (စမ၊ ၀၄၆။)
- ဘုရားအလောင်းတော် မကောင်းသော ကြံစည်မှု (၃)မျိုးကို စွန့်ပယ်တော်မူခဲ့ပုံ (စပါ ၉.၁.၁၃၄။) (စမ၊ ၃၇၅။)
- ဘုရားအလောင်းတော် ရဟန်းပြု၍ အာဠာရနှင့် ဥဒကတို့ထံ တပည့်ခံခြင်း (စပါ ၉.၂.၂၇၂-၉.၂.၂၇၃။) (စမ၊ ၆၂၄။)
- ဘုရားအလောင်းတော် ရှာမှီးခဲ့သော အရာများ (စပါ ၉.၁.၁၉၇။) (စမ၊ ၄၀၈။)
- ဘုရားအလောင်းတော် အစာအာဟာရ ပြန်စား၍ ပစ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့ စွန့်သွားခန်း (စပါ ၉.၂.၂၇၅။) (စမ၊ ၆၂၄။)
- ဘုရားအလောင်းတော် အာဠာရထံသို့ ရှဉ့်ကပ်တော်မူခြင်း (စပါ ၉.၁.၁၉၈။) (စမ၊ ၄၀၈။)
- ဘုရားအလောင်းတော် ဥဒကထံသို့ ရှဉ့်ကပ်တော်မူခြင်း (စပါ ၉.၁.၁၉၉။) (စမ၊ ၄၀၈။)
- ဘုရားအလောင်း နေဥယမင်းက ကလိဂ်တိုင်းမှ လာရောက် အလှူခံကြသော ပုဏ္ဏားတို့အား မင်္ဂလာဆင်တော်ကို ပေးလှူခြင်း (စပါ ၄.၁.၀၂၁-၄.၁.၀၂၆။) (စမ၊ ၀၁၈-၀၁၉။)
- ဘုရားအလောင်း ဓမ္မနတ်သားက အဓမ္မနတ်သားအား အလျှော့ပေး၍ သီလစောင့်ခြင်း (စပါ ၄.၂.၆၆-၄.၂.၇၃။) (စမ၊ ၀၂၉။)
- ဘုရားအလောင်း နိမိမင်းကြီးသည် လေးဆောင်တွဲ စရပ်ဆောက်ကာ ရာသက်ပန် ပေးလှူခဲ့ခြင်း (စပါ ၄.၁.၀၃၉-

၄.၁.၈၄၃။) (စမ၊ ၈၁၉-၈၂၀။)

-ဘုရားအလောင်း ဇွားတော်မူရာအရပ်၌ နေလေ့ရှိကုန်သော သီတင်းသုံးဖော်ရဟန်းတို့၏ အချိုးမွှမ်းကို ခံရသော ရဟန်း (စမ၊ ၉.၁.၁၇၄။) (စမ၊ ၃၉၉။)

-ဘုရားအလောင်း ဘူရိဒတ္တနဂါးမင်း အသက်စွန့်၍ သီလစောင့်ခြင်း (စမ၊ ၄.၂.၁၁-၄.၂.၁၉။) (စမ၊ ၈၂၆။)

-ဘုရားအလောင်း မဟာဂေါတမိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်က သုဗြာဟ္မဉ္ဇနတူသော အလှူကြီးကို ပေးခဲ့ခြင်း (စမ၊ ၄.၁.၈၃၆-၄.၁.၈၃၈။) (စမ၊ ၈၃၉။)

-ဘုရားအလောင်း မဟာသုဒဿနစကြဝတေးမင်းက အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ လိုရာကို ပေးလှူခြင်း (စမ၊ ၄.၁.၈၂၇-၄.၁.၈၃၅။) (စမ၊ ၈၃၉။)

-ဘုရားအလောင်း မာတင်္ဂရသုဿဉ် မိမိကို ကျိန်ဆဲသော ဇာတိမန္တပုဂ္ဂိုလ်အား သည်းခံ၍ သီလစောင့်ခဲ့ခြင်း (စမ၊ ၄.၂.၆၈-၄.၂.၆၅။) (စမ၊ ၈၂၈-၈၂၉။)

-ဘုရားအလောင်းမိသားစု တောထွက်ခဲ့ခြင်း (စမ၊ ၄.၃.၈၃၄-၄.၃.၈၄၁။) (စမ၊ ၈၃၃။)

-ဘုရားအလောင်းမိသားစု တောထွက်ခဲ့ခြင်း (စမ၊ ၄.၃.၈၄၂-၄.၃.၈၄၇။) (စမ၊ ၈၃၃-၈၃၄။)

-ဘုရားအလောင်း မျောက်မင်း မိကျောင်း၏ ဦးထိပ်ကို နင်း၍ ဟိုဘက်ကမ်းသို့ ခုန်ကူးခဲ့ပုံ (စမ၊ ၄.၃.၈၆၇-၄.၃.၈၇၀။) (စမ၊ ၈၃၅။)

-ဘုရားအလောင်း ယုဇ္ဈယမင်းသား မင်းအဖြစ်ကို စွန့်၍ ရဟန်းပြုခြင်း (စမ၊ ၄.၃.၈၈၁-၄.၃.၈၈၆။) (စမ၊ ၈၃၁။)

-ဘုရားအလောင်း ယုန်မင်း မီးပုံအတွင်း ခုန်ဆင်း၍ မိမိကိုယ်ကို လှူခြင်း (စမ၊ ၄.၁.၁၂၉-၄.၁.၁၄၂။) (စမ၊ ၈၂၄။)

-ဘုရားအလောင်း ယုန်မင်းက မျောက်၊ မြေရွေးနှင့် ဖျံတို့ကို ဥပုသ်စောင့်ရန် ဆုံးမခြင်း (စမ၊ ၄.၁.၁၂၄-၄.၁.၁၂၈။) (စမ၊ ၈၂၄။)

-ဘုရားအလောင်း သီဝိမင်းက အကန်းယောင်ဆောင်လာသော သိကြားမင်းအား မျက်စိနှစ်လုံးကို ထုတ်လှူခြင်း (စမ၊ ၄.၁.၈၅၀-၄.၁.၈၆၅။) (စမ၊ ၈၂၀-၈၂၁။)

-ဘုရားအလောင်း သုတသောမမင်းသည် ပေါရိသာဒထံသို့ သစ္စာရှိရှိ ပြန်သွားခဲ့ခြင်း (စမ၊ ၄.၃.၁၀၃-၄.၃.၁၀၈။) (စမ၊ ၈၃၇။)

-ဘုရားအလောင်း သုဝဏ္ဏသာမ မေတ္တာပါရမီ ခြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ပုံ (စမ၊ ၄.၃.၁၀၉-၄.၃.၁၁၁။) (စမ၊ ၈၃၇။)

-ဘုရားအလောင်း သင်္ခပါလနဂါးမင်းသည် မုဆိုးသား ဆယ်ခြောက်ယောက်က နာခေါင်းကြိုးတိုး၍ ဆိုင်းဖြင့် လျှို့ဝှက်သည့်ကို သည်းခံ၍ သီလစောင့်ခြင်း (စမ၊ ၄.၂.၈၅-၄.၂.၉၁။) (စမ၊ ၈၃၀။)

-ဘုရားအလောင်း သင်္ခပုဂ္ဂိုလ်က မိမိစီးလာသော ဖိနပ်ကို ချွတ်၍ ပစ္စေကပုဒ္ဓါအား လှူဒါန်းခဲ့ခြင်း (စမ၊ ၄.၁.၈၁၁-၄.၁.၈၁၉။) (စမ၊ ၈၁၈။)

-ဘုရားအလောင်း သစ္စရသုဿဉ် သစ္စာစကားဖြင့် လူအပေါင်းကို ညီညွတ်စေခဲ့ကြောင်း (စမ၊ ၄.၃.၈၇၁။) (စမ၊ ၈၃၅။)

-ဘုရားအလောင်း သောမနဿမင်းသားက ဓမ္မည်းတော်ကို အမြင်မှန် ရစေ၍ ရဟန်းပြုခဲ့ခြင်း (စမ၊ ၄.၃.၈၇၇-၄.၃.၈၂၃။) (စမ၊ ၈၃၁-၈၃၂။)

-ဘုရားအလောင်းသည် သုသာန်၌ သူသေကောင်အရိုးကို ခေါင်းအုံး အိပ်ကာ သူငယ်အုပ်စု နှစ်မျိုးအပေါ်၌

- တူမျှသော စိတ် ထားခဲ့ကြောင်း (စပါ ၄.၃.၁၁၇-၄.၃.၁၂၀။) (စမ၊ ၈၃၈။)
- ဘုရားအလောင်း အင်္ဂါတို့ရသေ့က ပုဏ္ဏားအသွင် ဖန်ဆင်း၍ ဆွမ်းစံလာသော သိကြားမင်းအား ကံမြင်ရွက်ကို သုံးရက်တိုင်တိုင် အကုန်လှူ၍ မိမိက မစားဘဲ နေခြင်း (စပါ ၄.၁.၈၁၁-၄.၁.၈၁၈။) (စမ၊ ၈၁၇။)
- ဘုရားအလောင်း အလိန်သတ္တုမင်းသားသည် မိဘအတွက် အသက်စွန့်၍ သီလစောင့်ခဲ့ခြင်း (စပါ ၄.၂.၇၄-၄.၂.၈၄။) (စမ၊ ၈၂၉-၈၃၀။)
- ဘုရားအလောင်း အာဇီဝကသာ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ခဲ့ဖူးကြောင်း (စပါ ၉.၂.၁၅၉။) (စမ၊ ၅၆၁။)
- ဘုရားအလောင်း ဧကရာဇ်မင်းသည် မိမိ၏ မင်းစည်းစိမ်ကို လုယက်ခဲ့သော ရန်သူမင်းအား ချစ်လှစွာသော သားလေးကိုသို့ ရွှေကြည့်ခဲ့ကြောင်း (စပါ ၄.၃.၁၁၂-၄.၃.၁၁၆။) (စမ၊ ၈၃၇။)
- ဘောဇဉ် အတိုင်းအရှည်ကို သိသူ (စပါ ၉.၂.၈၁၈။) (စမ၊ ၄၈၁။)
- ဘုရားပရိပိုင် ဘုရားရှင်အား ကြည်ညိုပုံ (စပါ ၈.၃.၈၁၈။) (စမ၊ ၂၃၃။)
- ဘင်ပုပ်ငရဲ (စပါ ၉.၃.၁၅၆။) (စမ၊ ၇၈၈။)
- ဘဒ္ဒါလိရဟန်းက ဘုရားရှင်၏ ပညတ်တော်မူချက်ကို ပစ်ပယ်ခြင်း (စပါ ၉.၂.၁၁၁-၉.၂.၁၁၃။) (စမ၊ ၅၃၁-၅၃၂။)
- မကောင်းမှု၊ကောင်းမှု ဥပမာ (စပါ ၃.၈၁၂။) (စမ၊ ၈၈၆။)
- မကောင်းမှုကို ပယ်သတ်ပြီးသူ ဖြစ်ပုံ (စပါ ၉.၁.၂၈၈။) (စမ၊ ၄၄၇။)
- မကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့ ချုပ်ခြင်းငှာ ကျင့်သော သူ (စပါ ၉.၂.၂၂၁။) (စမ၊ ၅၉၃။)
- မကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့သည် အဘယ်၌ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန်သနည်း (စပါ ၉.၂.၂၂၁။) (စမ၊ ၅၉၃။)
- မကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့သည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်သနည်း (စပါ ၉.၂.၂၂၁။) (စမ၊ ၅၉၃။)
- မကောင်းသော အလေ့အကျင့်များ (စပါ ၉.၂.၂၂၁။) (စမ၊ ၅၉၃။)
- မကောင်းသော အကြံကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြံပါက ကောင်းသော အကြံကို ပယ်စွန့်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း (စပါ ၉.၁.၁၃၄။) (စမ၊ ၃၇၅။)
- မကောင်းသော အကြံတို့ ဟူသည် (စပါ ၉.၂.၂၂၃။) (စမ၊ ၅၉၄။)
- မကောင်းသော အကြံတို့သည် အဘယ်၌ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန်သနည်း (စပါ ၉.၂.၂၂၃။) (စမ၊ ၅၉၄။)
- မကောင်းသော အကြံတို့သည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်သနည်း (စပါ ၉.၂.၂၂၃။) (စမ၊ ၅၉၄။)
- မကောင်းသော အကြံတို့ ချုပ်ခြင်းငှာ ကျင့်သော သူ (စပါ ၉.၂.၂၂၃။) (စမ၊ ၅၉၄။)
- မချစ်မနှစ်လိုဖွယ်တို့နှင့် တွေ့ဆုံပေါင်းသင်းရခြင်း ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၈၇၁။) (စမ၊ ၃၄၈။)
- မဂတိုင်းသား အလုပ်အကျွေး ဥပါသကာများ ရောက်ရာဘဝ (စပါ ၈.၂.၈၇၆။) (စမ၊ ၁၉၄။)
- မယဒေဝမင်းဆက်များ (စပါ ၉.၂.၂၆၃-၉.၂.၂၆၈။) (စမ၊ ၆၁၉-၆၂၁။)

- မယဒေဝမင်း ဖြစ်ခဲ့သူ (စပါ ၉.၂.၂၆၉။) (စမ၊ ၆၂၁။)
- မယဒေဝမင်းတို့၏ မျိုးဇာတ်ကို ဖြတ်သော ကဋ္ဌာရဇနက (စပါ ၉.၂.၂၆၈။) (စမ၊ ၆၂၁။)
- မဠိက္ခယံသင့်သော တရား (စပါ ၉.၂.၁၃၂။) (စမ၊ ၅၄၃။)
- မစောဒနာထိုက်သော (အပြစ်မတင်ထိုက်သော)ဆရာ (ဥ)ဦး (စပါ ၈.၁.၂၄၈။) (စမ၊ ၁၅၉။)
- မစ္ဆလမ်း၍ မထိတ်လန့် မတုန်လှုပ် (စပါ ၉.၃.၂၀၀။) (စမ၊ ၈၀၅။)
- မစင်လူးသူ ဥပမာ (စပါ ၃.၀၁၃-၃.၀၁၄။) (စမ၊ ၀၀၆။)
- မစင်နှင့် တူသော သုခ (စပါ ၉.၂.၁၃၁။) (စမ၊ ၅၄၃။)
- မညီညွတ်သော ရဟန်းတို့အား ညီညွတ်အောင် ဟောပြောနည်း (စပါ ၉.၃.၀၁၀။) (စမ၊ ၇၀၁။)
- မတရဂုတ်သေမှ ဖြစ်သော လက်နက်မျိုးကို သားရေအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားသူ (စပါ ၉.၁.၂၈၂။) (စမ၊ ၄၄၉။)
- မတရားမှု၊ မမျှတမှုကို ပြုလုပ်ခြင်းကြောင့် ငရဲသို့ ရောက်ကြရကြောင်း (စပါ ၉.၁.၂၈၅။) (စမ၊ ၄၅၃။)
- မတုန်လှုပ်တတ်သော တရား (စပါ ၉.၂.၁၃၂။) (စမ၊ ၅၄၃။)
- မဝိပဏ္ဍိတကဒေသနာမည်ခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၉.၁.၁၃၂။) (စမ၊ ၃၇၃။)
- မနောက် အပြစ်အကြီးဆုံး ဖြစ်ပုံ (စပါ ၉.၂.၀၄၈-၉.၂.၀၅၁။) (စမ၊ ၄၉၄-၄၉၅။)
- မနောက် အပြစ်အကြီးဆုံး (စပါ ၉.၂.၀၄၃။) (စမ၊ ၄၉၂။)
- မမေ့မလျော့ ပြုရန် ဘုရားရှင်၏ တိုက်တွန်းမှုခံရသော ရဟန်းများ (စပါ ၉.၂.၁၅၄-၉.၂.၁၅၅။) (စမ၊ ၅၅၅-၅၅၆။)
- မမေ့မလျော့နေသူ စာနိသမာပတ်ကို ရနိုင်၏ဟု ဇယသေနမင်းသားက မယုံကြည်ခြင်း (စပါ ၉.၃.၁၁၉-၉.၃.၁၂၀။) (စမ၊ ၇၆၄။)
- မမေ့လျော့သူတို့သည် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြကြောင်း (စပါ ၉.၃.၁၅၈။) (စမ၊ ၇၈၁။)
- မမြတ်သော ရှာဖွေခြင်း ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၁၉၅။) (စမ၊ ၄၀၈။)
- မမြှောက်ပင့် မရှုတ်ချဘဲ တရားကိုသာ ဟောခြင်း-ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၀၆။) (စမ၊ ၈၀၇။)
- မမှီဝဲသင့်သော ချမ်းသာ (စပါ ၉.၃.၂၀၇။) (စမ၊ ၈၀၈။)
- မယားကျင့်ဝတ် (၅)ပါး (စပါ ၈.၃.၂၁၄။) (စမ၊ ၃၀၄။)
- မယဉ်ကျေးဘဲ ယဉ်ကျေးသူတို့၏ နေရာသို့ မရောက်နိုင်သကဲ့သို့ ကာမဂုဏ်ကို ခံစားလျက် စာနိကို မရနိုင်ကြောင်း (စပါ ၉.၃.၁၂၁။) (စမ၊ ၇၆၅။)
- မယဉ်ကျေးသော ဆင်း မယဉ်ကျေးသော ရဟန်း (စပါ ၉.၃.၁၂၆။) (စမ၊ ၇၆၇။)
- မရုဏသဘောရှိသော အရာ (စပါ ၉.၁.၁၉၅။) (စမ၊ ၄၀၈။)
- မရုဏ ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၀၆၅။) (စမ၊ ၃၄၇။)
- မရုဏ ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၃၇။) (စမ၊ ၈၁၆။)
- မသင့်သော အကြောင်းအားဖြင့် နှလုံးသွင်းပုံ (စပါ ၉.၁.၀၁၀။) (စမ၊ ၃၂၁။)

- မဟာဂေါရိန္ဒ၏ တပည့်များ ရဟန်းပြုရခြင်း၏ အကျိုးကို အသီး အသီး ခံစားကြရခြင်း (စပါ ၈.၂.၁၀၉၈) (စမ၊ ၂၀၆၈)
- မဟာဂေါရိန္ဒ၏ ဗြဟ္မာနှင့် တွေ့သည့်-ဟူသော ကျော်စောသတင်း ပျံ့နှံ့၍ ထွက်ခြင်း (စပါ ၈.၂.၀၉၂၈) (စမ၊ ၂၀၁၈)
- မဟာဂေါရိန္ဒ၏ ဩဇာခံ ခုနစ်ပြည်ထောင်မင်းများ (စပါ ၈.၂.၀၉၁၈) (စမ၊ ၂၀၁၈)
- မဟာဂေါရိန္ဒခေတ်က လူများ ခလုတ်ထိသော အခါ မဟာဂေါရိန္ဒအား ရှိခိုးပါ၏”ဟု တကြွခြင်း (စပါ ၈.၂.၁၀၇၈) (စမ၊ ၂၀၅၈)
- မဟာဂေါရိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်တို့ တည်ထောင်သော တိုင်းပြည် (၇)ပြည် (စပါ ၈.၂.၀၉၀၈) (စမ၊ ၂၀၁၈)
- မဟာဂေါရိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်တို့ မိုးလေးလပတ်လုံး ကရုဏာဈာန်ကို ပွားများသော်လည်း ဗြဟ္မာနှင့် မတွေ့ရ၍ ဝိတ်အားငယ်ခန်း (စပါ ၈.၂.၀၉၈၈) (စမ၊ ၂၀၂၈)
- မဟာဂေါရိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်တို့ မိုးလေးလပတ်လုံး တစ်ယောက်တည်း ကိန်းအောင်းလျက် ကရုဏာဈာန်ကို ပွားများခန်း (စပါ ၈.၂.၀၉၃-၈.၂.၀၉၈၈) (စမ၊ ၂၀၁-၂၀၂၈)
- မဟာဂေါရိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်တို့ ရဟန်းပြုခြင်း (စပါ ၈.၂.၁၀၇၈) (စမ၊ ၂၀၅၈)
- မဟာဂေါရိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်တို့ သနက်မာရဗြဟ္မာနှင့် ဆွေးနွေးခန်း (စပါ ၈.၂.၀၉၉-၈.၂.၁၀၁၈) (စမ၊ ၂၀၂-၂၀၃၈)
- မဟာဂေါရိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဘုရားအလောင်းတော် ဖြစ်ကြောင်း (စပါ ၈.၂.၁၀၁၈) (စမ၊ ၂၀၆၈)
- မဟာဂေါရိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိအား ရဟန်းပြုခွင့်ပေးကြရန် မင်းများ၊ သူဌေးများနှင့် မိသားစုတို့ထံ ပန်ကြားခြင်း (စပါ ၈.၂.၁၀၂-၈.၂.၁၀၆၈) (စမ၊ ၂၀၃-၂၀၅၈)
- မဟာဂေါရိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်တို့ မေတ္တာ-စသည်ကို ပွားများခြင်း (စပါ ၈.၂.၁၀၈၈) (စမ၊ ၂၀၅၈)
- မဟာဂေါရိန္ဒသည် ဒိသမ္ပတိမင်း၏ နိုင်ငံတော်ကို ခုနစ်စိတ် ခွဲဝေပေးခြင်း (စပါ ၈.၂.၀၈၇-၈.၂.၀၈၉၈) (စမ၊ ၂၀၁၈)
- မဟာဂေါရိန္ဒ-ဟု အမည်တွင်ပုံ (စပါ ၈.၂.၀၈၆၈) (စမ၊ ၁၉၉၈)
- မဟာစတ္တာရီသကမည်သော တရားဒေသနာတော်ကို ကဲ့ရဲ့သော ဖုရ္ဂိုလ် အကဲ့ရဲ့ခံရ ထိုက်ပုံ (၁၀)မျိုး (စပါ ၉.၃.၀၈၃၈) (စမ၊ ၇၄၂၈)
- မဟာစတ္တာရီသက အမည်ရခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၉.၃.၀၈၂၈) (စမ၊ ၇၄၁၈)
- မဟာပဇာပတိဂေါတမီကို ဘုရားရှင်က သံဃာအား လှူခိုင်းတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၃.၂၄၀၈) (စမ၊ ၈၁၉၈)
- မဟာပဇာပတိဂေါတမီ လှူဒါန်းသော သင်္ကန်းကို ဘုရားရှင် အလှူခံတော်မူရန် အရှင်အာနန္ဒာ လျှောက်ထားခြင်း (စပါ ၉.၃.၂၄၁၈) (စမ၊ ၈၁၉၈)
- မဟာပုဏ္ဏမသုတ္တန်ကို နာ၍ ရဟန္တာဖြစ်သူပေါင်း (စပါ ၉.၃.၀၄၂၈) (စမ၊ ၇၁၁၈)
- မဟာပုရိသလက္ခဏာတော် (၃၂)ပါး (စပါ ၈.၃.၁၆၅၈) (စမ၊ ၂၈၇၈)
- မဟာဘုတ် လေးပါးချုပ်ရာကို ရှာသော ရဟန်းဝတ္ထု (စပါ ၈.၁.၂၂၉-၈.၁.၂၃၆၈) (စမ၊ ၁၅၃-၁၅၄၈)
- မဟာဝိဒိတမင်း၏ ဆရာပုရောဟိတ်မှာ ဘုရားအလောင်းတော် ဖြစ်ကြောင်း (စပါ ၈.၁.၁၃၈၈) (စမ၊ ၁၅၅၈)

- မဟာဝိစိတမင်း၏ ယဇ်ကြီးပူဇော်ပွဲ၌ သားသတ်မှု-စသည်တို့ မရှိပုံ (စပါ ၈.၁.၁၃၅၈) (စမ၊ ၁၂၄၈)
- မဟာဝိစိတမင်း၏ ယဇ်ပူဇော်ပွဲကြီးထက် အဆင့်ဆင့် သာ၍ သာ၍ အကျိုးများသော ယဇ်ပူဇော်နည်းများ (စပါ ၈.၁.၁၃၉-၈.၁.၁၄၄၈) (စမ၊ ၁၂၅-၁၂၆၈)
- မဟာဝိစိတမင်း၏ အင်္ဂါ (၈)ပါး (စပါ ၈.၁.၁၃၀၈) (စမ၊ ၁၂၂၈)
- မဟာဝိစိတမင်း၏ အရံမင်း-စသော တိုင်းသူပြည်သားတို့လည်း မဟာဝိစိတမင်းကဲ့သို့ အပြစ်ကင်းသော ယဇ်ပူဇော်ပွဲကြီးများ ပြုလုပ်ကြပုံ (စပါ ၈.၁.၁၃၆-၈.၁.၁၃၇၈) (စမ၊ ၁၂၄၈)
- မဟာဝိစိတမင်း ငြိမ်းချမ်းရေးလုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ပုံ (စပါ ၈.၁.၁၂၈၈) (စမ၊ ၁၂၁၈)
- မဟာဝိစိတမင်းဆရာ ပုရောဟိတ်၏ အင်္ဂါ (၄)ပါး (စပါ ၈.၁.၁၃၁၈) (စမ၊ ၁၂၂၈)
- မဟာဝိစိတမင်း ယဇ်ပူဇော်ပုံ (စပါ ၈.၁.၁၂၄-၈.၁.၁၃၇၈) (စမ၊ ၁၂၀-၁၂၄၈)
- မဟာသတိပဋ္ဌာန်တရားကို ခုနစ်ရက် ပွားများ အားထုတ်ကာ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာဖြစ်နိုင်ကြောင်း မဂ္ဂသစ္စာ (စပါ ၉.၁.၀၇၉၈) (စမ၊ ၃၅၀၈)
- မဟာသမ္မတ ရွေးကောက်ပွဲ (စပါ ၈.၃.၀၉၇၈) (စမ၊ ၂၆၂၈)
- မဟာသမ္မတ ဟူသည် (စပါ ၈.၃.၀၉၈၈) (စမ၊ ၂၆၂၈)
- မဟာသုဒဿနမင်း၏ ဓမ္မပြာသာဒ်နှင့် ဓမ္မရေကန်တို့သည် အလွန် တင့်တယ်ထည်ဝါကြကြောင်း (စပါ ၈.၂.၀၄၄-၈.၂.၀၄၉၈) (စမ၊ ၁၈၁-၁၈၄၈)
- မဟာသုဒဿနမင်း၏ နတ်ရွာဝါးနီး ဝေဒနာ၏ ပြင်းထန်သော ပမာဏ (စပါ ၈.၂.၀၅၈၈) (စမ၊ ၁၈၆၈)
- မဟာသုဒဿနမင်း၏ ဘဝဖြစ်စဉ် အကျဉ်း (စပါ ၈.၂.၀၅၈၈) (စမ၊ ၁၈၆၈)
- မဟာသုဒဿနမင်း၏ မြို့ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်-စသော လောကီစည်းစိမ် (စပါ ၈.၂.၀၅၃၈) (စမ၊ ၁၈၄၈)
- မဟာသုဒဿနမင်း၏ ရတနာ (၇)ပါး (စပါ ၈.၂.၀၃၄-၈.၂.၀၄၂၈) (စမ၊ ၁၈၁-၁၈၂၈)
- မဟာသုဒဿနမင်း ဈာန်ရခန်း (စပါ ၈.၂.၀၅၀-၈.၂.၀၅၁၈) (စမ၊ ၁၈၄၈)
- မဟာသုဒဿနမင်း တန်ခိုးကြီးခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၈.၂.၀၅၀၈) (စမ၊ ၁၈၄၈)
- မဟာသုဒဿနမင်း ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော မြို့-စသည် (စပါ ၈.၂.၀၅၉၈) (စမ၊ ၁၈၆၈)
- မဟာသုဒဿနမင်း ဖြစ်ခဲ့သူ (စပါ ၈.၂.၀၅၉၈) (စမ၊ ၁၈၆၈)
- မဟာသုဒဿနမင်း ဓမ္မက္ခာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာတို့ကို ပွားများခန်း (စပါ ၈.၂.၀၅၂၈) (စမ၊ ၁၈၄၈)
- မဟာသုဒဿနမင်းသည် တန်ခိုး လေးပါးနှင့် ပြည့်စုံကြောင်း (စပါ ၈.၂.၀၄၃၈) (စမ၊ ၁၈၂၈)
- မာဂဏ္ဍီပရိဒိုဓ် ရဟန်းပြု၍ ရဟန္တာဖြစ်ခန်း (စပါ ၉.၂.၁၉၃၈) (စမ၊ ၅၈၁၈)
- မာဂဏ္ဍီပရိဒိုဓ်က ဘုရားရှင်အား အညွန့်တုံးသူ-ဟု နှိမ့်ချခြင်း (စပါ ၉.၂.၁၇၉၈) (စမ၊ ၅၇၅၈)
- မာဂဏ္ဍီပရိဒိုဓ်သည် အနာကင်းခြင်း-စသည်ကို နားမလည်ကြောင်း (စပါ ၉.၂.၁၈၉၈) (စမ၊ ၅၈၀၈)

- မာနာနုသယ ကင်းသော ပုဂ္ဂိုလ် (စပါ ၉.၃.၀၄၁) (စမ၊ ၇၁၈)
- မိဖုရားရတနာအကြောင်း (စပါ ၈.၂.၀၄၀) (စမ၊ ၁၈၂)
- မိဘကျင့်ဝတ် (၅)ပါး (စပါ ၈.၃.၂၁၂) (စမ၊ ၃၀၄)
- မိမိကို မိမိ အားကိုး၍ နေနည်း (စပါ ၈.၃.၀၅၀) (စမ၊ ၂၄၅)
- မိမိကိုယ်ကို ပူလောင်တတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် ဟူသည် (စပါ ၉.၂.၀၀၇) (စမ၊ ၄၇၈)
- မိမိကိုယ်ကိုလည်း ပူလောင်တတ်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ပူလောင်တတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် ဟူသည် (စပါ ၉.၂.၀၀၉) (စမ၊ ၄၇၈)
- မိမိကိုယ်ကိုလည်း မပူလောင်တတ်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မပူလောင်တတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် ဟူသည် (စပါ ၉.၂.၀၁၀-၉.၂.၀၁၅) (စမ၊ ၄၇၉)
- မိမိကိုယ်ကောင်း၍လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးကိုယ်ကောင်း၍လည်းကောင်း အလုံးစုံသော ပြင်ပအာရုံတို့၍လည်းကောင်း ငါ-ဟူသော ထင်မှားခြင်း အနုသယတို့ကို ပယ်ထားပုံ (စပါ ၉.၃.၀၅၂) (စမ၊ ၇၂၈)
- မိကျောင်းသား ဟူသည် (စပါ ၉.၂.၁၃၉) (စမ၊ ၅၄၇)
- မီးပွတ်မှန်ပုံ ဥပမာ (စပါ ၉.၃.၁၃၀) (စမ၊ ၇၆၉)
- မီးပွတ်မှားပုံ ဥပမာ (စပါ ၉.၃.၁၂၉) (စမ၊ ၇၆၉)
- မီးသတ်မှတ်ပုံ (စပါ ၉.၂.၃၅၉) (စမ၊ ၆၇၅)
- မီးတောက် ငြိမ်းသကဲ့သို့ ခန္ဓာငြိမ်းတော်မူသော ဘုရားရှင် (စပါ ၉.၂.၁၆၃) (စမ၊ ၅၆၅)
- မီးနှင့် တူစွာ ဘာဝနာကို ပွားများရန် ရာဟုလာအား မိန့်ကြားတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၂.၀၉၆) (စမ၊ ၅၂၁)
- မုဒုတလုနဟတ္ထပါဒတာလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၇၁) (စမ၊ ၂၉၀)
- မုနိခေါ်သော ရဟန်း (စပါ ၉.၂.၃၂၁) (စမ၊ ၆၅၂)
- မေုလျော့သူတို့သည် ဒုက္ခရောက်ကြကြောင်း (စပါ ၉.၃.၁၅၈) (စမ၊ ၇၈၁)
- မေထုန်မှ စတင် ဖြစ်ပေါ်ရာ အခါ (စပါ ၈.၃.၀၉၃) (စမ၊ ၂၆၀)
- မေဟတရား အလွမ်းမိုးခံရသော စိတ်ရှိသူ၏ သဘော (စပါ ၉.၂.၃၅၀) (စမ၊ ၆၆၉)
- မဂ်ကို အားထုတ်ခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်သော တရား (စပါ ၉.၂.၃၅၂) (စမ၊ ၆၇၀)
- မဂ်ကို လျော်စွာ သိတတ်သူ (စပါ ၉.၂.၃၅၀) (စမ၊ ၆၆၉)
- မဂ်သည် အမြဲအမြင်ခံ တရား (သစ်တ)လော၊ သို့မဟုတ် အမြဲအမြင်ခံ မဟုတ်သော တရား (အသစ်တ)လော (စပါ ၉.၁.၂၉၂) (စမ၊ ၄၅၆)
- မဂ်နှင့် အကျင့်တို့၌ အယူ ကွဲပြားခြင်း၏ အပြစ်များ (စပါ ၉.၃.၀၁၅) (စမ၊ ၇၀၃)
- မဂ် ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၂၉၂) (စမ၊ ၄၅၆)
- မဂ္ဂင် (၈)ပါး (စပါ ၉.၁.၀၇၇) (စမ၊ ၃၄၉)

-မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ပြည့်စုံက တေမိပက္ခိယတရား သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါး ပြည့်စုံကြောင်း (စပါ ၉.၃.၂၈၂။) (စမ၊ ၈၄၂။)

-မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး၌ သီလ၊သမာဓိပညာကို သွင်းရပါလော့၊ သို့မဟုတ် သီလ၊သမာဓိပညာ၌ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို သွင်းရပါမည်လော။ (စပါ ၉.၁.၂၉၂။) (စမ၊ ၄၅၆။)

-မဂ္ဂသစ္စာ (စပါ ၉.၃.၂၃၉။) (စမ၊ ၈၁၇။)

-မင်္ဂလာရှိသော ရဟန်း (စပါ ၉.၃.၁၅၉။) (စမ၊ ၇၈၅။)

-မင်းစီးဆင် ဥပမာ (စပါ ၉.၂.၁၂၇။) (စမ၊ ၅၄၁။)

-မင်းမျိုးသည် မြင့်မြတ်ကြောင်း (စပါ ၈.၁.၀၇၂။) (စမ၊ ၁၀၅။)

-မည်းညစ်၍ မည်းညစ်သော အကျိုးရှိသော ကံ ဟူသည် (စပါ ၉.၂.၀၆၇။) (စမ၊ ၅၀၂။)

-မည်သူမျှ မသုံးဆောင်ဖူးသေးသော အိမ်သစ်တက် မင်္ဂလာ (စပါ ၉.၂.၀၁၆။) (စမ၊ ၄၈၀။)

-မဏ္ဍုဗျရသေ့ကို ကကုဒီပါယနရသေ့က ရောဂါပျောက်အောင် ပြုစုခဲ့ခြင်း (စပါ ၄.၃.၀၉၁-၄.၃.၁၀၂။) (စမ၊ ၀၃၆-၀၃၇။)

-မန္တာကုဏီ၏ သား အရှင်ပုဏ္ဏ ဘုရားရှင်အထံတော်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၉.၁.၁၇၈။) (စမ၊ ၄၀၀။)

-မာရ်နတ်၏ ဗိုက်မဲပုံ (စပါ ၈.၂.၁၂၃။) (စမ၊ ၂၁၂။)

-မာရ်နတ်က လမ်းဖားသို့ ပို့၍ ဘုရားရှင်က လမ်းမှန်သို့ ပို့တော်မူပုံ (စပါ ၉.၁.၁၃၇။) (စမ၊ ၃၇၇။)

-မာရ်နတ်နှင့် မာရ်နတ်ပရိသတ်တို့ ခရောက်ရာအရပ် (စပါ ၉.၁.၁၉၂။) (စမ၊ ၄၀၅။)

-မာရ်နတ်နှောင့်ယှက်ခန်း (စပါ ၉.၁.၃၂၄။) (စမ၊ ၄၆၈။)

-မာရ်နတ်နှောင့်ယှက်ခန်း (စပါ ၉.၁.၃၂၇။) (စမ၊ ၄၇၀။)

-မာရ်ယုတ်၏ မမြင်ရာ (အာရုံ)အရပ်သို့ ရောက်သူ (စပါ ၉.၁.၂၀၈။) (စမ၊ ၄၁၁။)

-မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတို့ကို ပယ်နည်း (စပါ ၉.၁.၀၄၀။) (စမ၊ ၃၃၅။)

-မိစ္ဆာအယူကင်းကြောင်း သတိပဋ္ဌာန် (စပါ ၈.၃.၁၆၂။) (စမ၊ ၂၈၅။)

-မိစ္ဆာအယူ ခြောက်ဆယ့်နှစ်မျိုးကို ဟောပြောနေကြသော သမဏ၊ဗြာဟ္မဏတို့သည် ဗြဟ္မဇာလသုတ် ဒေသနာကွန်ရက်အတွင်း၌ မိနေကြကြောင်း (စပါ ၈.၁.၀၁၁။) (စမ၊ ၀၉၁။)

-မိစ္ဆာအယူသည် ဝိပဿနာ မမြင်ကြောင်း (စပါ ၉.၃.၀၀၈။) (စမ၊ ၇၀၈။)

-မိတ်ဆွေကောင်းများ (စပါ ၈.၃.၂၀၅-၈.၃.၂၁၀။) (စမ၊ ၃၀၂-၃၀၃။)

-မိတ်ဆွေကျင့်ဝတ် (၅)ပါး (စပါ ၈.၃.၂၁၅။) (စမ၊ ၃၀၅။)

-မိတ်ဆွေတုနှင့် မိတ်ဆွေစစ် (စပါ ၈.၃.၁၉၈။) (စမ၊ ၃၀၈။)

-မိတ်ဆွေတုများ (စပါ ၈.၃.၁၉၉- ၈.၃.၂၀၄။) (စမ၊ ၃၀၁-၃၀၂။)

-မိတ်ဆွေယုတ်တို့ကို ပေါင်းသင်းခြင်း၏ အပြစ် (၆)ပါး (စပါ ၈.၃.၁၉၇။) (စမ၊ ၃၀၈။)

- မိန်းမကို ပြင်းစွာ ကြိုက်နှစ်သက်သော ယောက်ျားဥပမာ (စပါ ၉.၃.၀၃၂။) (စမ၊ ၆၉၈။)
- မိန်းမ၊ယောက်ျားတို့၏ လိင်အင်္ဂါများ စတင် ဖြစ်ပေါ်လာရာ အခါ (စပါ ၈.၃.၀၉၃။) (စမ၊ ၂၆၀။)
- မုက္ကံယနှင့် ဇာလိယ ပရိဝီရိယရဟန်းနှစ်ပါးတို့အား သီလ၊ စွာန်၊ အဘိညာဉ်တို့ကို ဟောပြောလျက် အနတ္တ ဖြစ်ပုံကို ဟောကြားတော်မူခန်း (စပါ ၈.၁.၁၆၄-၈.၁.၁၆၅။) (စမ၊ ၁၃၀-၁၃၁။)
- မေတ္တာပါရမီ ခြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ပုံ (စပါ ၄.၃.၁၀၉-၄.၃.၁၁၁။) (စမ၊ ၀၃၇။)
- မေတ္တာပါရမီ ခြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ပုံ (စပါ ၄.၃.၁၁၂-၄.၃.၁၁၆။) (စမ၊ ၀၃၇။)
- မေတ္တာပို့နည်း (ခရုသင်းမုတ်သမားသည် အရပ်လေးမျက်နှာတို့ကို ပင်ပန်းခြင်းမရှိဘဲ ကြားသိစေသကဲ့သို့ မေတ္တာစိတ်ကို အရပ်ဆယ်မျက်နှာသို့ ပို့လွှတ်ရကြောင်း) (စပါ ၈.၁.၂၇၃။) (စမ၊ ၁၆၄။)
- မေတ္တာဘာဝနာကို ပွားများရန် ရာဟုလာအား မိန့်ကြားတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၂.၀၉၇။) (စမ၊ ၅၂၁။)
- မေတ္တေယျဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူမည့် ကာလ (စပါ ၈.၃.၀၇၅-၈.၃.၀၇၆။) (စမ၊ ၂၅၄။)
- မျက်ကွယ်၌လည်း အပြစ်မပြောသင့် ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၀၈။) (စမ၊ ၈၀၈။)
- မျက်စိ-စသည်ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မသိခြင်း၏ ဆိုးကျိုးအဆက်ဆက် (စပါ ၉.၃.၂၈၀။) (စမ၊ ၈၄၂။)
- မျက်စိ-စသည်ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိခြင်း၏ ကောင်းကျိုးအဆက်ဆက် (စပါ ၉.၃.၂၈၁။) (စမ၊ ၈၄၂။)
- မျက်မှောက်၌လည်း မရှုတ်ချသင့်-ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၀၈။) (စမ၊ ၈၀၈။)
- မျက်မှောက်ချမ်းသာစွာ နေရရေးတရားများ (စပါ ၉.၁.၀၄၀။) (စမ၊ ၃၃၅။)
- မျက်မှောက်ဘဝ၌ ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို မပြုနိုင်မည့်ပုဂ္ဂိုလ် (စပါ ၉.၃.၂၇၆။) (စမ၊ ၈၄၀။)
- မျက်မှောက်ဘဝ၌ ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုနိုင်မည့်ပုဂ္ဂိုလ် (စပါ ၉.၃.၂၇၇။) (စမ၊ ၈၄၁။)
- မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် နှစ်ပါးသော အကျိုးရှိသော တရား (၅)ပါး (စပါ ၉.၂.၃၄၆။) (စမ၊ ၆၆၈။)
- မျိုးဇာတ် မဖြတ်ကြရန် ဘုရားရှင်က မိန့်မှာတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၂.၂၆၉။) (စမ၊ ၆၂၁။)
- မျိုးစေ့ (၅)မျိုး (စပါ ၈.၃.၀၃၁။) (စမ၊ ၂၃၇။)
- မြားဖြင့် အပင်ခံရသူ ဥပမာ (စပါ ၉.၂.၁၀၃။) (စမ၊ ၅၂၅။)
- မြူအညင်အကြေးရှိသော အကျင့်နှင့် မရှိသော အကျင့်များ (စပါ ၉.၃.၂၁၂။) (စမ၊ ၈၀၉။)
- မြေဇီ စတင် ဖြစ်ပေါ်လာရာ အခါ (စပါ ၈.၃.၀၈၇။) (စမ၊ ၂၅၉။)
- မြေဇွာ စတင် ဖြစ်ပေါ်လာရာ အခါ (စပါ ၈.၃.၀၉၀။) (စမ၊ ၂၅၉။)
- မြောက်အရပ်ကို စောင့်သော ကုဝေရနတ်မင်းကြီးကလည်း ဘုရားရှင်အား ရှိခိုးကြောင်း (စပါ ၈.၃.၂၂၆။) (စမ၊ ၃၀၉။)
- မြေကြီးပမာ မေတ္တာထားနည်း (စပါ ၉.၁.၁၅၀။) (စမ၊ ၃၈၈။)
- မြေကြီးနှင့် တူစွာ ဘာဝနာကို ပွားများရန် ရာဟုလာအား မိန့်ကြားတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၂.၀၉၆။) (စမ၊ ၅၂၁။)
- မြဲသော ဝတ္ထု မရှိကြောင်း (စပါ ၉.၁.၁၆၅။) (စမ၊ ၃၉၄။)

- မြို့ (၄)မျိုး (စပါ ၉.၁.၁၂၄။) (စမ၊ ၃၇၀။)
- မြက်ခင်း ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၁၈၇။) (စမ၊ ၄၀၄။)
- မြက်ခင်းဥပမာဖြင့် ကာမဂုဏ်ငါးပါး၏ အပြစ်ကို ပြတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၁.၁၈၂-၉.၁.၁၉၁။) (စမ၊ ၄၀၃-၄၀၅။)
- မြင့်မြတ်တဲ့ စွန့်ခြင်း-ဟူသော တည်ရာနှင့် ပြည့်စုံသူ (စပါ ၉.၃.၂၃၂။) (စမ၊ ၈၁၄။)
- မြင့်မြတ်တဲ့ ငြိမ်းအေးခြင်း-ဟူသော တည်ရာနှင့် ပြည့်စုံသူ (စပါ ၉.၃.၂၃၃။) (စမ၊ ၈၁၄။)
- မြင့်မြတ်တဲ့ သစ္စာ-ဟူသော တည်ရာနှင့် ပြည့်စုံသူ (စပါ ၉.၃.၂၃၁။) (စမ၊ ၈၁၄။)
- မြင့်မြတ်သူနှင့် ယုတ်မာသူ (စပါ ၉.၂.၃၅၅-၉.၂.၃၅၇။) (စမ၊ ၆၇၄။)
- မြင်းကို ဆုံးမသကဲ့သို့ ရဟန်းတို့ကို ဆုံးမတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၃.၀၂၈။) (စမ၊ ၇၁၀။)
- မြင်းရတနာအကြောင်း (စပါ ၈.၂.၀၃၈။) (စမ၊ ၁၈၁။)
- မြင်လျက် မမြင် (စပါ ၈.၃.၁၄၂။) (စမ၊ ၂၇၇။)
- မြတ်သော ရှာမှီးခြင်း ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၁၉၆။) (စမ၊ ၄၀၈။)
- မြတ်သော အကျင့်မှာ အန္တရာယ် ဖြစ်ပုံ (စပါ ၉.၃.၁၁၄။) (စမ၊ ၇၆၁။)
- မြတ်သော အဂါရူပပါးရှိသော မင်္ဂ (စပါ ၉.၂.၂၀၄။) (စမ၊ ၅၈၇။)
- မြတ်သော အမျိုး၊ မြတ်သော သူ (စပါ ၉.၂.၀၂၄။) (စမ၊ ၄၈၃။)
- မြွေဆိုးပမာ ကိလေသာ (စပါ ၉.၃.၀၂၄။) (စမ၊ ၇၀၇။)
- မြွေမိန်းနည်း မကောင်းသကဲ့သို့ စာသင်နည်း မကောင်းပုံ (စပါ ၉.၁.၁၆၀။) (စမ၊ ၃၉၁။)
- မြွေမိန်းနည်း ကောင်းသကဲ့သို့ စာသင်နည်း ကောင်းပုံ (စပါ ၉.၁.၁၆၁။) (စမ၊ ၃၉၂။)
- မြားကို မီးနစ်နပ်တို၍ အပြန်အလှန်ကင်သော လေးသမားဥပမာ (စပါ ၉.၃.၀၀၃။) (စမ၊ ၆၉၈။)
- မှားယွင်းဆိုးယုတ်သော အလုပ် (စပါ ၉.၃.၀၇၉။) (စမ၊ ၇၄၀။)
- မှားယွင်း ယုတ်မာသော စကား (စပါ ၉.၃.၀၇၈။) (စမ၊ ၇၃၉။)
- မှားယွင်းသော အမြင် (စပါ ၉.၃.၀၇၇။) (စမ၊ ၇၃၉။)
- မှားယွင်းသော အသက်မွေးမှု (စပါ ၉.၃.၀၈၀။) (စမ၊ ၇၄၀။)
- မှားယွင်းသော အကြံအစည် (စပါ ၉.၃.၀၇၇။) (စမ၊ ၇၃၉။)
- မှားသော အယူရှိသူတို့၏ လားရဂုတိ (၂)မျိုး (စပါ ၈.၁.၂၄၁-၈.၁.၂၄၂။) (စမ၊ ၁၅၆။)
- မှားသော အယူ-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အကုသိုလ်တရားများ (စပါ ၉.၂.၀၈၁။) (စမ၊ ၅၁၁။)
- မှားသော အယူအဆ (စပါ ၉.၂.၃၆၈။) (စမ၊ ၆၈၀။)
- မှီဝဲထိုက်သော တရားနှင့် မမှီဝဲထိုက်သော တရားတို့ကို သိရကျိုး (စပါ ၉.၃.၀၆၅။) (စမ၊ ၇၃၃။)

- မှီဝဲထိုက်သော တရားနှင့် မမှီဝဲထိုက်သော တရားများ (စပါ ၉.၃.၀၅၄) (စမ၊ ၇၃၁)
- မှီဝဲသင့်သော ချမ်းသာ (စပါ ၉.၃.၂၀၇) (စမ၊ ၈၀၈)
- မှီသော သူအား ပူဇွန်ခြင်း မဖြစ်စေနိုင်သော ဒိဋ္ဌိ မရှိကြောင်း (စပါ ၉.၁.၁၆၅) (စမ၊ ၃၉၄)
- မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော စကား (၂)မျိုး (စပါ ၉.၃.၀၇၈) (စမ၊ ၇၃၉)
- မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော အလုပ် (၂)မျိုး (စပါ ၉.၃.၀၇၉) (စမ၊ ၇၄၀)
- မှန်ကန်သော သတိ (စပါ ၉.၃.၀၇၇) (စမ၊ ၇၃၉)
- မှန်ကန်သော သတိ (စပါ ၉.၃.၀၇၇) (စမ၊ ၇၃၉)
- မှန်ကန်သော သတိ (စပါ ၉.၃.၀၇၈) (စမ၊ ၇၃၉)
- မှန်ကန်သော သတိ (စပါ ၉.၃.၀၇၉) (စမ၊ ၇၄၀)
- မှန်ကန်သော သတိ (စပါ ၉.၃.၀၈၀) (စမ၊ ၇၄၀)
- မှန်ကန်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် နည်းလမ်းမှန်သော ကုသိုလ်တရားကို ပြည့်စုံစေနိုင်ကြောင်း (စပါ ၉.၂.၃၇၁) (စမ၊ ၆၈၂)
- မှန်ကန်သော အမြင် (စပါ ၉.၃.၀၇၇) (စမ၊ ၇၃၉)
- မှန်ကန်သော အမြင် (စပါ ၉.၃.၀၇၇) (စမ၊ ၇၃၉)
- မှန်ကန်သော အမြင် (စပါ ၉.၃.၀၇၈) (စမ၊ ၇၃၉)
- မှန်ကန်သော အမြင် (စပါ ၉.၃.၀၈၀) (စမ၊ ၇၄၀)
- မှန်ကန်သော အမြင် ရှေ့သွား ဖြစ်ကာ မဂ္ဂင်ဆယ်ပါး ဖြစ်ပွားပုံ (စပါ ၉.၃.၀၈၁) (စမ၊ ၇၄၁)
- မှန်ကန်သော အမြင် ရှေ့သွားဖြစ်ကာ မိစ္ဆာမဂ္ဂင် ကင်းပျောက်၍ သမ္မာမဂ္ဂင် ပြည့်စုံပုံ (စပါ ၉.၃.၀၈၂) (စမ၊ ၇၄၁)
- မှန်ကန်သော အမြင် (စပါ ၉.၃.၀၇၈) (စမ၊ ၇၃၉)
- မှန်ကန်သော အမြင်ရှေ့သွားဖြစ်ခြင်း (စပါ ၉.၃.၀၇၇) (စမ၊ ၇၃၉)
- မှန်ကန်သော အသက်မွေးမှု (၂)မျိုး (စပါ ၉.၃.၀၈၀) (စမ၊ ၇၄၀)
- မှန်ကန်သော အကြံအစည် (၂)မျိုး (စပါ ၉.၃.၀၇၇) (စမ၊ ၇၃၉)
- မှန်ကန်သော ကြိုးစားမှု (စပါ ၉.၃.၀၇၇) (စမ၊ ၇၃၉)
- မှန်ကန်သော ကြိုးစားမှု (စပါ ၉.၃.၀၇၇) (စမ၊ ၇၃၉)
- မှန်ကန်သော ကြိုးစားမှု (စပါ ၉.၃.၀၇၈) (စမ၊ ၇၃၉)
- မှန်ကန်သော ကြိုးစားမှု (စပါ ၉.၃.၀၇၉) (စမ၊ ၇၄၀)
- မှန်ကန်သော ကြိုးစားမှု (စပါ ၉.၃.၀၈၀) (စမ၊ ၇၄၀)

- မှန်သော အယူ-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ခြံစပ်ီလာသော ကုသိုလ်တရားများ (စပါ ၉.၂.၀၈၂။) (စမ၊ ၅၁၁။)
- ယမမင်း၏ မျှော်လင့်ချက် (စပါ ၉.၃.၁၅၇။) (စမ၊ ၇၈၁။)
- ယမမင်းက ငရဲသားကို စိစစ်ခန်း (စပါ ၉.၃.၁၅၃။) (စမ၊ ၇၇၉။)
- ယုံကြည်ခြင်းရှိသော တပည့်များ ရရှိနိုင်သည့် အကျိုး (စပါ ၉.၂.၁၅၇။) (စမ၊ ၅၅၈။)
- ယဇ်၏ အင်္ဂါ (၄)ပါး (စပါ ၈.၁.၁၃၁။) (စမ၊ ၁၂၂။)
- ယဇ်၏ အခြံအရံ (၄)ပါး (စပါ ၈.၁.၁၂၉။) (စမ၊ ၁၂၁။)
- ယဇ်၏ အခြံအရံ (၈)ပါး (စပါ ၈.၁.၁၃၀။) (စမ၊ ၁၂၂။)
- ယဇ်မပူဇော်မီ ထားသင့်သော စိတ်ထား (၃)မျိုး (စပါ ၈.၁.၁၃၂။) (စမ၊ ၁၂၂။)
- ယဇ်ကြီး ပူဇော်ဆဲဖြစ်သော မဟာဝိဒိတမင်း၏ စိတ်ကို တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ရွှင်လန်းစေပုံ (စပါ ၈.၁.၁၃၄။) (စမ၊ ၁၂၃။)
- ယဉ်ကျေးသော ဆင်း၊ ယဉ်ကျေးသော ရဟန်း (စပါ ၉.၃.၁၂၆။) (စမ၊ ၇၆၇။)
- ရေဥပါလ ရဟန်းပြုကြောင်း တရား (၄)ပါး (စပါ ၉.၂.၂၆၁။) (စမ၊ ၆၁၆။)
- ယောကျ်ား၏ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ (စပါ ၉.၂.၃၅၈။) (စမ၊ ၆၇၅။)
- ရေဥပါလအမျိုးကောင်းသား ရဟန်းပြု၍ ရဟန္တာ ဖြစ်ခန်း (စပါ ၉.၂.၂၅၅။) (စမ၊ ၆၁၃။)
- ရတနာစကြို ဖန်ဆင်း၍ ဘုရားရှင် တန်ခိုးပြတော်မူပုံ (စပါ ၇.၀၁၄။) (စမ၊ ၀၇၁။)
- ရထားခုနစ်စီးဥပမာဖြင့် ဝိသုဒ္ဓိခုနစ်ပါးကို ပြခြင်း (စပါ ၉.၁.၁၈၀။) (စမ၊ ၄၀၁။)
- ရေသေတ္တို စီရင်သော ဓဇဒင်ကျမ်းတို့ကို သင်ယူရုံမျှဖြင့် ရေသေ့ မဖြစ်နိုင်ပုံမှာ မင်းအမတ်တို့ ပြောသော စကားကို အတုလိုက်၍ ပြောရုံမျှဖြင့် မင်းအမတ် မဖြစ်နိုင်ပုံနှင့် တူကြောင်း (စပါ ၈.၁.၀၇၈-၈.၁.၀၇၉။) (စမ၊ ၁၀၆-၁၀၇။)
- ရသဂ္ဂသတ္တိတာလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၇၉။) (စမ၊ ၂၉၄။)
- ရဟန်း ခြံကြောင်းတရားတို့ကို ကျင့်ပုံ (စပါ ၉.၁.၂၈၀။) (စမ၊ ၄၄၇။)
- ရဟန်း ဟူသည် သီးခြား မရှိပုံ (စပါ ၈.၃.၁၀၂။) (စမ၊ ၂၆၃။)
- ရဟန်းကျင့်ဝတ် (၆)ပါး (စပါ ၈.၃.၂၁၇။) (စမ၊ ၃၀၅။)
- ရဟန်းတို့၏ ကိုးကွယ်ရာမှာ တရားဖြစ်ပုံ (စပါ ၉.၃.၀၃၃။) (စမ၊ ၇၁၅။)
- ရဟန်းတို့၏ ခွန်းအား တိုးပွားကြောင်း (စပါ ၈.၃.၀၇၇။) (စမ၊ ၂၅၄။)
- ရဟန်းတို့၏ ချမ်းသာ တိုးပွားကြောင်း (စပါ ၈.၃.၀၇၇။) (စမ၊ ၂၅၄။)
- ရဟန်းတို့၏ စည်းစိမ် တိုးပွားကြောင်း (စပါ ၈.၃.၀၇၇။) (စမ၊ ၂၅၄။)
- ရဟန်းတို့၏ ဗိုရာ ရဟန်း မရှိကြောင်း (စပါ ၉.၃.၀၃၃။) (စမ၊ ၇၁၅။)

- ရဟန်းတို့၏ အသက် တိုးပွားကြောင်း (စပါ ၈.၃.၀၇၇။) (စမ၊ ၂၅၄။)
- ရဟန်းတို့ကို နှိပ်စက်၍ နှိပ်စက်၍ ညှဉ်းပန်းမှုကို မပြုကြသော အကြောင်း (စပါ ၉.၂.၁၁၆-၉.၂.၁၂၀။) (စမ၊ ၅၃၄-၅၃၅။)
- ရဟန်းတို့ဂုဏ်သိက္ခာကို မြှင့်တင်ခဲ့သူ (စပါ ၉.၂.၃၅၃။) (စမ၊ ၆၇၁။)
- ရဟန်းတို့သည် စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို မျက်မှောက်မြို့လိုသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးကြကုန်သလော (စပါ ၉.၂.၂၃၃။) (စမ၊ ၆၀၁။)
- ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးနေကြကြောင်း တရားများ (စပါ ၉.၂.၂၃၃။) (စမ၊ ၆၀၁။)
- ရဟန်းတို့၏ အဆင်း တိုးပွားကြောင်း (စပါ ၈.၃.၀၇၇။) (စမ၊ ၂၅၄။)
- ရဟန်းတို့ကို နှိပ်စက်၍ နှိပ်စက်၍ ညှဉ်းပန်းမှုကို ပြုကြသောအကြောင်း (စပါ ၉.၂.၁၁၆-၉.၂.၁၂၀။) (စမ၊ ၅၃၄-၅၃၅။)
- ရဟန်းမဟုတ်သော သူများ (စပါ ၉.၁.၂၈၃။) (စမ၊ ၄၄၉။)
- ရဟန်းများ ဘုရားရှင်၏ စကားကို လိုက်နာခဲ့ကြပုံ (စပါ ၉.၁.၁၄၇။) (စမ၊ ၃၀၆။)
- ရဟန်းများ ဘုရားရှင်၏ အထံတော်မှာ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးကြခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၈.၁.၁၆၀-၈.၁.၁၆၁။) (စမ၊ ၁၂၉-၁၃၀။)
- ရဟန်းပြုရခြင်း၏ လက်တွေ့အကျိုးများ (စပါ ၈.၁.၀၂၅-၈.၁.၀၄၆။) (စမ၊ ၀၉၄-၀၉၈။)
- ရဟန်းပြုသော အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်၌ မရွတ်မြတ်မည့် ဘေး (၄)ပါး (စပါ ၉.၂.၁၃၇။) (စမ၊ ၅၄၇။)
- ရဟန်းသည် ရုပ်အဆင်းကို မသိပုံ (စပါ ၉.၁.၂၃၉။) (စမ၊ ၄၂၉။)
- ရဟန်းသည် ကျက်စားရာ စားကျက်၌ မလိမ္မာပုံ (စပါ ၉.၁.၂၃၉။) (စမ၊ ၄၂၉။)
- ရဟန်းသည် တဏှာကုန်ရာ (နိဗ္ဗာန်)ကို အာရုံပြု၍ လွတ်မြောက်သော စိတ်ရှိသူ ဖြစ်ပုံ (စပါ ၉.၁.၂၆၅။) (စမ၊ ၄၄၁။)
- ရဟန်းသည် မီးခိုးကို မမြဲပုံ (စပါ ၉.၁.၂၃၉။) (စမ၊ ၄၂၉။)
- ရဟန်းသည် ယင်ချေးညှဉ်းပွားသည်ကို မပယ်ဖျောက်ပုံ (စပါ ၉.၁.၂၃၉။) (စမ၊ ၄၂၉။)
- ရဟန်းသည် ရဟန်းဝါ ရင်၍ ရဟန်းသက်ရှည်သော သံယုအဖ သံယုဦးစီးဖြစ်သော ယေရ်ကြီးရဟန်းတို့ကို လွန်ကဲသော ဖုတ်ခြင်းဖြင့် မဖုတ်ပုံ (စပါ ၉.၁.၂၃၉။) (စမ၊ ၄၂၉။)
- ရဟန်းသည် ရဟန်းနှင့် သင့်လျော်သော အကျင့်ကို ကျင့်ပုံ (စပါ ၉.၁.၂၈၄။) (စမ၊ ၄၅၀။)
- ရဟန်းသည် ရဟန်းနှင့် သင့်လျော်သော အကျင့်ကို မကျင့်ပုံ (စပါ ၉.၁.၂၈၂။) (စမ၊ ၄၄၉။)
- ရဟန်းသည် လမ်းခရီးကို မသိပုံ (စပါ ၉.၁.၂၃၉။) (စမ၊ ၄၂၉။)
- ရဟန်းသည် အနာကို မဖုံးလွှမ်းပုံ (စပါ ၉.၁.၂၃၉။) (စမ၊ ၄၂၉။)
- ရဟန်းသည် အမှတ်လက္ခဏာ၌ မလိမ္မာပုံ (စပါ ၉.၁.၂၃၉။) (စမ၊ ၄၂၉။)

- ရဟန်းသည် အာသဝေါကုန်ပြီးသော ရဟန္တာ ဖြစ်ပုံ (စပါ ၉.၁.၂၅၈။) (စမ၊ ၄၃၅။)
- ရဟန်းသည် ရေဆိပ်ကို မသိပုံ (စပါ ၉.၁.၂၃၉။) (စမ၊ ၄၂၉။)
- ရဟန်းသည် ရေသောက်ပြီးသည် မပြီးသည်ကို မသိပုံ (စပါ ၉.၁.၂၃၉။) (စမ၊ ၄၂၉။)
- ရဟန်းသည် နို့ရည်ကို အကြွင်းမဲ့ညှစ်ပုံ (စပါ ၉.၁.၂၃၉။) (စမ၊ ၄၂၉။)
- ရဟန္တာ မကျူးလွန်သော အရာများ (စပါ ၈.၃.၁၅၂။) (စမ၊ ၂၈၁။)
- ရဟန္တာ ဖြစ်/မဖြစ် စိစစ်နည်း (စပါ ၉.၃.၀၄၈-၉.၃.၀၅၂။) (စမ၊ ၇၂၇-၇၂၈။)
- ရဟန္တာ ဖြစ်ပုံ (စပါ ၉.၁.၂၈၀။) (စမ၊ ၄၄၇။)
- ရဟန္တာ ဖြစ်ခြင်း (စပါ ၉.၃.၁၃၉။) (စမ၊ ၇၇၃။)
- ရဟန္တာ၏ အစွမ်းအားဖြင့် ဘုံအပိုင်းအခြား (စပါ ၉.၁.၀၀၄။) (စမ၊ ၃၁၈။)
- ရဟန္တာရဟန်းသည် သုံးပါးသော ထူးခြားခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံပုံ (စပါ ၉.၁.၂၅၈။) (စမ၊ ၄၃၅။)
- ရဂု၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းသူ-ဟု ဆိုနိုင်ခြင်း၏ အကြောင်းများ (စပါ ၉.၃.၂၈၆။) (စမ၊ ၈၄၅။)
- ရဂုကင်းမှု ငြိမ်းချမ်းကြောင်း (စပါ ၉.၂.၁၆၆။) (စမ၊ ၅၇၈။)
- ရုဇာ ဟူသည် (စပါ ၈.၃.၀၉၈။) (စမ၊ ၂၆၂။)
- ရဟုလာအား ခန္ဓာငါးပါး၏ အနတ္တ ဖြစ်ပုံကို ဟောကြားတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၂.၀၉၄။) (စမ၊ ၅၂၀။)
- ရဟုလာအား ဆင်ဥပမာဖြင့် ဆုံးမတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၂.၀၉၀။) (စမ၊ ၅၁၇။)
- ရဟုလာအား မှန်ဥပမာဖြင့် ဆုံးမတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၂.၀၉၁။) (စမ၊ ၅၁၈။)
- ရဟုလာအား ရေခွက်ဖြင့် ဆုံးမတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၂.၀၉၀။) (စမ၊ ၅၁၇။)
- ရေချိုးပြီးသူ ဖြစ်ပုံ (စပါ ၉.၁.၂၈၀။) (စမ၊ ၄၄၇။)
- ရေချိုးပြီးသော ရဟန်း (စပါ ၉.၁.၀၃၆-၉.၁.၀၃၈။) (စမ၊ ၃၃၄။)
- ရေနှင့် တွဏှ ဘာဝနာကို ပွားများရန် ရဟုလာအား မိန့်ကြားတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၂.၀၉၆။) (စမ၊ ၅၂၁။)
- ရေသို့သက်ဆင်းသော သူ၌ မဇ္ဈတ် ဖြစ်မည့် ဘေး (၄)ပါး (စပါ ၉.၂.၁၃၇။) (စမ၊ ၅၄၇။)
- ရောဂါသည် ဥပမာ (စပါ ၃.၀၁၇-၃.၀၁၈။) (စမ၊ ၀၀၆။)
- ရှောင်လွှဲနည်း (စပါ ၉.၁.၀၄၃။) (စမ၊ ၃၃၇။)
- ရန်များခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၈.၂.၁၃၇။) (စမ၊ ၂၁၇။)
- ရန်သူအပိုင်းခံရသူ ဥပမာ (စပါ ၃.၀၁၅-၃.၀၁၆။) (စမ၊ ၀၀၆။)
- ရင်သူနှင့် မရင်သူ (စပါ ၉.၂.၂၈၂။) (စမ၊ ၆၂၇။)
- ရုပ်ဆိုးခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော အကျင့် (စပါ ၉.၃.၁၇၂။) (စမ၊ ၇၉၁။)
- ရုပ်တရားတို့၏ ထွက်မြောက်ရာ (စပါ ၉.၁.၁၀၇။) (စမ၊ ၃၆၃။)

- ရုပ်တရားတို့၏ သာယာဖွယ် (စပါ ၉.၁.၁၀၆။) (စမ၊ ၃၆၂။)
- ရုပ်တရားတို့၏ အပြစ် (စပါ ၉.၁.၁၀၆-၉.၁.၁၀၇။) (စမ၊ ၃၆၂-၃၆၃။)
- ရုပ်နာမ်၏ မမြဲပုံကို ရှုခြင်း (စပါ ၉.၂.၂၀၉။) (စမ၊ ၅၈၉။)
- ရုပ်နှင့် ဝေဒနာကို ရှု၍ ရဟန္တာ ဖြစ်ပုံ (စပါ ၉.၂.၁၇၇။) (စမ၊ ၅၇၄။)
- ရောင့်ရဲပုံ (စပါ ၉.၃.၀၀၄။) (စမ၊ ၆၉၈။)
- ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်း (စပါ ၈.၁.၀၃၆။) (စမ၊ ၈၉၆။)
- ရွာသို့ ရောက်ကြောင်းလမ်းကို ရွာသားသည် ကောင်းစွာ သိသကဲ့သို့ ဗြဟ္မာပြည်သို့ ရောက်ကြောင်းလမ်းကို ဘုရားရှင်က ကောင်းစွာ သိတော်မူကြောင်း (စပါ ၈.၁.၂၇၁-၈.၁.၂၇၂။) (စမ၊ ၁၆၃-၁၆၄။)
- ရွာအကြောင်းကို ကြားချင်သူ ဥပမာ (စပါ ၉.၃.၀၂၁။) (စမ၊ ၇၀၅။)
- ရှာမှီးခြင်း (၂)မျိုး (စပါ ၉.၁.၁၉၅။) (စမ၊ ၄၀၈။)
- ရှာမှီးခြင်း (၂)မျိုး (စပါ ၈.၂.၁၄၅။) (စမ၊ ၂၇၈။)
- ရှေ့အပိုင်း ကို စွဲ၍ ဖြစ်သော ငိတ္တအယူ (စပါ ၈.၃.၁၅၇-၈.၃.၁၅၉။) (စမ၊ ၂၈၄။)
- ရှုတ်ချခြင်း၊ မြှောက်ပင့်ခြင်း-ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၀၅။) (စမ၊ ၈၀၇။)
- လ၊ နေ ဥပမာ (လ၊ နေတို့ကို မြင်ရပါလျက် လ၊ နေတို့၏ ရှိရာသို့ သွားရာလမ်းကြောင်းကို မပြောပြနိုင်လျှင် မမြင်ဖူးသော ဗြဟ္မာတို့ ရှိရာသို့ သွားရာလမ်းကြောင်းကို ပုဏ္ဏားတို့ ဟောပြောနိုင်သည်မှာ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း (စပါ ၈.၁.၂၅၉-၈.၁.၂၆၁။) (စမ၊ ၁၆၁။)
- လ၊ နေတို့ စတင် ဖြစ်ပေါ်လာရာ အခါ (စပါ ၈.၃.၀၈၈။) (စမ၊ ၂၅၉။)
- လူဘဝ ရစ်ပုံ လိပ်ကန်းဥပမာ (စပါ ၉.၃.၁၄၆။) (စမ၊ ၇၇၆။)
- လူဘုံသည် အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်နှင့် တူပုံ (စပါ ၉.၁.၀၉၅။) (စမ၊ ၃၅၇။)
- လူဘုံသို့ ရောက်မည့်သူကို ဘုရားရှင် မြင်တော်မူပုံ (စပါ ၉.၁.၀၉၅။) (စမ၊ ၃၅၇။)
- လူကို ဖျက်ဆီးတတ်သော အကြောင်းများ (စပါ ၈.၃.၁၉၈။) (စမ၊ ၃၀၀။)
- လူတို့ သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါး ပွားများကြကြောင်း (စပါ ၉.၂.၀၀၃။) (စမ၊ ၄၇၇။)
- လူတို့၏ အကျင့်သီလကို သိတော်မူ၊ ဟောတော်မူရာ၌ ဘုရားရှင်ထက် သာလွန်သူ မရှိကြောင်း (စပါ ၈.၃.၁၂၈။) (စမ၊ ၂၆၉။)
- လူတို့သည် ရုပ်ဗွေလှ၍ တိရစ္ဆာန်တို့သည် ဖေါ်လွင်လှကြောင်း (စပါ ၉.၂.၀၀၃။) (စမ၊ ၄၇၇။)
- လူပုံသဏ္ဌာန်မှာ အချင်းချင်း ကွဲပြားမှု မရှိ၍ ဇာတ်အားဖြင့် မခွဲခြားသင့်ကြောင်း (စပါ ၉.၂.၃၆၅။) (စမ၊ ၆၇၉။)
- လူမိုက် တမလွန်ဘဝမှာ ခံစားရမည့် ဆင်းရဲ (စပါ ၉.၃.၁၄၂။) (စမ၊ ၇၇၅။)
- လူမိုက် မျက်မှောက်ခံစားရသော ဆင်းရဲ (၃)မျိုး (စပါ ၉.၃.၁၄၀-၉.၃.၁၄၂။) (စမ၊ ၇၇၄-၇၇၅။)
- လူမိုက်တို့ ရောက်ရှိမည့် အမျိုး (စပါ ၉.၃.၁၄၆။) (စမ၊ ၇၇၆။)

- လူခိုက်တို့၏ အရုံး ကြီးမားပုံ (စပါ ၉.၃.၁၄၆။) (စမ၊ ၇၇၆။)
- လူခိုက်လက္ခဏာ (၃)ပါး (စပါ ၉.၃.၁၄၇။) (စမ၊ ၇၇၄။)
- လူခိုက်သည် တိရစ္ဆာန်အမျိုးမျိုး ဖြစ်နိုင်ကြောင်း (စပါ ၉.၃.၁၄၈။) (စမ၊ ၇၇၆။)
- လူချင်တပ်မက်ခြင်းလောဘစသည်ကို ပယ်ခြင်းငှာ၊ အမျက်ထွက်ခြင်းဒေါသကို ပယ်ခြင်းငှာ
အလယ်အလတ်ဖြစ်သော အကျင့် (စပါ ၉.၁.၀၂၃။) (စမ၊ ၃၂၆။)
- လူတရကြောင်းတရားများ (စပါ ၉.၃.၀၉၉-၉.၃.၁၀၀။) (စမ၊ ၇၅၃။)
- လူိတာကို မရခြင်း ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၃၇။) (စမ၊ ၈၁၆။)
- လေနှင့် တူစွာ ဘာဝနာကို ပွားများရန် ရဟုလာအား မိန့်ကြားတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၂.၀၉၆။) (စမ၊ ၅၂၁။)
- လောက၏ အစ-ဟု အသိအမှတ်ပြုအပ်သော တရားကို ဟောပြခြင်းထက် ဆင်းရဲကုန်စေတတ်သော တရားကို
ဟောပြခြင်းက သာ၍ အရေကြီးကြောင်း (စပါ ၈.၃.၀၀၅။) (စမ၊ ၂၂၈။)
- လောကဓံကြောင့် မတုန်လှုပ်ကြရန် မိန့်တော်မူခြင်း (စပါ ၉.၁.၁၆၈။) (စမ၊ ၃၉၅။)
- လောဘတရား လွှမ်းမိုးခံရသော စိတ်ရှိသူ၏ သဘော (စပါ ၉.၂.၃၄၈။) (စမ၊ ၆၆၉။)
- လောဟကန္တိငရဲ (စပါ ၉.၃.၁၄၄။) (စမ၊ ၇၇၅။)
- လောဟိစ္စပုဏ္ဏား ဥပါသကာအဖြစ် လျှောက်ထားခြင်း (စပါ ၈.၁.၂၄၉။) (စမ၊ ၁၅၉။)
- လောဟိစ္စပုဏ္ဏားကို မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ချောက်ကမ်းပါးမှ ကယ်တင်တော်မူခြင်း (စပါ ၈.၁.၂၄၃-၈.၁.၂၄၉။) (စမ၊ ၁၅၇-၁၅၉။)
- လက္ခဏာတော်ကြီး (၃၂)ပါး (စပါ ၈.၃.၁၆၅။) (စမ၊ ၂၈၇။)
- လက္ခဏာတော်ကြီး သုံးဆယ့်နှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဖြစ်ကိန်း (၂)မျိုး (စပါ ၈.၃.၁၆၅။) (စမ၊ ၂၈၇။)
- လက္ခဏာတော်ကြီး သုံးဆယ့်နှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် လူဘောင်မှာနေလျှင် စကြဝတေးမင်း ဖြစ်နိုင်၍
ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်လျှင် ဘုရားဖြစ်နိုင်ကြောင်း (စပါ ၈.၁.၀၅၅။) (စမ၊ ၁၀၀။)
- လက်ပံတောငရဲ (စပါ ၉.၃.၁၅၆။) (စမ၊ ၇၈၀။)
- လင်၏ ကျင့်ဝတ် (၅)ပါး (စပါ ၈.၃.၂၁၄။) (စမ၊ ၃၀၄။)
- လည်ပင်း၌ အကောင်ပုပ် ဆွဲထားသူ ဥပမာ (စပါ ၃.၀၁၉-၃.၀၂၀။) (စမ၊ ၀၀၆။)
- လမ်းညွှန်သူပမာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ (စပါ ၉.၃.၀၂၉။) (စမ၊ ၇၃၂။)
- လမ်းနှစ်ခွ ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၁၇၃) (၁၀။) (စမ၊ ၃၉၈။)
- လာဘိလာဘကြောင့်သာ ယဉ်ကျေးသူ မဖြစ်ပါစေလင့် (စပါ ၉.၁.၁၄၈။) (စမ၊ ၃၆၆။)
- လိပ် ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၁၇၃) (၁၂။) (စမ၊ ၃၉၈။)
- လုပ်ကျွေးသင့်သူ မသင့်သူ (စပါ ၉.၂.၃၅၅။) (စမ၊ ၆၇၄။)
- လုပ်ကျွေးသင့်သူ မသင့်သူ (စပါ ၉.၂.၃၅၅။) (စမ၊ ၆၇၅။)

- လောင်းကစားခြင်း၏ အပြစ် (၆)ပါး (စပ၊ ၈.၃.၁၉၆၈) (စမ၊ ၃၀၀၈)
- လှပသော အဆင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော အကျင့် (စပ၊ ၉.၃.၁၇၂၈) (စမ၊ ၇၉၁၁)
- လှပပျက် ဥပမာ (စပ၊ ၃.၀၂၃-၃.၀၂၄၈) (စမ၊ ၀၀၆၈)
- လှိုင်းတံပိုးဘေး ဟူသည် (စပ၊ ၉.၂.၁၃၈၈) (စမ၊ ၅၄၇၈)
- လွှဲဥပမာ အဆုံးအမ ဩဝါဒ (စပ၊ ၉.၁.၁၅၄၈) (စမ၊ ၃၈၉၈)
- ဝယဘိညမည်သော သူနစ်ယောက်တို့သည်သော်မှလည်း မဟာစတ္တာရီသကမည်သော တရားဒေသနာတော်ကို မကဲ့ရဲ့ထိုက်၊ မပယ်မြစ်ထိုက်ဟူ၍ ထင်မှတ်ကြကြောင်း (စပ၊ ၉.၃.၀၈၃၈) (စမ၊ ၇၄၂၈)
- ဝါမနိကာဆင်မတို့၏ ခြေရာ (စပ၊ ၉.၁.၂၁၂၈) (စမ၊ ၄၁၄၈)
- ဝါယောဓာတ် ဟူသည် (စပ၊ ၉.၃.၂၂၃၈) (စမ၊ ၈၁၂၈)
- ဝါသေဠုလုလင် (စပ၊ ၉.၂.၃၆၄၈) (စမ၊ ၆၇၈၈)
- ဝါသေဠုနှင့် ဘာရုဒ္ဓါလုလင်တို့ သရဏဂုံ ဆောက်တည်ကြခန်း (စပ၊ ၉.၂.၃၆၉၈) (စမ၊ ၆၈၁၈)
- ဝါသေဠုနှင့် ဘာရုဒ္ဓါလုလင်တို့ ဥပါသကာအဖြစ် လျှောက်ထားခြင်း (စပ၊ ၈.၁.၂၇၆၈) (စမ၊ ၁၆၅၈)
- ဝိပဿနာရှုနည်း (စပ၊ ၉.၃.၁၅၉၈) (စမ၊ ၇၈၅၈)
- ဝိပဿနာအကျင့်ကို ကျင့်ဆဲပုဂ္ဂိုလ် (စပ၊ ၉.၃.၂၉၂၈) (စမ၊ ၈၄၉၈)
- ဝိပဿနာနှင့် စပ်ယှဉ်သော ဥပေက္ခာ (၆)ပါး (စပ၊ ၉.၃.၁၈၈၈) (စမ၊ ၈၀၀၈)
- ဝိပဿနာနှင့် စပ်ယှဉ်သော ဒေါမနဿ (၆)ပါး (စပ၊ ၉.၃.၁၈၇၈) (စမ၊ ၈၀၀၈)
- ဝိပဿနာနှင့် စပ်ယှဉ်သော သောမနဿ (၆)ပါး (စပ၊ ၉.၃.၁၈၆၈) (စမ၊ ၈၀၀၈)
- ဝိဝါဟမင်္ဂလာ (စပ၊ ၉.၂.၃၂၄၈) (စမ၊ ၆၅၅၈)
- ဝိမောက္ခ (၈)ပါး (စပ၊ ၉.၂.၂၀၅၈) (စမ၊ ၅၈၈၈)
- ဝဲဘေး ဟူသည် (စပ၊ ၉.၂.၁၄၀၈) (စမ၊ ၅၄၈၈)
- ဝေဓနသပရိနိဋိ သရဏဂုံဆောက်တည်ခန်း (စပ၊ ၉.၂.၂၃၇၈) (စမ၊ ၆၀၂၈)
- ဝေဒနာ မမြဲပုံ ဆီမီးဥပမာ (စပ၊ ၉.၃.၂၆၃၈) (စမ၊ ၈၃၄၈)
- ဝေဒနာ မမြဲပုံ သစ်ပင်ဥပမာ (စပ၊ ၉.၃.၂၆၈၈) (စမ၊ ၈၃၅၈)
- ဝေဒနာကမ္မဋ္ဌာန်း (စပ၊ ၈.၂.၁၃၉-၈.၂.၁၄၃၈) (စမ၊ ၂၁၈-၂၁၉၈)
- ဝေဒနာကို ဆင်ခြင်ပုံ (စပ၊ ၉.၁.၀၅၅၈) (စမ၊ ၃၄၃၈)
- ဝေဒနာတို့၏ ထွက်မြောက်ရာ (စပ၊ ၉.၁.၁၀၉၈) (စမ၊ ၃၆၄၈)
- ဝေဒနာတို့၏ သာယာဖွယ် (စပ၊ ၉.၁.၁၀၈၈) (စမ၊ ၃၆၃၈)
- ဝေဒနာတို့၏ အပြစ် (စပ၊ ၉.၁.၁၀၉၈) (စမ၊ ၃၆၄၈)

- ဝေဒနာသုံးမျိုးကို စံစားရခြင်း၏ အကြောင်းကံများ (စပါ ၉.၃.၁၈၀။) (စမ၊ ၇၉၄။)
- ဝေဒနာနုပဿနာ (စပါ ၉.၁.၀၅၅။) (စမ၊ ၃၄၄။)
- ဝေဒေဟိကာမည်သော အိမ်ရှင်မဝတ္ထု (စပါ ၉.၁.၁၄၈။) (စမ၊ ၃၈၆။)
- ဝေပါဟာရ (ပြောဆိုခြင်း)(၄)မျိုးကို ရဟန္တာ မြင်ပုံ (စပါ ၉.၃.၀၄၈။) (စမ၊ ၇၂၇။)
- ဝတ္ထုလီရနန်းအား ဘုရားရှင် တန်ခိုးပြတော်မူပုံ (စပါ ၇.၀၆၃-၇.၀၇၅။) (စမ၊ ၀၇၅-၀၇၆။)
- ဝတ္ထုပရိပိုင် သရဏဂုံ ဆောက်တည်ခြင်း (စပါ ၉.၂.၁၆၄။) (စမ၊ ၅၆၅။)
- ဝတ္ထုဂေါတ္ထပရိပိုင် ရဟန်းပြု၍ ရဟန္တာဖြစ်ခန်း (စပါ ၉.၂.၁၆၉-၉.၂.၁၇၀။) (စမ၊ ၅၆၈-၅၆၉။)
- ဝဋ်ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုပြီးသော ရဟန်း (စပါ ၉.၁.၁၁၈။) (စမ၊ ၃၂၄။)
- ဝမ်းတွင်းကန်းကို မြင်အောင် မကုနိုင်သော ဆေးဆရာသည် ပင်ပန်းရာသကဲ့သို့ သင် နားမလည်က ငါ ပင်ပန်းမည်ဟု မာဂဏ္ဍိအား ဘုရားရှင်က မိန့်ကြားတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၂.၁၉၀။) (စမ၊ ၅၈၀။)
- ဝမ်းတွင်းကန်းသည် အရောင်ကို မမြင်သကဲ့သို့ ပရိပိုင်တို့သည် အာရောဂျပရမာ လာဘာ-စသည်ကို နားမလည်ကြကြောင်း (စပါ ၉.၂.၁၈၈။) (စမ၊ ၅၇၉။)
- ဝမ်းတွင်းကန်းသည် ဆေးကုမံ၍ မျက်စိမြင်သော အခါ အဝတ်စုတ်ဖြင့် လှည့်ပတ်ခဲ့သူကို သဘောမကျရာသကဲ့သို့ အနာကင်းခြင်း-စသည်ကို သိသောသူသည် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတို့၌ တပ်မက်မှု မရှိတော့ကြောင်း (စပါ ၉.၂.၁၉၁။) (စမ၊ ၅၈၀။)
- ဝမ်းမြောက်ခြင်း (၂)မျိုး (စပါ ၈.၂.၁၄၀။) (စမ၊ ၂၁၈။)
- ဝိဇ္ဇာ (၃)ပါး (စပါ ၉.၂.၀၂၂။) (စမ၊ ၄၈၃။)
- ဝိဇ္ဇာ (၈)ပါး (စပါ ၈.၁.၀၇၃။) (စမ၊ ၁၀၅။)
- ဝိဇ္ဇာစရဏနှင့် မြည့်စုံမှု၏ ပျက်စီးကြောင်း (၄)မျိုး (စပါ ၈.၁.၀၇၄။) (စမ၊ ၁၀၅။)
- ဝိဇ္ဇာစရဏနှင့် မြည့်စုံသူသည် မြင်မြတ်ကြောင်း (စပါ ၈.၁.၀၇၂။) (စမ၊ ၁၀၅။)
- ဝိဇ္ဇာစရဏနှင့် မြည့်စုံနိုင်သူနှင့် မမြည့်စုံနိုင်သူ (စပါ ၈.၁.၀၇၃။) (စမ၊ ၁၀၅။)
- ဝိညာဉ်ခြောက်ပါး-ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၇၃။) (စမ၊ ၈၃၉။)
- ဝိညာဉ်သည် အကြောင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်၏ ဟု ဘုရားရှင်က ဟောကြားတော်မူကြောင်း (စပါ ၉.၁.၂၇၁။) (စမ၊ ၄၄၄။)
- ဝိညာဉ်အမည်သည် မီးအမည်နှင့် တူပုံ (စပါ ၉.၁.၂၇၄။) (စမ၊ ၄၄၅။)
- ဝိညာဉ်နှင့် နှာမိ၊ရုပ်တို့ အချင်းချင်း အပြန်အလှန် ကျေးဇူးပြုကြကြောင်း (စပါ ၈.၂.၀၃၀-၈.၂.၀၃၁။) (စမ၊ ၁၇၈-၁၇၉။)
- ဝေဿ ဟူသည် (စပါ ၈.၃.၁၀၀။) (စမ၊ ၂၆၃။)
- ဝေဿဝဂ်နတ်မင်းကြီး ဆင်ခြင်သော ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး (စပါ ၈.၂.၀၇၇။) (စမ၊ ၁၉၅။)
- ဝေဿဝဂ်နတ်မင်းကြီးသည် အာဇာနည်ဦးယမည်သော ပရိတ်အရံအတားကို တပည့်တို့အား

- သင်ကြားပေးတော်မူရန် ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားခြင်း (စပါ ၈.၃.၂၂၁။) (စမ၊ ၃၀၇။)
- ဝေဿန္တရာ ဆင်ဖြူတော်လှူ၍ မြေတုန်လှုပ်ခြင်း (စပါ ၄.၁.၀၈၀-၄.၁.၀၈၆။) (စမ၊ ၀၂၁-၀၂၂။)
- ဝေဿန္တရာ ဗုဒ္ဓိသန္ဓေနေစဉ် မယ်တော် ဖုဿတိမိဖုရားမှာ ဒါန၌ မွေ့လျော်ကြောင်း (စပါ ၄.၁.၀၇၂-၄.၁.၀၇၄။) (စမ၊ ၀၂၁။)
- ဝေဿန္တရာ ဗြို့မှ အထွက် ပြန်လှည့်ကြည့်စဉ် မြေတုန်လှုပ်ခြင်း (စပါ ၄.၁.၀၈၇-၄.၁.၀၉၂။) (စမ၊ ၀၂၂။)
- ဝေဿန္တရာ ရုပ်နစ်သားမှာ ဒါနပြုရန် ကြံစည်၍ မြေတုန်လှုပ်ခြင်း (စပါ ၄.၁.၀၇၇-၄.၁.၀၇၉။) (စမ၊ ၀၂၁။)
- ဝေဿန္တရာက ဇူဇကပုဏ္ဏားအား ဇာလီနှင့် ကဏ္ဍာဇိန်တို့ကို လှူ၍ မြေတုန်လှုပ်ခြင်း (စပါ ၄.၁.၁၁၁-၄.၁.၁၁၃။) (စမ၊ ၀၂၃။)
- ဝေဿန္တရာတို့မိသားစု တောနိုင်ငံ ဦးရီးတော်မင်းမြှောက်သောင်းထံ ဝင်ရောက် နှုတ်ဆက်ကြခြင်း (စပါ ၄.၁.၁၀၃-၄.၁.၁၀၅။) (စမ၊ ၀၂၃။)
- ဝေဿန္တရာမင်း မယ်တော် ဓမ္မည်းတော်တို့အထံ ရှဉ်းကပ်သောအခါ မြေတုန်လှုပ်ခြင်း (စပါ ၄.၁.၁၁၇-၄.၁.၁၂၀။) (စမ၊ ၀၂၃။)
- ဝေဿန္တရာမင်း ပြည်တော်သို့ ပြန်ဝင်စဉ် ရတနာမိုး ရွာ၍ မြေတုန်လှုပ်ခြင်း (စပါ ၄.၁.၁၂၁-၄.၁.၁၂၃။) (စမ၊ ၀၂၃-၀၂၄။)
- ဝေဿန္တရာမင်းက ပုဏ္ဏားယောင်ဆောင်ထားသော သိကြားမင်းအား မဒ္ဒိမိဖုရားကို လှူ၍ မြေတုန်လှုပ်ခြင်း (စပါ ၄.၁.၁၁၄-၄.၁.၁၁၆။) (စမ၊ ၀၂၃။)
- ဝေဿန္တရာမည်ပုံ (စပါ ၄.၁.၀၇၂-၄.၁.၀၇၄။) (စမ၊ ၀၂၁။)
- ဝေဿန္တရာမိသားစုအတွက် သင်္ခန်းကျောင်း ဇန့်ဆင်းပေးရန် သိကြားမင်းက ဝိသုကြံနတ်သားအား စေခိုင်းခြင်း (စပါ ၄.၁.၁၀၆-၄.၁.၁၀၇။) (စမ၊ ၀၂၃။)
- ဝေဿန္တရာနှင့် ဇာလီ ကဏ္ဍာဇိန်တို့အား မဒ္ဒိမိဖုရားက သစ်သီး သစ်ရွက်များ ရှာဖွေကျွေးခြင်း (စပါ ၄.၁.၁၀၈-၄.၁.၁၁၀။) (စမ၊ ၀၂၃။)
- သံဃာ့ဂုဏ်စည် (စပါ ၉.၃.၀၈၆။) (စမ၊ ၇၄၃။)
- သံဃာက တင်မြှောက်ထားသော ဘုရားကိုယ်စားလှယ် မရှိကြောင်း (စပါ ၉.၃.၀၃၂။) (စမ၊ ၇၁၄။)
- သံဃာကျွဲခြင်း၏ ဆိုးကျိုးများ (စပါ ၉.၃.၀၁၄။) (စမ၊ ၇၀၃။)
- သံဃာအား လှူဒါန်းရကျိုး (စပါ ၉.၂.၃၂၇။) (စမ၊ ၆၅၇။)
- သံဃိက အလှူ (၇)မျိုး (စပါ ၉.၃.၂၄၄။) (စမ၊ ၈၂၀။)
- သံဃိက အလှူ၏ အကျိုး (စပါ ၉.၃.၂၄၄။) (စမ၊ ၈၂၀။)
- သံယောဇဉ်ကို မပယ်မစွန့်မှန်၍ ဒုက္ခအဆုံးကို ပြုသောသူ မရှိကြောင်း (စပါ ၉.၂.၁၅၉။) (စမ၊ ၅၆၁။)
- သံယောဇဉ်ကို မပယ်မစွန့်မှန်၍ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သောသူ ရှိကြောင်း (စပါ ၉.၂.၁၅၉။) (စမ၊ ၅၆၁။)
- သံသရာမှ လွတ်မြောက်ကြောင်း အယူ (စပါ ၉.၁.၃၁၅။) (စမ၊ ၄၆၆။)

- သံသရာလည်ကြောင်း အကျဉ်း (စပါ ၉.၃.၂၇၅။) (စမ၊ ၈၄၀။)
- သကုလုဒါယီပရိဒိုဗရိသတ်သည် သကုလုဒါယီပရိဒိုဗရိကို မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်း၌ အန္တရာယ်ကို ပြကြခြင်း (စပါ ၉.၂.၂၃၄။) (စမ၊ ၆၀၁။)
- သတိပဋ္ဌာန် (၃)ပါး (စပါ ၉.၃.၁၉၁။) (စမ၊ ၈၀၂။)
- သတိပဋ္ဌာန် (၄)ပါး (စပါ ၈.၂.၀၇၅။) (စမ၊ ၁၉၄။)
- သတိပဋ္ဌာန် (၄)ပါး (စပါ ၉.၂.၀၀၂။) (စမ၊ ၄၇၇။)
- သတိပဋ္ဌာန် (၄)ပါး (စပါ ၉.၂.၂၀၄။) (စမ၊ ၅၈၇။)
- သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးကို ပွားများလျှင် ဗောဇ္ဈင်ဉာဏ်ပါးကို ပွားများပြီး ဖြစ်ပုံ (စပါ ၉.၃.၀၉၀။) (စမ၊ ၇၄၇။)
- သတိသမ္ပဇဉ်ဖြင့် ဆင်ခြင်ပုံ (စပါ ၉.၁.၀၅၁။) (စမ၊ ၃၄၁။)
- သတိသမ္ပဇဉ်နှင့် ပြည့်စုံပုံ (စပါ ၉.၃.၀၀၅။) (စမ၊ ၆၉၈။)
- သနက်မာရဗြဟ္မာ တန်ခိုးကြီးခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၈.၂.၀၇၃။) (စမ၊ ၁၉၂။)
- သနက်မာရဗြဟ္မာ ဇနိဆင်းလာသော အသွင် (စပါ ၈.၂.၀၇၈။) (စမ၊ ၁၉၁။)
- သနက်မာရဗြဟ္မာ ပြောပြသော ဘုရားသာသနာတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး (စပါ ၈.၂.၀၇၀- ၈.၂.၀၇၁။) (စမ၊ ၁၉၁။)
- သနက်မာရဗြဟ္မာ၏ အသံသည် အင်္ဂါ ရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံကြောင်း (စပါ ၈.၂.၀၇၁။) (စမ၊ ၁၉၁။)
- သမဏ ဖြစ်ပုံ (စပါ ၉.၁.၂၈၀။) (စမ၊ ၄၄၇။)
- သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏများ အယူ မတူကြခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၈.၂.၁၄၈။) (စမ၊ ၂၂၁။)
- သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏအားလုံး ပျက်စီးခြင်းကို လွန်သော မှီခိုအားထားရာ ရှိကြသည် မဟုတ်ကြောင်း (စပါ ၈.၂.၁၄၈။) (စမ၊ ၂၂၁။)
- သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏအားလုံး ပျက်စီးခြင်းကို လွန်သော မှီခိုအားထားရာ ရှိကြသည် မဟုတ်ကြခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၈.၂.၁၄၈။) (စမ၊ ၂၂၁။)
- သမဏဗြာဟ္မဏ (၄)မျိုး (စပါ ၉.၃.၁၈၁။) (စမ၊ ၇၉၄။)
- သမဏဗြာဟ္မဏ လေးမျိုးတို့၏ အယူကို အသေးစိတ် ဝေဖန်တော်မူခြင်း (စပါ ၉.၃.၁၈၂။) (စမ၊ ၇၉၅။)
- သမဏဗြာဟ္မဏတို့ကို အရိုအသေ ပြုသင့်ခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၉.၃.၂၈၅။) (စမ၊ ၈၄၅။)
- သမဏဗြာဟ္မဏတို့ကို အရိုအသေ မပြုသင့်ခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၉.၃.၂၈၄။) (စမ၊ ၈၄၄။)
- သမထဝိပဿနာ ဖြစ်ပုံ (စပါ ၉.၃.၂၈၂။) (စမ၊ ၈၄၂။)
- သမထဝိဟာရဖြင့် နေသော ရဟန်းသည် သတိသမ္ပဇဉ်နှင့် ပြည့်စုံပုံ (စပါ ၉.၃.၁၀၈။) (စမ၊ ၇၆၀။)
- သမဒန္တတာလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၈၆။) (စမ၊ ၂၉၇။)
- သမဝဋ္ဋက္ခတာလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၇၈။) (စမ၊ ၂၉၃။)
- သမာဓိ၏ အခြံအရံ (၇)ပါး (စပါ ၈.၂.၀၇၆။) (စမ၊ ၁၉၄။)

- သဟဇီဝသုံးမျိုးကို ပွားများတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၃.၁၃၉။) (စမ၊ ၇၇၃။)
- သမုဒယသစ္စာ (စပါ ၉.၁.၀၇၅။) (စမ၊ ၃၄၈။)
- သမုဒယသစ္စာ (စပါ ၉.၃.၂၃၈။) (စမ၊ ၈၁၇။)
- သလေးဆန် စတင် ဖြစ်ပေါ်လာရာ အခါ (စပါ ၈.၃.၀၉၂။) (စမ၊ ၂၆၀။)
- သဿတဝါဒတို့ကို သိတော်မူ၊ ဟောပြောတော်မူရာ၌ ဘုရားရှင်ထက် သာလွန်သူ မရှိကြောင်း (စပါ ၈.၃.၁၂၃။) (စမ၊ ၂၆၉။)
- သဟံပတိဋ္ဌဟောက တရားဟောရန် လျှောက်ထားခြင်း (စပါ ၉.၁.၂၀၃။) (စမ၊ ၄၀၉။)
- သဠာယတနဝိဘင်း၏ အကျဉ်း ဥဒ္ဓေသ (စပါ ၉.၃.၁၈၄။) (စမ၊ ၇၉၉။)
- သား၊မယားရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များ သား၊မယား မရှိသော ဋီပတ္တုပြည်သို့ မရောက်နိုင်ကြကြောင်း (စပါ ၈.၁.၂၆၉။) (စမ၊ ၁၆၃။)
- သားတစ် ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၁၇၃) (၁၄။) (စမ၊ ၃၉၈။)
- သားမုဆိုး ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၁၈၇။) (စမ၊ ၄၀၄။)
- သားမုဆိုး၏ ပရိသတ် ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၁၈၇။) (စမ၊ ၄၀၄။)
- သားလှီးစားပမာ မဂ်ပညာ (စပါ ၉.၃.၂၆၅။) (စမ၊ ၈၃၅။)
- သားသမင်အပေါင်း ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၁၈၇။) (စမ၊ ၄၀၄။)
- သားသမီးကျင့်ဝတ် (၅)ပါး (စပါ ၈.၃.၂၁၂။) (စမ၊ ၃၀၄။)
- သားအိမ်၌ ဖြစ်သော သတ္တဝါ ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၀၉၃။) (စမ၊ ၃၅၇။)
- သားကြီးရတနာအကြောင်း (စပါ ၈.၂.၀၄၂။) (စမ၊ ၁၈၂။)
- သားကိဝင်မင်းအစ ဥတ္တကာမင်းက (စပါ ၈.၁.၀၆၄။) (စမ၊ ၁၀၂။)
- သာလာရွာသား ပုဂ္ဂိုလ်သူကြွယ်တို့ သရဏဂုံ ဆောက်တည်ကြခြင်း (စပါ ၉.၁.၂၈၉။) (စမ၊ ၄၅၄။)
- သာလာရွာသား ပုဂ္ဂိုလ်သူကြွယ်များ သရဏဂုံ ဆောက်တည်ခန်း (စပါ ၉.၂.၀၈၈။) (စမ၊ ၅၁၄။)
- သာသနာ့ကျင့်စဉ် (စပါ ၉.၃.၀၂၈။) (စမ၊ ၇၁၀။)
- သာသနာ၏ ပြည့်စုံခြင်း၊ မပြည့်စုံခြင်း (စပါ ၈.၃.၁၃၉-၈.၃.၁၄၁။) (စမ၊ ၂၇၅။)
- သာသနာတော်၌ ကြီးပွားစည်ပင် ပြန့်ပြောခြင်းသို့ မရောက်စေနိုင်သော အကြောင်းများ (စပါ ၉.၁.၁၁၅။) (စမ၊ ၃၆၇။)
- သာသနာတော်၌ ကြီးပွားစည်ပင် ပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်စေနိုင်သော အကြောင်းများ (စပါ ၉.၁.၁၁၇။) (စမ၊ ၃၆၇။)
- သာသနာတော်၌ ကြီးပွားခြင်း စည်ပင်ခြင်းပြန့်ပြောခြင်းသို့ မရောက်နိုင်သော ရဟန်း၏ အင်္ဂါ (၁၁)ပါး (စပါ ၉.၁.၂၃၈။) (စမ၊ ၄၂၈။)
- သာသနာတော်၏ အကာကို ယူသူ (စပါ ၉.၁.၂၂၁-၉.၁.၂၂၂။) (စမ၊ ၄၁၈။)

- သာသနာတော်၏ အခက်၊အခက်ကို ယူသူ (စပါ ၉.၁.၂၂၁-၉.၁.၂၂၂) (စမ၊ ၄၁၈)
- သာသနာတော်၏ အခွံကို ယူသူ (စပါ ၉.၁.၂၂၁-၉.၁.၂၂၂) (စမ၊ ၄၁၈)
- သာသနာတော်၏ အပွေးကို ယူသူ (စပါ ၉.၁.၂၂၁-၉.၁.၂၂၂) (စမ၊ ၄၁၈)
- သာသနာတော်၏ အနစ်ကို ယူသော ရဟန်း (စပါ ၉.၁.၂၂၁-၉.၁.၂၂၂) (စမ၊ ၄၁၈)
- သာသနာတော်မှ အဝေးသို့ ပြေးနေကြသူများ (စပါ ၉.၂.၁၅၆) (စမ၊ ၅၅၇)
- သိပြီးသူ ခြံစုံ (စပါ ၉.၁.၂၈၀) (စမ၊ ၄၄၇)
- သိကြား (စပါ ၉.၂.၃၆၈) (စမ၊ ၆၈၀)
- သိကြားမင်း ဘုရားရှင်ထံ ချဉ်းကပ်ခြင်း (စပါ ၈.၂.၁၃၁-၈.၂.၁၃၂) (စမ၊ ၂၁၅-၂၁၆)
- သိကြားမင်း ဘုရားရှင်အား ရှိခိုးပူဇော်ခန်း (စပါ ၈.၂.၁၅၃) (စမ၊ ၂၂၄)
- သိကြားမင်း ရုဗ္ဗသော ဝမ်းမြောက်မှု (၂)မျိုး (စပါ ၈.၂.၁၅၁) (စမ၊ ၂၂၃)
- သိကြားမင်းက ပဉ္စသီလနတ်သားအား ကျေးဇူးဆပ်ခြင်း (စပါ ၈.၂.၁၅၄) (စမ၊ ၂၂၄)
- သိကြားမင်းသည် တရားနာ၍ ရသော ဝမ်းမြောက်မှုကို ချီးကျူးခြင်းအကြောင်း (စပါ ၈.၂.၁၅၂) (စမ၊ ၂၂၃)
- သိကြားမင်းသည် သောတာပန် ဖြစ်ကြောင်း (စပါ ၈.၂.၁၅၀) (စမ၊ ၂၂၂)
- သီလ ဟူသည် (စပါ ၈.၁.၁၁၀) (စမ၊ ၁၁၇)
- သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း ဟူသည် (စပါ ၈.၁.၁၈၅) (စမ၊ ၁၃၇)
- သီလ၊သမာဓိ၊ပညာတို့၏ အကျိုးတရားများ (စပါ ၉.၁.၀၃၂) (စမ၊ ၃၃၁)
- သီလကို စောင့်စည်းပုံ (စပါ ၉.၃.၀၀၄) (စမ၊ ၆၉၈)
- သီလနှင့် ပညာ လောကမှာ အမြတ်ဆုံး (စပါ ၈.၁.၁၀၉) (စမ၊ ၁၁၆)
- သီလနှင့်ပြည့်စုံသူ (စပါ ၉.၂.၀၁၈) (စမ၊ ၄၈၁)
- သီဟပုဗ္ဗနကာယတာလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၇၈) (စမ၊ ၂၉၃)
- သီဟနာတာလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၈၅) (စမ၊ ၂၉၆)
- သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော လက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ယောက်ျားမြတ်အား နှစ်မျိုးသော ခြံကိန်းတို့သာလျှင် ရှိကြောင်း (စပါ ၉.၂.၃၁၂) (စမ၊ ၆၄၉)
- သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော လက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ယောက်ျားမြတ်အား နှစ်မျိုးသော ခြံကိန်းတို့သာ ရှိကြောင်း (စပါ ၉.၂.၃၂၅) (စမ၊ ၆၅၅)
- သုဓမ္မစွဉ်တာလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၇၄) (စမ၊ ၂၉၁)
- သုနက္ခတ္တ လိစ္ဆဝိမင်းသား နတ်လောကမှ အဆင်းတို့ကိုသာ မြင်ရ၍ နတ်လောကမှ အသံတို့ကို မကြားခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၈.၁.၁၅၃-၈.၁.၁၅၇) (စမ၊ ၁၂၉)
- သုဘဒ္ဒါမိဖုရားကြီးသည် မဟာသုဒဿနမင်းကြီးအား မနှစ်သက်ဖွယ်စကား လျှောက်ထားခြင်း (စပါ ၈.၂.၀၅၄)

၈.၂.၀၅၅) (စမ၊ ၁၈၅၈)

-သုဘန္တိဗိမ္ဗရာဇာကြီးသည် မဟာသုဒဿနမင်းကြီးအား နှစ်သက်ဖွယ်စကား လျှောက်ထားခြင်း (စမ၊ ၈.၂.၀၅၆-၈.၂.၀၅၇) (စမ၊ ၁၈၅၈-၁၈၆၈)

-သုဘလုလင် သရဏဂုံ ဆောက်တည်ခန်း (စမ၊ ၉.၂.၃၈၀) (စမ၊ ၆၈၈၈)

-သုဝဏ္ဏဝဏ္ဏတာလက္ခဏာတော် (စမ၊ ၈.၃.၁၇၅) (စမ၊ ၂၉၂၈)

-သုသုက္ခဒိဋ္ဌတာလက္ခဏာတော် (စမ၊ ၈.၃.၁၈၆) (စမ၊ ၂၉၇၈)

-သုမေဓာရဓေသု၏ အဓိဋ္ဌာန် (စမ၊ ၃.၀၅၃-၃.၀၅၈) (စမ၊ ၀၀၈၈)

-သုမေဓာရဓေသု တင်ပလွင်စွေ ထိုင်လျက် ဆင်ခြင်ခန်း (စမ၊ ၃.၀၇၇-၃.၀၈၀) (စမ၊ ၀၀၉၈)

-သုမေဓာရဓေသု ယါရဇီဆယ်ပါး ဆင်ခြင်၍ မြေတုန်းလှုပ်ခြင်း (စမ၊ ၃.၁၃၉-၃.၁၄၃) (စမ၊ ၀၁၃၈)

-သုမေဓာရဓေသု ဘုရားဖြစ်ကြောင်း တရားတို့ကို ဆင်ခြင်ခန်း (စမ၊ ၃.၁၅၅-၃.၁၆၈) (စမ၊ ၀၁၂-၀၁၃)

-သုမေဓာရဓေသု ဇနကာ ဘုရားဖြစ်မည့်အကြောင်း ဗြဟ္မာများက လျှောက်ထားခြင်း (စမ၊ ၃.၀၈၁-၃.၁၀၇) (စမ၊ ၀၀၉-၀၁၁)

-သုမေဓာရဓေသုက ဒီပင်္ကရာ ဘုရားရှင်အတွက် ရွံ့ညွှန်ပေါ်မှာ အလျားမှောက်လျက် ကိုယ်ကို တံတားအဖြစ် စင်းလှဲခြင်း (စမ၊ ၃.၀၃၄-၃.၀၅၂) (စမ၊ ၀၀၇-၀၀၈)

-သုမေဓာရဓေသုတို့ နတ်လူတို့ ဆုတောင်းကြခြင်း (စမ၊ ၃.၀၇၀-၃.၀၇၄) (စမ၊ ၀၀၉၈)

-သုမေဓာရဓေသုအတွက် နတ်လူတို့က ဆုတောင်းပေးကြခြင်း (စမ၊ ၃.၁၄၄-၃.၁၄၉) (စမ၊ ၀၁၃-၀၁၄)

-သုမေဓာရဓေသုအား ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်က ဗျာဒိတ်စကား မိန့်ကြားတော်မူခြင်း (စမ၊ ၃.၀၆၀-၃.၀၆၉) (စမ၊ ၀၀၈-၀၀၉)

-သုမေဓာသုဌေး ဆင်ခြင်ခန်း (စမ၊ ၃.၀၀၄-၃.၀၂၆) (စမ၊ ၀၀၅-၀၀၆)

-သုမေဓာသုဌေး တောထွက်၍ ရသေ့ဝတ်ခြင်း (စမ၊ ၃.၀၂၇-၃.၀၃၃) (စမ၊ ၀၀၇၈)

-သု မကောင်း ကောင်းကောင်း ကိုယ်ကောင်းပါ (စမ၊ ၉.၁.၁၄၈) (စမ၊ ၃၈၆၈)

-သုကန်းတန်း ဥပမာ (သုကန်းတို့သည် လမ်းကို မမြင်ကြကုန်သကဲ့သို့ ပုဏ္ဏားတို့သည် ဗြဟ္မာ့မြည်ရောက်ကြောင်းလမ်းကို မသိမြင်ကြကြောင်း) (စမ၊ ၈.၁.၂၅၈) (စမ၊ ၁၆၁၈)

-သုကန်းအစဉ် ဥပမာ (စမ၊ ၉.၂.၃၄၆) (စမ၊ ၆၆၈၈)

-သုကန်းအစဉ် ဥပမာ (စမ၊ ၉.၂.၃၇၁) (စမ၊ ၆၈၃၈)

-သုကြွယ် ဥပမာ (စမ၊ ၉.၂.၁၂၉) (စမ၊ ၅၄၂၈)

-သုဆင်းရဲယောက်ျား ဥပမာ (စမ၊ ၉.၂.၁၂၈) (စမ၊ ၅၄၁၈)

-သုတစ်ပါး၏ စိတ်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း အစီအရင်ကို သိတော်မူ၊ ဟောတော်မူရာ၌ ဘုရားရှင်ထက် သာလွန်သူ မရှိကြောင်း (စမ၊ ၈.၃.၁၁၅) (စမ၊ ၂၆၈၈)

-သုတစ်ပါးကို ပူဇော်တတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် ဟူသည် (စမ၊ ၉.၂.၀၀၈) (စမ၊ ၄၇၈၈)

- သူမိုက်နှင့် ပညာရှိတို့၏ ကွာခြားချက် (စပါ ၉.၃.၀၆၆) (စမ၊ ၇၃၄)
- သူယုတ်မာတို့၏ လားရာဂတိ (စပါ ၉.၃.၀၄၃) (စမ၊ ၇၂၀)
- သူယုတ်မာသည် သူယုတ်မာ၏အယူကို ယူလေ့ရှိပုံ (စပါ ၉.၃.၀၄၃) (စမ၊ ၇၂၀)
- သူယုတ်မာသည် သူယုတ်မာကို ဆည်းကပ်ခြင်းရှိပုံ (စပါ ၉.၃.၀၄၃) (စမ၊ ၇၂၀)
- သူယုတ်မာသည် သူယုတ်မာကို သူယုတ်မာ-ဟု မသိနိုင်ကြောင်း (စပါ ၉.၃.၀၄၃) (စမ၊ ၇၂၀)
- သူယုတ်မာသည် သူယုတ်မာစကားကို ပြောဆိုလေ့ရှိပုံ (စပါ ၉.၃.၀၄၃) (စမ၊ ၇၂၀)
- သူယုတ်မာသည် သူယုတ်မာတရားနှင့် ပြည့်စုံပုံ (စပါ ၉.၃.၀၄၃) (စမ၊ ၇၂၀)
- သူယုတ်မာသည် သူယုတ်မာတို့၏ အလှူကို ပေးလှူပုံ (စပါ ၉.၃.၀၄၃) (စမ၊ ၇၂၀)
- သူယုတ်မာသည် သူယုတ်မာအတိုင်ပင်ကို တိုင်ပင်လေ့ရှိပုံ (စပါ ၉.၃.၀၄၃) (စမ၊ ၇၂၀)
- သူယုတ်မာသည် သူယုတ်မာအမှုကို ပြုလေ့ရှိပုံ (စပါ ၉.၃.၀၄၃) (စမ၊ ၇၂၀)
- သူယုတ်မာသည် သူယုတ်မာအကြံကို ကြံလေ့ရှိပုံ (စပါ ၉.၃.၀၄၃) (စမ၊ ၇၂၀)
- သူယုတ်မာသည် သူတော်ကောင်းကို သူတော်ကောင်း-ဟု မသိနိုင်ကြောင်း (စပါ ၉.၃.၀၄၃) (စမ၊ ၇၂၀)
- သူဌေးရတနာအကြောင်း (စပါ ၈.၂.၀၄၁) (စမ၊ ၁၈၂)
- သူတော်ကောင်း ဥစ္စာ (၇)ခြာ (စပါ ၈.၃.၁၇၇) (စမ၊ ၂၉၃)
- သူတော်ကောင်းတရား ခုနစ်ပါးတို့နှင့်ပြည့်စုံသူ (စပါ ၉.၂.၀၁၉) (စမ၊ ၄၈၂)
- သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားနှင့် သူယုတ်မာတို့၏ တရား (စပါ ၉.၃.၀၅၃) (စမ၊ ၇၂၉)
- သူတော်ကောင်းတို့၏ လားရာဂတိ (စပါ ၉.၃.၀၄၄) (စမ၊ ၇၂၀)
- သူတော်ကောင်းတို့ကို ဆည်းကပ်ခြင်း၏ ကောင်းကျိုးအဆက်ဆက် (စပါ ၉.၂.၁၉၂) (စမ၊ ၅၈၁)
- သူတော်ကောင်းသည် သူယုတ်မာကို သူယုတ်မာဟု သိနိုင်ကြောင်း (စပါ ၉.၃.၀၄၄) (စမ၊ ၇၂၀)
- သူတော်ကောင်းသည် သူတော်ကောင်းကို ဆည်းကပ်ခြင်းရှိပုံ (စပါ ၉.၃.၀၄၄) (စမ၊ ၇၂၀)
- သူတော်ကောင်းသည် သူတော်ကောင်းကို သူတော်ကောင်းဟု သိနိုင်ကြောင်း (စပါ ၉.၃.၀၄၄) (စမ၊ ၇၂၀)
- သူတော်ကောင်းသည် သူတော်ကောင်းစကားကို ပြောဆိုပုံ (စပါ ၉.၃.၀၄၄) (စမ၊ ၇၂၀)
- သူတော်ကောင်းသည် သူတော်ကောင်းတရားနှင့် ပြည့်စုံပုံ (စပါ ၉.၃.၀၄၄) (စမ၊ ၇၂၀)
- သူတော်ကောင်းသည် သူတော်ကောင်းတို့၏ အယူကို ယူလေ့ရှိပုံ (စပါ ၉.၃.၀၄၄) (စမ၊ ၇၂၀)
- သူတော်ကောင်းသည် သူတော်ကောင်းတို့၏ အလှူကို ပေးလှူပုံ (စပါ ၉.၃.၀၄၄) (စမ၊ ၇၂၀)
- သူတော်ကောင်းသည် သူတော်ကောင်းအတိုင်ပင်ကို တိုင်ပင်လေ့ရှိပုံ (စပါ ၉.၃.၀၄၄) (စမ၊ ၇၂၀)
- သူတော်ကောင်းသည် သူတော်ကောင်းအမှုကို ပြုလုပ်ပုံ (စပါ ၉.၃.၀၄၄) (စမ၊ ၇၂၀)
- သူတော်ကောင်းသည် သူတော်ကောင်းအကြံကို ကြံလေ့ရှိပုံ (စပါ ၉.၃.၀၄၄) (စမ၊ ၇၂၀)

- သူသေကောင်ကိုးမျိုးကို ဆင်ခြင်ပုံ (စပါ ၉.၁.၀၅၄။) (စမ၊ ၃၄၂။)
- သူသေကောင်နှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ ရှုခန်း (စပါ ၉.၃.၀၉၃။) (စမ၊ ၇၄၈။)
- သေခအကျင့်မြတ်နှင့် ပြည့်စုံသော သူ (စပါ ၉.၂.၀၂၁။) (စမ၊ ၄၈၂။)
- သေရည် သေရက် သောက်ခြင်း၏ အပြစ် (၆)ပါး (စပါ ၈.၃.၁၉၃။) (စမ၊ ၂၉၉။)
- သေလပုဏ္ဏား ရဟန်းပြုခန်း (စပါ ၉.၂.၃၂၆။) (စမ၊ ၆၅၆။)
- သေလပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးကုန်သော ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတို့ကို ရှာဖွေခြင်း (စပါ ၉.၂.၃၂၅။) (စမ၊ ၆၅၅။)
- သေလရဟန်း ရဟန္တာ ခြစ်ခန်း (စပါ ၉.၂.၃၂၇။) (စမ၊ ၆၅၇။)
- သောက ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၀၆၆။) (စမ၊ ၃၄၇။)
- သောက ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၃၇။) (စမ၊ ၈၁၆။)
- သောကသဘောရှိသော အရာ (စပါ ၉.၁.၁၉၅။) (စမ၊ ၄၀၈။)
- သောကဒဏ္ဍပုဏ္ဏား ဘုရားဖူးသွားရန် စီစဉ်ခြင်းကို သောကဒဏ္ဍပုဏ္ဏား၏ ဂုဏ်ကို ဖော်ပြကာ အခြားပုဏ္ဏားများက ကန့်ကွက်ကြခြင်း (စပါ ၈.၁.၀၉၆။) (စမ၊ ၁၁၂။)
- သောကဒဏ္ဍပုဏ္ဏား ဥပါသကာအဖြစ်ကို လျှောက်ထားခြင်း (စပါ ၈.၁.၁၁၁။) (စမ၊ ၁၁၈။)
- သောကဒဏ္ဍပုဏ္ဏားသည် သူ၏ ပရိယာယ်ဖြင့် ခရီးဦးကြိုဆိုပုံ-စသည်ကို ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားခန်း (စပါ ၈.၁.၁၁၃။) (စမ၊ ၁၁၈။)
- သောတာပတ္တိဖိုလ်နှင့် ပြည့်စုံသူ၏ အင်္ဂါ (၇)ပါး (စပါ ၉.၁.၃၁၅-၉.၁.၃၂၂။) (စမ၊ ၄၆၆-၄၆၇။)
- သောတာပန်နှင့် ပုထုဇဉ်တို့၏ ကွာခြားချက် (စပါ ၉.၃.၀၆၉။) (စမ၊ ၇၃၅။)
- သတ္တပဉ္စသုတ် မည်ပုံ (စပါ ၈.၂.၁၅၄။) (စမ၊ ၂၂၄။)
- သက္ကာယ ခြစ်ပေါ်ကြောင်း (စပါ ၉.၁.၂၉၀။) (စမ၊ ၄၅၅။)
- သက္ကာယချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းအကျင့် (စပါ ၉.၁.၂၉၀။) (စမ၊ ၄၅၅။)
- သက္ကာယချုပ်ရာ (စပါ ၉.၁.၂၉၀။) (စမ၊ ၄၅၅။)
- သက္ကာယဒိဋ္ဌိ မဖြစ်ပုံ (စပါ ၉.၁.၂၉၁။) (စမ၊ ၄၅၆။)
- သက္ကာယဒိဋ္ဌိ မဖြစ်ပုံ (စပါ ၉.၃.၀၃၉။) (စမ၊ ၇၁၈။)
- သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဖြစ်ပုံ (စပါ ၉.၁.၂၉၁။) (စမ၊ ၄၅၆။)
- သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဖြစ်ပုံ (စပါ ၉.၃.၀၃၉။) (စမ၊ ၇၁၈။)
- သက္ကာယဟူသည် (စပါ ၉.၁.၂၉၀။) (စမ၊ ၄၅၅။)
- သင်္ခစကြဝတေးမင်း ခြစ်ပေါ်မည့် ကာလ (စပါ ၈.၃.၀၇၄။) (စမ၊ ၂၅၃။)
- သင်္ခါရတို့ မမြဲကြပုံ (စပါ ၈.၂.၀၆၀။) (စမ၊ ၁၆၆။)

- သင်္ဂဟတရား (၄)ပါး (စပါ ၈.၃.၁၇၁။) (စမ၊ ၂၉၀။)
- သင်္ဂဟလေးပါးဖြင့် ချီးမြှောက်ရကျိုးများ (စပါ ၈.၃.၂၁၈။) (စမ၊ ၃၀၆။)
- သင်္ဂဟနာတင်သင့်သော တရားများနှင့် သင်္ဂဟနာတင်ခြင်း၏ အကျိုးများ (စပါ ၈.၃.၁၄၃။) (စမ၊ ၂၇၈။)
- သင်္ဂါရဝလုလင် သရဏာပုံ ဆောက်တည်ခန်း (စပါ ၉.၂.၃၈၅။) (စမ၊ ၆၉၂။)
- သင်္ဂါရဝလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ချီးမွမ်းခန်း (စပါ ၉.၂.၃၈၄။) (စမ၊ ၆၉၂။)
- သင့်သော အကြောင်းအားဖြင့် နှလုံးသွင်းပုံ (စပါ ၉.၁.၀၁၂။) (စမ၊ ၃၂၁။)
- သစ္စာ လေးပါးကို ဆင်ခြင်ပုံ (စပါ ၉.၁.၀၆၁။) (စမ၊ ၃၄၇။)
- သစ္စာကို ထိုးထွင်း၍ သိသူ (စပါ ၉.၂.၃၄၈-၉.၂.၃၅၀။) (စမ၊ ၆၆၉။)
- သစ္စာကို အစဉ်စောင့်သော သိကြားလိမ္မာသော ယောကျ်ား၏ သဘော (စပါ ၉.၂.၃၄၆။) (စမ၊ ၆၆၈။)
- သစ္စာကို စောင့်သူ (စပါ ၉.၂.၃၄၇။) (စမ၊ ၆၆၈။)
- သစ္စာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ပုံ (စပါ ၄.၃.၀၈၃-၄.၃.၀၉၀။) (စမ၊ ၀၃၆။)
- သစ္စာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ပုံ (စပါ ၄.၃.၀၆၇-၄.၃.၀၇၀။) (စမ၊ ၀၃၅။)
- သစ္စာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ပုံ (စပါ ၄.၃.၀၉၁-၄.၃.၁၀၂။) (စမ၊ ၀၃၆-၀၃၇။)
- သစ္စာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ပုံ (စပါ ၄.၃.၁၀၃-၄.၃.၁၀၈။) (စမ၊ ၀၃၇။)
- သစ္စာပါရမီဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ပုံ (စပါ ၄.၃.၀၇၂-၄.၃.၀၈၂။) (စမ၊ ၀၃၅-၀၃၆။)
- သညာဖြစ်ပုံ ချုပ်ပုံ (စပါ ၈.၁.၁၉၅-၈.၁.၁၉၇။) (စမ၊ ၁၄၁-၁၄၂။)
- သညာသည် အတ္တဟုတ်၊ မဟုတ် ပြဆိုရာ (စပါ ၈.၁.၂၀၀-၈.၁.၂၀၃။) (စမ၊ ၁၄၃-၁၄၄။)
- သညာနှင့် ဉာဏ်တို့ ဖြစ်ပုံ (စပါ ၈.၁.၁၉၉။) (စမ၊ ၁၄၃။)
- သည်းခံရေး၊ မေတ္တာထားရေး တရားတော် (စပါ ၉.၁.၁၄၆။) (စမ၊ ၃၈၅။)
- သတ္တဝါ (၄)မျိုး (စပါ ၉.၁.၀၉၃။) (စမ၊ ၃၅၇။)
- သတ္တဝါ၏ ပိဋကတ်ဆိုသည်မှာ ဤအရာကို မှီသည်-ဟု ရှာကုန်သော်လည်း မသိနိုင်ကြခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၉.၁.၁၆၈။) (စမ၊ ၃၉၅။)
- သတ္တဝါတို့၏ ခြေနှင့် တူသော တရား ၃၆ ပါး (စပါ ၉.၃.၁၈၆။) (စမ၊ ၈၀၀။)
- သတ္တဝါတို့သည် ကံသာလျှင် အမွေဥစ္စာရှိကြကြောင်း (စပါ ၉.၂.၀၆၇။) (စမ၊ ၅၀၂။)
- သတ္တုဿဒတာလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၇၀။) (စမ၊ ၂၉၀။)
- သဒ္ဓိဝိမုတ္တပုဂ္ဂိုလ် ဟူသည် (စပါ ၉.၂.၁၅၅။) (စမ၊ ၅၅၆။)
- သဒ္ဓိဝိမုတ္တရဟန်း (စပါ ၉.၂.၁၁၃။) (စမ၊ ၅၃၂။)
- သဒ္ဓိနိဿာရီပုဂ္ဂိုလ် ဟူသည် (စပါ ၉.၂.၁၅၅။) (စမ၊ ၅၅၆။)

- သဒ္ဓါနိဿိတရဟန်း (စပါ ၉.၂.၁၁၃၈) (စမ၊ ၅၃၂၈)
- သန်လျက်တောငရဲ (စပါ ၉.၃.၁၅၆၈) (စမ၊ ၇၈၈၈)
- သန်လျက်နှင့် စဉ်းတီးတုံး ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၁၇၃) (၁၃၈) (စမ၊ ၃၉၈၈)
- သမ္ပဇင်အပိုင်း (စပါ ၉.၃.၀၉၃၈) (စမ၊ ၇၄၈၈)
- သမ္ပသာဒနီယသုတ်-ဟု ခေါ်ရခြင်းအကြောင်း (စပါ ၈.၃.၁၃၀၈) (စမ၊ ၂၇၁၈)
- သမ္ပပ္ပဓာန် (၄)ပါး (စပါ ၉.၂.၂၀၄၈) (စမ၊ ၅၈၇၈)
- သမ္မာကမ္မန္တ ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၀၇၇၈) (စမ၊ ၃၄၉၈)
- သမ္မာကမ္မန္တ ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၃၉၈) (စမ၊ ၈၁၇၈)
- သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၀၇၇၈) (စမ၊ ၃၄၉၈)
- သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၃၉၈) (စမ၊ ၈၁၇၈)
- သမ္မာဝါစာ ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၀၇၇၈) (စမ၊ ၃၄၉၈)
- သမ္မာဝါစာ ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၃၉၈) (စမ၊ ၈၁၇၈)
- သမ္မာဝါယာမ ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၀၇၇၈) (စမ၊ ၃၄၉၈)
- သမ္မာဝါယာမ ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၃၉၈) (စမ၊ ၈၁၇၈)
- သမ္မာသင်္ကပ္ပ ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၀၇၇၈) (စမ၊ ၃၄၉၈)
- သမ္မာသင်္ကပ္ပ ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၃၉၈) (စမ၊ ၈၁၇၈)
- သမ္မာသတိ ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၀၇၇၈) (စမ၊ ၃၄၉၈)
- သမ္မာသတိ ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၃၉၈) (စမ၊ ၈၁၇၈)
- သမ္မာသမာဓိ (စပါ ၉.၃.၀၇၇၈) (စမ၊ ၇၃၉၈)
- သမ္မာသမာဓိ ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၀၇၇၈) (စမ၊ ၃၄၉၈)
- သမ္မာသမာဓိ ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၃၉၈) (စမ၊ ၈၁၇၈)
- သမ္မာအာဇီဝ ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၀၇၇၈) (စမ၊ ၃၄၉၈)
- သမ္မာအာဇီဝ ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၃၉၈) (စမ၊ ၈၁၇၈)
- သိက္ခာကို ဖြည့်ကျင့်လေ့ရှိသော သူအား ဖြစ်မြဲ ဓမ္မတာ (စပါ ၉.၂.၁၁၄၈) (စမ၊ ၅၃၃၈)
- သိက္ခာကို ကောင်းစွာ ဖြည့်ကျင့်လေ့ရှိသော ရဟန်းအား ဖြစ်မြဲ ဓမ္မတာ (စပါ ၉.၂.၁၁၅၈) (စမ၊ ၅၃၃၈)
- သိက္ခာစဉ်၊ လုပ်ငန်းစဉ်၊ ကျင့်စဉ်ဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်ခြင်း (စပါ ၉.၂.၁၅၆၈) (စမ၊ ၅၆၄၈)
- သိက္ခာပုဒ်များ အလွန်နည်းပါးပါကုန်လျက် များစွာသော ရဟန်းတို့သာ အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်ကြသော အကြောင်း (စပါ ၉.၂.၁၂၁၈) (စမ၊ ၅၃၆၈)

- သိက္ခာပုဒ်များ အလွန်များပါကုန်လျက် အလွန်နည်းပါးသော ရဟန်းတို့သာ အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်ကြသော အကြောင်း (စပါ ၉.၂.၁၂၁) (စမ၊ ၅၃၆)
- သိင်္ဂါလလုလင် သရဏာပုံ ဆောက်တည်ခန်း (စပါ ၈.၃.၂၁၉) (စမ၊ ၃၀၆)
- သိင်္ဂါလလုလင် အရပ်ခြောက်မျက်နှာကို ရှိခိုးခြင်း (စပါ ၈.၃.၁၈၇-၈.၃.၁၈၈) (စမ၊ ၂၉၈)
- သုညတပိဏ္ဍာရ (စပါ ၉.၃.၁၀၁-၉.၃.၁၀၃) (စမ၊ ၇၅၇-၇၅၈)
- သုဒ္ဓ (သုဆင်းရဲ)ဟူသည် (စပါ ၈.၃.၁၀၁) (စမ၊ ၂၆၃)
- သုဒ္ဓါဝါသဗြဟ္မာတို့က ဘုရား ခုနစ်ဆူတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားခန်း (စပါ ၈.၂.၀၀၆-၈.၂.၀၀၈) (စမ၊ ၁၇၁)
- သုဒ္ဓါဝါသဗြဟ္မာများ ဘုရားရှင်၏ အထံတော်၌ ဂါထာများ ရွတ်ဆိုကြခြင်း (စပါ ၈.၂.၁၁၃) (စမ၊ ၂၀၇)
- သုပ္ပတိဋ္ဌိတပါဒတာလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၆၆) (စမ၊ ၂၈၈)
- သုပ္ပဝါသာမင်းသမီး ဆင်းရဲဒုက္ခကို ရတနာသုံးပါးဂုဏ်ကို ဆင်ခြင်၍ သည်းခံပုံ (စပါ ၇.၀၇၆) (စမ၊ ၀၇၆)
- သုပ္ပဝါသာမင်းသမီးအား ဘုရားရှင် တန်ခိုးပြတော်မူပုံ (စပါ ၇.၀၇၆) (စမ၊ ၀၇၆)
- သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်၏ အစွမ်းအားဖြင့် ဘုံအပိုင်းအခြား (စပါ ၉.၁.၀၀၃) (စမ၊ ၃၀၈)
- သောကရေကြည်အောင် ဘုရားရှင် တန်ခိုးပြတော်မူပုံ (စပါ ၇.၀၃၈) (စမ၊ ၀၇၃)
- အကုသိုလ် အကြံအစည်များကို ပယ်ဖျောက်နည်း (၅)မျိုး (စပါ ၉.၁.၁၃၈-၉.၁.၁၄၂) (စမ၊ ၃၇၉-၃၈၀)
- အကုသိုလ်ကို ပယ်၍ ကုသိုလ်ကို ပြုရန် တိုက်တွန်းတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၁.၁၄၇) (စမ၊ ၃၈၆)
- အကုသိုလ်ကို ပယ်ရာ၊ ကုသိုလ်ကို ဆောက်တည်ရာတို့၌ ဘုရားရှင်နှင့် ဘုရားရှင်၏ တပည့်သံဃာများက အခြားဂိုဏ်းဆရာများနှင့် ဂိုဏ်းဆရာများ၏ တပည့်တို့ထက် သာလွန်ကြောင်း (စပါ ၈.၁.၁၇၀-၈.၁.၁၇၅) (စမ၊ ၁၃၄)
- အကျော်အစောရကြောင်း တရားများ (စပါ ၈.၃.၂၁၈) (စမ၊ ၃၀၆)
- အကျင့်ပဋိပဒါကို သိတော်မူ၊ ဟောတော်မူရာ၌ ဘုရားရှင်ထက် သာလွန်သူ မရှိကြောင်း (စပါ ၈.၃.၁၁၉) (စမ၊ ၂၆၉)
- အကျင့်မှားလျှင် အကျိုးမရဘဲ၊ အကျင့်မှန်မှ အကျိုးရကြောင်း (စပါ ၉.၃.၁၂၇-၉.၃.၁၃၀) (စမ၊ ၇၆၈-၇၆၉)
- အကျင့်ဒေသနာနှင့် အကျယ်ဒေသနာ (စပါ ၉.၃.၁၉၃) (စမ၊ ၈၀၄)
- အကြောင်းတရားများကို အစွဲပြု၍ ခန္ဓာ ဖြစ်ပေါ်လာကြောင်း (စပါ ၉.၁.၂၇၅) (စမ၊ ၄၄၅)
- အကြောင်းဟုတ်သည်၊ အကြောင်းမဟုတ်သည်၌ ကျွမ်းကျင်သော ရဟန်း (စပါ ၉.၃.၀၆၉) (စမ၊ ၇၃၅)
- အခါမဲ့ သွားလာခြင်း၏ အပြစ် (၆)ပါး (စပါ ၈.၃.၁၉၄) (စမ၊ ၂၉၉)
- အချစ်ကြောင့် ဒုက္ခနှင့် သုခ ဘယ်ဟာ ဖြစ်သလဲ? (စပါ ၉.၂.၂၈၇-၉.၂.၂၉၁) (စမ၊ ၆၃၂-၆၃၄)
- အခြံအရံမရှိခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော အကျင့် (စပါ ၉.၃.၁၇၃) (စမ၊ ၇၉၁)
- အခြံအရံများခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော အကျင့် (စပါ ၉.၃.၁၇၃) (စမ၊ ၇၉၁)

- အခွင့်ရမှု (၃)မျိုး (စပါ ၈.၂.၀၇၄၈) (စမ၊ ၁၉၃၈)
- အဂတိ (၄)ပါး (စပါ ၈.၃.၁၉၁၈) (စမ၊ ၂၉၉၈)
- အဂတိမလိုက်ခြင်း၏ အကျိုး (စပါ ၈.၃.၁၉၁၈) (စမ၊ ၂၉၉၈)
- အဂတိလိုက်ခြင်း၏ အမြစ် (စပါ ၈.၃.၁၉၁၈) (စမ၊ ၂၉၉၈)
- အဂ္ဂုည (လောက၏ အစ-ဟု သိအပ်သော)တရားအစ ကမ္ဘာဦးမြဲဟော ဝင်စားသော ရသေ့ရဟန်းက (စပါ ၈.၃.၀၀၇-၈.၃.၀၁၁၈) (စမ၊ ၂၂၉-၂၃၀၈)
- အဂ္ဂုည (လောက၏ အစ-ဟု သိအပ်သော)တရားအစ ခိဉ္စာပဒေါသိကနတ် ဝင်စားသော ရသေ့ရဟန်းက (စပါ ၈.၃.၀၁၂-၈.၃.၀၁၃၈) (စမ၊ ၂၃၁၈)
- အဂ္ဂုည (လောက၏ အစဟု သိအပ်သော)တရားအစ မနောပဒေါသိကနတ် ဝင်စားသော ရသေ့ရဟန်းက (စပါ ၈.၃.၀၁၄-၈.၃.၀၁၅၈) (စမ၊ ၂၃၁၈)
- အဂ္ဂုည (လောက၏ အစဟု သိအပ်သော)တရားအစ အသညသတ်မြဲဟော ဝင်စားသော ရသေ့ရဟန်းက (စပါ ၈.၃.၀၁၆-၈.၃.၀၁၇၈) (စမ၊ ၂၃၂၈)
- အင်္ဂုလိမာလ ရဟန်းပြုခြင်း (စပါ ၉.၂.၂၈၃၈) (စမ၊ ၆၂၈၈)
- အင်္ဂုလိမာလမထေရ် ရဟန္တာ ဖြစ်ခန်း (စပါ ၉.၂.၂၈၅၈) (စမ၊ ၆၂၉၈)
- အင်္ဂုလိမာလမထေရ် အကုသိုလ်၏ ဆိုးကျိုးကို လက်တွေ့ ခံစားခြင်း (စပါ ၉.၂.၂၈၆၈) (စမ၊ ၆၃၀၈)
- အင်္ဂုလိမာလမထေရ်၏ ရင်တွင်းဖြစ် ဥဒါန်းဂါထာများ (ရန်သူကိုပင် မေတ္တာဗိုးနည်းများ ပါဝင်သည်) (စပါ ၉.၂.၂၈၆၈) (စမ၊ ၆၃၀၈)
- အင်္ဂုလိမာလမထေရ်ကို ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးအား ဘုရားရှင်က ပြတော်မူခန်း (စပါ ၉.၂.၂၈၄၈) (စမ၊ ၆၂၈၈)
- အင်္ဂုလိမာလမထေရ်အား ဘုရားရှင်က အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကို သင်ပြတော်မူခန်း (စပါ ၉.၂.၂၈၅၈) (စမ၊ ၆၂၉၈)
- အင်္ဂုလိမာလသည် ဘုရားရှင်အား လိုက်သတ်ခန်း (စပါ ၉.၂.၂၈၂၈) (စမ၊ ၆၂၇၈)
- အင်္ဂုလိမာလအကြောင်း (စပါ ၉.၂.၂၈၁၈) (စမ၊ ၆၂၇၈)
- အင်ကြင်းနှစ်နှင့် တူသော ဘုရားရှင်၏ စကားတော် (စပါ ၉.၂.၁၆၄၈) (စမ၊ ၅၆၅၈)
- အဓိရုတိမြစ် ဥပမာ (အဓိရုတိမြစ်၏ ဤမှာဘက် ကမ်းနား၌ ခေါင်းမြီးချ၍ အိပ်နေသော လူသည် ၎င်းမြစ်၏ ဟိုမှာဘက်ကမ်းသို့ မရောက်နိုင်သကဲ့သို့ နီဝရကပါးပါးတို့၏ ဖုံးလွှမ်းခြင်းကို ခံကြရသော ပုဏ္ဏားတို့သည် မြေဟူ၍သို့ မရောက်နိုင်ကြကြောင်း) (စပါ ၈.၁.၂၆၇-၈.၁.၂၆၈၈) (စမ၊ ၁၆၂၈)
- အဓိရုတိမြစ် ဥပမာ (အဓိရုတိမြစ်၏ ဤမှာဘက်ကမ်း၌ ကြိုးဖြင့် အတုတ်ခံ ထားရသော လူတစ်ယောက်သည် ၎င်းမြစ်၏ ဟိုမှာဘက်ကမ်းသို့ မသွားရောက်နိုင်တော့သကဲ့သို့ ကာမဂုဏ်ကို ခံစားနေကြသော ပုဏ္ဏားများသည် မြေဟူ၍သို့ မရောက်နိုင်ကြကြောင်း) (စပါ ၈.၁.၂၆၇-၈.၁.၂၆၆၈) (စမ၊ ၁၆၂၈)
- အဓိရုတိမြစ် ဥပမာ (အဓိရုတိမြစ်၏ ဤမှာဘက်ကမ်းမှာ ရပ်လျက် အို ဟိုမှာ ဘက်ကမ်း ဤမှာ ဘက်ကမ်းသို့ လာပါ-ဟု လှမ်းခေါ်သော်လည်း ဟိုမှာဘက်ကမ်းသည် ဤမှာဘက်ကမ်းသို့ မလာသကဲ့သို့

ဗြဟ္မာဖြစ်ကြောင်းအကျင့်ကို မကျင့်ဘဲ ဗြဟ္မာကို လှမ်းခေါ်ရုံဖြင့် ဗြဟ္မာ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း (စပါ၊ ၈.၁.၂၆၃-၈.၁.၂၆၄)၊ (စမ၊ ၁၆၂။)

-အစွန်း (၂)ပါး (စပါ၊ ၉.၃.၂၀၃။) (စမ၊ ၈၀၆။)

-အဆင့်ဆင့်တူးခြင်း ဟူသည် (စပါ၊ ၉.၁.၁၇၃) (၆-၇။) (စမ၊ ၃၉၈။)

-အဆင့်မြင့် သံယာဓိရာသီ (စပါ၊ ၉.၃.၀၈၇။) (စမ၊ ၇၄၄။)

-အဇာတသတ်မင်းက သူ၏ သား ဥဒယာဒ္ဒကီ ရဟန်းသံဃာကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စေလိုခြင်း (စပါ၊ ၈.၁.၀၂၁။) (စမ၊ ၀၉၃။)

-အဇာတသတ်မင်း ခမည်းတော်အား သတ်ခဲ့သော အပြစ်အတွက် ဘုရားရှင်အား တောင်းပန်၍ ဘုရားရှင်က သည်းခံတော်မူပုံ (စပါ၊ ၈.၁.၀၄၈-၈.၁.၀၄၉။) (စမ၊ ၀၉၈။)

-အဇာတသတ်မင်းသည် ခမည်းတော်ကို မသတ်ခဲ့ပါက သာမညဇလသုတ်ကို နာပြီးလျှင် ပြီးချင်း သောတာပန် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း (စပါ၊ ၈.၁.၀၅၁။) (စမ၊ ၀၉၉။)

-အဇ္ဈတ္တိကာယတန ခြောက်ပါး မမြဲပုံ (စပါ၊ ၉.၃.၂၆၁။) (စမ၊ ၈၃၄။)

-အဇ္ဈာယက ဟူသည် (စပါ၊ ၈.၃.၀၉၉။) (စမ၊ ၂၆၂။)

-အညိ၌ ဖြစ်သော သတ္တဝါ ဟူသည် (စပါ၊ ၉.၁.၀၉၃။) (စမ၊ ၃၅၇။)

-အတတ်ဟော ပြာဋိဟာ (စပါ၊ ၈.၁.၂၂၇။) (စမ၊ ၁၅၂။)

-အတတ်ဟော ပြာဋိဟာကို ဘုရားရှင်က မပြုစေလိုကြောင်း (စပါ၊ ၈.၁.၂၂၇။) (စမ၊ ၁၅၂။)

-အတိတ်ဓန္ဒာသို့ အစဉ်မလိုက်ပုံ (စပါ၊ ၉.၃.၁၆၀။) (စမ၊ ၇၈၅။)

-အတိတ်ဓန္ဒာသို့ အစဉ်မလိုက်ပုံ (စပါ၊ ၉.၃.၁၆၅။) (စမ၊ ၇၈၇။)

-အတိတ်ဓန္ဒာသို့ အစဉ်မလိုက်ပုံ (စပါ၊ ၉.၃.၁၆၅။) (စမ၊ ၇၈၇။)

-အတိတ်ဓန္ဒာသို့ အစဉ်မလိုက်ပုံ (စပါ၊ ၉.၃.၁၆၀။) (စမ၊ ၇၈၅။)

-အတ္တသည် စင်စစ် ချမ်းသာ၏-စသည်ဖြင့် ပြောလေ့ရှိကြသော သမဏ၊ဗြာဟ္မဏတို့၏ စကားသည် အခြေအမြစ် မရှိကြောင်း (စပါ၊ ၈.၁.၂၀၈-၈.၁.၂၁၀။) (စမ၊ ၁၄၆-၁၄၇။)

-အတ္တဘောရခြင်း (၃)မျိုး (စပါ၊ ၈.၁.၂၁၁-၈.၁.၂၂၀။) (စမ၊ ၁၄၇-၁၅၀။)

-အတ္တနှင့် သကုလုဒီယပရိနိဗ္ဗာန် အမြင် (စပါ၊ ၉.၂.၂၂၉။) (စမ၊ ၅၉၇။)

-အတွင်းဝတ္ထုမရှိသော် စိတ်ပင်ပန်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်း (စပါ၊ ၉.၁.၁၆၄။) (စမ၊ ၃၉၃။)

-အတွင်းဝတ္ထုမရှိသော် စိတ်မပင်ပန်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်း (စပါ၊ ၉.၁.၁၆၄။) (စမ၊ ၃၉၃။)

-အထက်အဖို့သို့ ရောက်ကြောင်းတရားများ (စပါ၊ ၉.၁.၀၄၄။) (စမ၊ ၃၃၇။)

-အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ ဖြည့်တော်မူခဲ့ပုံ (စပါ၊ ၄.၃.၀၄၈-၄.၃.၀၆၆။) (စမ၊ ၀၃၄-၀၃၅။)

-အနက်သဘောကို စူးစမ်းခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်သော တရား (စပါ၊ ၉.၂.၃၅၂။) (စမ၊ ၆၇၀။)

-အနတ္တတရားကို ရဟန်းတစ်ပါး မကြိုက်ပုံ (စပါ၊ ၉.၃.၀၄၂။) (စမ၊ ၇၁၈။)

- အနာဂတ်ခန္ဓာကို မတောင့်တပုံ (စပါ ၉.၃.၁၆၆၆) (စမ၊ ၇၈၈၆)
- အနာဂတ်ခန္ဓာကို မတောင့်တပုံ (စပါ ၉.၃.၁၆၁၆) (စမ၊ ၇၈၆၆)
- အနာဂတ်ခန္ဓာကို တောင့်တပုံ (စပါ ၉.၃.၁၆၁၆) (စမ၊ ၇၈၆၆)
- အနာဂတ်ခန္ဓာကို တောင့်တပုံ (စပါ ၉.၃.၁၆၆၆) (စမ၊ ၇၈၈၆)
- အနာထပိဏ်နတ်သား၏ ရင်တွင်းဖြစ် ဂါထာများ (စပါ ၉.၃.၂၅၀၆) (စမ၊ ၈၂၆၆)
- အနာထပိဏ်နတ်သားက အရှင်သာရိပုတြာအား ချီးမွမ်းခြင်း (စပါ ၉.၃.၂၅၀၆) (စမ၊ ၈၂၆၆)
- အနာထပိဏ်သူဌေး ကွယ်လွန်၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ခြင်း (စပါ ၉.၃.၂၅၀၆) (စမ၊ ၈၂၆၆)
- အနာထပိဏ်သူဌေး မကျွန်းမာစဉ် အရှင်သာရိပုတြာ ဟောကြားတော်မူသော တရားတော် (စပါ ၉.၃.၂၄၉၆) (စမ၊ ၈၂၆၆)
- အနာထပိဏ်သူဌေး အရှင်သာရိပုတြာ၏ တရားတော်ကို နာကြားရ၍ ငိုကြွေးခန်း (စပါ ၉.၃.၂၅၀၆) (စမ၊ ၈၂၆၆)
- အနာထပိဏ်သူဌေးက အရှင်သာရိပုတြာကို ပင့်စေခြင်း (စပါ ၉.၃.၂၄၇၆) (စမ၊ ၈၂၅၆)
- အနာရောဂါကင်းခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော အကျင့် (စပါ ၉.၃.၁၇၁၆) (စမ၊ ၇၉၁၆)
- အနာရောဂါများခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော အကျင့် (စပါ ၉.၃.၁၇၁၆) (စမ၊ ၇၉၁၆)
- အနောနမဇဏှ၊ ပရိနမန လက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၇၇၆) (စမ၊ ၂၉၃၆)
- အနတ္တရသဂါမီဇယ ဒေသနာ (စပါ ၉.၃.၀၇၄၆) (စမ၊ ၇၃၆၆)
- အနတ္တရော ပုရိသဒမ္မသာရထိ (စပါ ၉.၃.၁၉၂၆) (စမ၊ ၈၀၂၆)
- အနောက်အရပ်ကို စောင့်သော ဝိရူပက္ခနတ်မင်းကြီး၏ သားတို့ကလည်း သုရားရှင်အား ရှိခိုးကြောင်း (စပါ ၈.၃.၂၂၅၆) (စမ၊ ၃၇၈၆)
- အနစ်ရှစ်သောင်းသက်တမ်း၌ ဖြစ်မည်ရောဂါ (၃)မျိုးသာ (စပါ ၈.၃.၀၇၄၆) (စမ၊ ၂၉၃၆)
- အနစ်အသားရှိသော သူသည် တည်လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူခြင်း (စပါ ၉.၃.၁၁၅၆) (စမ၊ ၇၆၁၆)
- အနိုင်မဲ့ ကုဏ္ဍိပွားများနည်း (စပါ ၉.၃.၂၉၁၆) (စမ၊ ၈၄၈၆)
- အပဝတ္ထမရှိသော် စိတ်ပင်ပန်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်း (စပါ ၉.၁.၁၆၄၆) (စမ၊ ၃၉၃၆)
- အပဝတ္ထမရှိသော် စိတ်မပင်ပန်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်း (စပါ ၉.၁.၁၆၄၆) (စမ၊ ၃၉၃၆)
- အပူ၊အအေး ဥပမာ (စပါ ၃.၀၁၁၆) (စမ၊ ၀၀၆၆)
- အပေါင်းအသင်း၌ မွေ့လျော်ခြင်း၏ အပြစ်များ (စပါ ၉.၃.၁၀၆၆) (စမ၊ ၇၅၉၆)
- အပြစ်ကင်းသော ဆွမ်း (စပါ ၉.၂.၀၄၀၆) (စမ၊ ၄၈၉၆)
- အဖ သုရား၏ အမွေကို ခံယူကြ (စပါ ၈.၃.၀၅၀၆) (စမ၊ ၂၄၅၆)
- အဘယမင်းသား သရဏာပုံ ဆောက်တည်ခန်း (စပါ ၉.၂.၀၇၃၆) (စမ၊ ၅၀၇၆)
- အဘိနီလနေတ္တတာလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၈၀၆) (စမ၊ ၂၉၄၆)

- အဘိဘာယတနဇ္ဈာန် (၈)ပါး (စပါ ၉.၂.၂၀၆) (စမ၊ ၅၈၈)
- အမတဒန္တုဘိဒေသနာ (စပါ ၉.၃.၀၇၄) (စမ၊ ၇၃၆)
- အမရဝတိဗျူအကြောင်း (စပါ ၃.၀၈၁-၃.၀၈၃) (စမ၊ ၀၈၅)
- အမည်းအညစ်လည်း မဟုတ်၊ အဖြူလည်းမဟုတ်သည် ဖြစ်၍ အမည်းအညစ်လည်း မဟုတ်၊ အဖြူလည်းမဟုတ်သော အကျိုးရှိသော ကံကုန်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော ကံ ဟူသည် (စပါ ၉.၂.၀၆၇) (စမ၊ ၅၀၂)
- အမည်းအဖြူ ရောသည်ဖြစ်၍ အမည်းအဖြူရောသော အကျိုးရှိသော ကံ ဟူသည် (စပါ ၉.၂.၀၆၇) (စမ၊ ၅၀၂)
- အမွတ္တိဆရာတပည့် ဝိဇ္ဇာစရဏမှ ဝေးကွာလှပုံ (စပါ ၈.၁.၀၇၅-၈.၁.၀၇၆) (စမ၊ ၁၀၆)
- အမွတ္တိဆရာတပည့်သည် ရသေ့လည်း မဟုတ်၊ ရသေ့ဖြစ်ရန် ကျင့်နေသူများပင် မဟုတ်သေးကြောင်း (စပါ ၈.၁.၀၈၀) (စမ၊ ၁၀၇)
- အမွတ္တိသည် သာကီဝင်မင်းတို့၏ ကျွန်မျိုး ကျွန်နွယ် ဖြစ်နေကြောင်း (စပါ ၈.၁.၀၆၄-၈.၁.၀၆၉) (စမ၊ ၁၀၂-၁၀၄)
- အမျိုး (၄)ပါး (စပါ ၈.၁.၀၆၃) (စမ၊ ၁၀၂)
- အမျိုး (၄)ပါး (စပါ ၈.၃.၀၈၂) (စမ၊ ၂၅၇)
- အမျိုး (၄)ပါးတို့၏ ထူးခြားမှု (စပါ ၉.၂.၃၀၅-၉.၂.၃၀၈) (စမ၊ ၆၄၂-၆၄၃)
- အမျိုးတတ်တို့သည် အချင်းချင်း ကွဲပြားကြကြောင်း (စပါ ၉.၂.၃၆၅) (စမ၊ ၆၇၉)
- အမျိုးမြတ်၌ ဖြစ်စေတတ်သော အကျင့် (စပါ ၉.၃.၁၇၅) (စမ၊ ၇၉၁)
- အမျိုးယုတ်၌ ဖြစ်စေတတ်သော အကျင့် (စပါ ၉.၃.၁၇၅) (စမ၊ ၇၉၁)
- အမျိုး လေးပါးတို့တွင် ရဟန္တာဖြစ်သူသည်သာ အမြတ်ဆုံးဖြစ်ကြောင်း (စပါ ၈.၃.၀၈၃) (စမ၊ ၂၅၇)
- အမျိုးလေးပါးတို့တွင် ရဟန္တာသာ အမြတ်ဆုံး (စပါ ၈.၃.၁၀၃-၈.၃.၁၀၆) (စမ၊ ၂၆၄)
- အမျိုးလေးပါးတို့မှာ ကွာခြားမှု မရှိကြောင်း (စပါ ၉.၂.၃၃၀-၉.၂.၃၃၆) (စမ၊ ၆၆၀-၆၆၂)
- အမျိုးလေးပါးတို့သည် မြတ်၊ မမြတ် ရောပြွမ်းနေကြကြောင်း (စပါ ၈.၃.၀၈၂) (စမ၊ ၂၅၇)
- အမျိုးလေးပါးမှာ ခြားနားမှု မရှိကြောင်း (စပါ ၉.၂.၃၅၉-၉.၂.၃၆၂) (စမ၊ ၆၇၅-၆၇၆)
- အမျိုးသတ်မှတ်ပုံ (စပါ ၉.၂.၃၅၉) (စမ၊ ၆၇၅)
- အမြတ်ဆုံး တရား (စပါ ၉.၃.၀၃၀) (စမ၊ ၇၁၂)
- အမြတ်ဆုံး အပွင့်နံ့သာ (စပါ ၉.၃.၀၃၀) (စမ၊ ၇၁၂)
- အမြတ်ဆုံး အမျိုး၊ အမြတ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ် (စပါ ၈.၃.၁၀၇) (စမ၊ ၂၆၅)
- အမြတ်ဆုံး အမြင်နံ့သာ (စပါ ၉.၃.၀၃၀) (စမ၊ ၇၁၂)
- အမြတ်ဆုံး အနံ့နံ့သာ (စပါ ၉.၃.၀၃၀) (စမ၊ ၇၁၂)

- အမြတ်ဆုံးတရားများ (စပါ ၉.၂.၁၈၆။) (စမ၊ ၅၇၈။)
- အမြတ်ဆုံးသည် (စပါ ၈.၁.၁၉၈။) (စမ၊ ၁၄၃။)
- အမှိုက်များဖြင့် ဖုံးဝိတ်ထားသော ရေတွင်း ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် အမှိုက်များ ကင်စင်ကာ ရေကြည်ရေအေးများဖြင့် ပြည့်နေခြင်း (စပါ ၇.၀၇၇။) (စမ၊ ၀၇၇။)
- အယူသုံးမျိုးနှင့် အယူသုံးမျိုးကို စွန့်ပုံ (စပါ ၉.၂.၁၇၃-၉.၂.၁၇၆။) (စမ၊ ၅၇၂-၅၇၃။)
- အယောဃရမင်းသား မင်းအဖြစ်ကို စွန့်၍ ရဟန်းပြုခဲ့ခြင်း (စပါ ၄.၃.၀၂၅-၄.၃.၀၃၃။) (စမ၊ ၀၃၂-၀၃၃။)
- အယောဃရမည်ပုံ (စပါ ၄.၃.၀၂၄။) (စမ၊ ၀၃၂။)
- အယောင်ဆောင်၍ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ ခြည့်ခဲ့သော ဘုရားအလောင်းတော် (စပါ ၄.၃.၀၄၈-၄.၃.၀၆၆။) (စမ၊ ၀၃၄-၀၃၅။)
- အရကဝိဘင်္ဂသုတ်၏ အကျဉ်း ‘ဥဒ္ဓေသ’ (စပါ ၉.၃.၂၀၂။) (စမ၊ ၈၀၆။)
- အရဟတ္တဖိုလ်ကို ပြောကြားသော ရဟန်းတို့သည် အမှန်ပင် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ပြောကြားကုန်သလော (စပါ ၉.၃.၀၁၈။) (စမ၊ ၇၀၅။)
- အရဟတ္တဖိုလ် ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၀၂၆။) (စမ၊ ၇၀၈။)
- အရိဋ္ဌမည်သော ရဟန်းအား ဝိတ္တအယူ ဖြစ်ပေါ်လာပုံ (စပါ ၉.၁.၁၅၆။) (စမ၊ ၃၉၀။)
- အရိယဖိုလ်တရားတို့ကို ဖျက်ဖောက်ပြုကြောင်း အကျင့် (စပါ ၈.၁.၁၆၂-၈.၁.၁၆၃။) (စမ၊ ၁၃၀။)
- အရိယာ၏ အမြင် (စပါ ၉.၁.၁၆၃။) (စမ၊ ၃၉၃။)
- အရိယာ၏ အားသာချက် (စပါ ၉.၁.၂၉၉။) (စမ၊ ၄၅၉။)
- အရိယာ (စပါ ၉.၁.၀၁၁။) (စမ၊ ၃၂၁။)
- အရိယာမဟုတ်သူတို့၏ သုခ (စပါ ၉.၂.၁၃၁။) (စမ၊ ၅၄၃။)
- အရိယာများ မကောင်းမှု မပြုခြင်းအကြောင်း (စပါ ၈.၃.၁၉၁။) (စမ၊ ၂၉၉။)
- အရူပဗြဟ္မာ မရှိ-ဟူသော ဝါဒနှင့် ရှိ-ဟူသော ဝါဒ (စပါ ၉.၂.၀၈၅။) (စမ၊ ၅၁၂။)
- အရိုအသေပြခြင်း၊ ဝစ္စည်းလေးပါး လှူဒါန်းခြင်းမျှဖြင့် ဆရာအား အကောင်းဆုံး ကျေးဇူးဆပ်ရာ မရောက်သေးကြောင်း (စပါ ၉.၃.၂၄၂။) (စမ၊ ၈၂၀။)
- အရပ်မျက်နှာ (၆)မျိုး (စပါ ၈.၃.၂၁၁။) (စမ၊ ၃၀၃။)
- အရောင်ကို သိခြင်း၊ ရူပါရုံကို မြင်ခြင်းတို့၏ အကြောင်းများ (စပါ ၉.၃.၁၃၈။) (စမ၊ ၇၇၃။)
- အရောင်အမျိုးမျိုးကို နှိုင်းယှဉ်ပြတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၂.၂၃၀။) (စမ၊ ၅၉၈။)
- အရှင်ဆန္ဒ မကျန်းမာစဉ် အရှင်သာရိပုတြာနှင့် အရှင်မဟာစုန္ဒတို့ ဟောကြားသော တရားတော်များ (စပါ ၉.၃.၂၅၄-၉.၃.၂၅၅။) (စမ၊ ၈၂၉။)
- အရှင်ဆန္ဒ မိမိကိုယ်ကို အဆုံး မစီရင်ရန် အရှင်သာရိပုတြာနှင့် အရှင်မဟာစုန္ဒတို့က တားမြစ်ကြခြင်း (စပါ ၉.၃.၂၅၃။) (စမ၊ ၈၂၈။)

- အရှင်ဆန္ဒ မိမိကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ခြင်း (စပါ ၉.၃.၂၅၆) (စမ၊ ၈၂၉)
- အရှင်နန္ဒက၏ တရားကို နာယူကြသော ရဟန်းမများ၏ အဆင့် (စပါ ၉.၃.၂၆၈) (စမ၊ ၈၃၅)
- အရှင်နန္ဒကသည် ရဟန်းမတို့အား တရားဟောခြင်း (စပါ ၉.၃.၂၆၈-၉.၃.၂၆၉) (စမ၊ ၈၃၃-၈၃၅)
- အရှင်ပုဂ္ဂိုလ် သည်းခံပုံ (စပါ ၉.၃.၂၅၈) (စမ၊ ၈၃၁)
- အရှင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဥပါသကာ ငါးရာ၊ ဥပါသိကာမ ငါးရာတို့အား သရဏဂုံတည်အောင် တရားဟောတော်မူ၍ ရဟန္တာဖြစ်ကာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၃.၂၅၉) (စမ၊ ၈၃၂)
- အရှင်ပုဂ္ဂိုလ်အား ဘုရားရှင် ဟောတော်မူအပ်သော တရားအကျဉ်း (စပါ ၉.၃.၂၅၇) (စမ၊ ၈၃၁)
- အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ဝေဇယန္တုပြာသာဒ်ကို ခြေမမြင့် တုန်လှုပ် ယိမ်းယိုင်စေနိုင်သော တန်ခိုးဖန်ဆင်းမှုကို ပြတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၁.၂၆၈) (စမ၊ ၄၄၂)
- အရှင်မောဠိယဗျဉ္ဇန ရဟန်းမိန်းမတို့နှင့်အတူ ရောနှောလျက် နေပုံ (စပါ ၉.၁.၁၄၄) (စမ၊ ၃၈၅)
- အရှင်ရာဟုလာအား ရဟန္တာဖြစ်စေသော တရားတော် (စပါ ၉.၃.၂၆၉-၉.၃.၂၇၁) (စမ၊ ၈၃၇-၈၃၈)
- အရှင်သခင်ကျင့်ဝတ် (၅)ပါး (စပါ ၈.၃.၂၁၆) (စမ၊ ၃၀၅)
- အရှင်သာရိပုတြာ၏ အရေအဆင်း ကြည်လင်တော်မူခြင်းအကြောင်း (စပါ ၉.၃.၂၈၇) (စမ၊ ၈၄၆)
- အရှင်သာရိပုတြာမထေရ် ရဟန္တာ ဖြစ်ခန်း (စပါ ၉.၂.၁၇၈) (စမ၊ ၅၇၄)
- အရှင်သာရိပုတြာမထေရ် ရဲရင့်သော စကားသံကို ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားခြင်း အကြောင်း (စပါ ၈.၃.၁၀၉-၈.၃.၁၁၀) (စမ၊ ၂၆၆-၂၆၇)
- အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်၏ ရဲရင့်သော လျှောက်ထားသံ (စပါ ၈.၃.၁၀၈) (စမ၊ ၂၆၆)
- အရှင်သာရိပုတြာသည် အမေနှင့် တူ၍ အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် အဖေနှင့် တူကြောင်း (စပါ ၉.၃.၂၄၆) (စမ၊ ၈၁၆)
- အရှင်သာရိပုတြာအကြောင်းကို ဘုရားရှင်က ဟောပြတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၃.၀၄၅-၉.၃.၀၄၇) (စမ၊ ၇၂၅-၇၂၆)
- အရှင်သာရိပုတြာနှင့် အရှင်မဟာစုန္ဒတို့ အရှင်ဆန္ဒထံသို့ လူမမာမေး သွားကြခြင်း (စပါ ၉.၃.၂၅၂) (စမ၊ ၈၂၈)
- အရှင်သာရိပုတြာနှင့် အရှင်အာနန္ဒာတို့ မကျန်းမာသော အနာထပိဏ်သုဌေးအိမ်သို့ ကြွတော်မူခန်း (စပါ ၉.၃.၂၄၈) (စမ၊ ၈၂၅)
- အရှင်အနုရုဒ္ဓါ အရှင်နန္ဒိယ အရှင်ကိမ္ဗိလတို့၏ ဂုဏ်သတင်း (စပါ ၉.၁.၂၂၉) (စမ၊ ၄၂၅)
- အရှင်အနုရုဒ္ဓါက အရှင်နန္ဒိယ အရှင်ကိမ္ဗိလတို့၏ အာသဝေါကုန်ခြင်းကို သိခြင်း အကြောင်း (စပါ ၉.၁.၂၂၈) (စမ၊ ၄၂၄)
- အရှင်အနုရုဒ္ဓါတို့ ဉာဏ်အမြင်ထူးကို ရသည် ဖြစ်၍ ချမ်းသာစွာ နေကြပုံ (စပါ ၉.၁.၂၂၆-၉.၁.၂၂၇) (စမ၊ ၄၂၄)
- အရှင်အနုရုဒ္ဓါတို့ ညီညွတ်စွာ နေကြပုံ (စပါ ၉.၃.၁၃၅) (စမ၊ ၇၇၂)
- အရှင်အနုရုဒ္ဓါတို့ တရားထူး ရကြပုံ (စပါ ၉.၃.၁၃၆) (စမ၊ ၇၇၂)
- အရှင်အနုရုဒ္ဓါတို့ မမေ့မလျော့ ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် နေကြပုံ (စပါ ၉.၁.၂၂၅) (စမ၊ ၄၂၄)

- အရှင်အနုရုဒ္ဓိတို့ ကြိုးစားအားထုတ်ကြပုံ (စပါ ၉.၃.၁၃၅။) (စမ၊ ၇၇။)
- အရှင်အာနန္ဒာသည် မဂတိုင်းသား အလုပ်အကျွေး ဥပါသကာများနှင့် ဗိမ္ဗိသာရမင်းတို့၏ ရောက်ရာ ဘဝကို ဘုရားရှင်အား သွယ်ဝိုက်၍ မေးလျှောက်ခန်း (စပါ ၈.၂.၀၆၃။) (စမ၊ ၁၈၇။)
- အရှေ့အရပ်ကို စောင့်သော တေရဋ္ဌနတ်မင်းကြီး၏ သားတို့ကလည်း ဘုရားရှင်အား ရှိခိုးကြောင်း (စပါ ၈.၃.၂၂၃။) (စမ၊ ၃၀၈။)
- အလံကို ချထားပြီးသူ (စပါ ၉.၁.၁၆၇။) (စမ၊ ၃၉၅။)
- အလဂဗ္ဘူပမသုတ်ကို နာရကျိုးများ (စပါ ၉.၁.၁၇၀။) (စမ၊ ၃၉၆။)
- အလိုရှိသည်ကို မရခြင်း ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၀၇၃။) (စမ၊ ၃၄၈။)
- အလယ်အလတ် အကျင့် (စပါ ၉.၃.၂၀၄။) (စမ၊ ၈၀၇။)
- အလုပ်ကြောင့်သာ အမည်တွင်ကြောင်း (စပါ ၉.၂.၃၆၆။) (စမ၊ ၆၈၀။)
- အလုပ်ကြောင့်သာ အမည်တွင်ကြောင်း (စပါ ၉.၂.၃၆၈။) (စမ၊ ၆၈၀။)
- အလုပ်သမားကျင့်ဝတ် (၅)ပါး (စပါ ၈.၃.၂၁၆။) (စမ၊ ၃၀၅။)
- အလှူ၏ စင်ကြယ်ခြင်း (၄)မျိုး (စပါ ၉.၃.၂၄၅။) (စမ၊ ၈၂။)
- အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့အပေါ်၌ ဖြစ်တတ်သော နှလုံးမသာယာမှု ဆယ်မျိုးကို ယစ်မမူဇေဇီ ပယ်ဖျောက်ပုံ (စပါ ၈.၁.၁၃၃။) (စမ၊ ၁၂၂။)
- အဝီရဋ္ဌဒန္တတာလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၈၃။) (စမ၊ ၂၉၅။)
- အဝေးမှ ဆောင်ယူ၍ လှူအပ်သော အလှူကို ခံထိုက်သော ရဟန်း၏ အင်္ဂါ (၁၀)ပါး (စပါ ၉.၂.၁၂၃။) (စမ၊ ၅၃၇။)
- အသားကို စားကောင်း/မစားကောင်း (စပါ ၉.၂.၀၃၉။) (စမ၊ ၄၈၉။)
- အသိအပေါင်း (၆)ပါး (စပါ ၉.၃.၁၈၅။) (စမ၊ ၇၉၉။)
- အသက်တိုခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော အကျင့် (စပါ ၉.၃.၁၇၀။) (စမ၊ ၇၉၁။)
- အသက်ရှည်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော အကျင့် (စပါ ၉.၃.၁၇၀။) (စမ၊ ၇၉၁။)
- အသက်၊အဆင်း-စသည် ဆုတ်ယုတ်ခြင်းအကြောင်း (စပါ ၈.၃.၀၅၉-၈.၃.၀၇၀။) (စမ၊ ၂၄၈-၂၅၁)
- အသက်၊အဆင်း-စသည်တို့ တိုးပွားခြင်းအကြောင်း (စပါ ၈.၃.၀၇၃။) (စမ၊ ၂၅၃။)
- အသမ္ဘိ ပုနဗ္ဗသုကာ အမည်ရှိကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ညဉ့်စာစားခြင်းကို မရှောင်ကြဉ်လိုကြခြင်း (စပါ ၉.၂.၁၄၈။) (စမ၊ ၅၅၃။)
- အသမ္ဘာယနလုလင် သရကပုံ ဆောက်တည်ခန်း (စပါ ၉.၂.၃၃၉။) (စမ၊ ၆၆၃။)
- အသမ္ဘာယနလုလင်၏ အဆင့် (စပါ ၉.၂.၃၃၉။) (စမ၊ ၆၆၃။)
- အသျှင်ရဋ္ဌပါလ ရွတ်ဆိုသော ဂါထာများ (စပါ ၉.၂.၂၅၈။) (စမ၊ ၆၁၅။)
- အသျှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အသျှင်မောဂ္ဂလာန် အမျိုးရှိကုန်သော ငါးရာသော ရဟန်းတို့ ဆူညံ၍ ဘုရားရှင်က

- နှင်ထုတ်တော်မူခြင်း (စပါ ၉.၂.၁၃၃) (စမ၊ ၅၄၅)
- အားထုတ်ခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်သော တရား (စပါ ၉.၂.၃၅၂) (စမ၊ ၆၇၀)
- အာကာသဓာတ် ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၄၄) (စမ၊ ၈၁၂)
- အာဇာနည်ခြင်းကသော ရထားဥပမာ (စပါ ၉.၃.၀၉၆) (စမ၊ ၇၅၁)
- အာဇာနည်ခြင်းငယ် ဥပမာရှိသော တရား (စပါ ၉.၂.၁၂၂) (စမ၊ ၅၃၆)
- အာဇာနည်ဥပမာ ပရိတ်အရံအတားကို သင်ယူကြရန် ဘုရားရှင်က ရဟန်းတို့အား တိုက်တွန်းတော်မူခြင်း (စပါ ၈.၃.၂၃၁) (စမ၊ ၃၁၀)
- အာဇာနည်ဥပမာ ပရိတ်အရံအတားကို ကောင်းစွာ သင်ယူရတိုင်း (စပါ ၈.၃.၂၂၇) (စမ၊ ၃၀၉)
- အာဇာနည်ဥပမာမည်သော ပရိတ်အရံအတား ဂါထာများ (စပါ ၈.၃.၂၂၂-၈.၃.၂၂၆) (စမ၊ ၃၀၈-၃၀၉)
- အာနာပါနဝိဇ္ဇာ (စပါ ၉.၃.၀၉၃) (စမ၊ ၇၄၈)
- အာနာပါနဿတိကို ပွားများလျှင် သတိပဋ္ဌာန် လေးပါးကို ပွားများပြီး ဖြစ်ပုံ (စပါ ၉.၃.၀၈၉) (စမ၊ ၇၄၅)
- အာနာပါနဿတိကို အကျိုးများအောင် ပွားများနည်း (စပါ ၉.၃.၀၈၈) (စမ၊ ၇၄၄)
- အာနာပါနဿတိဘာဝနာကို ပွားများရန် ရာဟုလာအား မိန့်ကြားတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၂.၀၉၈) (စမ၊ ၅၂၂)
- အာပတ်သင့်သော ရဟန်းအား သတိပေး ပြုပြင်နည်း (စပါ ၉.၃.၀၁၂) (စမ၊ ၇၀၂)
- အာယတန (၆)ပါးကို ရဟန္တာ သိပုံ (စပါ ၉.၃.၀၅၁) (စမ၊ ၇၂၈)
- အာယတန တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးကို ဆင်ခြင်ပုံ (စပါ ၉.၁.၀၅၉) (စမ၊ ၃၄၇)
- အာယတန၌ ကျွမ်းကျင်သော ရဟန်း (စပါ ၉.၃.၀၆၈) (စမ၊ ၇၃၅)
- အာယတနတရားတို့ကို သိတော်မူ၊ ဟောတော်မူရာတို့၌ ဘုရားရှင်ထက် သာလွန်သူ မရှိကြောင်း (စပါ ၈.၃.၁၁၃) (စမ၊ ၂၆၈)
- အာယတနခြောက်ပါး အကျယ်တရားတော် (စပါ ၉.၃.၂၈၀-၉.၃.၂၈၂) (စမ၊ ၈၄၂)
- အာယတနပဏှိတာလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၆၉) (စမ၊ ၂၈၉)
- အာဂါဟမင်္ဂလာ (စပါ ၉.၂.၃၂၄) (စမ၊ ၆၅၅)
- အာသဝက္ခယဉာဏ်နှင့် ဥပမာ (စပါ ၉.၂.၂၀၆) (စမ၊ ၅၉၀)
- အာသဝတို့ကို ပွားခြင်းဖြင့် ပယ်ပုံ (စပါ ၉.၁.၀၁၇) (စမ၊ ၃၂၃)
- အာသဝတို့ကို ဝိတိခြင်းဖြင့် ပယ်ပုံ (စပါ ၉.၁.၀၁၃) (စမ၊ ၃၂၂)
- အာသဝတို့ကို ခိုဝှဲခြင်းဖြင့် ပယ်ပုံ (စပါ ၉.၁.၀၁၃) (စမ၊ ၃၂၂)
- အာသဝတို့ကို မြင်ခြင်းဖြင့် ပယ်ပုံ (စပါ ၉.၁.၀၀၉) (စမ၊ ၃၂၀)
- အာသဝတို့ကို သည်းခံခြင်းဖြင့် ပယ်ပုံ (စပါ ၉.၁.၀၁၄) (စမ၊ ၃၂၂)
- အာသဝတို့ကို ဖျောက်ဖျက်ခြင်းဖြင့် ပယ်ပုံ (စပါ ၉.၁.၀၁၆) (စမ၊ ၃၂၃)

- အာသဝတို့ကို ရှောင်ကြဉ်ခြင်းဖြင့် ယယ်ပုံ (စပါ ၉.၁.၀၁၅။) (စမ၊ ၃၂၃။)
- အာဟာရ (၄)ပါး (စပါ ၉.၁.၂၇၆။) (စမ၊ ၄၄၅။)
- အာဟာရလေးပါးအကြောင်း၏ အဆက်ဆက် (စပါ ၉.၁.၂၇၆။) (စမ၊ ၄၄၅။)
- အာဠာရရသေ့ထံ သုရားအလောင်းတော် ချဉ်းကပ်ခြင်း (စပါ ၅.၀၆- ၅.၀၇။) (စမ၊ ၀၄၃-၀၄၄။)
- အာဠာရနှင့် ဥဓကတို့အား ရှေးဦးစွာ တရားဟောရန် ကြံစည်တော်မူခြင်း (စပါ ၉.၁.၂၀၅။) (စမ၊ ၄၀၉။)
- အာမေဓာတ် ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၂၁။) (စမ၊ ၈၁၂။)
- အိုးစရည်းကြီးဥပမာ (စပါ ၉.၃.၀၉၆။) (စမ၊ ၇၅၁။)
- အိုးစရည်းကြီးဥပမာ (စပါ ၉.၃.၀၉၄။) (စမ၊ ၇၅၀။)
- အိုးစရည်းကြီးဥပမာ (စပါ ၉.၃.၀၉၅။) (စမ၊ ၇၅၁။)
- အိမ်များ စတင် တည်ဆောက်ရာ အခါ (စပါ ၈.၃.၀၉၄။) (စမ၊ ၂၆၁။)
- အိမ်ရာတည်တောင်၍ နေခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၉.၁.၁၁၁။) (စမ၊ ၃၆၅။)
- ကုဒ္ဓိပါဒ် (၄)ပါး (စပါ ၈.၂.၀၇၃။) (စမ၊ ၁၉၂။)
- ကုဒ္ဓိပါဒ် (၄)ပါး (စပါ ၉.၂.၂၀၄။) (စမ၊ ၅၈၇။)
- ကုဒ္ဓိပါဒ် ပွားများက အရဟတ္တဖိုလ် ရ (စပါ ၉.၁.၁၁၈။) (စမ၊ ၃၆၈။)
- ကုဒ္ဓိဝိအေသိညာဉ်နှင့် ဥပမာများ (စပါ ၉.၂.၂၁၁။) (စမ၊ ၅၈၉။)
- ကုန္တိယသံဝရသီလ (စပါ ၈.၂.၁၄၆။) (စမ၊ ၂၂၀။)
- ကုဇန္တု (၅)ပါး (စပါ ၉.၂.၂၀၄။) (စမ၊ ၅၈၇။)
- ကုဇန္တု ခြောက်ပါး နှစ်မျိုးစီပြား (စပါ ၈.၂.၁၄၆။) (စမ၊ ၂၂၀။)
- ကုဇန္တုတို့ကို ပွားများပြီးသော အရိယာပုဂ္ဂိုလ် (စပါ ၉.၃.၂၉၃။) (စမ၊ ၈၄၉။)
- ကုဇန္တုတို့ကို စောင့်စည်းပုံ (စပါ ၉.၃.၀၈၅။) (စမ၊ ၆၉၈။)
- ကုဇန္တုတို့ကို စောင့်စည်းခြင်း (စပါ ၈.၁.၀၃၄။) (စမ၊ ၀၉၆။)
- ကုဇန္တုတို့ကို စောင့်စည်းသူ (စပါ ၉.၂.၀၁၈။) (စမ၊ ၄၈၁။)
- ကုရိယာပုတ်ကို ဆင်ခြင်ပုံ (စပါ ၉.၂.၀၉၀။) (စမ၊ ၅၁၇။)
- ကုရိယာပုတ်ပိုင်း (စပါ ၉.၃.၀၉၃။) (စမ၊ ၇၄၈။)
- ကုသိဂိလိမည်ခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၉.၃.၀၇၅။) (စမ၊ ၇၃၇။)
- ကုသာ၊မစ္ဆရိယဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်း (စပါ ၈.၂.၁၃၈။) (စမ၊ ၂၁၇။)
- ဤသဘောတရားကို နှို၍ ဤသဘောတရားကို ယယ်ကြ-ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၁၈၉။) (စမ၊ ၈၀၁။)
- ဥဉ် ဖြစ်သော သတ္တဝါ ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၀၉၃။) (စမ၊ ၃၅၇။)

- ဥရုဝေလကဿပအား တန်ခိုးပြတော်မူပုံ (စပါ ၇.၀၁၁-၇.၀၈၈) (စမ၊ ၀၆၇-၀၇၀၈)
- ဥရုဝေလတော သေနာနိဂုံးသို့ ရောက်တော်မူခြင်း (စပါ ၉.၁.၂၀၁) (စမ၊ ၄၀၈)
- ဥစ္စာကာဠာရိကာဆင်မတို့၏ ခြေရာ (စပါ ၉.၁.၂၁၂) (စမ၊ ၄၁၄)
- ဥစ္စာကို သုံးစွဲနည်း (စပါ ၈.၃.၂၁၀) (စမ၊ ၃၀၃)
- ဥစ္စာကဏေရုကာဆင်မတို့၏ ခြေရာ (စပါ ၉.၁.၂၁၂) (စမ၊ ၄၁၄)
- ဥစ္စာရှာနည်း (စပါ ၈.၃.၂၁၀) (စမ၊ ၃၀၃)
- ဥက္ကိသသီသတာလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၈၁) (စမ၊ ၂၉၅)
- ဥက္ကာလောမတာလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၈၂) (စမ၊ ၂၉၅)
- ဥတ္တရလုလင် မတွေ့မြင်သော ဘုရားရှင်၏ လက္ခဏာတော် (၂)ပါး (စပါ ၉.၂.၃၁၃) (စမ၊ ၆၄၉)
- ဥတ္တရလုလင်သည် ခုနစ်လပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်သို့ လိုက်ခြင်း (စပါ ၉.၂.၃၁၃) (စမ၊ ၆၄၉)
- ဥတ္တရလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ် လက္ခဏာတို့ကို ကြည့်ရှုရှာဖွေခြင်း (စပါ ၉.၂.၃၁၃) (စမ၊ ၆၄၉)
- ဥဒကရသေ့ထံ ဘုရားအလောင်းတော် ချဉ်းကပ်ခြင်း (စပါ ၅.၀၈၈) (စမ၊ ၀၄၄)
- ဥဒ္ဒဂ္ဂလောမတာလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၇၂) (စမ၊ ၂၉၀)
- ဥပကအာဇီဝကတက္ကတွန်းအား ဘုရားဖြစ်ကြောင်း မိန့်ကြားတော်မူခြင်း (စပါ ၉.၁.၂၀၆) (စမ၊ ၄၁၀)
- ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ (၅)ပါး (စပါ ၉.၁.၀၇၄) (စမ၊ ၃၄၈)
- ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါး (စပါ ၉.၃.၀၃၈) (စမ၊ ၇၁၇)
- ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတို့၌ လိုချင်တပ်မက်မှု ကွဲပြားကြောင်း (စပါ ၉.၃.၀၃၈) (စမ၊ ၇၁၇)
- ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတို့သည် အဘယ်ကြောင့် ဖြစ်ပါကုန်သနည်း (စပါ ၉.၃.၀၃၈) (စမ၊ ၇၁၇)
- ဥပါဒါနိသည်ပင်လျှင် ငါးပါးသော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတို့ ဖြစ်ကုန်သလော (စပါ ၉.၃.၀၃၈) (စမ၊ ၇၁၇)
- ဥပါဒါနိလေးပါးတို့၏ အကြောင်းအဆက်ဆက် (စပါ ၉.၁.၀၈၇) (စမ၊ ၃၅၅)
- ဥပါယာသ ဟူသည် (စပါ ၉.၁.၀၇၀) (စမ၊ ၃၄၈)
- ဥပါယာသ ဟူသည် (စပါ ၉.၃.၂၃၇) (စမ၊ ၈၁၆)
- ဥပါလိသုက္ကဿ သရကုဋ် ဆောက်တည်ခန်း (စပါ ၉.၂.၀၅၂) (စမ၊ ၄၉၅)
- ဥပါလိသုက္ကဿ သောတာပန် ဖြစ်ခန်း (စပါ ၉.၂.၀၅၅) (စမ၊ ၄၉၆)
- ဥပါလိသုက္ကဿက ဘုရားရှင်၏ တပည့်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာခန်း (စပါ ၉.၂.၀၆၂) (စမ၊ ၄၉၉)
- ဥပါလိသုက္ကဿက ဘုရားရှင်အား အပြစ်တင်ရန် ကြံရွယ်ပုံ (စပါ ၉.၂.၀၄၅) (စမ၊ ၄၉၃)
- ဥဘတောဘာဂဝိမုတ္တပုဂ္ဂိုလ် ဟူသည် (စပါ ၉.၂.၁၅၅) (စမ၊ ၅၅၆)

- ဥပေက္ခာ (၂)မျိုး (စပါ ၉.၃.၁၉၀။) (စမ၊ ၈၀၁။)
- ဥပေက္ခာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်နည်း (စပါ ၄.၃.၁၁၇-၄.၃.၁၂၀။) (စမ၊ ၈၃၈။)
- ဥဿမံပါဒတာလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၇၂။) (စမ၊ ၂၉၀။)
- ဧကန်အကျိုးရှိသော အကျင့်တရား ဟူသည် (စပါ ၉.၂.၀၇၉-၉.၂.၀၈၈။) (စမ၊ ၅၁၀-၅၁၄။)
- ဧကီဇယံတာလက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၇၃။) (စမ၊ ၂၉၁။)
- ဧသုကာဇီပုဏ္ဏား သရဏဂုံ ဆောက်တည်စနစ် (စပါ ၉.၂.၃၆၂။) (စမ၊ ၆၇၆။)
- ဧကေကလောမတာ လက္ခဏာတော် (စပါ ၈.၃.၁၈၂။) (စမ၊ ၂၉၅။)
- ဩဝါဒပါတိမောက် (ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား ရဟန်းသံဃာ၏ အလယ်၌ ပြတော်မူအပ်သော ဩဝါဒပါတိမောက်)
(စပါ ၈.၂.၀၇၅။) (စမ၊ ၁၇၀။)
- အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် (၅)ပါး (စပါ ၉.၂.၁၀၆-၉.၂.၁၀၇။) (စမ၊ ၅၂၇-၅၂၈။)
- အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် (၅)ပါး ပျောက်ကင်းပုံ (စပါ ၉.၂.၁၀၈။) (စမ၊ ၅၂၈။)
- အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် (၅)ပါးတို့ကို ပယ်ဖျောက်ရန် ဖြစ်သော လမ်းကြောင်းအကျင့်
(စပါ ၉.၂.၁၀၉-၉.၂.၁၁၀။) (စမ၊ ၅၂၉။)

နောက်ဆက်တွဲ (၂)

မှတ်ချက်နှင့်

ဆုံးဖြတ်ချက်များ

မှတ်ချက်နှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်များ

အပြစ်ကိုးမျိုးရှိသော အဝတ် (အဝတ်၏ အပြစ်ကိုးမျိုး)

* အဝတ်၏ အပြစ်ကိုးမျိုး-ဟူသည်

(၁) ဈေးကြီးခြင်း၊ (၂) သူတစ်ပါးနှင့် ဆက်စပ်နေခြင်း၊ (၃) သုံးစွဲသော အခါ အမြန် ညစ်နွမ်းလွယ်ခြင်း၊ ညစ်နွမ်းလတ်သော် တစ်ဖန် ပြန်၍ လျော်ရ ဖွတ်ရ၊ ဆိုးရပြန်ခြင်း၊ (၄) သုံးစွဲသော အခါ ဆွေးမြည့်လွယ်ခြင်း၊ ဆွေးမြည့်လတ်သော် ချပ်ရပြန်၊ ဖာထေးရပြန်ခြင်း၊ (၅) တစ်ဖန် ရှာမှီး၍ ရခဲခြင်း၊ (၆) ရသောဝနှင့် မလျော်ခြင်း၊ (၇) ရန်သူတို့နှင့် ဆက်ဆံနေခြင်း၊ ရန်သူတို့ ယူနိုင်အောင် စောင့်ရှောက်ရခြင်း၊ (၈) ဝတ်ရုံသုံးစွဲသူ၏ တန်ဆာအရာ၌ တည်နေခြင်း၊ (၉) သွားလေရာရာ ယူသွားနေရသဖြင့် အလိုကြီးသော သဘော သက်ရောက်ခြင်း-တို့ ဖြစ်သည်။ (ဗုဒ္ဓဝံ၊ ဋ္ဌ၊ ၉၈။) (စပါ ၃.၀၃၀။) (စပါ ၀၀၇။)

လျှော်တေသင်္ကန်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး ဆယ့်နှစ်မျိုး

* လျှော်တေသင်္ကန်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး ဆယ့်နှစ်မျိုး-ဟူသည်

(၁) တန်ဖိုးနည်းခြင်း၊ (၂) သူတစ်ပါးတို့နှင့် မဆက်စပ်ခြင်း၊ (၃) ကိုယ်တိုင် စီစဉ်နိုင်ခြင်း၊ (၄) သုံးစွဲ၍ ဆွေးမြည့်သော်လည်း ပြန်ချပ်စရာမလိုခြင်း၊ (၅) ခိုးမည့်သူ မရှိခြင်း၊ (၆) ရှာ၍ အလွယ်တကူ ရနိုင်ခြင်း၊ (၇) ရသောဝနှင့် သင့်လျော်ခြင်း၊ (၈) သုံးစွဲသူ၏ တန်ဆာ အရာ၌ မတည်ခြင်း၊ (၉) သင်္ကန်းအပေါ်၌ အလိုနည်းခြင်း၊ (၁၀) အသုံးပြု၍ ကောင်းခြင်း၊ (၁၁) လျှော်မျှင်မှ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ရရန် လွယ်ကူခြင်း၊ (၁၂) လျှော်တေသင်္ကန်း ပျောက်သော်လည်း ငဲ့ကွက်ရမှု မရှိခြင်း-တို့ ဖြစ်သည်။ (ဗုဒ္ဓဝံ၊ ဋ္ဌ၊ ၉၈။) (စပါ ၃.၀၃၀။) (စပါ ၀၀၇။)

အပြစ်ရှစ်မျိုးနှင့် ရှေးဦးစွာ သင်္ကန်းကျောင်း (သင်္ကန်းကျောင်း အပြစ်ရှစ်မျိုး)

* သင်္ကန်းကျောင်း၏ အပြစ်ရှစ်မျိုး-ဟူသည်

(၁) များစွာသော အရာဝတ္ထုတို့ဖြင့် ဆောက်လုပ်ရခြင်း၊ (၂) အမြဲ သန့်ရှင်းပေးရခြင်း၊ (၃) ကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ကြွလာပါက ပြောင်းရွှေ့ပေးရခြင်း၊ (၄) အအေးအပူကို ကာကွယ်ထားသဖြင့် ကိုယ်ကာယ မကြံ့ခိုင်ခြင်း၊ (၅) သင်္ကန်းကျောင်းထဲ ဝင်နေကာ အခြစ်ပြုရန် လွယ်ကူသဖြင့် အပြစ်ကို ဖုံးကွယ်ပေးရာရောက်ခြင်း၊ (၆) ငိုဝှံစွာ-ဟု

ဗွဲလန်းခြင်း။ (၇) သစ်မီးကျောင်းတည်းဟူသော အဖော်နှင့် နေရာရောက်ခြင်း။ (၈) သန်း၊ ကြမ်းပိုး၊ အိမ်ခြေငှက်-
စသော များစွာသော ပိုးမွှားသတ္တဝါတို့နှင့် ဆက်စပ်နေခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။ (စပ၊ ၃.၀၃၁။) (စမ၊ ၀၀၇။)

ဂုဏ်ကျေးဇူးဆယ်မျိုးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော သစ်ပင်ရင်း (သစ်ပင်ရင်း၏ ဂုဏ်ဆယ်မျိုး)

သစ်ပင်ရင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး ဆယ်မျိုး-ဟူသည်

- (၁) သစ်၊ ဝါး-စသော အရာဝတ္ထု မဟုတ်ခြင်း။ (၂) ချဉ်းကပ်ရရှိမျှသာ ဖြစ်၍ လွယ်ကူခြင်းနှင့် အမြစ်ကင်းခြင်း။
- (၃) သစ်ရွက်တို့ ဖောက်ပြန် ပြောင်းလွဲနေပုံကို မမြတ် တွေ့မြင်နေရသဖြင့် မမြဲ-ဟူသော အမှတ်သညာ ထင်လွယ်ခြင်း။ (၄) ကျောင်းအပေါ်၌ ဝန်တိုမှုကင်းခြင်း။ (၅) မကောင်းမှုပြုစရာ နေရာ မရှိခြင်း။ (၆) နေရာစွဲမရှိခြင်း။
- (၇) နတ်တို့နှင့် အတူတကွ နေရခြင်း။ (၈) အစိုးကို ပယ်ပြီး ဖြစ်ခြင်း။ (၉) နေထိုင်၍ လွတ်လပ် ချမ်းသာခြင်း။ (၁၀) သစ်ပင်ရင်းကို ရောက်လေရာမှာ ရနိုင်သည့်အတွက် ငိုကွက်ရမှု မရှိခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။ (ဗုဒ္ဓဝံ၊ ၄၅ ဇာ၊ ၉၉။)
- (စပ၊ ၃.၀၃၁။) (စမ၊ ၀၀၇။)

ဆုလာဘ် ဆယ်ပါး

ဆုလာဘ် ဆယ်ပါးကား

- (၁) သိဝိမင်း၏ ဗိမ္မရာဇခေါင်ကြီး ဖြစ်ခြင်း။ (၂) ညို(ပြာ)သော မျက်စိ ရှိခြင်း။ (၃) ညို(ပြာ)သော မျက်ခုံး ရှိခြင်း။ (၄) ဗုဒ္ဓသတိ-ဟူသော အမည်ကို ရခြင်း။ (၅) ဂုဏ်ထူးနှင့် ယှဉ်သော သားကို ရခြင်း။ (၆) မမြင့်မောက်သော ဝမ်းဗိုက်ရှိခြင်း။ (၇) မတို့သော သားမြတ် ရှိခြင်း။ (၈) ဆံမဖြူခြင်း။ (၉) အသားအရေ နူးညံ့ခြင်း။ (၁၀) အသတ်ခံရမည့်သူတို့ကို လွတ်မြောက်စေနိုင်ခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။ (စရိယာ၊ ၄၅၊ ၇၇။) (စပ၊ ၄.၁.၀၇၁။) (စမ၊ ၀၂၁။)

ရထားမှ ခွတ်ကာ-မှကွဲ

ဤနေရာ ဆဌမုပါဠိ၌ ဟတ္ထမုစ္စိတော-ဟု ရှိ၏။ သိ၊ သျှာ မူကွဲတို့ အတိုင်း ရထမုစ္စိတော-ဟု ရှိလျှင် ပိုကောင်းသည်။ (စပ၊ ၄.၃.၀၆၃။) (စမ၊ ၀၃၅။)

ဆယ့်ခြောက်ပယ်

စပါးမျိုး ၁၁-တင်း ကြွဲလောက်သော အရပ်သည် တစ်ပယ်-ဟု အဆိုရှိသည်။သို့ဖြစ်၍ ဆယ့်ခြောက်ပယ်သည် စပါးမျိုး ၁၇၆ တင်း ကြွဲလောက်သော အရပ် ဖြစ်သည်။စတုရန်းပေ (၇၆၆၆၅၆၀) ခန့် နှင့် ညီမျှနိုင်စရာ ရှိသည်။(ဝိဝိ၊ အဘိဓာန်၊ ၅၈၄၀၄။) (စပ၊ ၄.၃.၀၈၂။) (စမ၊ ၀၃၆။)

နိဂုံး

နိဂုံး-ဟူသည် ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်သည်။ (စပ၊ ၅.၀၉။) (စမ၊ ၀၄၅။)

အရပ်ခုနစ်ပါး

အရပ်ခုနစ်ပါးဟူသည်

လက်ဖုံး-၂၊ ခြေဖုံး-၂၊ ပန်း-၂၊ လည်ကုပ်-၁၊ ဤ ၇-ပါးတို့တည်း။ (စပ၊ ၆.၀၅။) (စမ၊ ၀၅၃။)

ကောက်စိမ်း

ကောက်စိမ်း = ဟူသည်

နောက်ဆက်တွဲ (၂) ဖုတ်ချက်နှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်များ

၉၉

၁-သလေး (ကောက်ကြီး)၊ ၂-ကောက်လတ်၊ (ကောက်ကြမ်း)၊ ၃-လူ၊ ၄-နတ်ကောက် (ရုံ)၊ ၅-ပြောင်း၊
၆-မှယော (တလီ)၊ ၇-ဆပ် ဘွီစပါး ခုနစ်မျိုးတည်း။ (စပါး ၆.၁၁။) (စပါး ၀၅၇။)

မြင့်လွန်းသော နေရာ

မြင့်လွန်းသောနေရာ-ဟူသည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ရှစ်သစ် ပမာဏထက်လွန်သည့် အခြေရှိသော
ညောင်စောင်း အင်းယှဉ် ဖြစ်သည်။ (စပါး ၆.၁၆။) (စပါး ၀၅၈။)

ပလ္လင်

ပလ္လင်-ဟူသည် ခြေထောက်တို့၌ သားကောင်ရှစ်တပ်ထားသော ပလ္လင် ဖြစ်သည်။ (စပါး ၆.၁၆။) (စပါး ၀၅၈။)

ဇီလာစကား

ဇီလာစကား-ဟူသည် နတ်ရွာ၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းအကျင့်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော စကား
ဖြစ်သည်။ (စပါး ၆.၁၈။) (စပါး ၀၅၈။)

ဓမ္မဝိနယ

ဓမ္မဝိနယ-ဟူသည် ဓမ္မ = တရား၊ ဝိနယ = အဆုံးအမ။ (စပါး ၆.၁၉။) (စပါး ၀၅၉။)

ဇီလာအတတ်

ဇီလာအတတ်-ဟူသည် နတ်ရွာ၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း အကျင့်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် အတတ် ဖြစ်သည်။
(စပါး ၆.၂၂။) (စပါး ၀၅၉။)

ဥပ္ပာတကျမ်း

ဥပ္ပာတကျမ်းဟူသည် မိုးကြိုးကျခြင်း- စသည်၏ အကျိုးအပြစ်ကို ဆိုသောကျမ်း ဖြစ်သည်။ (စပါး ၆.၂၂။)
(စပါး ၀၅၉။)

မင်းကွန်း

မင်းကွန်း-ဟူသည် မင်းတို့ နားနေရန် ပြုလုပ်ထားသော အဆောက်အအုံ ဖြစ်သည်။ (စပါး ၈.၁.၀၃၂။)
(စပါး ၀၉၉။)

ခြောက်ဆယ့်နှစ်မျိုးသော အယု(မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ခြောက်ဆယ့်နှစ်ပါး)

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ခြောက်ဆယ့်နှစ်ပါးကို ပိဋကတ် မြန်မာပြန်အကျယ်၌ ရှုပါ။ (စပါး ၈.၁.၀၃၈။) (စပါး ၀၉၀။)

ဂေါစရ

ဂေါစရဟူသည် သွားလာဝင်ထွက် ဆက်ဆံရန် သင့်လျော်သော အရပ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်-စသည်တို့ ဖြစ်သည်။
(စပါး ၈.၁.၀၃၂။) (စပါး ၀၉၆။)

စုတပပါတဉာဏ်

စုတပပါတဉာဏ် ဟူသည် စုတိ = သေခြင်း၊ ဥပပါတ = ဖြစ်ပေါ်ခြင်း ပဋိသန္ဓေ ဉာဏ်-သိသော ဉာဏ်။
ဤဉာဏ်သည် ဒိဋ္ဌိစက္ခုဉာဏ်ပင် ဖြစ်သည်။ (စပ၊ ၈.၁.၀၄၇။) (စမ၊ ၀၉၈။)

ကျက်စားရာ

ဂေါစရနှင့် တူသည်။ (စပ၊ ၈.၁.၁၁၀။) (စမ၊ ၁၁၇။)

လွတ်လပ်စွာ ကျင့်၏

လွတ်လပ်စွာ ကျင့်၏-ဟူသည် အမျိုးကောင်းသားတို့၏ အလေ့အထ ဟူသမျှကို ပယ်၍ ရင်လျက်
ကျင့်ကြီးကျင့်ငယ် စွန့်ခြင်း- စသည်ကို ပြု၏-ဟု ဆိုလိုသည်။ (စပ၊ ၈.၁.၁၇၉။) (စမ၊ ၁၃၅။)

အတ္တဘောကို ရခြင်း

အတ္တဘောကိုရခြင်း ဟူသည်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရခြင်း၊ ခန္ဓာ အသစ်ဖြစ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ (စပ၊ ၈.၁.၂၁၁။)
(စမ၊ ၁၄၇။)

အရည်းနိုး ဖြစ်၏

အရည်းနိုး ဖြစ်၏-ဟူသည် မရှိ-ဟု ဆိုလိုသည်။ (စပ၊ ၈.၁.၂၁၇။) (စမ၊ ၁၄၈။)

နှစ်မျိုးသော တပ်မက်ခြင်း တရား

ဥပါဒါန်၏ အကြောင်းဖြစ်သော ဝဋ်မြစ်တကာနှင့် ရှာမှီးခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော မပြတ်ဖြစ်နေသော
တကာတို့ကိုပင် နှစ်မျိုးသော တပ်မက်ခြင်းတရားဟု ဆိုသည်။ (စပ၊ ၈.၂.၁၂၇။) (စမ၊ ၁၇၈။)

စုလျား

စုလျား-ဟူသည် အဝတ်စအရည်၊ အပေါ်တင်ပုဆိုး(အဝတ်)၊(မြန်မာအဘိဓာန်) (စပ၊ ၈.၂.၀၃၅။) (စမ၊ ၁၈၁။)

နေ့သန့်စင်

နေ့သန့်စင်ခြင်း-ဟူသည် နေ့အချိန် သီးသန့် နားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ (စပ၊ ၈.၂.၀၄၇။) (စမ၊ ၁၈၃။)

သန့်စင်ပြီး ပုဏ္ဏားလုလင်

သန့်စင်ပြီး ပုဏ္ဏားလုလင်-ဟူသည် ကျင့်ဝတ်ပြီးဆုံးသဖြင့် ရေချိုး ပြီးနောက် အခြားပုဏ္ဏားတို့နှင့်အတူ
စားသောက်ခြင်းမပြုဘဲ သီးခြား နေသော ပုဏ္ဏားလုလင် ဖြစ်သည်။(ဒီ၊ ၄၊ ၂၊ ၂၅၆။) (စပ၊ ၈.၂.၀၉၂။) (စမ၊ ၂၀၁။)

ဗေလုဝပဏ္ဏာမည်သော စောင်း

ဗေလုဝပဏ္ဏာမည်သော စောင်း-ဟူသည် ဗေလုဝ-ဥသျှစ်သီး၊ ပဏ္ဏာ-မျောတော့သော အဆင်း၊
ဥသျှစ်သီးမှည့်အဆင်းကဲ့သို့ မျောတော့သော အဆင်း၊ ဝါဝင်းသော အဆင်း ရှိသော နတ်စောင်း ဖြစ်သည်။
(စပ၊ ၈.၂.၁၂၆။) (စမ၊ ၂၁၃။)

အာဘဿရတုံ

အာဘဿရတုံ-ဟူသည် ဒုတိယဂ္ဂနိသုံးဘုံထဲမှ တတိယဘုံ၊ အရောင် အဝါထွက်သော ခြဟောတို့၏ နေရာ ဖြစ်သည်။ (စပ၊ ၈.၃.၈၀၉*) (စမ၊ ၂၂၉*)

ဗိဿာပဒေါသိက မည်သော နတ်

ဗိဿာပဒေါသိက မည်သော နတ်-ဟူသည် ဗိဿာ-ပျော်ပါးခြင်းကြောင့်၊ ပဒေါသိက-ပျက်စီးသော နတ် ဖြစ်သည်။ (စပ၊ ၈.၃.၈၁၃*) (စမ၊ ၂၃၁*)

မနောပဒေါသိကနတ်

မနောပဒေါသိကနတ်-ဟူသည် မနော-စိတ်ကြောင့်၊ ပဒေါသိက-ပျက်စီးသော နတ် ဖြစ်သည်။ (စပ၊ ၈.၃.၈၁၄*) (စမ၊ ၂၃၁*)

အဓိဇေဂ္ဂန္ဓာဝါဒ

အဓိဇေဂ္ဂန္ဓာဝါဒ-ဟူသည် ကိလေသာကုန်ခန်းစေရန် ဆိုကာ အဝတ်မဝတ်ခြင်း၊ အစာမစားခြင်း၊ ရေချိုးခြင်း၊ မီးလုံခြင်း-စသည်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို သည်းပန်းသော အတ္တကိလမထအကျင့်မျိုးကို ခွဲယူကျင့် သုံးသော ဝါဒ ဖြစ်သည်။ (စပ၊ ၈.၃.၁၂၆*) (စမ၊ ၂၃၅*)

တပေါဇိဂ္ဂန္ဓာဝါဒ

တပေါဇိဂ္ဂန္ဓာဝါဒ-ဟူသည် အဓိဇေဂ္ဂန္ဓာဝါဒနှင့် အလားတူဝါဒ ဖြစ်သည်။ (စပ၊ ၈.၃.၁၂၇*) (စမ၊ ၂၃၆*)

တပဿီပုဂ္ဂိုလ်

တပဿီပုဂ္ဂိုလ်-ဟူသည် တိတ္ထိတက္ကတွန်းများ ပရိပိုင်များ ဖြစ်သည်။ (စပ၊ ၈.၃.၁၂၇*) (စမ၊ ၂၃၆*)

တပဿီပုဂ္ဂိုလ်

ဤ၌ တပဿီပုဂ္ဂိုလ်-ဟူသည် တိတ္ထိတက္ကတွန်းများ ပရိပိုင်များအပြင် ဤသာသနာတော်က ဝုတင်ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်များကိုပါ ဆိုလိုသည်။ (စပ၊ ၈.၃.၁၂၈*) (စမ၊ ၂၃၆*)

တပအကျင့်

ဤ၌ တပအကျင့်-ဟူသည် မိမိကိုယ်ကို ပပ်ပန်းဆင်းရဲစေသည့် အတ္တကိလမထအကျင့်များ နှင့် ခြိုးခြံသော ဝုတင်အကျင့်များကို ဆိုလိုသည်။ (စပ၊ ၈.၃.၁၂၈*) (စမ၊ ၂၃၆*)

တပဿီပုဂ္ဂိုလ်°

တပဿီပုဂ္ဂိုလ်-ဟူသည် သီလကို လုံခြုံအောင် လုံ့လပြုသော သီလသံဝရပုဂ္ဂိုလ်ကို ဆိုလိုသည်။ (စပ၊ ၈.၃.၈၄၁*) (စမ၊ ၂၃၉*)

တပဿီပုဂ္ဂိုလ်

တပဿီပုဂ္ဂိုလ်-ဟူသည် ပလိဗောဓေ ကင်းဝေးအောင် လုံ့လပြု သော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်၊ ဈာန်ရပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အဘိညာဉ်ရပုဂ္ဂိုလ်များကို ဆိုလိုသည်။ (စပ၊ ၈.၃.၀၄၀။) (စမ၊ ၂၃၉။)

မတရားသော တပ်မက်ခြင်း

မတရားသော တပ်မက်ခြင်း-ဟူသည် အမိ၊ အဒေါ် စသည်၌ တပ်မက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ (စပ၊ ၈.၃.၀၆၉။) (စမ၊ ၂၅၁။)

အလွန်အကြူးတပ်မက်ခြင်း

အလွန်အကြူးတပ်မက်ခြင်း-ဟူသည် လောကထုံးတမ်းအားဖြင့် သုံးဆောင်မှီဝဲသင့်သော သူတို့၌ အလွန်အကြူး သုံးဆောင်မှီဝဲခြင်း ဖြစ်သည်။ (စပ၊ ၈.၃.၀၆၉။) (စမ၊ ၂၅၁။)

မှားသော အကျင့်တရား

မှားသော အကျင့်တရား-ဟူသည် ယောကျ်ားချင်း မိန်းမချင်း တပ်မက်မှု ဖြစ်သည်။ (စပ၊ ၈.၃.၀၆၉။) (စမ၊ ၂၅၁။)

ကြက်ပျံတကျ

ကြက်ပျံတကျ-ဟူသည် ကြက်ပျံနိုင်လောက်အောင်ပင် မြို့ရွာတို့ ဆက်စပ်ခြင်းကို ဆိုလိုသည်။ (စပ၊ ၈.၃.၀၇၄။) (စမ၊ ၂၅၃။)

ပြုသည် မဟုတ်

မြန်မာပြန် ဤနေရာ၌ န၏ အဓိပ္ပာယ် ကျနေပါသည်။ (စပ၊ ၈.၃.၀၈၄။) (စမ၊ ၂၅၈။)

ဗောဓိပက္ခိယတရားခုနစ်ပါး

ဗောဓိပက္ခိယတရားခုနစ်ပါး-ဟူသည် သတိပဋ္ဌာန်၊ သမ္မပ္ပဓာန်၊ ကုဒ္ဓိပါဏိ၊ ကုဇ္ဈေ၊ ဝီရိယ၊ ဗောဇ္ဈင်၊ မဂ္ဂင်အစုအားဖြင့် ခုနစ်ပါး ဖြစ်သည်။ (စပ၊ ၈.၃.၁၀၅။) (စမ၊ ၂၆၄။)

အာသဝေါတရား

အာသဝေါတရား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဤအဋ္ဌကထာနှင့် ပီ၊ ဌ၊ ၁။၁၉၀ တို့၌ ကြည့်ပါ။ (စပ၊ ၈.၃.၁၄၈။) (စမ၊ ၂၇၉။)

စင်းနှီး

စင်းနှီး-ဟူသည် ထိုင်ရန် လျောင်းအိပ်ရန် မြန်စင်းရသော အရာ-ဟု မြန်မာအဘိဓာန် ဖွင့်သည်။ (စပ၊ ၈.၃.၁၇၅။) (စမ၊ ၂၉၂။)

ပြီးစေပြီး

ပြီးစေပြီး-ဟူသည် သုဋ္ဌေးသည် ငွေဖြင့် အချို့ အရာရှိများကို ပြီးစေသကဲ့သို့ ပြီးစေခြင်း ဖြစ်သည်။ (ဌ၊ ၇- တို့ကိုလည်း ကြည့်။) (စမ၊ ၈.၃.၁၈၉။) (စမ၊ ၂၉၉။)

ဝိမုတ္တိ ၅ ပါး

ဝိမုတ္တိ ၅ ပါး-ဟူသည်-

(၁) တအင်ဝိမုတ္တိ- ဓကလွတ်ကင်းခြင်းရှိသော နိဗ္ဗာန်သော စသည်တို့မှ လွတ်ကင်းသော အနုပဿနာ ခုနစ်ပါး။

(၂) ဝိက္ခန္ဓာဝိမုတ္တိ- နီဝရဏ စသော တရားတို့မှ လွတ်သော သမာပတ် ရှစ်ပါး။

(၃) သမုတ္တေဝိမုတ္တိ- ကိုယ်တိုင် ဖြတ်တောက်ပြီးသော ကိလေသာတို့မှ လွတ်ကင်းသော မဂ် လေးပါး။

(၄) ပဋိပဿဒ္ဓိဝိမုတ္တိ- မဂ်တန်ခိုး အရှိန်ကြောင့် ကိလေသာငြိမ်းပြီးသော အာရုံ၌ဖြစ်သော ဖိုလ် လေးပါး နှင့်

(၅) နိဿရဏဝိမုတ္တိ- ကိလေသာအားလုံးတို့မှ လွတ်ကင်းသော နိဗ္ဗာန်-တို့ ဖြစ်သည်။ (ဒီ၊ ၄၊ ၂၁၀၉။) (မ၊ ၄၊ ၄၁၂၀။) (သံ၊ ၄၊ ၃၊ ၂၄၂။) (ဓမ္မ၊ ၄၊ ၁၊ ၂၇၄။) (ဥဒါန၊ ၄၊ ၂၉။) ဒီ၊ ၄၊ မြန်၊ ၂၊ ၃၄။)

(စမ၊ ၈.၃.၂၂၂။) (စမ၊ ၃၀၈။)

အဘိဘူဠပ္ပဟာ

အဘိဘူ ဠပ္ပဟာ- ဟူသည် နှစ်ဆယ့်လေးပါးကို နှိမ်နင်း လွှမ်းမိုးပြီး သော ဠပ္ပဟာ၊ အသည်သတ်တို့၌ အသည်သတ်ဠပ္ပဟာတို့သည် "ဆင်းရဲဒုက္ခရှိခြင်းကား သိမှတ်တတ်သော နှစ်ဆယ့်လေးပါးကြောင့်သာ ဖြစ်ရသည်။ နှစ်ဆယ့်လေးပါးမှလွှဲ၍ သိမှတ်ခြင်းသဘောမရှိသဖြင့် ဆင်းရဲဒုက္ခရှိမည် မဟုတ်" ဟု နှလုံးသွင်း၍ စုစုပေါင်းသမာပတ်ကို ဖွားများ နေထိုင်သဖြင့် ထိုဘုံ၌ ဖြစ်လာကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဠပ္ပဟာတို့မှာ အသိနာမ်ပိညာဉ်မရှိ၊ ရုပ်သက်သက်ဖြင့်သာ ကမ္ဘာငါးရာပတ်လုံး တည်နေရသည်။ ထိုအသည်သတ် ဠပ္ပဟာကို အဘိဘူဠပ္ပဟာခေါ်သည်။ (စမ၊ ၉.၁.၀၂၂။) (စမ၊ ၃၁၈။)

အာသဝ

ဤသုတ်၌ ဝိစိကိစ္ဆာကိုလည်း အာသဝ-ဟု ဟောတော်မူ၏။ (စမ၊ ၉.၁.၀၁၂။) (စမ၊ ၃၂၂။)

အာသဝ

ဤသုတ်အလို ဝိစိကိစ္ဆာနှင့် ဝိယာတပရိညာဟာတို့လည်း အာသဝ-ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ (စမ၊ ၉.၁.၀၁၈။) (စမ၊ ၃၂၄။)

အရဟတ္တဖိုလ် ဥပမာ

ဤဥပမာသည် ဝရိက္ခုမှာ မဇ္ဈိတ်မလွဲ သေချာပုံကို ပြသော ဥပမာ ဖြစ်သည်။ (စမ၊ ၉.၁.၀၉၅။) (စမ၊ ၃၅၉။)

ဓဿ-ဟူသော အသုံးအနှုန်း-စသည်

ဓဿ-ဟူသော အသုံးအနှုန်း ရှိခြင်း ကြောင့် ဝေဒနာ-ဟူသော အသုံးအနှုန်းကို သုံးနှုန်းနိုင်စရာ ရှိ၏-စသည် ဆိုရာ၌ ဓဿကြောင့် ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာကြောင့် သညာ၊ သညာကြောင့် ဝိတက်၊ ဝိတက်ကြောင့် ချဲ့ထွင် မှတ်သားမှုများ ဖြစ်ကြ၏-ဟု ဆိုလိုသည်။ (စမ၊ ၉.၁.၁၃၁။) (စမ၊ ၃၇၃။)

ဝိတက္ကသဏ္ဌာနသုတ်၌ စာကျနေခြင်း

မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော် စာမျက်နှာ(၁၆၉)၊ ဝိတက္ကသဏ္ဌာနသုတ်၊ စာပိုဒ်နံပါတ် (၂၁၈) (၂၁၉) တို့၌

“တဿ ဓေ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခုနော တေသမ္ပိ ဝိတက္ကနံ အာဒိနံ ဥပပရိက္ခတော ဥပ္ပုစ္ဆေဝ ပါပကာ အကုသလာ ဝိတက္က ခန္တုပသံဟိတာဝိ ဒေါသုပသံဟိတာဝိ မောဟုပသံဟိတာဝိ၊ တေန ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခုနာ တေသံ ဝိတက္ကနံ အသတိအမနသိကာရော အာပဇ္ဈိတဌော၊ တဿ တေသံ ဝိတက္ကနံ အသတိအမနသိကာရံ အာပစ္စတော ယေ ပါပကာ အကုသလာ ဝိတက္က ခန္တုပသံဟိတာဝိ ဒေါသုပသံဟိတာဝိ မောဟုပသံဟိတာဝိ၊ တေ ပဟိယန္တိ၊ တေ အတ္တတ္ထံ ဂစ္ဆန္တိ၊ တေသံ ပဟာနာ အဇ္ဈတ္တမေဝ စိတ္တံ သန္တိဋ္ဌတိ သန္တိသီဒတိ ဧကောဒိ ဟောတိ သမာဓိယတိ၊ သေယျထာဝိ ဘိက္ခဝေ စက္ခုမာ ပုရိသော အာပါထဂတာနံ ရူပါနံ အဒဿနကာမော အဿ၊ သော နိဝီလေယျ ဝါ အညေန ဝါ အပလောကေယျ၊ ဧဝမေဝ ခေါ ဘိက္ခဝေ တဿ ဓေ ဘိက္ခုနော တေသမ္ပိ ဝိတက္ကနံ အာဒိနံ ဥပပရိက္ခတော ဥပ္ပုစ္ဆေဝ ပါပကာ အကုသလာ ဝိတက္က ခန္တုပသံဟိတာဝိ ဒေါသုပသံဟိတာဝိ မောဟုပသံဟိတာဝိ၊ တေ ပဟိယန္တိ၊ တေ အတ္တတ္ထံ ဂစ္ဆန္တိ၊ တေသံ ပဟာနာ အဇ္ဈတ္တမေဝ စိတ္တံ သန္တိဋ္ဌတိ သန္တိသီဒတိ ဧကောဒိ ဟောတိ သမာဓိယတိ။”

တဿ ဓေ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခုနော တေသမ္ပိ ဝိတက္ကနံအသတိအမန သိကာရံ အာပစ္စတော ဥပ္ပုစ္ဆေဝ ပါပကာ အကုသလာ ဝိတက္က ခန္တုပသံဟိတာဝိ ဒေါသုပသံဟိတာဝိ မောဟုပသံဟိတာဝိ၊ တေန ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခုနာ တေသံ ဝိတက္ကနံ ဝိတက္ကသဓါရသဏ္ဌာနံ မနသိ ကာတဝံ၊ တဿ တေသံ ဝိတက္ကနံ ဝိတက္ကသဓါရသဏ္ဌာနံ မနသိကာရောတော ယေ ပါပကာ အကုသလာ ဝိတက္က ခန္တုပသံဟိတာဝိ ဒေါသုပသံဟိတာဝိ မောဟုပသံဟိတာဝိ၊ တေ ပဟိယန္တိ၊ တေ အတ္တတ္ထံ ဂစ္ဆန္တိ၊ တေသံ ပဟာနာ အဇ္ဈတ္တမေဝ စိတ္တံ သန္တိဋ္ဌတိ သန္တိသီဒတိ ဧကောဒိ ဟောတိ သမာဓိယတိ၊ သေယျထာဝိ ဘိက္ခဝေ ပုရိသော သီလံ ဂစ္ဆေယျ၊ တဿ ဧဝမဿ “ကံ န ခေါ အဟံ သီလံ ဂစ္ဆာမိ၊ ယနနာဟံ သင်္ကေတံ ဂစ္ဆေယျ” နှီး သော သင်္ကေတံ ဂစ္ဆေယျ၊ တဿ ဧဝမဿ “ကံ န ခေါ အဟံ သင်္ကေတံ ဂစ္ဆာမိ၊ ယနနာဟံ တိဋ္ဌေယျ” နှီး သော တိဋ္ဌေယျ၊ တဿ ဧဝမဿ “ကံ န ခေါ အဟံ ဌိတော၊ ယနနာဟံ နိသီဒေယျ” နှီး သော နိသီဒေယျ၊ တဿ ဧဝမဿ “ကံ န ခေါ အဟံ နိသီဒော၊ ယနနာဟံ နိပစ္စေယျ” နှီး သော နိပစ္စေယျ၊ ဧဝံ ဟိ သော ဘိက္ခဝေ ပုရိသော ဩဌာရိကံ ဩဌာရိကံ ကုရိယာပထံ အဘိနိဝေတော သုခံ သုခံ ကုရိယာပထံ ကပ္ပေယျ၊ ဧဝမေဝ ခေါ ဘိက္ခဝေ တဿ ဓေ ဘိက္ခုနော တေသမ္ပိ ဝိတက္ကနံ အသတိအမနသိကာရံ အာပစ္စတော ဥပ္ပုစ္ဆေဝ ပါပကာ အကုသလာ ဝိတက္က ခန္တုပသံဟိတာဝိ ဒေါသုပသံဟိတာဝိ မောဟုပသံဟိတာဝိ၊ တေ ပဟိယန္တိ၊ တေ အတ္တတ္ထံ ဂစ္ဆန္တိ၊ တေသံ ပဟာနာ အဇ္ဈတ္တမေဝ စိတ္တံ သန္တိဋ္ဌတိ သန္တိသီဒတိ ဧကောဒိ ဟောတိ သမာဓိယတိ “ဟု ရှိ၏။

“တဿ ဓေ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခုနော တေသမ္ပိ ဝိတက္ကနံ အာဒိနံ ဥပပရိက္ခတော ဥပ္ပုစ္ဆေဝ ပါပကာ အကုသလာ ဝိတက္က ခန္တုပသံဟိတာဝိ ဒေါသုပသံဟိတာဝိ မောဟုပသံဟိတာဝိ၊ တေန ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခုနာ တေသံ ဝိတက္ကနံ အသတိ အမနသိကာရော အာပဇ္ဈိတဌော၊ တဿ တေသံ ဝိတက္ကနံ အသတိ အမနသိကာရံ အာပစ္စတော ယေ ပါပကာ အကုသလာ ဝိတက္က ခန္တုပသံဟိတာဝိ ဒေါသုပသံဟိတာဝိ မောဟုပသံဟိတာဝိ၊ တေ ပဟိယန္တိ၊ တေ အတ္တတ္ထံ ဂစ္ဆန္တိ၊ တေသံ ပဟာနာ အဇ္ဈတ္တမေဝ စိတ္တံ သန္တိဋ္ဌတိ သန္တိသီဒတိ ဧကောဒိ ဟောတိ သမာဓိယတိ၊ သေယျထာဝိ ဘိက္ခဝေ စက္ခုမာ ပုရိသော အာပါထဂတာနံ ရူပါနံ အဒဿနကာမော အဿ၊ သော နိဝီလေယျ ဝါ အညေန ဝါ အပလောကေယျ၊ ဧဝမေဝ ခေါ ဘိက္ခဝေ တဿ ဓေ ဘိက္ခုနော တေသမ္ပိ ဝိတက္ကနံ အာဒိနံ ဥပပရိက္ခတော ဥပ္ပုစ္ဆေဝ ပါပကာ အကုသလာ ဝိတက္က ခန္တုပသံဟိတာဝိ ဒေါသုပသံဟိတာဝိ မောဟုပသံဟိတာဝိ၊

(တေန ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခုနာ တေသံ ဝိတက္ကနံ အသတိအမနသိကာရော အာပဇ္ဈိတဌော၊ တဿ တေသံ ဝိတက္ကနံ အသတိ အမနသိကာရံ အာပစ္စတော ယေ ပါပကာ အကုသလာ ဝိတက္က ခန္တုပသံဟိတာဝိ ဒေါသုပသံဟိတာဝိ မောဟုပသံဟိတာဝိ၊)

တေ ပဟိယန္တိ၊ တေ အတ္တတ္ထံ ဂစ္ဆန္တိ၊ တေသံ ပဟာနာ အဇ္ဈတ္တမေဝ စိတ္တံ သန္တိဋ္ဌတိ သန္တိသီဒတိ ဧကောဒိ ဟောတိ သမာဓိယတိ။

တဿ ဝေ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခုနော တေသဗ္ဗိ ဝိတက္ကနံ အသတိ အမနသိကာရံ အာပဇ္ဇတော ဥပ္ပဇ္ဇန္တေ ပါပကာ အကုသလာ ဝိတက္က ခန္တပသဟိတာဝိ ဒေါသပသဟိတာဝိ မောဟပသဟိတာဝိ။ တေန ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခုနာ တေသံ ဝိတက္ကနံ ဝိတက္ကသခါရသဏ္ဌာနံ မနသိ ကာတဠံ။ တဿ တေသံ ဝိတက္ကနံ ဝိတက္ကသခါရသဏ္ဌာနံ မနသိကရောတော ယေ ပါပကာ အကုသလာ ဝိတက္က ခန္တပသဟိတာဝိ ဒေါသပသဟိတာဝိ မောဟပသဟိတာဝိ။ တေ ပဟိယန္တိ၊ တေ အတ္တတ္ထံ ဂစ္ဆန္တိ၊ တေသံ ပဟာနာ အဇ္ဈတ္တမေဝ စိတ္တံ သန္တိဋ္ဌတိ သန္တိသီဒတိ ဧကောဒိ ဟောတိ သမာဓိယတိ။ သေယျတပိ ဘိက္ခဝေ ပုရိသော သီပံ ဂစ္ဆေယျ။ တဿ ဝေမဿ "ကံ န ခေါ အဟံ သီပံ ဂစ္ဆာမိ၊ ယန္နနာဟံ သကင်္ဂကံ ဂစ္ဆေယျ"န္တိ၊ သော သကင်္ဂကံ ဂစ္ဆေယျ။ တဿ ဝေမဿ "ကံ န ခေါ အဟံ သကင်္ဂကံ ဂစ္ဆာမိ၊ ယန္နနာဟံ တိဋ္ဌေယျ"န္တိ၊ သော တိဋ္ဌေယျ။ တဿ ဝေမဿ "ကံ န ခေါ အဟံ ဌိတော၊ ယန္နနာဟံ နိသီဒေယျ"န္တိ၊ သော နိသီဒေယျ။ တဿ ဝေမဿ "ကံ န ခေါ အဟံ နိသီဒန္တော၊ ယန္နနာဟံ နိပဇ္ဇေယျ"န္တိ၊ သော နိပဇ္ဇေယျ။ ဧဝံ ဟိ သော ဘိက္ခဝေ ပုရိသော ဩဠာရိကံ ဩဠာရိကံ ကုရိယာပထံ အဘိနိဝဇ္ဇေတော သုရဗံ သုရဗံ ကုရိယာပထံ ကပ္ပေယျ။ ဝေမေဝ ခေါ ဘိက္ခဝေ တဿ ဝေ ဘိက္ခုနော တေသဗ္ဗိ ဝိတက္ကနံ အသတိ အမနသိကာရံ အာပဇ္ဇတော ဥပ္ပဇ္ဇန္တေ ပါပကာ အကုသလာ ဝိတက္က ခန္တပသဟိတာဝိ ဒေါသပသဟိတာဝိ မောဟပသဟိတာဝိ။

(တေန ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခုနာ တေသံ ဝိတက္ကနံ ဝိတက္ကသခါရသဏ္ဌာနံ မနသိ ကာတဠံ။ တဿ တေသံ ဝိတက္ကနံ ဝိတက္ကသခါရသဏ္ဌာနံ မနသိကရောတော ယေ ပါပကာ အကုသလာ ဝိတက္က ခန္တပသဟိတာဝိ ဒေါသပသဟိတာဝိ မောဟပသဟိတာဝိ။)

တေ ပဟိယန္တိ၊ တေ အတ္တတ္ထံ ဂစ္ဆန္တိ၊ တေသံ ပဟာနာ အဇ္ဈတ္တမေဝ စိတ္တံ သန္တိဋ္ဌတိ သန္တိသီဒတိ ဧကောဒိ ဟောတိ သမာဓိယတိ"ဟူ၍ ရှိရမည်။

( ) အတွင်းရှိ စာပိုဒ်များ ကျနေသည်။ ပဉ္စမသင်္ဂါယနာမှ ကျောက်စာ ပါဠိဉာဏ်( ) အတွင်းရှိ စာပိုဒ်များ၌ ပေယျာလထိုးထားသည်ကို တွေ့ရ သည်။ မိမိသည်ကား "အနိုင်မဲ့ ဗုဒ္ဓ၏ အနိုင်မဲ့တရားတော်များ" စာအုပ်ကို ရေးသားပြုစုစဉ်က သတိပြုကာ ကြည့်ရှု၍ ထိုသို့ သိခဲ့ပါသည်။ (စပ၊ ၉.၁.၁၇၃။) (စမ၊ ၃၈၁။)

ဆပ်ပြာရေစစ် နှင့် တူပုံ

ခေါသည်များ ဆပ်ပြာရေစစ်ထဲ၌ ရေကို ထည့်လျှင် ရေအိုးတစ်ရာ ပင် ဖြစ်စေကာမူ တစ်လက်ဆွမ်းမျှပင် မကျန်အောင် အကုန် ယိုစီးကျကုန်သကဲ့သို့ နီဝရကရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ ကိုယ်တွင်း၌ ကုသိုလ်တရား လုံးဝ မတည်နိုင်။ (မဋ္ဌ၊ ၂၊ ၃၉။) (စပ၊ ၉.၁.၁၇၃။) (စမ၊ ၃၉၈။)

ဗုဒ္ဓစက္ခု

ဗုဒ္ဓစက္ခု-ဟူသည် ဘုရားရှင်တို့၏ ဉာဏ်အမြင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ယပရောပရိယတ္တဉာဏ်၊ အာသယာနသယဉာဏ် ၂ ပါးကို ဗုဒ္ဓစက္ခု-ဟု ဆိုသည်။ ယင်းဉာဏ် ၂ ပါးသည် ဘုရားမှ တစ်ပါး အခြား သူတို့နှင့် မသက်ဆိုင်၊ ဘုရားရှင်၏ သီးခြားဉာဏ်တော် ဖြစ်သည်။ အားတော် (၁၀)ပါးတွင် ပဉ္စမအား၊ ဆဋ္ဌအား ဖြစ်သည်။ ဤဉာဏ် ၂ ပါးဖြင့် လောကကို အကြည့်များသောကြောင့် ယင်းဉာဏ် ၂ ပါးကို "ဗုဒ္ဓစက္ခု"ဟု ဆိုသည်။ (တိပိ၊ အဘိဓာန်) (စပ၊ ၉.၁.၂၀၄။) (စမ၊ ၄၀၉။)

တက္ကတွန်း

တက္ကတွန်း-ဟူသည် အဝတ် မဝတ်သော ရဟန်း ဖြစ်သည်။ ဤဥပကတက္ကတွန်းသည် နောင်အခါ မဆာဝါနှင့် အကြောင်းပါသည်။ (စပ၊ ၉.၁.၂၀၆။) (စမ၊ ၄၁၀။)

ဝတ္ထုယန

ဝတ္ထုယန-ဟူသည် ပိလောတိက ပရဒိင်္ဂီ၏ အနွယ် ဖြစ်သည်။ ဤ၌ ဇာကုသောဏိပုဂ္ဂိုလ်က ပိလောတိက ပရဒိင်္ဂီကို အနွယ်အားဖြင့် အရှင်ဝတ္ထုယန-ဟု ခေါ်သည်။ (ဇပ၊ ၉.၁.၂၀၉။) (ဇမ၊ ၄၁၃။)

မဟာရာဟုလောဝိဒသုတ် အထူးမှတ်ချက်

ဤပါဠိတော် ဤနေရာမှ နောက်၌ ဤမေးခွန်း၏ အဖြေ အဖြေဖြင့် ယ်ကိစ္ဆိ ရာဟုလ-မှ စ၍ နော အဝိဒိတာ-တိုင်အောင်သော စကားကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုအဖြေ စကားတော်များအနက် ယ်ကိစ္ဆိ ရာဟုလ-မှ စ၍ အာကာသဓာတုယာ စိတ္တံ ဝိရဇေတိ-တိုင်အောင်သော စကားသည် အထူး စဉ်းစားဖွယ်စကား ဖြစ်နေ၏။ ဤစကားသည် ဥပရိပဏ္ဏာသ၊ ဝိဘင်္ဂဝါ၊ ဓာတုဝိဘင်္ဂသုတ်၊ စာပိဒံ ဝုဉ္စ အချို့အဝက်၊ ဥဂ္ဂ၊ ဥဂ္ဂ၊ ဥဂ္ဂ၊ ဥဂ္ဂ၊ လာ စကားတို့နှင့် အာလုံပုဒ်မှ တစ်ပါး ချွတ်စွတ် တူနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် ဓာတုဝိဘင်္ဂသုတ်၊ စာပိဒံ ဝုဉ္စ ခုနစ် ခုနစ် သီလိယာ ဘိက္ခု ဓာတုယော ပထဝီဓာတု အာပေါဓာတု တေဇောဓာတု ဝါယောဓာတု အာကာသဓာတု ဝိညာဏဓာတု-ဟု သင်္ခေပဝါကျ ပါရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဤသုတ်၌ကား ထိုသို့ သင်္ခေပဝါကျ မပါရှိဘဲ ဝိညာဓာတု၊ တစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပထဝီဓာတ်၏ အကျယ်၌ ကတမာ ဓ ရာဟုလ ပထဝီဓာတု-ဟူသော စကား မပါ။ သို့သော် နောက်ဓာတ်များ၏ အကျယ်စကားရပ်များကို ထောက်ပါက ဤ၌လည်း ပထဝီဓာတ်၏ အကျယ်ကို ပြနေသည်-ဟု သိသာသည်။ နောက်ဓာတ်များ ၏ အကျယ်၌ ကတမာ ဓ ရာဟုလ အပေါဓာတု-စသည်ဖြင့် မေးခွန်း များဖြင့် ချဲ့ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုသို့ မေးစရာ အကျဉ်းစကားကား မပါ။ ရှေ့၌ သင်္ခေပဝါကျ ရှိခဲ့သော ကတမာ စ-ဖြင့် ချဲ့ရန် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ရှေ့၌ အကျဉ်းဝါကျ မရှိခဲ့ရကား ဤ ယ်ကိစ္ဆိ ရာဟုလ-မှ စ၍ အာကာသ ဓာတုယာ စိတ္တံ ဝိရဇေတိ-တိုင်အောင်သော စကားသည် ဤသုတ်၏ မူရင်းပါဠိ ဟုတ် မဟုတ် စဉ်းစားဖွယ် ဖြစ်နေပါသည်။ ဖြစ်နိုင်ခြေကား နောက်၌ ပထဝီသမံ-အစရှိသော ဝါကျများ ပါရှိရကား ထိုပါဠိများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဓာတုဝိဘင်္ဂသုတ်မှ ဤပါဠိများကို ယူပြီး အဓိပ္ပါယ် ပြောရာမှ ဤသုတ်ထဲသို့ ရောက်နေဟန် တူပါသည်။ သို့သော် အဋ္ဌကထာ၌ ယ်ကိစ္ဆိ ရာဟုလာတိ ကသ္မာ-စသည်ဖြင့် ဤစာပိဒ်များကို ဖွင့်ပြထားသည်။ ထိုအဖွင့်များကို ထောက်ပါက အဋ္ဌကထာလက်ထက်ကပင် ဤသုတ် ပါဠိတော်သည် ယခု လက်ရှိအတိုင်း ဖြစ်နေပုံရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဤသုတ် မူရင်းပါဠိ၌ ယ်ကိစ္ဆိ ရာဟုလ-မှ စ၍ အာကာသဓာတုယာ စိတ္တံ ဝိရဇေတိ-တိုင်အောင်သော စကားများ မပါရှိဘဲ ထိုစကားများသည် ဓာတုဝိဘင်္ဂသုတ်မှ ယူထားသော ပါဠိအချို့အဝက် ဖြစ်နိုင်သည်-ဟု ဆုံးဖြတ်ရန်မှာ လည်း တာဝန်ကြီးလှပါသည်။ (ဇပ၊ ၉.၂.၀၉၅။) (ဇမ၊ ၅၂၀။)

ဘဒ္ဒါလသုတ် မှတ်ချက်

ဤ၌ တကယ် ခိုင်းသည် မဟုတ်။ အကယ်၍ မသင့်တော်တာ ခိုင်းလျှင် သင့်ထက် အဆင့်မြင့်သော အရိယာရဟန်းများက လိုက်နာမည် မဟုတ်။ ပယ်မည်သာ ဖြစ်သည်။ အခု ညနေစာမစားရန် ပညတ်ချက်ကို ထိုအရိယာ ရဟန်းများကပင် မပယ်၍ သင့်တော်သော ပညတ်ချက် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ သင် လိုက်နာသင့်သည်-ဟု ပြတော်မူသည်။ (မိမိ အမြင်သာ)။ အဋ္ဌကထာ ကိုးလည်း ကြည့်သင့်ပါသည်။ (ဇပ၊ ၉.၂.၁၁၃။) (ဇမ၊ ၅၃၂။)

ပျက်စီးလောက်စရာ ရိက္ခန်၏

မ၊ ၄၊ ၂၊ ၁၁၀၊ ၂။ အနုသာမ အဖွင့်၌ ရှူ။ (ဇပ၊ ၉.၂.၂၃၂။) (ဇမ၊ ၆၀၈။)

ပဏ္ဍုပုဋ်

ပဏ္ဍုပုဋ်-ဟူသည် အစည်းစည်း၍ (နေလှန်းသဖြင့်) ဈေးတော့ သော အဆင်းရှိသော-ဟု အဓိပ္ပါယ် ရ၏။ (ဇပ၊ ၉.၂.၂၄၃။) (ဇမ၊ ၆၀၉။)

ပဏ္ဍာပုဋကသလေးဆန်

ပဏ္ဍာပုဋကသလေးဆန်-ဟူသည် အစည်း စည်း၍ နေလှန်းထား သဖြင့် ဈေးတော့သော အဆင်းရှိသော သလေးဆန် ဖြစ်သည်။ (ဓမ၊ ၉.၂.၂၄၈။) (ဓမ၊ ၆၁၁။)

မယ်တော်ဘက်မှ ပါလာသော ဥစ္စာ

မယ်တော်ဘက်မှ ပါလာသော ဥစ္စာသည် မိန်းမသား၏ မိန်းမသုံး ဥစ္စာသာ ဖြစ်သေး၏။ သနပ်ခါးဖိုး ပန်းဖိုးမျှ ရှိသေး၏-ဟု ဆိုလိုသည်။ (ဓမ၊ ၉.၂.၂၅၇။) (ဓမ၊ ၆၁၅။)

စောမိရာဇေယျသုတ် မှတ်ချက်

ပါဠိတော်၌ ဒေသာဟံ သမ္ပ သဒ္ဓိကာပုတ္တ တတိယကမ္ပိ ဘဂဝန္တံ သရဏံ က္ခာမိ ဓမ္မဉ္စ ကျသံယဉ္စ။ ဥပါသကံ မံ ဘဂဝိ စာရေတု အရတေတု ပါကုပေတံ သရဏံ ဂတန္တိ-ဟု သဒ္ဓိကာပုတ္တအား ပြောသော စကားနှင့် ဘုရားရှင်အား လျှောက်သော စကား ရောနေသည်။ (ဓမ၊ ၉.၂.၂၈၈။) (ဓမ၊ ၆၂၆။)

တောင့်

တောင့်-ဟူသည် ဝါးနီး-စသည်ဖြင့် ရက်လုပ်ထားသော ကျည်တောက် ဖြစ်သည်။ (ဓမ၊ ၉.၂.၂၈၂။) (ဓမ၊ ၆၂၈။)

ဝေါပကမောဗ္ဗလ္လာနသုတ် အထူး မှတ်ချက်

ဥပရိပဏ္ဍာသပါဠိတော် စာမျက်နှာ(၆၃)။ စာပိုဒ်နံပါတ် (၈၃)။ စာကြောင်း(၂)၌ "တံ ကံ မညသိ ဘဝံ သေနာပတိ။ ယဒိမေ ဘောန္တော သက္ကာတဉ္စ သက္ကရောန္တိ၊ ဂရံ ကာတဉ္စ ဂရံ ကရောန္တိ၊ မာနေတဉ္စ မာနေန္တိ၊ ပူဇေတဉ္စ ပူဇေန္တိ။

တဉ္စိမေ ဘောန္တော သက္ကာတဉ္စ သက္ကရောန္တိ၊ ဂရံ ကာတဉ္စ ဂရံ ကရောန္တိ၊ မာနေတဉ္စ မာနေန္တိ၊ ပူဇေတဉ္စ ပူဇေန္တိ၊ ဣမဉ္စ ဟိ တေ ဘောန္တော န သက္ကရေယျံ န ဂရံ ကရေယျံ န မာနေယျံ န ပူဇေယျံ။ အထ ကိဉ္စရဟိ တေ ဘောန္တော သက္ကရေယျံ ဂရံ ကရေယျံ မာနေယျံ ပူဇေယျံ။ သက္ကတွာ ဂရံ ကတွာ မာနေတွာ ပူဇေတွာ ဥပနိဿာယ ဝိဟရေယန္တိ" ဟု ရှိ၏။

ဤဝိကျတုံအနက်

ယဒိမေ ဘောန္တော သက္ကာတဉ္စ သက္ကရောန္တိ၊ ဂရံ ကာတဉ္စ ဂရံ ကရောန္တိ၊ မာနေတဉ္စ မာနေန္တိ၊ ပူဇေတဉ္စ ပူဇေန္တိ-၏ နောက်၌

ဣတံ ကျနေသညံဟု ယူဆပါသည်။ ပူဇေန္တိတံ-ဟု ရှိရပါမည်။ ဤနေရာ၌ ဣတိသဒ္ဓါသည် အလွန်အရေးပါပါသည်။ လက်ရှိပါဠိတော် စာအုပ်များ၌ ဣတိသဒ္ဓါ မပါသည့်အတွက် တံ ကံ မညသိမှ ဝိဟရေယန္တိ တိုင်အောင်သော စကားသည် ဝဿကာရ၏ စကားချည်းကိုသိ၍ ဖြစ်နေပါသည်။ အမှန်မှာ တံ ကံ မညသိ မှ ပူဇေန္တိတံ တိုင်အောင်သော ဝိကျသည် ဝဿကာရ၏ အမေးဝိကျ ဖြစ်ပါသည်။ တဉ္စိမေမှ ဝိဟရေယန္တိ တိုင်အောင်သော ဝိကျသည် ဥပနန္တ၏ အဖြေဝိကျ ဖြစ်ပါသည်။ တံ ကံ မညသိ- ဝိကျတိုင်း အမေးနှစ်ထပ် ပါ၍ အဆုံး၌ ဣတိသဒ္ဓါ ပါ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ပါဠိတော်ပေါင်းများစွာ၌ တံ ကံ မညသိ ဝိကျများကို မကြာမကြာ တွေ့ရပါသည်။ စူဠရာဟုလောဝါဒသုတ်လာ တံ ကံ မညသိ ဝိကျများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်သင့်ပါသည်။ ထို့ပြင် အလေးအနက် ဖြေဆိုသော တမျိုးအဖြေများ၌ တဉ္စဖြင့် စ၍ ဖြေလေ့ ရှိပါသည်။ ထိုတဉ္စ၏ ရှေ့တွင် ဣတိဖြင့် မေးလေ့ရှိပါသည်။ ဥပရိပဏ္ဍာသပါဠိတော် စာမျက်နှာ(၁၄၇)။ စာပိုဒ်နံပါတ်(၁၇၆)။ စာကြောင်း(၈)၌ ရှိသော "ကဉ္စိ မေတံ ဘန္တေ သုသုတံ သုဂ္ဂဟိတံ သုမနသိကတံ သုပဓာရိတန္တိ။ တဉ္စ တေ ဇေတံ အာနန္တ သုသုတံ သုဂ္ဂဟိတံ သုမနသိကတံ သုပဓာရိတံ"-စသော ဝိကျများကို ထောက်ဆောင်ပါသည်။ ဤဣတိသဒ္ဓါသည်

၉၃၈

ဝိသုဒ္ဓိသုတ်၊ အနုစိဇ္ဈင်္ဂ ကျမ်းစာတော် (ပထမတွဲ)

ပဉ္စမသင်္ဂါယနာမူ ကျောက်စာ ပါဠိတော်များ၌ပင် ကျနေပါ၍ အထူး သတိပြုသင့်ပါသည်။ (စပ၊ ၉.၃.၀၃၆။)
(စမ၊ ၇၁၆။)

ကာမဓာတ်၊ ရူပဓာတ်နှင့် အရူပဓာတ်

ကာမဓာတ်- ကာမဘုံ၌ အကျိုးဝင်သော ခန္ဓာငါးပါး။ ရူပဓာတ်- ရူပ တစ်ဆယ့်ငါးဘုံ၌ အကျိုးဝင်သော ခန္ဓာငါးပါး။ အရူပဓာတ်- အရူပ လေးဘုံ၌ အကျိုးဝင်သော နာမက္ခန္ဓာလေးပါး။ (စပ၊ ၉.၃.၀၆၇။) (စမ၊ ၇၃၅။)

အာနာပါနသဘတိသုတ် မှတ်ချက်

ဤသုတ်၌ ဝိဇ္ဇာဝိမုတ္တိ-၌ ဝိဇ္ဇာအရ မဂ်ကို ယူပြီး ဝိမုတ္တိအရ ဖိုလ်နှင့် နိဗ္ဗာန်ကို ယူလျှင်လည်း သင့်ဖွယ်ရှိ၏။
ဧတဇ္ဈင်္ဂအရ လောကီဧတဇ္ဈင်္ဂကို ယူပုံက ပိုပြီး သင့်၏။ ဗဟုလီကတာကို ထောက်သင့်၏။ (စပ၊ ၉.၃.၀၉၁။)
(စမ၊ ၇၄၇။)

ဥဒါယိ၏ အမျိုးမကျ ပေါ်လာခြင်း

ဥဒါယိ၏ အမျိုးမကျ ပေါ်လာခြင်း-ဟူသော စကားသည် "ဥဒါယီ သည် အသိဉာဏ်ခေါင်းပါး၍ လူတော
သူတော မတိုး၊ ၎င်းလျှိုးပြီး မြုပ်ပြီး နေရ၏။ ပေါ်လာပြီး ပြောပြန်တော့ လည်း အမျိုးမကျသည်ကို ပြောသည်" ဟု
နှိပ်ချ၍ ဆုံးမတော်မူသော စကား ဖြစ်၏။ (စပ၊ ၉.၃.၁၈၀။) (စမ၊ ၇၉၄။)

နေဝက်ဆက်တွဲ (၃)

သုတ္တန်အိပ္ပါယိ

အသ္မယိသ္မယိ

www.dhammadownload.com

သုတ္တန်အဓိပ္ပါယ် အသွယ်သွယ်

သီလကွန်ပါဠိတော်

၁။ ဗြဟ္မဇာလသုတ် - မြတ်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် ကွန်ရက်အကြောင်းကို ပြသော သုတ်။ (ဗြဟ္မ = မြတ်သော ဉာဏ် + ဇာလ = ကွန်ရက်၊ ဗြဟ္မဇာလ = မြတ်သော ဉာဏ် ကွန်ရက်။) (စမ၊ ၈၉။)

၂။ သာမဗ္ဗေလသုတ် - ရဟန်းပြုရကျိုးကို ပြသော သုတ်။ (စမ၊ ၉၂။)

၃။ အဗ္ဗဋ္ဌသုတ် - အဗ္ဗဋ္ဌလုလင်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၁၀၀။)

၄။ သောဏဒဏ္ဍသုတ် - သောဏဒဏ္ဍပုဏ္ဏားကို အကြောင်း ပြု၍ ဟောတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၁၁၁။)

၅။ ကုဋေန္တသုတ် - ကုဋေန္တပုဏ္ဏားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၁၁၉။)

၆။ မဟာလိသုတ် - ဩဋ္ဌ လိစ္ဆဝိမင်းသား မဟာလိကို

အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၁၂၈။)

၇။ မဟာသီဟနာဒသုတ် - ခြင်္သေ့ဟိန်းသံကဲ့သို့ သုရား ရှင်၏ ရဲရင့်သော မိန့်ကြားသံကို ပြဆိုသော သုတ်။ (စမ၊ ၁၃၃။)

၈။ ဝေဠုပါဒသုတ် - ဝေဠုပါဒပရိနိဗ္ဗာန်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၁၄၀။)

၉။ ဧကဝဂ္ဂသုတ် - သုကြိုလှိုင်းသား ဧကဝဂ္ဂကို အကြောင်း ပြု၍ ဟောတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၁၅၁။)

၁၀။ လောဟိန္ဒသုတ် - လောဟိန္ဒပုဏ္ဏားကို အကြောင်း ပြု၍ ဟောတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၁၅၅။)

၁၁။ တေဝိဒ္ဓသုတ် - ဗေဒင်သုံးပုံဆောင် ပုဏ္ဏားတို့ အကြောင်းကို ဟောပြောတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၁၆၀။)

မဟာဝါပါဠိတော်

၁။ မဟာပဒါနသုတ် - ကြီးမြတ်သော ဘုရားရှင်တို့၏ အကြောင်းအရာကို ပြသော သုတ်။ (စမ၊ ၁၆၉။)

၂။ မဟာနိဗ္ဗာနသုတ် - ကျယ်ဝန်းသော အကြောင်းတရားများကို ပြသော သုတ်။ (စမ၊ ၁၇၃။)

၃။ မဟာသုဒ္ဓါနသုတ် - မဟာသုဒ္ဓါန စကြဝတေးမင်း အကြောင်းကို ဟောပြောသော သုတ်။ (စမ၊ ၁၈၀။)

၄။ ဇနဝသာသနသုတ် - ဇနဝသာနတ်သားအကြောင်းကို

ဟောပြောသော သုတ်။ (စမ၊ ၁၈၇။)

၅။ မဟာဂေါဝိန္ဒသုတ် - မဟာဂေါဝိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်းကို ပြသော သုတ်။ (စမ၊ ၁၉၆။)

၆။ မဟာသမယသုတ် - နတ်အစည်းအဝေးကြီးအကြောင်းကို ဟောပြောတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၂၀၇။)

၇။ သတ္တပစ္စသုတ် - သိကြားမင်း၏ မေးခွန်းများကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၂၁၃။)

ပါထိကဝဂ်ပါဠိတော်

၁။ ပါထိကသုတ် - ပါထိကပုဂ္ဂိုလ်တို့အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၂၂၇။)

၂။ ဥဒ္ဓမ္မရိကသုတ် - ဥဒ္ဓမ္မရိကမိဖုရား၏ ပရိဝုဇ်ကျောင်း၌ နေသော နိဂြောဓပရိဝုဇ်သို့ ကြွရောက်၍ ဟောတော် မူသောသုတ်။ (စမ၊ ၂၃၄။)

၃။ ဓတ္တဝတ္ထိသုတ် - ဓကြဝတေးမင်းအကြောင်းကို ပြသော သုတ်။ (စမ၊ ၂၄၅။)

၄။ အတ္တညသုတ် - ကမ္ဘာဦးသမိုင်းကို ပြသော သုတ်။ (စမ၊ ၂၅၆။)

၅။ သမ္ပသာဒနီယသုတ် - မြတ်စွာဘုရားအား မိမိ၏ ကြည်ညိုပုံကို အရှင်သာရိပုတြက လျှောက်ထားပြသော

သုတ်။ (စမ၊ ၂၆၆။)

၆။ ပါသာဒိကသုတ် - ကြည်ညိုဖွယ်ရှိသော သုတ်။ (စမ၊ ၂၇၂။)

၇။ လက္ခကသုတ် - ဘုရားရှင်၏ လက္ခဏာတော်ကြီး ၃၂ ကို ပြသော သုတ်။ (စမ၊ ၂၈၇။)

၈။ သီဂါလသုတ် - သီဂါလလူလင်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၂၉၈။)

၉။ အာဇာနည်သုတ် - အာဇာနည်သုတ်တော်၌ စိကုံးအပ်သည့် အစောင့်အရှောက်အစုအတားကို ပြသော သုတ်။ (စမ၊ ၃၀၇။)

မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်

၁ - မူလပရိယာယဝဂ်

၁။ မူလပရိယာယသုတ် - (မူလ-သီးခြားအကြောင်း၊ ပရိယာယ - ဟောပြောခြင်း) သီးခြား အကြောင်းကို ဟောပြောသောသုတ်။ (စမ၊ ၃၀၇။)

၂။ သတ္တသဝသုတ် - (သတ္တ-အလိုနဲ့၊ အာသဝ- ယိုစီးတတ်သော သဘောတရား) အာသဝေါအားလုံး ကုန်ခန်းကြောင်းကို ပြသောသုတ်။ (စမ၊ ၃၂၀။)

၃။ ဓမ္မဒါယကသုတ် - (ဓမ္မ- တရား၊ ဒါယက- အမွေခံ)

တရားအမွေခံ ဖြစ်ရန် တိုက်တွန်းတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၃၂၅။)

၄။ ဘယဘေရာသုတ် - (ဘယ - ကြောက်စိတ်၊ ဘေရာဝ ကြောက်ဖွယ် အာရုံ) ၎င်းနှစ်မျိုးအား လက်ယပ်စေ ပုံကို ပြသောသုတ်။ (စမ၊ ၃၂၈။)

၅။ အာကဇံပျသုတ် - (အာကဇံပျ - အလိုရှိလျှင်) လို၊ တ၊ ရကြောင်းကို ပြသော သုတ်။ (စမ၊ ၃၃၀။)

၆။ ဝတ္ထသုတ် - (ဝတ္ထ - အဝတ်အထည်) ဆေးဆိုးမည့်

အဝတ်အထည် ဥပမာဖြင့် ပြသော သုတ်။ (စမ၊ ၃၃၃။)

ဂူသလ္လေသုတ် - (သလ္လေခ - ခွာခြစ်ခြင်း) အကုသိုလ် ခွာခြစ်နည်း၊ ပယ်နည်းကို ပြသော သုတ်။ (စမ၊ ၃၃၅။)

ဓ၊ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ် - (မဟာ - ကြီးမားသည်၊ သတိ - သတိ၊ ပဋ္ဌာန - သက်ဝင်၍ တည်ခြင်း၊) သက်ဝင်၍ တည်သော သတိကို ပြသော သုတ်ကြီး။ (စမ၊ ၃၃၉။)

၂ - သီဟနာဒဝဂ်

၁၊ ဂူဠသီဟနာဒသုတ် - (ဂူဠ - သေးငယ်သည်၊ သီဟ - ခြင်္သေ့၊ နာဒ - ဟိန်းသံ) ခြင်္သေ့ဟိန်းသံ ဟိန်းရန် မိန့်ကြားသော သုတ်ငယ်။ (စမ၊ ၃၅၁။)

၂၊ မဟာသီဟနာဒသုတ် - (မဟာ - ကြီးမားသည်၊ သီဟ - ခြင်္သေ့၊ နာဒ - ဟိန်းသံ) ခြင်္သေ့ဟိန်းသံ ဟိန်းရန် မိန့်ကြားသော သုတ်ကြီး။ (စမ၊ ၃၅၆။)

၃၊ မဟာဒုက္ခက္ခန္ဓသုတ် - (မဟာ - ကြီးမားသည်၊ ဒုက္ခ - ဆင်းရဲ၊ ခန္ဓာ - အစု) ဆင်းရဲ အစုကို ပြသော သုတ်ကြီး။ (စမ၊ ၃၆၁။)

၄၊ ဂူဠဒုက္ခက္ခန္ဓသုတ် - (ဂူဠ - သေးငယ်သည်၊ ဆင်းရဲ အစုကို ပြသော သုတ်ငယ်။ (စမ၊ ၃၆၅။)

၅၊ စေတောဗိလသုတ် - (စေတော - စိတ်၊ ဗိလ - ဆူးခြောင့် ခလုတ်) စိတ်၏ ဆူးခြောင့်ခလုတ်များကို ပြသော သုတ်။ (စမ၊ ၃၆၇။)

၆၊ ဝနပတ္တသုတ် - (ဝနပတ္တ - တောအုပ်၊) နေသင့်/မနေသင့်သော တောအုပ် စသည်ကို ပြသော သုတ်။ (စမ၊ ၃၆၉။)

၇၊ မဇ္ဇိမိက္ခိကသုတ် - (မဇ္ဇိမိက္ခိက - ပျားမုန့်၊) ပျားမုန့်နှင့် တူသောသုတ်။ (စမ၊ ၃၇၂။)

၈၊ ဒွေမာပိတက္ကသုတ် - (ဒွေမာ - နှစ်အုပ်စု၊ ပိတက္က - ကြံ စည်ပုံ) ကြံစည်ပုံ နှစ်အုပ်စုကို ပြသောသုတ်။ (စမ၊ ၃၇၅။)

၉၊ ဝိတက္ကသဏ္ဌာနသုတ် - (ဝိတက္က - ကြံစည်ပုံ၊ သဏ္ဌာန - ရပ်တန့်ကြောင်း၊) မကောင်းသော ကြံစည်ပုံများ ရပ်တန့် ကြောင်းကို ပြသော သုတ်။ (စမ၊ ၃၇၉။)

၃ - ဩပမ္ပဝဂ်

၁၊ ကကဗူပသုတ် - (ကကဗ - လွှ၊ ဥပမ - ဥပမာရှိသည်) လွှ ဥပမာဖြင့် ဟောပြောသော သုတ်။ (စမ၊ ၃၈၅။)

၂၊ အလဂန္ဓူပသုတ် - (အလဂန္ဓ - မြွေ၊ ဥပမ - ဥပမာ ရှိသည်) မြွေဖမ်းပုံ ဥပမာဖြင့် ဟောပြောသောသုတ်။ (စမ၊ ၃၉၀။)

၃၊ ဝဇ္ဇိကသုတ် - (ဝဇ္ဇိက - တောင်ပျံ၊) တောင်ပျံ ဥပမာဖြင့် ဟောပြောသော သုတ်။ (စမ၊ ၃၉၅။)

၄၊ ရထဝိနီတသုတ် - (ရထ - ရထား၊ ယာဉ်၊ လှည်း၊ ဝိနီတ - ယဉ်ကျေးသောခြင်း) မြင်းရထား ဥပမာဖြင့် ဟောပြောသောသုတ်။ (စမ၊ ၃၉၉။)

၅၊ နိဝါပသုတ် - (နိဝါပ - စိုက်ပျိုးထားသော မြက်ခင်း) မြက်ခင်းဥပမာဖြင့် ဟောပြောသော သုတ်။ (စမ၊ ၄၀၃။)

၆၊ ဝါသရာသီသုတ် - (ဝါသ - ကျောကွင်း၊ ရာသီ - အစု) ကာမဂုဏ် ငါးပါးကို ကျောကွင်း ဥပမာထား၍ ဟောတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၄၀၇။)

၇၊ ဂူဠတတ္ထိပဒေါပသသုတ် - (ဂူဠ - သေးငယ်သည်၊ တတ္ထိပဒ - ဆင်ခြေရာ၊ ဥပမာ - ဥပမာရှိသည်) ဆင်ခြေရာ ဥပမာဖြင့် ဟောပြောတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၄၁၁။)

၈၊ မဟာသာဓရာပသသုတ် - အနစ်ကို ဥပမာပြကာ ဟောကြားတော်မူသော သုတ်ကြီး။ (စမ၊ ၄၁၈။)

၄ - မဟာယမကဝဂ်

၁၊ ဂူဠဂေါသိင်္ဂသုတ် - (ဂေါသိင်္ဂအင်ကြင်းတောမှာ ဟောကြားတော်မူသော သုတ်။ နောက်သုတ်ထက် သေးငယ်သောသုတ်။ (စမ၊ ၄၂၃။)

၂၊ မဟာဂေါသိင်္ဂသုတ် - (ဂေါသိင်္ဂအင်ကြင်းတောမှာ ဟောကြားတော်မူသော သုတ်။ ဂူဠသုတ်ထက် ကြီးသော သုတ်။ (စမ၊ ၄၂၆။)

၃၊ မဟာဂေါပါလကသုတ် - နွားကျောင်းသား ဥပမာဖြင့် ဟောကြားတော်မူသော သုတ်။ နောက်သုတ်ထက် ကြီးသော သုတ်။ (စမ၊ ၄၂၈။)

၄၊ ဂူဠဂေါပါလကသုတ် - နွားကျောင်းသား ဥပမာဖြင့် ဟောကြားတော်မူသော သုတ်။ ဂူဠသုတ်ထက် သေးငယ်သော သုတ်။ (စမ၊ ၄၃၀။)

၅၊ ဂူဠသစ္စကသုတ် - သစ္စကပရိဝိဇ္ဇာအား ဟောကြားတော်မူသော သုတ်။ နောက်သုတ်ထက် သေးငယ်သော သုတ်။ (စမ၊ ၄၃၂။)

၆၊ မဟာသစ္စကသုတ် - သစ္စကပရိဝိဇ္ဇာကို ဟောကြား

တော်မူသော သုတ်၊ ရှေ့သုတ်ထက် ကြီးသော သုတ်။
(ဓမ၊ ၄၃၇။)

၇။ စူဠတဏှာသင်္ခယသုတ် - တဏှာကုန်ကြောင်း တရားများကို ဟောကြားတော်မူသော သုတ်။ နောက်သုတ်ထက် သေးငယ်သော သုတ်။ (ဓမ၊ ၄၄၁။)

၈။ မဟာတဏှာသင်္ခယသုတ် - တဏှာကုန်ကြောင်း တရားများကို ဟောကြားတော်မူသော သုတ်။ ရှေ့သုတ်ထက် ကြီးသော သုတ်။ (ဓမ၊ ၄၄၄။)

၉။ မဟာအဿပုရသုတ် - အဿပုရနိဂုံးမှာ ဟောကြားတော်မူသော သုတ်။ နောက်သုတ်ထက် ကြီးသော သုတ်။ (ဓမ၊ ၄၄၇။)

၁၀။ စူဠအဿပုရသုတ် - အဿပုရနိဂုံးမှာ ဟောကြားတော်မူသော သုတ်။ ရှေ့သုတ်ထက် သေးငယ်သော သုတ်။ (ဓမ၊ ၄၄၉။)

၅- စူဠသမကဝဂ်

၁။ သာလေယျကသုတ် - သာလာရွာသူရွာသားများအား

ဟောကြားတော်မူသော သုတ်။ (ဓမ၊ ၄၅၁။)

၂။ စူဠဝေဇ္ဇသုတ် - နှစ်သက်မှုကို ရက ရကာ မေးမြန်းအပ်သော သုတ်။ ရှေ့သုတ်ထက် သေးငယ်သော သုတ်။ (ဓမ၊ ၄၅၅။)

၃။ စူဠဓမ္မသမာဓိနသုတ် - တရားဆောက်တည်ပုံကို ဟောကြားတော်မူသော သုတ်။ နောက်သုတ်ထက် သေးငယ်သော သုတ်။ (ဓမ၊ ၄၅၇။)

၄။ မဟာဓမ္မသမာဓိနသုတ် - တရားဆောက်တည်ပုံကို ဟောကြား တော်မူသော သုတ်။ ရှေ့သုတ်ထက် ကြီးသော သုတ်။ (ဓမ၊ ၄၅၉။)

၅။ ဝိမံသကသုတ် - စုစမ်းလေ့လာသော ရဟန်းအကြောင်းကို ဟောကြားတော်မူသော သုတ်။ (ဓမ၊ ၄၆၃။)

၆။ ကောသဒ္ဓိယသုတ် - ကောသဒ္ဓိဗျူမှာ သီတင်းသုံးကြသော ရဟန်းများအား ဟောကြားတော်မူသော သုတ်။ (ဓမ၊ ၄၆၅။)

၇။ ဗြဟ္မနိမန္တနိကသုတ် - ဗကဗြဟ္မာကို အမှန်အမှား ခွဲခြား သိစေတော်မူသော သုတ်။ (ဓမ၊ ၄၆၈။)

မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

၁ ဂဟပတိဝဂ်

၁။ ကန္တရကသုတ် - ကန္တရကပရိနိဂုံးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသော သုတ်။ (ဓမ၊ ၄၇၇။)

၂။ သေသေသုတ် - သေကုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အကျင့်ကို ဟောပြသော သုတ်။ (ဓမ၊ ၄၈၈။)

၃။ ဝေါတလိယသုတ် - ဝေါတလိယသူကြွယ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသော သုတ်။ (ဓမ၊ ၄၈၄။)

၄။ ဇီဝကသုတ် - ဆေးဆရာဇီဝကကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသော သုတ်။ (ဓမ၊ ၄၈၉။)

၅။ ဥပါလိသုတ် - ဥပါလိသူကြွယ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသော သုတ်။ (ဓမ၊ ၄၉၁။)

၆။ ကုက္ကုရဝတိကသုတ် - အဝတ် မဝတ်ဘဲ နွေးကျင့်

ကျင့်သော သေနိယနှင့် အဝတ်မဝတ်ဘဲ နွားကျင့်ကျင့်သော ပုဏ္ဏတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသောသုတ်။ (ဓမ၊ ၅၀၁။)

၇။ အဘယရာဇကုမာရသုတ် - အဘယမင်းသားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသော သုတ်။ (ဓမ၊ ၅၀၅။)

၈။ ဗဟုဝေဒနီယသုတ် - ဝေဒနာများစွာကို ဟောသော သုတ်။ (ဓမ၊ ၅၀၈။)

၉။ အပဏ္ဏကသုတ် - ကေနီအကျိုးရှိသည့် အကျင့်တရားကို ပြသော သုတ်။ (ဓမ၊ ၅၁၀။)

၂ သီက္ခဝဂ်

၁။ အမွလဋ္ဌိကရာဟလောဝါဒသုတ် - အမွလဋ္ဌိကကျောင်း၌ အရှင်ရာဟလာအား ဩဝါဒပေးတော်မူပုံကို ပြသော သုတ်။ (ဓမ၊ ၅၁၇။)

၂။ မဟာရာဟုလောဝါဒသုတ် - အရှင်ရာဟုလာအား
ဩဝါဒပေးတော်မူပုံကို ပြသည့် သုတ်အကြီး။ (စမ၊ ၅၂၈။)

၃။ စူဠမာလုကျသုတ် - မာလုကျပုတ္တမထေရ်ကို
အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသည့် သုတ်အငယ်။
(စမ၊ ၅၂၄။)

၄။ မဟာမာလုကျသုတ် - မာလုကျပုတ္တမထေရ်ကို
အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသည့် သုတ်အကြီး။ (စမ၊ ၅၂၇။)

၅။ ဘဒ္ဒါလီသုတ် - အရှင်ဘဒ္ဒါလီကို အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၅၃၁။)

၆။ လဇ္ဈင်္ဂကောပသုတ် - ဘီလုံးငှက်ငယ်ဥပမာဖြင့်
ဟောကြားတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၅၃၉။)

၇။ စာတုမသုတ် - စာတုမာရွာ၌ ဟောတော်မူသော
သုတ်။ (စမ၊ ၅၄၅။)

၈။ နန္ဒကပါနသုတ် - နန္ဒကပါနရွာ၌ ဟောတော်မူသော
သုတ်။ (စမ၊ ၅၄၉။)

၉။ ကိဉ္ဇာဂီရိသုတ် - ကိဉ္ဇာဂီရိနိန့်၌ ဟောတော်မူသော
သုတ်။ (စမ၊ ၅၅၃။)

ပ ဝရိဒ္ဓာဇကဝဂ်

၁။ တေဝိဇ္ဇသုတ် - ငါးဘုရားသည် ဝိဇ္ဇာသုံးပါးရှိသူ-ဟု
ဝစ္ဆပရိဝိဇ္ဇာအား ဟောပြသော သုတ်။ (စမ၊ ၅၆၁။)

၂။ အဗ္ဘိဝဇ္ဇသုတ် - ဝစ္ဆပရိဝိဇ္ဇာအား မီးဥပမာဖြင့် ဟောပြ
တော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၅၆၃။)

၃။ မဟာဝဇ္ဇသုတ် - ဝစ္ဆပရိဝိဇ္ဇာအား ဟောကြားတော်
မူသော သုတ်အကြီး။ (စမ၊ ၅၆၆။)

၄။ ဒီယနသုတ် - ဒီယနစေတီပရိဝိဇ္ဇာအား ဟောကြား
တော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၅၇၂။)

၅။ ဗာဂက္ခိယသုတ် - ဗာဂက္ခိယပရိဝိဇ္ဇာအား ဟောကြား
တော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၅၇၅။)

၆။ မဟာသကုလုဒ္ဓါယိသုတ် - သကုလုဒ္ဓါယိပရိဝိဇ္ဇာအား
ဟောကြားတော်မူသော သုတ်အကြီး။ (စမ၊ ၅၈၃။)

၇။ သမဏမုက္ခိကသုတ် - သမဏမုက္ခိကာ၏ သား
ခြစ်သော ဥဂ္ဂဟမာနပရိဝိဇ္ဇာ၏ စကားကို အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၅၉၂။)

၈။ စူဠသကုလုဒ္ဓါယိသုတ် - သကုလုဒ္ဓါယိပရိဝိဇ္ဇာအား
ဟောကြားတော်မူသော သုတ်အငယ်။ (စမ၊ ၅၉၆။)

၉။ ဝေဓနသသုတ် - ဝေဓနသပရိဝိဇ္ဇာအား ဟောကြား
တော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၆၀၂။)

၄။ ရာဇဝဂ်

၁။ ယဇီကာရသုတ် - ယဇီကာရဒွေးထိန်းသည် အကြောင်း
ကို ဟောပြတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၆၀၇။)

၂။ ရုဋ္ဌပါလသုတ် - အရှင်ရုဋ္ဌပါလအကြောင်းကို ပြသော
သုတ်။ (စမ၊ ၆၁၂။)

၃။ ဖောဓေသသုတ် - မယဓေဝမင်းဆက်အကြောင်းကို
ဟောပြသော သုတ်။ (စမ၊ ၆၃၉။)

၄။ ဗောဓိရာဇကုမာရသုတ် - ဗောဓိမင်းသားအား ဟော
ကြားတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၆၂၃။)

၅။ အင်္ဂုလိမာလသုတ် - အင်္ဂုလိမာလအကြောင်းကို
ပြသော သုတ်။ (စမ၊ ၆၂၇။)

၆။ ဝိယဇာတိကသုတ် - အချစ်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရပုံကို
ပြသော သုတ်။ (စမ၊ ၆၃၂။)

၇။ ဓမ္မစေတီယသုတ် - တရားတော်အား အရိုအသေပြုမှု
တို့ကို ဟောပြတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၆၃၆။)

၈။ ကဏ္ဍကတ္တလသုတ် - ကဏ္ဍကတ္တလမည်သော
သားသမင်းတော၌ ဟောကြားတော်မူသော သုတ်။
(စမ၊ ၆၄၁။)

၅။ ဗြဟ္မာကဝဂ်

၁။ ဗြဟ္မာယုသုတ် - ဗြဟ္မာဟုပုဂ္ဂိုလ်အား ဟောကြား
တော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၆၄၉။)

၂။ သေလသုတ် - သေလပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြု၍
ဟောကြားတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၆၅၄။)

၃။ အသာလာယနသုတ် - အသာလာယနလုလင်ကို
အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၆၅၉။)

၄။ စောီသုတ် - စောီပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟော
ကြားတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၆၆၅။)

၅။ သေကာရီသုတ် - သေကာရီပုဂ္ဂိုလ်အား ဟောကြား

တော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၆၇၃။)

၆။ ဝါသေဋ္ဌသုတ် - ဝါသေဋ္ဌနှင့် ဘာရုဒ္ဓါလုလင်တို့အား
ဟောကြားတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၆၇၈။)

၇။ သုတသုတ် - သုဘလုလင်အား ဟောကြားတော်
မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၆၈၂။)

၈။ သင်္ဂါရဝသုတ် - သင်္ဂါရဝလုလင်အား ဟောကြား
တော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၆၉၀။)

ဥပရိပက္ခာသပါဠိတော်

၁။ ဒေဝဒဟဝဂ်

၁။ ဒေဝဒဟသုတ် - ဒေဝဒဟနိဂုံးမှာ ဟောတော်
မူအပ်သော သုတ်။ (စမ၊ ၆၉၇။)

၂။ ပဗ္ဗတ္တယသုတ် - ငါးပါးလည်းဖြစ် သုံးပါးလည်း
ဖြစ်သော အယုတ္တဒဂ် ပြသော သုတ်။ (ထိုသို့ ဖြစ်ပုံကို
မြန်မာပြန်ကြားမှာ ရှိ။) (စမ၊ ၇၀၀။)

၃။ ကိစ္ဆိသုတ် - အဘယ်သို့ (ထင်သလဲ) ဟု မေး၍
ဟောတော်မူအပ်သော သုတ်။ (စမ၊ ၇၀၁။)

၄။ သာမဂါမသုတ် - သာမဂ္ဂမှာ ဟောတော်မူအပ်
သော သုတ်။ (စမ၊ ၇၀၃။)

၅။ သုနက္ခတ္တသုတ် - လိစ္ဆဝိမင်သား သုနက္ခတ္တကို
အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူအပ်သော သုတ်။ (စမ၊ ၇၀၅။)

၆။ အာနေဉ္ဇသပ္ပိယသုတ် - အာနေဉ္ဇမည်သော
စတုတ္ထဈာန်၊ အာကာသာနဉ္ဇာယတနဈာန်၊ ဝိညာနဉ္ဇာ
ယတနဈာန် တို့နှင့် လျော်သော အကျင့်ကို ပြသော သုတ်။
(စမ၊ ၇၀၈။)

၇။ ဂဏကမောဂ္ဂလ္လာနသုတ် - ဂဏကမောဂ္ဂလ္လာန်
ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူအပ်သော သုတ်။
(စမ၊ ၇၀၉။)

၈။ ဂေါပကမောဂ္ဂလ္လာနသုတ် - ဂေါပကမောဂ္ဂလ္လာန်
ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူအပ်သော သုတ်။
(စမ၊ ၇၁၄။)

၉။ မဟာပုက္ကမသုတ် - လပြည့်နေ့ည တစ်ညမှာ
ဟောအပ်သော သုတ်ကြီး။ (စမ၊ ၇၁၇။)

၁၀။ ဗုဒ္ဓပုက္ကမသုတ် - လပြည့်နေ့ည တစ်ညမှာ ဟော
အပ်သော သုတ်ငယ်။ (စမ၊ ၇၂၁။)

၂။ အနုပဒဝဂ်

၁။ အနုပဒသုတ် - အသေးစိတ် (ဝိပဿနာ)ကို ပြသော
သုတ်။ (စမ၊ ၇၂၅။)

၂။ ဆဓိသောနေသုတ် - ရဟန္တာ ဟုတ် / မဟုတ် ဝေါဟာရ
ဓမ္မာ၊ ဓာတ်၊ အာယတန၊ သကကာယ၊ ပရကာယ ဟူသော
ဇိဌာနတို့၌ မေးမြန်း စိစစ်ပုံကို ပြသောသုတ်။ (စမ၊ ၇၂၇။)

၃။ သမ္ပရိသသုတ် - သူတော်ကောင်း ဟုတ်/မဟုတ်
ခွဲခြားပြသော သုတ်။ (စမ၊ ၇၂၉။)

၄။ သေဝိတဗ္ဗသေဝိတဗ္ဗသုတ် - နိဝိသင့်သောအရာ၊
မနိဝိသင့်သောအရာ (ဆောင်ရန် ရှောင် ရန်တို့ကို ပြသော
သုတ်။) (စမ၊ ၇၃၁။)

၅။ ဟုတောကသုတ် - ဓာတ်များစွာကို ပြသော သုတ်။
(စမ၊ ၇၃၄။)

၆။ ဣသိဂီလိသုတ် - ပစ္စေကဗုဒ္ဓိတို့ကို မျှီသကဲ့သို့ ထင်ရ
သော တောင်ရဲ့ အကြောင်းကို ပြသော သုတ်။ (စမ၊ ၇၃၇။)

၇။ မဟာစက္ကာဇီသကသုတ် - ကုသိုလ် နှစ်ဆယ်၊
အကုသိုလ် နှစ်ဆယ်အားဖြင့် တရားလေးဆယ်ကို ပြသော
သုတ်။ (စမ၊ ၇၃၈။)

၈။ အာနာပါနသတိသုတ် - ထွက်သက် ဝင်သက်
ရှုမှတ်ပုံကို ပြသော သုတ်။ (စမ၊ ၇၄၃။)

၉။ ကာယဂတာသတိသုတ် - ကိုယ်ကို ရှုမှတ်ပုံကို ပြ
သော သုတ်။ (စမ၊ ၇၄၈။)

၁၀။ သမိစ္ဆပတ္တိသုတ် - ကုသိုလ်ကြောင့် ဘုံအမျိုးမျိုးမှာ
ဖြစ်ပုံ ကို ပြသော သုတ်။ (စမ၊ ၇၅၃။)

၃။ သုညတဝဂ်

၁။ ဖုဋ္ဌသုညတသုတ် - ကင်းဆိတ်ပုံကို ပြသော သုတ်ငယ်။ (စမ၊ ၇၅၇။)

၂။ မဟာသုညတသုတ် - ကင်းဆိတ်ပုံကို ပြသော သုတ်ကြီး။ (စမ၊ ၇၅၉။)

၃။ အစ္စဇီယအဿ္ဘတသုတ် - ဘုရားရှင်၏ အံ့ဖွယ်များ၊ ထူးခြား ပုံများကို ပြသော သုတ်။ (စမ၊ ၇၆၃။)

၄။ ဒန္တဘူမိသုတ် - ယဉ်ကျေးသော ဆင်များ ရောက်သင့် ရောက်ထိုက်သော အဆင့်ကို ဥပမာပြု၍ ဟောကြား တော်မူအပ် သော သုတ်။ (စမ၊ ၇၆၄။)

၅။ ဘူမိဇသုတ် - အရှင်ဘူမိဇကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူအပ်သော သုတ်။ (စမ၊ ၇၆၈။)

၆။ ဥပက္ခိလေသသုတ် - စိတ်၏ ညစ်နွမ်းကြောင်းများကို ပြ တော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၇၇၁။)

၇။ ဗာလပုဏ္ဏိတသုတ် - လူပိုက်လက္ခကာနှင့် ပညာရှိ လက္ခကာတို့ကို ပြတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၇၇၄။)

၈။ ဒေဝဓူတသုတ် - နတ်တမန်ငါးမျိုးကို ပြတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၇၇၉။)

၄။ ဝိဘင်္ဂဝဂ်

၁။ ဘဒ္ဒေကရတ္ထသုတ် - အခါကောင်းကြိုပုံကို ပြတော် မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၇၈၅။)

၂။ မဟာကဗ္ဗာနဘဒ္ဒေကရတ္ထသုတ် - အရှင် မဟာ ကဗ္ဗည်းမထေရ် ဟောပြတော်မူအပ်သော ဘဒ္ဒေကရတ္ထ သုတ်။ (စမ၊ ၇၈၇။)

၃။ ဖုဋ္ဌကမ္မဝိဘင်္ဂသုတ် - ကံအဖွင့်ကို ပြသော သုတ် ငယ်။ (စမ၊ ၇၉၀။)

၄။ မဟာကမ္မဝိဘင်္ဂသုတ် - ကံအဖွင့်ကို ပြသော သုတ်ကြီး။ (စမ၊ ၇၉၃။)

၅။ သဠာယတနဝိဘင်္ဂသုတ် - အာယတန ခြောက်ပါးကို အကျယ်ဖွင့်ပြသော သုတ်။ (စမ၊ ၇၉၉။)

၆။ ဥဒ္ဓေသဝိဘင်္ဂသုတ် - မြတ်စွာဘုရားက အကျဉ်း ဟောပြတော်မူ၍ အရှင်မဟာကမ္မည်းက အကျယ် ဟောပြ တော်မူအပ်သော သုတ်။ (စမ၊ ၈၀၄။)

၇။ အရကဝိဘင်္ဂသုတ် - အညစ်အကြေးကင်းပုံကို အကျယ် ဟောပြတော်မူအပ်သော သုတ်။ (စမ၊ ၈၀၆။)

၈။ ဓာတုဝိဘင်္ဂသုတ် - ဓာတ်တို့ကို အကျယ်ဟောပြ တော်မူ အပ်သော သုတ်။ (စမ၊ ၈၀၈။)

၉။ သစ္စဝိဘင်္ဂသုတ် - သစ္စာကို အကျယ်ဟောပြတော် မူအပ်သော သုတ်။ (စမ၊ ၈၁၆။)

၁၀။ ဒက္ခိကာဝိဘင်္ဂသုတ် - အလှူအကြောင်းကို အကျယ်ဟော ပြတော်မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၈၁၉။)

၅။ သဠာယတနဝဂ်

၁။ အနာထပဏ္ဍိကောဝိဒသုတ် - အနာထပိဏ် သူငွေ အား သြဝါဒပေးသောအားဖြင့် အရှင်သာရိပုတြာ ဟောကြား တော်မူအပ်သော သုတ်။ (စမ၊ ၈၂၅။)

၂။ ဆန္ဒောဝိဒသုတ် - အရှင်ဆန္ဒအား သြဝါဒပေးသော အားဖြင့် အရှင်သာရိပုတြာနှင့် အရှင်ရုန္ဒတို့ ဟောပြတော် မူအပ်သော သုတ်။ (စမ၊ ၈၂၈။)

၃။ ပုဏ္ဏောဝိဒသုတ် - အရှင်ပုဏ္ဏအား သြဝါဒပေးသော အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူအပ်သော သုတ်။ (စမ၊ ၈၃၁။)

၄။ နန္ဒကောဝိဒသုတ် - ရဟန်းမတို့အား သြဝါဒပေးသော အားဖြင့် အရှင်နန္ဒက ဟောပြတော်မူအပ်သော သုတ်။ (စမ၊ ၈၃၃။)

၅။ ဖုဋ္ဌရာဟုလောဝိဒသုတ် - အရှင်ရာဟုလာအား သြဝါဒပေးသောအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူအပ်သော သုတ်ငယ်။ (စမ၊ ၈၃၇။)

၆။ ဆမတ္ထသုတ် - ခြောက်မျိုးခြောက်လီ တရားတော်။ (စမ၊ ၈၃၉။)

၇။ မဟာသဠာယတနိကသုတ် - အာယတန ခြောက်ပါး ကို ပြသော သုတ်ကြီး။ (စမ၊ ၈၄၂။)

၈။ နဂရဝိဇ္ဇေယျသုတ် - နဂရဝိဇ္ဇာသွားပုဂ္ဂိုလ် သူကြွယ် တို့အား ဟောပြတော်မူအပ်သော သုတ်။ (စမ၊ ၈၄၄။)

၉။ ဝိဂ္ဂဟိတပါရိသုတ္တံသုတ် - ဆွမ်းကျွေးဇူးဆပ်ပုံကို ပြသော သုတ်။ (စမ၊ ၈၄၆။)

၁၀။ ဣန္ဒြိယတာဝနာသုတ် - ဣန္ဒြိယစွမ်းများပုံကို ဟောပြတော် မူသော သုတ်။ (စမ၊ ၈၄၈။)

နောကိဆကိတ္တံ (၄)

ကျမ်းညွှန်းများ

www.dhammadownload.com

ကျမ်းညွှန်းများ

- ❖ ၂. မဟာသတိပဋ္ဌာန သုတ္တန် လင်္ကာ → (ဒီ၊ ၂။ ၂၃၁။) (မ၊ ၁။ ၇၀။)
- ❖ ၂. ကကဗူပမ သုတ္တန် → (မ၊ ၁။ ၁၇၆။)
- ❖ ၂. ကကဗူပမ သုတ္တန် လင်္ကာ → (မ၊ ၁။ ၁၇၃။)
- ❖ ၂. အဂ္ဂိက္ခန္ဓာပမ သုတ္တန် လင်္ကာ → (အံ၊ ၂။ ၄၉၅။)
- ❖ ၂. ဝေပစိတ္တိ သုတ္တန် လင်္ကာ → (သံ၊ ၁။ ၂၂၂။)
- ❖ ၂. သလ္လေခ သုတ္တန် လင်္ကာ → (မ၊ ၁။ ၄၈။)
- ❖ ၂. အလဂ္ဂျူပမ သုတ္တန် လင်္ကာ → (သံ၊ ဇိ၊ ၁။ ၁၅။)
- ❖ ၂. ပိဋကမည်ပုံ → (မ၊ ၁။ ၁၈၂။)
- ❖ ၂. ပိဋကမည်ပုံ (၁) → (အံ၊ ဇိ၊ ၂။ ၁၆၆။)
- ❖ ၂. နိကာယ်ခေါ်ပုံ → (မ၊ ၁။ ၁၈၂။)
- ❖ ၂. နိကာယ်ခေါ်ပုံ၊ သံယုတ္တနိကာယ် → (သံ၊ ဇိ၊ ၁။ ၁၅။)
- ❖ ၃. ၀၀၁ - ၃. ၁၆၀ ဘုရားအလောင်းတော်ဆုတောင်းခန်း → (ဗုဒ္ဓဝံ၊ ၃၀၆-၃၂၁။)
- ❖ ၄. ၁. ၀၀၁ - ၄. ၃. ၁၂၀ ဘုရားအလောင်းတော် ပါရမီဖြည့်စန်း → စရိယာ၊ ၃၈၅-၄၂၀။)

- ❖ ၅.၈ မွေးဖွားရာမြို့နှင့် မယ်တော် မမည်းတော် → (ဗုဒ္ဓဝံ၊ ၃၈၀။)
- ❖ ၅.၀၂ - ၅.၀၄ ဘုရားအလောင်းတော်၏ အံ့ဖွယ်များ → (မ၊ ၁၊ ၁၅၉-၁၆၆။)
- ❖ ၅.၀၅ ဘုရားအလောင်းတော် တောထွက်တော်မူခြင်း → (ဗုဒ္ဓဝံ၊ ၃၈၀။)
- ❖ ၅.၀၆ - ၅.၂၀ ဘုရားအလောင်းတော် အာဠာရနှင့် ဥဒကတို့ထံ ချဉ်းကပ်ခြင်း → (မ၊ ၁၊ ၂၉၉-၃၀၆။)
- ❖ ၆.၀၁ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး → (အံ၊ ၁၊ ၅၃၀-၅၃၁။)
- ❖ ၆.၀၂ - ၆.၀၇ လက္ခဏာတော်ကြီး ၃၂ပါးနှင့် အခြားဂုဏ်တော်များ → (မ၊ ၂၊ ၁၈၃-၃၈၈။)
- ❖ ၆.၀၈ - ၆.၂၈ စူဠသီလ၊ မဇ္ဈိမသီလ၊ မဟာသီလ → (ဒီ၊ ၁၊ ၃၁-၃၁၈။)
- ❖ ၆.၂၉ - ၆.၃၁ ဘုရားရှင်၏ အားတော် ဆယ်ပါး → (မ၊ ၁၊ ၉၇၃-၁၀၀၈။)
- ❖ ၆.၃၂ ဘုရားရှင်၏ ဝေသာရဇ္ဈညဏ်တော်လေးပါး → (မ၊ ၁၊ ၁၀၃၁-၁၀၄၈။)
- ❖ ၆.၃၃ ဘုရားရှင်သည် ခြင်္သေ့နှင့် တူတော်မူပုံ → (အံ၊ ၂၊ ၁၀၆။)
- ❖ ၇.၀၁၁ - ၇.၀၀၈ ဥရုဝေလကဿပအား တန်ခိုးပြတော်မူပုံ → (ဝိ၊ ၃၊ ၃၁။)
- ❖ ၇.၀၀၉ - ၇.၀၁၂ ကောရစတ္တိယတက္ကတွန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တန်ခိုးပြတော်မူပုံ → (ဒီ၊ ၃၊ ၄၈။)
- ❖ ၇.၀၁၃ ဂင်္ဂါမြစ်ကို ကူးရာ၌ တန်ခိုးပြတော်မူပုံ → (ဒီ၊ ၂၊ ၇၆။)
- ❖ ၇.၀၁၄ - ၇.၀၂၇ ရတနာစင်္ကြံကို ဖန်ဆင်း၍ တန်ခိုးပြတော်မူပုံ → (ဗုဒ္ဓဝံ၊ ၂၉၃။)
- ❖ ၇.၀၂၈ - ၇.၀၂၉ ဗကဋ္ဌဟောအား တန်ခိုးပြတော်မူပုံ → (မ၊ ၁၊ ၄၀၁။)
- ❖ ၇.၀၃၀ - ၇.၀၃၇ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အား တန်ခိုးပြတော်မူပုံ → (အပ၊ ၁၊ ၁၅၆။)
- ❖ ၇.၀၃၈ - ၇.၀၃၉ သောက်ရေကြည်အောင် တန်ခိုးပြတော်မူပုံ → (ဒီ၊ ၂၊ ၁၂၄။)
- ❖ ၇.၀၄၀ - ၇.၀၆၂ ဗာဏိပုဏ္ဏားကြီးတပည့်တို့အား တန်ခိုးပြတော်မူပုံ → (သုတ္တနိ၊ ၄၂၉။)
- ❖ ၇.၀၆၃ - ၇.၀၇၅ ဝတ္တလိမထေရ်အား တန်ခိုးပြတော်မူပုံ → (အပ၊ ၂၊ ၁၁၆။)
- ❖ ၇.၀၇၆ သုပ္ပိတိသာမင်းသမီးအား တန်ခိုးပြတော်မူပုံ → (ဥဒါန၊ ၉၄။)
- ❖ ၇.၀၇၇ ထူကာရွာ၌ တန်ခိုးပြတော်မူပုံ → (ဥဒါန၊ ၁၇၄။)
- ❖ ၇.၀၇၈ - ၇.၀၈၁ ကဠာရမဇ္ဇကတက္ကတွန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တန်ခိုးပြတော်မူပုံ → (ဒီ၊ ၃၊ ၇၈။)
- ❖ ၇.၀၈၂ - ၇.၀၁၁ ပါထိကပုတ္တတက္ကတွန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တန်ခိုးပြတော်မူပုံ → (ဒီ၊ ၃၊ ၉၈။)
- ❖ ၈.၂.၀၇၆ - ၈.၂.၀၇၇ သမာဓိ၏ အခြံအရံ ခုနစ်ပါး → (ဒီ၊ ၂၊ ၁၇၅။)
- ❖ ၈.၃.၁၄၈ ပစ္စည်းလေးပါး ခွင့်ပြုကြောင်း → (ဒီ၊ ၃၊ ၁၀၇။)

